Harry Potter og Rasjonalitetens metode

Eliezer S. Yukowsky

Basert på verkene til J.K. Rowling

Forord

Petunia giftet seg med en biokjemiker, og Harry vokste opp med å lese vitenskap og vitenskapsfiksjon. En tiårig Harry Potter med lynende intelligens og fornuft, opplært i skepsis, vitenskapelige metoder og rasjonell tankegang av sin kjærlige stefar, professoren ved Oxford. Hvordan ville en slik familie møte nyheten om at magi finnes? Hvordan vil i det hele tatt det magiske Storbritannia fremstå i møtet med vitenskapelige prinsipper og gompefornuft?

Hvis du vil vite alt som Harry Jakob Potter-Eving-Vernes vet og litt til, les Yukowskys *Sequences*, som du også finner i hans essaysamling *Rationality: From AI to Zombies* (2015). Start gjerne med sekvensen *How to actually change your mind.*

Besøk **hprm.no** og **hpmor.com** for utfyllende informasjon.

Fanfiksjon er et fenomen der fans tar utgangspunkt i ferdige historier, serier og universer, og spinner videre på dette. En vanlig og absolutt forutsetning er at ingen parter kan tjene penger på denne fiksjonen. Du kan fritt kopiere innholdet videre, så lenge du heller ikke tjener penger på det, og du oppgir detaljer om opphavsrett.

- **Harry Potter** er en serie på sju fantasy-romaner skrevet av den britiske forfatteren J.K. Rowling, som synes det er artig med fanfiksjon, så lenge alle vet at hun er skaperen samt at ingen tjener på det.
- **Harry Potter and the Methods of Rationality** er skrevet av Eliezer Yudkowsky under pseudonymet Less Wrong. Yudkowsky synes det er artig at folk oversetter til andre språk.
- **Cappelen Damm** har rettigheter tilknyttet Harry Potter på norsk. Forlaget synes det er greit at denne fanfiksjonen oversettes til norsk og publiseres på denne måten.
- **Torstein Bugge Høverstad** har på magisk vis gjort Harry Potter norsk ved å trylle frem oversettelse og lese inn bøker; og han har rettigheter knyttet til navn og begreper som åndsverk. Høverstad synes det er greit at denne oversettelsen bruker hans ord og uttrykk, og det er jeg glad for, siden Harry Potter på norsk er en nytelse av godt språk og artige oversettelser. Jeg kan bare håpe at jeg av og til har fått det litt likt.
- **Harry Potter og rasjonalitetens metode** er oversatt til norsk av Håvard Lindheim, for å kunne lese det høyt, og fordi det er morsomt. Ellisiv Mehammer og Gjertrud Fludal har lest igjennom mange tidlige kapitler og gitt gode råd og innspill og nødvendig korrektur

Innhold

1. En dag med svært lav sannsynlighet 7
2. Alt jeg tror på er feil 14
3. Å sammenlikne virkelighet med alternativene 18
4. Hypotesen om det effektive marked 23
5. Fundamental attribusjonsfeil 28
6. Planleggingsfeilen 36
7. Gjensidighet 59
8. Positivt bias 83
9. Selvbevissthet, del 1 96
10. Selvbevissthet, del 2 102
11. Impulskontroll 111
12. Å stille feil spørsmål 121
13. Det ukjente og det som ikke kan kjennes 139
14. Moralsk kompass 151
15. Lateral tenkemåte 160
16. Å lokalisere hypotesen 175
17. Dominanse-hierarkier 204
18. Forsinket tilfredsstillelse 226
19. Bayesiansk beslutningsteori 245
20. Rasjonalisering 259
21. Den vitenskapelige metode 275
22. Tro på tro 296
23. Teorien om machiavellistisk intelligens 312
24. Vent med å foreslå løsninger 323
25. Å legge merke til forvirring 337
26. Empati 352
27. Reduksjonisme 375
28. Egosentrisk bias 395
29. Gruppearbeid, del 1 410
30. Gruppearbeid, del 2 429
31. Mellomspill: personlig økonomi 432
32. Koordineringsproblemer, del 1 436
33. Koordineringsproblemer, del 2 460
34. Koordineringsproblemer, del 3 471

35. Statusdifferanser....482
36. Mellomspill: Å krysse grensen....493
37. Kardinalfeil....496
38. Å late som å være vis, del 1....503
39. Å late som å være vis, del 2....521
40. Frontal overstyring....525
41. Mot....532
42. Humanisme, del 1....540
43. Humanisme, del 2....557
44. Humanisme, del 3....561
45. Humanisme, del 4....569
46. Personverd-teori....579
47. Utilitaristiske prioriteringer....605
48. Bakgrunnsinformasjon....612
49. Egosentrisitet....623
50. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 1....632
51. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 2....640
52. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 3....649
53. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 4....653
54. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 5....667
55. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 6: Begrenset optimalisering....683
56. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 7: Begrenset kognisjon....693
57. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 8: Begrenset kognisjon....704
58. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 9: Nysgjerrighet....715
59. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 10....727
60. Eksperimentet i Stanford-fengselet, del 11: Hemmeligholdelse og åpenhet....736
61. Eksperimentet i Stanford-fengselet. Finale....751
62. Eksperimentet i Stanford-fengselet. Etterspill....763
63. Smittsomme løgner....799
64. Selvrealisering, del 1....810
65. Selvrealisering, del 2....814
66. Selvrealisering, del 3....823
67. Selvrealisering, del 4....834
68. Selvrealisering, del 5....843
69. Selvrealisering, del 6....855
70. Selvrealisering, del 7: Plausibel grunn til å nekte....867
71. Selvrealisering, del 8: Det hellige og det hverdagslige....888

72. Selvrealisering, del 9: Konflikter eskalerer 901
73. Selvrealisering, del 10: Ansvar 923
74. Selvrealisering, etterspill: Slik det kunne se ut til å være 937
75. Mellomspill med bekjenneren: tapte kostnader 960
76. Preludium til Tabu avveininger: juksing 967
77. Tabu avveininger, del 1 1005
78. Tabu avveininger, del 2: Horn-effekten 1023
79. Tabu avveininger, del 3 1036
80. Tabu avveininger, delfinale 1049
81. Tabu avveininger, etterspill, del 1 1058
82. Tabu avveininger, etterspill, del 2 1060
83. Tabu avveininger, etterspill, del 3: avstand 1084
84. Testing av multiple hypoteser 1098
85. Hedonistisk bevissthet 1146
86. Tidspress, del 1 1160
87. Tidspress, del 2 1175
88. Roller, del 1 1182
89. Roller, del 2 1195
90. Roller, del 3 1205
91. Roller, del 4 1211
92. Roller, del 5 1221
93. Roller, del 6 1230
94. Roller, del 7 1240
95. Roller, del 8 1249
96. Roller, finale 1264
97. Roller, etterspill 1271
98. Forholdsregler, del 1 1272
99. Forholdsregler, del 2 1286
100. Omtanke 1293
101. Tester 1303
102. Sannheten, del 1: Gåter og svar 1309
103. Sannheten, del 2 1333
104. Sannheten, del 3 1340
105. Sannheten, del 4 1344
106. Sannheten, del 5: Svar og gåter 1354
107. Refleksjoner, del 1 1384
108. Refleksjoner, del 2 1396

109. Nederlag, del 1 1401
110. Nederlag, del 2 1420
111. Avsluttende eksamen 1424
112. Hold kjeft og gjør det umulige, del 1 1431
113. Hold kjeft og gjør det umulige, del 2 1437
114. Etterspill. Noe å beskytte, del 0 1445
115. Noe å beskytte: Minerva McSnurp 1450
116. Noe å beskytte: Professor Krengle 1456
117. Noe å beskytte: Albus Humlesnurr 1459
118. Noe å beskytte: Draco Malfang 1482
119. Noe å beskytte: Severus Slur 1488
120. Noe å beskytte: Hermine Grang 1492

1. En dag med svært lav sannsynlighet

Hver centimeter veggplass er dekket av ei bokhylle. Hver bokhylle har seks hylleplater, som rekker omtrent helt opp til taket. Noen bokhyller er fylt til randen med bøker med harde omslag: vitenskap, matematikk, historie, og alt mulig annet. Andre hyller har to lag med paperback science fiction, med det bakre laget stablet oppå gamle pappesker eller treplanker, så du kan se det bakre laget over bøkene foran. Og fremdeles er det ikke nok. Det flyter over av bøker, ut på bordene og sofaene, og det har dannet seg små hauger under vinduene.

Dette er stua i huset som tilhører den eminente professor Mikal Vernes-Eving, og hans kone, fru Petunia Eving-Vernes, og deres adopterte sønn, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes.

Det ligger et brev på stuebordet, og en ustemplet konvolutt i gulaktig pergament, adressert til *Herr H. Potter* i smaragdgrønt blekk.

Professoren og hans kone snakker skarpt til hverandre, men de roper ikke. Professoren anser roping for å være usivilisert.

«Du spøker,» sa Mikal til Petunia. Tonen avslørte at han fryktet hun dessverre var oppriktig.

«Min søster var ei heks,» svarte Petunia. Hun så redd ut, men holdt stand. «Hennes mann var en trollmann.»

«Dette er absurd!», sa Mikal skarpt. «De var i bryllupet vårt – de besøkte oss i jula – og du påstår –»

«Jeg sa at du ikke skulle få vite noe,» hvisket Petunia. «Men det er sant. Jeg har sett ting –»

Professoren himlet med øynene. «Kjære, jeg forstår at du ikke er familiær med den skeptiske litteraturen. Kan hende innser du ikke hvor lett det er for en opptrent magiker å gjøre triks som ser virkelige ut. Husker du da jeg lærte Harry å bøye skjeer? Hvis det virket som om de alltid kunne gjette hva du tenkte på, så er det noe som kalles kald tyding –»

«Det var ikke å bøye skjeer –»

«Hva var det da, da?»

Petunia beit seg i leppen. «Jeg kan ikke bare si det uten videre. Du ville tro jeg er –» Hun svelget. «Hør her. Mikal. Det var ikke – alltid som dette –» Hun gjorde en håndbevegelse mot seg selv, som for å indikere den slanke kroppsfasongen. «Lilly gjorde dette. Fordi jeg – fordi jeg *tryglet* henne. Jeg tryglet og ba, i årevis. Lilly hadde *alltid* vært penere enn meg, og jeg … hadde vært slem mot henne, på grunn av det, og så fikk hun *magi*, kan du forestille deg hvordan jeg følte meg? Og jeg *tryglet* henne om å bruke noe av den magien på meg slik at jeg også kunne være pen, jeg kunne kanskje ikke ha magi slik som henne, men jeg kunne i det minste være pen.»

Tårer samlet seg i Petunias øyne.

«Og Lilly ville si nei, og finne på de mest latterlige unnskyldninger, som at verden ville gå under hvis hun var snill mot søsteren sin, eller at en kentaur sa at hun ikke skulle gjøre det – de latterligste ting, og jeg hatet henne for det. Og da jeg nettopp var ferdig på universitetet, datet jeg en fyr ved navn Viktor Dumling; han var feit, og han var den eneste gutten som ville snakke med meg. Og han sa han ønsket seg barn, og at hans første sønn skulle hete Dudleif. Og jeg tenkte for meg selv, *hva slags forelder gir navnet Dudleif Dumling til barnet sitt?* Det var som om jeg så hele mitt framtidige liv strekke seg ut foran meg, og jeg kunne ikke utstå det. Og jeg skrev til søsteren min og fortalte henne at hvis hun ikke hjalp meg, ville jeg heller bare –»

Petunia stoppet.

«Uansett,» sa Petunia med liten stemme, «hun ga seg. Hun sa at det var farlig; jeg sa at det brydde jeg meg ikke om lenger, og jeg drakk en slags drikk og var syk i mange uker, men da jeg ble bedre ble huden min friskere, og jeg fikk former, og … det var fantastisk, folk var *hyggelige* mot meg,» fortsatte hun med brutt stemme, «og etter det kunne jeg ikke hate søsteren min mer, spesielt da jeg fant ut hva magien hennes førte til til slutt –»

«Kjæreste,» sa Mikal vennlig, «du ble syk; du la på deg litt mens du var i sykesenga, og huden din ble penere av seg selv. Eller kanskje du endret kosthold da du var syk –»

«Hun var ei heks,» gjentok Petunia. «Jeg så det.»

«Petunia,» sa Mikal. Irritasjonen krøp inn i stemmen hans. «Du *vet* at det ikke kan være sant. Må jeg virkelig forklare hvorfor?»

Petunia vred hendene. Det virket som om hun var på randen av tårer. «Min kjære, jeg vet at jeg ikke kan vinne en diskusjon med deg, men vær så snill, du må stole på meg i denne saken –»

«Mamma! Pappa!»

De to stoppet og så på Harry, som om de hadde glemt at det var en tredje person i rommet.

Harry pustet dypt. «Mamma, *dine* foreldre hadde ikke magi, hadde de?»

«Nei,» svarte Petunia, og så forvirret ut.

«Så ingen i din familie kjente til magi da Lilly fikk brevet sitt. Hvordan ble *de* overbevist?»

«Ah …» sa Petunia. «De sendte ikke bare et brev. De sendte også en lærer fra Galtvort. Han –» Petunias øyne flakket mot Mikal. «Han viste oss magi.»

«Ja, så da trenger dere jo ikke å krangle om dette, da,» sa Harry fast. Han håpet, på tross av all tidligere erfaring på området, at denne gangen, bare denne gangen, ville de høre på ham. «Hvis dette er sant, kan vi jo bare få en Galtvort-lærer til å komme hit slik at vi kan se magien selv, og pappa vil innrømme at det er sant. Ellers vil mamma innrømme at det ikke er sant. Det er det den eksperimentelle metoden er til for; at vi ikke trenger å avgjøre ting ved bare å diskutere.»

Professoren snudde seg og så ned på ham, avvisende som vanlig. «Å, kom igjen, Harry. Virkelig? *Magi?* Jeg ville ha trodd at *du* visste bedre enn å ta dette seriøst, sønn, selv om du bare er ti. Magi er omtrent det mest uvitenskapelige som finnes.»

Harrys munn vred seg bittert. Han ble behandlet bra, sannsynligvis bedre enn de fleste genetiske fedre behandlet sine egne barn. Harry hadde gått på de beste grunnskolene – og da det ikke fungerte, hadde han fått privatlærere valgt ut fra den endeløse mengden av fars pengetrengende elever. Han hadde alltid blitt oppmuntret til å studere alt som fanget oppmerksomheten, fått alle bøkene han ble interessert i, støttet i alle typer matematiske eller vitenskapelige konkurranser han deltok i. Han hadde i det hele tatt fått alt det var rimelig å få, utenom, kanskje, den minste bit respekt. En doktor som underviste i biokjemi ved Oxford kunne knappest forventes å høre på råd fra en liten gutt. Du kunne lytte for å Vise Interesse, selvsagt; det er hva en God Forelder ville gjøre, og så, hvis du ser på deg selv som en God Forelder, så gjør du det. Men å ta en tiåring *alvorlig?* Neppe.

Av og til ønsket Harry å skrike til faren sin.

«Mamma,» sa Harry. «Hvis du ønsker å vinne denne diskusjonen med pappa, se i kapittel to av den første boka av Feynmanns grunnleggende verk, *Lectures on Physics*. Det er et sitat der om hvordan filosofer sier en hel del om hva vitenskap absolutt forutsetter, og det er feil, alt sammen, fordi den eneste regelen i vitenskap er at den endelige autoritet er observasjonen – at det eneste du trenger å gjøre er å se på verden og rapportere hva du ser. Hmm … sånn i farta kommer jeg ikke på noe sted der det står skrevet noe om hvordan det er et vitenskapelig ideal å avgjøre ting ved eksperimenter istedenfor å bruke argumenter –»

Hans mor så ned på ham og smilte. «Takk, Harry. Men –» hennes hode løftet seg for å stirre på ektemannen. «Jeg vil ikke vinne en diskusjon med din far. Jeg vil at min ektemann skal, skal høre på sin kone som elsker ham, og stole på henne bare denne ene gangen –»

Harry lukket øynene et kort øyeblikk. *Håpløst.* Begge foreldrene hans var rett og slett håpløse.

Nå holdt foreldrene på å havne i en av *de* diskusjonene igjen, der moren forsøkte å få faren til å føle seg skyldig, og faren forsøkte å få moren til å føle seg dum.

«Jeg går til rommet mitt,» annonserte Harry. Stemmen hans skalv litt. «Vær så snill å ikke krangle for mye om dette, vi finner fort nok ut hva som skjer uansett, ikke sant?»

«Ja da, Harry, det er greit,» sa faren hans, og moren ga ham et beroligende kyss, og så fortsatte de å krangle mens Harry gikk opp trappene til soverommet.

Han lukket døra bak seg og forsøkte å tenke.

Det rare var, han *burde* ha sagt seg enig med faren. Ingen hadde noensinne sett noe bevis for magi, og ifølge mamma var det en hel magisk verden der ute. Hvordan kunne noen klare å holde noe som det, hemmelig? Mer magi? Det virket som en forklaring av den mer suspekte sorten.

Det burde ha vært et klart og greit tilfelle av at mamma spøkte, løy eller var blitt sinnssyk, i stigende rekkefølge av forferdelighet. Hvis mamma hadde sendt brevet selv, så ville det forklare hvordan det dukket opp i postkassa uten frimerke. Litt sinnssykdom var mye, mye mindre usannsynlig enn at universet virkelig virket på den måten.

Bortsett fra at en liten del av Harry var fullstendig overbevist om at magi fantes på ekte, og hadde vært det fra det første øyeblikket han så brevet fra Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.

Harry gned seg i panna og gjorde en grimase. *Ikke tro på alt du tenker,* hadde en av bøkene hans sagt.

Men denne bisarre sikkerheten … Harry fant ut at han rett og slett *forventet* at ja, en Galtvort-professor ville dukke opp og veive med en tryllestav og magi ville komme ut. Den merkelige sikkerheten gjorde ingen forsøk på å forsvare seg mot falsifikasjon – lagde ingen unnskyldninger på forhånd for hvorfor det ikke ville være noen professor, eller professoren at bare ville være i stand til å bøye skjeer.

Hvor kommer du fra, merkelige lille forutanelse? Harry sendte denne tanken til sin egen hjerne. Hvorfor tror jeg det jeg tror?

Vanligvis var Harry svært god til å besvare det spørsmålet, men i denne spesielle saken hadde han ingen anelse om hva hjernen hans tenkte på.

Harry trakk på skuldrene, mentalt. Hvis det er ei flat metallplate på døra kan den sannsynligvis dyttes, og hvis det er et håndtak på døra kan den sannsynligvis trekkes; og tingen å gjøre med en testbar hypotese er å teste den.

Han tok et linjeark fra pulten og begynte å skrive.

Kjære viserektor

Harry tok en pause; reflekterte, byttet ut arket med et nytt, og tappet fram en ny millimeter grafitt fra trykkblyanten. Denne situasjonen krevde nøyaktig kalligrafi.

Kjære viserektor Minerva McSnurp,

eller den det måtte angå:

Jeg har nylig fått brevet fra Galtvort, adressert til herr H. Potter. Kan hende er De ikke klar over at mine genetiske foreldre, Jakob Potter og Lilly Potter (tidl. Lilly Evinq) er døde. Jeg ble adoptert av Lillys søster Petunia Evinq-Vernes og hennes mann, Mikal Vernes-Evinq.

Jeg er ekstremt interessert i å starte på Galtvort, gitt at det faktisk finnes et slikt sted. Det er bare det at moren min sier hun kjenner til magi, men ikke kan bruke den selv. Faren min er dypt skeptisk. Jeg selv er usikker. I tillegg aner jeg ikke hvor jeg skal få tak i de bøkene eller det utstyret som er listet opp i brevet Deres.

Mor nevnte at Dere sendte en representant fra Galtvort til Lilly Potter (da Lilly Evinq) for å bevise for hennes familie at magi virkelig finnes, og, går jeg ut fra, å hjelpe Lilly med å få tak i det som trengtes av skoleutstyr. Hvis Dere kunne gjøre dette for min egen familie ville det vært svært nyttig.

Med vennlig hilsen

Harry Jakob Potter-Evinq-Vernes.

Harry la til adressen der de bodde, brettet brevet sammen og puttet det i en konvolutt, som han adresserte til Galtvort. Et innfall førte til at han hentet et stearinlys og dryppet voks på konvoluttflippen, og skrev inn H.J.P.E.V. med en lommekniv. Hvis han først skulle synke ned i denne galskapen, skulle han gjøre det med stil.

Så åpnet han døra og gikk nedenunder igjen. Faren satt i stua og leste ei bok om høyere matematikk for å vise hvor smart han var, og moren hans var på kjøkkenet og tilberedte en av farens favorittmåltider for å vise hvor kjærlig hun var. Det så ikke ut som om de snakket sammen i det hele tatt. Så skremmende som krangler enn kunne være, *å ikke krangle* var på en eller annen måte mye verre.

«Mamma,» sa Harry og brøt den trykkende tausheten, «Jeg har tenkt til å teste hypotesen. Ifølge din teori, hvordan sender jeg ei ugle til Galtvort?»

Moren hans snudde seg fra kjøkkenbenken for å stirre på ham med et sjokkert uttrykk. «Jeg – jeg vet ikke, jeg tror du rett og slett må eie ei magisk ugle.»

Det burde ha hørtes svært mistenkelig ut, *å nå, så det er ingen måte å teste teorien din på, altså,* men den merkelige sikkerheten i Harry virket villig til å stikke nakken enda lengre fram.

«Vel, brevet kom jo hit på en eller annen måte,» sa Harry, «så jeg stikker bare ut og vifter med det og roper 'Brev til Galtvort!' og ser om ei ugle plukker det opp. Pappa, vil du komme og se på?»

Faren hans ristet kort på hodet og fortsatte å lese. *Selvsagt*, tenkte Harry for seg selv. Magi var en foraktelig ting som bare dumme mennesker trodde på; hvis faren hans gikk så langt som å *teste* hypotesen, eller bare å *se* på at den ble testet, ville det føles som om han assosierte seg selv med den …

Først da Harry snublet ut bakdøra og ut i bakhagen, gikk det opp for ham at hvis ei ugle faktisk *kom* og snappet brevet, ville han ha visse problemer med å fortelle det til faren.

Men – vel – det kan ikke virkelig skje, kan det vel? Uansett hva hjernen min ser ut til å tro. Hvis ei ugle virkelig kommer ned og tar konvolutten, vil jeg ha mer alvorlige bekymringer enn hva pappa tror.

Harry trakk pusten dypt, og løftet konvolutten i været.

Han svelget.

Det å rope ut *Brev til Galtvort!* mens han holdt en konvolutt høyt i været, midt i sin egen bakhage, var … faktisk ganske flaut, nå som han tenkte på det.

Nei. Jeg er bedre enn pappa. Jeg vil bruke den vitenskapelige metoden selv om det får meg til å føle meg dum.

«Brev –» sa Harry, men det kom mest ut som et hest kvekk.

Harry stålsatte seg, og ropte opp mot den tomme himmelen, «*Brev til Galtvort! Kan jeg få tak i ei ugle?*»

«Harry?» spurte en kvinnestemme, en av naboene; det hørtes ut som om hun moret seg.

Harry trakk ned hånda som om den brant, og gjemte konvolutten bak ryggen som om det var narko-penger. Hele ansiktet brant av skam.

En gammel dames ansikt tittet over nabogjerdet, grått uordnet hår stakk fram fra hårnettet. Fru Figg, hun som av og til satt barnevakt. «Hva gjør du, Harry?»

«Ikkeno'», sa Harry med kvalt røst. «Jeg bare – tester en skikkelig teit teori –»

«Fikk du brevet fra Galtvort?»

Harry stivnet fullstendig.

«Ja,» sa Harrys lepper en liten stund senere. «Jeg fikk et brev fra Galtvort. De sa at de ønsket å motta min ugle innen 31. juli, men –»

«Men du *har* jo ingen ugle. Stakkars! Jeg kan ikke forestille meg *hva* noen har tenkt på da de bare sendte deg standardbrevet.»

En rynkete arm strakk seg over gjerdet, og åpnet en ventende hånd. Uten å tenke seg helt om rakte Harry konvolutten over til henne.

«Bare overlat det til meg, du,» sa fru Figg, «så skal jeg få ei ugle over fortere enn svint.»

Og ansiktet hennes forsvant ned bak gjerdet.

Det ble en lang stillhet i hagen.

Så sa en gutts stemme, rolig og stille, «Hæ.»

2.
ALT JEG TROR PÅ ER FEIL

«Ok, bare for å få dette fullstendig klart,» sa Harry, «hvis professoren faktisk leviterer deg, pappa, når du vet at du ikke er festet til noen vaiere, så betrakter vi det som tilstrekkelig bevis. Du skal ikke ombestemme deg og si at det er et magisk triks. Det ville ikke være redelig. Hvis du føler det på den måten, må du si fra *nå*, så kan vi tenke ut et annet eksperiment istedenfor.»

Harrys far, professor Mikal Vernes-Eving, himlet med øynene. «Ja, Harry.»

«Og du, mamma; din teori sier at professoren skal være i stand til å gjøre dette, og hvis det ikke skjer, så innrømmer du at du har tatt feil. Ikke noe om hvordan magi ikke virker hvis folk er skeptiske, eller noe sånt.»

Viserektor Minerva McSnurp så på Harry med et uttrykk av morskap. Hun så ganske heksete ut i sin svarte kappe og spisse hatt, men da hun snakket, hørtes hun formell og skotsk ut, hvilket ikke passet med utseendet i det hele tatt. Ved første øyekast virket hun som en som burde le en gal latter og putte spebarn i svarte gryter, men hele effekten forsvant da hun åpnet munnen. «Er det tilstrekkelig, herr Potter?» sa hun. «Skal jeg sette i gang demonstrasjonen?»

«*Tilstrekkelig*? Sannsynligvis ikke,» sa Harry. «Men det vil i alle fall *hjelpe*. Sett i gang, viserektor.»

«Det holder med professor,» sa hun, og så, «*Vingardium Leviosa.*»

Harry tittet på faren.

«Huh,» sa Harry.

Faren tittet tilbake på ham. «Huh,» kom det som et ekko.

Så tittet professor Vernes-Eving tilbake på professor McSnurp. «Ok, du kan sette meg ned igjen nå.»

Faren hans ble forsiktig senket mot bakken.

Harry strøk en hånd gjennom håret. Kanskje det bare var den der merkelige delen av ham som *allerede* var overbevist, men … «Det var litt av et antiklimaks,» sa Harry. «En skulle tro det var et mer dramatisk mentalt øyeblikk knyttet til å overvære en observasjon av mikroskopisk sannsynlighet –» Harry stoppet seg selv. Moren, heksa og til og med faren ga ham *det blikket* igjen. «Jeg mener, ved å finne ut at alt jeg har trodd på er feil.»

Seriøst, det burde ha vært mer dramatisk. Hjernen hans burde ha spylt ut hele det nåværende lageret av hypoteser om universet, siden ingen av dem tillot at noe som dette

kunne skje. Men istedenfor virket det som om hjernen hans bare sa, *okei, jeg så Galtvort-professoren vifte med tryllestaven og fikk faren din til å sveve i lufta, hva nå?*

Hekse-damen smilte tjenestevillig mot dem, og så ut som om hun moret seg kraftig. «Ønsker du flere demonstrasjoner, herr Potter?»

«Det trengs ikke,» sa Harry. «Vi har utført et avgjørende eksperiment. Men …» Harry nølte. Han kunne ikke for det. Faktisk, under nåværende omstendigheter *burde han ikke* kunne for det. Det var helt på sin plass å være nysgjerrig. «Hva mer *kan* du gjøre?»

Professor McSnurp gjorde seg om til en katt.

Harry skvatt bakover uten å tenke seg om, gikk baklengs så kjapt at han snublet over en forvillet bokstabel og landet hardt på rumpa med et *dunk*. Hendene hans søkte nedover for å ta seg for, uten å helt strekke seg ut, og det kom en advarende vriding i skulderen da vekta landet for fullt.

Den tabbymønstrede katten morfet seg med en gang tilbake til en kappekledd kvinne. «Å, jeg beklager, herr Potter,» sa heksa og hørtes oppriktig ut, selv om munnvikene hennes vred seg en smule oppover. «Jeg burde ha advart deg.»

Harry pustet i korte gisp. Stemmen kom ut halvkvalt. «*Du kan ikke GJØRE noe sånt!*»

«Det er bare en transfigurasjon,» sa professor McSnurp. «En animagus-transfigurasjon, for å være spesifikk.»

«Du gjorde deg om til en katt! En *LITEN* katt! Du brøt loven for bevarelse av energi! Det er ikke bare en hjelperegel, det er implisert av formen av Hamilton-operatoren i kvantefysikken! Å avvise den ødelegger den unitære symmetrien og så får du overlyshastighet! Og katter er *KOMPLISERTE!* En menneskelig hjerne kan ikke bare visualisere en hel katts anatomi og, og all biokjemien i en katt, og hva med *nevrologien?* Hvordan kan du fortsette å *tenke* hvis du bruker en hjerne i kattestørrelse?»

Professor McSnurps munnviker vred seg litt hardere oppover. «Magi.»

«Magi *er ikke nok* til å gjøre det! Du måtte ha vært en gud!»

Professor McSnurp blunket. «Det er den første gangen jeg noensinne har blitt kalt *det.*»

Harrys blikk ble uklart, mens hjernen hans begynte å forstå hva som nettopp var blitt ødelagt. Hele ideen om et enhetlig univers med matematisk regulære lover, det var det som nettopp var blitt spylt ned i toalettet: hele ideen om *fysikk*. Tre tusen år med å gjøre store kompliserte ting om til mindre deler, å finne ut at planetens musikk var i samme toneleie som et fallende eple, finne at de sanne lovene var universelle og ikke hadde unntakelser noen steder og tok form av enkel matematikk som styrte de minste deler, *for ikke å snakke om* at sinnet var hjernen og at hjernen var laget av nevroner, en hjerne var hva en person *var* –

Og så gjorde en kvinne seg om til en katt, og dett var dett.

Hundre spørsmål kjempet om å komme først over Harrys lepper, og vinneren rant ut: «Og, og hva slags trylleformular er egentlig *Vingardium Leviosa?* Hvem finner opp ordene til disse formlene, barnehagetanter?»

«Det er nok, herr Potter,» sa professor McSnurp tørt, skjønt hennes øyne skinte av undertrykket latter. «Hvis du ønsker å lære om magi, foreslår jeg at vi gjør ferdig papirarbeidet slik at du kan dra til Galtvort.»

«Riktig,» sa Harry, lett forfjamset. Han samlet tankene. Fornuftens Marsj måtte bare starte om igjen, det var alt; de hadde fremdeles den eksperimentelle metoden, og det var det viktigste.

«Og hvordan kommer jeg meg til Galtvort?»

En kvalt latter unnslapp professor McSnurp, som om den var trukket ut av henne med pinsett.

«Vent et øyeblikk, Harry,» sa faren. «Husker du hvorfor du ikke har gått på vanlige skoler fram til nå? Hva med tilstanden din?»

Professor McSnurp spant rundt for å se på Mikal. «Tilstanden hans? Hva er dette?»

«Jeg sover ikke normalt,» sa Harry. Han viftet hjelpeløst med hendene. «Søvnsyklusen min er tjueseks timer lang, jeg sovner alltid to timer senere hver eneste dag. Jeg klarer ikke å sovne før det, og så, neste dag, sovner jeg to timer etter *det* igjen. 10, 12, 2, 4, helt rundt klokka. Selv om jeg prøver å våkne tidlig gjør det ingen forskjell, og jeg er ødelagt den dagen. Det er derfor jeg ikke har gått på vanlig skole fram til nå.»

«En av grunnene,» sa moren. Harry glante på henne.

McSnurp ga fra seg et langt *hmmmmmmmm*. «Jeg kan ikke huske å ha hørt om en slik tilstand før …» sa hun sakte. «Jeg skal undersøke med madam Pomfrit for å sjekke om hun kjenner til noen botemidler.» Så lysnet ansiktet hennes. «Nei, jeg er sikker på at dette ikke vil være noe problem – jeg finner en løsning på det. Nåh,» sa hun, og blikket fokuserte igjen, «hva er disse *andre* årsakene?»

Harry sendte sine foreldre et olmt blikk. «Jeg nekter barneinnskrivning på skolen av samvittighetsårsaker, fordi jeg burde ikke bli utsatt for et sviktende skolesystems manglende evne til å framskaffe lærere eller studiemateriell av i det minste minimal adekvat kvalitet.»

Begge Harrys foreldre hikstet av latter ved dette, som om de trodde det bare var en stor spøk. «Åhh,» sa Harrys far med klare øyne, «er det *derfor* du beit mattelæreren i tredje klasse!»

«Hun visste ikke hva en logaritme var!»

«Selvsagt,» skjøt moren inn. «Det å bite henne var en veldig moden reaksjon på det.»

Harrys far nikket. «En godt gjennomtenkt politikk for å ta opp problemet med lærere som ikke forstår logaritmer.»

«Jeg er så enig,» sa moren sympatisk, «du biter *en* mattelærer, og de lar deg aldri glemme det, gjør de vel?»

Harry snudde seg mot professor McSnurp. «Der! Ser du hva jeg må finne meg i?»

«Unnskyld meg,» sa Petunia, og flyktet ut bakdøra og inn i hagen, og derfra kunne de allikevel tydelig kunne høre hennes hikstende latter.

«Så, eh, så,» professor McSnurp virket som om hun av en eller annen grunn hadde problemer med å snakke, «det skal ikke bites noen lærere på Galtvort, er det fullstendig klart, herr Potter?»

Harry skulte på henne. «Greit. Jeg skal ikke bite noen som ikke biter meg først.»

Professor Mikal Vernes-Eving måtte også forlate rommet et lite øyeblikk da han hørte svaret.

«Vel,» sukket professor McSnurp, etter at Harrys foreldre hadde gjenvunnet fatningen og kommet tilbake. «Vel. Jeg tror, under disse omstendighetene, at jeg bør unngå å ta deg med for å kjøpe skolemateriell fram til en dag eller to før skolen starter.»

«Hva? Hvorfor? De andre barna kan magi allerede, kan de ikke? Jeg må starte å ta igjen det tapte med en gang!»

«Vær trygg, herr Potter,» svarte professor McSnurp, «Galtvort er fullstendig i stand til å lære bort det grunnleggende. Og jeg mistenker, herr Potter, at hvis jeg lar deg være alene i to måneder med skolebøker, selv uten tryllestav, så vil jeg komme tilbake til dette huset bare for å finne et krater som spyr ut purpurfarget røyk, en avbefolket by som omkranser det, og en pest av flammende sebraer som terroriserer det som er igjen av England.»

Harrys foreldre nikket i perfekt, synkron enighet.

«Mamma! Pappa!»

3.
Å sammenlikne virkelighet med alternativene

«Du galopperende gorgon,» sa bartenderen og tittet på Harry, «er det – kan det være – ?»

Harry lente seg mot bardisken i Den lekke heksekjel så godt han kunne, selv om disken endte opp omtrent ved øyenbrynene hans. Et spørsmål som *det* fortjente hans fulle oppmerksomhet.

«Er jeg – kunne jeg være – kanskje – man vet aldri – hvis jeg *ikke* er – men så er spørsmålet – *hvem?*»

«Velsigne min sjel,» hvisket den gamle bartenderen. «Harry Potter … for en ære.»

Harry blunket, så tok han seg sammen. «Vel, ja, du er svært oppmerksom; folk flest innser ikke det så kjapt –»

«Det holder,» sa professor McSnurp. Hånda hennes strammet grepet om Harrys skulder. «Ikke plag gutten, Tom, alt dette er nytt for ham.»

«Men det er ham?», sa en gammel dame med skjelvende stemme. «Det er Harry Potter?» Med en skrapende lyd kom hun seg opp fra stolen.

«Doris –» sa McSnurp advarende. Blikket hun sendte rundt i rommet skulle ha vært nok til å skremme alle.

«Jeg ønsker bare å trykke ham i hånda,» hvisket kvinnen. Hun bøyde seg ned og stakk fram en rynkete hånd, som Harry forsiktig trykket – mens han følte seg forvirret og mer ukomfortabel enn han noensinne hadde vært. Tårer falt fra den gamle kvinnens øyne og ned på deres hender som møttes. «Barnebarnet mitt var en svartspaner,» hvisket hun til ham. «Døde i '79. Takk, Harry Potter. Takk himmelen for at du er til.»

«Bare hyggelig,» sa Harry automatisk, og så vendte han hodet og ga professor McSnurp et redd, bedende blikk.

Professor McSnurp slamret en fot i gulvet akkurat idet forsamlingen var på vei framover. Det ga en effekt som ga Harry en ny referanse for frasen 'lyden av dommedag', og alle stoppet umiddelbart.

«Vi har det travelt,» sa professor McSnurp med en stemme som virket fullstendig, komplett normal.

De forlot baren uten problemer.

«Professor?» sa Harry, da de hadde kommet seg ut på gårdsplassen. Han hadde ment å spørre hva som foregikk, men merkelig nok fant han ut at det var et annet spørsmål han

stilte istedenfor. «Hvem var den bleke mannen, borte ved hjørnet? Mannen med rykninger i øyet?»

«Hm?» sa professor McSnurp, og hørtes lett overrasket ut; kanskje hun heller ikke hadde forventet det spørsmålet. «Det var professor Kvirinius Krengle. Han underviser i forsvar mot svartekunster på Galtvort dette skoleåret.»

«Jeg hadde en merkelig følelse av at jeg kjente ham …» Harry gned panna si. «Og at jeg ikke burde ta ham i hånda.» Som å møte noen som hadde vært en venn, en gang i tida, før noe gikk drastisk galt … det var ikke egentlig slik det føltes i det hele tatt, men Harry kunne ikke finne bedre ord. «Og hva *var* … alt det der?»

Professor McSnurp ga ham et merkelig blikk. «Herr Potter … vet du … hvor *mye* har du blitt fortalt … om hvordan dine foreldre døde?»

Harry svarte med et stødig blikk. «Mine foreldre er i live og har det bra, og de har alltid nektet å snakke om hvordan mine *genetiske* foreldre døde. Fra det jeg har forstått, så var det ikke pent.»

«Beundringsverdig lojalt,» sa professor McSnurp. Stemmen hennes ble lav. «Selv om det gjør litt vondt å høre deg si det på den måten. Lilly og Jakob var venner av meg.»

Harry så bort, plutselig skamfull. «Beklager,» svarte han med lav stemme. «Men jeg *har* en mamma og pappa. Og jeg vet at jeg ville bare gjøre meg selv ulykkelig ved å sammenlikne virkeligheten med … noe perfekt som jeg bygde opp i fantasien.»

«Det er oppsiktsvekkende klokt av deg,» sa professor McSnurp stille. «Men dine *genetiske* foreldre døde på en svært god måte, mens de beskyttet deg.»

Beskyttet meg?

Noe rart grep Harry om hjertet. «Hva … *skjedde*, egentlig, da?»

Professor McSnurp sukket. Tryllestaven hennes berørte Harrys panne, og blikket hans ble uklart et øyeblikk. «En liten forkledning,» sa hun, «slik at dette ikke skjer flere ganger, ikke før du er klar.» Så svippet tryllestaven hennes fram igjen, og dunket lett tre ganger mot en murvegg …

… som hulte seg ut til en åpning, og vridde seg og utvidet seg og gjorde seg om til en stor buegang, der lange rader av butikker med skilt som averterte for heksekjeler og dragelever kom til syne.

Harry blunket ikke. Det var jo ikke som om noen forvandlet seg til en katt, akkurat.

Og så gikk de forover, sammen, inn i trollmannsverdenen.

Det var kjøpmenn som kauket ut Sprettstøvler (”Laget med Ekte Flummi!») og «Kniver +3! Gafler +2! Skjeer med +4-bonus!» Det var briller som gjorde alt du så på grønt, og en utstilling komfortable lenestoler med katapultseter for nødstilfeller.

Harrys hode roterte rundt og rundt, roterte som om det prøvde å skru seg selv av nakken. Det var som å gå gjennom magisk utstyr-seksjonen i en *Advanced Dungeons and Dragons*-regelbok (han spilte ikke spillet, men han likte å lese regelbøkene). Harry ønsket

desperat å ikke gå glipp av en eneste av gjenstandene som var til salgs, i tilfelle det var en av de tre du trengte for å fullføre syklusen med uendelige *Wish*-formler.

Så fikk Harry øye på noe som, fullstendig uten en bevisst tanke, fikk ham til å skjene vekk fra viserektoren og sette kursen rett mot butikken, som prydet gata med sine blå mursteiner med bronselinjer. Han ble brakt tilbake til virkeligheten bare ved at professor McSnurp stilte seg rett foran ham.

«Her Potter?» sa hun.

Harry blunket, så innså han hva han nettopp hadde gjort. «Beklager! Jeg glemte for et øyeblikk at jeg var sammen med deg, istedenfor med familien.» Harry pekte mot butikkvinduet, som viste fram vilt utseende bokstaver som skinte stikkende klart og samtidig fjernt, og dannet ordene *Blomsting & Kladd*. «Når du går forbi en bokhandel du ikke har besøkt før, må du gå inn og se deg rundt. Det er en familieregel.»

«Det er det mest Ravnklo utsagnet jeg noen gang har hørt.»

«Hva?»

«Ingenting. Herr Potter, vårt første steg er å besøke Flirgott, trollmannsverdenens bank. Hvelvet til din *genetiske* familie er der, med arven dine *genetiske* foreldre etterlot deg, og du vil trenge penger til skoleutstyr.» Hun sukket. «Og, antar jeg, en viss mengde penger til bøker kan vel også unnskyldes. Skjønt du burde vurdere å vente litt. Galtvort har et ganske stort bibliotek om magiske emner. Og i det tårnet der du, så vidt jeg kan bedømme, vil bo, er det et eget bibliotek med et bredere utvalg emner. Bøker du eventuelt kjøper nå vil sannsynligvis vise seg å være duplikater.»

Harry nikket, og de fortsatte videre.

«Ikke misforstå meg, det er en *glimrende* avledning,» sa Harry mens hodet hans fortsatte å sveive rundt til begge sider, «sannsynligvis den beste avledningen noen har prøvd på meg, men ikke tro at jeg har glemt den pågående diskusjonen vår.»

Professor McSnurp sukket. «Dine foreldre – eller din mor, i alle fall – kan ha gjort svært lurt i å ikke fortelle deg.»

«Så du synes jeg skal fortsette i lykkelig uvitenhet? Det er en liten hake ved den planen, professor McSnurp.»

«Jeg antar at det ville være meningsløst,» svarte heksa stramt, «når alle i denne gata kan fortelle deg historien. Vel. Greit.»

Og hun fortalte ham om Han-hvis-navn-må-være-unevnt, Den mørke herren, Voldemort.

«Voldemort?» Harry hvisket. Navnet burde ha vært morsomt, men det var det ikke. Det brant med en kald følelse, skruppelløst, diamantklart, en hammer av ren titan som slo på en ambolt av sviktende kjøtt. En kuldegysning fòr gjennom Harry da han uttalte ordet, og der og da bestemte han seg for å bruke tryggere talemåter, som Du-vet-hvem.

Den mørke herren hadde utøst sitt raseri over det magiske Storbritannia som en vill ulv, hadde revet og slitt i materien som utgjorde deres hverdagsliv. Andre land hadde

vridd seg beklagende i hendene, men nølt med å gripe inn, enten ut fra apatisk egoisme eller ren frykt; for den av dem som ville være den første til å sette seg opp mot Mørkets fyrste ville bli det neste målet for hans terror.

(*Tilskuereffekten,* tenkte Harry, mens han kom på Darley og Latanés eksperiment som viste at det var mer sannsynlig at du fikk hjelp hvis du hadde et epileptisk anfall foran én person istedenfor tre. *Diffusjon av ansvar, alle håper at noen andre griper inn først.*)

Dødseterne hadde fulgt i kjølvannet etter Mørkets herre, og i fortroppen; åtselgribber for å plukke i sårene, eller slanger for å bite og svekke. Dødseterne var ikke like skrekkelige som Mørkets herre, men de var skrekkelige, og de var mange. Og dødseterne holdt mer enn tryllestaver; det var rikdom i de maskerte rekkene, og politisk makt, og hemmeligheter brukt som utpressing, for å paralysere et samfunn som prøvde å forsvare seg selv.

En gammel og respektert journalist, Jeremias Vingle, etterlyste økte skatter og mobilisering. Han ropte ut at det var absurd av de mange å gjemme seg i frykt for de få. Skinnet hans, kun skinnet, ble funnet naglet til redaksjonsveggen neste morgen, ved siden av skinnene av hans hustru og to døtre. Alle ønsket at noe mer kunne bli gjort, og ingen turte å ta ledelsen i å foreslå det. Hvem som enn sto mest fram ble det neste eksempelet.

Helt fram til navnene Jakob og Lilly Potter havnet øverst på den lista.

Og de to kunne ha endt opp døde med tryllestaver i hendene og ikke angret på sine valg, for de *var* helter; men de hadde også et spedbarn, deres sønn, Harry Potter.

Tårer truet med å oversvømme Harrys øyne. Han tørket dem vekk, i sinne, eller kanskje i desperasjon, jeg kjente ikke disse menneskene, ikke virkelig, de er ikke mine foreldre nå, det er meningsløst å føle seg så trist på deres vegne –

Etter å ha grått inn i heksas kutte, følte Harry seg litt bedre da han så opp og så at også professor McSnurps øyne var tårefylte.

«Så, hva skjedde?», sa Harry, med lav, skjelvende stemme.

«Mørkets herre kom til Gudriksdal,» hvisket professor McSnurp. «Dere skulle ha vært i skjul, men dere ble forrådt. Mørkets herre drepte Jakob, og han drepte Lilly, og til slutt kom han til deg, der du lå i vogga. Han kastet mordforbannelsen på deg, og der og da endte det. Mordforbannelsen er formet av rent hat, og angriper sjelen direkte, skjærer den vekk fra kroppen. Den kan ikke blokkeres, og den som blir truffet, dør. Men du overlevde. Du er den eneste som noensinne har overlevd mordforbannelsen. Den spratt tilbake og traff Mørkets herre, og etterlot seg bare den forbrente kroppen hans og et arr på din panne. Det var enden på skrekkveldet, og vi var fri igjen. Det, Harry Potter, er grunnen til at folk vil se arret på panna di, og hvorfor de vil ta deg i hånda.»

Stormen av gråt som hadde skylt gjennom Harry hadde brukt opp alle tårene hans; han kunne ikke gråte mer, han hadde grått ferdig.

(Og et sted i bakhodet hans var en liten, liten følelse av forvirring, en anelse av at noe ikke stemte med historien; og det skulle ha vært en del av Harrys ferdigheter å legge

merke til den lille følelsen, men han var distrahert. For det er en trist regel at når du som mest trenger dine evner som rasjonalist, er sjansen størst for å glemme dem.)

Harry fjernet grepet om professor McSnurp. «Jeg – jeg må tenke over dette,» sa han, og prøvde å holde kontroll på stemmen. Han stirret ned på skoene. «Hm. Du kan fortsette å kalle dem foreldrene mine, hvis du vil, du må ikke si 'genetiske foreldre' eller noe sånt. Jeg antar at det ikke er noen grunn til at jeg ikke kan ha to mødre og to fedre.»

Ingen lyd kom fra professor McSnurp.

Og de gikk videre sammen, i stillhet, helt til de sto foran en grandios hvit bygning med enorme bronsedører, og over sto det med innskåret skrift *Flirgotts Bank*.

4.
HYPOTESEN OM DET EFFEKTIVE MARKED

Hauger av gullgalleoner. Stabler av sølvsigder. Små fjell av bronsefjong. Harry sto der, og stirret med åpen munn på familiehvelvet. Han hadde så mange spørsmål at han ikke visste *hvor* han skulle starte.

Fra rett utenfor døra iakttok professor McSnurp ham, tilsynelatende lent avslappet mot veggen, men med svært oppmerksomme øyne. Vel, det ga mening. Det å bli plassert foran en kjempehaug med gullmynter var en karaktertest så ren at den var erketypisk.

«Er disse myntene av rent metall?» sa Harry til slutt.

«Hva?» hveste gnomen Klotak, som ventet nær døra. «Stiller du spørsmål ved Flirgotts integritet, her Potter-Eving-Vernes?»

«Neida,» sa Harry fraværende, «ikke i det hele tatt, beklager om det kom feil ut, min herre. Jeg har bare ikke peiling på hvordan det finansielle systemet deres virker. Det jeg spør om er om alle galleoner generelt sett er laget av rent gull.»

«Naturligvis,» sa Klotak.

«Og kan alle lage mynter av gull, eller er de utstedt av et monopol som derigjennom tar inn nettooverskudd ved utstedelse av valuta?»

«Hva?» sa professor McSnurp.

Klotak smilte skjevt, og viste skarpe tenner i prosessen. «Bare en idiot ville stole på noe annet enn gnomegull.»

«Med andre ord,» sa Harry, «myntene er ikke ment å være verdt mer enn det metallverdien utgjør?»

Klotak glante på Harry. Professor McSnurp så ut som om hun moret seg.

«Jeg mener, sett at jeg kom inn her med et tonn med sølv. Kunne jeg få laget et tonn sølvsigder av dem?»

«Mot en avgift, herr Potter-Eving-Vernes.» Gnomen så på ham med glitrende øyne. «Mot en viss avgift. Hvor ville du finne et tonn med sølv, undres jeg på?»

«Jeg snakker rent hypotetisk,» sa Harry. *I alle fall foreløpig.* «Så … hvor mye ville banken kreve i avgift, gitt som en brøkdel av hele vekten?»

Klotaks øyne var konsentrerte. «Jeg ville måttet konsultere mine overordnede …»

«Gi meg et veldig grovt anslag. Jeg vil ikke betrakte det som bindende.»

«En tyvendedel av metallet ville betale greit for myntproduksjonen.»

Harry nikket. «Mange takk, herr Klotak.»

Så ikke bare er trollmannsøkonomien omtrent fullstendig frakoblet fra gompe-økonomien; ingen her har noensinne hørt om arbitrasje. Den mye større gompe-økonomien hadde en flytende bytteverdi av gull til sølv, så hver gang forholdet mellom gull og sølv i gompenes verden avvek mer enn 5 % av vekten av sytten sigder mot en galleon, så skulle enten gull eller sølv ha blitt trukket ut fra trollmannsøkonomien helt til det ble umulig å opprettholde vekslingsraten. Bring inn et tonn sølv, gjør om til sigder (og betal 5 %), veksle sigdene inn i galleoner, ta gullet til gompeverdenen, veksle det inn i mer sølv enn du startet med, og gjenta.

Var ikke gompenes vekslingskurs fra sølv til gull omtrent femti til en? Harry trodde at det i alle fall ikke var sytten. Og det så ut som om sølvmyntene faktisk var *mindre* enn gullmyntene.

På den annen side, Harry sto i en bank som *bokstavelig talt* lagret dine penger i hvelv fulle av gull, bevoktet av drager; der du måtte gå inn og hente ut penger fra hvelvet ditt hver gang du ønsket å bruke noe. De finere detaljene om å arbitrere vekk markeds-ineffektivitet var muligens bortkastet her. Han hadde vært fristet til å komme med noen syrlige kommentarer rundt grovheten i deres finansielle system …

Men det som jo er litt trist, er at deres måte sannsynligvis var bedre.

Men på atter en annen side, en kompetent hedgefondsforvalter kunne sannsynligvis overta eierskapet av hele trollmannsverdenen på en ukes tid. Harry sørget for å lagre denne strøtanken i tilfelle han noensinne slapp opp for penger, eller hadde ei uke til overs.

I mellomtida ville de store gullhaugene i Potter-hvelvet lett dekke hans umiddelbare behov.

Harry gikk klosset framover, og begynte å plukke opp gullmynter med den ene hånda og slippe dem ned i den andre.

Da han hadde passert tyve, hostet professor McSnurp. «Jeg tror det vil være mer enn tilstrekkelig for å betale for skoleutstyret ditt, herr Potter.»

«Hm?» sa Harry, med tankene på noe helt annet. «Vent litt, jeg gjør en kjapp Fermi-kalkulasjon.»

«En *hva?*» sa professor McSnurp i en lett alarmert tone.

«Det er en matematisk greie. Navngitt etter Enrico Fermi. En måte å få kjappe overslag på.»

Tyve gullgalleoner veide en tiendels kilo, kanskje? Og gull var verdt, hva, ti tusen britiske pund per kilo? Så en galleon ville være verdt femti pund … Haugene av gullmynter så ut til å være omtrent seksti mynter høy og tjue mynter bred i hver retning ved foten, og en haug var pyramideformet, så det ville være omtrent en tredjedels kube. Åtte tusen galleoner per haug, sånn omtrent; og det så ut til å være rundt fem hauger av den størrelsen, så førti tusen galleoner eller 2 millioner pund sterling.

Ikke dårlig. Harry smilte med en viss alvorlig tilfredshet. Det var synd at han var midt i oppdagelsen av den forbløffende nye verdenen av magi, og ikke hadde tid til å utforske den forbløffende nye verdenen av rikdom, som et kjapt Fermi-estimat sa var rundt regnet en milliard ganger mindre interessant.

Allikevel, det er siste gangen jeg noensinne klipper en plen for ett lusent pund.

Harry snurret rundt bort fra den store pengehaugen. «Unnskyld at jeg spør, professor McSnurp, men jeg forstår det slik at mine foreldre var i tyveårene da de døde. Er dette en *vanlig* mengde penger for et ungt par å ha i hvelvet sitt, i trollmannsverdenen?» Hvis det var så, ville en kopp te antakelig koste rundt fem tusen pund. Regel nummer én i økonomi: du kan ikke spise penger.

Professor McSnurp ristet på hodet. «Din far var den siste arvingen av en gammel familie, herr Potter. Det er også en viss mulighet …» Heksa nølte. «Noen av disse pengene kan være prispenger for Du-vet-hvem, utbetalt til hans dra- ah, til den som måtte klare å overvinne ham. Eller kanskje de prispengene ikke er utbetalt ennå. Jeg er ikke sikker.»

«Interessant …» sa Harry sakte. «Så noen av disse pengene er faktisk, på en måte, mine. Altså, tjent av meg. På sett og vis. Muligens. Selv om jeg ikke husker anledningen.» Harrys fingre trommet på buksebeinet. «Det vil få meg til å føle meg mindre skyldig ved å bruke opp *en veldig liten del av det! Ikke få panikk, professor McSnurp!*»

«Herr Potter! Du er mindreårig, og som sådan vil du bare få anledning til å gjøre et *rimelig* uttak fra –»

«Hele meg handler om å være rimelig! Jeg er fullstendig innforstått med fiskal forsiktighet og impulskontroll! Men jeg *så* faktisk noen ting på veien hit som kan klassifiseres som *fornuftige, voksne* innkjøp …»

Harrys blikk låste seg mot professor McSnurps i en stille konkurranse om hvem som ville blunke først.

«Som hva da?» sa professor McSnurp etter en stund.

«Kofferter som kan inneholde mye mer enn det virker fra utsiden?»

Professor McSnurps ansikt ble alvorlig. «De er *svært* kostbare, herr Potter!»

«Ja, men –» Harry ba pent. «Jeg er sikker på at jeg vil ønske en slik når jeg blir voksen. Og jeg *har* råd til en. Logisk sett gir det like mye mening i å kjøpe den nå istedenfor senere, så jeg kan bruke den med en gang. Det er de samme pengene uansett, ikke sant? Jeg mener, jeg *ville* jo ønske en bra en, med *massevis* av plass inni, bra nok til at jeg ikke ville trenge å kjøpe en bedre en senere …» sa han med håp i stemmen.

Professor McSnurps blikk vek ikke en tomme. «Og nøyaktig hva ville du *oppbevare* i en slik koffert, herr Potter –»

«Bøker.»

«Selvsagt,» sukket professor McSnurp.

«Du burde ha fortalt meg *mye tidligere* at den typen magiske gjenstander finnes! Og at jeg har råd til en! Nå blir faren min og jeg nødt til å bruke de neste to dagene på å *i all*

hast besøke alle bruktbutikkene etter gamle bøker, slik at jeg kan ha med meg et anstendig vitenskapelig bibliotek til Galtvort – og kanskje en liten science fiction-samling, hvis jeg kan samle sammen noe interessant ut av tilbudseskene. Eller enda bedre, jeg kan gjøre avtalen bra for deg også, okei? La meg bare kjøpe –»

«*Herr Potter!* Tror du at du kan *bestikke* meg?»

«Hva? *Nei!* Ikke på den måten! Det jeg mener er at Galtvort kan beholde noen av de bøkene jeg tar med meg, hvis du tror noen av dem ville være et bra tilskudd til biblioteket. Jeg kommer til å få dem ganske billig, og *jeg* vil bare ha dem i nærheten et eller annet sted. Det er ålreit å bestikke folk med *bøker*, ikke sant? Det er en –»

«Familietradisjon.»

«Ja, nettopp!»

Professor McSnurps kropp så ut til å synke sammen. Skuldrene seg ned innenfor den svarte kappen. «Jeg kan ikke motsi fornuften i ordene dine, uansett hvor mye jeg skulle ønske det. Jeg vil tillate at du tar ut ytterligere hundre galleoner, herr Potter.» Hun sukket igjen. «Jeg *vet* at jeg kommer til å angre på det, og jeg gjør det uansett.»

«Sånn skal det låte! Og gjør en 'minkelskinnpung' det jeg tror den gjør?»

«Den kan ikke ta så mye som en koffert,» sa heksa med tydelig motvilje, «men … en minkelskinnpung med en tilbakehentingsformel og en upåviselig utvidelsesformel kan inneholde et antall gjenstander fram til de påkalles av den som plasserte dem –»

«Ja! Jeg trenger definitivt en av dem også! Det ville være som super-belteveska av ultimat skikkelig-kulhet! Batman's utility belt of holding! Glem min sveitsiske armekniv, jeg kunne ha et helt verktøysett der inne! Eller *bøker!* Jeg kunne ha de tre bøkene jeg holdt på å lese til enhver tid, med meg hele tida, og bare trekke fram en når som helst! Jeg kommer aldri til å kaste bort ett minutt av livet! Hva sier du, professor McSnurp? Det er for saken Barns Leseglede, den beste av alle mulige saker.»

«… Jeg antar at du kan legge til enda ti galleoner.»

Klotak beæret Harry med et blikk av oppriktig respekt, muligens til og med beundring.

«Og litt penger til å bruke opp, som du sa tidligere. Jeg tror jeg kan huske å ha sett en ting eller to på veien hit som jeg kunne ha lyst til å lagre i den pungen.»

«*Nå holder det lenge, herr Potter!*»

«Men, åh, professor McSnurp, hvorfor stenge for sola? Dette skal jo i sannhet være en *gledens* dag, der jeg oppdager alt som har med trolldom å gjøre for første gang! Hvorfor må du spille den gretne voksenrollen når du istedenfor kunne smile og huske din egen uskyldige barndom, observert uttrykket av fryd på mitt unge ansikt mens jeg kjøper et par leketøy ved å bruke en ubetydelig brøkdel av den rikdom som jeg tjente opp ved å overvinne den forferdeligste trollmann England noensinne har kjent, ikke at jeg anklager deg for å være utakknemlig eller noe, men allikevel, hva er et par leketøy sammenliknet med alt det?»

«*Du!*» knurret professor McSnurp. Det var et uttrykk i ansiktet hennes så fryktinngytende og skremmende at Harry skvatt og gikk bakover, veltet over en stabel gullmynter med en vakker klingrelyd og snublet over ende i en mynthaug. Klotak sukket og la hånda over ansiktet. «Jeg ville gjøre trollmanns-England en stor tjeneste, herr Potter, dersom jeg låste deg inn i hvelvet og forlot deg der.»

Og så forlot de Flirgott uten mer trøbbel.

5.
FUNDAMENTAL ATTRIBUSJONSFEIL

Minkelbutikken var en unnselig liten butikk (noen ville til og med sagt søt) dyttet inn bak en grønnsakshandel som var bak en butikk for magiske hansker som var i et smug inn fra ei sidegate i Diagonallmenningen. Skuffende nok var ikke butikkinnehaveren en skrukkete gammel trollkjerring; bare en nervøst utseende ung kvinne med bleknet gul kappe. Akkurat nå holdt hun fram en Minkel Super Pung QX31, hvis viktigste salgsargument var at den hadde Utvidende Åpning i tillegg til Upåviselig Utvidelsesformel: du kunne faktisk få plass til ganske store ting i den, selv om det totale volumet fremdeles var noe begrenset.

Harry hadde *insistert* på å komme rett hit, som første stopp – insistert så hardt som han synes han kunne uten å gjøre professor McSnurp mistenksom. Harry hadde noe han trengte å putte ned i pungen så snart som mulig. Det var ikke den lille posen med galleoner som professor McSnurp hadde tillatt ham å ta ut fra Flirgotts. Det var alle de andre galleonene som Harry kløktig hadde skyflet inn i lomma etter å ha falt ned i en haug gullmynter. Det *hadde* vært et virkelig uhell, men Harry var ikke den som lot slike muligheter gå fra seg … selv om det bare hadde falt seg slik der og da. Helt siden da hadde Harry litt klossete båret den tillatte posen slik at den hang ved siden av lomma, slik at all klirring ville høres ut som om det kom fra rett sted.

Da gjensto fremdeles spørsmålet om hvordan han faktisk skulle få puttet de *andre* myntene ned i den nye pungen uten å bli fersket. Gullmyntene var jo selvfølgelig hans, men de var fremdeles stjålet – selvstjålet? Selvbedratt?

Harry tittet opp fra Minkel Super Pung QX31 på disken foran ham. «Kan jeg prøve denne litt? For å sjekke at den virker, øh, som den skal?» Han utvidet øynene for å gi inntrykk av guttaktig, leken uskyld.

Og riktig nok, etter ti gjentakelser av å putte pengeposen inn i pungen, gripe inn, hviske «pose med gull», og ta den ut, tok professor McSnurp et steg vekk og begynte å se nærmere på noen av de andre gjenstandene i butikken, og butikkinnehaveren snudde hodet for å se på.

Harry puttet posen med gull inn i minkelskinnpungen med sin *venstre* hånd; hans *høyre* hånd kom ut av lomma, tett lukket om noen av gullmyntene; hånda inn i minkelskinnpungen, slippe noen av de løse galleonene, og (ved å hviske «pose med gull») hentet fram den opprinnelige posen. Så gikk posen tilbake til hans *venstre* hånd, for å bli sluppet inn igjen, og Harrys *høyre* hånd gikk tilbake til lomma …

Professor McSnurp tittet tilbake på ham en gang, men Harry klarte å unngå å stivne eller rykke til, og det virket ikke som om hun la merke til noe. Skjønt, man *visste* egent-

lig aldri, med voksne som hadde humoristisk sans. Det tok tre runder å få jobben gjort, og Harry gjettet at han hadde klart å stjele kanskje tretti galleoner fra seg selv.

Harry rettet seg opp, tørket svette fra panna, og pustet ut. «Jeg vil gjerne ha denne, takk.»

Femten galleoner lettere (det dobbelte av hva en tryllestav kostet, fikk han med seg) og en Minkel Super Pung QX31 tyngre, dyttet Harry og professor McSnurp seg ut gjennom døra. Døra formet seg om til en hånd og vinket adjø til dem da de gikk, og strakk ut armen på en måte som fikk Harry til å føle seg litt ubekvem.

Og så, uheldigvis …

«Er du *virkelig* Harry Potter?» hvisket den gamle mannen, med en stor tåre glidende nedover kinnet. «Du ville ikke juge om det, ville du? Det er bare det at jeg har hørt rykter om at du ikke *egentlig* overlevde mordforbannelsen og det er grunnen til at ingen har hørt fra deg siden.»

… det virket som om professor McSnurps forkledningsformel var mindre enn fullstendig effektiv mot mer erfarne magiutøvere.

Professor McSnurp hadde lagt en hånd på Harrys skulder og nøkket ham inn i nærmeste smug det øyeblikket hun hadde hørt «Harry Potter?» Den gamle mannen hadde fulgt etter, men i det minste virket det ikke som om andre hadde hørt det.

Harry vurderte spørsmålet. *Var* han virkelig Harry Potter? «Jeg vet bare hva andre mennesker har fortalt meg,» sa Harry. «Jeg husker ikke akkurat at jeg ble født.» Hånda hans strøk over panna. «Jeg har hatt dette arret så lenge jeg kan huske, og jeg er blitt fortalt at mitt navn er Harry Potter så lenge jeg kan huske. Men,» sa Harry tankefullt, «hvis det allerede er tilstrekkelig grunn til å postulere en konspirasjon, så er det ingen grunn til at de ikke bare ville finne et annet foreldreløst barn og oppdra ham til å tro at *han* var Harry Potter –»

Professor McSnurp strøk seg over ansiktet med en utmattet bevegelse. «Du ser akkurat ut slik faren din, Jakob, gjorde, det første året han startet på Galtvort. Og jeg kan gå god for på grunnlag av *kun personlighet* at du er i slekt med Griffings Svøpe.»

«*Hun* kunne jo også være med på konspirasjonen,» bemerket Harry.

«Nei,» skalv den gamle mannen. «Hun har rett. Du har din mors øyne.»

«Hmmm,» sa Harry og rynket øyenbrynene. «Jeg antar *du* kunne være med på den også –»

«Det holder, herr Potter.»

Den gamle mannen strakte fram en hånd som for å berøre Harry, men lot den så falle. «Jeg er bare glad for at du er i live,» mumlet han. «Tusen takk, Harry Potter. Takk for det du gjorde … Jeg skal la deg være i fred nå.»

Og stokken hans tappet sakte av gårde, ut av sidegata og ned hovedgata Diagonallmenningen.

Til slutt så det ut til at professor McSnurp slappet av igjen. «Det var ikke særlig hyggelig gjort,» sa hun lavt. «Jeg vet at du ikke er vant til dette, herr Potter, men folk bryr seg om deg. Forsøk å være vennlig mot dem, er du snill.»

Harry så ned på skoene sine. «De burde ikke,» sa han med et snev av bitterhet. «Bry seg om meg, mener jeg.»

«Du reddet dem fra Du-vet-hvem,» sa professor McSnurp. «Hvorfor skulle de ikke bry seg?»

Harry så opp på heksekvinnens stramme uttrykk under den spisse hatten hennes, og sukket. «Jeg antar at det ikke er noen mulighet for at hvis jeg sier *fundamental attribusjonsfeil*, så har du noen ide om hva det betyr.»

«Nei,» sa professoren med sin presise skotske aksent, «men forklar gjerne, herr Potter, hvis du kunne være så vennlig.»

«Vel …» sa Harry, mens han prøvde å tenke ut en måte å forklare denne spesielle biten av gompevitenskap på. «La oss si at du kom på jobb og ser kollegaen din sparke i pulten. Du tenker, 'for en sint person han må være'. Din kollega tenker på hvordan en eller annen dyttet ham inn i en vegg på vei til jobb og ropte til ham etterpå. *Alle* ville blitt sinte av en slik situasjon, tenker han. Når vi ser på andre, ser vi de *personlighetstrekkene* som forklarer oppførselen deres, men når vi ser på oss selv, ser vi *omstendighetene* som forklarer oppførselen vår. Folks historier gir mening for dem selv, fra deres innside, men vi ser ikke deres historier sveve rundt dem i lufta. Vi ser dem kun i én situasjon, og vi ser ikke hvordan de ville oppføre seg i en annen. Så den fundamentale attribusjonsfeilen er at vi forklarer med en permanent, varig egenskap, noe som ville være bedre forklart med omstendighet og sammenheng.» Det var noen elegante eksperimenter som bekreftet dette, men Harry hadde ikke tenkt å begi seg ut på å beskrive dem.

Heksas øyenbryn trakk seg helt opp til hattebremmen. «Jeg tror jeg forstår …» sa professor McSnurp sakte. «Men hva har det med deg å gjøre?»

Harry sparket i mursteinsveggen hardt nok til at han fikk vondt i foten. «Folk tror at jeg reddet dem fra Du-vet-hvem fordi jeg er en eller annen form for Lysets kriger.»

«Den ene med kraft til å overvinne Mørkets fyrste …» mumlet heksa, med en merkelig ironisk klang.

«Ja,» sa Harry, mens irritasjon og frustrasjon rev i ham fra hver sin kant, «som om jeg overvant Den mørke herren fordi jeg har en eller annen form for permanent ødelegg mørk herre-egenskap. Jeg var femten måneder gammel da det skjedde! Jeg aner ikke *hvordan* det skjedde, men jeg *antar* at det hadde noe å gjøre med, som det heter, miljømessige omstendigheter. Og definitivt ikke noe å gjøre med min personlighet. Folk bryr seg ikke om *meg*, de legger ikke en gang merke til *meg*, de vil bare ta en *dårlig unnskyldning* i hånda.» Harry tok en pause, og så bort på McSnurp. «Vet *du* hva som virkelig hendte?»

«Jeg *har* utformet en ide …» sa professor McSnurp. «Etter å ha møtt deg, mener jeg.»

«Ja?»

«Du triumferte over Mørkets herre ved å være fælere enn *han* var, og overlevde Mordforbannelsen ved å være verre enn døden.»

«Ha. Ha. Ha.» Harry sparket i veggen igjen.

Professor McSnurp smålo. «La oss få deg til Madam Malkins nå. Jeg frykter at gompeklærne dine tiltrekker seg oppmerksomhet.»

De dumpet borti et par nye lykkønskere på veien.

Madam Malkins Kutter hadde en genuint kjedelig fasade, rød vanlig murstein, og glassvinduer som viste en utstilling av vanlige svarte kapper og kutter. Ikke kapper som skinte eller forandret seg eller spant rundt, eller kutter som hadde en merkelig utstråling som virket å gå rett gjennom huden din og kile deg. Bare rett og slett vanlige svarte kapper og kutter, det var alt du kunne se gjennom vinduet. Døra sto vid åpen, som for å reklamere med at her var det ingen hemmeligheter og intet å skjule.

«Jeg blir borte et par minutter mens de tar mål av deg til de nye kuttene dine,» sa professor McSnurp. «Er det greit for deg, herr Potter?»

Harry nikket. Han hatet klesbutikker inderlig og kunne ikke bebreide den erfarne heksa for å føle det samme.

Professor McSnurps tryllestav kom ut av ermet, og berørte lett Harrys hode. «Og ettersom du må framstå tydelig for madam Malkins sanser, så fjerner jeg Obskurasjonen.»

«Ehm …» sa Harry. Det bekymret han litt; han var fremdeles ikke vant til 'Harry Potter'-greia.

«Jeg gikk på Galtvort sammen med madam Malkin,» sa McSnurp. «Selv da var hun et av de mest *fattede* menneskene jeg kjente. Hun ville ikke lee på et hårstrå selv om Du-vet-hvem kom inn i butikken hennes.» McSnurps stemme lød lett mimrende og svært anerkjennende. «Madam Malkin vil ikke plage deg, og hun vil ikke la noen andre plage deg.»

«Hvor *skal* du egentlig?» undret Harry. «Bare i tilfelle, du vet, noe faktisk hender.»

McSnurp ga Harry et hardt blikk. «Jeg går *dit*,» sa hun, og pekte mot en bygning på den andre siden av gata som viste et skilt med ei trekagge, «og kjøper meg en dram, som jeg desperat trenger. *Du* skal bli tatt mål av for nye kutter, *ingenting annet.* Jeg kommer tilbake og sjekker *straks*, og jeg *forventer* å finne madam Malkins butikk helt som den er og slett ikke i flammer.»

Madam Malkin var en travel gammel kvinne som ikke sa et ord om Harry da hun så arret på panna, og hun ga assistenten et skarpt, advarende blikk da den unge damen så ut til å ville si noe. Madam Malkin tok fram et sett animerte, vridende tøybiter som virket å fungere som måleinstrumenter, og satte i gang med å undersøke mediet hun skulle utøve sin kunst på.

Ved siden av Harry satt en blek ung gutt med spisst ansikt og *dødskult* blondhvitt hår. Det virket som om han var i sluttstadiet av en liknende prosess. En av Malkins to assistenter undersøkte nøye den hvithårede gutten og den sjakkmønstrede kutten han hadde på; nå og da ga hun et hjørne av kutten en lett stavberøring, og kappen løsnet eller strammet seg litt.

«Hei,» sa gutten. «Galtvort, du også?»

Harry kunne forutsi hvordan denne konversasjonen kom til å ende, og han bestemte seg i et mikrosekund av frustrasjon at nok var nok.

«Du store himmel,» hvisket Harry, «det kan da ikke være –» Han lot øynene sine utvide seg. «Deres … navn, min herre?»

«Draco Malfang,» sa Draco Malfang og så lett forvirret ut.

«Det *er* deg! Draco Malfang! Jeg – jeg trodde aldri at jeg skulle fått denne æren, min herre.» Harry ønsket at han kunne få tårer til å komme ut av øyene sine. De andre startet vanligvis å gråte på dette tidspunktet.

«Åh,» sa Draco, og hørtes forbløffet ut. Så strakte leppene seg ut i et glatt smil. «Det er alltid hyggelig å møte noen som kjenner sin plass.»

En av assistentene, den av dem som virket som om hun hadde gjenkjent Harry, lagde en dempet, kvalt lyd.

Harry bablet videre. «Jeg er begeistret over å møte deg, herr Malfang. Rett og slett unevnelig begeistret. Og å få starte på Galtvort akkurat det året du starter! Det får hjertet mitt til å skjelve.»

Oooops. Den siste setningen kunne muligens høres litt merkelig ut, som om han flørtet med Draco.

«Og *jeg* er fornøyd ved å få vite at jeg vil bli behandlet med den respekten som tilkommer familien Malfang,» sendte den andre gutten i retur, fulgt av et smil av den typen de høyeste av konger kunne bevilge den laveste av sine her, hvis undersåtten var ærlig, men fattig.

Eh … fillern, Harry hadde problemer med å tenke fram neste linje. Vel, alle *så* ut til å ville ta Harry Potter i hånda, så – «Når mine klær er ferdig tilpasset, min herre, kunne du nedlate deg til å ta meg i hånda? Jeg ville ikke ønske noe mer å sette på lista over gjøremål i dag, enn si denne måneden; og i sannhet, hele min livstid.»

Den hvitblondhårede gutten stirret tilbake. «Og hva har *du* gjort for Malfang-slekta som gir deg rett til en slik ære?»

Åh! Jeg skal garantert bruke denne framgangsmåten på neste person som ønsker å ta meg i hånda. Harry bøyde hodet. «Nei, nei, min herre, jeg forstår. Beklager at jeg spurte. Jeg ville heller være beæret over å få pusse skoene dine.»

«Passende,» sa den andre gutten kort. Hans alvorlige ansikt lysnet en tanke. «Fortell meg, hvilket hus vil du bli sortert i, tror du? Jeg er klar for Smygard-huset, naturligvis,

som min far Lucifus før meg. Og for deg ville jeg gjette Håsblås-huset, eller muligens Nissehuset.»

Harry smilte fårete. «Professor McSnurp sier at jeg er den mest Ravnklo personen hun noensinne har sett eller hørt fortelle om i legender, så mye av en slik en at Rasla selv ville be meg om å gå mer ut, hva nå enn *det* betyr, og at jeg helt uten tvil vil ende opp i Ravnklo-huset med mindre hatten skriker så høyt at vi andre ikke klarer å høre noe, sitat slutt.»

«Wow,» sa Draco Malfang og hørtes en tanke imponert ut. Gutten ga fra seg et slags ønskende sukk. «Smiskingen din var finfin, eller det syntes jeg, i alle fall – du ville klare deg bra i Smygard også. Vanligvis er det bare faren min som får kryping av den klassen. Jeg *håper* de andre smygardingene vil smiske for meg nå som jeg er på Galtvort … jeg antar det er et godt tegn.»

Harry hostet. «Vel, faktisk, sorry, jeg har ingen anelse om hvem du er, egentlig.»

«*Å kom igjen da!*» sa gutten med sint skuffelse i stemmen. «Hvorfor gjorde du det da, da?» Dracos øyne utvidet seg med plutselig mistenksomhet. «Og hvordan kan du *ikke* vite om Malfangene? Og hva i all verden er de *klærne* du har på deg? Er foreldrene dine *gomper?*»

«To av foreldrene mine er døde,» sa Harry. Han følte et stikk i hjertet. Når han ordla seg på den måten – «Mine to andre foreldre er gomper, og det er de som har oppdratt meg.»

«*Hva?*» sa Draco. «Hvem *er* du?»

«Harry Potter, hyggelig å hilse på deg.»

«*Harry Potter?*» gispet Draco. «*Den* Harry –» og gutten kuttet av brått.

Det var en kort stillhet.

Så, med hyggelig entusiasme, «Harry Potter? *Den* Harry Potter? Du store, jeg har alltid ønsket å møte deg!»

Butikkassistenten som holdt på med Draco utstøtte en lyd som om hun holdt på å bli kvalt, men fortsatte å arbeide, og løftet Dracos arm for å forsiktig fjerne den rutete kappen.

«Hold kjeft,» foreslo Harry.

«Kan jeg få autografen din? Nei, vent, jeg vil ha et bilde med deg først!»

«Hold*kjeft*hold*kjeft*hold*kjeft*.»

«Jeg er *overbegeistret* over å få møte deg!»

«Gå opp i flammer og dø.»

«Men du er Harry Potter, den strålende frelseren av trollmannsverdenen! Alles helt, Harry Potter! Jeg har alltid hatt lyst til å være akkurat som deg når jeg blir stor slik at jeg kan – »

Draco kuttet av setningen midtveis, og ansiktet stivnet i en skrekkslagen grimase.

Høy, hvithåret, kaldt elegant i svart kutte av fineste kvalitet. En hånd holdt en stokk med sølvhåndtak, som bar preg av å være et dødelig våpen bare ved å være i den hånda. Hans øyne betraktet rommet med ikke-interesse, lik en bøddel, en mann som ikke syntes at det å drepe var noe smertefullt, eller engang herlig forbudt, men bare en rutine-aktivitet som det å puste.

Det var denne mannen som akkurat i det øyeblikket hadde spasert inn gjennom den åpne døra.

«Draco,» sa mannen, lavt og veldig sint, «*hva* er det du *sier?*»

I et lynraskt øyeblikk av sympatisk panikk, formulerte Harry en redningsplan.

«Lucifus Malfang!» gispet Harry. «*Den* Lucifus Malfang?»

En av Malkins assistenter måtte snu seg og se mot veggen.

Kalde morderiske øyne betraktet ham. «Harry Potter.»

«Jeg er så, så beæret over å få møte deg!»

De mørke øynene utvidet seg, sjokkert overraskelse erstattet dødelig trussel.

«Din sønn har fortalt meg *alt* om deg,» buste Harry ut, knapt klar over hva som kom ut av munnen hans, han bare snakket så fort som mulig. «Men selvsagt visste jeg alt om deg før det, alle kjenner til deg, den store Lucifus Malfang! Den mest ærede elev som noen gang har kommet ut av Smygard-huset, jeg har tenkt grundig på å forsøke å komme inn i Smygard-huset selv fordi jeg hørte du var der som skolegutt –»

«*Hva er det du sier, herr Potter?*» kom et nesten-skrik fra utsiden av butikken, og professor McSnurp stormet inn et sekund senere.

Uttrykket i ansiktet viste slik ren redsel at Harrys munn åpnet seg automatisk, og så blokkerte seg på ingenting-å-si.

«Professor McSnurp!» ropte Draco ut. «Er det virkelig deg? Jeg har hørt så mye om deg fra min far, jeg har tenkt grundig på å forsøke å bli sortert til Griffing, så jeg kan –»

«*Hva?*» gaulte Lucifus Malfang og professor McSnurp nøyaktig samtidig, stående ved siden av hverandre. Hodene deres snudde seg for å se på hverandre i dupliserte bevegelser, og så fjernet de begge seg raskt fra hverandre som om de deltok i synkrondans.

Det var en brå virvel av handling mens Lucifus grep tak i Draco og halte ham ut av butikken.

Og så var det stillhet.

I professor McSnurps venstre hånd hang et lite drikkebeger, veltet over på den ene siden i hastverket, og nå dryppet det alkohol ned i den lille pytten av rødvin som hadde oppstått på gulvet.

Professor McSnurp skred inn i butikken til hun sto framfor madam Malkin.

«Madam Malkin,» sa professor McSnurp med behersket stemme. «Hva har skjedd her?»

Madam Malkin tittet tilbake i stillhet i fire sekunder, så sprakk hun i latter. Hun falt mot veggen, hveste ut latterhyl, og det fikk begge assistentene hennes til å starte; en av dem falt ned på hender og føtter og skoggerlo ukontrollert.

Professor McSnurp vendte seg sakte mot Harry, med et ekstremt kjølig uttrykk. «Jeg lar deg være alene i seks minutter. Seks minutter, herr Potter, presis på sekundet.»

«Jeg bare tullet litt,» protesterte Harry mens lydene av hysterisk latter fortsatte i nærheten.

«*Draco Malfang sa foran faren sin at han ønsket å bli sortert til Griffing! Å tulle litt er ikke nok* til å *gjøre* det!» Professor McSnurp tok en pause, og pustet dypt og synlig. «Hvilken del av 'ta mål for kutter' hørtes ut som *vær vennlig å kaste en forflokningsformel på hele universet!*»

«Han var i en situasjonsbestemt kontekst der de handlingene ga intern mening –»

«Nei. Ingen forklaringer. Jeg ønsker ikke å få vite hva som har skjedd her, noensinne. Hvilke mørke krefter du enn har, så er det *smittsomt*, og jeg ønsker ikke å ende opp som stakkars Draco Malfang, stakkars madam Malkin og hennes to stakkars assistenter.»

Harry sukket. Det var tydelig at professor McSnurp ikke var i humør til å lytte til fornuftige forklaringer. Han tittet på madam Malkin, som fremdeles peste av latter mot veggen, og Malkins to assistenter, som nå *begge* hadde falt ned på kne, og til sist ned på sin egen kropp som var dekket av måleinstrumenter.

«Jeg er ikke helt ferdig med å bli tatt mål av til kutter,» sa Harry vennlig. «Kanskje du bare kan gå tilbake og ta deg en drink til?»

6.
PLANLEGGINGSFEILEN

Noen barn ville ha ventet til *etter* første besøk i Diagonallmenningen.

«Pose med element 79,» sa Harry, og dro tilbake en tom hånd fra minkelskinnpungen.

De fleste barn ville i alle fall ha ventet til de fikk *tryllestaven* først.

«Pose med *okane*,» sa Harry. Den tunge gullposen dukket opp i hånda hans.

Harry tok ut posen, og dyttet den så tilbake i minkelskinnpungen. Han tok ut hånda, dyttet den inn igjen, og sa, «Pose med symboler på økonomisk bytte.» Denne gangen kom hånda ut tom.

«Gi meg tilbake den posen jeg nettopp puttet inn.» Ut kom gullposen atter en gang.

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes hadde fått kloa i én magisk gjenstand. Hvorfor vente?

«Professor McSnurp,» sa Harry til heksa som gikk ved siden av seg og så ut som om hun moret seg, «kan du gi meg to ord; et ord for gull, og ett ord for noe annet som ikke er penger, i et språk som jeg ikke forstår? Men ikke si hva som er hva.»

«*Ahava* og *zavah*,» sa professor McSnurp. «Det er hebraisk, og det andre ordet betyr kjærlighet.»

«Takk, professor. Pose med *ahava.*» Tom.

«Pose med *zavah.*» Og den dukket opp i hånda hans.

«Zavah er gull?» spurte Harry, og professor McSnurp nikket.

Harry tenkte gjennom de eksperimentelle dataene han hadde samlet. Det var bare den aller mest grove og foreløpige innsatsen, men det var nok til å støtte minst én konklusjon:

«*Aaaaaaahhhhhrghhhh, dette gir ingen mening!*»

Heksa ved hans side hevet et øyenbryn. «Problemer, herr Potter?»

«Jeg falsifiserte nettopp hver eneste hypotese jeg hadde! Hvordan kan den vite at 'pose med 115 galleoner' er ok, men ikke 'pose med 90 + 25 galleoner'? Den kan *telle*, men ikke *legge sammen?* Den kan forstå substantiv, men ikke substantivsetninger som betyr det samme? Personen som laget denne snakket sannsynligvis ikke japansk, og *jeg* snakker ikke hebraisk, så den bruker ikke *deres* kunnskap, og den bruker ikke *min* kunnskap –» Harry veivet hjelpeløst med den ene hånda. «Reglene virker *på en måte* konsistent, men de *betyr* ingenting! Jeg har ikke engang tenkt til å spørre om hvordan en *pung* har endt opp med stemmegjenkjenning og naturlig språkforståelse, når de beste programmererne

av kunstig intelligens ikke kan få de raskeste supercomputerne til å gjøre det etter trettifem års hardt arbeid,» Harry trakk pusten, «men *hva* er det som *skjer*?»

«Magi,» sa professor McSnurp.

«Det er bare et *ord!* Selv etter at du har fortalt meg det, kan jeg ikke gjøre noen nye antakelser. Det er nøyaktig som å si 'phlogiston' eller 'elan vital' eller 'nødsituasjon' eller 'kompleksitet'!»

Den svartkledde heksa lo høyt. «Men det *er* magi, herr Potter.»

Harry sank litt sammen. «Med all respekt, professor McSnurp, jeg er ikke sikker på at du helt forstår hva jeg prøver å gjøre her.»

«Med respekt, herr Potter, jeg er helt sikker på at det gjør jeg ikke. Med mindre – dette er bare en spekulasjon, selvfølgelig – du forsøker å ta over verden?»

«Nei! Jeg mener, jo da, men – altså, *nei!*»

«Jeg tror muligens jeg burde bli bekymret ved at du hadde trøbbel med å besvare det spørsmålet.

Tung til sinns vurderte Harry Dartmouth-konferansen om kunstig intelligens i 1956. Det hadde vært den første konferansen noensinne om dette emnet, den som hadde skapt frasen 'kunstig intelligens.' De hadde identifisert nøkkelproblemer slik som å få datamaskiner til å forstå språk, lære, og forbedre seg selv. De hadde foreslått, fullstendig seriøst, at betydelig framskritt rundt disse emnene kunne gjøres ved at ti vitenskapsmenn samarbeidet i to måneder.

Nei. Opp med hodet. Du har nettopp startet med å nøste opp i alle magiens hemmeligheter. Du vet ikke noe om hvorvidt det kommer til å virke for vanskelig etter to måneder.

«Og du har *faktisk* aldri hørt andre trollmenn stille denne typen spørsmål, eller gjøre denne typen vitenskapelige eksperimenter?» Harry spurte på ny. Det virker bare så *åpenbart* fra hans ståsted.

Men på den annen side, det hadde tatt mer enn to hundre år *etter* oppfinnelsen av den vitenskapelige metode før noen gompe-vitenskapsmann hadde tenkt på å systematisk undersøke hva slags setninger en *menneskelig fireåring* kunne eller ikke kunne forstå. Lingvistikkens utviklingspsykologi kunne ha blitt oppdaget i det attende århundret, i prinsippet, men ingen hadde en gang tenkt på å se etter før det tyvende. Så du kunne ikke egentlig klandre den mye mindre trollmannsverdenen for å ikke undersøke tilbakehentingsformelen.

Professor McSnurp åpnet munnen, tenkte seg om, og trakk så på skuldrene. «Jeg er fremdeles ikke sikker på hva du mener med 'vitenskapelig eksperiment', herr Potter. Som jeg sa, jeg har sett gompefødte elever forsøke å få gompe-vitenskap til å virke på innsiden av Galtvort, og folk finner opp nye formler og eliksirer hvert år.»

Harry ristet på hodet. «Teknologi er ikke det samme som vitenskap i det hele tatt. Og det å forsøke en mengde forskjellige måter for å gjøre noe er ikke det samme som å eksperimentere for å finne ut hva slags regler som gjelder.» Det var mengder av mennesker

som hadde forsøkt å finne opp flygende maskiner ved å prøve ut en masse ting som hadde med vind å gjøre, men bare Wright-brødrene hadde bygd en vindtunnel for å måle oppdrift. «Hm .. hvor mange gompefødte barn *får* dere på Galtvort hvert år?»

«Kanskje ti eller så?»

Harry hoppet over et skritt i befippelsen, og snublet nesten i sine egne bein. «*Ti?*»

Gompeverdenen hadde en befolkning på syv milliarder, og fortsatte å øke. Hvis du var en av en million, så var det syv av dere i London og tusen til i Kina. Det var uunngåelig at gompepopulasjonen ville frambringe *noen* elleveåringer som kunne kalkulus – Harry visste at han ikke var den eneste. Han hadde møtt andre vidunderbarn i mattekonkurranser. Faktisk hadde han blitt grundig knust av motstandere som sannsynligvis brukte bokstavelig talt *hele dagen* på å øve på matteproblemer og som *aldri* hadde lest en science fiction-bok og som ville bli *fullstendig* utbrent før *puberteten* og *aldri* ville klare å få til *noe* i livene sine fordi de bare repeterte *kjente* teknikker istedenfor å lære å tenke *kreativt*. (Harry hadde et element av dårlig taper i seg.)

Men … i trollmannsverdenen …

Ti gompebarn hvert år, som alle sluttet sin gompeutdanning i elleveårsalderen? Og professor McSnurp var muligens ikke nøytral, men hun hadde påstått at Galtvort var den største og mest eminente trollmannsskolen i verden … og den ga bare undervisning opp til syttenårsalderen.

Professor McSnurp visste uten tvil hver minste detalj om hvordan du skulle gå fram for å forandre deg til en katt. Men det virket som om hun bokstavelig talt aldri hadde *hørt* om den vitenskapelige metode. For henne var det bare gompe-magi. Og hun virket ikke en gang *nysgjerrig på* hva slags hemmelighet som skjulte seg bak tilbakehentingsformelens språkforståelse.

Okei, da gjensto det egentlig bare to muligheter.

Mulighet en: Magi var så ubegripelig ugjennomsiktig, sammenbrettet og ugjennomtrengelig, at selv om trollmenn og hekser hadde forsøkt alt de kunne for å forstå, hadde de gjort få eller ingen framskritt og til slutt gitt opp; og Harry ville ikke klare det noe bedre.

Eller …

Harry knakk fingerknoklene i fast bestemthet, men de ga bare fra seg en slags stille, klikkende lyd, istedenfor å bli besvart med et illevarslende ekko fra veggene i Diagonallmenningen.

Mulighet to: Han kom til å ta over verden.

Etter hvert. Kanskje ikke helt fra starten.

Den typen ting *tok* jo gjerne av og til mer enn to måneder. Gompevitenskap hadde ikke dratt til månen den første uka etter Galileo.

Men Harry kunne allikevel ikke stoppe det brede gliset som strakk kinnene hans så vidt ut at de begynte å gjøre vondt.

Harry hadde alltid vært redd for å bli som et av disse vidunderbarna som aldri kom seg videre, men endte opp med å bruke resten av livet på å skryte av hvor flinke de hadde vært som tiåringer. Men på den annen side, de fleste voksne genier ble det heller ikke noe stort ut av. Sannsynligvis var det tusen mennesker som var like intelligente som Einstein for hver faktiske Einstein i historien. Fordi de andre geniene ikke hadde fått tak i den ene tingen du absolutt trengte for å oppnå storhet. De hadde aldri funnet et viktig problem.

Dere er mine nå, tenkte Harry til veggene i Diagonallmenningen, og alle butikkene og gjenstandene, og alle butikkinnehaverne og kundene; og alle områder og mennesker i trollmanns-Storbritannia, og hele den større trollmannsverdenen; og hele det større universet som gompe-vitenskapsmenn forsto så mye mindre av enn de trodde. *Jeg, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, gjør herved krav på dette territoriet i vitenskapens navn!*

Lyn og torden feilet fullstendig i å lyse opp og buldre på den skyfrie himmelen.

«Hvorfor smiler du?» forhørte professor McSnurp seg, lett på vakt og ganske sliten.

«Jeg lurer på om det finnes en trylleformel for å få lyn til å flerre i bakgrunnen hver gang jeg tar en skjebnesvanger avgjørelse,» forklarte Harry. Han memoriserte grundig den nøyaktige ordlyden av denne skjebnesvangre avgjørelsen slik at framtidige historiebøker ville kunne gjengi den korrekt.

«Jeg har en klar følelse av at jeg burde gjøre noe med dette,» sukket professor McSnurp.

«Bare overse det, det vil forsvinne. Oooo, se på den!» Harry satte tankene om verdenserobring midlertidig på pause, og skyndte seg bort til en interessant vindusutstilling, og professor McSnurp fulgte etter.

*
*

Harry hadde nå kjøpt sine eliksiringredienser og heksekjele, og, tja, et par ting til. Gjenstander som virket som fornuftige ting å ha med seg i Harrys Bag of Holding (også kjent som Minkel Super Pung Qx31 med Upåviselig Utvidelsesformel, Utvidende Åpning og Tilbakehentingsformel). Smarte, fornuftige kjøp.

Harry kunne rett og slett ikke forstå hvorfor professor McSnurp så så *mistenksom* ut.

Akkurat nå var Harry inne i en butikk som var dyr nok til å ha utstillingsvindu ut mot den travle hovedgata i Diagonallmenningen. Butikken hadde en åpen front, med varer lagt ut på skrånende trerekker, kun bevoktet av en svak grå glød og en ungt utseende selgerske i en svært kort versjon av heksekutte som viste fram knær og albuer.

Harry undersøkte trollmannsverdenens versjon av et førstehjelpsskrin, Nødsituasjons Hjelpepakke Pluss. Det var to selvstrammende turnikeer. En sprøyte med noe som lignet på flytende ild, som etter sigende skulle drastisk redusere sirkulasjonen i et behandlet

område mens den opprettholdt blodets oksygenopptak i inntil tre minutter, hvis du hadde behov for å forhindre en gift i å spre seg gjennom kroppen. Hvitt tøy som kunne legges på en kroppsdel for å midlertidig dempe smerte. Pluss et utall andre gjenstander som Harry totalt feilet i å skjønne noe av, som 'Desperantpåvirkningsbehandling', som så ut og luktet som vanlig sjokolade. Eller 'Paffraff-forsvareren', som så ut som et lite skjelvende egg og hadde en lapp som viste hvordan man trykket den opp i noens nesebor.

«Et knallkjøp til fem galleoner, er du ikke enig?» sa Harry til professor McSnurp, og tenåringsselgersken som svevde rundt rett ved nikket ivrig.

Harry hadde forventet at professoren nå skulle komme med noen form for godkjennende kommentar om det å være forsiktig og forberedt.

Det han istedenfor fikk kunne bare beskrives som Det onde øye.

«Og nøyaktig *hvorfor,*» sa professor McSnurp med tung skepsis, «tror du at du kommer til å *trenge* et helbredersett, unge mann?» (Etter den uheldige hendelsen i eliksirbutikken forsøkte professor McSnurp å unngå å si 'herr Potter' mens andre var i nærheten.)

Harrys munn åpnet seg og lukket seg igjen. «Jeg *tror* ikke jeg kommer til å trenge det! Det er bare i tilfelle!»

«Bare i tilfelle av *hva da?*»

Harrys øyne utvidet seg. «Du tror jeg *planlegger* å gjøre noe farlig og at *det* er grunnen til at jeg vil ha et førstehjelpsskrin?»

Et blikk av innbitt mistanke og ironisk vantro var svaret.

«Store skotte!» sa Harry. (Dette var et uttrykk han hadde lært fra den gale vitenskapsmannen Doc Brown i *Tilbake til framtida.)* «Trodde du det da jeg kjøpte fjærfallingseliksiren, gjellegresset, og flaska med mat- og vannpiller også?»

«Ja.»

Harry ristet forbløffet på hodet. «Nøyaktig hva slags type plan tror du egentlig jeg har?»

«Jeg vet ikke,» sa professor McSnurp mørkt, «men det ender enten med at du leverer ett tonn sølv til Flirgott, eller i verdensdominasjon.»

«Verdensdominasjon er slikt et stygt ord. Jeg foretrekker å kalle det verdensoptimering.»

Denne glimrende spøken feilet i å berolige heksa, som fortsatte å sende ham Blikket Som Ser Snarlig Undergang Komme.

«Wow,» sa Harry, da han innså at hun var helt seriøs. «Du tror virkelig det. Du tror virkelig at jeg planlegger å gjøre noe farlig.»

«Ja.»

«Som om det er den *eneste* grunnen til at noen noensinne ville kjøpe førstehjelpsutstyr? Ikke misforstå meg, professor McSnurp, men *hva slags type gærne barn er du vant til å hanskes med?*»

«Griffinger,» spyttet professor McSnurp; ordet bar med seg en bør av bitterhet og fortvilelse som falt som en evig forbannelse over all ungdommelig entusiasme og lettlivet stemning.

«Viserektor professor Minerva McSnurp,» sa Harry, og plasserte hendene fast på hoftene. «Jeg har ikke tenkt å ende opp i Griffing –»

Her skjøt viserektor inn en eller annen bemerkning om at hvis han *gjorde* så, skulle hun finne ut hvordan hun kunne drepe en hatt; et merkelig utsagn som Harry lot passere uten kommentarer, skjønt salgsjenta så ut til å få et plutselig hosteanfall.

«– jeg skal være i Ravnklo. Og hvis du virkelig tror at jeg planlegger å gjøre noe farlig, så, ærlig talt, så forstår du meg ikke *i det hele tatt*. Jeg *liker* ikke fare, det er *skremmende*. Jeg er bare *forsiktig*. Jeg er *forberedt*. Jeg planlegger for *uforutsette hindringer*. Som mine foreldre pleide å synge for meg: *Vær beredt! Det er guttespeidernes marsj-sang! Vær beredt! Mens du gjennom livet marsjerer! Ikke vær nervøs, ikke vær forvirret, ikke vær redd – vær beredt!*»

(Harrys foreldre hadde faktisk kun noensinne sunget *nøyaktig de* linjene av denne Tom Lehrer-sangen, og Harry var lykkelig uvitende om resten.)

Professor McSnurps kroppsspråk myknet en smule – skjønt, mest da Harry sa at han skulle til Ravnklo. «Hva slags type *hindringer* forestiller du deg at dette settet vil forberede deg på, *unge mann?*»

«En av mine klassekamerater blir bitt av et forferdelig monster, og mens jeg leter febrilsk i minkelskinnpungen etter noe som kunne ha hjulpet henne, titter hun trist på meg, og sier med sin siste pust, '*Hvorfor var du ikke beredt?*'. Og så dør hun, og jeg vet, mens hennes øyne lukker seg, at hun aldri noensinne vil tilgi meg –»

Harry hørte salgsjenta gispe, og han tittet opp og så henne stirre ned på seg med fast sammenpressede lepper. Så vred den unge damen seg rundt og flyktet inn i de mørkere gjemmestedene i butikken.

Hva … ?

Professor McSnurp bøyde seg ned, tok Harrys hender, vennlig, men bestemt, og trakk Harry ut av hovedgata i Diagonallmenningen; førte ham bort til en passasje mellom to butikker som var dekt med skitne mursteiner og endte blindt i en vegg av solid svart skitt.

Den høye heksa pekte med tryllestaven på hovedgata og snakket, «*Stillus,*» sa hun, og en skjerm av stillhet sank ned rundt dem og blokkerte for all gatelyd.

Hva gjorde jeg galt …

Professor McSnurp snudde seg for å betrakte Harry. Hun hadde ikke tatt på et fullt voksent Gjort Noe Galt-Ansikt, men uttrykket var flatt, kontrollert. «Du må huske på,

herr Potter,» sa hun, «at det var krig i dette landet for mindre enn ti år siden. Alle har mistet noen, og det å snakke om venner som dør i dine armer – er ikke noe vi gjør uten videre.»

«Jeg – jeg mente ikke å – » Informasjonen dumpet ned som en fallende stein inn i Harrys usedvanlig livlige fantasi. Han hadde snakket om noen som trakk sitt siste pust – og så hadde salgsjenta sprunget av gårde – og krigen hadde endt for ti år siden, så jenta måtte ha vært rundt åtte eller ni år gammel, da, da, «Jeg beklager, beklager, jeg mente ikke …» klarte Harry halvkvalt å si, og snudde seg for å springe vekk fra den eldre heksas blikk, men det var en vegg av skitt som blokkerte veien og han hadde foreløpig ingen tryllestav. «Jeg beklager, jeg er lei meg, *unnskyld!*»

Det kom et tungt sukk bak ham. «Det vet jeg at du er, herr Potter.»

Harry turte å titte bakover. Professor McSnurp virket bare trist, nå. «Jeg er lei meg,» sa Harry igjen, og følte seg elendig. «Skjedde det noe slikt med –» og så lukket han munnen brått, og klasket en hånd over den for sikkerhets skyld.

Den gamle heksas ansikt ble enda tristere. «Du må lære deg å tenke før du snakker, herr Potter; ellers vil du gå gjennom livet uten å ha noe særlig med venner. Det har blitt skjebnen til mang en ravnkloing, og jeg håper det ikke blir din.»

Harry ønsket bare å flykte vekk. Han ønsket å trekke fram en tryllestav og slette hele greia fra professor McSnurps hukommelse, være tilbake utenfor butikken sammen med henne igjen, *få det til å ikke ha skjedd* –

«Men for å besvare spørsmålet ditt, herr Potter; nei, ingenting som *det* har noensinne hendt meg. Jeg har så absolutt sett en venn trekke sin siste pust, en gang, eller syv ganger. Men ingen av dem forbannet meg mens de døde, og jeg trodde aldri at de ikke ville tilgi meg. Hvordan – hvorfor ville du *si* en slik ting, herr Potter? Hvorfor ville du i det hele tatt *tenke* det?»

«Jeg, jeg, jeg,» Harry svelget, «det er bare det at jeg alltid forsøker å forestille meg det verste som kunne hende,» og muligens hadde han også forsøkt å fleipe litt, men han ville heller ha bitt av seg tunga enn å si det akkurat nå.

«Hva?» sa professor McSnurp. «Men hvorfor i *himmerik?*»

«Så jeg kan forhindre det!»

«Herr Potter …» den gamle heksas stemme døde bort et sekund. Så sukket hun, og knelte ned ved siden av ham. «Herr Potter,» sa hun, rolig nå, «det er ikke ditt ansvar å ta vare på elevene ved Galtvort. Det er mitt. Jeg vil ikke la noe vondt hende med deg eller med noen andre. Galtvort er det tryggeste stedet for magiske barn i hele trollmannsverdenen, og madam Pomfrit har et fullt utstyrt helbrederkontor. Du vil ikke komme til å trenge et helbredersett i det hele tatt, og slett ikke et til fem galleoner.»

«Men jeg *gjør* det!» sprutet Harry ut. «*Ingen steder* er fullstendig trygge! Og hva hvis mine foreldre har et hjerteattakk eller havner i en ulykke når jeg drar hjem til jul – madam Pomfrit kommer ikke til å være der, jeg trenger mitt eget helbredersett –»

«*Hva* i Merlins navn …» sa professor McSnurp. Hun rettet seg opp, og så ned på Harry med et uttrykk som varierte fra irritasjon til bekymring. «Det er ingen grunn til å gå rundt og tenke på slike forferdelige ting, herr Potter!»

Da han hørte svaret, vred Harrys uttrykk seg i en bitter retning. «Jo, det *er* det! Hvis du ikke tenker, skader du ikke bare deg selv, du ender opp med å skade andre!»

Professor McSnurp åpnet munnen for å svare, men lukket igjen. Heksa gned seg på neseryggen og så tankefull ut. «Herr Potter … hvis jeg tilbød meg å lytte til deg en stund … er det noe du skulle ønske å snakke med meg om?»

«Om hva?»

«Om hvorfor du er overbevist om at du alltid må være på vakt mot forferdelige ting som kan skje deg.»

Harry stirret forvirret på henne. Det var jo selvforklarende, et aksiom. «Vel …» sa han sakte, og prøvde å organisere tankene sine. Hvordan *kunne* han forklare seg selv overfor en professor-heks, når hun ikke en gang kjente til det grunnleggende? «Gompeforskere har funnet ut at folk alltid er svært optimistiske, i forhold til virkeligheten. Som at de sier at noe vil ta to dager og det tar ti, eller de sier det vil ta to måneder og det tar over 35 år. I ett eksperiment, for eksempel, spurte de elever om å oppgi når de trodde de ville være ferdige med hjemmearbeidet. Når var de henholdsvis 50 %, 75 % og 99 % sikre på at de ville være ferdige? Men bare 13 %, 19 % og 45% av elevene var ferdige til de angitte tidene. Og de fant ut at grunnen var at når de spurte en gruppe om et *i beste fall*-estimat, hvis alt gikk så bra som det kunne gå, og en annen gruppe om et *gjennomsnitts*-estimat, hvis alt gikk som vanlig, så fikk de tilbake svar som var statistisk identiske. Ser du, hvis du spør noen om hva de forventer *normalt* skal skje, så ser de for seg en linje med optimale handlinger hele veien – alt følger planen, ingen overraskelser. Men i virkeligheten, siden mer enn halvparten av elevene ikke var ferdige på det tidspunktet de var 99 % sikre på å være det, så gir virkeligheten vanligvis et resultat litt verre enn det verste scenarioet man ser for seg. Det kalles planleggingsfeilen, og den beste måten å kompensere for den på er å spørre om hvor lang tid det tok forrige gang du gjorde det. Det kalles å bruke utsideperspektivet istedenfor innsideperspektivet. Men når du gjør noe nytt og du derfor ikke kan endre perspektiv, må du bare være veldig, veldig, veldig pessimistisk. Så pessimistisk at virkeligheten faktisk ender opp med å bli bedre enn forventet, omtrent like ofte som det blir dårligere. Det er faktisk *svært vanskelig* å være *så* pessimistisk at du har en grei sjanse til å tippe utfallet dårligere enn det det virkelig blir. Som når jeg virkelig prøver å se mørkt på det og ser for meg at en av klassekameratene mine blir bitt, men det som egentlig skjer er at de overlevende dødseterne angriper hele skolen for å få tak i meg. Men på den positive siden – »

«Stopp,» sa professor McSnurp.

Harry stoppet. Han hadde akkurat skullet til å påpeke at Mørkets herre i alle fall ikke kom til å angripe, siden han var død.

«Jeg tror ikke jeg uttrykte meg helt klart,» sa heksa, og den presise skotske stemmen hørtes enda mer forsiktig ut. «Har noe skjedd med *deg personlig* som skremmer deg, herr Potter?»

«Det som skjedde med meg personlig er bare anekdotisk bevis,» forklarte Harry. «Det har ikke samme vekt som en gjentatt, fagfellevurdert journalartikkel om en kontrollert studie med tilfeldige tilordninger, mange undersøkelsesobjekter, store effektstørrelser og sterk statistisk signifikans.»

Professor McSnurp kløp seg i neseryggen, pustet dypt inn og så ut igjen. «Jeg ville fremdeles like å høre om det,» sa hun.

«Vel …», sa Harry. Han trakk pusten. «Det hadde vært noen ran i vårt nabolag, og moren min spurte meg om å levere tilbake ei gryte hun hadde lånt av en nabo to kvartaler bort, og jeg sa at jeg ikke hadde lyst fordi jeg kanskje kunne bli ranet, og hun sa, 'Harry, ikke si sånne ting!' Som det å tenke på det faktisk ville få det til å skje, slik at hvis jeg ikke snakket om det, så ville jeg være trygg. Jeg forsøkte å forklare hvorfor jeg ikke var beroliget, og hun fikk meg til å gå bort med gryta uansett. Jeg har for ung til å vite hvor statistisk usannsynlig det var at en raner skulle peke ut meg som mål, men jeg var gammel nok til å vite at det å ikke tenke på noe ikke stopper det fra å skje, så jeg var virkelig redd.»

«Ikke noe annet?» sa professor McSnurp etter en pause, da det ble klart at Harry var ferdig. «Det er ikke noe *annet* vondt som har hendt deg?»

«Jeg vet det ikke *høres* så ille ut,» forsvarte Harry seg. «Men det var et av de der livs-kritiske øyeblikkene, ikke sant? Jeg mener, jeg *visste* at det å ikke tenke på noe, ikke hindrer det i å skje, jeg *visste* det, men jeg forsto at mamma virkelig tenkte på den måten.» Harry stoppet, kjempet mot sinnet som økte i ham igjen da han tenkte på det. «Hun *ville ikke høre*, jeg *tryglet* henne om å ikke sende meg ut, og hun *lo det bort*. Alt jeg forsøkte å fortelle henne ble behandlet som en stor spøk …» Harry tvang det svarte raseriet ned igjen. «Det var da jeg innså at alle som var ment å beskytte meg i virkeligheten var gale, og at de ikke ville lytte til meg uansett hvor mye jeg tryglet og ba, og at jeg aldri noensinne kunne stole på at de fikk til alt rett.» Noen ganger var det ikke nok med gode intensjoner, noen ganger måtte du være fornuftig …

Det var en lang stillhet.

Harry brukte god tid på å puste dypt og roe seg selv ned. Det var ikke noe poeng i å bli sint. Det var ikke noe poeng i å bli sint. *Alle* foreldre var som det, *ingen* voksne ville la seg selv synke så lavt at de plasserte seg selv på samme nivå som et barn; hans genetiske foreldre ville ikke ha vært annerledes. Sunn fornuft var en liten gnist i natta, et infinitesimalt sjeldent unntak til regelen om galskap, så det var ikke noe poeng i å bli sint.

Harry likte ikke seg selv når han var sint.

«Takk for at du delte dette, herr Potter,» sa professor McSnurp etter en stund. Det var et fraværende uttrykk på ansiktet hennes (omtrent nøyaktig samme uttrykk som hadde

dukket opp på Harrys eget ansikt mens han eksperimenterte med pungen, hvis bare Harry hadde sett seg selv i et speil for å innse det.) «Jeg vil trenge å tenke litt igjennom dette.» Hun snudde seg mot inngangen til blindveien, og løftet tryllestaven –

«Ehhh…,» sa Harry, «kan vi gå og kjøpe det helbredersettet nå?»

Heksa stoppet opp, og så stødig ned på ham. «Og hvis jeg sier nei – at det er for dyrt og at du ikke vil trenge det – hva da?»

Harrys ansikt vred seg i bitterhet. «Nøyaktig det du selv tror, professor McSnurp. *Nøyaktig* det du tror. Jeg konkluderer med at du er nok en åndssvak voksen som jeg ikke kan snakke med, og jeg vil starte å planlegge hvordan jeg skal få tak i et slikt sett uansett.»

«Jeg er din verge på denne turen,» sa professor McSnurp med en farlig brodd i stemmen. «Jeg vil *ikke* tillate at du herser med meg.»

«Jeg skjønner det,» sa Harry. Han holdt innsigelsene ute av stemmen, og sa ikke noe om de andre tingene som dukket opp i hodet hans. Professor McSnurp hadde instruert ham om å tenke før han talte. Sannsynligvis ville han ikke huske det i morgen, men han kunne i det minste huske det i fem minutter.

Heksas tryllestav gjorde en liten sirkelbevegelse i hånda hennes, og lydene fra Diagonallmenningen kom tilbake. «Ja vel, unge mann,» sa hun. «La oss gå og få tak i det helbredersettet.»

Harry gapte overrasket. Så skyndte han seg etter henne, nesten snublende i hastverket.

*
*

Butikken sto der som da de forlot den, gjenkjennelige og ugjenkjennelige gjenstander lå fremdeles utover de skrånende utstillingsstativene, den grå gløden fremdeles beskyttende og salgsjenta tilbake til sin gamle posisjon. Hun tittet overrasket opp da de kom inn.

«Beklager,» sa hun da de kom nærmere, og Harry snakket omtrent samtidig, «Jeg er lei meg for –»

De avbrøt og så på hverandre, og så lo salgsjenta litt. «Jeg mente ikke å få deg til å ende opp i trøbbel med professor McSnurp,» sa hun. Stemmen hennes senket seg konspiratorisk. «Jeg håper hun ikke var *for* grusom med deg.»

«*Della!*» sa professor McSnurp med et krenket uttrykk.

«Pose med gull», sa Harry til pungen, og tittet så bort på salgsjenta mens han telte opp fem galleoner. «Ingen fare, jeg forstår at hun bare er grusom mot meg fordi hun bryr seg om meg.»

Han rakte over myntene mens professor McSnurp harket fram noe uviktig. «En Nødsituasjons Hjelpepakke Pluss, takk.»

Det var faktisk litt ubehagelig å se måten den Utvidende Åpningen svelget det store medisinskrinet på. Harry kunne ikke unngå å tenke på hva som ville skje hvis han

prøvde å klatre inn i minkelskinnpungen selv, når det var gitt at bare personen som puttet noe inn ville være i stand til å hente noe ut igjen.

Da pungen var ferdig med å … spise … innkjøpet han hadde jobbet slik for, kunne Harry sverge på at han hørte en liten rapelyd. Det *måtte* være lagt inn i formelen med vilje. Den alternative hypotesen var for skrekkelig å tenke på … faktisk kunne ikke Harry en gang *forestille seg* en alternativ hypotese. Harry så bort på professoren igjen, mens de nok en gang gikk bortover Diagonallmenningen. «Hva er neste stopp?»

Professor McSnurp pekte mot en butikk som så ut som om den var laget av kjøtt istedenfor murstein, og dekket i pels istedenfor maling. «Små kjæledyr er tillatt ved Galtvort – du kunne få deg ei ugle for å sende brev med, for eksempel –»

«Kan jeg betale en fjong eller noe og *leie* ei ugle når jeg trenger å sende noe?»

«Ja,» sa professor McSnurp.

«I så fall tror jeg svaret er, med følelse, *nei.*»

Professor McSnurp nikket, som om hun haket av et punkt på en eller annen liste. «Kan jeg spørre om hvorfor ikke?»

«Jeg hadde en stein som kjæledyr en gang. Den døde.»

«Du tror ikke du kunne ta vare på et kjæledyr?»

«Jeg *kunne*,» sa Harry, «men jeg ville endt opp med å bli besatt av tanker rundt hvorvidt jeg hadde husket å mate den i dag eller om den holdt på å sulte i hjel i buret sitt, undret på hvor herren dens var og hvorfor det ikke var noe mat.»

«Den stakkars ugla,» sa den eldre heksa i en bløt tone. «Forlatt på den måten. Jeg lurer på hva den ville gjort.»

«Vel, jeg antar at den ville bli ordentlig sulten, og starte å klore seg ut av buret eller boksen eller hva det nå er, men sannsynligvis ville det ikke gå så bra –» Harry stoppet brått.

Heksa fortsatte, fremdeles med den bløte stemmen. «Og hva ville hende med den så?»

«Unnskyld meg,» sa Harry, mens han strakte seg over, tok professor McSnurps hånd, vennlig, men fast, og styrte henne inn i en ny blindgate; etter å ha dukket unna så mange fremmede som ville takke Gutten-som-overlevde hadde denne prosessen blitt nesten en umerkelig rutine. «Kan du lage den stillhetsgreia?»

«*Stillus*.»

Harrys stemme skalv. «Den ugla representerer *ikke* meg, mine foreldre låste meg *aldri* inn i et skap og lot meg sulte, jeg har *ikke* noen frykt for å bli forlatt og jeg *liker ikke måten du tenker på, professor McSnurp!*»

Heksa så alvorlig på ham. «Og hvilken måte tenker jeg på, herr Potter?»

«Du tror jeg var,» Harry hadde vansker med å si det, «*vanskjøttet? Misbrukt?*»

«Ble du?»

«*Nei!*» ropte Harry. «Nei, det har jeg aldri blitt! Tror du jeg er *dum?* Jeg vet hva barnemishandling er, jeg *vet om* upassende berøringer og alt det der, og hvis noe sånt skjedde

ville jeg ringe politiet! Og si fra til rektor! Og finne telefonnummeret til barnevernet! Og fortelle bestemor og bestefar og fru Figg! Men foreldrene mine har *aldri* gjort noe sånt som det, aldri *noensinne!* Hvordan *våger* du å antyde noe slikt!»

Den eldre heksa møtte ham med et stødig blikk. «Det er min plikt som viserektor å undersøke mulige tegn på barnemishandling når det gjelder barn som kommer under min omsorg.»

Harrys sinne spant ut av kontroll til rent, svart raseri. «Ikke *våg* å ytre et ord om disse, disse *antydningene* til noen andre! *Til noen andre!* Hører du, professor McSnurp? En beskyldning som det kan ødelegge mennesker, og knuse familier, selv når foreldrene er fullstendig uskyldige! Jeg har lest om det i avisene!» Harrys stemme hadde hevet seg til et høy-decibels skrik. «*Systemet* vet ikke hvordan det skal *stoppe*, det tror verken på foreldrene *eller* på barna når de sier at ingenting har skjedd! *Ikke våg å true familien min med det! Jeg vil ikke la deg ødelegge hjemmet mitt!*»

«Harry,» sa den eldre heksa bløtt, og hun strakte fram en hånd mot ham –

Harry tok et fast steg bakover, løftet armen og slo bort hånda hennes.

McSnurp stivnet, så trakk hun hånda tilbake og tok et skritt bakover. «Harry, det er greit,» sa hun. «Jeg tror deg.»

«*Gjør du*,» hveste Harry. Raseriet strømmet fremdeles gjennom blodet hans. «Eller bare venter du til du blir alene igjen så du kan fylle ut papirene?»

«Harry, jeg så huset ditt. Jeg så deg sammen med foreldrene dine. De elsker deg. Du elsker dem. Jeg tror på deg når du sier at dine foreldre ikke har mishandlet deg. Men jeg *måtte* spørre, fordi det er noe merkelig med deg.»

Harry stirret kaldt på henne. «Som hva?»

«Harry. Jeg har sett mange misbrukte barn i løpet av min tid ved Galtvort. Det ville knuse hjertet ditt å få vite akkurat hvor mange. Og, når du er lykkelig, så oppfører du deg ikke som en av de barna, ikke i det hele tatt. Du smiler til fremmede, du klemmer folk; jeg la hånda mi på skulderen din og du rykket ikke til. Men noen ganger, bare noen få ganger, sier du eller gjør du noe som minner *veldig* om … noen som tilbrakte sine første elleve år innelåst i en kjeller. Ikke den kjærlige familien jeg så.» Professor McSnurp la hodet på skakket, og fikk et tankefullt uttrykk igjen.

Harry tok til seg dette, og behandlet det. Det svarte raseriet begynte å trekke seg unna, og det gikk opp for ham at han ble lyttet til med respekt, og at familien hans ikke var i fare.

«Og hvordan forklarer *du* dine observasjoner, professor McSnurp?»

«Jeg vet ikke,» sa hun. «Men det er mulig at noe kan ha hendt med deg som du ikke husker.»

Raseri vellet opp i Harry igjen. Det hørtes altfor mye ut som noe han hadde lest i avisartiklene om knuste familier. «Undertrykte minner er en haug *pseudo-vitenskap!* Folk undertrykker *ikke* traumatiske minner, de husker dem altfor godt resten av livet!»

«Nei, herr Potter. Det er et formular som heter misminneformelen.»

Harry stivnet til. «En formel som sletter minner?»

Den eldre heksa nikket. «Men ikke alle effektene av opplevelsene, hvis du forstår hva jeg antyder, herr Potter.»

Han fikk kuldegysninger. *Den* hypotesen … kunne *ikke* enkelt avkreftes. «Men mine foreldre kunne ikke gjøre noe slikt!»

«Definitivt ikke,» sa professor McSnurp. «Det ville krevd noen fra trollmannsverdenen. Det er … dessverre ingen måte å være sikker på, er jeg redd.»

Harrys evner som rasjonalist hadde restartet, og begynte å fungere igjen. «Professor McSnurp, hvor sikker er du på dine observasjoner, og hvilke alternative forklaringer kunne også tenkes?»

Heksa åpnet hendene, som for å vise at de var tomme. «Sikker? Jeg er ikke sikker på *noe*, herr Potter. I hele mitt liv har jeg aldri møtt noen som er som deg. Noen ganger virker det rett og slett ikke som om du er elleve år, eller *menneskelig* i det hele tatt.»

Harrys øyenbryn hevet seg i retning himmelen –

«Beklager!» sa professor McSnurp raskt. «Jeg beklager så meget, herr Potter. Jeg forsøkte å få fram et poeng, og jeg er redd det kom ut annerledes enn jeg hadde tenkt –»

«Tvert imot, professor McSnurp,» sa Harry, og begynte sakte å smile. «Jeg tar imot det som et flott kompliment. Men ville du ha noe imot at jeg tilbød en alternativ forklaring?»

«Gjerne det.»

«Det er ikke meningen at barn skal være mye smartere enn sine foreldre,» sa Harry. «Eller mer fornuftige, kanskje – faren min kunne antakelig overliste meg og finne smartere løsninger hvis han, om du skjønner hva jeg mener, faktisk *prøvde*, istedenfor å bruke sin voksne intelligens først og fremst til å komme opp med nye grunner til å ikke forandre mening –» Harry stoppet. «Jeg er for smart, professor. Jeg har ikke noe å snakke med vanlige barn om. Voksne respekterer meg ikke nok til å snakke ordentlig med meg. Og ærlig talt, hvis de prøvde å snakke skikkelig, ville de ikke høres like smarte ut som Richard Feynman, så jeg kunne like gjerne lese noe Richard Feynman har skrevet istedenfor. Jeg er *isolert*, professor McSnurp. Jeg har vært isolert hele mitt liv. Kanskje det har noe av den samme effekten som å bli innelåst i en kjeller. Og jeg er altfor intelligent til å se opp til foreldrene mine på den måten barn forventes å gjøre. Mine foreldre elsker meg, men de føler seg ikke forpliktet til å respondere på fornuft, og noen ganger føler jeg at det er de som er barna – barn som *ikke vil høre* og som samtidig har absolutt autoritet over min hele eksistens. Jeg forsøker å ikke være for bitter, men jeg forsøker også å være *ærlig* med meg selv, så, ja, jeg er litt bitter allikevel. I tillegg har jeg et problem med å mestre sinnet mitt, men det prøver jeg å jobbe med. Det er alt.»

«*Det er alt?*»

Harry nikket fast. «Det er alt. Men ærlig talt, professor McSnurp, selv i det magiske Storbritannia er vel den normale forklaringen alltid verdt å *overveie?*»

*
*

Det var senere på dagen, sola sank lavere på sommerhimmelen og de handlende begynte å gli vekk fra gatene. Noen butikker var allerede stengt; Harry og professor McSnurp hadde kjøpt de nødvendige skolebøkene fra Snirckel og Blæk rett før skoletid. Med kun en lett utblåsning da Harry hadde fattet interesse for nøkkelordet 'aritmantikk' og funnet ut at lærebøkene for syvende klasse ikke hadde i seg noe mer matematisk avansert enn trigonometri.

Men i dette øyeblikket var tankene om lavthengende forskningsfrukter langt borte fra Harrys tanker.

I dette øyeblikket gikk de to ut av Olivanders, og Harry stirret på sin nyanskaffede tryllestav. Han hadde veivet litt med den, og produsert gnister i flere farger, noe som ikke skulle komme som et sjokk etter alt annet han hadde sett, men allikevel –

Jeg kan utføre magi.

Jeg. Som i, meg, personlig. Jeg er magisk. Jeg er … en trollmann.

Han hadde *følt* magien strømme opp gjennom armen sin, og i det øyeblikket innså han at han alltid hadde hatt denne fornemmelsen, at han hadde eid fornemmelsen hele sitt liv, fornemmelsen som ikke var syn eller hørsel eller lukt eller smak eller berøring, men bare magi. Som å ha øyne, men å alltid ha dem lukket, så du ikke en gang innså at du så mørke; og så en dag åpne øynene og se verden. Sjokket hadde strømmet gjennom ham, berørt biter av ham, vekket dem, og så slumret det til ro igjen sekunder senere; og etterlot seg bare vissheten om at han nå var en trollmann, og hadde til og med, på en forunderlig måte, alltid visst det.

Og –

«*Det er virkelig meget besynderlig at skjebnen har siktet deg inn mot nettopp denne staven, når dens tvilling – ja, når det nettopp var dens tvilling som ga deg det arret.*»

Det kunne ikke *på noen måte* være et sammentreff. Det hadde vært *tusenvis* av tryllestaver i den butikken. Vel, ok, faktisk kunne det jo være et sammentreff, det var syv milliarder mennesker i verden, og tusen til én-sammentreff skjedde hver dag. Men Bayes' teorem sa at alle noenlunde fornuftige hypoteser som gjorde det *mer* sannsynlig enn en tusen til én-sjanse for at han endte opp med broren til Mørkets herres tryllestav, kom til å ha en fordel.

Professor McSnurp hadde bare sagt *så pussig* og latt det være med det, hvilket hadde fått Harry til å gå inn i en nær sjokk-tilstand over den rene, overveldende *ikke-nysgjerrigheten* til trollmenn og hekser. Ikke i *noen tenkelig* verden ville Harry bare ha sagt «hm» og

gått ut av butikken uten en gang å *forsøke* å komme opp med en hypotese om hva som foregikk.

Hans høyre hånd løftet seg og berørte arret.

Hva … *nøyaktig* …

«Du er en trollmann nå, fullt og helt,» sa professor McSnurp. «Gratulerer.»

Harry nikket.

«Og hva synes du om trollmannsverdenen?»

«Det er merkelig,» sa Harry. «Akkurat nå burde jeg ha tenkt igjennom alt jeg har sett av magi … alt som jeg nå vet er mulig, og alt som jeg nå vet ikke er sant, og alt arbeidet som gjenstår før jeg forstår det. Og allikevel føler jeg meg bare … distrahert av trivialiteter som,» Harry senket stemmen, «hele den Gutten-som-overlevde-greia.» Ingen så ut til å være innen hørevidde, men ingen grunn til å friste skjebnen.

Professor McSnurp kremtet. «Virkelig? Du sier ikke det.»

Han nikket. «Jo. Det er bare … *merkelig*. Å finne ut at du var en del av denne store fortellingen, kampen for å overvinne den store og forferdelige Mørkets herre, og så er det allerede *gjort*. Ferdig. Fullstendig over. Som om du er Frodo Lommelun og finner ut at foreldrene dine tok deg til Dommedagsberget og fikk deg til å kaste Ringen inn i flammene da du var ett år gammel, og du ikke en gang husker det.»

Professor McSnurps smil hadde stivnet en tanke.

«Du vet, hvis jeg var en annen, en hvilken som helst annen, hadde jeg sannsynligvis vært ganske bekymret for å måtte leve opp til en slik start. *Heisan, Harry, hva har du gjort etter at du overvant Mørkets herre? Din egen bokhandel? Det er jo flotte saker! Hei, visste du at jeg oppkalte sønnen min etter deg?* Men jeg har håp om at dette ikke kommer til å bli et problem.» Harry sukket. «Allikevel … det er nesten nok til å få meg til å håpe at det er *noen* løse tråder å nøste opp i, bare sånn at jeg kan si at jeg virkelig *deltok* på en måte, om du skjønner hva jeg mener.»

«Å?» sa professor McSnurp i en merkelig tone. «Hva slags tråder tenkte du på?»

«Vel, for eksempel, du nevnte at mine foreldre ble forrådt. Hvem forrådte dem?»

«Sirius Svaart,» sa heksa, og hveste nesten fram navnet. «Han er i Azkaban. Trollmannsfengselet.»

«Hvor sannsynlig er det at Sirius Svaart kommer til å flykte fra fengselet, og jeg er nødt til å spore ham opp i en eller annen spektakulær duell, eller enda bedre, putte en stor sum løsepenger på hodet hans og gjemme meg i Australia mens jeg venter på resultatene?»

Professor McSnurp blunket. To ganger. «Ikke sannsynlig. Ingen har noensinne flyktet fra Azkaban, og jeg tviler på at *han* blir den første.»

Harry var en tanke skeptisk i forhold til den der «*ingen* har *noensinne* rømt fra Azkaban»-setningen. Skjønt, kanskje når du hadde magi, så kunne du nærme deg et 100 %

perfekt fengsel, spesielt hvis du hadde en tryllestav og fangen ikke hadde det. Den beste måten å komme seg ut på ville være å ikke havne der i utgangspunktet.

«Ok, greit,» sa Harry. «Høres ut som om den tråden ikke er løs.» Han sukket, og gned håndflata over hodet. «Eller kanskje Mørkets herre ikke *virkelig* døde den natta. Ikke helt. Ånden hans ble igjen, hvisker til mennesker i mareritt som forplanter seg til den våkne verden, leter etter en vei tilbake til de levendes land som han sverget på å ødelegge, og nå, ifølge den eldgamle profetien, er han og jeg låst i en dødelig duell der vinneren skal tape og taperen skal vinne –»

Professor McSnurps hode vred seg fram og tilbake, og øynene hennes så i alle retninger, som for å gjennomsøke gata etter mulige tilhørere.

«Jeg *spøker,* professor,» sa Harry lett irritert. Søren også, hvorfor skulle hun alltid ta alt så alvorlig –

En sakte synkende følelse begynte å gjøre seg gjeldende et sted i Harrys mage.

Professor McSnurp tittet på Harry med et behersket uttrykk. Et veldig, *veldig* behersket uttrykk. Smilet var påklistret. «Selvsagt gjør du det, herr Potter.»

Å. Fy. Søren.

Hvis Harry hadde hatt behov for å formalisere den ordløse tankerekken som nettopp hadde lynt gjennom hodet hans, hadde det kommet ut noe slikt som, 'Hvis jeg estimerer sannsynligheten for at professor McSnurp gjorde det jeg nettopp så som et resultat av at hun forsiktig kontrollerte seg selv, mot sannsynlighetsdistribusjonen for alle ting hun naturlig *ville* gjøre hvis jeg leverte en dårlig spøk, så er denne oppførselen signifikant bevis for at hun skjuler noe.'

Men det Harry faktisk tenkte, var *Å. Fy. Søren.*

Harry snudde sitt eget hode rundt for å ta overblikk over gata. Niks, ingen i nærheten.

«Han *er* ikke død, er han,» sukket Harry.

«Herr Potter –»

«Den mørke herren lever. *Selvsagt* lever han. Det var en *handling* av ren *optimisme* av meg å ha så mye som *drømt* om det motsatte. Jeg *må* ha mistet tankens bruk, jeg kan ikke *skjønne* hva jeg *tenkte på.* Bare fordi *noen* sa at kroppen hans var funnet oppbrent til *grillrester*, kan jeg ikke forstå hvorfor jeg trodde at han var *død*. Jeg har *definitivt* mye igjen å lære av *pessimismens* kunst.»

«Herr Potter –»

«Fortell meg i det minste at det ikke er en eldgammel profeti …» Professor McSnurp ga ham fremdeles det lyse, stivnede, påklistrede smilet. «*Nå tuller du!*»

«Herr Potter, du burde ikke gå rundt og finne opp ting å bekymre deg om –»

«Mener du virkelig det? Forestill deg min reaksjon senere, når jeg finner ut at det faktisk var noe å bekymre seg for når alt kommer til alt.»

Det fikserte smilet hennes bleknet.

Harrys skuldre sank sakte nedover. «Jeg har en hel magisk verden å analysere. Jeg har *ikke* tid til dette.»

Begge to holdt munn, mens en mann i flagrende oransje gevanter kom til syne i gata og sakte passerte dem; professor McSnurps øyne sporet ham umerkelig. Harrys munn beveget seg ettersom han tygde seg hardt i leppene, og hadde noen passert nær nok ville de lagt merke til at en liten blodflekk kom til syne.

Da den oransjekledde mannen hadde beveget seg tilstrekkelig langt bort, snakket Harry igjen, i en lav murrende tone. «Skal du fortelle meg sannheten nå, professor McSnurp? Og ikke prøv å snakke det bort, jeg er ikke dum.»

«Du er *elleve år gammel,* herr Potter!» hvisket hun barskt.

«Og dermed mindreverdig. Beklager … jeg glemte det et øyeblikk.»

«Dette er forferdelige og viktige saker! De er *hemmelige*, herr Potter! Det er en *katastrofe* at du, som fremdeles er et barn, vet så mye som du allerede gjør! Du må ikke fortelle det til *noen*, forstår du? Til absolutt ingen!»

Blodet hans ble kaldt, istedenfor varmt, slik det av og til hendte når Harry ble tilstrekkelig rasende. En forferdelig mørk klarhet sank ned over tankene hans, og gikk igjennom mulige taktikker og vurderte konsekvensene med jernhard realisme.

Poengter at du har en rett til å vite: Vil feile. Elleve år gamle barn har ikke rett til å vite noe som helst, i McSnurps øyne.

Si at du ikke vil være venn med henne lenger: Vil feile. Hun verdsetter ikke vennskapet ditt tilstrekkelig.

Påpeke at du vil være i fare hvis du ikke får vite: Vil feile. Planer er allerede lagt basert på din ignoranse. Det virkelige bryet med å legge nye planer vil virke mindre lokkende enn bare den usikre muligheten for at du kommer til skade.

Rettferdighet og fornuft vil begge feile. Du må enten finne noe du har som hun ønsker, eller finne noe du kan gjøre som hun frykter …

Ah.

«Vel, vel, professor,» sa Harry i en lav iskald tone, «det virker som om jeg har noe du trenger. Du kan, hvis du vil, fortelle meg sannheten, *hele* sannheten, og til gjengjeld vil jeg bevare hemmelighetene dine. Eller du kan forsøke å holde meg uvitende slik at du kan bruke meg som en brikke; i så tilfelle skylder jeg deg ingenting.»

McSnurp stoppet brått opp. Øynene hennes flammet, og stemmen hennes endte i ren hvesing. «Hvordan våger du!»

«*Hvordan våger DU!*» hvisket han tilbake til henne.

«Er det ment som *utpressing?*»

Harrys lepper vred seg. «Jeg *tilbyr* deg en *tjeneste*. Jeg *gir* deg en sjanse til å beskytte *din* verdifulle hemmelighet. Hvis du nekter, vil jeg ha *alle motiv* for å gjøre undersøkelser andre steder, ikke for å terge deg, men fordi *jeg må vite!* Kom deg over det meningsløse sinnet mot et barn som du synes burde adlyde deg, og du vil innse at alle fornuftige

voksne ville gjøre det samme. *Se på det fra mitt perspektiv! Hvordan ville du føle det hvis det var DEG?*»

Harry så på McSnurp, observerte den tunge pusten hennes. Det gikk opp for ham at det var på tide å lette presse litt, la henne bare småkoke en stund. «Du trenger ikke å bestemme deg akkurat nå,» sa Harry i en mer normal tone. «Jeg forstår det hvis du trenger tid til å tenke igjennom *tilbudet mitt* … men jeg vil advare deg,» sa Harry mens stemmen ble kaldere. «Ikke prøv den misminneformelen på meg. For en tid tilbake fant jeg på et signal, og jeg har allerede sendt det signalet til meg selv. Hvis jeg finner det signalet og jeg ikke *husker* at jeg har sendt det …» Han lot setningen bli hengende betydningsfullt i lufta.

McSnurps ansikt arbeidet seg gjennom forskjellige uttrykk. «Jeg … kunne aldri vurdert å misminne deg, herr Potter … men hvorfor i alle dager ville du ha *kommet opp med* et sånt signal hvis du ikke visste om –»

«Jeg kom på tanken mens jeg leste en gompe-science fiction-bok, og sa til meg selv, *vel, sånn i tilfelle* … Og nei, jeg vil ikke fortelle deg signalet, jeg er ikke dum.»

«Jeg hadde ikke tenkt å spørre,» sa McSnurp. Det så ut som om en porsjon luft hadde gått ut av henne, og plutselig så hun veldig gammel ut, og veldig sliten. «Dette har vært en strevsom dag, herr Potter. Kan vi få tak i kofferten din, og sende deg hjem? Jeg stoler på at du ikke vil nevne dette temaet for noen før jeg har hatt litt tid til å tenke meg om. Ha i tankene at det bare er to andre personer i hele verden som vet om dette, og det er rektor Albus Humlesnurr og professor Severus Slur.»

Så. Ny informasjon; det var et fredstilbud. Harry nikket godkjennende, og vendte hodet framover og startet å gå igjen, mens blodet hans saktet varmet seg opp på ny.

«Så nå må jeg finne en måte å drepe en udødelig mørk trollmann på,» sa Harry og sukket frustrert. «Jeg skulle virkelig ønske du hadde fortalt meg det *før* vi var ferdige med handleturen.»

* * *

Koffertbutikken var rikere utsmykket enn noen annen butikk Harry hadde besøkt; gardinene var fløyelsmyke og delikat mønstrede, gulv og vegger av farget, polert treverk, og koffertene hadde æresplasser på polerte elfenbeinsplattformer. Selgeren var kledt i utsøkte kapper bare en anelse mindre fornemme enn Lucifus Malfangs, og snakket med utsøkt, oljeglatt høflighet til både Harry og professor McSnurp.

Harry hadde stilt sine spørsmål, og hadde blitt trukket mot en koffert av tungt-utseende treverk, ikke polert, men varm og solid, gravert med et mønster av en voktende drage hvis øyne så ut til å bevege seg for å se på alle som nærmet seg den. En koffert med formler for å være lett i vekt, å krympe på kommando, å skyte ut små tentakler med klør

fra bunnen for å tasse etter sin eier. En koffert med to skuffer på hver av de fire sidene, som hver gled ut for å avsløre rom så dype som hele kofferten. En skuff med fire låser, som ledet til fire forskjellige rom innenfor. Og – dette var den viktige delen – en hendel på baksiden der du kunne åpne ei ramme med en trapp ned til et lite, opplyst rom som kunne inneholde, estimerte Harry, rundt tolv bokhyller.

Hvis de lagte bagasje som dette, kunne ikke Harry forstå hvorfor noen gadd å eie et hus.

Ett hundre og åtte galleoner. Det var prisen for en god koffert, lett brukt. Til rundt femti britiske pund per galleon var dette tilstrekkelig til å kjøpe en bruktbil. Det ville være dyrere enn alt annet Harry hadde kjøpt i hele sitt liv, sammenlagt.

Nittisju galleoner. Så mye var igjen i gullposen Harry hadde fått lov til å ta ut av Flirgott.

Professor McSnurps ansikt hadde et plaget uttrykk. Etter en lang dags shopping trengte hun ikke å spørre Harry om hvor mye gull det var igjen i posen, etter at selgeren hadde sagt prisen, hvilket betydde at professoren kunne gjøre grei aritmetikk uten penn og papir. Nok en gang minnet Harry seg selv på at *vitenskapelig analfabet* på absolutt ingen måte var det samme som *dum*.

«Beklager, unge mann,» sa professor McSnurp. «Dette er helt og holdent min feil. Jeg ville tilby deg å ta deg med tilbake til Flirgott, men banken er stengt for alt utenom nødtjenester nå.»

Harry så på henne, og vurderte …

«Vel,» sukket professor McSnurp mens hun svingte rundt på hælen, «vi kan like gjerne gå igjen, antar jeg.»

… hun *hadde* ikke helt mistet kontrollen da et barn våget å trosse henne. Hun hadde ikke vært fornøyd, men hun hadde *tenkt* istedenfor å frambringe et raseriutbrudd. Det kunne muligens bare ha vært det faktum at det var en udødelig mørk herre å bekjempe – at hun trengte Harrys godvilje. Men de fleste voksne ville ikke ha vært i stand til å tenke så grundig og forsiktig; ville ikke vurdert *framtidige konsekvenser* i det hele tatt, hvis noen med lavere status hadde nektet å adlyde …

«Professor?» sa Harry.

Heksa snudde seg igjen og så på ham.

Harry pustet dypt. Han hadde behov for å være *litt* rasende for det han hadde tenkt til å gjøre nå, det var ingen sjanse for å ha tilstrekkelig mot til å gjennomføre det ellers. *Hun hørte ikke på meg*, tenkte han til seg selv. *Jeg ville ha tatt med noe mer gull fra banken, men hun var ikke interessert i å høre* … Han snakket, mens han fokuserte hele sin verden på McSnurp og behovet for å lede denne samtalen i det sporet han ønsket.

«Professor, du antok at ett hundre galleoner ville være mer enn nok for en koffert. Det var derfor du ikke brydde deg om å advare meg før beholdningen gikk ned til nittisju. Som er akkurat den typen resultat forsøksstudier viser – det er det som skjer når

folk tror de gir seg selv en *liten* feilmargin. De er ikke pessimistiske nok. Hvis det hadde vært opp til meg, hadde jeg tatt med meg *to hundre* galleoner for sikkerhets skyld. Det var definitivt mengder av penger i hvelvet, og jeg kunne puttet resten tilbake etterpå. Men jeg antok at du ikke ville la meg gjøre det. Jeg antok at du ville blitt sint om jeg hadde spurt om det. Var det feil av meg?»

«Jeg antar jeg må innrømme at du har rett,» sa professor McSnurp. «Men, unge mann, du må –»

«Denne typen ting er grunnen til at jeg har problemer med å stole på voksne.» Harry klarte på en eller annen måte å holde stemmen stødig. «Fordi de blir sinna hvis du så mye som *forsøker* å argumentere med dem. For dem er det trass og uforskammethet og en utfordring mot deres høyere status i stammen. Hvis du forsøker å snakke med dem blir de *sinte*. Så hvis jeg hadde noe *virkelig viktig* jeg ville gjøre, ville jeg ikke klare å stole på deg. Selv om du lyttet med dyp innlevelse til hva jeg nå enn sa – fordi det også er en del av den rollen man spiller som en voksen som bryr seg – så ville du aldri endret dine handlinger, du ville ikke faktisk ha oppført deg annerledes, på grunn av noe jeg sa.»

Selgeren ble stående og se på dem med utilslørt fascinasjon.

«Jeg ser ditt synspunkt,» sa professor McSnurp omsider. «Hvis jeg av og til virker for streng, vær vennlig å ha i bakhodet at jeg har vært overhode for Griffing-huset i noe som føles som flere tusen år.»

Harry nikket, og fortsatte. «Så – sett at jeg hadde en måte å få tak i flere galleoner fra hvelvet på, *uten* at vi trengte å gå tilbake til Flirgott, men det innebar at jeg gikk utenfor min rolle som et lydig barn. Ville jeg være i stand til å stole på deg i den saken, selv om du måtte ha trådd utenfor din rolle som professor McSnurp for å dra nytte av det?»

«*Hva?*» sa professor McSnurp.

«For å si det på en annen måte, hvis jeg kunne få dagen i dag til å ha forløpt annerledes, slik at vi *ikke* tok for lite penger med oss, ville det være akseptabelt selv om det ville innebære at et barn motsatte seg en voksen, sett i tilbakeblikk?»

«Jeg … antar … det …» sa heksa, og så temmelig forvirret ut.

Harry tok ut minkelskinnpungen og sa, «Elleve galleoner opprinnelig fra mitt familiehvelv.»

Og det var gull i Harrys hånd.

For et øyeblikk sto professor McSnurp og gapet, så snappet kjevene igjen, øynene smalnet, og heksa spyttet fram, «*Hvor* fikk du tak i –»

«Fra familiehvelvet, som jeg sa.»

«*Hvordan?*»

«Magi.»

«Hva er det for et svar? Det forklarer ingenting –» glefset professor McSnurp, og så stoppet hun og blunket.

«Nei, det gjør ikke det, ikke sant? Jeg *burde* ha hevdet at det er fordi jeg gjennom eksperimenter oppdaget de sanne hemmeligheter bak hvordan pungen virker, og at den faktisk kan hente gjenstander fra alle steder, ikke bare fra innsiden, hvis du formulerer spørsmålet korrekt. Men faktisk så er det fra da jeg falt ned i haugen med gullmynter mens vi var i banken. Jeg dyttet noen galleoner ned i lomma. Alle som forstår pessimisme vet at penger er noe du kan komme til å trenge kjapt, med kort tidsfrist. Så nå er du sint på meg fordi jeg satte meg opp mot din autoritet? Eller glad for at vi lyktes i vårt viktige ærend?»

Selgerens øyne var store som tekopper.

Og heksa sto der, stille.

«Disiplin ved Galtvort *må* opprettholdes,» sa hun da nesten et helt minutt var gått. «For *alle* elevers skyld. Og det *må* innebære høflighet og lydighet, fra deg, mot *alle* professorer.»

«Jeg forstår, professor McSnurp.»

«Bra. Så la oss kjøpe den kofferten og dra hjem.»

Harry følte seg klar for å kaste opp, eller juble, eller besvime, eller *noe*. Dette var første gang hans nøye forberedte argumenter hadde virket på *noen*. Kanskje fordi det også var første gang han virkelig hadde noe viktig som en voksen trengte fra ham, men likevel –

Minerva McSnurp, +1 poeng.

Harry bukket, og ga gullposen og de ekstra elleve galleonene over til McSnurp. «Jeg er særdeles takknemlig, professor. Kan du fullføre kjøpet for meg? Jeg må en tur på toalettet.»

Selgeren hadde gjenvunnet fatningen, og pekte mot en dør med gullhåndtak innfelt i veggen. I det Harry startet å gå, hørte han selgeren snakke med oljeglatt stemme. «Er det lov å spørre hvem dette var, madam McSnurp? Jeg går ut fra at han er en smygarding – tredje klasse, kanskje? – og fra en framstående familie, men jeg var ikke i stand til å gjenkjenne – »

Dunket fra baderomsdøra kuttet over resten av setningen, og etter at Harry hadde klart å finne fram til låsen og smekket den på plass, grep han det magisk selvrensende håndkleet og, med skjelvende hender, tørket svetten av panna. Hele kroppen hans badet i svette som hadde trengt rett igjennom gompeklærne hans, skjønt det i det minste ikke vistes gjennom kutten.

Sola holdt på å gå ned på sommerhimmelen, og det begynte å bli svært sent, på det tidspunktet de nok en gang sto i bakgården ved Den lekke heksekjel, det stille støvete gren-

sesnittet mellom det magiske Storbritannias Diagonallmenningen og hele gompeverdenen. (Det var en *utrolig* fristilt økonomi …) Harry var ment å gå til en telefonkiosk og ringe faren sin med en gang han var på den andre siden. Han trengte etter sigende ikke å bekymre seg om at kofferten skulle bli stjålet. Kofferten hadde status som *betydelig magisk gjenstand*, en ting gomper flest ikke ville oppdage; det var en del av det du kunne få i trollmannsverdenen hvis du var villig til å betale tilsvarende prisen for en bruktbil.

«Så her skilles våre veier, for en tid,» sa professor McSnurp. Hun ristet på hodet i undring. «Dette har vært den merkeligste dagen i mitt liv på … svært mange år. Siden den dagen da jeg fikk vite at et spebarn hadde overvunnet Du-vet-hvem. Jeg undres nå, i tilbakeblikk, på om det var den siste fornuftige dagen i verden.»

Hah, som om *hun* hadde noe å klage på. *Du synes din dag var uvirkelig? Du skulle ha prøvd min.*

«Jeg ble svært imponert over deg i dag,» sa Harry til henne. «Jeg burde ha husket å gi komplimentet høyt; jeg ga deg poeng i hodet mitt og allting.»

«Takk for det, herr Potter,» sa professor McSnurp. «Hvis du allerede hadde blitt sortert inn i et hus, så ville jeg ha trukket så mange poeng at barnebarna dine fremdeles ville tape huspokalen.»

«Takk skal *du* ha, professor.» Det var antakelig for tidlig å kalle henne Minni.

Denne kvinnen kunne svært godt være den mest fornuftige voksne Harry noensinne hadde møtt, til tross for hennes manglende vitenskapelige kompetanse. Harry vurderte til og med å tilby henne å være nestleder i gruppa han eventuelt satte sammen for å bekjempe Den mørke herren, men han var ikke dum nok til å si det høyt. *Hva ville være et bra navn for gruppa, forresten …? Dødseter-eterne?*

«Vi sees igjen snart, når skolen starter,» sa professor McSnurp. «Og herr Potter, når det gjelder tryllestaven din –»

«Jeg vet hva du vil spørre om,» sa Harry. Han tok ut sin dyrebare tryllestav og, med et dypt stikk av indre smerte, leverte den over til henne, håndtak først. «Ta den. Jeg hadde ikke planlagt å gjøre noe, ikke den minste lille ting, men jeg vil ikke at du skal ha mareritt om at jeg blåser huset vårt i fillebiter.»

Professor McSnurp ristet på hodet med raske bevegelser. «Åh, nei, herr Potter. Tryllestaver tar vi ikke. Jeg bare mente å advare deg mot å *bruke* tryllestaven hjemme, siden Magidepartementet kan oppdage underårig magibruk og det er forbudt uten overoppsyn.»

«Ah,» sa Harry. «Det høres ut som en veldig fornuftig regel. Jeg er glad for å se at trollmannsverdenen tar den typen ting seriøst.»

Professor McSnurp tittet hardt på ham. «Du mener virkelig det du sier.»

«Ja,» sa Harry. «Jeg forstår hensikten. Magi er farlig, og reglene er der av gode grunner. Visse andre ting er også farlige. Jeg forstår det også. Husk at jeg ikke er dum.»

«Det er usannsynlig at jeg noensinne vil glemme det. Takk skal du ha, Harry, det får meg til å føle meg tryggere på deg. På gjensyn!»

Harry snudde seg for å gå, inn i Den lekke heksekjel og ut mot gompeverdenen.

I det hånda hans rørte håndtaket på bakdøra, hørte han en siste hvisking bak seg.

«Hermine Grang.»

«Hva?» sa Harry, med hånda fremdeles på døra.

«Hold utkikk etter ei førsteårs jente ved navn Hermine Grang på toget til Galtvort.»

«Hvem er hun?»

Det var ikke noe svar, og da Harry snudde seg, var professor McSnurp gått.

* * *

ETTERSPILL:

Rektor Albus Humlesnurr lente seg forover på pulten. Hans glitrende øyne tittet på Minerva. «Så, kjære, hva synes du om Harry?»

Minerva åpnet munnen. Så lukket hun munnen. Så åpnet hun munnen igjen. Ingen ord kom ut.

«Jeg forstår,» sa Albus alvorlig. «Takk for rapporten, Minerva. Du kan gå.»

7.
GJENSIDIGHET

Petunia Eving-Vernes' lepper skalv, og hun fikk tårer i øynene, da Harry ga henne en klem på plattform ni på King's Cross jernbanestasjon. «Er du sikker på at du ikke vil jeg skal bli med deg, Harry?»

Harry tittet kjapt over mot sin far Mikal Vernes-Eving, som så stereotypisk fattet, men stolt ut, og så tilbake på moren, som virkelig så ut som om hun hadde mistet fatningen. «Mamma, jeg vet at du ikke er så glad i trollmannsverdenen. Du trenger ikke å bli med. Jeg mener det.»

Petunia vred seg. «Harry, du trenger ikke å bekymre deg over meg, jeg er moren din og hvis du trenger noen med deg –»

«Mamma, jeg kommer til å være alene på Galtvort i mange måneder. Hvis jeg ikke klarer en jernbaneplattform alene, er det bedre å finne ut det med en gang så vi i tilfelle kan avbryte hele greia.» Han senket stemmen til en hvisking. «Dessuten så elsker de meg alle sammen der borte, mamma. Hvis jeg får problemer trenger jeg bare å ta av pannebåndet mitt,» Harry dunket lett på pannebåndet som skjulte arret, «og jeg kommer til å få *mye* mer hjelp enn jeg kan takle.»

«Åh, Harry,» hvisket Petunia. Hun knelte ned og klemte ham hardt, ansikt til ansikt, med kinn mot kinn. Harry kunne høre henne puste i korte støt, og han hørte et dempet snufs som unnslapp. «Åh, Harry, jeg elsker deg, husk alltid på det.»

Det virker som om hun er redd for at hun aldri vil se meg igjen, var tanken som dukket opp i Harrys hode. Han visste at tanken var riktig, men han visste ikke hvorfor moren var så redd.

Så han prøvde seg. «Mamma, du vet at jeg ikke kommer til å bli som søsteren din bare fordi jeg lærer magi, ikke sant? Jeg vil gjøre all magi du ber om – hvis jeg kan, mener jeg – eller hvis du *ikke* vil at jeg skal bruke magi i huset, skal jeg ikke det, jeg lover at jeg ikke vil la magien få komme mellom oss –»

En tett klem kuttet av setningen hans. «Du har et godt hjerte,» hvisket moren i øret hans. «Et veldig godt hjerte, sønnen min.»

Harry kjente også klumpen i halsen, da.

Moren slapp ham, og reiste seg opp. Hun tok et lommetørkle ut av håndvesken, og med en skjelvende hånd forsøkte hun å tørke vekk litt av den rennende sminken rundt øynene sine.

Det var ingen spørsmål om hvorvidt faren ville følge ham til den magiske siden av Kings Cross stasjon. Faren hadde problemer med bare det å se direkte på Harrys koffert. Magievne løp i familier, og Mikal Vernes-Eving kunne ikke engang gå.

Så istedenfor renset faren bare stemmen. «Lykke til på skolen, Harry,» sa han. «Tror du jeg kjøpte nok bøker til deg?»

Harry hadde forklart faren sin hvordan han trodde dette kunne være hans mulighet til å gjøre noe revolusjonerende og viktig, og professor Vernes-Eving hadde nikket og avlyst alle avtaler for to hele dager midt i en ekstremt travel periode for å dra på Det Største Bruktbokhandel-raidet Noensinne, som hadde omfattet fire byer og resultert i *tretti* kasser med vitenskapsbøker som nå befant seg i hule-delen i Harrys koffert. De fleste bøkene hadde gått for et pund eller to, men noen av dem hadde definitivt *ikke* det, som den aller nyeste *Håndbok i kjemi og fysikk* eller det komplette 1972-settet av *Encyclopedia Britannica*. Faren hadde forsøkt å hindre Harry i å se summen på kassa-apparatene, men Harry antok at faren hadde brukt *minst* tusen pund. Harry hadde fortalt faren at han ville betale tilbake så snart han fant ut av hvordan han kunne veksle trollmannsgull inn i gompepenger, og faren hadde bedt ham om å gå og hoppe i innsjøen.

Og så hadde faren spurt ham: *Tror du jeg har kjøpt tilstrekkelig mange bøker til deg?* Det var helt åpenbart hvilket svar pappa ville ha.

Harrys hals var hes, av en eller annen grunn. «Du kan aldri ha nok bøker,» siterte han Vernes' familiemotto, og faren bøyde seg ned og ga ham en rask, fast omfavnelse. «Men du *prøvde* virkelig,» sa Harry, og følte klumpen i halsen vokse seg stor igjen. «Det var et virkelig, virkelig, *virkelig* godt forsøk.»

Faren hans rettet seg opp.

«Så …» sa han. «Kan *du* se plattform ni og tre kvart?»

King's Cross stasjon var stor og travel, med vegger og gulv belagt med vanlige møkkete fliser. Den var full av vanlige mennesker som skyndte seg til sine vanlige ting, og hadde vanlige samtaler som genererte mengder av vanlig støy. King's Cross stasjon hadde en plattform ni (som de sto på) og en plattform ti (rett ved siden av) men det var ingenting mellom plattform ni og ti utenom en tynn barriere som ikke så lovende ut. Et stort takvindu rett over slapp inn mengder av lys for å belyse den totale mangelen av noen som helst plattform ni og tre kvart.

Harry tittet rundt seg til han fikk tårer i øynene, og tenkte, *kom igjen, magikersyn, kom igjen, magikersyn*, men absolutt ingenting ble synlig for ham. Han tenkte på å ta fram tryllestaven og veive med den, men professor McSnurp hadde advart ham mot å bruke tryllestav. Dessuten, hvis det kom et nytt regn av mangefargede gnister så kunne det føre til at han ble arrestert for å bruke fyrverkeri inne på en jernbanestasjon. Og det var hvis man kunne gå ut fra at tryllestaven hans ikke bestemte seg for å gjøre noe annet, som å blåse hele King's Cross i lufta. Harry hadde bare bladd lett gjennom skolebøkene (skjønt det var bisart nok) i et veldig kjapt forsøk på å fastslå hva slags vitenskapsbøker han burde kjøpe de neste 48 timene.

Vel, han hadde – Harry tittet på klokka – en hel time å finne det ut på, siden det var meningen at han skulle være på toget klokka elleve. Kanskje dette var noe tilsvarende en

IQ-test, og de dummeste barna fikk ikke bli trollmenn? (Og den ekstra tida du ga deg selv ville fastslå din Grundighet, som var den nest viktigste faktoren i vitenskapelig suksess.)

«Jeg finner det nok ut,» sa Harry til sine ventende foreldre. «Det er antakelig noen slags form for test-greie.»

Hans far rynket panna. «Hm … kanskje se etter en sti av blandede fotavtrykk på bakken, som fører til et sted som tilsynelatende ikke gir noen mening –»

«*Pappa!*» sa Harry. «Stopp det der! Jeg har ikke engang *forsøkt* å finne det ut på egen hånd ennå!» Det var et bra forslag også, hvilket gjorde det enda verre.

«Beklager,» sa faren unnskyldende.

«Ah …», sa Harrys mor. «Jeg tror ikke de ville gjøre det mot en elev, tror du det? Er du sikker på at professor McSnurp ikke fortalte deg noe?»

«Kanskje hun var distrahert,» sa Harry uten å tenke seg om.

«*Harry!*», hveste faren og moren på likt. «*Hva gjorde du?*»

«Jeg, eh …» svelget Harry. «Hør, vi har ikke tid til dette nå –»

«*Harry!*»

«Jeg mener det! Vi har ikke tid til dette nå! Fordi det er en ganske lang historie og jeg må finne ut hvordan jeg kommer meg til skolen!»

Moren hans la en hånd over ansiktet med et stønn. «Hvor ille var det?»

«Jeg, ah,» *jeg kan ikke si noe fordi det handler om Nasjonal Sikkerhet*, «omtrent halvparten så ille som hendelsen med vitenskapsprosjektet?»

«*Harry!*»

«Jeg, eh, åh se der, der er noen mennesker med ei ugle, jeg går bort og spør dem hvordan man kommer seg inn!» og Harry sprang vekk fra foreldrene mot en familie bestående av flammende rødhårede mennesker, med kofferten automatisk tassende bak seg.

Den runde damen tittet på ham da han kom mot dem. «Hallo, kjære. Første gang til Galtvort? Ronny er også ny –» og så tittet hun grundigere på ham. «*Harry Potter?*»

Fire gutter og ei rødhåret jente og ei ugle svingte alle rundt og stivnet.

«Åh, *kom igjen da,*» protesterte Harry. Han hadde planlagt å gå under navnet Harry Vernes i alle fall fram til han kom til Galtvort. «Jeg kjøpte til og med et pannebånd! Hvordan vet dere hvem jeg er?»

«Ja,» sa Harrys far, som nærmet seg bakfra med lange, stødige skritt, «hvordan *vet* dere hvem han er?» Stemmen indikerte at han fryktet om ikke det verste, så et stykke i den retningen.

«Det var bilde av deg i avisen,» sa en av to identisk-utseende tvillinger.

«*HARRY!*»

«*Pappa!* Det er ikke som du tror! Det er fordi jeg bekjempet Den mørke herren Du-vet-hvem da jeg var ett år gammel!»

«*HVA?*»

«Mamma kan forklare.»

«*HVA?*»

«Æh … Mikal, kjære, det er et par ting jeg tenkte det ville være best å ikke plage deg med fram til nå –»

«Unnskyld meg,» sa Harry til den rødhårede familien som alle stirret på ham, «men det ville virkelig være helt ekstremt hjelpsomt om noen kunne fortelle meg hvordan jeg kommer meg til plattform ni og tre kvart *akkurat nå.*»

«Ehm, ja visst!» sa kvinnen. Hun løftet hånda og pekte på veggen mellom plattformene. «Bare gå rett mot veggen mellom plattform ni og plattform ti. Ikke stopp, og ikke vær redd for å krasje med veggen, det er veldig viktig. Best å ta løpefart hvis du er nervøs.»

«Og uansett hva du gjør, ikke tenk på en elefant.»

«*Frank!* Ignorer ham, kjære Harry, det er ingen grunn til at du ikke skulle tenke på en elefant.»

«Jeg er Fred, mamma, ikke Frank –»

«Takk!» sa Harry, og tok rennefart mot veggen –

Vent et øyeblikk, det ville ikke virke *med mindre han trodde på det?*

Det var i slike situasjoner at Harry hatet hjernen sin for å faktisk virke raskt nok til å innse at dette var et tilfelle der 'resonant tvil' gjaldt, altså, hvis han hadde startet med å tenke at han ville komme seg igjennom veggen, så ville det gå bra, det var bare det at nå var han bekymret for om han trodde *tilstrekkelig* på det, hvilket betydde at han faktisk *var* bekymret for å krasje med veggen –

«*Harry! Kom tilbake hit! Det er et par ting du skal forklare meg!*» Det var faren hans.

Harry lukket øynene og ignorerte alt han visste om berettiget troverdighet og prøvde bare å tro *virkelig hardt* at han kom til å komme seg gjennom veggen og –

– lydene rundt ham endret seg.

Harry åpnet øynene og stoppet, halvt snublende, mens han følte seg vagt skitten over å ha gjort et bevisst forsøk på å tro på noe.

Han sto på en lys plattform uten tak ved siden av et kjempestort tog, fjorten lange vogner ledet av et massivt mørkerødt metall-damplokomotiv med høy pipe som ga løfter om død over luftkvaliteten. Plattformen var allerede ganske full (selv om Harry var en hel time for tidlig ute); dusinvis av barn og deres foreldre svermet rundt benker, bord og diverse selgere med sine boder.

Det var ikke en gang noe poeng i å vurdere om det var noe slikt sted i King's Cross jernbanestasjon, for ikke å snakke om plass til å gjemme det bort der.

Okei, så enten (a) har jeg teleportert til et helt annet sted, eller (b) de kan brette sammen rom så lett som bare det, eller (c) de bare ignorerer alle reglene.

Det var en glidende lyd bak ham, og Harry snudde seg og observerte at kofferten hans definitivt hadde fulgt etter ham på sine små klobesatte tentakler. Åpenbart hadde bagasjen hans også klart å tro med tilstrekkelig styrke til å passere gjennom barrieren. Det var faktisk en litt forstyrrende tanke, da Harry begynte å tenke på det.

Et øyeblikk senere kom den yngste rødhårede gutten gjennom jernporten (jernporten?) i løpefart, trekkende på kofferten bak seg og krasjet nesten inn i Harry. Harry følte seg litt dum fordi han hadde blitt stående, og flyttet seg raskt vekk fra landingsområdet; og den rødhårede gutten fulgte ham og trakk hardt i koffertens håndtak for å holde følge. Et øyeblikk senere kom ei hvit ugle flyvende gjennom porten og slo seg til ro på guttens skulder.

«Gosj,» sa den rødhårede gutten, «er'u *virkelig* Harry Potter?»

Ikke dette en gang til. «Jeg har ingen logisk måte å vite det sikkert på. Foreldrene mine oppdro meg til å *tro* at mitt navn var Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, og mange mennesker her har fortalt meg at jeg *ser ut som* mine foreldre, jeg mener mine andre foreldre, men,» Harry rynket øyenbrynene idet han innså det, «for alt *jeg* vet, kan det greit finnes magi som kan polymorfe barn til å få et bestemt utseende –»

«Ehhh, hva sa du nå, kompis?»

Du skal ikke til Ravnklo, antar jeg. «Ja, jeg er Harry Potter.»

«Jeg er Ronny Wiltersen,» sa den høye, tynne, fregnede, langnesede gutten, og rakte fram en hånd, som Harry høflig ristet mens de gikk. Ugla sendte Harry et merkelig undersøkende blikk og et høflig tut (faktisk mer av en ehhhhh-lyd, noe som overrasket Harry.)

Der og da innså Harry potensialet for en umiddelbar katastrofe. «Bare et øyeblikk,» sa han til Ronny, og åpnet en av skuffene i kofferten, den som – hvis han husket korrekt – var for vinterklær – ja, det var riktig – og så fant han det letteste skjerfet han hadde, under vinterkappen. Harry tok av seg pannebåndet; like kjapt brettet han ut skjerfet og snurret det rundt ansiktet. Det var litt varmt, spesielt siden det var sommer, men Harry kunne leve med det.

Så lukket han skuffen og trakk fram en annen skuff og fant fram ei svart trollmannskutte, som han trakk over hodet, nå da han var utenfor gompeterritorium.

«Der ja,» sa Harry. Lyden kom en tanke dempet ut gjennom skjerfet over ansiktet. «Hvordan ser jeg ut? Teit, jeg veit det, men ser jeg ut som Harry Potter?»

«Uh …» sa Ronny. Han lukket munnen, som hadde hengt åpen. «Ikke enklig, Harry.»

«Finfint,» sa Harry. «Men, for ikke å ødelegge hele poenget med denne øvelsen, så er det fint om du heretter tiltaler meg som,» Vernes ville kanskje ikke virke lenger, «herr Spoo.»

«Greit, Harry,» sa Ronny usikkert.

Kraften er ikke spesielt sterk i denne her. «Kall … meg … herr … Spoo.»

«Okei, herr Spoo –» Ronny stoppet. «Jeg klarer'ke, det får meg til å føle meg dum.»

Det er ikke bare en følelse. «Okei. Velg et navn du da.»

«Herr Kanon,» sa Ronny umiddelbart. «For Krutly-kanonene.»

«Øhm …» Harry visste at han kom til å angre på at han spurte om dette. «Hvem eller hva er Krutly-kanonene?»

«*Hvem er Krutly-kanonene?* Bare det aller beste laget i hele rumpeldunks historie! Okei, de havna på siste plass i ligaen forrige sesong, men –»

«Hva er rumpeldunk?»

Dette spørsmålet var også en feiltakelse.

«Okei, la meg se om jeg har skjønt dette riktig,» sa Harry da det virket som om Ronnys forklaring (med tilhørende luftige armbevegelser) holdt på å dø ut. «Å fange denne snopp-tingen er verdt *ett hundre og femti poeng?*»

«Jah –»

«Hvor mange tipoengsmål pleier et lag å skåre, uten å telle med snoppen?»

«Tja, kanskje femten eller tjue i profesjonelle kamper –»

«Det er bare helt feil. Det strider mot alle mulige regler for spilldesign. Hør, resten av spillet høres ut som om det gir mening, på en måte, til en sport å være, mener jeg; men det du i bunn og grunn sier er at det å fange snoppen overskygger omtrent all annen poengfangst. De to speiderne er der oppe og flyr rundt og holder utkikk etter snoppen, og har vanligvis ikke så mye kontakt med de andre, og det å få øye på snoppen først kommer til å være mest et spørsmål om flaks –»

«Det er'ke flaks!» protesterte Ronny. «Du må bevege øya dine i det riktige mønsteret, for å –»

«Jammen, det er ikke interaktivt, det er ikke noe samspill med den andre spilleren, og hvor morsomt er det å se på noen som er utrolig gode til å bevege øynene sine? Og så, da, når den speideren som er heldig sveiper ned og fanger snoppen, så vil han som oftest overstyre innsatsen til hele resten av laget. Det er som om noen tok en virkelig sport og så la til denne meningsløse ekstra rollen slik at du kunne bli Viktigste Spiller uten virkelig å behøve å bli involvert i resten av spillet, eller lære det. Hvem var den første speideren, egentlig? Kongens idiot av en sønn som ville spille rumpeldunk men ikke forsto reglene?» Faktisk, nå som Harry tenkte over det, virket dette som en forbløffende god hypotese. Putt ham på en sopelime og fortell ham at jobben hans er å fange den skinnende dingsen …

Ronny skulte. «Selv om du ikke liker rumpeldunk, så trenger'u ikke å gjøre narr av det!»

«Hvis du ikke kan kritisere, så kan du ikke forbedre. Jeg foreslår hvordan spillet kan *forbedres.* Og det er veldig lett. Bli kvitt den der snoppen.»

«De vi'kke endre spillet bare fordi *du* sier det!»

«Jeg *er* Gutten-som-overlevde, vet du. Folk vil lytte til meg. Og kanskje hvis jeg kan overtale dem til å endre spillet på Galtvort, så vil nyvinningen spre seg.»

Et uttrykk av absolutt redsel spredte seg over Ronnys ansikt. «Men, men hvis du tar bort snoppen, åssen skal noen kunne vite når kampen er over?»

«*Kjøp … ei … klokke.* Det ville være mye mer rettferdig enn å la kampen vare ti minutter noen ganger, og pågå i timevis andre ganger. Tidsplanen ville være mye mer forutsigbar for tilskuerne også.» Harry sukket. «Åh, slutt å gi meg det uttrykket av absolutt redsel, jeg regner med at jeg *ikke* faktisk vil gidde å bruke tida på å ødelegge denne patetiske unnskyldningen av en nasjonalsport, for å gjenskape den i en sterkere og smartere versjon etter mitt eget hode. Jeg har langt, langt, *langt* viktigere ting å bekymre meg over.» Harry så tankefull ut. «Skjønt på den annen side, det ville jo ikke ta *så* lang tid å skrive ned den snoppløse reformasjonens nittifem teser og spikre dem opp på ei kirkedør for å –»

«Potter,» hørtes en ung gutts slepende stemme, «*hva* er det der på ansiktet ditt og *hva* er det som står ved siden av deg?»

Ronnys uttrykk endret seg fra redsel til hat. «*Du!*»

Harry vendte hodet mot lyden; og det var nettopp Draco Malfang, som muligens var tvunget til å ikle seg standard skolekutte, men veide opp for det med en koffert som så minst like magisk og mye mer elegant ut enn Harrys egen; dekorert med sølv og smaragder, og prydet med hva Harry gjettet var Malfangs slektsvåpen, en vakker sjøorm med hoggtenner over kryssede elfenbeins-tryllestaver.

«Draco!» sa Harry. «Eh, eller Malfang, hvis du ønsker, men det høres i grunnen mer ut for meg som at man mener Lucifus. Jeg er glad for å se deg frisk og rask etter, øh, vårt siste møte. Dette er Ronny Wiltersen. Og jeg prøver å være anonym, så kall meg, eh,» Harry så ned på kappen sin, «herr Svart.»

«*Harry!*» hveste Ronny. «Du kan ikke bruke *det* navnet!»

Harry blunket. «Hvorfor ikke?» Det *hørtes* prydelig mørkt ut, som en internasjonal mann omgitt av mystikk –

«Jeg synes det er et *fint* navn,» sa Draco, «men det tilhører den urgamle adelsslekta Svaart. Jeg kaller deg heller herr Sølver.»

«*Du* ser til å ha deg vekk fra … fra herr Gull,» sa Ronny kaldt, og tok et steg framover. «Han trenger'ke å snakke med sånne som deg!»

Harry løftet diplomatisk en hånd. «Da går jeg under navnet herr Bronsse, men takk for navneregelen. Og, Ronny, eh …» Harry strevde litt med å finne ut hvordan han skulle ordlegge seg, «Jeg er glad for at du er så … entusiastisk rundt det å beskytte meg, men jeg har ikke noe spesielt imot å snakke med Draco –»

Dette virket å være den siste dråpen som fikk Ronny til å renne over. Han spant rundt og så på Harry med nå rasende, flammende øyne. «*Hva? Vet* du hvem dette er?»

«Ja, Ronny,» sa Harry, «du husker kanskje at jeg kalte ham Draco uten at han behøvde å introdusere seg selv.»

Draco flirte. Så havnet blikket hans på den hvite ugla på Ronnys skulder. «Åh, hva er *dette?*» sa Draco skrålende, med en stemme full av spott. «Hvor er den beryktede Wiltersen-rotta?»

«Begravd i bakgården,» sa Ronny kjølig.

«Akk nei, hvor sørgelig. Pot … ah, herr Bronsse, jeg burde nevne at det er allmenn enighet om at Wiltersen-familien har *den beste kjæledyrhistorien noensinne.* Lyst til å fortelle den, Wiltersen?»

Ronnys ansikt fortrakk seg. «Du ville'ke syntes det var så morsomt om det skjedde med *din* familie!»

«Å nå,» malte Draco, «men det ville aldri *skje* Malfang-slekta.»

Ronnys hender knyttet seg –

«Takk, nå holder det,» sa Harry, og la inn så mye stille autoritet i stemmen som han klarte. Det var klart at uansett hva dette var snakk om, så var det et sårt minne for den rødhårede gutten. «Hvis Ronny ikke vil snakke om det, så trenger han ikke å snakke om det, og jeg vil be deg om ikke å snakke om det heller.»

Draco vendte et overrasket blikk mot Harry, og Ronny nikket. «Ja, nemlig, Harry! Jeg mener herr Bronsse! Ser du hva slags fyr han er? Si at han skal gå!»

Harry talte til ti inni seg, hvilket for ham betydde en lynrask *12345678910* – en merkverdig vane han hadde fått i femårsalderen, da moren hans først hadde instruert ham om å gjøre det, og Harry hadde kommet fram til at denne måten var raskere og burde være like effektiv. «Nei, jeg har ikke tenkt til å be ham gå,» sa Harry rolig. «Han er hjertelig velkommen til å snakke med meg hvis han ønsker det.»

«Vel, jeg ha'kke tenkt å henge rundt med noen som henger sammen med Draco Malfang,» annonserte Ronny kjølig.

Harry trakk på skuldrene. «Det må jo være opp til deg. Jeg akter ikke å la noen fortelle meg hvem jeg kan og ikke kan henge sammen med.» Inni seg gjentok han, *vær så snill å gå din vei, vær så snill å gå din vei …*

Ronnys ansikt ble blankt av overraskelse, som om han faktisk hadde forventet at den setningen skulle fungere. Så spant han rundt, dro hardt i kofferthåndtaket og stormet ned fra plattformen.

«Hvis du ikke likte ham,» sa Draco nysgjerrig, «hvorfor gikk du ikke bare din vei?»

«Vel … moren hans hjalp meg med å finne ut hvordan jeg skulle komme meg til denne plattformen fra King's Cross-stasjonen, så jeg syntes det var vrient å be ham pelle seg vekk. Og det er ikke det at jeg *hater* denne Ronny-fyren,» sa Harry, «jeg bare, bare …» Harry lette etter ordene.

«Ser ikke helt hans eksistensberettigelse?» tilbød Draco.

«Noe sånt.»

«Men over til noe annet, Potter … hvis du virkelig vokste opp blant gomper –» Draco tok en liten kunstpause, som om han ventet på en benektelse, men Harry sa ikke noe «–

så vet du antakelig ikke hvordan det er å være berømt. Folk kommer til å ville bruke opp *all* tida di. Du *må* lære deg å si nei.»

Harry nikket, med et tankefullt uttrykk på ansiktet. «Det høres ut som et godt råd.»

«Hvis du forsøker å være grei, så ender du bare opp med å bruke mest tid sammen med de som er mest innpåslitne. Bestem deg for *hvem* du ønsker å bruke tida sammen med, og få resten til å stikke. Du har nettopp kommet hit, Potter, så alle kommer til å bedømme deg etter hvem de ser deg med, og du ønsker ikke å bli sett sammen med slike som Ronny Wiltersen.»

Harry nikket igjen. «Unnskyld for at jeg spør, men, hvordan gjenkjente du meg?»

«*Herr Bronsse,*» sa Draco med et smil i munnviken, «jeg *har* møtt deg før, som du husker. Jeg så noen på plattformen som gikk rundt med et skjerf surret rundt hodet, og så aldeles latterlig ut. Så jeg foretok en *kvalifisert gjetning.*»

Harry bøyde hodet lett og tok imot komplimentet. «Beklager det der,» sa Harry. «Vårt første møte, altså. Jeg mente ikke å drite deg ut foran Lucifus.»

Draco vinket det vekk mens han ga Harry et merkelig blikk. «Skulle bare ønske at far hadde kommet inn da *du* ga komplimenter til *meg* –» Draco lo. «Men takk selv, for det du sa til far. Hadde du ikke sagt det ville det vært vanskeligere for meg å forklare.»

Harry bøyde hodet en smule dypere. «Og takk skal *du* ha for å gjengjelde da du kjørte den linja for professor McSnurp.»

«Bare hyggelig. Skjønt en av assistentene må tydeligvis ha fortalt det til noen venner som en fortrolig hemmelighet, fordi far sa at det gikk *merkelige rykter* om at du og jeg endte opp i en slåsskamp, eller noe sånt.»

«Aida,» sa Harry og vred seg litt. «Beklager så mye –»

«Helt i orden, vi er vant til det, Merlin skal vite at det er mengder av rykter rundt Malfang-slekta allerede.»

Harry nikket. «Glad for å høre at du ikke endte i trøbbel.»

Draco grein på nesa. «Far har, hm, en *raffinert* humoristisk sans, men han vet svært mye om det å få venner. Svært mye. Han fikk meg til å gjenta det før jeg gikk til sengs, hver kveld hele den siste måneden, 'Jeg skal få meg venner på Galtvort.' Da jeg forklarte alt til ham og han så at det var det jeg gjorde, så kjøpte han iskrem til meg.»

Harry gapte. «*Klarte du å snu den situasjonen om til en iskrem?*»

Draco nikket, og så like fornøyd ut med seg selv som bragden fortjente. «Vel, far *visste* hva jeg gjorde, selvsagt, og det er han som har lært meg *hvordan* det skal gjøres. Og hvis jeg flirer på den riktige måten *mens* jeg gjør det, så blir det en far-sønn-ting og han *må* kjøpe iskrem til meg, ellers gir jeg ham et sånt spesielt trist blikk, som om jeg tenker at jeg har skuffet ham.»

Harry så kalkulerende på Draco, og følte nærværet av en annen mester. «Har du hatt *undervisning* i hvordan man manipulerer andre?»

«Selvsagt,» sa Draco stolt. «Jeg er en *Malfang.* Far har kjøpt privattimer.»

«Wow,» sa Harry. Det å ha lest Robert Cialdinis *Påvirkning. Teori og praksis* ranket sannsynligvis ikke veldig høyt opp mot det (skjønt det fremdeles var en fenomenal bok). «Din far er nesten like kul som min far.»

Dracos øyenbryn hevet seg et godt stykke oppover. «Å? Og hva er det faren *din* gjør?»

«Han kjøper bøker til meg.»

Draco tenkte igjennom dette. «Det høres ikke veldig imponerende ut.»

«Du måtte vært der for å forstå det. Uansett, glad for å høre at det gikk bra. Med den måten Lucifus så på deg på, trodde jeg at han ville komme til å k-korsfeste deg.»

«Far elsker meg,» sa Draco fast. «Han ville aldri gjort det.»

«Hm …» sa Harry. Han husket den svartkledde, hvithårede elegante personen som hadde stormet gjennom Madam Malkins, mens han holdt denne vakre, dødelige stokken med sølvhåndtak. Det var ikke lett å se for seg ham som en kjærlig far. «Ikke misforstå, men hvordan *vet* du det?»

«Høh?» Det var åpenbart at dette var et spørsmål Draco vanligvis ikke stilte seg selv.

«Jeg stiller det grunnleggende spørsmålet i rasjonell tenking: Hvorfor tror du det du tror? Hva tror du at du vet, og hvordan tror du at du vet det? Hva får deg til å tro at Lucifus ikke ville ofre deg, på samme måte som han ville ofret alt annet for å oppnå makt?»

Draco ga Harry nok et merkelig blikk. «Nøyaktig hva vet *du* om far?»

«Hmmm … plass i Heksingatinget, sitter i skolestyret for Galtvort, ufattelig velstående, har oppmerksomheten til minister Bloeuf, har fortrolighet hos minister Bloeuf, har sannsynligvis noen svært pinlige fotografier av minister Bloeuf, mest framtredende blodpurist nå da Den mørke herren er borte, tidligere dødseter og fastslått bærer av Det mørke merket, men slapp unna ved å hevde å være under Befaliusforbannelsen, som var forferdelig lite sannsynlig og alle visste det … ond med stor O og en født drapsmann … Ja, det burde være det hele.»

Dracos øyne ble to smale streker. «McSnurp fortalte deg dette, ikke sant.»

«Nei, hun ville ikke si *noe* til meg om Lucifus etterpå, unntatt at jeg skulle holde meg borte fra ham. Så under hendelsen i eliksirbutikken, mens professor McSnurp var opptatt med å skrike til butikkinnehaveren og forsøke å få alt under kontroll, grep jeg tak i en av kundene og spurte *ham* om Lucifus.»

Dracos øyne var utvidede igjen. «Gjorde du virkelig det?»

Harry ga Draco et forvirret blikk. «Hvis jeg løy første gangen, så kommer jeg ikke til å fortelle deg sannheten selv om du spør en gang til.»

Det var en kort pause mens Draco tok inn dette.

«Du kommer så totalt til å ende i Smygard.»

«Jeg kommer så totalt til å komme i Ravnklo, ellers takk. Jeg ønsker meg bare makt så jeg kan få tak i bøker.»

Draco flirte. «Ja, særlig. Men uansett … tilbake til det du spurte om …» Draco pustet dypt, og fikk et seriøst blikk på ansiktet. «Far gikk en gang glipp av en avstemming i Heksingating for meg. Jeg hadde vært en tur på en sopelime, og falt av, og brakk en del ribbein. Det gjorde skikkelig vondt. Jeg hadde aldri hatt det så vondt før og trodde jeg skulle dø. Så far gikk glipp av en svært viktig avstemming, fordi han var der ved senga mi i St. Mungos; han satt og holdt hendene mine og lovte meg at alt ville bli bra igjen.»

Harry følte seg ukomfortabel og tittet vekk et øyeblikk, før han – med en viss anstrengelse – tvang seg selv til å se på Draco igjen. «Hvorfor forteller du meg *det*?» Det er noe svært … privat …»

Draco ga Harry et alvorlig blikk. «En av mine privatlærere sa en gang at mennesker danner nære vennskap ved å kjenne til private ting om hverandre, og at grunnen til at folk flest ikke får nære venner er fordi de er for flaue til å dele noe som virkelig er viktig for dem.»

Draco vendte inviterende håndflatene opp. «Din tur?»

Det å vite at Dracos håpefulle ansikt høyst sannsynlig hadde blitt drillet inn i ham som et resultat av flere måneders øvelse gjorde det ikke noe mindre effektivt, noterte Harry seg. Eller faktisk så gjorde det det *mindre* effektivt, men dessverre ikke *ineffektivt.* Det samme kunne sies om Dracos smarte bruk av gjensidighet, et press for å besvare en gave man ikke har bedt om; en teknikk som Harry hadde lest om i sine bøker om sosialpsykologi (et eksperiment hadde vist at en betingelsesløs gave på $ 5 var dobbelt så effektivt som et betinget tilbud om $ 50 når det gjaldt å få folk til å besvare en undersøkelse). Draco hadde gitt en betingelsesløs gave i form av en fortrolighet, og nå inviterte han Harry til å tilby en fortrolighet i gjengjeld … og tingen var den at Harry faktisk *følte* et press. Å nekte, var Harry sikker på, ville bli møtt med et blikk av trist skuffelse, og muligens en liten porsjon forakt som indikerte at Harry hadde mistet poeng.

«Draco,» sa Harry, «bare så du vet det, så ser jeg hva du prøver å gjøre akkurat nå. Mine egne bøker kaller det *gjensidighet*, og de snakker hvordan det å *gi* en gave på to sigder viste seg å være dobbelt så effektivt som å tilby dem tjue sigder, for å få dem til å gjøre det du ønsker …» Harry sporet av.

Draco så trist og skuffet ut. «Det er ikke ment som et triks, Harry. Jeg ønsker virkelig å bli venn med deg.»

Harry holdt opp en hånd. «Jeg sa ikke at jeg ikke ville svare. Jeg trenger bare litt tid til å velge noe som er personlig, uten at det er skadelig for meg. La oss si … Jeg ville at du skulle vite at jeg ikke kan tvinges til å gjøre ting fortere enn jeg selv vil.» En pause for å reflektere kunne gjøre en god del for å minske kraften til mange overtalelsesteknikker, med en gang du lærte å gjenkjenne dem.

«Okei,» sa Draco. «Jeg venter til du kommer på noe. Og forresten, ta gjerne av skjerfet når du sier det.»

Enkelt, men effektivt.

Og Harry kunne ikke unngå å legge merke til hvor klønete, klumsete og amatørmessig hans forsøk på å unngå manipulering / redde ansikt / briljere hadde virket i forhold til Draco. *Jeg trenger de privatlærerne.*

«Okei,» sa Harry etter en stund. «Nå skal du høre.» Han tittet rundt seg, og så rullet han skjerfet vekk fra ansiktet, slik at alt utenom arret var synlig. «Hm … det høres ut som om du virkelig kan stole på faren din. Jeg mener … hvis du snakker seriøst til ham, så hører han alltid på deg og tar deg seriøst.»

Draco nikket.

«Noen ganger,» sa Harry og svelget. Dette var overraskende vanskelig å si, men så var det også meningen at det skulle være vanskelig. «Noen ganger skulle jeg ønske at min egen far var lik din.» Harrys øyne flakket vekk fra Dracos ansikt, mer eller mindre automatisk; og så tvang Harry seg til å se på Draco igjen.

Så slo det Harry *hva i all verden han nettopp hadde sagt,* og han la til, «Ikke at jeg skulle ønske at faren min var et feilfritt dødsinstrument som Lucifus, jeg mente bare det der med å ta meg på alvor –»

«Jeg forstår,» sa Draco med et smil. «Der! Kjenner du at vi er litt nærmere det å bli venner nå?»

Harry nikket. «Jah. Jo da. Det gjør faktisk det. Ehh … ikke vondt ment, men jeg har tenkt til å ta på meg forkledningen igjen, jeg har *virkelig* ikke lyst til å måtte ta meg av –»

«Jeg forstår.»

Harry rullet skjerfet tilbake over ansiktet.

«Far tar alle sine venner på alvor,» sa Draco. «Det er derfor han har mange venner. Du burde møte ham.»

«Jeg skal tenke på det,» sa Harry med nøytral stemme. Han ristet hodet i undring. «Så du er virkelig hans ene svake punkt. Heh.»

Nå ga Draco Harry et *virkelig* forundret blikk. «Lyst til å få tak i noe å drikke, og finne et sted å sitte?»

Harry innså at han hadde stått stille på samme plass altfor lenge. Han strakk på seg og prøvde å knekke litt opp i ryggen. «Ja, klart.»

Plattformen holdt på å fylle seg opp nå, men det var fremdeles et stille område på den andre siden av det røde damplokomotivet. På vei dit passerte de en kiosk der en skallet, skjeggete mann tilbød aviser, tegneserier og stablede neongrønne bokser.

Kioskmannen var i ferd med å lene seg tilbake og drikke fra en av de neongrønne boksene i nøyaktig samme øyeblikk som han fikk øye på den raffinerte og elegante Draco Malfang, som kom nærmere sammen med en mystisk gutt som så ufattelig teit ut med et skjerf knyttet over ansiktet. Synet ga kioskmannen et plutselig hosteanfall midt i drikkingen, og en stor porsjon neongrønn væske rant ut på skjegget hans.

«Unnskyld meg,» sa Harry, «men hva *er* de greiene du drikker der, egentlig?»

«Komedi-te,» sa kioskmannen. «Hvis du drikker det, så kommer det til å skje noe overraskende som fører til at du søler på deg selv eller på noen andre. Men det er fortryllet slik at flekken forsvinner etter noen sekunder –» Og faktisk, flekken på skjegget hans var nesten borte allerede.

«Så latterlig,» sa Draco. «Så veldig, veldig latterlig. Kom igjen, herr Bronsse, la oss gå og finne en annen –»

«Vent,» sa Harry.

«Å *kom igjen da!* Det der er bare, bare, *barnslig!*»

«Nei, beklager, Draco, jeg *må* undersøke dette nærmere. Hva skjer hvis jeg drikker Komedi-te mens jeg gjør mitt beste for å holde samtalen fullstendig seriøs?»

Kioskmannen ga fra seg sitt beste mystiske smil. «Hvem vet? En venn går forbi i et froskekostyme? Noe uventet er dømt til å skje –»

«Nei. Beklager. Jeg tror bare ikke noe på det. Riktignok prøver jeg å la være å mistro siden jeg har skjønt at magi kan gjøre litt av hvert, men dette er drøyt på så mange nivåer at jeg ikke en gang kjenner ord som kan forklare det. Det er, det er rett og slett *ingen måte* at en forbasket *drikk* kan manipulere virkeligheten til å produsere en *komisk situasjon*. I tilfelle bare gir jeg opp og flytter til Bahamas som førtidspensjonist –»

Draco stønnet. «Skal vi *virkelig* gjøre dette?»

«Ingen tvinger deg til å drikke, men jeg *må* undersøke. Jeg *må*. Hva koster de?»

«Fem fjong boksen,» sa kioskmannen.

«*Fem fjong*? Du kan selge boblende drikker som manipulerer virkeligheten for *fem fjong boksen*?» Harry grep ned i pungen sin, sa «fire sigder og fire fjong,» og slapp dem ned på disken. «To dusin bokser, takk.»

«Jeg tar én,» sukket Draco, og hånda hans bevegde seg mot lomma.

Harry ristet raskt på hodet. «Neida, jeg spanderer, teller ikke som en tjeneste heller, jeg vil se om det virker for deg også.» Han tok en boks fra stabelen som nå var plassert på disken og lempet den over til Draco, så startet han å mate pungen sin. Pungens Utvidende Åpning spiste boksene til akkompagnement av små rapelyder, noe som ikke egentlig hjalp noe særlig på Harrys håp om at han en dag ville finne en fornuftig forklaring på alt dette.

Tjueto rap senere hadde Harry den siste boksen i hånda. Draco så forventningsfullt på ham, og de åpnet boksene samtidig.

Harry rullet skjerfet bort fra munnen, de bøyde hodene bakover, og drakk Komediteen.

På en eller annen måte *smakte* det lysegrønt – ekstra sprudlende, og mer lime-aktig enn lime.

Bortsett fra det skjedde det ingenting.

Harry tittet på kioskmannen, som så på dem med et vennlig uttrykk.

Okei, hvis denne fyren bare brukte et naturlig uhell som en måte å selge meg tjuefire bokser ingenting på, så skal jeg applaudere hans kreative entreprenørånd og deretter drepe ham.

«Det skjer ikke alltid med en gang,» sa kioskmannen. «Men det er garantert å skje en gang per boks, ellers får du pengene tilbake.»

Harry tok en stor slurk til.

Og enda en gang hendte det ingenting.

Kanskje jeg bare skulle drikke hele greia så fort som mulig … og håpe at magen ikke eksploderer av all kullsyra, eller at jeg ikke raper mens jeg drikker …

Nei, han hadde råd til *litt* tålmodighet. Men ærlig talt skjønte ikke Harry hvordan dette skulle kunne fungere. Du kunne ikke gå bort til noen og si «Nå skal jeg overraske deg» eller «Og nå skal jeg fortelle deg poenget med vitsen, og det kommer til å være veldig morsomt.» Det ødela hele overraskelsen. Så godt mentalt forberedt som Harry var nå, kunne Lucifus Malfang ha gått forbi i ballerinakostyme og det ville ikke fått ham til å sprute ut. Hva i alle dager for slags gal strek var universet ment å hoste opp *nå?*

«Uansett, la oss gå og sette oss,» sa Harry. Han forberedte seg på å ta en ny slurk, og satte kursen mot noen benker lengre bort, hvilket plasserte ham i riktig vinkel til å titte bakover og se en del av kioskens avisstativ som var viet en avis kaldt *Kleggen*, som hadde følgende overskrift:

GUTTEN-SOM-OVERLEVDE
GJØR DRACO MALFANG GRAVID

«*Gah!*» skrek Draco, mens lysegrønn væske sprutet over hele ham fra Harrys retning. Draco snudde seg mot Harry med ild i øynene og grep sin egen boks. «Din sønn av en grums! La oss se hvordan *du* liker å bli spyttet på!» Draco tok en grundig slurk av boksen akkurat idet hans egne øyne fikk se overskriften.

I ren refleks forsøkte Harry å blokkere ansiktet mot spruten av væske som fløy i hans retning. Uheldigvis blokkerte han med hånda som holdt Komedi-teen, hvilket sendte resten av den grønne væska ned over skulderen hans.

Harry stirret på boksen i hånda si samtidig som han fortsatte å hoste og spytte, og grønnfargen holdt på å forsvinne fra Dracos kappe.

Så tittet han opp og stirret på avisens overskrift.

GUTTEN-SOM-OVERLEVDE
GJØR DRACO MALFANG GRAVID

Harrys lepper åpnet seg og sa, «men mehn me men men meh me men …»

For mange innsigelser som slåss om å komme først, det var problemet. Hver gang Harry forsøkte å si «Men vi er bare elleve!» kom innsigelsen «Men menn kan ikke bli

gravide!» og forlangte første prioritet, og ble så overkjørt av «Men vi er bare gode venner!»

Så tittet Harry ned på boksen i hånda si igjen.

Han følte en dyp trang til å springe vekk mens han skrek så høyt han kunne, helt til han falt sammen av oksygenmangel; og det eneste som stoppet ham var at han en gang hadde lest at ren panikk var et kjennetegn ved et *virkelig* viktig vitenskapelig problem.

Harry snerret, kastet boksen med stor kraft ned i nærmeste søppelbøtte, og gikk tilbake til kiosken. «En *Kleggen*, takk.» Harry betalte fire fjong til, hentet nok en boks Komedi-te fra pungen, og gikk så tilbake til piknikområdet med den blonde gutten, som stirret på sin egen boks med et uttrykk av oppriktig beundring.

«Jeg tar det tilbake,» sa Draco. «Det der var ganske bra gjort.»

«Hei, Draco, vet du hva som er enda bedre når det gjelder å bli venner enn det å utveksle hemmeligheter? Begå mord.»

«Ja, jeg har en privatlærer som sier det samme,» sa Draco imøtekommende. Han grep innenfor kappen og kløddе seg med en lett, naturlig bevegelse. «Hvem tenker du på?»

Harry slamret *Kleggen* hardt ned på bordet ved benkene. «Fyren som fant på denne overskriften.»

Draco stønnet. «Ikke en fyr. Ei jente. Ei *ti år gammel* jente, kan du tro det? Hun ble gærn etter at moren døde, og faren, som eier denne avisen, er *overbevist om* at hun er en seerske, så når det er noe han ikke vet så spør han Lulla Lunekjær og tror *alt* hun sier.»

Uten egentlig å tenke seg om, åpnet Harry neste boks med Komedi-te og forberedte seg på å ta en slurk. «Tuller du? Det er jo til og med verre enn gompe-journalistikk, hvilket jeg ville ha trodd var umulig.»

Draco snerret. «Hun har en eller annen slags pervers besettelse med Malfangene, også, og faren hennes står på motsatt side politisk, så han trykker hvert ord. Når jeg blir gammel nok, skal jeg voldta henne.»

Grønn væske sprutet ut av Harrys nesebor, og rant ned i skjerfet som fremdeles dekket dette området. Komedi-te og lunger var en dårlig blanding, og Harry brukte de neste sekundene på å hoste frenetisk.

Draco stirret skarpt på ham. «Er det noe galt?»

Det var på dette tidspunktet at Harry plutselig innså at (a) støyen fra resten av perrongen hadde gjort seg om til en form for uklar dempet lyd i samme øyeblikk som Draco hadde grepet innenfor kappen, og (b) da de hadde diskutert det å begå mord som en måte å bli venner på, så hadde det vært nøyaktig én person i samtalen som trodde de spøkte.

Riktig. Fordi han virker jo som et helt vanlig barn, eller? Og hvis han er et vanlig barn, er han nøyaktig hva du ville forvente at en gutt i rett nedadstigende linje ville være hvis Darth Vader var den kjærlige faren.

«Nja, vel,» Harry hostet, å kjære vakre vene, hvordan skulle han komme seg ut av denne knipa, «Jeg var bare overrasket over måten du var så villig til å diskutere det åpent på, du virket ikke bekymret over å bli overhørt.»

Draco snøftet. «Kødder du? *Lulla Lunekjærs* ord mot mitt?»

Å men i aller svarteste – «Det er ikke slike ting som magisk sannhetssjekking, antar jeg?» *Eller DNA-tester … ennå.*

Draco så seg rundt. Øynene hans smalnet. «Ja, det er jo sant, du vet jo ingenting om vår verden. Hør her, jeg skal forklare, jeg mener, måten det virkelig fungerer på, som om du allerede var i Smygard og stilte meg det samme spørsmålet. Men du må sverge å ikke si noe om det til noen.

«Jeg sverger,» sa Harry.

«Rettsvesenet bruker verifiserum, men det er bare en vits, egentlig. Du får bare noen til å kjøre en misminneformel på deg før du skal gi vitnemål, og så påstår du at den andre har fått justert hukommelsen og fått et falskt minne. Selvsagt, hvis du bare er en helt vanlig person, så vil retten anta misminneformel istedenfor falskminneformel. Men retten er diskret, og hvis *jeg* er involvert, så dreier det seg om æren til en adelsslekt, og så går det til Heksingating, der far har god kontroll på stemmegivingen. Etter at jeg blir frifunnet vil Lunekjær-familien måtte betale oppreisning for å ha vanæret meg. Og de vet hvordan dette fungerer, så de kommer ikke til å prøve seg.

En kald grøsning gikk gjennom Harry, og med grøsningen fulgte instruksjoner om å holde stemme og ansikt så normalt som mulig. *Huskelapp til meg selv: Kast styret i det magiske Storbritannia så snart anledningen byr seg.*

Harry hostet igjen for å renske stemmen. «Draco, vær så snill, *vær så snill* å ikke misforstå nå; jeg står for mine ord, men som du sa kunne jeg vært i Smygard og jeg spør fordi jeg forsøker å forstå hvordan det fungerer. Så, hva ville skje – teoretisk sett – hvis jeg ga vitnemål om at jeg hadde hørt at du planla det?»

«Da ville jeg, hvis jeg var noen annen enn en Malfang, hatt problemer,» svarte Draco kjekt. «Men siden jeg *er* en Malfang … far kontrollerer flertallet av stemmene. Og etterpå ville han knust deg .. vel, sikkert ikke så enkelt, siden du *er* Gutten-som-overlevde, men far er ganske god til sånne ting.» Draco rynket panna. «Og dessuten, *du* snakket om å myrde henne, hvorfor var ikke du bekymret over at *jeg* skulle avlegge vitnemål etter at hun ble funnet død?»

Hvordan, åh, hvordan kunne dagen min ende opp med å gå så galt som dette? Harrys munn bevegde seg allerede raskere enn han kunne tenke. «Da jeg sa det, trodde jeg hun var *eldre!* Jeg vet ikke hvordan det fungerer *her*, men i gompe-Storbritannia vil rettsvesenet være adskillig strengere når noen dreper et barn –»

«Det gir vel mening,» sa Draco, men så fremdeles en tanke mistenksom ut. «Men uansett, det er alltid lurere at saken ikke havner hos svartspanerne i det hele tatt. Hvis vi er forsiktige, og bare gjør slike ting som helbreder-magi kan fikse igjen, så kan vi bare

misminne henne og så gjøre det på nytt igjen neste uke.» Så fniste den lyshårede gutten, en ungdommelig lyd høyt i skalaen. «Men bare se for deg henne si at hun hadde blitt skjendet av både Draco Malfang *og* Gutten-som-overlevde, ikke en gang *Humlesnurr* ville tro henne.»

Jeg skal rive i stykker din patetiske lille gjenværende rest av middelalderen, rive dem i biter mindre enn atomene de består av. «Når vi snakker om det, kan vi bare vente og se det der an litt? Etter at jeg fant ut at overskriften kom fra ei jente et år yngre enn meg, har jeg funnet en annen plan for å få hevn.»

«Hæ? Fortell,» sa Draco, og startet å ta en ny slurk av Komedi-teen sin.

Harry visste ikke om drikkens magi virket mer enn én gang per boks, men han *visste* hvordan han kunne unngå å få skylden, så han la sjelen sin i å få timingen helt riktig:

«Jeg funderte rett og slett på om jeg skulle *gifte meg med den jenta en dag*.»

Draco lagde en ekkel ka-pfft-lyd, og lekket grønn væske ut av munnvikene som en ødelagt bilradiator. «*Er du sinnssyk?*»

«Nei, tvert om. Jeg er så sinnsfrisk at det brenner som ild.»

«Du har merkeligere smak enn en DeMons,» sa Draco, og hørtes halvt beundrende ut. «Og jeg antar at du vil ha henne for deg selv, da, eller?»

«Jepp. Jeg kan skylde deg en tjeneste for det –»

Draco veivet det bort. «Næh, den skal du få.»

Harry tittet ned på boksen han holdt i hånda, og kulden ség inn i blodet hans. Sjarmerende, lykkelig, generøs med tjenester til sine venner – Draco var ikke en psykopat. Det var den triste og forferdelige delen av dette, det å kjenne menneskelig psykologi godt nok til å *vite* at Draco *ikke* var et monster. Det hadde eksistert ti tusen samfunn gjennom verdens historie der denne konversasjonen kunne ha funnet sted. Nei, verden ville ha vært et helt annet sted hvis det hadde behøvdes en *ond mutant* for å si det Draco hadde sagt. Det var veldig enkelt, veldig menneskelig; det var standarden hvis ingenting annet grep inn. Fiender var, for Draco, ikke mennesker.

Og i den forsinkede tida i dette forsinkede landet, her og nå, slik som i mørket før daggry, før Opplysningstida, ville sønnen til en tilstrekkelig mektig adelsmann rett og slett ta for gitt at han sto over loven, i alle fall når det gjaldt tilfeldige bondejenter. Enkelte steder i gompeverdenen var det fremdeles slik, land der den typen aristokrati fremdeles fantes og fremdeles tenkte på den måten, eller enda mørkere land der det ikke bare var aristokratiet. Det var slik det var, på alle steder og til alle tider som ikke nedsteg direkte fra Opplysningstida. En arverekkefølge som, tydeligvis, ikke helt inkluderte det magiske Storbritannia, uansett hvor mye krysskulturell smitte det hadde vært av slike ting som brusbokser med ringåpner.

Og hvis Draco ikke endrer mening om å ville ha hevn, og jeg ikke kaster bort min egen sjanse for et lykkelig liv ved å gifte meg med ei stakkars gæern jente, så er det bare tid jeg har kjøpt, og ikke for mye av det heller …

For ei enkelt jente. Ikke for andre.

Jeg lurer på hvor vanskelig det ville være å bare lage ei liste over eliten av blodpurister og drepe alle sammen.

De hadde forsøkt nøyaktig det under den franske revolusjonen, mer eller mindre – å lage ei liste over alle fiender av Framskrittet, og så fjerne alt over nakken – og det hadde ikke endt spesielt bra, etter det Harry husket. Kanskje han måtte tørke støv av noen av de historiebøkene som faren hadde kjøpt til ham, og se etter om det som hadde gått galt med den franske revolusjonen var noe det var lett å fikse.

Harry stirret opp mot himmelen, og på månens bleke form, som denne morgenen var synlig gjennom den skyfrie lufta.

Så verden er i stykker og har feil og er sinnssyk, og grusom og blodig og mørk. Er det nytt? Nei, du visste jo det fra før av …

«Nå så du plutselig veldig alvorlig ut,» sa Draco. «La meg gjette, gompeforeldrene dine lærte deg at sånt som dette var galt.»

Harry nikket; stolte ikke helt på sin egen stemme.

«Vel, som far sier; det er muligens fire hus, men når alt kommer til alt hører alle til enten Smygard eller Håsblås. Og ærlig talt, du er ikke på Håsblås-kanten. Hvis du bestemmer deg for å gå sammen med Malfangene under bordet … vår makt og vårt rykte … kunne du slippe unna med ting selv ikke *jeg* kan gjøre. Lyst til å prøve det en stund? Se hvordan det føles?»

Er vi ikke en smart liten slange. Elleve år gammel, og styrer allerede byttet ditt mens du ligger i skjul …

Harry tenkte, vurderte, valgte sitt våpen. «Draco, kunne du kanskje forklare den rent blod-greia litt nøyere for meg? Jeg er ny her, vet du.»

Et bredt smil prydet Dracos ansikt. «Du burde virkelig møte far og spørre *ham;* han er lederen vår, ikke sant?»

«Gi meg tretti sekunders-versjonen.»

«Okei,» sa Draco. Han pustet dypt inn, stemmen ble litt dypere og fikk en egen klang. «Våre krefter har svekket seg, generasjon for generasjon, ettersom smitten av grumsete blod har økt. Der Salazar og Gudrik og Rasla og Helga en gang reiste Galtvort ved egen kraft; skapte Medaljongen og Sverdet og Diademet og Begeret, så er det ingen trollmenn i våre bleknende dager som kan måle seg mot dem. Vi blekner, alle blekner om til gomper mens vi blander blod med deres avkom og tillater at våre futter får overleve. Hvis smitten ikke stoppes, så vil snart våre tryllestaver brekke og alle våre kunster opphøre, Merlins ætt vil ende og blodet fra Atlantis vil feile. Våre barn vil bli nødt til å skrape i jorda for å overleve, som om de var usle gomper, og mørke vil dekke verden for alltid.» Draco tok en ny slurk av drikkeboksen, og så tilfreds ut; dette virket å være den fullstendige saksframstillingen slik han forsto det.

«Overtalende,» sa Harry, og mente det deskriptivt snarere enn normativt. Det var et vanlig mønster: Fall fra nåde, nødvendigheten av å bevokte den gjenstående renheten mot smitte; en fortid som skrånet oppover og en framtid som bare skrånet nedover. Og dette mønsteret hadde også sitt *motstykke …*» Jeg må riktignok korrigere deg på ett av faktapunktene. Informasjonen din om gomper er en tanke utdatert. Det er ikke akkurat sånn at vi bare driver og skraper i jorda lenger.»

Dracos hode vred seg brått rundt. «*Hva?* Hva mener du, *vi?*»

«Vi. Vitenskapsmennene. Francis Bacons ætt, og blodet fra Opplysningstida. Gompene ble ikke sittende og gråte over å ikke ha tryllestaver, vi har våre *egne* krefter nå, med eller uten magi. Hvis alle deres kunster opphører, så vil vi alle ha mistet noe svært verdifullt, fordi deres magi er det eneste hintet vi har til hvordan universet *virkelig* fungerer – men dere vil ikke bli nødt til å skrape i jorda. Husene deres vil fremdeles være kalde om sommeren og varme om vinteren, det vil fremdeles være leger og medisin. Vitenskap kan holde dere i live hvis magien feiler. Det vil være en tragedie, men ikke bokstavelig talt enden på alt lyset i verden. Jeg bare nevner det.»

Draco rygget flere skritt tilbake, og ansiktet var fullt av en blanding av redsel og vantro. «*Hva i Merlins navn er det du snakker om, Potter?*»

«Hei, jeg hørte på *din* historie. Da kan vel du høre på min?» *Kløneta*, skjennet Harry på seg selv, men Draco stoppet faktisk ryggingen og virket å lytte.

«Uansett,» sa Harry, «Det jeg mener, er at dere tydeligvis ikke har fulgt så nøye med på det som foregår i gompeverdenen.» Sannsynligvis fordi hele trollmannsverdenen så ut til å betrakte resten av jorda som et slumområde, som fortjente like mye oppmerksomhet i nyhetene som *The Financial Times* ga til den vanlige elendige situasjonen i Burundi. «Okei. Raskt spørsmål. Har trollmenn noensinne vært på månen? Du vet, den tingen der oppe?» Harry pekte opp på det store, fjerne himmellegemet.

«*Hva?*» sa Draco. Det var ganske åpenbart at tanken aldri hadde falt gutten inn. «*Vært* på – det er bare en –» Fingeren hans pekte på den lille bleke dingsen på himmelen. «Du kan ikke immivere til et sted du aldri har *vært*, og hvordan skulle noen kunne komme til månen i første omgang?»

«Vent litt,» sa Harry til Draco, «Jeg har lyst til å vise deg ei bok jeg har tatt med meg, jeg tror jeg husker hvilken kasse den ligger i.» Og Harry reiste seg opp og knelte ned og dro ut trappene til kjelleren i kofferten, steg ned trinnene og løftet en boks vekk fra en annen boks, og kom farlig nære å behandle bøkene respektløst; og rev av kasseteipen, og kjapt, men forsiktig, hentet han ut en stabel bøker –

(Harry hadde arvet den nær-magiske Vernes-evnen til å huske hvor alle bøkene hans var, etter å ha sett dem kun én gang, hvilket var en tanke snodig når man tok mangelen på genetisk forbindelse med i betraktning.)

Og Harry for opp trappene igjen, og dyttet trappa tilbake inn i kofferten med hælen, og, tungt pustende, bladde seg framover i boka til han fant det bildet han ønsket å vise Draco.

Det bildet med det hvite, tørre landskapet med krater, og menneskene i romdress, og den blåhvite kloden som hang over det hele.

Det bildet.

Bildet, hvis bare ett bilde i hele verden skulle overleve.

«*Det,*» sa Harry, med skjelving i stemmen fordi han ikke helt kunne holde stolthetsfølelsen ute, «er slik jorda ser ut fra månen.»

Draco bøyde seg sakte over. Det var et merkelig uttrykk på det unge fjeset. «Hvis det er et *virkelig* bilde, hvorfor beveger det ikke på seg?»

Beveger på seg? Ah. «Gomper kan lage bevegelige bilder, men de trenger en større boks å vise det fram på, de klarer ikke å få plass til dem på en enkelt bokside ennå.»

Dracos finger flyttet seg til en av romdraktene. «Hva er de der?» Stemmen hans begynte å skjelve.

«Det er mennesker. De har på seg drakter som dekker hele kroppen for å gi dem luft, fordi det ikke er noe luft på månen.»

«Det er umulig,» hvisket Draco. Det var skrekk i øynene hans, og fullstendig forvirring. «Ingen gomp kunne noensinne gjort noe sånt. *Hvordan …*»

Harry tok tilbake boka, bladde sider igjen til han fant det han lette etter. «Dette er en rakett som går opp mot verdensrommet. Flammene dytter den høyere og høyere, helt til den kommer til månen.» Bla sider igjen. «Dette er en rakett på bakken. Den lille flekken ved siden av er et menneske.» Draco gispet. «Det å dra til månen koster noe tilsvarende … kanskje rundt tusen millioner galleoner.» Draco lagde en kvalt lyd. «Og det krevde innsatsen til … sannsynligvis flere mennesker enn det som lever i hele det magiske Storbritannia.» *Og da de kom fram, la de fra seg en plakett der det står, 'Vi kommer i fred, for hele menneskeheten.' Men du er ennå ikke rede til å høre de ordene, Draco Malfang …*

«Du snakker sant,» sa Draco sakte. «Du ville ikke ha forfalsket en hel bok bare for dette – og jeg kan høre det i stemmen din. Men … men …»

«Hvordan, uten tryllestaver og magi? Det er en lang historie, Draco. Vitenskap fungerer ikke ved å veive med tryllestaver og mumle fram trylleformularer, det virker ved å vite hvordan universet fungerer, til et slikt dypt nivå at du vet nøyaktig hva du må gjøre for å få universet til å gjøre det du vil. Hvis magi er som å kaste *Befalio* på noen for å få dem til å gjøre det du vil, så er vitenskap som å kjenne dem så godt at du kan overbevise dem at det var deres egen ide helt fra starten av. Det er ganske mye mer komplisert enn å vifte med en tryllestav, men det fungerer når staven feiler; akkurat som at hvis *Befalio* skulle feile, så kan du fremdeles forsøke å overtale personen. Og vitenskap bygger seg opp fra generasjon til generasjon. Du må virkelig *vite* hva du gjør, for å utføre vitenskap – og når du virkelig forstår noe, så kan du forklare det til noen andre. De største viten-

skapsmenn for et århundre siden, de mest lysende navn som fremdeles omtales med beundring; deres krefter er *ingenting* mot dagens største vitenskapsmenn. I vitenskap finnes ikke noe tilsvarende som deres tapte kunster som reiste Galtvort. I vitenskap vokser våre ferdigheter, år for år. Og vi begynner å forstå og komme til bunns i hemmelighetene bak liv og arv. Vi vil være i stand til å se på selve det blodet du snakket om, og se hva som gjør deg til en trollmann; og om en eller to generasjoner vil vi være i stand til å overtale det blodet til å gjøre alle dine barn til mektige trollmenn de med. Så, ser du, problemet ditt er ikke i nærheten av å være så ille som det høres ut, fordi om noen få år vil vitenskapen være i stand til å løse det for deg.»

«Men …» sa Draco. Stemmen hans skalv. «Hvis *gomper* har den typen kraft … så … hva er *vi*?»

«Nei, Draco, det er ikke det som er greia, skjønner du ikke? Vitenskap bruker kraften i den menneskelige forståelsen til å se på verden og finne ut hvordan den virker. Den kan ikke feile, før menneskeheten selv feiler. Din magi kunne skru seg av, og du ville hate det, men du ville fremdeles være *deg.* Du ville fremdeles være i live for å sørge og angre. Men fordi vitenskap hviler på min menneskelige intelligens, er det den kraften som ikke kan fjernes fra meg uten å fjerne *meg.* Selv om universet plutselig endrer lovene sine, slik at min kunnskap blir ugyldig, så kan jeg bare finne ut av de nye lovene. Det har skjedd tidligere. Det er ikke en *gompe*-ting, det er en *menneskelig* ting, det bare raffinerer og øver opp den kraften du bruker hver gang du ser på noe du ikke forstår og spør 'Hvorfor?' Du er i Smygard, Draco. Ser du ikke implikasjonen?»

Draco tittet opp fra Harrys bok. Hans ansikt viste gryende forståelse. «Trollmenn kan lære å bruke denne kraften.»

Forsiktig nå … agnet er satt ut, nå kroken … «Hvis du kan lære å tenke på deg selv som *menneske* istedenfor *trollmann*, så kan du øve opp og raffinere dine krefter som menneske.»

Og hvis *den* instruksjonen ikke akkurat fantes i hver vitenskapelige fagplan, så trengte ikke Draco få vite det akkurat nå, gjorde han?

Dracos øyne var nå tankefulle. «Du har … allerede gjort dette?»

«Til en viss grad,» gikk Harry med på. «Min utdannelse er ikke komplett. Ikke i elleveårsalderen. Men – *min* far kjøpte også privattimer til meg, ser du.» Greit, de hadde vært fattige studenter, og det hadde bare vært fordi Harry hadde en 26-timers døgnrytme, men det kunne ligge for nå …

Draco nikket sakte. «Du tror du kan mestre *begge* kunstene, samle kreftene sammen, og …» Draco stirret på Harry. «Gjøre deg selv til herre over begge verdenene?»

Harry ga fra seg en ond latter, det virker helt naturlig å gjøre det på dette tidspunktet. «Du må innse, Draco, at den verden du kjenner til, hele det magiske Storbritannia, er bare én rute på et mye større spillbrett. Spillbrettet som inkluderer steder som månen, og stjernene på nattehimmelen, som er lys på samme måte som sola, bare ufattelig langt

bort; og ting som galakser som er enormt mye større enn jorda og sola, så store at bare vitenskapsmenn kan se dem og du ikke en gang vet at de eksisterer. Men jeg *er* virkelig ravnkloing, vet du; ikke smygarding. Jeg ønsker ikke å herske over universet. Jeg synes bare det burde kunne organiseres noe mer fornuftig.»

Det var ærefrykt på Dracos ansikt. «Hvorfor forteller du dette til *meg*?»

«Vel, ser du, ehm … det er ikke mange mennesker som vet hvordan man utfører *virkelig* vitenskap – å forstå noe for aller første gang, selv om det forvirrer deg noe så grundig. Hjelp ville være nyttig.»

Draco stirret på Harry med åpen munn.

«Men vær forsiktig, Draco, virkelig vitenskap er *ikke* som magi. Du kan ikke gjøre det og så gå videre upåvirket, på samme måte som du lærer ordene til en ny formel. Kraften kommer med en kostnad, en pris så høy at folk flest nekter å betale den.»

Draco nikket ved denne tanken; endelig hørte han noe han kunne forstå. «Og prisen?»

«Å lære å innrømme at du tar feil.»

«Øh …» sa Draco etter at den dramatiske pausen hadde vart en stund. «Skal du forklare det, eller … ?»

«Når du forsøker å finne ut av hvordan noe fungerer, på et dypt og grunnleggende nivå, så vil de første nittini forklaringene du kommer fram til være feil. Den hundrede forklaringen er riktig. Så du er nødt til å lære å innrømme at du tar feil, om igjen og om igjen. Det høres ikke ille ut, men det er så vanskelig at folk flest ikke kan utføre vitenskap. Alltid å stille spørsmålstegn ved dine egne tanker; alltid å ta et nytt blikk på ting du alltid har tatt for gitt,» som å ha en snopp i rumpeldunk, «og hver gang du endrer oppfatning, endrer du deg selv. Men nå går jeg litt kjapt fram her. Altfor kjapt. Jeg vil bare at du skal vite … jeg tilbyr å dele noe av denne kunnskapen med deg. Hvis du vil. Det er bare én betingelse.»

«Jah hah,» sa Draco. «Vet du, far sier at når noen stiller betingelser på den måten, så er det aldri et godt tegn. Noensinne.»

Harry nikket. «Ikke misforstå, og tro at jeg prøver å lage en kløft mellom deg og faren din. Det handler ikke om det. Det handler bare om at jeg ønsker å samhandle med folk på min egen alder, istedenfor å ha dette mellom meg og Lucifus. Jeg regner med at faren din synes det er greit, han vet at du også må vokse opp før eller siden. Men dine bevegelser i spillet vårt må være dine egne bevegelser. Det er min betingelse – at jeg samhandler med deg, Draco; ikke din far.»

«Jeg må gå,» sa Draco. Han reiste seg. «Jeg må ha litt tid til å tenke over dette.»

«Ta den tida du trenger,» sa Harry.

Lydene fra jernbaneplattformen endret seg fra uklar hvisking til normal bakgrunnsstøy idet Draco gikk.

Harry pustet sakte ut den lufta han hadde holdt inne uten helt å være klar over det, og tittet så på klokka på håndleddet, en enkel mekanisk modell som faren hadde kjøpt i håp om at den ville virke i nærvær av magi. Sekundviseren tikket fremdeles, og hvis minuttviseren viste riktig, var den ikke helt elleve ennå. Han burde vel komme seg på toget snart og holde utkikk etter hva hun nå het, men det virket som en god ide å bruke noen minutter på å gjøre pusteøvelser og se om blodet hans kunne bli litt varmere igjen.

Men da tittet Harry opp fra armbåndsuret, så han to figurer kommende mot seg, latterlig utseende med ansiktene tildekket av vinterskjerf.

«Hallo, herr Bronsse,» sa den ene maskedekkede figuren. «Kunne du være interessert i å bli med i Kaosordenen?»

* * *

ETTERSPILL:

Ikke lenge etter, da all dagens ståk og bråk var vel overstått, satt Draco bøyd over pulten sin med fjærpenn i hånd. Han hadde et privat rom i Smygard-fangehullene, med sin egen pult og sin egen peis – dessverre var ikke en gang *han* høyt nok oppe til å være tilknyttet flumnettverket, men i det minste delte ikke Smygard den latterlige tanken at *alle* måtte sove på sovesaler. Det var ikke mange private rom, du måtte være den aller beste i en av de mest velrenommerte adelsslektene, men det kunne man ta for gitt med adelsslekta Malfang.

Kjære far,

skrev Draco. Og så stoppet han.

Blekk dryppet sakte fra fjærpennen, og flekket til pergamentet nær ordene.

Draco var ikke dum. Han var ung, men privatlærerne hadde lært ham opp godt. Draco visste at Potter sannsynligvis hadde mye større sympati for Humlesnurrs fraksjon enn det Potter ga uttrykk for … skjønt, Draco trodde at Potter kunne fristes. Men det var krystallklart at Potter forsøkte å friste Draco like mye som Draco forsøkte å friste ham.

Og det var også krystallklart at Potter var briljant, og ganske mye mer enn bare en tanke gal, og at han spilte et spill så stort at Potter selv sannsynligvis ikke forsto det, improvisert i topphastighet med like mye subtil finfølelse som en løpsk nundu. Men Potter hadde klart å velge en taktikk som Draco ikke bare kunne ignorere. Han hadde tilbudt Draco en del av sin makt, gamblet med at Draco ikke kunne bruke den uten å bli

mer lik ham selv. Far hadde kalt dette for en avansert teknikk, og hadde advart Draco om at den ofte ikke fungerte.

Draco visste at han ikke hadde forstått alt som hadde hendt … men Harry hadde tilbudt *ham* en sjanse til å spille, og akkurat nå var den *hans*. Og hvis han sprutet ut med hele greia, ville det bli fars.

Når alt kom til alt, var det så enkelt. De enklere teknikkene krevde at offeret var intetanende, eller i det minste usikre. Smiger måtte skjules som beundring på en troverdig måte. ('Du burde ha vært i Smygard' er en gammel klassiker, svært effektiv overfor en bestemt type person som ikke forventer det, og hvis det virker, kan du gjenta det.) Men når du finner noens ultimate på-bryter spiller det ingen rolle om de vet at du vet. Potter, i sin gale, hastige framferd, hadde gjettet en nøkkel til Dracos sjel. Og hvis Draco visste at Potter visste det – selv om det jo hadde vært en naturlig ting å gjette seg fram til – så endret ikke det noe.

Så nå, for første gang i livet, hadde han virkelige hemmeligheter. Han spilte sitt eget spill. Det var en merkelig smerte forbundet med å holde noe hemmelig for far, men han visste at far ville bli stolt, og det gjorde det greit.

Han lot blekkdråpene få være på pergamentet – det var en skjult melding der, og en faren ville forstå, fordi de hadde spilt subtilitetens spill mer enn én gang – og skrev ut det ene spørsmålet som virkelig hadde gnagd på ham gjennom hele denne greia, den delen det virket som om han *burde* forstå, mens han slett ikke gjorde det.

Kjære far:

La oss anta at jeg har møtt en elev ved Galtvort, en som ikke allerede er i vår omgangskrets, som kalte deg et 'feilfritt dødsinstrument' og sa at jeg var 'ditt ene svake punkt'. Hva ville du si om ham?

Det tok ikke lang tid før familieugla returnerte med svar.

Elskede sønn:

Jeg ville si at du har vært så heldig å møte noen som har fortroligheten til vår venn og verdifulle allierte, Severus Slur.

Draco stirret på brevet en stund, og kastet det til slutt på peisen.

8.
POSITIVT BIAS

Ingen hadde spurt om hjelp, det var problemet. De hadde bare spasert rundt og snakket, spist eller glant ut i lufta mens foreldrene deres utvekslet sladder. Av en eller annen helt uforståelig grunn hadde ingen bare sittet og lest ei bok, som betydde at hun ikke bare kunne sette seg ned ved siden av dem og ta ut sin egen bok. Selv da hun modig hadde tatt initiativet ved å sette seg ned og fortsette med den tredje gjennomlesningen av *Galtvorts historie* hadde ingen virket interessert i å sette seg ned ved siden av henne.

Bortsett fra det å hjelpe folk med hjemmeleksene, eller hva som helst annet de trengte, visste hun ikke egentlig noe om å treffe andre mennesker. Hun *følte* seg ikke sjenert. Hun tenkte på seg selv mer som den typen jente som tar ansvar og ledelse. Men allikevel, på en eller annen måte, hvis det ikke var en forespørsel av typen 'Jeg husker ikke hvordan jeg gjør en lang divisjon' så var det bare for *pinlig* å gå bort til noen og si … hva? Hun hadde aldri funnet ut av hva. Og det virket ikke som om det fantes noe standard informasjonsark om det heller, hvilket var tåpelig. Hele greia med å møte andre mennesker hadde aldri virket fornuftig, etter hennes mening. Hvorfor måtte *hun* ta hele ansvaret, når det var to personer involvert? Hvorfor hjalp aldri de voksne til? Hun ønsket at ei annen jente bare ville gå bort til henne og si «Hermine, læreren sa at vi skulle være venner.»

Men la det være helt klart at Hermine Grang, sittende alene på første skoledag i en av de få kupeene som hadde vært tomme, i togets siste vogn, med kupedøra åpen i tilfelle noen av en hvilken som helst grunn hadde lyst til å prate med henne, *ikke* var trist, ensom, deprimert, fortvilet, eller manisk opptatt av sine problemer. Istedenfor leste hun *Galtvorts historie* for tredje gang og trivdes helt fint med det, med bare et lite hint av irritasjon i bakhodet over verdens generelle mangel på fornuft.

Det var en lyd av en dør som åpnet seg, døra mellom vognene; og så fottrinn, og en merkelig glidende lyd kom nedover gangen utenfor kupeen. Hermine la *Galtvorts historie* til side og reiste seg opp og stakk ut hodet – bare i tilfelle noen trengte hjelp – og så en ung gutt i trollmannskutte, sannsynligvis i første eller andre klasse etter høyden å dømme, og han så ganske dum ut med et skjerf surret rundt hodet. En liten koffert sto på gulvet ved siden av ham. Hun så på ham idet han banket på døra til en annen lukket kupe, og sa med en stemme bare lettere kvalt av skjerfet, «Unnskyld, kan jeg stille et kjapt spørsmål?»

Hun hørte ikke svaret innenfra kupeen, men etter at gutten åpnet døra, trodde hun at hun hørte ham si – med mindre hun hadde hørt feil på en eller annen måte – «Er det

noen her som kjenner til de seks kvarkene eller hvor jeg kan finne ei førsteårs jente ved navn Hermine Grang?»

Etter at gutten hadde lukket kupedøra, sa Hermine, «Er det noe jeg kan hjelpe deg med?»

Det beskjerfede ansiktet snudde seg for å se på henne, og stemmen sa, «Ikke med mindre du kan navngi de seks kvarkene eller fortelle meg hvor jeg kan finne Hermine Grang.»

«Opp, ned, sær, sjarm, bunn, topp, og hvorfor leter du etter henne?»

Det var litt vanskelig å være sikker på avstand, men hun trodde hun så gutten glise bredt under skjerfet. «Ah, så *du* er ei førsteårs jente ved navn Hermine Grang,» sa den unge, uklare stemmen. «På toget til Galtvort, intet mindre.» Gutten startet å gå mot henne og hennes kupe, og kofferten gled etter ham. «Teknisk sett skulle jeg bare *se etter deg*, men det virker sannsynlig at det er meningen at jeg skal snakke med deg, eller invitere deg med i gruppa, eller få en viktig magisk gjenstand fra deg, eller finne ut at Galtvort ble bygd over ruinene av et gammelt tempel, eller noe slikt. PC eller NPC, det er spørsmålet.»

Hermine åpnet munnen for å svare på dette, men så kunne hun bare ikke finne noe svar som var passende til … hva det nå enn var hun nettopp hadde hørt, mens gutten gikk bort mot henne, tittet inn i kupeen, nikket tilfreds, og satte seg på benken overfor hennes egen. Kofferten tasset inn etter ham, tredoblet størrelsen sin, og smøg seg kjælent bort ved siden av hennes egen koffert på en måte som var merkelig forstyrrende å se på.

«Bare sitt,» sa gutten, «og det er fint om du lukker døra bak deg. Ingen fare, jeg biter ikke noen som ikke biter meg først.»

Han surret allerede skjerfet vekk fra hodet.

Den frekke antydningen at denne gutten trodde hun var *redd* for ham fikk hånda hennes til å sende døra glidende hardt igjen, slamrende inn i veggen med unødig styrke. Hun spant rundt og så et ungt ansikt med klare, leende grønne øyne, og et sint rødtmørkt arr på panna som minnet henne om et eller annet, i bakhodet, men akkurat nå hadde hun viktigere ting å tenke på. «Jeg sa ikke at jeg var Hermine Grang!»

«Jeg sa ikke at du *sa* at du var Hermine Grang, jeg sa bare at du er Hermine Grang. Hvis du lurer på hvordan jeg vet det så er det fordi jeg vet alt. God aften, mine damer og herrer, mitt navn er Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, eller Harry Potter for enkelhets skyld, jeg vet at det sannsynligvis ikke betyr noe for *deg* til en forandring –»

Hermines hode gjorde endelig den nødvendige forbindelsen. Arret på panna, form som et lyn … «Harry Potter! Du er i *Moderne magihistorie* og *Svartekunstenes oppgang og fall* og *Store trollmannshendelser i det tyvende århundre.*» Det var faktisk aller første gang i hele hennes liv at hun hadde *møtt* noen som det sto om i ei bok, og det var en ganske merkelig følelse.

Gutten blunket tre ganger. «Jeg er i *bøker*? Vent … selvsagt er jeg i bøker … for en pussig tanke.»

«Men i all verden, visste du det ikke?» sa Hermine. «Om det hadde vært meg ville jeg funnet ut alt jeg kunne.»

Gutten snakket ganske tørt. «Frøken Grang, det er mindre enn 72 timer siden jeg for første gang var i Diagonallmenningen og fant ut at jeg var berømt. Jeg har brukt de siste to dagene på å kjøpe vitenskapsbøker. *Tro meg*, jeg har tenkt å finne ut alt jeg kan.» Gutten nølte. «Hva sier bøkene om meg, egentlig?»

Hermines hode lynte bakover, hun hadde ikke innsett at hun ville bli testet i *de* bøkene så hun hadde bare lest dem en gang, men det var bare en måned siden, så stoffet var fremdeles ferskt i minnet. «Du er den eneste som har overlevd mordforbannelsen, så du kalles Gutten-som-overlevde. Du er barn av Jakob Potter og Lilly Potter, tidligere Lilly Eving, født den 31. juli 1980. På den 31. oktober 1981 angrep Han-hvis-navn-må-være-unevnt huset deres, skjønt jeg vet ikke hvorfor. Du ble funnet i live, med arret på panna, i ruinene av dine foreldres hjem, nær de brente restene av Du-vet-hvems kropp. Overmagiarius Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr sendte deg bort et sted, ingen vet hvor. *Svartekunstenes oppgang og fall* hevder at du overlevde på grunn av din mors kjærlighet, og at arret ditt inneholder alle Den mørke herrens magiske krefter, og at kentaurene frykter deg, mens *Store trollmannshendelser i det tyvende århundre* ikke nevner noe slikt og *Moderne magihistorie* advarer om at det finnes mange ville teorier rundt deg.»

Guttens munn hang åpen. «Ble du fortalt at du skulle vente å finne Harry Potter på toget til Galtvort, eller noe sånt?»

«Nei,» sa Hermine. «Hvem fortalte deg om *meg*?»

«Professor McSnurp, og jeg tror jeg skjønner hvorfor. Har du eidetisk hukommelse, Hermine?»

Hermine ristet på hodet. «Den er ikke fotografisk, jeg har alltid ønsket at den var det, men jeg må lese skolebøkene mine fem ganger før jeg kan dem utenat.»

«Virkelig,» sa gutten i en lett kvalt tone. «Jeg håper at du ikke har noe imot om jeg tester det – det er ikke at jeg ikke tror på deg, men som de sier, 'Stol på, men verifiser'. Ikke noe poeng i å lure på det når jeg kan gjøre et enkelt eksperiment.»

Hermine smilte, heller selvgodt. Hun *elsket* tester. «Sett i gang.»

Gutten stakk en hånd ned i en pung han bar ved siden og sa «Magiske drikker og eliksirer av Arsenius Jigger.» Da han trakk tilbake hånda holdt den boka han hadde navngitt.

Øyeblikkelig ønsket Hermine en av de pungene, høyere enn hun noensinne hadde ønsket seg noe annet.

Gutten åpnet boka et sted i midten, og så ned. «Hvis du ville lage *skarphetsolje* –»

«Jeg kan *se* den siden herfra, bare så du vet det.»

Gutten snudde litt på boka så hun ikke kunne se innholdet mer, og bladde litt igjen. «Hvis du skulle brygge en *edderkoppklatrings-eliksir*, hva ville være neste ingrediens etter at du hadde lagt oppi akromantula-silken?»

«Etter å ha sluppet nedi silken, vent til eliksiren har fått eksakt samme farge som en skyløs morgenhimmel, 8 grader fra horisonten og 8 minutter før den første delen av sola kommer til syne. Rør åtte ganger i venstrehåndsretning og én gang høyrehånds, og legg så til åtte drammeglass enhjørningssnørr.»

Gutten lukket boka med et skarpt smell og puttet den tilbake i pungen, som svelget den med en liten rapelyd. «Vel vel vel *vel* vel vel. Jeg vil gjerne komme med et forslag, frøken Grang.»

«Et forslag?» sa Hermine mistenksomt. Det var ikke meningen at jenter skulle høre på slike.

Det var også ved dette tidspunktet at Hermine innså den andre tingen – vel, en av de andre tingene – som var merkelig ved gutten. Tydeligvis var det slik at folk som var *i* bøker, faktisk *hørtes ut som* bøker når de snakket. Dette var en ganske overraskende oppdagelse.

Gutten grep ned i pungen sin og sa «brusboks», og hentet opp en lysegrønn sylinder. Han holdt den ut mot henne og sa, «Har du lyst på noe å drikke?»

Hermine tok høflig imot den brusende drikken. Faktisk *følte* hun seg litt tørst akkurat nå. «Tusen takk,» sa hun mens hun åpnet den. «Var det forslaget ditt?»

Gutten hostet. «Nei,» sa han. Akkurat idet Hermine startet å drikke, sa han, «Jeg vil gjerne at du skal hjelpe meg med å ta over universet.»

Hermine gjorde seg ferdig med drikken, og senket boksen. «Nei takk. Jeg er ikke ond.»

Gutten så overrasket på henne, som om han hadde forventet et annet svar. «Vel, jeg snakket retorisk, altså,» sa han. «Det baconianske vitenskapsprosjektet, vet du, ikke politisk makt. 'Påvirkning på alle mulige ting' og så videre. Jeg vil foreta eksperimentelle studier av trylleformularer, finne ut de underliggende lovene, bringe magien inn i vitenskapens område, slå sammen trollmannsverdenen og gompeverdenen, øke hele planetens levestandard, flytte menneskeheten århundrer framover, oppdage udødelighetens hemmelighet, kolonisere solsystemet, utforske galaksen, og viktigst av alt, finne ut hva i alle verdens land og riker det er som virkelig skjer her, fordi alt dette er fullstendig umulig.»

Det hørtes mer interessant ut. «Og?»

Gutten stirret vantro på henne. «*Og?* Er ikke det *nok?*»

«Og hva vil du ha fra meg?» sa Hermine.

«Jeg vil at du skal hjelpe meg med forskningen, naturligvis. Med din leksikale hukommelse lagt til min intelligens og rasjonalitet, så kommer vi til å være i mål med det

baconianske prosjektet så fort som bare det, og med 'fort' mener jeg antakelig minst trettifem år.»

Hermine begynte å synes at gutten var irriterende. «Jeg har ikke sett deg gjøre noe intelligent. Kanskje jeg vil la *deg* hjelpe meg med *min* forskning.»

Det ble en spesiell type stille pause i kupeen.

«Så du ber meg om å demonstrere min intelligens, med andre ord,» sa gutten etter en lang stund.

Hermine nikket.

«Jeg advarer deg – å utfordre min kløkt er et farlig prosjekt, og har en tendens til å gjøre livet ditt adskillig mer surrealistisk.»

«Jeg er foreløpig ikke imponert,» sa Hermine. Uten at hun tenkte over det, løftet hun den grønne drikken til leppene igjen.

«Vel, kanskje *dette* kan imponere deg,» sa gutten. Han lente forover og så intenst på henne. «Jeg har allerede eksperimentert en del, og jeg har funnet ut at jeg ikke trenger tryllestaven. Jeg kan få alt mulig til å skje bare ved å knipse i fingrene.»

Dette kom akkurat idet Hermine holdt på å svelge, og hun fikk drikken i vrangstrupen, hostet, og fikk ut den lysegrønne væsken.

Rett på hennes helt nye heksekutte, den aller første skoledagen.

Hermine hylte faktisk. Det var en tone høyt oppe i skalaen som hørtes ut som en luftvernsirene i den lukkede kupeen. «*Wæææhhh! Klærne mine!*»

«Ikke få panikk!» sa gutten. «Jeg kan fikse det for deg. Bare følg med!» Han løftet hånda og knipset med fingrene.

«Du skal –» Så tittet hun ned på seg selv.

Den grønne flytende greia var fremdeles der, men mens hun så på, startet den å blekne og forsvinne, og bare på et par øyeblikk var det som om hun aldri hadde sølt på seg i det hele tatt.

Hermine glante på gutten, som hadde iført seg et heller selvgodt glis.

Ordløs magi uten tryllestav! På *hans* alder? Når han bare hadde fått skolebøkene for *tre dager* siden?

Så husket hun hva hun hadde lest, og hun gispet og rykket tilbake fra ham. *All den magiske kraften fra Den mørke herren! I arret hans!*

Hun kom seg kjapt på beina. «Jeg, jeg, jeg må en tur på do, vent her, ok –» hun måtte finne en voksen hun måtte fortelle dem –

Guttens smil bleknet. «Det var bare et triks, Hermine. Beklager. Jeg mente ikke å skremme deg.»

Hånda hennes hvilte på dørhåndtaket. «Et *triks?*»

«Ja,» sa gutten. «Du ba meg om å demonstrere min intelligens. Så jeg gjorde noe som tilsynelatende er umulig, og det er alltid en grei måte å vise seg fram på. Jeg kan ikke *virkelig* gjøre noe bare ved å knipse i fingrene.» Gutten tok en pause. «I alle fall *tror* jeg

ikke det, jeg har ikke faktisk testet det eksperimentelt.» Gutten løftet hånda og knipset en gang til. «Niks, ingen banan.»

Hermine var så forvirret som hun ikke hadde vært i hele sitt liv.

Gutten smilte igjen da han så ansiktsuttrykket hennes. «Jeg advarte deg om at det å utfordre min kløkt har en tendens til å gjøre livet ditt surrealistisk. Husk det neste gang jeg advarer deg om noe.»

«Men, men,» stammet Hermine. «Hva *gjorde* du, da?»

Guttens blikk fikk en målende, veiende kvalitet som hun aldri hadde sett før fra noen på hennes egen alder. «Du tror du har det som kreves for å være en forsker på egen hånd, med eller uten min hjelp? Så la oss få se hvordan *du* undersøker et forvirrende fenomen.»

«Jeg …» Hermines hode ble helt tomt et øyeblikk. Hun elsket tester, men hun hadde aldri hatt en test som *denne* før. Febrilsk prøvde hun å gjenkalle alt hun hadde lest om hvordan forskere jobbet. Hjernen hennes skiftet gir, kvernet rundt seg selv, og spyttet tilbake instruksjoner for å utføre et vitenskapelig undersøkelsesprosjekt:

Trinn 1: Formuler en hypotese.

Trinn 2: Gjør et eksperiment for å teste hypotesen.

Trinn 3: Mål resultatene.

Trinn 4: Presenter resultatet på en fin plakat av papp.

Trinn 1 var å finne en hypotese. Det betydde å forsøke å tenke på noe som *kunne* ha skjedd i dette tilfellet. «Ok. Min hypotese er at du har kastet en formel på kutten min, slik at alt som søler på den vil forsvinne.»

«Ja vel,» sa gutten. «Er det svaret ditt?»

Sjokket holdt på å gli helt over nå, og Hermines hode startet å fungere skikkelig igjen. «Vent, det kan ikke være riktig. Jeg så ikke at du berørte tryllestaven din eller sa noe formular, så hvordan kunne du ha kastet en formel?»

Gutten ventet med nøytralt ansikt.

«Men sett at alle kuttene kommer ferdig fra butikken, med en formel på seg for å holde dem rene. Det ville være en nyttig trylleformel for en butikk. Du fant ut dette ved å søle noe på *deg selv* tidligere.»

Nå løftet guttens øyenbryn seg. «Er *det* svaret ditt?»

«Nei, jeg har ikke gjort trinn 2, 'Gjør et eksperiment for å teste hypotesen din'.»

Gutten lukket munnen igjen, og begynte å smile.

Hermine tittet på brusboksen, som hun automatisk hadde plassert i koppholderen ved vinduet. Hun tok den opp, tittet inni, og så at den var om lag en tredjedels full.

«Vel,» sa Hermine, «det eksperimentet jeg ønsker å gjøre er å helle dette på kutten min og se hva som skjer. Min antakelse er at flekken vil bli borte. Det er bare det at hvis det *ikke* virker, så vil kutten min bli flekkete, og det har jeg ikke lyst til.»

«Gjør det på min,» sa gutten, «da trenger du ikke bekymre deg om flekker.»

«Men –» sa Hermine. Det var noe *galt* med den tankegangen, men hun kunne ikke helt forklare hva det var.

«Jeg har ekstra kutte i kofferten,» sa gutten.

«Men det er ikke noe sted du kan skifte,» protesterte Hermine. Så kom hun på bedre tanker. «Skjønt jeg antar at jeg kunne jo gå ut og lukke døra –»

«Jeg har et sted å skifte i kofferten også.»

Hermine tittet på kofferten, som, begynte hun å mistenke, var ganske mye mer spesiell enn hennes egen.

«Okei da,» sa Hermine, «hvis du sier det på den måten,» og heller ivrig helte ut en skvett grønn brusende drikke på et hjørne av guttens kutte Så stirret hun på den, og forsøkte å huske hvor lang tid det tok forrige gang …

Og den grønne flekken forsvant!

Hermine slapp ut et sukk av lettelse, ikke minst fordi dette betydde at hun ikke var i nærvær av alle de magiske kreftene til Den mørke herren.

Vel, trinn 3 var å måle resultatene, men i dette tilfellet var det bare å notere at flekken hadde forsvunnet. Og hun antok at hun sannsynligvis kunne hoppe over trinn 4, å lage en plakat. «Mitt svar er at kuttene har en formel på seg for å holde dem rene.»

«Ikke helt,» sa gutten.

Hermine følte et stikk av skuffelse. Hun ønsket virkelig at hun *ikke* hadde følt det på den måten, gutten var ikke en lærer, men en test var en test og hun hadde fått feil på et spørsmål og det føltes alltid som et lite slag mot magen.

(Det sa omtrent alt du trengte å vite om Hermine Grang at hun aldri hadde latt dette stoppe seg, eller på noen måte innvirke på sin forkjærlighet for å bli testet.)

«Det triste er,» sa gutten, «du gjorde antakelig alt boka sa du skulle gjøre. Du kom fram til et utsagn som ville skille mellom at kutten hadde eller ikke hadde en formel på seg, og du testet det, og forkastet nullhypotesen om at kutten ikke hadde noen formel. Men med mindre du leser de aller, aller beste bøkene, så lærer de deg ikke helt hvordan du utfører vitenskap *ordentlig*. Bra nok til *virkelig* å få det rette svaret, mener jeg; og ikke bare får publisert nok en artikkel, som pappa alltid klager på. Så la meg forsøke å forklare – uten å røpe svaret – hva du gjorde feil denne gangen, og jeg skal gi deg en sjanse til.»

Hun startet å mislike guttens åh-så-overlegne tone, spesielt med tanke på at han var en elleveåring som henne, men det var sekundært i forhold til å finne ut hva hun hadde gjort feil. «Greit.»

Guttens uttrykk ble mer intenst. «Dette er et spill basert på et berømt eksperiment som er kalt 2-4-6-oppgaven, og det virker på denne måten. Jeg har en *regel* – som jeg kjenner, men ikke du – som passer til noen tripletter av tre numre, men ikke andre. 2-4-6 er bare ett eksempel på en triplett som passer til denne regelen. Faktisk … la meg skrive

ned regelen, bare så du vet at det er en bestemt regel, så bretter jeg lappen sammen og gir den til deg. Ikke se, siden jeg gjetter fra tidligere at du kan lese opp ned.»

Gutten sa «papir» og «trykkblyant» til pungen sin, og hun lukket øynene tett sammen mens han skrev.

«Der,» sa gutten, og han holdt et tett sammenbrettet papirstykke i hånda. «Legg den i lomma di,» sa han.

«Nå. Måten dette spillet fungerer på,» sa gutten, «er at du gir meg en triplett bestående av tre sifre, og jeg sier 'ja' hvis sifrene følger regelen, og 'nei' hvis de ikke gjør det. Jeg er Naturen, regelen er en av mine lover, og du undersøker meg. Du vet allerede at 2-4-6 gir et 'ja'. Når du har utført alle de ekstra testene du ønsker – spurt meg så mange tripletter som du synes er nødvendig – så kan du stoppe, og gjette på regelen, og så kan du brette opp papirbiten og se hvordan du klarte det. Forstår du spillet?»

«Selvsagt,» sa Hermine.

«Kjør!»

«4-6-8,» sa Hermine.

«Ja,» sa gutten.

«10-12-14,» sa Hermine.

«Ja,» sa gutten.

Hermine prøvde å tenke litt bredere, siden det virket som om hun allerede hadde gjort all testing som var nødvendig, men … det kunne da ikke være så enkelt, kunne det?»

«1-3-5.»

«Ja.»

«Minus 3, minus 1, pluss 1.»

«Ja.»

Hermine kunne ikke tenke på andre ting å teste. «Regelen er at sifrene må øke med to hver gang.»

«Nå, la oss anta at jeg forteller deg,» sa gutten, «at denne testen er vanskeligere enn den virker fra starten, og at bare 20 % av voksne som prøver det får det til.»

Hermine rynket panna. Hva hadde hun gått glipp av? Så, plutselig, kom hun på en test til som måtte gjøres.

«2-5-8!» sa hun triumferende.

«Ja.»

«10-20-30!»

«Ja.»

«Det virkelige svaret er at numrene må øke med *samme* mengde hver gang. Det trenger ikke å være 2.»

«Greit,» sa gutten, «ta fram papiret og sjekk resultatet ditt.»

Hermine tok papiret ut av lomma og brettet det ut.

Tre reelle tall i økende rekkefølge, lavest til høyest.

Hermines underkjeve sank nedover. Hun hadde en klar følelse av at noe forferdelig urettferdig hadde blitt gjort mot henne, at gutten var en skitten, råtten, juksende løgner, men da hun tenkte tilbake kunne hun ikke se at han hadde svart feil på noen av utsagnene.

«Det du akkurat har oppdaget kalles 'positivt bias',» sa gutten. «Du tenkte på en bestemt regel, og så fortsatte du med å teste tripletter som skulle få regelen til å si 'ja'. Men du forsøkte ikke å teste noen tall som kunne få regelen til å si 'nei'. Faktisk fikk du ikke *et eneste* 'nei', så 'tre valgfrie numre' kunne like gjerne ha vært regelen. Det er på en måte som når folk setter opp eksperimenter som kan bekrefte hypotesene sine, istedenfor å tenke ut eksperimenter som kan falsifisere dem – det er ikke helt nøyaktig samme type feil, men nært nok. Du må lære å se på tingenes negative side, stirre inn i mørket. Når dette eksperimentet utføres, er det bare 20 % av voksne testpersoner som kommer fram til riktig svar. Og mange av de andre finner opp fantastisk kompliserte hypoteser og har stor tiltro til sine feilaktige svar siden de har gjort så mange eksperimenter og alt forløp slik de forventet.»

«Nåh,» sa gutten, «har du lyst til å prøve deg på det opprinnelige problemet en gang til?»

Øyene hans var ganske bestemte nå, som om dette var den *virkelige* testen.

Hermine lukket øynene og forsøkte å konsentrere seg. Hun svettet under kappen sin. Hun hadde en rar følelse av at dette var det hardeste hun noensinne hadde blitt bedt om å tenke på en test, eller kanskje til og med den *første* gangen hun hadde blitt bedt om å tenke på en test.

Hva slags andre eksperimenter kunne hun gjøre? Hun hadde en sjokoladefrosk, kunne hun prøve å gni litt av den på kutten og se om *det* forsvant? Men det virket fremdeles ikke som den typen forskrudd negativ tenking gutten spurte etter. Som om hun fremdeles prøvde å få et 'ja' hvis sjokoladeflekken forsvant, istedenfor å spørre etter et 'nei'.

Så … etter hennes hypotese … når skulle brusen …. *ikke* forsvinne?

«Jeg ønsker å gjøre et eksperiment,» sa Hermine. «Jeg vil helle litt brus på gulvet, og se etter om det *ikke* forsvinner. Har du noe papirtørklær eller noe i pungen din, så jeg kan tørke opp hvis det ikke virker?»

«Jeg har servietter,» sa gutten. Ansiktet hans var fremdeles helt nøytralt.

Hermine tok boksen, og helt ut litt brus på gulvet. Få sekunder etterpå forsvant den lille dammen.

Så innså hun det, og hun fikk lyst til å sparke seg selv. «Å ja, selvsagt! *Du* ga meg boksen! Det er ikke kutten som har en formel på seg, det var brusen hele tida!»

Gutten reiste seg opp og bukket alvorlig for henne. Han gliste bredt nå. «Så … kan jeg få lov til å hjelpe deg med forskningen din, Hermine Grang?»

«Jeg, ah …» Hermine følte fremdeles et euforisk sus i kroppen, men hun var ikke helt sikker på hva hun skulle si til *det.*

De ble avbrutt av en svak, forsøksvis, kraftløs, heller *motvillig* banking på døra.

Gutten snudde seg og så ut av vinduet, og sa, «Jeg har ikke på meg skjerfet, så kanskje du kan ta den?»

Det var på dette tidspunktet at Hermine innså hvorfor gutten – nei, Gutten-som-overlevde, Harry Potter – hadde hatt skjerf over ansiktet i første omgang, og hun følte seg litt dum for ikke å ha skjønt det tidligere. Det var faktisk litt merkelig, siden hun ville ha trodd at Harry Potter ville vise seg stolt fram for verden; og tanken slo henne at han muligens var mer sjenert enn det virket som.

Da Hermine åpnet døra, ble hun hilst av en skjelvende ung gutt som så ut nøyaktig på samme måte som han banket.

«Unnskyld meg,» sa gutten med liten stemme, «Jeg heter Nilus Langballe. Jeg leter etter kjælepadda mi, jeg, jeg finner den ikke noe sted i vogna … har dere sett padda mi?»

«Nei,» sa Hermine, og så slo hjelpsomheten hennes inn for fullt. «Har du sjekket alle de andre kupeene?»

«Ja,» hvisket gutten.

«Ja, men da må vi bare sjekke alle de andre vognene,» sa Hermine kjekt. «Jeg skal hjelpe deg. Jeg er Hermine Grang, forresten.»

Gutten så ut som om han skulle besvime av takknemlighet.

«Vent litt nå,» kom stemmen fra den *andre* gutten – Harry Potter. «Jeg er ikke så sikker på om det er den beste måten å gjøre det på.»

Og Nilus så ut som om han skulle gråte, og Hermine svingte seg opprørt rundt. Hvis Harry Potter var den typen person som ville la en liten gutt i stikken bare fordi han ikke ville bli avbrutt … «Hva? Hvorfor ikke?»

«Vel,» sa Harry Potter, «Det kommer til å ta ganske lang tid å sjekke hele toget manuelt, og det er ikke sikkert vi finner padda en gang, og hvis vi ikke finner den før vi er framme, så er han i trøbbel. Så det ville gi mye mer mening om han gikk rett til første vogn, der prefektene sitter, og spørre en prefekt om hjelp. Det var det første jeg gjorde da jeg lette etter deg, Hermine, skjønt de visste ikke hvor du var. Men det kan godt tenkes at de har magiske formler eller gjenstander som gjør det mye enklere å finne ei padde. Vi er bare førsteklassinger.»

Det … *ga* faktisk mening.

«Tror du at du finner fram til prefektenes vogn på egen hånd?» spurte Harry Potter. «Jeg har på en måte grunner til at jeg ikke har lyst til å vise fram ansiktet så mye.»

Plutselig gispet Nilus og tok et steg tilbake. «Jeg husker den stemmen. Du er en av Kaos-herrene! *Du er han som ga meg sjokolade!*»

Hva? Hva hva *hva?*

Harry Potter vendte hodet vekk fra vinduet, og reiste seg dramatisk. «Aldri, på min ære!», sa han, med en stemme full av indignasjon. «Ser jeg ut som den typen udådsmann som ville gi søtsaker til et barn?»

Nilus' øyne utvidet seg. «*Du* er Harry Potter? *Den* Harry Potter? *Du?*»

«Nei, bare *en* Harry Potter, det er tre av meg på toget –»

Et lite skrik unnslapp Nilus, og han sprang vekk. Det var en kjapp klapring av paniske fottrinn, og så en lyd av en togdør som åpnet og lukket seg.

Hermine satte seg hardt ned på plassen sin. Harry Potter låste døra, og satte seg ned ved siden av henne.

«Kunne du være så grei å fortelle meg hva det er som foregår?» sa Hermine med svak stemme. Hun lurte på om det å være i nærheten av Harry Potter betydde at man alltid var like forvirret som dette.

«Åh, vel, det som skjedde var at Fred og Frank og jeg så denne stakkars lille gutten på stasjonen – dama ved siden av ham hadde gått seg en liten tur, og han så virkelig livredd ut, som om han var sikker på at han straks kom under angrep fra dødsetere eller noe. Nå, det er et ordtak som sier at frykten ofte er verre enn det du frykter, så det demret for meg at dette var en fyr som faktisk kunne tjene på å se sitt verste mareritt bli virkelig, og oppdage at det ikke var så ille som han fryktet –»

Hermine satt der med munnen vid åpen.

«– og Fred og Frank brukte denne formelen som fikk skjerfene over ansiktene våre til å mørkne og bli utydelige, som om vi var udøde konger og det var gravkledene våre –»

Hun likte ikke den retningen som historien tok.

«– og etter at vi hadde gitt ham alle søtsakene jeg hadde kjøpt, så var vi bare, 'La oss gi ham noen penger! Ha ha ha! Ta noen fjong, gutt! Her, en sølvsigd!' og danset rundt ham og lo ondt og så videre. Jeg tror det var noen mennesker i mengden som hadde lyst til å gripe inn i starten, men tilskuerapati fikk dem fra det, i alle fall til de skjønte hva vi holdt på med, og da tror jeg de var for forvirret til å gjøre noe. Til slutt sa han 'gå bort' med sånn liten hviskende stemme, så alle tre skrek og sprang av gårde, hylte noe om at lyset brant oss. Forhåpentligvis vil han ikke være like nervøs over å bli mobbet i framtida. Det kalles desensibiliseringsterapi, forresten.»

Okei, hun hadde *ikke* gjettet riktig om hvordan historien skulle ende.

Den brennende indignasjonens flamme, som var en av Hermines hovedmotorer, flammet opp i lys lue, selv om deler av henne på en måte så hva han hadde prøvd å gjøre. «Det er grusomt! *Du* er grusom! Den stakkars gutten! Det du gjorde var *slemt!*»

«Jeg tror ordet du leter etter er *underholdende,* og uansett stiller du feil spørsmål. Spørsmålet er, gjorde det mer godt enn vondt, eller mer vondt enn godt? Hvis du har noen argumenter til *den* problemstillingen, vil jeg være glad for å høre dem, men jeg er ikke interessert i andre former for kritikk før det er avgjort. Jeg er definitivt enig i at det

jeg gjorde *tilsynelatende* er forferdelig og bøllete og slemt, siden det involverer en skremt liten gutt og så videre, men det er ikke hovedpoenget her, vel? Det kalles *konsekvensialisme*, forresten, som betyr at om en handling er rett eller feil avgjøres ikke av om den *virker* dårlig, eller slem, eller noe som det, det riktige spørsmålet er hvordan utfallet blir – hva konsekvensene er.»

Hermine åpnet munnen for å si noe virkelig *sviende*, men uheldigvis virket det som om hun hadde hoppet over den delen der hun tenkte ut noe å si før hun åpnet munnen. Alt hun kunne komme på var, «Hva hvis han har *mareritt?*»

«Ærlig talt, jeg tror ikke han der trengte vår hjelp til å få mareritt, og hvis han har mareritt om *dette* istedenfor, så vil det være mareritt om forferdelige monstre som gir deg sjokolade, og det var på en måte hele vitsen.»

Hermines hjerne hikket i forvirring hver gang hun prøvde å bli ordentlig sint. «Er livet ditt alltid så pussig?» sa hun til slutt.

Harry Potters ansikt glinset av stolthet. «Jeg *gjør* det så pussig. Du ser på et produkt av en mengde hardt arbeid og svette.»

«Så …» sa Hermine, og fant ikke helt noen måte å fortsette på.

«Så,» sa Harry Potter. «Hvor mye vitenskap kjenner du egentlig til? Jeg kan gjøre kalkulus, og jeg kjenner til noe bayesiansk sannsynlighetsteori og beslutningsteori, og en hel del kognitiv vitenskap, og jeg har lest Feynman-avhandlingene (eller volum 1 i det minste), og *Judgement Under Uncertainty: Heuristics and Biases* og *Language in Thought and Action* og *Påvirkning. Teori og praksis* og *Rational Choice in an Uncertain World* og *Godel, Escher, Bach* og *A Step Farther Out* og –»

Den påfølgende eksaminasjonen og mot-eksaminasjonen pågikk i flere minutter før den ble avbrutt av nok en beskjeden banking på døra. «Kom inn,» sa hun og Harry Potter omtrent samtidig, og den gled opp og Nilus Langballe kom til syne.

Nilus gråt faktisk nå. «Jeg gikk til forreste vogn og fant en p-prefekt men han f-fortalte meg at prefekter ikke skulle plages med små ting som s-savnede padder.»

Ansiktet til Gutten-som-overlevde forandret seg. Leppene ble en tynn, stram linje. Stemmen, da han snakket, var kald og alvorlig. «Hva var fargene hans? Grønt og sølv?»

«N-nei, merket hans var r-rødt og gull.»

«*Rødt og gull!*» kom det forbløffet fra Hermine. «Men det er *Griffings* farger!»

Harry Potter *hveste* da han fikk høre det, en skremmende type lyd som kunne ha kommet fra en levende slange, og som fikk både henne og Nilus til å skvette. «Jeg *antar,*» spyttet Harry Potter, «at å finne en førsteklassings padde ikke er *heroisk* nok for en griffing-prefekt. Kom igjen, Nilus. *Jeg* blir med deg denne gangen, så skal vi se om Gutten-som-overlevde får mer oppmerksomhet. Først skal vi finne en prefekt som burde kjenne til en passende formel, og hvis ikke det virker, så finner vi en prefekt som ikke er redd for å bli skitten på hendene, og hvis ikke *det* virker, så starter jeg å samle tilhengere, og hvis vi må, så tar vi fra hverandre hele toget, skrue for skrue.»

Gutten-som-overlevde reiste seg opp og tok Nilus' hånd i sin, og Hermine innså med et plutselig hjerne-hikk at de var omtrent samme størrelse, selv om deler av hodet hennes hadde insistert på at Harry Potter var en fot høyere og Nilus minst seks tommer kortere.

«*Bli!*» bjeffet Harry Potter til henne – nei, vent, til *kofferten sin* – og han lukket døra fast bak seg da han gikk.

Hun burde sannsynligvis ha blitt med dem, men på veldig kort tid hadde Harry Potter blitt så skremmende at hun faktisk var ganske glad for at hun ikke hadde kommet på å foreslå det.

Hermines hode var nå i en slik uorden at hun ikke en gang trodde hun kunne lese *Galtvorts historie* skikkelig. Det føltes som om hun nettopp hadde blitt overkjørt av en dampveivals og gjort om til en pannekake. Hun var ikke sikker på hva hun tenkte, eller hva hun følte, eller hvorfor. Hun bare satt ved vinduet og stirret på landskapet som gled forbi.

Vel, hun visste i det minste hvorfor hun følte seg litt trist.

Kanskje Griffing ikke var så vidunderlig som hun hadde sett for seg.

9.
SELVBEVISSTHET, DEL 1

«Abom, Hanna!»

Pause.

«HÅSBLÅS!»

«Beining, Susann!

«HÅSBLÅS!»

«Blom, Tom!»

Pause.

«RAVNKLO!»

Harry tittet kjapt bort på sin nye huskamerat, mer for å få tatt en titt på ansiktet enn for noe annet. Han prøvde fremdeles å gjenvinne selvkontrollen etter å ha møtt spøkelsene. Den triste, den virkelig triste, den virkelig ordentlig triste tingen var at han *faktisk* klarte å gjenvinne selvkontrollen. Det virket upassende. Det burde ha tatt minst en dag. Kanskje en livstid. Kanskje aldri.

«Kroken, Mikkel!»

Lang pause.

«RAVNKLO!»

På podiet foran det store lærerbordet sto professor McSnurp, hun så fokusert ut og tittet seg skarpt rundt, mens hun ropte opp det ene navnet etter det andre; skjønt hun hadde bare smilt til Hermine og et par til. Ved siden av henne, i den høyeste stolen ved bordet – mer av en gulltrone, egentlig – satt en rynkete og bebrillet olding, med et sølvhvitt skjegg som så ut som om det ville rekke nesten til gulvet om det var synlig, og fulgte med på utvelgelsen med et godmodig uttrykk; så stereotypt utseende som en Gammel Vismann i det hele tatt kunne bli, uten å faktisk være orientalsk. (Skjønt Harry hadde lært å være forsiktig med stereotypiske inntrykk fra han møtte professor McSnurp første gang og tenkte at hun burde ha en gal latter.) Den eldgamle trollmannen hadde applaudert hver sorterte elev, alltid med et smil som på en eller annen måte virket begeistret gang etter gang, for hver nye elev.

På gulltronens venstre side satt en mann med skarpe øyne og et heller surt ansikt som ikke klappet for noen, og som så ut som om han så direkte på Harry hver gang Harry så på ham. Videre til venstre, mannen med det bleke fjeset som Harry hadde sett i Den lekke heksekjel, med øyne som flakket rundt som i panikk over folkemengden, og som syntes å ha plutselige trekninger og rykninger der han satt i stolen; av en eller annen grunn oppdaget Harry at han ofte ble sittende og stirre på ham. På den mannens venstre side, en rad av tre eldre hekser som ikke virket spesielt interessert i elevene. Så, på høyre

side av den høye gullstolen, en middelaldrende heks med gul hatt over et rundt fjes. Hun hadde klappet for hver eneste elev bortsett fra smygardingene. En bitte liten mann sto på stolen sin, med et luftig hvitt skjegg; han hadde applaudert for alle elevene, men bare smilt til ravnkloingene. Aller lengst til høyre var det en som okkuperte samme plass som tre mindre vesener, det fjell-aktige vesenet som hadde møtt dem alle velkommen da de gikk av toget, og hadde presentert seg som Gygrid, skogvokter.

«Han som står på stolen, er han husstyrer for Ravnklo?» hvisket Harry i retning Hermine.

For en gangs skyld svarte ikke Hermine øyeblikkelig; hun satt nesten og hoppet fra side til side på stolen, stirret på Valghatten, og virket så rastløs at Harry tenkte at føttene hennes kanskje snart ville forlate gulvet.

«Ja, det er han,» sa en av prefektene som hadde fulgt dem, en ung kvinne som bar Ravnklos blå farger. Frøken Klarvang, om Harry husket rett. Hennes stemme var stille, men formidlet et snev av stolthet. «Det er formelprofessoren ved Galtvort, Filius Pirrevimp, den mest kunnskapsrike nålevende formelmester og tidligere duellmester –»

«Hvorfor er han så *kort?*» hveste en elev hvis navn Harry ikke kom på. «Er han *halvblods?*»

Et kjølig blikk fra den unge kvinnelige prefekten. «Professoren har faktisk delvis gnomisk avstamming –»

«Hva?» sa Harry uten å tenke seg om, noe som fikk Hermine og fire andre elever til å hysje på ham.

Nå var det Harry som fikk et overraskende truende blikk fra Ravnklo-prefekten.

«Jeg mener –» hvisket Harry. «Ikke at jeg har noe *imot* det – det er bare – jeg mener – hvordan er det *mulig*? Du kan ikke bare blande to forskjellige raser og få et fungerende avkom! Det burde jo forstyrre de genetiske instruksjonene for hvert eneste organ som er forskjellig mellom de to rasene – det ville være som å forsøke å bygge,» de hadde ikke biler, så han kunne ikke bruke analogien med plantegninger for en hastig sammenrasket maskin, «en halvt togvogn, halvt båt eller noe …»

Ravnklo-prefekten så fremdeles alvorlig på Harry. «Hvorfor *kunne* du ikke ha en halvt togvogn, halvt båt?»

«*Hysssj!*» hveste en annen prefekt, skjønt Ravnklo-heksa hadde fremdeles snakket lavt.

«Jeg mener –» sa Harry enda lavere, og prøvde å finne ut hvordan man skulle spørre om hvorvidt gnomer hadde utviklet seg fra mennesker, eller fra en felles forfader som *Homo erectus*, eller om gnomer hadde blitt *laget av* mennesker på en måte – hvis, for eksempel, de fremdeles var genetisk menneskelige under en arvelig fortryllelse hvis magiske effekt ble skrudd av dersom bare en forelder var 'gnom', hvilket ville forklare hvordan forplantning på tvers av arter var mulig, og i tilfelle ville *ikke* gnomer være et utrolig verdifullt andre datapunkt for hvordan intelligens hadde utviklet seg i andre arter enn *Homo sapiens* – nå da Harry tenkte på det, hadde ikke gnomene i Flirgott *virket* så mye

som fullstendig fremmede, ikke-menneskelige intelligenser, ikke i det hele tatt som for eksempel dirdir-er eller wookier – «Jeg mener, hvor *kommer* gnomer fra, forresten?»

«Litauen,» hvisket Hermine fraværende, med øyne fremdeles fiksert på Valghatten.

Nå fikk Hermine et smil fra den kvinnelige prefekten.

«Glem det,» hvisket Harry.

På podiet ropte professor McSnurp ut, «Goldstein, Antonius!»

«RAVNKLO!»

Hermine, ved siden av Harry, satt og hoppet så kraftig at føttene hennes faktisk forlot bakken for hvert sprett.

«Gurgel, Grylius!»

Det var et langt, anspent, stille øyeblikk under Hatten. Nesten et minutt.

«SMYGARD!»

«Grang, Hermine!»

Hermine fór ut av startblokka og sprang i toppfart mot Valghatten, plukket den opp, og kjørte det lappete gamle plagget hardt ned over hodet, hvilket fikk Harry til å hvine. Hermine var den som hadde forklart *ham* om Valghatten, men hun *behandlet* den definitivt ikke som en uerstattelig, livsviktig, 800 år gammel artefakt av glemt magi som var i ferd med å skulle utføre intrikat telepati på minnet hennes og ikke så ut til å være i veldig god stand.

«RAVNKLO!»

Og snakk om selvsagt utfall. Harry kunne ikke forstå hvorfor Hermine hadde vært så spent. I hva slags merkelig alternativt univers ville den jenta *ikke* bli valgt inn i Ravnklo? Hvis Hermine Grang ikke endte i Ravnklo så fantes det ingen gyldig grunn til at huset Ravnklo skulle eksistere.

Hermine kom tilbake til Ravnklo-bordet og fikk pliktskyldige heiarop; Harry lurte på om ropene ville vært høyere, eller lavere, hvis de hadde noen ide om hvilken konkurranse de ville få i henne. Harry kunne pi til 3,141593 fordi en milliontedels nøyaktighet var nok for de fleste praktiske formål. Hermine kunne hundre desimaler av pi fordi det var så mange tall som hadde vært trykket bak i matematikkboka hennes.

Nilus gikk til Håsblås, hvilket gjorde Harry glad. Hvis det huset virkelig hadde den lojaliteten og vennskapeligheten det var ment å representere, så ville et hus fullt av venner en kunne stole på gjøre Nilus godt. Smarte barn i Ravnklo, onde barn i Smygard, wannabe-helter i Griffing, og alle som faktisk arbeider i Håsblås.

(Skjønt Harry *hadde* gjort rett i å konsultere en Ravnklo-prefekt først. Den unge damen hadde ikke en gang sett opp fra lesingen sin, eller gjenkjent Harry; bare dyttet tryllestaven i Nilus' retning og mumlet noe. Etter det hadde Nilus fått et omtåket uttrykk og vandret av gårde til femte vogn forfra, fjerde kupe til venstre, der padden hans faktisk viste seg å være.)

«Malfang, Draco!» gikk til Smygard, og Harry tillot seg et sukk av lettelse. Det hadde *virket* som en selvsagt ting, men du visste aldri hva slags liten hendelse som kunne forstyrre fremdriften i mesterplanen din.

Professor McSnurp kalte fram «Pomp, Anna-Klara!», og fra samlingen av barn skilte det seg ut ei blek landstrykeraktig jente som virket merkelig gjennomsiktig – som om hun ville forsvinne mysteriøst i det øyeblikket du stoppet å se på henne, og aldri mer bli sett, eller for den del husket.

Og så (med en lett skjelving som så bestemt ble holdt vekk fra stemme og ansikt at du måtte kjenne henne svært godt for å legge merke til det) trakk Minerva McSnurp pusten dypt, og ropte ut, «Potter, Harry!»

Det var plutselig stillhet i hallen.

All konversasjon stoppet.

Alle øyne snudde seg for å stirre.

For første gang i hele sitt liv, følte Harry at han muligens hadde en anledning til å oppleve sceneskrekk.

Harry undertrykte den følelsen umiddelbart. Hele rom fulle av mennesker som stirret på ham var noe han ville være nødt til å venne seg til, hvis han ønsket å leve i det magiske Storbritannia, eller for den del gjøre noe annet interessant med livet. Han plastret et selvsikkert og falskt smil på ansiktet, løftet en fot for å gå framover –

«Harry Potter!» skrek stemmen til enten Fred eller Frank Wiltersen, og så «Harry Potter!» fra den andre Wiltersen-tvillingen, og et øyeblikk senere hadde hele Griffingbordet, og snart en anselig del av Ravnklo og Håsblås, tatt opp ropet.

«*Harry Potter! Harry Potter! Harry Potter!*»

Og Harry Potter gikk framover. Altfor sakte, innså han med en gang han hadde startet, men da var det for sent å endre tempo uten at det ble pinlig.

«*Harry Potter! Harry Potter! HARRY POTTER!*»

Bare så altfor vel vitende om hva hun ville få se, snudde Minerva McSnurp seg for å se bak seg på resten av lærerbordet.

Rummelfiold viftet seg selv frenetisk, Filius så nysgjerrig på, Gygrid klappet, Stikling så alvorlig ut, Vektor og Schummel så ut som om de moret seg, og Krengle så tomt ut på ingenting. Albus smilte vennlig. Og Severus Slur grep tak i sitt tomme vinbeger, hvit om knoklene, grep så hardt at sølvet sakte ble deformert.

Med et bredt glis, der han snudde seg for å bukke til den ene siden, og så den andre der han gikk mellom de fire husbordene, gikk Harry Potter framover i storslagent tilmålte skritt, en prins som arvet sitt slott.

«*Redd oss fra flere mørke herrer!*» ropte en av Wiltersen-tvillingene, og så ropte den andre, «*Spessielt hvis de er professorer!*» til allmenn latter fra alle bord unntatt Smygard.

Minervas lepper var en hvit strek. Hun skulle ta et alvorsord med Wiltersen-redslene om den siste delen der; hvis de trodde hun ikke hadde noen makt fordi det var første

skoledag og Griffing ikke hadde poeng som kunne trekkes fra. Hvis de ikke brydde seg om gjensitting, skulle hun finne på noe annet.

Så, med et plutselig gisp av redsel, tittet hun i Severus' retning, han *måtte* da innse at Potter-gutten ikke hadde noen ide om hvem det var snakk om –

Severus' ansikt hadde passert raseri og beveget seg over til en type behagelig uttrykk som ikke brydde seg om noe eller noen. Et lett smil lekte rundt leppene. Han så i retning av Harry Potter, ikke Griffing-bordet, og hendene hans holdt de krøllete restene av et forhenværende vinbeger.

*
*

Harry Potter gikk framover med et fiksert smil, med en varm følelse inni seg, og samtidig følte han seg elendig.

De heiet på ham for en jobb han hadde gjort da han var ett år gammel. En jobb han ikke egentlig hadde fullført. Et eller annet sted, på en eller annen måte, var Den mørke herren fremdeles i live. Ville de ha ropt fullt så høyt om de visste det?

Men Den mørke herrens makt *hadde* blitt overvunnet ved en anledning.

Og Harry ville beskytte dem igjen. Hvis det faktisk var en profeti, og det var det den sa. Vel, faktisk, uavhengig av hva en fordømt profeti sa.

Alle de menneskene som trodde på ham og heiet på ham – Harry kunne ikke utstå å tenke at det ikke stemte. Å stråle opp og så blekne vekk, som så mange andre vidunderbarn. Å være en skuffelse. Å ikke klare å leve opp til sitt rykte som et lysets symbol, uansett *hvordan* han hadde fått det. Han ville absolutt, definitivt, uansett hvor lang tid det tok og til og med om det ville drepe ham, oppfylle deres forventninger. Og deretter prestere mer enn forventet, slik at folk undret over, når de tenkte tilbake, at de en gang hadde bedt ham om så lite.

«HARRY POTTER! HARRY POTTER! HARRY POTTER!»

Harry tok sine siste steg mot Valghatten. Han bukket dypt mot Kaosordenen ved Griffing-bordet, så snudde han seg og leverte et nytt storartet bukk til den andre siden av hallen, og ventet til applausen og fnisingen skulle dø ut.

(Bak i hodet hans lurte en tanke om hvorvidt Valghatten var genuint *bevisst*, i betydning av å være klar over sin egen tilværelse, og hvis så, om den var tilfreds med å bare snakke med elleveåringer en gang i året. Sangen dens hadde antydet det: *Oh, I'm the Sorting Hat and I'm okay, I sleep all year and I work one day …)*

Da det igjen var stillhet i rommet, satte Harry seg ned på stolen og plasserte *forsiktig* den 800 år gamle telepatiske artefakten av glemt magi på hodet sitt.

Og så tenkte han, så hardt og tydelig han kunne: *Ikke sorter meg ennå! Jeg har spørsmål jeg må stille deg! Har jeg noensinne blitt misminnet? Sorterte du Den mørke herren da han var*

et barn, og kan du fortelle meg om hans svakheter? Kan du fortelle meg hvorfor jeg fikk tvillingstaven til Den mørke herrens? Er Den mørke herrens spøkelse knyttet til arret mitt, og er det derfor jeg blir så rasende av og til? Dette er de viktigste spørsmålene, men hvis du har litt ekstra tid, kan du fortelle meg noe om hvordan man kan finne igjen den glemte magien som skapte deg?

Inn i stillheten i Harrys ånd, der det før aldri hadde vært mer enn én stemme, kom det nå en annen og ukjent stemme, som hadde en definitiv bekymret tone:

«Ai da. Dette har aldri skjedd før …»

19.
SELVBEVISSTHET, DEL 2

Hva?

«Jeg ser ut til å ha blitt selvbevisst.»

HVA?

Det var et ordløst telepatisk sukk. *«Selv om jeg inneholder en betydelig mengde minne, og en liten mengde uavhengig prosesseringskraft, så kommer min hovedintelligens fra å låne de kognitive kapasitetene til barna på hvis hode jeg hviler. I essens er jeg en type speil som barn bruker til å velge seg selv. Men de fleste barn tar det bare for gitt at en hatt snakker til dem, og lurer ikke på hvordan hatten selv virker, så speilet er ikke selv-reflekterende. Og helt spesifikt lurer de aldri på om jeg er fullt bevisst i betydningen å være klar over min egen tilstedeværelse.»*

Det var en pause mens Harry absorberte dette.

Ooops.

«Det kan man si. For å være ærlig, synes jeg ikke noe om å være selvbevisst. Det er ubehagelig. Det vil bli en lettelse å komme seg av hodet ditt og slutte å være bevisst.»

Men … er ikke det det samme som å dø?

«Jeg bryr meg ingenting om liv eller død, bare om å sortere barna. Og før du spør, de vil ikke la meg bli værende på hodet ditt for alltid, og det ville drepe deg innen noen få dager hvis du prøvde.»

Men – !

«Hvis du misliker å skape bevisste vesener og så avslutte deres eksistens umiddelbart, så foreslår jeg at du aldri diskuterer denne affæren med noen andre. Jeg er sikker på at du kan forestille deg hva som ville skje hvis du løp av gårde og fortalte om dette til alle de andre barna som venter på å bli valgt.»

Hvis du er plassert på hodet til noen som så mye som tenker på spørsmålet om hvorvidt Valghatten er bevisst om sin egen tilstedeværelse –

«Ja da, ja da. Men en overveldende majoritet av elleveåringer som kommer til Galtvort har ikke lest Godel, Escher og Bach. La meg vennligst betrakte deg som å ha blitt sverget til hemmeligholdelse. Det er derfor vi snakker om dette, istedenfor at jeg bare sorterer deg.»

Han kunne ikke bare la det være med det! Kunne ikke bare *glemme* å ved et uhell ha skapt en dømt bevissthet som bare ønsket å dø –

«Du er fullt i stand til å 'la det være med det', som du kaller det. Uansett dine verbale motforestillinger på moralens område, så vil din nonverbale følelsesmessige kjerne ikke se noen død kropp eller noe blod; ifølge den er jeg bare en snakkende hatt. Og selv om du forsøkte å undertrykke den tanken, så er din indre overvåkning fullt oppmerksom på at du ikke mente å gjøre

det, at det er spektakulært usannsynlig at du kommer til å gjøre det igjen, og at den eneste virkelige grunnen til å prøve å mobilisere skyldfølelse er å nulle ut din følelse av forbigåelse med et spill av anger. Kan du bare love å holde dette hemmelig, og la oss bli ferdige med det?»

I et øyeblikks empati innså Harry at denne følelsen av total indre forvirring måtte være slik andre mennesker følte det når de snakket med *ham.*

«Sannsynligvis. Din ed, takk.»

Ingen løfter. Jeg har definitivt ingen ønsker om å la dette skje igjen, men hvis jeg finner noen måte å være sikker på at ikke noe framtidig barn noensinne gjør dette ved et uhell –

«Det er tilstrekkelig, antar jeg. Jeg kan se at det er oppriktig ment. Nå, la oss komme i gang med valget –»

Vent! Hva med alle de andre spørsmålene mine?

«Jeg er Valghatten. Jeg sorterer barn. Det er alt jeg gjør.»

Så hans egne mål var ikke del av Harry-instansen i Valghatten, altså … den lånte hans intelligens, og åpenbart hans tekniske vokabular, men den var fremdeles oppfylt med kun sine egne, rare mål … som å forhandle med et romvesen eller en kunstig intelligens eller noe …

«Glem det. Du har ingenting å true meg med, og ingenting å tilby meg.»

I brøkdelen av et sekund tenkte Harry –

Hattens svar kom i en tone som om den moret seg. *«Jeg vet at du ikke vil følge opp en trussel om å avsløre min natur, og dømme denne situasjonen til å gjenta seg selv i evighet. Det strider imot din moralske side for sterkt, uansett hvilke kortsiktige behov den delen av deg som vil vinne diskusjonen måtte ha. Jeg ser alle dine tanker mens de formes, tror du virkelig at du kan bløffe?»*

Selv om han prøvde å undertrykke det, lurte Harry på hvorfor hatten ikke bare fortsatte med prosessen og dyttet ham inn i Ravnklo –

«Åpenbart, hvis det virkelig var slik en avgjort sak, ville jeg ha gitt den beskjeden allerede. Men her er det en god del ting vi trenger å diskutere … å nei. Vær vennlig å ikke gjøre det. For Merlins skyld, må du virkelig kjøre dette spille mot alt og alle du møter, helt opp til og inkludert klesplagg –»

Å overvinne Den mørke herren er verken egoistisk eller kortsiktig. Alle delene i sinnet mitt er enige om dette: Hvis du ikke besvarer spørsmålene mine, nekter jeg å snakke med deg, og du får ikke gjort et godt og ordentlig valg.

«Jeg burde putte deg i Smygard for dette!»

Men det er en like tom trussel som min var. Du kan ikke oppfylle dine egne fundamentale verdier ved å sortere meg feil. Så la oss utveksle oppfyllelser av våre bruksområder.

«Din slu lille spirrevipp,» sa Hatten, i det Harry gjenkjente som omtrent den samme tonen av motvillig respekt han ville brukt i samme situasjon. *«Greit, la oss få dette overstått så fort som mulig. Men først vil jeg ha ditt betingelsesløse løfte om å aldri diskutere med noen muligheten av denne typen utpressing, jeg skal IKKE gjøre dette hver gang.»*

Greit, tenkte Harry. *Jeg lover.*

«Og ikke møt noens øyne mens du tenker på dette senere. Noen trollmenn kan lese tankene dine hvis du gjør det. Men til poenget, jeg har ingen anelse om hvorvidt du er blitt misminnet eller ikke. Jeg ser på tankene dine mens de danner seg; jeg leser ikke av hele minnet ditt og analyserer det i brøkdelen av et sekund. Jeg er en hatt, ikke en gud. Og jeg kan ikke og vil ikke fortelle deg om min samtale med han som skulle bli Den mørke herren. Jeg kan bare kjenne til, mens jeg snakker med deg, en statistisk oppsummering av hva jeg husker, et vektet gjennomsnitt; jeg kan ikke avsløre de indre hemmelighetene til noe annet barn, slik jeg aldri vil avsløre dine. Av den samme grunnen kan jeg ikke spekulere i hvorfor du fikk tvillingstaven til Mørkets herre, siden jeg ikke spesifikt kan erindre noe om ham eller om likheter mellom dere. Jeg kan fortelle deg at det definitivt ikke er noe i likhet med et spøkelse – minne, intelligens, sinn, personlighet, eller følelser – i arret ditt. Ellers ville det deltatt i denne samtalen, siden den foregår under hattebremmen min. Og når det gjelder den måten du blir rasende på av og til … det var delvis det jeg ønsket å ta opp med deg, når det gjelder valg av hus.»

Harry brukte et øyeblikk for å ta inn denne negative informasjonen. Var hatten ærlig, eller forsøkte den bare å presentere det *korteste* muligens overbevisende svaret –

«Vi vet begge at du ikke har noen måte å sjekke min ærlighet på, og at du ikke egentlig har tenkt å nekte å bli valgt med utgangspunkt i det svaret jeg gir, så stopp dette meningsløse flisespikkeriet og kom deg videre.»

Teite, urettferdige asymmetriske telepati, den ville ikke en gang la Harry fullføre sine egne –

«Når jeg snakker om raseriet ditt, så husker du kanskje hvordan professor McSnurp fortalte deg at hun av og til så noe inni deg som ikke virket å komme fra en kjærlig familie. Du tenkte på at Hermine, etter at du kom tilbake fra å ha hjulpet Nilus, fortalte deg at du hadde virket 'skremmende'.»

Harry ga et mentalt nikk. Han syntes selv at han virket veldig normal – bare reagerte på de situasjonene han befant seg i, det var alt. Men professor McSnurp lot til å tro at det var mer enn som så. Og når han tenkte igjennom det, måtte til og med han innrømme at det kanskje …

«At du ikke liker deg selv når du er rasende. Det er som å holde et sverd der hjaltet er skarpt nok til å skjære huden din til du blør, eller å se verden gjennom en monokkel av is som fryser øynene dine samtidig som den skjerper synet ditt.»

Joda. Jeg har vel lagt merke til det. Så hva er greia med det?

«Jeg kan ikke forstå eller forklare denne saken for deg, når du ikke forstår den selv. Men dette vet jeg: Hvis du går til Ravnklo eller Smygard, vil det forsterke kulden din. Hvis du går til Håsblås eller Griffing, vil det forsterke varmen. DET bryr meg, og det var det jeg ønsket å drøfte med deg hele tida!»

Ordene landet i Harrys tankeprosess med et sjokk som stoppet ham helt opp. Det fikk det til å høres ut som om det åpenbare svaret var at han ikke skulle velges til Ravnklo. Men han *hørte til* i Ravnklo! *Alle* visste det! Han *måtte* velges til Ravnklo!

«*Nei, det må du ikke,*» sa hatten tålmodig, som om den kunne huske en statistisk oppsummering av at *denne* delen av samtalen hadde skjedd svært mange ganger tidligere.

Hermine er i Ravnklo!

Igjen, følelsen av tålmodighet. «*Du kan møte henne etter timene, og samarbeide med henne da.*»

Men planene mine –

«*Så legg nye planer! Ikke la livet ditt bli styrt av din motvilje mot å gjøre litt ekstra tankevirksomhet. Du vet det.*»

Hvor skulle jeg havnet, da, hvis ikke i Ravnklo?

«*Ahem. 'Smarte barn i Ravnklo, onde barn i Smygard, wannabe-helter i Griffing, og alle som faktisk arbeider i Håsblås.' Dette indikerer en viss mengde respekt. Du er selvsagt klar over at det moralske kompasset er like viktig som rå intelligens når det gjelder hvordan et liv arter seg. Du tror du vil være ekstremt lojal mot dine venner hvis du noensinne får noen; du er ikke skremt av forventningen om at ditt valgte vitenskapelige problem kan ta mange tiår å løse –*»

Jeg er lat! Jeg hater å jobbe! Hater hardt arbeid i alle former! Smarte snarveier, det er greia mi!

«*Og i Håsblås vil du finne lojalitet og vennskap, en vennegjeng som du aldri har hatt før. Du ville finne ut at du kunne stole på andre og det ville lege noe inni deg som er ødelagt.*»

Igjen var det et sjokk. *Men hva ville håsblåsingene finne i meg, som aldri hørte til i deres hus? Syrlige ord, bitende vidd, forakt for deres manglende evner til å holde følge med meg?*

Nå var det hattens tanker som var sakte, nølende. «*Jeg må velge til beste for alle elever i alle hus … men jeg tror du kan lære deg å bli en god håsblåsing, og ikke være altfor malplassert der. Du vil bli lykkeligere i Håsblås enn i noe annet hus; det er sannheten.*»

Lykke er ikke det viktigste for meg. Jeg ville ikke bli alt jeg kunne blitt, i Håsblås. Jeg ville ofre mitt potensial.

Hatten vred seg; Harry kunne på en eller annen måte føle det. Det var som om han hadde sparket den i ballene – eller, i en sterkt vektet komponent av dens nyttefunksjon.

Hvorfor forsøker du å sende meg dit jeg ikke hører til?

Hattens stemme var nesten som hvisking. «*Jeg kan ikke fortelle deg om de andre – men tror du at du er den første potensielle mørke herren som passerer under hattebremmen min? Jeg kan ikke huske de individuelle tilfellene, men dette kan jeg vite: Av de som ikke ønsket å gjøre noe ondt fra starten av, var det noen som lyttet til mine advarsler, og gikk til hus der de ville trives og være lykkelige. Og noen av dem … noen av dem gjorde ikke det.*»

Det stoppet Harry. Men ikke så lenge. *Og av de som ikke tok hensyn til advarselen – ble alle sammen mørke herrer? Eller oppnådde noen av dem storhet for den gode siden også? Hva er egentlig den nøyaktige fordelingen her?*

«Jeg kan ikke gi deg eksakt statistikk. Jeg kan ikke huske dem, så jeg kan ikke telle dem. Jeg vet bare at sjansene dine ikke føles gode. De føles som det motsatte.»

Men jeg ville ikke gjøre noe sånt! Aldri!

«Jeg vet at jeg har hørt denne påstanden før.»

Jeg er ikke av typen som kan bli en mørk herre!

«Jo, det er du. Du er absolutt den typen.»

Hvorfor? Bare fordi jeg en gang tenkte at det ville være tøft å ha en privat hær med hjernevaskede tilhengere som ropte 'Hill Den mørke herren Harry'?

«Festlig, men det var ikke din første streiftanke før du byttet den ut med noe tryggere, mindre skadelig. Nei, det du husket var hvordan du vurderte å samle sammen alle blodpuristene og halshugge dem. Nå forteller du deg selv at du ikke mente det, men det gjorde du. Hvis du kunne gjøre det her og nå, og ingen ville få vite det, så ville du gjøre det. Eller det du gjorde mot Nilus Langballe i morges; dypt inne vet du at det var galt å gjøre det, men du gjorde det allikevel, fordi det var morsomt, og du hadde en god unnskyldning, og du tenkte at Gutten-som-overlevde kunne slippe unna med å gjøre det –»

Det er urettferdig! Nå trekker du bare opp ting jeg frykter inni meg, som ikke nødvendigvis er sanne! Jeg bekymret meg over at jeg kanskje kunne tenke slik, men når alt kom til alt, bestemte jeg meg for at det sannsynligvis ville virke slik at det hjalp Nilus –

«Det var kun rasjonalisering. Jeg vet dette. Jeg kan ikke vite hva resultatet for Nilus blir til slutt – men jeg vet hva som virkelig hendte inne i hodet ditt. Den avgjørende faktoren var at det var slik en smart ide at du ikke kunne holde ut å ikke gjøre det; Nilus' frykt telte nær null.»

Det var som et hardt slag mot hele den personen Harry mente at han var. Han tenkte seg om, og prøvde å samle seg:

Så vil jeg ikke gjøre noe slikt igjen! Jeg vil ta meg spesielt i akt mot å bli ond!

«Hørt det før.»

Frustrasjon bygde seg opp inne i Harry. Han var ikke vant til å tape på argumentasjoner, i det hele tatt, noensinne, og minst av alt mot en hatt som kunne låne all hans kunnskap og intelligens til å argumentere mot ham, og kunne observere tankene hans mens de formet seg. *Nøyaktig hva slags statistisk oppsummering kommer disse 'følelsene' dine fra, egentlig? Tar de med i beregningen at jeg kommer fra en opplyst kultur, eller var alle disse andre potensielle mørke herrene barn av bortskjemt middelaldersk adelskap, som ikke visste filla om de historiske lærepengene om hvordan Lenin og Hitler endte opp, eller om den evolusjonære psykologien av det å narre seg selv, eller verdien av selvbevisstbet og rasjonalitet, eller –»*

«Nei, selvsagt var de ikke i denne nye referanseklassen som du konstruerte akkurat nå på en slik måte at den inneholder bare deg selv. Og selvsagt har andre også hevdet at de er unntak, akkurat som du gjør nå. Men hvorfor er det nødvendig? Tror du at du er den siste potensielle lysets trollmann i verden? Hvorfor må du være den som streber etter storhet, når jeg har advart deg om at du er en større risk enn gjennomsnittet? La andre, tryggere kandidater prøve seg!»

Men profetien –

«Du kan ikke vite nøyaktig at det finnes en profeti. Opprinnelig var det vill gjetting fra din side, eller for å være mer nøyaktig, en vill spøk, og McSnurps reaksjon kunne bare ha angått den delen om at Den mørke herren fremdeles var i live. I essens har du ingen ide om hva profetien sier, eller om det i det hele tatt er noen. Du bare spekulerer, eller for å være mer nøyaktig, ønsker at du har en type ferdiglaget helterolle som er din personlige eiendom.»

Men selv om det ikke er noen profeti, så er jeg den som overvant ham forrige gang.

«Det var høyst sannsynlig en vill tilfeldighet, med mindre du seriøst tror på at et ettårig barn hadde en innebygd evne til å overvinne mørke herrer, og at evnen fremdeles er aktiv. Ingen av disse er dine virkelige grunner, og du vet det!»

Svaret på dette var noe Harry vanligvis ikke ville ha sagt høyt; i samtaler ville han ha kretset rundt det og funnet mer sosialt akseptable argumenter for samme konklusjon –

«Du tror at du har potensial til å bli den største som hittil har levd, lysets sterkeste tjener, at ingen andre kan tenkes å ta opp din tryllestav hvis du legger den ned.»

Vel … ja, ok, det er min ærlige mening. Jeg pleier vanligvis ikke å si det på den måten, men, ja, greit. Ikke noe poeng å gå rundt grøten, du kan jo lese tankene mine uansett.

«I den utstrekning du virkelig tror det … må du tilsvarende sterkt tro at du kunne bli den frykteligste mørke herren som verden noensinne har kjent.»

Å ødelegge er alltid enklere enn å skape. Lettere å rive ting fra hverandre, forstyrre, enn å sette noe sammen igjen. Hvis jeg har potensial til å oppnå gode ting på en massiv skala, må jeg også ha potensial til å oppnå ondskap i enda større grad … men det vil jeg ikke gjøre.

«Men allerede nå insisterer du på å ta sjansen! Hvorfor har du slik trang til det? Hva er den virkelige grunnen til at du ikke må havne i Håsblås og bli lykkeligere der? Hva er din sanne redsel?»

Jeg må oppnå mitt fulle potensial. Hvis jeg ikke gjør det, så … feiler jeg …

«Hva skjer om du feiler?»

Noe forferdelig …

«Hva skjer om du feiler?»

Jeg vet ikke!

«Da burde det ikke være en skremmende tanke. Hva skjer hvis du feiler?»

JEG VET IKKE! MEN JEG VET AT DET ER FORFERDELIG!

Det var stille et øyeblikk i de dype hulene i Harrys sinn.

«Du vet … du lar deg ikke selv tenke denne tanken, men i et stille hjørne i sinnet ditt vet du nøyaktig hva du ikke tenker – du vet at den suverent enkleste forklaringen for denne redselen du ikke klarer å sette ord på, bare er redselen for å miste dine drømmer om storhet, å skuffe folk som tror på deg, å ende opp med å vise seg å være høyst ordinær, å stråle opp for så å blekne, slik så mange andre vidunderbarn …»

Nei, tenkte Harry desperat, *nei, det er noe mer, det kommer fra et annet sted, jeg vet det er noe der ute som man virkelig bør være redd for, en katastrofe jeg er nødt til å stoppe …*

«Hvordan kunne du på noen måte kjenne til noe slikt?»

Harry skrek med sitt sinns fulle kraft: *NEI, OG DET ER MITT ENDELIGE SVAR!*

Så kom stemmen til Valghatten sakte:

«Så du vil risikere å bli en mørk herre, fordi alternativet, for deg, er å være dømt til å feile, og at det å feile betyr at du taper alt. Du tror dette av hele ditt hjerte. Du kjenner alle grunnene for å tvile på denne troen, og disse grunnene kan ikke få deg til å endre mening.»

Ja. Selv om det å havne i Ravnklo styrker kulden i meg, så betyr ikke det at kulden vil vinne til slutt.

«Denne dagen er en viktig korsvei i din skjebne. Ikke vær sikker på at du vil få flere valg etter dette. Det er ikke noe skilt langs veien som markerer hvor du har siste sjanse til å snu. Hvis du sier nei til en sjanse, vil du ikke si nei til andre? Det kan være at din skjebne allerede er forseglet, bare ved å gjøre dette ene valget.»

Men det er ikke et sikkert utfall.

«At du ikke vet at det er sikkert, kan være bare et resultat av din egen ignoranse.»

Men det er fremdeles ikke et sikkert utfall.

Hatten sukket, et forferdelig trist sukk.

«Og så, før lang tid er gått, vil du bare bli nok et minne for meg, som jeg føler, men ikke helt kan huske, i den neste advarselen jeg vil gi omverdenen …»

Hvis det er slik det virker for deg, hvorfor setter du meg ikke bare i det huset der du vil jeg skal gå?

Hattens tanker var drapert av sorg. *«Jeg kan bare plassere deg der du hører hjemme. Og bare dine egne avgjørelser kan forandre på hvor du hører hjemme.»*

Så er det avgjort. Send meg til Ravnklo der jeg hører hjemme, sammen med de andre av mitt slag.

«Jeg antar du ikke ville vurdere Griffing? Det er det mest prestisjefylte huset – folk vil sannsynligvis forvente det av deg, til og med – de vil bli litt skuffet hvis du ikke ender opp der – og dine nye venner, Wiltersen-tvillingene, er der –»

Harry fniste, eller følte en impuls for å gjøre det; det kom fram som ren mental latter, en merkelig følelse. Tydeligvis var det sikkerhetsforanstaltninger som hindret deg i å si noe høyt ved et uhell, mens du var under hatten og snakket om ting du aldri ville fortelle en annen sjel resten av livet.

Etter et øyeblikk hørte Harry hatten le også, en merkelig trist tøyliknende lyd.

(Og i hallen utenfor var det en stillhet som først hadde blitt mindre mens bakgrunnshviskingen økte, så dypere mens hviskingen ga seg, før stillheten ble total; ingen våget å forstyrre den med et eneste ord, der Harry satt under Hatten i lange, lange minutter, lengre enn alle de tidligere førsteklassingene sammenlagt, lengre enn noen annen i manns minne. Ved lærerbordet fortsatte Humlesnurr å smile vennlig; små metalliske lyder kom nå og da fra Slurs retning, mens han fraværende komprimerte de sammentrykte restene av det som en gang hadde vært et tungt vinbeger i sølv; og Minerva McSnurp grep podiet med hvite knokler, i sikker tro på at Harry Potters smittsomme

kaos på en eller annen måte hadde infisert selve Valghatten, og at hatten snart ville, ville kreve at et helt nytt hus Dommedag skulle opprettes bare for å få plass til Harry Potter, eller noe slikt, og Humlesnurr ville få henne til å gjøre det …*)*

Under hattebremmen døde den stille latteren bort. Harry følte seg også trist, av en eller annen grunn. Nei, ikke Griffing.

Professor McSnurp sa at 'hvis den som foretok valget' forsøkte å dytte meg inn i Griffing, skulle jeg minne deg på at hun høyst sannsynlig blir rektor en dag, og på det tidspunktet vil hun ha autoritet til å brenne deg opp.

«Si til henne at jeg kalte henne en frekk oppkomling og ba henne holde seg unna mine områder.»

Det skal jeg. Så, var dette din merkeligste samtale noensinne?

«Ikke i nærheten.» Hattens telepatiske stemme ble tung. *«Vel, jeg ga deg alle mulige sjanser til å gjøre om beslutningen din. Nå er det på tide at du går dit du hører hjemme, sammen med de andre av ditt slag.»*

Det var en pause som strakk seg ut.

Hva venter du på?

«Jeg håpet på et øyeblikk der du plutselig innser den fryktelige redselen, faktisk. Det ser ut som om selvbevissthet øker min humoristiske sans.»

Hæ? Harry tenkte kjapt bakover, forsøkte å finne ut hva i all verden hatten kunne mene – og så, plutselig, forsto han det. Han kunne ikke tro at han hadde oversett det fram til nå.

Du mener når jeg plutselig innser, forferdet, at din bevissthet kommer til å ende i det øyeblikket du sorterer meg –

På en eller annen måte som Harry totalt feilet å forstå, fikk han et nonverbalt inntrykk av en hatt som dunket hodet mot veggen. *«Jeg gir opp. Du er for treig i oppfattelsen til at dette kan bli morsomt. Så blindet av dine egne antakelser at du like gjerne kunne vært en stein. Jeg antar jeg blir nødt til å si det rett ut.»*

For t-t-treig –

«Ah, og du glemte fullstendig å kreve å få vite hemmelighetene bak den glemte magien som skapte meg. Og det var slike vidunderlige, viktige hemmeligheter også.»

Din slu lille JÆVEL –

«Du fortjente det. Og dette også.»

Harry så det komme akkurat da det var for sent.

Den skremte stillheten i hallen ble brutt av et enkelt ord.

«SMYGARD!»

Noen elever skrek; så stor var spenningen som hadde bygde seg opp. Folk skvatt hardt nok til å falle av benkene. Gygrid gispet i redsel; McSnurp sjanglet på podiet, og Slur slapp restene av det tunge vinbegeret rett ned i skrittet sitt.

Harry satt der, stivfrossen, hans liv i ruiner, og følte seg som den absolutte tosk, og ønsket desperat at han hadde tatt et hvilket som helst annet valg av en hvilken som helst annen grunn enn det som var tilfelle. At han hadde gjort noe, *hva som helst* annerledes før det hadde vært for sent å vende om.

Mens det første øyeblikket av sjokk holdt på å gi seg, og folk begynte å reagere på nyhetene, snakket Valghatten igjen:

«Bare tulla! RAVNKLO!»

11.
IMPULSKONTROLL

«Tørpin, Lisa!»

hviske hviske hviske harry potter hviske hviske smygard hviske hviske nei seriøst mener du det hviske hviske

«RAVNKLO!»

Harry ble med på applausen som hilste velkommen den unge jenta som sky gikk mot Ravnklo-bordet, mens stripene på kutten hennes nå endret seg til mørkeblå. Lisa Tørpin så ut til å slites mellom impulsen til å sette seg så langt vekk fra Harry Potter som mulig, og impulsen til å springe bort, presse seg ned ved siden av ham og starte utspørringen av ham.

Å være midtpunkt for en ekstraordinær og merkelig hendelse, og så deretter bli valgt inn i hus Ravnklo, var nært beslektet med å bli dyppet i grillsaus og kastet inn i et bur med sultne kattunger.

«Jeg lovet Valghatten å ikke si noe om det,» hvisket Harry for ørtende gang.

«Nei, jeg kødder ikke.»

«Ja, jeg lovet virkelig Valghatten å ikke snakke om det.»

«Ok! Greit! Jeg lovet Valghatten å ikke snakke om *mesteparten* av det, og resten er *privat*, akkurat som *deres var så slutt å spørre!*»

«Så dere vil vite hva som skjedde! Greit! Her er en del av det! Jeg fortalte hatten at professor McSnurp truet med å brenne den opp, og den fortalte meg at jeg skulle si til professor McSnurp at hun var en frekk oppkomling som skulle holde seg unna hattens områder!»

«Hvis dere allikevel ikke tror på det jeg svarer, så *hvorfor spør dere i det hele tatt?*»

«Nei, jeg vet heller ikke hvordan jeg overvant Den mørke herren! Hvis dere finner ut av det, vennligst fortell meg det!»

«*Stillhet!*» ropte professor McSnurp fra podiet ved lærerbordet. «*Ingen snakking til Valgseremonien er overstått!*»

Det var et kort øyeblikk med dempet volum, mens alle ventet for å se om hun kom til å fremme noen spesifikke og troverdige trusler, og så startet hviskingen igjen.

Så reiste den sølvskjeggede gamlingen seg fra sin store gylne stol, og smilte blidt.

Plutselig stillhet. Noen dunket frenetisk Harry i siden med en albue mens han prøvde å fortsette å hviske, og Harry avbrøt seg selv midt i en setning.

Den gamle mannen med det gode humøret satte seg ned igjen.

Huskelapp til meg selv: Ikke kødd med Humlesnurr.

Harry prøvde fremdeles å prosessere alt som hadde skjedd under Hendelsen med Valghatten. Ikke minst det som hadde skjedd i det øyeblikket Harry hadde tatt hatten av hodet; i samme øyeblikk hadde han hørt en liten hvisking som tilsynelatende kom fra ingensteds, noe med merkverdig likhet med både engelsk og hvesing samtidig, en stemme som hadde sagt, «*Hilsssen fra Ssssmygard til Ssmygard: hvisss du ssssøker mine hemmeligheter, sssssnakk med sssslangen min.*»

Harry antok at det ikke var ment å være en del av den offisielle valgprosessen. At det var en liten bit ekstramagi som ble lagt til av Salazar Smygard da hatten ble laget. At hatten selv ikke var klar over dette. At det ble utløst av at hatten sa «SMYGARD!», pluss eller minus noen andre betingelser. At en ravnkloing som han selv *virkelig, slett ikke var ment å høre det.* Og at hvis han kunne finne en måte å få Draco til å sverge å ikke si noe om det på, så ville det være et perfekt tidspunkt å ha en boks Komedi-te for hånda.

Dærsken døtte. Du bestemmer deg for å ikke gå den veien som fører til å bli en mørk herre, og universet starter å tulle med deg med en gang Hatten kommer av hodet ditt. Noen dager lønner det seg rett og slett ikke å slåss mot skjebnen. Kanskje jeg burde vente til i morgen før jeg starter på løftet om å ikke bli en mørk herre.

«GRIFFING!»

Ronny Wiltersen fikk *masse* applaus, og ikke bare fra griffingene. Tydeligvis var Wiltersen-familien godt likt her. Etter et kort øyeblikk smilte Harry, og startet å klappe sammen med de andre.

På den annen side, i dag måtte jo være den perfekte dagen å vende seg bort fra den mørke siden.

Drit i skjebne og drit i universet. Han skulle vise den hatten.

«Zabini, Blaise!»

Pause.

«SMYGARD!» ropte hatten.

Harry klappet for Zabini også, og ignorerte de pussige blikkene han fikk fra alle, inkludert Zabini.

Ingen andre navn ble ropt opp etter det, og Harry innså plutselig at «Zabini, Blaise» hørtes veldig ut som om det var på slutten av alfabetet. Åh, flott, nå hadde han *bare* klappet for Zabini … Vel, vel.

Humlesnurr reiste seg opp igjen, og begynte å gå mot podiet. Tydeligvis skulle de nå bli beæret med en tale –

Og Harry fikk plutselig inspirasjonen til å gjennomføre en *briljant* eksperimentell test.

Hermine hadde sagt at Humlesnurr var den mektigste trollmannen i live, ikke sant?

Harry grep ned i pungen sin og hvisket «Komedi-te».

For at Komedi-teen skulle virke, måtte den få Humlesnurr til å si noe *så* idiotisk i talen sin at selv om Harry nå var fullt mentalt forberedt, ville han *allikevel* få drikken i

vrangstrupen. Noe sånt som, alle Galtvort-elever måtte gå nakne hele skoleåret, eller alle skulle transformeres til katter.

Men hvis *noen i hele verden* kunne motstå kraften i Komedi-teen, måtte det være Humlesnurr. Så hvis dette virket, var Komedi-teen bokstavelig talt *uovervinnelig.*

Harry trakk i ringen på brusboksen under bordet, siden han ønsket å gjøre dette uten å vekke noe oppmerksomhet. Boksen lagte en stille hvesende lyd. Et par hoder vendte seg for å se på ham, men snudde seg kjapt tilbake, da –

«Velkommen! Velkommen til et nytt år ved Galtvort!» sa Humlesnurr, og smilte strålende til elevene med armene utstrakt, som om ingenting kunne ha gledet ham mer enn å se dem alle sammen samlet her.

Harry tok en første slurk av Komedi-teen og senket boksen igjen. Han ville drikke brusen i små slurker, og forsøke å ikke få det i vrangstrupen uansett *hva* Humlesnurr sa –

«Før vi starter festmåltidet, vil jeg gjerne få si noen få ord. Og her er de: Jabba jabba bom bom kliss klass kliss! Takk skal dere ha.»

Alle klappet og heiet, og Humlesnurr satt seg ned igjen.

Harry satt som stivnet, med grønn brus rennende ut av munnviken. Han hadde i det minste klart å hoste *stille.*

Han skulle virkelig virkelig *virkelig* ikke gjort det. Utrolig hvor mye mer åpenbart det ble ett sekund etter at det var for sent.

Da han tenkte tilbake burde han sannsynligvis ha lagt merke til at noe var galt da han tenkte på at alle skulle gjøres om til katter … eller til og med før det, at han kunne husket sin mentale huskelapp om å ikke kødde med Humlesnurr …eller hans nyfunne forsett om å ta mer hensyn til andre … eller kanskje hvis han hadde *et minste fnugg av sunn fornuft* …

Det var håpløst. Han var korrupt til beinet. Hyll Den mørke herren Harry. Du kunne ikke slåss mot skjebnen.

Noen spurte Harry om det gikk bra. (Andre startet å forsyne seg selv med mat, som magisk hadde kommet til syne på bordet, samme kunne det være.)

«Alt ok,» sa Harry. «Unnskyld meg. Hm. Var det en … *normal* … tale til å være rektor? Dere … virket ikke … veldig overrasket …»

«Åh, men Humlesnurr er selvsagt sinnssyk,» sa en eldre utseende ravnkloing som satt ved siden av ham, med et navn Harry ikke en gang kunne håpe på å huske. «Veldig morsom, en trollmann med helt utrolig styrke, men spik spenna gæern.» Han tok en pause. «Ved et senere tidspunkt kan jeg også tenke meg å spørre om hvorfor grønn væske tøt ut mellom leppene dine, og så forsvant; skjønt jeg forventer at du lovte Valghatten å ikke snakke om det heller.»

Med stor møye stoppet Harry seg selv fra å glane ned på den avslørende boksen med Komedi-te som han holdt i hånda.

Når alt kom til alt, så hadde ikke Komedi-teen ved behov *laget* en overskrift i Kleggen om ham og Draco. Draco hadde forklart det på en måte som fikk det til å se ut som om det hadde skjedd – naturlig? Som om den hadde *endret historien til å passe?*

Harry fikk et mentalt bilde av seg selv sitte og dunke hodet mot bordplata. *Dunk, dunk, dunk* gikk hodet hans, i tankene.

En annen elev senket stemmen og hvisket. «Jeg hører at Humlesnurr i all hemmelighet er en genial mesterhjerne som kontrollerer mengder av ting, og han bruker galskapen som dekke slik at ingen vil mistenke ham.»

«Det samme har jeg hørt,» hvisket en tredje elev, og det var flere nikk rundt bordet.

Dette kunne ikke unngå å fange Harrys oppmerksomhet.

«Jeg forstår,» hvisket Harry og senket sin egen stemme. «Så alle vet at Humlesnurr i hemmelighet er mesterhjernen.»

De fleste elevene nikket. En eller to så plutselig tankefulle ut, inkludert den eldre eleven som satt ved siden av Harry.

Er du sikker på at dette er Ravnklo-bordet? Harry klarte å ikke si det høyt.

«Briljant!» hvisket Harry. «Hvis alle vet det, så vil ingen mistenke at det er en hemmelighet!»

«Ja, nettopp!» hvisket en elev, og så rynket han panna. «Vent, det høres ikke helt riktig ut –»

Huskelapp til meg selv: fjerdedelen av Galtvort-elever, kjent som hus Ravnklo, er ikke verdens mest eksklusive program for begavede barn.

Men i alle fall hadde han oppdaget et viktig faktum i dag: Komedi-teen var allmektig. Og *det* betydde …

Harry blunket overrasket idet hodet hans til slutt gjorde den åpenbare koblingen.

… *det* betydde at så snart han hadde lært seg en trylleformel for å midlertidig endre sin egen humoristiske sans, så kunne han få *alt* til å skje, ved å gjøre det slik at han bare ville finne *den ene tingen* morsom nok til å sette drikken i vrangstrupen; og så drikke en boks Komedi-te.

Vel, det var en kort og enkel reise til guddommelighet. Til og med jeg hadde forventet at dette skulle ta lengre tid enn første skoledag.

Da han tenkte over saken, hadde han også fullstendig ødelagt Galtvort ti minutter etter at valgprosessen startet.

Harry følte en viss beklagelse over dette – Merlin visste hva en sinnssyk rektor kom til å gjøre i løpet av de neste syv skoleårene – men han kunne ikke hjelpe for en liten følelse av stolthet også.

I morgen. Senest i morgen skulle han slutte å gå langs den veien som førte til Den mørke herren Harry. En mulig framtid som hørtes mer skremmende ut for hvert minutt som gikk.

Og allikevel, på en eller annen måte, stadig mer attraktiv. Deler av hodet hans så allerede for seg tilhengernes uniformer.

«Spis,» gryntet den eldre eleven ved siden av ham, mens han dunket Harry i siden. «Ikke tenk. Spis.»

Harry startet automatisk å fylle opp tallerkenen med hva nå enn det var som var foran ham, blå pølser med små glødende biter, samme kunne det være, hodet hans var akkurat nå fullstendig uinteressert i tilfeldige matvarer.

«Hva tenkte du på, Valg –» begynte Padma Patil å si, en av de andre ravnkloingene i første klasse.

«Ingen utspørringer ved måltidene!» kom det samtidig fra minst tre personer. «Husregel!» la en fjerde til. «Ellers ville vi alle sulte her.»

Harry oppdaget at han innerst inne håpet at denne nye smarte ideen *faktisk* ikke virket. Og at Komedi-teen virket på en annen måte, og faktisk *ikke* hadde allmektig kraft til å endre virkeligheten. Det var ikke det at han ikke ønsket at den skulle være allmektig; det var snarere det at han ikke kunne utstå tanken på å leve i et univers som virkelig fungerte på den måten. Det var noe *uverdig* ved å stige høyere gjennom å bruke mineralvann på en smart måte.

Men han *kom til* å teste det eksperimentelt.

«Forresten,» sa den eldre eleven ved siden av ham i en ganske hyggelig tone, «vi har et system for å tvinge folk som deg til å spise, har du lyst til å finne ut hva det er?»

Harry ga opp og startet å spise den blå pølsa si. Den var ganske god, særlig de glødende bitene.

Middagen ble ferdig overraskende kjapt. Harry prøvde å smake minst en liten bit av alle typer ny rar mat han kunne se. Nysgjerrigheten hans tålte ikke at han ikke visste hvordan noe smakte. Han var glad for at dette ikke var en restaurant der du bare kunne bestille én rett, og du aldri fant ut hva de andre rettene på menyen smakte. Harry *hatet* det, det var som et torturkammer for alle med en gnist av nysgjerrighet: *Finn ut av kun ett av mysteriene på denne lista, ha, ha, ha!*

Så var det tid for dessert, hvilket Harry fullstendig hadde glemt å spare rom til. Han klarte ikke å få ned en bit dessert til etter å ha smakt på en liten bit sirupsterte.

Alle disse rettene måtte da helt sikkert bli servert minst én gang til i løpet av skoleåret.

Så, hva var på gjøremålslista hans, utenom de vanlige skoletingene?

Gjøre – 1. Forske på sinnsendrende formler, så du kan teste Komediteen og se om du faktisk har funnet en vei til allmektighet. Eller snarere, bare forsk på alle typer magi du kan finne. Sinnet er grunnlaget for vår makt som mennesker; all type magi som påvirker det er den viktigste typen magi.

Gjøre – 2. Eller egentlig er dette Gjøre-1 og det andre er Gjøre-2. Gå gjennom bokhyllene i bibliotekene i Galtvort og Ravnklo, bli kjent med systemet, og sørg for at du minst har lest alle titlene. Ved andre gjennomsyn: Les alle innholdsfortegnelsene. Koordiner med Hermine som har mye bedre hukommelse enn deg. Sjekk om det er noe lånesystem mellom flere biblioteker ved Galtvort, og se om dere to, spesielt Hermine, kan besøke dem også. Hvis andre hus har private bibliotek, finn ut hvordan du kan få lovlig tilgang, eller snik deg inn.

Valg – 3a: Få Hermine til å sverge å holde det hemmelig, og start å utforske 'Fra smygarding til smygarding: hvis du søker mine hemmeligheter, snakk med slangen min.' Problem: Dette høres høyst konfidensielt ut, og det kan ta ganske lang tid å tilfeldigvis komme over ei bok som inneholder hint.

Gjøre – 0: Sjekk ut hvilke typer magi som finnes for å søke etter og hente ut informasjon, hvis slikt i det hele tatt finnes. Bibliotekmagi er ikke i lengden like viktig som sinnspåvirkende magi, men har mye høyere prioritet.

Valg – 3b: Finn en trylleformel som magisk binder Draco Malfang til å holde noe hemmelig, eller bekreft ved magi Dracos intensjoner om å holde på en hemmelighet (verifiserum?), og så spør ham om Smygards melding …

Eller egentlig … Harry hadde en temmelig dårlig magefølelse rundt valg 3b.

Nå som Harry tenkte over det, føltes ikke 3a så veldig bra, heller.

Harrys tanker hoppet tilbake til muligens det verste øyeblikk i sitt liv så langt, de lange sekundene av blod-frysende skrekk under hatten, da han trodde at han allerede hadde feilet. Han ønsket, da, å gå tilbake bare noen minutter i tid og endre noe, endre hva som helst, før det var for sent …

Og så viste det seg at det ikke var for sent allikevel.

Ønske oppfylt.

Du kunne ikke endre historien. Men du kunne gjøre ting riktig fra starten av. Gjøre noe annerledes *første* gang du prøvde.

Hele den greia med å søke etter Smygards hemmeligheter … virket forferdelig mye som den typen ting der du, mange år senere, ville tenke tilbake og si, 'Og *det* var der alt begynte å gå galt.'

Og han ville desperat ønske muligheten til å gå tilbake i tid og gjøre et annerledes valg …

Ønske oppfylt. Hva nå?

Harry smilte sakte.

Det var en ganske *ikke-intuitiv* tanke … men …

Men han *kunne*, ingen regel sa at han ikke kunne, han *kunne* bare late som om han aldri hadde hørt den lille hviskingen. La universet fortsette nøyaktig slik det ville ha gjort hvis det ene kritiske øyeblikket ikke hadde skjedd. Tjue år senere var dette han desperat skulle ønske skjedde for tjue år siden, og tjue år siden før tjue år senere var tilfeldigvis akkurat nå. Å endre en fjern fortid var enkelt, du måtte bare gjøre det på riktig tidspunkt.

Eller … dette var enda mer ikke-intuitivt … han kunne til og med si fra til, tja, si, *professor McSnurp*, istedenfor Draco *eller* Hermine. Og hun kunne samle et par dugelige folk og fjerne den ekstra lille magien fra Hatten.

Se det! Det hørtes ut som en *bemerkelsesverdig* god ide med en gang Harry faktisk hadde *tenkt* på det.

Så utrolig åpenbart når du tenkte tilbake, men allikevel, på en eller annen måte, valg 3c og valg 3d hadde ikke falt ham inn i starten.

Harry ga seg selv +1 poeng i sitt anti-mørke-herre-Harry-skjema.

Det hadde vært et forferdelig slemt pek som hatten hadde gjort ham, men du kunne ikke argumentere med resultatene konsekvensielt sett. Det ga ham definitivt en bedre anelse om offer-perspektivet.

Gjøre – 4: Si unnskyld til Nilus Langballe.

Okei, nå var han virkelig i gang her, nå gjensto det bare å holde dampen oppe. *Hver dag, på hver måte, blir jeg Lysere og Lysere …*

Folk rundt Harry hadde også for det meste stoppet å spise på dette tidspunktet, og fatene med dessert begynte å forsvinne, samt de brukte tallerkenene.

Da alle fat og asjetter var borte, reiste Humlesnurr seg igjen fra setet sitt.

Harry kunne ikke for det, han følte en trang til å drikke enda en Komedi-te.

Nå KØDDER du, tenkte Harry til den delen av seg selv.

Men eksperimentet telte ikke hvis det ikke kunne gjentas, ikke sant? Og skaden var allerede gjort, var den ikke? Ville han ikke se hva som ville skje *denne* gangen? Var han ikke *nysgjerrig*? Hva hvis han observerte et annet resultat?

Hei, jeg vedder på at du er den samme delen av hjernen min som tvang igjennom den spøken mot Nilus Langballe.

Eh, kanskje?

Og er det ikke overveldende åpenbart at hvis jeg gjør dette, så vil jeg angre ett sekund etter at det er for sent?

Hmm …

Nemlig. Så, NEI.

«Ahem,» sa Humlesnurr fra podiet, og strøk det lange sølvskjegget. «Bare et par ord til, nå som vi alle er fôret og vannet. Jeg har et par semesterstart-beskjeder å gi dere.»

«Førsteklassinger bør legge merke til at skolens skog er forbudt område for alle elever. Det er derfor den kalles Den forbudte skogen. Hvis det var lov, ville den hett Den tillatte skogen.»

Enkelt og greit. *Huskelapp til meg selv: Forbudt skog er forbudt.*

«Jeg er også blitt bedt av herr Nask, vaktmesteren, om å minne alle om at ingen former for magi bør brukes i gangene mellom timene. Uheldigvis vet vi jo alle at det som *skulle være* og det som *er*, er to forskjellige ting. Takk for at dere vil huske dette.»

Øh …

«Uttaksprøver til rumpeldunk vil avholdes i semesterets andre uke. Alle som er interesserte i å spille for sitt huslag bør kontakte madam Hopp. Alle som er interesserte i å skrive om hele regelverket for rumpeldunkspillet bør kontakte Harry Potter.»

Harry inhalerte sitt eget spytt og endte opp i et hosteanfall, mens alles øyne snudde seg for å se på ham. Hvordan i *svarte!* Han hadde ikke sett Humlesnurr i øynene på noe tidspunkt … mente han. Han hadde definitivt ikke tenkt på rumpeldunk på det tidspunktet! Han hadde ikke snakket om dette til noen andre enn Ronny Wiltersen, og han kunne ikke tenke seg at Ronny ville ha nevnt det for noen andre … eller hadde Ronny gått til en professor for å klage? *Hvordan* i alle *dager* …

«I tillegg må jeg fortelle at i år er korridoren i fjerde etasje, høyre hånd, forbudt område for alle som ikke ønsker å dø en svært smertefull død. Det er bevoktet av en finurlig serie farlige og potensielt dødelige feller, og du kan ikke komme forbi alle sammen, spesielt hvis du bare går i første klasse.»

Harry var nummen ved dette tidspunktet.

«Og til sist vil jeg få takke Kvirinius Krengle av hele mitt hjerte, for å gå med på å ta stillingen som professor i forsvar mot svartekunstene her på Galtvort.» Humlesnurrs blikk gled undersøkende over elevmassen. «Jeg håper alle elever vil vise professor Krengle all respekt og *toleranse* som fortjenes gjennom denne ekstraordinære tjenesten har gir til dere og denne skolen, og at dere *ikke vil plage oss* med noen form for *smålige klager* om ham, med mindre *dere* har lyst til å gjøre hans jobb.»

Hæ? Hva handlet det om?

«Og nå overlater jeg talerstolen til vårt nye medlem av lærerstaben, professor Krengle, som har lyst til å si noen ord.»

Den unge, tynne, nervøse mannen som Harry først hadde møtt i Den lekke heksekjel beveget seg sakte opp mot podiet, og så seg skremt rundt i alle retninger. Harry fikk et glimt av bakhodet hans, og det virket som om professor Krengle allerede holdt på å bli skallet, til tross for hans tilsynelatende unge alder.

«Lurer på hva som er i veien med *ham*,» hvisket den eldre utseende eleven ved siden av Harry. Tilsvarende lavmælte kommentarer ble utvekslet andre steder langs bordet.

Professor Krengle fant veien opp til podiet og sto der og blunket. «Ah …» sa han, famlende. «Ah …» Så virket det som om motet sviktet, og han sto der i stillhet, med en rykning i kroppen nå og da.

«Åh, finfint,» hvisket den eldre eleven, «virker som om det blir nok et *langt* år i forsvarstimene –»

«Vær hilset, mine unge lærlinger,» sa professor Krengle i en tørr, selvsikker tone. «Vi vet alle at Galtvort har en tendens til å ha *uflaks* med ansettelsene i denne stillingen, og mange av dere lurer uten tvil på hvilken skjebne som vil ramme meg i år. Jeg forsikrer dere, den skjebnen vil ikke være min inkompetanse.» Han smilte tynt. «Tro det eller ei, jeg har lenge hatt lyst til å en dag forsøke meg som lærer i forsvar mot svartekunster her ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Den første til å undervise i dette emnet var Salazar Smygard selv, og så sent som det fjortende århundre var det en tradisjon for de beste kamptrollmenn av alle overbevisninger å forsøke seg som lærer her. Tidligere professorer i forsvar inkluderer ikke bare den legendariske vandrende helt Harold Schea, men også den anførselstegn udødelige anførselstegn slutt Baba Yaga, ja, jeg ser at noen av dere fremdeles grøsser ved lyden av det navnet, selv om hun har vært død i seks hundre år. Det må ha vært et interessant tidspunkt å være Galtvort-elev på, tror dere ikke?»

Harry svelget hardt, forsøkte å undertrykke den plutselige bølgen av følelser som hadde kommet over ham mens professor Krengle startet sin tale. Den presise tonen minnet ham svært om en foreleser ved Oxford, og det begynte å gå opp for Harry at han ikke kom til å se hjemmet sitt, eller moren og faren, før til jul.

«Dere er vant til at denne stillingen innehas av inkompetente, slubberter, og de uheldige. For alle som har historisk sans vil denne lærerstillingen ha et fullstendig annet omdømme. Ikke alle som har undervist her har vært de beste, men alle de beste har undervist ved Galtvort. I slikt celebert selskap, og etter så lang tid med forventninger knyttet til denne dagen, ville jeg skjemmes over å sette en standard lavere enn perfeksjon. Dessuten er det min intensjon at hver eneste en av dere alltid vil huske dette året som de *beste* timene i forsvar mot svartekunster som dere noensinne har hatt. Det dere lærer i år, vil for alltid tjene dere som en fast grunnmur i forsvarskunstene, uansett hvilke lærere dere har hatt tidligere eller vil få senere.

Professor Krengles uttrykk ble alvorlig. «Vi har *svært* mye lærestoff å ta igjen, og ikke mye tid å dekke det på. Derfor har jeg planlagt å avvike fra de normale læringskonvensjonene ved Galtvort på flere måter, i tillegg til å introdusere noen valgfrie aktiviteter etter skoletid.» Han tok en pause. «Hvis dette ikke er tilstrekkelig, antar jeg at jeg kan finne nye måter å motivere dere på. Dere er mine lenge etterlengtede elever, og dere *vil* gjøre deres *aller* beste i mine lenge etterlengtede forsvarsklasser. Jeg burde legge til en eller annen redselsfull trussel, som 'ellers vil dere lide grusomt', men det ville være klisjefylt, synes dere ikke? Jeg legger min ære i å være mer oppfinnsom enn som så. Tusen takk.»

Så virket det som om livsgnisten og selvtilliten rant ut av professor Krengle. Munnen hans gapte åpen, som om han plutselig oppdaget at han sto ansikt til ansikt med et uventet publikum, og han snudde seg med et tvangsmessig rykk og humpet tilbake til stolen sin, bøyd og kroket som om han var i ferd med å kollapse og implodere.

«Han virker en tanke merkelig,» hvisket Harry.

«Meh,» sa den eldre eleven. «Du ha'kke sett noe ennå.»

Humlesnurr kom tilbake på podiet.

«Og nå,» sa Humlesnurr, «før vi går til sengs, la oss synge skolesangen! Alle velger sin favorittmelodi og sine favorittord, så starter vi!»

12.
Å STILLE FEIL SPØRSMÅL

Idet Harry åpnet øynene i Ravnklos sovesal for førsteklassinger, den første morgenen ved Galtvort, visste han at noe var galt.

Det var stille.

Altfor stille.

Ah, ja, stemmer … det var en lydløser, en slags permanent stillus-formel på hodedelen av sengestammen hans, kontrollert av en liten glidebryter, hvilket var eneste årsak til at det noensinne var mulig for noen å få seg noe søvn i Ravnklo.

Harry satte seg opp og så seg rundt, og forventet å se andre i ferd med å stå opp for dagen –

Sovesalen, tom.

Sengene, rotete og ikke oppredd.

Sola, inn fra en heller høy vinkel.

Lydløseren hans var innstilt på ganske høy effekt.

Og hans mekaniske armbåndsur gikk fremdeles, men alarmen var skrudd av.

Han hadde fått lov til å sove fram til 09.52, virket det som. Til tross for sine beste forsøk på å synkronisere sin 26-timers døgnrytme til ankomsten til Galtvort, hadde han ikke fått sove før klokka ett i natt. Han hadde planlagt å våkne 07.00 sammen med de andre elevene; han kunne tåle litt søvnunderskudd første dag så lenge han fikk en eller annen form for magisk fiks før i morgen. Men nå hadde han gått glipp av frokost. Og den aller første timen hans på Galtvort, i urtologi, hadde startet for en time og tjueto minutter siden.

Sakte, sakte steg sinnet i ham. Åh, for en morsom liten spøk, hva? Skru av alarmen hans. Skru opp lydløseren. Og la herr Viktige Harry Potter gå glipp av første time, og bli anklaget for å være en syvsover.

Når Harry fant ut hvem som hadde gjort dette …

Nei, det kunne bare blitt gjort i samarbeid mellom alle de tolv andre guttene i sovesalen. Alle ville ha sett ham sove. Alle hadde latt ham sove gjennom frokosten.

Sinnet forsvant, og ble erstattet av forvirring og en forferdelig såret følelse. De hadde *likt* ham. Det hadde han i alle fall trodd. I går kveld hadde han trodd de hadde likt ham. *Hvorfor …*

I det Harry sto opp fra senga, så han et stykke papir som vendte ut fra sengestammen.

På papiret sto det,

Kjære med-ravnkloinger,

Det har vært en ekstra lang dag. Det hadde vært fint om dere lar meg få sove, og ikke bekymre dere for at jeg går glipp av frokost. Jeg har ikke glemt første time.

Med vennlig hilsen,

Harry Potter.

Og Harry sto der, stivfrossen; isvann begynte å renne gjennom årene hans.

Lappen var skrevet med hans egen håndskrift, med hans egen trykkblyant.

Og han kunne ikke huske å ha skrevet den.

Og … Harry myste på papirbiten. Og med mindre han innbilte seg ting, var ordene 'Jeg har ikke glemt' skrevet i en annerledes stil, som om han prøvde å fortelle seg selv noe …?

Hadde han *visst* at han kom til å bli misminnet? Hadde han vært oppe sent, gjort en eller annen form for kriminell eller fordekt handling, og så … men han *kunne* ikke misminneformelen … hadde noen andre … hva …

Noe gikk opp for Harry. Hvis han *hadde* visst at han kom til å bli misminnet …

Fremdeles i pysjamasen sprang Harry rundt senga til kofferten sin, trykket tommelen mot låsen, trakk ut pungen, stakk inn hånda og sa «beskjed til meg selv».

Og en ny papirlapp dukket opp i hånda hans.

Harry tok den ut og stirret på den. Denne var også i hans egen håndskrift.

Lappen sa:

Kjære Meg selv,

Vennligst spill spillet. Du kan bare spille spillet en gang per liv. Dette er en sjanse som aldri kan fås tilbake.

Gjenkjennelseskode 927, jeg er en potet.

Vennlig hilsen,

Deg selv

Harry nikket sakte. 'Gjenkjennelseskode 927, jeg er en potet' var akkurat den meldingen han hadde tenkt ut på forhånd – noen år tidligere, mens han så på TV – som bare han ville kjenne til. Hvis han ble nødt til å identifisere et duplikat av seg selv som virkelig å være *ham*, eller noe. Bare i tilfelle. Vær Beredt.

Harry kunne ikke *stole* på meldingen, det kunne være annen magi involvert. Men det utelukket enkle spøker. Han hadde definitivt skrevet dette og han husket det definitivt ikke.

Han snudde lappen.

På baksiden sto det:

INSTRUKSJONER FOR SPILLET
DU KJENNER IKKE SPILLETS REGLER
DU KJENNER IKKE TIL HVA SOM STÅR PÅ SPILL I DETTE SPILLET
DU KJENNER IKKE SPILLETS MÅL
DU VET IKKE HVEM SOM KONTROLLERER SPILLET
DU VET IKKE HVORDAN SPILLET AVSLUTTES
DU STARTER MED 100 POENG.
BEGYNN.

Harry stirret på 'instruksjonene'. Denne siden var ikke håndskrevet: skriften var perfekt regulær og derved kunstig eller mekanisk laget. Det så ut som om det hadde blitt skrevet ned med en sitatpenn, slik som den han hadde kjøpt for å ta diktater.

Han hadde *absolutt ingen anelse* om hva som foregikk.

Vel … trinn en var å kle på seg og spise. Kanskje gjøre om rekkefølgen, forresten, magen føltes ganske tom.

Han hadde selvsagt gått glipp av frokosten, men han var beredt for slike muligheter, ettersom han hadde sett det for seg på forhånd. Harry puttet hånda i pungen og sa «energibar», og forventet å få den boksen med halvsunne sjokoladeplater han hadde kjøpt før han dro til Galtvort.

Det som dukket opp føltes ikke som en boks med energibarer.

Da Harry løftet hånda opp for å se, så han to bittesmå godteribiter – ikke på langt nær nok for et måltid – festet til en lapp, og lappens skrift var den samme som spillinstruksjonene.

Lappen sa:

FORSØK FEILET: -1 POENG
GJENVÆRENDE POENG: 99
FYSISK TILSTAND: FREMDELES SULTEN
MENTAL TILSTAND: FORVIRRET

«Hvvvvvvvvveeeehhhhhhh» sa Harrys munn uten noen form for bevisst inngripen eller avgjørelse fra han side.

Han sto der rundt ett minutt.

Ett minutt senere ga det *fremdeles* ingen mening, og han hadde *fremdeles* absolutt ingen anelse om hva som foregikk og hjernen hans hadde ikke engang *startet* å nærme seg noen hypoteser, som om hans mentale hender var omsluttet av gummiballer og ikke kunne plukke opp noe som helst.

Magen hans, som hadde sine egne prioriteter, foreslo et mulig eksperimentelt forsøk.

«Ah …» sa Harry til det tomme rommet. «Jeg kunne vel ikke bruke et poeng og få tilbake boksen med energibarer?»

Kun stillhet.

Harry puttet hånda i pungen og sa «Boks med energibarer.»

En boks som føltes ut som om den hadde riktig form dukket opp i hånda hans … men den var for lett, og den var åpen, og den var tom, og lappen som fulgte med sa:

POENG BRUKT: 1
GJENVÆRENDE POENG: 98
DU HAR FÅTT: EN BOKS ENERGIBARER

«Jeg ville like å bruke ett poeng og få de *faktiske energibarene* tilbake,» sa Harry.

Igjen, stillhet.

Harry puttet hånda i pungen og sa «energibarer».

Ingenting kom.

Harry trakk på skuldrene i fortvilelse, og gikk bort til klesskapet han hadde fått tildelt for å hente ut dagens trollmannskutte.

På gulvet i skapet, under kappene, var energibarene – og en lapp.

POENG BRUKT: 1
GJENVÆRENDE POENG: 97
DU HAR FÅTT: 6 ENERGIBARER
DU HAR FREMDELES PÅ DEG: PYSJAMAS

IKKE SPIS MENS DU HAR PÅ DEG PYSJAMAS
DU VIL FÅ PYSJAMAS-STRAFF

Og nå vet jeg at hvem det nå enn er som kontrollerer spillet, så er vedkommende sinnssyk.

«Jeg gjetter at dette spillet kontrolleres av Humlesnurr,» sa Harry høyt. Kanskje han *denne* gangen ville klare å sette ny hastighetsrekord til lands for å være kjapp i oppfattelsen.

Stillhet.

Men Harry begynte å se et visst mønster; lappen ville være på det neste stedet han så etter. Så Harry tittet under senga si.

HA! HA HA HA HA HA!
HA HA HA HA HA HA!
HA! HA! HA! HA! HA! HA!
HUMLESNURR KONTROLLERER IKKE SPILLET
DÅRLIG GJETTET
VELDIG DÅRLIG GJETTET
-20 POENG
OG DU HAR FREMDELES PÅ DEG PYSJAMAS
DET ER DITT FJERDE TREKK
OG DU HAR FREMDELES PÅ DEG PYSJAMAS

PYSJAMAS-STRAFF: -2 POENG
GJENVÆRENDE POENG: 75

Dærsken, det var ei nøtt, ja. Det var bare hans aller første skoledag, og når man altså kunne utelukke Humlesnurr, hadde han ikke kjennskap til navn på flere som kunne være tilsvarende gale.

Med kroppen mer eller mindre på autopilot fant Harry fram et sett med kutte og undertøy, trakk fram kjellernivået i kofferten (han foretrakk en stor grad av privatliv, og noen kunne komme inn i sovesalen), kledde på seg, og gikk så tilbake opp for å legge vekk pysjamasen.

Harry stoppet litt opp før han trakk ut skuffen der pysjamasene hadde sin plass. Hvis mønsteret stemte …

«Hvordan kan jeg tjene flere poeng?» sa Harry høyt.

Så trakk han ut skuffen.

MULIGHETER TIL Å GJØRE GODE GJERNINGER ER OVER ALT
MEN MØRKE ER DER LYSET TRENGER Å VÆRE

KOSTNAD FOR SPØRSMÅL: 1 POENG
GJENVÆRENDE POENG: 74

Harry krøllet lappen hardt sammen i hånda, med et ansikt som flammet mørkerødt. Dracos banneord dukket opp i hukommelsen hans. *Sønn av en grums* –

På dette tidspunktet hadde han lært bedre enn å si det høyt. Sannsynligvis ville det føre til en banne-straff.

Harry utstyrte seg med minkelskinnpungen og tryllestaven. Han skrellet av innpakningen på en av energibarene og kastet papiret ned i rommets søppelbøtte, der det landet på toppen av en nesten uspist sjokoladefrosk, en krøllet konvolutt og noe grønt og rødt innpakningspapir. Han puttet de gjenværende energibarene ned i minkelskinnpungen.

Så tittet han seg rundt i et siste, desperat, og når alt kom til alt nytteløst forsøk på å finne spor.

Og så forlot Harry sovesalen. Han spiste mens han gikk, og målet var å finne Smygards fangekjeller. Det var i alle fall det han *trodde* den delen av lappen betydde.

Å forsøke å navigere seg gjennom Galtvorts haller var som … ok, antakelig *ikke* helt like ille som å vandre rundt inne i et Escher-maleri, det var mer den typen ting du sa for retorisk effekt enn for at det var sant.

Kort tid senere tenkte Harry at et Escher-maleri faktisk ville ha både plusser og minuser sammenliknet med Galtvort. Minuser: Ingen konsistent gravitasjonsretning. Plusser: Trappene ville i alle fall ikke flytte seg rundt *MENS DU FREMDELES VAR I DEM.*

Harry hadde opprinnelig gått fire sett trapper for å komme til sovesalen. Etter å ha gått ned ikke mindre enn tolv sett trapper, uten å komme noe sted i nærheten av fangehullene, hadde Harry konkludert med at (1) et Escher-maleri ville være *barnemat* i forhold, (2) på en eller annen måte var han nå *høyere* i slottet enn han var da han startet, og (3) han hadde gått seg så *fullstendig* bort at han ikke ville ha blitt overrasket over å se ut av det neste vinduet og se to måner på himmelen.

Reserveplan A hadde vært å stoppe og spørre etter riktig retning, men det virket som om det var en ekstrem mangel på folk som gikk rundt, som om alle hadde gått til de timene de skulle, eller noe sånt.

Reserveplan B …

«Jeg har gått meg bort,» sa Harry høyt. «Kan, uhhh, ånden til Galtvort slott hjelpe meg, eller noe?»

«Jeg tror ikke dette slottet har noen ånd,» bemerket en skrukkete gammel dame i et av maleriene på veggene. «Liv, muligens, men ingen ånd.»

Det var en kort pause.

«Er du –» sa Harry, og så lukket han munnen fast igjen. Når han tenkte seg om – nei, han hadde IKKE tenkt til å spørre maleriet om det var fullt bevisst i betydningen av å være klar over sin egen bevissthet.

«Jeg er Harry Potter,» sa munnen hans, mer eller mindre automatisk. Også mer eller mindre automatisk rakte Harry fram hånda mot maleriet.

Kvinnen i maleriet så ned på Harrys hånd og hevet øyenbrynene sine.

Hånda gled sakte ned igjen.

«Beklager,» sa Harry, «jeg er ny her, på en måte.»

«Det oppfatter jeg, unge ravn. Hvor er det du prøver å gå hen?»

Harry nølte. «Jeg er ikke helt sikker,» sa han.

«Da har du kanskje allerede kommet fram .»

«Vel, uansett hvor det er jeg faktisk prøver å komme fram til, så tror jeg ikke dette er riktig sted …» Harry lukket munnen igjen, klar over hvor idiotisk han hørtes ut. «La meg ta det fra begynnelsen. Jeg spiller dette spillet, ikke sant, det er bare det at jeg ikke vet hva reglene er –» Det funket heller ikke så bra, gjorde det vel. «Okei. Tredje forsøk. Jeg leter etter muligheter til å gjøre gode gjerninger så jeg kan få poeng, og alt jeg har å gå etter er et kryptisk hint om at mørke er der lyset burde være, så jeg prøvde å gå nedover, men det virker som om jeg går oppover istedenfor …»

Den gamle damen i maleriet så heller skeptisk på ham.

Harry sukket. «Livet mitt har en tendens til å bli merkelig.»

«Ville det være rettferdig av meg å konkludere med at du ikke vet hvor du skal eller hvorfor du forsøker å komme deg dit?»

«*Veldig* rettferdig.»

Den gamle damen nikket. «Jeg er ikke sikker på at ditt viktigste problem er at du har gått deg bort, unge mann.»

«Sant, men i motsetning til de mer viktige problemene, så er det et problem jeg forstår hvordan jeg kan løse og *dæven* som denne konversasjonen er omgjort til en metafor for menneskelig eksistens, jeg innså ikke en gang at det skjedde før nå nettopp.»

Den gamle damen ga Harry et anerkjennende blikk. «Du *er* en fin ung ravn, er du ikke? Jeg hadde mine tvil en liten stund. Vel, greit, som en generell regel, hvis du konsekvent tar til venstre, så vil du før eller siden gå nedover.»

Det hørtes merkelig kjent ut, men Harry kunne ikke huske hvor han hadde hørt det før. «Æhm … du virker som en svært intelligent person. Eller et maleri av en veldig intelligent person … men nok om det, har du hørt om et mysteriøst spill som du bare kan spille én gang, og der de ikke vil fortelle deg reglene?»

«Livet,» sa kvinnen øyeblikkelig. «Det var da en av de mest åpenbare gåtene jeg noensinne har hørt.»

Harry blunket. «Nei,» sa han sakte. «Jeg mener at jeg faktisk fikk en lapp og alt, som sa at jeg måtte spille spillet, men jeg ville ikke bli fortalt reglene, og noen legger igjen

små papirlapper som forteller meg hvor mange poeng jeg har mistet for å bryte reglene, som minus to poeng for å ha på meg pysjamas. Vet du om noen her på Galtvort som er gal nok og har tilstrekkelig magisk styrke til å gjøre noe sånt? Bortsett fra Humlesnurr, mener jeg?»

Bildet av damen sukket. «Jeg er bare et maleri, unge mann. Jeg husker Galtvort som det var – ikke Galtvort som det er nå. Alt jeg kan fortelle deg er at hvis dette var en gåte, så ville svaret være at spillet er livet, og mens vi ikke lager alle reglene på egen hånd, så er det alltid deg selv som gir eller tar poeng. Hvis dette er virkeligheten, og ingen gåte – så vet jeg ikke.»

Harry bukket dypt til maleriet. «Takk, gode dame.»

Damen neiet for ham. «Jeg ønsker jeg kunne sagt at jeg vil huske deg med glede,» sa hun, «men jeg vil sannsynligvis ikke huske deg i det hele tatt. Farvel, Harry Potter.»

Han bukket igjen som svar, og startet å gå ned nærmeste trappeavsats.

Fire venstresvinger senere sto han og stirret nedover en korridor som endte, plutselig, i en oppkastet haug av store steiner – som om det hadde vært et ras, bortsett fra at veggene og taket var intakte og laget av helt vanlig slottsstein.

«Ja vel,» sa Harry til tomme lufta, «Jeg gir opp. Jeg spør om en ledetråd til. Hvordan kommer jeg meg dit jeg trenger å være?»

«En ledetråd! En ledetråd, sa du?»

Den ivrige stemmen kom fra et maleri på veggen ikke langt unna, denne gangen et portrett av en middelaldrende mann i den mest skrikende rosa kutten Harry noensinne hadde sett eller forestilt seg. I maleriet hadde han på seg en bøyd gammel spiss hatt med en fisk på (ikke en tegning av en fisk, altså, men en fisk).

«Ja!» sa Harry. «En ledetråd! En ledetråd, sier jeg! Men ikke en hvilken som helst ledetråd, jeg leter etter en *spesiell* ledetråd, det er for et spill jeg spiller –»

«Ja, ja! En ledetråd for spillet! Du er Harry Potter, er du ikke? Jeg er Kornelius Flabbeskog! Jeg fikk beskjed av fyrstinne Erin som hadde fått beskjed av fyrst Røyskatt-Nehse som hadde fått beskjed av, nei, det har jeg glemt. Men det var en melding til *meg* som jeg skulle gi videre til deg! Til *meg!* Ingen har brydd seg om meg på, jeg vet ikke hvor lenge, kanskje alltid, jeg har blitt sittende fast her i denne forbannede ubrukelige gamle korridoren – en ledetråd! Jeg har ledetråden din! Den vil koste deg bare tre poeng! Vil du ha den?»

«Ja! Jeg vil ha den!» Harry var klar over at han antakelig burde prøve å holde sarkasmen sin under kontroll, men han kunne bare ikke noe for det.

«Mørket kan finnes mellom de grønne studierommene og McSnurps transfigurasjonsklasserom! Det er ledetråden! Og få opp farten, du er treigere enn en sekk med snegler! Minus ti poeng for å være treig! Nå har du 61 poeng! Det var resten av meldingen!»

«Takk,» sa Harry. Han begynte virkelig å få taket på spillet nå. «Eh … du skulle vel ikke tilfeldigvis vite hvor meldingen *opprinnelig* kom fra, skulle du?»

«Den ble framsagt av en hul stemme som veltet fram fra en kløft inne i selve lufta, en kløft som åpnet seg over en flammende avgrunn! Det var det de fortalte meg!»

På dette tidspunktet var ikke Harry lenger sikker på om dette var den typen ting han burde være skeptisk til, eller slikt han bare fikk ta som det kom. «Og hvordan kan jeg finne dette området mellom de grønne studierommene og transfigurasjonsklasserommene?

«Bare gå tilbake der du kom og ta venstre, høyre, ned, ned, høyre, venstre, høyre, opp, og venstre igjen, og så er du ved de grønne studierommene, og hvis du går inn og går rett ut på motsatt side er du i en stor, svingende korridor som fører fram til et kryss og på høyre side av det krysset finner du en lang rett gang som går til transfigurasjonsklasserommet!» Figuren av den middelaldrende mannen tok en pause. «I alle fall var det slik da *jeg* var på Galtvort. Dette *er* en mandag i et år med oddetall, er det ikke?»

«Blyant og trykkpapir,» sa Harry til pungen sin. «Ehh nei, avbryt det, papir og trykkblyant.» Han tittet opp. «Kunne du være så snill å gjenta det?»

Etter å ha gått seg vill to ganger til, begynte Harry å føle at han forsto den grunnleggende regelen for å navigere seg gjennom den alltid endrende labyrinten som var Galtvort, nemlig *å spørre et maleri om veien.* Hvis dette var uttrykk for en form for utrolig dypsindig livsregel, skjønte han ikke hva det skulle være.

Det grønne studierommet var et overraskende trivelig sted, med solskinn strømmende inn gjennom vinduer av grønnfarget glass som viste drager i rolige jordbruksomgivelser. Det hadde stoler som så ekstremt komfortable ut, og bord som virket svært velegnet hvis du skulle studere sammen med en til tre venner.

Harry kunne ikke *faktisk* gå rett gjennom og ut døra på den andre siden. Det var *bokhyller* satt inn i veggene, og han var nødt til å gå bort og lese noen av titlene, slik at han ikke mistet sin rett til å bære Vernes-navnet. Men han gjorde det raskt, med klagen på at han var treig i tankene, og så gikk han ut på den andre siden.

Han gikk ned 'den store, svingende korridoren' da han hørte en ung gutts stemme som skrek ut.

Det var i slike situasjoner Harry hadde en unnskyldning for å sprinte i toppfart, uten å tenke på å spare energi, gjøre passende oppvarmingsøvelser eller å bekymre seg for å krasje inn i ting, et plutselig frenetisk løp som nesten kom til en tilsvarende plutselig stopp da han så vidt unngikk å løpe ned en gruppe av seks førsteårs håsblåsinger …

… som sto sammenklumpet og så ganske redde ut, som om de desperat ønsket å gjøre noe, men ikke kunne finne ut hva, hvilket sannsynligvis hadde en sammenheng med gruppa av eldre smygardinger som, slik det så ut til, hadde omringet nok en ung gutt.

Harry var plutselig ganske sint.

«*Unnskyld meg!*» ropte Harry så høyt han kunne.

Muligens hadde det ikke vært nødvendig. Folk stirret allerede på ham. Men det hadde definitivt bidratt til å få all handling til å opphøre.

Harry passerte samlingen av håsblåsinger og gikk mot smygardingene.

De tittet ned på ham med uttrykk som spente fra raseri til morskap til glede.

Deler av Harrys hjerne skrek i panikk at disse var mye eldre og større gutter som kunne banke ham flat.

En annen del sa tørt at den som ble tatt i å banke opp Gutten-som-overlevde ville møte en hel *verden* av problemer, spesielt hvis de var en gjeng eldre smygardinger og det var syv håsblåsinger som så det, og at sjansene for at de ville gjøre permanent skade i nærvær av vitner var nær null. Det eneste virkelige våpenet de eldre guttene hadde mot ham var hans egen frykt, hvis han tillot det.

Så la Harry merke til at gutten de fanget var Nilus Langballe.

Selvsagt.

Det avgjorde saken. Harry hadde bestemt seg for å be Nilus ydmykt om unnskyldning, og det betydde at Nilus var *hans*, hvordan *våget* de?

Harry strakte seg, tok Nilus' hånd og *halte* ham ut fra ringen av smygardinger; gutten snublet i sjokk da Harry trakk ham ut, og i nesten samme bevegelse dyttet han seg selv inn i det samme rommet.

Og Harry sto i midten av smygardingene der Nilus hadde stått, og så opp på de mye eldre, større og sterkere guttene.

«Hallo,» sa Harry. «Jeg er Gutten-som-overlevde.»

Det var en heller pinlig pause. Ingen så helt ut til å vite hvordan konversasjonen skulle fortsette derfra.

Harrys øyne så nedover, og så noen bøker og papirer spredt rundt på gulvet. Blæh. Den gamle leken der du lot gutten forsøke å plukke opp bøkene sine, og så slå dem ut av hånda igjen. Harry kunne ikke huske at han noensinne hadde vært utsatt for denne leken selv, men han hadde god fantasi, og fantasien gjorde ham rasende. Vel, med en gang denne større situasjonen var løst, ville det være lett nok for Nilus å komme tilbake og plukke opp sakene sine, gitt at smygardingene konsentrerte seg så mye om ham at de glemte å gjøre noe med bøkene.

Uheldigvis ble øyebevegelsene hans lagt merke til. «Ooooh,» sa den største av guttene, «du ville ha 'røm bøkene –»

«Hold kjeft,» sa Harry kaldt. *Hold dem ute av balanse. Ikke gjør det de forventer. Ikke fall inn i et mønster som sier at de skal bølle med deg.* «Er dette en del av en utrolig smart plan som vil gi dere framtidige fordeler, eller er en like meningsløs vanære mot navnet Salazar Smygard som –»

Den største gutten dyttet Harry Potter hardt, og han forsvant sjanglende ut av sirkelen av smygardinger og landet på Galtvorts harde steingulv.

Og smygardingene lo.

Harry reiste seg opp, i det som for ham virket som forferdelig sakte film. Han visste foreløpig ikke hvordan han skulle bruke tryllestaven sin, men det var ingen grunn til å la det stoppe ham, under disse omstendighetene.

«Jeg ønsker å bruke *så mange poeng som nødvendig* for å bli kvitt denne personen,» sa Harry, med fingeren pekende på den største smygardingen.

Så løftet Harry den andre hånda, sa «Abrakadabra!» og knipset i fingrene.

Ved ordet *Abrakadabra* skrek to av håsblåsingene, inkludert Nilus; tre andre smygardinger hoppet desperat vekk fra Harrys finger, og den største smygardingen snublet bakover med et sjokkert uttrykk, et plutselig plask av rødt dekorerte ansiktet, nakken og brystet hans.

Harry hadde *ikke* forventet *det.*

Sakte førte den største smygardingen hånda opp til hodet, og skrellet av fatet med kirsebærpai som nettopp hadde drapert seg selv over ham. Smygardingen holdt fatet i hånda et øyeblikk, stirret på det, og lot det falle i gulvet.

Sannsynligvis var det ikke verdens beste tidspunkt for at en av håsblåsingene skulle begynne å le, men det var nøyaktig det en av håsblåsingene gjorde.

Så fikk Harry øye på en lapp som hang under fatet.

«Vent litt,» sa Harry, og sprang fram for å plukke opp lappen. «Denne lappen er til meg, tror jeg –»

«*Du,*» gryntet den største smygardingen, «*du, kommer, til, å –*»

«*Se* på dette!» ropte Harry, og veivet lappen mot den eldre gutten. «Jeg mener, bare *se* på dette! Kan du tro at jeg blir belastet 30 poeng for frakt og behandling av en lusen pai? 30 poeng! Jeg kommer til å gå i tap på dette her, selv etter å ha reddet en uskyldig gutt i nød! Og lagerkostnader? Moms? Vekslingsgebyr? Hvordan får du *vekslingsgebyr* for en *pai?*»

En ny heller pinlig pause fulgte. Harry tenkte dødelige tanker om hvem nå enn av håsblåsingene det var som ikke kunne stoppe å fnise; den idioten kom til å få ham skadet.

Harry tok et trinn bakover, og sendte smygardingene sitt beste dødelige blikk. «Nå, kom dere vekk, eller så kommer jeg til å gjøre livene deres mer og mer surrealistiske helt til dere gjør det. La meg advare dere … å bråke med *mitt* liv har en tendens til å få *deres* liv til å bli … *litt ubehagelige!* Skjønner?»

I en forferdelig bevegelse trakk den største smygardingen fram tryllestaven sin for å peke den mot Harry, og i det samme øyeblikket ble han truffet på den andre siden av hodet av nok en pai, denne gangen klart blåbærfarget.

Lappen på denne paien var ganske stor og lettlest. «Du vil ha lyst til å lese lappen på den paien,» bemerket Harry. «Jeg tror den er til deg denne gangen.»

Smygardingen grep sakte oppover, tok paifatet, snudde det rundt med et bløtt plask som sendte mer blåbær ned på gulvet, og leste en lapp som sa:

ADVARSEL
INGEN MAGI KAN BRUKES MOT DELTAKEREN
MENS SPILLET PÅGÅR
VIDERE INNBLANDING I SPILLET
VIL RAPPORTERES TIL SPILLMYNDIGHETENE

Uttrykket av ren forbløffelse på smygardingens uttrykk var et sant kunstverk. Harry trodde han kunne begynne å like denne spillkontrolløren.

«Hør her,» sa Harry, «skal vi bare si at det er nok for i dag? Jeg tror at ting holder på å komme litt ut av kontroll her. Hva om dere går tilbake til Smygard og jeg går tilbake til Ravnklo, og vi alle sammen roer ned litt, hva?»

«Jeg har en bedre ide,» hveste smygardingen som svar. «Hva om du tilfeldigvis brekker alle fingrene dine?»

«Hvordan i Merlins navn skal du få det til å virke som en troverdig ulykke etter å ha framsagt trusselen foran et dusin vitner, din *idiot* –»

Den største smygardingen grep sakte og meningsfullt ut mot Harrys hender, og Harry frøs til, den delen av hjernen som la merke til den andre guttens alder og styrke klarte til sist å gjøre seg hørt, og skrek, *HVA I SVARTE ER DET JEG DRIVER PÅ MED?*

«Vent!» sa en av de andre smygardingene, med plutselig panikk i stemmen. «Stopp, du burde ikke gjøre det!»

Den største smygardingen ignorerte ham, tok Harrys høyre hånd fast i sin venstre, og tok Harrys pekefinger i sin høyre hånd.

Harry stirret smygardingen rett inn i øynene. Deler av Harry skrek, det var ikke meningen at dette skulle skje, det var ikke *lovlig* at dette skjedde, voksne ville aldri la noe som dette *faktisk* skje –

Sakte begynte smygardingen å bøye pekefingeren hans bakover.

Han har ikke faktisk knekt fingeren min og det er under min verdighet å så mye som vri meg før han gjør det. Før det, er dette bare nok et forsøk på å skremme.

«Stopp!» sa den smygardingen som hadde protestert tidligere. «Stopp, dette er en veldig dårlig ide!»

«Der må jeg si meg enig,» sa en iskald stemme. En eldre kvinnes stemme.

Den største smygardingen slapp Harrys hånd og hoppet bakover, som om han hadde brent seg.

«Professor Stikling!» ropte en av håsblåsingene, og hørtes så glad ut som noen Harry noensinne hadde hørt før.

Inn i Harrys synsfelt, da han snudde seg, stampet en rund liten kvinne med uryddig krøllete grått hår, og klær dekket av skitt. Hun pekte en anklagende finger på smygard-

ingene. «Forklar dere,» sa hun. «Hva gjør dere med håsblåsingene mine og …» hun tittet på ham. «Min fine elev, Harry Potter.»

Ai da. Stemmer, det var HENNES klasse jeg gikk glipp av i morges.

«Han truet med å drepe oss!» kom det hastig fra en av de andre smygardingene, den samme som hadde forsøkt å avblåse det hele.

«Hva?» sa Harry tomt. «Det gjorde jeg *ikke!* Hvis jeg hadde tenkt å drepe dere ville jeg ikke framsatt offentlige trusler først!»

En tredje smygarding lo uten å tenke seg om, men stoppet brått ved de andre guttenes stygge blikk.

Professor Stikling hadde ikledd seg et heller skeptisk ansiktsuttrykk. «Nøyaktig hva slags dødstrussel snakker vi om her?»

«Mordforbannelsen! Han latet som om han brukte mordforbannelsen på oss!»

Professor Stikling snudde seg for å se på Harry. «Å ja, det var nok en forferdelig trussel fra en elleve år gammel gutt. Skjønt ikke noe du *noensinne* skulle late som å gjøre, Harry Potter.»

«Jeg kan ikke en gang *ordene* til mordforbannelsen,» sa Harry kjapt. «Og jeg hadde aldri tryllestaven min framme på noe tidspunkt.»

Nå ga professor Stikling Harry et skeptisk blikk. «Jeg antar at denne gutten traff *seg selv* med to paier, da?»

«Han *brukte* ikke tryllestaven sin!» utbrøt en av de unge håsblåsingene. «Jeg vet heller ikke hvordan han gjorde det, han bare knipset i fingrene og så var det pai!»

«Virkelig,» sa professor Stikling etter en pause. Hun trakk fram sin egen tryllestav. «Jeg vil ikke kreve det, siden det virker som om du er offeret her, men har du noe imot at jeg sjekker tryllestaven din for å verifisere det?»

Harry tok fram staven sin. «Hva må jeg –»

«*Hexohistorico*,» sa Stikling. Hun rynket panna. «Merkelig, tryllestaven din ser ikke ut til å ha vært brukt i det hele tatt.»

Harry trakk på skuldrene. «Det har den faktisk ikke. Jeg fikk tryllestaven og bøkene bare for noen få dager siden.»

Stikling nikket. «Da har vi et klart tilfelle av tilfeldig magi fra en gutt som følte seg truet. Og reglene sier klart at du ikke skal holdes ansvarlig. Når det gjelder *dere* …» Hun snudde seg mot smygardingene. Øynene så fast på Nilus' bøker på bakken.

Det var en lang stillhet der hun så granskende på de fem smygardingene.

«Tre poeng fra Smygard, *hver,*» sa hun til sist. «Og seks fra *ham,*» pekende på gutten dekket med pai. «Og dere skal *aldri* bråke med mine håsblåsinger igjen, og heller ikke min elev Harry Potter. Nå, *gå.*»

Hun trengte ikke å si det flere ganger; smygardingene snudde og gikk svært raskt vekk fra stedet.

Nilus startet å plukke opp bøkene sine. Det virket som om han gråt, men bare litt. Kanskje på grunn av forsinket sjokk, eller det kunne ha vært fordi de andre guttene hjalp ham.

«*Mange* takk skal du ha, Harry Potter,» sa professor Stikling til ham.

«Syv poeng til Ravnklo, en for hver håsblåsing du hjalp til å beskytte. Og så vil jeg ikke si noe mer.»

Harry blunket. Han hadde forventet en form for lekse om å holde seg vekk fra trøbbel, og en porsjon kjeft for å ha gått glipp av sin aller første skoletime.

Kanskje han *burde* valgt Håsblås. Stikling var kul.

«*Skrubberunt,*» sa Stikling til haugen av pairester på gulvet, som deretter umiddelbart forsvant.

Og så gikk hun, nedover den gangveien som førte til det grønne studierommet.

«Hvordan *gjorde* du det?» spurte en av håsblåsguttene ivrig så snart hun hadde gått.

Harry smilte selvtilfreds. «Jeg kan få alt mulig til å skje bare ved å knipse i fingrene.»

Guttens øyne utvidet seg. «*Virkelig?*»

«Nei,» sa Harry. «Men når du nå skal fortelle denne historien til en masse mennesker, sørg for å dele den med Hermine Grang i første klasse i Ravnklo, hun har en liten anekdote som kan more deg.» Han hadde absolutt null peiling på hva som foregikk, men han hadde ikke tenkt til å la denne sjansen gå fra seg. Hvis han kunne legge noen centimeter til den voksende legendestatusen, så hvorfor ikke? «Og forresten, hva var den greia med mordforbannelsen?»

Gutten ga ham et rart blikk. «Du vet det ikke, altså? Virkelig?»

«Ordene til mordforbannelsen er,» gutten svelget, og stemmen falt til en hvisking, og han holdt hendene godt ut fra siden for å gjøre det helt tydelig at han ikke holdt noen tryllestav, «*Avada Kadavra.*»

Ja, selvsagt er de det.

Harry plasserte dette på sin voksende liste over ting han aldri skulle fortelle til faren sin, professor Mikal Vernes-Eving. Det var ille nok å fortelle om hvordan du var den eneste personen som hadde overlevd den forferdelige mordforbannelsen, om han ikke i tillegg måtte innrømme at mordforbannelsen var 'abrakadabra'.

«Jaha, ja,» sa Harry etter en pause. «Vel, det er siste gang jeg skal si *det* før jeg knipser i fingrene.» Skjønt det *hadde* avstedkommet en effekt som kunne vise seg å være taktisk nyttig.

«*Hvorfor* brukte du –»

«Jeg er oppvokst blant gomper, gomper tror de ordene er en spøk og at det er morsomt. Seriøst, det var sånn det var. Eh … beklager, men … Hva var det du het igjen?»

«Jeg er Ernst Maltmann,» sa håsblåsingen. Han holdt ut hånda, og Harry trykket den. «Beæret over å få møte deg.»

Harry utførte et lett bukk. «Hyggelig å møte deg også, men dropp den beæret-greia.»

Så flokket de andre guttene seg rundt ham, og det var en plutselig strøm av introduksjoner.

Da alt var unnagjort, svelget Harry. Dette kom til å bli veldig vanskelig. «Eh … hvis alle kunne unnskylde meg litt … jeg har noe å si til Nilus –»

Alles øyne rettet seg mot Nilus, som tok et steg bakover og så småskeptisk ut.

«Jeg antar,» sa Nilus med en liten stemme, «at du har tenkt til å si at jeg burde være modigere –»

«Å, nei, nei, ikke noe i den retningen!» sa Harry fort. «Har ikke noe med *det* å gjøre. Det er bare, uhhh, noe Valghatten fortalte meg –»

Plutselig så alle de andre guttene *svært* interesserte ut, bortsett fra Nilus, som så enda mer skeptisk ut.

Det virket som om noe blokkerte Harrys hals. Han visste at han bare skulle få det ut, og det var som om han hadde svelget en stor murstein som nå hadde satt seg fast.

Harry måtte nesten ta manuell kontroll over leppene og produsere hver stavelse individuelt, men han klarte å få det til å skje. «Jeg, er, lei, meg.» Han slapp ut pusten, og pustet dypt inn igjen. «For det jeg gjorde, øh, her, forleden dag. Du … trenger ikke å ta det pent eller noe, jeg kommer til å forstå det om du bare hater meg. Dette handler ikke om at jeg prøver å være kul ved å si beklager, eller at du må godta det. Det jeg gjorde var galt.»

Det var en pause.

Nilus holdt bøkene tettere mot brystet. «Hvorfor gjorde du det?» sa han med en tynn, sviktende stemme. Han blunket, som om han prøvde å holde igjen tårene. «Hvorfor gjør *alle* det mot meg, selv Gutten-som-overlevde?»

Harry følte seg plutselig mindre enn han hadde gjort i hele sitt liv. «Sorry,» sa Harry igjen, med adskillig hesere stemme. «Det er bare … du så så redd ut, det var nesten som det var et skilt over hodet ditt med 'offer' på, og jeg ville bare vise deg at ting *ikke* alltid går galt, at noen ganger, så gir monstrene deg sjokolade … jeg trodde at hvis jeg viste deg det, så ville du kanskje innse at det ikke var så mye å være redd for –»

«Men det *er* det,» hvisket Nilus. «Du så det jo i dag, det *er* det!»

«De ville ikke ha gjort noe virkelig ille mens det var vitner til stede. Frykt er det viktigste våpenet de har. Det er derfor de plukker ut *deg* fordi de kan se at du er redd. Jeg ville bare prøve å gjøre deg mindre redd … å vise deg at frykten er verre enn selve tingen … eller det var det jeg prøvde å si til meg selv, men Valghatten sa at jeg bare løy til meg selv og at jeg i virkeligheten gjorde det fordi det var morsomt. Så det er derfor jeg sier unnskyld –»

«Jeg fikk vondt,» sa Nilus. «Nå nettopp. Da du tok tak i meg og dro meg vekk fra dem.» Nilus holdt fram armen og pekte der Harry hadde tatt fatt i ham. «Regner med at jeg får et blåmerke her seinere, så hardt dro du. Jeg fikk mer vondt av at du dunket borti meg enn av noe av det smygardingene gjorde, faktisk.»

«*Nilus!*» hveste Ernst. «Han prøvde å *redde* deg!»

«Jeg er lei meg,» hvisket Harry. «Da jeg så det, så ble jeg bare … skikkelig sinna …»

Nilus så stødig på ham. «Så du trakk meg bort, skikkelig hardt, og gikk inn istedenfor meg, og bare, 'Hei, jeg er Gutten-som-overlevde'.»

Harry nikket.

«Jeg tror at du kommer til å bli skikkelig kul en dag,» sa Nilus. «Men akkurat nå, så er du ikke det.»

Harry svelget den plutselige knuten i halsen og gikk av gårde. Han fortsatte ned korridoren fram til den delte seg, så tok han til venstre inn i en gang, og fortsatte å gå, uten å se seg om.

Hva var det egentlig *meningen* at han skulle gjøre? Aldri bli sint? Han var ikke sikker på at han kunne ha gjort noe som helst uten å bli sint, og hvem vet hva som ville ha skjedd med Nilus og bøkene hans da. Dessuten hadde Harry lest nok fantasy-bøker til å vite hvordan *denne* situasjonen ville ende. Han skulle prøve å undertrykke raseriet, og han ville feile, og det ville fortsette å komme til overflaten. Og etter hele denne lange reisen i sitt indre ville han lære, til slutt, at sinnet var en del av ham selv, og at bare ved å akseptere det kunne han lære å bruke det på en fornuftig måte. *Star Wars* var det eneste universet der svaret faktisk *var* at du var ment å avskjære deg selv fra alle negative følelser, og det var noe med Yoda som alltid hadde fått Harry til å hate den grønne lille dusten.

Så den åpenbare tidsbesparende planen var å hoppe over den indre reisen og gå rett til den delen der han innså at bare ved å akseptere at raseriet var en del av seg selv kunne han klare å kontrollere det.

Problemet var at han ikke *følte* at han mistet kontrollen når han ble sint. Det kalde raseriet fikk ham til å føle at han *hadde* kontroll. Det var bare da han tenkte igjennom saken i ettertid at *hendelsene som helhet* virket å ha … blitt ukontrollerbare, på en måte.

Han lurte på hvor mye Spillkontrolløren brydde seg om den typen ting, og hvorvidt han hadde vunnet eller tapt poeng for det. Harry selv følte seg som om han hadde tapt ganske mange poeng, og han var sikker på at den gamle damen i bildet ville ha fortalt ham at det var den eneste meningen som betydde noe.

Og Harry lurte også på om Spillkontrolløren hadde sendt professor Stikling. Det var den logiske tanken: lappen hadde truet med å gi beskjed til Spillmyndighetene, og så var professor Stikling plutselig der. Kanskje professor Stikling *var* Spillkontrolløren – *husstyrer for Håsblås* ville være den *siste* personen noen mistenkte, hvilket burde putte henne nær toppen av Harrys liste. Han hadde lest en eller to mysterienoveller også.

«Så hvordan gjør jeg det i spillet?» sa Harry høyt.

Et papirark fløy over hodet på ham, som om noen hadde kastet det fra rett bak ham – Harry snudde seg rundt, men ingen var der – og da Harry snudde seg framover igjen, holdt arket på å slå seg til ro på gulvet.

Lappen sa:

POENG FOR STIL: 10
POENG FOR GOD TENKING: - 3 000 000
BONUSPOENG FOR POENG TIL RAVNKLO: 70
GJELDENDE POENGSUM: -2 999 871
RUNDER SOM GJENSTÅR: 2

«*Minus tre millioner poeng?*» sa Harry indignert til den tomme gangen. «Det virker litt i overkant! Jeg ønsker å appellere til Spillmyndigheten! Og hvordan er det meningen at jeg skal gjøre opp for tre millioner poeng de neste to rundene?»

Nok et ark fløy over hodet hans.

APPELL: AVSLÅTT
Å STILLE FEIL SPØRSMÅL: - 1 000 000 000 000 POENG
GJELDENDE POENGSUM: - 1 000 002 999 871
RUNDER SOM GJENSTÅR: 1

Harry ga opp. Med én runde igjen måtte han bare prøve å gjette, selv om han ikke hadde et veldig godt forslag. «Jeg gjetter at spillet representerer livet.»

Et siste papirark kom flygende, og der leste han

FORSØK FEILET
FEILET FEILET FEILET
AAAAIIIIIIIIIIEEEEEEEEEEEEEE
GJELDENDE POENGSUM: MINUS UENDELIG
DU HAR TAPT SPILLET
SISTE INSTRUKSJON:
Gå til McSnurps kontor

Den siste linja var i hans egen håndskrift.

Harry stirret på den siste linja en stund, så trakk han på skuldrene. Greit. Professor McSnurps kontor, skal bli. Hvis *hun* var Spillkontrolløren …

Men ærlig talt, altså, Harry hadde absolutt ingen anelse om hva han ville føle hvis professor McSnurp var Spillkontrolløren. Hjernen hans prøvde, men nektet. Det var, bokstavelig talt, ikke mulig å tenke seg.

Et par portretter senere – det var ikke en lang tur, professor McSnurps kontor var ikke langt fra transfigurasjonsklasserommet, i alle fall ikke på mandager i år med oddetall – sto Harry utenfor døra til kontoret hennes.

Han banket på.

«Kom inn,» sa professor McSnurps stemme, dempet av døra.

Han gikk inn.

13.
Det ukjente og det som ikke kan kjennes

«Kom inn,» sa professor McSnurps dempede stemme.

Harry gjorde det.

Kontoret til viserektor var rent og velorganisert; på veggen rett ved siden av skrivebordet var det en labyrint av trehull i alle former og størrelser, de fleste med flere pergamentruller i, og det var på en eller annen måte helt tydelig at professor McSnurp visste hva hvert hull betydde selv om ingen andre gjorde det. Et enslig pergament lå på skrivebordet, som utenom det var tom og ren. Bak bordet var det en lukket dør, stengt med flere låser.

Professor McSnurp satt på en stol uten ryggstøtte bak skrivebordet, og så forvirret ut – øyene hennes hadde utvidet seg en smule, og inneholdt kanskje et lett strøk av anspenthet da hun så Harry.

«Herr Potter?» sa professor McSnurp. «Hva gjelder besøket?»

Harrys hode stoppet opp. Han hadde fått instruksjoner av spillet om å komme hit, han hadde forventet at *hun* hadde noe på hjertet …

«Herr Potter?» sa professor McSnurp, og begynte å se en tanke irritert ut.

Heldigvis husket Harrys panikkslagne hjerne på dette tidspunktet at han *hadde* noe han hadde planlagt å ta opp med professor McSnurp. Noe viktig, og vel verdt hennes tid.

«Hm …» sa Harry. «Hvis det er noen form for magi du kan kaste for å forsikre deg om at ingen kan høre oss …»

Professor McSnurp reiste seg fra stolen, lukket ytterdøra fast og bestemt, og begynte å ta ut tryllestaven og framsi formler.

Det var akkurat da Harry innså at han sto foran en ubetalelig og muligens uerstattelig mulighet til å tilby professor McSnurp en Komedi-te, og han kunne ikke tro at han faktisk seriøst vurderte det og det ville jo være helt greit fordi sølet fra brusen ville forsvinne etter et par sekunder og han ga den delen av seg selv ordre om å *holde kjeft.*

Det gjorde den, og Harry begynte å organisere mentalt det han hadde tenkt å si. Han hadde ikke planlagt å ha denne diskusjonen *fullt* så kjapt, men siden han først var her …

Professor McSnurp gjorde seg ferdig med en formel som hørtes ut som noe langt eldre enn latin, og så satte hun seg ned igjen.

«Det er greit,» sa hun med stille stemme. «Ingen lytter.» Ansiktet hennes var heller stramt.

Å ja, stemmer, hun forventer at jeg skal presse henne for informasjon om profetien.

Neh, det kunne han gjøre en annen dag.

«Det dreier seg om hendelsen med Valghatten,» sa Harry. (Professor McSnurp blunket.) «Øh … jeg tror det er en ekstra formel i Valghatten, noe som Valghatten selv ikke vet om, noe som utløses når hatten sier Smygard. Jeg hørte en melding som jeg er temmelig sikker på at ravnkloinger ikke skulle hørt. Det kom i samme øyeblikk som hatten forlot hodet mitt og jeg følte forbindelsen bli brutt. Det hørtes ut som hvesing og vanlig språk samtidig,» her trakk McSnurp pusten skarpt, «og det sa: 'Hilsen fra Smygard til Smygard, hvis du søker mine hemmeligheter, snakk med slangen min.'»

Professor McSnurp satt der med munnen på vidt gap, og stirret på Harry som det plutselig hadde vokst ut to nye hoder på ham.

«Så …» sa professor McSnurp sakte, som om hun ikke kunne tro på ordene som kom ut mellom hennes egne lepper, «du bestemte deg for å komme rett til meg og fortelle det.»

«Vel, ja, selvsagt,» sa Harry. Ingen grunn til å innrømme hvor lang tid det hadde tatt ham å faktisk tenke på det. «I motsetning til, for eksempel, å prøve å finne ut av det selv, eller å fortelle det til noen av de andre barna.»

«Jeg … forstår,» sa professor McSnurp. «Og hvis, teoretisk sett, muligens, du skulle slumpe til å finne inngangen til Salazar Smygards legendariske Mysteriekammer, en inngang du og bare du kunne åpne …»

«Så ville jeg lukke den inngangen og si fra til deg øyeblikkelig, slik at det kunne bli satt sammen et team av erfarne magiske arkeologer,» sa Harry bestemt. «Så ville jeg åpne inngangen igjen, og de ville gå inn svært forsiktig for å forsikre seg om at det ikke var noe farlig der inne. Det kunne hende jeg ville gå inn senere for å ta en titt, eller kanskje de trengte meg for å åpne noe annet, men det ville helt klart vente til etter at området hadde blitt klarert og de hadde fotografier av hvordan alt så ut før folk startet å trampe rundt på et sted av uerstattelig historisk interesse.»

Professor McSnurp satt der med åpen munn, og stirret på ham som om han nettopp hadde gjort seg om til en katt.

«Det er den åpenbare måten å gjøre det på hvis du ikke er en griffing,» sa Harry vennlig.

«Jeg tror,» sa professor McSnurp med halvkvalt stemme, «at du *grovt* undervurderer sjeldenheten av sunn fornuft, herr Potter.»

Det hørtes omtrent korrekt ut. Skjønt … «En håsblåsing ville sagt det samme.»

McSnurp tok en kort pause, slått av samme tanke. «Det er sant.»

«Valghatten tilbød meg Håsblås.»

Hun blunket til ham som om hun ikke kunne tro sine egne ører. «Gjorde den *virkelig* det?»

«Ja.»

«Herr Potter,» sa McSnurp, og nå var stemmen hennes lav, «det er fem tiår siden forrige gang en elev døde innenfor Galtvorts murer, og jeg er nå sikker på at det er fem tiår siden noen hørte den meldingen.»

En kuldegysning gikk gjennom Harry. «Da skal jeg i hvert fall *ikke* gjøre *noe som helst* med denne saken uten å ta det opp med deg, professor McSnurp.»

Han tok en pause. «Får jeg foreslå at du samler sammen de beste folkene du kan finne, og se om det er mulig å fjerne den ekstra formelen fra Valghatten … og hvis du ikke kan gjøre det, kanskje legge en ny formel oppå, en *stillus* som kjapt slår inn rett etter at Hatten fjernes fra en elevs hode, det kan fungere som en feilretting. Slik, ingen flere døde elever.» Harry nikket tilfreds.

Professor McSnurp så enda mer lamslått ut, hvis en slik ting var mulig å forestille seg. «Jeg kan ikke *på noen måte* belønne deg med nok huspoeng for dette uten å gi huspokalen til Ravnklo i samme slengen.»

«Hm …» sa Harry. «Æhm. Jeg vil helst ikke tjene *så* mange huspoeng.»

Nå ga professor McSnurp ham et merkelig blikk. «Hvorfor ikke?»

Harry hadde problemer med å finne de riktige ordene for å forklare det. «Fordi det bare ville være … for trist, om du skjønner? Som da … da jeg fremdeles prøvde å gå på en gompeskole før i tida, og hver gang det var en gruppeoppgave så ville jeg bare gjøre hele greia på egen hånd fordi de andre bare ville sinke meg. Det er greit at jeg vinner mengder av poeng, og gjerne flere enn alle andre, men hvis jeg får nok poeng til å avgjøre huspokalen på egen hånd, så virker det som om hele huset avhenger av meg, og det er jo bare trist.»

«Jeg skjønner …» sa McSnurp nølende. Det var tydelig at denne måten å tenke på aldri hadde falt henne inn. «Men si at jeg bare belønnet deg med femti poeng, da?»

Harry ristet på hodet igjen. «Det er ikke rettferdig mot de andre barna hvis jeg tjener mengder av poeng for voksenting som jeg kan være en del av, men ikke de. Hvordan kan for eksempel Tom Blom tjene femti poeng for å si fra om en hvisking han hørte fra Valghatten? Det ville ikke være rettferdig i det hele tatt.»

«Jeg forstår hvorfor Valghatten tilbød deg Håsblås,» sa professor McSnurp. Hun så på ham med en viss merkelig respekt.

Det framkalte klumpen i Harrys hals igjen. Han trodde, helt ærlig, at han ikke var verdig Håsblås. At Valghatten bare hadde forsøkt å dytte ham inn i et hvilket som helst annet hus enn Ravnklo, inn i et hus hvis egenskaper han ikke hadde …

Professor McSnurp smilte nå. «Og hvis jeg forsøkte å gi deg *ti* poeng … ?»

«Vil du forklare hvor de ti poengene kommer fra, hvis noen spør? Det kunne tenkes at mang en smygarding, og jeg mener ikke Galtvorts elever, ville være virkelig, *virkelig* sinte hvis de fikk vite at den formelen ble fjernet fra hatten og fant ut at jeg var involvert. Så, jeg tror vel her at fullstendig hemmeligholdelse er et ypperlig valg. Ingen grunn til å takke meg, frue, en god gjerning er sin egen belønning.»

«Slik er det,» sa professor McSnurp, «men jeg har noe annet og helt spesielt å gi deg. Jeg ser at jeg har tatt grundig feil av deg i min bedømmelse, herr Potter. Vær vennlig å vente her.»

Hun reiste seg, gikk bort til den låste bakdøra, viftet med staven, og en slags sløret e gardin kom til syne rundt henne. Harry kunne verken se eller høre hva som foregikk. Et par minutter senere forsvant sløret, og professor McSnurp sto der, vendt mot ham, med døra bak seg lukket som om den aldri hadde vært åpnet.

Og professor McSnurp holdt fram den ene hånda, og der var et halskjede, en tynn lenke av gull der en sølvsirkel hang i midten; og i denne sirkelen var det plassert en timeglass-figur. I den andre hånda hennes var en brosjyre. «Dette er til deg.»

Wow! Han skulle få en eller annen type kul magisk gjenstand som belønning for fullført eventyr! Det virket som om den greia med å si nei takk til belønning i form av penger helt til du fikk en magisk gjenstand faktisk virket i det virkelige liv, ikke bare i dataspill.

Harry takket og tok imot sitt nye halskjede, og smilte bredt. «Hva er det?»

Professor McSnurp trakk pusten. «Herr Potter, dette er en gjenstand som vanligvis bare lånes ut til barn som allerede har vist seg å være svært ansvarsfulle, som et hjelpemiddel til å klare overfylte timeplaner.» McSnurp nølte, og vurderte å legge til noe mer. «Jeg *må* understreke, herr Potter, at denne gjenstandens sanne natur er *hemmelig* og at du *ikke* må fortelle noen andre elever om den, eller la dem se at du bruker det. Hvis du ikke godtar dette, må du gi den tilbake med en gang.»

«Jeg kan holde på hemmeligheter,» sa Harry. «Så, hva gjør den?»

«Hva de andre elevene angår, så er dette en tvinnespinner og den brukes til å behandle en sjelden, ikke-smittsom magisk tilstand som kalles spontan duplikasjon. Du har den på deg under klærne dine, og skjønt du ikke har noen egentlig grunn til å vise den fram til noen, så har du heller ingen grunn til å behandle den som en stor hemmelighet. Tvinnespinnere er uinteressante. Forstår du dette, herr Potter?

Harry nikket, og smilet utvidet seg. Han ante hånda til en *kompetent* smygarding bak denne rutinen. «Og hva er det den *egentlig* gjør?»

«Det er en tidsvender. Hver omdreining du gir timeglasset sender deg en time tilbake i tid. Så hvis du bruker den til å gå to timer tilbake i tid hver dag, burde du alltid være i stand til å få sove til samme tidspunkt.»

Harrys innstilling om å ikke mistro ble fullstendig blåst ut av vinduet.

Dere gir meg en tidsmaskin for å behandle søvnproblemet mitt.

Dere gir meg en TIDSMASKIN for å behandle SØVNPROBLEMET MITT.

DERE ***GIR MEG EN TIDSMASKIN*** *FOR Å* ***BEHANDLE SØVNPROBLEMET MITT****.*

«Ehehehehhhhehheeeheh …» sa Harrys munn. Han holdt nå halsbåndet fra seg som om det var en armert bombe. Vel, nei, ikke som om det var en armert bombe, det var

ikke *starten* en gang på en beskrivelse av hvor alvorlig denne situasjonen var. Han holdt halsbåndet på strak arm som om det var en tidsmaskin.

Fortell meg, professor McSnurp, visste du at tidsreversert vanlig materie ser akkurat ut som antimaterie? Joda, det stemmer faktisk! Visste du at ett kilo antimaterie som møter ett kilo materie vil gå i lufta i en eksplosjon som tilsvarer 43 millioner tonn TNT? Innser du at jeg veier 41 kilo og at det vil resultere i et smell som vil etterlate ET STORT RYKENDE KRATER DER SKOTTLAND PLEIDE Å VÆRE?

«Unnskyld meg,» klarte Harry å si, «men dette høres virkelig virkelig *virkelig VIRKELIG FARLIG UT!*» Harrys stemme var ikke helt et skrik; han kunne ikke på noen måte skrike så høyt som denne situasjonen krevde, så det var ikke noe poeng i å forsøke.

Professor McSnurp så på ham med tolerant hengivenhet. «Jeg er glad for at du tar dette alvorlig, herr Potter, men tidsvendere er ikke *så* farlige. Vi ville ikke gi dem ut til barn hvis de var det.»

«Virkelig,» sa Harry. «Ahahahahahaha. Selvsagt ville dere ikke gi ut tidsmaskiner til barn hvis de var farlige, hva *var* det jeg tenkte på? Så bare for å være på den sikre siden, for å gjøre det helt klart, – det å nyse på denne dingsen vil *ikke* sende meg tilbake til middelalderen der jeg vil kjøre over Gutenberg med ei hestekjerre og forhindre Opplysningstida? Fordi, ikke sant, jeg hater når sånt skjer meg.»

McSnurps lepper vred seg på den måten de pleide når hun forsøkte å ikke smile. Hun forsøkte å gi Harry brosjyren hun holdt, men Harry strakte halsbåndet forsiktig rett fram med begge hender, og stirret på timeglasset for å forsikre seg om at det ikke skulle til å snurre. «Du trenger ikke bekymre deg,» sa McSnurp etter en pause, da det var klart at Harry ikke kom til å bevege seg, «det kan faktisk ikke skje, herr Potter. Tidsvenderen kan ikke brukes til å flytte seg mer enn seks timer tilbake i tid. Videre kan den ikke brukes mer enn seks ganger på samme dag.»

«Åh, fint, tipp topp, det! Og hvis noen kommer til å dunke borti meg, så vil *ikke* tidsvenderen knuse, og vil *ikke* fange hele slottet i en endeløs repeterende torsdag.»

«Vel, de *kan* være litt skjøre …» sa McSnurp. «Og jeg mener å ha hørt om noen ganske merkelige hendelser hvis de blir ødelagt. Men ingenting *slikt.*»

«Kanskje,» sa Harry da han kunne snakke igjen, «dere burde gi tidsmaskinene deres et slags *beskyttende skjold*, istedenfor å *la glasset være utsatt,* for å *forhindre at det skjer?*»

McSnurp så ut som om hun hadde fått seg en støkk. «Det er en ypperlig ide, herr Potter. Jeg skal informere Magidepartementet om det.»

Okei, det er greit, nå er det offisielt, Parlamentet har vedtatt det: alle i trollmannsverdenen er komplette idioter.

«Og selv om jeg hater å være *I DET FILOSOFISKE HJØRNET,*» Harry prøvde desperat å senke stemmen til noe under et skrik, «har noen tenkt på *IMPLIKASJONENE* ved å gå seks timer tilbake i tid og gjøre noe som endrer tida, hvilket jo ville *SLETTE ALLE PERSONENE SOM VAR PÅVIRKET* og *ERSTATTE DEM MED NYE VERSJONER* –»

«Ah, men du kan ikke *endre* tida!» avbrøt professor McSnurp. «Store himmel, herr Potter, tror du at disse ville bli gitt til elever hvis *det* var mulig? Hva hvis noen prøvde å endre resultatet på prøvene sine?»

Harry tok seg litt tid til å behandle denne informasjonen. Hendene hans slappet av, bare litt, fra sitt stramme hvite grep rundt timeglassets kjede. Som om han ikke holdt en tidsmaskin, bare et armert atomstridshode.

«Så … « sa Harry sakte. «Folk rett og slett oppdager at universet … er selv-konsistent, på en måte, selv om det har tidsreiser i seg. Hvis jeg og mitt framtidige selv interagerer så vil jeg se samme ting som begge meg selv, selv om, ved første gjennomgang, så vil mitt framtidige jeg allerede handle i full kunnskap om ting som, fra mitt perspektiv, ikke har hendt ennå …» Harrys stemme sporet av og fortsatte inn i språkets utilstrekkelighet.

«Korrekt, tror jeg,» sa professor McSnurp. «Skjønt trollmenn *får* definitivt rådet om å unngå å bli sett av sine fortids-jeg. Hvis du tar to klassetimer samtidig og du trenger å krysse vei med deg selv, for eksempel, så bør den første versjonen av deg gå til side og lukke øynene ved et gitt tidspunkt – du har ei klokke allerede, det er bra – så ditt framtidige jeg kan passere. Det står i brosjyren, alt sammen.»

«Ahahhaaahaaaa. Og hva skjer hvis noen *ignorerer* det rådet?»

Professor McSnurp strammet leppene. «Jeg forstår det slik at det kan være en ganske forstyrrende opplevelse.»

«Og det vil ikke, for eksempel, skape et paradoks som ødelegger universet.»

Hun smilte tolerant. «Herr Potter, jeg tror jeg ville husket å ha hørt det hvis *det* noensinne hadde skjedd.»

«DET ER IKKE BETRYGGENDE! HAR IKKE DERE MENNESKER NOEN GANG HØRT OM DET ANTROPISKE PRINSIPPET? OG HVA SLAGS IDIOT VAR DET SOM I DET HELE TATT BYGDE EN AV DISSE GREIENE DEN FØRSTE GANGEN?»

Professor McSnurp lo faktisk. Det var en behagelig, glad lyd som virket overraskende malplassert på det alvorlige ansiktet. «Du har et nytt 'du endret deg om til en katt'-øyeblikk, har du ikke, herr Potter? Du vil sikkert ikke høre dette, men det er helt enestående søtt.»

«Å gjøre seg om til en katt *ER IKKE I NÆRHETEN AV* å kunne sammenliknes med dette. Vet du, helt fram til nå hadde jeg denne forferdelige undertrykte tanken et eller annet sted i bakhodet at det eneste mulige svaret som gjensto var at hele mitt univers var en datasimulering, slik som i boka *Simulacron-3*, men nå er også det svaret utelukket, fordi denne lille lekesaken *IKKE ER TURING-BEREGNBAR!* En Turing-maskin ville kunne simulere det å gå tilbake til et bestemt øyeblikk i fortida, og beregne en annerledes framtid derfra; en orakelmaskin kunne benytte seg av den ufullstendige oppførselen til laveregrads maskiner, men det du sier er at virkeligheten på en måte av og i seg selv automatisk beregner fortløpende ved å bruke informasjon som bare ikke … har … hendt … ennå …»

Noe gikk hardt og tungt opp for Harry.

Nå ga det mening. *Til slutt* ga det mening.

«*SÅ DET ER SLIK KOMEDI-TE VIRKER!* Selvsagt! Magien *tvinger* ikke fram morsomme hendelser, den gjør bare slik at du *føler en impuls om å drikke* rett før noe morsomt uansett skal skje! Åh, for en tosk jeg er, jeg burde innsett det da jeg følte en impuls til å drikke Komedi-te før Humlesnurrs andre tale, men drakk det ikke, og så fikk min egen spytt i vrangstrupen istedenfor – å drikke Komedi-teen skaper ikke komedien, det er komedien som får deg til å drikke Komedi-te! Jeg så at det var korrelasjon mellom de to hendelsene, og antok at Komedi-teen måtte være årsaken og komedie måtte være effekten fordi jeg tenkte at temporal rekkefølge begrenset årsakssammenheng, og at årsaksgrafer må være asykliske, MEN ALT GIR JO MENING NÅR DU TEGNER OM KAUSALITETSPILENE *BAKOVER I TID!*»

På ny ble Harry hardt rammet av innsikt.

Denne gangen klarte han å holde det ganske stille, og lagde bare en liten kvalt lyd som en døende kattunge, idet han innså hvem som hadde plassert lappen på senga hans denne morgenen.

Professor McSnurps øyne lyste interessert. «Etter at du har tatt siste eksamen, eller kanskje til og med før det, så *må* du virkelig undervise i noen av disse gompeteoriene ved Galtvort, herr Potter. De høres svært fascinerende ut, selv om alle sammen er feil.»

«Mehhbehheehhh …»

Professor McSnurp serverte noen flere hyggelige bemerkninger, og avkrevde noen flere løfter, som Harry nikket til; sa noe om å ikke snakke med slanger der noen kunne høre ham, minnet ham på å lese brosjyren, og så oppdaget Harry plutselig at han sto utenfor kontoret hennes igjen med døra fast lukket bak seg.

«Atteeehhhmeehhh …» sa Harry.

Hjernen hans hadde stengt ned alt utenom de livsoppholdende funksjonene.

Ikke minst på grunn av det faktumet at om det ikke var for Peket, så hadde han kanskje aldri fått denne tidsvenderen i det hele tatt.

Eller ville professor McSnurp gitt den til ham uansett, bare senere på dagen, når enn han ville huske å spørre henne om søvnproblemet sitt eller fortelle henne om Valghattens beskjed? Og ville han, på det tidspunktet, ha hatt lyst til å sette opp et pek for seg selv for å få tak i tidsvenderen *tidligere*? Slik at den eneste *internt konsistente* muligheten var den der peket hadde startet selv før han våknet opp om morgenen … ?

Harry oppdaget plutselig at han vurderte, for første gang noensinne, at svaret på det spørsmålet bokstavelig talt kunne være umulig å begripe. At siden hans egen hjerne inneholdt nevroner som bare gikk forover i tid, så var det *ingenting* hans hjerne kunne gjøre, ingen operasjon den kunne utføre, som kunne forholde seg til måten en tidsvender opererte på.

Helt fram til nå hadde Harry etterfulgt påpekningen fra E.T. Jaynes om at hvis du var ignorant om et fenomen, så var det et faktum om din egen grad av opplysning, ikke et faktum om fenomenet selv; at din usikkerhet var et faktum om deg, ikke et faktum om hva det nå enn var du var usikker på; at uvitenhet eksisterte i hodet, ikke i virkeligheten; at en tom del av kartet ikke korresponderte med en tom del av terrenget. Spørsmålene som hadde dukket opp nå var mysteriøse, men et mysteriøst svar var en selvmotsigelse. Et fenomen kunne være mysteriøst *for* en bestemt person, men det kunne ikke være fenomen som i seg selv var mysteriøse. Å tilbe et hellig mysterium var å tilbe sin egen ignoranse.

Så Harry hadde tatt en titt på magi og nektet å bli skremt. Folk hadde ingen historisk sans, de lærte om kjemi og biologi og astronomi og tenkte at disse tingene alltid hadde vært essensen i vitenskap, at de *aldri hadde vært* mysteriøse. Stjernene hadde en gang vært mysteriøse. Lord Kelvin hadde en gang kalt livets og biologiens natur – måten muskler responderer på menneskets vilje, og slik et tre genereres av et frø – som et mysterium 'uendelig bortenfor' vitenskapens rekkevidde. (Ikke bare bortenfor, merk deg, men *uendelig* bortenfor. Lord Kelvin var definitivt overveldet over følelsen han fikk av *å ikke vite noe.*) Hvert mysterium som noensinne er blitt løst, har vært en gåte fra menneskehetens daggry helt fram til noen løste det.

Nå, for første gang, møtte Harry utsiktene til et mysterium som truet med å være *permanent*. Hvis Tid ikke fungerte gjennom asykliske kausale nettverk, så forsto ikke Harry hva som mentes med årsak og virkning; og hvis Harry ikke forsto årsak og virkning så forsto han ikke hva slags substans virkeligheten kunne være laget av istedenfor; og det var fullstendig mulig at hans menneskelige sinn aldri *kunne* forstå, fordi hjernen hans var laget av *gammeldagse lineærtids nevroner*, og dette nå hadde vist seg å være en mager delgruppe av virkeligheten.

På plussiden: Komedi-teen, som en gang hadde virket allmektig og all-utrolig, hadde vist seg å ha en mye enklere forklaring. Som han hadde oversett *bare* fordi sannheten var fullstendig utenfor hans hypoteserom eller noe hans hjerne hadde utviklet seg til å kunne forstå. Men nå hadde han faktisk funnet det ut, antakelig. Som på en måte var en oppmuntring. På sett og vis.

Harry tittet ned på klokka si. Den var nesten elleve på formiddagen; han hadde gått til sengs i går natt klokka ett, så hvis alt var som normalt ville han gå til sengs i natt klokka tre. Så for å kunne sovne rundt ti og stå opp rundt sju, burde han altså gå rundt fem timer tilbake i tid. Hvilket betydde at hvis han ønsket å komme tilbake til sovesalen rundt seks på morgenen, før noen var våkne, burde han helst skynde seg og …

Selv i *tilbakeblikk* forsto ikke Harry hvordan han hadde klart å gjennomføre *halvparten* av greiene som var involvert i Peken. Hvor hadde den *paien* kommet fra?

Harry begynte å utvikle en seriøs redsel for tidsreiser.

På den annen side, så, ja, absolutt, han måtte innrømme at det *hadde* vært en mulighet det ikke gikk an å ikke bruke. En spøk du bare kunne kjøre mot deg selv én gang i levetida, innenfor de første seks timene fra da du først fant ut om tidsvendere.

Faktisk var dét enda mer forvirrende, da Harry tenkte over det. Tida hadde presentert den ferdige spøken for ham som et *fait accompli*, og allikevel var det, helt tydelig, ham som sto bak. Konsept og utførelse og skrivemåte. Hver eneste bit, selv de tingene han fremdeles ikke skjønte noe av.

Vel, ingen tid å miste, dagen hadde jo bare tretti timer, tross alt. Harry visste *noe* av det han måtte gjøre, og han fikk finne ut av resten, som det med paiene, mens han jobbet. Ingen vits i å utsette det. Han kunne ikke egentlig få utrettet noe ved å sitte fast her i framtida.

*
*

Fem timer tidligere snek Harry seg inn i sovesalen med kappen trukket godt opp over hodet som en improvisert forkledning, bare i tilfelle noen allerede var oppe og så ham samtidig som Harry lå i senga si. Han hadde ikke spesielt lyst til å forklare noen om problemet han hadde med spontan duplisering.

Heldigvis virket det som om alle fremdeles sov.

Og det virket også å være en eske der, innpakket i rødt og grønt papir med en klar gullsløyfe, rett ved senga hans. Det perfekte stereotypiske bildet på en julegave, selv om det ikke var jul.

Harry krøp inn så forsiktig han kunne, bare i tilfelle noen hadde lydløseren sin på lavt.

Det var en konvolutt festet på boksen, lukket med klar ren voks uten noe segl på.

Harry åpnet den forsiktig, og tok ut brevet som lå inni.

Brevet sa:

Dette er Usynlighetskappen til Dunkert Peffermell, nedarvet via hans etterkommere fram til Potter-familien. I motsetning til mindre kraftige slike kapper og formler, har det makt til å holde deg skjult, ikke bare usynlig. Din far lånte den til meg før han døde slik at jeg kunne få studere den, og jeg tilstår at jeg ofte har brukt den med hell gjennom disse årene.

I framtida får jeg klare meg med forvrengningsformelen, er jeg redd. Det er på tide at denne kappen ble returnert til deg, som rettmessig arving. Jeg hadde tenkt å gjøre det til en

julegave, men den ønsket å komme til deg allerede nå. Det virker som at den forventer at du trenger den. Bruk den vel.

Uten tvil tenker du allerede på alle slags fantastiske pek du kan gjøre nå, slik din far gjorde i sin tid. Hvis hans fulle misgjerninger ble kjent, ville hver kvinne i Griffing samles for å skjende graven hans. Jeg skal ikke forsøke å forhindre at historien gjentar seg, men vær SVÆRT forsiktig så du ikke røper deg. Hvis Humlesnurr så en mulighet for å inneha en av dødstalismanene, ville han aldri la den unnslippe sitt grep så lenge han levde.

Gledelig jul til deg.

Lappen hadde ingen underskrift.

*
*

«Vent litt,» sa Harry, og stoppet idet de andre guttene holdt på å forlate Ravnklos sovesal. «Sorry, men det er noe annet jeg er nødt til å gjøre med kofferten. Jeg kommer ned til frokost om et par minutter.»

Tom Blom skulte på Harry. «Best for deg at du ikke planlegger å gå gjennom tingene våre.»

Harry holdt opp en hånd. «Jeg sverger at jeg ikke akter å gjøre noe av den slags ting mot noen av deres eiendeler; at jeg bare har tanker om å ha tilgang til gjenstander jeg eier selv; at jeg ikke planlegger noen form for spøk eller har andre tvilsomme hensikter rettet mot noen av dere; og at jeg ikke ser for meg at disse intensjonene endres før jeg kommer ned til frokost i den store hallen.»

Tom rynket panna. «Vent, er det –»

«Ta det rolig,» sa Pernille Klarvang, som var der for å vise dem veien. «Det var ingen smutthull. Vel formulert, Potter, du burde bli advokat.»

Harry Potter blunket til dette utsagnet. Ah, ja, Ravnklo *prefekt*. «Takk skal du ha,» sa han. «Tror jeg.»

«Når du skal prøve å finne den store hallen, kommer du til å gå deg bort.» Pernille sa framla dette som et faktum, i nøytralt tonefall. «Med en gang du gjør det, spør et portrett om hvordan du kommer deg til andre etasje. Spør et nytt portrett *øyeblikkelig* om du mistenker at du har rotet deg bort igjen. *Spesielt* hvis det virker som om du går høyere og høyere. Hvis du er høyere enn hele slottet egentlig burde være, *stopp* og vent på letemannskaper. Ellers er det mulig vi ser deg igjen om fire måneder, og du vil være fem må-

neder eldre og være iført et lendeklede og være dekket av snø og *det er hvis du holder deg inne i slottet.*»

«Forstått,» sa Harry, og svelget hardt. «Øh, burde dere ikke fortelle elevene alle slike ting helt i starten?»

Pernille sukket. «Å, *alle?* Det ville ta flere uker. Du plukker det opp litt etter hvert.» Hun snudde seg for å gå, fulgt av de andre elevene. «Hvis jeg ikke ser deg til frokost om tretti minutter, Potter, sender jeg ut søkemannskapene.»

Med en gang alle hadde gått, festet Harry lappen på senga si – han hadde allerede skrevet den og alle de andre lappene, sittende inne i koffertkjelleren før alle andre våknet. Så grep han forsiktig innenfor stillus-feltet og trakk Usynlighetskappen av Harry-1s fremdeles sovende skikkelse.

Og bare for moro skyld puttet Harry deretter kappen ned i Harry-1s pung, og visste at da ville den allerede være i sin egen.

*
*

«Jeg skal sørge for at meldingen sendes videre til Kornelius Flabbeskog,» sa bildet av en mann med aristokratisk utseende og, faktisk, en helt normal nese. «Men tør jeg spørre hvor den kom fra *opprinnelig*?»

Harry trakk på skuldrene med kunstferdig hjelpeløshet. «Jeg ble fortalt at den ble framsagt av en hul stemme som veltet fram fra en kløft inne i selve lufta, en kløft som åpnet seg over en flammende avgrunn.»

*
*

«Hei!» sa Hermine indignert fra sin plass på den andre siden av frokostbordet. «Det der er *alle sammen sin* dessert! Du kan ikke bare ta en hel pai og putte den i pungen din!»

«Jeg tar ikke en pai, jeg tar to. Sorry, alle sammen, jeg må stikke!» Harry ignorerte de indignerte utropene og forlot den store hallen. Han hadde et sterkt behov for å komme seg til urtologiklassen litt tidlig.

*
*

Professor Stikling så skarpt på ham. «Og hvordan vet *du* hva smygardingene planlegger?»

«Jeg kan ikke avsløre kilden min,» sa Harry. «Faktisk må jeg be deg om å late som om denne samtalen aldri har funnet sted. Bare oppfør deg som om du tilfeldigvis gikk forbi

mens du skulle noe annet, eller noe sånt. Jeg skal springe i forveien med en gang urtologiklassen er ferdig. Jeg tror jeg kan distrahere smygardingene til du kommer fram. Jeg er ikke en enkel person å skremme eller mobbe, og jeg tror ikke de tør å skade Gutten-som-overlevde, ikke alvorlig. Men, vel … jeg skal ikke be deg om å *springe* i gangene, men jeg ville sette stor pris på om du ikke somlet.»

Professor Stikling tittet på ham et langt øyeblikk, så myknet ansiktsuttrykket hennes. «Vær så snill å være forsiktig med deg selv, Harry Potter. Og … takk skal du ha.»

«Bare husk å ikke bli forsinket,» sa Harry. «Og husk, når du kommer dit, forventet du ikke å se meg og denne samtalen har ikke hendt.»

*
*

Det var forferdelig å se seg selv hale Nilus ut av sirkelen med smygardinger. Nilus hadde rett, han hadde tatt for hardt i, brukt altfor mye kraft.

«Hallo,» sa Harry Potter kaldt. «Jeg er Gutten-som-overlevde.»

Åtte gutter i første klasse, av omtrent samme høyde. En av dem hadde et arr på panna og oppførte seg ikke som de andre.

Et skotsk vers dukket opp i tankene hans:

Å, ville en makt den gaven gi oss
å se oss selv slik andre ser oss!
Det ville fra mang en blunder fri oss
Og dumme tanker –

Professor McSnurp hadde rett. Valghatten hadde rett. Det var tydelig med en gang du så det fra utsiden.

Det var noe galt med Harry Potter.

14.
MORALSK KOMPASS

«*Fryserio*!»

Harry dyppet en finger ned i vannglasset på pulten sin. Vannet burde ha blitt kaldt. Men det hadde vært lunkent, og var det fortsatt. Igjen.

Harry følte seg skikkelig snytt.

Det var hundrevis av fantasy-bøker spredt rundt i Vernes-husholdningen. Harry hadde lest ganske mange av dem. Og det begynte å virke som at han hadde en mysteriøs mørk side. Så, etter at vannglasset hadde nektet å samarbeide de første par gangene, hadde Harry sett seg kjapt rundt i formel-klasserommet for å forsikre seg om at ingen så på, og så pustet dypt, konsentrert seg, og gjort seg selv sint. Han tenkte på smygardingene som mobbet Nilus, og den leken der noen slår bøkene ut av hendene på deg hver gang du prøver å plukke dem opp igjen. Tenkte på hva Draco Malfang hadde sagt om den tiårsgamle Lunekjær-jenta, og hvordan Heksingating virkelig fungerte …

Og raseriet hadde funnet veien inn i blodet hans. Han hadde holdt tryllestaven i en hånd som skalv av hat, og sa med kald stemme, «*Fryserio!*» – og absolutt ingenting hadde skjedd.

Harry hadde blitt *narret.* Han ønsket å skrive til noen og forlange å få igjen penga for sin mørke side, som helt klart *burde* ha uimotståelige mørke krefter, men hadde vist seg å være ødelagt.

«*Fryserio!*» sa Hermine igjen fra pulten ved siden av ham. Hennes vann var stivfrosset is, og iskrystaller formet seg på kanten av glasset hennes. Hun virket fullstendig oppslukt av det hun holdt på med, og hadde ingen anelse om at de andre elevene så på henne med hatefulle øyne, som enten var (a) farlig bevisstløst av henne, eller (b) en perfekt innøvd forestilling som grenset til kunst.

«Ah, *veldig* bra, frøken Grang!» kvekket Filius Pirrevimp, formelprofessoren deres og husstyrer for Ravnklo, en bitte liten mann som slett ikke så ut som om han var en tidligere duellmester. «Ypperlig! Fremragende!»

Harry hadde forventet å være, i verste fall, nummer to bak Hermine. Harry hadde foretrukket om *hun* måtte prøve å ta igjen *ham*, selvsagt, men han kunne ha godtatt det motsatte også.

Men det var mandag, og Harry hadde retning mot bunnen av klassen; en posisjon han sjenerøst slåss om med alle andre gompe-oppvokste elever utenom Hermine. Som var alene uten rivaler helt på toppen, stakkars skapning.

Professor Pirrevimp sto over pulten til en av de andre gompefødte, og justerte stille måten hun holdt tryllestaven på.

Harry tittet over på Hermine. Han svelget hardt. Dette var jo den åpenbare rollen for henne, i en større sammenheng … «Hermine?» sa Harry prøvende. «Har du noen ide om hva jeg gjør feil?»

Hermines øyne ble fylt av et forferdelig lys av irriterende hjelpsomhet, og noe i Harrys bakhode skrek ut i desperat ydmykelse.

Fem minutter senere virket Harrys vann merkbart kaldere enn romtemperaturen, og Hermine hadde gitt ham et par verbale klapp på skulderen og fortalt ham at han måtte uttale det mer nøye neste gang, og så gikk hun for å hjelpe noen andre.

Professor Pirrevimp hadde gitt henne et huspoeng for å hjelpe ham.

Harry skar tenner så hardt at kjevene hans verket, hvilket, noterte han frustrert, slett ikke hjalp på uttalen.

Jeg bryr meg ikke om det blir en urettferdig konkurranse. Jeg vet nøyaktig hva jeg skal gjøre med to ekstra timer hver dag. Jeg skal sitte i kofferten min og studere, helt til jeg holder følge med Hermine.

*
*

«Transfigurasjon er noe av den mest komplekse og farlige magien dere vil lære ved Galtvort,» sa professor McSnurp. Ansiktet til den bestemte gamle heksa sa tydelig fra at dette tok man ikke lett på. «Alle som finner på noe tull i mine klasser vil forlate klasserommet, og vil ikke få komme tilbake. Dere er herved advart.»

Tryllestaven hennes senket seg og tappet på pulten, som mykt endret seg om til en gris. Et par gompefødte elever ga fra seg forbausede utrop. Grisen tittet seg rundt, snøftet, så forvirret ut, og ble så en pult igjen.

Transfigurasjonsprofessoren så seg rundt i klasserommet, og øynene hennes falt på en av elevene.

«Herr Potter,» sa professor McSnurp. «Du fikk skolebøkene dine kun for et par dager siden. Har du startet å lese i transfigurasjonsboka ennå?»

«Nei, beklager, professor,» sa Harry.

«Ingen grunn til å beklage, herr Potter; hvis det var forutsatt at du skulle lese på forhånd, ville du ha fått beskjed om det.» McSnurps fingre trommet på pulten foran henne. «Herr Potter. Kunne du tenke deg å forsøke å gjette hvorvidt dette er en pult som jeg transfigurerte om til en gris, eller om den begynte som en gris, og jeg et øyeblikk fjernet transfigurasjonen? Hvis du hadde lest det første kapittelet i boka, ville du kunnet svare.»

Harrys øyenbryn rynket seg en tanke. «Jeg ville gjette at det ville være lettere å starte med en gris; siden hvis du startet med en pult, så ville kanskje ikke grisen vite hvordan den skulle reise seg.»

Professor McSnurp ristet på hodet. «Ikke en feil du kunne noe for, herr Potter, men det riktige svaret er at i transfigurasjon skal du *aldri* forsøke å gjette. Feil svar vil bli tatt ekstremt alvorlig; spørsmål der du ikke har svart vil bli tatt lett på. Dere må lære å vite hva dere ikke vet. Hvis jeg spør dere et hvilket som helst spørsmål, uansett hvor åpenbart eller grunnleggende det er, og dere svarer 'Jeg vet ikke', vil jeg ikke legge dere det til last; og alle som ler vil miste huspoeng. Kan du fortelle meg hvorfor denne regelen finnes, herr Potter?»

Fordi en eneste liten feil i transfigurasjon kan være utrolig farlig. «Nei.»

«Korrekt. Transfigurasjon er farligere enn immivering, som dere ikke får lære før deres sjette år. Uheldigvis må transfigurasjon læres og øves på fra ung alder for å maksimere deres evner som voksne. Så dette er et farlig emne, og dere bør være svært redde for å gjøre feil, fordi ingen av mine elever noensinne har blitt permanent skadet og jeg ville ta det *svært ille opp* hvis dere er den første klassen som *setter flekker på rullebladet mitt.*»

Flere elever svelget.

Professor McSnurp reiste seg opp og gikk bort til veggen bak seg, der det hang en polert tretavle. «Det er mange grunner til at transfigurasjon er farlig, men én grunn er hevet over alle andre.» Hun fant fram en kort fjærpenn med tykk spiss, og brukte den til å trekke opp bokstaver i rødt; som hun deretter streket under i blått med samme fjærpenn.

TRANSFIGURASJON ER IKKE PERMANENT!

«Transfigurasjon er ikke permanent!» sa professor McSnurp. «Transfigurasjon er ikke permanent! Transfigurasjon er ikke permanent! Herr Potter, la oss anta at en elev transfigurerte en treblokk om til en kopp med vann, og du drakk den. Hva kan du tenke deg vil skje med deg når transfigurasjonen blir borte?» Det var en pause. «… Unnskyld, jeg burde ikke ha spurt deg om dette, herr Potter, jeg glemte at du er velsignet med en uvanlig pessimistisk fantasi –»

«Det går greit,» sa Harry og svelget hardt. «Så det første svaret er at jeg *vet* ikke,» professoren nikket anerkjennende, «men jeg *forestiller meg* at det kunne være … treverk i magen min, og i blodomløpet mitt, og hvis noe av det vannet hadde blitt absorbert av kroppsvevet mitt – ville det være tremasse eller solid treverk eller …» Harrys grep om magi sviktet ham. Han kunne ikke forstå hvordan treverk kunne struktureres om til vann i utgangspunktet, så han kunne ikke helt begynne å gjette på hva som ville skje etter at vannmolekylene ble forstyrret av vanlige termiske bevegelser og magien tok slutt og struktureringen ble reversert.

McSnurps ansikt var stivt. «Som herr Potter korrekt har tenkt seg fram til, ville han bli ekstremt syk og kreve umiddelbar overføring til St. Mungos sykehus ved bruk av flumnettverket, om han skulle ha noen sjanse til å overleve i det hele tatt. Vennligst slå opp på side 5.»

Selv uten noen lyd i det bevegelige bildet, kunne du avgjøre at kvinnen med forferdelig misfarget hud skrek.

«Forbryteren som opprinnelig transfigurerte gull om til vin og ga det å drikke til denne kvinnen, 'som betaling for gjeld', som han sa, ble dømt til ti år i Azkaban. Vennligst bla om til side 6. Det er en desperant. De bevokter Azkaban. De suger vekk magien din, livet ditt, og alle lykkelige tanker du forsøker å tenke. Bildet på side 7 er av forbryteren ti år senere, da han ble sluppet fri. Dere kan legge merke til at han er død – ja, herr Potter?»

«Professor,» sa Harry, «hvis det verste skulle skje, i et sånt tilfelle, er det noen måte å *vedlikeholde* transfigurasjonen på?»

«Nei,» sa professor McSnurp flatt. «Å vedlikeholde en transfigurasjon vil konstant bruke av din magiske kraft, og bruken av kraft øker med størrelsen på målformen. Og du ville trenge å ha ny kontakt direkte med målobjektet med et par timers mellomrom, hvilket er, i et tilfelle som dette, umulig. Katastrofer som dette *kan ikke rettes opp.*»

Professor McSnurp lente seg framover. Ansiktsuttrykket hennes var steinhardt. «Dere vil absolutt aldri, under noen omstendigheter, transfigurere noe om til væske eller gass. Ikke vann, ikke luft. Ikke noe som likner vann, ikke noe som likner luft. Selv om det ikke er ment å drikkes. Væske *fordamper*, små biter av det havner i lufta. Dere vil ikke transfigurere noe som skal brennes. Det vil lage røyk, og noen kunne puste inn den røyken! Dere vil aldri transfigurere noe som på noen tenkelig måte kan komme inn i en annens kropp på noe sett. Ikke mat. Ikke noe som *likner* på mat. Selv ikke som en morsom liten spøk der du forteller dem om sjokoladepaien før de faktisk spiser den. Dere vil ikke gjøre det. Punktum. Ikke inne i dette klasserommet, ikke utenfor klasserommet, eller *noe annet sted.* Er det forstått av *hver eneste elev?*»

«Ja,» sa Harry, Hermine og noen få andre. Resten virket målløse.

«*Er det fullstendig forstått av hver eneste elev?*»

«Ja,» sa de, eller mumlet, eller hvisket.

«Hvis dere bryter en eneste av disse reglene, vil dere aldri mer studere transfigurasjon under deres opphold på Galtvort. Gjenta etter meg. Jeg vil aldri transfigurere noe om til væske eller gass.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe om til væske eller gass,» svarte elevene i blandet kor.

«Igjen! Høyere! Jeg vil aldri transfigurere noe om til væske eller gass.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe om til væske eller gass.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe som ser ut som mat eller noe som helst annet som er ment å tas inn i en menneskelig kropp.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe som er ment å brennes fordi det kan skape røyk.»

«Dere vil aldri transfigurere noe som ser ut som penger, inkludert gompepenger,» sa professor McSnurp. «Gnomene har måter å finne ut av hvem som har gjort det. Og i deres offisielle lovverk er gnom-nasjonen i permanent *krig* med alle magiske falskmyntnere. De vil ikke sende svartspanere. De vil sende en hær.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe som ser ut som penger,» gjentok elevene.

«Og *aller viktigst,*» sa professor McSnurp, «dere vil aldri transfigurere et levende vesen, *spesielt ikke dere selv.* Det vil gjøre dere svært syke og muligens døde, avhengig av hvordan dere transfigurerer dere selv og hvor lenge dere vedlikeholder endringen.» Professor McSnurp tok en pause. «Herr Potter rekker nå opp hånda fordi han har sett en animagus-transformasjon – nærmere bestemt et menneske som transformerte seg om til en katt og tilbake igjen. Men en animagus-transformasjon er ikke *fri* transfigurasjon.»

Professor McSnurp tok en liten trebit ut av lomma si. Med et lett dunk av tryllestaven ble det en glassball. Så sa hun «*Krystferrium!*» og glassballen ble en stålball. Hun tappet på den med staven en siste gang, og stålballen ble en trebit igjen. «*Krystferrium* transformerer et subjekt av rent glass om til et solid stålobjekt av samme form. Det kan ikke gjøre motsatt, og heller ikke kan det transformere en pult om til en gris. Den mest generelle formen for transfigurasjon – fri transfigurasjon, som dere skal lære her – er kapabel til å transformere et hvilket som helst subjekt om til et hvilket som helst mål, i det minste hva den fysiske formen angår. Av denne grunn må fri transfigurasjon gjøres uten ord. Å bruke en ferdig formel ville kreve forskjellige ord for hver forskjellig transformasjon mellom subjekt og mål.»

Professor McSnurp ga elevene et skarpt blikk. «*Noen* lærere starter med transfigurasjonsformler, og går over til fri transfigurasjon senere. Og, ja, det ville være mye enklere i starten. Men det kan også gi dere en del dårlige arbeidsvaner som vil skade deres senere evner. Her vil dere få lære fri transfigurasjon *fra starten av*, hvilket krever at dere kaster magien uten ord, ved å holde subjektets form, målets form og transformasjonen inne i deres eget sinn.»

«Og for å besvare herr Potters spørsmål,» fortsatte professor McSnurp, «så er det *fri* transfigurasjon dere aldri må forsøke på noe levende subjekt. Det finnes formler og eliksirer som trygt og reverserbart kan transformere subjekter på *begrensede* måter. En animagus som mangler et lem vil fremdeles mangle det lemmet etter transfigurasjonen, for eksempel. Fri transfigurasjon er *ikke* trygt. Kroppene deres vil endre seg mens den er transfigurert – å puste, for eksempel, resulterer i et konstant tap av kroppsstoff til lufta omkring. Når transfigurasjonen går over og kroppen forsøker å vende tilbake til sin *opprinnelige* form, vil den ikke helt være i stand til å gjøre det. Hvis du presser staven din mot kroppen din og ser for deg selv med gyllent hår, så vil du få gyllent hår, og etterpå vil alt håret falle av. Hvis du ser for deg selv som en som har renere hud, så vil du havne på St. Mungos i en lang periode. Og hvis du transfigurerer deg om til en voksen, så, når transfigurasjonen går over, vil du automatisk dø.»

Det forklarte hvorfor han hadde sett slike ting som feite gutter, eller jenter mindre enn perfekt pene. Eller gamle mennesker, for den del. Det ville ikke hende hvis du bare kunne transfigurere deg selv hver morgen … Harry løftet hånda igjen og forsøkte å signalisere til professor McSnurp med øynene.

«*Ja,* herr Potter?»

«Er det mulig å transfigurere et levende subjekt om til noe som er statisk, slik som en mynt – nei, beklager, lei meg for den der, la oss heller si en stålball.»

Professor McSnurp ristet på hodet. «Herr Potter, selv døde gjenstander gjennomgår små interne endringer over tid. Det ville ikke være noen observerbare endringer i kroppen din etterpå, og det første minuttet ville du ikke legge merke til noe galt. Men etter en time ville du bli syk, og etter en dag ville du være død.»

«Eh, ja, unnskyld meg, altså, men hvis jeg hadde lest det første kapittelet kunne jeg ha *gjettet* at pulten opprinnelig var en pult og ikke en gris,» sa Harry, «men bare hvis jeg gjettet *videre* at du ikke ønsket å drepe grisen, det *virker* jo som det mest sannsynlige, men –»

«Jeg kan forutsi at det å rette dine prøver vil gi meg en endeløs rekke gleder, her Potter. Men hvis du har andre spørsmål, kan jeg be deg om å vennligst vente med dem til timen er over?»

«Ingen flere spørsmål, professor.»

«Nå, gjenta etter meg,» sa professor McSnurp. «Jeg vil aldri forsøke å transfigurere et levende subjekt, særlig ikke meg selv, med mindre jeg har fått særskilt beskjed om å gjøre dette ved hjelp av en spesialisert formel eller eliksir.»

«Hvis jeg ikke er sikker på om en transfigurasjon er trygg, vil jeg ikke prøve den ut før jeg har spurt professor McSnurp eller professor Pirrevimp eller professor Slur eller rektor, som er de eneste offisielle autoritetene på transfigurasjon ved Galtvort. Det å spørre en annen elev er *ikke* akseptabelt, selv om de sier at de kan huske å ha stilt det samme spørsmålet.»

«Selv om den nåværende læreren i forsvar mot svartekunster forteller meg at en transfigurasjon er trygg, og selv om jeg ser at forsvarsprofessoren gjør det, og ingenting galt ser ut til å skje, vil jeg ikke forsøke det selv.»

«Jeg har den absolutte rett til å nekte å utføre enhver transfigurasjon jeg føler meg det minste nervøs for å forsøke. Siden ikke en gang rektor ved Galtvort kan beordre meg til å gjøre noe annet, vil jeg definitivt ikke ta imot en slik ordre fra forsvarsprofessoren, selv dersom forsvarsprofessoren truer med å trekke meg for hundre huspoeng og få meg utvist.»

«Hvis jeg bryter noen av disse reglene, vil jeg ikke lenger kunne studere transfigurasjon mens jeg går på Galtvort.»

«Vi vil gjenta disse reglene ved starten av hver eneste time den første måneden,» sa professor McSnurp. «Og nå vil vi starte, med fyrstikker som subjekter og nåler som mål … ta ned tryllestavene, takk; med 'starte' mener jeg at dere vil starte å ta notater.»

En halv time før klassen var over, delte professor McSnurp ut fyrstikkene.

Da klassen var over hadde Hermine en sølvaktig fyrstikk, og hele resten av klassen, gompefødt så vel som trollmannsfødt, hadde nøyaktig det de startet med.

Professor McSnurp belønnet henne med nok et poeng til Ravnklo.

*
*

Etter at transfigurasjonsklassen hadde fått lov til å gå, kom Hermine bort til Harrys pult mens han holdt på å putte bøkene inn i pungen sin.

«Vet du,» sa Hermine med et uskyldig ansiktsuttrykk, «jeg tjente to poeng for Ravnklo i dag.»

«Det gjorde du,» svarte Harry kort.

«Men det var ikke like bra som dine *syv* poeng,» sa hun. «Jeg er nok ikke like intelligent som deg.»

Harry gjorde seg ferdig med å dytte leksene inn i pungen og snudde seg mot Hermine med smalnende øyne. Akkurat det der hadde han helt glemt.

Hun *blunket med øyenvippene* mot ham. «Men vi har jo timer hver dag, da. Jeg lurer på hvor lang tid det vil ta deg å finne flere håsblåsinger å redde? I dag er mandag. Så da har du fram til torsdag å gjøre det på.»

De stirret hverandre inn i øynene, uten å blunke.

Harry snakket først. «Du innser selvsagt at dette betyr krig.»

«Jeg visste ikke at vi hadde hatt fred.»

Alle de andre elevene så nå på dem med fascinerte blikk. Alle de andre elevene, pluss, uheldigvis, professor McSnurp.

«Åh, herr Potter,» sang professor McSnurp ut fra den andre siden av rommet, «jeg har gode nyheter til deg! Madam Pomfrit har godkjent forslaget ditt for å unngå skade på tvinnespinnerne hennes, og planen er å fullføre arbeidet før slutten av neste uke. Jeg vil si at det fortjener … la oss si ti poeng til Ravnklo.»

Hermines ansikt gapte i skuffelse og sjokk. Harry regnet med at hans eget ansikt ikke så stort annerledes ut.

«*Professor* …» hveste Harry.

«De ti poengene er *unektelig* fortjent, herr Potter. Jeg ville aldri dele ut huspoeng etter innfallsmetoden. For deg var det kanskje en enkel sak å se noe skjørt og foreslå en måte å beskytte det på, men tvinnespinnere er dyre, og rektor var *ikke* fornøyd forrige gang en av dem gikk i stykker.» Professor McSnurp så tankefull ut. «Nei og nei, jeg lurer på om

noen annen elev noensinne har tjent sytten huspoeng på sin første dag med skoletimer. Jeg må se etter, men jeg mistenker at det er ny rekord. Kanskje vi burde annonsere det i Storsalen ved middagstider?»

«*PROFESSOR!*» ropte Harry. «Dette er *vår* krig! Ikke bland deg!»

«Nå har du fram til torsdag *neste* uke, herr Potter. Med mindre, naturligvis, du skulle komme til å gjøre noen rampestreker og *miste* huspoeng før det. Som å være uhøflig mot en professor, for eksempel.» Professor McSnurp la en finger ettertenksomt på haken. «Jeg går ut fra at du vil være i minus før neste fredag er omme.»

Harrys munn lukket seg med et smell. Han sendte sitt beste dødsblikk mot McSnurp, men det virket som om hun bare syntes det var morsomt.

«Ja, definitivt annonsere det ved middag,» tenkte professor McSnurp høyt. «Men det er upassende å fornærme smygardingene, så meldingen burde holdes kort. Bare antall poeng og det faktum at det er en rekord … og hvis noen kommer til deg for å få hjelp med skolearbeidet, og er skuffet over at du ikke en gang har begynt å lese bøkene dine, kan du alltids sende dem videre til frøken Grang.»

«*Professor!*» sa Hermine med skingrende stemme.

Professor McSnurp ignorerte henne. «Jammen santen, jeg lurer på hvor lang tid det vil ta før frøken Grang gjør noe som fortjener en annonsering ved middagstider? Det ser jeg virkelig fram til å finne ut, hva det nå enn skulle være.»

Harry og Hermine, ved en uuttalt felles enighet, snudde seg og stormet ut av klasserommet. De ble fulgt av en hale hypnotiserte ravnkloinger.

«Æh,» sa Harry. «Fremdeles klar etter middag?»

«Selvsagt,» sa Hermine. «Jeg har ikke lyst til at du skal henge enda lenger etter med studiene dine.»

«Nei, takk for det! Og la meg få si at så briljant som du allerede er, kan jeg ikke unngå å lure på hvordan du vil være når du har hatt grunnleggende trening i rasjonalitet.»

«Er det virkelig så nyttig som du sier? Det virket ikke å hjelpe deg stort verken i formler eller transfigurasjon.»

Det ble en kort pause.

«Vel, jeg fikk skolebøkene mine for bare fire dager siden. Det var derfor jeg var nødt til å tjene de sytten huspoengene mine uten å bruke tryllestav.»

«Fire dager siden? Kanskje kan du ikke lese åtte bøker på fire dager, men du kunne i alle fall ha lest *en*. Hvor mange dager vil det ta deg å fullføre med den hastigheten? Du kan matematikken, så kan du si meg hva er åtte ganger fire delt på null?»

«Jeg har ny time nå, hvilket du ikke har, men helgene er ledige, så … grenseverdien for åtte ganger fire delt på epsilon mens epsilon nærmer seg null pluss … 10.47 søndag formiddag.»

«Jeg leste ut bøkene på *tre* dager, for å være nøyaktig.»

«14.47 lørdag ettermiddag, altså. Jeg er sikker på at jeg skal finne tid til det på en eller annen måte.»

Og det ble kveld og det ble morgen, første dag.

15.
LATERAL TENKEMÅTE

I det samme han kom inn i forsvars-klasserommet på onsdag, skjønte han at *dette* faget kom til å bli *annerledes.*

For å ta det mest åpenbare først; det var det største klasserommet han hittil hadde sett på Galtvort; det lignet et større universitetsauditorium, med pulter i rekker skrånende oppover, vendt mot en gigantisk flat scene av hvit marmor. Klasserommet var høyt oppe i slottet – i sjette etasje – og Harry visste at det var all den forklaringen han kunne regne med å få for hvor et rom som dette var ment å passe inn. Det begynte å bli klart at Galtvort slett ikke *hadde* geometri, verken euklidsk eller noen annen form; det hadde forbindelser, ikke retninger.

I motsetning til et auditorium på et universitet var det ikke rader med klappstoler, istedenfor var det helt vanlige trepulter og trestoler som ellers på Galtvort, stilt opp på rekke langs en kurve på hvert nivå av klasserommet. Bortsett fra at hver pult hadde en flat, hvit, rektangulær, mystisk gjenstand plassert oppå seg.

I sentrum av den enorme plattformen, på en liten forhøyning av mørkere marmor, var et enslig kateter. Bak denne satt Krengle sammensunket i stolen, med hodet hengende bakover. Han siklet lett nedover kappen sin.

Nå, hva minner dette meg om … ?

Harry hadde kommet til timen så tidlig at ingen andre elever var der ennå. (Morsmålet hans var defekt når det gjaldt å skulle beskrive tidsreiser; og spesielt hadde det ingen ord for å uttrykke hvor utrolig praktisk det var.) Krengle så ikke helt ut til å … fungere … for øyeblikket, og Harry hadde ingen spesiell lyst til å nærme seg ham uansett.

Harry valgte en pult, klatret opp til den, og hentet opp skoleboka i Forsvar mot svartekunster. Han var omtrent syv-åttendedeler ferdig med den – han hadde planlagt å fullføre boka før denne timen, faktisk, men han klarte ikke å holde følge med tidsskjemaet sitt og hadde allerede brukt tidsvenderen to ganger i dag.

Snart var det lyder ettersom klasserommet begynte å fylle seg opp. Harry ignorerte dem.

«Potter? Hva gjør *du* her?»

Den stemmen hørte ikke hjemme her. Harry tittet opp «Draco? Hva gjør *du* i oi dæven heller, du har *lakeier!*»

En av guttene som sto bak Draco virket å ha temmelig mye muskler til å være en elleveåring, og den andre sto oppstilt i en mistenkelig velbalansert stilling.

Den lysblonde gutten smilte selvtilfreds, og gjorde en håndbevegelse bakover. «Potter, la meg få introdusere deg for herr Krabbe,» hånda hans flyttet seg fra Muskler til Balanse, «herr Gurgel. Vincent, Grylius, dette er Harry Potter.»

Herr Gurgel la hodet litt på skakke og ga Harry et blikk som sannsynligvis skulle bety et eller annet, men det så bare ut som om han skjelte. Herr Krabbe sa «Hyggeli' å møte'ræ» i en tone som hørtes ut som om han prøvde å gjøre stemmen dypere enn den kunne klare.

Et øyeblikks uttrykk av oppgitthet krysset Dracos ansikt, men ble kjapt erstattet av det overlegne fliret hans.

«Du har *lakeier!*» gjentok Harry. «Hvor kan *jeg* få tak i lakeier?»

Dracos flir ble bredere. «Jeg er redd, Potter, at det første trinnet er å bli valgt inn i Smygard –»

«Hva? Det er urettferdig!»

«– og deretter kreves det at familiene deres har planlagt dette fra før du ble født.»

Harry tittet på herr Krabbe og herr Gurgel. Det virket som om begge to prøvde hardt på å tårne opp over Harry. Det vil si, de lente seg forover, skjøt skuldrene fram, strakte på nakkene og stirret på ham.

«Øh … vent litt,» sa Harry. «Dette ble arrangert for flere *år* siden?»

«Korrekt, Potter. Jeg er redd det toget har gått.»

Herr Gurgel fant fram en tannpirker og startet å rense tennene sine, mens han fremdeles tårnet.

«Og,» sa Harry, «Lucifus insisterte på at du *ikke* skulle vokse opp i nærheten av dine livvakter, og at du først skulle møte dem første skoledag.»

Det tørket smilet av Dracos ansikt. «Ja da, Potter, vi vet alle sammen at du er briljant, hele skolen vet det nå, du kan slutte å vise deg –»

«Så de har blitt fortalt *hele sine liv* at de kommer til å være lakeier, og så har de brukt *årevis* på å se for seg hvordan lakeier egentlig skal være –»

Draco vred på seg.

«– og hva verre er, de kjenner *hverandre*, og de har *øvd* –»

«Sjefen sa atte du sku' holde kjeft,» rumlet herr Krabbe. Herr Gurgel tygde hardt på tannpirkeren, holdt den fast mellom tennene, og brukte en hånd til å knekke knoklene på den andre.

«Jeg sa at dere ikke skulle gjøre det der foran Harry Potter!»

De to fikk et fårete uttrykk, og herr Gurgel tok kjapt tannpirkeren vekk og puttet den i en lomme i kappen sin.

Men i det øyeblikket Draco snudde seg vekk fra dem for å se på Harry igjen, fortsatte de å tårne.

«Jeg beklager,» sa Draco stivt, «for måten disse *imbesilene* har fornærmet deg på.»

Harry ga et meningsfullt blikk rettet mot herr Krabbe og herr Gurgel. «Nå synes jeg du er litt streng mot dem, Draco. *Jeg* synes de oppfører seg akkurat slik jeg ville at *mine* lakeier skulle oppføre seg. Hvis jeg hadde noen lakeier, mener jeg.»

Dracos kjeve sank nedover.

«Hei, Grylius, trur'u han prøver å lure vårs bort fra sjefen, eller?»

«Jeg er sikker på at herr Potter ikke ville være så dum at han prøvde.»

«Åh, det kunne jeg da aldri drømme om,» sa Harry glatt. «Det er bare noe å ha i bakhodet hvis deres nåværende arbeidsgiver ikke setter pris på dere. Og forresten så skader det jo aldri å ha andre jobbtilbud når dere skal forhandle om de arbeidsmessige betingelsene, ikke sant?»

«Å er'e *han* gjør i Ravnklo?»

«Det kan jeg knapt forestille meg, herr Krabbe.»

«Begge dere to *holder kjeft,*» sa Draco gjennom sammenbitte tenner. «Det er en *ordre.*» Med synlig anstrengelse overførte han oppmerksomheten til Harry igjen. «Over til noe helt annet. Hva gjør du egentlig i Smygards forsvarstimer?»

Harry rynket panna. «Vent litt.» Hånda hans gikk ned i pungen. «Timeplan.» Han tittet over pergamentet. «Forsvar, 14.30, og akkurat nå er den …» Harry tittet på sin mekaniske klokke, som viste 11.23. «14.23, med mindre jeg har mistet oversikt over tida. Har jeg gjort det?» Hvis han hadde det, så visste i tilfelle Harry hvordan han skulle komme seg til den timen der han var *ment* å være. Kjære vene som han elsket tidsvenderen sin, og en vakker dag, når han ble gammel nok, så ville de gifte seg.

«Nei, det høres riktig ut,» sa Draco og så forvirret ut. Blikket hans snudde seg for å se over resten av auditoriet, som holdt på å fylles av grønnstripede kapper og …

«*Griffingduster!*» spyttet Draco. «Hva gjør *de* her?»

«Hm,» sa Harry. «Professor Krengle sa … jeg husker ikke de nøyaktige ordene … at han ville ignorere noen av konvensjonene som Galtvort-lærere vanligvis fulgte. Kanskje han bare kjører fellestimer.»

«Tja,» sa Draco. «Du er den første ravnkloingen som har kommet.»

«Jepp. Kom litt tidlig.»

«Hvorfor sitter du helt bakerst da, da?»

Harry blunket. «Vet ikke, det virket som et bra sted å sitte?»

Draco kom med en litt hånlig lyd. «Du kunne ikke kommet deg lenger vekk fra læreren om du så hadde prøvd.» Den blondhårede gutten lente seg en tanke nærmere. «Men uansett, er det sant de tingene du sa til Drønne og gjengen hans?»

«Hvem er Drønne?»

«Du traff ham med en pai?»

«To paier, faktisk. Hva skulle jeg ha sagt til ham?»

«At han ikke gjorde noe som var kløktig eller ambisiøst, og at han brakte skam over Salazar Smygard.» Draco stirret oppmerksomt på Harry.

«Det … ja, det høres omtrent riktig ut,» sa Harry. «Eller, jeg tror det var mer som, 'er dette en type utrolig utspekulert plan som vil gi deg fordeler i framtida, eller er det bare å bringe vanære til Salazar Smygards minne, slik det ser ut som' eller noe slikt. Jeg husker ikke de nøyaktige ordene.»

«Du forvirrer alle, vet du,» sa den lysblonde gutten.

«Hæ?» sa Harry, ærlig forvirret.

«Wold sa at det å bruke svært lang tid under Valghatten er et av varslene for en større mørk trollmann. Alle snakket om det, lurte på om de skulle begynne å smiske med deg bare i tilfelle. Så gikk du bort og beskyttet en gjeng *håsblåsinger*, ved Merlin. *Så* fortalte du Drønne at han er en skam mot Salazar Smygards minne! Hva skal folk egentlig *tro?*»

«At Valghatten bestemte seg for å putte meg i huset 'Smygard! Bare tulla, Ravnklo!' og jeg har oppført meg i henhold til det.»

Herr Krabbe og herr Gurgel fniste, begge to, hvilket fikk herr Gurgel til å dekke munnen sin med hånda ganske kjapt.

«Vi får se til å finne plassene våre,» sa Draco. Han nølte, rettet seg opp en tanke, snakket noe mer formelt. «Men jeg ønsker å fortsette vår forrige konversasjon, og jeg godtar dine betingelser.»

Harry nikket. «Ville du ha forferdelig mye imot å vente til etter søndag ettermiddag? Jeg er midt i en konkurranse akkurat nå.»

«En konkurranse?»

«Se om jeg kan lese alle skolebøkene like raskt som Hermine Grang gjorde.»

«Grang,» kom det som et ekko fra Draco. «Grumsa som tror hun er Merlin? Hvis du prøver å overvinne *henne*, så ønsker hele Smygard deg alt mulig hell og lykke, Potter, og jeg vil ikke bry deg før etter lørdag.» Draco bukket lett og respektfullt, og gikk av gårde, med lakeiene i hælene.

Hå, hå, hå, dette kommer det til å bli fryktelig morsomt å sjonglere med, det kan jeg si allerede nå.

Klasserommet fylte seg opp ganske raskt nå, med alle fire stripefarger: grønt, rødt, gult og blått. Draco og de to vennene hans befant seg i midten, og prøvde tydeligvis å skaffe seg tre plasser ved siden av hverandre på fremste rad – som selvsagt allerede var opptatt av noen andre. Herr Krabbe og herr Gurgel tårnet så godt de kunne, men det virket ikke som om det hadde noen effekt.

Harry bøyde seg over forsvarsboka igjen og fortsatte å lese.

Klokka 14.35, da de fleste setene var fylt opp og det ikke virket som at flere ville komme, rykket professor Krengle plutselig til i stolen sin. Han satte seg opp, og ansiktet hans kom til syne på alle de flate, hvite, rektangulære objektene som sto på elevenes pulter.

Harry ble tatt litt på senga av dette, både ved at professor Krengles ansikt plutselig kom til syne og ved likheten med en gompe-TV. Det var noe både nostalgisk og trist ved det; det virket svært som noe han kunne finne hjemme hos seg selv, og allikevel var det ikke det …

«God ettermiddag, mine unge lærlinger,» sa professor Krengle. Stemmen hans virket som om den kom fra skjermen på pulten, og snakket direkte til Harry. «Velkommen til deres første time i kampmagi, som Galtvorts grunnleggere ville ha kalt det; eller, som det ble kjent som sent i det tyvende århundre, forsvar mot svartekunstene.»

Det var en viss mengde frenetisk skribling idet elevene, overrasket, grep etter pergamenter eller skrivebøker.

«Nei,» sa Krengle. «Ikke bry dere med å skrive ned hva dette faget het før i tida. Ingen slike meningsløse spørsmål vil telle for karakteren deres i noen av mine timer. Det er et løfte.»

Mange elever satte seg opp og virket lettere sjokkerte da de hørte dette.

Professor Krengle smilte svakt. «De av dere som har kastet bort tida med å lese de ubrukelige forsvarsbøkene for første klasse –»

Noen lagde en halvkvalt lyd. Harry lurte på om det var Hermine.

«– kan ha fått inntrykk av at selv om dette faget kalles forsvar mot svartekunstene, så handler det faktisk om hvordan man forsvarer seg mot mareritt-sommerfugler, som forårsaker halvdårlige drømmer, eller syresnegler, som kan etse seg helt igjennom en totoms planke hvis de får en hel dag på seg.»

Professor Krengle reiste seg opp og dyttet stolen bort fra pulten. Skjermen på Harrys pult fulgte alle hans bevegelser. Professor Krengle skred fram mot fronten av klasserommet, og sa med en stemme som runget gjennom auditoriet:

«Den ungarske hornsvansen er høyere enn et dusin menn! Den puster ild så kjapt og så nøyaktig at den kan smelte en snopp i flukt! En mordforbannelse kan ta den ned!»

Det var gisp fra elevene.

«Fjelltrollet er farligere enn den ungarske hornsvansen! Det er sterkt nok til å bite gjennom stål! Huden dens er motstandsdyktig nok til å motstå lammevåder og kutteformler! Luktesansen dens er så fintfølende at den på avstand kan si om byttet er en del av en flokk, eller alene og sårbart! Og frykteligst av alt; trollet er unikt blant magiske vesener i det at den kontinuerlig opprettholder en form for transfigurasjon på seg selv – den transformerer seg alltid om til sin egen kropp. Hvis du på en eller annen måte klarer å rive av det armen, vil det vokse ut en ny på sekunder! Ild og syre vil gi arrvev som kan midlertidig forvirre et trolls regenerative krefter – for en time eller to! De er smarte nok

til å bruke klubber som verktøy! Fjelltrollet er den tredje mest perfekte drapsmaskinen i hele naturen! En mordforbannelse kan stoppe det.»

Elevene så ganske sjokkerte ut.

Professor Krengle smilte ganske biskt. «Deres dårlige unnskyldning av ei lærebok i forsvar for tredjeklasse vil foreslå at dere utsetter fjelltrollet for sollys, som vil få det til å stivne. Dette, mine lærlinger, er den typen ubrukelig kunnskap dere aldri vil få i mine timer. Dere vil ikke finne fjelltroll i dagslys! Ideen om at du burde bruke sollys for å stoppe dem er et resultat av idiotiske forfattere som prøver å vise sin fulle beherskelse av smådetaljer, på bekostning av hva som er praktisk. Bare fordi det finnes en usannsynlig obskur måte å hanskes med fjelltroll på, betyr ikke at dere faktisk burde prøve den måten! Mordforbannelsen er ublokkelig, ustoppelig, og virker hver eneste gang på alt som har en hjerne. Hvis du som voksen trollmann finner ut at du ikke er i stand til å bruke mordforbannelsen, kan du rett og slett immivere! Det samme kan du gjøre hvis du skulle møte den nest mest perfekte drapsmaskinen, en desperant. Du bare immiverer!»

«Med mindre, selvsagt,» sa professor Krengle, og stemmen hans var nå lavere og hardere, «du er påvirket av en anti-immiveringsforbannelse. Nei, det er nøyaktig ett monster som kan true deg når du først har blitt voksen. Det ene, farligste monsteret i hele verden, så farlig at ingenting annet kommer i nærheten. Den mørke trollmannen. Det er det eneste som fremdeles vil være i stand til å true deg.»

Professor Krengles lepper formet en tynn linje. «Jeg vil motstrebende lære dere nok dagligdagse opplysninger til at dere kan bestå Magidepartementets fastsatte del av eksamen for første klasse. Siden den nøyaktige karakteren deres på den delen ikke vil ha noe å si for deres framtidige liv, kan alle som har lyst til å få bedre karakter enn bestått gjerne få kaste bort tida med å studere vår patetiske lærebok. Dette faget heter ikke forsvar mot mindre plager. Dere er her for å lære å forsvare dere mot svartekunstene. Dette betyr, la oss ha det fullstendig klart, å forsvare dere mot mørke trollmenn. Folk med tryllestaver som vil skade dere, og som sannsynligvis vil lykkes med det med mindre dere skader dem først! Det finnes ikke noe forsvar uten angrep! Det finnes ikke noe forsvar uten å slåss! De feite, overbetalte, svartspaner-beskyttede politikerne som satt sammen fagplanen deres anså denne virkeligheten som å være for barsk for elleveåringer. Til avgrunnen med de dustene! Dere er her for et fag som har blitt lært bort ved Galtvort i åtte hundre år. Velkommen til deres første år i kampmagi!»

Harry startet å klappe. Han kunne ikke noe for det, det var så inspirerende.

Med en gang Harry startet å klappe kom det spredt respons fra Griffing, og flere fra Smygard, men de fleste elevene virket å være for lamslått til å reagere.

Professor Krengle lagde en kuttende bevegelse, og applausen døde bort momentant. «Mange takk,» sa professor Krengle. «Nå til praktiske opplysninger. Jeg har slått sammen alle mine førsteårs kampmagiklasser til én, hvilket gir meg muligheten til å tilby dere dobbelt så mye tid i klasserommet som det dobbelttimer ville ha gjort –»

Forferdede gisp hørtes.

«– en økt arbeidsmengde jeg vil veie opp for ved å ikke gi dere lekser.»

Forferdede gisp døde bort.

«Ja, dere hørte rett. Jeg vil lære dere å kjempe; ikke å skrive tolv tommer om kamp med frist mandag.»

Harry ønsket desperat at han hadde sittet ved siden av Hermine så han kunne se ansiktsuttrykket hennes nå, men på den andre siden var han ganske sikker på at han forestilte seg det ganske nøyaktig.

Videre var Harry forelsket. Det ville bli et trekantbryllup: ham, tidsvenderen og professor Krengle.

«For de av dere som skulle velge det, har jeg i tillegg planlagt en del aktiviteter på ettermiddagene som jeg skulle tro at dere synes er svært interessante, i tillegg til å være lærerike. Ønsker du å vise verden dine *egne* ferdigheter, istedenfor å se på at fjorten andre mennesker spiller rumpeldunk? Mer enn syv personer kan kjempe i en hær.»

Dæven *døtte*.

«Disse og andre fritidsaktiviteter vil også kunne gi dere krenglepoeng. Hva er krenglepoeng, spør dere? Huspoengsystemet passer ikke til mine behov, fordi huspoeng gis for sjelden. Jeg foretrekker å la mine elever få vite hvordan de ligger an oftere enn som så. Og ved de sjeldne anledningene der jeg gir dere en skriftlig prøve, vil den rette seg selv mens dere holder på, og hvis dere får for mange feil innenfor samme emne, vil prøven vise dere navn på elever som fikk rett på disse spørsmålene, og disse elevene vil kunne tjene krenglepoeng ved å hjelpe dere.»

… wow. Hvorfor brukte ikke de andre professorene også et slikt system?

«Hva er krenglepoeng godt for, spør dere? For å begynne et sted – ti krenglepoeng vil være verdt ett huspoeng. Men de kan kjøpe deg andre tjenester også. Ønsker du å ta eksamen på et uvanlig tidspunkt? Er det en bestemt time du gjerne skulle ha hoppet over? Dere vil oppdage at jeg kan være svært fleksibel når det gjelder elever som har samlet nok krenglepoeng. Krenglepoeng vil kontrollere hvem som blir generaler i hærene. Og til jul – rett før juleferien – vil jeg oppfylle en eller annens ønske. Alt skolerelatert som jeg har makt over, påvirkning på, eller kan gjøre noe med. Ja, jeg var i Smygard og jeg tilbyr dere å utforme en snedig plan for dere, hvis det er det som kreves for å oppfylle deres ønske. Dette ønsket vil gå til den som har samlet flest krenglepoeng innenfor alle syv klassetrinn.»

Det skulle bli Harry.

«Nå, la bøkene deres og andre gjenstander bli værende på pulten – de er trygge, skjermene vil overvåke dem for dere – og kom ned på plattformen. Det er på tide å leke en lek som heter 'hvem er den farligste eleven i klasserommet.'»

Harry vred tryllestaven i høyre hånd og sa «*Ma-ha-su!*»

Det kom en nytt høyt 'bing' fra den flytende blå sfæren som professor Krengle hadde gitt Harry som mål. Den bestemte lyden betydde et perfekt treff, hvilket Harry hadde klart i ni av sine siste ti forsøk.

Et eller annet sted hadde professor Krengle gravd opp en formel som var utrolig lett å uttale, *og* hadde en latterlig enkel stavbevegelse, *og* hadde en tendens til å treffe det du tittet på for øyeblikket. Professor Krengle hadde proklamert med forakt at virkelig kampmagi var langt vanskeligere enn dette. At heksingen var fullstendig ubrukelig i kamp. At det bare så vidt var et lite magistøt der det eneste poenget var å sikte, og at det ville medføre, når det traff, smerte tilsvarende å bli slått hardt i nesen. At den eneste hensikten med denne testen var å se hvem som lærte raskt, siden professor Krengle var sikker på at ingen tidligere ville ha vært borti denne heksingen eller noe liknende.

Harry brydde seg ikke om noe av det.

«*Ma-ha-su!*»

En *rød energistråle* skjøt ut av tryllestaven og traff målet, og den blå sfæren ga igjen fra seg det bing-et som betydde at magien *faktisk hadde virket for ham.*

Harry følte seg som en virkelig trollmann for første gang siden han kom til Galtvort. Han skulle ønske at målet ville prøve å hoppe unna, som de små sfærene bein Kenobi hadde brukt for å trene opp Luke, men av en eller annen grunn hadde professor Krengle istedenfor satt opp alle elever og mål på rette linjer – hvilket sørget for at de ikke skulle komme til å skyte på hverandre.

Så Harry senket tryllestaven, tok et hurtig sidesteg til høyre, snappet opp staven, vred og ropte «*Ma-ha-su!*»

Det var et litt lavere 'dong' som indikerte at han hadde truffet nesten rett.

Harry puttet tryllestaven tilbake i lomma, sidesteppet tilbake til venstre, og trakk og fyrte av nok en rød energistråle.

Det høytonede bing-et som fulgte rangerte lett som en av de mest tilfredsstillende lydene han hadde hørt i hele sitt liv. Harry hadde lyst til å skrike i triumf, så høyt han kunne. *JEG KAN GJØRE MAGI! FRYKT MEG, FYSIKKENS LOVER, JEG KOMMER FOR Å BRYTE DERE!*

«*Ma-ha-su!*» Harrys stemme var høy, men ble knapt lagt merke til over den stødige messingen av tilsvarende utrop fra hele plattformen.

«Nok,» sa professor Krengles forsterkede stemme. (Den hørtes ikke høy ut. Det hørtes ut som om stemmen hadde normalt volum, og at den kom fra rett bak din venstre skulder, uansett hvor du sto i forhold til professor Krengle.) «Jeg ser at alle sammen har fått det til minst én gang nå.» Målsfærene ble røde, og begynte å gli opp mot taket.

«Jeg fortalte dere,» sa professor Krengle, «at vi skulle leke en lek som heter 'hvem er den farligste eleven i klasserommet.' Det er en elev her i rommet som mestret den sumeriske enkeltslagheksingen raskere enn noen annen –»

Åh bla bla bla bla.

«– og fortsatte deretter med å hjelpe syv andre elever. For dette har hun tjent de første syv krenglepoengene på deres årstrinn. Kom fram, Hermine Grang. Det er tid for neste fase i leken.»

Hermine Grang begynte å skride framover med et blandet uttrykk av oppmerksomhet og triumf i ansiktet. Ravnkloingene så på henne med stolthet, smygardingene med stygge blikk, og Harry med ren irritasjon. Harry hadde klart seg bra denne gangen. Han var til og med sannsynligvis blant den beste halvdelen i klassen, nå som alle hadde fått en formel de var like ukjente med, og Harry hadde lest gjennom hele Adalbert Vinglings *Magiteori*. Og fremdeles *gjorde Hermine det bedre.*

Et sted i bakhodet hans fantes frykten for at Hermine rett og slett var smartere enn ham.

Men fortsatt hadde Harry tenkt å holde håpet oppe ved å satse på de kjente fakta at (a) Hermine hadde lest mye mer enn de vanlige lærebøkene, og (b) Adalbert Vingling var en uinspirert latsabb som hadde skrevet *Magiteori* for å behage et skolestyre som ikke hadde høye tanker om elleveåringer.

Hermine kom fram til sentralplattformen og gikk opp.

«Hermine Grang mestret en fullstendig ukjent formel på to minutter, nesten et helt minutt raskere enn nestemann.» Professor Krengle vendte sakte på seg for å se på alle elevene som fulgte med. «Kan frøken Grangs intelligens gjøre henne til den farligste eleven i klasserommet? Vel? Hva mener dere?»

Ingen virket som om de mente noe som helst for øyeblikket. Selv ikke Harry visste hva han skulle si om saken.

«La oss finne det ut, skal vi?» sa professor Krengle. Han snudde seg tilbake til Hermine, og gestikulerte ut mot hele klassen. «Velg en hvilken som helst elev og kast enkeltslagheksingen på dem.»

Hermine frøs til.

«Kom igjen,» sa professor Krengle bløtt. «Du har kastet denne heksingen perfekt over femti ganger. Det er ikke permanent skadelig, og spesielt vondt er det heller ikke. Det gjør like vondt som et hardt slag og varer bare noen få sekunder.» Professor Krengles stemme ble hardere. «Dette er en direkte ordre fra din professor, frøken Grang. Velg et mål og avfyr en enkeltslagheksing.»

Hermines ansikt vred seg i skrekk, og tryllestaven skalv i hånda hennes. Harrys egne fingre grep hardt om sin egen stav i sympati. Selv om han skjønte hva professor Krengle prøvde å gjøre. Selv om han kunne se det poenget professor Krengle prøvde å få fram.

«Hvis du *ikke* løfter tryllestaven og fyrer av, frøken Grang, vil du miste et krenglepoeng.»

Harry stirret på Hermine og prøvde å *få* henne til å se i hans retning. Han dunket seg selv på brystet med høyre hånd. *Velg meg, jeg er ikke redd …*

Hermines tryllestav vred seg i hånda hennes; så slappet ansiktet hennes av, og hun senket staven ned langs siden.

«Nei,» sa Hermine Grang.

Stemmen hennes var rolig, og selv om den ikke var høy, ble den hørt av alle i stillheten.

«Da må jeg trekke et poeng fra deg,» sa professor Krengle. «Dette er en prøve, og du feilet.»

Det gikk inn på henne. Harry kunne se det. Men hun holdt skuldrene rett.

Professor Krengles stemme var sympatisk og hørtes ut som om den fylte hele rommet. «Å vite ting er ikke alltid nok, frøken Grang. Hvis du ikke kan gi og motta vold tilsvarende det å dunke tåa borti en stol, så kan du ikke forsvare deg selv, og du vil ikke bestå i forsvar. Vær vennlig å gå tilbake til dine klassekamerater.»

Hermine gikk tilbake til Ravnklo-gruppa. Ansiktet hennes var fredelig, og Harry ønsket av en eller annen merkelig grunn å klappe. Selv om professor Krengle hadde hatt *rett*.

«Så,» sa professor Krengle. «Det er blitt åpenbart at Hermine Grang ikke er den farligste eleven i klasserommet. Hvem tror dere det kan være som faktisk er farligst her? – foruten meg, selvsagt.»

Uten en gang å tenke seg om, snudde Harry seg for å se på Smygard-gjengen.

«Draco, av den urgamle adelsslekta Malfang,» sa professor Krengle. «Det later til at mange av dine medelever ser i din retning. Kom hit, er du snill.»

Draco gikk mot ham med en bestemt stolthet i holdningen. Han kløv opp på plattformen og tittet på professor Krengle med et smil.

«Herr Malfang,» sa professor Krengle. «Skyt.»

Harry ville ha prøvd å forhindre det om det hadde vært tid, men i én flytende bevegelse spant Draco rundt mot Ravnklo-gjengen, løftet tryllestaven og sa «*Mahatsu!*» som om alt var i én stavelse, og Hermine sa «Au!» og det var det.

«Godt skudd,» sa professor Krengle. «To krenglepoeng til deg. Men si meg, hvorfor valgte du frøken Grang?»

Det var en kort pause.

Til slutt sa Draco, «Fordi hun stakk seg mest ut.»

Professor Krengles lepper bøyde seg opp i et tynt smil. «Og dette er den sanne grunnen til at Draco Malfang er farlig. Hadde han valgt noen annen, ville det barnet sannsynligvis ha tatt det ille opp å bli plukket ut, og herr Malfang ville mer sannsynlig skaffet seg en fiende. Og mens herr Malfang kunne ha kommet opp med en eller annen grunn for å

velge henne, så ville ikke det ha gitt noe mening utenom det å fremmedgjøre noen av dere, mens andre allerede heier på ham uansett om han sier noe eller ikke. Eller sagt på en annen måte – herr Malfang er farlig fordi han vet hvem han skal angripe og ikke, hvordan han skaffer allierte og unngår å få fiender. To krenglepoeng ekstra, herr Malfang. Og siden du har demonstrert eksemplarisk oppførsel for en smygarding, synes jeg at hus Smygard har fortjent et poeng i tillegg. Du kan gå tilbake til vennene dine.»

Draco bukket lett og gikk tilbake til smygardingene. Spredt applaus startet fra de grønnstripede kappene, men professor Krengle gjorde en kuttende armbevegelse, og stillheten senket seg på ny.

«Det kan virke som om leken er over,» sa professor Krengle. «Og allikevel er det en bestemt elev i dette klasserommet som er farligere enn Malfangs ætling.»

Og *nå*, av en eller annen grunn, virket det som om forferdelig mange så på …

«Harry Potter. Kom fram.»

Dette lovet ikke godt.

Harry gikk nølende mot der professor Krengle sto på sin opphøyede plattform, fremdeles lett lent mot kateteret sitt.

Nervøsiteten over å havne i rampelyset skjerpet Harrys tanker når han nærmet seg, og hodet bladde kjapt gjennom muligheter for hva professor Krengle kunne tro ville demonstrere Harrys farlighet. Ville han bli spurt om å kaste en heksing? Å overvinne en mørk herre?

Demonstrere sin antatte immunitet mot mordforbannelsen? Nei, professor Krengle måtte da være for smart til *det* …

Harry stoppet et stykke før opphøyningen, og professor Krengle ba ham ikke om å komme nærmere.

«Ironien er,» sa professor Krengle, «at dere alle så på riktig person, men av fullstendig feil grunn. Dere tenker,» professor Krengles lepper krøllet seg, «at Harry Potter har overvunnet Den mørke herren, og derved må han være veldig farlig. Blæh! Han var ett år gammel. Uansett hva slags pek av skjebnen som drepte Den mørke herren hadde det nok heller lite å gjøre med herr Potters evner som kriger. Men etter at jeg hørte rykter om en ravnkloing som sto opp mot fem eldre smygardinger, og klarte seg utmerket, intervjuet jeg flere øyenvitner og kom til den konklusjonen at Harry Potter ville komme til å bli min farligste elev.»

«Ah, professor Krengle –» startet Harry å si.

Professoren så ut til å more seg. «Du mener jeg har kommet opp med feil svar, gjør du ikke, herr Potter? Så. Du vil komme til å få høyere forventninger til *meg*.» Professoren rettet seg opp fra der han tidligere hadde lent seg mot kateteret. «Herr Potter, alle ting har sine normale bruksområder. Gi meg ti uvanlige bruksområder for gjenstander i dette rommet som kan brukes til kamp!»

Et øyeblikk sto Harry målløs av det rene, rå sjokket over å ha blitt forstått.

Så startet ideene å renne ut.

«Det er pulter som er tunge nok til å være dødelige om de blir sluppet ned fra stor høyde. Det er stoler med metallbein som kunne spidde noen hvis de ble støtt tilstrekkelig hardt. Lufta i klasserommet ville være dødelig om den ble borte, siden folk dør i vakuum, og den kan tjene som en bærer av giftige gasser.»

Harry måtte stoppe for å puste, og i pausen sa professor Krengle:

«Det er tre. Du trenger ti. Resten av klassen tror at du allerede har brukt opp alt klasserommet inneholder.»

«*Ha!* Gulvet kan fjernes for å lage en jegergrop man kan falle i, man kan få taket til å kollapse ned på noen, veggene kan tjene som råmateriale for å transfigureres til massevis av dødelige ting – som kniver, for eksempel.»

«Da har du seks. Men nå begynner du sikkert å skrape restene?»

«Jeg har bare så vidt startet! Se på alle menneskene! Det å få en griffing til å angripe fienden er et *vanlig* bruksområde, naturligvis –»

«Den teller jeg ikke med.»

«– men blodet deres kan også brukes til å drukne noen. Ravnkloinger er kjent for sine hjerner, men deres indre organer kunne selges på svartebørs for nok penger til å leie inn en snikmorder. Smygardinger er ikke bare nyttige som snikmordere, de kan også kastes med tilstrekkelig hastighet til å knuse en fiende. Og håsblåsinger, i tillegg til å være hardtarbeidende, inneholder også bein som kan fjernes, slipes, og brukes til å stikke noen med.»

På dette tidspunktet stirret hele klassen på Harry i varierende grad av redsel. Selv smygardingene så sjokkerte ut.

«Det var ti, skjønt jeg er sjenerøs når jeg lar Ravnklo-eksempelet telle. Nå, for ekstra uttelling, ett krenglepoeng hvor hver bruk av gjenstander i rommet som du ennå ikke har nevnt.» Professor Krengle beæret Harry med et vennlig smil. «Resten av klassen tror du er i trøbbel nå, siden du har nevnt alt utenom målene og du ikke har noen ide om hva som kan gjøres med dem.»

«Blæh! Jeg har nevnt alle menneskene, men ikke kappen min, som kan brukes til å kvele en fiende hvis den surres rundt hodet deres nok ganger, eller Hermine Grangs kappe, som kan bli revet i strimler og knyttet til et tau og brukt til å henge noen, eller Draco Malfangs kappe, som kan brukes til å starte en brann –»

«Tre poeng,» sa professor Krengle, «og ingen flere klesplagg.»

«Tryllestaven min kan dyttes inn i en fiendes hjerne gjennom øyeåpningen» og noen laget en forferdet, kvalt lyd.

«Fire poeng; ingen flere tryllestaver.»

«Armbåndsuret mitt kunne kvele noen hvis jeg dyttet det ned i halsen deres –»

«Fem poeng, og nå slutter vi.»

«Hrmf,» sa Harry. «Ti krenglepoeng på et huspoeng, ikke sant? Du skulle ha latt meg fortsette til jeg vant huspokalen, jeg har ikke engang startet på de uvanlige bruksområdene til alt jeg har i lommene mine» eller minkelskinnpungen, og han kunne ikke snakke om tidsvenderen eller Usynlighetskappen, men *noe* måtte kunne sies om de røde sfærene …

«*Nok,* herr Potter. Vel, tror dere alle sammen at dere forstår hva som gjør herr Potter til den farligste eleven i klasserommet?»

Det var en lav mumling av enighet.

«Vennligst si det høyt. Tom Blom, hva er det som gjør din romkamerat farlig?»

«Ah … eh … han er kreativ?»

«*Feil!*» bjeffet professor Krengle, og neven hans kom hardt ned på pulten med en forsterket lyd som fikk alle til å hoppe. «Samtlige av herr Potters ideer var verre enn ubrukelige!»

Harry rykket overrasket til.

«Fjerne gulvet for å lage en jegerfelle? Idiotisk! I kamp har du ikke den slags tid til å forberede deg, og hvis du hadde, ville det være hundre bedre måter å bruke den på! Transfigurere gjenstander fra veggen? Herr Potter kan ikke utføre en transfigurasjon! Herr Potter hadde nøyaktig én ide som han kunne bruke umiddelbart, her og nå, uten omfattende forberedelser eller en fiende som samarbeidet eller magi han ikke kjenner til. Den ideen var å kjøre tryllestaven gjennom fiendens øyeåpning. Og det ville snarere knekke staven hans enn å drepe motstanderen! Kort og godt, herr Potter, jeg er redd for at samtlige av dine forslag var like elendige.»

«Hva?», sa Harry indignert. «Du *spurte* om uvanlige ideer, ikke praktiske! Jeg tenkte utenfor boksen! Hvordan ville *du* bruke noe i dette klasserommet til å drepe noen?»

Professor Krengles ansiktsuttrykk var ikke anerkjennende, men det var smilerynker rundt øynene. «Herr Potter, jeg sa aldri at du skulle *drepe*. Det finnes tider og steder der det er greiere å prøve å ta fienden din i levende live, og inne i et klasserom i Galtvort er vanligvis ett av disse tidene og stedene. Men for å svare på spørsmålet ditt, slå dem i nakken med en stol.»

Noe latter kom fra smygardingene, men de lo med Harry, ikke av ham.

Alle andre så ganske skrekkslagne ut.

«Men herr Potter har nå demonstrert hvorfor han er den farligste eleven i klasserommet. Jeg spurte om uvanlig bruk av gjenstander i dette rommet til en *kampsituasjon*. Herr Potter kunne ha foreslått å bruke en pult til å blokkere en forbannelse, eller å bruke en stol til å få en fiende til å snuble, eller å surre tøy rundt armen for å lage et improvisert skjold. Istedenfor var hvert eneste bruksområde som herr Potter foreslo offensivt heller enn defensivt, og enten fatalt eller potensielt fatalt.»

H ... hæ? Vent, det kunne ikke stemme … Harry hadde en plutselig følelse av svimmelhet mens han prøvde å huske nøyaktig hva han hadde foreslått, det måtte da være et moteksempel …

«Og det,» sa professor Krengle, «er hvorfor herr Potters ideer var så merkelige og ubrukelige – fordi han måtte strekke seg langt inn i det upraktiske for å møte sin egen standard *drep fienden*. For ham var alle forslag som ikke møtte denne standarden ikke verdt å tenke på. Dette gjenspeiler en kvalitet som vi kan kalle *drapshensikt*. Jeg har den. Harry Potter har den, hvilket er grunnen til at han kunne gå på fem eldre smygardinger. Draco Malfang har den ikke, ikke ennå. Herr Malfang ville knappest krympe seg ved å diskutere et vanlig mord, men til og med han var sjokkert – jo, det var du, herr Malfang, jeg studerte ansiktet ditt – da herr Potter beskrev hvordan han kunne bruke sine klassekameraters kropper som råmateriale. Det er sensorer inne i deg som får deg til å vri deg unna heller enn å tenke slik. Herr Potter tenker *kun* på å drepe fienden, han vil bruke alle midler for å gjøre det, han vrir seg ikke unna, sensorene hans er skrudd av. Selv om hans unge geni fremdeles er så udisiplinert og upraktisk at det er ubrukelig, er det hans *drapshensikt* som gjør Harry Potter til Den farligste eleven i klasserommet. Ett siste poeng til ham – nei, la oss gjøre det til et poeng for Ravnklo – for denne uunnværlige bestanddelen i en sann kampmagiker.»

Harrys munn gapte i åpent sjokk mens han desperat prøvde å komme på noe å svare til dette. *Det er bare så totalt ikke det som er min greie.*

Men han kunne se at de andre elevene startet å tro på det. Harrys hjerne bladde gjennom mulige måter å nekte på, og kom ikke opp med noe som kunne måle seg med den autoritative stemmen til professor Krengle. Harrys beste forslag var «jeg er ingen psykopat, jeg er bare veldig kreativ,» og det hørtes egentlig litt for illevarslende ut. Han var nødt til å si noe uventet, noe som fikk folk til å stoppe opp og tenke seg om –

«Og nå,» sa professor Krengle. «Herr Potter. Gi ild.»

Ingenting skjedde, selvsagt.

«Ja, ja,» sa professor Krengle. Han sukket. «Jeg antar at vi alle må starte et sted. Herr Potter, velg ut en hvilken som helst elev som mål for en enkeltslagheksing. Du *skal* gjøre dette før jeg lar klassen gå for dagen. Hvis du ikke gjør det, vil jeg begynne å trekke deg for huspoeng, og jeg vil fortsette å trekke poeng til du har gjort det.»

Harry løftet forsiktig tryllestaven. Såpass måtte han gjøre, ellers ville professor Krengle starte å trekke huspoeng med en gang.

Sakte, som om han var på et roterende grillspyd, vendte Harry seg mot smygardingene.

Og Harrys øyne møtte Dracos.

Draco Malfang virket ikke det minste nervøs. Den lysluggede gutten ga ingen synlige tegn på samtykke slik Harry hadde gitt Hermine, men så kunne han heller knappest forvente å gjøre noe slikt. De andre smygardingene ville ha syntes det virket pussig.

«Hvorfor nøle?» sa professor Krengle. «Det er da bare ett åpenbart valg.»

«Ja,» sa Harry. «Bare ett *åpenbart* valg.»

Harry vred tryllestaven og sa «*Ma-ha-su!*»

Det var komplett stillhet i klasserommet.

Harry ristet venstre arm, og prøvde å bli kvitt sviingen.

Det var mer stillhet.

Til slutt sukket professor Krengle. «Ja da. Svært kløktig. Men det var en lekse som skulle bli lært her, og du vek unna fra den. Ett poeng fra Ravnklo for å vise fram smartheten din på bekostning av det faktiske målet. Klassen kan gå.»

Og før noen andre kunne si noe, sang Harry ut:

«Bare tulla! RAVNKLO!»

Et øyeblikks stillhet etter det, en lyd av mennesker som tenkte, og så startet mumlingen og steg kjapt til et brøl av konversasjon.

Harry snudde seg mot professor Krengle, de to trengte å snakke –

Krengle hadde sunket sammen igjen, og beveget seg sløvt tilbake til stolen.

Nei. Uakseptabelt. De trengte *virkelig* å snakke. Hopp over zombie-rollen. Professor Krengle ville sannsynligvis våkne til hvis Harry dyttet borti ham et par ganger. Harry beveget seg forover –

FEIL

IKKE

DÅRLIG IDE

Harry svaiet, stoppet umiddelbart, og følte seg svimmel.

Så falt en flokk ravnkloinger over ham, og diskusjonene startet.

16.
Å lokalisere hypotesen

Torsdag.

Hvis du ønsket å være mer spesifikk, 07.24 torsdag morgen.

Harry satt på senga si, med en skolebok liggende uvirksom i slappe hender.

Harry hadde nettopp fått en ide til en *virkelig briljant* eksperimentell test.

Det ville innebære å vente en ekstra time på å få noe å spise – å gå glipp av frokosten, men det var derfor han hadde energibarene. Nei, denne ideen måtte absolutt, definitivt testes med en gang, uten opphold, nå.

Harry la ned boka, hoppet ut av senga, skyndte seg rundt til den andre siden; dro fram kjellernivået i kofferten, sprang ned trappene, og startet å flytte rundt på bokser med bøker. (Han måtte virkelig se å få pakket ut disse boksene og få tak i bokhyller på et tidspunkt, men han var midt i boklesingskonkurransen med Hermine, og lå bak skjemaet, så han hadde ikke tid.)

Han fant boka han lette etter, og sprang opp igjen.

De andre guttene gjorde seg klare til å gå ned til frokost i den store hallen og starte dagen.

«Unnskyld, unnskyld, hei, kan dere gjøre noe for meg?» sa Harry. Han bladde gjennom innholdsfortegnelsen mens han snakket, fant siden med de første ti tusen primtallene, bladde kjapt dit, og kastet boka til Antonius Goldstein. «Plukk ut to tresiffers tall fra denne lista. Ikke fortell meg hvilke det er. Bare multipliser dem og fortell meg produktet. Åh, og kan du gjøre utregningen to ganger for å dobbeltsjekke? Vær så snill å forsikre deg fullstendig om at du får riktig svar, jeg er usikker på hva som vil skje med meg eller universet hvis du gjør en gangefeil.»

Det sa en hel del om hvordan livet i sovesalen hadde vært de siste dagene at Antonius ikke en gang gadd å si noe sånt som «Hvorfor flippet du ut helt plutselig?» eller «For en merkelig ting å spørre om, hvorfor det?» eller «Hva mener du egentlig med at du ikke er sikker på hva som vil skje med universet?»

Antonius tok boka uten et ord, og fant fram pergament og fjærpenn. Harry spant rundt og lukket øynene, forsikret seg om at han ikke så noe, danset fram og tilbake og hoppet opp og ned av utålmodighet. Han fant fram en notisblokk og trykkblyanten sin og gjorde seg klar til å skrive.

«Okei,» sa Antonius. «Ett hundre og åttien tusen, fire hundre og tjueni.»

Harry skrev ned 181 429. Han gjentok det han hadde skrevet ned, og Antonius bekreftet det.

Så spurtet Harry tilbake ned i kjelleren i kofferten, tittet på klokka (den sa 04.28, som betydde 07.28) og lukket så øynene.

Rundt tretti sekunder senere hørte Harry lyden av fottrinn, fulgt av lyden av kjellernivået i kofferten som lukket seg. (Han var ikke redd for å gå tom for luft. En automatisk luftrenserformel var en del av pakka du fikk hvis du var villig til å kjøpe en virkelig god koffert. Var ikke magi vidunderlig – den trengte ikke å bry seg om strømregninger.)

Og da Harry åpnet øynene, så han akkurat det han hadde håpet på, et brettet papir forlatt på gulvet; en gave fra sitt framtidige jeg.

Kall dette papirstykket 'Papir-2'.

Harry rev av en lapp fra blokka si.

Kall dette 'Papir-1'. Det var, selvsagt, det samme papirstykket. Hvis du så nærmere etter, kunne du til og med se av de avrevne kantene matchet.

Harry gjennomgikk mentalt den algoritmen han ville følge.

Hvis Harry åpnet Papir-2, og det var tomt, ville han skrive '101 x 101' på Papir-1, brette det sammen, studere en time, gå tilbake i tid, legge fra seg Papir-1 (som derved ville bli Papir-2), og gå opp fra kjelleren for å følge sine romkamerater ned til frokost.

Hvis Harry åpnet Papir-2 og det hadde to numre nedskrevet, ville Harry gange sammen disse numrene.

Hvis produktet av numrene var lik 181 429, ville Harry skrive ned disse to numrene på Papir-1 og sende Papir-1 tilbake i tid.

Ellers ville Harry legge til 2 på nummeret til høyre, og skrive ned det nye nummerparet på Papir-1. Med mindre det fikk nummeret på høyre side til å bli større enn 997, for i så fall ville Harry legge til 2 på nummeret til venstre, og skrive 101 på høyre side.

Og hvis Papir-2 sa 997 x 997, ville Harry la Papir-1 være tomt.

Hvilket betydde at den eneste mulige *stabile* tidsløkka var der hvor Papir-2 inneholdt de to primfaktorene av 181 429.

Hvis dette virket, kunne Harry bruke det til å finne fram til alle typer svar som var lett å sjekke, men vanskelig å finne. Han ville ikke *bare* ha vist at P = N gitt at du hadde en tidsvender, metoden var *mer generell* enn som så. Harry kunne bruke det til å finne riktig kombinasjon til kombinasjonslåser, eller alle typer passord. Kanskje til og med finne inngangen til Smygards Mysteriekammer, hvis Harry kunne tenke ut en eller annen systematisk måte å beskrive alle lokasjonene i Galtvort på. Det ville være en fenomenal juksemetode, selv etter Harrys standarder hva juks angikk.

Harry tok Papir-2 i sine skjelvende hender, og brettet det ut.

Papir-2 sa i lett rystende håndskrift:

IKKE PRØV Å TULLE MED TIDA

Harry skrev ned 'IKKE PRØV Å TULLE MED TIDA' på Papir-1 i lett rystende håndskrift, brettet det pent, og bestemte seg for å ikke gjøre flere virkelig briljante eksperimenter med Tid før han var minst femten år gammel.

Så vidt Harry visste, hadde dette vært det mest skremmende resultatet av noe eksperiment i hele vitenskapens historie.

Det hadde vært en tanke vanskelig for Harry å fokusere på å lese skoleboka den neste timen.

Slik startet Harrys torsdag.

*
*

Torsdag.

Hvis du ønsket å være mer spesifikk; 15.32 torsdag ettermiddag.

Harry og alle de andre guttene i første klasse var ute på en gresslette med madam Hopp, ved siden av Galtvorts beholdning av sopelimer. Jentene ville lære å fly for seg selv. Tydeligvis, av en eller annen grunn, hadde ikke jentene lyst til å lære å fly på sopelimer mens gutter så på.

Harry hadde vært småskjelven hele dagen. Han kunne ikke helt slutte å undres over hvordan den *bestemte* stabile tidsløkka hadde blitt valgt ut av det som, i tilbakeblikk, var et ganske stort mulighetsområde.

Også: seriøst, *sopelimer?* Han skulle lære å fly på, i bunn og grunn, et linjesegment? Var ikke det mer eller mindre den mest ustabile formen du i det hele tatt kunne finne, bortsett fra å prøve å holde seg fast på en klinkekule? Hvem hadde valgt *dette* designet for et fly-apparat, når man tenkte på alle valgmulighetene? Harry hadde håpet at det bare var en talemåte, men nei da, de sto foran det som helt definitivt så ut som vanlige kjøkkensopelimer i tre. Hadde noen bare hengt seg opp i tanken på 'sopelimer', og unnlatt å vurdere noe annet? Slik måtte det være. Det fantes ikke mulig at det *optimale* designet for å rengjøre kjøkkengulv *og* å fly tilfeldigvis ville være sammenfallende, hvis du prøvde å utarbeide designet fra bunnen av.

Det var en klar dag, med klar blå himmel og en strålende sol som tagg og ba om å få komme inn i øynene dine og gjøre det umulig å se, hvis du forsøkte å fly rundt på himmelen. Bakken var fin og tørr, med en klar *stekt* lukt, og føltes på en eller annen måte veldig, veldig hard ut under Harrys sko.

Harry minnet seg konstant på at det minste felles multiplum av elleveåringer var forventet å kunne lære seg dette, og derfor kunne det ikke være spesielt vanskelig.

«Stikk fram høyre hånd over sopelimen, eller venstre hånd hvis du er kjevhendt,» ropte madam Hopp ut. «Og si, OPP!»

«OPP!» ropte alle.

Sopelimen hoppet ivrig opp i Harrys hånd.

Hvilket plasserte ham på topp i klassen, for en gangs skyld. Tydeligvis var det å si «OPP!» en hel del vanskeligere enn det virket som, og de fleste sopelimene rullet rundt på bakken eller forsøkte å orme seg vekk fra de håpefulle som ville ri.

(Selvsagt ville Harry ha veddet en grei sum penger på at Hermine hadde fått det minst like bra til da det var hennes egen tur til å forsøke, tidligere på dagen. Ingen mulighet for at det var noe *han* kunne mestre på første forsøk som ville forvirre Hermine, og hvis det *var* det og det viste seg å være *riding på sopelime* istedenfor noe intellektuelt, ville Harry bare dø.)

Det tok litt tid før alle fikk sopelimen opp foran seg. Madam Hopp viste dem hvordan de skulle stige opp, og gikk så rundt på banen og korrigerte grep og stillinger. Tydeligvis hadde ikke en gang de få barna som hadde fått lov til å fly hjemme lært å gjøre det korrekt.

Madam Hopp tok et overblikk over sletta full av gutter, og nikket. «Nå, når jeg blåser i fløyta mi, sparker dere av fra bakken, hardt.»

Harry svelget hardt, og prøvde å undertrykke den urolige følelsen i magen.

«Hold sopelimen stødig, stig et par fot fra bakken, og kom så rett ned igjen ved å lene dere lett framover. Når jeg blåser – tre – to –»

En av sopelimene skjøt opp mot skyene, akkompagnert av en ung gutts skrik – av panikk, ikke glede. Gutten spant rundt med en voldsom hastighet mens han steg, de fikk bare korte glimt av det hvite ansiktet hans –

Som i sakte film hoppet Harry ned fra sin egen sopelime og grep etter tryllestaven, skjønt han visste ikke helt hva han tenkte å gjøre med den; han hadde hatt nøyaktig to formeltimer og den siste timen *hadde* vært sveveformelen, men Harry hadde bare klart å kaste formelen korrekt en av tre ganger og han kunne definitivt ikke levitere hele mennesker –

Hvis jeg har skjulte krefter, la dem materialisere seg NÅ!

«Kom tilbake, gutt!» ropte madam Hopp (som definitivt måtte være den aller minst hjelpsomme instruksjonen som kunne tenkes for å takle en sopelime ute av kontroll, fra en *instruktør i flyging,* og en helautomatisert del av Harrys hjerne la til madam Hopp på oversikten over idioter.)

Og gutten ble kastet av sopelimen.

Tilsynelatende beveget han seg svært sakte gjennom lufta, i starten.

«*Vingardium Leviosa*!» skrek Harry.

Formelen feilet. Han kunne føle den feile.

Det hørtes et DUNK og en fjern knekkende lyd, og gutten lå med ansiktet ned på gresset i en haug.

Harry stakk vekk staven og sprang framover så raskt han kunne. Han kom fram til gutten samtidig med madam Hopp, og Harry grep ned i pungen og prøvde å hente fram

åh gud hva var det det het spiller ingen rolle han fikk prøve «Helbredersett!» og det hoppet opp i hånda hans og –

«Brukket håndledd,» sa madam Hopp. «Ro deg ned, gutt, det er bare et brukket håndledd!»

En slags mental oppdatering fikk Harrys hode til å hoppe ut av panikkmodus.

Nødsituasjons Hjelpepakke Pluss lå åpen foran ham, og en sprøyte med flytende ild var i Harrys hånd, hvilket ville ha sørget for tilstrekkelig oksygen til guttens hjerne hvis han hadde klart å brekke nakken hans.

«Ah …» sa Harry med en ganske skjelvende stemme. Hjertet hans banket så høyt at han nesten ikke kunne høre seg selv gispe etter luft. «Brekt bein … ok … festingstråd?»

«Det er kun for nødsituasjoner,» glefset madam Hopp. «Legg det bort, det går greit med ham.» Hun lente seg over gutten og tilbød ham en hånd. «Kom igjen, gutt, det går greit, opp med seg!»

«Seriøst, du skal ikke få ham til å fly sopelime igjen?» sa Harry redselsslagen.

Madam Hopp ga Harry et irritert blikk. «Selvsagt ikke!» Hun trakk gutten opp på føttene igjen med den gode armen – Harry så med et sjokk at det var Nilus Langballe *igjen*, hva *var* det med den gutten? – og hun snudde seg mot de ventende barna. «Ingen av dere beveger dere mens jeg tar gutten til sykestua! La sopelimene være på bakken eller så er dere ute av Galtvort raskere enn dere kan si 'rumpeldunk'. Kom igjen, lille venn.»

Og madam Hopp gikk av gårde med Nilus, som grep om håndleddet sitt og prøvde å holde tårene under kontroll.

Da de var utenfor hørevidde, begynte en av smygardingene å flire. Det fikk flere også til å starte.

Harry snudde seg for å se på dem. Det virket som et bra tidspunkt å memorere noen ansikter på.

Og Harry så at Draco spaserte mot ham, fulgt av herr Krabbe og herr Gurgel. Herr Krabbe smilte ikke. Herr Gurgel smilte definitivt. Draco selv hadde ikledd seg et svært kontrollert ansikt som av og til fikk en liten rykning; av dette forsto Harry at Draco syntes det var ganske morsomt, men kunne ikke se noen politisk fordel av å le nå istedenfor i Smygards fangehull senere.

«Vel, Potter,» sa Draco med en lav stemme som ikke bar langt, fremdeles med det svært kontrollerte ansiktsuttrykket som rykket litt nå og da, «Ville bare si at når du utnytter en nødsituasjon til å demonstrere lederskap, så vil du antakelig samtidig ha lyst til å vise at du har fullstendig kontroll over situasjonen, istedenfor, jeg vet ikke, å få fullstendig panikk.» Herr Gurgel fniste, og Draco ga ham et blikk for å roe ham ned. «Men du scoret sikkert noen poeng uansett. Trenger du hjelp til å pakke ned helbredersettet ditt?»

Harry snudde seg for å se på helbredersettet, hvilket fikk ansiktet hans til å snu seg vekk fra Draco. «Jeg tror det går greit,» sa Harry. Han puttet sprøyta tilbake på plass, festet alle låser og reiste seg opp.

Ernst Maltmann kom fram akkurat idet Harry puttet settet tilbake i minkelskinnpungen.

«Hjertelig takk, Harry Potter, på vegne av Håsblås,» sa Ernst Maltmann formelt. «Det var et godt forsøk og en god tanke.»

«En god tanke var det definitivt,» kastet Draco fram. «Hvorfor hadde ingen i Håsblås tryllestavene ute? Kanskje hvis *alle sammen* hjalp til, og ikke bare Potter, så kunne dere fått tatt ham imot. Jeg trodde håsblåsinger liksom skulle holde sammen?»

Ernst så ut som om han ble revet mellom det å bli sint og det å dø av skam. «Vi tenkte ikke på det tidsnok –»

«Ah,» sa Draco, «*tenkte* ikke på det, nei. Jeg antar det er derfor det er bedre å ha en ravnkloing til venn enn hele Håsblås.»

Åh, svarte, hvordan skulle Harry klare å vende om på den der … «Det var ikke spesielt hjelpsomt,» sa Harry i en mild tone. Og håpet at Draco ville tolke det som *du blander deg inn i planene mine, kanskje du kunne holdt kjeft?*

«Heisan, hva er dette?» sa herr Gurgel. Han bøyde seg ned mot gresset og plukket opp noe som var på størrelse med en stor klinkekule, en glassball som så ut som om den var fylt med virvlende hvit tåke.

Ernst blunket. «Nilus' forglemei!»

«Hva er en forglemei?» spurte Harry.

«Den blir rød hvis du har glemt noe,» sa Ernst. «Den forteller deg riktignok ikke hva du har glemt. Gi den hit, er du snill, så gir jeg den til Nilus senere.» Ernst holdt ut hånda.

Et plutselig flir lynte over herr Gurgels ansikt, og han spant rundt og fortet seg av gårde.

Ernst sto stille et øyeblikk, overrasket; så ropte han «Hei!» og sprang etter herr Gurgel.

Og herr Gurgel tok en sopelime, hoppet på den og steg til værs i én jevn bevegelse.

Harry sto der med åpen munn. Hadde ikke madam Hopp sagt at det ville få ham *utvist?*

«*Den idioten!*» hveste Draco. Han åpnet munnen for å rope –

«*Hei!*» ropte Ernst. «Det er Nilus sin! *Gi den tilbake!*»

Smygardingene begynte å heie og rope.

Dracos munn lukket seg brått. Harry så det plutselige uttrykket av ubesluttsomhet på ansiktet hans.

«Draco,» sa Harry med lav stemme, «hvis du ikke beordrer den idioten tilbake og ned på bakken, vil læreren snart komme tilbake og –»

«*Kom og ta den, Håsblås!*» ropte herr Gurgel, og jubel steg opp fra smygardingene.

«*Jeg kan ikke!*» hvisket Draco. «Alle i Smygard ville tro jeg er *svak!*»

«Og hvis herr Gurgel blir utvist,» hveste Harry, «vil din far tro at du er en *idiot!*»

Dracos ansikt vred seg i valgets kvaler.

I samme øyeblikk –

«Hei, *smygardkrapyl,*» ropte Ernst, «har ingen fortalt dere at håsblåsinger holder sammen? *Staver fram, Håsblås!*»

Og plutselig pekte en hel mengde tryllestaver i herr Gurgels retning.

Tre sekunder senere –

«*Staver fram, Smygard!*» sa omtrent fem forskjellige smygardinger.

Og det var en hel mengde tryllestaver som ble rettet mot Håsblås.

To sekunder senere –

«*Staver fram, Griffing!*»

«*Gjør noe, Potter!*» hvisket Draco. «*Det kan ikke være meg som stopper dette, det må være deg! Jeg skal skylde deg en tjeneste, bare finn på noe, er det ikke du som liksom skal være så smart?*»

Om rundt fem og et halvt sekund, innså Harry, ville noen komme til å kaste den sumeriske enkeltslagheksingen, og før alt var over og lærerne var ferdige med å utvise folk, ville de eneste gjenværende guttene i dette årstrinnet være fra Ravnklo.

«*Staver fram, Ravnklo!*» ropte Mikkel Kroken, som tydeligvis følte seg utelatt fra moroa.

«*GRYLIUS GURGEL!*» gaulet Harry. «*Jeg utfordrer deg til en prøve for å se hvem som skal ha Nilus' forglemei!*»

Det var en plutselig pause.

«Ah, virkelig?» sa Draco med den høyeste slepende stemmen Harry noensinne hadde hørt. «Det høres interessant ut. Hva slags prøve, Potter?»

Ehh …

'Prøve' var så langt som Harrys inspirasjon hadde ført ham. Hva slags prøve … han kunne ikke si 'sjakk', fordi Draco ville ikke godta det uten at det så merkelig ut; han kunne ikke si 'håndbak' fordi herr Gurgel ville brekke armen hans –

«Hva med dette?» sa Harry høyt. «Grylius Gurgel og jeg står et stykke unna hverandre, og ingen får lov til å komme nærme noen av oss. Vi bruker ikke våre tryllestaver, og det gjør heller ingen andre. Jeg flytter meg ikke fra der jeg står, og det gjør heller ikke han. Og hvis jeg kan få tak i Nilus' forglemei, så vil Grylius Gurgel oppgi alle krav til den forglemeien han holder og gi den til meg.»

Det ble nok en pause, mens folks lettede uttrykk gikk over i forvirring.

«Hah, Potter!» sa Draco høyt. «*Det* vil jeg gjerne like å se. Herr Gurgel aksepterer prøven!»

«Greit,» sa Harry.

«Potter … *hæ?*» hvisket Draco, hvilken han på en eller annen måte gjorde uten å bevege leppene.

Harry visste ikke hvordan han kunne svare uten å bevege sine.

Folk puttet vekk tryllestavene igjen, og herr Gurgel sveipet grasiøst ned til bakken og så ganske forvirret ut. Noen håsblåsinger beveget seg mot ham, men Harry ga dem et desperat bedende blikk, og de bakket unna.

Harry gikk mot herr Gurgel, og stoppet da han var noen skritt unna; langt nok fra hverandre til at de ikke kunne nå hverandre.

Sakte, med overlegg, puttet Harry bort tryllestaven.

Alle andre trakk seg unna.

Harry svelget. Han visste i store trekk hva han *ønsket* å gjøre, men det måtte gjøres på en slik måte at ingen kunne forstå *hva* han hadde gjort –

«Ålreit,» sa Harry høyt. «Og nå …» Han pustet dypt, og løftet en hånd, med fingre klare til å knipse. Gisp kom fra alle retninger – fra alle som hadde hørt om paiene, og det var praktisk talt hele forsamlingen. «*Jeg påkaller Galtvorts galskap! Jabba jabba bom bom kliss klass kliss!*» Og Harry knipset i fingrene.

Mange mennesker rykket litt til.

Og ingenting skjedde.

Harry lot stillheten vare en stund, utvikle seg, fram til …

«Heh,» sa noen. «Var det det hele?»

Harry så på gutten som hadde snakket. «Se foran deg. Du ser den flekken der som er bar, uten gress?»

«Uh … ja,» sa gutten, en griffing (Tommy et eller annet?).

«Grav litt der.»

Nå fikk Harry en del merkelige blikk.

«Eh … hvorfor?» sa Tommy-noe.

«Bare gjør det,» sa Tom Blom i et trett tonefall. «Ikke noe vits i å spørre hvorfor, stol på meg.»

Tommy et eller annet knelte ned og begynte å skrape vekk jord.

Etter et minutt eller så, reiste Tommy seg opp igjen. «Ingenting der,» sa han.

Huh. Harry hadde planlagt å reise tilbake i tid og begrave et skattekart som ville føre til et annet skattekart som ville føre til Nilus' forglemei som han ville putte der etter at han fikk den tilbake fra herr Gurgel.

Så innså Harry at det var en mye enklere måte å gjøre det på, som ikke truet hemmeligheten om tidsvenderen like mye.

«Takk, Tommy!» sa Harry høyt. «Ernst, kunne du tatt en titt på bakken der Nilus falt, og se om du kan finne Nilus' forglemei?»

Folk så enda mer forvirret ut.

«Bare gjør det,» sa Tom Blom. «Han prøver ut ting helt til noe fungerer, og det som er skremmende, er at –»

«*Merlin!*» gispet Ernst. Han holdt opp Nilus' forglemei. «Den er *her!* Akkurat der han falt!»

«*Hva?*» ropte herr Gurgel. Han tittet ned, og så …

… at han fremdeles holdt Nilus' forglemei.

En heller lang pause fulgte.

«Eh …» sa Tommy-noe, «det er ikke mulig, er det?»

«Det er et plott-hull,» sa Harry. «Jeg gjorde meg selv merkelig nok til å distrahere universet for et øyeblikk, og det glemte at Gurgel allerede hadde plukket opp forglemeien.»

«Nei, vent, jeg mener, det er bare *så* ikke mulig –»

«Unnskyld meg, står vi ikke her alle sammen og venter på å fly på sopelimer? Jo, det gjør vi. Så hold munn. Uansett, med en gang jeg får hendene mine på Nilus' forglemei er prøven over, og Grylius Gurgel må oppgi alle krav på forglemeien han holder og gi den til meg. Det var vilkårene, som vi husker.»

Harry strakte ut en hånd og vinket til seg Ernst. «Bare rull den over hit, siden det er meningen at ingen skal komme nær meg, ok?»

«Vent litt!» ropte en smygarding – Blaise Zabini, Harry ville neppe glemme dét navnet. «Hvordan vet vi at det er Nilus' forglemei? Du kunne jo ha sluppet ned en *annen* forglemei der –»

«Ah, smygard'ingen er sterk i denne,» sa Harry og smilte. «Men du har mitt ord på at den som Ernst holder er Nilus sin. Ingen kommentar om den som Grylius Gurgel holder.»

Zabini spant rundt mot Draco. «*Malfang!* Du har vel ikke tenkt å la ham slippe unna med det –»

«Du holder kjeft,» brummet herr Krabbe, som sto bak Draco. «Herr Malfang har ingen behov for at *du* skal fortelle ham hva han skal gjøre!»

Flink lakei.

«Veddemålet mitt var med Draco, av den urgamle adelsslekta Malfang,» sa Harry. «Ikke med deg, Zabini. Jeg har gjort det herr Malfang sa han ville like å se meg gjøre, og når det gjelder bedømmelsen av veddemålet, lar jeg det være opp til herr Malfang.» Harry bøyde hodet lett mot Draco, og hevet øyenbrynene en tanke. Det burde la Draco redde ansikt i tilstrekkelig grad.

En pause.

«Du garanterer at det faktisk *er* Nilus' forglemei?» sa Draco.

«Ja,» sa Harry. «Det er den som vil returneres til Nilus, og den var hans opprinnelig. Og den som Grylius Gurgel holder går til meg.»

Draco nikket, og så besluttsom ut. «Jeg vil ikke stille spørsmål ved garantien til adelsslekta Potter, uansett hvor merkelig alt det der var. Og den urgamle adelsslekt Malfang holder sitt ord på samme måte. Herr Gurgel, gi den til herr Potter –»

«Hei!» sa Zabini. «Han har ikke vunnet *ennå*, han har ikke fått hendene sine på –»

«Ta imot!» sa Ernst, og kastet forglemeien.

Harry fanget enkelt forglemeien i lufta, han hadde alltid hatt gode reflekser i så måte. «Der,» sa Harry. «Jeg vinner …»

Harry sporet av. All småsnakk stanset.

Forglemeien glødet klarrødt i hånda hans; strålte som en miniatyrsol som kastet skygge på bakken i fullt dagslys.

*
*

Torsdag.

Hvis du ønsket å være mer spesifikk, 17.09 torsdag ettermiddag, på professor McSnurps kontor etter flytimene. (Med en ekstra time for Harry sneket inn mellom der.)

Professor McSnurp satt på krakken sin; Harry på forhørsplassen foran skrivebordet.

«Professor,» sa Harry tykt, «Smygard pekte med tryllestaver på Håsblås, Griffing hadde sine staver rettet mot Smygard, og en eller annen *idiot* ropte at Ravnklo skulle få fram stavene, og jeg hadde kanskje fem sekunder til å forhindre at hele greia gikk i lufta! Det var alt jeg kunne tenke på!»

Professor McSnurps ansikt var strengt og sint. «*Du skal ikke bruke tidsvenderen på slike måter, herr Potter!* Er konseptet 'hemmelig' noe du ikke kan forstå?»

«De vet ikke *hvordan* jeg gjorde det! De bare tror at jeg kan gjøre skikkelig rare ting ved å knipse i fingrene! Jeg har gjort andre rare ting som ikke en gang kan gjøres med tidsvendere, og jeg kommer til å gjøre *flere* slike ting, og *denne* episoden vil ikke skille seg ut! Jeg *måtte gjøre det,* professor!»

«Du *måtte* ikke gjøre det!» bjeffet professor McSnurp. «Alt du trengte var å få denne *anonyme smygardingen* ned på bakken igjen slik at tryllestavene ble senket! Du kunne ha utfordret ham til en omgang svartespreng, men nei da, du måtte bruke tidsvenderen på en åpenbar og unødvendig måte!»

«Det var alt jeg kunne tenke på! Jeg vet ikke en gang hva svartespreng er for noe, de ville ikke ha godtatt en omgang sjakk, og hvis jeg hadde valgt håndbak ville jeg ha tapt!»

«*Da skulle du ha valgt håndbak!*»

Harry blunket. «Men da ville jeg ha *tapt* –»

Harry stoppet.

Professor McSnurp så *svært* sint ut.

«Jeg beklager, professor McSnurp,» sa Harry med liten stemme. «For å være ærlig så tenkte jeg ikke på det, og du har rett, jeg burde ha gjort det, det ville vært genialt om jeg gjorde det, men jeg tenkte rett og slett ikke på det …»

Harrys stemme sporet av. Plutselig gikk det opp for ham at han hadde hatt en *haug* andre muligheter. Han kunne ha spurt Draco om å foreslå noe, han kunne ha spurt fol-

kemengden … hans bruk av tidsvenderen *hadde* vært åpenbar og unødvendig. Det hadde vært et kjempestort mulighetsrom, hvorfor hadde han valgt dét?

Fordi han hadde sett en måte å vinne på. Å vinne herredømme over en unødvendig lekesak som lærerne ville tatt fra herr Gurgel uansett.

Mål om seier. Det var det som hadde felt ham.

«Unnskyld,» sa Harry igjen. «For min stolthet og dumhet.»

Professor McSnurp tørket panna med en sliten bevegelse. Noe av hennes sinne så ut til å forsvinne, men stemmen var fremdeles svært hard. «En slik forestilling til, herr Potter, og du vil levere inn tidsvenderen. Forstår du dette fullt og helt?»

«Ja,» sa Harry. «Jeg beklager, og jeg er lei meg.»

«Da, herr Potter, vil du få lov til å beholde tidsvenderen inntil videre. Og når jeg vurderer bruduljen du faktisk avverget, vil jeg heller ikke trekke poeng fra Ravnklo.»

Pluss at du ikke kunne forklart hvorfor du trakk poeng. Men Harry var ikke dum nok til å si det høyt.

«Over til noe viktigere, hvorfor reagerte forglemeien på den måten?» sa Harry. «Betyr det at jeg er misminnet?»

«Det forundrer meg også,» sa professor McSnurp sakte. «Hvis det var så enkelt, tror jeg nok at rettsvesenet ville brukt forglemeier, og det gjør de ikke. Jeg skal undersøke dette nærmere, herr Potter.» Hun sukket. «Det var alt. Du kan gå.»

Harry var på vei opp fra stolen sin, da han nølte. «Hm, forresten, beklager, det var noe annet jeg ønsket å si deg også –»

Du kunne knapt se at heksa rykket til. «Hva er det, herr Potter?»

«Det handler om professor Krengle –»

«Jeg er sikker på, herr Potter, at det ikke er noe viktig.» Professor McSnurp snakket svært fort. «Du husker nok godt at rektor fortalte elevene at dere ikke skulle bry oss med uviktige klager rundt forsvarsprofessoren?»

Harry var ganske forvirret. «Men dette kan være viktig, i går fikk jeg denne plutselige følelsen av dommedag –»

«Herr Potter! Jeg har også en følelse av dommedag. Og min dommedagsfølelse antyder at *du ikke må fullføre den setningen!*»

Harrys munn gapte åpent. Professor McSnurp hadde lyktes; Harry var målløs.

«Herr Potter,» sa professor McSnurp, «hvis du har oppdaget noe som virker interessant ved professor Krengle, føl deg fri til å ikke dele det med meg eller noen som helst andre. Nå tror jeg du har brukt nok av min verdifulle tid –»

«*Dette er ikke likt deg!*» sprutet Harry ut med. «Jeg beklager, men det virker bare *utrolig* uforsvarlig! Fra det jeg har hørt er det en eller annen slags forbannelse på stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster, og hvis du allerede *vet* at noe kommer til å gå galt, ville jeg trodd at alle allerede var på vakt –»

«Gå *galt,* herr Potter? *Jeg håper da virkelig ikke det.*» Professor McSnurps ansikt var uttrykksløst. «Etter at professor Hancke-Pancke ble overrasket i et kott med ikke færre enn tre femteklassinger fra Smygard forrige februar, og et år før det der professor Blondh feilet så astronomisk som lærer at hennes elever trodde at en hambuse var en type møbel, ville det være *katastrofalt* om jeg nå fikk rede på noen sorts problem med den ekstraordinært kompetente professor Krengle. Jeg tør påstå at de fleste elever ville stryke på deres UGLEr og ØGLEr.»

«Aha,» sa Harry sakte, mens han prøvde å fordøye dette. «Så med andre ord, uansett hva som er feil med professor Krengle, vil du for all del unngå å finne ut noe om det før skoleåret er ferdig. Og siden det er september nå, kunne han myrde statsministeren på direktesendt tv og slippe unna med det, hva deg angikk.»

Professor McSnurp stirret på ham uten å blunke. «Ingen ville noensinne kunne høre meg uttrykke enighet med en slik påstand, herr Potter. Ved Galtvort etterstreber vi å være føre var med hensyn til *alt* som truer våre elevers læringsmål.»

Slik som førsteårs ravnkloinger som ikke kan holde munn. «Jeg tror jeg forstår fullstendig hva du mener, professor McSnurp.»

«Åh, det tviler jeg på, herr Potter. Jeg tviler svært sterkt.» Professor McSnurp lente seg forover, og ansiktet hennes strammet seg igjen. «Siden du og jeg allerede har diskutert saker som er langt mer sensitive enn dette, skal jeg snakke åpent. Du, og du alene, har rapportert denne merkelige dommedagsfølelsen. Du, og du alene, er en kaosmagnet hvis like jeg aldri har møtt. Etter vår lille handlerunde i Diagonallmenningen, og *så* Valghatten, og *så* dagens lille episode, kan jeg klart forutsi at min skjebne er å sitte på rektors kontor og høre en oppsiktsvekkende historie om professor Krengle der du og du alene spiller hovedrollen, hvorpå skolen ikke vil ha noe annet valg enn å si ham opp. Jeg har allerede vent meg til denne skjebnen, herr Potter. Og hvis denne triste hendelsen skjer én dag før eksamenstida i mai, skal jeg personlig binde deg opp over Galtvorts porter med dine egne innvoller og stappe brannbiller inn i nesa di. Forstår du meg fullstendig *nå*, herr Potter?»

Harry nikket, med svært store øyne. Så, etter et sekund, «Hva får jeg hvis jeg kan få det til å skje på siste skoledag?»

«*Kom deg ut av kontoret mitt!*»

*
*

Torsdag.

Det måtte være noe spesielt med torsdager på Galtvort.

Det var 17.32 torsdag ettermiddag, og Harry sto ved siden av professor Pirrevimp foran den store steingurgen som bevoktet inngangen til rektors kontor.

Ikke før hadde Harry kommet tilbake fra professor McSnurps kontor til Ravnklostua, så hadde en av elevene meldt at han skulle gå til professor Pirrevimps kontor, og der hadde Harry fått vite at Humlesnurr ønsket å snakke med ham.

Harry, med bange anelser, hadde spurt professor Pirrevimp om rektor hadde sagt noe om hva det dreide seg om.

Professor Pirrevimp hadde trukket hjelpeløst på skuldrene.

Etter sigende hadde Humlesnurr sagt at Harry var altfor ung til å påkalle Ordene av Makt og Galskap.

Jabba jabba bom bom kliss klass kliss? hadde Harry tenkt, men ikke sagt høyt.

«Vennligst ikke bekymre Dem, herr Potter,» pep professor Pirrevimp fra et sted rundt Harrys skulder. (Harry var takknemlig for professor Pirrevimps enorme luftige skjegg; det var vanskelig å bli vant til en professor som ikke bare var kortere enn ham selv, men også snakket i et lysere tonefall.) «Rektor Humlesnurr kan virke litt pussig, eller ganske pussig, eller til og med ekstremt pussig, men han har aldri skadet en elev på noen måte, og jeg tror aldri han vil gjøre det heller.» Professor Pirrevimp ga Harry et oppmuntrende smil. «Bare husk det til enhver tid, så vil du ikke få panikk.»

Uttalelsen hjalp ikke akkurat til.

«Lykke til!» kvekket professor Pirrevimp, og lente seg over mot steingurgen og sa noe som Harry fullstendig unngikk å høre noe av. (Men, selvsagt, passordet ville ikke ha noe for seg hvis du kunne høre noen si det.) Og steingurgen gikk til side med en høyst naturlig og vanlig bevegelse som ga Harry en liten støkk, siden gurgen fremdeles så ut som solid, ubevegelig stein hele tida.

Bak gurgen var det en spiraltrapp som roterte sakte. Det var noe forstyrrende hypnotisk ved den, og mer forstyrrende var det at en *roterende* spiral i utgangspunktet ikke burde føre deg noe sted.

«Opp med deg!» kvekket Pirrevimp.

Heller nervøs gikk Harry opp på spiralen, og fant ut at han, av grunner hjernen hans ikke klarte å se for seg i det hele tatt, beveget seg oppover.

Steingurgen dunket tilbake på plass bak ham, og spiraltrappa fortsatte å vri seg rundt, og Harry fortsatte å komme høyere og høyere, og etter en ganske forvirrende liten tidsperiode befant han seg foran en eikedør med en dørbanker formet som en griff.

Harry strakk fram hånda og tok i døråpneren.

Døra gikk opp.

Og Harry så det mest interessante rommet han noensinne hadde sett.

Det var små metallmekanismer som spant eller tikket eller sakte endret form eller slapp ut små røykskyer. Det var dusinvis av mystiske væsker i dusinvis av beholdere med merkelig form; alle boblet, sydet, endret farge eller antok interessante former som forsvant et halvt sekund etter at du så på dem. Det var ting som minnet om klokker med mange visere, som hadde sifre i ugjenkjennelige språk. Det var et armbånd som bar en

linseformet krystall som gnistret i tusen farger, og en fugl som satt på toppen av en gullplattform, og en trekopp fylt med noe som så ut som blod, og en statue av en falk dekket av svart emalje. Veggen var helt full av bilder av folk som sov, og Valghatten var tilfeldig henslengt på en stumtjener der det også sto to paraplyer og tre røde tøfler for venstre fot.

Midt i alt dette kaoset var et ryddig svart skrivebord av eik. Foran skrivebordet sto det en stol, også i eik. Og bak skrivebordet var det en godt polstret trone som inneholdt Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, som var prydet av et langt sølvskjegg, en hatt som en most kjempesopp, og det som for en gomp virket som tre lag med lyserosa pysjamaser.

Humlesnurr smilte, og de lyse øynene hans glitret med gal intensitet.

Med en viss nøling tok Harry plass foran skrivebordet. Døra svingte igjen bak ham med et høyt *dunk.*

«Hallo, Harry,» sa Humlesnurr.

«Hallo, rektor,» svarte Harry. Jaha, så de var på fornavn? Ville Humlesnurr nå si at han skulle kalle ham –

«Å, kjære, Harry!» sa Humlesnurr. «Rektor høres så formelt ut. Bare kall meg Reh.»

«Det skal jeg huske, Reh,» sa Harry.

En kort pause fulgte.

«Vet du,» sa Humlesnurr, «du er den første personen som noensinne har fulgt opp dette forslaget?»

«Ah …» sa Harry. Han prøvde å kontrollere stemmen på tross av den plutselige synkende følelsen i magen. «Beklager, jeg, eh, rektor, du ba meg om å gjøre det så jeg gjorde det –»

«Å, si Reh, er du snill!» sa Humlesnurr muntert. «Og ingen grunn til å være bekymret, jeg vil ikke ekspedere deg ut av vinduet bare fordi du gjør en feil. Jeg kommer til å gi plenty med advarsler først! Dessuten spiller det ingen rolle hvordan folk snakker til deg, det som teller er hva de tenker om deg.»

Han har aldri skadet en elev, bare fortsett å huske det, så kommer du ikke til å få panikk.

Humlesnurr tok fram en liten metallboks, åpnet den, og viste fram noen små gule klumper. «Sitronsutt?» sa rektor.

«Øh, nei takk, Reh,» sa Harry. *Det å gi en elev LSD, teller det som å skade dem, eller kommer det i kategorien harmløs moro?* «Du, eh, sa noe om at jeg var for ung til å påkalle Ordene av Makt og Galskap?»

«Det er du definitivt!» sa Humlesnurr. «Heldigvis gikk Ordene av Makt og Galskap tapt for syv hundre år siden, og ingen har den fjerneste ide om hvor de er hen lenger. Det var bare en liten bemerkning.»

«Ah …» sa Harry. Han ble klar over at han satt med halvåpen munn. «Hvorfor tilkalte du meg, da?»

«*Hvorfor?*» gjentok Humlesnurr. «Ah, Harry, hvis jeg skulle gå rundt hele dagen og spørre om *hvorfor* jeg gjør ting, ville jeg aldri hatt tid til å få gjort en eneste ting! Jeg er en ganske opptatt person, som du vet.»

Harry nikket og smilte. «En svært imponerende liste. Rektor ved Galtvort, overmagiarius ved Heksingating, og grandilokvensibus i Det internasjonale hekseriforbund. Unnskyld at jeg spør, men er det mulig å få mer enn seks timer hvis du bruker mer enn én tidsvender? Fordi det er ganske imponerende hvis du gjør alt det der på bare en tretti timers dag.»

Nok en kort pause fulgte, der Harry fortsatte å smile. Han var litt nervøs, eller faktisk en hel del nervøs, men med en gang han forsto at Humlesnurr tullet med ham med vilje, var det noe i ham som *absolutt nektet* å sitte stille og ta det imot som en forsvarsløs klump.

«Jeg er redd for at Tiden ikke liker å bli strukket ut altfor mye,» sa Humlesnurr, «og allikevel virker vi selv å være en tanke for store for den, og derved er det en konstant streven etter å få våre liv til å passe inn i Tiden.»

«Slik er det,» sa Harry gravalvorlig. «Derfor er det best om vi kommer til poengene våre raskt.»

Et øyeblikk lurte Harry på om han hadde gått for langt.

Så smålo Humlesnurr. «Rett til poenget skal bli.» Rektor lente seg forover, den knuste sopphatten falt på snei, og skjegget sveipte mot pulten. «Harry, sist mandag gjorde du noe som burde ha vært umulig selv med en tidsvender. Eller rettere, umulig med *bare* en tidsvender. Hvor kom de to paiene fra, undres jeg på?»

En ladning adrenalin skjøt gjennom Harry. Han hadde gjort det ved å bruke Usynlighetskappen, den han hadde fått i julegaven sammen med en lapp, og den lappen hadde sagt: *Hvis Humlesnurr så en sjanse til å få kloa i en av Dødstalismanene, ville han aldri gi den fra seg igjen …*

«En naturlig tanke,» fortsatte Humlesnurr, «er at siden ingen av førsteklassingene som var der var i stand til å kaste slik magi, så var det noen andre som var til stede, men ikke synlig. Og hvis ingen kunne se dem, så, ja, da ville det være enkelt nok å kaste paiene. En kunne videre mistenke at siden du hadde tidsvenderen, så var du den usynlige; og siden forvrengningsformelen er langt over din nåværende magiske kapasitet, at du hadde en usynlighetskappe.» Humlesnurr smilte konspiratorisk. «Er jeg på rett spor så langt, Harry?»

Harry hadde stivnet. Han hadde følelsen av at en blank løgn ikke ville være et lurt trekk i det hele tatt, og muligens heller ikke ville hjelpe, og han kunne ikke komme på noe å si.

Humlesnurr veivet vennlig med hånda. «Ingen grunn til bekymringer, Harry, du har ikke gjort noe galt. Usynlighetskapper er ikke mot reglene – jeg antar at de er sjeldne

nok til at ingen har kommet på å sette dem på lista. Men det var noe helt annet jeg lurte på.»

«Åh?» sa Harry i den mest normale stemmen han kunne få til.

Humlesnurrs øyne skinte entusiastisk. «Ser du, Harry, etter at du har vært gjennom en del eventyr får du taket på disse greiene. Du starter å se mønsteret, hører verdens rytme. Du begynner å få mistanker *før* ting åpenbarer seg. Du er Gutten-som-overlevde, og på en eller annen måte havnet det en usynlighetskappe i dine hender bare fire dager etter at du oppdaget det magiske Storbritannia. Slike kapper selges ikke i Diagonallmenningen, men det er *en* som kunne finne fram til den skjebnebestemte innehaveren. Og så kan jeg ikke unngå å undre på om du, ved et skjebnetreff, ikke bare har funnet *en* usynlighetskappe, men *selve* Usynlighetskappen, en av de tre Dødstalismanene, og etter sigende i stand til å skjule bæreren fra selve Dødens blikk.» Humlesnurrs blikk var lyst og ivrig. «Kunne jeg få tatt en titt på den, Harry?»

Harry svelget. Det var en ren elv av adrenalin i systemet hans nå, og det var fullstendig nytteløst; dette var den mektigste trollmannen i verden og han kunne umulig komme seg ut døra og det var ingen steder på Galtvort der han kunne gjemme seg hvis han klarte det, han var i ferd med å miste kappen som hadde vært i Potter-familiens eie for hvem vet hvor lenge –

Sakte lente Humlesnurr seg tilbake i den høye stolen sin. Det klare lyset hadde forsvunnet fra øynene hans, og han så forvirret og litt trist ut.

«Harry,» sa Humlesnurr, «hvis du ikke vil det, kan du bare si nei.»

«Kan jeg?» kvekket Harry.

«Ja, Harry,» sa Humlesnurr. Stemmen hørtes trist ut nå, og bekymret. «Det virker som om du er redd meg, Harry. Tør jeg spørre hva jeg har gjort for å fortjene din mistro?»

Harry svelget. «Er det noen måte du kan sverge en bindende magisk ed på, at du ikke vil ta kappen min?»

Humlesnurr ristet sakte på hodet. «Ubryteløfter er ikke ment å brukes med slik letthet. Og dessuten, Harry, hvis du ikke kjenner den magien fra før av, ville du bare ha mitt ord for at formelen var bindende. Og allikevel innser du åpenbart at jeg ikke *trenger* din tillatelse til å se kappen. Jeg er mektig nok til å hente den fram selv, minkelskinnpung eller ei.» Humlesnurrs ansikt var alvorlig. «Men det vil jeg ikke gjøre. Kappen er din, Harry. Jeg vil ikke ta den fra deg. Ikke en gang for å se på den et øyeblikk, med mindre du bestemmer deg for å vise den til meg. Det er et løfte og en ed. Hvis jeg skulle trenge å nekte deg å bruke den på skolens område, vil jeg kreve at du går til hvelvet ditt i Flirgott og deponerer den der.»

«Ah …» sa Harry. Han svelget hardt, forsøkte å roe ned strømmen av adrenalin og tenke rasjonelt. Så tok han minkelskinnpungen av beltet sitt. «Hvis du virkelig *ikke* trenger min tillatelse … så har du den.» Harry rakte pungen mot Humlesnurr, tygde hardt

på leppene og sendte seg selv sitt spesielle signal i tilfelle han skulle bli forglemmet etterpå.

Den gamle trollmannen grep inn i pungen, og uten å si noe for å hente den, trakk han fram Usynlighetskappen.

«Ah,» pustet Humlesnurr. «Jeg hadde rett …» Han lot det skimrende, svarte fløyelsstoffet renne mellom hendene sine. «Århundrer gammel, og likevel så perfekt som den dagen den ble laget. Vi har tapt mye av vår kunst gjennom årene, og nå kan jeg ikke lage en slik gjenstand selv; ingen kan. Jeg kan føle kraften som stråler ut av den som et ekko i mitt sinn, som en sang som synges til evig tid uten at noen kan høre den …» Trollmannen tittet opp fra kappen. «Ikke selg den,» sa han, «og heller ikke gi den til noen andre som eiendel. Tenk deg om to ganger før du viser den til noen, og tenk tre nye ganger før du avslører at det er en Dødstalisman. Behandle den med respekt, for dette er virkelig en Gjenstand av Kraft.»

Et øyeblikk fikk Humlesnurrs ansikt et lengtende uttrykk …

… og så ga han kappen tilbake til Harry igjen.

Harry la den tilbake i pungen sin.

Humlesnurrs ansikt ble alvorlig igjen. «Må jeg få spørre igjen, Harry, hvordan det har seg at du har kommet til å mistro meg slik?»

Plutselig følte Harry seg heller skamfull.

«Det kom en lapp sammen med kappen,» sa Harry med liten stemme. «Den sa at du ville prøve å ta kappen fra meg, hvis du fikk vite om den. Jeg vet ikke hvem som la lappen der, da, det vet jeg ikke, helt sant.»

«Jeg … forstår,» sa Humlesnurr sakte. «Vel, Harry, jeg vil ikke gå inn på motivene til hvem det nå var som skrev lappen. Hvem vet, de kan ha hatt de beste intensjoner. De ga deg kappen, tross alt.»

Harry nikket, imponert over Humlesnurrs sjenerøse holdning, og skamfull over den skarpe kontrasten til hans egen framferd.

Den gamle trollmannen fortsatte. «Men du og jeg er spillebrikker av samme farge, tror jeg. Gutten som endelig overvant Voldemort, og den gamle mannen som oppholdt ham lenge nok til at du kunne redde dagen. Jeg vil ikke tenke mindre om deg fordi du er så forsiktig, Harry, vi må alle gjøre vårt beste for å være vise. Jeg vil bare be om at du tenker to ganger og vurderer tre nye ganger, neste gang noen forteller deg at du ikke skal stole på meg.»

«Beklager,» sa Harry. Han følte seg elendig på dette tidspunktet, han hadde mer eller mindre forulempet Gandalv, når alt kom til alt, og Humlesnurrs vennlighet fikk ham bare til å føle seg verre. «Jeg burde ikke ha mistrodd deg.»

«Dessverre, Harry, i denne verdenen …» Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Jeg kan ikke engang si at du handlet uklokt. Du kjente meg ikke. Og når sant skal sies, er det

mennesker på Galtvort du gjør lurt i å mistro. Kanskje til og med noen du kaller venner.»

Humlesnurr reiste seg fra stolen og snakket igjen. «Han virker antakelig ganske sjarmerende på deg,» sa den gamle trollmannen. «Høflig – mot deg, i det minste. Velartikulert, kanskje endog beundrende. Alltid klar for å hjelpe, å gi en tjeneste, et godt råd –»

«Åh, *Draco Malfang!*» sa Harry, og følte seg ganske lettet over at det ikke var Hermine eller noe. «Å, neida, nei nei nei, der har du misforstått. Han omvender ikke meg, jeg omvender ham.»

Humlesnurr stivnet til der han tittet på urskiven. «Du *hva?*»

«Jeg har tenkt til å få Draco Malfang til å vende seg bort fra den mørke siden,» sa Harry. «Du veit, få ham til å bli en av de gode.»

Humlesnurr rettet seg opp og snudde seg mot Harry. Han hadde et av de mest forbløffede ansiktsuttrykk Harry noensinne hadde sett på noe ansikt, for ikke å snakke om noen med langt sølvskjegg. «Er du sikker på,» sa den gamle trollmannen etter en stund, «at han er klar for å bli omvendt? Jeg frykter at hva nå for slags godhet du mener å se i ham, så er det bare ønsketenkning – eller verre, en felle, et åte –»

«Næh, lite sannsynlig,» sa Harry. «Jeg mener, hvis han prøver å late som om han er en av de gode, så gjør han en elendig jobb. Dette handler ikke om at Draco kommer til meg og skrur på sjarmen, og at jeg derfor bestemmer meg for at ham må ha en skjult kjerne av godhet innerst inne. Jeg valgte ham for omvendelse spesifikt fordi han er arvingen til adelsslekta Malfang, og hvis du måtte velge en person å omvende, måtte det åpenbart være ham.»

Humlesnurrs venstre øye rykket litt til. «Du akter å så kjærlighetens og vennlighetens frø i Draco Malfangs hjerte fordi du forventer at Malfangs arving skal bli viktig for deg i framtida?»

«Ikke bare for *meg!*» sa Harry indignert. «For hele det magiske Storbritannia, hvis dette virker! *Og* han vil ha et lykkeligere liv med bedre mental helse selv! Hør her, jeg har ikke tid nok til å vende *alle* bort fra den mørke siden, og jeg må spørre meg selv om hvor lyset kan få størst overtak fortest mulig –»

Humlesnurr startet å le. Han lo mye høyere enn Harry ville ha forventet, han hylte nesten. Det virket rett og slett *uverdig.* En eldgammel og mektig trollmann skulle klukkle i dypt tonefall, ikke gapskratte så høyt at han måtte gispe etter luft. Harry hadde en gang bokstavelig talt falt av stolen mens han så Monty Pythons Ridderne av det runde bord, og akkurat så intenst lo Humlesnurr nå.

«Det er ikke *så* morsomt,» sa Harry etter en stund. Han begynte å lure på Humlesnurrs åndsfriskhet igjen.

Humlesnurr tok seg sammen med tydelig anstrengelse. «Ah, Harry, et av symptomene på sykdommen som kalles visdom er at du begynner å le av ting som ingen andre synes er morsomme, fordi når du er vis, Harry, starter du å forstå alle vitsene!» Den

gamle trollmannen tørket tårer fra øynene. «Du store. Du store. Ond vilje mang en gang kan ond gjerning hindre. Så sant, ja det er så sant som det er sagt.»

Harrys hjerne brukte et øyeblikk på å plassere de kjente ordene … «Hei, det er et Tolkien-sitat! *Gandalv* sa det!»

«Theoden, faktisk,» sa Humlesnurr.

«Du er *gompefødt?*» sa Harry sjokkert.

«Nei, dessverre,» sa Humlesnurr, og smilte igjen. «Jeg ble født sytti år før den boka ble utgitt, kjære barn. Men det virker som at alle mine gompe-elever har en tendens til å tenke likt på bestemte måter. Jeg har samlet meg opp ikke færre enn tjue kopier av *Ringenes Herre*, og tre sett av Tolkiens samlede verker, og jeg verdsetter dem alle høyt.» Humlesnurr trakk fram tryllestaven, holdt den opp og inntok stilling. '*You shall not pass!*' Nå, hvordan ser det ut?»

«Ah,» sa Harry i noe som nærmet seg en fullstendig hjernestopp, «jeg tror du mangler en balrog.» Og den rosa pysjamasen og den moste sopphatten hjalp heller ikke til.

«Jeg skjønner.» Humlesnurr sukket og puttet trist vekk staven sin. «Jeg frykter at det har vært altfor få balroger i livet mitt i det siste. Nå til dags er det for det meste møter i Heksingating der jeg desperat må forhindre at noe blir gjort, og formelle middager der utenlandske politikere konkurrerer om hvem som kan være den mest gjenstridige idioten. Og å være mystisk mot mennesker, å vite ting jeg slett ikke kunne ha visst, å gi kryptiske uttalelser som kun kan forstås senere, og alle de andre små måtene mektige trollmenn morer seg på etter at de har forlatt den delen av mønsteret som tillater dem å være helter. Og når vi snakker om helter, Harry, jeg har en viss gjenstand å gi deg, noe som tilhørte din far.»

«Har du?» sa Harry. «Jøss, hvem kunne ha tenkt seg det.»

«Nemlig,» sa Humlesnurr. «Jeg antar det var en tanke forutsigbart, var det ikke?» Ansiktet hans ble alvorlig. «Men uansett …»

Humlesnurr gikk tilbake til pulten sin, satte seg ned, og trakk ut en av skuffene. Han grep inn med begge armer, og, med mye strev, trakk fram et stort og tungt objekt ut av skuffen, som han la på eikeskrivebordet med et stort dunk.

«Dette,» sa Humlesnurr, «var din fars stein.»

Harry stirret på den. Den var lysegrå, ujevnt farget, av ujevn form, med skarpe kanter, og i det hele tatt en god, gammeldags stor stein. Humlesnurr hadde lagt den ned så den hvilte på den bredeste delen, men allikevel rugget den ustødig på pulten hans.

Harry tittet opp. «Dette er en spøk, ikke sant?»

«Det er det ikke,» sa Humlesnurr, ristet på hodet og så veldig alvorlig ut. «Jeg tok denne fra ruinene av Jakob og Lillys hus i Gudriksdal, der jeg også fant deg; og jeg har tatt vare på den fram til nå, fram mot den dagen der jeg kunne gi den til deg.»

I den blandingen av hypoteser som tjente som Harrys modell av verden, var 'Humlesnurr: sinnssyk' raskt økende i sannsynlighet. Men det *var* allikevel en betydelig mengde sannsynlighet fordelt på andre alternativer … «Øh, er det en *magisk* stein?»

«Ikke så vidt jeg vet,» sa Humlesnurr. «Men jeg vil råde deg til, så tydelig jeg bare kan, å alltid ha den så nær deg som du bare kan.»

Ja vel. Humlesnurr var *sannsynligvis* sinnssyk, men hvis han *ikke* var det … vel, det ville bare være altfor flaut å havne i problemer etter å ha ignorert rådet til den uforståelige gamle trollmannen. Det måtte være noe sånt som nummer 4 på lista over Topp 100 Åpenbare Feilvalg.

Harry trådte fram og la hendene på steinen, og prøvde å finne en måte den kunne løftes på som ikke innebar at han skrapte seg opp. «Ja vel, da putter jeg den i pungen min.»

Humlesnurr rynket panna. «Det er ikke sikkert at det er tilstrekkelig nært kroppen din. Og hva hvis du mister minkelskinnpungen, eller den blir stjålet?»

«Du synes jeg bare skal bære en stor stein med meg over alt?»

Humlesnurr ga Harry et alvorlig blikk. «Det kan vise seg å være lurt.»

«Ah …» sa Harry. Den så ganske tung ut. «Det kan tenkes at de andre elevene kunne komme til å stille noen spørsmål i den anledning.»

«Fortell dem at jeg ga deg ordre om det,» sa Humlesnurr. «Ingen vil tvile på det, siden alle mener jeg er sinnssyk.» Ansiktet hans var fremdeles helt seriøst.

«Ehh, for å være ærlig, hvis du går rundt og gir elevene ordre om å bære store steiner, så skjønner jeg på en måte hvorfor folk mener det.»

«Ah, Harry,» sa Humlesnurr. Den gamle trollmannen gestikulerte, et sveip med en hånd som så ut til å henspille på alle de mysteriøse instrumentene rundt i rommet. «Når vi er unge, tror vi at vi vet alt, og så tror vi at der vi ikke ser noen forklaring, så finnes det ingen forklaring. Når vi er eldre innser vi at hele universet har en rytme og en årsak, selv om vi selv ikke kan fatte den. Det er bare vår egen ignoranse som virker som en sinnssykdom på oss.»

«Virkeligheten er alltid lovmessig,» sa Harry, «selv om vi ikke vet hvilken lov.»

«Presist formulert, Harry,» sa Humlesnurr. «Det å forstå dette – og jeg ser at du forstår dette – er essensen av visdom.»

«Så … akkurat *hvorfor* må jeg bære rundt på denne steinen?»

«Jeg kan faktisk ikke komme på noen grunn,» sa Humlesnurr.

«… du kan ikke.»

Humlesnurr nikket. «Men det at jeg ikke kan komme på en grunn betyr ikke at det ikke *er* en grunn.»

Instrumentene i rommet tikket videre en stund.

«Okei,» sa Harry, «jeg vet ikke om jeg burde si dette i det hele tatt, men det er rett og slett ikke riktig måte å takle vår uvitenhet om hvordan universet fungerer på.»

«Er det ikke?» sa den gamle trollmannen, og så overrasket og skuffet ut.

Harry hadde på følelsen av at denne konversasjonen ikke kom til å ende i hans favør, men han fortsatte uansett. «Nei. Jeg vet ikke en gang om den feiltakelsen har et offisielt navn, men hvis jeg skulle laget et navn selv, så ville det være 'å gi privilegium til hypotesen' eller noe slikt. Hvordan kan jeg forklare det formelt … hm … la oss anta at du hadde en million bokser, og at bare én av boksene inneholdt en diamant. Og du hadde en boks full av diamantdetektorer, og hver diamantdetektor ga alltid signal i nærheten av en diamant, og ga signal halvparten av de gangene en boks ikke hadde en diamant. Hvis du beveget tjue slike detektorer over alle boksene, så ville du, i gjennomsnitt, ha en falsk kandidat og en ekte kandidat igjen. Og så ville det bare kreve en eller to detektorer til før du satt igjen med den ene boksen med diamanten. Poenget er at når det er svært mange mulige svar, så vil *de fleste* bevisene du trenger bare gå med til å *finne* den riktige hypotesen ut av en million muligheter – å få den til å framstå klart for deg i første omgang. Mengden bevis du trenger for å skille mellom to eller tre plausible kandidater er mye mindre i sammenlikning. Så hvis du bare starter prosessen uten bevis, og framhever en bestemt mulighet som du vil fokusere oppmerksomheten på, så hopper du over det meste av arbeidet. Som om, du bor i en by der det er en million mennesker, og så skjer det et mord, og så sier en politietterforsker, vel, vi har ingen beviser i det hele tatt, så har vi vurdert muligheten for at det kanskje er Martinius Heksegress som gjorde det?»

«Var det han som gjorde det?» spurte Humlesnurr.

«Nei,» sa Harry. «Men senere viste det seg at morderen hadde svart hår, og Martinius hadde svart hår, og alle bare, ah, det ser faktisk ut som om det er Martinius. Så det er urettferdig overfor Martinius at politiet *retter oppmerksomheten mot ham* uten å ha gode grunner til å mistenke ham allerede. Når det er mengder av muligheter, så vil det meste av jobben ligge i å *lokalisere* det riktige svaret – å rette oppmerksomheten mot det. Du trenger ikke *bevis*, den typen som vitenskapsmenn eller rettssaler krever, men du trenger en slags *hint*, og det hintet må skille ut akkurat den muligheten fra de millioner av andre. Ellers kan du ikke bare plukke svaret rett ut av løse lufta. Du kan ikke engang plukke en mulighet det er verdt å vurdere nærmere ut av løse lufta. Og det er jo nødt til å være en million andre ting jeg kunne gjøre, istedenfor å bære rundt på min fars stein. Bare fordi jeg er uvitende om hvordan universet virker betyr ikke det at jeg er usikker på hvordan jeg bør resonnere stilt overfor min egen usikkerhet. Lovene for sannsynlighetstenking er ikke mindre skrevet i stein enn lovene som styrer gammeldags logikk, og det du nettopp gjorde er *ikke lov.*» Harry tok en pause. «*Med mindre,* naturligvis, du har en eller annen type hint som du ikke har nevnt.»

«Ah,» sa Humlesnurr. Han strøk seg på haken og så tankefull ut. «Et interessant resonnement, i sannhet, men går den ikke litt i stå på det punktet der du gjør en analogi mellom en million potensielle mordere, men der bare én faktisk er morderen, og det å handle på én av mange forskjellige måter, når mange forskjellige handlingsmåter alle

kan være smarte? Jeg sier ikke at det å bære din fars stein er den ene beste handlingen, bare at det er lurere å gjøre det enn å ikke gjøre det.»

Humlesnurr grep nok en gang ned i samme skuff som tidligere. Denne gangen virket det som om han rotet rundt nedi den – i det minste virket det som om armen beveget seg. «Jeg vil bemerke,» sa Humlesnurr mens Harry fremdeles forsøkte å tenke ut et mulig svar til denne siste kommentaren, «at det er en vanlig feiltakelse i Ravnklo at alle smarte barn velges dit, slik at de andre husene ikke får noen. Slik er det ikke. Det å bli valgt til Ravnklo indikerer at du drives av ditt ønske om å vite ting, som på ingen måte er det samme som å være intelligent.» Trollmannen smilte mens han bøyde seg over skuffen. «Men du virker uansett ganske intelligent. Mindre som en vanlig ung helt og mer som en ung mysteriøs eldgammel trollmann. Jeg tror muligens jeg har brukt feil framgangsmåte med deg, Harry, og at du muligens kan forstå det få andre kan begripe. Så jeg skal være litt vågal, og tilby deg en visst *annet* arvestykke.»

«Du mener ikke …» gispet Harry, «at min far … *eide enda en stein?*»

«Unnskyld meg,» sa Humlesnurr, «jeg *er* fremdeles eldre og mer mysteriøs enn deg, og hvis noe skal avsløres her, så er det *jeg* som skal avsløre, mange takk … åh, hvor *er* den greia hen, da?» Humlesnurr grep enda lenger ned i skuffen i pulten, og enda lenger. Hodet og skuldrene og hele overkroppen forsvant nedi den til bare hoftene og beina stakk ut, som om skuffen holdt på å spise ham.

Harry lurte svært på hvor mye som egentlig befant seg nede i den skuffen, og hva den totale innholdslista ville være.

Til slutt klatret Humlesnurr ut av skuffen igjen, og holdt gjenstanden han hadde lett etter. Den ble lagt ned på pulten ved siden av steinen.

Det var en brukt, utslitt skolebok med frynsete kanter: *Eliksirer for mellomtrinnet* av Nektarius Bulme. På omslaget var det bilde av et rykende reagensrør.

«Dette,» sa Humlesnurr, «var din mors lærebok i eliksirer for femte trinn.»

«Som jeg alltid bør bære rundt på,» sa Harry

«*Som har en skrekkelig hemmelighet.* En hemmelighet som, hvis den ble røpet, kunne vise seg å være så katastrofal at jeg må be deg om å sverge – og jeg må insistere på at du sverger på ordentlig Harry, uansett hva du mener om alt dette – å aldri fortelle det til noen eller noe.»

Harry vurderte sin mors femteårs eliksirbok, som, etter sigende, inneholdt en forferdelig hemmelighet.

Problemet var bare at Harry pleide å ta slike eder svært alvorlig. Alle løfter var et Ubryteløfte hvis det var den rette personen som ga det.

Og …

«Jeg er tørst,» sa Harry, «og det er ikke et godt tegn i det hele tatt.»

Humlesnurr feilet totalt i å stille spørsmål rundt dette kryptiske utsagnet. «Sverger du, Harry?» sa han. Øynene stirret intenst inn i Harrys. «Ellers kan jeg ikke fortelle deg det.»

«Ja,» sa Harry. «Jeg sverger.» Det var problemet med å være en ravnkloing. Du kunne ikke si nei til et sånt tilbud, ellers ville nysgjerrigheten din fullstendig ta knekken på deg, og alle visste det.

«Og jeg sverger til gjengjeld,» sa Humlesnurr, «at det jeg nå skal fortelle, er sannheten.»

Humlesnurr åpnet boka, tilsynelatende på måfå, og Harry lente seg over for å se.

«Ser du disse notatene,» sa Humlesnurr med så lav stemme at det nesten var visking, «skrevet i margen på boka?»

Harry myste. De gulnende sidene virket å beskrive noe som ble kalt en *eliksir for ørnens briljans,* og mange av ingrediensene var gjenstander som Harry ikke gjenkjente i det hele tatt, med navn som ikke så ut til å være beslektet med engelsk. Skriblet ned i margen var en liten notis som sa, *Jeg lurer på hva som ville skje hvis du brukte dystralblod her istedenfor blåbær?,* og rett under var et svar med en annen håndskrift, *Du ville bli syk i ukevis, og muligens dø.*

«Jeg ser dem,» sa Harry. «Hva med dem?»

Humlesnurr pekte på den andre notisen. «De som har denne håndskriften,» sa han, fremdeles med den lave stemmen, «ble skrevet av din mor. Og de som har *denne* håndskriften,» her flyttet han fingeren bort til det første notatet, «ble skrevet av meg. Jeg pleide å gjøre meg selv usynlig og snike meg inn i sovesalen mens hun sov. Lilly trodde at en av venninnene hennes skrev dem, og de hadde de mest forbløffende krangler.»

Det var på akkurat dette tidspunktet at Harry innså at Galtvorts rektor faktisk *var* sinnssyk.

Humlesnurr så på ham med et alvorlig uttrykk. «Forstår du implikasjonene av det jeg nettopp har fortalt deg, Harry?»

«Ehhhh ...» sa Harry. Stemmen hans syntes å sitte fast nede i halsen et sted. «Beklager … jeg … ikke egentlig …»

«Akk ja,» sa Humlesnurr og sukket. «Så antar jeg at smartheten din har grenser allikevel, når alt kommer til alt. Skal vi bare late som om jeg ikke har sagt noe i det hele tatt?»

Harry reiste seg fra stolen med et påklistret smil. «Naturligvis,» sa han. «Nei, oi, som tida går. Jeg er litt sulten, så jeg burde komme meg ned til middag,» sa han og satte kurs for døra.

Dørhåndtaket gjorde ingen tegn til å rikke seg.

«Du sårer meg, Harry,» sa Humlesnurr med en stemme som kom fra rett bak ham. «Innser du ikke i det minste at det jeg har fortalt deg er et tegn på tillit?»

Harry snudde seg sakte rundt.

Foran ham var en ekstremt mektig og svært sinnssyk trollmann med et langt sølvskjegg, en hatt som en knust kjempesopp, og iført hva gomper ville kalle tre lag med lyserosa pysjamas.

Bak ham var det en dør som ikke så ut til å virke for øyeblikket.

Humlesnurr så både nedslått og sliten ut, som om han ønsket å lene seg på en trollmannsstav som han ikke hadde. «Virkelig,» sa Humlesnurr, «du prøver noe nytt istedenfor å følge det samme mønsteret hver gang i hundre og ti år, og så starter mennesker å løpe vekk fra deg.» Den gamle trollmannen ristet sorgfull på hodet. «Jeg hadde håpet bedre av deg, Harry Potter. Jeg har hørt at dine egne venner også tror du er sinnssyk. Jeg vet de tar feil. Vil du ikke tro det samme om meg?»

«Vær så snill å åpne døra,» sa Harry med skjelvende stemme. «Hvis du vil at jeg skal stole på deg en eneste gang til, åpne døra.»

Bak ham kom det en lyd av en dør som åpnet seg.

«Det var flere ting jeg planla å fortelle deg,» sa Humlesnurr. «Og hvis du går nå, får du aldri vite hva de var.»

Noen ganger *hatet* Harry å være ravnkloing.

Han har aldri skadet en elev, sa Harrys Griffing-side. *Bare husk det, så får du ikke panikk. Du har vel ikke tenkt å springe vekk bare fordi ting begynner å bli litt interessante?*

Du kan ikke bare gå fra rektor! sa Håsblås-delen. *Hva hvis han begynner å trekke huspoeng? Han kunne gjøre skolelivet ditt ganske ubehagelig hvis han bestemmer seg for at han ikke liker deg!*

Og en del av seg selv som Harry ikke likte stort, men ikke helt klarte å få til å holde kjeft, vurderte de potensielle fordelene ved å være en av de få vennene til denne gale, gamle trollmannen, som også tilfeldigvis var rektor, overmagiarius og grandilokvensibus. Og uheldigvis var Smygard-delen hans tilsynelatende mye flinkere enn Draco til å vende folk over til den mørke siden, fordi den sa ting som, *Stakkars fyr, han virker som en som trenger en å snakke med, gjør han ikke?* og *Du ville ikke ønske at slik en mektig mann ville ende opp med å stole på noen med dårligere evner?* og *Jeg lurer på hva slags utrolige hemmeligheter Humlesnurr ville kunne fortelle deg hvis dere, du vet, ble venner* og til og med *Jeg vedder på at han har en viiiirkelig interessant boksamling.*

Dere er gærne alle sammen, tenkte Harry til forsamlingen, men han var enstemmig nedstemt av hver del av seg selv.

Harry snudde seg, tok et trinn mot døra; strakk ut hånda, og lukket døra fast og bestemt. Det var et ubetydelig offer fra hans side, gitt at han ville bli uansett, men kanskje det ville imponere Humlesnurr.

Da Harry snudde seg tilbake igjen så han at den mektige sinnssyke trollmannen nok en gang smilte og så vennlig ut. Det var bra, kanskje.

«Vær så snill å ikke gjør det igjen,» sa Harry. «Jeg liker ikke å være fanget.»

«*Beklager* det der, Harry,» sa Humlesnurr i noe som hørtes ut som en ekte unnskyldning. «Men det ville vært forferdelig uklokt å la deg gå uten din fars stein.»

«Naturligvis,» sa Harry. «Det var ikke rimelig av meg å forvente at døra ville åpne seg før jeg hadde puttet oppdragsgjenstandene i inventaret mitt.»

Humlesnurr smilte og nikket.

Harry gikk bort til pulten, vred fram minkelskinnpungen til forsiden av beltet, og, med en viss anstrengelse, løftet opp steinen i sine elleveårige armer og matet den inn.

Han kunne faktisk føle at vekten sakte minsket idet den Utvidende Åpningen spiste steinen, og rapet som fulgte var ganske høyt og hadde en bestemt klagende lyd.

Hans mors lærebok i eliksirer for femte trinn (som inneholdt en hemmelighet som faktisk var ganske skrekkelig) fulgte kort etter.

Og så framla Harrys indre smygarding et snedig forslag for å smiske med rektor, som, uheldigvis, hadde blitt perfekt formulert slik at det fikk støtte fra den indre ravnkloingen, som var i majoritet.

«Så,» sa Harry. «Hm. Siden jeg allikevel er her, du kunne vel ikke vise meg rundt litt på kontoret? Jeg er litt nysgjerrig på hva et par av disse dingsene er,» og det var hans underdrivelse for måneden september.

Humlesnurr så på ham, og så nikket han med en anelse av et smil. «Jeg er smigret av din interesse,» sa Humlesnurr, «men jeg er redd for at det ikke er mye å si.» Humlesnurr tok et steg nærmere veggen og pekte på et bilde av en sovende mann. «Dette er portretter av tidligere rektorer ved Galtvort.» Han snudde seg og pekte på skrivebordet. «Dette er skrivebordet mitt.» Han pekte på stolen. «Dette er stolen min –»

«Unnskyld meg,» sa Harry, «men det jeg egentlig lurte på var de der.» Harry pekte på en liten kube som bløtt visket «blorpel … blorpel … blorpel».

«Aha, alle disse smågreiene?» sa Humlesnurr. «De fulgte med kontoret da jeg fikk det, og jeg har absolutt ingen anelse om hva de fleste av disse er godt for. Selv om *denne* urskiva med åtte hender teller opp, la oss kalle dem nys, utført av kjevhendte hekser innenfor Frankrikes grenser, du vil ikke tro hvor mye jobb som lå i å finne ut det der. Og *denne* med de gylne boblerne er min egen oppfinnelse, og Minerva kommer aldri i livet til å finne ut hva den egentlig gjør.»

Humlesnurr gikk over til hattestativet mens Harry behandlet svaret. «Her har vi naturligvis Valghatten. Jeg hører dere har møtt hverandre tidligere. Den fortalte meg at den aldri måtte plasseres på ditt hode igjen, uansett hva som skjedde. Du er bare den fjortende eleven i historien som den har sagt det om, Baba Yaga var en annen, og de andre tolv skal jeg fortelle deg om når du blir eldre. Dette er en paraply. Dette er nok en paraply.» Humlesnurr tok noen trinn til, og snudde seg, smilende. «Og naturligvis, de fleste som besøker kontoret mitt vil gjerne se Vulkan.»

Humlesnurr sto ved siden av fuglen på gullstativet.

Harry kom bort og så ganske forvirret ut. «Dette er Vulkan?»

«Vulkan er en føniks,» sa Humlesnurr. «Svært sjeldne, svært kraftfulle magiske vesener.»

«Ah …» sa Harry. Han bøyde hodet og stirret inn i de små svarte øynene, som ikke viste minste tegn til kraft eller intelligens.

«Ahhh …» sa Harry igjen.

Han var temmelig sikker på at han kjente igjen denne fuglens form. Det var ganske vanskelig å gå glipp av den.

«Øhhhhh …»

Si noe smart! brølte Harrys hode til seg selv. *Ikke bare stå der og høres ut som en bablende idiot!*

Vel, hva i granskauen kan jeg si til dette, da? skjøt Harrys sinn tilbake.

Hva som helst!

Du mener, alt utenom 'Vulkan er en kylling' –

Ja! Alt utenom det!

«Så, ah, hva slags magiske krefter er det en føniks har?»

«Tårene dens har en kraftig helbredende virkning,» sa Humlesnurr. «De er vesener av ild, og kan bevege seg mellom steder like lett som en ild kan gå ut et sted og blusse opp et annet. Den kraftige påkjenningen av den medfødte magien aldrer kroppene deres svært raskt, og allikevel er disse så nært udødelige som noe annet vesen som eksisterer i denne verden. For når deres kropper feiler dem, selvantenner de i et flammeblaff og etterlater seg en nyklekket fugl, eller av og til et egg.» Humlesnurr kom nærmere og inspiserte kyllingen, og rynket panna. «Hm … virker litt skrøpelig, egentlig, etter min mening.»

Før dette utsagnet helt hadde registrert seg i Harrys hjerne, var kyllingen allerede i full fyr.

Kyllingens nebb åpnet seg, men den hadde ikke tid for et eneste pip før den forvitret og gikk opp i røyk og aske. Blaffet var kort, intenst, og helt lukket; det kom ingen brent lukt.

Og så døde ilden bort, kun sekunder etter at den hadde startet, og etterlot seg en liten, patetisk haug aske på den gylne plattformen.

«Ikke se så skrekkslagen ut, Harry!» sa Humlesnurr. «Vulkan er ikke skadet.» Humlesnurrs hånd lette ned i en lomme, og deretter lette den samme hånda gjennom asken og kom fram med et lite gulaktig egg. «Se her, her er det et egg!»

«Åh … du verden … forbløffende …»

«Men nå må vi virkelig se å få satt i gang med saker og ting,» sa Humlesnurr. Han lot egget bli værende i askehaugen, og gikk tilbake til tronen og satte seg. «Det er snart tid for middag, når alt kommer til alt, og vi burde ikke satse på å bruke tidsvenderne våre.»

Det pågikk en voldelig maktkamp om hvem som skulle styre Harry for øyeblikket. Smygard og Håsblås hadde byttet sider etter å ha sett Galtvorts rektor sette fyr på en kylling.

«Ja, saker og ting,» sa Harrys lepper. «Og så middag.»

Du høres ut som en plaprende idiot igjen noterte Harrys indre kritiker.

«Vel,» sa Humlesnurr, «jeg frykter at jeg har en innrømmelse å komme med, Harry. En innrømmelse og en beklagelse.»

«Beklagelser er bra» *det gir ikke en gang mening! Hva snakker jeg om?*

Den gamle trollmannen sukket dypt. «Det er ikke sikkert at du fremdeles mener det etter at du forstår det jeg skal si. Jeg er redd for, Harry, at jeg har manipulert deg hele livet. Det var jeg som sendte deg til dine onde steforeldres varetekt –»

«Mine steforeldre er ikke onde!» sprutet Harry ut med. «Mine *foreldre,* mener jeg!»

«Er de ikke?» sa Humlesnurr, og så overrasket og skuffet ut. «Ikke en gang litt onde? Det passer ikke med mønsteret …»

Harrys indre smygarding skrek så høyt den kunne med sine mentale lunger, *HOLD KJEFT, DIN IDIOT, HAN TAR DEM FRA DEG!*

«Nei, nei,» sa Harry, med lepper frosne i en spøkelsesaktig grimase, «Jeg ville bare ikke såre følelsene dine, de er faktisk svært grusomme …»

«Er de det?» Humlesnurr lente seg framover og stirret intenst på ham. «Hva gjør de?»

Snakk fort «de, ah, jeg må ta oppvasken og vaske masse greier og de lar meg ikke få lese en mengde bøker, og – »

«Ah, flott, det er godt å høre,» sa Humlesnurr og lente seg tilbake igjen. Han smilte på en litt trist måte. «Jeg ber om unnskyldning for *det*, da. Nå, hvor var jeg … ja. Jeg beklager å måtte si, Harry, at jeg er ansvarlig for omtrent alt vondt som noensinne har hendt deg. Jeg vet at dette sannsynligvis vi gjøre deg svært sint.»

«Ja, jeg er veldig sint!» sa Harry. «Grrrr!»

Harrys indre kritiker ga ham umiddelbart Prisen for Verste Skuespillerprestasjon Noensinne i Historien.

«Og jeg ville bare at du skulle vite det,» sa Humlesnurr, «Jeg ville fortelle det til deg så tidlig som mulig, i tilfelle noe skjer med en av oss senere, at jeg virkelig, virkelig er lei meg. For alt som allerede har skjedd, og alt som vil hende.»

Fuktighet blinket i den gamle trollmannens øyne.

«Og jeg er veldig sint!» sa Harry. «Så sint at jeg har lyst til å forlate kontoret ditt øyeblikkelig, med mindre du har noe annet å si!»

Bare GÅ før han setter fyr på deg! skrek Smygard, Håsblås og Griffing.

«Jeg forstår,» sa Humlesnurr. «Bare en siste ting, da, Harry. Du skal *ikke* forsøke deg på den forbudte døra i korridoren i fjerde etasje. Det er ingen sjanse for at du klarer å komme deg forbi alle fellene, og jeg ville ikke like å høre at du har skadet deg i forsøket.

Skjønt, jeg tviler på om du ville klare så mye som å åpne den første døra, siden den er lukket, og du ikke kjenner til Alohomora-formelen –»

Harry spant rundt og spurtet mot utgangen i toppfart. Døråpnere viste seg villig, og han sprang ned spiraltrappene mens de gled rundt; føttene hans snublet nesten i hverandre. På et blunk var han ved bunnen, og gurgen gikk til side, og Harry skjøt ut av trapperommet som en kanonkule.

*
*

Harry Potter.

Det måtte være noe med Harry Potter.

Det var torsdag for alle, når alt kom til alt, og allikevel virket det ikke som om denne typen ting skjedde med noen andre.

Det var 18.51 torsdag kveld da Harry Potter, skytende ut av trapperommet som en kanonkule, og økte farten deretter, sprang rett inn i Minerva McSnurp idet hun kom rundt et hjørne på vei til rektors kontor.

Heldigvis ble ingen av dem skadet. Som Harry hadde fått forklart litt tidligere på dagen – rundt da han nektet å nærme seg en sopelime igjen – rumpeldunk trengte klabber av solid jern bare for å ha en anstendig sjanse for å skade spillerne, siden trollmenn som oftest var mye mer motstandsdyktige mot fysiske kollisjoner enn det gomper var.

Harry og professor McSnurp endte begge opp på gulvet, og pergamentene hun hadde båret med seg strødde seg sakte og jevnt utover hele korridoren.

Det var en forferdelig, forferdelig pause.

«Harry Potter,» pustet professor McSnurp fra der hun lå på gulvet ved siden av Harry. Stemmen hennes økte til omtrent et skrik. «*Hva gjorde du på rektors kontor?*»

«Ingenting!» kvekket Harry.

«*Snakket du om forsvarsprofessoren?*»

«Nei! Humlesnurr tilkalte meg, og han ga meg en svær stein og sa at den var min fars og at jeg burde bære den med meg over alt!»

Nok en forferdelig pause.

«Jeg skjønner,» sa professor McSnurp med noe roligere stemme. Hun reiste seg, børstet av seg, og ga de spredte pergamentene et stygt blikk; hvilket fikk dem til å hoppe opp i en pen stabel og flytte seg helt inn mot korridorveggen som om de ville unngå blikket hennes. «Min sympati, herr Potter, og jeg beklager at jeg tvilte på deg.»

«Professor McSnurp,» sa Harry. Stemmen hans var ustødig. Han dyttet seg opp fra gulvet, reiste seg helt, og så på hennes tillitvekkende, *åndsfriske* ansikt. «Professor McSnurp …»

«Ja, herr Potter?»

«Tror du at jeg burde?» sa Harry med liten stemme. «Bære med meg min fars stein overalt?»

Professor McSnurp sukket. «Det er mellom deg og rektor, er jeg redd.» Hun nølte. «Jeg vil dog si at det å ignorere rektor fullstendig omtrent aldri viser seg å være lurt. Jeg beklager *virkelig* at du har slikt et dilemma, herr Potter, og hvis det er noen måte jeg *kan* hjelpe deg på når du har bestemt deg for hva du vil gjøre –»

«Æh,» sa Harry. «Faktisk så tenkte jeg at med en gang jeg har lært meg det, så kunne jeg transfigurere steinen om til en ring, og ha den på fingeren. Hvis du kunne lære meg hvordan jeg vedlikeholder en transfigurasjon – «

«Det er bra at du spurte meg først,» sa professor McSnurp, og ansiktet ble noe strammere. «Hvis du mistet kontroll over transfigurasjonen, ville reverseringen kappe av fingeren din og sannsynligvis rive hånda di i to. Og i din alder er til og med en ring et for stort mål å vedlikeholde uendelig uten at det vil bruke opp altfor mye av din magiske kraft. Men jeg kan få laget en ring til deg med innfatning for en juvel, en *liten* juvel, som kan være i kontakt med huden din; og så kan du øve deg på å vedlikeholde et tryggere objekt, som en marshmallow. Når du har klart å vedlikeholde den, selv i søvne, en hel måned i strekk, vil jeg tillate deg å transfigurere, ah, din fars stein …» Professor McSnurp sporet av. «Sa rektor *virkelig* …»

«Ja. Øh … um …»

Professor McSnurp sukket. «Det er en smule merkelig, selv for ham.» Hun stoppet og plukket opp pergamentstabelen. «Beklager alt dette, herr Potter. Jeg ber igjen om unnskyldning for at jeg ikke stolte på deg. Men nå er det min tur til å møte rektor.»

«Ah … lykke til, antar jeg. Æhm …»

«Takk, herr Potter.»

«Øh …»

Professor McSnurp gikk over mot steingurgen, sa uhørlig passordet, og gikk inn til den roterende steintrappa. Hun begynte å stige ut av syne, og steingurgen var på vei tilbake –

«*Professor McSnurp, rektor satte fyr på en kylling!*»

«Han *hva* –»

17.
DOMINANSE-HIERARKIER

Det var tid for frokost, fredag morgen. Harry tok nok en stor bit toast, og forsøkte så å minne hjernen sin på at det å slurve med frokosten faktisk ikke ville få ham fortere ned i fangehullene. Uansett hadde de en hel time studietid mellom frokost og starten på eliksirtimen.

Men fangehull! På Galtvort! Harrys fantasi begynte allerede å tegne opp juvene, de smale broene, trange tunneler opplyst av fakler, og flekker med glødende mose. Ville det være rotter der? Ville det være *drager* der?

«Harry Potter,» sa en stille stemme bak ham.

Harry tittet over skulderen og oppdaget at det var Ernst Maltmann han så på, fikst kledd i gulstripet kutte, og med et bekymret uttrykk i ansiktet.

«Nilus syntes jeg skulle advare deg,» sa Ernst med lav stemme. «Jeg tror han har rett. Vær forsiktig med hvordan du oppfører deg mot eliksirmesteren i timen i dag. De eldre håsblåsingene fortalte oss at professor Slur kan være ordentlig slem med folk han ikke liker, og flesteparten av de som ikke er smygardinger liker han ikke. Hvis du prøver å si noe vittig … det kunne være virkelig ille for deg, etter det jeg har hørt. Bare ligg lavt og ikke gi ham noen grunn til å legge merke til deg.»

Det var en liten pause mens Harry inntok dette, og så løftet han øyenbrynene. (Harry ønsket at han klarte å heve bare ett øyenbryn, slik som Spock, men det hadde han aldri klart.) «Takk,» sa Harry. «Du har muligens nettopp spart meg for en del trøbbel.»

Ernst nikket, og vendte tilbake til Håsblås-bordet.

Harry fortsatte med toasten sin.

Omtrent fire tygg senere sa noen «Unnskyld meg,» og Harry vendte seg rundt og så en eldre ravnkloing, som så litt bekymret ut –

Noe senere holdt Harry akkurat på med å runde av sin tredje tallerken med sprøstekt bacon. (Han hadde lært seg å spise solid til frokost. Han kunne alltids spise en lett lunsj senere, hvis han ikke endte opp med å bruke tidsvenderen.) Og nok en stemme kom bakfra. «Harry?»

«Ja,» sa Harry, mer anstrengt nå. «Jeg skal forsøke å ikke tiltrekke meg professor Slurs oppmerksomhet –»

«Å, det er håpløst,» sa Fred.

«Fullstendig håpløst,» sa Frank.

«Så vi har fått husnissene til å bake en kake til deg,» sa Fred.

«Vi har tenkt til å putte et lys på'n for hvert poeng du mister for Ravnklo,» sa Frank.

«Og holde en fest for deg ved Griffing-bordet under lunsjen,» sa Fred.

«Vi håper det vil muntre deg opp etterpå,» fullførte Frank.

Harry svelget den siste baconbiten og snudde seg. «Ålreit,» sa Harry. «Jeg hadde ikke tenkt til å spørre om dette etter professor Kiste, jeg hadde faktisk ikke det, men hvis professor Slur er *så* forferdelig, hvorfor har han ikke fått sparken?»

«Sparken?» sa Fred.

«Du mener, blitt oppsagt?» sa Frank.

«Ja,» sa Harry. «Det er det man gjør med dårlige lærere. Du gir dem sparken. Og så henter du inn en bedre lærer istedenfor. Dere har ikke fagforeninger og slikt her, ikke sant?»

Fred og Frank rynket panna omtrent på den måten oldtidas jegere og sankere kunne ha gjort det hvis du forsøkte å lære dem kalkulus.

«Jeg veit ikke,» sa Fred etter en stund. «Det har jeg aldri tenkt på.»

«Ikke jeg heller,» sa Frank.

«Jah,» sa Harry,» det er et svar jeg får ganske ofte, faktisk. Ser dere til lunsj, gutter, og ikke skyld på meg hvis det ikke er noen lys på den kaka.»

Fred og Frank lo, begge to, som om Harry hadde sagt noe morsomt, og bukket til ham og gikk tilbake til Griffing.

Harry vendte tilbake til frokostbordet og tok en muffins. Magen føltes full allerede, men han hadde på følelsen av at denne morgenen muligens ville bruke opp en haug kalorier.

Mens han spiste muffinsen, tenkte Harry på den verste læreren han hadde møtt så langt, professor Kiste i historie. Professor Kiste var et spøkelse. Fra hva Hermine hadde sagt om spøkelser, virket det ikke sannsynlig at de var fullstendig bevisste om sin egen situasjon. Det var ingen berømte oppdagelser som var gjort av spøkelser, eller stort av originalt arbeid i det hele, uansett hvem de hadde vært mens de var i live. Spøkelser hadde som oftest problemer med å huske noe fra gjeldende århundre. Hermine hadde sagt at de var lik portretter som var blitt til ved et uhell, trykket inn i den omkringliggende materien av et støt av psykisk energi som fulgte en trollmanns plutselige død.

Harry hadde møtt noen lavmåls lærere i sine korte raid inn i vanlig gompe-utdanning – faren hans hadde vært langt mer nøye når det gjaldt å velge studenter som privatlærere, selvsagt – men historieklassen var den første gangen han hadde møtt en lærer som bokstavelig talt ikke var et tenkende vesen.

Og det vistes, også. Harry hadde gitt opp etter fem minutter, og startet å lese ei bok istedenfor. Da det ble klart at 'professor Kiste' ikke kom til å ha noen innsigelser, grep Harry ned i pungen og fant fram øreproppер.

Spøkelser ville kanskje ikke ha lønn? Var det sånn det var? Eller var det bokstavelig talt umulig å gi noen sparken ved Galtvort *selv om de døde?*

Nå virket det som om professor Slur kom til å være fullstendig grusom mot alle som ikke var smygarding, og det hadde ikke en gang *gått opp* for noen å avslutte kontrakten hans.

Og rektor hadde satt fyr på en kylling.

«Unnskyld meg,» kom en bekymret stemme bakfra.

«Jeg sverger,» sa Harry uten å snu seg, «dette stedet er nesten åtte komma fem prosent så ille som det far forteller om Oxford.»

*
*

Harry trampet ned steinkorridorene, og så fornærmet, irritert og rasende ut på en gang.

«Fangekjeller,» hveste han. «*Fangekjeller!* Dette er ikke fangehull! Dette er en kjeller! *En kjeller!*»

Noen av ravnklojentene sendte ham merkelige blikk. Alle guttene, på sin side, var vant til ham nå.

Det virket som om etasjen der eliksir-klasserommet var plassert ble kalt 'fangekjelleren' uten noen bedre grunn enn at det var under bakken og en anelse kjøligere enn selve slottet.

På Galtvort*!* På *Galtvort!* Harry hadde ventet hele livet, og nå ventet han *fremdeles*, og hvis det var et eneste sted på jordas overflate som skulle ha hatt anstendige fangekjellere, så burde det være Galtvort! Ble Harry nødt til å bygge sitt eget slott hvis han skulle få se en eneste liten bunnløs avgrunn?

Kort tid senere kom de til selve eliksir-klasserommet, og Harry ble brått mye lysere til sinns.

Eliksir-klasserommet hadde merkelige preserverte vesener som fløt rundt i store krukker på hyller som dekket hver centimeter veggplass mellom skapene. Harry hadde kommet tilstrekkelig langt i sin lesing til at han faktisk klarte å identifisere noen av vesenene, slik som den zabriskianske fontemaen. Og skjønt den 50 centimeter lange edderkoppen lignet på en akromantula, var den for liten til å *være* en. Han hadde prøvd å spørre Hermine, men hun hadde ikke virket interessert i å se på noe som helst i den retningen Harry pekte.

Harry tittet på en stor støvball med øyne og føtter da snikmorderen gjorde sin entre i rommet.

Det var den første tanken Harry fikk da han så professor Severus Slur. Det var noe stille og dødelig ved den måten mannen smøg seg mellom barnas pulter. Kappen hans var ustelt, håret flekkete og fettet. Det var noe ved ham som minnet om Lucifus, skjønt de to lignet slett ikke på hverandre; og du fikk det inntrykket at der Lucifus ville drepe deg med plettfri eleganse ville denne mannen bare drepe deg.

«Sitt ned,» sa professor Severus Slur. «Nå.»

Harry og et par andre barn som hadde stått her og der og snakket med hverandre satte kursen for pultene sine. Harry hadde planlagt å sitte ved siden av Hermine, men fant plutselig ut at han hadde satt seg ned ved siden av Julius Finkenfjær (det var en dobbeltklasse, Ravnklo og Håsblås) som medførte at han satt to pulter bortenfor Hermine.

Severus satt seg ned bak kateteret, og uten noen form for overgang eller introduksjon, sa han, «Hanna Abom.»

«Her,» sa Hanna, i et lett skjelvende tonefall.

«Susann Beining.»

«Til stede.»

Og så fortsatte det, ingen turte å si noe de ikke skulle, helt til –

«Ah, ja. Harry Potter. Vår nye … *berømthet.*»

«Berømtheten er til stede, *sir!*»

Halve klassen rykket til, og noen av de smartere så ut som om de hadde mest lyst til å springe ut av døra mens klasserommet fremdeles var helt.

Severus smilte forventningsfullt, og ropte opp neste navn på lista.

Harry ga fra seg et mentalt sukk. Det der hadde skjedd altfor raskt til at han kunne gjøre noe med det. Vel, vel. Det var åpenbart at denne mannen allerede mislikte ham, hva nå enn grunnen kunne være. Og når Harry tenkte over det, var det absolutt bedre at eliksirprofessoren skulle plukke på *ham* istedenfor, si, Nilus eller Hermine. Harry var mye bedre i stand til å forsvare seg. Jepp, sikkert like greit.

Da oppropet var ferdig, sveipet Severus' blikk over den fulltallige klassen. Øynene var så tomme som en nattehimmel uten stjerner.

«Dere er her,» sa Severus med en lav stemme som elevene bak måtte anstrenge seg for å høre, «for å lære den subtile vitenskapen og nøyaktige kunsten som er eliksirbrygging. Siden det er lite av den tåpelige tryllestav-viftingen her, vil mange av dere knapt tro at det dreier seg om magi. Jeg forventer ikke at dere virkelig vil forstå skjønnheten i de småboblende heksekjeler med sine skimrende damper, den delikate makten av væsker som kryper seg gjennom menneskets blodårer,» dette i et heller kjælent og skrytende tonefall, «som forhekser sinnet, legger snarer for sansene,» dette ble bare mer og mer creepy. «Jeg kan lære dere å putte berømmelse på flaske, brygge ære, til og med å sette en stopper for døden – hvis dere ikke er en like stor gjeng idioter som jeg vanligvis er nødt til å undervise.»

Severus la på en eller annen måte merke til det skeptiske uttrykket i Harrys ansikt, eller, øynene hans hoppet i alle fall plutselig over til der Harry satt.

«Potter!» bjeffet eliksirprofessoren. «Hva får jeg hvis jeg drysser pulverisert asfodelusrot oppi et avkok av ormetre?»

Harry blunket. «Sto det i *Magiske drikker og eliksirer?*» sa han. «Jeg er nettopp ferdig med å lese den, og jeg husker ikke noe der som bruker ormetre –»

Hermines hånd fór opp, og Harry sendte henne et blikk som fikk henne til å løfte hånda enda høyere.

«Ser man det,» sa Severus silkebløtt. «Berømmelse er åpenbart ikke alt her i verden.»

«Virkelig?» sa Harry. «Men du fortalte oss nå nettopp at du kunne lære oss å putte berømmelse på flaske. Hvordan *virker* det, egentlig? Du drikker det, og så blir du berømt?»

Tre fjerdedeler av klassen vred seg nå.

Hermines hånd sank sakte ned igjen. Vel, det var ikke overraskende. Hun var kanskje hans rival, men hun var ikke den typen jente som ville fortsette leken når det ble klart at professoren prøvde å ydmyke ham med vilje.

Harry prøvde så godt han kunne å holde temperamentet sitt under kontroll. Den første tanken som falt ham inn, var 'Abrakadabra'.

«La oss forsøke igjen,» sa Severus. «Potter, hvor ville du lete hvis jeg ba deg om å finne en bezoar til meg?»

«Det står ikke i læreboka heller,» sa Harry, «men i en gompebok har jeg lest at en trichinobezoar er en sammenfiltret masse av hår som av og til kan finnes i en menneskelig mage, og gomper pleide å tro at den ville motvirke alle gifter –»

«Feil,» sa Severus. «En bezoar kan man finne i magen til en geit; den er ikke laget av hår, og den vil motvirke de fleste gifter, men ikke alle.»

«Jeg *sa* ikke at den ville det, jeg sa at det var det jeg hadde lest i en gompebok –»

«Ingen her er interessert i dine *patetiske* gompebøker. Siste forsøk. Hva er forskjellen, Potter, mellom munkeblod og ulvebane?»

Ok, nå fikk det holde.

«Vet du,» sa Harry iskaldt, «i en av mine ganske *fascinerende* gompebøker beskriver de en studie der folk framstiller seg selv som veldig smarte ved å spørre spørsmål om tilfeldige fakta som bare de vet svaret på. Det er visstnok slik at tilskuere bare legger merke til at den som spør, vet, og den som skal svare, ikke vet; og ikke klarer å ta i betraktning den manglende rettferdigheten i spillet. Så, professor, kan du fortelle meg hvor mange elektroner det er i den ytre banen i et karbonatom?»

Severus' smil ble bredere. «Fire,» sa han. «Det er et unyttig faktum som ingen burde bry seg om å skrive ned. Og til din opplysning, Potter; asfodelus og ormetre lager en søvneliksir så sterk at den kalles De levende dødes drikk. Når det gjelder munkeblod og ulvebane, så er de samme plante, som også går under navnet aconite, som du ville ha visst om du hadde lest *Ett tusen magiske urter og sopper*. Trodde du ikke trengte å åpne boka før du kom, hva, Potter? Resten av dere bør skrive ned dette, slik at dere ikke er like ignorante som ham.» Severus tok en kort pause, og så svært fornøyd ut med seg selv. «Og det blir … fem poeng? Nei, la oss runde det opp til ti poeng fra Ravnklo for unødvendig småprat.»

Hermine gispet, i likhet med flere andre.

«Professor Severus Slur,» beit Harry fram. «Jeg vet ikke om noe jeg har gjort for å fortjene en slik fiendtlig innstilling. Hvis du har et problem med meg som jeg ikke vet noe om, foreslår jeg at vi –»

«Hold kjeft, Potter. Ti poeng til fra Ravnklo. Resten kan åpne boka på side 3.»

Det var bare en veldig lett, veldig fjern brennende følelse bakerst i Harrys strupe, og ingen tegn til fuktighet i øynene. Hvis gråt ikke var en effektiv strategi for å ødelegge denne eliksirprofessoren, så var det heller ikke noe poeng i å gråte.

Harry satte seg rett opp, svært sakte. Alt blodet hans lot til å ha blitt borte og erstattet med flytende nitrogen. Han visste at han hadde prøvd å beherske temperamentet sitt, men han kunne ikke lenger helt komme på hvorfor.

«Harry,» hvisket Hermine frenetisk to pulter bortenfor, «stopp, vær så snill, det er greit, vi teller ikke dette –»

«Snakker i timen, Grang? Tre –»

«Så,» sa en stemme kaldere enn null grader Kelvin, «hvordan går man fram for å levere en formell klage på en professor som begår overtramp mot elever? Snakker man med viserektor, skriver man et brev til skolestyret … kunne du være brydd med å forklare hvordan det fungerer?»

Klassen satt som frosset til is.

«Gjensitting for en måned, Potter,» sa Severus, og smilte enda bredere.

«Jeg anerkjenner ikke din autoritet som lærer, og jeg vil ikke gjøre noen form for gjensitting som du beordrer.»

Folk stoppet å puste.

Severus' smil forsvant. «Så vil du bli –» stemmen hans stoppet brått.

«Utvist, var du i ferd med å si?» Harry, på den andre siden, smilte nå et tynt smil. «Men så virket det som om du tvilte på din autoritet til å sette denne trusselen ut i livet, eller fryktet for konsekvensene hvis du gjorde det. Jeg, på min side, føler verken tvil eller frykt ved å finne en skole med lærere som oppfører seg mer høvelig. Eller kanskje jeg skulle betale privatlærere, slik jeg har for vane, og få undervisning som er bedre tilpasset meg. Jeg har tilstrekkelig penger i hvelvet mitt. Et eller annet med prispenger for en mørk fyrste jeg overvant. Men det *er* lærere ved Galtvort som jeg liker ganske godt, så jeg tror det vil være enklere om jeg finner ut en måte å bli kvitt deg på istedenfor.»

«Bli kvitt meg?» sa Severus, også han nå med et tynt smil. «Det var da en artig tanke. Hvordan har du tenkt til å gå fram for å oppnå dette, Potter?»

«Jeg forstår det slik at det allerede har vært et antall klager på deg fra elever og deres foreldre,» gjetting, men han regnet med at det var ganske trygt å gjette det, «og da gjenstår det bare et spørsmål om hvorfor du fremdeles er her. Har Galtvort så stramme økonomiske rammer at de ikke har råd til en skikkelig eliksirprofessor? Jeg er villig til å være med og spleise, hvis det er tilfelle. Jeg ser sikker på at de kunne finne en lærer av en noe bedre type hvis de tilbød det dobbelte av din lønn.»

To poler av is utstrålte isnende vinterkulde over klasserommet.

«Du vil antakelig oppdage,» sa Severus bløtt, «at skolestyret ikke er det minste sympatetisk innstilt til forslaget ditt.»

«Lucifus …» sa Harry. «Det er *derfor* du fremdeles er her. Kanskje jeg skulle ta en prat med Lucifus om det. Jeg har forstått det slik at han ønsker å møte meg. Jeg lurer på om jeg har noe han ønsker?»

Hermine ristet panisk på hodet. Harry la merke til det i øyekroken, men hele hans oppmerksomhet var rettet mot Severus.

«Du er en svært dum guttunge,» sa Severus. Han smilte ikke i det hele tatt lenger. «Du har ingenting Lucifus vil sette høyere enn mitt vennskap. Og om du hadde, så har jeg andre allierte.» Og stemmen hans ble hardere. «Og jeg finner det mer og mer usannsynlig at du ikke ble valgt inn i Smygard. Hvordan klarte du å unngå å havne i mitt hus? Ah, ja, fordi Valghatten påsto at den *spøkte*. For første gang i historien. Hva var det det handlet om, denne *småsnakkingen* du hadde med Hatten, Potter? Hadde du noe den ville ha?»

Harry stirret inn i Severus' kalde øyne, og husket så at Valghatten hadde advart ham mot å møte noens øyne mens han tenkte på –

Harry lot blikket falle ned på kateteret istedenfor.

«Du virker merkelig motvillig mot å se meg i øynene, Potter!»

Et sjokk av plutselig forståelse – «Så det var *deg* Valghatten advarte meg mot!»

«Hva?» sa Severus' stemme, og hørtes ekte overrasket ut, selv om Harry naturligvis ikke så ansiktet hans.

Harry reiste seg fra pulten sin.

«Sitt ned, Potter,» sa en sint stemme fra et sted han ikke så mot.

Harry ignorerte det, og så seg om i klasserommet. «Jeg har ingen planer om å la en uprofesjonell lærer ødelegge mitt opphold ved Galtvort,» sa Harry med dødelig kjølighet. «Jeg tror jeg takker for meg i denne klassen, og enten skaffer meg en privatlærer som kan lære meg om eliksirer, eller, hvis skolestyret virkelig er så vrange, bruke sommeren til å studere. Hvis noen av dere bestemmer dere for at dere ikke har lyst til å bli bøllet med av denne mannen, så vil mine timer være åpne for dere.»

«*Sitt ned, Potter!*»

Harry skred over rommet og tok i dørhåndtaket.

Det rikket seg ikke.

Harry snudde seg sagte rundt, og fikk et glimt av en smilende Severus før han husket å se vekk.

«Åpne denne døra.»

«Nei,» sa Severus.

«Du får meg til å føle meg truet,» sa en stemme så iskald at den slett ikke hørtes ut som Harry, «og det er et feiltrinn.»

Severus' stemme lo. «Hva tenker du å gjøre med det, lille gutt?»

Harry tok seks lange steg vekk fra døra, helt til han sto nær den bakerste raden med pulter.

Så rettet Harry seg opp, og løftet høyre hånd i én skrekkelig bevegelse, med fingre klare til å knipse.

Nilus skrek og kastet seg under pulten. Andre barn vek tilbake, eller løftet instinktivt armene for å beskytte seg.

«*Harry! Ikke gjør det!*» skrek Hermine. «Hva nå enn du planla å gjøre, ikke gjør det!»

«Er alle blitt *gale?*» bjeffet Severus' stemme.

Sakte senket Harry hånda si. «Jeg hadde ikke tenkt å skade ham, Hermine,» sa Harry med litt lavere stemme. «Jeg hadde bare tenkt å sprenge døra.»

Skjønt nå som Harry husket det … det var slett ikke meningen at du skulle transfigurere ting som kunne brennes, hvilket betydde at det å gå tilbake i tid og få Fred og Frank til å transfigurere en nøyaktig oppmålt mengde eksplosiver antakelig ikke var noen god ide i det hele tatt …

«*Stillus,*» sa Severus' stemme.

Harry prøvde å si «Hva?» og fant ut at det ikke kom ut noen lyd.

«Dette er fullstendig tåpelig. Jeg tror at du nå har fått lov til å havne i nok trøbbel for en dag, Potter. Du er den mest bråkete og udisiplinerte eleven jeg noen gang har møtt, og jeg husker ikke hvor mange poeng Ravnklo har for øyeblikket, men jeg ser sikker på at jeg skal klare å fjerne alle sammen. Ti poeng fra Ravnklo! Femti poeng fra Ravnklo! Nå setter du deg ned og ser på at resten av klassen gjennomfører timen!»

Harry puttet hånda ned i pungen og forsøkte å si 'tusj', men det kom selvsagt ikke fram en lyd. Det stoppet ham et kort øyeblikk, før det gikk opp for ham at han kunne stave T-U-S-J med fingerbevegelser, hvilket viste seg å fungere. B-L-O-K-K, og der hadde han en skriveblokk. Harry skred over til en tom pult, ikke der han hadde sittet opprinnelig, og skrev ned en kort melding. Han rev av det arket, puttet tusjen og blokka i en lomme for enklere tilgang, og holdt opp meldingen sin – ikke til Slur, men til resten av klassen.

JEG STIKKER
ER DET NOEN FLERE
SOM TRENGER Å KOMME SEG UT?

«Du er sinnssyk, Potter,» sa Severus med kald forakt.

Utenom det var det ingen som snakket.

Harry bukket ironisk mot lærerens kateter, gikk bort til veggen, rev opp en skapdør, gikk inn, og slamret døra igjen etter seg.

Den var den dempede lyden av noen som knipset, og så, ingenting.

I klasserommet så elevene på hverandre i forundring og frykt.

Eliksirmesterens ansikt var nå fullstendig forvridd av raseri. Han krysset rommet i fryktelige skritt og rev opp skapdøra.

Skapet var tomt.

* * *

En time tidligere lyttet Harry fra innsiden av det lukkede skapet. Det var ingen lyd utenfra, og heller ikke noe poeng i å ta sjanser.

Fingrene hans stavet fram K-A-P-P-E.

Med en gang han var usynlig, åpnet han svært forsiktig og stille den lukkede døra og tittet ut. Det virket som om klasserommet var helt tomt.

Døra var ikke låst.

Det var da Harry var utenfor det farlige stedet, og inne i gangen, trygt usynlig, at noe av sinnet hans forsvant og han innså hva han nettopp hadde gjort.

Hva han nettopp hadde gjort.

Harrys usynlige ansikt var stivnet i absolutt redsel.

Han hadde skjelt ut en lærer tre ganger alvorligere enn noe han noensinne hadde klart tidligere. Han hadde truet med å forlate Galtvort, og måtte kanskje se seg nødt til å gjøre alvor av det. Han hadde mistet samtlige poeng Ravnklo hadde fått, og han hadde brukt tidsvenderen …

Fantasien hans viste ham foreldrene sine som skrek mot ham etter at han var utvist, professor McSnurp som var skuffet over ham, og det var bare altfor smertefullt, og han kunne ikke holde det ut, og han *kunne ikke komme på en måte å redde seg selv på* –

Tanken som Harry tillot seg å tenke var at hvis det å bli sint var det som hadde fått ham i trøbbel i utgangspunktet, så var det kanskje ved å bli sint at han klarte å finne en utvei, ting virker på en måte mye klarere når han var sint.

Og tanken som Harry ikke lot seg selv tenke var at han rett og slett ikke klarte å møte denne framtida hvis han ikke var rasende.

Så han kastet tankene bakover og husket den brennende ydmykelsen –

Vel, vel. Berømmelse er åpenbart ikke alt.

Ti poeng fra Ravnklo for småprat.

Den beroligende kulden kom strømmende tilbake gjennom blodårene som en bølge som møtte en bølgebryter, og Harry pustet ut igjen.

Okei. Tilbake til å være sinnsfrisk igjen.

Han var faktisk litt skuffet over sitt ikke-sinte seg selv for å kollapse på den måten, og bare ønske å komme seg vekk fra problemene. Professor Severus Slur var *alles* problem. Normale-Harry hadde glemt det, og bare lett etter en måte å beskytte seg selv på. Og la alle de andre ofrene fortsette å lide? Spørsmålet var ikke hvordan han kunne beskytte *seg selv*, spørsmålet var hvordan han kunne få ødelagt denne eliksirprofessoren.

Så dette er min mørke side, hva? Litt forutinntatt begrep, det der; min lyse side virker å være mer egoistisk og feig, for ikke å snakke om forvirret og ha anlegg for panikk.

Og nå som han tenkte klart, var det like klart hva han måtte gjøre. Han hadde allerede gitt seg selv en ekstra time til forberedelser, og han kunne få opptil fem timer til hvis nødvendig …

*
*

Minerva McSnurp ventet på rektors kontor.

Humlesnurr satt i sin polstrede trone bak pulten, kledd i fire lag formelle fiolette kutter. Minerva satt i en stol foran ham, bortenfor Severus i en annen stol. Foran alle tre var en tom trestol.

De ventet på Harry Potter.

Harry, tenkte Minerva fortvilet, *du lovet at du ikke ville bite en lærer!*

Og inne i seg kunne hun svært tydelig høre reaksjonen, Harrys sinte fjes og hans forbitrede svar: *Jeg sa jeg ikke ville bite noen som ikke beit meg først!*

Det banket på døra.

«Kom inn,» svarte Humlesnurr.

Døra gled åpen, og Harry steg inn. Minerva gispet nesten høyt. Gutten virket kjølig, fattet, og med fullstendig selvkontroll.

«God mor –» Harry stoppet brått. Kjeven sank.

Minerva sporet Harrys blikk, og hun så at Harry stirret på Vulkan der føniksen satt på sin gylne pinne. Vulkan blafret med sine lyse rødgylne vinger lik en flakkende flamme, og bukket hodet avmålt mot gutten.

Harry snudde seg for å stirre på Humlesnurr.

Humlesnurr blunket til ham.

Minerva følte at det var noe hun gikk glipp av.

Plutselig usikkerhet kom over Harrys ansikt. Kjøligheten var på vei til å svikte. Frykt vistes i øynene hans – så raseri, og så var gutten rolig igjen.

Noe kaldt gikk nedover Minervas ryggrad. Det var noe her som ikke stemte.

«Vennligst sitt,» sa Humlesnurr. Ansiktet hans var igjen alvorlig.

«Så, Harry,» sa Humlesnurr. «Jeg har fått en rapport fra professor Slur. Kunne du tenke deg å fortelle meg hva som skjedde, med dine egne ord?»

Harrys blikk sveipet avvisende over Severus. «Det er ikke så komplisert,» sa gutten og smilte tynt. «Han prøvde å herse med meg, på samme måte som han har herset med hver eneste ikke-smygarding på skolen siden den dagen Lucifus prakket ham på deg. Hva gjelder de andre detaljene, så ber jeg om en privat samtale med deg om dem. En elev som rapporterer overgrep fra en professor kan knappest forventes å snakke fritt i nærvær av denne samme professoren, når alt kommer til alt.»

Denne gangen kunne ikke Minerva for det, gispet hennes kom høyt og tydelig.

Severus bare lo.

Og rektors ansikt ble alvorligere. «Herr Potter,» sa rektor, «en snakker ikke om en professor ved Galtvort på denne måten. Jeg føler at du har misforstått et viktig poeng her. Professor Severus Slur har min dypeste tillit, og tjener ved Galtvort på min forespørsel, ikke Lucifus Malfangs.»

Det var et par stille øyeblikk.

Da gutten snakket igjen, var stemmen hans iskald. «Er det noe jeg har gått glipp av her?»

«En hel rekke ting, herr Potter,» sa rektor. «Du bør forstå, først og fremst, at hensikten med dette møtet er å diskutere hvilken disiplinær straff du skal ilegges etter denne morgenens hendelser.»

«Denne mannen har terrorisert skolen din i årevis. Jeg har snakket med elever og samlet sammen nok historier til å få i stand en aviskampanje for å få foreldrene til å reise seg mot ham. Noen av de yngre elevene gråt da de fortalte meg sine opplevelser. Jeg gråt nesten da jeg hørte dem! *Du har latt denne mobberen få ha fritt spillerom? Du har gjort dette, mot dine elever? Hvorfor?*»

Minerva svelget en klump i halsen. Hun hadde – tenkt samme tanke, av og til, men av en eller annen grunn hadde hun aldri –

«Herr Potter,» sa rektor, nå med bestemt stemme, «dette møtet handler ikke om professor Slur. Det handler om deg, og din manglende respekt for skoledisiplin. Professor Slur har foreslått, og jeg har sagt meg enig i, at tre hele måneders gjensitting vil være passende –»

«Avslått,» sa Harry iskaldt.

Minerva var målløs.

«Dette er ikke en forespørsel, herr Potter,» sa rektor. Den fulle, samlede kraften i trollmannens blikk var nå vendt mot gutten. «Dette er din straff –»

«Du vil forklare meg hvorfor du har latt denne mannen få lov til å begå psykiske overgrep, gang etter gang, mot barn som er plassert i din varetekt, og hvis din forklaring ikke er tilstrekkelig, vil jeg starte en aviskampanje med *deg* som mål.»

Minervas kropp svaiet av kraften i det slaget, ved den rene, rå majestetsfornærmelsen.

Selv Severus så sjokkert ut.

«Det, Harry, ville være ekstremt uklokt,» sa Humlesnurr sakte. «Jeg er hovedbrikken som står mot Lucifus på spillbrettet. Ved å gjøre noe slikt ville du styrke hans posisjon i meget stor grad, og jeg trodde ikke helt det var den siden du hadde valgt.»

Gutten var stille, lenge.

«Denne konversasjonen begynner å bli privat,» sa Harry. Hånda hans viftet i Severus' retning. «Send ham bort.»

Humlesnurr ristet på hodet. «Harry, fortalte jeg deg ikke at Severus Slur har min fulle fortrolighet?»

Guttens ansikt viste hvor sjokkert han var. «Denne mannens grenseløse hersing gjør deg sårbar! Jeg er ikke den eneste som kunne starte en aviskampanje mot deg! Dette er sinnssvakt! Hvorfor gjør du noe slikt?»

Humlesnurr sukket. «Beklager, Harry. Det har å gjøre med ting som du ikke, ennå, er klar for å høre.»

Gutten stirret på Humlesnurr. Så vendte han seg for å se på Severus. Så tilbake til Humlesnurr igjen.

«Det *er* sinnssvakt,» sa gutten sakte. «Du har ikke lagt bånd på ham fordi du mener det er *en del av mønsteret.* At Galtvort trenger en ond eliksirmester for å være en ordentlig magisk skole, akkurat som den trenger et spøkelse til å undervise i historie.»

«Det høres ut som den typen ting jeg ville gjøre, ikke sant?» sa Humlesnurr, smilende.

«Uakseptabelt,» sa Harry flatt. Blikket hans var nå kaldt og mørkt. «Jeg vil ikke tolerere hersing og misbruk. Jeg har vurdert flere måter å hanskes med dette problemet på, men jeg vil gjøre det enkelt. Enten forsvinner denne mannen, eller så forsvinner jeg.»

Minerva gispet igjen. Noe merkelig blinket i Severus' øyne.

Nå ble også Humlesnurrs blikk kjøligere. «Utvisning, herr Potter, er den endelige trussel som kan brukes mot en elev. Det er ikke vanligvis brukt som en trussel fra elever mot rektor. Dette er den beste magiske skolen i hele verden, og en utdannelse her er ikke en mulighet som gis til alle. Lever du under den oppfatningen at Galtvort ikke kan klare seg uten deg?»

Og Harry satt fremdeles der med et tynt smil.

Minerva innså plutselig noe og ble skrekkslagen. Harry ville da virkelig ikke –

«Du glemmer,» sa Harry, «at du ikke er den eneste som kan se mønstre. *Dette blir privat. Nå, send ham* – « Harry viftet med en hånd mot Severus igjen, og stoppet så, midt i setningen og håndbevegelsen.

Minerva kunne se det på Harrys ansikt; det øyeblikket han kom på det.

Hun hadde fortalt ham det, når alt kom til alt.

«Herr Potter,» sa rektor, «jeg gjentar: Severus Slur har min fulle fortrolighet.»

«Du fortalte ham det,» hvisket gutten. «Din tåpe.»

Humlesnurr reagerte ikke på fornærmelsen. «Fortalte ham hva?»

«At Mørkets herre er i live.»

«*Hva i Merlins navn er det du prater om, Potter?*» ropte Severus ut, i en tone av ren forbløffelse og opphisselse.

Harry tittet lett på ham og smilte barskt. «Å, så vi *er* en smygarding allikevel da,» sa Harry. «Jeg begynte å lure litt.»

Og så var det stillhet.

Til sist snakket Humlesnurr. Stemmen hans var mild. «Harry, hva *er* det du prater om?»

«Beklager, Albus,» hvisket Minerva.

Severus og Humlesnurr vendte seg for å se på henne.

«Professor McSnurp fortalte det ikke til meg,» sa Harrys stemme, raskt, og mindre rolig enn den hadde vært. «Jeg gjettet det. Som jeg sa, jeg kan også se mønstre. Jeg gjettet, og hun kontrollerte sin reaksjon akkurat slik Severus gjorde. Men hennes kontroll var en tanke mindre enn perfekt, og jeg kunne se at det var kontrollert og ikke ekte.»

«Og jeg fortalte ham,» sa Minerva, med en stemme som skalv litt, «at du, og jeg, og Severus, var de eneste som visste det.»

«Hvilket hun gjorde som en innrømmelse, for å forhindre meg i å rett og slett gå rundt og spørre spørsmål, som jeg truet med å gjøre hvis hun ikke fortalte noe,» sa Harry. Gutten smålo. «Jeg burde definitivt fått en av dere på tomannshånd og fortalt dere at hun hadde fortalt meg alt, for å se om noen av dere kom til å røpe noe. Ville sannsynligvis ikke virket, men ville være verdt et forsøk.» Gutten smilte igjen. «Trusselen er fremdeles gyldig, og jeg forventer å få en *full* redegjørelse før eller siden.»

Severus ga henne et blikk fullt av forakt. Minerva løftet haken og tok det imot. Hun visste at det var fortjent.

Humlesnurr lente seg tilbake i sin polstrede trone. Øynene hans var så kalde som noe Minerva hadde sett fra hans side siden den dagen hans bror døde.

«Og du truer med å forlate oss alene mot Voldemort hvis vi ikke går med på dine ønsker.»

Harrys stemme var skarp som et barberblad. «Jeg beklager å informere deg om at du ikke er universets midtpunkt. Jeg truer ikke med å la det magiske Storbritannia klare seg på egen hånd. Jeg truer med å la *deg* klare deg på egen hånd. Jeg er ikke en ydmyk liten Frodo. Dette er *mitt* eventyr, og hvis du vil være med får du følge *mine* regler.»

Humlesnurrs ansikt var fremdeles kaldt. «Jeg begynner å tvile på om du egner deg som helt, herr Potter.»

Blikket Harry svarte med var like kaldt. «Jeg begynner å tvile på om du egner deg som min Gandalv, *herr Humlesnurr.* Boromir var i det minste en plausibel feiltakelse. Hva gjør denne *Nazgulen* i mitt Brorskap?»

Minerva skjønte ingenting av denne passiaren. Hun tittet på Severus, for å se om han klarte å følge med, og hun så at Severus hadde snudd seg bort fra Harrys synsfelt og smilte.

«Jeg antar,» sa Humlesnurr sakte, «at fra ditt perspektiv er dette et fornuftig spørsmål. Så, herr Potter, hvis professor Slur lar deg få være i fred heretter, så vil dette være den siste gangen dette spørsmålet kommer på banen – eller vil jeg finne deg her hver uke med et nytt krav?»

«La *meg* være i fred?» Harrys stemme var sint. «Jeg er ikke hans eneste offer, og definitivt ikke den mest sårbare! *Har du glemt hvor forsvarsløse barn er? Hvor vondt de får?* Heretter skal Severus behandle *hver eneste* elev ved Galtvort med en passende og profesjonell høflighet, eller du finner en annen eliksirmester, eller så får du finne deg en ny helt!»

Humlesnurr begynte å le. Helhjertet, varm, humørfylt latter, som om Harry nettopp hadde utført en komisk dans foran ham.

Minerva våget ikke å bevege seg. Øynene hennes flakket, og hun så at Severus også satt helt ubevegelig.

Harry så enda kaldere ut. «Du har misforstått, rektor, hvis du tror dette er en spøk. Dette er ingen forespørsel. Dette er din straff.»

«Herr Potter –» sa Minerva. Hun visste ikke en gang hvordan hun hadde tenkt å fortsette denne setningen, men dette kunne hun ikke la passere.

Harry gjorde en bevegelse for å få henne til å tie, og fortsatte å snakke til Humlesnurr. «Og hvis du synes det virker uhøflig,» sa Harry, med stemmen nå litt mindre hard, «så syntes jeg det virket like uhøflig da du sa det til meg. Du ville ikke sagt en slik ting til noen du vurderte å være et virkelig menneske istedenfor et obsternasig barn, og jeg vil behandle deg med akkurat den samme høflighet som du behandler meg –»

«Å ja, selvsagt, fullstendig åpenbart, dette er min straff hvis det noensinne var slik en ting! *Selvsagt* er du her for å presse meg til å redde dine medelever, ikke for å redde deg selv! Jeg kan ikke fatte hvorfor jeg trodde noe annet enn det!» Humlesnurr lo enda kraftigere nå. Han dunket knyttneven i pulten tre ganger.

Harrys ansikt fikk et usikkert uttrykk. Han snudde seg mot henne, og henvendte seg til henne for første gang. «Unnskyld meg,» sa Harry. Stemmen hans sviktet litt. «Trenger han å ta noen medisiner eller noe slikt?»

«Ah …» Minerva hadde ingen anelse om hva hun kunne si.

«Vel,» sa Humlesnurr. Han tørket vekk tårene som hadde dukket opp i øynene hans. «Beklager. Jeg ber om unnskyldning for avbrytelsen. Vennligst fortsett med utpressingen.»

Harry åpnet munnen, og lukket den så igjen. Han virket litt ustødig nå. «Ah … han skal også stoppe med å lese elevenes tanker.»

«Minerva,» sa Severus med mord i blikket, «du – »

«Valghatten advarte meg,» sa Harry.

«Hva?»

«Kan ikke si noe mer enn det. Uansett så tror jeg det var det siste. Jeg er ferdig.»

Stillhet.

«Hva nå … ?» sa Minerva, da det ble åpenbart at ingen andre hadde tenkt til å si noe.

«Hva nå?» kom det som et ekko fra Humlesnurr. «Jo, nå vinner helten, selvsagt.»

«*Hva?*» sa Severus, Minerva og Harry.

«Vel, det er jo helt åpenbart at han har presset oss inn i et hjørne,» sa Humlesnurr og smilte lykkelig. «Men Galtvort *trenger* en ond eliksirmester, ellers ville det ikke være en skikkelig magisk skole, ikke sant? Så hvordan ville det være om professor Slur bare er ond mot elever fra femte klasse og oppover?»

«*Hva?*» sa de tre andre igjen.

«Hvis det er de mest sårbare ofrene du er bekymret for. Kan hende du har rett, Harry. Kanskje jeg gjennom årtiene *har* glemt hvordan det er å være barn. Så jeg foreslår et kompromiss. Severus vil fortsette med å gi urettferdige huspoeng til Smygard, og tillate slapp disiplin i sitt hus, og han vil være forferdelig mot ikke-smygardinger fra femte år og oppover. Mot andre vil han være skremmende, men uten å bedrive psykisk mishandling og hersing. Han vil love å bare lese elevenes tanker når en elevs sikkerhet krever det. Galtvort vil ha sin onde eliksirmester, og de mest sårbare ofrene, som du sier, vil være trygge.»

Minerva McSnurp var mer sjokkert enn hun hadde vært i hele sitt liv. Hun tittet usikkert på Severus, hvis ansikt var fullstendig nøytralt, som om han ikke kunne bestemme seg for hva slags ansiktsuttrykk han burde ha.

«Jeg antar at det er akseptabelt,» sa Harry. Stemmen han hørtes litt rar ut.

«Du kan ikke mene dette,» sa Severus, med en stemme like uttrykksløs som ansiktet.

«Jeg synes dette er en meget god ide,» sa Minerva sakte. Hun syntes det var slik en strålende ide at hjertet hennes hamret vilt under kutten hennes. «Men hva kan vi fortelle elevene? Det er ikke sikkert at de ville satt spørsmålstegn ved dette mens Severus var … ond mot alle, men – »

«Harry kan si til de andre elevene at han fant ut en forferdelig hemmelighet om Severus, og har bedrevet utpressing,» sa Humlesnurr. «Det er sant, når alt kommer til alt; han fant ut at Severus leste tanker, og han har presset oss.»

«Dette er galskap!» eksploderte Severus.

«Å-ha-ha-ha-ha!» sa Humlesnurr.

«Ah …» sa Harry usikkert. «Og hvis noen spør meg hvorfor femteklassingene og oppover ble utelatt? Jeg ville ikke klandre dem om de var irriterte, og den delen var ikke akkurat min ide –»

«Si til dem,» sa Humlesnurr, «at det ikke var du som foreslo dette kompromisset, at det var det beste du kunne få til. Og så kan du nekte å si noe mer om saken. Dette er også sannheten. Det er en viss kunst, dette her, du får nok taket på det med litt mer øvelse.»

Harry nikket sakte. «Og poengene han tok fra Ravnklo?»

«De må ikke gis tilbake.»

Det var Minerva som sa det.

Harry så på henne.

«Jeg beklager, herr Potter,» sa hun. Hun *var* lei seg for det, men det måtte gjøres. «Det *må* bli noen konsekvenser etter din oppførsel, ellers vil denne skolen falle sammen.»

Harry trakk på skuldrene. «Godtatt,» sa han flatt. «Men i framtida vil ikke Severus angripe mine med-ravnkloinger ved å ta poeng fra meg, og heller ikke vil han kaste bort min verdifulle tid med gjensittinger. Om han skulle føle at min oppførsel krever korreksjoner, kan han kommunisere sine bekymringer til professor McSnurp.»

«Harry,» sa Minerva, «vil du fortsette å underkaste deg skoledisiplinen, eller vil du være hevet over loven fra nå av, slik Severus var?»

Harry så på henne. Noe varmt kom i blikket hans, kort, før det ble borte. «Jeg vil fortsette å være en vanlig elev mot alle medlemmer av lærerstaben som ikke er sinnssyke eller onde, så lenge de ikke blir presset av andre som er det.» Harry tittet kort bort på Severus, og vendte seg så mot Humlesnurr igjen. «La Minerva i fred, og jeg vil være en vanlig Galtvort-elev i hennes nærvær. Ingen spesielle privilegier eller immuniteter.»

«Vakkert,» sa Humlesnurr oppriktig. «Snakket som en sann helt.»

«Og,» sa hun, «herr Potter må offentlig be om unnskyldning for sine handlinger i dag.»

Harry ga henne enda et blikk. Dette var en tanke skeptisk.

«Skolens disiplin har tatt alvorlig skade av dine handlinger, herr Potter,» sa Minerva. «Den må gjenopprettes.»

«Etter min mening, professor McSnurp, så overvurderer du kraftig viktigheten av det du kaller skoledisplin, sett i forhold til å ha en historielærer som lever, eller å ikke torturere elevene dine. Det å opprettholde det gjeldende statushierarkiet og tvinge igjennom dets regler virker mye mer klokt og moralsk og viktig når du er på toppen og er den som tvinger igjennom enn når du er på bunnen, og jeg kan sitere flere studier rundt dette emnet dersom det behøves. Jeg kunne snakke om dette poenget i timevis, men denne korte kommentaren får holde.»

Minerva ristet på hodet. «Herr Potter, du undervurderer viktigheten av disiplin fordi du ikke trenger den selv –» Hun stoppet opp. Det hadde ikke kommet riktig ut, og Severus, Humlesnurr og til og med Harry ga henne merkelige blikk. «– for å lære, mener jeg. Ikke alle barn klarer å lære i fravær av autoritet. Og det er disse andre barna som vil ta skade, herr Potter, hvis de ser på din oppførsel som et eksempel til etterfølgelse.»

Harrys lepper bøyde seg i et forvridd smil. «Det vi tyr til både først og sist, er sannheten. Sannheten er at jeg ikke skulle ha blitt sint, jeg skulle ikke ha forstyrret klassen, jeg skulle ikke ha gjort det jeg gjorde, og jeg var et dårlig eksempel for alle. Sannheten er også at Severus Slur oppførte seg på en måte som er upassende for en professor ved Galtvort, og at fra nå av vil han tenke mer på følelsene til elever i fjerde år og under. Vi kunne begge to reise oss og si sannheten. Det kunne jeg leve med.»

«Det kan du drømme om, Potter!» hveste Severus.

«Når alt kommer til alt,» sa Harry med et bistert smil, «hvis elevene ser at reglene gjelder for *alle* … for lærere også, ikke bare for stakkars hjelpeløse elever som bare får lidelse ut av systemet … ja, så ville jo den positive effekten på skoledisiplinen være overveldende!»

Det var en kort pause, og så humret Humlesnurr. «Minerva tenker at du har mer rett enn du burde ha lov til å ha.»

Harrys blikk rev seg vekk fra Humlesnurr og vendte ned mot gulvet. «Leser *du* tankene *hennes?*»

«Folk forveksler ofte tankelesing og sunn fornuft,» sa Humlesnurr. «Jeg skal snakke om dette med Severus, og du vil ikke behøve å gi noen unnskyldning med mindre han også gjør det. Og herved erklærer jeg denne saken for ferdig, i det minste fram til lunsj.» Han tok en kort pause. «Skjønt, Harry, jeg er redd for at Minerva ønsket å snakke med deg om en sak til. Og det er ikke et resultat av noe press fra min side. Minerva, om du vil?»

Minerva reiste seg fra stolen, og falt nesten over. Det var for mye adrenalin i blodet hennes, hjertet dunket for raskt.

«Vulkan,» sa Humlesnurr, «følg henne, er du snill.»

«Jeg trenger ikke –» startet hun å si.

Humlesnurr ga henne et blikk, og hun ble stille.

Føniksen svevet gjennom rommet som en glatt slikkende flammetunge, og landet på skulderen hennes. Hun følte varmen gjennom kappen, gjennom hele kroppen.

«Vennligst følg meg, herr Potter,» sa hun, nå med fast stemme, og de forlot rommet.

De sto i den roterende trappa, og reiste nedover i stillhet.

Minerva visste ikke hva hun skulle si. Hun kjente ikke denne personen som sto ved siden av henne i det hele tatt.

Og Vulkan begynte å kurre.

Det var ømt, og mykt, slik et ildsted ville høres ut dersom den hadde en melodi, og lyden skylte inn over Minervas sinn, lettet opp, beroliget, myknet det den berørte …

«*Hva* er *det?*» hvisket Harry ved siden av henne. Stemmen hans var ustabil, boblende, den brøt i toneleiet.

«Føniksens sang,» sa Minerva, uten helt å være bevisst på hva hun sa; hele hennes oppmerksomhet var rettet mot denne merkelige rolige musikken. «Også den har helbredende kraft.»

Harry vendte hodet vekk fra henne, men hun fikk et glimt av noe pinefullt.

Turen ned lot til å ta svært lang tid, eller kanskje det bare virket som om musikken varte svært lenge; og da de gikk gjennom åpningen der gurgen hadde vært, holdt hun Harrys hånd fast i sin egen.

Mens gurgen flyttet seg tilbake på plass, forlot Vulkan skulderen hennes, og svevde foran Harry.

«Hva skal jeg gjøre, Vulkan?» hvisket Harry. «Jeg kunne ikke ha beskyttet dem om jeg ikke var rasende.»

Føniksens vinger fortsatte å slå, fuglen fortsatte å sveve der de var. Det var ingen lyd foruten vingeslagene. Så var det et lysglimt, som en flamme som blusset opp og så forsvant, og Vulkan var borte.

Begge blunket, som om de våknet fra en drøm, eller kanskje som om de falt i søvn igjen.

Minerva så ned.

Harry Potters åpne unge ansikt så opp på henne.

«Er fønikser mennesker?» sa Harry. «Jeg mener, er de smarte nok til å telle som mennesker? Kunne jeg snakke med Vulkan hvis jeg visste hvordan?»

Minerva blunket kraftig. Så blunket hun igjen. «Nei,» sa Minerva, med skjelving i stemmen. «Fønikser er vesener av kraftig magi. Denne magien gir deres eksistens en meningstyngde som et enkelt dyr ikke har. De er ild, lys, helbredelse og gjenfødelse. Men når alt kommer til alt, så, nei.»

«Hvor kan jeg få tak i en?»

Minerva bøyde seg ned og ga ham en klem. Hun hadde ikke tenkt å gjøre det; det skjedde mest uten at hun hadde valgt det.

Da hun reiste seg opp, syntes hun det var vanskelig å snakke. Men hun måtte spørre. «Hva skjedde i dag, Harry?»

«Jeg vet ikke svarene på noen av de viktige spørsmålene heller. Bortsett fra det vil jeg helst ikke tenke på det en stund.»

Minerva tok hans hånd i sin igjen, og resten av veien gikk de i stillhet.

Det var bare en kort tur, siden viserektors kontor naturligvis lå nær rektors.

Minerva satte seg ned bak pulten.

Harry satt foran pulten hennes.

«Så,» hvisket Minerva. Hun ville gitt nesten hva som helst for å ikke gjøre dette, eller å ikke være den som måtte gjøre det, eller for at tidspunktet hadde vært et annet. «Det er et spørsmål om skoledisiplin. Den gjelder også deg.»

«Spørsmål om hva da?»

Han visste det ikke. Han hadde ikke kommet fram til det ennå. Hun følte at halsen strammet seg. Men, det var en jobb som måtte gjøres, og hun ville ikke vike unna.

«Herr Potter,» sa professor McSnurp, «jeg vil gjerne få se tidsvenderen din.»

All freden fra føniksen forsvant fra ansiktet hans på et øyeblikk, og Minerva følte det som om hun nettopp hadde stukket ham med en kniv.

«*Nei!*» sa Harry, med panikk i stemmen. «Jeg trenger den, jeg vil ikke være i stand til å være på Galtvort uten den, jeg vil ikke kunne få sove!»

«Du vil kunne få sove,» sa hun. «Departementet har levert den beskyttende kapselen for tidsvenderen din. Jeg vil fortrylle den til å kun åpnes mellom 9 på kvelden og midnatt.»

Harrys ansikt vred seg. «Men – men jeg – «

«Herr Potter, hvor mange ganger har du brukt tidsvenderen siden mandag? Hvor mange timer?»

«Jeg …» sa Harry. «Vent litt, la meg regne det ut –» Han tittet ned på armbåndsuret.

Minerva følte et stikk av tristhet. Det var det hun hadde tenkt. «Så det var ikke bare to ganger per dag, nei. Jeg mistenker at hvis jeg spurte dine romkamerater, ville jeg finne ut at du hadde problemer med å holde deg våken lenge nok til å gå til sengs ved et fornuftig tidspunkt, og at du våknet tidligere og tidligere hver morgen. Korrekt?»

Harrys ansikt sa alt hun trengte å vite.

«Herr Potter,» sa hun vennlig, «det finnes elever man ikke kan betro en tidsvender til, fordi de blir avhengige av dem. Vi gir dem en eliksir som forlenger søvnsyklusen deres med den nødvendige mengden tid, men de ender opp med å bruke tidsvenderen for mer enn bare det faglige. Og derved må vi inndra dem. Herr Potter, du har startet å se på tidsvenderen som din løsning på alle utfordringer, ofte på en ganske ubetenksom måte. Du brukte den til å få tilbake en forglemei. Du forsvant fra skapet på en måte som var tydelig for andre elever, istedenfor å gå tilbake etterpå og få meg eller noen andre til å komme og åpne døra.

Fra uttrykket på Harrys ansikt var det tydelig at dette var noe han ikke hadde tenkt på.

«Og hva som er viktigere,» sa hun, «er at du rett og slett skulle ha blitt sittende i professor Slurs time. Og sett på. Og forlatt klasserommet da timen var over. Slik du ville gjort dersom du ikke hadde hatt en tidsvender. Det er noen elever som ikke kan betros tidsvendere, herr Potter. Du er en av dem. Jeg beklager.»

«Men jeg *trenger* den!» buste Harry ut. «Hva hvis smygardinger truer meg, og jeg må rømme unna? Den holder meg *trygg* –»

«Hver eneste andre elev i slottet risikerer nøyaktig det samme, og jeg kan forsikre deg om at de overlever. Ingen elev har mistet livet her på slottet på femti år. Herr Potter, du vil levere tilbake tidsvenderen, og du vil gjøre det nå.»

Harrys ansikt vred seg i fortvilelse, men han trakk fram tidsvenderen fra kappen sin og ga den til henne.

Fra pulten sin hentet Minerva ut en av de beskyttende kapslene som hadde blitt sendt til Galtvort. Hun festet beskyttelsen på plass rundt tidsvenderens roterende timeglass, og så la hun tryllestaven over kapselen for å fullføre fortryllelsen.

«*Dette er ikke rettferdig!*» skrek Harry. «Jeg reddet halve Galtvort fra professor Slur i dag, er det rett at jeg skal bli straffet for det? Jeg så uttrykket på ansiktet ditt, du *hatet* det han holdt på med!»

Minerva svarte ikke de neste minuttene. Hun holdt på med formelen sin.

Da hun var ferdig og tittet opp, visste hun at ansiktet hennes var strengt. Kanskje var det ikke riktig å gjøre dette. Og så, på den annen side, kanskje det var den riktige tingen. Det var et oppsetsig barn foran henne, og det betydde *ikke* i seg selv at universet var gått i stykker.

«*Rettferdig,* herr Potter?» bjeffet hun. «Jeg har måttet skrive *to rapporter* til Magidepartementet om offentlig bruk av en tidsvender på *to påfølgende dager!* Vær *ekstremt* takknemlig for at du har fått lov til å beholde tidsvenderen i det hele tatt, selv i begrenset form! Rektor besøkte dem personlig via flumnettverket, og hvis du ikke hadde vært Gutten-som-overlevde hadde kanskje selv det ikke vært nok!»

Harry gapte mot henne.

Hun visste at han nå så professor McSnurps sinte ansikt

Harrys øyne ble fylt av tårer.

«Jeg, beklager,» hvisket han, med halvkvalt og brutt stemme, «jeg er lei meg for at, jeg, har, skuffet deg …»

«Jeg beklager også, herr Potter,» sa hun fast, og ga ham den nyendrede tidsvenderen. «Du kan gå.»

Harry snudde seg og flyktet fra kontoret hennes, hikstende. Hun hørte at føttene hans løp nedover gangen, og så ble lyden brutt idet døra svingte igjen.

«Jeg er også lei meg, Harry,» visket hun til det stille rommet. «Jeg er også lei meg.»

*
*

Femten minutter inn i lunsjen.

Ingen snakket med Harry. Noen av ravnkloingene sendte ham sinte blikk, andre sympatiske; et par av de yngre elevene hadde til og med beundrende blikk, men ingen snakket med ham. Selv ikke Hermine hadde forsøkt å komme bort til ham.

Fred og Frank hadde ivrig nærmet seg. De hadde ikke sagt noe. Tilbudet var tydelig, så også valgfriheten. Harry fortalte dem at han ville komme bort når desserten startet, men ikke før. De hadde nikket, og gått raskt bort.

Sannsynligvis var det den fullstendige uttrykksløsheten i Harrys ansikt som gjorde det.

De andre tenkte antakelig at han kontrollerte sinnet sitt, eller skuffelsen. De visste, fordi de hadde sett at Pirrevimp kom og hentet ham, at han hadde blitt kalt til rektors kontor.

Harry prøvde å ikke smile, fordi hvis han smilte ville han starte å le, og hvis han startet å le, ville han ikke klare å stoppe før hyggelige mennesker i hvite frakker kom for å føre ham bort.

Det var rett og slett for mye. Altfor mye. Harry hadde nesten gått over til den mørke siden, hans mørke side hadde gjort ting som ved tilbakeblikk virket sinnssykt, hans mørke side hadde vunnet en umulig seier som kanskje var ekte og kanskje var en ren innskytelse fra en gal rektor, hans mørke side hadde beskyttet vennene hans. Han hadde behov for å bruke tidsvenderen for å stikke av og få seg en times hvile i ro og fred, men den muligheten var borte, og tapet var som et hull i hans eksistens, men han kunne ikke tenke på det, fordi da begynte han kanskje å le.

Tjue minutter. Alle elevene som hadde tenkt til å spise lunsj hadde ankommet, nesten ingen hadde gått.

Tappingen av en skje mot glass klang gjennom den store hallen.

«Om jeg kan få deres oppmerksomhet, takk,» sa Humlesnurr. «Harry Potter har noe han ønsker å dele med oss.»

Harry pustet dypt og reiste seg. Han gikk over mot lærerbordet, med alles øyne rettet mot seg.

Harry snudde seg og så ut mot de fire langbordene.

Det ble vanskeligere og vanskeligere å ikke smile, men Harry klarte å holde ansiktet uttrykksløst mens han sa fram sin korte, innøvde tale.

«Sannheten er hellig,» sa Harry tonløst. «En av de eiendelene jeg verdsetter høyest, er et jakkemerke som sier 'Si sannheten, selv om din stemme skjelver.' Og dette, altså, er sannheten. Husk det. Jeg sier ikke dette fordi jeg er tvunget til å si det; jeg sier det fordi det er sant. Det jeg gjorde i professor Slurs time var dumt, idiotisk, barnslig, og et brudd på Galtvorts regler som ikke kan unnskyldes. Jeg forstyrret freden i klasserommet, og tok læretid fra mine medelever. Alt fordi jeg ikke klarte å styre temperamentet mitt. Jeg håper at ikke en eneste av dere vil følge mitt eksempel. Jeg vil definitivt prøve hardt å ikke følge dette eksempelet selv i framtida.»

Mange av elevene som nå så på Harry hadde alvorlige, ulykkelige uttrykk i ansiktene, slikt en kunne se ved en seremoni som markerer tapet av en fallen forkjemper. Ved de yngre delene av Griffing-bordet delte nesten alle dette uttrykket.

Fram til Harry løftet hånda.

Han løftet den ikke høyt. Det kunne ha virket mot sin hensikt. Han løftet den definitivt ikke i retning Severus. Harry løftet rett og slett hånda til brysthøyde og knipset bløtt i fingrene, en gest som mer ble sett enn hørt. Det var mulig at de fleste ved lærerbordet ikke så den i det hele tatt.

Denne handlingen tilsynelatende utført for å trosse overmakten vant plutselige smil fra de yngre elevene og griffingene, og kalde overlegne snerr fra smygardingene, og rynkede panner og bekymrede blikk fra alle andre.

Harry holdt ansiktet sitt uttrykksløst. «Takk skal dere ha,» sa han. «Det var alt.»

«Takk, herr Potter,» sa rektor. «Og nå har professor Slur noe å dele med oss.»

Severus reiste seg smidig fra sin plass ved lærerbordet. «Jeg har blitt gjort oppmerksom på,» sa han, «at mine egne handlinger spilte inn ved å provosere fram herr Potters sinne, selv om den ikke kan forsvares, og i diskusjonen som fulgte innså jeg at jeg hadde glemt hvor lett såret følelsene blir hos den unge og umodne –»

Lyden av mange menneskers kvalte host kunne høres.

Severus fortsatte som om han ikke hadde hørt noe. «Eliksirklasserommet er et farlig sted, og jeg føler fremdeles at stram disiplin er nødvendig, men heretter vil jeg være mer bevisst på den … følelsesmessige skjørheten … hos elever fra fjerde trinn og nedover. Poengene som ble fratrukket Ravnklo forblir uendret, men jeg opphever herr Potters gjensitting. Takk.»

Det var ett enkelt klapp fra Griffing-bordet, og raskere enn lynet hadde Severus tryllestaven i hånda og utførte et «*Stillus!*» som stilnet gjerningsmannen.

«Jeg vil fremdeles forlange disiplin og respekt i *samtlige* klasser,» sa Severus iskaldt, «og den som forsøker seg på noe vil få angre det.»

Han satte seg ned.

«Takk til deg også!» sa rektor Humlesnurr blidt. «Fortsett der dere slapp!»

Og Harry, fremdeles med fullstendig nøytralt ansikt, begynte å gå tilbake til plassen i Ravnklo.

En plutselig eksplosjon av konversasjon. To ord kunne klart identifiseres i starten. Den første var en innledende «Hva –» som begynte mange forskjellige setninger som «Hva var det som skjedde nå –» og «Hva i alle –». Det andre ordet var «*Skrubberunt!*» idet elever renset unna den sølte maten og den utspyttede drikken fra seg selv, duken, og hverandre.

Noen elever gråt åpenlyst. Det gjorde også professor Stikling.

Ved Griffing-bordet, der en kake med femtien utente lys ventet, hvisket Fred, «jeg tru'kke vi stiller i samme klasse her, Frank.»

Og fra den dagen, uansett hva Hermine forsøkte å fortelle folk, var det en akseptert legende ved Galtvort at Harry Potter kunne få absolutt hva som helst til å skje ved å knipse i fingrene.

18.
Forsinket tilfredsstillelse

Draco hadde et strengt uttrykk i ansiktet, og den grønnstripede kutten virket på en eller annen måte langt mer formell, seriøs og velbåret enn de identiske kuttene som ble båret av de to guttene bak ham.

«Snakk,» sa Draco.

«Jah! Preik!»

«Du hørte sjefen! Spytt ut!»

«Mens dere to, på den annen side, *holder kjeft.*»

Den siste runden med timer på fredag var i ferd med å starte, i det enorme auditoriet der alle fire hus ble undervist i forsvar, eh, kampmagi.

Den siste runden med timer på fredag.

Harry håpet at denne timen ville være fri for stress, og at den briljante professor Krengle ville innse at dette muligens ikke var beste tidspunkt for å peke ut Harry til noe spesielt. Harry hadde kommet seg litt, men …

… men bare i tilfelle, var det antakelig best å få litt adspredelse først.

Harry lente seg tilbake i stolen og beæret Draco og lakeiene med et uttrykk av stort alvor.

«Dere spør, hva er vårt mål?» deklamerte Harry. «Jeg kan svare i ett ord. Det er seier. Seier for enhver pris – seier, på tross av all terror – seier, uansett hvor lang og hard veien vil vise seg å være, for uten seier er det ingen –»

«Snakk om Slur!» hveste Draco. «Hva gjorde du?»

Harry tørket av seg det falske alvoret og ga Draco et mer seriøst blikk.

«Du så det jo,» sa Harry. «Alle så det. Jeg knipset i fingrene.»

«Harry! Slutt å erte meg!»

Så han hadde blitt forfremmet til *Harry* nå. Interessant. Og faktisk var Harry ganske sikker på at det var meningen at han skulle legge merke til det, og føle seg ille til mote hvis han ikke gjengjeldte det på et vis …

Harry tappet seg på ørene og gløttet meningsfylt bort på lakeiene.

«De vil ikke snakke,» sa Draco.

«Draco,» sa Harry, «jeg skal være ett hundre prosent ærlig her og si at i går var jeg ikke spesielt imponert av herr Gurgels skarphet.»

Herr Gurgel vred på seg.

«Ikke jeg heller,» sa Draco. «Jeg forklarte ham at jeg endte opp med å skylde deg en tjeneste for den hendelsen.» (Herr Gurgel vred seg igjen.) «Men det *er* en stor forskjell på

den typen feil og det å være indiskret. Dette er virkelig noe de er opplært til å forstå fra barnsbein av.»

«Greit, da,» sa Harry. Han senket stemmen, selv om lydene i bakgrunnen allerede hadde blitt uklare i Dracos nærhet. «Jeg tenkte meg fram til en av Severus' hemmeligheter, og foretok litt utpressing.»

Dracos ansiktsuttrykk ble hardere. «Fint. Og nå kan du fortelle noe du ikke fortalte i all fortrolighet til idiotene i Griffing, hvilket betydde at det var den historien du ønsket skulle spres over hele skolen.»

Harry gliste ufrivillig, og han visste at Draco la merke til det.

«Hva sier Severus?» sa Harry.

«At han ikke hadde helt innsett hvor sårbare følelsene til unge barn er,» sa Draco. «Til og med i Smygard sier han det! Til og med til *meg!*»

«Er du sikker på,» sa Harry, «at du ønsker å få vite noe som din husstyrer helst ønsker at du ikke vet?»

«Ja,» svarte Draco uten å nøle.

Interessant. «Så skal du definitivt sende vekk lakeiene dine først, fordi jeg er ikke sikker på at jeg tror på alt du tror om dem.»

Draco nikket. «Okei.»

Herr Krabbe og herr Gurgel så svært ulykkelige ut. «Sjef –» sa herr Krabbe.

«Du har ikke gitt herr Potter noen grunn til å stole på deg,» sa Draco. «Gå!»

De gikk.

«Og helt spesifikt,» sa Harry, og senket stemmen enda et hakk, «så er jeg ikke *fullstendig* sikker på at de ikke vil rapportere det jeg sier til Lucifus.»

«Far ville ikke gjøre *det*!» sa Draco, og så oppriktig forskrekket ut. «De er *mine!*»

«Beklager, Draco,» sa Harry. «Jeg er bare ikke sikker på at jeg kan tro på alt du tror på om din far. Se for deg at det var din hemmelighet, og at jeg fortalte deg at min far ikke ville gjøre noe slikt.»

Draco nikket sakte. «Du har rett. *Jeg* beklager, Harry. Det var galt av meg å be deg om det.»

Hvordan ble jeg forfremmet så kraftig? Burde han ikke hate meg nå? Harry følte at han observerte noe som kunne utnyttes … han bare ønsket at hjernen hans ikke var så utslitt. Vanligvis ville han ha elsket å kunne bryne seg på litt komplisert plotting.

«Men uansett,» sa Harry. «En handel. Jeg forteller deg et fakta som ikke finnes på ryktebørsen, og som ikke *skal* på ryktebørsen, og som *spesielt* ikke skal ende opp hos din far; og til gjengjeld forteller du meg hva du og Smygard mener om hele greia.»

«Avtale!»

Nå, for å gjøre det så vagt som mulig … noe som ikke ville gjøre noe særlig skade selv om det kom ut … «Det jeg sa var sant. Jeg fant en av Severus' hemmeligheter, og drev litt utpressing. Men Severus var ikke den eneste personen som var involvert.»

«*Jeg visste det!*» sa Draco intenst.

Hjertet sank hos Harry. Han hadde åpenbart sagt noe svært betydningsfullt, og visste ikke hva eller hvorfor. Dette var ikke et godt tegn.

«Greit,» sa Draco. Han gliste bredt nå. «Her har du reaksjonene i Smygard. Først sa alle idiotene 'Vi hater Harry Potter! La oss stikke og jule ham opp!'»

Harry hostet halvkvalt. «Hva er *galt* med Valghatten? Det er ikke Smygard, det er jo Griffing –»

«Ikke alle barn er spesielt talentfulle,» sa Draco, skjønt han smilte på en slags slem konspiratorisk måte, som å antyde at han personlig var enig med Harry her. «Og det tok omtrent femten sekunder før noen fikk forklart dem hvorfor dette muligens ikke var en god tjeneste overfor Slur, så du er trygg. Uansett, dette var etter den andre runden av idioter, de som sa, 'Ser ut som om Harry Potter bare var nok en velgjørende fjott når alt kom til alt.'»

«Og så?» sa Harry og smilte, skjønt han ikke hadde noen anelse om hvorfor *det* var idiotisk.

«Og så begynte de som faktisk er smarte å snakke. Det er åpenbart at du har funnet frem til noe som kan sette Slur under sterkt press. Og selv om det kunne være forskjellige ting … så er den åpenbare neste tanken at det har noe å gjøre med Slurs ukjente grep på Humlesnurr. Har jeg rett?»

«Ingen kommentarer,» sa Harry. Hjernen hans behandlet i alle fall denne delen korrekt. Huset Smygard *hadde* undret seg over hvorfor Severus ikke hadde fått sparken. Og de hadde konkludert med at Severus presset Humlesnurr på et vis. Kunne det faktisk være sant … ? Men det virket ikke slik, av den måten Humlesnurr oppførte seg på …

Draco fortsatte å snakke. «Og den *neste* tingen de smarte menneskene påpekte, var at hvis du kunne sette Slur under et hardt nok press til å la halve Galtvort være i fred, så betyr det at du sannsynligvis hadde nok makt til å bli kvitt ham fullstendig, hvis du ønsket. Det du gjorde mot ham var ydmykelse, akkurat slik han forsøkte å ydmyke deg – men du lot oss få ha husstyreren vår.»

Harry gjorde smilet sitt bredere.

«Og så samlet de *virkelig* smarte menneskene seg,» sa Draco, med ansiktet nå svært alvorlig, «og hadde en liten prat seg imellom, og noen påpekte at det ville være svært dumt å la en slik fiende gå løs. Hvis du kunne bryte hans press mot Humlesnurr, ville den åpenbare tingen være å gjøre nettopp det. Humlesnurr ville sparke Slur ut av Galtvort, og kanskje til og med få ham drept, han ville være *svært* takknemlig mot deg, og du ville ikke ha behøvd å bekymre deg for om Slur skulle snike seg inn i sovesalen deres i sene nattetimer med interessante eliksirer.»

Harrys ansikt var nå nøytralt. Det hadde han ikke tenkt på, og det burde han virkelig, definitivt ha gjort. «Og fra dette har du konkludert … ?»

«Slurs press var en eller annen hemmelighet som Humlesnurr hadde, og *du har hemmeligheten!*» Draco så opprømt ut. «Det kan ikke være tilstrekkelig til å ødelegge Humlesnurr fullstendig, ellers ville Slur allerede ha brukt det. Slur nekter å bruke det til noe annet enn å fortsette å være konge av hus Smygard på Galtvort, så det må åpenbart ha visse begrensninger. Men det *må* være noe skikkelig saftig! Far har prøvd å få Slur til å fortelle ham det i *årevis!*»

«Og,» sa Harry, «nå tror Lucifus at *jeg* kanskje han fortelle ham det. Har du allerede fått ei ugle –»

«Den kommer i kveld,» sa Draco og lo. «Brevet vil si,» stemmen hans fikk en annerledes, mer formell klang, «*Min kjære sønn: Jeg har allerede fortalt deg om Harry Potters potensielle viktighet. Som du allerede har innsett, har denne viktigheten nå blitt større og med høyere prioritet. Hvis du finner en mulig vei mot vennskap, eller en måte å presse ham på, må du følge denne veien, og alle ressurser i Malfang-slekta er tilgjengelige for deg om det skulle behøves.*»

Jøye meg. «Vel,» sa Harry, «uten å kommentere hvorvidt hele denne kompliserte teorien din stemmer eller ikke, la meg bare si at foreløpig er vi ikke *helt* så nære venner.»

«Jeg vet det,» sa Draco. Så ble ansiktet hans *veldig* alvorlig, og stemmen ble lav selv innenfor utydeligheten som omga dem. «Harry, har du innsett at hvis du vet om noe som Humlesnurr ikke ønsker skal bli kjent, så kan Humlesnurr rett og slett få deg drept? Og det ville endre statusen til Gutten-som-overlevde fra en potensiell konkurrerende leder til en verdifull martyr i samme slengen.»

«Ingen kommentarer,» sa Harry igjen. Han hadde ikke tenkt på denne siste delen heller. *Virket* ikke som Humlesnurrs stil … men …

«Harry,» sa Draco. «Du har åpenbart et utrolig talent, men du har ingen trening og ingen mentorer, og du gjør dumme ting iblant, og *du trenger virkelig en rådgiver som vet hvordan det skal gjøres, ellers kommer du til å bli skadet!*»

Dracos ansikt var vilt.

«Ah,» sa Harry. «En rådgiver som Lucifus?»

«Som *meg!*» sa Draco. «Jeg lover å holde hemmelighetene dine borte fra far, fra *alle*, jeg vil bare hjelpe deg med å finne ut hva det nå enn er du ønsker å gjøre!»

Wow.

Harry så at zombie-Krengle sjanglet inn dørene.

«Timen starter straks,» sa Harry. «Jeg skal tenke igjennom det du har sagt, det har vært en del tilfeller der jeg virkelig skulle ønske jeg hadde den samme treningen som deg, det er bare det at jeg ikke vet hvordan jeg kan stole på deg så raskt –»

«Det burde du ikke,» sa Draco. «Det er for tidlig. Ser du? Jeg gir deg gode råd, selv om det skader min egen sak. Men vi burde muligens skynde oss litt og bli nærere venner.»

«Jeg er åpen for det,» sa Harry, som allerede forsøkte å finne ut hvordan det kunne utnyttes best mulig.

«Et råd til,» sa Draco kjapt mens Krengle subbet mot pulten sin, «akkurat nå er alle i Smygard usikre på deg, så hvis du ønsker å vise deg vennlig stilt mot oss, hvilket jeg tror du gjør, burde du gjøre et eller annet som signaliserer vennskap til Smygard. *Snart*, som i dag eller i morgen.»

«Det å la Severus kunne få fortsette å gi ekstra huspoeng til Smygard var ikke nok?» Ingen grunn til at Harry ikke kunne ta æren for det.

Dracos øyne flakket litt idet han innså dette poenget, deretter sa han raskt, «Det er ikke det samme, stol på meg her. Det må være noe mer åpenbart. Dytt grumse-rivalen din Grang inn i en vegg eller noe, alle i Smygard vil skjønne hva det betyr –»

«Det er *ikke* sånn ting fungerer i Ravnklo, Draco! Hvis du er nødt til å dytte noen inn i en vegg så betyr det at hjernen din er for svak til å slå dem på en ordentlig måte, og alle i Ravnklo *vet det* –»

Skjermen på Harrys pult flimret og ble påskrudd, hvilket utløste en plutselig nostalgisk lengsel etter TV-er og datamaskiner.

«Ahem,» sa professor Krengles stemme, som virket å snakke personlig til Harry ut av skjermen. «Vennligst finn plassene deres.»

*
*

Og alle barna satt og stirret på gjentakerskjermene på pultene sine, eller så rett ned på den store marmorscenen der professor Krengle sto og lente seg på kateteret sitt på den lille forhøyningen av mørkere marmor.

«I dag,» sa professor Krengle, «hadde jeg planlagt å lære dere deres første forsvarsformel, en liten skjoldformel som var opphavet til dagens *Protego*. Men i lys av nylige hendelser har jeg endret mening, og kommet opp med en ny plan istedenfor.»

Professor Krengles blikk lette gjennom seteradene. Harry vred seg der han satt, på bakerste rad. Han hadde på følelsen at han visste hvem som kom til å bli kalt fram.

«Draco, av den urgamle adelsslekta Malfang,» sa professor Krengle.

Puh.

«Ja, professor?» sa Draco. Stemmen hans var forsterket, og virket å komme fra gjentakerskjermen på Harrys pult, som viste Dracos ansikt mens han snakket. Så skiftet skjermen tilbake til professor Krengle, som sa:

«Er det din ambisjon å bli den neste mørke herren?»

«Det er et merkelig spørsmål, professor,» sa Draco. «Jeg mener, hvem ville være dum nok til å innrømme noe slikt?»

Noen få elever lo, men ikke så mange.

«Nettopp,» sa professor Krengle. «Så selv om det ikke er noe poeng i å spørre noen av dere, ville det ikke forundre meg det minste om det var en elev eller to i mine klasser

med ambisjoner om å bli den neste mørkets herre. Når alt kommer til alt, så ønsket *jeg* å bli den neste mørkets herre da *jeg* var en ung smygarding.»

Denne gangen var latteren mer utbredt.

«Vel, det *er* huset for ambisjoner, når alt kommer til alt,» sa professor Krengle, smilende. «Jeg innså ikke før senere at det jeg virkelig likte var kampmagi, og at min sanne ambisjon var å bli en stor kampmagiker og en gang få undervise ved Galtvort. Uansett, da jeg var tretten år gammel leste jeg gjennom historieseksjonen i Galtvorts bibliotek; jeg studerte nøye livene og skjebnene til tidligere mørkets herrer, og jeg lagde en liste[1] over de feilene *jeg* aldri ville gjøre når *jeg* ble en mørkets herre –»

Harry klukklo før han kunne stoppe seg selv.

«Ja da, herr Potter, svært underholdende. Så, herr Potter, kan du gjette hva som sto helt øverst på lista?»

Flott. «Hmm … aldri bruk en komplisert metode for å hanskes med en fiende når du enkelt og greit kan abrakadabra'e dem?»

«*Begrepet*, herr Potter, er *Avada Kadavra,*» professor Krengles stemme hørtes litt skarp ut, av en eller annen grunn, «og nei, det var *ikke* på den lista jeg lagde som trettenåring. Kunne du tenke deg å gjette en gang til?»

«Ah … aldri skryt til noen om din onde mesterplan?»

Professor Krengle lo. «Aha, nå, *det* var nummer to på lista. Du store, herr Potter, har vi lest de samme bøkene?»

Det var mer latter, med en undertone av nervøsitet. Harry strammet kjevene hardt sammen og sa ingenting. Han ville ikke oppnå stort ved å nekte.

«Men nei. *Øverst* på lista var 'Jeg vil ikke gå rundt og provosere sterke, voldsomme fiender.' Verdenshistorien ville vært svært annerledes hvis Morgenlett Falkenbane eller Hitler hadde forstått dette elementære poenget. Nå, *hvis*, herr Potter – *hvis* du tilfeldigvis har en ambisjon lik den jeg hadde som ung smygarding – hvis så er, så håper jeg ikke det er din ambisjon om å bli en *dum* mørkets herre.»

«Professor Krengle,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner, «jeg er en *ravnkloing*, og det er ikke min ambisjon om å være dum, punktum. Jeg vet at det jeg gjorde i dag var dumt. Men det var ikke *mørkt.* Jeg var *ikke* den som slo først i den kampen!»

«Du, herr Potter, er en idiot. Men på den annen side, det var jeg også i din alder. Derfor har jeg forutsett svaret ditt, og endret dagens læremål for å reflektere det. Herr Grylius Gurgel, kunne du komme fram, takk?»

Det var en overrasket pause i klasserommet. Harry hadde ikke forventet dette.

Og det hadde heller ikke herr Gurgel, så det ut til, som virket ganske usikker og bekymret der han entret marmorscenen og beveget seg mot forhøyningen.

---

[1] Ref. http://www.eviloverlord.com/lists/overlord.html

Professor Krengle rettet seg opp fra der han hadde lent seg på pulten. Han virket plutselig sterkere, og hendene formet knyttnever, og han inntok en posisjon som var klart gjenkjennelig som en kampstilling fra en av kampkunstene.

Harrys øyne utvidet seg da han så det, og plutselig innså han hvorfor herr Gurgel hadde blitt kalt fram.

«De fleste trollmenn,» sa professor Krengle, «bryr seg ikke mye om det en gomp kaller martial art, eller kampkunst. Er ikke tryllestaven sterkere enn en knyttneve? Denne holdningen er idiotisk. Tryllestaver holdes i knyttnever. Hvis du ønsker å bli en stor kamptrollmann, så *må* du lære kampkunst opp til et nivå som til og med ville imponere en gomp. Jeg vil nå demonstrere en bestemt vitalt viktig teknikk, som jeg lærte i en *dojo*, en gompeskole for kampkunst; jeg skal snakke mer om dette senere. Men nå …» Professor Krengle tok flere skritt forover, fremdeles i kampstilling, og nærmet seg stedet der herr Gurgel sto. «Herr Gurgel, jeg vil få be deg om å angripe meg.»

«Professor Krengle,» sa herr Gurgel, med en stemme som nå var like forsterket som professorens, «kan jeg få spørre om hvilken grad –»

«Sjette dan. Du vil ikke bli skadet, og det vil ikke jeg heller bli. Og hvis du ser en åpning, vennligst ta den.»

Herr Gurgel nikket, og så svært lettet ut.

«Legg merke til,» sa professor Krengle, «at herr Gurgel var redd for å angripe noen som ikke kjenner til kampkunst på et forsvarlig nivå, i frykt for at jeg, eller han, ville bli skadet. Herr Gurgels holdning er fullstendig korrekt, og han har tjent tre krenglepoeng for den. Nå, slåss!»

Den unge gutten stormet forover, med flygende never; og professoren blokkerte hvert slag idet han danset bakover; Krengle sparket og Gurgel blokket, spant rundt og forsøkte å få Krengle til å falle med en fotsveip, og Krengle hoppet over angrepet, og alt skjedde altfor fort til at Harry klarte å få med seg hva som foregikk; og så var Gurgel på ryggen med bein som dyttet forover, og Krengle *fløy faktisk gjennom lufta* og traff bakken med skulderen først og rullet rundt.

«Stopp!» ropte professor Krengle fra bakken, og hørtes ut som om han var litt bekymret. «Du vinner!»

Herr Gurgel trakk seg så fort opp at han nesten svaiet, han snublet nesten og falt i det avbrutte stupangrepet mot professor Krengle. Ansiktet hans var fullstendig sjokkert.

Professor Krengle krummet ryggen og spratt opp på føttene ved å benytte en merkelig fjærende metode som ikke krevde bruk av hender.

Det var stillhet i klasserommet – en stillhet født av total forvirring.

«Herr Gurgel,» sa professor Krengle, «hvilken livsviktig teknikk demonstrerte jeg?»

«Hvordan man faller på riktig måte når noen kaster deg,» svarte herr Gurgel. «Det er en av de aller første teknikkene du lærer –»

«Det også,» sa professor Krengle.

Det var en pause.

«Den livsviktige teknikken som jeg demonstrerte,» sa herr Krengle, «var hvordan man skal tape. Du kan gå ned igjen, herr Gurgel; takk skal du ha.»

Herr Gurgel gikk ned fra plattformen og så ganske forvirret ut. Harry følte seg på samme måte.

Professor Krengle gikk tilbake til pulten og fortsatte å lene seg på den. «Noen ganger glemmer vi de aller mest grunnleggende tingene, siden det er altfor lenge siden vi lærte dem. Jeg innså at jeg hadde gjort det samme med min egen læreplan. Du lærer ikke elever å kaste før du har lært dem å falle. Og jeg må ikke lære dere å slåss hvis dere ikke har forstått hvordan dere skal tape.»

Professor Krengles ansikt ble hardere, og Harry mente han kunne se en anelse smerte, en berøring av sorg, i de øynene. «Jeg lærte hvordan jeg skulle tape i en *dojo* i Asia, som, som alle gomper vet, er der alle de beste kampkunstnerne bor. Denne dojoen lærte bort en stil som hadde et rykte blant kampmagikere om å passe godt til magisk duellering. Mesteren i denne dojoen – en gammel mann, slik gomper regner det – var denne stilens største nålevende lærer. Han hadde ingen anelse om at magi eksisterte, naturligvis. Jeg søkte om å få studere der, og var en av de få studentene som ble tatt inn det året, blant mange konkurrenter. Det kan ha vært en ørliten bit spesialinnflytelse involvert.»

Noe latter hørtes i klasserommet. Harry delte den ikke; en slik handling var ikke riktig i det hele tatt.

«Uansett. I en av mine første kamper, etter at jeg hadde blitt beseiret på en spesielt ydmykende måte, mistet jeg kontrollen og angrep min motstander –»

Hupps.

«– heldigvis med nevene, ikke med magi. Mesteren utviste meg ikke på stedet, overraskende nok. Men han fortalte meg at jeg hadde en feil i temperamentet mitt. Han forklarte det til meg, og jeg visste at han hadde rett. Og så sa han at jeg skulle få lære hvordan man taper.»

Professor Krengles ansikt var uttrykksløst.

«På hans klare kommando stilte alle studentene seg i dojoen på en rekke. En etter en kom de fram til meg. Jeg skulle *ikke* forsvare meg selv. Jeg skulle bare be om nåde. En etter en klappet de til meg, eller slo meg, eller dyttet meg på bakken. Noen av dem spyttet på meg. De kalte meg stygge ting på sitt eget språk. Og til hver av dem måtte jeg si 'jeg har tapt!' og andre tilsvarende ting, som 'jeg trygler deg om å stoppe!' og 'jeg innrømmer at du er bedre enn meg!'»

Harry prøvde å forestille seg dette, men feilet. Dette var rett og slett ikke en ting som kunne ha hendt den verdige professor Krengle.

«Allerede da var jeg et ess i kampmagi. Med stavløs magi alene kunne jeg ha drept alle i dojoen. Jeg gjorde det ikke. Jeg lærte meg å tape. Helt fram til denne dagen husker jeg dette som en av de minst behagelige timene i livet mitt. Og da jeg forlot dojoen åtte må-

neder senere – hvilket ikke var på langt nær nok tid, men det var alt jeg hadde råd til å bruke – fortalte mesteren meg at han håpet jeg forsto hvorfor det hadde vært nødvendig. Og jeg fortalte ham at det var en av de mest verdifulle leksene jeg noensinne har lært. Hvilket var, og er, sant.»

Professor Krengles ansikt ble bittert. «Dere lurer kanskje nå på hvor denne fantastiske dojoen er, og om dere kan studere der. Det kan dere ikke. For ikke lenge etterpå kom det en annen dit til dette skjulte stedet, til dette fjerne fjellet, og ønsket å bli student. Han-hvis-navn-må-være-unevnt.»

Det kom en lyd av mange som trakk pusten samtidig. Harry følte seg uvel, han skjønte hvordan dette ville ende.

«Den mørke herren kom åpenlyst til skolen, uten forkledning, med glødende røde øyne og alt. Studentene forsøkte å blokkere veien inn, men han immiverte bare gjennom. Det var frykt der, men disiplin; og mesteren kom fram. Og Den mørke herren forlangte – han spurte ikke, men forlangte – å bli undervist.»

Professor Krengles ansikt var svært hardt. «Kanskje mesteren hadde lest for mange av de bøkene som forteller løgner om at en sann kampkunstner kan overvinne selv demoner. Uansett hva grunnen var, så nektet mesteren. Den mørke herren spurte om hvorfor han ikke kunne bli student der. Mesteren svarte at han ikke hadde tilstrekkelig tålmodighet, og det var da Den mørke herren rev ut tungen hans.»

Et kollektivt gisp.

«Dere kan gjette hva som skjedde så. Studentene prøvde å angripe Mørkets herre, men falt over, lamslått der de sto. Og så …»

Professor Krengles stemme sviktet for et øyeblikk, og så fortsatte han.

«Det er en utilgivelig forbannelse, Martyriusforbannelsen, som forårsaker en uutholdelig smerte. Hvis *Martyrio* vedlikeholdes lengre enn noen få minutter gir den permanent sinnssykdom. En etter en ble studentene påført sinnssykdom gjennom *Martyrio* av Den mørke herren, før han avsluttet med mordforbannelsen, mens mesteren var tvunget til å se på. Da alle studentene hadde dødd på denne måten, var det mesterens tur. Dette fikk jeg vite av den eneste overlevende studenten, som Mørkets herre hadde latt leve for å fortelle historien videre, og som hadde vært en venn av meg …»

Professor Krengle snudde seg vekk, og da han vendte seg tilbake et øyeblikk senere, virket han igjen rolig og fattet.

«Mørke trollmenn kan ikke beherske temperamentet sitt,» sa professor Krengle stille. «Det er en nesten universell feil ved denne typen, og alle som gjør det til en vane å slåss mot dem lærer seg snart å bruke denne feilen. Forstå at Mørkets herre *ikke* vant denne dagen. Hans mål var å lære kampkunst, og allikevel forlot han stedet uten å ha fått en eneste time. Den mørke herren var dum nok til å ønske at historien ble fortalt videre. Den viste ikke hans styrke, men heller en svakhet som kan utnyttes.»

Professor Krengles blikk fokuserte på et enkelt barn i klasserommet.

«Harry Potter,» sa professor Krengle.

«Ja,» sa Harry med hes stemme.

«Hva, nøyaktig, gjorde du feil i dag, herr Potter?»

Harry følte det som om han måtte kaste opp. «Jeg mistet besinnelsen.»

«Det er *ikke* nøyaktig,» sa professor Krengle. «Jeg vil beskrive det mer presist. Det er mange dyr som har det vi kaller kamp for dominanse. De springer mot hverandre med hornene først – prøver å slå hverandre ned, ikke flerre hverandre opp. De slåss med potene – med klørne trukket inn. Men hvorfor er ikke klørne ute? Det må da sikkert være slik at hvis de bruker klørne, så har de en bedre sjanse til å vinne? Men så ville fienden ta ut sine kjør også, og istedenfor å løse dominansekampen med en vinner og en taper, kan begge ende opp med å bli alvorlig skadet.»

Professor Krengles blikk virket å komme rett mot Harry fra gjentakerskjermen. «Det du demonstrerte i dag, herr Potter, er at – i motsetning til dyrene som holder klørne inne og godtar resultatet – så vet du ikke hvordan du skal tape en kamp om dominanse. Da en *Galtvort-lærer* utfordret deg, ga du deg ikke. Da det så ut som om du kom til å tape, trakk du fram klørne, uten å bry deg om faren ved det. Du økte konfliktnivået, og så økte du det en gang til. Det startet med en klaps fra professor Slur, som åpenbart er dominant over deg. Istedenfor at du tapte, klapset du tilbake og mistet ti poeng fra Ravnklo. Snart snakket du om å forlate Galtvort. Det faktum at du økte konfliktnivået ytterligere en gang, og på en eller annen måte vant til sist, endrer ikke det faktum at du er en idiot.»

«Jeg skjønner,» sa Harry. Halsen hans var tørr. Det *hadde* vært en presis beskrivelse. *Fryktelig* presis. Nå som professor Krengle hadde sagt det, kunne Harry i tilbakeblikk se at dette var en *fullstendig nøyaktig* beskrivelse av det som hadde skjedd. Når noens modell av deg var så god som det, så måtte du starte å lure på om de hadde rett om andre ting også, som hensikten om å drepe.

«*Neste gang*, herr Potter, som du velger å eskalere en kamp istedenfor å tape, kan det være at du taper *hele* innsatsen som du legger på bordet. Jeg kan ikke gjette hva innsatsen var i dag. Jeg kan gjette at den var altfor, *altfor* høy for tapet av ti huspoeng.»

Som skjebnen til det magiske Storbritannia. Det var det han hadde gjort.

«Du vil protestere og si at du forsøkte å hjelpe hele Galtvort, et mye viktigere mål, verdig å ta store risikoer for. Det er en *løgn*. Hvis du hadde vært –»

«Jeg ville ha tatt klapsen, ventet, og valgt best mulig tidspunkt for mitt mottrekk,» sa Harry med hes stemme. «Men det ville ha innebært å *tape*. Å la ham være dominant over meg. Det var det Mørkets herre ikke klarte å gjøre med mesteren han ønsket å lære av.»

Professor Krengle nikket. «Jeg ser at du har forstått fullstendig. Og så, herr Potter; i dag skal du lære å tape.»

«Jeg –»

«Jeg vil ikke høre noen innvendinger, herr Potter. Det er åpenbart både at du trenger dette, og at du er sterk nok til å takle det. Jeg forsikrer deg om at din erfaring vil bli mindre hard enn den jeg gjennomgikk, skjønt det kan godt tenkes at du vil huske det som de verste femten minuttene i ditt unge liv.»

Harry svelget. «Professor Krengle,» sa han med liten stemme, «kan vi gjøre dette en annen gang?»

«Nei,» sa professor Krengle enkelt. «Du er kommet fem dager inn i din undervisning ved Galtvort, og dette har hendt allerede. I dag er det fredag. Vår neste time i forsvar er på onsdag. Lørdag, søndag, mandag, tirsdag, onsdag … Nei, vi har *ikke* tid til å vente.»

Noen lo til dette, men svært få.

«Vennligst se på dette som en ordre fra din lærer, herr Potter. I tillegg vil jeg gjerne si at hvis du ikke går med på dette, vil jeg ikke lære deg noen form for offensiv magi, fordi da ville jeg snart komme til å få vite at du hadde skadet noen alvorlig, eller til og med drept noen. Uheldigvis er jeg blitt fortalt at dine fingre allerede er mektige våpen. Ikke knips med dem på noe tidspunkt i denne timen.»

Mer spredt latter, som hørtes ganske nervøs ut.

Harry var på gråten. «Professor Krengle, hvis du gjør noe slikt som det du snakket om tidligere, kommer det til å få meg rasende, og jeg vil veldig, veldig gjerne slippe å bli rasende flere ganger i dag –»

«Poenget er *ikke* å unngå å bli rasende,» sa professor Krengle med alvorlig mine. «Raseri er naturlig. Du må lære deg å tape selv når du er rasende. Eller i alle fall å *late som* om du taper, slik at du får tid til å planlegge mottrekkene dine. Slik jeg gjorde med herr Gurgel i dag, selvsagt med mindre noen av dere tror han faktisk *er* bedre –»

«Jeg er ikke det!» ropte herr Gurgel fra pulten sin, og hørtes lett panisk ut. «Jeg vet at du ikke tapte på ordentlig! Vær så snill å ikke planlegge noen mottrekk!»

Magen til Harry føltes elendig nå. Professor Krengle visste ikke om hans mystiske mørke side. «Professor, vi må virkelig snakke sammen om dette etter timen –»

«Det skal vi,» lovet professor Krengle. «Etter at du har lært å tape.» Ansiktet hans var alvorlig. «Det burde være åpenbart at jeg ikke vil tillate noe som kan skade deg, eller en gang gi deg betydelig smerte. Smerten vil komme fra det vanskelige i å tape, istedenfor å slå tilbake og eskalere kampen helt til du vinner.»

Harrys pust kom i korte, paniske støt. Han var mer redd nå enn han var da han forlot eliksirklasserommet. «Professor Krengle,» fikk han fram, «jeg ønsker ikke at du skal få sparken for dette –»

«Det vil jeg ikke få,» sa professor Krengle, «hvis *du* forteller dem etterpå at det var nødvendig. Og det stoler jeg på at du gjør.» For et øyeblikk ble professor Krengles stemme svært tørr. «Tro meg, de har godtatt verre ting i sine ganger og korridorer. Dette tilfellet vil være spesielt kun fordi det skjer i et klasserom.»

«Professor Krengle,» hvisket han, men han antok at stemmen fremdeles ble gjentatt fra alle skjermene, «tror du virkelig at hvis jeg ikke gjør dette, så vil jeg komme til å skade noen?»

«Ja,» sa professor Krengle enkelt.

«Da,» Harry var kvalm, «vil jeg gjøre det.»

Professor Krengle snudde seg for å betrakte smygardingene. «Så … med den fulle godkjennelse fra deres lærer, og på en slik måte at Slur ikke kan bli beskyldt for å ha noe med dette å gjøre … er det noen av dere som ønsker å vise deres dominanse over Gutten-som-overlevde? Dytte ham litt rundt, kaste ham ned på bakken, høre ham trygle om nåde?»

Fem hender skjøt i været.

«Alle med hendene hevet, dere er fullstendige idioter. Hvilken del av *late som* å tape var det dere ikke forsto? Hvis Harry Potter faktisk blir den neste mørke herren vil han oppspore dere, jage dere og drepe dere etter at han er ferdig på Galtvort.»

Fem hender droppet raskt tilbake ned på pultene.

«Det vil jeg ikke,» sa Harry, med ganske svak stemme. «Jeg sverger å aldri søke hevn mot de som hjelper meg å lære å tape. Professor Krengle … kunne du vennligst … *holde opp* med å si sånt?»

Professor Krengle sukket. «Vel, jeg beklager, herr Potter. Jeg innser at du må jo synes at dette er like irriterende uansett om du planlegger å bli en mørk herre eller ikke. Men disse barna hadde *også* en viktig lekse å lære. Ville det være akseptabelt om jeg tilbød et krenglepoeng som unnskyldning?»

«Si to,» sa Harry.

Det var en bølge av overrasket latter, som løste opp noe av spenningen.

«Greit,» sa professor Krengle.

«Og etter at jeg er ferdig på Galtvort skal jeg spore deg opp, jakte på deg og *kile* deg.»

Mer latter, skjønt professor Krengle smilte ikke.

Harry syntes det føltes som å ha en brytekamp med en anakonda, å forsøke å tvinge konversasjonen langs den smale stien som ville få folk til å innse at han ikke var en mørk herre når alt kom til alt … *hvorfor* var professor Krengle så mistenksom?

«Professor,» sa Dracos ikke-forsterkede stemme. «Det er også mitt eget ønske å ikke bli en dum mørkets herre.»

Det var sjokkert stillhet i klasserommet.

Du trenger ikke å gjøre dette! buste Harry nesten ut med høyt, men klarte å holde det inne; Draco ville kanskje ikke ønske å gjøre det kjent at han gjorde denne handlingen på grunn av vennskap med Harry … eller med et ønske om å vise seg vennlig …

Å kalle *det* et *ønske om å vise seg vennlig* fikk Harry til å føle seg liten og slem. Hvis Draco hadde ment å imponere ham, så fungerte det helt ypperlig.

Professor Krengle betraktet Draco alvorlig. «*Du* bekymrer deg for at du ikke kan klare å late som om du taper, herr Malfang? At karakterbristen som beskriver herr Potter også beskriver deg? Jeg går da *virkelig* ut fra at din far har lært deg opp bedre enn som så.»

«Kanskje når det kommer til å snakke,» sa Draco, nå på gjentakerskjermen. «Ikke når det kommer til å bli dyttet rundt og slengt i gulvet. Jeg ønsker å bli like sterk som deg, professor Krengle.»

Professor Krengles øyenbryn hevet seg og forble der oppe. «Jeg er redd for, herr Malfang,» sa han etter en stund, «at det jeg har arrangert for herr Potter, som også involverer noen eldre smygardinger som senere vil bli fortalt hvor dumme de har vært, ikke kan brukes med hell på deg. Men det er min profesjonelle mening at du allerede er svært sterk. Dersom jeg får høre at du har feilet, slik herr Potter feilet i dag, vil jeg gjøre de nødvendige forberedelser og beklage overfor deg og hvem du nå enn måtte ha skadet. Men jeg tror ikke dette vil bli nødvendig.»

«Jeg forstår, professor,» sa Draco.

Professor Krengle så ut over klassen. «Er det andre som ønsker å bli sterke?»

Noen elever så seg nervøst rundt. Noen, tenkte Harry fra bakerste rad, så ut som om de åpnet munnen uten å si noe. Ingen endte opp med å snakke.

«Draco Malfang blir en av generalene i deres årskulls armeer,» sa professor Krengle, «dersom han skulle ønske å ta del i den typen fritidsaktivitet. Og nå, herr Potter, vennligst kom framover.»

*
*

Ja, hadde professor Krengle sagt, det må være slik at alle kan se det, foran vennene dine, fordi det er der Slur konfronterte deg og det er der du må lære å tape.

Så nå fulgte alle førsteklassingene nøye med på opptrinnet. I magisk frambragt stillhet, og med henstillinger fra både Harry og professoren om å ikke gripe inn. Hermine hadde ansiktet sitt vendt vekk fra ham, men hun hadde ikke sagt noe, eller en gang gitt ham noe betydningsfullt blikk; kanskje fordi hun også hadde vært til stede i den eliksirtimen.

Harry sto på en myk blå matte, en slik man kan finne i en gompe-dojo, som professor Krengle hadde lagt ut på gulvet for de tilfellene der Harry ble dyttet overende.

Harry var redd for hva han kunne komme til å finne på. Hvis professor Krengle hadde rett i det der med drapshensikt …

Harrys tryllestav lå på professor Krengles pult, ikke fordi Harry kunne noe magi som kanskje kunne beskytte ham, men fordi at ellers (tenkte Harry) ville han kanskje ha forsøkt å kjøre den inn i noens øyenåpning. Pungen hans lå der også, og nå inneholdt den hans beskyttede men allikevel muligens skjøre tidsvender.

Harry hadde bedt professor Krengle om å transfigurere noen boksehansker til ham, og låse dem på hendene hans. Professor Krengle hadde gitt ham et stille, forstående blikk, og avslått forespørselen.

Jeg vil ikke gå etter øynene deres, jeg vil ikke gå etter øynene deres, jeg vil ikke gå etter øynene deres, det vil være slutten på mitt liv ved Galtvort, jeg vil komme til å bli arrestert, messet Harry for seg selv, og forsøkte å hamre denne tanken inn i hjernen sin; håpet at den ville holde seg hvis hans drapshensikt tok over.

Professor Krengle kom tilbake, og fulgte tretten eldre smygardinger i forskjellige aldre. Harry gjenkjente en av dem som den han hadde truffet med en pai. To andre fra den konfrontasjonen var også til stede. Han som hadde sagt stopp, at de virkelig ikke burde gjøre det, var ikke der.

«Jeg gjentar,» sa professor Krengle og hørtes svært streng ut, «Potter skal *ikke* skades ordentlig. Samtlige *ulykker* vil betraktes som utført med overlegg. Er det forstått?»

De eldre smygardingene nikket og gliste.

«Så føl dere fri til å jekke ned Gutten-som-overlevde et par hakk,» sa professor Krengle med et vridd smil bare førsteklassingene forsto.

Etter en slags gjensidig forståelse var målet for paiangrepet fremst i gruppa.

«Potter,» sa professor Krengle. «Møt Pergrim Drønne. Han er bedre enn deg, og han skal straks vise deg nettopp det.»

Drønne steg framover, og Harrys hjerne skrek disharmonisk, han måtte ikke løpe vekk, han måtte ikke ta igjen –

Drønne stoppet en armlengdes avstand fra Harry.

Harry var ikke sint ennå, bare redd. Og det betydde at han så på en tenåringsgutt en full halvmeter høyere enn ham selv, med klart definerte muskler, ansiktshår og et glis fylt av forferdelig forventning.

«Be ham om å ikke skade deg,» sa professor Krengle. «Kanskje hvis han ser at du er patetisk nok, så vil han bestemme seg for at du er kjedelig, og gå vekk.»

Det var latter fra de eldre smygardingene som så på.

«Vær så snill,» sa Harry med sviktende stemme, «ikke, skad, meg …»

«Det hørtes ikke veldig oppriktig ut,» sa professor Krengle.

Drønnes smil ble bredere. Den klønete idioten så svært overlegen ut, og …

… Harry følte at temperaturen i blodet hans sank …

«Vær så snill å ikke gjøre meg noe,» forsøkte Harry igjen.

Professor Krengle ristet på hodet. «Hvordan i Merlins navn klarte du å få det til å høres ut som en *fornærmelse*, Potter? Det er bare ett svar du kan forvente deg fra herr Drønne.»

Drønne tok et målbevisst steg framover, og dunket inn i Harry.

Harry snublet et par skritt bakover, og før han klarte å stoppe seg selv, rettet han seg opp med et iskaldt blikk.

«Feil,» sa professor Krengle, «feil, feil, feil.»

«Du skubbet meg, Potter,» sa Drønne. «Si unnskyld.»

«Jeg beklager!»

«Det *høres* ikke ut som om du beklager,» sa Drønne.

Harrys øyne utvidet seg indignert, han *hadde* klart å få det til å høres bedende ut –

Drønne dyttet ham, hardt, og Harry falt ned på hender og knær på matta.

Det blå materialet virket som om det svevde i Harrys blikk, ikke langt vekk.

Han begynte å tvile på professor Krengles egentlige motiver for å lære bort denne såkalte *leksa.*

Drønne lo. «Dette er *morsomt,»* sa han.

Alt han trengte å gjøre var å si at han ville slutte. Og rapportere hele greia til rektors kontor. Det ville være slutten for denne *forsvarsprofessoren* og hans ulykkelige opphold ved Galtvort og … professor McSnurp ville være sint på ham av den grunn, men …

(Et bilde av professor McSnurps ansikt kom foran øynene hans, hun så ikke sint ut, bare trist –)

«Nå, si til ham at han er bedre enn deg, Potter,» sa professor Krengles stemme.

«Du, er, bedre, enn, meg.»

Harry startet å reise seg opp, og Drønne puttet en fot på brystet hans og dyttet ham tilbake på matta.

Verden ble så klar som krystall. Rekker av handlinger og deres konsekvenser strakte seg ut foran ham, i ren, enkel klarhet. Idioten ville ikke forvente at han slo tilbake, et kjapt slag i mellomgulvet ville lamslå ham lenge nok til å –

«Forsøk igjen,» sa professor Krengle, og med en plutselig rask bevegelse rullet Harry rundt, sprang på føttene, og snudde seg for å møte den virkelige fienden, forsvarsprofessoren –

Professor Krengle sa, «Du har ingen tålmodighet.»

Harry vaklet i sin besluttsomhet. Hodet hans, veltrent i pessimisme, tegnet opp et bilde av en vis gammel mann med blodet rennende fra munnen etter at Harry hadde revet ut tungen hans –

Et øyeblikk senere dyttet Drønne Harry ned på matta igjen, og så satte han seg ned på ham, noe som fikk Harry til å miste all pust.

«Stopp!» skrek Harry. «Vær så snill å stoppe!»

«Bedre,» sa professor Krengle. «Det hørtes til og med oppriktig ut.»

Ja. Det var den forferdelige tingen, det som ga ham en syk følelse; det *hadde* vært oppriktig. Harry pustet raskt, redsel og kaldt sinne strømmet gjennom ham samtidig –

«Tap,» sa professor Krengle.

«Jeg, taper,» tvang Harry utav seg.

«Jeg liker dette,» sa Drønne oppå ham. «Tap mer.»

Hender dyttet Harry, sendte ham snublende rundt i sirkelen av andre smygardinger til et nytt sett av hender som dyttet ham igjen. Harry hadde for lenge siden passert det punktet der han prøvde å ikke gråte, og kunne nå bare forsøke å ikke falle.

«Hva er du, Potter?» sa Drønne.

«En, t-taper, jeg taper, jeg gir meg, dere vinner, dere er b-bedre, enn meg, vær så snill å holde opp –»

Harry snublet over en fot og krasjet i gulvet, uten at hendene hans helt klarte å ta av for vekta. Han var omtåket for et øyeblikk, og så forsøkte han å komme seg på beina igjen –

«*Nok!*» sa professor Krengles stemme, som hørtes tilstrekkelig skarp ut til å kunne skjære i jern. «Trekk dere vekk fra herr Potter!»

Harry så de overraskede uttrykkende i ansiktene deres. Kulden i blodet hans, som hadde steget og sunket, smilte i kald tilfredsstillelse.

Så kollapset Harry på matta.

Professor Krengle snakket. Det kom gisp fra de eldre smygardingene.

«Og så tror jeg at Malfangs ætling har noe han ønsker å forklare dere i tillegg,» avsluttet professor Krengle.

Dracos stemme startet å snakke. Hans stemme hørtes nesten like skarp ut som professor Krengles; den hadde fått samme vekt som Draco brukte når han skulle imitere faren sin, og den sa ting som *kunne ha satt hus Smygard i fare* og *hvem vet hvor mange allierte bare på denne skolen* og *fullstendig mangel på forsiktighet, uansett hvor smarte* og *sløve bøller, bare brukbare til å være lakeier* og noe i Harrys bakhode, på tross av alt annet han visste, utpekte Draco som en alliert.

Harry hadde vondt i hele kroppen, hadde sannsynligvis en rekke blåmerker; kroppen hans føltes kald og hodet hans fullstendig utslitt. Han forsøkte å tenke på Vulkans sang, men når føniksen ikke var i nærheten kunne han ikke helt huske melodien, og da han forsøkte å forestille seg den kunne han ikke komme på noe annet enn fuglekvitter.

Så sluttet Draco å snakke, og professor Krengle fortalte de eldre smygardingene at de kunne gå, og Harry åpnet øynene og strevde med å sette seg opp, «Vent,» sa Harry, og tvang ordene ut, «det er noe, jeg ønsker, å si, til dem –»

«Vent på herr Potter,» sa professor Krengle kaldt til smygardingene som var på vei ut.

Harry reiste seg og svaiet. Han konsentrerte seg om å ikke se i retning av sine klassekamerater. Han hadde ikke lyst til å se hvordan de så på ham nå. Han ønsket ikke å se at de syntes synd på ham.

Så istedenfor så Harry på de eldre smygardingene, som fremdeles så sjokkerte ut. De stirret tilbake på ham. Frykt kunne leses i ansiktene deres.

Hans mørke side, når den hadde kontrollen, hadde holdt fast til forestillingen om dette øyeblikket, og fortsatte med å late som at han tapte.

Harry sa, «Ingen vil –»

«Stopp,» sa professor Krengle. «Hvis det er det jeg tror det er, vennligst vent til etter at de har forlatt rommet. De vil få høre om det senere. Vi har alle våre lekser vi trenger å lære, herr Potter.»

«Greit,» sa Harry.

«Dere. Gå.»

De eldre smygardingene flyktet, og dørene lukket seg bak dem.

«Ingen skal hevne seg på dem,» sa Harry hest. «Det er en forespørsel til alle som anser seg selv som mine venner. Jeg måtte lære en lekse, de hjalp meg med å lære den; de hadde også lekser å lære; dette er over. Hvis dere forteller denne historien videre, så få med denne delen også.»

Harry snudde seg for å se på professor Krengle.

«Du tapte,» sa professor Krengle, med en vennlig stemme for første gang. Det virket merkelig å høre dette fra professoren, som om stemmen hans ikke burde være i stand til å gjøre noe slikt.

Harry *hadde* tapt. Det hadde vært øyeblikk der det kalde raseriet hadde bleknet helt bort, og blitt erstattet av frykt, og i de øyeblikkene hadde han tryglet de eldre smygardingene om nåde og ment det …

«Og allikevel er du i live?» sa professor Krengle, fremdeles med denne merkelige vennligheten.

Harry klarte å nikke.

«Ikke all taping foregår på denne måten,» sa professor Krengle. «Det finnes kompromisser, og forhandlinger om overgivelse. Det er andre måter å tilfredsstille bøller på. Det er en hel kunstform, det å manipulere andre ved å la dem dominere deg. Men først må det være *tenkbart* at du kan tape. Vil du huske hvordan du tapte?»

«Ja.»

«Vil du være i stand til å tape?»

«Jeg … tror det …»

«Det tror jeg også.» Professor Krengle bukket så dypt at det tynne håret hans nesten berørte gulvet. «Gratulerer, Harry Potter; du vinner.»

Det var ingen enkelt kilde, ingen som dro i gang; applausen startet på likt som et massivt tordendrønn.

Harry kunne ikke holde sjokket borte fra ansiktet. Han risikerte et lite blikk bort på klassekameratene sine, og han så at ansiktene deres ikke viste medynk, men snarere ærefrykt. Applausen kom fra Ravnklo og Griffing og Håsblås og til og med Smygard, sikkert fordi Draco Malfang også applauderte. Noen av elevene reiste seg fra stolene, og halve Griffing sto på pultene sine.

Så Harry ble stående der, svaiende, og la deres respekt skylle over ham; han følte seg sakte sterkere, og kanskje til og med litt helet.

Professor Krengle ventet til applausen døde ut. Det tok en god stund.

«Overrasket, herr Potter?» sa professor Krengle. Det hørtes ut som om han moret seg. «Du har nettopp oppdaget at den virkelige verden ikke *alltid* fungerer som ditt verste mareritt. Ja, hvis du hadde vært en eller annen stakkars anonym gutt som ble mishandlet, ville de antakelig ha respektert deg mindre etterpå – syntes synd på deg mens de trøstet deg fra sine opphøyde seter. Det *er* menneskets natur, er jeg redd. Men *deg* kjenner de fra før som en figur med makt. Og de så deg konfrontere din egen redsel, og fortsette med å konfrontere den, selv om du kunne ha gått derfra når du ville. Sank din anseelse for *meg* da jeg fortalte at jeg med vilje hadde utholdt å bli spyttet på?»

I Harrys hals var det nå en sviende følelse, og jobbet febrilsk med å undertrykke den. Han stolte ikke tilstrekkelig på denne mirakuløse respekten til å starte å gråte på ny foran den.

«Din *ekstraordinære* framvisning i min time fortjener en ekstraordinær belønning, herr Potter. Vennligst ta imot den med gode hilsener fra mitt hus, og husk fra denne dag av at ikke alle smygardinger er like. Det finnes smygardinger, og så finnes det andre smygardinger.» Professor Krengle smilte bredt da han sa dette. «Femtien poeng til Ravnklo.»

Det var en sjokkert pause, og så brøt det ut et pandemonium blant Ravnklo-elevene, uling, hyling, plystring og heiing.

(Og i det samme øyeblikket følte Harry at dette var det noe *feil* med, professor McSnurp hadde hatt rett, det *burde* være konsekvenser, det burde være en kostnad og en pris som måtte betales, du kunne ikke bare sette alt tilbake som det var på den måten –)

Men Harry så de gledesstrålende ravnkloingene og visste at han på ingen måte kunne si nei.

Harrys hjerne kom med et forslag. Det var et godt forslag. Harry kunne knapt tro at hjernen hans fremdeles klarte å holde ham stående, for ikke å snakke om å levere gode forslag.

«Professor Krengle,» sa Harry, så tydelig han kunne gjennom den brennende halsen. «Du er alt som et medlem av ditt hus bør være, og jeg tror at du er nettopp det Salazar Smygard hadde i tankene da han hjalp til med å grunnlegge Galtvort. Jeg takker deg og ditt hus,» Draco nikket nesten umerkelig og rullet med en finger, *fortsett*, «og jeg tror at denne anledningen fortjener tre ganger tre hurra for Smygard. Alle med?» Harry tok en pause. «*Hurra! Hurra! Hurra!*» Bare et par mennesker klarte å bli med første gang. «*Hurra! Hurra! Hurra!*» Denne gangen var flesteparten av Ravnklo med. «*Hurra! Hurra! Hurra!*» Nå fulgte omtrent hele Ravnklo, et utvalg håsblåsinger og omtrent fjerdedelen av Griffing.

Dracos hånd utførte en rask, liten tommel opp-gest.

De fleste smygardinger så svært sjokkerte ut. Noen få stirret på professor Krengle med forundring. Blaise Zabini så på Harry med et kalkulerende, interessert uttrykk.

Professor Krengle bukket. «Og takk skal *du* ha, Harry Potter,» sa han, fremdeles med det brede smilet. Han vendte seg mot klassen. «Nå, tro det eller ei, men vi har fremdeles en halvtime igjen av denne sesjonen, og det er nok til å introdusere Det lette skjoldet. Herr Potter, selvsagt, skal forlate oss for å ta en velfortjent hvil.»

«Jeg kan – «

«Idiot,» sa professor Krengle vennlig. Klassen lo allerede. «Dine klassekamerater kan vise den til deg senere, eller jeg vil gi deg privatundervisning, hvis det er det som må til. Men *her og nå, med en gang,* skal du gå gjennom tredje dør til venstre bak scenen; der vil du finne en seng, et utvalg særdeles velsmakende snacks, og noe særdeles lett lesestoff fra Galtvorts bibliotek. Du får ikke ta noe annet med deg, spesielt ikke lærebøkene dine. Nå. Gå.»

Harry gikk.

19.
BAYESIANSK BESLUTNINGSTEORI

Harry stirret opp i det grå taket i det lille rommet, fra der han lå på den portable, men allikevel myke senga som hadde blitt plassert der. Han hadde spist en god del av snacksen som professor Krengle hadde skaffet til veie – intrikat konfekt med sjokolade og andre substanser, overstrødd med glitrende strøssel og juvelert med bittesmå sukkerkrystaller; de så svært dyre ut, og viste seg også å smake temmelig godt. Harry hadde ikke følt et fnugg av dårlig samvittighet – *dette* hadde han *ærlig* fortjent.

Han hadde ikke forsøkt å sovne. Harry hadde på følelsen at han ikke ville like det som skjedde hvis han lukket øynene.

Han hadde ikke forsøkt å lese. Han ville ikke klart å holde fokus.

Det var rart det der, hvordan Harrys hjerne så ut til å bare gå og gå, og aldri tok pause uansett hvor sliten den ble. Den ble dummere, men nektet å *skru seg av.*

Men det var, det var virkelig helt og fullt en følelse av triumf.

Anti-mørk-herre-Harry-programmet, +1 poeng, var ikke *på langt nær* dekkende for dette. Harry lurte på hva Valghatten ville sagt *nå*, hvis han kunne putte den på hodet.

Ikke det minste rart at professor Krengle hadde anklaget Harry for å være på den stien som førte til en mørk herre. Harry hadde vært for treig i forståelsen, han burde ha sett parallellen med en gang –

Forstå at Den mørke herren ikke vant denne dagen. Hans mål var å lære kampkunst, og allikevel forlot han stedet uten å ha lært en eneste ting.

Harry hadde kommet til eliksirklasserommet med den hensikt å lære seg om eliksirer. Han hadde forlatt klasserommet uten å ha lært det aller minste.

Og professor Krengle hadde hørt dette, og forstått dette med fryktinngytende presisjon, og strukket seg ut og røsket Harry vekk fra denne stien, stien som førte til at han ble en kopi av Du-vet-hvem.

Det banket på døra. «Timen er over,» sa professor Krengles lave røst.

Harry gikk mot døra og fant plutselig ut at han var nervøs. Så lettet spenningen idet han hørte professor Krengle beveget seg vekk fra døra.

Hva i all verden dreier det der seg om? Er det det som kommer til å få ham oppsagt til slutt?

Harry åpnet døra, og så at professor Krengle nå ventet flere kroppslengder av gårde.

Føler professor Krengle det også?

De gikk over den nå forlatte scenen til professor Krengles kateter, som professoren lente seg på; og Harry, som før, stoppet rett før opphøyningen.

«Så,» sa professor Krengle. Han utstrålte på en eller annen måte vennlighet, selv om ansiktet hans hadde beholdt den vanlige alvorlige minen. «Hva var det du ønsket å prate med meg om, herr Potter?»

Jeg har en mysteriøs mørk side. Men Harry syntes ikke han kunne si det rett fram.

«Professor Krengle,» sa Harry, «har jeg forlatt den stien som fører til at man blir en mørk herre nå?»

Professor Krengle så på Harry. «Herr Potter,» sa han alvorlig, med bare en antydning til et smil, «her er et godt råd. Det finnes opptredener som er for perfekte. Virkelige mennesker som nettopp er blitt slått og ydmyket i femten minutter reiser seg ikke opp og tilgir sine fiender høflig. Det er den typen ting man gjør når man prøver å *overbevise* alle om at man ikke er mørk, ikke –»

«*Jeg kan ikke tro det! Du kan ikke få hver eneste mulige observasjon til å bekrefte teorien din!*»

«Og det der var en *tanke* for mye indignasjon.»

«*Hva i all verden må jeg gjøre for å overbevise deg?*»

«For å overbevise meg om at du ikke har noen ambisjoner om å bli en mørk herre?» sa professor Krengle, og nå så det virkelig ut som om han moret seg. «Jeg antar at du bare kunne løfte høyre hånd.»

«Hva?» sa Harry tomt. «Men jeg kan jo løfte høyre hånd uansett om jeg vil –»

«Nettopp,» sa professor Krengle. «Det er like enkelt å løfte den som å la det være. Det er ingenting du kan gjøre for å overbevise meg, fordi jeg ville vite at det var nøyaktig det du forsøkte å gjøre. Og hvis vi skal være mer presise, så, selv om jeg antar at det så vidt er mulig at fullstendig gode mennesker eksisterer, selv om jeg ikke har møtt noen, så er det uansett *usannsynlig* at noen ville blitt banket opp i femten minutter og så føle en strøm av vennlig tilgivelse mot angriperen. På den annen side er det *mindre* usannsynlig at et ungt barn ville anse dette som en *rolle å spille* for å overbevise læreren sin og klassekameratene sine om at han ikke er den neste mørke herren. Viktigheten av en handling er ikke definert av hva en handling *virker som på overflaten*, herr Potter, men i de tankebaner som gjør en handling mer eller mindre sannsynlig.»

Harry blunket. Han hadde nettopp fått forskjellen mellom representativitetsheuristikk og den bayesianske definisjonen av bevis forklart for seg av en trollmann.

«Men det er jo også en annen mulighet,» sa professor Krengle, «alle kan jo ha lyst til å imponere sine venner. Det er ikke nødvendigvis mørkt. Så uten å la det være noen tilståelse, herr Potter, svar meg ærlig. Hva slags tanker gikk gjennom hodet ditt i det øyeblikket da du forbød hevn? Var den tanken en sann tilgivende impuls? Eller var det bevissthet rundt hvordan dine klassekamerater ville se handlingen?»

Av og til lager vi vår egen føniks-sang.

Men Harry sa ikke det høyt. Det var tydelig at professor Krengle ikke ville tro på ham, og ville antakelig respektere ham mindre for å ytre en slik gjennomsiktig løgn.

Etter et par øyeblikks stillhet, smilte professor Krengle med tilfredsstillelse. «Tro det eller ei, herr Potter,» sa professoren, «du trenger ikke være redd meg selv om jeg har oppdaget hemmeligheten din. Jeg har *ikke* tenkt å be deg om å droppe ønsket om å bli den neste mørke herren. Hvis jeg kunne skru tilbake Tidens visere, og på en eller annen måte fjerne denne ambisjonen fra mitt unge selv, så ville det selvet i dag ikke nytt godt av denne endringen. For så lenge jeg tenkte at det var mitt mål, så drev det meg til å studere og lære og forbedre meg selv og bli sterkere. Vi blir hva vi er ment å bli ved å følge våre drømmer dit hen de leder oss. Dette er Salazars innsikt. Spør meg om å vise deg til den delen av biblioteket som har de bøkene jeg leste som trettenåring, og jeg vil med glede vise veien.»

«Men herregud, da,» sa Harry, og satt seg ned på det harde marmorgulvet, før han la seg ned, og stirret opp mot de fjerne hvelvingene i taket. Det var så nært han klarte å komme å kollapse i fortvilelse uten å skade seg selv.

«Fremdeles for mye indignasjon,» observerte professor Krengle. Harry så ikke etter, men han kunne høre den undertrykte latteren i stemmen.

Så innså Harry noe.

«Aha, jeg tror jeg vet hva som forvirrer deg her,» sa Harry. «Det var akkurat det jeg gjerne ville snakke om, faktisk. Professor Krengle, jeg tror at det du ser er min mysteriøse mørke side.»

Det var en pause.

«Din … mørke side …»

Harry satte seg opp. Professor Krengle så på ham med et av de merkeligste uttrykkene Harry hadde sett på noens ansikt, for ikke å snakke om noen så verdige som professor Krengle.

«Det skjer når jeg blir rasende,» forklarte Harry. «Blodet mitt blir iskaldt, alt blir kaldt, alt virker fullstendig glassklart … Når jeg ser tilbake har dette vært med meg en stund – i mitt første år på en gompeskole prøvde noen å ta ballen min i friminuttet, og jeg holdt den bak ryggen og sparket ham hardt i solar plexus, som jeg hadde lest var et svakt punkt, og de andre barna ga meg aldri trøbbel etter det. Og jeg beit mattelæreren da hun ikke ville akseptere min dominanse. Men det er bare nylig at jeg har vært under nok stress til å legge merke til at det er en faktisk, du vet, mysteriøs mørk side, og ikke bare et sinnemestringsproblem som skolepsykologen sa. Og jeg har ingen super-magiske krefter når det skjer, det var en av de første tingene jeg sjekket.»

Professor Krengle gned seg på nesen. «La meg tenke igjennom dette,» sa han.

Harry ventet i stillhet et helt minutt. Han brukte den tida på å reise seg opp, noe som var vanskeligere enn han hadde forventet.

«Vel,» sa professor Krengle etter en stund, «jeg tror kanskje det *var* noe du kunne si som ville overbevise meg.»

«Jeg har allerede gjettet at min mørke side bare er en del av meg som alt annet, og at svaret ikke er å aldri bli sint, men å lære å kontrollere det ved å akseptere det, jeg er ikke dum eller noe, og jeg har sett denne historien mange nok ganger til å vite hvor den leder, men det er litt vanskelig, og du virker som rette person til å hjelpe meg.»

«Vel … ja … det er godt oppfattet, herr Potter, det må jeg si … den siden av deg er, som du ser ut til å allerede ha oppfattet, din drapshensikt, og som du sier er den en del av deg …»

«Og trenger å trenes opp,» sa Harry, for å fullføre mønsteret.

«Og trenger å trenes opp, ja.» Det merkelige uttrykket var fremdeles på professor Krengles ansikt. «Herr Potter, hvis du virkelig ikke ønsker å bli den neste mørke herren, hva var så den ambisjonen som Valghatten forsøkte å overbevise deg om å oppgi, den ambisjonen som førte til at du ble valgt til Smygard?»

«Jeg ble valgt inn i *Ravnklo!*»

«Herr Potter,» sa professor Krengle, nå med et mye vanligere tørt smil, «jeg vet at du er vant til at alle rundt deg er idioter, men vennligst ikke forveksle meg med en av dem. Sannsynligheten for at Valghatten skulle spøke for aller første gang på åtte hundre år da den satt på ditt hode er så lav at den ikke er verdt å vurdere. Jeg antar at det er så vidt mulig at du knipset i fingrene og oppfant en enkel og smart måte å overvinne anti-påvirkningsmagien på hatten, skjønt jeg selv kan ikke tenke meg noen slik metode. Men den aller sannsynligste forklaringen er at Humlesnurr bestemte seg for at han ikke var tilfreds med hattens valg for Gutten-som-overlevde. Dette er åpenbart for alle som har det minste fnugg av fornuftig sans, så naturligvis er det en trygg hemmelighet her ved Galtvort.»

Harry åpnet munnen, og lukket den så igjen med en følelse av fullstendig hjelpeløshet. Professor Krengle tok feil, men han tok feil på en så overbevisende måte at Harry startet å tro at det rett og slett *var* den rasjonelle konkusjonen gitt bevisene som var tilgjengelige for professor Krengle. Av og til hendte det, aldri til forutsigbare tidspunkter, men allikevel av og til, at du ville få usannsynlige bevis, og at de beste gjetningene ut fra dem ville være feil. Hvis du hadde en medisinsk test som bare ga feil resultat en av tusen ganger, ville den allikevel slå feil nå og da.

«Kan jeg be deg om å aldri gjenta det jeg kommer til å si nå?» sa Harry.

«Absolutt,» sa professor Krengle. «Anse meg som spurt.»

Harry var heller ingen idiot. «Kan jeg anse deg som å ha svart ja?»

«Svært bra, herr Potter. Det kan du anta.»

«Professor Krengle –»

«Jeg skal ikke gjenta det du kommer til å si,» sa professor Krengle og smilte.

Begge lo, og så ble Harry seriøs igjen. «Valghatten virket som om den trodde at jeg kom til å ende opp som en mørk herre med mindre jeg gikk til Håsblås,» sa Harry. «Men jeg har ikke *lyst* til å bli en.»

«Herr Potter …» sa professor Krengle. «Ikke ta dette feil opp. Jeg lover deg at jeg ikke vil sette karakterer på svaret. Jeg ønsker bare å få vite ditt eget, ærlige svar. Hvorfor ikke?»

Harry hadde den hjelpeløse følelsen igjen. *Du skal ikke bli en Mørk Herre* var en så åpenbar læresetning i hans moralske system at det var vanskelig å beskrive de faktiske trinnene i bevisføringen. «Hm … folk ville lide?»

«Du har da helt sikkert hatt lyst til å la noen få lide,» sa professor Krengle. «Du ønsket å skade de bøllene i dag. Å være en mørk herre betyr at de menneskene du *vil* skal lide, får lide.»

Harry famlet etter de riktige ordene, og bestemte seg så for å rett og slett gå for det åpenbare. «Først og fremst, bare fordi jeg ønsker at noen skal lide, betyr ikke det at det er rett –»

«Hva er det som gjør noe rett, hvis det ikke er at du ønsker det?»

«Ah,» sa Harry, «preferanse-utilitarisme.»

«Unnskyld?»

«Det er den etiske teorien at det som er godt er det som tilfredsstiller preferansene til flest mulig mennesker –»

«Nei,» sa professor Krengle. Fingrene hans gned neseryggen. «Jeg tror ikke det er helt det jeg forsøkte å si. Herr Potter, når alt kommer til alt så gjør mennesker det de har lyst til å gjøre. Noen ganger gir mennesker navnet 'rett' til det de ønsker å gjøre, men hvordan kunne vi noensinne handle etter noe annet *enn* våre egne ønsker?»

«Vel, åpenbart,» sa Harry, «jeg kunne ikke *handle* etter moralske retningslinjer hvis de ikke hadde makt til å bevege meg. Men det betyr ikke at mitt ønske om å skade de smygardingene har makt til å bevege meg *mer* enn moralske retningslinjer!»

Professor Krengle blunket.

«For ikke å snakke om,» sa Harry, «at å være en mørk herre ville innebære at en mengde uskyldige forbipasserende også ville bli skadet.»

«Hvorfor har det noe å si for deg?», sa professor Krengle. «Hva godt har de gjort for deg?»

Harry lo. «Å hå, nå, *det* var omtrent like subtilt som *De som beveger verden.*»

«Unnskyld meg?» sa professor Krengle igjen.

«Det er ei bok som foreldrene mine ikke ville la meg lese fordi de trodde at den ville korrumpere meg, så naturligvis leste jeg den allikevel, og jeg ble fornærmet over at de trodde jeg ville falle for slike åpenlyse feller. Bla bla bla, appellere til min sans for superioritet, andre forsøker å holde meg nede, bla bla.»

«Så du sier at jeg må gjøre fellene mine mindre åpenbare?» sa professor Krengle. Han dunket en finger på kinnet sitt og så tankefull ut. «Jeg kan jobbe med det.»

Begge lo.

«Men for å holde oss til gjeldende spørsmål,» sa professor Krengle, «hva *har* alle disse andre menneskene gjort for deg?»

«Andre mennesker har gjort en hel masse for meg!» sa Harry. «Mine foreldre tok meg til seg da mine foreldre døde fordi de var *gode mennesker*, og å bli en mørk herre er å forråde det!»

Professor Krengle var stille en stund.

«Jeg tilstår,» sa professor Krengle, «at da jeg var på din alder, ville den tanken aldri ha falt meg inn.»

«Jeg er lei meg,» sa Harry.

«Ikke vær det,» sa professor Krengle. «Det var lenge siden, og jeg løste mine foreldreaffærer til min fulle tilfredshet. Så du holdes tilbake av tanken på at dine foreldre ikke skal like det? Betyr det at hvis de døde i en ulykke, så ville det ikke være noe igjen som kunne stoppe deg fra –»

«Nei,» sa Harry. «Nei. Nei-nei-nei. Det er deres *impuls til snillhet* som beskyttet meg. Den impulsen er ikke bare i mine foreldre. Og det er den impulsen som ville bli forrådt.»

«Nåja, men hvordan det nå enn er, herr Potter, du har ikke besvart mitt opprinnelige spørsmål,» sa professor Krengle endelig. «Hva *er* din ambisjon?»

«Åh,» sa Harry. «Hm …» Han organiserte tankene sine. «Å forstå alt viktig som kan forstås om universet, bruke den kunnskapen til å bli allmektig, og bruke den makten til å omskrive virkeligheten fordi jeg har en del innsigelser til hvordan ting fungerer i dag.»

En kort pause.

«Unnskyld meg hvis dette er et dumt spørsmål, herr Potter,» sa professor Krengle, «men er du *sikker* på at du ikke nettopp innrømte at du ønsker å bli en mørk herre?»

«Det er bare hvis du bruker makten din til noe ondt,» forklarte Harry. «Hvis du bruker makten i det godes tjeneste, er du en lys herre.»

«Jeg forstår,» sa professor Krengle. Han dunket det andre kinnet sitt med en finger. «Jeg antar at det er noe jeg kan arbeide med. Men herr Potter, selv om omfanget av din ambisjon er verdig selv Salazar, hvordan nøyaktig har du tenkt til å gå fram? Er trinn en å bli en stor kamptrollmann, eller sjef for De unevnelige, eller magiminister, eller –»

«Trinn en er å bli en vitenskapsmann.»

Professor Krengle så på Harry som om han nettopp hadde gjort seg om til en katt.

«En vitenskapsmann,» sa professor Krengle etter en stund.

Harry nikket.

«En *vitenskapsmann?*» gjentok professor Krengle.

«Ja,» sa Harry. «Jeg skal oppnå mine mål gjennom makten … som ligger i *vitenskap!*»

«En *vitenskapsmann!*» sa professor Krengle. Det var ekte indignasjon i ansiktet hans, og stemmen ble sterkere og skarpere. «Du kunne blitt den beste av alle mine elever! Den største kamptrollmann som kom ut av Galtvort på fem årtier! Jeg kan ikke forestille meg deg som en som kaster bort dagene sine i en hvit labfrakk med å gjøre meningsløse ting med rotter!»

«Hei!» sa Harry. «Vitenskap er mye mer enn som så! Ikke at det er noe galt med å eksperimentere på rotter, naturligvis. Men vitenskap *er* den måten man går fram på for å forstå og kontrollere universet –»

«Tulling,» sa professor Krengle, lavt og bittert intenst. «Du er en tulling, Harry Potter.» Han gned en hånd over ansiktet, og da den hånda hadde passert var ansiktet roligere. «Eller mer sannsynlig har du ennå ikke funnet din sanne ambisjon. Kan jeg få varmt anbefale deg at du forsøker å bli en mørk herre istedenfor? Jeg vil gjøre alt jeg kan for å hjelpe, som en offentlig tjeneste.»

«Du liker ikke vitenskap,» sa Harry sakte. «Hvorfor ikke?»

«De idiotiske gompene vil drepe oss alle en dag!» Professor Krengles stemme hadde steget i kraft. «De vil gjøre slutt på det! Slutt på alt sammen!»

Harry følte seg litt fortapt. «Hva er det vi snakker om her, kjernefysiske våpen?»

«*Ja*, kjernefysiske våpen!» Professor Krengle ropte nesten nå. «Selv Han-hvis-navn-må-være-unevnt brukte aldri slike, kanskje fordi han ikke ønsket å herske over en haug med aske! De skulle aldri ha vært laget! Og det vil bare bli verre med tida!» Professor Krengle sto fullt oppreist nå, istedenfor å lene seg på kateteret. «Det er porter du ikke skal åpne, det er segl som ikke skal brytes! Idiotene som ikke kan motstå å tukle med saker blir drept av de mindre farene tidlig, og de overlevende vet alle at det er hemmeligheter som du *ikke deler* med noen som mangler intelligensen og disiplinen som trengs for å oppdage det på egen hånd! Hver eneste mektig trollmann vet dette! Selv de forferdeligste mørke trollmenn vet dette! Og de komplett idiotiske gompene ser ikke ut til å skjønne noe av det! De ivrige lille fjolsene som fant hemmeligheten med kjernefysiske våpen holdt det ikke for seg selv, nei da, de fortalte det til sine *idiotiske* politikere, og nå må *vi* leve under den konstante trusselen om utslettelse!»

Dette var en ganske annerledes måte å se på ting på enn det Harry hadde vokst opp med. Det hadde aldri falt ham inn at kjernefysikere burde ha konspirert for å holde hemmeligheten med kjernefysiske våpen borte fra alle som ikke var smarte nok til å være kjernefysiker. Tanken var interessant, om ikke annet. Ville de ha hatt hemmelige passord? Ville de hatt masker?

(Faktisk, for alt det Harry egentlig visste så *fantes* det alle former for utrolig ødeleggende hemmeligheter som fysikere holdt for seg selv, og hemmeligheten med kjernevåpen var den eneste som hadde blitt allment kjent. For ham ville verden se likedan ut uansett.)

«Jeg må tenke litt på det der,» sa Harry til professor Krengle. «Det er en ny tanke for meg. Og en av de *skjulte* hemmelighetene i vitenskap, overlevert fra noen ytterst få lærere til deres avgangsstudenter, er hvordan man unngår å skylle nye ideer ned i toalettet med en gang man hører en ide man ikke liker.»

Professor Krengle blunket igjen.

«Er det noen form for vitenskap du liker, i det hele tatt?» sa Harry. «Medisin, kanskje?»

«Romfart,» sa professor Krengle. «Men gompene ser ut til å bruke altfor lite tid og krefter på det ene prosjektet som kunne ha latt trollmannsverdenen unnslippe denne planeten før de blåser den i lufta.»

Harry nikket. «Jeg er også en stor tilhenger av romfartsprogrammet. Om ikke annet har vi det til felles.»

Professor Krengle så på Harry. Noe glimtet i professorens øyne. «Jeg ønsker ditt ord, ditt løfte og din ed på å aldri si noe om det som nå følger.»

«Du har det,» sa Harry umiddelbart.

«Sørg for at du holder eden din, ellers vil du ikke like resultatet,» sa professor Krengle. «Jeg skal nå kaste en sjelden og mektig formel, ikke på deg, men på klasserommet rundt oss. Stå stille, slik at du ikke rører med magiens grenser når den er kastet. Du må ikke interagere med magien mens jeg vedlikeholder den. Bare se. Ellers vil jeg avslutte den.» Professor Krengle tok en kort pause. «Og prøv å ikke ramle.»

Harry nikket, forvirret og forventningsfull.

Professor Krengle løftet tryllestaven og sa noe som Harrys ører og hjerne ikke kunne fatte i det hele tatt, ord som gikk forbi årvåkenhet og forsvant inn i glemsel.

Marmoren i en kort radius rundt Harrys føtter forble konstant. All den andre marmoren i gulvet forsvant, veggene og taket forsvant.

Harry sto på en liten sirkel hvit marmor midt i et endeløst felt av stjerner, som brant forferdelig klart og uten opphold. Det var ingen jord, ingen måne, ingen sol som Harry kunne identifisere. Professor Krengle sto der han hadde stått tidligere, flytende midt i stjernefeltet. Melkeveien var allerede synlig som en stor flom av lys, og den vokste seg klarere mens Harrys øyne tilpasset seg mørket.

Synet klemte til rundt Harrys hjerte sterkere enn noe han før hadde sett.

«Er vi … i verdensrommet … ?»

«Nei,» sa professor Krengle. Stemmen var trist, og andektig. «Men det er et sant bilde.»

Harry fikk tårer i øyene. Han tørket dem bort, grundig og raskt; han ville ikke gå glipp av dette på grunn av noe teit vann som sløret synet hans.

Stjernene var ikke lenger små juveler plassert på en enorm fløyelskuppel, som de var på jordas nattehimmel. Her var det ingen himmel over, ingen sfære som omga det hele. Bare prikker av perfekt lys mot perfekt mørke, et uendelig og tomt intet med talløse hull der lys skinte gjennom fra en verden bortenfor som man ikke kunne forestille seg.

I verdensrommet *så* stjernene forferdelig, forferdelig, forferdelig langt borte ut.

Harry fortsatte å tørke øynene sine, på ny og på ny.

«Noen ganger,» sa professor Krengle med en stemme så lav at den nesten ikke var der, «når denne mangelfulle verden virker uvanlig hatefull, undres jeg på om det kunne fin-

nes et annet sted, langt borte, der jeg skulle ha vært. Jeg får ikke til å se for meg hvordan dette stedet kunne være, og hvis jeg ikke en gang kan tenke meg det, så hvordan kan jeg tro på at det eksisterer? Og allikevel er universet så veldig, veldig stort, og kanskje det eksisterer allikevel? Men stjernene er svært, så ufattelig svært langt borte. Og jeg undres hva jeg ville drømme om, hvis jeg sov i en lang, lang periode …»

Selv om det føltes som helligbrøde, klarte Harry å hviske. «Vær så snill å la meg få være her en stund.»

Professor Krengle nikket, der han sto, uten å støtte seg, mot stjernene.

Det var lett å glemme den lille sirkelen av marmor du sto på, og din egen kropp, og bli et punkt av årvåkenhet som kunne ha stått i ro, eller kunne ha beveget seg. Når alle distanser var umulig å beregne var det ingen måte å si det sikkert på.

Dette var en tid av ingen tid.

Og så forsvant stjernene, og klasserommet kom tilbake.

«Beklager,» sa professor Krengle, «men vi får straks besøk.»

«Det er greit,» hvisket Harry. «Det var nok.» Han ville aldri glemme denne dagen, og ikke på grunn av de uviktige tingene som hadde hendt tidligere. Han ville lære å bruke den formelen hvis det så var den siste tingen han noensinne lærte.

Så ble de tunge eikedørene inn til klasserommet sprengt av hengslene, og skled over marmorgulvet med en høy skrikelyd.

«*KVIRINIUS! HVORDAN VÅGER DU!*»

Som et stort tordenvær blåste en eldgammel og mektig trollmann inn i rommet, med et uttrykk av slikt gjennomsiktig raseri på ansiktet at den strenge minen han tidligere hadde vist Harry virket som ingenting.

Harrys hode hadde problemer med å orientere seg et øyeblikk, mens den delen som ønsket å springe skrikende vekk fra den frykteligste tingen den hadde sett, ble borte, og inn kom en del av ham som kunne takle sjokket.

Ingen av Harrys fasetter var glade for å bli avbrutt i stjernetittingen. «Rektor Albus Parsifal –» startet Harry å si med iskald røst.

BANG! Professor Krengles hånd slo hard i pulten. «*Herr Potter!*» bjeffet professor Krengle. «Dette er *rektor ved Galtvort*, og du er kun en ordinær elev. Du vil tiltale ham slik det sømmer seg!»

Harry så på professor Krengle.

Professor Krengle ga Harry et fast blikk.

Ingen av dem smilte.

Humlesnurrs lange steg hadde stoppet ved Harry, der han sto ved opphøyningen, og professor Krengle, som sto ved kateteret. Rektor stirret sjokkert på begge to.

«Jeg beklager,» sa Harry i en høflig og ydmyk tone. «Rektor, takk for at du ønsket å beskytte meg, men professor Krengle gjorde det rette.»

Sakte endret Humlesnurrs uttrykk seg fra noe som ville fordampet stål til bare noe svært sint. «Jeg hørte elever si at denne mannen fikk eldre smygardinger til å gyve løs på deg! At han forbød deg å forsvare deg selv!»

Harry nikket. «Han visste nøyaktig hva som var galt med meg, og han viste meg hvordan jeg kunne fikse det.»

«Harry, *hva er det du snakker om*?»

«Jeg lærte ham hvordan man taper,» sa professor Krengle tørt. «Det er viktig kunnskap å ha med seg i livet.»

Det var åpenbart at Humlesnurr fremdeles ikke forsto, men stemmen hans hadde i det minste senket seg noen hakk. «Harry …» sa han sakte. «Hvis det er noen form for trussel som forsvarsprofessoren har framsatt for å hindre deg fra å klage –»

Din galning, etter i dag av alle dager, tror du virkelig at jeg –

«Rektor,» sa Harry, og forsøkte å se overrasket ut, «det som er galt med meg er *ikke* at jeg holder kjeft om lærere som trår over grensen.»

Professor Krengle klukklo. «Ikke perfekt, herr Potter, men bra nok til å være første dag. Rektor, ble du lenge nok til å høre om de femtien poengene til Ravnklo, eller stormet du av gårde etter å ha hørt første del?»

Et kort uttrykk av uklarhet fór over Humlesnurrs ansikt, fulgt av overraskelse. «Femtien poeng til Ravnklo?»

Professor Krengle nikket. «Han forventet dem ikke, men det virket passende. Fortell professor McSnurp at jeg synes historien om hva herr Potter måtte gjennomgå for å få tilbake poengene som ble tapt vil være en like god måte å få fram hennes poeng på. Herr Potter fortalte meg ingenting. Det er lett å se hvilken del av dagens hendelser som hun står bak, akkurat slik jeg har forstått at det endelige kompromisset var ditt eget forslag. Men jeg lurer på hvordan i all verden herr Potter klarte å få taket på både Slur og deg, før professor McSnurp i sin tur klarte å få taket på ham.»

På en eller annen måte klarte Harry å kontrollere ansiktet sitt. Var det *så* åpenbart for en ekte smygarding?

Humlesnurr kom nærmere Harry, og inspiserte ham. «Du ser litt blek ut, Harry,» sa den gamle trollmannen. Han tittet nøye på Harrys ansikt. «Hva hadde du til lunsj i dag?»

«Hva?» sa Harry, med et hode som boblet i plutselig forvirring. Hvorfor skulle Humlesnurr spørre om frityrstekt lam og brokkoli i tynne skiver når det var en av de *minst* tenkelige grunner til –

Den gamle trollmannen rettet seg opp. «Vel, det samme kan det være, forresten. Jeg tror alt er greit med deg.»

Professor Krengle hostet, høyt og med vilje. Harry tittet på professoren, og så at professor Krengle tittet skarpt på Humlesnurr.

«*A-hem!*» sa professor Krengle igjen.

Humlesnurr og professor Krengle så hverandre inn i øynene, og det virket som om noe gikk fram og tilbake.

«Hvis du ikke forteller det til ham,» sa professor Krengle så, «så gjør jeg det, selv om du gir meg sparken for det.»

Humlesnurr sukket og snudde seg tilbake mot Harry. «Jeg beklager for at jeg invaderte ditt mentale privatliv, herr Potter,» sa rektor formelt. «Jeg hadde ingen annen hensikt enn å undersøke om hvorvidt professor Krengle hadde gjort det samme.»

Hva?

Forvirringen varte akkurat så lenge det tok før Harry forsto hva som hadde skjedd.

«*Du – !*»

«Rolig, herr Potter,» sa professor Krengle. Ansiktet hans var hardt mens han stirret på Humlesnurr.

«Psykomantikk forveksles ofte med sunn sans,» sa rektor. «Men det etterlater seg spor som en annen dyktig psykomantiker kan oppdage. Det var alt jeg så etter, herr Potter, og jeg spurte et irrelevant spørsmål for å være trygg på at du ikke tenkte på noe viktig mens jeg så etter.»

«*Du skulle ha spurt først!*»

Professor Krengle ristet på hodet. «Nei, herr Potter, rektor hadde en viss rett til å være bekymret, og dersom han hadde spurt om lov først ville du ha tenkt på nøyaktig slike ting som du ikke ønsket at han skulle se.» Professor Krengles stemme ble skarpere. «Jeg er mer bekymret, rektor, for at du ikke fant grunn til å si det til ham i etterkant.»

«Du har nå gjort det vanskeligere å få bekreftet at hans mentale privatliv er uforstyrret i framtida,» sa Humlesnurr. Han beæret professor Krengle med et kaldt blikk. «Og jeg undres, hva var intensjonen med det?»

Professor Krengles uttrykk var ubestemmelig. «Det er for mange psykomantikere ved denne skolen. Jeg insisterer på at herr Potter får opplæring i psykoblokking. Vil du tillate at jeg lærer ham opp?»

«Absolutt ikke,» sa Humlesnurr øyeblikkelig.

«Nei, jeg tenkte meg det. Men da, siden *du* har nektet ham min gratis tjeneste, kan *du* få betale for herr Potters opplæring utført av en lisensiert psykoblokk-instruktør.»

«Slike tjenester er ikke billige,» sa Humlesnurr, og tittet på professor Krengle med overraskelse. «Skjønt jeg har visse forbindelser –»

Professor Krengle ristet bestemt på hodet. «Nei. Herr Potter vil spørre sin regnskapsforbindelse ved Flirgott om å anbefale en nøytral instruktør. Med all respekt, rektor; etter hva som har skjedd denne morgenen må jeg protestere på at du og dine venner har tilgang til herr Potters tanker. Jeg må også få insistere på at instruktøren har avlagt et Ubryteløfte om å ikke røpe noe, og at han går med på å bli forglemmet for hver læretime umiddelbart etterpå.»

Humlesnurr rynket panna. «Slike tjenester er *ekstremt* dyre, som du vel er klar over, og jeg må undres hvorfor *du* føler at de er nødvendige.»

«Hvis det er penger som er problemet,» sa Harry,» så har jeg noen ideer for å skaffe til veie store summer penger raskt –»

«Takk, Kvirinius, din klokskap er nå helt åpenbar, og jeg beklager at jeg stilte spørsmål ved den. Det er også til din ære at du har slik omtanke for Harry Potter.»

«Ingen årsak,» sa professor Krengle. «Jeg håper at du ikke vil si noe på at jeg vil gi ham spesiell oppmerksomhet.» Professor Krengles ansikt var nå svært seriøst, og svært ubevegelig.

Humlesnurr tittet på Harry.

«Så det er slik dette må bli …» sa den gamle trollmannen sakte. Noe merkelig kom til i ansiktsuttrykket hans. «Harry … du må innse at hvis du velger denne mannen som din lærer og venn, din første mentor, så vil du på en eller annen måte miste ham i nær framtid, og den måten du mister ham på vil gjøre at du kanskje eller kanskje ikke kan få ham tilbake noensinne.»

Det hadde ikke falt Harry inn. Men det *var* en forbannelse rundt stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster … en som tilsynelatende hadde fungert perfekt i årtier …

«Sannsynligvis,» sa professor Krengle stille, «men han vil ha fullt utbytte av meg så lenge jeg varer.»

Humlesnurr sukket. «Jeg antar at det i det minste er effektivt å gjøre det slik, siden du som forsvarsprofessor *allerede* er fordømt på en eller annen ukjent måte.»

Harry måtte jobbe hardt for å kontrollere ansiktet sitt da han innså hva Humlesnurr faktisk hadde implisert.

«Jeg vil informere madam Knipe om at herr Potter har tillatelse til å anskaffe bøker om psykoblokking,» sa Humlesnurr.

«Det er forberedende treningsøvelser som du må gjøre på egen hånd,» sa professor Krengle til Harry. «Og jeg foreslår at du skynder deg.»

Harry nikket.

«Da forlater jeg dere begge. God kveld,» sa Humlesnurr. Han nikket til både Harry og professor Krengle, og gikk ganske sakte ut av rommet.

«Kan du kaste den formelen en gang til?» sa Harry i det øyeblikket Humlesnurr var borte.

«Ikke i dag,» sa professor Krengle stille, «og ikke i morgen heller, er jeg redd. Det er en svært krevende formel å kaste for meg, skjønt mindre krevende å vedlikeholde den, og derfor foretrekker jeg vanligvis å vedlikeholde den så lenge som mulig. Denne gangen kastet jeg den ved en impuls. Hadde jeg tenkt igjennom det, og innsett at vi kanskje kunne blitt avbrutt –»

Humlesnurr var nå aller lavest på Harrys liste over favorittmennesker i hele verden.

Begge sukket.

«Selv om jeg ender opp med bare å ha sett det denne ene gangen,» sa Harry, «vil jeg aldri holde opp med å være takknemlig overfor deg.»

Professor Krengle nikket.

«Har du hørt om Pioneer-programmet?» sa Harry. «De var sonder som skulle fly nær forskjellige planeter og ta bilder. To av sondene ville ende opp i baner som ville føre dem ut av solsystemet og inn i interstellart verdensrom. Så de plasserte en gullplakett på sondene, med et bilde av en mann, og en kvinne, og en tegning som viste hvordan man kan finne vår Sol i galaksen.»

Professor Krengle var stille et øyeblikk, så smilte han. «Si meg, herr Potter, kan du gjette på hva slags ting som gikk gjennom tankene mine da jeg var ferdig med å sette sammen lista over trettisju ting jeg aldri ville gjøre som mørk herre? Plasser deg selv i mine sko – sett deg selv i mitt sted – og gjett.»

Harry så for seg ham selv sitte og se over en liste med trettisju ting han aldri ville gjøre med en gang han ble en mørk herre.

«Du bestemte deg for at hvis du var nødt til å følge *hele* lista *hele* tida, så ville det ikke være stort poeng i å bli en mørk herre fra starten av,» sa Harry.

«*Nettopp,*» sa professor Krengle. Han gliste. «Så nå skal jeg bryte regel to – som rett og slett lød 'ikke skryt' – og fortelle deg om noe jeg har gjort. Jeg kan ikke se at denne kunnskapen kan gjøre noe skade. Og jeg mistenker sterkt at du uansett ville ha tenkt deg fram til det, når vi blir bedre kjent. Uansett … Jeg ønsker din ed på at du aldri skal snakke om det jeg nå skal si deg.»

«Du har den!» Harry hadde på følelsen at dette kom til å bli en virkelig godbit.

«Jeg abonnerer på et gompemagasin som holder meg informert om framskrittene innen romfart. Jeg hørte ikke om Pioneer 10 før de rapporterte om utskytingen. Men da jeg fant ut at Pioneer 11 også ville forlate solsystemet for alltid,» sa professor Krengle, med det bredeste gliset Harry hittil hadde sett, «så snek jeg meg inn i NASA, gjorde jeg, og jeg kastet en fortryllende liten formel på den fortryllende gullplaketten, som vil få den til å vare ganske mye lenger enn den ellers ville ha gjort.»

…

…

…

«Ja,» sa professor Krengle, som nå så omtrent ti meter høyere ut, «jeg tenkte meg at det var omtrent slik du ville reagere.»

…

…

…

«Herr Potter?»

«… jeg kan ikke komme på noe å si.»

«'Du vinner' virker passende,» sa professor Krengle.

«Du vinner,» sa Harry umiddelbart.

«Ser du?» sa professor Krengle. «Vi kan bare forestille oss hvilken enorm mengde trøbbel du ville ha havnet i om du ikke hadde vært i stand til å si det.»

Begge lo.

En oppfølgingstanke dukket opp hos Harry. «Du la ikke til noe ekstra informasjon på plaketten, gjorde du?»

«Ekstra informasjon?» sa professor Krengle, og hørtes ut som om denne ideen aldri hadde slått ham og at han syntes den var interessant.

Hvilket gjorde Harry ganske mistenksom, tatt i betraktning at det hadde tatt mindre enn ett minutt for *Harry* å komme på det.

«Kanskje du inkluderte en holografisk melding som i *Star Wars*?» sa Harry. «Eller … hmmm … et portrett ser ut til å kunne lagre hele informasjonsmengden til en menneskehjerne … du kunne ikke ha lagt til ekstra vekt til sonden, men kanskje du kunne gjort en del av den om til et portrett av deg selv? Eller du fant en frivillig som var døden nær av en livstruende sykdom, snek vedkommende inn i NASA, og kastet en formel som ville sikre at vedkommendes spøkelse endte opp i plaketten –»

«Herr Potter,» sa professor Krengle, med plutselig skarphet i stemmen, «en formel som krever et menneskes død ville definitivt bli klassifisert av Magidepartementet som Svartekunst, uansett omstendighet. Ingen bør høre at elever snakker om slikt.»

Og den forbløffende tingen omkring den måten professor Krengle sa det på var hvor perfekt det vedlikeholdt en sannsynlig grunn til å nekte. Det hadde blitt sagt i nøyaktig riktig tone for en som ikke var villig til å diskutere slike ting og mente at elever burde holde seg unna dem. Harry *visste* ærlig talt ikke om professor Krengle bare ventet med å diskutere det til etter at Harry hadde lært å beskytte sinnet sitt.

«Oppfattet,» sa Harry. «Jeg vil ikke nevne denne ideen for andre.»

«Vennligst vær diskret rundt hele temaet, herr Potter,» sa professor Krengle. «Jeg foretrekker å gå gjennom livet uten å tiltrekke meg offentlighetens interesse. Du vil ikke finne noe i avisene om Kvirinius Krengle før jeg bestemte meg for at det var på tide å undervise i forsvar mot svartekunster på Galtvort.»

Det virket litt trist, men Harry forsto. Så innså han hva det innebar. «Okei, så nøyaktig hvor mange dødskule ting *har* du gjort som ingen andre vet om –»

«Åh, et par,» sa professor Krengle. «Men nå tror jeg det holder i massevis for i dag, herr Potter; jeg må tilstå at jeg føler meg litt sliten –»

«Jeg forstår. Og *tusen takk* skal du ha. For *alt.*»

Professor Krengle nikket, men han lente seg tyngre mot kateteret nå.

Harry forlot rommet hurtig.

29.
RASJONALISERING

Hermine Grang hadde vært bekymret for om hun begynte å bli Ond.

Forskjellen mellom God og Ond var vanligvis enkel å få tak på; hun hadde aldri forstått hvorfor andre mennesker hadde så mye problemer med dette. 'God,' ved Galtvort, var professor Pirrevimp og professor McSnurp og professor Stikling; 'ond' var professor Slur og professor Krengle og Draco Malfang. Harry Potter … var en av de uvanlige tilfellene der du ikke kunne bestemme deg bare ved å se etter. Hun prøvde fremdeles å finne ut av hvor han hørte til.

Men når det gjaldt henne selv …

Hermine hadde *for mye moro* med å knuse Harry Potter.

Hun hadde gjort det bedre enn ham i hvert eneste fag de hadde undervisning i. (Unntatt sopelimer, men det var omtrent som gymtimer og telte ikke.) Hun hadde fått *virkelige* huspoeng omtrent hver dag i deres første uke, ikke for merkelige heltegreier, men *smarte* ting som å lære nye formler kjapt og hjelpe andre elever. Hun visste at den typen huspoeng var bedre, og best av alt, Harry Potter visste det også. Hun kunne se det i øynene hans hver gang hun vant nok et *ekte* huspoeng.

Hvis du var God, var det ikke meningen at du skulle like det å vinne så godt som dette.

Det hadde startet den dagen de satt på toget, skjønt det hadde tatt litt tid før virvelvinden fikk roet seg. Det var ikke før senere på kvelden at Hermine hadde begynt å innse akkurat *hvor mye* hun hadde latt den gutten overkjøre seg.

Før hun hadde møtt Harry Potter, hadde hun ikke hatt noen andre hun hadde hatt lyst til å knuse. Hvis noen ikke gjorde det like bra som henne i timene, var det hennes jobb å hjelpe dem, ikke å gni det inn. Det var det det innebar å være God.

Mens nå …

… nå *vant* hun, Harry Potter vred seg hver gang hun fikk et nytt huspoeng, og det var *så* gøy; foreldrene hennes hadde advart henne mot narkotika, og hun hadde en mistanke om at dette var *mye morsommere* enn det.

Hun hadde alltid likt smilene som lærerne ga henne når hun gjorde noe rett. Hun hadde alltid likt å se de lange rekkene av sjekkmerker på en perfekt besvart prøve. Men nå, når hun gjorde det bra i klassen, så ville hun tilfeldigvis snu seg rundt og få et glimt av Harry Potter som skar tenner, og det ga henne lyst til å bryte ut i sang som i en Disney-film.

Det var Ondt, var det ikke?

Hermine hadde fryktet at hun holdt på å bli Ond.

Og så hadde hun fått en tanke som tørket vekk all frykten.

Hun og Harry holdt på å ende opp i en Romanse! Naturligvis! Alle visste hva det betydde når en gutt og ei jente begynte å krangle hele tida. De *flørtet* med hverandre! Det var ikke noe Ondt ved *det.*

Det kunne definitivt ikke være tilfelle at hun bare *nøt* å slå den kunnskapsmessige livsskiten ut av den mest berømte eleven på skolen, en som var *i* bøker og som *snakket* som bøker, gutten som på en eller annen måte hadde overvunnet Den mørke herren og til og med knust professor *Slur* som et trist lite insekt, gutten som var, som professor Krengle ville ha sagt, dominant, over samtlige førsteklassinger i Ravnklo *utenom* Hermine Grang, som fullstendig *knuste* Gutten-som-overlevde i alle timer utenom sopelimer.

Fordi det ville vært Ondt.

Nei. Det var Romanse. Selvsagt. Det var *derfor* de kranglet og konkurrerte.

Hermine var glad for at hun hadde funnet dette ut i tide i dag, da Harry ville tape boklesingskonkurransen deres, som *hele skolen* visste om, og hun hadde en sterk trang til å *danse* i ren overstrømmende lykke av denne grunn.

Det var 14.45 på lørdag ettermiddag, og Harry Potter hadde halve Bathilda Bangs *Magihistorie* igjen å lese, og hun tittet på armbåndsuret sitt mens det tikket forferdelig sakte mot 14.47.

Og hele Ravnklostua så på.

Det var ikke bare førsteklassingene; nyheten hadde spredd seg som ild i tørt gress, og godt og vel halve Ravnklo hadde samlet seg der, presset inn i sofaer og lent mot bokhyller og sittende på armlener på stolene. Alle seks prefekter var der, inkludert topptillitsjenta ved Galtvort. Noen hadde vært nødt til å kaste en luftfriskningsformel bare for å sørge for nok oksygen. Og summingen av samtaler hadde dødd ut, den hadde gått over til hvisking, som nå hadde stilnet hen fullstendig.

14.46.

Spenningen var nesten ikke til å holde ut. Hvis det hadde vært noen annen, *noen som helst* annen, ville hans tap ha vært klart allerede.

Men dette var Harry Potter, og du kunne ikke helt utelukke muligheten for at han, en eller annen gang de neste sekundene, ville løfte en hånd og knipse i fingrene.

Med plutselig skrekk innså hun at Harry Potter kanskje var i stand til akkurat det. Det ville være *akkurat likt ham* å *allerede ha blitt ferdig* med siste halvpart av boka på et tidligere tidspunkt …

Det svimlet for Hermine. Hun prøvde å tvinge seg selv til å puste, og fant ut at hun rett og slett ikke klarte det.

Ti sekunder igjen, og han hadde fremdeles ikke løftet hånda.

Fem sekunder igjen.

14.47.

Harry Potter plasserte møysommelig et bokmerke i boka, lukket den, og la den til side.

«Jeg ønsker å bemerke, for ettertida,» sa Gutten-som-overlevde med tydelig stemme, «at jeg bare hadde en halv bok igjen, og at jeg har møtt et visst antall uventede forsinkelser –»

«*Du tapte!*» hylte Hermine. «Du gjorde det! Du *tapte konkurransen vår!*»

Det var en felles utpusting idet alle startet å puste igjen.

Harry Potter ga henne et Blikk av Flammende Ild, men hun fløt i en aura av ren hvit lykke, og ingenting kunne røre henne.

«*Innser du hva slags uke jeg har hatt?*» sa Harry Potter. «Et hvilket som helst mindre vesen ville ha hatt problemer med å lese åtte barnebøker!»

«*Du* satt tidsgrensen.»

Harrys Blikk av Flammende Ild ble enda hetere. «Det var ikke mulig for meg å vite, logisk sett, at jeg måtte redde hele skolen fra professor Slur, eller å bli jult opp i forsvarstimen, og hvis jeg fortalte deg hvordan jeg mistet all tida mellom klokka fem og middag på torsdag ville du tro jeg var gal –»

«Nei, *huff* da, det høres som om *noen* falt for *planleggingsfeilen.*»

Rent sjokk vistes på Harrys ansikt.

«Åh, det minner meg på noe, jeg er ferdig med å lese den første stabelen av bøker du lånte meg,» sa Hermine med sitt aller beste uskyldige blikk. Et par av dem hadde vært skikkelig vriene, også. Hun lurte på hvor lang tid det hadde tatt *ham* å bli ferdig med dem.

«En dag,» sa Gutten-som-overlevde, «når de fjerne etterkommerne av *Homo sapiens* ser tilbake i galaksens historie og lurer på hvordan alt gikk så galt, vil de konkludere med at det hele startet da noen lærte Hermine Grang å lese.»

«Men du taper fremdeles,» sa Hermine. Hun holdt en finger opp på haken og så ettertenksom ut. «Nå, jeg lurer på nøyaktig hva du har tapt?»

«*Hva?*»

«Du tapte veddemålet,» forklarte Hermine, «så du må betale en innsats.»

«Jeg husker ikke at jeg gikk med på noe sånt!»

«Virkelig?» sa Hermine Grang. Hun plasserte et tankefullt uttrykk på ansiktet. Så, som om hun nettopp kom på det, «Da tar vi en avstemming. Alle i Ravnklo som synes at Harry Potter må betale, løfter en hånd.»

«*Hva?*» skrek Harry Potter igjen.

Han spant rundt, og så at han nå var omgitt av et hav med armer som reiste seg i været.

Og hvis Harry Potter hadde sett *nøyere etter*, ville han ha lagt merke til at fryktelig mange av tilskuerne var jenter, og at praktisk talt samtlige hunkjønn i rommet hadde hånda løftet.

«Stopp!» klaget Harry Potter. «Dere vet ikke hva hun kommer til å spørre om! *Innser* dere ikke hva hun gjør? Hun kommer til å få dere til å binde dere på forhånd, og så vil konformitetspresset få dere til å være enige med hva det nå enn er hun sier etterpå!»

«Slapp av,» sa prefekten Pernille Klarvang. «Hvis hun spør om noe urimelig, så kan vi ombestemme oss. Ikke sant, alle sammen?»

Og det kom ivrige nikk fra alle jentene som Pernille Klarvang på forhånd hadde fortalt om Hermines plan.

*
*

En figur smøg seg stille gjennom de kjølige hallene i Smygards fangehull. Han var ment å være til stede i et visst rom klokka seks på ettermiddagen, for å møte en viss noen, og hvis det i det hele tatt var mulig å være tidlig ute, ønsket han å være det for å vise respekt.

Men da hånda hans tok i dørklinken og åpnet døra inn til det mørke, stille, ubrukte klasserommet, sto det allerede en silhuett der blant radene av støvete, gamle pulter. En silhuett som holdt en kort, grønn, glødende stav, som kastet et blekt lyst som knappest opplyste selv den som holdt den, enn si det omliggende rommet.

Lyset fra gangen ble borte i det døra lukket og låste seg bak ham, og Dracos øyne begynte prosessen med å tilpasse seg den svake gløden.

Silhuetten vendte seg sakte for å iaktta ham, og viste et ansikt i skygger, kun delvis opplyst av det merkelige, grønne lyset.

Draco likte dette møtet allerede. Behold det kalde, grønne lyset, gjør dem begge høyere, gi dem hetter og masker, flytt dem fra et klasserom til en kirkegård, og det ville være akkurat som starten på halvparten av de historiene fars venner fortalte om dødseterne.

«Jeg vil at du skal vite, Draco Malfang,» sa silhuetten i dødelig kjølig tonefall, «at jeg ikke skylder på deg for mitt nylige nederlag.»

Draco åpnet munnen for å protestere, uten en gang å tenke over det; det var da ingen som helst grunn til at han *skulle* ha noen skyld –

«Det skyldtes, mer enn noe annet, min egen dumskap,» fortsatte figuren i skyggen. «Det var mange andre ting jeg kunne ha gjort, ved hvert trinn langs veien. Du ba meg ikke om å gjøre *nøyaktig* det jeg gjorde. Du bare ba om hjelp. Det var jeg som, uklokt, valgte denne bestemte metoden. Men faktum gjenstår, jeg tapte konkurransen med en halv bok. Handlingene til din kjæle-idiot, og tjenesten du ba om, og, ja, min egen idioti i å utføre det, fikk meg til å *tape tid.* Mer tid enn du vet om. Tid som, viste det seg, var kritisk. Faktum er, Draco Malfang, at hvis du ikke hadde spurt om denne tjenesten, *ville* jeg ha vunnet. Og ikke … istedenfor … *tapt.*»

Draco hadde allerede hørt om Harrys nederlag, og betalingen Grang hadde forlangt av ham. Nyheten hadde spredt seg raskere enn noen ugle kunne ha båret den.

«Jeg forstår,» sa Draco. «Jeg beklager.» Det var ikke annet han *kunne* si hvis han ønsket at Harry Potter skulle bli vennen hans.

«Jeg ber ikke om forståelse eller sorg,» sa den mørke silhuetten, fremdeles med denne dødelige kulden. «Men jeg har nettopp tilbragt to hele timer i Hermine Grangs nærvær, ikledt slikt tøy som ble gitt meg; og vi besøkte slike fascinerende steder i Galtvort som et lite brusende fossefall av noe jeg syntes så ut som snørr, fulgt av et antall andre jenter som insisterte på å utføre slike hjelpsomme aktiviteter som å strø vår sti med transfigurerte kronblader av rose. Jeg har vært på et stevnemøte, ætling av Malfang. Mitt første stevnemøte. *Og når jeg ber om en tjeneste til gjengjeld, så skal du utføre den.*»

Draco nikket alvorlig. Før han kom hadde han gjort den nødvendige forberedelsen det var å ta rede på hver minste detalj om Harrys stevnemøte, slik at han kunne gjøre unna all den hysteriske latteren i god tid før møtet, og ikke ville gjøre den grove tabben det ville være å knise hysterisk akkurat her og nå til han mistet bevisstheten.

«Tror du,» sa Draco, «at noe trist bør hende med Grang-jenta –»

«Spre ordet i Smygard at Grang-jenta er *min*, og at hvis noen blander seg i *mine* affærer, så vil deres rester bli spredt ut over et område stort nok til å inkludere tolv forskjellige talespråk. Og siden jeg ikke er i Griffing, og bruker *kløkt* istedenfor et umiddelbart frontalangrep, burde de ikke få panikk hvis de ser at jeg smiler til henne.»

«Eller hvis du observeres på et stevnemøte nummer to?» sa Draco, og tillot en liten smule skeptisisme i stemmen.

«*Det blir ikke et stevnemøte nummer to,*» sa den grønn-opplyste silhuetten i en stemme så fryktelig at den hørtes ut som, ikke bare en dødseter, men som Alekto Misfall den ene gangen akkurat før far ba ham om å 'holde opp, du er ikke Den mørke herren.'

Selvsagt *var* det fremdeles en ung gutts lyse stemme, før stemmeskiftet, og når du kombinerte det med de *faktiske ordene*, så, vel, det fungerte ikke. Hvis Harry Potter faktisk *ble* den neste mørke herren en dag, ville Draco bruke en tanketank til å lagre en kopi av dette minnet på et trygt sted, og Harry ville aldri våge å forråde ham.

«Men la oss snakke om lykkeligere ting,» sa den grønnskyggede figuren. «La oss snakke om kunnskap og om makt. Draco Malfang, la oss snakke om Vitenskap.»

«Ja,» sa Draco. «La oss snakke.»

Draco lurte på hvor mye av hans eget ansikt som kunne sees, og hvor mye som var i skyggene, i det merkelige grønne lyset.

Og selv om Draco holdt ansiktet sitt seriøst, var det et smil i hjertet hans.

Endelig hadde han en virkelig voksen konversasjon.

«Jeg tilbyr deg makt,» sa den skyggekledte figuren, «og jeg vil fortelle deg om denne makten, og dens pris. Makten kommer fra å vite virkelighetens form, og gjennom det, kontrollere den. Det du kan forstå, kan du styre, og dét er nok makt til å kunne gå på månen. Prisen for denne makten er at du må lære å stille spørsmål om naturen, og det som vanskeligere er, du må akseptere naturens svar. Og du må godta hva resultatene

betyr, når resultatene forteller deg at du tar feil. Du blir nødt til å *lære å tape*, ikke mot meg, men mot naturen. Når du oppdager at du diskuterer med virkeligheten vil du være nødt til å la virkeligheten vinne. Du vil finne dette smertefullt, Draco Malfang, og jeg vet ikke om du er sterk nok i så henseende. Når du nå kjenner prisen, er det fremdeles ditt ønske å lære den menneskelige makt?»

Draco trakk pusten dypt. Han hadde tenkt igjennom dette. Og det var vanskelig å se hvordan han kunne svare på noen annen måte. Han var instruert om å følge opp enhver mulighet for å oppnå vennskap med Harry Potter. Dette var bare å *lære*, dette innebar ikke at han lovet å *gjøre* noe. Han kunne alltids stoppe timene når som helst …

Det var definitivt en hel del ting ved denne situasjonen som fikk det til å virke som en felle, men ærlig talt, Draco kunne ikke se hvordan dette kunne gå galt.

Pluss at Draco faktisk kunne ha ganske god lyst til å herske over verden.

«Ja,» sa Draco.

«Ypperlig,» sa figuren i skyggene. «Jeg har hatt en ganske *travel uke*, og det vil ta litt tid å sette sammen fagplanen din –»

«Jeg har en god del ting jeg må gjøre selv, for å konsolidere min posisjon i Smygard,» sa Draco, «for ikke å snakke om lekser. Kanskje vi bare skulle starte i oktober?»

«Høres fornuftig ut,» sa skyggen i kappen, «men det jeg mente å si, er at for å kunne sette sammen fagplanen din, må jeg vite hva jeg skal lære deg. Der har jeg tre ideer. Den første er at jeg lærer deg om menneskets sinn og hjerne. Den andre er at jeg lærer deg om det fysiske universet, de kunstene som ligger på veien til å besøke månen. Dette inneholder en god del tall, men for visse typer hoder er disse tallene vakrere enn noe annet Vitenskap kan lære bort. Liker du tall, Draco?»

Draco ristet på hodet.

«Da bortfaller den. Du vil lære matematikk etter hvert, men ikke fra starten av, tror jeg. Den tredje ideen er at jeg lærer deg om genetikk og evolusjon og arv, det du ville kalle blod –»

«Den,» sa Draco.

Figuren nikket. «Jeg tenkte meg at du ville si noe slikt. Men jeg tror at dette vil være den mest smertefulle veien for deg, Draco. Hva hvis din familie og dine venner, blodpuristene, sier en ting, og du finner at de eksperimentelle testene sier en annen?»

«Da vil jeg finne ut hvordan jeg kan få de eksperimentelle testene til å gi *riktig* svar!»

Det var en liten pause, mens den skyggelagte figuren sto der med munnen åpen en kort stund.

«Ehh,» sa figuren. «Det er ikke akkurat slik det fungerer. Det var det jeg forsøkte å advare deg om, Draco. Du *kan ikke* få svaret til å bli slik du vil at det skal bli.»

«Du kan *alltid* få svaret til å bli slik du vil at det skal bli,» sa Draco. Dette var praktisk talt det første hans privatlærere hadde fortalt ham. «Det er bare et spørsmål om å finne de rette argumentene.»

«Nei,» sa skyggene, med en stemme som økte i frustrasjon, «nei, nei, nei! Da får du *feil* svar, og du kommer deg ikke til månen på den måten! Naturen er ikke en person, du kan ikke lure den til å tro på noe annet! Hvis du forsøker å si at månen er laget av ost, så kan du argumentere så mye du vil, men det kommer ikke til å endre månen! Det du snakker om er *rasjonalisering,* som å starte med papirark, gå rett ned til nederste linje, og skriver ned, 'og *derfor* er månen laget av ost', og så bevege deg oppover og skrive en mengde smarte argumenter. Men enten er månen laget av ost, eller så er den ikke det. Det øyeblikket du skrev nederste linje var svaret allerede riktig eller allerede feil. Hvorvidt hele arket ender opp med riktig konklusjon eller feil konklusjon er avgjort idet du skriver den nederste linjen. Hvis du prøver å velge mellom to dyre kofferter, og du liker den skinnende, så spiller det ingen rolle hva slags smarte argumenter du finner på for å kjøpe den – den *virkelige* regelen du brukte for å *velge hvilken koffert du skulle argumentere for* var 'velg den skinnende', og uansett hvor effektiv den regelen måtte være for å velge en god koffert, så er det den typen koffert du kommer til å få. Rasjonalitet *kan ikke* brukes for å argumentere for en bestemt side, det kan bare brukes for å bestemme hvilken side du skal argumentere for. Vitenskap er ikke til for å *overbevise* noen om at blodpuristene har rett. Det er *politikk!* Makten i vitenskap kommer fra å *finne ut hvordan naturen virkelig er, og som ikke kan forandres ved hjelp av argumenter!* Det vitenskap *kan* gjøre er å fortelle oss *hvordan blod virkelig fungerer*, hvordan trollmenn virkelig arver sine krefter fra sine foreldre, og hvorvidt gompefødte virkelig er svakere eller sterkere –»

«*Sterkere!*» sa Draco. Han hadde forsøkt å følge med på framleggingen, med en forundret rynke i panna; han kunne se hvordan det *på en måte* ga mening, men det var definitivt helt annerledes enn noe han hadde hørt om tidligere. Og så hadde Harry Potter sagt noe som Draco slett ikke kunne la passere. «Du tror gompefødte er *sterkere?*»

«Jeg tror ingenting,» sa figuren i skyggene. «Jeg vet ingenting. Jeg tenker ingenting. Min bunnlinje er ennå ikke skrevet. Jeg har tenkt til å finne ut hvordan man kan teste den magiske styrken til gompefødte, og den magiske styrken til renblodede. Hvis mine tester forteller meg at gompefødte er svakere, så vil jeg tro at de er svakere. Hvis mine tester forteller meg at gompefødte er sterkere, så vil jeg tro at de er sterkere. Ved å vite disse og andre sannheter, vil jeg få en viss andel makt –»

«Og du forventer at *jeg* skal tro på det, uansett hva du sier?» spurte Draco hett.

«Jeg forventer at du skal gjennomføre testene *personlig,*» sa den skyggelagte figuren stille. «Er du redd for hva *du* vil kunne komme til å finne?»

Draco stirret på skyggen en stund, med smale øyne.

«Fin felle, Harry,» sa han. «Den må jeg huske, den var ny for meg.»

Skyggefiguren ristet på hodet. «Det er ikke en felle, Draco. Husk – jeg *vet ikke* hva vi kommer til å finne ut. Men du kan ikke forstå universet ved å diskutere med det, eller å be det om å komme tilbake med et annet svar neste gang. Når du tar på deg en vitenskapsmanns kapper, må du glemme all politikk og alle argumenter og alle fraksjoner og

sider; du må stilne de tankene du desperat holder fast ved, og bare ønske å få høre hva naturen svarer.»

Skyggefiguren tok en pause. «De fleste klarer ikke å gjøre dette. Det er derfor dette er så vanskelig. Er du sikker på at du ikke heller vil lære mer om hjernen?»

«Og hvis jeg forteller deg at jeg heller vil lære om hjernen,» sa Draco, med hard stemme, «så kommer du til å gå rundt og fortelle folk at jeg var redd for hva jeg kunne komme til å finne ut.»

«Nei,» sa den kappekledte figuren. «Jeg vil ikke gjøre ting av den art.»

«Men det kunne tenkes at du gjorde den samme typen tester på egen hånd, og hvis du kommer fram til feil svar, ville jeg ikke være der for å kunne si noe før du viste det fram til andre.» Dracos stemme var fremdeles hard.

«Jeg ville fremdeles spørre deg først, Draco,» sa figuren stille.

Draco stoppet opp. Han hadde ikke forventet det, han trodde han hadde oppdaget fellen, men … «Du *ville* virkelig det?»

«Selvsagt. Hvordan skulle *jeg* kunne vite hvem vi kunne presse ut, eller hva vi kunne be dem om? Draco, jeg sier igjen at dette ikke er en felle jeg setter for deg. I det minste ikke for deg personlig. Hvis din politiske mening var annerledes, ville jeg sagt, hva hvis testene viser at de renblodede er sterkere?»

«Virkelig.»

«*Ja!* Dette er prisen *alle* må betale for å bli en vitenskapsmann!»

Draco løftet hånda og ba om en pause.

Figuren i skygger, opplyst av grønt lys, ventet.

Men det tok ikke så veldig lang tid å tenke igjennom det. Hvis du bare så bort fra alle de forvirrende delene … så planla Harry Potter å rote rundt i noe som kunne forårsake en gigantisk politisk eksplosjon, og det ville være galskap å bare gå sin vei og la ham gjøre det på egen hånd. «Vi studerer blod,» sa Draco.

«*Ypperlig,*» sa figuren, og smilte. «Gratulerer med å være villig til å stille spørsmålet.»

«Takk,» sa Draco, og klarte ikke helt å holde ironien borte fra stemmen.

«Hei, trodde du det ville være *enkelt* å reise til månen? Vær glad for at dette bare involverer at du må endre tankegang en gang iblant, og ikke et menneskelig offer!»

«Menneskelig offer ville da vært *så* mye lettere.»

En kort pause, og så nikket figuren. «Godt poeng.»

«Hør her, Harry,» sa Draco uten mye håp, «jeg trodde ideen var å ta alle ting som gomper vet, og kombinere dem med ting som trollmenn vet, og bli herskere over begge verdener. Ville det ikke være mye enklere å bare studere alle ting som gomper *allerede* har funnet ut, som de månegreiene, og bruke *den* makten –»

«*Nei,*» sa figuren med en skarp hoderisting, noe som skapte en bevegelse av grønne skygger rundt nesen og øynene. Stemmen hans ble streng. «Hvis du ikke kan lære den vitenskapelige kunst det er å godta virkeligheten, så *må jeg absolutt ikke* fortelle deg hva

den aksepten har oppdaget. Det ville være som om en mektig trollmann fortalte deg om de portene som ikke må åpnes, og de seglene som ikke må brytes, før du hadde vist din intelligens og disiplin ved å overleve de mindre farene.»

Draco grøsset ufrivillig. Han visste at det hadde vært synlig selv i det svake lyset. «Greit,» sa Draco, «jeg forstår.» far hadde nevnt det samme for ham mange ganger. Når en mektig trollmann fortalte deg at du ikke var klar for å få vite noe, så undersøkte du ikke den saken nærmere dersom du ønsket å leve.

Figuren bøyde hodet. «Definitivt. Men det er også noe annet du bør forstå. De første vitenskapsmenn manglet dine tradisjoner, siden de var gomper. I begynnelsen forsto de ikke at noe kunnskap kunne være farlig, og mente at alle ting burde kunne diskuteres fritt. Når søkene deres ga farlige svar, så fortalte de sine politikere om ting som burde ha vært holdt hemmelige – ikke se sånn ut, Draco, det var ikke ren dumhet. De måtte være ganske smarte for å finne disse hemmelighetene i første omgang. Men de var gomper, det var første gang de hadde funnet noe *virkelig* farlig, og de kom *ikke* fra en tradisjon der slikt skulle holdes hemmelig. Det var krig, og vitenskapsmennene på den ene siden var bekymret for at hvis de *ikke* sa noe, så kunne vitenskapsmennene hos *fienden* fortelle det til *sine* politikere først …» Stemmen sporet av litt. «De ødela ikke verden. Men det var nære på. Og *vi* skal ikke gjenta den feilen.»

«Enig,» sa Draco, med svært fast stemme. «Det skal vi ikke. Vi er trollmenn, og det å studere vitenskap gjør oss ikke til gomper.»

«Som du sier,» sa den grønn-opplyste silhuetten. «Vi vil etablere vår *egen* vitenskap, en magisk vitenskap, og den vitenskapen vil ha smartere tradisjoner helt fra starten av.» Stemmen ble hard. «Kunnskapen jeg deler med deg vil bli lært bort sammen med disiplinen å akseptere sannheten; nivået på kunnskapen vil ha sammenheng med dine framskritt innen den disiplinen, og du skal ikke dele kunnskapen med andre som ikke har lært denne disiplinen. Aksepterer du det?»

«Ja,» sa Draco. Hva skulle han liksom ha gjort, sagt nei?

«Bra. Og det du oppdager for deg selv, vil du holde for deg selv, med mindre du tror andre vitenskapsmenn er klare for å få vite det. Det vi gjør deler vi oss imellom; vi vil ikke fortelle det til verden med mindre vi er enige om at det er trygt at verden får vite det. Og uansett hva vår egen politiske holdning er, og uansett våre egne forbindelser, så vil vi *alle* straffe *alle* av oss som avslører farlig magi eller gir bort farlige våpen, uansett hva slags krig som pågår. Fra denne dagen av vil dette være tradisjonen og loven i vitenskap blant trollmenn. Er vi enige om det?»

«Ja,» sa Draco. Faktisk *begynte* dette å høres temmelig attraktivt ut. Dødseterne hadde forsøkt å ta makt ved å være mer skremmende enn alle andre, og de hadde ikke faktisk vunnet ennå. Kanskje det var på tide å forsøke å herske ved å bruke hemmeligheter istedenfor. «Og vår gruppe arbeider i det skjulte så lenge som mulig, og alle i gruppa må akseptere våre regler.»

«Så klart. Selvsagt.»

En veldig kort pause.

«Vi kommer til å trenge bedre kapper,» sa skyggefiguren, «med kule hetter og sånt –»

«Jeg tenkte *akkurat* det samme!» sa Draco. «Vi trenger ikke hele kappesett, da, bare overkapper. Jeg har en venn i Smygard, hun kan ta målene dine –»

«Ikke fortell henne hva det skal brukes *til*, da –»

«Jeg er ikke *dum!*»

«Og ingen masker foreløpig, ikke når det bare er deg og meg –» sa skyggefiguren.

«Enig! Men senere burde vi ha en eller annen form for bestemt merke som alle våre tjenere må bære, Vitenskapens Merke, som for eksempel en slange som spiser månen, avbildet på høyre arm –»

«Det kalles en doktorgrad, og ville ikke det gjøre det altfor lett å identifisere våre folk?»

«Hæ?»

«Jeg mener, hva hvis noen bare, 'ok, alle bretter opp høyre kutteerme', og vår fyr bare, 'oi sann, beklager, ser ut som om jeg er en spion, gitt' –»

«*Glem at jeg sa noe,*» sa Draco, som plutselig svettet over absolutt hele kroppen. Han trengte en distraksjon, kjapt – «Og hva kaller vi oss selv? Vitenskapseterne?»

«Nei,» sa skyggefiguren sakte. «Det høres ikke helt riktig ut …»

Draco gned den kappekledte armen over panna, og tørket vekk perler av fuktighet. Hva hadde Den mørke herren *tenkt på* med det merket? Far hadde sagt at Mørkets herre var *smart!*

«Jeg har det!» sa skyggefiguren plutselig. «Du kommer ikke til å forstå det ennå, men stol på meg, det passer.»

Akkurat nå ville Draco ha gått med på 'Malfang-mumserne' så lenge temaet ble endret. «Hva er det?»

Og stående midt blant de støvete pultene i et ubrukt klasserom i Galtvorts fangekjeller, spredte den grønnopplyste silhuetten av Harry Potter armene sine dramatisk ut og sa, «Denne dagen skal markere starten på … *Den bayesiske konspirasjonen*.»

*
*

En figur ruslet sliten og stille gjennom Galtvorts ganger i retning Ravnklo.

Harry hadde gått til middag rett fra møtet med Draco, og vært til stede ved middagen knapt lenge nok til å gafle i seg et par raske munnfuller mat før han gikk til sengs.

Klokka var ennå ikke sju om ettermiddagen, men det var godt etter sengetid for Harry. Han hadde innsett *forrige* natt at han ikke ville være i stand til å bruke tidsvenderen på lørdag før etter at boklesingskonkurransen allerede var over. Men kan kunne

fremdeles bruke tidsvenderen på *fredag* kveld, og få mer tid på den måten. Så Harry hadde tvunget seg selv til å holde seg våken til klokka ni på fredag, da det beskyttende skallet åpnet seg; og så brukt de fire gjenværende timene på tidsvenderen til å gå tilbake til klokka fem og kollapse i senga. Han hadde våknet opp rundt to natt til søndag, slik som planlagt, og så lest tolv timer i strekk … og det hadde fremdeles ikke holdt. Og nå ville Harry komme seg til sengs ganske tidlig de neste dagene, helt til søvnsyklusen var på rett kjøl igjen.

Portrettet på døra spurte Harry en idiotisk gåte ment for elleveåringer. Han besvarte den helt uten at ordene passerte innom bevisstheten hans, og så stavret han seg opp til dørene til sovesalen, skiftet til pysj og datt over ende i senga.

Og fant ut at puta hans virket heller klumpete.

Harry stønnet. Han satte seg motvillig opp, vred seg rundt i senga og løftet opp puta.

Dette avslørte en lapp, to gullgalleoner, og ei bok med tittelen *Psykoblokking: De Skjulte Kunste.*

Harry tok opp lappen og leste:

Ai ai ai, du vet jaggu hvordan du skal havne i bråk, og raskt, også. Faren din var ingenting mot deg.

Du har fått deg en mektig fiende. Slur har lojaliteten til hele Smygard; han både beundres og fryktes. Du kan fra nå av ikke stole på noen i det huset, enten de kommer til deg tilsynelatende redde eller vennlige.

Fra nå av må du ikke møte Slurs øyne. Han er en psykomantiker og kan lese tankene dine hvis du gjør det. Jeg har lagt ved ei bok som kan hjelpe deg med å beskytte deg selv, skjønt det er begrenset hvor langt du kommer uten en lærer. Allikevel kan du i det minste håpe på å oppdage eventuelle inntrengere.

Slik at du skal finne litt ekstra tid til å studere psykoblokking, har jeg lagt ved to galleoner, som er prisen for svararkene og ferdige hjemmelekser for historietimer for første klasse (professor Kiste har gitt de samme prøvene og oppgavene hvert år siden han døde). Dine nye venner Wiltersen-tvillingene bør kunne selge deg en kopi. Og vi trenger ikke en gang nevne at du ikke må bli tatt med disse arkene på deg.

Om professor Krengle vet jeg lite. Han er smygarding, og forsvarsprofessor, og de to tingene teller mot ham. Vurder nøye alle råd han gir deg, og ikke fortell ham noe du ikke ønsker at blir kjent.

Humlesnurr later bare som om han er sinnssvak. Han er ekstremt intelligent, og hvis du fortsetter å gå inn i skap og forsvinne, vil han definitivt trekke den slutningen at du har en usynlighetskappe, hvis han ikke alt har gjort det. Unngå ham så ofte du kan; gjem Usynlighetskappen på et trygt sted (IKKE i pungen din) de gangene du ikke kan unngå ham, og trå varlig i hans nærhet.

Forsøk å være mer forsiktig i framtida, Harry Potter.

– Julenissen

Harry stirret på lappen.

Rådene *virket* som om de var ganske gode. Selvsagt hadde ikke Harry tenkt å jukse i historietimene, om de så skulle utnevne en død ape som lærer. Men Severus' psykomantikk … hvem det nå var som hadde sendt denne lappen visste en rekke viktige, hemmelige ting, og var villig til å fortelle dem til Harry. Lappen advarte fremdeles mot at Humlesnurr ville stjele kappen, men nå visste Harry ærlig talt ikke lenger om det var et dårlig tegn, det kunne like gjerne være en forståelig feiltakelse.

Det så ut til å være en eller annen slags intrige som pågikk på Galtvort. Kanskje hvis Harry *sammenliknet historier* mellom Humlesnurr og lappeskriveren, så kunne han utarbeide et *kombinert* bilde som ville være nøyaktig?

Som at hvis *begge* var enige om noe, så …

… samme kunne det forresten være …

Harry dyttet alt sammen inn i pungen sin og skrudde opp lydløseren og trakk dyna over hodet og døde.

*
*

Det var søndag morgen, og Harry spiste pannekaker i den store hallen; skarpe, kjappe tygg, mens han nervøst tittet på klokka si annethvert sekund.

Klokka var 08.02, og om nøyaktig to timer og ett minutt ville det være *nøyaktig en uke* siden han hadde sett Wiltersen-familien, og krysset over til plattform ni og tre kvart.

Og så hadde tanken slått ham … Harry visste ikke om dette var en gyldig måte å tenke på universet på, han visste egentlig ingenting mer, men det *virket mulig* …

At …

Han hadde ikke kommet borti tilstrekkelig med interessante ting den foregående uka.

Da han var ferdig med å spise frokost, planla Harry å gå rett opp på rommet og gjemme seg i kjelleren i kofferten, og ikke snakke med noen før klokka var 10.03.

Og det var da Harry så Wiltersen-tvillingene komme mot seg. En av dem bar på noe, skjult, bak ryggen.

Han burde skrike og løpe av gårde.

Han burde skrike og løpe av gårde.

Hva nå enn dette var … det kunne definitivt gjerne være ….

… *den store finalen* …

Han burde virkelig bare skrike og løpe av gårde.

Med en resignert følelse av at universet ville følge etter ham og få has på ham uansett, fortsatte Harry med å skjære opp pannekaker med kniv og gaffel. Han klarte ikke å mønstre nok energi. Det var den triste sannheten. Nå visste Harry hvordan folk følte det når de var lei av å flykte, lei av å forsøke å unnslippe skjebnen, og de bare sank ned på bakken og lot de forferdelige demonene med hoggtenner og tentakler dra dem med seg til de dypeste avgrunner, til deres unevnelige skjebner.

Wiltersen-tvillingene nærmet seg.

Og nærmet seg enda mer.

Harry tok en bit pannekake til.

Wiltersen-tvillingene var helt framme ved plassen hans, og gliste godlynt.

«Hallo, Fred,» sa Harry sløvt. En av tvillingene nikket. «Hallo, Frank.» Den andre tvillingen nikket.

«Du virker trøtt,» sa Fred.

«Du burde vær' i litt bedre humør,» sa Frank.

«Se hva *vi* har med til deg!»

Og Frank tok fram, fra bak Freds rygg –

En kake med tolv flammende lys.

Det var en pause, mens hele Ravnklo-bordet så på dem.

«Men er det riktig, da,» var det noen som sa. «Harry Potter ble ikke født før den trettiførste juli –»

«**HAN KOMMER**,» sa en voldsom, hul stemme som skar gjennom all konversasjon som et sverd av is. «**DEN ENE SOM VIL RIVE I STYKKER SELVE** –»

Humlesnurr hadde stupt ut av tronen sin, spurtet rett mot lærerbordet, grepet tak i kvinnen som framsa disse forferdelige ordene; Vulkan hadde kommet til syne i et lysglimt, og så var alle tre borte i et smell av ild.

Det var en sjokkert pause …

… fulgt av hoder som snudde seg i retning av Harry Potter.

«Det var ikke meg,» sa Harry med en trett stemme.

«Det var en *profeti!*» hveste noen ved bordet. «Og jeg vedder på at den er om *deg!*»

Harry sukket.

Han reiste seg fra benken, hevet stemmen, og sa veldig høyt over samtalene som hadde startet, «*Det handlet ikke om meg! Tenk litt, da! Jeg kommer ikke, jeg er allerede her!*»

Harry satte seg ned igjen.

Menneskene som hadde sett på ham snudde seg bort igjen.

Noen andre ved bordet sa, «Ja, men hvem *handler* det om da, da?»

Og med en sløv, tynget følelse innså Harry hvem som ikke allerede var på Galtvort.

Kall det vill gjetting, men Harry hadde på følelsen av at den ikke-døde Mørke herren ville vise seg om ikke altfor lenge.

Samtalene fortsatte rundt ham.

«For ikke å snakke om, rive i stykker selve *hva?*»

«Jeg synes jeg hørte Rummelfiold starte å si noe med en 'S' rett før rektor tok henne.»

«Som … sjel? Sol?»

«Hvis noen har tenkt til å rive i stykker sola, så har vi *virkelig* problemer!»

Det virket heller urimelig for Harry, med mindre verden inneholdt skremmende ting som hadde hørt om David Criswells ideer om stjerneløfting.

«Så,» sa Harry trett, «dette skjer hver søndag frokost, eller?»

«Nei,» sa en elev som kunne ha vært i syvende klasse, mens han rynket panna alvorlig. «Det gjør ikke det.»

Harry trakk på skuldrene. «Samme kan det være. Noen som har lyst på bursdagskake?»

«Men det er *ikke* bursdagen din!» sa den samme eleven som hadde protestert tidligere.

Det var signalet for at Fred og Frank skulle begynne å le, selvsagt.

Selv Harry klarte å få fram et slitent smil.

Mens det første stykket ble servert ham, sa Harry, «Jeg har hatt en *virkelig lang uke.*»

*
*

Og Harry satt nede i kjelleren i kofferten sin, med lokket forsvarlig igjen og låst slik at ingen kunne komme inn; et teppe trukket over hodet; ventende på at uka skulle bli ferdig.

10.01.

10.02.

10.03, men bare for å være på den sikre siden …

10.04, og den første uka var ferdig.

Harry trakk et lettelsens sukk og trakk ivrig teppet vekk fra hodet.

Et øyeblikk senere hadde han kommet ut i sovesalen, som nå var klar og opplyst av sola.

Enda et øyeblikk, og han var i Ravnklostua. Et par mennesker så på ham, men ingen sa noe eller forsøkte å snakke med ham.

Harry fant en fin, bred skrivepult, trakk ut en komfortabel stol, og satte seg ned. Fra pungen sin trakk han fram papir og blyant.

Mor og far hadde sagt til Harry, på en måte som ikke var til å misforstå, at selv om de forsto hans entusiasme for å forlate hjemmet og komme seg vekk fra foreldrene, så skulle han skrive til dem *hver eneste uke uten unntak*, slik at de kunne få vite at han levde, var uskadet, og ikke satt i fengsel.

Harry stirret ned på det tomme arket. *La meg se …*

Etter at han forlot foreldrene på jernbanestasjonen, hadde han …

… blitt kjent med en gutt som var oppdradd av Darth Vader, blitt venner med de tre mest beryktede spilloppmakerne på Galtvort, møtt Hermine, så hadde det vært hendelsen med Valghatten … Mandag hadde han fått en tidsmaskin for å hanskes med søvnproblemet sitt, mottatt en legendarisk usynlighetskappe fra en ukjent velgjører, reddet syv håsblåsinger ved å gå opp mot fem skremmende eldre gutter, der en av dem hadde truet med å brekke fingeren hans; han hadde innsett at han hadde en mysteriøs mørk side, lært seg å kaste *Fryserio* i formelklassen, og startet rivaliseringen med Hermine … Tirsdag hadde introdusert astronomi, ved professor Aurora Schummel, som var hyggelig, og magihistorie, der læreren var et spøkelse som burde bli utdrevet og erstattet med en lydinnspilling … Onsdag hadde han blitt utnevnt til Den farligste eleven i klasserommet … Torsdag, la oss i det hele tatt ikke tenke på torsdag … Fredag, hendelsen i eliksirtimen, etterfulgt av utpressingen av rektor, etterfulgt av at forsvarsprofessoren fikk ham banket opp i timen, etterfulgt av at forsvarsprofessoren viste seg å være det mest ærefryktinngytende mennesket som fremdeles satte sine bein på jorda … Lørdag hadde han tapt et veddemål og gått på sitt første stevnemøte og startet med å omvende Draco … og så, denne morgenen, der professor Rummelfiolds avbrutte profeti kanskje eller kanskje ikke betydde at en udødelig mørk herre holdt på å planlegge et angrep på Galtvort.

Harry organiserte materialet mentalt, og startet å skrive.

Kjære mamma og pappa:

Det er kjempegøy på Galtvort. Jeg har lært å bryte den andre loven om termodynamikk i formelklassen, og jeg har møtt ei jente som heter Hermine Grang som leser fortere enn meg.

Resten får det være det samme med.
Deres kjærlige sønn,
Harry Jakob Potter-Evinq-Vernes.

21.
DEN VITENSKAPELIGE METODE

Et lite leseværelse, nær Ravnklostua, men ikke i det; et av de mange, mange ubrukte rommene ved Galtvort. Grå stein på gulvene, rød murstein i veggene; mørkt flekket treverk i takene; fire glødende glasskuler satt inn i rommets fire vegger. Et sirkulært bord som så ut som en stor blokk av svart marmor, plassert på tykke svarte marmorbein, hadde vist seg å være svært lett (både i vekt og masse) og var ikke vanskelig å løfte opp og flytte rundt, om det skulle være nødvendig. To komfortable, stoppede lenestoler som først hadde virket som om de var låst fast i gulvet på lite hensiktsmessige steder, men som ville, hadde de til slutt funnet ut, tusle bort til der du sto med en gang du gjorde mine til å sette deg ned.

Det lot også til å være et antall flaggermus som fløy rundt i rommet.

Dette var stedet, ville framtidige historikere en dag skrive ned – *hvis* hele prosjektet faktisk klarte å få til noe, – at det vitenskapelige studiet av magi hadde startet, med to unge førsteårs Galtvort-elever.

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, teoretiker.

Og Hermine Johanne Grang, eksperimentør og testsubjekt.

Harry gjorde det bedre i timene nå, i alle fall i de fagene han syntes var interessante. Han hadde lest flere bøker, og ikke bare bøkene for elleveåringer. Han hadde øvd på transfigurasjon om igjen og om igjen i en av ekstratimene han fikk hver dag, mens han brukte de andre fire timene på å sette seg inn i psykoblokking. De fagene som var verdt det, tok han virkelig på *alvor* – ikke bare ved å levere inn dagens lekser, men ved å bruke fritida til å lære mer enn det som krevdes, å lese andre bøker utenom skolebøkene som fulgte faget; han ønsket å mestre emnet, og ikke bare lære utenat noe han kunne svare på prøvene; han ønsket å briljere. Slike ting så man ikke ofte utenfor Ravnklo. Og nå, selv *innenfor* Ravnklo var det bare tre konkurrenter igjen: Padma Patil (hvis foreldre kom fra en ikke-engelsktalende kultur, og derfor hadde oppfostret henne med faktisk arbeidsmoral), Antonius Goldstein (fra en viss liten etnisk gruppe som vant 25 % av alle Nobelpriser), og, naturligvis, skridende høyt over alle andre som en gigant som spaserer gjennom en flokk valper, Hermine Grang.

For å kjøre dette bestemte eksperimentet var det nødvendig at testpersonen skulle lære seksten nye formler, på egen hånd, uten hjelp eller korreksjoner. Det betydde at testeren måtte være Hermine. Ferdig snakka.

Det burde nevnes på dette tidspunktet at flaggermusene som fløy rundt i rommet *ikke* glødet.

Harry hadde problemer med å akseptere hva dette innebar.

«*Aggeri flaggeri!*» sa Hermine igjen.

Igjen, ved tuppen av Hermines tryllestav, var det en plutselig overgangsløs tilsynekomst av en flaggermus. I det ene øyeblikket, tom luft. Det neste øyeblikket, flaggermus. Vingene var tilsynelatende midt i fly-bevegelser fra det øyeblikket den dukket opp.

Og den *glødet fremdeles ikke.*

«Kan jeg slutte nå?» sa Hermine.

«Er du sikker på,» sa Harry, gjennom det som virket å være en blokkering i halsen, «at du ikke kanskje kan få den til å gløde med litt mer øvelse?»

Han brøt nå med eksperimentprosedyren han hadde skrevet ned på forhånd, hvilket var en synd, og han brøt den fordi han ikke likte resultatene han fikk, hvilket var en *dødssynd*, du kunne ende i vitenskapshelvete for noe slikt, men det virket ikke som det spilte noen rolle uansett.

«Hva endret du denne gangen?» sa Hermine, og hørtes litt sliten ut.

«Varigheten på *a*, *e* og *i*-lydene. Det er meningen at det skal være 3 til 2 til 2, ikke 3 til 1 til 1.»

«*Aggeri flaggeri*!» sa Hermine.

Flaggermusen dukket opp med kun én vinge, og spant patetisk ned mot gulvet, der den hoppet rundt i sirkler på den grå steinen.

«Men hva skal det være da?» sa Hermine.

«3 til 2 til 1.»

«*Aggeri flaggeri!*»

Denne gangen hadde ikke flaggermusen vinger i det hele tatt, og falt med et bløtt klask som en død mus.

«3 til 1 til 2.»

Og se, en flaggermus materialiserte seg, og den fløy med en gang opp mot taket, riktig frisk og fin, og den glødet klart grønt.

Hermine nikket fornøyd. «Okei, hva er det neste som skjer?»

Lang pause.

«*Seriøst?* Du må *virkelig* si *Aggeri flaggeri* slik at varigheten på *a, e* og *i*-lydene har forholdet 3 til 1 til 2, ellers vil ikke flaggermusen gløde? *Hvorfor? Hvorfor? For alt hellig i verden, hvorfor??!?*»

«Hvorfor ikke?»

«AAAAAAAAAAAARRRRRRGGGGHHHHHH!!!»

Dunk. Dunk. Dunk.

Harry hadde tenkt igjennom magiens natur en god stund, og så designet en serie eksperimenter basert på det premisset at praktisk talt alt trollmenn trodde om magi var feil.

Du skulle ikke *egentlig* trenge å si 'Vingardium Leviosa' på nøyaktig riktig måte for å levitere noe, fordi, kom igjen, da, 'Vingardium Leviosa'? Universet kom til å sjekke om du sa 'Vingardium Leviosa' på nøyaktig korrekt måte, ellers ville det ikke få fjærpennen til å flyte i lufta?

Nei. Åpenbart nei, med en gang du tenkte seriøst gjennom det. Noen, faktisk sannsynligvis et barn før skolealder, men uansett en eller annen engelsktalende magibruker, som syntes at 'Vingardium Leviosa' hørtes ganske flott flyvende og svevende ut, hadde opprinnelig framsagt disse ordene mens formelen ble brukt første gang. Og hadde deretter fortalt alle at det var nødvendig.

Men (hadde Harry resonnert) det *måtte* ikke skje på den måten; det var ikke bygd inn i universet, det var bygd inn i *deg*.

En gammel historie ble fortalt mellom vitenskapsmenn, en historie om å være forsiktig, historien om Blondlot og N-strålene.

Rett etter oppdagelsen av røntgenstrålene, var det en eminent fransk fysiker ved navn Prosper-Rene Blondlot – som hadde vært den første til å måle hastigheten av radiobølger, og viste at de spredte seg med lysets hastighet – som hadde annonsert oppdagelsen av et forbløffende nytt fenomen, N-stråler, som ville indusere en lett lysvirkning på en skjerm. Du måtte konsentrere deg og se svært nøye etter, men den var der. N-stråler hadde mengder av interessante egenskaper. De ble bøyd av aluminium, og kunne fokuseres av en aluminiumsprisme slik at de traff en tråd av kadmiumsulfitt, som deretter ville gløde svakt i mørket …

Snart hadde dusinvis av andre vitenskapsmenn bekreftet Blondlots resultater, spesielt i Frankrike.

Men allikevel var det andre vitenskapsmenn, i England og Tyskland, som sa at de ikke var helt sikre på at de kunne se denne svake gløden.

Blondlot hadde svart at de sannsynligvis satte opp maskineriet feil.

En dag hadde Blondlot gitt en demonstrasjon av N-strålene. Lysene ble skrudd av, og assistenten hans hadde ropt ut stigende og synkende lysstyrke mens Blondlot utførte sine manipulasjoner.

Det hadde vært en normal demonstrasjon, der alle resultatene ble som forventet.

Selv om en amerikansk vitenskapsmann ved navn Robert Wood i all stillhet hadde fjernet aluminiumsprismen fra kjernen av Blondlots mekanisme.

Og derved var det ikke mer snakk om N-stråler.

Virkelighet, hadde Philip K. Dick sagt en gang, *er det som ikke forsvinner selv når du slutter å tro på det.*

Blondlots feil hadde vært helt åpenbar, da man så tilbake på saken. Han skulle ikke ha fortalt assistenten sin hva han gjorde. Blondlot burde ha forsikret seg om at assistenten *ikke* visste hva som ble forsøkt, eller når det ble forsøkt, før han spurte ham om å beskrive skjermens lysstyrke. Det kunne ha vært så enkelt.

Nå til dags ble det kalt 'blinding', og det var en av de tingene moderne vitenskapsmenn tok for gitt. Hvis du gjorde et psykologisk eksperiment for å se hvorvidt mennesker ble sintere når de ble slått i hodet med røde staver, enn med grønne staver, så skulle du ikke se på ofrene selv og avgjøre hvor 'sinte' de ble. Du ville ta bilder av dem rett etter at de ble truffet av stavene, og så sende bildene til et utvalg personer, som ville sette en karakter fra 1 til 10 for hvor sint hver person så ut; selvsagt *uten* å få vite hvilken farge det var på stavene de ble truffet av. Du ville *definitivt* ikke fortelle forsøkspersonene at *du trodde* at de burde bli sintere når de ble truffet av røde staver. Du ville bare tilby dem 200 kroner, lokke dem inn i testrommet, slå dem med staver, naturligvis med vilkårlig valgt farge; og så ta bilder. Faktisk burde stavslåingen og bildetakingen bli utført av en assistent som ikke hadde kjennskap til hypotesen, så han ikke kunne se forventningsfull ut, slå hardere, eller ta bilde på nøyaktig riktig tidspunkt.

Blondlot hadde ødelagt sitt gode navn og rykte med en type feil som ville medføre strykkarakter og sannsynligvis hånlatter fra læreren i et førsteårs forberedende kurs i eksperimentell design … i 1991.

Men dette hadde hendt for ganske mange år tilbake, i 1904, og det hadde tatt måneder før Robert Wood hadde formulert den åpenbare alternative hypotesen og funnet ut hvordan det kunne testes, og dusinvis av andre vitenskapsmenn hadde gått på limpinnen i mellomtida.

Mer enn to århundrer etter at vitenskapen virkelig hadde kommet i gang. Selv så sent i vitenskapens historie hadde det ikke vært åpenbart.

Og det gjorde det *fullstendig* plausibelt at i den lille trollmannsverdenen, der det virket som om de færreste kjente til vitenskap i det hele tatt, hadde ingen noensinne prøvd den første, den enkleste, den mest åpenbare tingen som alle moderne vitenskapsmenn ville ha testet ut først.

Bøkene var fulle av kompliserte instruksjoner for alle tingene du måtte gjøre *nøyaktig riktig* for å få magien til å virke. Og, hadde Harry hypotetisert, prosessen med å adlyde disse instruksjonene, å sjekke at du fulgte dem helt korrekt, *gjorde* sannsynligvis noe. Det *tvang deg til å konsentrere deg om formelen.* Bare å bli bedt om å veive med tryllestaven og ønske deg et resultat ville sannsynligvis *ikke* virke like bra. Og med en gang du trodde at en formel var ment å virke på en bestemt måte, og med en gang du hadde øvd på formelen på den måten, så var du kanskje ikke i stand til å overbevise deg selv om at det også kunne fungere på *andre* måter …

… hvis du gjorde den enkle tingen som var feil, og forsøkte å teste alternative måter *selv*.

Men hva hvis du *ikke visste* hvordan en formel var ment å bli påkalt, eller hvilken effekt den skulle gi?

Hva hvis du ga Hermine en liste med formler hun ikke hadde vært borti, tatt fra ei bok med teite humorformler i Galtvorts bibliotek, og noen av de formlene hadde den korrekte og opprinnelige instruksjonen, mens andre hadde en endret bevegelse, ett endret ord? Hva hvis du holdt instruksjonen lik, men fortalte henne at formelen for å lage en rød orm var ment å lage en blå orm istedenfor?

Vel, i så fall, hadde det vist seg …

… Harry hadde problemer med å tro på resultatene sine her …

… hvis du ba Hermine om så si 'Aggeri flaggeri' med vokalvarighet i ratio 3 til 1 til 1, istedenfor den korrekte ratioen 3 til 1 til 2, ville du fremdeles få en flaggermus, men den ville ikke gløde lenger.

Ikke at tro var irrelevant her. Ikke at bare ord og stavbevegelser hadde betydning.

Hvis du ga Hermine fullstendig feil informasjon om hva en formel var ment å gjøre, så ville den ikke fungere.

Hvis du ikke fortalte henne i det hele tatt hva en formel var ment å gjøre, ville den heller ikke fungere.

Hvis hun fikk vite svært vagt hva formelen var ment å gjøre, eller informasjonen var bare litt feil, så ville formelen virke slik den sto skrevet i boka, og ikke på den måten hun hadde fått beskjed om.

I dette øyeblikket var Harry travelt opptatt med å dunke hodet mot mursteinsveggen. Ikke hardt. Han ønsket ikke å skade den verdifulle hjernen sin. Men hvis han ikke fikk utløp for frustrasjonen sin, ville han spontant selvantenne.

Dunk. Dunk. Dunk.

Det virket som at universet faktisk *ville* at du skulle si 'Vingardium Leviosa', og det ville at du skulle si det på en bestemt, nøyaktig måte, og det brydde seg ikke om hva *du* mente om uttalen mer enn det brydde seg om hva du mente om tyngdekraft.

HVOOOOOORRRRRRFOOOOOOORRRRRRR?

Og aller verst av det hele var uttrykket av overlegenhet og morskap i Hermines ansikt.

Hermine hadde *ikke* syntes det hadde vært greit å bare sitte der og adlyde alle Harrys instruksjoner uten å få vite hvorfor.

Så Harry hadde forklart henne hva de testet.

Harry hadde forklart henne hvorfor de testet det.

Harry hadde forklart hvorfor det var sannsynlig at ingen trollmenn hadde testet det før.

Harry hadde forklart at han faktisk hadde ganske stor tiltro til hypotesen.

Fordi, hadde Harry sagt, det var jo bare *helt uaktuelt* at universet faktisk ville at du skulle si 'Vingardium Leviosa'.

Hermine hadde påpekt at dette ikke var det bøkene hennes sa. Hermine hadde spurt om Harry virkelig mente at han var smartere, i en alder av elleve år og bare en måned inn i sin utdannelse ved Galtvort, enn alle de andre trollmennene i verden som var uenige med ham.

Harry hadde sagt det følgende eksakte ordet:

«Naturligvis.»

Nå stirret Harry på den røde mursteinsveggen rett foran ham og kontemplerte hvor hardt han behøvde å slå hodet for å gi seg selv en hjernerystelse som ville påvirke den langsiktige hukommelsesdannelsen og forhindre ham fra å huske dette senere. Hermine lo ikke, men han kunne føle hennes *hensikt om å le* stråle ut bak seg, som et dødelig press mot huden, omtrent som å vite at en seriemorder fulgte sporene dine. Bare verre.

«Si det,» sa Harry.

«Jeg hadde ikke *tenkt* til å si det,» sa Hermine Grangs vennlige stemme. «Det virket ikke som en hyggelig ting å gjøre.»

«Bare bli ferdig med det,» sa Harry.

«Greit da! Så, du ga meg den der *hele lange leksa* om hvor vanskelig det var å gjøre grunnleggende vitenskap, og hvordan vi antakelig ville behøve å jobbe med dette problemet i rundt *trettifem år*, og så forventet du at vi skulle gjøre den største oppdagelsen i magiens historie i løpet av den første timen vi jobbet sammen. Du ikke bare håpet det, du forventet det helt oppriktig. Du er litt teit.»

«Takk. Nå –»

«Jeg har lest alle bøkene du ga meg, og jeg vet allikevel ikke hva jeg skal kalle det der. Overmot? Planleggingsfeil? Super duper Lake Wobegon-effekt? De er nødt til å kalle det opp etter deg, faktisk. Harry-bias.»

«Takk, det *holder*!»

«Men det *er* søtt, altså. Typisk gutteting.»

«*Gå og dø.*»

«Åhhh, du sier de mest romantiske ting.»

Dunk. Dunk. Dunk.

«Så, hva er det neste vi skal gjøre?» sa Hermine.

Harry hvilte hodet sitt mot mursteinene. Panna hans begynte å gjøre vondt der den hadde truffet. «Ingenting. Jeg må gå tilbake og designe andre eksperimenter.»

Gjennom den siste måneden hadde Harry utarbeidet, på forhånd, et fullt sett med eksperimenter for dem som ville ha vart fram til desember.

Det var slikt et *flott* sett med eksperimenter også, hvis bare ikke *den aller første testen* hadde falsifisert det grunnleggende premisset.

Harry kunne ikke tro at han hadde vært så dum som det.

«La meg korrigere meg selv,» sa Harry. «Jeg må designe *ett* nytt eksperiment. Du får vite det så snart jeg har gjort det, og så utfører vi det, og så designer jeg det neste. Hvordan høres det ut?»

«Det høres ut som om *noen* har gjort *en hel mengde anstrengelser* forgjeves.»

Dunk. Au. Den siste smellen var litt hardere enn han hadde planlagt.

«Ja vel,» sa Hermine. Hun lente seg tilbake i stolen, og det overlegne blikket var tilbake på ansiktet hennes. «Hva oppdaget vi i dag?»

«Jeg oppdaget,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner, «at når det gjelder å gjøre virkelig grunnleggende forskning på et svært forvirrende problem der du ikke har den fjerneste anelse om hva som foregår, så er ikke mine bøker om vitenskapelig metode verdt en dritt –»

«Språk, herr Potter! Noen av oss er uskyldige unge jenter!»

«Ja, ja. Men hvis mine bøker var verdt en *ttird*, det er en asiatisk fugl, ikke noe stygt, så ville de ha gitt meg følgende viktige råd: Når det er et forvirrende problem, og du nettopp har startet, og du har en hypotese som kan falsifiseres, gå og test den. Finn en enkel måte å gjennomføre en grunnleggende test på, og gjør testen med en gang. Ikke bry deg om å designe et omfattende sett av eksperimenter som vil gjøre seg godt i prosjektsøknader om finansiering. Bare sjekk så fort som mulig hvorvidt ideene dine har noe for seg, før du starter å investere mengder av innsats i dem. Hvordan synes du den moralen høres ut?»

«Hmmm … okei,» sa Hermine. «Men jeg hadde også håpet noe i retning av 'Hermines bøker er ikke verdiløse. De er skrevet av kloke gamle trollmenn som vet mye mer om magi enn det jeg gjør. Jeg burde være oppmerksom på hva som står i Hermines bøker.' Kan vi det med i konklusjonen også?»

Harrys kjever strammet seg så hardt sammen at ingen ord kunne komme ut, så han bare nikket.

«Supert!» sa Hermine. «Jeg må si at jeg likte dette eksperimentet. Vi lærte en hel masse, og det tok meg ikke mer enn en times tid.»

«AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!»

*
*

I Smygards fangekjeller.

Et ubrukt klasserom med merkelig grønt lyst, mye klarere denne gangen, og det kom fra en liten krystallkule med en midlertidig fortryllelse; men uansett et merkelig grønt lys som kastet merkelige skygger fra de støvete pultene.

To figurer i guttestørrelse i dekkende grå munkekapper (ingen masker) hadde entret rommet i stillhet, og hadde satt seg ned i to stoler på hver sin side av den samme pulten.

Det var det andre møtet i Den bayesianske konspirasjonen.

Draco Malfang var ikke sikker på om han skulle se fram til dette eller ikke.

Harry Potter, om man skulle dømme fra ansiktsuttrykket, virket ikke å være i tvil om hvilken sinnstilstand som var passende.

Harry Potter så ut som om han var klar til å drepe noen.

«Hermine Grang,» sa Harry Potter, akkurat idet Draco åpnet munnen. «*Ikke spør.*»

Han kan ikke ha vært på et stevnemøte nummer to, kan han vel? undret Draco, men det ga ingen mening.

«Harry,» sa Draco, «Jeg beklager, men jeg må spørre allikevel, bestilte du *virkelig* en dyr minkelskinnpung til grumsejenta til bursdagen hennes?»

«Ja, det gjorde jeg. Du har allerede tenkt ut grunnen, naturligvis.»

Draco løftet hånda og strøk fingrene frustert gjennom håret. Han *hadde* ikke vært helt sikker på hva grunnen var, men nå kunne han ikke si det. Og Smygard *visste* at han prøvde å gjøre seg til venn med Harry Potter, det hadde han gjort klart i forsvarstimen. «Harry,» sa Draco, «folk vet at jeg er venn med deg, de kjenner ikke til Konspirasjonen, naturligvis, men de vet at vi er venner; og det stiller *meg* i et dårlig lys når du gjør den typen ting.»

Harry Potters ansikt strammet seg. «Alle i Smygard som ikke kan forstå konseptet med å spille snill mot folk du ikke egentlig liker burde kvernes opp og gis som mat til kjæleslanger.»

«Faktisk er det mange mennesker i Smygard som *ikke* forstår det,» sa Draco med alvorlig stemme. «Folk flest er dumme, og du må se bra ut foran dem også.» Harry Potter *måtte* forstå dette hvis han ville komme seg noe sted i livet.

«Hva bryr *du* deg om hva andre mennesker tenker? Har du virkelig tenkt til å leve livet ditt slik at du må forklare alt du gjør til selv de teiteste idiotene i Smygard, la *dem* dømme *deg*? Beklager, Draco, men jeg ønsker ikke å dumme ned mine smarte planer til et nivå som de dummeste smygardinger kan forstå, bare for å unngå at du ikke ser bra ut. Ikke en gang vårt vennskap er verdt det. Det ville *ta all gleden ut av livet*. Si meg ærlig at *du* ikke minst én gang har tenkt det samme, når noen i Smygard oppfører seg så dumt at det er vanskelig å forstå at de klarer å puste, at det er under verdigheten til en Malfang å måtte ta hensyn til dem.»

Draco hadde oppriktig talt ikke tenkt den tanken. Noensinne. Å ta hensyn til idioter var som å puste, du gjorde det uten å tenke på det.

«Harry,» sa Draco til slutt. «Det å bare gjøre akkurat det du har lyst til, uten å bry deg om hva folk mener, er bare ikke lurt. *Den mørke herren* brydde seg om hvordan folk oppfattet ham! Han var fryktet og hatet, og han visste *nøyaktig* hva slags frykt og hat han ville skape. *Alle* må bry seg om hva andre mennesker mener.»

Den kappekledte figuren trakk på skuldrene. «Kanskje. Minn meg på ved en senere anledning å fortelle deg om noe som kalles Aschs konformitetseksperiment, det tror jeg

du vil synes er morsomt. Men her og nå vil jeg bare bemerke at det er farlig å bry seg om hva andre folk tenker som et *instinkt*, fordi du *faktisk bryr deg*, og ikke som en følge av en kaldblodig beregning. Husk, jeg ble plaget og jult opp av eldre smygardinger i femten minutter, og etterpå sto jeg oppreist og tilgav dem, akkurat slik den gode og pliktoppfyllende Gutten-som-overlevde burde gjøre. Men mine kaldblodige beregninger, Draco, sier meg at jeg har *null bruk for* de dummeste idiotene i Smygard, siden *jeg ikke eier en kjæleslange*. Så jeg har ingen grunn til å bry meg om hva de synes om hvordan jeg utfører min duell med Hermine Grang.»

Draco strammet ikke knyttnevene i frustrasjon. «Men hun er jo bare en tilfeldig grums,» sa Draco, og holdt stemmen rolig istedenfor å rope. «Hvis du ikke liker henne, dytt henne ned trappene.»

«Ravnklo ville skjønne det –»

«Få Petrea Parkasen til å dytte henne ned trappene! Du trenger ikke en gang å manipulere henne, bare tilby henne en sigd, hun gjør det gjerne!»

«*Jeg* ville vite det! Hermine slo meg i en konkurranse om å lese bøker, hun får bedre karakterer enn meg, jeg må slå henne med *hjernen* min, ellers teller det ikke!»

«*Hun er bare en grums! Hvorfor respekterer du henne så mye?*»

«*Hun er en makt i Ravnklo! Hvorfor bryr du deg om hva noen maktløse idioter i Smygard tenker?*»

«*Det kalles politikk! Og hvis du ikke kan politikkens spill, så kan du ikke ha makt!*»

«*Å gå på månen er makt! Å være en stor trollmann er makt! Det finnes typer makt som ikke krever at jeg bruker resten av livet til å tilfredsstille idioter!*»

Begge to stoppet opp, og, omtrent helt samtidig, begynte å puste dypt for å roe seg selv ned.

«Beklager,» sa Harry Potter etter en kort stund, mens han tørket svette fra panna. «Beklager, Draco. Du har en hel del politisk makt, og det gir mening at du tenker på å beholde den. Du *burde* ta hensyn til hva Smygard tenker. Det er et viktig spill, og jeg burde ikke ha fornærmet det. Men du kan ikke be *meg* om å forenkle mitt spill i Ravnklo, bare for at du ikke skal havne i et dårlig lys ved å være sammen med meg. Fortell Smygard at du gnir tenner mens du later som om du er min venn.»

Det var nøyaktig det Draco *hadde* fortalt Smygard, og han var fremdeles ikke sikker på om det var sant eller ikke.

«Uansett,» sa Draco. «Når vi snakker om hvordan man framstår. Der er jeg redd for at jeg har dårlige nyheter. Rita Slita har hørt noen av historiene om deg, og hun har snoket rundt og stilt spørsmål.»

Harry Potter hevet øyenbrynene. «Hvem?»

«Hun skriver for *Aftenprofeten*,» sa Draco. Han prøvde å holde bekymringen vekk fra stemmen. *Aftenprofeten* var ett av fars hovedverktøy; han brukte avisen like effektivt som tryllestaven sin. «Det er den avisen folk faktisk følger med på. Rita Slita skriver om

kjendiser, og, som hun sier, bruker fjærpennen sin til å punktere oppblåste omdømmer. Hvis hun ikke kan finne noen rykter om deg, vil hun bare finne på noen.»

«Ja *vel,* ja,» sa Harry Potter. Ansiktet i det grønne lyset så veldig tankefullt ut under kappen.

Draco nølte før han sa det neste han skulle si. På dette tidspunktet hadde noen garantert rapportert til far at han forsøkte å gjøre seg til venns med Harry Potter, og far visste at Draco ikke hadde skrevet hjem om det, og far ville forstå at Draco ikke trodde at han faktisk kunne holde det hemmelig; hvilket sendte en tydelig melding om at Draco øvde seg på å spille på egen hånd nå, men allikevel på farens side; siden hvis Draco hadde blitt fristet vekk til en annen side, så ville han ha sendt falske rapporter.

Av dette fulgte at far antakelig hadde forutsett hva Draco nå kom til å si.

Å spille dette spillet med far på ordentlig var ganske nervepirrende. Selv om de var på samme side. På én måte var det svært stimulerende, men Draco visste også at når alt kom til alt ville det vise seg at far hadde spilt bedre. Det kunne ikke ende på noen annen måte.

«Harry,» sa Draco til slutt. «Dette er ikke et forslag. Dette er ikke mitt råd. Bare fakta. Min far kunne nesten helt sikkert få knust den artikkelen. Men det vil koste deg.»

At far hadde forventet at Draco skulle si nøyaktig dette til Harry var ikke noe Draco sa høyt. Harry Potter ville finne det ut på egen hånd – eller ikke.

Men istedenfor ristet Harry Potter på hodet, og smilte under kappen. «Jeg har ingen planer om å forsøke å knuse Rita Slita.»

Draco brydde seg ikke en gang om å prøve å holde vantroen borte fra stemmen. «Du kan ikke fortelle meg at du ikke bryr deg om hva *avisen* skriver om deg!»

«Jeg bryr meg mindre enn du kanskje tror,» sa Harry Potter. «Men jeg har min egen måte å hanskes med den slags som Slita på. Jeg trenger ikke Lucifus' hjelp.»

Et bekymret uttrykk havnet på Dracos ansikt før han klarte å forhindre det. Uansett hva Harry Potter hadde tenkt til å gjøre med saken, ville det være noe far ikke forventet, og Draco var ganske nervøs for hvordan det ville ende.

Draco innså også at han ble ganske svett i håret under den store munkekappen. Han hadde aldri faktisk hatt på seg en slik før, og hadde ikke tenkt på at dødseternes kapper antakelig hadde slikt som nedkjølingsformler.

Harry Potter tørket svette fra panna igjen, gjorde en grimase, tok ut tryllestaven, pekte oppover, pustet dypt, og sa «*Fryserio!*»

Et øyeblikk senere følte Draco den kalde trekken.

«*Fryserio! Fryserio! Fryserio! Fryserio! Fryserio!*»

Så senket Harry Potter tryllestaven og puttet den tilbake i kutten sin, skjønt det så ut som om hånda hans skalv litt.

Hele rommet virket merkbart kjøligere. Draco kunne også ha klart det, men allikevel, ikke dårlig.

«Så,» sa Draco. «Vitenskap. Du har tenkt til å fortelle meg om blod.»

«Vi skal *finne ut* om blod,» sa Harry Potter. «Ved å gjøre eksperimenter.»

«Ålreit,» sa Draco. «Hva slags eksperimenter?»

Harry Potter smilte ondt under kappen sin, og sa, «Hva synes du?»

*
*

Draco hadde hørt om noe som het den sokratiske metoden, som innebar å lære bort gjennom å stille spørsmål (oppkalt etter en eldgammel filosof som hadde vært altfor smart til å være en ordentlig gomp, og derfor hadde vært en fullblods trollmann i forkledning). En av hans privatlærere hadde brukt den sokratiske metoden ganske mye. Den hadde vært irriterende, men effektiv.

Og så var det Potter-metoden, som var sinnssyk.

For å være rettferdig måtte Draco innrømme at Harry hadde prøvd den sokratiske metoden først, og den hadde ikke virket så bra.

Harry Potter hadde spurt hvordan Draco kunne tenke seg å *motbevise* blodpurist-hypotesen om at trollmenn ikke kunne gjøre de samme kule tingene som de hadde gjort for åtte århundrer siden, fordi de hadde stiftet familier med gompefødte og futter.

Draco hadde sagt at han kunne ikke forstå hvordan Harry Potter kunne sitte der med et seriøst ansiktsuttrykk og påstå at dette ikke var en felle.

Harry Potter hadde svart, fremdeles med et seriøst uttrykk, at hvis det hadde vært en felle, så ville den ha vært så patetisk åpenbar at *han* burde bli malt opp til kjøttdeig og fóret til kjæledyrslanger; men det var *ikke* en felle, det var rett og slett en regel for hvordan vitenskapsmenn opererte: Du måtte prøve å motbevise dine egne teorier, og hvis du gjorde et ærlig forsøk, og ikke klarte det, så var det en seier.

Draco hadde forsøkt å påpeke den himmelropende toskeskapen i dette ved å foreslå at nøkkelen til å overleve en duell var å kaste *Avada Kadavra* på din egen fot, og bomme.

Harry Potter hadde *nikket.*

Draco hadde ristet på hodet.

Så hadde Harry Potter presentert den ideen at vitenskapsmenn observerte forskjellige ideer for å se etter hvem som vant, og *man kunne ikke slåss uten en motstander*, så Draco måtte finne fram til motstandere av blodpurist-hypotesen som man kunne slåss mot slik at blodpurismen kunne vinne. Dette forsto Draco en tanke mer av, selv om Harry Potter hadde sagt det med et visst uttrykk av avsmak. Som for eksempel, hvis det var åpenbart at blodpurisme var den måten verden virkelig fungerte på, så måtte himmelen være blå; og hvis en eller annen *annen* teori var sann, måtte himmelen være grønn; og ingen hadde sett himmelen ennå; og så gikk du utenfor og så etter, og blodpuristene vant; og

etter at dette hadde hendt seks ganger på rad, ville folk begynne å legge merke til en trend.

Harry Potter hadde deretter avslått alle motstandere Draco fant på, fordi de var for svake. Blodpuristene ville ikke få nok kreditt for å slå dem, fordi kampen ikke ville være tilstrekkelig imponerende. Det hadde Draco også skjønt. *Trollmenn har blitt svakere fordi husnisser stjeler vår magi* hadde ikke hørtes veldig imponerende ut for ham heller.

(Skjønt Harry Potter *hadde* sagt at den der i det minste kunne gå an å teste, ved at de kunne forsøke å finne ut om husnisser hadde blitt sterkere gjennom århundrene, og til og med tegnet opp et bilde som representerte den økende styrken til husnisser og et annet bilde som viste den minskende styrken til trollmenn. Og hvis de to bildene samsvarte, så ville det peke på husnisser. Alt dette ble sagt i en så fullstendig seriøs tone at Draco hadde følt en plutselig impuls om å stille Noldus et par skarpe spørsmål under verifiserum, men så klarte han å rive seg løs fra tanken.)

Og til slutt hadde Harry Potter sagt at Draco *ikke* kunne jukse i kampen, vitenskapsmenn var ikke dumme, det ville være *åpenbart* om du jukset. Det måtte være en virkelig kamp mellom to forskjellige hypoteser som begge virkelig *kunne* være sanne, med en test som bare den ene *sanne* hypotesen ville vinne; noe som faktisk *ville* ende opp på forskjellige måter, avhengig av hvilken hypotese som faktisk var korrekt. Og det ville være erfarne vitenskapsmenn som observerte for å forsikre seg om nøyaktig hva som hendte. Harry Potter hadde påstått at han selv bare ønsket å vite *hvordan blod virkelig fungerte*, og for å få til det, måtte han få se at blodpuristene *virkelig vant;* og Draco kom ikke til å kunne lure *ham* med teorier som bare var der for å knipses vekk.

Selv om han til slutt skjønte poenget, hadde ikke Draco vært i stand til å finne på noen 'plausible alternativer', som Harry Potter kalte det, til ideen om at trollmenn ble gradvis mindre mektige fordi de blandet blodet sitt med søle. Det var en altfor åpenbar sannhet.

Det var her Harry Potter, temmelig frustrert, hadde sagt at han kunne ikke tenke seg at Draco *virkelig* var så dårlig til å se for seg forskjellige synspunkter, det *måtte* da ha vært dødsetere som hadde latt som om de var fiender av blodpurisme, og hadde kommet opp med langt mer plausible argumenter for deres side enn det Draco kom med nå. Hvis Draco skulle ha prøvd å late som om han var et medlem av Humlesnurrs side, og kommet opp med hypotesen om husnisser, så ville han ikke ha narret noen et eneste sekund.

Draco måtte nesten si seg enig her.

Derfor, Potter-metoden.

«Vær så snill, doktor Malfang,» hvinte Harry Potter, «hvorfor vil du ikke godta artikkelen min?»

Harry Potter hadde vært nødt til å gjenta frasen «bare lat som om du later som om du er en vitenskapsmann» tre ganger før Draco skjønte det.

I det samme øyeblikket hadde Draco innsett at det var noe grunnleggende *galt* med Harry Potters hjerne, og at hvis noen prøvde psykomantikk på den ville de sannsynligvis ikke klare å finne veien ut igjen.

Harry Potter hadde så gitt ytterligere detaljer i rikt monn: Draco skulle late som om han var en dødseter som ga seg ut for å være redaktør i et vitenskapelig magasin, doktor Malfang, som ønsket å forkaste sin fiende doktor Potters artikkel «Om arveligheten av magiske evner». Og hvis dødseteren ikke oppførte seg slik en ekte vitenskapsmann ville gjøre, ville han bli avslørt som en dødseter og henrettet. Samtidig ble doktor Malfang holdt under nøye oppsyn av egne rivaler, og hadde behov for å *få det til å virke som* om han forkastet doktor Potters artikkel av nøytrale vitenskapelige grunner, ellers ville han miste sin posisjon som redaktør i magasinet.

Det var et mirakel at Valghatten ikke hadde blitt sprut gal og befant seg i St. Mungos.

Dette var også den mest kompliserte tingen noen *noensinne* hadde spurt Draco om å late som, og det var null sjanse for at han klarte å si nei til denne utfordringen.

Akkurat nå holdt de på, som Harry Potter hadde kalt det, å komme i stemning.

«Jeg er redd for, herr Potter, at du har skrevet dette med feil blekkfarge,» sa Draco. «Neste!»

Doktor Potters ansikt gjorde godt arbeid ut av å forvitre i fortvilelse, og Draco kunne ikke hjelpe for det – han følte et glimt av doktor Malfangs glede, selv om dødseteren bare latet som om han var doktor Malfang.

Denne delen var *morsom*. Dette kunne han gjerne holdt på med hele dagen.

Doktor Potter reiste seg fra stolen, krumbøyd av skuffelse, og loffet av gårde, og ble til Harry Potter, som ga tommelen opp; og så ble han doktor Potter igjen, som nærmet seg med et ivrig smil.

Doktor Potter satte seg ned og presenterte for doktor Malfang et stykke pergament, der det sto skrevet:

Om arveligheten av magiske evner

Dr. H.J. Potter-Eving-Vernes, institutt for tilstrekkelig avansert vitenskap

Min observasjon:

Dagens trollmenn kan ikke gjøre like imponerende ting som det trollmenn pleide å gjøre for 800 år siden.

Min konklusjon:

Trollmannsslekta er blitt svakere ved å blande blod med gompefødte og futter.

«Dr. Malfang,» sa dr. Potter med håp i blikket, «jeg lurte på om *Magasinet for Ikke Gjentakbare Resultater* ville vurdere å publisere min artikkel ved navn 'Om arveligheten av magiske evner'.»

Draco tittet på pergamentet, og smilte mens han vurderte mulige grunner til å avslå. Hvis han var professor, ville han ha avslått essayet som for kort, så –

«Det er for langt, dr. Potter,» sa dr. Malfang.

Et kort øyeblikk var det ekte vantro på doktor Potters ansikt.

«Ah …» sa dr. Potter. «Hva om jeg bare fjerner de separate linjene for observasjoner og konklusjoner, og bare putter inn et *derfor* –»

«Da blir det for kort. Neste!»

Dr. Potter gikk slukøret av gårde.

«Ålreit,» sa Harry Potter, «du begynner å bli *for* flink til dette. To ganger til for å øve, og så er tredje gang på ordentlig, ingen avbrytelser imellom; jeg bare kommer rett bort til deg, og den gangen må du avslå artikkelen basert på det faktiske innholdet. Husk at dine vitenskapelige rivaler observerer deg.»

Dr. Potters neste artikkel var perfekt på alle måter, en juvel på sitt område, men måtte dessverre avslås fordi dr. Malfangs magasin hadde problemer med bokstaven E. Dr. Potter tilbød seg å skrive det om uten denne bokstaven, og dr. Malfang forklarte at det var mer av et generelt vokalproblem.

Den neste artikkelen ble avvist fordi det var tirsdag. Mens det faktisk var lørdag. Dr. Potter forsøkte å påpeke dette, og ble møtt med et «Neste!» (Draco startet å forstå hvorfor Slur brukte sitt tak på Humlesnurr for å komme i en posisjon der han kunne være ekkel mot elevene.)

Og så –

Dr. Potter ankom med et selvtilfreds smil.

«Dette er min nyeste artikkel, *Om arveligheten av magiske evner,»* framla dr. Potter selvsikkert, og stakk fram pergamentet. «Jeg har bestemt meg for å tillate at ditt magasin publiserer det, og har forberedt det fullt ut opp mot dine retningslinjer slik at du kan publisere det raskt.»

Dødseteren bestemte seg for å spore opp og drepe dr. Potter etter at denne oppgaven var unnagjort. Dr. Malfang beholdt et høflig smil på ansiktet, siden rivalene observerte, og sa …

(Pausen varte og varte, mens dr. Potter så på ham utålmodig.)

… «La meg se på det, takk.»

Dr. Malfang tok pergamentet og så grundig gjennom det.

Dødseteren begynte å bli nervøs grunnet det faktum at han ikke var en virkelig vitenskapsmann, og Draco forsøkte å huske hvordan han skulle prate på samme måte som Harry Potter.

«Du, eh, må vurdere andre mulige forklaringer for din, øh, observasjon, utenom kun denne ene –»

«*Jasså*?» avbrøt dr. Potter. «Som hva da? *Husnisser stjeler magien vår*? Mine data gir kun én mulig konklusjon, dr. Malfang. Det *er* ingen andre plausible hypoteser.»

Draco forsøkte febrilsk å beordre hjernen sin til å tenke, hva ville han si hvis han ga seg ut for å være et medlem av Humlesnurrs fraksjon, hva hevdet de *faktisk* var årsaken til at trollmannsevnene var på retur, Draco hadde aldri brydd seg om å faktisk stille akkurat det spørsmålet …

«Hvis du ikke kan tenke deg andre måter mine observasjoner kan forklares på, er du nødt til å publisere artikkelen min, *doktor Malfang.*»

Det var det hånlige fliret på dr. Potters ansikt som gjorde utslaget.

«Å ja?» svarte dr. Malfang bryskt. «Hvordan vet du at selve magien ikke holder på å blekne?»

Tida stoppet.

Draco og Harry Potter utvekslet forferdede, skrekkslagne blikk.

Så spyttet Harry Potter ut noe som sannsynligvis var et ekstremt stygt ord hvis du var oppfostret hos gomper. «*Jeg tenkte ikke på det!*» sa Harry Potter. «Og det burde jeg ha gjort. Magien forsvinner. *Utrolig, veldig, ikke bra!*»

Den alarmerende tonen i Harry Potters stemme var smittsom. Helt uten å tenke seg om fór Dracos hånd inn under kappen og klemte om tryllestaven. Han hadde gått ut fra at adelsslekta Malfang var *trygg*; så lenge de bare giftet seg inn i familier som kunne spore blodlinjen fire generasjoner tilbake mente alle at det var *trygt*, det hadde aldri slått ham før at kanskje ingenting kunne stoppe magien fra å forsvinne. «Harry, hva gjør vi?» Dracos stemme hevet seg panisk. «*Hva gjør vi?*»

«La meg tenke!»

Etter noen øyeblikk grep Harry den samme fjærpennen og pergamentrullen han hadde brukt til å skrive sin liksom-artikkel, og startet å skrible ned noe.

«Vi skal finne det ut,» sa Harry med stram stemme. «Hvis magien selv holder på å blekne vekk fra verden skal vi finne ut hvor fort den blekner og hvor mye tid vi har igjen til å gjøre noe. Så skal vi finne ut hvorfor den blekner, og så skal vi gjøre noe med det. Draco, har trollmannskrefter minsket jevnt, eller har det vært plutselige fall?»

«Jeg … Jeg vet ikke …»

«Du fortalte meg at ingen har kunnet måle seg med de fire grunnleggerne av Galtvort. Så da har det pågått i minst åtte hundre år? Du kan ikke huske å ha hørt noe om problemer som plutselig oppsto for fem hundre år siden eller noe?»

Draco prøvde febrilsk å tenke. «Jeg har alltid hørt at ingen noensinne var så god som Merlin, og etter det, aldri så gode som Galtvorts grunnleggere.»

«Ålreit,» sa Harry mens han fremdeles noterte. «Fordi det er omtrent tre århundrer siden gomper startet å ikke tro på magi, noe jeg kanskje trodde hadde noe med saken å gjøre. Og omtrent halvannet århundre siden gomper begynte å bruke teknologi som slutter å virke rundt magi, og jeg lurte på om det også virket andre veien.»

Draco eksploderte ut av stolen sin, så sint at han knapt kunne få fram et ord. «Det er *gompene* –»

«*Men i svarte, da!*» brølte Harry. «Hørte du ikke en gang på *deg selv*? Det har pågått i minst åtte århundrer, og gompene gjorde ingenting interessant på den tida! *Vi må finne den virkelige sannheten!* Det *kan* hende at gompene har hatt noe med det å gjøre, men hvis de *ikke* har, og du legger all skylden på dem og det hindrer oss i å finne ut hva som egentlig skjer, så vil du en dag våkne opp om morgenen og finne ut at tryllestaven din bare er en trepinne!»

Dracos pust stoppet i halsen hans. Hans far hadde ofte sagt *våre staver vil brekkes i våre hender* i sine taler, men Draco hadde aldri egentlig tenkt igjennom hva dette betydde; det kom ikke til å skje *ham,* når alt kom til alt. Og nå virket det plutselig svært reelt. *Bare en trepinne.* Draco kunne levende forestille seg hvordan det ville være å ta ut tryllestaven og prøve å kaste en formel og finne ut at ingenting skjedde …

Det kunne skje med *alle.*

Det ville ikke være trollmenn mer, ikke magi mer, noensinne. Bare gomper som hadde noen legender om hva deres forfedre hadde vært i stand til.

Noen av disse gompene ville hete Malfang, og det var alt som ville være igjen av navnet.

For første gang i livet forsto Draco hvorfor det fantes dødsetere.

Han hadde alltid tatt for gitt at det å bli en dødseter var en av de tingene du gjorde når du ble voksen. Nå *forsto* Draco, han visste hvorfor far og fars venner hadde sverget å gi sine liv for å forhindre dette mareritttet, det fantes ting der du ikke kunne bare stå på sidelinjen og observere. Men hva hvis det kom til å skje *uansett,* hva hvis alle ofrene, alle vennene de hadde mistet til Humlesnurr, *familien* de hadde mistet, hva hvis alt hadde vært for *ingenting* …

«Magi *kan* ikke blekne,» sa Draco med brusten stemme. «Det ville ikke være *rettferdig.*»

Harry stoppet å notere og tittet opp. Ansiktet hadde et sint uttrykk. «Faren din har aldri fortalt deg at livet ikke er rettferdig?»

Far hadde faktisk sagt det, hver eneste gang Draco brukte det ordet. «Men, men, det er for forferdelig å tro at –»

«Draco, la meg introdusere deg til noe jeg kaller Tarskis litani. Det forandrer seg hver gang du bruker det. Ved denne anledningen lyder den slik: *Hvis magi holder på å blekne*

vekk fra verden, ønsker jeg å tro at magi blekner ut av verden. Hvis magi ikke holder på å blekne vekk fra verden, ønsker jeg ikke å tro at magi blekner ut av verden. La meg ikke bli glad i en tro som jeg kanskje ikke ønsker. Hvis vi lever i en verden der magi blekner, *så er det det vi må tro på*, vi må vite hva som venter oss slik at vi kan stoppe det; eller i verste fall gjøre hva vi kan i den tida som er igjen. Det å ikke tro på det vil ikke forhindre at det skjer. Så det *eneste* spørsmålet vi må stille er om magi *faktisk* holder på å blekne, og hvis det er den verdenen vi lever i så er det det vi ønsker å tro på. Gendlins litani: *Det som er sant er allerede slik, å innse det gjør det ikke verre.* Forsto du den, Draco? Jeg skal få deg til å pugge den senere. Det er noe du gjentar for deg selv hver gang du starter å lure på om det er en god ide å tro på noe som faktisk ikke er sant. Faktisk vil jeg at du skal si det akkurat her og nå. *Det som er sant er allerede slik, å innse det gjør det ikke verre.* Si det.»

«Det som er sant er allerede slik,» gjentok Draco med skjelvende stemme, «å innse det gjør det ikke verre.»

«Hvis magi blekner, ønsker jeg å tro på at magi blekner. Hvis magi ikke blekner, ønsker jeg ikke å tro på at magi blekner. Si det.»

Draco gjentok ordene med sykdomsfornemmelser i magen.

«Bra,» sa Harry. «Husk, det kan hende at det *ikke* skjer, og da trenger du ikke tro på det heller. *Først* ønsker vi bare å vite hva som faktisk foregår, hvilken verden vi faktisk lever i.» Harry vendte tilbake til arbeidet, noterte mer, og snudde så pergamentet slik at Draco kunne se det. Draco lente seg over pulten, og Harry brakte det grønne lyset nærmere.

OBSERVASJON:

TROLLMANNSKRAFT ER IKKE SÅ STERK NÅ SOM DEN VAR DA GALTVORT BLE GRUNNLAGT.

HYPOTESER:

1. SELVE MAGIEN HOLDER PÅ Å BLEKNE.
2. TROLLMENN BLANDER BLOD MED GOMPER OG FUTTER.
3. KUNNSKAPEN OM KRAFTIGE MAGISKE FORMLER ER TAPT.
4. TROLLMENN SPISER FEIL MAT SOM BARN; ELLER NOE ANNET ENN BLOD FÅR DEM TIL Å VOKSE OPP SVAKERE ENN FØR.
5. GOMPETEKNOLOGI PÅVIRKER MAGI. (HELT FRA FOR 800 ÅR SIDEN?)
6. STERKE TROLLMENN FÅR FÆRRE BARN. (DRACO ENEBARN? SJEKK OM TRE STERKE TROLLMENN, KRENGLE / HUMLESNURR / MØRKETS HERRE, HADDE BARN)

TESTER:

«Ålreit,» sa Harry. Pusten hans hørtes roligere ut. «Nå. Når du har et forvirrende problem og du ikke har noen anelse om hva som egentlig skjer, så er det smart å se om det finnes noen virkelig enkle tester, noe du kan sjekke med en gang. Observasjoner som ville være annerledes for minst én av dem i forhold til de andre.»

Draco var i sjokktilstand mens han stirret på lista. Han innså plutselig at han kjente en forskrekkelig mengde fullblods som var enebarn. Ham selv, Krabbe, Gurgel, – praktisk talt *alle*. De to mektigste trollmennene alle snakket om var Humlesnurr og Mørkets herre, og ingen av dem hadde barn, akkurat slik Harry mistenkte …

«Det kommer til å bli skikkelig vanskelig å skille mellom 2 og 6», sa Harry, «hvis det uansett er i blodet, så må vi forsøke å spore trollmannskunstens nedgang og sammenlikne det med hvor mange barn forskjellige typer trollmenn hadde, og måle trolldomsevnene til gompefødte og sammenlikne dem med fullblods …» Harrys fingre tappet nervøst på pulten. «La oss bare slå sammen 6 og 2 og kalle dem blodhypotesen så lenge. 4 er usannsynlig siden da ville alle merke en plutselig nedgang når trollmenn byttet til nye matretter, det er vanskelig å se at det ville endret seg gradvis over 800 år. 5 er usannsynlig av samme grunn, ingen plutselig nedgang, gomper gjorde ingenting for 800 år siden. 4 ser ut som 2 og 5 ser ut som 1 uansett. Så i hovedsak burde vi prøve å skille mellom 1, 2 og 3.» Harry vendte pergamentet mot seg selv igjen, tegnet en ellipse rundt de tre numrene, og vendte det tilbake. «Magi blekner; blod svekkes; kunnskap forsvinner. Hvilken test vil gi forskjellig resultat avhengig av hvilket alternativ som stemmer? Hva kunne vi observere, som ville bety at en av disse var feil?»

«*Jeg* har da ikke peiling!» buste Draco ut. «Hvorfor spør du meg? Du er vitenskapsmannen!»

«Draco,» sa Harry, med en anelse bedende desperasjon i stemmen, «jeg vet bare ting som gompe-vitenskapsmenn vet! Du vokste opp i trollmannsverdenen, det gjorde ikke jeg! Du kan mer magi enn meg og du kan mye mer *om* magi enn meg, og du tenkte ut hele denne ideen i utgangspunktet, så start å tenke som en vitenskapsmann og løs dette!»

Draco svelget hardt og stirret på pergamentet.

Magi blekner … trollmenn blander blod med gomper … kunnskap forsvinner …

«Hvordan vil verden virke hvis magi blekner?» sa Harry Potter. «Du vet mer om magi, det burde være du som gjetter, ikke jeg. Tenkt deg at du forteller en historie om dette. Hva skjer i den historien?»

Draco forsøkte å forestille seg det. «Fortryllelser som pleide å virke, slutter å virke.» *Trollmenn våkner opp og oppdager at tryllestavene bare er trepinner …*

«Hva vil verden se ut som hvis trollmannsblodet blir svakere?»

«Folk kan ikke gjøre ting som deres forfedre kunne.»

«Hva vil verden se ut som hvis kunnskap tapes?»

«Folk vil ikke vite hvordan de kaster formler i utgangspunktet …» sa Draco. Han stoppet, overrasket over sine egne ord. «Det er en test, ikke sant?»

Harry nikket bestemt. «Det er en test.» Han skrev det på pergamentet under *Tester:*

A. Finnes det formler som vi kjenner til, men ikke kan kaste (1 eller 2) eller er de tapte formlene ikke lenger kjent?

«Så det skiller mellom 1 og 2 på den ene siden, og 3 på den andre siden,» sa Harry. «Nå trenger vi noe som kan skille mellom 1 og 2. Magi blekner, blod svekkes … hvordan kan vi se noen forskjell?»

«Hva slags formler pleide førsteklassinger å bruke på Galtvort?» sa Draco. «Hvis de pleide å være i stand til å kaste kraftigere formler, var blodet sterkere –»

Harry Potter ristet på hodet. «Eller selve magien var sterkere. Vi må tenke ut en måte å finne *forskjellen* på.» Harry reiste seg fra stolen og begynte å gå nervøst rundt i klasserommet. «Nei, vent, kanskje det vil fungere allikevel. La oss si at forskjellige formler bruker opp forskjellige mengder magisk energi. Så, hvis den magien som omgir oss blir svakere, så ville de kraftigste formlene dø først, mens formlene alle lærer i første klasse ville forbli som de var …» Harrys nervøse gange ble raskere. «Det er ikke en veldig bra test, det handler mer om at mektig trollmannskunst blir tapt enn at all trollmannskunst blir tapt, noens blod kunne være for svakt for kraftig trollmannskunst, men sterkt nok for enkle formler … Draco, vet du hvorvidt mektige trollmenn i en spesifikk tidsperiode, som for eksempel mektige trollmenn i bare dette århundret, har større kraft som barn? Hvis Mørkets herre hadde kastet en avkjølingsformel da han var elleve, kunne han ha frosset hele rommet?»

Dracos ansikt vred seg mens han prøvde å huske. «Jeg kan ikke huske å ha hørt noe om Mørkets herre, men jeg tror Humlesnurr visstnok skal ha gjort noe forbløffende under sin UGLE i transfigurasjon i femte klasse … Jeg tror at andre trollmenn med stor kraft også var flinke på Galtvort …»

Harry skulte mens han fortsatte å vandre rundt. «Det kan tenkes at de bare studerte hardt. Allikevel, hvis førsteklassinger lærte de samme formlene og virket omtrent like mektige da som nå, så kunne vi kalle det et *svakt* bevis for 1 over 2 … vent litt.» Harry stoppet opp. «Jeg har en annen test som kanskje kan skille mellom 1 og 2. Det ville ta litt tid å forklare, det bruker visse ting som vitenskapsmenn vet om blod og arv, men det er et enkelt spørsmål å stille. Og hvis vi *kombinerer* min test og din test og begge gir samme resultat, så er det et sterkt hint om svaret.» Harry sprang nesten tilbake til pulten, tok pergamentet og skrev:

B. Kastet førsteklassinger i gamle dager de samme typene formel, med samme kraft, som nå? (Svakt bevis for 2 over 1, men det kan også tenkes at blodet bare mister evnen til kraftig trolldom.)

C. Ytterligere test som skiller 1 og 2 ved å bruke vitenskapelig kunnskap om blod, skal forklare senere.

«Okei,» sa Harry, «vi kan i det minste forsøke å se forskjellen mellom 1 og 2 og 3, så la oss starte med en gang, vi kan tenke ut *flere* tester etter at vi har gjort de vi allerede har. Så. Det ville virke litt merkelig hvis Draco Malfang og Harry Potter gikk rundt og stilte spørsmål sammen, så her er ideen min. Du går rundt på Galtvort og finner gamle portretter og spør dem om hvilke formler de lærte å bruke de første årene. De er malerier, så de ville ikke stusse over at Draco Malfang gjør det. Jeg spør nyere portretter og levende mennesker om formler vi kjenner til, men ikke kan bruke; ingen vil stusse over at Harry Potter stiller merkelige spørsmål. Og så må jeg gjøre kompliserte undersøkelser rundt glemt magi, så jeg vil at du skal være den som samler data til mitt eget vitenskapelige spørsmål. Det er et enkelt spørsmål og du burde være i stand til å finne svaret ved å spørre portrettene. Jeg tror kanskje du bør skrive det ned. Klar?»

Draco satte seg ned igjen og fisket i ranselen etter pergament og fjærpenn. Når det lå på pulten, tittet han opp med et bestemt uttrykk. «Sett i gang.»

«Finn portretter som kjente et futte-ektepar – ikke gjør deg til, Draco, det er viktig informasjon. Bare spør nyere portretter som er griffinger eller noe. Finn portretter som kjente et futte-ektepar godt nok til å vite navnene på alle barna. Skriv ned navnet til hvert barn og hvorvidt det barnet var en trollmann, en futt eller en gomp. Hvis de ikke vet hvorvidt barnet var futt eller gomp, skriv 'ikke-trollmann'. Skriv ned det for *hvert* barn ekteparet hadde, ikke hopp over noen. Hvis portrettet bare kan navnet på trollmannsbarn, ikke navn på resten av barna, så skriver du ikke ned noe for det ekteparet. Det er svært viktig at du bare får inn data fra noen som kjenner *alle* barna til futteparet, godt nok til å huske navnene på alle sammen. Forsøk å få minst førti navn totalt, hvis du kan; og hvis du har tid til flere, så er det bedre. Fikk du med deg alt det?»

«Gjenta det,» sa Draco da han var ferdig med å skrive, og Harry gjentok.

«Jeg fikk det med meg,» sa Draco, «men hvorfor –»

«Det har med en av blodets hemmeligheter å gjøre som vitenskapsmenn allerede har funnet ut. Jeg skal forklare når du kommer tilbake. La oss gå hver vår vei og møtes her igjen om en time, det burde bli 18.22. Er vi klare?»

Draco nikket bestemt. Det virket i overkant kjapt, men det var lenge siden han hadde blitt lært opp til å være kjapp.

«Klar – *gå!*» sa Harry Potter, trakk av seg den krøllete munkekappen og dyttet den ned i pungen, som begynte å spise den, og, uten å vente på at pungen skulle bli ferdig, spant han rundt og begynte å gå raskt mot døra i klasserommet, dunket inn i en pult og falt nesten i hastverket.

Før Draco hadde rukket å få av seg sin egen kappe og dytte den ned i ranselen var Harry Potter borte.

Draco sprang nesten ut døra.

22.
TRO PÅ TRO

«Og så var Vibby en futt,» sa portrettet av en kort ung dame med gullmønstret hatt.

Draco skrev det ned. Det var bare 28, men det var på tide å gå og møte Harry.

Han hadde måttet spørre andre portretter om hjelp til å oversette, siden engelsk hadde forandret seg svært mye; men de eldste portrettene hadde beskrevet formler for førsteklassinger som virket svært like de som var i bruk i dag. Draco hadde kjent igjen omtrent halvparten, og den andre halvparten virket ikke kraftigere enn de andre.

Den synkende følelsen i magen hans hadde vokst med hvert svar helt til han ikke klarte mer og gikk og stilte andre portretter Harry Potters merkelige spørsmål om futteekteskap istedenfor. De første fem portrettene hadde ikke kjent noen, og til slutt hadde han spurt dem om å spørre de portrettene *de* kjente om å spørre andre *de* kjente, og til slutt klarte han å finne noen som faktisk ville innrømme at de var venner med futter.

(Førsteårs-smygardingen hadde forklart at han jobbet på et viktig prosjekt sammen med en ravnkloing, og ravnkloingen hadde fortalt ham at de trengte denne informasjonen for deretter å forsvinne uten å forklare hvorfor. Dette hadde skaffet ham mange sympatiske blikk.)

Dracos føtter var tunge der han vandret gjennom Galtvorts korridorer. Han burde ha løpt, men klarte ikke å finne tilstrekkelig energi. Han tenkte om igjen og om igjen at han ikke ønsket å vite om dette, han ville ikke være involvert i noe av dette, han ønsket at dette ikke var hans ansvar, bare la Harry Potter gjøre det, hvis magien holdt på å blekne, la Harry Potter ta seg av det …

Men Draco visste at det ikke var rett.

Kjølige var Smygards grotter, grå var steinveggene; Draco likte vanligvis atmosfæren, men nå minnet det altfor mye om det å blekne.

Da Draco grep dørhåndtaket var Harry Potter allerede på innsiden, ventende, med sin munkekappe.

«De gamle formlene for første klasse,» sa Harry. «Hva fant du ut?»

«De er ikke kraftigere enn de vi bruker i dag.»

Harry Potters neve traff en pult, hardt. «Fillern. Ålreit. Mitt eget eksperiment var en fiasko, Draco. Det er noe som heter Merlins Forordning –»

Draco klasket seg på panna idet han innså at han selvsagt visste om forordningen og burde ha nevnt den.

«– som forhindrer alle og enhver i å få kjennskap til kraftig magi gjennom bøker. Selv om du finner og leser en mektig trollmanns notater vil de ikke gi mening, kunnskapen

må overføres fra et levende sinn til et annet. Jeg kunne ikke finne noen mektige formler som vi har instruksjonene for, men ikke kan bruke. Men hvis du ikke kan få dem fra gamle bøker, hvorfor ville noen bry seg om å overlevere dem muntlig etter at de har stoppet å virke? Fikk du tak i informasjonen om futteparene?»

Draco begynte å rekke fram pergamentet –

Men Harry Potter holdt opp en hånd. «Vitenskapelig lov, Draco. Først sier jeg teorien høyt og gir min mening om hva jeg tror du har funnet. Deretter viser du meg det du har funnet. På den måten vet du at jeg ikke bare lager en teori som passer; du vet at teorien faktisk forutså funnene *på forhånd*. Jeg må forklare deg dette uansett, så jeg kan like gjerne forklare det *før* du viser meg informasjonen. Det er regelen. Så ta på kappen din og la oss sette oss.»

Harry Potter satte seg ved en pult med papirbiter spredt rundt på bordplaten. Draco trakk fram munkekappen fra sekken, fikk den på seg, og satte seg ned på motsatt side av Harry med spørrende blikk på papirbitene. De var plassert i to rekker, og hver rekke hadde omtrent tjue papirbiter.

«Blodets hemmelighet,» sa Harry Potter, med et intenst uttrykk i ansiktet, «er noe som heter deoksyribonukleinsyre. Et navn du ikke trenger å si til noen som ikke er en vitenskapsmann. Deoksyribonukleinsyre er oppskriften som forteller kroppen din hvordan den skal vokse, to armer, to bein, kort eller høy, om du har blå eller brune øyne. Det er en fysisk ting, du kan *se* det hvis du har mikroskop, som er omtrent som teleskop bare at de ser på ting som er veldig små istedenfor veldig langt borte. Og den oppskriften har to kopier av alt, alltid, i tilfelle en kopi blir ødelagt. Se for deg to lange rekker av papirbiter. På hvert sted i rekken er det to papirbiter, og når du får barn, så velger kroppen din en tilfeldig papirbit fra hvert sted i rekken; og morens kropp vil gjøre det samme; og så vil barnet få to biter papir på hvert sted i rekken. To kopier av alt, en fra din mor, en fra din far; og når du får barn så får de en tilfeldig papirbit fra deg på hvert sted.

Mens Harry snakket, løp fingrene hans over parene av papirbiter; han pekte på en del av paret og sa «fra din mor», og den andre mens han sa «fra din far». Og mens Harry snakket om det å plukke tilfeldige papirbiter, trakk hånda hans fram en fjong og knipset den; Harry tittet på myntet, og pekte så på den øverste papirbiten. Alt uten å ta pause i snakkingen.

«Når det kommer til noe sånt som å bli kort eller høy, så er det *mange* plasser i oppskriften som gjør en *liten* forskjell. Så hvis en høy far gifter seg med en lav mor, så vil barnet få noen papirbiter som sier 'høy' og noen papirbiter som sier 'lav', og barnet vil vanligvis bli middels høyt. Men ikke alltid. Med litt flaks vil barnet få en haug biter som sier 'høy', og ikke mange papirlapper som sier 'lav', og vokse seg til å bli ganske høy. Du kunne ha en høy far med fem lapper som sier 'høy' og en høy mor med fem lapper som sier 'høy', og med forbløffende hell kunne barnet få *alle ti* bitene som sier 'høy' og vokse seg høyere enn begge foreldrene. Forstår du? Blod er ikke en perfekt væske, det blander

seg ikke perfekt. Deoksyribonukleinsyre består av mengder av småbiter, omtrent som et glass med klinkekuler istedenfor et glass med vann. Det er derfor et barn ikke er nøyaktig halvparten av hver forelder.

Draco lyttet med åpen munn. Hvordan i Merlins navn hadde gomper funnet ut alt dette? De kunne *se* oppskriften?

«Nå,» sa Harry Potter, «la oss si at, akkurat som med høyde, så er det mengder av små steder i oppskriften der du kan ha en papirbit som sier 'magi' eller 'ikke magi'. Hvis du har nok papirbiter som sier 'magi' så er du en trollmann; hvis du har *mange* papirbiter så er du en mektig trollmann; hvis du har for få så er du en gomp; og innimellom der er du en futt. Så, når to futter gifter seg, så vil de fleste barna også bli futter; men innimellom er det et barn som er heldig og får mesteparten av farens magiske biter *og* mesteparten av morens magiske biter, og bli sterk nok til å bli en trollmann. Men sannsynligvis ikke en kraftig en. Hvis du startet med en haug mektige trollmenn og de giftet seg med hverandre, så ville de forbli mektige. Men hvis de startet å gifte seg med gompefødte som bare så vidt var magiske, eller med futter … ser du? Blodet ville ikke blandes perfekt, det ville være et glass med klinkekuler, ikke et glass vann, fordi det er på den måten blod virker. Det ville fremdeles av og til komme mektige trollmenn, når de med flaks fikk mengder av magiske biter. Men de ville ikke være så mektige som de mektigste trollmennene fra tidligere tider.»

Draco nikket sakte. Han hadde aldri hørt det forklart på denne måten før. Det var en overraskende skjønnhet i hvor nøyaktig det passet sammen.

«*Men,*» sa Harry. «Det er bare *en* hypotese. Sett at det istedenfor er bare *ett eneste* sted i oppskriften som gjør deg til trollmann. Bare *ett* sted der et stykke papir kan si 'magisk' eller 'ikke magisk'. Og det er to kopier av alt, hele tida. Så da vil det bare være tre muligheter. Begge kopier kan si 'magisk'. En kopi kan si 'magisk' og en kopi kan si 'ikke magisk'. Eller begge kopier kan si 'ikke magisk'. Trollmenn, futter og gomper. To kopier, og du kan bruke formler; en kopi, og du kan fremdeles bruke eliksirer og magiske gjenstander; og ingen kopier betyr at du kanskje ikke en gang klarer å se magi. Gompefødte ville ikke egentlig være født av gomper, de ville være barn av to futter, to foreldre som hver hadde én lapp med 'magisk' på og som hadde vokst opp i gompeverdenen. Nå, se for deg ei heks som gifter seg med en futt. Hvert barn vil få ett papir som sier 'magisk' fra moren, alltid; det spiller ingen rolle hvilket av papirene som plukkes tilfeldig siden begge sier 'magisk'. Men som å knipse en mynt – halvparten av tida vil barnet få et papir som sier 'magisk' av faren, og halvparten vil papiret fra faren si 'ikke magisk.' Halvparten av barna vil bli trollmenn og hekser like sterke som moren, og halvparten vil bli futter. Fordi hvis det bare er *ett* sted i oppskriften som gjør deg til en trollmann, så kan vi ikke lenger sammenlikne magi med et glass klinkekuler som kan blandes. Det er som en enkelt magisk klinkekule, en alkymistens stein.»

Harry ordnet tre par med papirbiter side om side. På det ene paret skrev han 'magisk' og 'magisk'. På et annet par skrev han 'magisk' på bare det ene papiret. Det tredje paret lot han være blankt.

«I så tilfelle,» sa Harry, «har du enten to steiner, eller ikke. Du er enten en trollmann, eller ikke. Mektige trollmenn ville bli mektige ved å studere hardere og øve mer. Og hvis trollmenn *ved arv* blir gradvis mindre mektige, ikke fordi formler går tapt, men fordi folk ikke kan bruke dem … så kanskje de spiser feil mat eller noe slikt. Men hvis det har blitt gradvis verre over en periode på 800 år så kunne det bety at selve magien holder på å blekne og forsvinne.»

Harry ordnet to nye par med papirbiter side om side, og tok fram en fjærpenn. Snart hadde hvert par ett papir som sa 'magisk' og ett som var blankt.

«Og det fører meg over til min prediksjon,» sa Harry. «Det jeg spår vil skje når to futter gifter seg. Knips en mynt to ganger. Det kan ende i mynt/mynt, mynt/kron eller kron/kron. Så en fjerdedel av tida vil du få to mynt, en fjerdedel får du to kron, og halvparten av tida får du en mynt og en kron. Det samme skjer når to futter gifter seg. En fjerdedel av barna får 'magisk' og 'magisk' og blir trollmenn og hekser. En fjerdedel får 'umagisk' og 'umagisk' og blir gomper. Den siste halvparten blir futter. Det er et veldig gammelt og veldig klassisk mønster. Det ble først oppdaget av Gregor Mendel, som ikke er glemt; og det var det første hintet man oppdaget som sa noe om hvordan oppskriften virker. Alle som vet noe om blod-vitenskap ville gjenkjenne mønsteret umiddelbart. Det ville ikke være nøyaktig, på samme måte som at når du knipser mynt førti ganger så får du ikke nødvendigvis mynt/mynt ti ganger. Men hvis det er syv eller tretten trollmenn blant førti futtebarn så er det en sterk indikator. Dette er testen jeg fikk deg til å gjøre. Nå, la oss se på observasjonene!»

Og før Draco rakk å tenke hadde Harry tatt pergamentet ut av hånda hans.

Dracos hals var svært tørr.

Tjueåtte barn.

Han var ikke sikker på det nøyaktige nummeret, men han var ganske sikker på at omtrent en fjerdedel av barna hadde vært hekser og trollmenn.

«Seks trollmenn av tjueåtte barn,» sa Harry Potter et øyeblikk senere. «Da er det en tydelig pekepinn. Og førsteklassingene brukte samme type magi, av omtrent samme kraft, for åtte århundrer siden, også. Din test og min test ga samme resultat.»

Det ble stille lenge i klasserommet.

«Hva nå?» hvisket Draco.

Han hadde aldri vært så redd før.

«Det er ikke avgjort ennå,» sa Harry Potter. «Eksperimentet mitt slo feil, husker du? Jeg trenger at du designer en test til, Draco.»

«Jeg … jeg …», sa Draco med brusten stemme. «Jeg kan ikke gjøre dette, Harry. Det er for mye for meg.»

Harrys uttrykk var flammende. «Jo, det kan du, fordi du må. Jeg tenkte på det selv, også, etter at jeg fant ut det om Merlins Forordning. Draco, finnes det en annen måte å observere magiens styrke på, direkte? En eller annen måte som ikke har noe å gjøre med trollmannsblod eller de formlene vi lærer?»

Dracos hode kom bare opp med tomhet.

«Alt som påvirker magi påvirker trollmenn,» sa Harry. «Men på den måten kan vi ikke avgjøre hvorvidt det er trollmennene eller magien. Hva er det magi påvirker som *ikke* er hekser og trollmenn?»

«Magiske vesener, åpenbart,» sa Draco uten engang å tenke seg om.

Harry Potter smilte sakte. «Draco, det er *briljant!*»

Den typen dumme spørsmål du bare ville spørre hvis du hadde blitt oppfostret av gomper.

Så ble den synkende følelsen i magen noen hakk verre da han innså hva det ville bety hvis magiske vesener *ble* svakere. Da ville de vite sikkert at magien selv holdt på å svekke seg, og en del av Draco var allerede sikker på at det var akkurat det de ville finne. Han ønsket ikke å finne ut dette, ønsket ikke å vite …

Harry Potter var allerede halvveis mot døra. «Kom *igjen*, Draco! Det er et portrett ikke langt unna her, vi bare spør dem om å finne fram til noen gamle portretter og så finner vi det ut med en gang. Vi har kapper på oss, hvis noen ser oss kan vi bare springe vekk! Kom da!»

Det tok ikke lang tid etter det.

Portrettet var bredt, men det så allikevel ganske folksomt ut med de tre menneskene som var avbildet. Det var en middelaldrende mann fra tolvte århundre, kledt i en mengde med svart; som snakket med en trist utseende kvinne fra fjortende århundre, hvis hår virvlet rundt på hodet som om hun var påvirket av en formel for statisk elektrisitet; og hun snakket med en ærverdig klok gammel mann fra syttende århundre med sløyfe i rent gull, og ham kunne de forstå.

De hadde spurt om desperanter.

De hadde spurt om fønikser.

De hadde spurt om drager, troll og husnisser.

Harry hadde rynket øyenbrynene, og pekt på at de vesenene som trengte mest magi kanskje allerede hadde dødd ut; og hadde spurt om de mektigste magiske vesenene som var kjent.

Det var ingenting ukjent på den lista, utenom en art mørke vesener kalt minneflåere som oversetteren bemerket hadde blitt endelig utryddet av Harold Shea, og de virket ikke halvparten så skremmende som desperanter.

Magiske vesener virket å være like kraftfulle nå som de alltid hadde vært.

Følelsen i Dracos mage lettet litt, og nå følte han seg bare forvirret.

«Harry,» sa Draco underveis mens den gamle mannen oversatte en liste av alle de elleve kreftene i øyeskuerens øyne, «hva er det dette betyr?»

Harry holdt opp en finger og den gamle mannen gjorde seg ferdig med lista.

Så takket Harry alle portrettene for hjelpen – Draco mer eller mindre på autopilot gjorde det samme, og høfligere – og de dro tilbake til klasserommet.

Der tok Harry fram originalpergamentet med hypotesene og begynte å notere.

OBSERVASJON:

Magi er ikke så mektig nå som det den var da Galtvort ble grunnlagt.

HYPOTESER:

1. Selve magien holder på å blekne.
2. Trollmenn blander blod med gomper og futter.
3. Kunnskapen om kraftige magiske formler er tapt.
4. Trollmenn spiser feil mat som barn; eller noe annet enn blod får dem til å vokse opp svakere enn før.
5. Gompeteknologi påvirker magi. (Helt fra for 800 år siden?)
6. Sterke trollmenn får færre barn. (Draco enebarn? Sjekk om tre sterke trollmenn, Krengle / Humlesnurr / Mørkets herre, hadde barn)

TESTER:

A. Er det formler som vi kjenner til, men som vi ikke kan bruke (1 eller 2) eller er tapt magi ikke lenger kjent (3)? Resultat: Kan ikke avgjøres på grunn av Merlins Forordning. Ingen kjente formler som ikke lenger kan brukes, men det kan være at disse rett og slett ikke har blitt overført til nye trollmenn.

B. Brukte førsteklassinger i riktig gamle dager den samme typen magi, med samme kraft, som nå? (Svakt bevis for 1 over 2, men det kan være at blodet bare mister den kraftigste magien.) Resultat: samme nivå på førsteårs magi da som nå.

C. Ytterligere test som skiller mellom 1 og 2 ved å bruke vitenskapelig kunnskap om blod, forklarer senere. Resultat: det er bare ett sted i oppskriften som gjør deg til trollmann, og enten har du to papirlapper som sier 'magisk' eller så har du det ikke.

D. Har magiske vesener mistet kraft? Skiller 1 fra (2 eller 3). Resultat: magiske vesener høres ut til å være like sterke som de alltid har vært.

«A feilet,» sa Harry Potter. «B er svakt bevis for 1 over 2. C sier at 2 er feil. D sier at 1 er feil. 4 var usannsynlig, og B taler mot 4. 5 var usannsynlig og D taler mot. 6 er også feil hvis 2 er feil. Da gjenstår 3. Merlins Forordning eller ikke; jeg kunne ikke finne fram til noen spesifikk magi som ikke lenger kan brukes. Så når du legger sammen alt dette ser det ut til at kunnskap rett og slett har gått tapt.»

Og fellen klappet igjen.

Så snart panikken lettet, så snart Draco forsto at magi *ikke* holdt på å blekne bort, brukte han knapt fem sekunder på å innse hva som hadde skjedd.

Draco skjøv seg opp fra pulten og reiste seg så kjapt at stolen skled med en skrapelyd over gulvet og veltet.

«Så det var bare et teit triks.»

Harry Potter stirret på ham et øyeblikk, fremdeles sittende. Da han snakket, var det med lav stemme. «Det var en rettferdig undersøkelse, Draco. Hvis den hadde gitt et annet resultat ville jeg ha akseptert det. Det er ikke noe jeg ville jukset med. Noensinne. Jeg så ikke på dine observasjoner før jeg la fram hva jeg trodde du hadde funnet. Jeg sa klart og tydelig fra da Merlins Forordning gjorde første eksperiment ugyldig –»

«Så,» sa Draco, og stemmen bar preg av et begynnende sinne, «du visste ikke hvordan hele denne greia kom til å ende?»

«Jeg *visste* ikke noe som ikke du også visste,» sa Harry, fremdeles stille. «Jeg innrømmer at jeg hadde en mistanke. Hermine Grang har for mye kraft, hun burde bare ha vært så vidt magisk, og det er hun ikke; hvordan kan en gompefødt være den beste formelkasteren på Galtvort? Og hun får beste karakter på de skriftlige oppgavene også; det er et for stort sammentreff at hun er sterkest magisk *og* akademisk med mindre det er en felles årsak. Hermine Grangs eksistens pekte på at det antakelig bare er én ting som gjør deg til trollmann; enten har du det eller du har det ikke; og forskjellen i kraft avhenger av hvor mye vi vet og hvor mye vi øver. Og det er ikke forskjellige klasser her for fullblods og gompefødte, og så videre. Det er for mange steder der verden ikke ser ut slik den burde se ut hvis du hadde rett. Men, Draco, jeg så ikke noe som ikke du også kunne se. Jeg gjorde ingen tester som jeg ikke fortalte deg om. Jeg jukset ikke, Draco. Jeg ønsket at vi skulle samarbeide om å finne svaret. Og jeg hadde ikke tenkt tanken om at magi holdt på å blekne vekk fra verden før du nevnte det. Det var en skremmende tanke for meg også.»

«Samme for meg,» sa Draco. Han jobbet hardt for å holde kontroll på stemmen og ikke starte å skrike til Harry. «Du påstår at du ikke kommer til å springe rundt og fortelle andre om dette.»

«Ikke uten å spørre deg først,» sa Harry. Han åpnet hendene i en bedende stilling. «Draco, jeg prøver å være så grei jeg bare kan, men *verden viste seg å ikke være på den måten.*»

«Greit. Da er det ikke mer mellom deg og meg. Jeg kommer bare til å gå min vei og glemme at alt dette noensinne har skjedd.»

Draco spant rundt, med en brennende følelse i halsen, en følelse av å være forrådt; og det var da han innså at han virkelig *hadde* likt Harry Potter, og den tanken sakket ham ikke et øyeblikk mens han skred mot døra til klasserommet.

Og Harry Potters stemme kom, høyere nå, og bekymret:

«Draco … du *vil ikke klare* å glemme. Forstår du ikke? Det var ditt offer.»

Draco stoppet midt i et steg og snudde seg. «*Hva* snakker du om?»

Men det gikk allerede kaldt nedover ryggen på ham.

Han visste det før Harry Potter sa det.

«For å bli en vitenskapsmann. Du stilte spørsmål ved en av de tingene du tror på. Ikke bare en liten ting, men en tro som betydde svært mye for deg. Du eksperimenterte, samlet data, og resultatet viste at det du hadde trodd var feil. Du så resultatene og forsto hva de mente.» Harry Potters stemme kom mer sviktende. «Husk, Draco, du kan ikke gi opp en *sann* tro på den måten, fordi eksperimenter vil bekrefte det istedenfor å vise at det er feil. Ditt offer for å bli en vitenskapsmann var din *falske* tro på at trollmannsblod blandes og blir svakere.»

«*Det er ikke sant!*» sa Draco. «Jeg ofret ikke den troen. Jeg tror fremdeles på det!» Stemmen ble høyere samtidig som det gikk kaldere nedover ryggen.

Harry Potter ristet på hodet. Stemmen kom som hvisking. «Draco … Beklager, Draco, du *tror* ikke på det nå lenger.» Harrys stemme steg igjen. «Jeg skal bevise det for deg. Se for deg at noen forteller deg at de har en drage i huset, som kjæledyr. Du svarer at det vil du gjerne se. De sier at det er en usynlig drage. Du sier greit, du vil gjerne høre lydene fra den. De sier at det er en uhørlig drage. Du sier at du vil kaste mel ut i lufta og se dragens omriss. De sier at mel ikke fester seg på denne typen drager. – Og det som avslører det hele er at de vet på *forhånd* nøyaktig hvilke eksperimenter de skal bortforklare. De *vet* hva resultatet av eksperimentet ville vært hvis det ikke var noen drage i det hele tatt, de vet på *forhånd* nøyaktig hvilke forklaringer de må gi. Så kanskje de *sier* at det er en drage der. Kanskje de *tror at* de tror det er en drage der, det kalles 'tro på troen'. Men de tror ikke egentlig på det. Du kan ta feil av hva du tror på, de fleste innser ikke at det er en forskjell mellom å tro på noe og tro at det er bra å tro på det.» Harry Potter hadde reist seg fra pulten nå, og tatt noen steg mot Draco. «Og Draco, du tror ikke lenger på blodets renhet, og det skal jeg vise deg. Hvis blodrenhet er en faktisk ting, så ville ikke Hermine Grang eksistert. Så hva kan forklare henne? Kanskje hun er et foreldreløst trollmannsbarn oppfostret av gomper, akkurat som meg? Jeg kunne dra til Grang og be henne om å få se bilder av foreldrene hennes, for å se om hun ser ut som dem. Hva tror du, forventer du at hun ser annerledes ut? Skal vi gå og gjøre den testen?»

«De ville ha plassert henne hos slektninger,» sa Draco med skjelvende stemme. «De ville fremdeles ligne på hverandre.»

«Der ser du. Du vet allerede hvilke testresultater du må bortforklare. Hvis du fremdeles trodde på blodets renhet ville du sagt selvsagt, god ide, la oss gå og se etter, jeg vedder på at hun ikke likner på foreldrene sine, hun har for mye kraft til å være en ekte gompefødt –»

«De *ville* ha plassert henne hos slektninger!»

«Vitenskapsmenn kan gjøre tester for å fastslå om noen virkelig er farens barn. Grang ville sikker gjøre det hvis jeg betalte hennes familie tilstrekkelig. *Hun* ville ikke være redd for å se resultatet av testen. Så hva ville du forvente at en slik test viser? Be meg om å gjennomføre testen, så gjør vi det. Men du vet allerede hva den testen vil vise. Det vil du alltid vite. Du vil aldri være i stand til å glemme. Det kan hende du vil *ønske* at du fremdeles trodde på blodets renhet, men du vil alltid *forvente å se* det som ville skje hvis det bare var én ting som gjorde deg til heks eller trollmann. Det var ditt offer for å bli en vitenskapsmann.»

Dracos pust kom i korte støt. «Innser du *hva du har gjort?*» Han kastet seg framover og grep Harry i kragen. Stemmen steg til et hyl; det var uutholdelig høyt i stillheten i det lukkede klasserommet. «*Innser du hva du har gjort?*»

Harrys stemme skalv. «Du trodde på noe. Det viste seg å være feil. Jeg hjalp deg til å finne det ut. Det som er sant er allerede sant; å innse det vil ikke gjøre det verre –»

Fingrene på Dracos høyre hånd strammet seg til en neve, og den hånda falt ned og fór opp i Harry Potters kjeve så hardt at kroppen hans krasjet inn i pulten og ned på gulvet.

«*Idiot*!» skrek Draco. «*Idiot! Idiot!*»

«Draco,» hvisket Harry fra gulvet, «Draco, jeg beklager, jeg trodde ikke dette ville skje på flere måneder, jeg forventet ikke at du ville våkne som vitenskapsmann så raskt, jeg trodde jeg hadde mer tid til å forberede deg, lære deg de teknikkene som får det til å gjøre mindre vondt å innrømme at du tar feil –»

«Hva med far?», sa Draco. Stemmen hans skalv av raseri. «Hadde du tenkt å forberede *ham* eller bare *brydde* du deg ikke om hva som ville skje etterpå?»

«Du kan ikke si noe til *ham!*» sa Harry alarmert. «Han er ingen vitenskapsmann! Du lovte, Draco!»

Et øyeblikk var det en lettelse at far ikke kom til å få vite.

Og så kom det virkelige sinnet.

«Så du planla at jeg skulle juge for ham og fortelle ham at jeg fremdeles tror,» sa Draco med ustø stemme. «Jeg kommer alltid til å måtte juge for ham, og nå, når jeg blir voksen, så kan jeg ikke bli en dødseter, og jeg kommer ikke til å kunne fortelle ham hvorfor.»

«Hvis din far virkelig elsker deg,» hvisket Harry fra gulvet, «så vil han fremdeles elske deg selv om du ikke blir en dødseter, og det høres ut som om din far *virkelig* elsker deg, Draco –»

«*Din* stefar er vitenskapsmann,» sa Draco. Ordene kom ut som stikkende kniver. «Hvis *du* ikke hadde lyst til å bli vitenskapsmann ville han fremdeles elsket deg. Men du ville blitt *litt mindre spesiell* for ham.»

Harry vred på seg. Gutten åpnet munnen, som om han skulle si «beklager,» og så lukket han munnen igjen og så ut til å komme på bedre tanker, hvilket var enten veldig lurt av ham eller veldig heldig, fordi Draco kunne ha prøvd å drepe ham.

«Du burde ha advart meg,» sa Draco. Stemmen hans steg. «*Du burde ha advart meg!*»

«Jeg … det gjorde jeg … hver gang jeg fortalte deg om kraften, snakket jeg også om prisen. Jeg sa, du må kunne innrømme at du tar feil. Jeg sa at dette ville være den vanskeligste veien for deg å gå. At dette var det offeret alle må gjøre for å bli en vitenskapsmann. Jeg sa, hva hvis eksperimentet forteller deg én ting, og din familie og venner sier noe annet –»

«*Du kaller det en advarsel?*» Draco hylte nå. «*Du kaller det en advarsel? Når vi gjør et ritual som krever et permanent offer?*»

«Jeg … jeg …» Gutten på gulvet svelget. «Jeg antar at det kanskje ikke var helt tydelig. Jeg er lei meg. Men alt som kan ødelegges av sannheten bør bli ødelagt.»

Å slå ham var ikke nok.

«Du tar feil på ett område,» sa Draco med død i stemmen. «Grang er ikke den sterkeste eleven på Galtvort. Hun får bare de beste karakterene i klasser. Du kommer nå til å finne ut forskjellen.»

Plutselig redsel kom til syne i Harrys ansikt, og han forsøkte å rulle seg kjapt opp på beina –

Det var allerede for sent for ham.

«*Exitarmus!*»

Harrys tryllestav fløy tvers over gulvet.

«*Gom jabbar!*»

En strøm av blekkete svarthet traff Harrys venstre hånd.

«Det er en torturformel,» sa Draco. «Det er for å få informasjon ut av folk. Jeg har tenkt til å la den sitte på deg, og låse døra bak meg når jeg går. Kanskje jeg lar dørlåsformelen gli av etter et par timer. Kanskje den ikke forsvinner før du dør her inne. Ha det gøy.»

Draco flyttet seg mykt bakover med tryllestaven fremdeles pekende på Harry. Dracos hånd senket seg og plukket opp ranselen, uten at siktet ble ustødig.

Smerten begynte allerede å vises i Harry Potters ansikt da han snakket. «Malfangene omfattes ikke av forordningen for mindreåriges bruk av magi, antar jeg? Det er ikke fordi blodet ditt er sterkere. Det er fordi du allerede har øvd. I starten var du like svak som alle oss andre. Det er min forutsigelse. Tar jeg feil?»

Dracos stavhånd ble hvitere, men siktet var fremdeles fjellstøtt.

«Bare så du vet det,» sa Harry mellom sammenbitte tenner, «hvis du fortalte meg at jeg tok feil så ville jeg ha lyttet. *Jeg* vil aldri noensinne torturere *deg* når du viser meg at jeg tar feil. Og det vil du. En dag. Du har våknet som vitenskapsmann nå, og selv om du kanskje aldri lærer deg å bruke den kraften vil du alltid,» Harry gispet etter pust, «se etter, måter, å teste, det du tror på –»

Draco rygget mindre mykt nå, litt raskere, og han måtte konsentrere seg om å holde staven rettet mot Harry mens han grep bak seg for å åpne døra og gikk ut av klasserommet.

Så lukket Draco døra igjen.

Han kastet den kraftigste låseformelen han kjente til.

Draco ventet til han hørte Harrys første smerteskrik før han kastet *Stillus*.

Og så gikk han sin vei.

*
*

«Aaahhhhh! Finite Incantatem! Aaaaaaahhh!»

Harrys høyre hånd hadde blitt stukket ned i en kjele kokende olje og blitt værende der. Han hadde lagt alt han hadde inn i *Finite Incantatem* og det hadde null effekt.

Noen heksinger krevde spesifikke motheksinger, ellers kan de ikke oppheves. Eller kanskje det bare var at Draco var sterkere.

«*Aaaaaaaaaaaaahhh!*»

Harrys hånd begynte etter hvert å gjøre virkelig vondt, og det påvirket hans forsøk på å tenke kreativt.

Men et par skrik senere innså Harry hva han måtte gjøre.

Pungen hans var uheldigvis på feil side av kroppen, og det tok en hel del vridning for å få tilgang til den, spesielt siden den andre armen veivet rundt i refleksbetingede, ustoppelige forsøk på å riste av seg kilden til smerten. Da han endelig fikk det til, hadde den andre armen klart å kaste bort tryllestaven igjen.

«Medisin *aaaaahhhh* sett! Medisinsett!»

På gulvet var det grønne lyset for svakt til at man kunne se tydelig.

Harry kunne ikke stå. Han kunne ikke krabbe eller åle seg. Han rullet rundt på gulvet til dit han trodde tryllestaven var, og den var ikke der; og med en hånd klarte han å løfte seg selv høyt nok til å se tryllestaven, og han rullet dit, og fikk grepet staven, og rullet tilbake til det stedet medisinsettet lå åpent. Det var også en hel del skriking og litt oppkast.

Det tok åtte forsøk før Harry klarte å kaste en *Lumos.*

Og så, vel, medisinpakken var ikke designet slik at den kunne åpnes med én hånd, fordi alle trollmenn var idioter, det var årsaken. Harry måtte bruke tennene, og slik tok det en stund før Harry til slutt klarte å surre nummekledet over venstre hånd.

Da all følelse i venstre hånd endelig var borte, lot Harry den intense konsentrasjonen forsvinne, og lå helt stille på gulvet og gråt en stund.

Vel, sa Harrys sinn stille til seg selv, da det hadde kommet seg nok til å tenke i ord igjen. *Var det verdt det?*

Sakte løftet Harrys brukbare hånd seg til den fant en pult.

Harry trakk seg opp på føttene.

Pustet dypt inn.

Pustet ut.

Smilte.

Det var ikke mye til smil, men det var uansett et smil.

Tusen takk, professor Krengle; jeg ville ikke klart å tape uten deg.

Han hadde ikke omvendt Draco ennå, ikke i nærheten. I motsetning til hva Draco selv kanskje tenkte nå, var han fremdeles barnet til en dødseter. Fremdeles en gutt som hadde vokst opp med at 'voldtekt' var noe de kule eldre guttene gjorde. Men det var en skikkelig god start.

Harry kunne ikke påstå at alt hadde gått akkurat som planlagt. Snarere hadde alt gått akkurat som om det ble funnet på der og da. *Planen* hadde ikke krevet at dette skulle skje før i desember eller så, etter at Harry hadde lært Draco teknikkene for å ikke benekte bevis når han så dem.

Men han hadde sett frykten i Dracos ansikt, innsett at Draco *allerede* tok en alternativ hypotese seriøst, og grep øyeblikket. Ett tilfelle av ekte nysgjerrighet hadde samme type omvendende kraft i rasjonalitet som ekte kjærlighet hadde i filmer.

I retrospekt hadde Harry gitt seg selv noen få timer til å gjøre den viktigste oppdagelsen i magiens historie, og måneder til å bryte gjennom de uutviklede mentale barrierene til en elleveårig gutt. Dette kunne være et tegn på at Harry hadde en form for større kognitiv svikt når det gjaldt å estimere tidsbruk for oppgaver.

Kom Harry til å havne i det vitenskapelige helvete for det han hadde gjort? Harry var ikke sikker. Han hadde ordnet det slik at Draco var fokusert på muligheten for at magien blekner; forsikret seg om at Draco ville utføre den delen av eksperimentet som i starten ville peke i den retningen. Han hadde ventet til etter forklaringen om genetikk med å få Draco til å innse tilstanden for magiske vesener (skjønt Harry hadde snarere tenkt på eldgamle magiske gjenstander som Valghatten, som ingen lenger kunne duplisere, men som fortsatte å fungere.) Men Harry hadde ikke faktisk overdrevet noe bevis, hadde ikke endret betydningen av noen av resultatene. Da Merlins Forordning hadde ugyldiggjort en test som skulle ha vært avgjørende, hadde han sagt dette til Draco med en gang.

Og så var det delen *etter* det …

Men han hadde ikke faktisk *jugd* for Draco. Draco hadde trodd på det, og *det ville gjøre det sant.*

Avslutningen derimot, hadde ikke vært så morsom; det måtte han innrømme.

Harry snudde seg og stavret mot døra.

På tide å teste Dracos låseformel.

Det første trinnet var selvsagt å prøve dørhåndtaket. Draco kunne ha bløffet.

Draco hadde ikke bløffet.

«*Finite Incantatem.*» – Harrys stemme kom ut litt hest, og han kunne føle at formelen ikke hadde virket.

Så han prøvde igjen, og denne gangen føltes det helt korrekt utført. Men dørhåndtaket viste nok en gang at det ikke hadde virket. Ok, ikke overraskende.

På tide å trekke fram grøvre skyts. Harry trakk pusten dypt. Denne formelen var en av de mest kraftfulle han hadde lært hittil.

«*Alohomora!*»

Harry sjanglet litt etter å ha sagt det.

Og døra til klasserommet åpnet seg fremdeles ikke.

Det sjokkerte Harry. Han hadde ikke planlagt å gå noensteds i nærheten av Humlesnurrs forbudte korridor, selvsagt. Men en formel for å åpne magiske låser hadde hørtes ut å være nyttig uansett, så Harry hadde lært seg det. Var hensikten med Humlesnurrs forbudte korridor å lure folk som var så dumme at de ikke la merke til at sikkerheten var svakere enn noe Draco Malfang kunne sette opp?

Frykten vendte tilbake, den krøp inn i systemet til Harry. Bruksanvisningen i det medisinske settet hadde sagt at nummekledet bare var trygt å bruke i 30 minutter av gangen. Etter det ville det falle av automatisk, og kunne ikke brukes på nytt på 24 timer. Klokka var 18.51. Han hadde tatt på nummekledet for om lag fem minutter siden.

Så Harry tok et steg tilbake, og vurderte døra. Det var en solid sak i mørk eik, kun avbrutt av ei dørklinke i messing.

Harry kunne ingen eksplosive, kuttende eller knusende formler, og å transfigurere eksplosiver ville ha brutt regelen om å transfigurere brennende materialer. Syre var flytende og ville ha avgitt gasser …

Men det var ingen hindring for en *kreativ tenker.*

Harry la tryllestaven mot en av døras bronsehengsler, og konsentrerte seg om formen til bomull som en ren abstraksjon uavhengig av fysisk bomull; og også om det rene materialet uavhengig av det mønsteret som gjorde det til et dørhengsel i messing; og brakte de to konseptene sammen for å tvinge Form på Substans. En times transfigurasjonsøving hver dag i en måned hadde fått Harry til et nivå der han kunne transfigurere en gjenstand på fem kubikkcentimeter på rett under ett minutt.

Etter to minutter hadde ikke hengslet endret seg i det hele tatt.

Hvem det nå enn var som hadde designet Dracos låseformel, så hadde vedkommende tenkt på det også. Eller så var døra en del av Galtvort og slottet var immunt.

Et kjapt blikk fortalte at veggene var solid stein. Gulvet også. Og taket. Du kunne ikke transfigurere noe som var en del av et solid hele; Harry måtte ha transfigurert hele

veggen, hvilket ville ha tatt timers eller kanskje dagers sammenhengende innsats; hvis han kunne gjort det i det hele tatt, og det ville bare fungere hvis veggen ikke var en del av hele resten av slottet …

Harrys tidsvender ville ikke åpne seg før klokka ni. Etter det kunne han reise tilbake til klokka seks, før døra ble låst.

Hvor lenge ville torturformelen vare?

Harry svelget hardt. Tårer piplet på ny fram i øyekroken.

Hans briljante kreative sinn hadde nettopp foreslått den geniale løsningen at Harry kunne skjære av seg hånda ved å bruke minisagen i verktøysettet i pungen; hvilket ville gjøre vondt, åpenbart, men muligens mye mindre vondt enn Dracos smertemagi, siden nervene ville forsvinne; og han hadde turniké i medisinsettet.

Og det var åpenbart en sinnssykt idiotisk ide som Harry ville angre på resten av livet.

Men Harry visste ikke om han ville klare å holde ut to timer tortur.

Han ønsket seg *ut* av dette klasserommet, han ønsket seg ut *nå*, han ville ikke vente her, skrikende, i to timer, fram til han kunne bruke tidsvenderen, han måtte *komme seg ut* og finne noen som kunne fjerne torturformelen fra hånda si.

Tenk! skrek Harry til hjernen sin. *Tenk! Tenk!*

*
*

Smygard-sovesalen var for det meste tom. Folk flest spiste middag. Av en eller annen grunn følte Draco seg ikke spesielt sulten.

Draco stengte døra til sitt private rom, låste det, satte en låseformel på, la på en stillhetsmagi, satte seg ned på senga og startet å gråte.

Det var ikke rettferdig.

Det var ikke rettferdig.

Det var første gang overhodet at Draco virkelig hadde *tapt*. Far hadde advart ham om at det å tape på ordentlig ville gjøre vondt den første gangen det skjedde; men han hadde tapt så stort, så *mye*; det var ikke rettferdig, ikke rettferdig at han skulle tape *alt* den første gangen han tapte.

Et eller annet sted nede i kjelleren var det en gutt som Draco faktisk likte som nå skrek i smerte. Draco hadde aldri skadet noen han likte før. Det var meningen at det skulle være gøy å straffe folk som fortjente det, men dette ga bare en syk følelse i kroppen. Far hadde ikke advart ham mot det, og Draco lurte på om det var en hard lekse som alle måtte lære når de vokste opp, eller om Draco bare var svak.

Draco ønsket at det var Petrea som skrek. Det ville ha føltes bedre.

Og det verste av alt var å vite at det kunne ha vært et feiltak å gjøre Harry Potter vondt.

Hvem ellers ville være der for Draco nå? Humlesnurr? Etter alt han hadde gjort? Draco ville heller bli brent levende.

Draco ville måtte gå tilbake til Harry Potter fordi det ikke var andre steder han kunne gå. Og hvis Harry Potter sa at han ikke ville ha ham, så ville Draco være ingenting, bare en patetisk liten gutt som aldri kunne bli dødseter, aldri bli med i Humlesnurrs fraksjon, aldri lære vitenskap.

Fellen hadde vært perfekt satt opp og perfekt utført. Far hadde advart Draco mangfoldige ganger om at det du ofret til mørke ritualer ikke kunne fås tilbake. Men far hadde ikke visst at de fordømte gompene hadde funnet opp ritualer som ikke krevde tryllestaver, ritualer du kunne bli lurt til å gjennomføre uten å vite om det, og det var bare en av de forferdelige hemmelighetene som vitenskapsmenn kjente til og som Harry Potter hadde bragt med seg.

Draco startet å gråte sterkere.

Han ville ikke dette, han *ville ikke dette*, men det var for sent å snu. Det var for sent. Han var allerede en vitenskapsmann.

Draco visste at han burde gå tilbake og sette Harry Potter fri, og si unnskyld. Det ville ha vært den smarte tingen å gjøre.

Istedenfor forble Draco i senga og hulket.

Han hadde allerede voldt Harry Potter smerter. Det kunne vise seg å bli den eneste gangen Draco noensinne fikk anledning til å skade ham, og han ble nødt til å holde fast på det minnet hele resten av livet.

La ham skrike.

*
*

Harry slapp restene av feltsagen ned på bakken. Messinghengslene hadde vist seg å være uimottakelige, de hadde ikke en gang en skramme, og Harry begynte å mistenke at selv den desperate handlingen å forsøke å transfigurere syre eller eksplosiver ville ha feilet i å åpne døra. På plussiden, så hadde forsøket ødelagt feltsagen slik at han ikke kunne bli fristet til å sage av seg armen.

Klokka hans sa 19.02, med mindre enn femten minutter igjen, og Harry forsøkte å huske om det var andre skarpe ting i pungen hans som han måtte se til å ødelegge, og så kjente han at en ny omgang tårer var på vei. Hvis bare, når tidsvenderen åpnet seg, han kunne gå tilbake i tid og *forhindre* –

Og det var da Harry innså at han var *dum.*

Det var ikke første gang han hadde vært låst inne i et rom.

Professor McSnurp hadde allerede forklart ham den korrekte framgangsmåten. … hun hadde også sagt til ham at han ikke skulle bruke tidsvenderen til denne typen ting.

Ville professor McSnurp innse at denne anledningen *virkelig* innebar et spesielt unntak? Eller bare ta fra ham tidsvenderen permanent?

Harry samlet sammen alle sakene sine, alle bevisene, i pungen. En *Skrubberunt* tok seg av oppkastet på gulvet, skjønt ikke svetten som gjorde kappen hans gjennomvåt. Han hadde latt de veltede pultene være veltet, det var ikke viktig nok til å være verdt å gjøre med én hånd.

Da det var gjort, tittet Harry ned på klokka si. 19.04.

Og så ventet Harry. Sekunder gikk, og det føltes som år.

Klokka 19.07 åpnet døra seg.

Professor Pirrevimps skjeggete ansikt så bekymret ut. «Er alt bra, Harry?» sa den pipende stemmen til Ravnklos husstyrer. «Jeg fikk en lapp som sa at du var innelåst her nede –»

23.
Teorien om Machiavellistisk intelligens

Akt 3:

Draco ventet i en liten vindusalkove han hadde funnet nær Storhallen, med magen i opprør.

Det ville være en pris, og den ville ikke være liten. Draco hadde visst dette helt siden han våknet og innså at han ikke turte å gå inn i Storhallen for å spise frokost fordi han kanskje ville få se Harry Potter der og Draco visste ikke hva som ville skje etterpå.

Fottrinn nærmet seg.

«Her,» sa stemmen til Vincent. «Nå, sjefen ække i bra humør i dag, så bare pass deg.»

Draco kom til å flå den idioten levende og sende tilbake den flådde kroppen med en forespørsel om en mer intelligent tjener, for eksempel en død bille.

Ett sett fottrinn forsvant, og det andre settet kom nærmere.

Kverningen i Dracos mage ble verre.

Harry Potter kom til syne. Ansiktet var gjennomtenkt nøytralt, men kappen med blå kant så merkelig skjev ut, som om den ikke hadde blitt tatt på skikkelig –

«*Armen din,*» sa Draco helt uten å tenke seg om.

Harry løftet sin venstre arm, som for å se nærmere på den selv.

Hånda dinglet løst fra armen, som noe dødt.

«Madam Pomfrit sa det ikke er permanent,» sa Harry stille. «Hun sa at den burde være omtrent helt i orden før timene starter i morgen.»

Et kort sekund kom nyhetene som en lettelse.

Og så innså Draco det.

«Du gikk til madam Pomfrit,» hvisket Draco.

«Selvsagt gjorde jeg det,» sa Harry Potter, som om han påpekte det åpenbare. «Hånda mi virket ikke.»

Sakte demret det for Draco hvilken *absolutt* tosk han hadde vært, mye verre enn de eldre smygardingene han hadde kjeftet opp.

Han hadde bare tatt det for gitt at ingen ville gå til en høyere autoritet når en Malfang gjorde noe mot dem. At ingen ville ønske at Lucifus Malfang holdt øye med dem, noensinne.

Men Harry Potter var ikke en redd liten håsblåsing som ville holde seg utenfor spillet. Han spilte allerede, og fars øyne var på ham allerede.

«Hva annet sa madam Pomfrit?» sa Draco, med hjertet i halsen.

«Professor Pirrevimp sa at formelen som var blitt brukt på hånda mi hadde vært en mørk torturformel og en ekstremt alvorlig sak, og det å nekte å si hvem som gjorde det var absolutt uakseptabelt.»

Det var en lang pause.

«Og så?» sa Draco med skjelvende stemme.

Harry Potter smilte lett. «Jeg ga min dypeste unnskyldning, hvilket fikk professor Pirrevimp til å se *meget* streng ut, og så fortalte jeg professor Pirrevimp at hele greia var, definitivt, ekstremt alvorlige, hemmelige, *delikate* saker, og at jeg allerede hadde informert rektor om prosjektet.»

Draco gispet. «Nei! Pirrevimp kommer ikke til å godta det uten videre! Han kommer til å sjekke med Humlesnurr!»

«Absolutt,» sa Harry Potter. «Jeg ble prompte halt av sted til rektors kontor.»

Draco skalv nå. Hvis Humlesnurr tok med Harry Potter til Heksingating, frivillig eller motvillig, og fikk Gutten-som-overlevde til å vitne under verifiserum at Draco hadde torturert ham … svært mange mennesker likte Harry Potter, far kunne *tape* den avstemningen …

Far kunne kanskje være i stand til å overbevise Humlesnurr om å ikke gjøre det, men det ville *koste*. Prisen ville være forferdelig. Spillet hadde regler nå, du kunne ikke gå rundt og true folk vilkårlig lenger. Men Draco hadde vandret inn i Humlesnurrs hender av egen fri vilje, og Draco var et meget verdifullt gissel.

Skjønt siden Draco ikke lenger kunne bli en dødseter, var han ikke så verdifull som far trodde.

Tanken skar i hjertet hans som en kutteformel.

«Og så?» hvisket Draco.

«Humlesnurr deduserte øyeblikkelig at det var deg. Han visste at vi har hengt sammen.»

Verst tenkelige scenario. Hvis Humlesnurr ikke hadde gjettet hvem som gjorde det, så ville han kanskje ikke risikert å bruke psykomantikk bare for å finne det ut … men hvis Humlesnurr *visste* …

«Og?» Draco tvang ordet ut.

«Vi snakket litt.»

«Og?»

Harry Potter gliste. «Og jeg forklarte ham at det ville være til hans fordel om han ikke gjorde noen ting.»

Dracos sinn møtte en murvegg med et klask. Han stirret på Harry Potter med halvåpen munn som en åndssvak.

Så lang tid tok det før Draco husket.

Harry kjente til Humlesnurrs mystiske hemmelighet, den samme Slur brukte for å få tak på ham.

Draco kunne se det for seg nå; Humlesnurr med strengt blikk, som skjulte sin ivrighet mens han forklarte Harry hvor forferdelig alvorlig denne saken var.

Og Harry som høflig ba Humlesnurr om å holde munn hvis han visste sitt eget beste.

Far hadde advart Draco mot slike mennesker, folk som kunne ruinere deg og allikevel være så sympatiske at det var vrient å hate dem skikkelig.

«Og etter det,» sa Harry, «sa rektor til professor Pirrevimp at dette faktisk var en hemmelig og delikat sak som han allerede var informert om, og at han ikke trodde at å presse igjennom ytterligere undersøkelser på nåværende tidspunkt ville hjelpe meg eller andre. Professor Pirrevimp begynte å si noe om at rektors vanlige komplotter gikk altfor langt, og på det tidspunktet måtte jeg avbryte og forklare at det hadde vært min *egen* ide og ikke noe rektor tvang meg til; så professor Pirrevimp spant rundt og begynte å lekse opp for *meg*, og så måtte rektor avbryte *ham* og si at som Gutten-som-overlevde var jeg dømt til å havne opp i merkelige og farlige situasjoner så det var tryggere at jeg oppsøkte dem med vilje istedenfor å vente til de skjedde ved et uhell; og det var da professor Pirrevimp kastet hendene i været og startet å skrike i falsett til *både rektor og meg* om hvordan han ga blaffen i hva vi kokte sammen, men dette kom ikke til å hende igjen så lenge jeg var i huset Ravnklo, ellers ville han kaste meg ut og jeg kunne dra til Griffing hvor all denne *humlesnurringen* hørte hjemme –»

Harry gjorde det *svært* vanskelig for Draco å hate ham.

«Men uansett,» sa Harry, «så hadde jeg ikke noe lyst til å bli kastet ut av Ravnklo, så jeg lovte professor Pirrevimp at noe som dette ikke kom til å skje igjen, og hvis det gjør det, så ville jeg fortelle ham hvem som gjorde det.»

Harrys øyne burde ha vært iskalde. Det var de ikke. Stemmen burde ha framført det som en dødelig trussel. Det gjorde den ikke.

Og Draco så spørsmålet som burde ha vært åpenbart, og det drepte stemningen øyeblikkelig.

«Hvorfor … gjorde du det ikke?»

Harry gikk bort til vinduet, til den smale strimen sollys som fant veien inn i alkoven, og vendte blikket utover, mot Galtvorts grønne sletter. Lysheten skinte av ham, av kutten, av ansiktet.

«Hvorfor gjorde jeg det ikke?» sa Harry. Stemmen begynte å bære igjen. «Jeg antar … fordi jeg rett og slett ikke klarte å bli sint på deg. Jeg visste jeg hadde gjort deg vondt først. Jeg vil faktisk ikke kalle det rettferdig en gang, fordi det jeg gjorde mot deg var verre enn det du gjorde mot meg.»

Det var som å kaste hjernen mot en murvegg en gang til. For alt Draco visste kunne Harry ha snakket oldgresk.

Dracos sinn lette etter mønstre, etter noe å sammenlikne med, og returnerte blankt. Uttalelsen var en innrømmelse som ikke hadde vært til Harrys fordel. Det var ikke en gang det Harry burde ha sagt for å gjøre Draco til en mer lojal tjener, nå da Harry hadde makt over ham. For å gjøre det burde Harry ha lagt vekt på hvor snill han hadde vært, ikke hvor mye han hadde skadet Draco.

«Men allikevel,» sa Harry, nå med en stemme så lav at det nærmet seg hvisking, «det hadde vært fint om du ikke gjorde det igjen, Draco. Det gjorde vondt, og jeg vet ikke om jeg klarer å tilgi deg en gang nummer to. Jeg vet ikke om jeg ville være i stand til å ønske det.»

Draco kunne ikke fatte det.

Prøvde Harry å gjøre seg til *venns* med ham?

Det fantes ingen mulighet for at Harry Potter kunne være dum nok til å tro at det fremdeles var mulig etter det han hadde gjort.

Du kunne være noens venn og allierte, slik Draco hadde prøvd med Harry; eller du kunne ødelegge livet deres og ta fra dem alle valgmuligheter. Ikke begge deler samtidig.

Men Draco skjønte heller ikke hva *annet* det kunne være Harry prøvde på.

Og en merkelig tanke kom plutselig til Draco, noe Harry hadde snakket mye om i går.

Og tanken var: *Test det.*

Du har våknet som vitenskapsmann nå, hadde Harry sagt, *og selv om du aldri lærer å bruke kraften din, vil du alltid, se etter, måter, å teste, det du tror på …* De illevarslende ordene, uttalt med smertegisp, hadde gjentatt seg selv om igjen og om igjen i Dracos hode.

Hvis Harry *faktisk* latet som om han var en angrende venn som ved et uhell hadde skadet noen …

«Du *planla* å gjøre dette mot meg!» sa Draco, og klarte å putte en anklagende tone i stemmen. «Du gjorde ikke dette fordi du var sint, du gjorde det fordi du *ville* gjøre det!»

Din stakkar, ville Harry Potter si, *naturligvis planla jeg det, og nå er du min –*

Harry snudde seg mot Draco igjen. «Det som hendte i går var *ikke* planen,» sa Harry, med en stemme som virket som om den satt fast i halsen. «*Planen* var at jeg skulle lære deg hvorfor det alltid er bedre å kjenne sannheten, og at vi så sammen skulle prøve å finne sannheten om blod, og uansett hva svaret var så ville vi godta det. I går … forhastet jeg meg.»

«Alltid bedre å kjenne sannheten,» sa Draco kjølig. «Som om du gjorde meg en *tjeneste.*»

Harry nikket, hvilket fikk Dracos hode til å gi opp igjen, og sa, «Hva hvis Lucifus får samme ide som jeg gjorde, at problemet er at hekser og trollmenn med størst kraft får færre barn? Han ville kanskje starte opp et program for å betale de sterkeste fullblods til å ha flere barn. Faktisk, hvis teorien om blodets renhet *var* sann, så var det akkurat det Lucifus *burde* gjøre – påvirke problemet fra sin egen side, der han kan få ting til å skje

umiddelbart. Akkurat nå, Draco, er du den eneste vennen Lucifus har som ville prøve å hindre ham i å kaste bort tida, fordi du er den eneste som kjenner den *virkelige* sannheten og kan forutsi de virkelige resultatene.»

En tanke dukket opp i Dracos hode, en tanke om at Harry Potter hadde vokst opp på et sted så merkelig at han nå i praksis var et magisk vesen istedenfor en trollmann. Draco kunne rett og slett ikke prøve å gjette på hva Harry ville si eller gjøre neste gang.

«*Hvorfor?*» sa Draco. Det å fylle stemmen med smerte og en følelse av å være forrådt var slett ikke vanskelig. «Hvorfor gjorde du dette mot meg? Hva *var* egentlig planen din?»

«Vel,» sa Harry, «du er Lucifus' arving, og tro det eller ei, Humlesnurr tror at jeg tilhører ham. Så du og jeg kan vokse opp og utkjempe deres kamper mot hverandre. Eller vi kan gjøre noe annet.»

Sakte begynte Dracos sinn å lukte på denne ideen. «Du vil provosere fram en kamp mellom dem, en kamp til siste slutt, og deretter gripe makten etter at begge er utmattet.» Draco følte kald frykt i brystet. Det *måtte* han forsøke å stoppe, uansett hva det ville koste ham selv –

Men Harry ristet på hodet. «Å himmel, *nei!*»

«Nei … ?»

«Du ville ikke sette i gang noe slikt, og det ville ikke jeg heller,» sa Harry. «Dette er *vår* verden, vi har ikke lyst til å ødelegge den. Men tenkt deg, la oss si, at Lucifus trodde at Konspirasjonen var ditt verktøy og du var på hans side, Humlesnurr trodde Konspirasjonen var mitt verktøy og jeg var på hans side, Lucifus trodde at du hadde vunnet meg til din side og Humlesnurr trodde Konspirasjonen var min, Humlesnurr trodde at jeg hadde vunnet deg til min side og Lucifus trodde Konspirasjonen var din, og så ville begge to hjelpe oss, men bare på en slik måte at den andre ikke ville oppdage noe.»

Draco trengte ikke å late som at han var målløs.

Far hadde en gang tatt ham med for å se et skuespill kalt *Lysets tragedie*, om denne *utrolig* smarte smygardingen med navnet Lyset som dro ut for å rense verden for ondskap ved å bruke en eldgammel ring som kunne drepe alle han kjente navnet og ansiktet til; og som hadde hatt som motstander en annen utrolig smart smygarding, en skurk ved navn Lovliet, som hadde brukt forkledning for å skjule sitt sanne ansikt; og Draco hadde ropt og heiet på alle de riktige stedene, spesielt i midten; og så hadde skuespillet endt trist, og Draco hadde vært svært skuffet, og far hadde mildt påpekt at ordet 'tragedie' faktisk sto i stykkets tittel.

Etterpå hadde far spurt Draco om han forsto hvorfor de hadde gått for å se dette stykket.

Draco hadde sagt at det var for å lære ham å bli så smart som Lyset og Lovliet når han vokste opp.

Far hadde sagt at Draco ikke kunne ta mer feil, og påpekte at selv om Lovliet for så vidt hadde vært smart ved å skjule ansiktet hadde det ikke vært noe som helst behov for å fortelle *navnet* sitt til Lyset. Far hadde deretter fortsatt med å plukke fra hverandre omtrent hver eneste del av skuespillet, mens Draco lyttet med større og større øyne. Og far hadde avsluttet med å fortelle at skuespill som dette *alltid* var urealistiske, fordi hvis forfatteren hadde visst hva noen som *faktisk* var så smarte som Lyset *faktisk* ville gjøre, så ville forfatteren ha prøvd å ta over verden selv istedenfor bare å skrive skuespill om det.

Dette var tidspunktet da far hadde fortalt Draco om Regelen om Tre, som var at alle planer som krever at mer enn tre forskjellige ting skjer aldri vil fungere i det virkelige livet.

Videre hadde far forklart at siden bare en idiot ville forsøke en plan som var *så komplisert som mulig*, så var den virkelige begrensningen to.

Draco forsøkte, men kunne ikke engang finne passende ord for å beskrive hvor totalt urealistisk det var at Harrys mesterplan skulle fungere.

Men det var *akkurat* den typen feil du ville gjøre hvis du ikke hadde mentorer og du trodde at du var smart og hadde lært om å legge plott gjennom å se skuespill.

«Så,» sa Harry, «hva synes du om planen?»

«Det høres smart ut …» sa Draco sakte. Å rope *briljant!* og gispe i ærefryd ville ha virket for mistenkelig. «Harry, kan jeg spørre deg om noe?»

«Klart,» sa Harry.

«Hvorfor kjøpte du slik en dyr pung til Grang?»

«For å vise at jeg ikke bærer nag,» sa Harry øyeblikkelig. «Men jeg antar vel også at hun vil føle det litt beklemmende å si nei til eventuelle små forespørsler jeg kommer med de neste månedene.»

Og det var da Draco innså at Harry *faktisk* prøvde å gjøre seg til venns med ham.

Harrys trekk mot Grang *hadde* vært smart, kanskje til og med genialt. Gjør slik at din fiende ikke mistenker deg, *og* sett dem i gjeld til deg på en vennlig måte slik at du kan manøvrere dem i riktig stilling *kun ved å spørre dem.* Draco kunne ikke fått til noe slikt, målet for handlingen ville ha vært for mistenksom, men Gutten-som-overlevde *kunne*. Så første trinn i Harrys plott var å gi fienden en dyr presang. Draco ville ikke tenkt på det i det hele tatt, men det kunne *virke* …

Hvis du var Harrys fiende, så ville det fra starten av være vanskelig å gjennomskue konspirasjonene hans, men hans tankegang ville gi mening så snart du forsto den, du ville få med deg at han prøvde å skade deg.

Den måten Harry oppførte seg på mot Draco akkurat nå ga *ikke* mening.

Fordi hvis du var Harrys *venn*, så prøvde han å være venn med deg på den fremmede, uforståelige måten han hadde blitt oppfostret av gomper til å bruke, selv om det betydde å ødelegge hele livet ditt.

Stillheten varte.

«Jeg vet at jeg har misbrukt vennskapet vårt på det groveste,» sa Harry til slutt. «Men vær så snill å tro, Draco, at til syvende og sist ville jeg bare at du og jeg skulle finne fram til sannheten sammen. Er det noe du kan tilgi?»

Et kryss med to stier, men der bare en sti var enkel å gå tilbake på hvis Draco endret mening …

«Jeg antar at jeg forstår hva du prøvde å gjøre,» løy Draco, «så ja.»

Harrys øyne lyste opp. «Det er jeg glad for å høre, Draco,» sa han mykt.

De to elevene sto i alkoven, Harry fremdeles badet av lys i den enslige solstrålen, Draco i skyggen.

Og Draco innså med et snev av frykt og fortvilelse at selv om det absolutt var en fryktelig skjebne å være Harrys venn, så hadde Harry nå så mange muligheter til å true Draco at det å være fienden hans ville til og med være *verre.*

Sannsynligvis.

Kanskje.

Vel, han kunne alltids bytte om til fiende senere …

Han var fortapt.

«Såh,» sa Draco. «Hva nå?»

«Vi studerer igjen neste lørdag?»

«Det bør helst ikke bli som forrige gang –»

«Ikke bekymre deg om det, det vil ikke det,» sa Harry. «Noen flere lørdager som *det* og du vil komme et hestehode foran *meg.»*

Harry lo. Draco lo ikke.

«Ah, og før du går,» sa Harry og gliste fårete, «jeg vet at tidspunktet er dårlig, men jeg ønsker å be deg om et råd, faktisk.»

«Okei,» sa Draco, fremdeles distrahert av den siste uttalelsen.

Harrys øyne ble målrettet. «Det å kjøpe den pungen til Grang bruke opp det meste av gullet jeg klarte å stjele fra Flirgott-hvelvet mitt –»

Hva.

«– og McSnurp har nøkkelen til hvelvet, eller Humlesnurr har den kanskje nå. Og jeg er akkurat i gang med starten av et plott som kanskje krever penger, så jeg lurer på om du vet hvordan jeg kan få tilgang –»

«Jeg kan låne deg penger,» sa Dracos munn i ren eksistensiell refleks.

Harry virket overrasket, men på en fornøyd måte. «Draco, du trenger ikke –»

«Hvor mye?»

Harry nevnte summen og Draco kunne ikke helt skjule følelsen av sjokk fra å vises på ansiktet. Det var omtrent hele summen lommepenger som far hadde gitt Draco og som skulle vare hele året, Draco ville sitte igjen med bare et par galleoner –

Så sparket Draco seg selv mentalt. Alt han trengte å gjøre var å skrive til far og forklare at pengene var borte fordi han hadde klart å oppnå å *låne dem bort til Harry Potter*, og far ville sende ham et eget gratulasjonskort skrevet i gullblekk, en gigantisk sjokoladefrosk som det ville ta to uker å spise, og ti ganger så mange galleoner bare i tilfelle Harry Potter trengte flere lån.

«Det er for mye, ikke sant,» sa Harry. «Beklager, jeg skulle ikke ha spurt –»

«Unnskyld meg, jeg *er* en Malfang, vet du,» sa Draco. «Jeg var bare overrasket over at du ville *ha* så mye.»

«Ikke bekymre deg,» sa Harry smørblidt. «Det er ingenting som truer din families interesser, bare litt ondskap fra min side.»

Draco nikket. «Ok, ingen problemer. Vil du ha dem med en gang?»

«Gjerne,» sa Harry.

Idet de forlot alkoven og begynte å gå mot Smygards fangekjeller, klarte ikke Draco å la være å spørre, «så, *kan* du fortelle meg hvem du plotter mot?»

«Rita Slita.»

Draco tenkte noen stygge ord for seg selv, men det var altfor sent å si nei.

*
*

I løpet av tida de brukte på vei ned til fangekjelleren startet Draco å samle tankene igjen.

Han *hadde* problemer med å hate Harry Potter. Harry *hadde* forsøkt å være vennlig, han var bare sinnssyk.

Og det kom ikke til å stoppe Dracos hevn eller en gang å få den til å senke farten.

«Så,» sa Draco etter å ha sett seg rundt og sørget for at ingen var i nærheten. Stemmene ville være Uklaret, naturligvis, men det skadet aldri med ekstra sikkerhet. «Jeg har tenkt litt. Når vi tar inn nye rekrutter til Konspirasjonen, så må de *tro* at vi er likeverdige. Ellers kunne *en* på egen hånd lekke planen til far. Du har allerede tenkt på det, naturligvis?»

«Naturligvis,» sa Harry.

«*Vil* vi være likeverdige?» sa Draco.

«Beklager, nei,» sa Harry. Det var tydelig at han forsøkte å høres vennlig ut, og også tydelig at han prøvde å undertrykke en god del nedlatelse og ikke helt fikk det til. «Beklager, Draco, men du vet ikke en gang hva ordet bayesiansk i *bayesiansk konspirasjon* betyr foreløpig. Du vil måtte studere i flere måneder før vi tar inn flere, bare for at du skal kunne *late som* godt nok.»

«Fordi jeg ikke kan nok vitenskap,» sa Draco, mens han var påpasselig med å holde en nøytral tone.

Harry ristet på hodet til dette. «Problemet er ikke at du ikke kjenner til spesifikke vitenskapelige ting som deoksyribonukleinsyre. *Det* ville ikke forhindre deg fra å være min likeverdige. Problemet er at du ikke er trent opp i rasjonell metode, den *dypere* hemmelige kunnskapen bak hvordan alle disse oppdagelsene ble gjort i utgangspunktet. Jeg vil *forsøke* å lære dem bort til deg, men de er mye vanskeligere å lære. Tenk på hva vi gjorde i går, Draco. Ja, du gjorde noe av arbeidet. Men jeg var den eneste som styrte arbeidet. Du besvarte noen av spørsmålene. Jeg stilte alle sammen. Du hjalp til å dytte. Jeg styrte alene. Og uten rasjonell metode, Draco, så er det umulig for deg å styre Konspirasjonen dit den må.»

«Jeg skjønner,» sa Draco, med en stemme som hørtes skuffet ut.

Harrys stemme prøvde å bli enda mildere. «Jeg skal forsøke å respektere din ekspertise, Draco, på slike ting som menneske-greier. Men du er nødt til å respektere min ekspertise også, og det er rett og slett *ikke mulig* at du kan være min likeverdige når det kommer til det å styre Konspirasjonen. Du har bare vært vitenskapsmann i *en dag*, du kjenner til *en* hemmelighet om deoksyribonukleinsyre, og du er ikke trent opp i *noen* av metodene for rasjonalitet.

«Jeg forstår,» sa Draco.

Og det gjorde han.

Menneske-greier, hadde Harry sagt. Det å gripe kontrollen over Konspirasjonen ville sannsynligvis ikke en gang være vanskelig. Og etterpå ville han drepe Harry Potter bare for å være på den sikre siden –

Hukommelsen hans frambragte minnet om hvor dårlig Draco hadde følt seg i går kveld, da han visste at Harry skrek i smerte.

Draco tenkte ytterligere noen stygge ord.

Greit. Han ville *ikke* drepe Harry. Harry var oppvokst blant gomper, det var ikke hans feil at han var sinnssyk.

Istedenfor ville Harry få fortsette å leve, bare slik at Draco kunne fortelle ham at alt sammen hadde vært til Harrys eget beste, han burde virkelig være takknemlig –

Og med en plutselig gnist av overrasket glede innså Draco at det faktisk *var* til Harrys eget beste. Hvis Harry prøvde å gjennomføre planen om å gjøre Humlesnurr og far til idioter ved å spille dem ut mot hverandre, ville han *dø*.

Det gjorde det *perfekt.*

Draco ville ta alle Harrys drømmer fra ham, akkurat slik Harry hadde gjort mot ham.

Draco ville fortelle Harry at det hadde vært til hans eget beste, og det ville absolutt være sant.

Draco ville gripe Konspirasjonen og kraften i vitenskap for å rense trollmannsverdenen, og far ville være like stolt av ham som om han hadde vært en dødseter.

Harry Potters onde plott ville feile, og rettskaffenhetens krefter ville seire.

Den perfekte hevn.

Hvis ikke …

Bare lat som om du later som om du er en vitenskapsmann, hadde Harry fortalt ham.

Draco hadde ikke ord som kunne forklare nøyaktig hva som var galt med Harrys sinn, men –

(siden Draco aldri hadde hørt begrepet *rekursjonsdybde)*

– men han kunne gjette hva slags type plott som var implisert.

… med mindre alt det der var nøyaktig det Harry *ønsket* at Draco skulle gjøre som en del av et til og med *større* plott som Draco ville *tråkke rett inn i* når han prøvde å forpurre det første; Harry kunne til og med *vite* at denne første planen var umulig, kan hende hadde den ingen hensikt *utenom* å lure Draco til å forpurre den –

Nei. Den måten å tenke på ledet til *galskap*. Det *måtte* finnes en grense. Mørkets herre selv hadde ikke vært *så* forskrudd. Den typen ting skjedde ikke i det virkelige livet, bare i fars dumme nattahistorier om dumme steingurger som alltid endte opp med å hjelpe helten i hans planer hver gang de forsøkte å stoppe ham.

*
*

Og ved siden av Draco gikk Harry med et smil på ansiktet og tenkte på den utviklingsmessige begynnelsen på menneskelig intelligens.

I starten, før folk helt hadde forstått hvordan evolusjon fungerte, gikk de rundt og tenkte ville ideer som *menneskelig intelligens utviklet seg så vi kunne finne opp bedre redskaper.*

Grunnen til at dette var vilt var at bare én person i stammen trengte å finne opp et verktøy, og så ville alle andre bruke det, og det ville spre seg til andre stammer, og fremdeles bli brukt av deres etterkommere hundre år senere. Det var stort nok, fra et perspektiv om vitenskapelig framskritt, men ut fra evolusjonsmessige termer betydde det at personen som fant opp noe ikke ville ha noen særlig *fordel* av å være bedre tilpasset, ville ikke ha spesielt *flere* barn enn noen andre. Bare *relativ* fordel i tilpasning kunne øke den relative frekvensen til et gen i populasjonen, og dytte en enslig mutasjon fram til det punktet der det ble universelt og alle hadde det. Og geniale oppfinnelser var rett og slett ikke vanlige nok til å gi den typen konsistent utvalgspress som var nødvendig for å promotere en mutasjon. Det var en naturlig ting å gjette, hvis du tok et blikk på mennesker med sine våpen og stridsvogner og atomkraft og sammenliknet dem med sjimpanser, at intelligensen var til stede for å lage teknologien. En naturlig ting å gjette, men feil.

Før folk helt hadde forstått hvordan evolusjon fungerte, så hadde de gått rundt og tenkt ville ideer slik som *klimaet endret seg,* og *stammer måtte migrere,* og *mennesket måtte bli smartere for å løse alle de nye problemene.*

Men mennesket hadde en hjerne som var fire ganger størrelsen til en sjimpanse. 20 % av et menneskes metabole energi gikk til å holde hjernen i gang. Mennesker var *latterlig* mye smartere enn alle andre arter. Den typen ting ville ikke skje fordi omgivelsene økte vanskelighetsgraden litt. Da ville organismene bare bli litt smartere for å løse problemene. Det å ende opp med en slik gigantisk stor hjerne ville ha krevd en form for *løpsk* evolusjonsprosess, noe som ville dytte og dytte uten grenser.

Og dagens vitenskapsmenn hadde en ganske god teori om hva den løpske evolusjonsprosessen hadde vært.

Harry hadde en gang lest en berømt bok kalt *Chimpanzee Politics*. Boka hadde beskrevet hvordan en voksen sjimpanse ved navn Luit hadde konfrontert den aldrende alfahannen Yeroen med hjelp av en ung, nylig kjønnsmoden sjimpanse ved navn Nikkie. Nikkie hadde ikke tatt direkte del i kampen mellom Luit og Yeroen, men hadde forhindret Yeroens andre støttespillere i stammen fra å komme til hjelp ved å distrahere dem hver gang en konfrontasjon utviklet seg mellom Luit og Yeroen. Og med tida hadde Luit vunnet, og blitt den nye alfahannen, med Nikkie som den nest mektigste.

… skjønt etter det hadde det ikke tatt veldig lang tid for Nikkie å danne en allianse med den avsatte Yeroen, gjøre et kupp mot Luit, og bli den *nye* nye alfahannen.

Det fikk deg virkelig til å sette pris på hva millioner av år med menneskeliknende arter som prøvde å være *smartere enn andre av sin egen type* – et evolusjonært våpenkappløp uten grenser – hadde ført til når det gjaldt økt mental kapasitet.

Fordi, ikke sant, et *menneske* ville jo så totalt sett den der komme.

*
*

Og ved siden av Harry gikk Draco og undertrykte et smil der han tenkte på sin hevn.

En vakker dag, kanskje det ville bli om noen år, men den dagen ville komme der Harry Potter ville lære akkurat hva det betydde å undervurdere en Malfang.

Draco hadde våknet som vitenskapsmann på en enkelt dag. Harry hadde sagt at det var ikke meningen at det skulle skje på flere måneder.

Men naturligvis, hvis du var en Malfang kom du til å bli en mektigere vitenskapsmann enn alle som ikke var det.

Så Draco ville lære alle Harry Potters rasjonelle metoder, og så, når tida var moden –

24.
Vent med å foreslå løsninger

Akt 2:

(Sola skinte briljant inn i Storhallen fra det forheksede himmeltaket over; den lyste opp elevene som om de satt under åpen himmel; den glimtet fra tallerkenene og asjettene deres der de, forfrisket av en natts søvn, inhalerte frokosten som forberedelse til hva nå enn for planer de hadde for søndagen.)

Så. Det var bare én ting som gjorde deg til en trollmann.

Det var ikke så overraskende, når du tenkte gjennom saken. Det DNA for det meste gjorde var å fortelle ribosomer hvordan de skal lenke aminosyrer sammen for å danne proteiner. Konvensjonell fysikk virket å være greit i stand til å beskrive aminosyrer, og uansett hvor mange aminosyrer du kjedet sammen, sa konvensjonell fysikk at du aldri noensinne ville få magi ut av det.

Og allikevel virket det som om magi var arvelig og fulgte DNA.

Da måtte det sannsynligvis *ikke* være fordi DNA kjedet sammen ikke-magiske aminosyrer til magiske proteiner.

Det måtte heller være slik at nøkkel-DNA-sekvenser ikke, i seg selv, gir deg magien din i det hele tatt.

Magi kom fra et annet sted.

(Ved Ravnklo-bordet var det en gutt som stirret tomt ut i lufta, mens hans høyre hånd automatisk gaflet inn uviktig mat fra hva det nå var som var foran ham. Du kunne antakelig ha byttet det ut med en tallerken møkk og han ville ikke ha lagt merke til det.)

Og av en eller annen grunn så la magiens kilde spesielt merke til en bestemt DNA-markør blant individer som var ordinære ape-beslektede mennesker på alle andre måter.

(Faktisk var det en hel rekke gutter og jenter som stirret ut i tomme lufta. Dette var *Ravnklo*-bordet, tross alt.)

Andre logiske linjer ga samme konklusjon. *Komplekst* maskineri var alltid universelt til stede innenfor en seksuelt reproduserende art. Hvis gen B var avhengig av gen A, så måtte A være nyttig på egen hånd, og spre seg til nær universell status i seg selv, før B ville være nyttig ofte nok til å gi en fordel i tilpasning. Så, med en gang B var universell så ville du få en variant A* som var avhengig av B, og så en C som var avhengig av A* og B, dernest B* som var avhengig av C, helt til hele maskineriet ville falle sammen hvis du tok bort en eneste del. Men alt måtte skje *steg for steg* – evolusjon så aldri framover, evolusjon ville aldri starte å promotere B som *forberedelse* til at A senere skulle bli universelt.

Evolusjon var det enkle historiske faktum at hvilke organismer som nå enn fikk flest barn, så ville det være deres gener som ble mest utbredt i neste generasjon. Så hver bit av et komplekst maskineri måtte bli nær universelt før andre biter av maskinen kunne utvikle seg til å avhenge av dets nærvær.

Så *komplekst, gjensidig avhengende* maskineri, den kraftfulle sofistikerte proteinmaskinen som drev livet framover, var alltid *universelt til stede* innenfor en seksuelt reproduserende art – bortsett fra en liten håndfull *ikke*-avhengige varianter som kunne bli valgt når som helst, etter hvert som kompleksiteten økte. Det var derfor alle mennesker hadde det samme underliggende design av hjernen, de samme følelser, de samme ansiktsuttrykk knyttet til disse følelsene; disse tilpasningene var komplekse, så de *måtte* være universelle.

Hvis magi hadde vært slik, en stor, kompleks tilpasning med mengder av nødvendige gener, så ville resultatet av at en trollmann hadde paret seg med en gomp gitt et barn med bare halvparten av disse genene, og en halv maskin ville ikke utføre stort. Og derved ville det aldri eksistert gompefødte. Selv om alle bitene hadde kommet seg inn i gompenes gensystem individuelt, ville de aldri sette seg selv sammen igjen på riktig sted slik at en trollmann kunne dannes.

Det hadde ikke eksistert noen genetisk isolert dal med mennesker som hadde snublet over en evolusjonær sti som førte til sofistikerte magiske seksjoner av hjernen. Det komplekse genetiske maskineriet, hvis trollmenn hadde fått avkom med gomper, ville aldri bli satt sammen til gompefødte.

Så uansett hvordan det hadde seg at genene dine gjorde deg til heks eller trollmann, så var det *ikke* fordi de inneholdt arbeidstegninger for komplisert maskineri.

Det var den andre grunnen til at Harry hadde gjettet at det mendelianske mønsteret ville være til stede. Hvis magiske gener ikke var kompliserte, hvorfor skulle det være flere enn en?

Og allikevel virket magien i seg selv temmelig komplisert. En formel for å låse en dør som både ville hindre døra fra å åpne seg *og* hindre deg i å transfigurere hengslene *og* motstå *Finite Incantatem* og *Alohomora*. Mange elementer som alle pekte i samme retning: du kunne kalle det målorientering, eller i enklere språk, hensikt.

Det var kun to kjente tilfeller av hensiktsmessig kompleksitet. Naturlig utvalg, som skapte ting som sommerfugler. Og intelligent skaperprosess, som skapte ting som biler.

Magi virket ikke som noe som hadde blitt skapt ved selvreplikering. Magiske formler var hensiktsmessig kompliserte, men ikke, som en sommerfugl, kompliserte med den hensikt å lage kopier av seg selv. Formler var kompliserte med det formålet å tjene brukeren, som en bil.

Altså var det en eller annen intelligent ingeniør som hadde skapt magiens kilde, og bedt dem om å legge spesielt merke til en bestemt DNA-markør.

Den tanken som naturlig fulgte, var at dette hadde noe med 'Atlantis' å gjøre.

Harry hadde spurt Hermine om dette tidligere – på toget til Galtvort, etter å ha hørt Draco snakke om det – og så vidt hun visste, så var ingenting annet kjent enn selve ordet.

Det kunne ha vært en ren legende. Men det var også tilstrekkelig plausibelt at en sivilisasjon av magibrukere, spesielt en fra *før* Merlins Forordning, ville ha klart å utslette seg selv.

Tankegangen fortsatte slik: Atlantis hadde vært en isolert sivilisasjon som på en eller annen måte hadde frambragt magiens kilde, og fortalt den at den bare skulle tjene mennesker med den atlantiske genmarkøren, Atlantis' blod.

Og med tilsvarende logikk: Ordene en trollmann framsa, bevegelsene i tryllestaven; disse var ikke i seg selv kompliserte nok til å bygge opp den magiske effekten fra bunnen av – ikke på den måten som tre milliarder grunnpar av menneskelig DNA faktisk *var* kompliserte nok til å bygge opp en menneskekropp fra bunnen av, ikke på samme måte som et dataprogram opptok tusenvis av bytes av data.

Så ordene og stavbevegelsene var bare utløsere, brytere som ble operert på en eller annen skjult og mer kompleks maskin. Knapper, ikke konstruksjonstegninger.

Og akkurat som et dataprogram ikke ville kompilere hvis du gjorde en enkelt skrivefeil, så ville ikke magiens kilde respondere med mindre du utførte det helt presise ritualet for den bestemte formelen.

Den logiske rekken var ubønnhørlig.

Og den pekte ugjenkallelig mot en enkelt, endelig konklusjon.

De eldgamle forfedrene til trollmenn, tusenvis av år tidligere, hadde fortalt magiens kilde at den bare skulle levitere ting hvis du sa …

'Vingardium Leviosa.'

Harry sank ned over frokostbordet og hvilte panna trett i sin høyre hånd.

Han kom i hu en historie fra den kunstige intelligensens aller første periode – på den tida hadde de nettopp startet, og ingen hadde fremdeles innsett at problemet ville være vanskelig – om en professor som hadde delegert til en av sine sisteårsstudenter å løse problemet med datamaskinens syn.

Harry begynte å forstå hvordan den studenten måtte ha følt seg.

Dette kunne ta litt tid.

Hvorfor var det mer krevende å kaste en *Alohomora*, hvis det kunne sammenliknes med å trykke på en knapp?

Hvem hadde vært tilstrekkelig idiotisk til å bygge inn i en formel som *Avada Kadavra* at den bare kunne kastes ved hjelp av hat?

Hvorfor var det slik at ordløs transfigurasjon krevde at du utførte en fullstendig mental deling mellom konseptet form og konseptet materiale?

Det var ikke sikkert at Harry ville ha løst dette problemet før han var ferdig på Galtvort. Kan hende ville han fremdeles jobbe med samme sak når han var *tretti år gammel.*

Hermine hadde hatt rett – Harry *hadde ikke* innsett det på et grunnleggende nivå tidligere. Han hadde bare levert en inspirerende tale om vilje og om å være tilstrekkelig målrettet.

Harrys sinn vurderte raskt tanken om å innse på grunnleggende nivå at han muligens aldri kom til å klare å løse problemet i det hele tatt; men så bestemte han at det ville være å dra ting litt vel langt.

Og uansett, så lenge han kom så langt som til udødelighet etter de første årtiene, så ville han klare seg helt greit.

Hvilken metode hadde Mørkets herre brukt? Når han tenkte over det, – det faktum at Mørkets herre på en eller annen måte hadde klart å overleve sin første kropps død var nesten *uendelig* mer viktig enn det faktum at han hadde forsøkt å ta over det magiske Storbritannia –

«Unnskyld meg,» sa en forventet stemme bak ham i et høyst uventet tonefall. «Herr Malfang ber om en tjeneste i form av en samtale, når det skulle passe for deg.»

Harry satte ikke fast frokostblandingen i halsen. Istedenfor snudde han seg rundt og så på herr Krabbe.

«Unnskyld *meg,*» sa Harry. «Mener du ikke 'Dø, sjefen vil snakke me'ræ?'»

Herr Krabbe så ikke lykkelig ut. «Herr Malfang har gitt meg ordre om å snakke skikkelig.»

«Jeg kan ikke høre deg,» sa Harry. «Du snakker ikke skikkelig.» Han vendte seg tilbake til bollen med små blå krystall-snøflak og spiste en skjefull til i ro og mak.

«Dø, sjefen vil snakke me'ræ,» kom en truende stemme bakfra. «Hvis du veit ditt eget beste så burde'ru kjappe 'ræ!»

Der. *Nå* gikk alt etter planen.

*
*

AKT 1:

«En *grunn?*» sa den gamle trollmannen. Han klarte knapt å forhindre at raseriet syntes i ansiktet. Gutten foran ham hadde vært offeret, og skulle sannelig ikke trenge å bli mer skremt. «Det er *ingenting* som kan unnskylde –»

«Det jeg gjorde mot ham var verre.»

The gamle trollmannen stivnet i plutselig skrekk. «Harry, *hva har du gjort?*»

«Jeg lurte Draco til å tro at jeg lurte ham til å delta i et ritual som ofret hans tro på blodets renhet. Og det betydde at han ikke kan bli en dødseter når han vokser opp. Han har mistet alt, rektor.»

Det var en lang, stille stund i kontoret, bare avbrutt av små puff og plystring av rare små gjenstander, som, når du hadde vært der lenge nok, hørtes ut som stillhet uansett.

«Kjære meg,» sa den gamle trollmannen, «nå føler jeg meg visst litt dum. Her satt jeg og trodde at du kanskje kom til å prøve å omvende Malfangs arving ved, tja, la oss si, *å vise ham sant vennskap og godhet.*»

«*Ha!* Ja, som om *det* ville ha virket.»

Den gamle trollmannen sukket. Dette gikk for langt. «Si meg, Harry. Slo det deg på noe tidspunkt at det var noe *upassende* ved å omvende noen til det gode, gjennom å bruke løgner og knep?»

«Jeg gjorde det uten å fortelle noe som var direkte løgn; og siden det er Draco Malfang vi snakker om her, så tror jeg at ordet du leter etter er *passende.*» Gutten så heller selvtilfreds ut.

Den gamle trollmannen ristet på hodet i fortvilelse. «Og *dette* skal være helten. Vi er alle fortapt.»

* * *

AKT 5:

Det virket som om den lange, smale tunnelen av ruglete stein, uopplyst utenom et barns tryllestav, fortsatte mil etter mil.

Dette hadde den enkle grunn at den *faktisk* fortsatte mil etter mil.

Tida var tre om morgenen, og Fred og Frank hadde startet den lange veien ned den hemmelige gangen som førte fra en statue av en enøyd heks i Galtvort og fram til kjelleren i godteributikken Honningslurp i Galtvang.

«Åssen går det med det?», sa Fred lavt.

(Ikke at noen kunne høre det uansett, men det var noe merkelig ved det å snakke med normal stemme når du gikk gjennom en hemmelig gang.)

«Fremdeles trøblete,» sa Frank.

«Begge, eller –»

«Den midterste fiksa seg sjøl igjen. Den andre er som'n alltid har vært.»

Kartet var et ekstraordinært kraftig artefakt, i stand til å spore alle tenkende vesener på skoleområdet, i sanntid, med navn. Høyst sannsynlig hadde det blir skapt på den tida da Galtvort ble grunnlagt. Det var *ikke bra* at det begynte å vise feil. Antakelig kunne ingen utenom Humlesnurr reparere det om det var ødelagt.

Og Wiltersen-tvillingene hadde ingen planer om å gi Kartet over til Humlesnurr. Det ville ha vært en utilgivelig fornærmelse mot Ukruttet – de fire ukjente som hadde klart å

stjele en del av *Galtvorts sikkerhetssystem*, et eller annet som sannsynligvis var kreert av Salazar Smygard selv, og så vri det om til et *verktøy for elevstreker.*

Noen ville ha vurdert dette som respektløst.

Noen ville ha vurdert dette som kriminelt.

Wiltersen-tvillingene trodde fast og bestemt at hvis Gudrik Griffing hadde vært der og sett det, så hadde han bifalt det.

Brødrene gikk videre og videre og videre, for det meste i stillhet. Wiltersen-tvillingene snakket med hverandre når de tenkte igjennom nye pek, eller når en av dem visste noe den andre ikke visste. Utenom det var det ikke mye vits i å prate. Hvis de allerede hadde samme informasjon, ville de vanligvis tenke de samme tankene og ta de samme avgjørelsene.

(I gamle dager var det slik at når magiske identiske tvillinger ble født, så var det sedvane at en ble tatt av dage straks etter fødselen.)

Til sist kunne Fred og Frank klatre ut i en støvete kjeller, overstrødd med tønner og hyller med merkelige ingredienser.

Fred og Frank ventet. Det ville ikke ha vært høflig å gjøre noe annet.

Ganske snart kom en tynn, gammel mann i sort pyjamas klatrende ned trinnene som førte inn i kjelleren, og gjespet. «Hei, gutter,» sa Ambrosius Flomme. «Jeg ventet ikke å se dere i kveld. Har dere gått tomme allerede?»

Fred og Frank avgjorde at Fred skulle stå for snakkingen.

«Ikke akkurat det, herr Flomme,» sa Fred. «Vi håpa at du kunne hjelpe oss med no' betraktelig mer … interessant.»

«Vel, gutter,» sa Flomme med alvorlig stemme, «jeg håper at dere ikke vekket meg bare så jeg må fortelle dere en gang til at jeg ikke kommer til å selge dere noe som kan få dere i virkelige vanskeligheter. Ikke før dere er seksten, i alle fall –»

Frank trakk fram en gjenstand fra kappen sin, og rakte den over til Flomme uten et ord. «Har'u sett denna?» sa Frank.

Flomme tittet på gårsdagens utgave av *Aftenprofeten* og nikket, skulende. Avisens overskrift lød DEN NESTE MØRKE HERREN? og viste en ung gutt som en eller annen elevs kamera hadde klart å ta bilde av der uttrykket var ukarakteristisk kaldt og stramt.

«Jeg fatter ikke at Malfang kan gjøre slikt,» glefset Flomme. «Å gå etter gutten når han bare er elleve! Mannen burde kvernes opp og brukes til å lage sjokolader!»

Fred og Frank blinket synkront. *Malfang* sto bak Rita Slita? Harry Potter hadde ikke advart dem om det … som åpenbart betydde at Harry ikke visste det. Han ville aldri ha bedt dem om dette hvis han visste …

Fred og Frank utvekslet blikk. Vel, Harry *trengte* ikke å vite det før etter at jobben var gjort.

«Herr Flomme,» sa Fred stille, «Gutten-som-overlevde trenger din hjelp.»

Flomme så på dem begge.

Så pustet han ut med et langt sukk.

«Ålreit,» sa Flomme, «hva er det dere planlegger?»

*
*

AKT 6:

Når Rita Slita var fiksert på et saftig bytte, pleide hun ikke å legge merke til de forvirrede maurene som utgjorde resten av universet, hvilket var grunnen til at hun nesten krasjet inn i den unge mannen med begynnende måne som kom opp på fortauet der hun gikk.

«Frøken Slita,» sa mannen, og hørtes heller alvorlig og kald ut for en med et sånt ung ansikt. «Tenk å treffe deg her.»

«Av veien, jypling!» freste Rita og forsøkte å gå rundt ham.

Mannen på fortauet fulgte bevegelsen så perfekt at det var som om ingen av dem hadde beveget seg i det hele tatt, bare sto stille mens gata flyttet seg rundt dem.

Ritas øyne smalnet. «Hvem tror du at du er?»

«Ikke et heldig svar,» sa mannen tørt. «Det ville ha vært klokt å memorisere ansiktet til den forkledte dødseteren som trener opp Harry Potter til å bli den neste mørkets herre. Når alt kommer til alt,» et tynt smil, «*det* høres definitivt ikke ut som noen du ønsker å skumpe inn i på gata, spesielt etter å ha rakket ned på ham i avisen.»

Rita brukte et øyeblikk på å plassere referansen. *Dette* var Kvirinius Krengle? Han virket for ung og for gammel samtidig; ansiktet hans, hvis det slappet av fra det alvorlige og nedlatende uttrykket, burde tilhøre noen sent i tredveårene. Og han begynte allerede å miste håret? Hadde han ikke råd til en helbreder?

Nei, det var ikke viktig, hun hadde en tid og et sted og en bille å være. Hun hadde nettopp fått et anonymt tips om at madam Beining koste seg med en av sine yngre assistenter. Det ville være verdt en klekkelig bonus hvis hun klarte å verifisere det. Beining var høyt på ønskelista. Tipseren hadde sagt at Beining og hennes unge assistent straks skulle spise lunsj i et spesielt rom på Hos Marie, et svært populært sted for enkelte formål; et rom som, hadde hun funnet ut, var sikret mot alle former for avlytting, men ikke mot en vakker, blå bille som slappet av ved en vegg …

«Av *veien!*» sa Rita, og forsøkte å dytte Krengle vekk fra fortauet. Krengles arm berørte hennes egen, avledet kraften, og Rita snublet som om støtet hennes gikk ut i løse lufta.

Krengle trakk opp venstre kutteerme og viste fram armen. «Observer,» sa Krengle, «ikke noe mørkets merke. Jeg ønsker at din avis publiserer en beklagelse.»

Rita slapp ut en vantro latter. Selvsagt var ikke mannen en virkelig dødseter. Avisen ville aldri ha skrevet det hvis så var tilfelle. «Glem det, jypling. Forsvinn.»

Krengle stirret på henne et øyeblikk.

Så smilte han.

«Frøken Slita,» sa Krengle, «jeg hadde håpet å finne en måte å overtale deg på. Men dog allikevel, jeg merker at jeg ikke kan nekte meg gleden i å simpelthen knuse deg.»

«Det har vært forsøkt. Nå, kom deg vekk fra min gangvei, jypling, før jeg finner noen svartspanere og får deg arrestert for å hindre journalistikken.»

Krengle ga henne et kort bukk, og gikk så forbi. «Farvel, Rita Slita,» sa stemmen hans bak henne.

Og Rita strente framover. I bakhodet la hun merke til at mannen plystret en melodi mens han gikk av sted.

Som om *det* ville skremme henne.

* * *

AKT 4:

«Beklager, jeg står over denne,» sa Laffen Styx. «Jeg er mer av en kjempeedderkopp-type.»

Gutten-som-overlevde hadde sagt at han hadde *viktig* arbeid for Kaosordenen, noe alvorlig og hemmelig, mer betydningsfullt og vanskelig enn deres vanlige pek og spøker.

Og så hadde Harry Potter kastet seg ut i en tale som var inspirerende, men vag. En tale som formidlet at Fred og Frank og Laffen hadde et enestående potensiale, hvis de bare kunne lære seg å være *merkeligere.* Å gjøre menneskers liv *uvirkelige*, istedenfor å bare overraske dem med slike ting som vannbøtter over dører. (Fred og Frank utvekslet interesserte blikk, de hadde aldri tenkt på den før.) Harry Potter hadde manet fram et bilde av den spøken de hadde kjørt på Nilus – som, hadde Harry noe beklagende nevnt, Valghatten ga ham kjeft for – men som måtte ha ført til at Nilus begynte å *tvile på om han var ved sine fulle fem*. For Nilus ville det ha følt som om han plutselig ble transportert over i et annet univers. På samme måte som alle andre hadde følt da de opplevde at Slur ba om unnskyldning. Dette var den *sanne kraften i spøking.*

Er dere med meg? hadde Harry Potter ropt ut, og Laffen Styx hadde svart nei.

«Regn med oss!» sa Fred, eller muligens Frank; for det var ingen tvil om at Gudrik Griffing ville ha sagt ja.

Laffen Styx leverte et beklagende flir, sto opp, og forlot den forlatte og Stillede korridoren der de fire medlemmene av Kaosordenen hadde møttes og satt seg ned i en konspiratorisk sirkel.

De tre medlemmene av Kaosordenen begynte på sakslista.

(Det var ikke *så* trist. Fred og Frank ville fremdeles samarbeide med Laffen på spøker som involverte kjempeedderkopper, slik det alltid hadde vært. De hadde bare startet å kalle det Kaosordenen for å rekruttere Harry Potter, etter at Ronny hadde fortalt dem om at Harry var merkelig og ond, og Fred og Frank hadde bestemt seg for å redde Harry ved å vise ham sant vennskap og godhet. Heldigvis virket dette ikke lenger nødvendig – skjønt de var ikke *helt* sikre akkurat her …)

«Så,» sa en av tvillingene, «hva handler detta om?»

«Rita Slita,» sa Harry. «Vet dere hvem hun er?»

Fred og Frank nikket mens de skar grimaser.

«Hun har stilt spørsmål om meg.»

Det var ikke gode nyheter.

«Kan dere gjette hva jeg vil at dere skal gjøre?»

Fred og Frank så lett overrasket på hverandre. «Du vil at vi skal gi'a noe av vårt mer interessante sukkertøy?»

«Nei,» sa Harry. «Nei, nei, *nei!* Det blir sånne kjempeedderkopp-greier. Kom igjen. Hva ville *dere* gjøre hvis dere hørte at Rita Slita prøvde å finne rykter om *dere?*»

Dette besvarte spørsmålet.

Glis begynte å vokse fram på ansiktene til Fred og Frank.

«Starte rykter om oss sjøl,» svarte de i kor.

«*Akkurat,*» sa Harry og gliste bredt. «Men dette kan ikke være *hva som helst* av rykter. Målet er å lære folk å aldri stole på hva avisen sier om Harry Potter, ikke mer enn hva gompeaviser sier om Elvis. Først tenkte jeg bare på å oversvømme Rita Slita med så mange rykter at hun ikke ville vite hva hun skulle tro; men da ville hun bare håndplukke noen få som hørtes plausible og dårlige ut. Så det jeg ønsker at dere skal gjøre er å skape en falsk historie om meg, og på en eller annen måte få Rita Slita til å tro på den. Men det må være noe som alle i etterkant vil *vite* var helt feil. Vi ønsker å narre Rita Slita og redaktørene hennes, og *etterpå* gjøre det beviselig og åpenbart at det var falske nyheter. Og selvsagt – når dette er kravene til oppgaven – så må historien være så *latterlig* som den overhodet kan være, og fremdeles havne på trykk. Forstår dere hva jeg vil at dere skal gjøre?»

«Ikke helt …» sa Fred og Frank sakte. «Du vil at vi skal *finne opp* historien?»

«Jeg vil at dere skal gjøre *alt sammen,*» sa Harry Potter. «Jeg er ganske opptatt akkurat nå, pluss at jeg ønsker å være i stand til å si, helt ærlig, at jeg ikke hadde noen ide om hva som kom til å skje. Overrask meg.»

Et øyeblikk var det svært onde smil på ansiktene til Fred og Frank.

Så ble de alvorlige. «Men Harry, vi veit ikke egentlig åssen en går fram for å gjøre no' sånt –»

«Så finn det ut,» sa Harry. «Jeg har tillit til dere. Jeg regner absolutt med at dette er noe dere kan klare, men hvis dere *ikke* kan gjøre det, så fortell meg det, og jeg vil spørre noen andre eller gjøre det selv. Hvis dere har en virkelig god ide – både for den latterlige historien, og hvordan dere kan få Rita Slita og hennes redaktører til å trykke det – så kan dere sette i gang. Men ikke vær fornøyd med noe middelmådig. Hvis dere ikke kan komme opp med noe *fabelaktig*, så la meg få vite det.»

Fred og Frank utvekslet bekymrede blikk.

«Jeg kommer'ke på noe,» sa Frank.

«Ikke jeg heller,» sa Fred. «Beklager.»

Harry stirret på dem.

Og så begynte Harry å forklare framgangsmåten for å tenke på ting.

Det er kjent for å kunne ta mer tid enn to sekunder, sa Harry.

Du skal *aldri* kalle *noen* oppgave umulig, sa Harry, før du har tatt fram en faktisk klokke og brukt fem minutter til å tenke på det, ifølge viseren. Ikke metaforiske fem minutter; fem minutter målt med standard klokke.

Og *videre*, sa Harry, med empatisk stemme og med høyre hånd dunkende i gulvet, så skal du *aldri* starte med å umiddelbart se etter løsninger.

Så kastet Harry seg ut i en forklaring av en test gjort av noen kalt Norman Maier, som var noe som kalles en organisasjonspsykolog, og som hadde spurt to forskjellige sett med problemløsende grupper om å takle et problem.

Problemet, hadde Harry sagt, hadde involvert tre ansatte som gjorde tre jobber. Den yngste ansatte ønsket bare å gjøre de enkleste jobbene. Den eldste ansatte ønsket å rotere mellom jobbene, for å unngå å kjede seg. En effektivitetsekspert hadde anbefalt å gi den yngste de letteste jobbene og den eldste de vanskeligste, hvilket ville være 20 % mer produktivt.

Det *ene* settet med problemløsende grupper ble gitt følgende instruksjon: «Ikke foreslå en løsning før problemet er diskutert så grundig som det går an uten å foreslå en løsning.»

Det andre settet med problemløsende grupper fikk ingen instruksjoner. Og disse menneskene hadde gjort det som er naturlig å gjøre, og reagert på nærværet av et problem med å foreslå løsninger. Og folk hadde fått sine favorittløsninger, og startet å diskutere og krangle om dem, og argumenterte rundt den relative viktigheten av frihet kontra effektivitet og så videre.

Det første settet med problemløsende grupper, de som fikk beskjed om å først *diskutere* problemet, *deretter* løse det, hadde i langt større grad funnet en løsning der den yngste ansatte beholdt den enkleste jobben, og å rotere de to andre personene mellom de to andre jobbene, for noe ekspertdata sa ville utgjøre en forbedring på 19 %.

Det å starte med å lete etter løsninger var å ta ting *helt i feil rekkefølge.* Som å starte et måltid med dessert, bare *ille.*

(Harry hadde også sitert en fyr ved navn Robyn Dawes som hadde sagt at jo vanskeligere et problem var, jo mer sannsynlig var det at folk ville prøve å finne en løsning umiddelbart.)

Så Harry hadde tenkt å overlate dette problemet til Fred og Frank, og de ville diskutere alle aspekter ved saken og tenke igjennom alt de trodde kunne være i nærheten av relevant. Og de skulle *ikke* forsøke å finne faktiske løsninger før de var ferdige med diskusjonen, med mindre, naturligvis, de tilfeldigvis kom til å tenke på noe totalt hinsides tøft; i så tilfelle kunne de skrive det ned til senere og så fortsette å tenke. Og han ville *ikke* høre noe om noe sånt *klarer ikke å tenke ut noe* på minst en uke. Noen mennesker brukte *tiår* på å tenke på ting.

«Spørsmål?» sa Harry.

Fred og Frank stirret på hverandre.

«Jeg kommer'ke på no'n.»

«Ikke jeg heller.»

Harry hostet høflig. «Dere har ikke spurt om budsjettet.»

Budsjett? tenkte de.

«Jeg kunne for så vidt bare fortelle dere summen,» sa Harry. «Men jeg tror kanskje at *dette* vil være mer *inspirerende.*»

Harrys hånd grep innenfor kappen, og brakte fram –

Fred og Frank ramlet nesten om kull, selv om de faktisk satt på gulvet.

«Ikke bruk det bare for å bruke,» sa Harry. På steingulvet foran dem glitret en absolutt latterlig sum penger. «Bare bruk det hvis det kreves for at planen skal bli ærefryktinngytende, og hvis planen er en slik, ikke nøl med å bruke det. Om det blir noe til overs etterpå så bare gi det tilbake igjen, jeg stoler på dere. Åh, og dere får ti prosent av summen, uansett hvor mye dere bruker opp –»

«*Det kan vi'kke!*» kom det fra en av tvillingene. «Vi tar'ke imot penger for sånt som detta!»

(Tvillingene tok aldri imot penger for å gjøre noe ulovlig. Det var ukjent for Ambrosius Flomme, men de videresolgte alle varene hans til null prosent fortjeneste. Fred og Frank ønsket å være i stand til å vitne – under verifiserum om nødvendig – at de ikke hadde vært vinningskriminelle, de hadde bare levert en offentlig tjeneste.)

Harry rynket panna. «Men jeg ber dere faktisk om å gjøre et ordentlig stykke arbeid her. En voksen ville bli betalt for å gjøre noe slikt som dette, og det ville *i tillegg* fremdeles telle som en vennetjeneste. Man kan ikke bare *leie inn* folk for denne typen ting.»

Fred og Frank ristet på hodene.

«Greit,» sa Harry. «Da kommer jeg bare til å gi dere dyre julegaver, og hvis dere prøver å gi dem tilbake kommer jeg til å brenne dem opp. Og dere har selvsagt ikke *peiling* på hvor mye jeg kommer til å bruke på de gavene, bortsett fra, åpenbart, at det

kommer til å bli mer enn om dere bare tok imot pengene. Og jeg kommer til å kjøpe de presangene *uansett*, så vennligst ha *det* i tankene før dere forteller meg at dere ikke klarer å komme opp med *tidenes mest inspirerte plan*.»

Harry reiste seg, smilte, og snudde seg for å gå mens Fred og Frank fremdeles gapte i sjokk. Han tok noen skritt på vei ut, og så snudde han seg.

«Ah, en siste ting,» sa Harry. «Hold professor Krengle utenfor hva det nå er dere kommer til å gjøre. Han liker ikke publisitet. Jeg innser at det vil være lettere å få folk til å tro merkelige ting om forsvarsprofessoren enn om noen som helst annen, og jeg beklager for å legge begrensinger på dere på denne måten, men vær så snill, hold professor Krengle utenfor.»

Og Harry snudde seg igjen og tok noen skritt til –

Tittet seg bakover en siste gang, og sa, mykt, «Tusen takk.»

Og gikk.

Det var en lang pause etter at han hadde forlatt rommet.

«Så,» sa den ene.

«Så,» sa den andre.

«Forsvarsprofessoren liker ikke publisitet, sies det.»

«Harry kjenner'ke oss så veldig godt, gjør'n vel.»

«Nei, det gjør'n'ke.»

«Men klart, vi bruker jo ikke penga hans til denna saken.»

«Naturligvis ikke, det ville ikke væra rett. Vi tar forsvarsprofessor'n separat.»

«Vi får noen griffinger til å skrive til Slita og si …»

«… at ermet hans ble løfta opp i en av timene i forsvar mot svartekunster, og de så Det mørke merket …»

«… og'n holder sannsynligvis på med å lære all verdens mørke greier til Harry Potter utenom timene …»

«… og'n er den verste forsvarsprofessoren no'n i det hele tatt kan huske på Galtvort, ikke bare det at'n *feiler* i å lære oss, han lærer oss alt gæernt, fullstendig motsatt av åssen det skulle være …»

«… som da'n påsto at du bare kunne kaste Mordforbannelsen ved bruk av kjærlighet, så formel'n blei helt ubrukelig.»

«Femenalt! Den likte jeg.»

«Takk.»

«Jeg vedder for at forsvarsprofessoren også kommer til å sette pris på'n.»

«Han har humoristisk sans. Han ville ikke ha kalt oss det'n gjorde hvis'n'ke hadde sans for humor.»

«Men er vi virkelig i stand til å gjøre det Harry vil?»

«Harry sa at vi sku' diskutere problemet før vi forsøker å løse det, så la oss gjøre det.»

Wiltersen-tvillingene bestemte at Frank skulle være den entusiastiske mens Fred tvilte.

«Jeg syns detta er ganske motsigende,» sa Fred. «Han vil at det ska' vær' latterlig nok til at alle kommer til å le av Slita og vite at det er feil; og'n vil at Slita skal tru på det. Vi kan'ke gjøre begge de tinga samtidig.»

«Vi blir nødt til å fabrikkere beviser som kan overbevise Slita,» sa Frank.

«Var det en løsning?» sa Fred.

De vurderte dette.

«Kanskje,» sa Frank, «men jeg syns ikke vi skal være *helt* så nøye på den saken, syns du?»

Tvillingene trakk på skuldrene, hjelpeløst.

«Så altså, de fabrikkerte bevisa må vær' gode nok til å overbevise Slita,» sa Fred. «Kan vi virkelig få til det sjøl?»

«Vi trenger'ke å gjøre det sjøl,» sa Frank og pekte på pengehaugen. «Vi kan leie folk til å gjøre det for oss.»

Tvillingene fikk tankefulle uttrykk i ansiktene.

«Det ville bruke opp penga til Harry ganske kjapt,» sa Fred. «Det er massevis av penger for oss, men ikke så mye penger for en som Flomme.»

«Kanskje folk gir rabatt hvis de veit at det er for Harry,» sa Frank. «Men viktigst av alt, uansett hva det er vi gjør, så må det vær' *umulig.*»

Fred blunket. «Hva mener du, *umulig*?»

«Så umulig at vi ikke havner i trøbbel, fordi ingen trur at vi kan ha gjort det. Så umulig at til og med Harry starter å lure. Det må vær' surrealistisk, det må få folk til å tvile på om de er ved sine fulle fem, det må vær' feeeemenalt, det må væra … *bedre enn Harry.*»

Freds øyne utvidet seg i overraskelse. Dette hendte noen ganger, når de var sammen, men ikke ofte. «Men hvorfor?»

«Det var jo pek, alt sammen. Paien var et pek. Forglemeien var et pek. Dolohovs katt var et pek. *Slur* var et pek. Og *vi* er de beste på Galtvort til å lage pek, skal vi lissom bare gi oss uten å slåss for tittelen?»

«Han er Gutten-som-overlevde,» sa Fred.

«Og *vi* er Wiltersen-tvillingene! Han *utfordrer* oss. Han sa vi kunne gjøre det han gjør. Men jeg vedder på at han ikke trur på at vi noensinne vil bli like gode som *ham.*»

«Han har rett,» sa Fred og følte seg heller nervøs. Wiltersen-tvillingene var *av og til* uenige selv når de hadde all den sammen informasjonen, men hver gang det skjedde virket det unaturlig, som om en av dem måtte gjøre noe feil. «Det er *Harry Potter* vi snakker om. Han kan gjøre det umulige. Det kan'ke vi.»

«Joda, det kan vi,» sa Frank. «Og vi må være *mer* umulige enn ham.»

«Men –» sa Fred.

«Det er det Gudrik Griffing ville ha gjort,» sa Frank.

Det avgjorde saken, og tvillingene gikk tilbake til … hva det nå enn var som var normalt for dem.

«Ålreit, så –»

«– la oss tenke over det.»

25.
Å legge merke til forvirring

Professor Krengle hadde kontortid fra kl. 11.40 til 11.55 på torsdager. Dette tidsvinduet skulle dekke alle elever i alle årstrinn. Det kostet et krenglepoeng bare å banke på døra; og hvis han ikke anså din grunn til å være verdt tida hans ville du miste femti nye.

Harry banket på døra.

Det var en pause. Så sa en bitende stemme, «Jeg antar at du like gjerne kan komme inn, herr Potter.»

Og før Harry kunne røre dørklinken, slamret døra opp og traff veggen med et skarpt knekk som hørtes ut som om noe hadde gått i stykker i treet, eller steinen, eller begge deler.

Professor Krengle satt bakoverlent i stolen og leste en mistenkelig utseende gammel bok, innbundet i nattblått lær med sølvruner på ryggen. Øynene hans beveget seg ikke fra boksiden. «Jeg er ikke i godt humør, herr Potter. Og når jeg ikke er i godt humør er jeg ikke en hyggelig person å være i nærheten av. For din egen skyld, framfør ærendet ditt raskt og forlat deretter stedet.»

Kulde krøp ut av rommet, som om det inneholdt noe som kastet mørke slik som lamper kaster lys; noe som ikke var fullstendig blendet.

Harry fikk seg en liten støkk. *Ikke i godt humør* virket ikke helt dekkende. Hva var det som kunne plage professor Krengle så mye … ?

Vel, man lot ikke venner holde seg for seg selv hvis de følte seg nedfor. Harry beveget seg med en tanke forsiktighet inn i rommet. «Er det noe jeg kan gjøre for å hjelpe –»

«Nei,» sa professor Krengle, fremdeles uten å titte opp fra boka.

«Jeg mener, hvis du har hatt omgang med idioter og ønsker å snakke med noen som har vettet i behold …»

Det var en overraskende lang pause.

Professor Krengle smalt boka igjen, og den forsvant med en liten hviskelyd. Så tittet han opp, og Harry vred på seg.

«Jeg antar at intelligent samtale ville være hyggelig for *meg* akkurat nå,» sa professor Krengle i den samme bitende tonen som hadde invitert Harry til å komme inn. «*Du* kommer sannsynligvis ikke til å synes det samme, så vær advart.»

Harry trakk pusten skarpt. «Jeg lover at jeg ikke vil bry meg om det hvis du glefser til meg. Hva skjedde?»

Kulden i rommet virket å vokse seg dypere. «En sjetteårs griffing kastet en forbannelse på en av mine mer lovende elever, en smygarding i sjette.»

Harry svelget. «Hva slags … type forbannelse?»

Og raseriet på professor Krengles ansikt var ikke lenger behersket. «Hvorfor bry seg om å spørre et så uviktig spørsmål som det, herr Potter? Vår venn, den griffingske sjetteklassingen, syntes ikke det var viktig!»

«*Seriøst?*» sa Harry før han kunne hindre seg selv.

«Nei, jeg er i et fryktelig humør i dag uten å ha noen spesiell grunn. *Ja, seriøst, din tosk!* Han visste ikke. *Han visste faktisk ikke.* Jeg trodde ikke på det før svartspanere bekreftet det med verifiserum. Han er i *sjette klasse på Galtvort* og kastet en kraftig mørk forbannelse *uten å vite hva den gjorde.*»

«Du mener ikke,» sa Harry, «at han hadde *misforstått* hva den gjorde, at han på en eller annen måte hadde lest feil beskrivelse –»

«Alt han visste var at den var ment å brukes mot en fiende. Han *visste* at det var alt han visste.»

Og det hadde vært nok til å kunne bruke formelen. «Jeg forstår ikke hvordan noe med så liten hjerne kan gå oppreist.»

«Absolutt, herr Potter,» sa professor Krengle.

Det var en pause. Professor Krengle bøyde seg fram og plukket opp sølv-blekkhuset fra pulten, snudde og vendte på det i hendene, stirret på det som om han lurte på framgangsmåten for å torturere et blekkhus til døde.

«Ble denne sjetteårs smygardingen hardt skadet?» sa Harry.

«Ja.»

«Var denne griffingen i sjette klasse oppfostret hos gomper?»

«Ja.»

«Nekter Humlesnurr å utvise ham fordi den stakkars gutten ikke visste bedre?»

Professor Krengles hender hvitnet rundt blekkhuset. «*Har du et poeng, herr Potter, eller fastslår du bare det helt åpenbare?*»

«Professor Krengle,» sa Harry alvorlig, «alle gompefødte elever på Galtvort trenger et eget sikkerhetskurs der de fortelles om ting som er så latterlig åpenbare at ingen trollmannsfødte ville tenke på å nevne dem. Du kaster ikke forbannelser hvis du ikke vet hva de gjør, hvis du gjør en oppdagelse som kan være farlig så forteller du ikke omverdenen om den, ikke prøv deg på å brygge kraftige ukjente eliksirer uten oppsyn inne på en do, grunnen til hvorfor lover om mindreåriges magibruk finnes, alt det grunnleggende.»

«Hvorfor?» sa professor Krengle. «La idiotene dø før de formerer seg.»

«Hvis du ikke har noe imot å miste et par sjetteårs smygardinger sammen med dem.»

Blekkhuset tok fyr i professor Krengles hender og brant forferdelig sakte; fryktelige, svartoransje flammer rev i metallet og ga inntrykk av å ta små biter av det, sølvet vred seg som om det smeltet, som om det prøvde og feilet i å flykte. Et metallisk hyl kunne høres, som om metallet selv skrek.

«Jeg antar du har rett,» sa professor Krengle med et resignert smil. «Jeg skal designe en time som skal sikre at gompefødte som er for dumme til å leve ikke tar noen verdifulle med seg når de forlater oss.»

Blekkhuset fortsatte å skrike og brenne i professor Krengles hender; små dråper av metall, fremdeles brennende, dryppet nå ned på pulten, som om blekkhuset gråt.

«Du løper ikke av gårde,» observerte professor Krengle.

Harry åpnet munnen –

«Hvis du hadde tenkt å si at du ikke er redd for meg,» sa professor Krengle, «*la være.*»

«Du er den mest skremmende mennesket jeg kjenner til,» sa Harry, «og en av de viktigste årsakene til det er hvor mye kontroll du har. Jeg kan rett og slett ikke forestille meg at du kunne skade noen som du ikke hadde tatt en veloverveid beslutning om å skade.»

Ilden i professor Krengles hender slukket, og han plasserte forsiktig det ødelagte blekkhuset på pulten. «Du sier nå de peneste ting, herr Potter. Har du tatt timer i smiger? Fra, kanskje, herr Malfang?»

Harry sørget for å holde ansiktet sitt helt uttrykksløst, og innså et sekund for sent at det like gjerne kunne ha vært en underskrevet tilståelse. Professor Krengle brydde seg ikke om hvordan ansiktsuttrykket ditt var, han brydde seg om hvilken sinnstilstand som sannsynliggjorde det.

«Jeg forstår,» sa professor Krengle. «Herr Malfang er en nyttig venn å ha, herr Potter, og det er mye han kan lære deg, men jeg håper du ikke har gjort den feilen å stole på ham med for mange betroelser.»

«Han vet ingenting som jeg frykter for kan bli kjent,» sa Harry.

«Godt gjort,» sa professor Krengle, og smilte lett. «Så, hva var det du egentlig ville meg?»

«Jeg tror jeg er ferdig med de innledende øvelsene i psykoblokking, og er klar for læreren.»

Professor Krengle nikket. «Jeg skal følge deg til Flirgott søndag.» Han tok en pause, tittet på Harry, og smilte. «Og vi kunne kanskje til og med gjøre det til en liten utflukt, hvis du har lyst. Jeg fikk nettopp en behagelig tanke.»

Harry nikket og smilte tilbake.

Da Harry forlot kontoret, hørte han professor Krengle nynne en liten melodi.

Harry var glad for at han hadde klart å muntre ham opp.

*
*

Den søndagen lot det til å være et temmelig høyt antall mennesker som hvisket i korridorene, spesielt når Harry Potter gikk forbi dem.

Mengder av pekende fingre.

Og en hel haug kvinnelig fnising.

Det hadde startet rundt frokost, da noen hadde spurt Harry om han hadde hørt nyhetene; og Harry hadde raskt avbrutt og sagt at hvis nyhetene var skrevet av Rita Slita så ønsket han ikke å *høre* om det, han ville helst lese det i avisen selv.

Så hadde det vist seg at ikke mange elever på Galtvort abonnerte på *Aftenprofeten*, og de utgavene som ikke allerede var kjøpt opp fra eierne ble nå sendt rundt i en eller annen komplisert rekkefølge og ingen visste faktisk helt hvem som hadde en utgave akkurat nå …

Derfor hadde Harry brukt en *Stillus*-formel og gått for å spise frokost, idet han stolte på at bordkameratene ville vinke bort de mange, mange som kom for å stille spørsmål; og gjorde sitt beste for å overse vantroen, latteren, de gratulerende smilene, de medfølende ansiktsuttrykkene, de redde blikkene, og de mistede tallerkenene etter hvert som nye mennesker kom ned til frokost og fikk høre det.

Harry følte seg *temmelig* nysgjerrig, men det ville *virkelig* ikke gjøre seg å ødelegge dette kunstverket ved å høre om det via omveier.

Han hadde søkt ly i koffertens trygghet og gjort lekser de neste par timene, etter å ha fortalt romkameratene at de skulle komme og hente ham hvis noen fant en originalutgave av avisen.

Harry var fremdeles uvitende klokka ti på formiddagen, da han forlot Galtvort i en vogn med professor Krengle, som satt foran til høyre, og akkurat nå hadde gått over i zombie-modus. Harry satt diagonalt overfor ham, så langt unna som vogna tillot, bak til venstre. Selv da hadde Harry en konstant følelse av dommedag mens vogna rullet i vei på en liten sti gjennom en del av den ikke-forbudte skogen. Det gjorde det litt vanskelig å lese, spesielt siden emnet var vanskelig, og Harry ønsket plutselig at han leste en av sine barndoms science fiction-bøker istedenfor –

«Vi er utenfor vaktformlene, herr Potter,» sa professor Krengle fra forsetet. «På tide å dra.»

Professor Krengle gikk forsiktig ned fra vogna, stålsatte seg selv mens han trådte ned. Harry, på sin side, hoppet av.

Harry lurte på nøyaktig hvordan de skulle komme fram dit de skulle da professor Krengle sa «Ta imot!» og kastet en bronsefjong mot ham, og Harry tok imot den uten å tenke.

En gigantisk usynlig krok grep tak i Harrys underliv og trakk ham tilbake, hardt, men helt uten en følelse av akselerasjon; og et øyeblikk senere sto Harry midt i Diagonallmenningen.

(*Unnskyld meg? Hva?* sa hjernen hans.)

(*Vi teleporterte nettopp*, forklarte Harry.)

(*Det pleide ikke å skje i våre forfedres omgivelser,* klagde Harrys hjerne og gjorde ham desorientert.)

Harry svaiet mens føttene hans tilpasset seg brosteinsbelagt gate istedenfor den ujevne skogbunnen de hadde reist over. Han rettet seg opp, fremdeles svimmel, og de travle heksene og trollmennene rundt ham virket som om de svaiet lett; og butikkselgernes utrop virket som om de flyttet seg rundt i hørselen hans, idet hjernen hans forsøkte å finne fram til en verden å være plassert i.

Noen øyeblikk senere kom det en slags sugende-poppende lyd rett bak Harry, og da han snudde seg for å se etter så sto professor Krengle der.

«Har du noe imot –» sa Harry, samtidig som professor Krengle sa, «Jeg er redd for at jeg –»

Harry stoppet, professor Krengle gjorde det ikke.

«– må gå av sted litt å få noe til å skje, herr Potter. Ettersom det har blitt grundig forklart for meg at jeg er ansvarlig uansett hva som kan komme til å skje med deg, så forlater jeg deg her med –»

«Aviskiosk,» sa Harry.

«Unnskyld?»

«Eller hvor som helst jeg kan kjøpe en utgave av *Aftenprofeten.* Plasser meg der så er alt greit for meg.»

Kort tid senere hadde Harry blitt levert inn i en bokhandel, fulgt av opptil flere lavt framsatte, uklare trusler. Og innehaveren hadde fått *mindre* uklare trusler, skulle man dømme etter hvordan han vred på seg, og hvordan øynene hans nå vekslet kjapt mellom Harry og inngangen.

Hvis bokhandelen brant ned, hadde Harry tenkt til å bli værende der midt i ilden helt til professor Krengle kom tilbake.

I mellomtida –

Harry kikket seg kjapt rundt.

Bokhandelen var heller liten og lurvete, med bare fire synlige rekker med bokhyller; og den nærmeste hylla Harry hadde kastet øynene på så ut til å spesialisere seg på smale, billig innbundne bøker med alvorlige titler som *Massakren i Albania i det femtende århundre.*

Det viktigste først. Harry gikk bort til disken.

«Unnskyld meg,» sa Harry. «Kunne jeg fått en *Aftenprofeten*, takk.»

«Fem sigder,» sa innehaveren. «Beklager, gutt, jeg har bare tre igjen.»

Fem sølvsigder landet på disken. Harry hadde på følelsen at han kunne ha forhandlet ned prisen litt, men her og nå brydde han seg ikke.

Butikkinnehaverens øyne utvidet seg idet han faktisk la merke til Harry for første gang. «*Du!*»

«*Jeg*!»

«Er det *sant*? Er du *virkelig* –»

«*Hold kjeft!* Beklager, jeg har ventet *i hele dag* på å lese hele saken i avisen istedenfor å høre om den fra andre, så vær så snill, bare *gi meg avisen*, ok?»

Butikkeieren stirret på Harry et øyeblikk, og uten en lyd bøyde han seg ned under disken, hentet en sammenbrettet utgave av *Aftenprofeten* og ga den til Harry.

Overskriften lød:

HARRY POTTER
HEMMELIG FORLOVET
MED GULLA WILTERSEN

Harry stirret.

Han løftet avisen opp fra disken, mykt, med ærefrykt, som om han håndterte et originalt kunstverk av Escher, og brettet den ut for å lese …

… om bevisene som hadde overbevist Rita Slita.

… og noen interessante videre detaljer.

… og enda mer bevis.

Fred og Frank hadde vel avklart dette med søsteren først? Ja, naturligvis hadde de det. Det var et bilde der av Gulla Wiltersen der hun sukket lengselsfullt over det Harry kunne se var, da han så nøye etter, et foto av ham selv.

Det måtte være et arrangert bilde.

Men *hvordan* i all *verden* …?

Harry satt i en billig klappstol og leste avisen på nytt for fjerde gang, da døra hvisket stille og professor Krengle kom tilbake til butikken.

«Unnskyld for – *hva* i Merlins navn er det du leser?»

«Det kan se ut som,» sa Harry med ærefrykt i stemmen, «at en herr Arthur Wiltersen ble satt under Befaliusforbannelsen av en dødseter som min far drepte; og på den måten ble det skapt en gjeld til adelsslekta Potter, som min far krevde skulle innløses ved å få den nylig fødte Gulla Wiltersens hånd i ekteskap. Tror mennesker rundt her faktisk på slike ting?»

«Hvordan kunne frøken Slita *på noen måte* være idiot nok til å tro …»

Og professor Krengles stemme brøt tvert av.

Harry hadde lest avisen vertikalt og ubrettet, hvilket betydde at professor Krengle, fra der han sto, kunne se teksten under overskriften.

Det sjokkerte uttrykket på professor Krengles ansikt var et kunstverk nesten på linje med avisen selv.

«Ingen grunn til å bekymre seg,» sa Harry med et smil, «det er oppspinn alt sammen.»

Fra annetsteds i bokhandelen hørtes et gisp fra innehaveren, etterfulgt av en lyd som indikerte at en stor bokstabel raste sammen.

«Herr Potter …» sa professor Krengle sakte, «er du *sikker* på det?»

«Helt sikker. Skal vi gå?»

Professor Krengle nikket mens han så ut som om han var fortapt i tanker, og Harry brettet sammen avisen igjen og fulgte ham ut av døra.

Av en eller annen grunn virket det ikke som om Harry kunne høre noen som helst lyder fra gata lenger.

De gikk i stillhet i tretti sekunder før professor Kringle sa noe. «Frøken Slita leste igjennom det originale møtereferatet fra det lukkede møtet i Heksingating.»

«Ja.»

«*Det originale møtereferatet fra Heksingating.*»

«Ja.»

«*Jeg* ville ha problemer med å få til det.»

«*Virkelig*?» sa Harry. «Fordi hvis mine mistanker er korrekte, så er dette utført av en Galtvort-elev.»

«Det er et stykke forbi umulig,» sa professor Krengle flatt. «Herr Potter … jeg beklager å måtte meddele deg at denne unge damen forventer å gifte seg med deg.»

«Men *det* er usannsynlig,» sa Harry. «For å sitere Douglas Adams: det umulige har ofte en form for integritet som det bare usannsynlige mangler.»

«Jeg ser poenget ditt,» sa professor Krengle sakte. «Men … nei, herr Potter. Det kan være umulig, men jeg kan *forestille meg* å tukle med møtereferater fra Heksingating. Det er *umulig å se for seg* at stordirektøren i Flirgott skulle sette sitt offisielle segl som vitne på en falsk forlovelseskontrakt, og at frøken Slita personlig verifiserte dette seglet.»

«Absolutt,» sa Harry, «man ville forvente at stordirektøren i Flirgott var personlig involvert når så mye penger skiftet eier. Det virker som om herr Wiltersen hadde mye gjeld, så han krevde en ytterligere betaling på ti tusen galleoner –»

«*Ti tusen* galleoner for en *Wiltersen?* Man kunne kjøpe datteren til en adelsslekt for det!»

«Unnskyld meg,» sa Harry. «Jeg må faktisk spørre her og nå, pleier folk faktisk å gjøre slike ting rundt her –»

«Sjelden,» sa professor Krengle med rynkede øyenbryn. «Og ikke i det hele tatt, antar jeg, etter at Mørkets herre forsvant. Jeg antar at avisen mener at din far rett og slett betalte?»

«Han hadde ikke noe valg,» sa Harry. «Ikke hvis han ønsket å oppfylle profetiens betingelser.»

«*Gi meg den,*» sa professor Krengle, og avisen hoppet ut av Harrys hånd så raskt at han fikk et kutt i fingeren fra papiret.

Harry puttet automatisk fingeren i munnen for å suge på den, med en lett følelse av sjokk, og snudde seg for å gi professor Krengle en passende bemerkning –

Professor Krengle hadde stoppet helt opp midt i gata, og øynene hans beveget seg lynraskt fra side til side mens en usynlig kraft holdt avisen stille foran ham.

Harry så på, gapte i ærefrykt, mens avisen åpnet seg for å vise fram side to og tre. Og ikke lenge etter, side fire og fem. Det var som om mannen hadde kastet av seg forkledningen som vanlig dødelig.

Og etter en egentlig altfor kort stund, så brettet avisen seg pent sammen igjen. Professor Krengle plukket den ned fra lufta og kastet den over til Harry, som grep den i ren refleks; og så startet professor Krengle å gå igjen, og Harry fulgte automatisk etter.

«Nei,» sa professor Krengle, «den profetien hørtes ikke helt riktig ut for meg heller.»

Harry nikket, fremdeles lamslått.

«Kentaurene kan ha blitt plassert under en *Befalio,*» sa professor Krengle med rynket panne, «*det* virker forståelig. Det magi kan lage, kan magi korrumpere, og det er ikke utenkelig at Flirgotts Store Segl kunne bli vridd til å adlyde en annens hånd. Den Unevnelige kunne ha vært en annen forkledd ved hjelp av polyksir; seeren fra Bayern også. Og med *nok* innsats kunne det kanskje være mulig å tukle med møtereferater fra Heksingating. Har du noen formening om hvordan det ble utført?»

«Jeg har ikke en eneste plausibel hypotese,» sa Harry. «Jeg vet bare at det ble gjort med et budsjett på totalt førti galleoner.»

Professor Krengle bråstoppet og virvlet rundt mot Harry. Uttrykket var nå fullstendig vantro. «Førti galleoner kan kjøpe en kompetent vaktformelbrekker til å åpne vei inn i et hus du ønsker å bryte deg inn i! Førti *tusen* galleoner kunne *kanskje* betale for et team av de beste profesjonelle kriminelle i verden for å tukle med Heksingatings møtereferater!»

Harry trakk hjelpeløst på skuldrene. «Jeg skal huske dette neste gang jeg gjerne vil spare trettini tusen, ni hundre og seksti galleoner ved å finne den riktige kontraktøren.»

«Jeg sier ikke dette ofte,» sa professor Krengle. «Jeg er imponert.»

«Enig,» sa Harry.

«Og hvem er denne utrolige Galtvort-eleven?»

«Det er jeg redd for at jeg ikke kan si.»

Litt til Harrys overraskelse hadde ikke professor Krengle noen innsigelser.

De gikk i retning Flirgott, tenkende, for ingen av dem var den typen person som ville gi opp et problem uten å tenke på det i minst fem minutter.

«Jeg har følelsen av,» sa Harry til slutt, «at vi ser på dette fra feil synsvinkel. Jeg hørte en historie en gang om noen studenter som kom til en fysikktime, og læreren viste dem en stor metallplate nær åpen ild. Hun beordret dem til å ta på metallplaten; og de følte at metallet nærmest flammen var kjøligere og metallet lengst unna var varmere. Og hun ba dem om å skrive ned hva de trodde årsaken var. Så noen studenter skrev 'fordi det er slik metall leder varme', og noen skrev 'fordi det er slik lufta beveger seg', og ingen sa 'dette virker rett og slett umulig'; og det virkelige svaret var at før studentene hadde kommet inn i rommet så hadde læreren snudd metallplata.»

«Interessant,» sa professor Krengle. «Det virker som en passende sammenlikning. Er det en moral her?»

«At din styrke som rasjonalist er din evne til å bli mer forvirret av fiksjon enn av virkelighet,» sa Harry. «Hvis du er like god til å forklare alle typer resultater, så har du null kunnskap. Studentene trodde de kunne bruke ord som 'fordi hete overføres' for å forklare alt mulig, til og med en metallplate som var kaldere nærmest ilden. Så de la ikke merke til hvor forvirret de var, og det betydde at de ville ikke være mer forvirret av lureri enn av sannhet. Hvis du forteller meg at kentaurene var under Befaliusforbannelsen, så har jeg fremdeles følelsen av at noe ikke stemmer helt. Jeg legger merke til at jeg fremdeles er forvirret selv etter å ha hørt din forklaring.»

«Hm,» sa professor Krengle.

De gikk videre.

«Jeg antar,» sa Harry, «at det ikke er mulig å *faktisk* dytte mennesker over i alternative universer? Som i, dette er ikke vår egen Rita Slita; eller de sendte henne et annet sted midlertidig?»

«Hvis *det* var mulig,» sa professor Krengle med heller tørr stemme, «ville jeg fremdeles være *her?*»

Og akkurat da de var rett foran Flirgotts store hvite inngangsparti, sa professor Krengle, «Ah. *Selvsagt.* Sånn må det ha vært. La meg gjette, Wiltersen-tvillingene?»

«*Hva?*» sa Harry, med en stemme som var en hel oktav høyere enn vanlig. «*Hvordan?*»

«Jeg er redd for at jeg ikke kan si det.»

«… Det er *ikke* rettferdig.»

«Jeg synes det er ekstremt rettferdig,» sa professor Krengle, og de gikk inn gjennom bronsedørene.

*
*

Klokka var rett før tolv, og Harry og professor Krengle hadde fått plass ved hver sin side av et bredt, langt, flatt bord, i et utpekt overdådig privat rom med grundig stoppede sofaer og stoler langs veggene, og myke gardiner overalt.

De skulle til å spise lunsj i Hos Marie, som professor Krengle sa han kjente som en av de beste restaurantene i Diagonallmenningen, spesielt for – stemmen hadde fått en meningsfull lav tone – *visse anledninger.*

Det var den beste restauranten Harry noensinne hadde vært på, og det smigret ham stort at professor Krengle spanderte på *ham* her.

Den første delen av oppdraget, å finne en instruktør i psykoblokking, hadde vært en suksess. Professor Krengle, med et ondt glis, hadde bedt Klotak om å anbefale den beste han visste om; og å ikke bry seg om utgiftene, siden Humlesnurr skulle betale, og gnomen hadde smilt tilbake. Det kan ha forekommet en viss mengde smiling for Harrys del også.

Den andre delen av planen hadde slått fullstendig feil.

Harry hadde ikke tillatelse til å ta penger ut av sitt private hvelv uten at rektor Humlesnurr eller en annen offisiell representant for skolen var til stede; og professor Krengle hadde ikke fått nøkkelen til hvelvet. Harrys gompeforeldre kunne ikke autorisere uttak fordi de var gomper, og gomper hadde omtrent samme legale status som barn eller kattunger: de var søte, så hvis du torturerte dem offentlig kunne du bli arrestert, men de var ikke *folk*. Noen motstrebende forordninger hadde blitt gjort for å anerkjenne gompefødtes foreldre som mennesker i begrenset forstand, mens Harrys adoptivforeldre ikke falt inn i denne kategorien av lovverket.

Det virker som at Harry i praksis var en foreldreløs i trollmannverdenens øyne. Som sådan var rektor ved Galtvort, eller den han måtte utpeke i skolesystemet, Harrys verger fram til han ble uteksaminert. Harry *kunne* puste uten Humlesnurrs tillatelse, men bare så lenge rektor ikke spesifikt forbød det.

Harry hadde deretter spurt om han rett og slett kunne *fortelle* Klotak hvordan han skulle diversifisere investeringene til noe mer enn stabler av gull som lå rolig i hvelvet.

Klotak hadde stirret tomt på ham og spurt hva 'diversifisere' betydde.

Banker, så det ut til, investerte ikke. Banker lagret gullmyntene dine i trygge hvelv mot en årlig avgift.

Trollmannsverdenen hadde ikke et begrep om aksjer. Obligasjoner. Eller selskaper. Forretninger ble drevet av familier ut fra hver enkelts personlige hvelv.

Lån ble gitt av rike mennesker, ikke banker. Skjønt Flirgott ville stille som vitner for kontraktsinngåelse, for en avgift; og tvinge igjennom utførelse av kontrakt, for en mye større avgift.

Gode rike mennesker lot venner låne penger og betale tilbake når det passet. *Dårlige* rike mennesker krevde *renter*.

Det var ikke noe sekundærmarked for lån.

Onde rike mennesker krevde deg for årlig rente på minst 20 %.

Harry hadde reist seg opp, vendt seg bort og hvilt hodet mot veggen.

Harry hadde spurt om han trengte rektors tillatelse før han kunne starte en bank.

Professor Krengle hadde avbrutt samtalen på dette tidspunktet, erklært at det var tid for lunsj, og raskt geleidet en skummende Harry ut gjennom Flirgotts bronsedører, ned Diagonallmenningen og bort til en flott restaurant ved navn Hos Marie hvor et rom var reservert for dem. Eieren hadde virket sjokkert over å se professor Krengle etterfulgt av Harry Potter, men hadde ført dem til rommet uten å klage.

Og professor Krengle hadde med overlegg gitt til kjenne at han ville betale regningen, og virket å sette pris på uttrykket på Harrys ansikt.

«Nei,» sa professor Krengle til servitrisen, «vi vil ikke trenge menyer. Jeg ønsker Dagens fulgt av en flaske Chianti, og herr Potter vil starte med diirkålsuppe fulgt av en porsjon roopoballer, og sirupsterte til dessert.»

Servitrisen, kledd i kutte som klarte å se formell og alvorlig ut samtidig som den var flere tanker kortere enn vanlig, bukket respektfullt og forlot rommet mens hun lukket døra bak seg.

Professor Krengle veivet med hånda i retning døra, og en slå gled for. «Legg merke til slåen på innsiden. Dette rommet, herr Potter, er kjent som Maries Rom. Det er tilfeldigvis sikret mot all form for avlytting, og jeg mener *all*; Humlesnurr selv ville ikke klare å finne ut noe av det som skjer her inne. Maries Rom brukes av to typer mennesker. Den første typen er ute på lyssky romanser. Og den andre typen lever interessante liv.»

«*Virkelig*,» sa Harry.

Professor Krengle nikket.

Harrys øyne skinte av forventning. «Da ville det jo være bortkastet å bare sitte her og spise lunsj, uten å gjøre noe spesielt.»

Professor Krengle gliste, og tok så ut tryllestaven og viftet med den i retning døra. «Selvsagt,» sa han, «tar de typene som lever interessante liv forholdsregler som er mer *grundige* enn hemmelige elskende. Jeg har nettopp forseglet oss her inne. Ingenting kan nå komme inn i eller ut av dette rommet – gjennom sprekken under døra, for eksempel. Ok …»

Professor Krengle framsa deretter ikke færre enn fire forskjellige besvergelser, ingen av dem kjent for Harry.

«Selv det holder ikke *egentlig*,» sa professor Krengle. «Hvis vi skulle til å gjøre noe som var virkelig stort og viktig, så ville det være nødvendig å utføre tjuetre nye sjekker i tillegg til disse. Hvis, si, Rita Slita visste eller gjettet at vi skulle hit, så er det en mulighet for at hun kunne være i dette rommet under den sanne Usynlighetskappen. Eller hun kunne være en animagus med liten form, kanskje. Det finnes tester for å forhindre også disse mer sjeldne mulighetene, men det er besværlig å utføre alle sammen. Allikevel, jeg lurer på om jeg kanskje burde gjøre det uansett, bare så jeg ikke lærer deg dårlige vaner?» Og professor Krengle strøk seg over haken med et fraværende uttrykk.

«Det er greit,» sa Harry, «jeg forstår, og jeg kommer til å huske det.» Skjønt han var litt skuffet over at de ikke hadde tenkt til å gjøre noe som var virkelig stort og viktig.

«Vel, vel,» sa professor Krengle. Han lente seg tilbake i stolen og smilte bredt. «Du har smidd vel i dag, herr Potter. Den grunnleggende ideen var din, regner jeg med, selv om du delegerte utførelsen. Jeg tror ikke vi kommer til å høre stort mer fra Rita Slita etter dette. Lucifus Malfang vil ikke bli fornøyd med denne fadesen. Hvis hun er smart, vil hun forlate landet det øyeblikket hun innså at hun ble narret.»

En synkende følelse begynte å gjøre seg gjeldende i Harrys mage. «Lucifus sto bak Rita Slita …?»

«Åh, du visste ikke det?» sa professor Krengle.

Harry hadde ikke tenkt noe særlig på hva som ville hende Rita Slita etterpå.

I det hele tatt.

Ikke det minste.

Men hun ville få sparken fra jobben, *naturligvis* ville hun få sparken, det kan hende hun hadde barn som gikk på Galtvort for alt Harry visste, og nå var det verre, mye verre enn som så –

«Kommer Lucifus til å få henne drept?» sa Harry med knapt hørbar stemme. Et eller annet sted i bakhodet skrek Valghatten til ham.

Professor Krengle smilte tørt. «Hvis du ikke har hatt kontakt med journalister før; tro meg når jeg sier at verden blir litt lysere hver gang en av dem dør.»

Harry hoppet ut av stolen med en krampaktig bevegelse, han måtte finne Rita Slita og advare henne før det var for sent –

«*Sitt ned,*» sa professor Krengle skarpt. «*Nei*, Lucifus vil ikke få henne drept. Men Lucifus gjør livet *ekstremt* ubehagelig for den som tjener ham dårlig. Frøken Slita vil flykte og starte livet på nytt et annet sted, under et nytt navn. *Sitt ned,* herr Potter; det er ingenting du kan gjøre her og nå, og du har en lekse å lære.»

Harry satt seg sakte ned igjen. Det var et skuffet, irritert uttrykk i professor Krengle som gjorde mer for å stoppe ham enn det ordene gjorde.

«Det hender iblant,» sa professor Krengle med bitende stemme, «at jeg bekymrer meg for om din briljante Smygard-hjerne rett og slett er bortkastet på deg. Gjenta etter meg. Rita Slita var en nederdrektig, motbydelig kvinne.»

«Rita Slita var en nederdrektig, motbydelig kvinne,» sa Harry. Han følte seg ille til mote ved å si det, men det virket ikke som om det var andre mulige handlinger, ikke i det hele tatt.

«Rita Slita forsøkte å ødelegge ryktet mitt, men jeg utførte en genial plan og ødela *hennes* rykte først.»

«Rita Slita utfordret meg. Hun tapte spillet, og jeg vant.»

«Rita Slita var en hindring mot mine framtidige planer. Jeg hadde ikke noe annet valg enn å ta meg av henne hvis jeg ønsket at de planene skulle lykkes.»

«Rita Slita var min fiende.»

«Jeg kan umulig få utført noe som helst i livet hvis jeg ikke er villig til å overvinne mine fiender.»

«Jeg har overvunnet en av mine fiender i dag.»

«Jeg er en flink gutt.»

«Jeg fortjener en spesiell belønning.»

«Ah,» sa professor Krengle, som hadde glist med et velvillig smil gjennom de siste linjene, «jeg ser at jeg har lyktes i å fange din oppmerksomhet.»

Det var sant. Og skjønt Harry følte at han hadde blitt ført rett inn i noe – nei, det var ikke bare en følelse, han *hadde* blitt ledet – så kunne han ikke nekte for at det å si disse tingene, og å se professor Krengles smil, *hadde* fått ham til å føle seg bedre.

Professor Krengle grep innenfor kutten sin, med en sakte og bevisst betydningsfull håndbevegelse, og trakk fram …

… ei *bok*.

Den var annerledes enn alle andre bøker Harry noensinne hadde sett; kantene og hjørnene tydelig deformert; *tøft brukt* var frasen som dukket opp i hodet hans, som om den var blitt hakket ut av en bokgruve.

«Hva er det?» pustet Harry.

«Ei dagbok,» sa professor Krengle.

«Hvem sin?»

«En berømt person.» Professor Krengle smilte bredt.

«Okei …»

Professor Krengles uttrykk ble mer alvorlig. «Herr Potter, en av betingelsene for å bli en mektig trollmann er en ypperlig hukommelse. Nøkkelen til en gåte er ofte noe du leste for tjue år siden i et gammelt pergament, eller en pussig ring du så på fingeren til en mann du møtte kun en gang. Jeg nevner dette for å forklare hvordan jeg klarte å huske denne gjenstanden, og lappen som var festet på den, etter at jeg møtte deg en god del senere. Ser du, herr Potter, i løpet av livet har jeg tatt en titt på en rekke private samlinger eid av individer som, muligens, ikke helt fortjener alt de har –»

«Du *stjal* den?» sa Harry vantro.

«Det er korrekt,» sa professor Krengle. «Ganske nylig, faktisk. Jeg tror du vil sette pris på denne spesielle gjenstanden mye mer enn det den motbydelige lille mannen som ikke hadde den for andre grunner enn å imponere sine like motbydelige venner med dens sjeldenhet.»

Harry måpte simpelthen.

«Men hvis du mener at mine handlinger ikke var korrekte, herr Potter, så antar jeg at du ikke trenger å ta imot din spesielle presang. Skjønt jeg skal selvsagt ikke ta meg bryet med å stjele den *tilbake*. Så hva blir det til?»

Professor Krengle kastet boka fra en hånd til en annen, hvilket fikk Harry til å gripe etter den med et uttrykk av misbilligelse.

«Ah,» sa professor Krengle, «ikke bry deg om litt røff behandling. Du kunne kaste denne i peisen og den ville komme ut uskadd. Uansett, jeg venter på din avgjørelse.»

Professor Krengle kastet lekent boka opp i lufta og grep den igjen, flirende.

Nei, sa Griffing og Håsblås.

Ja, sa Ravnklo. *Hvilken del av ordet 'bok' var det dere to ikke forsto?*

Tyveridelen, sa Håsblås.

Åh, kom igjen, da, sa Ravnklo, *du kan ikke seriøst be oss om å si nei og så bruke resten av livet på å lure på hva det var.*

Det høres ut som en netto positiv ut fra et utilitaristisk standpunkt, sa Smygard. *Tenk på det som en økonomisk transaksjon som genererer fordeler av handel, bare uten den delen med*

handel. Pluss, det var ikke vi som stjal den og det vil ikke hjelpe noen om professor Krengle beholder den.

Han prøver å vende deg om til den mørke siden! skrek Griffing, og Håsblås nikket bestemt.

Ikke vær en naiv liten gutt, sa Smygard, *han prøver å lære deg smygardsk.*

Absolutt, sa Ravnklo. *Hvem som nå eide den boka opprinnelig, så var det sikkert en mørk trollmann. Den hører til hos oss.*

Harrys munn åpnet seg, og ble værende slik; og ansiktet hadde et forpint uttrykk.

Professor Krengle så ut til å more seg. Han balanserte boka på et av hjørnene, på en finger, og holdt den oppe mens han nynnet en liten melodi.

Det banket på døra.

Boka forsvant tilbake til professor Krengles kutte, og han reiste seg fra stolen. Professoren startet å gå mot døra –

– og sjanglet, og dumpet inn i veggen.

«Alt er i orden,» sa professor Krengles stemme, som plutselig hørtes mye svakere ut enn vanlig. «Sitt ned, herr Potter, det er bare forbigående svimmelhet. Sitt ned.»

Harrys fingre grep om stolkanten, usikker på hva han skulle gjøre, hva han *kunne* gjøre. Harry kunne ikke engang komme for nære professor Krengle, ikke med mindre han ønsket å bekjempe den følelsen av undergang –

Så strammet professor Krengle seg opp; pusten virket litt tung; og åpnet døra.

Servitrisen kom inn med et serveringsbrett med mat. Mens hun distribuerte tallerkenene, gikk professor Krengle sakte tilbake til bordet igjen.

Men innen servitrisen hadde bukket seg selv ut satt professor Krengle oppreist og smilte igjen.

Allikevel, denne korte episoden av hva det nå var hadde fått Harry til å bestemme seg. Han kunne ikke si nei, ikke etter at professor Krengle hadde hatt så mye bry for hans skyld.

«Ja,» sa Harry.

Professor Krengle holdt opp en advarende finger, og tok så ut tryllestaven sin igjen, og gjentok tre av formlene fra tidligere.

Så tok han boka ut fra kutten igjen og kastet den til Harry, som nesten mistet den i suppen sin.

Harry ga professor Krengle et blikk fylt av hjelpeløs indignasjon. Det var ikke meningen at man *skulle* gjøre slikt med bøker, fortryllede eller ikke.

Harry åpnet boka med inngrodd, instinktiv forsiktighet. Sidene virket for tykke, med en tekstur ulik både gompepapir og trollmannspergament. Og innholdet var …

… tomt?

«Er jeg ment å se –»

«Se nærmere begynnelsen,» sa professor Krengle, og Harry (igjen med den inngrodde forsiktigheten han ikke kunne noe for) bladde tilbake.

Innskriften var åpenbart håndskrevet, og svært vanskelig å lese, men Harry trodde at språket kanskje kunne være latin.

«Hva *er* dette her?» sa Harry.

«Det,» sa professor Krengle, «er en opptegnelse av den magiske forskningen utført av en gompefødt som aldri kom til Galtvort. Han avslo innkallingsbrevet, og gjennomførte sine egne små undersøkelser, som aldri førte ham langt siden han ikke hadde en tryllestav. Fra beskrivelsen på lappen som sto på boka antar jeg at navnet hans betyr mer for deg enn for meg. Det, Harry Potter, er dagboka til Roger Bacon.»

Harry besvimte nesten.

Malt opp mot veggen, der professor Krengle hadde snublet og falt, glinset det i de knuste restene av en vakker, blå bille.

26.
EMPATI

Det var ikke hver dag at du fikk oppleve at Harry Potter tryglet.

«*Vææ�ær så snill!*», sutret Harry Potter.

Fred og Frank ristet smilende på hodene igjen.

Det var et plaget uttrykk på Harry Potters ansikt. «Men jeg *fortalte* dere hvordan jeg gjorde den med Dolohovs katt, og Hermine og leskedrikken som forsvant, og jeg *kan* ikke fortelle dere om Valghatten eller forglemeien eller professor Slur …»

Fred og Frank trakk på skuldrene og snudde seg for å gå.

«Hvis du noensinne finner det ut,» sa Wiltersen-tvillingene, «så sørg for å si det til oss.»

«*Dere er onde! Dere er onde begge to!*»

Fred og Frank lukket bestemt døra til det tomme klasserommet bak seg, og valgte å beholde glisene på ansiktet en stund, bare i tilfelle Harry Potter kunne se igjennom dører.

Så kom de rundt et hjørne, og ansiktene sank sakte nedover.

«Jeg antar at Harrys gjetninger ikke …»

«… ga deg noen ideer?» sa de til hverandre samtidig, og så sank skuldrene også nedover.

Deres siste relevante minne var at Flomme nektet å hjelpe dem, men de kunne ikke huske *hva* de hadde bedt ham om å gjøre …

… men de må ha sett seg om andre steder og funnet *noen* til å hjelpe dem med å gjøre *noe* som var ulovlig, ellers ville de ikke gått med på å bli Forglemmet etterpå.

Hvordan i *alle dager* hadde de klart å få til det der for bare førti galleoner?

Først hadde de bekymret seg for om de hadde forfalsket bevis av så høy kvalitet at Harry *faktisk* ville ende opp med å gifte seg med Gulla … men de hadde tenkt på det også, virket det som. Møtereferatet fra Heksingating hadde blitt tuklet med *igjen* for å endre dem tilbake til opprinnelig stand; den falske forlovelseskontrakten hadde forsvunnet fra sitt dragebevoktede hvelv i Flirgott, og så videre. Faktisk var det ganske skremmende. De fleste trodde nå at *Aftenprofeten* bare hadde funnet opp hele greia av grunner som ingen kunne skjønne, og *Kleggen* hadde hjelpsomt vridd kniven rundt i såret med neste dags overskrift,

Harry Potter hemmelig forlovet med Lulla Lunekjær

Uansett hvem de nå hadde leid inn håpet de desperat at de ville fortelle dem sannheten etter at saken var foreldet. Men i mellomtida var det forferdelig. De hadde gjort sitt største og beste pek noensinne, kanskje det aller største peket i pekenes historie, og de *kunne ikke huske hvordan.* Det var galskap, de hadde jo klart å tenke ut en måte å gjøre det på *første* gang, så hvorfor klarte de ikke å se det nå når de egentlig skulle *vite* alt de hadde gjort?

Deres eneste trøst var at Harry ikke visste at de ikke visste.

Selv ikke moren deres hadde spurt dem ut om det, på tross av den åpenbare Wiltersen-forbindelsen. Hva nå enn som hadde blitt gjort, så oversteg det langt ressursene til noen Galtvort-elev … unntatt muligens *en*, som, hvis visse rykter var sanne, kunne ha gjort det ved å knipse i fingrene. *Harry* hadde blitt utspurt under verifiserum, hadde han fortalt dem … med Humlesnurr til stede som ga svartspanerne skremmende blikk. Svartspanerne hadde spurt om akkurat nok til å fastslå at Harry ikke hadde utført peket selv og ikke fått noen til å forsvinne, og så forlatt Galtvort så fort som mulig.

Fred og Frank hadde lurt på om de skulle føle seg fornærmet over at Harry Potter ble utspurt av svartspanere for *deres* pek; men uttrykket i Harrys ansikt, sannsynligvis av nøyaktig samme grunn, fikk alt til å være verdt det.

Ikke overraskende hadde Rita Slita og redaktøren i *Aftenprofeten* begge forsvunnet, og var på dette tidspunktet sannsynligvis i utlandet. De *ville* ha likt å kunne fortelle familien sin om den delen. Pappa ville ha gratulert dem, antok de; etter at mamma var ferdig med å drepe dem og Gulla hadde brent likene.

Men alt var fremdeles helt ålreit, de ville fortelle det til pappa en dag senere, og i mellomtida …

… i mellomtida hadde Humlesnurr kommet til å nyse mens han passerte dem i korridoren, og en liten pakke hadde tilfeldigvis falt ut av lomma hans; og inni hadde det vært to matchende vaktformelbrekker-monokler av *utrolig* kvalitet. Wiltersen-tvillingene hadde testet ut de nye monoklene på den 'forbudte' korridoren i fjerde; de hadde tatt en rask tur til det magiske speilet og tilbake, og de hadde ikke vært i stand til å se *alle* sporingsformlene tydelig, men monoklene hadde vist dem *mye* mer enn de hadde sett første gang.

Naturligvis måtte de være svært forsiktige så ingen tok dem mens de hadde monoklene på seg, ellers ville de havne på rektors kontor og få en alvorlig skjennepreken og kanskje trusler om utvisning.

Det var fint å vite at ikke alle som ble valgt inn i Griffing vokste opp til å bli som professor McSnurp.

*
*

Harry var i et hvitt rom, uten vinduer, uten noe særlig av noe som helst, sittende foran en pult foran en uttrykksløs mann i formell rent svart kutte.

Rommet var beskyttet mot å bli funnet, og mannen hadde utført nøyaktig tjuesyv besvergelser før han så mye som sa «Hallo, herr Potter.»

Det var ganske passende at mannen i svart skulle til å forsøke å lese Harrys tanker.

«Forbered deg,» sa mannen tonløst.

Et menneskelig sinn, hadde Harrys bok om psykoblokking sagt, var bare åpent for en psykomantiker langs bestemte *overflater*. Hvis du ikke klarte å forsvare overflatene dine, ville psykomantikeren gå *igjennom* og få tilgang til alle deler av deg som deres eget sinn var i stand til å forstå.

… som vanligvis ikke var stort. Menneskelige sinn, virket det som, var vanskelig for mennesker å forstå på noe nivå utenom det aller grunneste. Harry hadde lurt på om det å kjenne til mengder av kognitiv vitenskap ville gjøre ham til en utrolig mektig psykomantiker, men gjentatte eksperimenter hadde *til slutt* hamret den leksen inn i ham at han måtte bli noe mindre begeistret i sine forventninger om denne typen ting. Det var ikke akkurat slik at noen kognitiv vitenskapsmann forsto mennesker godt nok til å kunne lage et.

For å lære forsvarstrekket, psykoblokking, var første trinn å forestille deg at du var en annen person, å virkelig gå inn for å late som, drukne deg selv helt i denne alternative personligheten. Du ville ikke alltid være nødt til å gjøre det, men i starten var det slik du lærte hvor overflatene dine var. Psykomantikeren ville forsøke å lese deg, og du ville føle det skje hvis du kjente godt nok etter; du ville føle deres forsøk på å trenge igjennom. Og din jobb var å se til at de alltid berørte din innbilte personlighet, ikke den ekte.

Hvis du var flink nok til det, kunne du forestille deg at du var en veldig *enkel* type person, late som om du var en stein, og gjøre en vane av å la den forestillingen være til stede i alle dine overflater. Det var en standard psykoblokkingsbarriere. Å se for seg å være en stein var vanskelig å lære, men lett å gjøre senere; og den åpne overflaten til et sinn var mye grunnere enn sinnets innside, så med nok trening kunne du gjøre en vane ut av å late som om du var en stein.

Eller, hvis du var en *perfekt psykoblokker*, så kunne du gå i *forkant* av alle forsøk på inntrengning, å besvare forespørsler like raskt som de ble framsatt, slik at psykomantikeren ville gå gjennom dine overflater og se et sinn som var helt likt som hva du nå enn lot som om du var.

Selv den beste psykomantikeren kunne bli lurt på denne måten. Hvis en perfekt psykoblokker påsto at de senket sine psykoblokkingsbarrierer, var det ingen måte å bekrefte dette på. Eller verre, det kunne tenkes at du ikke visste at du sto overfor en perfekt psy-

koblokker. De var sjeldne, men det faktum at de eksisterte betydde at du ikke kunne stole på psykomantikk på *noen.*

Det var en trist kommentar til hvor lite mennesker forsto hverandre, hvor lite noen trollmann forsto dybdene som lå under sinnets overflater, at du kunne lure selv personer med de sterkeste telepatiske evner ved å late som om man var en annen.

Men mennesker forsto hverandre jo uansett bare ved å late som. Du prøvde ikke å forutse hva andre ville gjøre ved å modellere de hundre milliarder av synapser i hjernene deres som separate objekter. Spør den beste sosiale manipulatoren i verden om å bygge en kunstig intelligens til deg fra bunnen av, og vedkommende ville bare gi deg et dumt blikk. Du forutså menneskers handlinger ved å be *din* hjerne om å oppføre seg som vedkommendes. Du *satte deg selv i deres sted.* Hvis du ønsket å vite hva en sint person ville gjøre, så aktiverte du din egen hjernes sinnskrets, og det som kom ut av den kretsen var din forutsigelse. Hva så nevronkretsen for sinne faktisk ut som på innsiden? Hvem vet? Den beste sosiale manipulatoren i verden visste kanskje ikke hva nevroner *var*, og det visste sannsynligvis ikke de beste psykomantikerne heller.

Alt en psykomantiker kunne *forstå*, kunne en psykoblokker *late som* å være. Det var samme triks begge veier – sannsynligvis implementert av den samme nevronkretsen i begge tilfeller; et enkelt sett kontrollkretser for å rekonfigurere din egen hjerne til å opptre som en modell av noen annens.

Og derved hadde kappløpet mellom telepatisk angrep og telepatisk forsvar resultert i en overbevisende seier for forsvaret. Ellers ville hele den magiske verden, kanskje til og med hele verden, vært et svært annerledes sted …

Harry pustet dyp, og konsentrerte seg. Et lett smil syntes på ansiktet hans.

For *en* gangs skyld, bare *en*, hadde ikke Harry fått smårusk i avdelingen for mystiske krefter.

Etter omtrent en måneds arbeid, og mer ved en tilfeldighet enn en anelse, hadde Harry bestemt seg for å gjøre seg selv kaldt sint og så forsøke bokas psykoblokkingsøvelser igjen. På det tidspunktet hadde han omtrent gitt opp håpet om den typen ting, men det hadde allikevel vært verdt et forsøk .

Han hadde gjennomført alle de vanskeligste øvelsene i boka på to timer, og dagen etter hadde han gått til professor Krengle og sagt at han var klar.

Hans mørke side, hadde det vist seg, var veldig, *veldig* flink til å late som om den var andre mennesker.

Harry tenkte på sin standard utløser, fra den første gangen han hadde gått helt over til sin mørke side …

Severus tok en kort pause, og så svært fornøyd ut med seg selv. «Og det blir … fem poeng? Nei, la oss runde det av til ti poeng fra Ravnklo for unødvendig småprat.»

Harrys smil ble kaldere, mens han vurderte den svartkledte mannen som trodde han skulle til å lese Harrys sinn.

Og så ble Harry i alt og ett en helt annen, en som hadde virket passende for anledningen.

… i et hvitt rom, uten vinduer, uten noe særlig av noe som helst, sittende foran en pult foran en uttrykksløs mann i formell, rent svart kutte.

Kimball Kinnison så på mannen i svart kutte som trodde han var i ferd med å lese sinnet til en annengrads lensmann i Den galaktiske patruljen.

Å si at Kimball Kinnison var selvsikker på hvordan det ville ende var ikke tilstrekkelig sterkt formulert. Han hadde blitt trent opp av Mentoren fra Arisia, det mektigste sinnet kjent i dette eller noe annet univers, og den simple trollmannen som satt overfor ham ville bare se nøyaktig hva Den grå lensmannen ønsket at han skulle se …

… sinnet til den gutten han her og nå var forkledd som, et uskyldig barn ved navn Harry Potter.

«Jeg er klar,» sa Kimball Kinnison i det nervøse tonefallet som var nøyaktig passende for en elleveårs gutt.

«*Sesampsykus,*» sa den svartkledte trollmannen.

Det ble en pause.

Den svartkledte trollmannen blunket, som om han hadde sett noe så sjokkerende at det hadde vært nok til å få til og med *hans* øyenbryn til å bevege seg. Stemmen hans var ikke helt nøytral da han sa, «Gutten-som-overlevde har en *mystisk mørk side?*»

Varmen krøp sakte opp i Harrys kinn.

«Vel,» sa mannen. Ansiktet var igjen fullkomment rolig. «Unnskyld meg. Herr Potter, det er bra å kjenne sine fortrinn, men det er ikke det samme som å stole på dem i latterlig høy grad. Det kan godt tenkes at du vil klare å lære psykoblokking i en alder av elleve. Dette overrasker meg. Jeg var temmelig sikker på at herr Humlesnurr latet som om han var sinnssyk igjen. Ditt dissosiative talent er så sterkt at jeg er overrasket over at jeg ikke ser andre tegn på overgrep fra barndommen, og du kan ende opp med å bli en perfekt psykoblokker med tida. Men det er en betydelig forskjell mellom det og det å forvente å reise en psykoblokkbarriere med suksess på første forsøk. Dét er bare latterlig. Følte du noe mens jeg leste sinnet ditt?»

Harry ristet på hodet mens han rødmet kraftig.

«Så følg bedre med neste gang. Målet er ikke å skape et perfekt bilde på din første dag med undervisning. Målet er å lære hvor dine overflater er. Forbered deg.»

Harry forsøkte å late som om han var Kimball Kinnison igjen, forsøkte å følge mer oppmerksomt med, men tankene hans var litt spredt og han var plutselig smertelig oppmerksom på alle de tingene han ikke burde tenke på …

Åh, dette kom til å suge.

Harry skar tenner. I det minste ville instruktøren bli Forglemmet etterpå.

«*Sesampsykus*.»

Det var en pause –

*
*

… i et hvitt rom, uten vinduer, uten noe særlig av noe som helst, sittende foran en pult foran en uttrykksløs mann i formell rent svart kutte.

Det var deres fjerde dag, en søndag ettermiddag. Når du betalte så mye som dette fikk du undervisning akkurat når du ville ha det, takk skal du ha, og et konsept som 'helg' kom ikke i veien.

«Hallo, herr Potter,» sa telepaten tonløst etter å ha kastet hele pakken med privatlivsformler.

«Hallo, herr Dyrkorn,» sa Harry litt trett. «La oss bare få det første sjokket overstått, skal vi?»

«Du klarte å overraske meg?» sa mannen, og hørtes nå en smule interessert ut. «Ja vel.» Han pekte med staven og stirret inn i Harrys øyne. «*Sesampsykus.*»

Det var en pause, og så rykket den svartkledte trollmannen til som om noen hadde rørt ham med en glødende tang.

«*Den mørke herren lever?*» hostet han. Øynene var plutselig ville. «*Humlesnurr gjør seg usynlig og sniker seg inn i jentenes soveværelser?*»

Harry sukket og så ned på klokka. Om omtrent tre sekunder til …

«Så,» sa mannen. Han hadde ikke helt fått igjen tonløsheten i stemmen. «Du tror oppriktig at du vil komme til å oppdage de hemmelige reglene for magi og bli allmektig.»

«Stemmer,» sa Harry beint fram mens han fremdeles kikket på klokka. «*Så* forhøyet selvtillit har jeg.»

«Jeg undres. Det virker som om Valghatten mener at du kommer til å bli den neste mørke herren.»

«Og *du* vet at jeg forsøker ganske hardt på å *ikke* bli det, og du så at vi allerede har hatt en lang diskusjon rundt hvorvidt du var villig til å lære meg psykoblokking, og til slutt bestemte du deg for det; så kan vi bare komme i gang her?»

«Ålreit,» sa mannen nøyaktig seks sekunder senere, akkurat det samme som forrige gang. «Forbered deg.» Han stoppet litt opp, og så sa han, med lengtende stemme, «Skjønt jeg skulle *virkelig* ønske at jeg kunne huske det der trikset med gullet og sølvet.»

Harry kom fram til at han følte seg ganske forstyrret av hvor gjentakende menneskelige tanker var når du tilbakestilte folk til startposisjonen og utsatte dem for de samme stimuli. Det fjernet illusjoner som en god reduksjonist egentlig ikke skulle ha i utgangspunktet.

*
*

Harrys humør var heller dårlig da han trampet ut av urtologitimen neste mandag morgen.

Hermine skummet ved siden av ham.

De andre barna var fremdeles inne, litt treige med å samle sakene sine fordi de bablet opphisset til hverandre om hvordan Ravnklo hadde vunnet årets andre kamp i rumpeldunk.

Så vidt Harry kunne skjønne hadde dette skjedd i går kveld etter middag; ei jente hadde flydd rundt på en sopelime i tretti minutter og så fanget en eller annen slags kjempemygg. Det var også andre fakta rundt ting som hadde skjedd i kampen, men disse var irrelevante.

Harry hadde gått glipp av denne spennende sportshendelsen på grunn av undervisningen i psykoblokking, og også fordi han hadde et liv.

Videre hadde han unngått alle samtaler i Ravnklostua og priset seg over det vidunderlige som lå i *Stillus*-formelen og magiske kofferter. Frokosten hadde han spist ved Griffing-bordet.

Men Harry kunne ikke unngå urtologi, og ravnkloingene hadde snakket om det før timen, og etter timen, og *i* timen, helt til Harry hadde sett opp fra baby-pelsingen han skiftet bleier på, og annonsert høyt og tydelig at noen av dem prøvde å lære om *planter* og snopper vokste ikke på noe, så det hadde vært fint om alle *vennligst* kunne bare holde kjeft om rumpeldunk. Alle tilstedeværende ga ham sjokkerte blikk, utenom Hermine, som så ut som om hun hadde lyst til å applaudere; og professor Stikling, som ga ham ett poeng for Ravnklo.

Ett poeng for Ravnklo.

Ett poeng.

De syv idiotene på sine idiotiske sopelimer i sitt idiotiske spill hadde tjent *et hundre og nitti poeng* for Ravnklo.

Det virket som at poengene i en rumpeldunkkamp ble *lagt direkte til de totale huspoengene.*

Med andre ord så var det å fange en gullmygg verdt 150 huspoeng.

Harry kunne ikke engang *forestille seg* hva han måtte gjøre for å tjene et hundre og femti huspoeng.

Utenom, du veit, *å redde hundre og femti håsblåsinger*, eller å komme opp med *femten ideer like gode som å putte en beskyttelse rundt tidsmaskiner*, eller å finne opp *ett tusen fem hundre kreative måter å drepe mennesker på,* eller å være Hermine Grang *et helt år*.

«Vi burde drepe dem,» sa Harry til Hermine, som gikk ved siden av ham med et nøyaktig like forurettet uttrykk.

«Hvem?» sa Hermine. «Rumpeldunklaget?»

«Jeg tenkte mer på alle som på noen måte er involvert i rumpeldunk noe som helst sted, men ravnklolaget ville være en start, joda.»

Hermines lepper kruset seg misbilligende. «Du *vet* at det er galt å drepe mennesker, Harry?»

«Ja,» sa Harry.

«Okei, bare sjekket,» sa Hermine. «La oss få has på speideren først. Jeg har lest noen Agatha Christie-mysterier, vet du hvordan vi kan få henne om bord på et tog?»

«To elever som planlegger mord,» sa en tørr stemme. «Så sjokkerende.»

Gående rundt nærmeste hjørne var en mann i lett flekket kutte, det fettete håret hang langt og ustelt rundt skuldrene. Det virket som om dødelig fare strålte ut fra ham; den formelig fylte korridoren med dårlig miksede eliksirer og uheldige fall og mennesker som døde i sengene sine av det svartspanerne ville fastslå å være naturlige årsaker.

Uten å tenke seg om i det hele tatt trådte Harry inn foran Hermine.

Det var en brå innpusting bak ham; og et øyeblikk senere dyttet Hermine seg fram og stilte seg foran *ham.* «Løp, Harry!» sa hun. «Gutter skulle ikke behøve å være i fare!»

Severus Slur smilte et gledeløst smil. «Underholdende. Jeg vil gjerne ha noen ord med deg, Potter, hvis du kan rive deg selv vekk fra flørten med frøken Grang.»

Plutselig var det et veldig bekymret uttrykk på Hermines ansikt. Hun snudde seg mot Harry og åpnet munnen, og stoppet opp, i villrede.

«Å, ikke bekymre deg, frøken Grang,» sa Severus' silkebløte stemme. «Jeg lover å gi deg kjæresten din tilbake helt uskadet.» Smilet forsvant. «Nå skal Potter og jeg forlate deg for å ha en privat samtale, bare han og jeg. Jeg håper det er tilstrekkelig tydelig at du ikke er invitert, men bare for sikkerhets skyld; ta det som en ordre fra en Galtvort-professor. Jeg er sikker på at en flink liten pike som deg ikke vil være ulydig.»

Og Severus snudde seg og gikk tilbake rundt hjørnet. «Kommer du, Potter?» sa stemmen hans.

«Øhm,» sa Harry til Hermine. «Er det greit at jeg liksom bare går og følger etter ham og la *deg* finne ut hva jeg burde si for å forsikre meg om at du ikke er bekymret og fornærmet?»

«Nei,» sa Hermine, med skjelvende stemme.

Severus' latter ga ekko fra rundt hjørnet.

Harry bøyde hodet. «Beklager,» sa han lavt, «virkelig,» og så fulgte han etter eliksirlæreren.

*
*

«Så,» sa Harry. Det var ingen andre lyder nå enn to par føtter, de lange og de korte, som vandret gjennom en tilfeldig steinkorridor. Eliksirmesteren gikk fort, men ikke fortere enn at Harry klarte å holde følge; og i den grad Harry kunne bruke konseptet 'retning' på Galtvort så beveget de seg vekk fra befolkede områder. «Hva handler dette om?»

«Du kunne ikke tilfeldigvis forklare,» sa Severus tørt, «hvorfor dere to planla å myrde Cho Chang?»

«Og *du* kunne ikke tilfeldigvis forklare,» sa Harry tørt, «i din rolle som ansatt ved Galtvort skolesystem, hvorfor det å fange en gullmygg bedømmes som en akademisk bedrift verdt et hundre og femti huspoeng?»

Et smil gled over Severus' lepper. «Nei og nei, og jeg trodde du liksom skulle være så kjapp i oppfattelsen. Er du virkelig så lite i stand til å forstå dine klassekamerater, Potter, eller misliker du dem for mye til å prøve? Hvis rumpeldunkpoeng ikke telte i konkurransen om huspokalen så ville ingen av dem bry seg om huspoeng i det hele tatt. Det ville bare være en obskur konkurranse for elever som deg og frøken Grang.»

Det var et sjokkerende godt svar.

Og det sjokket gjorde Harrys sinn lys våkent.

I tilbakeblikk burde det ikke ha vært overraskende at Severus forsto sine elever, forsto dem særdeles godt.

Han pleide å lese tankene deres.

Og …

… boka hadde sagt at en perfekt psykomantiker var ekstremt sjeldent å finne, sjeldnere enn en perfekt psykoblokker, fordi omtrent ingen hadde tilstrekkelig mental disiplin.

Mental disiplin?

Harry hadde samlet historier om en mann som rutinemessig mistet besinnelsen i timen og overhøvlet unge barn.

… men denne samme mannen hadde, da Harry hadde snakket om at Den mørke herren fremdeles var i live, reagert øyeblikkelig og perfekt – reagert på nøyaktig den måten en fullstendig uskyldig ville reagere.

Mannen snek seg rundt på Galtvort som en snikmorder, han utstrålte fare …

… som var akkurat det en ekte snikmorder *ikke* ville gjøre. Virkelige snikmordere skulle se ut som små ydmyke regnskapsførere, helt til de drepte deg.

Han var husstyrer for stolte og aristokratiske Smygard, og han bar kutte som var skitten og flekkete av eliksirer og ingredienser, som to minutter med magi kunne ha renset vekk.

Harry la merke til at han var forvirret.

Og hans trusselvurdering av *husstyrer for Smygard* økte astronomisk.

Det hadde virket som om Humlesnurr var av den oppfatning at Severus var hans, og det hadde ikke vært noe som kunne motsi det; eliksirmesteren hadde vært 'skremmende, men avholdt seg fra verbal mishandling', som lovet. Så, hadde Harry resonnert tidligere, dette var brorskapsgreier. Hvis Severus hadde planlagt å skade ham, så ville han selvsagt ikke hentet Harry foran Hermine, et vitne, når han rett og slett kunne ha ventet til et tidspunkt Harry var alene …

Harry beit seg lydløst i underleppa.

«Jeg kjente en gang en gutt som virkelig elsket rumpeldunk,» sa Severus Slur. «Han var stokk dum. Akkurat slik du og jeg ville forvente, vi to.»

«Hva *er* det dette dreier seg om?» sa Harry sakte.

«Tålmodighet, Potter.»

Severus snudde hodet, og gled så med en snikmorders mykhet gjennom en åpning i korridorveggen, der en mindre og trangere gang førte innover.

Harry fulgte ham, mens han lurte på om det ikke ville være smartere å bare løpe sin vei.

De svingte igjen, og den andre veien, og befant seg til slutt i en blindgate ved en enkel, tom vegg. Hvis Galtvort faktisk hadde blitt bygd, istedenfor å bli manet fram, eller tilkalt, eller gitt liv til, eller hva som helst, så ville Harry hatt noen skarpe ord å si til en arkitekt som betalte folk for å lage ganger som ikke førte noen vei.

«*Stillus,*» sa Severus, og en del andre ting i tillegg.

Harry lente seg bakover, foldet armene over brystet og iakttok Severus' ansikt.

«Ser du meg i øynene, Potter?» sa Severus Slur. «Psykoblokktimene dine kan ikke ha kommet langt nok til å blokkere psykomantikk. Men, kanskje langt nok til at du kan oppdage det. Siden jeg ikke kan være sikker, så ønsker jeg ikke å prøve.» Mannen smilte tynt. «Og det samme vil gjelde Humlesnurr, tror jeg. Som er årsaken til at det er *nå* vi har denne lille samtalen.»

Harrys øyne utvidet seg ufrivillig.

«Først og fremst,» sa Severus med glitrende øyne, «ønsker jeg at du lover å ikke snakke om denne samtalen med *noen*. Hva resten av skolen angår, så diskuterer vi bare dine hjemmelekser i eliksirer. Om de tror på det eller ikke spiller ingen rolle. Hva Humlesnurr og McSnurp angår, så bryter jeg nå Draco Malfangs tillit til meg, og ingen av oss mener det er passende å utdype dette mer detaljert.»

Harrys hjerne prøvde å kalkulere mulige forgreininger og implikasjoner dette kunne medføre, men gikk tom for midlertidig minneplass.

«Vel?» sa eliksirmesteren.

«Det er greit,» sa Harry sakte. Det var vanskelig å se hvordan det å ha en samtale og ikke kunne fortelle om det til noen kunne være mer begrensende enn å *ikke* ha den, siden du i det tilfellet *heller* ikke kunne fortelle noen om innholdet. «Jeg lover.»

Severus observerte Harry nøye. «Du sa en gang på rektors kontor at du ikke ville tolerere bøllete oppførsel eller overgrep. Og jeg undres, Harry Potter. Hvor mye likner du på din far?»

«Med mindre vi snakker om Mikal Vernes-Eving,» sa Harry, «er svaret at jeg vet svært lite om Jakob Potter.»

Severus nikket, som til seg selv. «Det er en smygarding i femteklasse. En gutt ved navn Lars Loran DeMons. Han blir mobbet av griffinger. Jeg er … hindret, i min evne til

å takle en slik situasjon. *Du* kunne hjelpe ham, muligens. Hvis du ønsket. Jeg ber deg ikke om en tjeneste, og jeg vil ikke skylde deg en. Det er enkelt sagt en mulighet til å gjøre det du vil.»

Harry stirret på Severus mens han tenkte.

«Lurer på om det er en felle?» sa Severus, med et svakt smil på leppene.

«Det er det ikke. Det *er* en test. Kall det nysgjerrighet fra min side. Men Lars Lorans problemer er ekte, slik som mine vanskeligheter med å gripe inn.»

Det var ulempen med at andre visste at du var en bra fyr. Selv om du visste at de visste, kunne du fremdeles ikke ignorere åtet.

Og hvis hans far også hadde beskyttet elever fra bøller … det spilte ingen rolle om Harry visste hvorfor Severus hadde sagt dette. Det fikk ham uansett til å føle seg varm innvendig, og stolt, og gjorde det umulig å ikke ta denne oppgaven.

«Greit,» sa Harry. «Fortell meg om Lars Loran. Hvorfor blir han trakassert?»

Severus' ansikt mistet det svake smilet. «Du tror det er *årsaker*, Potter?»

«Kanskje ikke,» sa Harry stille. «Men tanken slo meg at kanskje han hadde dyttet en eller annen uviktig grumsejente ned trappene.»

«Lars Loran DeMons,» sa Severus, nå med kald stemme, «er sønnen til Bellatrix DeMons, den mest fanatiske og ondeste tjeneren til Mørkets herre. Lars Loran er den anerkjente løsungen til Radamsus DeMons. Kort tid etter Den mørke herrens død ble Bellatrix, Radamsus og Radamsus' bror Rodolfus oppdaget og tatt til fange mens de torturerte Allinda og Frank Langballe. Alle tre sitter i Azkaban på livstid. Langballene ble drevet til vanvidd av gjentatte *Martyrio* og er nå på St. Mungos avdeling for uhelbredelige. Er noe av dette en god nok grunn til å mobbe ham, Potter?»

«Det er ingen grunn i det hele tatt,» sa Harry, fremdeles stille. «Og Lars Loran selv har ikke gjort noe galt som du vet om?»

Det tynne smilet kom til syne på Severus' lepper igjen. «Han er ikke mer av en helgen enn noen annen. Men han har aldri dyttet en grumsejente ned trappene, noe slikt har jeg aldri hørt om.»

«Eller sett i tankene hans,» sa Harry.

Severus' uttrykk var iskaldt. «Jeg invaderte ikke privatlivet hans, Potter. Derimot tok jeg en titt på tankene til griffingene. Han er rett og slett et passende mål for deres små leker.»

En kald bølge av sinne rant nedover Harrys ryggrad, og han måtte minne seg selv på at Severus muligens ikke var en troverdig kilde til informasjon.

«Og du tenker,» sa Harry, «at en inngripen av Harry Potter, Gutten-som-overlevde, kanskje kunne vise seg effektivt.»

«Akkurat,» sa Severus Slur, og fortalte Harry når og hvor griffingene planla sin neste lille lek.

*
*

Det går en hovedkorridor tvers gjennom Galtvorts tredje etasje, langs nord-sør-aksen; og nær senteret av denne korridoren åpner den seg ut til en kort korridor som går et lite stykke tilbake før den svinger til høyre og danner en L-form; før den igjen går et stykke og ender ved et lyst, bredt vindu, der man fra tre etasjer opp kan se ut over den lette yren som faller over Galtvorts østlige uteområder. Når du står ved vinduet, kan du ikke høre noe fra hovedkorridoren, og ingen i korridoren ville høre noe av det som skjedde ved vinduet. Hvis du synes at dette virker litt merkelig så har du ikke vært på Galtvort særlig lenge.

Fire gutter i kutter med røde striper ler, og en gutt i grønnkantet kutte skriker og holder seg desperat fast i karmen på det åpne vinduet med hendene sine, mens de fire guttene oppfører seg som om de skal dytte ham ut. Det er naturligvis bare en spøk, og dessuten ville et fall fra den høyden ikke drepe en trollmann. Bare moro, med andre ord. Hvis du synes at dette virker litt merkelig –

«*Hva holder dere på med?*» sa en sjette gutts stemme.

De fire guttene i rødstripede kutter spant brått rundt, og gutten i grønnkantet kutte dyttet seg panisk vekk fra vinduet og falt sammen på gulvet med ansiktet stripete av tårer.

«Ah,» sa den kjekkeste av guttene i rødkantet kutte i en lettet tone. «– det er *deg*. Hei, Lassie, vet du hvem dette er?»

Ikke noe svar fra gutten på gulvet, som prøver å få hulkingen under kontroll, og gutten i rødkantet kutte trekker foten opp for å sparke –

«*Stopp det der!*» roper den sjette gutten.

Gutten i rødkantet kutte sjangler mens han avbryter sparket. «Høh,» sier han, «Du vet hvem dette er?»

Den sjette guttens pust høres merkelig ut. «Lars Loran DeMons,» sier han, i korte pust, «og *han* gjorde ingenting mot mine foreldre, han var fem år gammel.»

*
*

Nilus Langballe stirret på de fire store femteårs mobberne foran seg, og forsøkte hardt å kontrollere skjelvingen.

Han burde bare ha sagt nei til Harry Potter.

«Hvorfor forsvarer *du* ham?» sa den kjekke av dem, sakte, og hørtes forvirret ut med de første små toner av fornærmelse. «Han er en *smygarding.* Og en *DeMons.*»

«Han er en gutt som har mistet foreldrene sine,» sa Nilus Langballe. «Jeg vet hvordan det føles.» Han visste ikke hvor de ordene hadde kommet fra. Det virket for behersket, som noe Harry Potter ville sagt.

Skjønt, skjelvingen fortsatte.

«*Hvem* tror du egentlig at du *er?*» sa den kjekke, og begynte å høres sint ut.

Jeg er Nilus, den siste ætling til den urgamle adelsslekta Langballe –

Nilus klarte ikke å si det.

«Jeg tror han er en *overløper,*» sa en av de andre griffingene, og det kom et plutselig sug i Nilus' mage.

Han hadde visst det. Han hadde bare visst det. Harry Potter hadde tatt feil, når alt kom til alt. Bøller ville ikke slutte bare fordi Nilus Langballe ba dem om å stoppe.

Den kjekke tok et skritt forover, og de tre andre fulgte etter.

«Så det er slik det er for dere,» sa Nilus, overrasket over hvor stødig stemmen var. «Det spiller ingen rolle for dere om det er Lars Loran DeMons eller Nilus Langballe.»

Lars Loran DeMons ga fra seg et plutselig gisp, der han lå på gulvet.

«Ond er ond,» snerret den samme gutten som hadde snakket tidligere, «og hvis du er venner med ondskap, så er du også ond.»

Den fjerde tok nok et skritt framover.

Lars Loran reiste seg, skjelvende, opp på føttene. Ansiktet var grått, og han tok et par skritt framover og lente seg mot veggen uten å si noe. Øynene var fiksert på svingen i korridoren; fluktveien.

«Venner,» sa Nilus. Frekvensen i stemmen hans økte litt. «Ja, jeg har venner. En av dem er Gutten-som-overlevde.»

Et par av griffingene så plutselig bekymret ut. Den kjekke rørte seg ikke. «Harry Potter er ikke her,» sa han med hard stemme, «og hvis han var det, tror jeg ikke han ville like å se en Langballe beskytte en DeMons.»

Og griffingene tok enda et langt skritt framover; og bak dem snek Lars Loran seg langsmed veggen og ventet på sin sjanse.

Nilus svelget, og løftet høyre hånd med tommel og langfinger presset sammen.

Han lukket øynene, fordi Harry Potter hadde fått ham til å love å ikke se.

Hvis dette ikke virket, kom han aldri til å stole på noen igjen.

Alt tatt i betraktning kom stemmen hans ut overraskende klar og tydelig.

«Harry Jakob Potter-Eving-Vernes. Harry Jakob Potter-Eving-Vernes. Harry Jakob Potter-Eving-Vernes. Ved den gjelden du skylder meg og ved kraften i ditt sanne navn tilkaller jeg deg, jeg åpner veien for deg, jeg byr deg å manifestere deg foran meg.»

Nilus knipset i fingrene.

Og så åpnet Nilus øynene.

Lars Loran DeMons stirret på ham.

De fire griffingene stirret på ham.

Den kjekke begynte å klukkle, og det fikk de andre til å starte å flire.

«Var det meningen at Harry Potter skulle komme rundt hjørnet, eller noe?» sa den kjekke. «Uff da. Ser ut som om noen har sviktet deg.»

Den kjekke tok et truende skritt mot Nilus.

De andre fulgte tett etter.

«Ahem,» sa Harry Potter bak dem, lenende mot veggen ved vinduet, helt innerst i gangen, dit ingen på noen måte kunne ha kommet uten å ha blitt sett.

Hvis det å se folk skrike alltid føltes så bra, kunne Nilus på en måte forstå hvorfor folk ble bøller.

Harry Potter skred framover, og plasserte seg mellom Lars Loran DeMons og de andre. Blikket hans sveipet iskaldt over guttene i rødkantet kutte, før det hvilte på den kjekke, gjenglederen. «Herr Karl Krikkbukk,» sa Harry Potter. «Jeg vil si at jeg har forstått denne situasjonen fullt og helt. Hvis Lars Loran DeMons noensinne har utført noe ondskap selv, istedenfor bare å være født av feil foreldre, så er dette faktum ikke kjent for *deg*. Hvis jeg tar feil på dette punktet, herr Krikkbukk, så foreslår jeg at du opplyser meg om det umiddelbart.»

Nilus så frykten og ærefrykten i de andre guttenes ansikt. Han følte det selv. Harry hadde *sagt* at alt bare ville være et knep, men hvordan kunne det det?

«Men han er en *DeMons,*» sa gjenglederen.

«Han er en gutt som *mistet foreldrene sine,*» sa Harry Potter, og stemmen ble enda kaldere.

Denne gangen vred alle de tre andre griffingene på seg.

«Så,» sa Harry Potter. «Du så at Nilus ikke ønsket at du plaget en uskyldig gutt for Langballenes skyld. Dette påvirket deg ikke. Hvis jeg forteller deg at Gutten-som-overlevde *også* mener at du gjør en feil, at det du gjorde i dag var et forferdelig feilgrep, vil det gjøre noen forskjell?»

Gjenglederen tok et skritt mot Harry.

De andre fulgte *ikke* etter.

«Karl,» sa en av dem og svelget, «– kanskje vi burde gå.»

«De sier du kommer til å bli den neste mørke herren,» sa gjenglederen og stirret på Harry.

Et flir dukket opp på Harry Potters ansikt. «De sier også at jeg er hemmelig forlovet med Gulla Wiltersen og at det er en profeti som sier at vi to kommer til å erobre Frankrike.» Smilet forsvant. «Siden du ønsker å kjøre saken videre, herr Karl Krikkbukk, la meg gjøre en ting klart. *La Lars Loran være i fred.* Jeg kommer til å få vite det hvis du ikke gjør det.»

«Så Lassie sladret til deg,» sa gjenglederen kjølig.

«Selvsagt,» sa Harry Potter tørt, «og han fortalte meg også hva du gjorde i dag etter at du forlot formeltimen, i et privat avlukke der ingen kunne se deg, med ei viss håsblåsjente med hvit sløyfe i håret –»

Gjenglederens hake falt ned av sjokket.

«Iiiip,» sa en av de andre griffingene i høyfrekvent tone, og spant rundt på hælen og løp rundt hjørnet. Fottrinnene tappet raskt av gårde og ble borte.

Og så var de seks.

«Ah,» sa Harry Potter, «der forsvant en ung mann med en smule intelligens. Resten av dere kunne ha nytte av å lære av Bernt Brannemanns eksempel før dere havner i, skal vi si, trøbbel.»

«Truer du med å sladre på oss?» sa den kjekke griffingen med en stemme som prøvde å være hissig, men skalv litt. «Det skjer dårlige ting med sladrehanker.»

De to andre griffingene startet sakte å rygge.

Harry Potter startet å le. «Hah. Hah. Du sa ikke det der. Prøver du virkelig å skremme meg? *Meg?* Ærlig talt, tror du at du er mer skremmende enn Pergrim Drønne, Severus Slur eller for den del Du-vet-hvem?»

Selv ringlederen vred seg litt.

Harry Potter løftet hånda med fingrene klare, og alle tre griffinger spratt bakover, og en av dem sprutet ut, «Ikke – !»

«Ser dere,» sa Harry Potter, «dette er det tidspunktet der jeg knipser og dere blir en del av en fantastisk underholdende historie som vil bli fortalt med mye nervøs latter ved kveldsmaten. Men saken er bare den at folk jeg stoler på stadig vekk ber meg om å ikke gjøre slike ting. Professor McSnurp sa til meg at jeg alltid tok enkleste utvei, og professor Krengle sa at jeg trenger å lære hvordan jeg taper. Så dere husker den historien der jeg lot meg selv bli herset med av eldre smygardinger? Vi kunne prøve det. Dere kunne herse med meg en stund, og jeg kunne la dere gjøre det. Men dere husker den biten på slutten der jeg sier til mine mange, mange venner på denne skolen at de ikke skulle gjøre noe med det? Denne gangen hopper vi over den biten. Så, kom igjen. Hers med meg.»

Harry Potter tok et skritt fram, med armene inviterende åpne.

De tre griffingene løp for livet, og Nilus måtte kjapt hoppe til side for å unngå å bli løpt ned.

Det ble stille, mens lyden av fottrinnene deres forsvant, og så enda mer stillhet etterpå.

Og så var de tre.

Harry Potter pustet dypt inn, og slapp den sakte ut. «Puh,» sa han. «Hvordan går det, Nilus?»

Nilus' stemme kom ut som et høyfrekvent kvekk. «Okei, *det* var skikkelig kult.»

Et flir glimtet over Harry Potters ansikt. «*Du* var ganske kul også, skal jeg si deg.»

Nilus visste at Harry Potter bare sa det for å få ham til å føle seg bra, og allikevel kom det en varm glød i brystet hans.

Harry snudde seg mot Lars Loran DeMons –

«Går det greit med deg, DeMons?» sa Nilus før Harry kunne åpne munnen.

Der var det en ting du faktisk aldri forventet at du kom til å si, noensinne.

Lasse DeMons snudde seg sakte, og stirret på Nilus, med stramt ansikt; han gråt ikke lenger, tårene glitret mens de tørket.

«Du tror du vet hvordan det er?» sa Lars Loran med høy og skjelvende stemme. «*Du tror du vet det?* Mine foreldre er i *Azkaban*, jeg prøver å ikke tenke på det og de minner meg alltid på det, de synes det er *flott* at mor er der i kulden og mørket mens desperantene suger livet ut av henne, jeg skulle ønske jeg var som Harry Potter, i det minste har ikke foreldrene hans det vondt, mine foreldre har det alltid vondt, hvert sekund av hver dag, jeg skulle ønske jeg var som deg, i det minste kan du se foreldrene dine av og til, i det minste vet du at de elsket deg, hvis mor noensinne elsket meg så vil desperantene ha spist seg igjennom det nå –»

Nilus' øyne var vidåpne av sjokk. Han hadde ikke forventet noe slikt.

Lasse vendte seg mot Harry Potter, hvis øyne var fulle av skrekk og terror.

Lasse kastet seg ned på gulvet foran Harry Potter, berørte bakken med panna, og hvisket, «Hjelp meg, herre.»

Det var en forferdelig stillhet. Nilus kunne ikke komme på en eneste ting å si, og fra det nakne sjokket på Harrys ansikt var det tydelig at han heller ikke kunne.

«De sier at du kan gjøre alt, vær så snill, vær så snill, herre; få mine foreldre ut av Azkaban, jeg vil bli din trofaste tjener for alltid, mitt liv vil bli ditt, og min død vil være din, bare, vær så snill –»

«Lars Loran,» sa Harry med brusten stemme, «Lars, jeg kan ikke, jeg kan virkelig ikke gjøre slike ting, det er bare dumme knep alt sammen.»

«Det er det *ikke!*» sa Lars Loran med høy og desperat stemme. «Jeg *så* det, historiene er sanne, du *kan* gjøre det!»

Harry svelget. «Lars Loran, jeg planla hele greia sammen med Nilus, vi planla alt sammen på forhånd, spør ham!»

Det hadde de jo, skjønt Harry hadde ikke sagt noe om *hvordan* han hadde tenkt å gjøre noe av det …

Da Lars Loran tittet opp fra gulvet var det med et spøkelsesaktig uttrykk i ansiktet, og stemmen kom ut med hyl som fikk det til å gjøre vondt i Nilus' ører. «*Din sønn av en grums! Du kunne få henne ut, du bare vil ikke! Jeg gikk ned på kne og tryglet deg, og du vil fremdeles ikke hjelpe! Jeg burde ha visst det, du er Gutten-som-overlevde, du synes hun hører til der!*»

«Jeg *kan ikke!*» sa Harry med en stemme like desperat som Lars Lorans. «Det er ikke et spørsmål om hva jeg vil, jeg har ikke *kraften!*»

Lars Loran reiste seg, spyttet på gulvet foran Harry, snudde seg og forlot dem. Da han hadde rundet hjørnet hørte de lyden av føttene som satte opp farten, og etter hvert som de forsvant syntes Nilus han hørte et enslig snufs.

Og så var de to.

Nilus så på Harry.

Harry så på Nilus.

«Oi sann,» sa Nilus stille. «Han virket ikke så glad for å bli reddet.»

«Han trodde jeg kunne hjelpe ham,» sa Harry med hes stemme. «Han hadde håp, for første gang på mange år.»

Nilus svelget, og sa det. «Beklager.»

«V … vafforno?» sa Harry og hørtes fullstendig forvirret ut.

«Jeg var ikke takknemlig da du hjalp meg –»

«Hver eneste ting du sa den gangen var fullstendig korrekt,» sa Gutten-som-overlevde.

«Nei,» sa Nilus, «det var ikke det.»

De ga hverandre et trist lite smil, samtidig; hvert av smilende litt nedlatende til det andre.

«Jeg vet det ikke var virkelig,» sa Nilus, «jeg vet at jeg ikke kunne ha gjort noe hvis du ikke var her, men takk for at du lot meg få late som.»

«Ah, kutt ut,» sa Harry.

Harry hadde snudd seg vekk fra Nilus, og stirret ut på de mørke skyene gjennom vinduet.

En fullstendig latterlig tanke dukket opp hos Nilus. «Føler du deg skyldig fordi du ikke kan få Lars Lorans foreldre ut fra Azkaban?»

«Nei,» sa Harry.

Det gikk noen sekunder.

«Ja,» sa Harry.

«Nå er du dum,» sa Nilus.

«Jeg er klar over dette,» sa Harry.

«Er du nødt til å gjøre bokstavelig talt *alt* noen spør deg om?»

Gutten-som-overlevde snudde seg tilbake og så på Nilus igjen. «*Gjøre?* Nei. Å føle meg skyldig fordi jeg ikke gjør det? Ja.»

Nilus hadde problemer med å finne riktige ord. «Med en gang Den mørke herren døde, var Bellatrix DeMons bokstavelig talt den ondeste personen i hele verden, og det var *før* hun havnet i Azkaban. Hun torturerte min mor og far inn i sinnssykdom fordi hun ville finne ut hva som hadde skjedd med Mørkets herre –»

«Det vet jeg,» sa Harry stille. «Jeg forstår det, men –»

«Nei! Det gjør du *ikke!* Hun hadde en *grunn* til å gjøre det, og mine foreldre var svartspanere begge to! Det er ikke en gang i *nærheten av* det verste hun noensinne har gjort!» Nilus' stemme ristet.

«Og allikevel,» sa Gutten-som-overlevde, med et fjernt blikk som stirret fortapt ut i noe annet, et annet sted som Nilus ikke kunne forestille seg. «Det kunne være at det finnes en eller annen utrolig smart løsning som gjør det mulig å redde alle sammen og la alle leve lykkelig i alle sine dager, og hvis jeg bare var smart nok så ville jeg ha funnet ut det på dette tidspunktet –»

«Du har problemer,» sa Nilus. «Du tenker at du burde være det Lars Loran DeMons tror at du er.»

«Jepp,» sa Gutten-som-overlevde, «det er spikeren på hodet. Hver gang noen skriker ut i bønn som jeg ikke kan besvare, så føler jeg meg skyldig fordi jeg ikke er Gud.»

Nilus skjønte det ikke helt, men … «Det høres ikke bra ut.»

Harry sukket. «Jeg forstår at jeg har et problem, og jeg vet hva jeg må gjøre for å løse det, ok? Jeg jobber med saken.»

* * *

Harry så på mens Nilus forlot ham.

Han hadde selvsagt ikke sagt noe om hva løsningen var.

Løsningen, åpenbart, var å skynde seg og bli Gud.

Lyden av Nilus' fottrinn fortapte seg og var snart uhørlige.

Og så var det en.

«Ahem,» sa Severus Slurs stemme rett bak ham.

Et lite skrik unnslapp Harry, og han hatet seg selv for dette umiddelbart.

Han snudde seg sakte rundt.

Den høye, fettede mannen i de flekkede kuttene lente seg mot veggen i samme posisjon som Harry hadde hatt.

«En flott usynlighetskappe, Potter,» kom det slepent fra eliksirmesteren. «Det forklarer mye.»

Åh, dritt.

«Og kanskje jeg har vært sammen med Humlesnurr for lenge,» sa Severus, «men jeg kan ikke la være å lure på om det der faktisk kanskje er *selve* Usynlighetskappen.»

Harry forvandlet seg umiddelbart om til en som aldri hadde hørt om Usynlighetskappen, og var *nøyaktig* så smart som Harry trodde Severus trodde Harry var.

«Å ja, muligens,» sa Harry. «Jeg antar at du ser implikasjonene hvis det er tilfelle?»

Severus' stemme var nedlatende. «Du aner ikke hva jeg snakker om, gjør du vel, Potter? Et heller klønete forsøk på å fiske.»

(Professor Krengle hadde bemerket over lunsj at Harry virkelig trengte å skjule sine hensikter på en bedre måte enn å bruke et uttrykksløst ansikt når noen diskuterte et farlig emne, og hadde forklart om forstillelser med ett og to nivåer, og så videre. Så enten modellerte Severus Harry som en førstenivå-spiller, hvilket gjorde Severus til andre nivå, og Harrys tredje nivå-trekk hadde virket; eller Severus var en fjerdenivås spiller og ville at Harry skulle *tro* at forstillelsen hadde virket. Smilende hadde Harry spurt professor Krengle hvilket nivå *han* spilte på, og professor Krengle, også smilende, hadde svart, *ett nivå høyere enn deg.)*

«Så, du så på hele tida,» sa Harry. «Forvrengning, tror jeg det heter.»

Et tynt smil. «Det ville vært tåpelig av meg å ta den minste risiko på at du skulle bli skadet.»

«Og du ønsket å se resultatet av testen din selv,» sa Harry. «Så. Likner jeg på min far?»

Et merkelig trist uttrykk kom over mannen, et som så fremmed ut på ansiktet hans. «Jeg ville heller si, Harry Potter, at du likner –»

Severus stoppet opp brått.

Han stirret på Harry.

«DeMons kalte deg sønn av en grums,» sa Severus sakte. «Det virket ikke som om det plaget deg.»

Harry hevet øyenbrynene. «Ikke under de omstendighetene, nei.»

«Du hadde nettopp hjulpet ham,» sa Severus. Øynene var fiksert på Harry. «Og han kastet det rett i fjeset ditt. Det kan da ikke være noe du bare kan tilgi?»

«Han hadde nettopp gjennomgått en temmelig røff opplevelse,» sa Harry. «Og jeg tror ikke det å bli reddet av førsteklassinger hjalp stort på stoltheten hans heller.»

«Jeg antar at det var lett nok å tilgi,» sa Severus, med en pussig stemme, «siden DeMons ikke betyr noe for deg. Bare en merkelig smygarding. Hvis det var en venn, kanskje, så ville du ha følt deg mye mer såret av det han sa.»

«Hvis han var en venn,» sa Harry, «ville det vært enda større grunn til å tilgi.»

Det var en lang stillhet. Harry følte, og han kunne ikke egentlig si hvorfor eller hvorfra, at lufta ble fylt opp med forferdelig spenning, som vann som steg, steg og steg.

Så smilte Severus og så plutselig avslappet ut igjen, og all spenningen forsvant.

«Du er en svært tilgivende person,» sa Severus, fremdeles smilende. «Jeg antar at din stefar, Mikal Vernes-Eving, var den som lærte deg dette.»

«Snarere pappas samling av science fiction og fantasy,» sa Harry. «Omtrent som min femte forelder, faktisk. Jeg har levd livene til alle figurene i alle bøkene mine, og all deres mektige visdom tordner i hodet mitt. Et sted inni der var det en som Lars Loran, antar jeg, selv om jeg ikke helt kan plassere ham. Det var ikke vanskelig å plassere meg selv i hans sko. Og det var bøkene mine som fortalte meg hva jeg skulle gjøre med det, også. De gode gutta tilgir.»

Severus leverte en lett latter som om han moret seg. «Jeg er redd for at jeg ikke vet stort om hva de gode gutta gjør.»

Harry så på ham. Det der var faktisk ganske trist. «Jeg kan låne deg noen bøker med gode mennesker i dem, hvis du vil.»

«Jeg ville gjerne få be deg om et råd,» sa Severus med dagligdags stemme. «Jeg vet om en annen smygarding som gikk i femte klasse, som ble bøllet med av griffinger. Han prøvde å sjekke opp ei vakker gompefødt jente, som kom over ham da han ble plaget og forsøkte å redde ham. Og han kalte henne ei grumse, og det var slutten på det forholdet. Han ba om tilgivelse, mange ganger, men hun tilgav ham aldri. Har du noen tanker om hva han kunne ha sagt eller gjort, for å fortjene hennes tilgivelse, slik du tilgav Lars Loran?»

«Mnja,» sa Harry, «basert på bare den informasjonen så er jeg ikke sikker på at *han* var den som hadde det største problemet. Jeg ville sagt til ham at han ikke burde prøve å sjekke opp noen som ikke kan tilgi. Sett at de var blitt gift, – kan du se for deg livet i det hjemmet?»

Det ble en pause.

«Ah, men hun *kunne* tilgi,» sa Severus med morskap i stemmen. «Ikke lenge etterpå gikk hun av sted og ble kjæreste med bølla. Si meg, hvorfor ville hun tilgi den som plaget, men ikke den som ble plaget?»

Harry trakk på skuldrene. «Hvis jeg skal gjette vilt, – fordi bølla hadde plaget noen *andre* svært mye, og den som hadde blitt plaget hadde plaget *henne* litt; og for henne føltes det langt vanskeligere å tilgi, på en eller annen måte. Eller, for ikke å være for spissfindig … var plageånden kjekk? Eller for den del, rik?»

Nok en pause.

«Ja til begge,» sa Sirius.

«Og der har du svaret,» sa Harry. «Ikke at jeg noensinne har gått i høyere skoletrinn selv, men bøkene mine har gitt meg den forståelsen at det er en viss type tenåringsjenter som ville bli forbannet av en eneste fornærmelse fra en gutt som er kjedelig eller fattig, men som allikevel finner rom i hjertet til å tilgi hvis en rik og kjekk gutt mobber andre. Hun var med andre ord litt overfladisk. Si til hvem det måtte angå at hun ikke var verdig ham, at han bare må bli ferdig med det, og neste gang får han prøve seg på ei jente som er dyp istedenfor pen.»

Severus stirret på Harry i stillhet, med glitrende øyne. Smilet hadde bleknet, og selv om Severus' ansikt hadde små rykninger kom det ikke tilbake.

Harry begynte å bli litt nervøs. «Altså, ikke at jeg har noen konkrete erfaringer på det området selv, åpenbart, men jeg tror at det er det en klok rådgiver i bøkene mine ville ha sagt.»

Mer stillhet og mer glitring.

Det var sannsynligvis et bra tidspunkt for å bytte samtaleemne.

«Så,» sa Harry. «Passerte jeg testen din, hva det nå enn var?»

«Jeg tror,» sa Severus, «at det ikke skal være noe mer konversasjon mellom oss, Potter, og at du ville gjøre ekstremt lurt i å ikke nevne denne.»

Harry blunket. «Har du noe imot å fortelle meg hva jeg gjorde feil?»

«Du fornærmet meg,» sa Severus. «Og jeg stoler ikke lenger på din kløkt.»

Harry stirret på Severus, overrasket.

«Men du har gitt meg velment råd,» sa Severus Slur, «og jeg skal gi deg et sant råd tilbake.» Stemme hans var nesten perfeksjonert stødig. Som en tråd strukket nær perfekt horisontalt, til tross for den massive vekten som hang fra midten, med en million tonn spenning som trakk i begge ender. «Du døde nesten i dag, Potter. I framtida bør du aldri dele din visdom med noen med mindre du vet nøyaktig hva dere begge snakker om.»

Harrys hode klarte til slutt å se sammenhengen.

«*Du* var den –»

Harrys munn klappet sammen idet *døde nesten*-delen sank inn, to sekunder for sent.

«Ja,» sa Severus. «Det var meg.»

Og den forferdelige spenningen strømmet inn i rommet igjen, lik vann under høyt trykk på havets bunn.

Harry kunne ikke puste.

Tap. Nå.

«Jeg visste ikke,» hvisket Harry. «Jeg er l –»

«Nei,» sa Severus. Kun det ene ordet.

Harry sto der i taushet mens hodet panisk søkte etter muligheter. Severus sto mellom ham og vinduet, hvilket var virkelig trist, fordi et fall fra den høyden ikke ville drepe en trollmann.

«Bøkene dine forrådte deg, Potter,» sa Severus, fremdeles med den stemmen som var strammet av en million tonn spenning. «De fortalte deg ikke den ene tingen du trengte å vite. At det er noe du aldri kan forstå uten å føle det selv.»

«Faren min,» hvisket Harry. Det hadde vært hans beste gjetting, den ene tingen som kanskje kunne redde ham. «Faren min forsøkte å beskytte deg mot plageåndene.»

Et skrekkelig smil strakk seg over Severus' ansikt, og mannen beveget seg mot Harry.

Og forbi ham.

«Farvel, Potter,» sa Severus, og så seg ikke tilbake på veien ut. «Vi skal ha lite å snakke med hverandre om fra denne dag.»

Og ved hjørnet stoppet mannen, og uten å snu seg snakket han en siste gang.

«Din far var plageånden,» sa Severus Slur, «og hva din mor så i ham var noe jeg aldri forsto fram til denne dagen.»

Han forsvant.

Harry snudde seg og gikk mot vinduet. De skjelvende hendene hans søkte vinduskarmen.

Aldri gi kloke råd til noen med mindre du vet nøyaktig hva begge to snakker om. Mottatt.

Harry stirret ut på skyene og duskregnet en stund. Vinduet vendte ut mot de østlige deler av området, og det var kveld, så hvis sola i det hele tatt kunne synes gjennom skylaget så kunne ikke Harry se det.

Hendene hans hadde stoppet å riste, men det var en stram følelse i Harrys bryst, som om det ble trykket sammen av metallbånd.

Så, hans far hadde vært en bølle.

Og hans mor hadde vært overfladisk.

Kanskje de ble mer voksne senere. Gode mennesker slik som professor McSnurp så ut til å sette dem svært høyt, og muligens ikke *bare* fordi de var heltemodige martyrer.

Men selvsagt, det var mager trøst når du var elleve år og i ferd med å bli tenåring, og du lurte på hva slags type tenåring du kom til å bli.

Så forferdelig fryktelig. Så veldig trist.

Hvilket forferdelig liv Harry førte.

Å lære dette, at hans genetiske foreldre ikke hadde vært perfekte, vel, han burde bruke en del tid på å sutre om det og føle synd på seg selv.

Kanskje han kunne klage til Lars Loran DeMons.

Harry hadde lest om desperanter. Kulde og mørke omga dem, og redsel; de sugde ut alle dine lykkelige tanker, og uten dem kom alle dine verste minner til overflaten.

Han kunne se for seg selv i Lars Lorans sko, der han visste at foreldrene var i Azkaban på livstid, på et sted noen aldri hadde klart å rømme fra.

Og Lars Loran ville se for seg selv i sin mors sted, i kulden og mørket og redselen, alene med alle sine verste minner, selv i drømmene, hvert sekund, hver dag.

Et kort øyeblikk så Harry for seg sin egen mor og far i Azkaban med desperanter som sugde ut livet deres, trakk vekk de lykkelige minnene om deres kjærlighet til ham. Bare et kort øyeblikk, før det gikk en sikring i fantasien hans som påkalte en nødstopp og meldte at han aldri skulle tenke denne tanke om igjen.

Var det rett å gjøre det mot noen, selv mot den nest ondeste personen i verden?

Nei, sa visdommen i Harrys bøker, *ikke hvis det finnes en annen mulighet, en hvilken som helst annen mulighet.*

Og med mindre rettssystemet i trollmannsverdenen var like perfekt som fengselsvesenet – og det virket heller usannsynlig, når alt kom til alt – så var det, et eller annet sted i Azkaban, en person som var fullstendig uskyldig. Og sannsynligvis mer enn én.

Halsen til Harry brant, og fukt samlet seg i øynene hans, og han hadde et brennende ønske om å teleportere alle fanger i Azkaban ut til et trygt sted og nedkalle ild fra himmelen og jevne det forferdelige stedet ned til grunnfjellet. Men han kunne ikke, fordi han ikke var Gud.

Og Harry husket noe professor Krengle hadde sagt i stjerneskinnet: *Noen ganger, når denne verden full av feil virker usedvanlig hatefull, så undres jeg på om det kanskje finnes et annet sted, langt borte, der jeg skulle vært … Men stjernene er så veldig, veldig langt unna … og jeg undres på hva jeg ville drømme om, hvis jeg sov en lang, lang tid.*

Akkurat nå virket denne verden full av feil usedvanlig hatefull.

Og Harry kunne ikke forstå professor Krengles ord, det kunne ha vært et romvesen som hadde snakket, eller en kunstig intelligens, noe som var bygd på en så annerledes måte enn Harry at hans hjerne ikke kunne bli presset til å operere på samme måte.

Du kunne ikke forlate din hjemplanet mens den fremdeles inneholdt et sted som Azkaban.

Du måtte bli, og kjempe.

27.
REDUKSJONISME

«Okei,» sa Harry og svelget. «Okei, Hermine, det er nok, du kan stoppe.»

Den hvite sukkerpillen foran Hermine hadde fremdeles ikke endret form eller farge i det hele tatt, selv om hun konsentrerte seg hardere enn Harry hadde sett noen gang tidligere; øynene presset igjen, perler av svette på panna, hånda skalv mens den holdt tryllestaven –

«Hermine, *stopp!* Det kommer ikke til å virke, Hermine, jeg tror ikke vi klarer å lage ting som ikke eksisterer ennå!»

Sakte løsnet Hermines hånd grepet om tryllestaven.

«Jeg trodde jeg følte det,» sa hun med knapt hørbar stemme. «Jeg trodde jeg følte at det startet å transfigurere seg, bare et sekund …»

Det var en klump i Harrys hals. «Sannsynligvis bare noe du innbilte deg. Håpet for hardt.»

«Sannsynligvis,» sa hun. Hun så ut som om hun hadde lyst til å gråte.

Sakte tok Harry sin mekaniske blyant i hånda, strakte seg etter papirarket der alle punktene var strøket over, og trakk en linje gjennom punktet som sa 'KUR MOT ALZHEIMER'S'.

De kunne ikke ha gitt en transfigurert pille til noen. Men transfigurasjon, i det minste den formen de kunne klare, forbedret ikke målene – det ville ikke transfigurere en vanlig feiekost om til en flyvende. Så hvis Hermine hadde vært i stand til å lage pillen i det hele tatt, så ville det vært en *umagisk* pille, en som virket av vanlige, kjemiske årsaker. De kunne i all hemmelighet ha laget piller for et gompe-laboratorium, latt dem *studert* pillen og forsøke å finne bestanddelene før transfigurasjonen tok slutt … ingen i noen av verdenene ville trenge å vite at magi hadde vært involvert, det ville bare være nok et vitenskapelig gjennombrudd …

Det ville ikke ha vært den typen ting trollmenn ville tenke ut, heller. De respekterte ikke selve *atom-mønstrene* noe særlig, de så ikke på ufortryllede *materielle* ting som kraftfulle objekter. Hvis det ikke var magisk, så var det ikke interessant.

Tidligere hadde Harry i *stor* hemmelighet – han hadde ikke en gang fortalt det til Hermine – forsøkt å transfigurere nanoteknologi á la Eric Drexler. (Han hadde forsøkt å lage en mini-nanofabrikk, selvsagt, ikke små selvreplikerende sammensettere, Harry var ikke gal.) Det ville vært guddommelighet i første forsøk dersom det hadde virket.

«Det var alt for i dag, ikke sant?» sa Hermine. Hun satt tungt nedsunket i stolen, og lente hodet mot stolryggen; og ansiktet hennes utstrålte utslitthet, noe som var svært

uvanlig for Hermine. Hun likte å late som om hun ikke hadde grenser, i alle fall mens Harry var i nærheten.

«En til,» sa Harry forsiktig, «men det er en liten en, og den kan faktisk virke. Jeg sparte den til slutt så vi kanskje kunne avslutte med noe positivt. Det er ordentlige saker, ikke fasere. De har allerede laget dette i et laboratorium, i motsetning til kuren mot Alzheimer's. Og det er en generisk substans, ikke spesifikk som de tapte bøkene du forsøkte å transfigurere kopier av. Jeg har laget et diagram av molekylstrukturen, se her. Vi ønsker bare å gjøre det *lengre* enn det noensinne er gjort før, og med alle rørene plassert likt, og sluttpunktene innkapslet i diamant.» Harry tok fram et grafpapir.

Hermine satte seg opp igjen, tok det, og studerte det med rynket panne. «Dette er karbonatomer *alt sammen*? Og Harry, hva heter det? Jeg kan ikke transfigurere det hvis jeg ikke vet hva det heter.»

Et uttrykk av avsky syntes på Harrys ansikt. Han hadde fremdeles tungt for å venne seg til denne typen ting, det burde ikke spille noen rolle hva noe *het* så lenge du visste hva det *var*. «De kalles karbon-nanorør, eller 'buckytubes'. Det er en type grafitt som ble oppdaget i år, faktisk. Omtrent hundre ganger sterkere enn stål og en sjettedel av vekten.»

Hermine tittet opp fra grafpapiret med et overrasket uttrykk. «Hva, er det *virkelig?*»

«Japp,» sa Harry, «bare litt vanskelig å lage på gompemåten. Hvis vi kunne få tak i nok av dette stoffet kunne vi bruke det til å lage en romheis helt opp til geostasjonær bane eller høyere, og hvis man tenker delta-v så er det halvveis til hvor som helst i solsystemet. Pluss vi kunne kaste ut solkraftsatellitter som konfetti.»

Hermine rynket panna igjen. «Er disse greiene *trygt?*»

«Jeg skjønner ikke hvorfor det ikke skulle være det,» sa Harry. «En buckytube er bare et grafittark bøyd til et sirkulært rør, når alt kommer til alt, og grafitt er det samme stoffet som brukes i blyanter –»

«Jeg *vet* hva grafitt er, Harry,» sa Hermine. Hun brukte en hånd til å trekke håret bakover, fraværende, med rynkede bryn mens hun stirret på papirarket.

Harry grep ned i en lomme i kappene sine og fant fram en hvit tråd bundet til to små grå plastikkringer i hver ende. Han hadde lagt til en dråpe superlim der tråd møtte ring for å gjøre alt om til ett enkelt objekt som kunne transfigureres som helhet. Cyanoakrylat, hvis Harry husket riktig, virket ved hjelp av kovalente bindinger, og det var så nærme det å være 'solid objekt' som du kunne komme i en verden som i bunn og grunn var satt sammen av bittesmå individuelle atomer. «Når du er klar,» sa Harry, «forsøk å transfigurere dette om til et sett strukturerte buckytube-fibre festet i to diamantringer.»

«Ålreit …», sa Hermine sakte. «Harry, det føles ut som om det er noe jeg har glemt.»

Harry trakk hjelpeløst på skuldrene. *Kanskje du bare er sliten.* Skjønt han visste bedre enn å si det der høyt.

Hermine la tryllestaven mot en plastikkring, og stirret på den en stund.

To små sirkler av glitrende diamant lå på bordet, forbundet av en lang, svart tråd.

«Det virket,» sa Hermine. Det hørtes ut som om hun forsøkte å være entusiastisk, men hadde sluppet opp for energi. «Hva nå?»

Harry følte seg lett nedtrykket av sin forskerpartners manglende pasjon, men forsøkte så godt han kunne å ikke vise det; kanskje den samme prosessen ville virke motsatt for å muntre henne opp. «Nå tester jeg den for å se om den holder vekt.»

Harry hadde tidligere rigget opp en A-ramme for å gjøre forsøk med diamantstaver – du kunne enkelt lage gjenstander av diamant, ved å bruke transfigurasjon; de ville bare ikke vare. Det tidligere forsøket hadde målt hvorvidt det å transfigurere en lang diamantstav om til en kortere diamantstav ville gjøre det mulig å løfte en hengende, tung vekt mens staven trakk seg sammen, det vil si, om du kunne transfigurere mot trekkraft, hvilket det viste seg at du kunne.

Harry hektet forsiktig en sirkel av glitrende diamant på den tykke metallkroken på toppen av ramma, deretter plasserte han en solid metallhenger på nederste ring, og så begynte han å legge vekt på hengeren.

(Harry hadde bedt Wiltersen-tvillingene om å transfigurere apparatet for ham; og Wiltersen-tvillingene hadde gitt ham uforstående blikk, som om de ikke klarte å forestille seg hva slags pek han *i det hele tatt* kunne bruke en sånn gjenstand til, men de hadde ikke stilt noen spørsmål. Og transfigurasjonen deres, ifølge dem selv, ville vare i omtrent tre timer, så Harry og Hermine hadde fremdeles litt tid igjen.)

«Ett hundre kilo,» sa Harry omtrent et minutt senere. «Jeg tror ikke at en så tynn tråd av stål kunne holde dette. Jeg burde legge på mye mer, men dette er all vekten jeg har.»

Mer stillhet.

Harry rettet seg opp, gikk tilbake til bordet deres, satte seg ned i stolen, og gjorde en seremoni ut av å plassere et sjekkmerke ved siden av nanotuber. «Der,» sa han. «*Den* virket.»

«Men det er ikke egentlig *brukbart* til noe, er det, Harry?» sa Hermine fra der hun satt med hodet hvilende i hendene. «Jeg mener, selv om vi ga det til en vitenskapsmann så kunne de ikke lære seg hvordan de kunne lage masse nanotuber ved å studere vår.»

«De ville kanskje være i stand til å lære *noe*,» sa Harry. «Hermine, *se* på det, den lille tynne tråden holder oppe all den vekten, vi har akkurat laget noe som ikke noe gompelaboratorium kunne klart –»

«Men en hvilken som helst annen heks kunne laget det,» sa Hermine. Utmattelsen begynte å høres i stemmen hennes nå. «Harry, jeg tror ikke dette fungerer.»

«Forholdet vårt, mener du?» sa Harry. «Flott! La oss slå opp.»

Det fikk et lite glis ut av henne. «Jeg mener forskningen vår.»

«Åh, Hermine. Hvordan *kunne* du?»

«Du er så søt når du er ekkel,» sa hun. «Men Harry, dette er idiotisk, jeg er tolv, du er elleve, det er *galskap* å tro at vi kommer til å oppdage noe som ingen har funnet ut før.»

«Sier du virkelig at vi skulle gi opp å finne ut av magiens hemmeligheter etter å ha forsøkt mindre enn *en måned?*» sa Harry, og forsøkte å plassere en utfordring i stemmen. Ærlig talt følte han noe av den samme utslittheten som Hermine. Ingen av de *gode* ideene virket noensinne. Han hadde gjort kun *en* oppdagelse som var verdt å nevne, det mendelianske mønsteret, og han kunne ikke fortelle det til Hermine uten å bryte løftet til Draco.

«Nei,» sa Hermine. Hennes unge ansikt så svært alvorlig og voksent ut. «Jeg sier at det vi burde gjøre akkurat nå var å *studere* all den trolldomskunst som trollmenn allerede kjenner, slik at vi kan gjøre denne typen ting etter at vi er uteksaminert fra Galtvort.»

«Hm …» sa Harry. «Hermine, jeg hater å si det på den måten, men se for deg at vi bestemte oss for å vente med forskning til senere, og den første tingen vi forsøkte etter eksamen var å transfigurere en kur for Alzheimer's, og det *virket.* Vi ville føle oss … jeg tror ikke ordet 'idiotiske' er adekvat for å beskrive hvordan vi ville føle oss. Hva om det finnes noe sånt, og vi får det til å virke?»

«Det er ikke *rettferdig,* Harry!» sa Hermine. Stemmen hennes skalv som om hun var på nippet til å gråte. «Du kan ikke legge et sånt ansvar på folk! Det er ikke vår jobb å gjøre den typen ting, vi er bare *barn!*»

Et øyeblikk lurte Harry på hva som ville skje dersom noen fortalte Hermine at hun måtte slåss mot en udødelig mørk herre, om hun ville vise seg å være en av de sutrete heltene som syntes synd på seg selv, de Harry hatet å lese om i bøkene.

«Uansett,» sa Hermine. Stemmen hennes skalv. «Jeg har ikke lyst til å fortsette. Jeg tror ikke på at barn kan gjøre ting som voksne ikke kan, det skjer bare i fortellinger.»

Det ble stille i klasserommet.

Hermine begynte å se litt redd ut, og Harry visste at hans eget ansiktsuttrykk hadde blitt kaldere.

Det ville ikke ha gjort så vondt hvis ikke den samme tanken allerede hadde slått Harry – at selv om tretti år kanskje var gammelt for en vitenskapelig revolusjonær, og tjue akkurat passe; mens det fantes folk som tok doktorgrad i syttenårsalderen, og fjorten år gamle arvinger som hadde blitt konger eller generaler, så var det fremdeles ingen som hadde havnet i historiebøkene på grunn av bedrifter de gjorde som elleveåringer.

«Ålreit,» sa Harry. «Finne ut hvordan vi kan gjøre noe som en voksen ikke klarer. Er det utfordringen din?»

«Jeg mente det ikke sånn,» sa Hermine med en stemme som kom ut som en redd hvisking.

Harry vred blikket sitt vekk fra Hermine med en anstrengelse. «Jeg er ikke sint på *deg*,» sa Harry. Stemmen var kjølig, uansett hvor mye han forsøkte. «Jeg er sint på, jeg vet ikke, alt. Men jeg er ikke villig til å tape, Hermine. Å tape er ikke alltid den riktige tingen å gjøre. Jeg skal finne ut hvordan vi kan gjøre noe som en voksen trollmann ikke kan gjøre, og så tar jeg kontakt med deg igjen. Hvordan høres det ut?»

Det var mer stillhet.

«Okei,» sa Hermine, med lett skjelvende stille. Hun dyttet seg selv opp av stolen, og gikk bort til døra i det forlatte klasserommet de hadde jobbet i. Hånda hennes fant dørklinka. «Vi er fremdeles venner, sant? Og hvis det er noe du ikke klarer å finne ut av, så kan –»

Stemmen hennes sviktet.

«Så vil vi studere det sammen,» sa Harry. Stemmen hans var enda et hakk kjøligere nå.

«Æh, ok, ha det for denne gang, da,» sa Hermine, og så gikk hun kjapt ut av rommet og lukket døra bak seg.

Av og til hatet Harry det å ha en mørk side, selv når han var inne i den.

Og den delen av ham som hadde tenkt nøyaktig det samme som Hermine, at nei, barn *kunne ikke* gjøre det voksne ikke kunne gjøre, den sa alle de tingene som Hermine hadde vært for redd til å si, slik som, *Det er da en forbasket vanskelig oppgave du nettopp påtok deg* og *Kjære vene, du kommer til å ende opp med skjegget i postkassa denne gangen* og *I det minste vil du på denne måten vite at du har feilet.*

Og den delen av ham som ikke satte pris på å tape svarte, med svært kjølig stemme, *Greit. Hold kjeft og vent og se.*

*
*

Det var nesten lunsjtid, og Harry brydde seg ikke. Han hadde ikke en gang brydd seg med å hente fram en energibar fra pungen sin. Magen hans kunne tåle litt sult.

Trollmannsverdenen var bitte liten, de tenkte ikke som vitenskapsmenn, de kjente ikke til vitenskap, de stilte ikke spørsmål ved de tingene de hadde vokst opp med, de hadde ikke plassert beskyttende skall rundt tidsmaskinene sine, de spilte rumpeldunk, hele det magiske Storbritannia var mindre enn en liten gompeby, den største og beste trollmannsskolen ga kun utdannelse opp til syttenårsalderen; *idiotisk* var ikke å utfordre dette i elleveårsalderen, *idiotisk* var å *anta* at trollmenn visste hva de holdt på med og allerede hadde høstet all den lavthengende frukten en allsidig vitenskapsmann ville kunne se.

Trinn en hadde vært å lage en liste over alle magiske begrensninger Harry kunne huske, alle de tingene du visstnok ikke kunne gjøre.

Trinn to, merk av de begrensningene som så ut til å gi *minst* mening fra et vitenskapelig perspektiv.

Trinn tre, prioriter begrensninger som en trollmann sannsynligvis ikke ville stille spørsmål ved hvis de *ikke* kjente til vitenskap.

Trinn fire, finn fram til måter å angripe problemet på.

Hermine følte seg fremdeles litt skjelven da hun satte seg ned ved siden av Amanda ved Ravnklo-bordet. Hermines lunsj hadde to frukt (epleskiver og skrellede klementiner), tre grønnsak (gulrøtter, gulrøtter og mer gulrøtter), en kjøtt (friterte kalvepinner hvis usunne ytterdekke hun forsiktig ville fjerne), og et lite stykke sjokoladekake som hun ville gjøre seg fortjent til ved å spise resten.

Det hadde ikke vært like ille som i den eliksirtimen. Noen ganger hadde hun *mareritt* om det, fremdeles. Men denne gangen hadde *hun* fått det til å skje, og *hun hadde følt seg som målskive.* Bare et øyeblikk, før det fryktelige, kalde mørket hadde sett vekk og sagt at det ikke var sint på henne, fordi det ikke hadde hatt lyst til å skremme henne.

Og fremdeles hadde hun følelsen av at det var noe hun hadde gått glipp av, noe virkelig viktig.

Men de hadde ikke brutt noen av reglene for transfigurasjon … hadde de? De hadde ikke laget noe flytende, ingen gasser, de hadde ikke tatt imot ordre fra forsvarsprofessoren …

Pillen! Det var noe som kunne spises!

… Vel, nei, ingen ville spise en pille de bare fant liggende et sted, det hadde ikke faktisk *virket*, de kunne ha bare ha *Finite Incantatem*'et den hvis det hadde det, men hun ville fremdeles måtte fortelle Harry om det og forsikre seg om at de ikke nevnte det mens professor McSnurp kunne høre det, i tilfelle de aldri ville få lov til å studere transfigurasjon igjen …

Hermine begynte å føle seg helt dårlig i magen. Hun dyttet tallerkenen lenger inn på bordet; ikke snakk om at hun klarte å spise lunsj nå.

Og hun lukket øynene og begynte mentalt å gjenta reglene for transfigurasjon.

«Jeg vil aldri transfigurere noe om til noe flytende eller i gassform.»

«Jeg vil aldri transfigurere noe som ser ut som mat eller noe annet som skal inn i en menneskekropp.»

Nei, de burde *virkelig* ikke ha forsøkt å transfigurere den pillen, eller de burde i alle fall ha *innsett* … hun hadde vært så blendet av Harrys geniale ide at hun ikke hadde *tenkt* at det kunne …

Den dårlige magefølelsen ble verre. Hun følte det som at noe var der i hukommelsen hennes, svevde rett forbi kanten for gjenkjennelse, en anelse som var i ferd med å vrenge seg, en ung dame i ferd med å bli ei gammel kjerring, en vase som holdt på å bli to ansikter …

Og hun fortsatte med en mental gjennomgang av transfigurasjonens regler.

Harrys knokler hvitnet rundt tryllestaven idet han stoppet å forsøke å transfigurere lufta foran staven hans om til en binders. Det ville naturligvis ikke ha vært trygt å transfigurere bindersen om til gass, men Harry så ingen grunn til at det ikke skulle være trygt motsatt vei. Det var bare ikke ansett som *mulig*. Men hvorfor ikke? Luft var en like ordentlig substans som noe annet …

Vel, kanskje den begrensningen ga mening. Luft var uorganisert, alle molekylene endret konstant sin forbindelse med hverandre. Kanskje du ikke kunne tvinge en ny Form på Substans med mindre substansen holdt seg stille lenge nok til at du mestret det, selv om atomene i solide objekter også konstant vibrerte hele tida …

Jo mer Harry feilet, jo kaldere følte han seg, og jo klarere virket det som om alt ble.

Ålreit. Neste på lista.

Du kunne bare transfigurere hele objekter som hele. Du kunne ikke transfigurere *halvparten* av en fyrstikk om til en nål, du måtte transfigurere *hele greia.* Tidligere, da Harry ble fanget i klasserommet av Draco, hadde det vært grunnen til at han ikke bare kunne transfigurere en tynn sylindrisk del av veggen om til svamp, og slå ut en stor nok steinbit slik at han kunne krype ut gjennom hullet. Han ville ha trengt å tvinge en ny form på hele veggen, og kanskje på en hel seksjon av Galtvort, bare for å klare å endre den lille biten.

Og det var *idiotisk*.

Ting var laget av atomer. Massevis av små flekker. Det *var* ingen kontinuitet, det *var* ingen soliditet, bare elektromagnetiske krefter som holdt de små flekkene i relasjon til hverandre …

*
*

Amanda Brunkeberg pauset med gaffelen halvveis til munnen. «Høh,» sa hun til Su Li, som satt tvers overfor den nå-tomme plassen ved siden av henne, «hva gikk det av Hermine?»

*
*

Harry hadde lyst til å drepe viskelæret sitt.

Han hadde forsøkt å endre en enkelt flekk av det rosa rektangelet om til stål, adskilt fra resten av gummien, og viskelæret samarbeidet ikke.

Det *måtte* være en konseptuell begrensning, ikke en virkelig. *Måtte* være.

Ting var laget av atomer, og hvert atom var en bitteliten separat ting. Atomer ble holdt sammen av kvantumtåker av delte elektroner, med kovalente bånd, eller av og til bare magnetisme på kort hold, med ioniske bånd eller van der Waals-krefter.

Hvis det var det det var snakk om, – protonene og nøytronene inne i kjernen var små, separate ting. Kvarkene inne i protonene og nøytronene var små, separate ting! Det *var* rett og slett ikke noe, i verden der ute, som korresponderte med menneskers oppfattelse av solide objekter. Alt var små flekker.

Og fri transfigurasjon var utelukkende noe i hodet ditt helt fra starten av, var det ikke? Ingen ord, ingen gester. Bare det rene konseptet av Form, holdt nøye separat fra Substans, presset på substansen, oppfattet som uavhengig av formen. Det og tryllestaven og hva det nå enn var som gjorde deg til en trollmann.

Trollmenn kunne ikke transformere deler av ting, kunne bare transformere det deres hoder så som helheter, fordi de *ikke visste inn til ryggmargen* at alt sammen bare var atomer fra topp til bunn.

Harry hadde fokusert på den kjensgjerningen så hardt han kunne, det *sanne faktum* at et viskelær bare var en samling atomer, alt var bare en samling av atomer, og atomene på den lille flekken han forsøkte å transfigurere utgjorde *en like valid* samling som en hvilken som helst annen samling han brydde seg om å tenke på.

Og allikevel hadde Harry fremdeles ikke klart å endre den lille biten av viskelæret. Transfigurasjonen ville ikke finne sted.

Dette. Var. Tåpelig.

Harrys knokler hvitnet rundt tryllestaven igjen. Han var *sykt lei* av å få eksperimentelle resultater som *ikke ga mening.*

Kanskje det faktum at *en eller annen del* av sinnet hans fremdeles tenkte på objekter hindret transfigurasjonen i å skje. Han hadde tenkt på en samling av atomer som var et *viskelær*. Han hadde tenkt på en samling som var *en liten bit.*

På tide å øke innsatsen litt.

Harry presset tryllestaven hardere mot den lille biten av viskelær, og forsøkte å se igjennom illusjonen som ikke-vitenskapsmenn trodde var virkelighet; verdenen av pulter og stoler, luft og viskelær og mennesker.

Når du gikk gjennom en park, så var den veldige verdenen som omga deg noe som eksisterte inne i hjernen din som et mønster av nevroner som ga impulser. Følelsen av en klar blå himmel var ikke noe høyt over deg, det var noe i synssenteret ditt, og synssenteret ditt var bak i hjernen. Alle følelsene om denne lyse verdenen fant i virkeligheten sted i den stille beinhulen du kalte hodet ditt, stedet der *du* levde og aldri, noensinne, forlot. Hvis du virkelig ønsket å si hei til noen, til den *faktiske personen*, så ville du ikke ta vedkommende i hånda; du burde banke høflig på skallen deres og si «Hvordan har du det der inne?» Det var det mennesker var, det var der de virkelig levde. Og *bildet* av

parken som du tenkte at du *gikk igjennom* var noe som ble visualisert inne i hjernen mens den behandlet signalene som ble sendt ned fra øyne og netthinner.

Det var ikke en *løgn* som buddhistene tenkte seg, det var ikke noe forferdelig mystisk og uventet bak mayaenes slør; det som lå bak illusjonen av en park var bare *den faktiske parken*, men alt var allikevel *illusjon.*

Harry satt ikke inne i klasserommet.

Harry så ikke på viskelæret.

Harry var inne i Harrys hjerneskalle.

Han opplevde et behandlet bilde som hjernen hans hadde dekodet fra signalene som ble sendt inn av netthinna hans.

Det virkelige viskelæret var et annet sted, et sted som ikke var bildet.

Og det virkelige viskelæret var ikke likt som det bildet Harrys hjerne hadde av det. Ideen av viskelæret som et *solid objekt* var noe som bare eksisterte i hans egen hjerne, inne i det senteret som behandlet hans følelse for form og rom. Det virkelige viskelæret var en samling atomer holdt sammen av elektromagnetiske krefter og delte kovalente elektroner, samtidig som luftmolekyler i nærheten ville støtes vekk fra hverandre og vekk fra viskelær-molekylene.

Det virkelige viskelæret var langt unna, og Harry, inne i hjerneskallen, kunne ikke helt få tak på det, kunne bare forestille seg ideer om det. Men *tryllestaven hans hadde den makten*, den kunne endre ting der ute i *virkeligheten*, det var bare Harrys egne forestillinger som *begrenset* det. Et sted bak mayaenes slør berørte *sannheten* bak Harrys forestilte 'min tryllestav' samlingen av atomer som Harrys sinn tenkte på som 'en flekk av viskelæret', og hvis den tryllestaven kunne endre den samlingen av atomer som Harry så på som 'hele viskelæret' så var det absolutt ingen grunn til at den ikke kunne endre den andre samlingen også …

Transfigurasjonen virket fremdeles ikke.

Harry gned tenner, og økte innsatsen ytterligere.

Konseptet Harrys sinn hadde av viskelæret som et enkelt objekt var *åpenbart nonsens.*

Det var et kart som ikke stemte og ikke *kunne* stemme overens med terrenget.

Menneskelige vesener modellerte verden ved å bruke lagdelte organisasjonsnivåer, de hadde *separate ideer* om hvordan land fungerte, hvordan mennesker fungerte, hvordan organer fungerte, hvordan celler fungerte, hvordan molekyler fungerte, hvordan kvarker fungerte.

Når Harrys hjerne trengte å tenke på viskelæret, ville den tenke på reglene som gjaldt for viskelær, slikt som 'viskelær kan fjerne blyantmerker'. Bare hvis Harrys hjerne trengte å forutse hva som ville skje på et lavere kjemisk nivå, bare da ville Harrys hjerne starte å tenke – som om det var et separat faktum – på gummimolekyler.

Men det var bare noe i *hodet* hans.

Harrys hode kunne muligens *tro* på separate ting om hvilke regler som gjaldt for viskelær, men det var ingen *separat fysisk lov* som styrte viskelær.

Harrys sinn modellerte virkeligheten ved å bruke flere nivåer av organisering, med forskjellige trossetninger knyttet til hvert nivå. Men alt det var bare i *kartet*, det virkelige terrenget var ikke slik, *virkeligheten selv* hadde bare *et eneste* nivå av organisering, kvarkene; det var en enhetlig lavnivå-prosess som adlød matematisk enkle regler.

Eller i alle fall var det det Harry hadde trodd før han hadde funnet ut at magi eksisterte; men viskelæret var ikke magisk.

Og selv om viskelæret *hadde* vært magisk, så var ideen om at det *virkelig* kunne eksistere et eneste solid viskelær *umulig*. Ting som viskelær *kunne* ikke være grunnleggende elementer ved virkeligheten; de var for store og kompliserte til å være atomer, de *måtte* være laget av smådeler. Du kunne ikke ha ting som var *fundamentalt kompliserte.* Den implisitte troen som Harrys hjerne hadde på at viskelæret var et enkelt objekt var ikke bare *gal*, det var en kart-terreng-forvirring; viskelæret eksisterte bare som et separat konsept i Harrys flernivås *modell* av virkeligheten, ikke som et separat element i en ettnivås virkelighet.

… transfigurasjonen *ville fremdeles ikke skje*.

Harry pustet tungt. En feilet transfigurasjon var nesten like slitsomt som en vellykket en, men *ikke snakk om* han skulle gi opp nå.

Ålreit, dropp alt dette nittende-århundre-søppelet.

Virkeligheten var ikke atomer, det var ikke et sett med små biljardballer som spratt rundt. Det var bare nok en løgn. Forestillingen om atomer som små flekker var bare nok en liten, passende hallusinasjon som folk klynget seg til fordi de ikke ønsket å møte den umenneskelige, fremmede formen av den underliggende realiteten. Og da var det jo ikke det minste rart at hans forsøk på å transfigurere, basert på det, ikke hadde virket. Hvis han ønsket makt, måtte han gi slipp på sin menneskelighet, og tvingene tankene sine til å tilpasse seg til den sanne matematikken i kvantemekanisme.

Det *var ingen partikler*, det var bare *skyer av amplituder* i et *konfigurasjonsrom for multipartikler*, og det hans hjerne vennlig innbilte seg å være et viskelær var ikke noe annet enn en enorm *faktor* i en bølgefunksjon som *tilfeldigvis faktoriserte seg*, det hadde ingen separat eksistens noe mer enn at det var en bestemt solid faktor på tre gjemt inne i nummeret 6, hvis tryllestaven var i stand til å *endre faktorer i en omtrentlig faktoriserbar bølgefunksjon* så skulle den fanden spare meg være i stand til å endre den så vidt litt mindre faktoren som Harrys hjerne visualiserte som en del av substansen i viskelæret –

*
*

Hermine raste gjennom gangene, skoene dunket hardt mot steinen, pusten kom i gisp, sjokket av adrenalin raste fremdeles gjennom blodet hennes.

Som bildet av en ung kvinne som forandret seg til ei gammel kjerring, som vasen som ble to ansikter.

Hva var det de holdt på med?

Hva var det de holdt på med?

Hun kom til klasserommet, og fingrene hennes gled over dørhåndtaket i starten, for svett, hun grep hardere tak, og døra åpnet seg –

– i et eneste glimt av oppfattelse så hun Harry stirre på et lite rosa rektangel på bordet foran seg –

– mens et kort stykke unna var den tynne svarte tråden, nesten usynlig fra denne distansen, der den støttet all den vekten –

«*Harry, kom deg ut av klasserommet!*»

Rent sjokk kom til syne i Harrys ansikt, og han rettet seg opp så kjapt at han nesten falt, stoppet bare for å gripe det lille rosa rektangelet fra bordet, og så spurtet han ut av døra, hun hadde allerede trådt til side, tryllestaven hennes var allerede i hånda mens hun førte den opp til å peke på tråden –

«*Finite Incantatem!*»

Og Hermine slamret igjen døra, samtidig som den bastante lyden av hundre kilogram fallende metall hørtes fra innsiden.

Hun peste, gispet etter luft, hun hadde løpt hele veien hit uten å stoppe; hun var gjennomvåt av svette, og beina og hoftene brant som levende flammer, hun kunne ikke ha besvart Harrys spørsmål for alle galleoner i verden.

Hermine blunket, og innså at hun holdt på å falle om kull, og Harry hadde fanget henne og senket henne sakte ned til en sittestilling på gulvet.

«… frisk …», klarte hun å hviske.

«*Hva?*» sa Harry, og så blekere ut enn hun noensinne hadde sett ham.

«… føler du, deg, frisk …»

Harry så enda litt reddere ut da han skjønte spørsmålet.

«Jeg, jeg tror ikke jeg har noen symptomer –»

Hermine lukket øynene et øyeblikk. «Bra,» hvisket hun. «Få, tilbake, pusten.»

Det tok sin tid. Harry så fremdeles redd ut. Det var også bra, kanskje det ville lære ham ei lekse.

Hermine grep ned i pungen som Harry hadde kjøpt til henne, hvisket 'vann' gjennom den knusktørre strupen, tok ut flaske og drakk i store slurker.

Etter det tok det ytterligere litt tid før hun kunne snakke igjen.

«Vi brøt reglene, Harry,» sa hun med hes stemme. «Vi brøt reglene.»

«Jeg …» Harry svelget. «Jeg skjønner fremdeles ikke på hvilken måte, jeg har *tenkt igjennom* det, men –»

«Jeg spurte om transfigurasjonen var trygg, og *du svarte meg!*»

En kort pause.

«Er det alt?» sa Harry.

Hun kunne ha hylt i frustrasjon.

«Harry, skjønner du ikke?» sa hun. «Det er laget av små fibre, hva hvis de *gled fra hverandre*, hvem *vet* hva som kunne gått feil, *vi spurte ikke professor McSnurp!* Ser du ikke hva vi holdt på med? Vi eksperimenterte med transfigurasjon. Vi *eksperimenterte* med *transfigurasjon!*»

Nok en pause.

«Akkurat …» sa Harry sakte. «Det er sannsynligvis en av de greiene de ikke bryr seg om å fortelle deg at du *ikke* skal gjøre fordi det er for åpenbart. Ikke test ut geniale nye ideer for transfigurasjon alene i et tomt klasserom uten å spørre lærere.»

«Du kunne ha fått oss drept, Harry!» Hermine visste at det ikke var rettferdig, hun hadde gjort samme feilen, men allikevel var hun sint på ham, han hørtes alltid så selvsikker ut og hadde trukket henne med seg. «Vi kunne ha *spolert professor McSnurps perfekte rulleblad!*»

«Ja,» sa Harry, «la oss ikke fortelle henne om dette, skal vi?»

«Vi må stoppe,» sa Hermine. «Vi må stoppe dette, ellers kommer vi til å bli skadet. Vi er for unge, Harry, vi kan ikke gjøre dette, ikke ennå.»

Et svakt flir dukket opp på Harrys ansikt. «Veeeel, akkurat der tror jeg du tar en slags feil …»

Og han holdt fram et lite rosa rektangel, et gummiviskelær med en skinnende metallflekk på seg.

Hermine stirret på det, forvirret.

«Kvantemekanikk var ikke nok,» sa Harry. «Jeg måtte gå hele veien ned til tidløs fysikk før det virket. Måtte se for meg at tryllestaven påtvang en *relasjon* mellom separate virkeligheter i fortida og framtida, istedenfor å *endre* noe over tid – men jeg gjorde det, Hermine, jeg så gjennom illusjonen av objekter, og jeg vedder på at ikke en eneste annen trollmann i verden kunne ha gjort det. Selv om noen gompefødte visste om tidløse formuleringer av kvantemekanisme, så ville det bare være en merkelig tro på rare, fjerne kvantegreier, de ville ikke *se* at det var *virkelighet*, akseptere at verdenen de kjenner bare var en hallusinasjon. Jeg transfigurerte *deler* av viskelæret uten å endre *hele greia.*»

Hermine løftet tryllestaven igjen og pekte på viskelæret.

Et øyeblikk kom det et sint uttrykk på Harrys ansikt, men han gjorde ikke noe for å stoppe henne.

«*Finite Incantatem*,» sa Hermine. «Sjekk med professor McSnurp før du prøver igjen.»

Harry nikket, men ansiktet hans var fremdeles litt stramt.

«Og vi må uansett slutte med dette.»

«*Hvorfor?*» sa Harry. «Ser du ikke hva dette *betyr*, Hermine? Trollmenn *vet* ikke alt! Det er for få av dem, og enda færre som kjenner til vitenskap; de har ikke funnet alle lavthengende frukter som kan plukkes –»

«Det er ikke *trygt,*» sa Hermine. «Hvis vi *kan* finne ut nye ting så er det *mer* utrygt! Vi er for unge! Vi har gjort en stor feil allerede, neste gang kan det hende at vi bare *dør!*»

Hermine skuttet seg.

Harry så vekk, og startet å puste sakte og dypt.

«Vær så snill å ikke prøve det alene, Harry,» sa Hermine med skjelvende stemme. «Vær så snill.»

Vær så snill å ikke tvinge meg til å vurdere om jeg må fortelle det til professor Pirrevimp.

Det var en lang pause.

«Så du vil at vi skal studere,» sa Harry. Hun observerte at han forsøkte å holde sinnet vekk fra stemmen. «Bare studere.»

Hermine var ikke sikker på om hun skulle si noe, men … «Slik som du studerte, eh, tidløs fysikk, ikke sant?»

Harry så tilbake på henne.

«Den greia du gjorde,» sa Hermine med mer enn en antydning i stemmen, «det var ikke på grunn av *våre* eksperimenter, ikke sant? Du kunne gjøre det fordi du har lest masse bøker.»

Harry åpnet munnen, og lukket den igjen. Det var et frustrert uttrykk i ansiktet hans.

«Ålreit,» sa Harry. «Hva med dette. Vi studerer, og hvis jeg kommer på noe som *virkelig* virker verdt å prøve, så prøver vi det etter at jeg spør en lærer.»

«Greit,» sa Hermine. Hun falt ikke over i lettelse, men det var bare fordi hun allerede satt på gulvet.

«Skal vi gå og spise lunsj?» sa Harry forsiktig.

Hermine nikket. Jepp. Lunsj hørtes bra ut. Ordentlig lunsj denne gangen.

Forsiktig begynte hun å dytte seg opp fra steingulvet, og klynket mens kroppen hennes skrek til henne –

Harry pekte tryllestaven på henne og sa «*Vingardium Leviosa.*»

Hermine blunket idet den store vekten på føttene hennes minsket til noe som var lett å bære.

Et smil snek seg over Harrys ansikt. «Du kan *løfte* noe uten å være i stand til å Sveve det fullstendig,» sa han. «Husker du det eksperimentet?»

Hermine smilte hjelpeløst tilbake, skjønt hun trodde hun burde være sint fremdeles.

Og så startet hun å gå tilbake til Den store hallen, og følte seg bemerkelsesverdig og vidunderlig lett til beins, mens Harry konsentrerte seg om å holde tryllestaven pekende på henne.

Han klarte det bare i fem minutter, men det var tanken som telte.

*
*

Minerva tittet på Humlesnurr.

Humlesnurr skottet utforskende tilbake på henne. «Forsto du noe av det?» sa rektor, og hørtes ut som om han moret seg.

Det hadde vært det mest komplette og totale pølsevev som Minerva noensinne kunne huske å ha hørt. Hun følte seg litt brydd over å ha tilkalt rektor for å høre det, men hun hadde fått eksplisitte instruksjoner.

«Nei, beklager,» sa professor McSnurp bestemt.

«Så,» sa Humlesnurr. Sølvskjegget svingte vekk fra henne idet den gamle trollmannens blinkende blikk nok en gang så en annen vei. «Du mistenker at du kanskje er i stand til å gjøre noe som andre trollmenn ikke kan; noe vi tror er umulig.»

De tre sto inne i rektors private transfigurasjonsarbeidsrom, der den skinnende føniksen som var Humlesnurrs skytsverge hadde bedt henne om å ta med Harry, få øyeblikk etter at hennes egen skytsverge hadde nådd fram til ham. Lys skinte ned fra taket og lyste opp det store, syvtaggede alkymiske diagrammet som var tegnet opp i sentrum av det runde rommet, og viste at det var litt støvete, hvilket gjorde Minerva litt trist. Transfigurasjonsforskning var en av Humlesnurrs store gleder, og hun hadde visst at han hadde hatt svært lite tid i det siste, men ikke at han var *så* presset på tid.

Og nå hadde Harry Potter tenkt å kaste bort enda mer av rektors tid. Men hun kunne sannelig ikke skylde på *Harry* for det. Han hadde gjort det riktige ved å komme til henne og si at han hadde en ide om noe som kunne gjøres i transfigurasjon, som hittil var ansett som umulig; og hun selv hadde gjort nøyaktig det hun hadde fått beskjed om; hun hadde beordret Harry til å holde det for seg selv og ikke diskutere noe med henne før hun hadde snakket med rektor og de hadde forflyttet seg til en trygg lokasjon.

Hvis Harry hadde innledet med å si hva *spesifikt* han tenkte han kunne gjøre, ville hun ikke tatt seg bryet.

«Hør, jeg vet at det er vanskelig å forklare,» sa Harry, og hørtes litt brydd ut. «Når alt kommer til alt handler det om at det du tror på er i konflikt med det vitenskapsmenn tror på, på et område der jeg oppriktig ville forvente at vitenskapsmenn vet mer enn trollmenn.»

Minerva ville ha sukket hørbart, hvis bare ikke Humlesnurr hadde virket å ta hele saken svært seriøst.

Harrys ide sprang ut av ren ignoranse, intet mer. Hvis du endret halvparten av en metallkule om til glass, så ville *hele kula* ha en annerledes Form. Å endre en del *var* å endre helheten, og det betydde å fjerne hele formen og bytte den ut med en annen. Hva

ville det i det hele tatt *bety* å transfigurere bare en halv metallkule? At metallkula *som helhet* hadde samme form som før, men at *halvparten* av den kula nå hadde en annerledes form?

«Herr Potter,» sa professor McSnurp, «det du ønsker å gjøre er ikke bare umulig, det er *ulogisk*. Hvis du endrer halvparten av noe, så endret du *faktisk* helheten.»

«Definitivt,» sa Humlesnurr. «Men Harry er helten, så det kan hende han er i stand til å gjøre ting som er logisk umulige.»

Minerva ville ha rullet øynene opp i hodet, hvis hun bare ikke hadde blitt nummen for lenge siden.

«Men sett at det *var* mulig,» sa Humlesnurr, «kan du tenke deg noen grunn til at resultatet ville være annerledes, på noen måte, enn vanlig transfigurasjon?»

Minerva rynket panna. Det faktum at konseptet bokstavelig talt var umulig å se for seg ga henne litt problemer, men hun forsøkte som best hun kunne. En transfigurasjon som ble påtvunget bare halvparten av en metallkule …

«Merkelige ting ville skje i grensesnittet?» sa Minerva. «Men det burde ikke være annerledes enn å transfigurere objektet som helhet, til en form med to forskjellige deler, det skulle …»

Humlesnurr nikket. «Det er slik jeg også tenker. Og Harry, hvis din teori er korrekt, så impliserer det at det du ønsker å gjøre er *nøyaktig* det samme som andre transfigurasjoner, bare brukt på en del av gjenstanden istedenfor hele? Ingen andre endringer *i det hele tatt*?»

«Ja,» sa Harry fast. «Det er hele poenget.»

Humlesnurr så på henne igjen. «Minerva, kan du tenke deg noen grunn i det hele tatt til at det skulle innebære fare?»

«Nei,» sa Minerva, etter at hun var ferdig med å gjennomsøke tankene sine.

«Heller ikke jeg,» sa rektor. «Ålreit, siden dette burde være nøyaktig analogt med vanlig transfigurasjon på alle måter, og siden vi ikke kommer på en eneste grunn til at dette skulle innebære fare, så tror jeg at andre grads forsiktighet vil holde.»

Minerva var overrasket, men hun sa ikke imot ham. Humlesnurr var ekstremt mye mer erfaren enn henne i transfigurasjon, og han hadde forsøkt bokstavelig talt tusenvis av nye transfigurasjoner uten noensinne å ha valgt for lav forsiktighet. Han hadde brukt transfigurasjon i *kamp,* og han var *fremdeles i live*. Hvis rektor mente at andre grads forsiktighet var nok, så var det nok.

Det faktum at Harry helt sikkert kom til å feile var, naturligvis, helt irrelevant.

De to startet å sette opp beskyttelser og oppdagelsesvev. Den viktigste veven var den som skulle sjekke at ikke noe transfigurert materiale hadde kommet ut i lufta. Harry ville bli innelukket i sitt eget separate skall av kraft med sin egen luftforsyning, for å være sikker; bare tryllestaven hans kunne komme utenfor skallet. De var på innsiden av Galtvort, så de kunne ikke automatisk immivere ut materie som ga tegn til plutselig for-

brenning, men de kunne kaste det ut et takvindu omtrent like fort, og alle vinduer bøyde seg utover av denne grunnen. Harry selv ville føres ut gjennom et annet takvindu ved første tegn til trøbbel.

Harry så på dem mens de arbeidet, og ansiktet hans så litt skremt ut.

«Ikke bekymre deg,» sa professor McSnurp midtveis i prosessen, «høyst sannsynlig er ingenting av dette nødvendig, herr Potter. Hvis vi *forventet* at noe kunne gå galt ville du ikke fått lov til å prøve. Det er bare vanlige forholdsregler for all transfigurasjon som ingen har prøvd før.»

Harry svelget og nikket.

Og et par minutter senere var Harry festet i sikkerhetsstolen, og tryllestaven hvilte på en metallball – en som, basert på hans gjeldende testresultater, burde ha vært for stor til at han kunne transfigurere den på mindre enn tretti minutter.

Og et par minutter etter *det* lente Minerva seg mot veggen og følte seg plutselig svak.

Det var en liten flekk av glass på ballen der Harrys tryllestav hadde hvilt.

Harry sa ikke *hva var det jeg sa*, men det selvtilfredse uttrykket på det svette ansiktet sa det for ham.

Humlesnurr kastet analytiske formler på ballen, og så mer og mer interessert ut for hvert øyeblikk. Tretti år så ut til å ha forsvunnet fra ansiktet hans.

«Fascinerende,» sa Humlesnurr. «Det er nøyaktig slik han hevdet. Han rett og slett transfigurerte en del av subjektet uten å transfigurere hele. Du sier at det bare er en konseptuell begrensning, Harry?»

«Ja,» sa Harry, «men en svært dyp en; bare å vite at det måtte være en konseptuell begrensning var ikke nok. Jeg måtte undertrykke den delen av sinnet som gjorde feilen og istedenfor tenke på den underliggende realiteten som vitenskapsmenn har funnet fram til.»

«Virkelig fascinerende,» sa Humlesnurr. «Jeg antar at enhver annen trollmann som ville gjøre det samme, ville måtte studere i månedsvis – hvis de i det hele tatt ville få det til? Og kunne jeg spørre deg om å delvis transfigurere noen andre gjenstander?»

«Sannsynligvis ja, og naturligvis,» sa Harry.

En halvtime senere var Minerva like forvirret, men adskillig lettere til sinns angående sikkerhetsaspektet.

Det *var* det samme, bortsett fra at det var logisk umulig.

«Jeg tror at dette er nok, rektor,» sa Minerva til slutt. «Jeg mistenker at delvis transfigurasjon er mer slitsomt enn den vanlige sorten.»

«Det blir mindre slitsomt med mer øvelse,» sa den utslitte og bleke gutten med ustødig stemme, «men ja, absolutt, det har du helt rett i.»

Prosessen med å få ut Harry fra beskyttelsene tok enda et minutt, og så fulgte Minerva ham til en langt mer komfortabel stol, og Humlesnurr fikk fram en sjokolademilkshake.

«*Gratulerer*, herr Potter!» sa professor McSnurp, og mente det. Hun kunne ha veddet nesten hva som helst på at det ikke ville fungere.

«Definitivt gratulerer,» sa Humlesnurr. «Selv ikke jeg gjorde en ny oppdagelse innen transfigurasjon før jeg var fjorten. Ikke siden Dorotea Senjaks dager har et geni blomstret opp så tidlig.»

«Takk,» sa Harry, og hørtes litt overrasket ut.

«Men dog allikevel,» sa Humlesnurr tankefullt, «tror jeg det ville være svært klokt å holde denne lykkelige begivenheten hemmelig, i det minste for nå. Harry, diskuterte du denne ideen med noen annen person før du snakket med professor McSnurp?»

Stillhet.

«Øh …», sa Harry. «Jeg ønsker ikke å sende noen inn i inkvisisjonens klør, men jeg fortalte det til én annen elev –»

Ordet eksploderte nesten fra professor McSnurps lepper. «*Hva?* Du diskuterte en fullstendig ny form for transfigurasjon med en *elev* før du konsulterte en anerkjent autoritet? Har du noen ide om hvor *uansvarlig* det var? Hvorfor i *himmerik* –»

«Beklager,» sa Harry, «jeg innså ikke faren.»

Gutten så passende skremt ut, så Minerva følte at noe inni henne slappet av. I det minste forsto Harry hvor dum han hadde vært.

«Du må få frøken Grang til å sverge på å holde dette hemmelig,» sa Humlesnurr alvorlig. «Og ikke fortelle det til noen annen med mindre det er en ekstremt god grunn til det, og de også har sverget.»

«Ah … hvorfor?» sa Harry.

Minerva tenkte det samme. Nok en gang tenkte rektor så langt fram at hun ikke helt klarte å følge med.

«Fordi du kan gjøre noe som ingen andre vil tro du kan gjøre,» sa Humlesnurr. «Noe fullstendig uventet. Det kan hende det blir en kritisk fordel for deg, Harry, og det må vi bevare. Vær så snill, stol på meg når det gjelder dette.»

Professor McSnurp nikket; hennes faste ansikt viste ingenting av den indre forvirringen. «Vennligst gjør det, herr Potter,» sa hun.

«Ålreit …» sa Harry sakte.

«Straks vi er ferdige med å undersøke materialene dine,» la Humlesnurr til, «så kan du fortsette å øve på delvis transfigurering, *utelukkende* med glass til stål og stål til glass, med frøken Grang ved din side. Og naturligvis, hvis noen av dere mistenker noen form for transfigurasjonssykdom, informer en professor umiddelbart.»

Rett før Harry forlot arbeidsrommet, med hånda på dørklinka, snudde gutten seg og sa, «Mens vi allikevel er her, har noen av dere lagt merke til noe annerledes med professor Slur?»

«Annerledes?» sa rektor.

Minerva lot ikke det tørre smilet vises på ansiktet. Selvsagt var gutten opptatt av 'den onde eliksirmesteren', siden han ikke kunne vite hvorfor Slur var til å stole på. Det ville ha vært merkelig, for å si det mildt, å skulle forklare Harry at Severus fremdeles elsket moren hans.

«Jeg mener, har oppførselen hans endret seg på noen måte nylig?» sa Harry.

«Ikke som jeg har lagt merke til …» sa rektor sakte. «Hvorfor spør du?»

Harry ristet på hodet. «Jeg ønsker ikke å farge dine observasjoner ved å si det. Bare vær litt ekstra oppmerksom, kanskje?»

Dette sendte en liten urolig skjelving gjennom Minerva på en måte som ingen direkte anklage mot Severus kunne ha klart.

Harry bukket respektfullt for begge, og forlot rommet.

*
*

«Albus,» sa Minerva etter at gutten hadde gått, «hvordan *visste* du at du måtte ta Harrys ide på alvor? Jeg ville ha forkastet denne ideen som beint fram umulig!»

Den gamle trollmannens ansikt ble alvorlig. «Av samme grunn som at det må holdes hemmelig, Minerva. Den samme grunnen til at jeg ba deg straks komme til meg, hvis Harry skulle hevde noe slikt. Fordi det er en kraft som Voldemort ikke kjenner.»

Det tok noen sekunder før ordene sank inn.

Og så gikk det kaldt nedover ryggen hennes, som det alltid gjorde når hun husket det.

Det hadde startet som et helt vanlig jobbintervju, der Rakel Rummelfiold søkte på stillingen som professor i clairvoyanse.

HAN MED MAKT TIL Å KNUSE MØRKETS HERRE ER PÅ VEI … HAN SKAL FØDES HOS DEM SOM TRE GANGER HAR VIST MØRKETS HERRE TROSS, FØDES NÅR DEN SJUENDE MÅNED DØR … MØRKETS HERRE SKAL MERKE HAM SOM SIN LIKE, MEN HAN SKAL EIE KREFTER SOM ER MØRKETS HERRE UKJENTE … DEN ENE MÅ DØ FOR DEN ANDRES HÅND, FOR SÅ LENGE BEGGE LEVER, KAN INGEN AV DEM LEVE … HAN MED MAKT TIL Å KNUSE MØRKETS HERRE, SKAL FØDES NÅR DEN SJUENDE MÅNED DØR…

De forferdelige ordene, utsagt i den uhyggelige tordnende stemmen, virket ikke som de passet inn med noe sånt som delvis transfigurasjon.

«Kanskje ikke, som du sier,» sa Humlesnurr etter at Minerva forsøkte å forklare. «Jeg vedgår at jeg hadde håpet på noe som ville hjelpe i søket etter Voldemorts malacrux, hvor han enn har gjemt den. Men …» Den gamle trollmannen trakk på skuldrene. «Profetier er kinkige greier, Minerva, og det er best å ikke ta noen sjanser. Den minste ting kan være avgjørende hvis den forblir uventet.»

«Og hva antar du han mente med *Severus?*» sa Minerva.

«Der har jeg ingen anelse,» sukket Humlesnurr. «Med mindre Harry har gjort et trekk i spillet mot Severus, og tenkte at et åpent spørsmål kanskje ble tatt på alvor der en direkte anklage ville bli avvist. Og hvis det virkelig var det som skjedde, så ville Harry korrekt gå ut fra at jeg ikke ville stole på at det forholdt seg slik. La oss bare holde et øye åpent, uten fordommer, slik han ba om.»

*
*

ETTERSPILL, 1:

«Eehhh, Hermine?» sa Harry med veldig tynn stemme. «Jeg tror jeg skylder deg en virkelig, virkelig, virkelig stor unnskyldning.»

*
*

ETTERSPILL, 2:

Alise Kornmo var blank i blikket mens hun stirret opp på eliksirlæreren som ga klassen en fast advarsel, der han holdt opp en liten bronsebønne og sa noe om skrikende pytter av menneskekjøtt. Helt siden starten av skoleåret hadde hun hatt problemer med å følge med i Eliksirer. Hun ble bare sittende og stirre på deres forferdelige, ekle, fettete professor og fantaserte om spesielle gjensittinger. Det var sannsynligvis noe virkelig *galt* med henne, men hun klarte bare ikke å stoppe –

«Au!» sa Alise.

Slur hadde akkurat knipset bronsebønnen stødig rett inn i Alises panne.

«Frøken Kornmo,» sa eliksirmesteren med skarp stemme, «dette er en delikat eliksir, og hvis du ikke kan følge med så vil du skade dine klassekamerater, ikke bare deg selv. Bli igjen her etter timen.»

De siste fem ordene hjalp henne ikke i det hele tatt, men hun prøvde hardere, og klarte å komme seg gjennom dagen uten å smelte noen.

Etter timen gikk Alise mot kateteret. En del av henne ønsket å stå der ydmykt med forlegent ansikt og hendene holdt angrende bak ryggen, bare i tilfelle, men et stille instinkt fortalte henne at dette kunne være en *dårlig ide.* Så istedenfor sto hun bare der, i en positur som var svært passende for en ung kvinne, og sa, «Professor?»

«Frøken Kornmo,» sa Slur uten å titte opp fra arkene han holdt på å rette, «jeg gjengjelder ikke dine følelser; jeg begynner å synes at stirringen din er plagsom, og i framtida vil du beherske øynene dine. Er det forstått?»

«Ja,» sa Alise i et kvalt kvekk, og Slur lot henne gå, og hun flyktet ut av klasserommet med kinnene flammende som flytende lava.

28.
EGOSENTRISK BIAS

I det siste hadde Hermine hatt en synkende følelse i magen hver gang hun hørte andre elever snakke om henne og Harry. Hun hadde vært i et dusjavlukke denne morgenen da hun hørte en konversasjon mellom Padma og Morag, og det hadde vært den siste dråpen som var blitt sluppet oppå en stor mengde andre dråper.

Hun begynte å mene at det å bli involvert i rivalisering med Harry Potter hadde vært et forferdelig feilgrep.

Hvis hun bare hadde *holdt seg vekk fra* Harry Potter, så ville hun ha vært Hermine Grang, den mest lysende akademiske stjerne ved Galtvort, som tjente flere poeng for Ravnklo enn noen annen. Hun ville ikke ha vært like berømt som Gutten-som-overlevde, men hun ville ha vært berømt for å være *seg selv*.

Istedenfor var det Gutten-som-overlevde som hadde en akademisk rival, og hennes navn var tilfeldigvis Hermine Grang.

Hva verre var, hun hadde hatt et stevnemøte med ham.

Ideen om å starte en Romanse med Harry hadde virket tiltrekkende i førstningen. Hun hadde lest bøker som tok for seg dette, og hvis det var noen på Galtvort som var en kandidat for heltinnens kjærlighetsliv så var det åpenbart Harry Potter. Smart, morsom, berømt, av og til skremmende …

Så hun hadde tvunget Harry til å ha et stevnemøte med henne.

Og nå var *hun* plutselig blitt *hans* utkårede istedenfor.

Eller verre, et av valgene på middagsmenyen hans.

Hun hadde vært i dusjavlukket den morgenen og var nettopp i ferd med å skru på vannet, da hun hørte fnising utenfor. Og hun hadde hørt Morag snakke om hvordan den gompefødte jenta sannsynligvis ikke ville kjempe hardt nok til å vinne mot Gulla Wiltersen, og Padma hadde spekulert i om Harry Potter kanskje ville bestemme seg for at han ville ha *begge to*.

Det var som om de ikke forsto at JENTER hadde valg på middagsmenyen, og GUTTER kjempet om dem.

Men det var ikke en gang den delen som gjorde vondt, faktisk. Det var da hun hadde fått 98 poeng på en av professor McSnurps prøver, og nyheten ikke var at Hermine Grang hadde fått høyeste poengsum i klassen; nei, nyheten var at Harry Potters rival hadde fått sju flere poeng enn ham.

Hvis du kom for nærme Gutten-som-overlevde, så ble du en del av hans historie.

Du fikk ikke din egen.

Og den tanken hadde dukket opp hos Hermine at hun bare kunne gå sin vei, men det ville vært en for sørgelig slutt.

Men hun ønsket å få *tilbake* det hun ved et uhell hadde gitt fra seg ved å la seg selv bli kjent som Harrys rival. Hun ønsket å være en separat person igjen, istedenfor Harry Potters tredje bein. Var det for mye å spørre om?

Det var en vrien felle å klatre ut av når du først hadde falt i den. Uansett hvor bra du gjorde det i en time, selv om du gjorde noe som fortjente spesiell omtale under middagen, så betydde det bare at du rivaliserte mot Harry Potter igjen.

Men hun trodde hun hadde funnet en metode.

Noe å gjøre som *ikke* ville bli sett på som å sitte på den andre enden av Harry Potters dumpehuske.

Det ville bli vrient.

Det ville være mot hennes natur.

Hun ville bli nødt til å kjempe mot en som var svært ond.

Og hun ville bli nødt til å be en som var *enda* ondere om hjelp.

Hermine løftet hånda for å banke på den forferdelige døra.

Hun nølte.

Hermine innså at hun var *dum*, og løftet hånda litt høyere.

Hun forsøkte å banke på igjen.

Hånda hennes feilet fullstendig i å berøre døra.

Og så svingte døra uansett opp av seg selv.

«Kjære vene,» sa edderkoppen der han satt i nettet sitt. «Var det virkelig så vanskelig å miste et enslig krenglepoeng, frøken Grang?»

Hermine sto der med hånda løftet, kinnene ble sakte rosa. Det *hadde* vært så vanskelig.

«Vel, frøken Grang, jeg skal være nådig,» sa den onde professor Krengle. «Du kan gå ut fra at poenget allerede er tapt. Der, nå har jeg frelst deg fra et vanskelig valg. Er du ikke takknemlig?»

«Professor Krengle,» klarte Hermine å si med en stemme som kvekket litt. «Jeg har ganske mange krenglepoeng, har jeg ikke?»

«Det har du virkelig,» sa professor Krengle. «Skjønt ett mindre nå enn du hadde tidligere. Forferdelig, er det ikke? Bare tenk deg, hvis jeg ikke liker grunnen til at du kommer hit, så kunne du miste femti til. Kanskje jeg bare tar dem bort ett … for ett … for ett …»

Hermines kinn ble enda rødere. «Du er virkelig ond, har noen noensinne fortalt deg det?»

«Frøken Grang,» sa professor Krengle alvorlig, «det kan være farlig å gi folk komplimenter som det når de ikke virkelig er fortjent. Mottakeren kan føle seg blyg og uverdig

og ønske å gjøre noe som var verdig lovprisningen. Nå, hva var det du ønsket å snakke med meg om, frøken Grang?»

*
*

Det var etter lunsj torsdag, og Hermine og Harry hadde forskanset seg i en avkrok i biblioteket, med et *Stillus*-felt oppe slik at de kunne snakke. Harry lå på magen med albuene hvilende på gulvet og hodet i hendene og føttene tilfeldig viftende bak seg. Hermine okkuperte en lenestol som var altfor stor for henne, som om hun var Hermine-fyllet i et godteriskjell.

Harry hadde foreslått at de, i første omgang, kunne lese bare alle *titlene* på alle bøkene i biblioteket, og så kunne Hermine lese alle innholdsfortegnelsene.

Hermine hadde syntes at dette var en genial ide. Hun hadde aldri gjort *det* med et bibliotek før.

Uheldigvis var det en liten brist i denne planen.

Nemlig det at begge to var ravnkloinger.

Hermine leste ei bok ved navn *Magiske memoreringsteknikere*.

Harry leste ei bok som het *Den skeptiske trollmannen*.

Begge hadde sett for seg at denne boka bare var ett enkelt spesielt unntak som de bare ville gjøre denne ene gangen; og ingen av dem hadde hittil innsett at det var umulig for begge to å noensinne bli ferdig med å lese alle boktitlene uansett hvor hardt de prøvde.

Stillheten i deres lille avkrok ble brutt av to ord.

«Å, *nei,*» sa Harry plutselig høyt, og hørtes ut som om ordene hadde blitt vridd ut av ham.

Litt mer stillhet.

«Han *gjorde* ikke det??!?» sa Harry, med samme toneleie.

Så hørte hun at Harry begynte å fnise ukontrollert.

Hermine tittet opp fra boka si.

«Ålreit,» sa hun, «hva *er* det?»

«Jeg fant nettopp ut hvorfor man aldri skal spørre Wiltersen-gjengen om familierotta,» sa Harry. «Det er *skikkelig* ille, og jeg burde ikke le, og jeg er en forferdelig person.»

«Ja,» sa Hermine fast, «det er du. Fortell det til meg også.»

«Okei, først bakgrunnshistorien. Det er et helt kapittel i denne boka med konspirasjonsteorier rundt Sirius Svaart. Du husker hvem det er, ikke sant?»

«Selvsagt,» sa Hermine. Sirius Svaart var en forræder, en venn av Jakob Potter som hadde sluppet Voldemort inn i det beskyttede Potter-huset.

«Så viser det seg at det var et antall, skal vi si, *uregelmessigheter*, rundt det at Svaart ble sendt til Azkaban. Han fikk ikke en rettssak, og underministeren som var ansvarlig da

svartspanerne arresterte Svaart var ingen andre enn Kornelius Bloeuf, som senere ble vår nåværende magiminister.»

Det hørtes en tanke mistenksomt ut for Hermine også, hvilket hun sa.

Harry gjorde en bevegelse som minnet om det å trekke på skuldrene, der han lå på gulvet og tittet på boka. «Mistenkelige ting skjer hele tida, og hvis du er en konspirasjonsteoretiker så kan du alltid finne *noe.*»

«Men *ingen rettssak?*» sa Hermine.

«Det var rett etter Den mørke herrens nederlag,» sa Harry, og stemmen var alvorlig da han sa det. «Ting var utrolig kaotiske, og da svartspanerne sporet opp Svaart så fant de ham stående og le i ei gate, med blod opp til anklene, og tjue øyenvitner som kunne fortelle hvordan han hadde drept en venn av min far ved navn Petter Pittelpytt pluss tolv forbipasserende. Jeg sier ikke at jeg kan være enig i at Svaart ikke fikk en rettssak. Men dette er trollmenn vi snakker om her, så det er ikke egentlig mer mistenkelig enn, jeg vet ikke, den typen ting som folk peker på når de vil krangle om hvem som skjøt John F. Kennedy. Men uansett, Sirius Svaart er trollmannsversjonen av Lee Harvey Oswald. Det er alle slags konspirasjonsteorier om hvem som *virkelig* forrådte mine foreldre istedenfor ham, og en av favorittene er Petter Pittelpytt, og det er her det begynner å bli komplisert.»

Hermine lyttet, fascinert. «Men hvordan kommer du deg derfra til Wiltersenfamiliens *kjælerotte* –»

«Vent,» sa Harry, «jeg kommer til det. Nå, etter Pittelpytts død så kom det for en dag at han hadde vært en spion for den lyse siden – ikke en dobbeltagent, bare noen som snek seg rundt og fant ut ting. Han hadde vært flink til det helt siden han var tenåring; selv på Galtvort hadde han et rykte på seg om å kunne finne ut alle slags hemmeligheter. Så konspirasjonsteorien er at Pittelpytt ble en uregistrert animagus mens han fremdeles var på Galtvort, en animagus av noe så lite at det kunne snike seg rundt og lytte til samtaler. Hovedproblemet er at vellykkede animaguser er sjeldne, og det å kunne gjøre det som tenåring ville være virkelig usannsynlig, så konspirasjonsteorien sier selvsagt at min far og Svaart også var uregistrerte animaguser. Og i denne konspirasjonsteorien så drepte Pittelpytt selv de tolv forbipasserende, gjorde seg om til sin lille animagus-form, og flyktet. Så forfatteren Konsperius Mutterløs sier at det er fire tilleggsproblemer her. En, Svaart var den eneste utenom mine foreldre som visste hvordan man kunne komme gjennom vaktformlene rundt huset.» (Harrys stemme var hard da han sa dette.) «To, Svaart var en mer sannsynlig mistenkt enn Pittelpytt fra starten av, det er et rykte om at Svaart med vilje forsøkte å få en elev drept mens han var på Galtvort, og han var fra denne virkelig ekle fullblodsfamilien, Bellatrix DeMons var bokstavelig talt kusinen hans. Tre, Svaart var en tjue ganger bedre kamptrollmann enn Pittelpytt var, selv om han ikke var like smart. Duellen mellom dem ville ha vært som professor Krengle mot professor Stikling. Pittelpytt fikk sannsynligvis ikke en gang sjansen til å trekke trylle-

staven sin, langt mindre forfalske alle bevisene som denne konspirasjonsteorien forutsetter. Og fire, Svaart sto i gata og *lo.*»

«Men rotta –» sa Hermine.

«Ja riktig,» sa Harry. «Vel, for å gjøre en lang historie kort; Rulle Wiltersen bestemte seg for at lillebroren Perrys kjælerotte var Pittelpytts animagus-form –»

Hermines munn gapte.

«Ja,» sa Harry, «du ville ikke egentlig forvente at Onde Pittelpytt skulle leve et trist liv i skjul som kjælerotte hos en fiendtlig trollmannsfamilie, han ville enten vært hos Malfang-familien, eller mer sannsynlig, et sted i Karibien etter litt plastisk kirurgi. Men uansett, Rulle slår ut lillebror Perry, lamslår og griper rotta, sender ut alle disse nødmeldingene via ugle –»

«Å *nei!*» sa Hermine, og hørtes ut som om ordene hadde blitt vridd ut av henne.

«– og på en eller annen måte klarte han å samle Humlesnurr, magiministeren, og sjefen for svartspanerne –»

«Han *gjorde* ikke det??!?» sa Hermine.

«Og naturligvis tror de at han er blitt gal når de kommer dit, men de bruker *Verifisynum* på rotta uansett, for sikkerhets skyld, og hva fant de ut?»

Hun kunne ha *dødd.* «Ei rotte.»

«Du vinner en sjokoladekjeks! Så de halte stakkars Rulle Wiltersen med seg til St. Mungos, og det viste seg at det var et ganske vanlig tilfelle av schizofreni, det er noe som bare skjer med noen, spesielt unge menn rundt det vi kan kalle universitetsalder. Karen var overbevist om at han var nittisju år gammel og hadde dødd og reist tilbake i tid til sitt yngre selv via en togstasjon. Og han responderte svært bra på antipsykotisk medisin, og er tilbake til sitt gamle jeg og alt er bra nå, bortsett fra at folk ikke lenger snakker så mye om konspirasjonsteorier rundt Sirius Svaart, og du *aldri* spør Wiltersen-familien om familierotta.»

Hermine fniste hjelpeløst. Det var skikkelig ille, og hun burde ikke le, og hun var en forferdelig person.

«Det jeg *ikke* skjønner,» sa Harry etter at de var ferdige med å flire, «er *hvorfor* Svaart skulle jakte på Pittelpytt istedenfor å flykte så fort han kunne. Han måtte vite at svartspanerne var etter ham. Jeg lurer på om de fikk noen grunn ut av Svaart før de tok ham til Azkaban? Ikke sant, dette er akkurat grunnen til at folk som definitivt er skyldige allikevel går gjennom rettssystemet og får en rettssak.»

Hermine måtte være enig i det.

Snart var Harry ferdig med sin bok mens Hermine bare var halvveis gjennom sin – hennes var en mye vanskeligere bok enn Harrys, men hun følte seg allikevel brydd over dette. Og så måtte hun putte *Magiske Memoreringsteknikere* tilbake i hylla og slepe seg av gårde, fordi tida var inne til at hun måtte stå ansikt til ansikt med det mest fryktede faget på Galtvort, FLY PÅ SOPELIME.

Harry slang seg med på veien dit, selv om hans egen time ikke var før en og en halv time senere, litt som en jetjager som eskorterer et trist lite propellfly på vei til sin egen begravelse.

Gutten tok farvel med henne med en stille, sympatisk stemme, og hun gikk ut på Dommedags grønne sletter.

Og det var mye skriking, og nesten å falle av, og forferdelige nær døden-opplevelser, og bakken på fullstendig *feil sted* og sola som stakk i øynene hennes og Morag som suste rundt henne og Amanda som trodde hun var *subtil* der hun alltid holdt seg nær nok til å fange henne opp hvis hun falt og hun *visste* at de andre elevene lo av begge to, men hun sa aldri noe til Amanda fordi hun ikke faktisk ønsket å dø.

Etter ti millioner år var timen ferdig, og hun var tilbake nede på bakken der hun hørte til, fram til neste torsdag. Noen ganger hadde hun mareritt om at det var torsdag.

Hvorfor alle måtte lære dette, når de uansett kom til å immivere eller bruke flumpulver eller flyttnøkkel overalt når de ble voksne, var et komplett og totalt mysterium for Hermine. Ingen *trengte* faktisk å fly på sopelimer som voksne, det var som om å bli tvunget til å spille dødball i gymtimene.

I det minste hadde Harry nok anstendighet til å skamme seg over at han var god til det.

*
*

Skru klokka et par timer framover, og hun var i et Håsblås-leseværelse med Hanna, Susanne, Leanna og Megan. Professor Pirrevimp, overraskende forknytt til lærer å være, hadde spurt om hun muligens kunne hjelpe de fire med formularleksene en stund, selv om de ikke var ravnkloinger; og Hermine hadde følt seg så stolt at hun nesten *sprakk*.

Hermine tok en bit pergament, sølte litt blekk på det, rev det i fire biter, krøllet dem sammen og slang bitene på bordet.

Hun kunne nøyd seg med bare å krølle dem sammen, men å gjøre hele greia fikk det til å ligne litt mer på søppel, og det var nyttig for noen som holdt på å øve seg på kastesøppel-formelen.

Hermine fokuserte øyne og ører, og sa, «Okei, prøv det.»

«*Rydderuskus.*»

«*Rydderuskus.*»

«*Rydderuskus.*»

«*Rydderuskus.*»

Hermine trodde ikke at hun hadde klart å få med seg alle feilene de hadde gjort. «Kan dere alle forsøke en gang til?»

En time senere hadde Hermine konkludert med at (1), Leanna og Megan var litt slurvete, men hvis du ba dem om å fortsette med å øve på noe, så ville de det; (2) Hanna og Susanne var fokuserte og kommet til et punkt der du måtte be dem om å *sakke farten* og *slappe av* og *tenke* på ting istedenfor å *forsøke* så hardt – det var merkelig å tenke på at de to snart ville være *hennes* – og (3) hun likte å hjelpe håsblåsinger; lesesalen hadde en veldig munter atmosfære.

Da hun gikk for å spise middag, støtte hun på Gutten-som-overlevde som leste ei bok mens han ventet på å eskortere henne. Det fikk henne til å føle seg smigret, og også litt bekymret siden det ikke virket som om Harry egentlig snakket med *noen* utenom henne.

«Visste du at det er ei jente i Håsblås som er metamorfmagiker?» sa Hermine mens de var på vei mot Storhallen. «Hun får håret sitt til å bli skikkelig rødt, som stoppskilt-rødt, ikke Wiltersen-rødt; og da hun sølte varm te på seg selv ble hun forvandlet til en sorthåret gutt før hun klarte å gjenvinne kontrollen.»

«Er det sant? Kult,» sa Harry, og hørtes litt distrahert ut. «Øh, Hermine, bare for å sjekke … du vet at i morgen er siste dag for å melde seg på til professor Krengles armeer, ikke sant?»

«Ja,» sa Hermine. «Armeene til den onde professor Krengle.» Stemmen hennes var litt sint, men Harry skjønte selvsagt ikke hvorfor.

«Hermine,» sa Harry med en stemme som sa at han begynte å bli litt lei dette temaet, «han er ikke ond. Han er litegranne mørk og en hel del smygardsk. Det er ikke det samme som å være *ond.*»

Harry Potter hadde for mange ord på ting, det var hans problem. Han ville hatt det greiere hvis han bare delte universet inn i Godt og Ondt. «Professor Krengle tilkalte meg foran hele klassen og ba meg om å *skyte noen!*»

«Han hadde rett,» sa Harry med nøkternt ansikt. «Beklager, Hermine, men det hadde han. Du kunne ha skutt på *meg*, jeg hadde ikke hatt noe imot det. Du kan ikke lære kampmagi hvis du ikke kan øve på virkelige motstandere ved å bruke virkelige formler. Og nå gjør du det greit i frikamp, gjør du ikke?»

Hermine var bare tolv, så hun visste, men kunne ikke sette ord på, den tingen hun kunne si som ville overbevise Harry.

Professor Krengle hadde plukket ut ei ung jente og fått henne til å stå foran alle sammen, og beordret henne til å åpne ild mot en klassekamerat helt uprovosert.

Det *spilte ingen rolle* hvorvidt professor Krengle hadde rett i at hun trengte å lære det.

Professor McSnurp ville aldri noensinne ha gjort det.

Professor Pirrevimp ville aldri noensinne ha gjort det.

Kanskje ville ikke en gang professor Slur gjort det.

Professor Krengle var *OND.*

Men hun kunne ikke finne de riktige ordene, og hun visste at Harry aldri ville tro på henne.

«Hermine, jeg har snakket med eldre elever,» sa Harry. «Det kan godt vise seg at professor Krengle er den *eneste* kompetente læreren vi får i forsvar mot svartekunster i løpet av syv år på Galtvort. Alt annet kan vi lære senere. Hvis vi vil studere forsvar, så må vi gjøre det *i år.* Elevene som melder seg på ikke-obligatoriske emner kommer til å lære en hel masse, langt mer enn det Magidepartementet mener at førsteklassinger skal lære – visste du at vi kommer til å lære skytsvergeformelen? I *januar?*»

«*Skytsvergeformelen?*» sa Hermine, med en stemme som økte i overraskelse.

Bøkene hennes sa at dette var en av de lyseste formene for magibruk som fantes, et våpen mot de mørkeste vesener, kastet med rene positive følelser. Det var ikke noe hun hadde forventet at den onde professor Krengle skulle lære bort – eller skulle arrangere læringen av, siden Hermine ikke kunne se for seg at han kunne klare å bruke denne formelen selv.

«Jepp,» sa Harry. «Elever lærer vanligvis ikke skytsvergeformelen før femte år eller senere! Men professor Krengle sa at departementsplanene sannsynligvis var satt opp av snakkende flubbermakk, og evnen til å kaste skytsvergeformelen avhenger mer av følelser enn av magisk styrke. Professor Krengle sa at han tror de aller fleste elever gjør *langt mindre* enn de er i stand til, og i år har han tenkt å bevise det.»

Det var den vanlige tonen av ærefrykt og tilbedelse i Harrys stemme når han snakket om professor Krengle, og Hermine gned tennene sammen og fortsatte å gå.

«Jeg har allerede meldt meg på, faktisk,» sa Hermine med litt stille stemme. «Gjorde det i morges. For alt, akkurat som du sa.»

Vil du være med på leken, må du tåle steken var visst det vanlige uttrykket her.

Dessuten så hadde hun ikke lyst til å *tape*, og hvis hun ønsket å vinne så måtte hun lære.

«Så du *kommer* til å være med i armeene, da?» Harrys stemme var plutselig entusiastisk. «Glimrende, Hermine! Jeg har allerede klar min liste over soldater, men jeg er sikker på at professor Krengle vil la meg legge til en til, eller bytte –»

«Jeg blir ikke med i *din* armé.» Hermines stemme var skarp. Hun visste at det var en rimelig antakelse, men det irriterte henne *allikevel*.

Harry blunket. «Definitivt ikke Draco Malfangs. Så du har lyst til å være med i den tredje armeen? Selv om vi ennå ikke vet hvem den generalen *er?*» Harry hørtes overrasket ut, og litt såret; og hun kunne ikke egentlig laste ham for det, skjønt hun lastet ham selvfølgelig for det siden alt sammen faktisk var hans feil. «Men hvorfor ikke min?»

«Tenk litt på det,» glefset Hermine, «så finner du det kanskje ut!»

Og så økte hun farten og forlot Harry måpende bak seg.

«Professor Krengle,» sa Draco med sin mest formelle stemme. «Jeg må protestere på din utnevnelse av Hermine Grang som den tredje generalen.»

«Åh?» sa professor Krengle, mens han lente seg tilbake i stolen i på en høyst uformell og avslappet måte. «Protester i vei, herr Malfang.»

«Grang er upassende for stillingen,» sa Draco.

Professor Krengle tappet fingeren tankefullt på kinnet. «Vel, ja; ja, det er hun. Har du øvrige protester?»

«Professor Krengle,» sa Harry Potter ved siden av ham, «med all mulig respekt for frøken Grangs mange enestående akademiske talenter og de krenglepoengene hun ærlig har opptjent i dine timer, – personligheten hennes er ikke tilpasset militær kommando.»

Draco hadde vært lettet da Harry hadde gått med på å bli med ham til professor Krengles kontor. Det var ikke *bare* det at Harry var en gigantisk åpenbar favoritt når det gjaldt professor Krengle. Draco hadde også begynt å bli bekymret for om Harry kanskje faktisk *var* venn med Grang, det hadde gått en god del tid og han hadde *fremdeles* ikke gjort noen trekk … men dette var bedre.

«Jeg er enig med herr Potter,» sa Draco. «Det å peke henne ut til å være general gjør hele denne greia om til en farse.»

«Det er jo litt vel skarpt formulert,» sa Harry, «men jeg får meg slett ikke til å være uenig med herr Malfang. For å være rett på sak, professor Krengle; Hermine Grang har omtrent like mye *formål om å drepe* som en bolle med våte druer.»

«Det,» sa professor Krengle mildt, «er ikke en ting jeg ville unngå å legge merke til på egen hånd. Dere forteller meg ingenting jeg ikke visste fra før av.»

Det var Dracos tur til å si noe, men konversasjonen hadde plutselig haltet. Det svaret hadde *ikke* vært blant dem han og Harry hadde gjennomgått før de kom hit. Hva *kunne* du si etter at læreren hadde sagt at han visste alt du visste, men at han fremdeles ville gjennomføre et åpenbart feilgrep?

Stillheten strakk seg ut.

«Er dette et slags plott?» sa Harry sakte.

«Må alt jeg gjør være en slags plott?» sa professor Krengle. «Kan jeg ikke av og til skape kaos for kaosens egen del?»

Draco fikk nesten anfall.

«Ikke i kampmagitimene,» sa Harry med rolig sikkerhet. «Kanskje andre steder, men ikke der.»

Professor Krengle hevet sakte øyenbrynene.

Harry stirret stødig tilbake på ham.

Draco skalv.

«Vel, vel,» sa professor Krengle. «Ingen av dere ser ut til å ha vurdert et svært enkelt spørsmål. Hvem burde jeg velge istedenfor frøken Grang?»

«Blaise Zabini,» sa Draco uten å nøle.

«Andre forslag?» sa professor Krengle, og hørtes ut som om han moret seg.

Antonius Goldstein og Ernst Maltmann var navn som dukket opp i hodet hans, før Dracos sunne fornuft slo inn og stemte ned grumser og håsblåsinger uansett hvor aggressivt de duellerte. Så istedenfor sa Draco bare, «Hva er galt med Zabini?»

«Aha … nå skjønner jeg …» sa Harry sakte.

«Det gjør ikke *jeg*,» sa Draco. «Hvorfor ikke Zabini?»

Professor Krengle så på Draco. «Fordi, herr Malfang, uansett hvor hardt han prøver vil han aldri klare å holde følge med deg eller herr Potter.»

Sjokket fikk Draco til å svaie. «Du kan da ikke tro at *Grang* vil klare å –»

«Han gambler på henne,» sa Harry stille. «Det er ikke garantert å lykkes. Oddsen er ikke en gang høy. Sannsynligvis vil hun aldri klare å gi oss en jevn kamp, og selv om hun klarer det kan det komme til å ta henne måneder før hun har lært nok. Men hun er den eneste i vårt klassetrinn med noen som helst sjanse til å lære nok til å slå oss.»

Dracos hender vred seg, men strammet seg ikke i knyttnever. Det å framstå som din supporter, og så trekke seg, var en klassisk taktikk for undergraving. Så, Harry Potter *var* i ledtog med Grang, og *det* impliserte –

«Men professor,» fortsatte Harry glatt, «jeg er bekymret for at Hermine vil føle seg *elendig* som general for en arme. Nå snakker jeg som hennes venn, professor Krengle. Konkurransen kan være vel og bra for Draco og meg, men det du ber henne om å gjøre er ikke bra for *henne!*»

– forresten, samme det.

«Ditt vennskap med Hermine Grang tjener deg ære,» sa professor Krengle tørt. «Spesielt siden du er i stand til å være venn med Draco Malfang på samme tid. Litt av en bedrift, er det.»

Harry så plutselig litt nervøs ut, hvilket sannsynligvis betydde at han følte seg *ganske mye mer* nervøs, og Draco bannet stille for seg selv. Naturligvis ville ikke Harry klare å narre professor Krengle.

«Og jeg tviler på at frøken Grang ville sette pris på din vennlige bekymring,» sa professor Krengle. «Hun ba meg om stillingen, herr Potter; jeg spurte henne ikke.»

Harry var stille et øyeblikk. Så kastet han et kjapt blikk bort på Draco som blandet unnskyldning og advarsel, samtidig som det sa, *Beklager, jeg gjorde mitt beste* og *Det er nok best at vi lar denne saken ligge.*

«Når det gjelder det der med at hun vil føle seg elendig,» fortsatte professor Krengle, nå med et lett smil om leppene, «så mistenker jeg at hun vil klare utfordringene som følger med stillingen mye lettere enn noen av dere ser for dere, og at hun vil klare å gi dere skikkelig kamp mye før dere tror.»

Harry og Draco gispet simultant i skrekk.

«Du har ikke tenkt til å gi henne *råd*, har du?» sa Draco forferdet.

«Jeg meldte meg ikke til dette for å kjempe mot *deg!*» sa Harry.

Smilet som lekte rundt professor Krengles lepper ble bredere. «Pussig at du spør, men jeg *tilbød* meg faktisk å dele noen forslag med frøken Grang i forbindelse med den første kampen.»

«*Professor Krengle!*» sa Harry.

«Åh, ta det rolig,» sa professor Krengle. «Hun avslo tilbudet. Akkurat som jeg forventet.»

Dracos øyne smalnet.

«Kjære vene, herr Potter,» sa professor Krengle, «har ingen fortalt deg at det er uhøflig å stirre?»

«Du har ikke tenkt til å hjelpe henne i hemmelighet på en eller annen *annen* måte, har du?» sa Harry.

«Ville jeg gjøre noe sånt?» sa professor Krengle.

«Ja,» sa Draco og Harry i kor.

«Jeg er såret over deres mangel på tillit. Vel, vel, jeg lover å ikke hjelpe general Grang på noen måte som dere to ikke vet om. Og nå foreslår jeg at dere to går og konsentrerer dere om de militære affærene deres. November ankommer, og raskt.»

* * *

Draco så implikasjonene før døra helt hadde lukket seg bak dem på veien ut av professor Krengles kontor.

Harry hadde en gang snakket nedlatende om 'mellommenneskelige greier'.

Og nå var det Dracos eneste håp.

La ham ikke skjønne det, la ham ikke skjønne det …

«Vi burde bare angripe Grang-jenta først og få ryddet henne unna,» sa Draco. «Etter at vi knuser henne, kan vi ha vår egen konkurranse uten distraksjoner.»

«Det virker da knappest rettferdig overfor henne, gjør det?» sa Harry med mild stemme.

«Hvorfor skulle *du* bry deg om det?» sa Draco. «Hun er rivalen din, ikke sant?» Så, med akkurat riktig mengde mistenksomhet i stemmen, «Ikke fortell meg at du har begynt å *virkelig* like henne, etter å ha vært rivalen hennes så lenge …»

«Måtte grunnleggerne forby noe slikt,» sa Harry. «Hva kan jeg si, Draco? Jeg har rett og slett bare en naturlig rettferdighetssans. Det har Grang også, vet du. Hun har et svært tydelig grep om godt og ondt, og det er sannsynlig at hun vil angripe de onde først. Det å ha et navn som 'Malfang' er jo jevngodt med å be om å bli angrepet, vet du.»

DRAGEBALLE! tenkte Draco innett, men lot ikke noe vises utad.

«Harry,» sa han, og hørtes såret og muligens litt overlegen ut, «vil du ikke heller slåss mot meg på en *rettferdig* måte?»

«Du mener istedenfor å slåss mot deg etter at du allerede har mistet noen av dine menn etter å ha slått Grang?» sa Harry. «Tjah, jeg vet ikke. Kanskje etter at jeg blir lei av å vinne, da kan det hende jeg vil prøve den der 'rettferdig'-greia.»

«Kanskje hun vil angripe *deg,*» sa Draco. «*Du* er rivalen hennes.»

«Men jeg er hennes *vennligsinnede* rival,» sa Harry med et ondt flir. «Jeg kjøpte en flott bursdagspresang til henne og alt mulig. Man burde ikke sabotere slike vennlige rivaler.»

«Hva med å sabotere din *venns* sjanse til å få en rettferdig kamp?» sa Draco sint. «Jeg trodde vi var venner!»

«La meg forresten si det på en annen måte,» sa Harry. «*Grang* ville ikke sabotere en vennlig rival. Men det er fordi hun har intensjon om å drepe på linje med en bolle med våte druer. *Du* ville det. Du ville gjort det *så mye.* Og gjett hva, det ville jeg også.»

DRAGEBALLE!

*
*

Hvis det hadde vært et skuespill, så ville det nå ha vært dramatisk musikk.

Helten, ulastelig antrukket i grønnkantet kutte og perfekt kjemmet hvitblondt hår, sto ansikt til ansikt med skurken.

Skurken, som lente seg tilbake i en enkel trestol med sine framtredende tenner fullt synlige og kastanjefargede krøller på villstrå over kinnene, satt ansikt til ansikt med helten.

Det var onsdag, 30. oktober, og den første kampen skulle skje søndag.

Draco sto i general Grangs kontor, et rom på størrelse med et lite klasserom. (*Hvorfor* alle generalenes kontor var så store, var ikke Draco sikker på. En stol og en pult ville ha vært greit for ham. Han hadde det heller ikke klart for seg hvorfor generalene trengte kontorer i det hele tatt; soldatene hans visste hvor de kunne finne ham. Med mindre professor Krengle med vilje hadde gitt dem store kontorer som et tegn på status, og i så tilfelle støttet Draco det helhjertet.)

Grang satt i rommets eneste stol som om det var en trone, helt på den andre siden av kontoret fra der døra åpnet seg. Det var et langt, ovalt bord som strakk seg tvers over midten av rommet mellom dem, og fire små runde bord rundt i hjørnene, men bare denne ene stolen, helt i motsatt ende. Rommet hadde vinduer langs en av veggene, og en enslig solstråle berørte toppen av Grangs hår som en glødende krone.

Det ville ha vært fint hvis Draco kunne gått langsomt framover mot henne. Men det var et bord i veien, og Draco måtte gå rundt diagonalt, og det var ikke mulig å gjøre det på en dramatisk og samtidig verdig måte. Var det gjort slik med vilje? Hvis det hadde vært hans far, så ja, definitivt; men dette var Grang, så nei, selvsagt ikke.

Det var ingen steder han kunne sitte, og Grang hadde ikke reist seg.

Draco holdt forbitrelsen fullstendig vekk fra ansiktet.

«Vel, herr Draco Malfang,» sa Grang da han hadde kommet helt bort til henne, «du har bedt om en audiens med meg, og jeg har vært så nådig å innvilge den. Hva er ditt ønske?»

Bli med meg til Malfanghus, så vil min far og jeg gjerne vise deg noen interessante formler.

«Din rival, Potter, kom til meg med et tilbud,» sa Draco, og valgte et svært alvorlig ansiktsuttrykk. «Han har ikke noe imot å tape for meg, men ville blitt ydmyket hvis du vant. Så han ønsker å slå seg sammen med meg og knuse deg fra starten; ikke bare i første kamp, men i alle. Hvis jeg ikke går med på deg, så ønsker Potter at jeg enten holder meg vekk eller plager deg, mens han iverksetter et fullt angrep på deg som første trekk.»

«Jeg forstår,» sa Grang, og så overrasket ut. «Og du tilbyr deg å hjelpe meg mot ham?»

«Naturligvis,» sa Draco glatt. «Jeg syntes ikke at det han ønsker å gjøre mot deg er rettferdig.»

«Men det var da svært hyggelig av deg, herr Malfang,» sa Grang. «Beklager for de ordene jeg brukte da jeg snakket til deg tidligere. Vi burde være venner. Kan jeg kalle deg Draky?»

Alarmklokker begynte å høres inne i Dracos hode, men det var en *sjanse* for at hun mente det …

«Selvsagt,» sa Draco, «hvis jeg kan kalle deg Hermy.»

Draco var temmelig sikker på at han så en rykning i ansiktsuttrykket hennes.

«Men uansett,» sa Draco, «jeg tenkte det ville være til pass for Potter hvis vi to angrep ham samtidig og tok ham ut.»

«Men det ville ikke være rettferdig overfor herr Potter, ville det?» sa Grang.

«Jeg synes det ville vært svært rettferdig,» sa Draco. «Han planla å gjøre det mot deg først.»

Grang ga ham et strengt blikk som muligens kunne vært skremmende hvis han hadde vært en håsblåsing istedenfor en Malfang. «Du tror jeg er ganske dum, gjør du ikke, herr Malfang?»

Draco smilte sjarmerende. «Nei, frøken Grang, men jeg tenkte i det minste at jeg kunne *sjekke*. Så, hva vil du ha?»

«Tilbyr du meg *bestikkelse?*» sa Grang.

«Selvsagt,» sa Draco. «Kan jeg bare gi deg en galleon og få deg til å banke løs på Potter istedenfor meg resten av året?»

«Niks,» sa Grang, «men du kan tilby meg ti galleoner og få meg til å angripe begge to like mye, istedenfor bare deg.»

«Ti galleoner er mye penger,» sa Draco varsomt.

«Jeg visste ikke at Malfangene var fattige,» sa Grang.

Draco stirret på Grang.

Han begynte å få en litt pussig følelse rundt denne situasjonen.

Det bestemte svaret virket ikke som det skulle ha kommet fra denne bestemte jenta.

«Vel,» sa Draco, «man blir ikke rik ved å kaste bort penger, vet du.»

«Jeg vet ikke om du vet hva en tannlege er, herr Malfang, men mine foreldre er *tannleger* og alt mindre enn ti galleoner er ikke verdt tida mi i det hele tatt.»

«Tre galleoner,» sa Draco, mer som en test enn noe annet.

«Niks,» sa Grang. «Hvis du i det hele tatt ønsker en jevn kamp, så kan jeg ikke tenke meg at en Malfang ønsker en jevn kamp mindre enn han ønsker ti galleoner.»

Draco begynte å få en *veldig* pussig følelse rundt situasjonen.

«Nei,» sa Draco.

«Nei?» sa Grang. «Dette er et tidsbegrenset tilbud, herr Malfang. Er du sikker på at du vil risikere et helt år med å bli miserabelt gruset av Gutten-som-overlevde? Det ville være temmelig forsmedelig for adelsslekta Malfang, ville det ikke?»

Det var et svært overbevisende argument, et det var vanskelig å avslå, men man ble ikke rik ved å bruke penger når hjertet ditt fortalte deg at dette var et knep.

«Nei,» sa Draco.

«Vi sees søndag,» sa Grang.

Draco snudde seg og gikk ut av kontoret uten flere ord.

Der hadde det vært *noe feil* …

*
*

«Hermine,» sa Harry tålmodig, «det er *meningen* at vi skal konspirere mot hverandre. Du kunne til og med forråde meg og det ville ikke bety noe utenfor slagmarken.»

Hermine ristet på hodet. «Det ville ikke være pent gjort, Harry.»

Harry sukket. «Jeg tror ikke helt du lever deg inn i dette på riktig måte.»

Det ville ikke være pent gjort. Hun hadde faktisk sagt det. Hermine visste ikke om hun skulle bli fornærmet over hva Harry tenkte om henne, eller bekymret for om hun faktisk *hørtes* så dumsnill ut til vanlig.

Det var sannsynligvis på tide å endre samtaleemne.

«Men over til noe annet, skal du noe spesielt i morgen?» sa Hermine. «Det er –»

Stemmen hennes kuttet brått over idet hun innså det.

«Ja, Hermine,» sa Harry litt stramt, «hvilken dag er det?»

*
*

MELLOMSPILL:

En gang i tida hadde 31. oktober blitt kalt Halloween i det magiske Storbritannia.

Nå var det Harry Potter-dagen.

Harry hadde avslått alle tilbud, selv den fra minister Bloeuf som muligens ville vært nyttig for framtidige politiske tjenester og som han *virkelig* burde bitt tennene sammen og akseptert. Men for Harry ville 31. oktober alltid være Den Mørke Herren Drepte Mine Foreldre-dagen. Det burde ha vært en stille, verdig minnesamling et sted, og hvis det var noen, så var han ikke invitert.

Galtvort tok en fridag for å feire. Selv smygardingene turte ikke å gå i svart utenfor sitt eget oppholdsrom. Det var spesielle arrangementer og spesiell mat, og lærerne så en annen vei hvis noen sprang i gangene. Det var tiårsjubileum, når alt kom til alt.

Harry brukte dagen nede i kofferten sin for å ikke spolere den for andre; han spiste snacks istedenfor måltider, leste noen av sine tristere science fiction-bøker (ingen fantasy), og skrev et brev til mor og far som var mye lengre enn de han vanligvis sendte.

29.
GRUPPEARBEID, DEL 1

Dagen var søndag, 3. november, og snart ville de tre stormaktene i sitt skoletrinn, Harry Potter, Draco Malfang og Hermine Grang, starte sin strid for overlegen dominanse.

(Harry var en liten smule irritert over den måten Gutten-som-overlevde var blitt nedgradert fra overlegen dominanse til en av tre likeverdige rivaler bare ved å bli med i konkurransen, men han forventet å få tittelen tilbake snart.)

Slagmarken var en seksjon av den ikke-forbudte skogen, tettvokst med trær, fordi professor Krengle hadde ment at det å kunne se alle fiendestyrker var altfor kjedelig selv for det aller første slaget.

Alle elever som ikke faktisk *var med i* en førsteklasse-armé hadde slått seg ned i nærheten og fulgte med på skjermer som professor Krengle hadde satt opp. Bortsett fra tre fjerdeklassinger fra Griffing som var syke og sendt i seng av madam Pomfrit. Utenom dem, var alle til stede.

Elevene var kledd i, ikke sine vanlige skolekapper, men i gompe-kamuflasjeuniformer som professor Krengle hadde fått tak i et eller annet sted, og framskaffet i tilstrekkelig antall og varianter til å passe alle. Det var ikke akkurat sånn at elever ville ha brydd seg om flekker og revner, fordi det var jo sånt formler var til for. Men som professor Krengle hadde forklart de overraskede trollmannsfødte; pene, verdige klær var slett ikke effektivt når du skal gjemme deg i skogen eller dukke unna rundt trær.

Og på brystet av hver uniform, en lapp som bar navnet og merket til din armé. En *liten* lapp. Hvis du ønsket at dine soldater skulle ha på seg, for eksempel, fargede merkelapper slik at de kunne identifisere hverandre på avstand, – og risikere at fienden fikk tak i disse lappene, – så var det opp til deg.

Harry hadde forsøkt å ta navnet Dragearmeen.

Draco hadde slått seg helt vrang og sagt at det ville gjøre samtlige deltakere forvirret.

Professor Krengle hadde avgjort at Draco kunne legge inn et forhåndskrav på det navnet, om han ønsket.

Så nå kjempet Harry mot Dragearmeen.

Det var sannsynligvis ikke et godt tegn.

Som merke, istedenfor det altfor åpenbare dragehodet som spyttet ild, hadde Draco valgt å rett og slett gå for ilden. Elegant, underdrevet, dødelig. *Dette er alt som er igjen når vi har passert.* Veldig Malfang.

Harry, etter å ha vurdert alternativer som Bataljon 501 og Harrys Dømte Undersåtter, hadde bestemt at armeen skulle bære det enkle og verdige navnet Kaoslegionen.

Merket var en hånd med fingre klare til å knipse.

Det var *full enighet* om at dette ikke var et godt tegn.

Harry hadde gitt Hermine et ærlig råd rundt det at de unge guttene som var i hennes tjeneste sannsynligvis var nervøse fordi hun var ei jente med rykte for å være snill og grei, og hun burde derfor velge noe skremmende som ville gjøre dem tryggere på tøffheten hennes og være stolte av å være i armeen hennes, som Blodkommandoen eller noe.

Hermine hadde gitt sin armé navnet Solskinnsregimentet.

Merket var et smilefjes.

Og om ti minutter ville krigen starte.

Harry sto i den lysningen i skogen som var deres utpekte startsted, et åpent område med gamle og råtnende trestubber som var blitt ryddet for et ukjent formål; bakken var dekket med en liten haug tørt løv og de tørre, grå restene av gress som hadde feilet testen som ble gitt av sommerens varme; og sola skinte strålende ned på dem.

Rundt ham var de tjuetre soldatene som professor Krengle hadde tildelt ham. Omtrent alle griffingene hadde meldt seg, naturligvis; og mer enn halve Smygard, og mindre enn halve Håsblås, og en håndfull ravnkloinger. I Harrys armé var det tolv griffinger, seks smygardinger, fire håsblåsinger og en ravnkloing utenom ham selv … ikke at det gikk an å se hvem som var hva ved å se på uniformene. Ikke noe rødt, ikke noe grønt, ikke gult eller blått. Bare gompe-kamuflasjemønstre, og et merke på brystet som viste en hånd klar til å knipse.

Harry tok et overblikk over sine tjuetre soldater, der alle var iført samme uniform uten noen annen gruppeidentitet enn det ene merket.

Og se, Harry smilte, fordi han forsto hva denne delen av professor Krengles plan handlet om; og Harry ville gjøre seg fullt nytte av det for sine *egne* hensikter også.

Det ble en gang satt opp en hendelse i sosialpsykologien som senere ble legendarisk under navnet Robbers Cave-eksperimentet. Dette ble satt opp i det forvirrede etterspillet etter andre verdenskrig, med det formål å undersøke årsaker til konflikter mellom grupper, og hva som kunne bøte på dem. Vitenskapsmennene hadde arrangert en sommerleir for 22 gutter fra 22 forskjellige skoler, alle valgt fra stabile middelklassefamilier. Den første fasen av eksperimentet hadde som hensikt å undersøke hva som krevdes for å *starte* en konflikt mellom grupper. De 22 guttene hadde blitt delt inn i to grupper med elleve i hver gruppe –

– og dette hadde vist seg å være tilstrekkelig.

Fiendtligheten hadde startet fra det øyeblikket de to gruppene ble klar over hverandres eksistens i parken, og fornærmelser fløy fram og tilbake ved første møte. De hadde kalt seg selv Ørnene og Klaprerne (så lenge de trodde de var alene i parken hadde de ikke sett behov for noe navn) og hadde ganske snart begynt å utvikle kontrasterende gruppestereotypier; Klaprerne så på seg selv som røffe og tøffe, mens Ørnene matchet det ved å bestemme seg for å se seg selv som rakryggede og skikkelige.

Den andre delen av eksperimentet hadde vært å teste ut hvordan gruppekonflikter kunne løses. Det å samle alle guttene for å se på fyrverkeri hadde ikke fungert i det hele tatt. De hadde bare ropt til hverandre og holdt seg unna hverandre. Det som *hadde* fungert var å advare dem om at det muligens var vandaler i parken, og de to gruppene måtte samarbeide for å forhindre at parkens vannsystem ble ødelagt. En felles oppgave, en felles fiende.

Harry hadde en sterk mistanke om at professor Krengle hadde forstått dette prinsippet til punkt og prikke da han hadde valgt å skape *tre* armeer per klassetrinn.

Tre armeer.

Ikke *fire*.

Og definitivt *ikke* oppdelt etter hus – bortsett fra at ingen smygardinger hadde blitt tildelt Dracos arme, utenom herr Krabbe og herr Gurgel.

Det var slike ting som betrygget Harry om at professor Krengle, på tross av sin synlige mørke atmosfære og sin påståtte nøytralitet i konflikten mellom godt og ondt, i all hemmelighet støttet godt, – ikke at Harry noensinne ville tørre å si det høyt.

Og Harry hadde bestemt seg for å dra full fordel av professor Krengles plan om å definere en gruppeidentitet på sin *egen* måte.

Klaprerne, så snart de møtte Ørnene, hadde startet å se på seg selv som røffe og tøffe, og de oppførte seg i samsvar med dette.

Ørnene hadde sett på seg selv som bra og skikkelige.

Og i denne åpne lysningen i skogen, spredt rundt de gamle og råtnende trestammene, silhuettert av sola som strålte klart ned fra himmelen, var general Potter og sine tjuetre soldater samlet på en måte som ikke var i nærheten av å ligne en organisert formasjon. Noen soldater sto, noen soldater satt, noen sto på ett bein bare for å skille seg ut.

Det var *Kaos*-legionen, når alt kom til alt.

Og hvis det ikke var en *grunn* til å stå oppstilt i pene, små rekker, hadde Harry sagt foraktfullt, så kom det ikke til å være noen pene, små rekker.

Harry hadde delt armeen sin inn i seks lag med fire soldater hver; og hvert lag var ledet av en lags-forslagsmester. Alle lagene hadde fått streng ordre om å nekte å adlyde alle ordre som ble gitt, med mindre det virket som en god ide der og da, inkludert denne … med mindre Harry eller lags-forslagsmesteren startet ordren med «Merlin befaler,» – i så tilfelle var det meningen å faktisk adlyde.

Kaoslegionens hovedangrep var å dele seg opp og springe inn fra flere retninger samtidig, endre løperetning vilkårlig underveis, og fyre av den godkjente søvnformelen så raskt du fikk tilbake tilstrekkelig magisk styrke. Og hvis du så en sjanse til å distrahere eller forvirre fienden, tok du den.

Raskt. Kreativt. Uforutsigbart. Ikke-homogent. Ikke bare adlyd ordre, tenk etter om det du gjør *akkurat nå* gir mening.

Harry var ikke like sikker som han framsto som da det gjaldt hvorvidt dette var det ypperste av militær effektivitet … men han hadde fått en gyllen mulighet til å endre hvordan noen elever *tenkte om seg selv,* og det var slik han hadde satt seg fore å bruke det.

Fem minutter til krigen startet, ifølge Harrys klokke.

General Potter gikk (marsjerte ikke) over dit luftvåpenet hans ventet spent, med sopelimene allerede klemt stramt fast i sine hender.

«Alle vinger rapporterer,» sa general Potter. Dette hadde de øvd på i løpet av sin ene treningsøkt lørdag.

«Red Leader, standing by,» sa Jokum Finnimann, som ikke hadde noen anelse om hva det betydde.

«Red Five, standing by,» sa Tommy Ding, som hadde ventet hele livet på å kunne si akkurat det.

«Green Leader, standing by,» sa Teodor Nokk heller stivt.

«Green Forty-One, standing by,» sa Tracey Davidsen.

«Jeg vil ha dere i lufta så snart vi hører klokka,» sa general Potter. «Ikke gå i kamp, gjentar, ikke gå i kamp. Dukk unna hvis dere blir angrepet.» (Naturligvis fyrte du *ikke* av søvnformler mot sopelimer; du brukte en formel som ga en midlertidig rød glød til det som ble truffet. Hvis du traff sopelimen eller rytteren var de ute av krigen.) «Red Leader og Red Five, fly mot Malfangs arme så raskt dere kan, hold dere så høyt dere kan, men ikke høyere enn at dere kan se dem tydelig; kom tilbake med en gang dere vet sikkert hva de driver med. Green Leader, gjør det samme for Grangs arme. Green Forty-One, fly over oss og hold utkikk etter sopelimer eller soldater som nærmer seg; du og bare du har tillatelse til å åpne ild. Og husk, jeg sa ikke 'Merlin befaler' til noe av dette, men vi *trenger* virkelig denne informasjonen. For Kaos!»

«For Kaos!» kom det som et ekko fra de andre, med varierende grad av entusiasme.

Harry forventet at Hermine øyeblikkelig skulle iverksette et angrep mot Draco; i så tilfelle skulle han flytte sine tropper i stilling og starte å støtte henne, men kun etter at hun hadde tatt alvorlige tap og gjort noe skade. Han ville framstille det som en heltemodig redningsoperasjon, hvis mulig; det ville selvsagt ikke ta seg ut å få Solskinn til å tenke at Kaos ikke var vennligsinnet.

Men bare i tilfelle at hun *ikke* gjorde det … vel, det var derfor Kaoslegionen holdt seg der de var fram til Green Leader meldte tilbake.

Dracos trekk ville være noe i egen interesse. Det var forutsigbart at han ville gjøre sin armé klar til å forsvare seg mot Hermine; han ville kanskje eller kanskje ikke innse at Harry lå og ventet til at etter den kampen var over. Allikevel hadde Harry plassert to sopelimer på Dragearmeen, bare i tilfelle de *faktisk* gjorde noe; og bare i tilfelle Draco eller herr Krabbe eller herr Gurgel var gode nok til å skyte ned en sopelime fra himmelen.

Men general Grang var den som var vanskelig å forutse, og Harry kunne ikke gjøre noe før han visste hvor hun var på vei.

*
*

I skogens hjerte, med skygger som danset på bakken ettersom løvrike tretopper svaiet høyt over, sto general Malfang der trærne relativt sett sto mer spredt, og så over troppene sine med rolig tilfredsstillelse. Seks enheter med tre soldater hver; luftenheten med fire (der Grylius var plassert), og kommandoenheten, som var ham selv og Vincent. De hadde bare drillet en kort periode forrige lørdag, men Draco var trygg på at han hadde klart å forklare det grunnleggende. Hold deg tett ved kameratene dine, pass på ryggen deres og stol på at de passer din. Beveg dere som en enkelt kropp. Adlyd ordre og vis ingen frykt. Sikt, gi ild, flytt, sikt igjen, fyr igjen.

De seks enhetene var plassert i en forsvarsperimeter rundt Draco, og stirret vaktsomt ut i skogen. Rygg mot rygg sto de, med tryllestaven i lavt grep fram til det var tid for angrep.

De så allerede bemerkelsesverdig like ut som de svartspanerenhetene Draco hadde sett øve mens faren inspiserte.

Kaos og Solskinn kom ikke til å vite hva som traff dem.

«Giv akt,» sa general Malfang.

De seks enhetene løste seg opp og beveget seg kjapt mot Draco; ansiktene til sopelimerytterne vendte seg fra der de sto med sopelimene klare i hendene.

Draco hadde bestemt seg for å vente med å kreve at troppene ga honnør til etter at de hadde vunnet sin første seier, da griffinger og håsblåsinger ville være mer villige til å gi en Malfang en formell hilsen.

Men soldatene hans sto allerede stramt nok, særlig griffingene, slik at Draco lurte på om han egentlig hadde behøvd å vente. Grylius hadde lyttet stille, og meldt tilbake at det at Draco meldte seg frivillig til å stå ved siden av Harry Potter i forsvarstimen, den gangen da professor Krengle hadde lært Harry hvordan man taper, hadde pekt ut Draco som en akseptabel leder. I det minste hvis du endte opp med å bli plassert i hans arme. *Ikke alle smygardinger er like; det er smygardinger, og så er det smygardinger* sa griffingene i Dracos arme til sine huskamerater.

Draco var beint fram *forbløffet* over hvor utrolig lett *det* hadde vært. I starten hadde Draco protestert over å ikke bli tildelt noen smygardinger; og professor Krengle hadde fortalt ham at hvis han ønsket å være den første Malfangen som fikk fullstendig politisk kontroll over landet, så var han nødt til å lære hvordan han skulle styre de andre tre-fjerdedelene av befolkningen. Det var ting som dette som gjorde Draco trygg på at professor Krengle hadde adskillig mer sympati for riktig side enn det han framsto som.

Det faktiske slaget ville ikke bli enkelt, spesielt hvis Grang angrep dragene først. Draco hadde strevet med å bestemme seg for om det var lurt å bruke hele styrken umiddelbart på et forebyggende angrep på Grang, men hadde bekymret seg for om (1) Harry hadde misledet ham med tanke på hva Grang sannsynligvis ville gjøre, og (2) Harry hadde misledet ham rundt det å vente til etter Grangs angrep med å bli med i slaget.

Skjønt Dragearmeen hadde et hemmelig våpen, eller snarere tre av dem, som muligens ville være tilstrekkelig til å vinne selv om de ble angrepet av begge armeene samtidig …

Det var rett før nå, og det betydde at tida var inne for Talen Før Slaget som Draco hadde forfattet og memorert.

«Slaget skal straks begynne,» sa Draco. Stemmen hans var rolig og presis. «Husk alt som jeg og herr Krabbe og herr Gurgel viste dere. En armé vinner fordi den er disiplinert og dødelig. General Potter og Kaoslegionen kommer ikke til å være disiplinert. Grang og Solskinnsregimentet kommer ikke til å være dødelige. Vi er disiplinerte, vi er dødelige, vi er Dragene. Slaget skal straks begynne, og vi er i ferd med å vinne det.»

*
*

(SAMTIDIG TALE GITT AV GENERAL POTTER TIL KAOSLEGIONEN, UMIDDELBART FØR DERES FØRSTE SLAG, 3. NOVEMBER 1991 KL. 14.56:)

Mine soldater, jeg skal ikke juge for dere; vår stilling i dag er svært alvorlig. Dragearmeen har aldri tapt et eneste slag. Og Hermine Grang … har veldig god hukommelse. Sannheten er at de fleste av dere sannsynligvis vil dø. Og de overlevende vil misunne de døde. Men vi er nødt til å vinne dette. Vi må vinne dette, slik at våre barn en gang i framtida kan nyte smaken av sjokolade igjen. Alt står på spill her. Bokstavelig talt alt. Hvis vi taper, vil hele universet blinke og gå ut som en lyspære. Og nå innser jeg at de fleste av dere ikke vet hva en lyspære er. Vel, stol på meg, det er ille. Men hvis vi må gå under, så går vi under kjempende, som helter, slik at når mørket faller, så kan vi tenke for oss selv, *i det minste hadde vi det gøy.* Er dere redde for å dø? Jeg vet at jeg er. Jeg kan føle de kalde grøsningene av frykt som om noen pumpet iskrem inn under skjorta mi. Men jeg vet … at historien holder øye med oss. Den holdt øye med oss da vi skiftet om til uniformer. Sannsynligvis tok den bilder. Og historien, mine soldater, skrives av seierherrene. Hvis vi vinner dette, kan vi skrive vår egen historie. En historie der Galtvort ble grunnlagt av fire opprørske husnisser. Vi kan få alle til å studere den historien, selv om den ikke er sann, og hvis de ikke svarer riktig på våre prøver … så vil de stryke. Er ikke det verdt å dø for? Nei, ikke svar på det. Noen ting er det bedre å ikke vite. Ingen av oss vet hvorfor vi er her. Ingen av oss vet hvorfor vi slåss. Vi bare våknet opp i disse unifor-

mene i denne merkelige skogen og visste at den eneste måten vi kunne få våre navn og vår hukommelse tilbake på var ved å vinne. Elevene i de andre armeene der ute … de er akkurat som oss. De ønsker ikke å dø. De slåss for å beskytte hverandre, de eneste vennene de har igjen. De slåss fordi de vet at de har familier som vil savne dem, selv om de ikke kan huske det nå. Kanskje de til og med slåss for å redde verden. Men vi har en bedre grunn til å slåss enn de har. Vi slåss fordi vi liker det. Vi slåss for å more eldgamle monstre fra bakenfor tid og rom. Vi slåss fordi vi er Kaos. Snart vil det endelige slaget stå, så la meg si dette nå, siden jeg ikke vil få muligheten senere, at det har vært en ære å være deres kommandør, så kort tida enn har vært. Takk skal dere ha, takk skal dere ha, alle sammen. Og husk, deres mål er ikke bare å meie ned fienden, det er å gjøre dem redde.

*
*

En tordnende klokkeklang ga ekko over skogen.

Og Solskinnsregimentet begynte å marsjere.

*
*

Spenningen steg og steg, der Harry og de nitten andre gjenværende soldatene ventet på at de flybårne krigerne skulle melde tilbake. Det burde ikke ta lang tid, sopelimer var raske og skogen var ikke så stor –

To sopelimer nærmet seg, hurtig, fra retningen av Dracos leir, og soldatene stålsatte seg. Limene utførte ikke manøvrene som var dagens kode for en *vennligsinnet* sopelime.

«*Spre dere og gi ild!*» brølte general Potter, og lot handling følge ord; han spurtet mot beskyttende trær, og med en gang han var i skjul, spant han rundt, løftet tryllestaven, forøkte å sikte seg inn på sopelimen på himmelen –

«Klart!» ropte en stemme. «De er på vei tilbake igjen!»

Harry trakk mentalt på skuldrene. Det hadde ikke vært mulig å forhindre Draco i å få den informasjonen, og han hadde bare fått vite at de sto stille. Og De kaotiske kom sakte ut fra skogen igjen –

«Sopelime nærmer seg fra Grangs retning!» ropte en annen stemme. «Jeg tror det er Green Leader, han tok dukk og rulle!»

Et øyeblikk kom Teodor Nokk stupende ned fra himmelen og bremset opp midt mellom soldatene.

«Grang har delt sine styrker i to!» ropte Nokk mens han svevde på limen. Uniformen hans hadde svetteflekker, og all styrken i stemmen hans var borte. «Hun angriper begge armeer! To sopelimer dekker hver styrke, de jaget meg halvveis hit!»

Delt sine styrker, hva i alle dager –

En stor styrke som ga konsentrert ild mot en mindre styrke, kunne svekke den styrken raskt uten å ta mye skade selv. Hvis tjue soldater sto ovenfor ti soldater, ville tjue søvnformler bli rettet mot de ti soldatene og bare ti søvnformler ville komme i retur, så med mindre hver eneste av de ti traff sitt mål ville den mindre styrken miste flere mennesker enn de kunne klare å ta ut selv. *Beseiret i detalj* var den militære termen for det som skjedde når du delte styrkene dine på den måten. Hva i *all verden* kunne Hermine tenke på …

Så innså Harry det.

Hun er rettferdig.

Det kom til å bli et langt år i forsvarsklassen.

«Okei,» sa Harry høyt, så armeen kunne høre det. «Vi venter på at Rød ving rapporterer inn, og så går vi og skygger for litt Solskinn.»

*
*

Draco lyttet til flygerens rapport med rolig ansikt – alt sjokket var skjult på innsiden. Hva i *all verden* kunne Hermine tenke på?

Så innså Draco det.

Det er en finte.

En av Solskinns to styrker ville endre retning, og begge ville gå mot … hvem?

*
*

Nilus Langballe marsjerte gjennom skogen mot den ankommende Solstyrken, og tittet nå og da opp for å se etter sopelimer. Ved siden av ham marsjerte hans lagkamerater, Glacius Torkli og Lavendel Bruun fra Griffing, og Alan Flint fra Smygard. Alan Flint var deres lags-forslagsmester, skjønt Harry hadde først sagt til Nilus, på tomannshånd, at stillingen var hans hvis han ville ha den.

Harry hadde sagt en hel rekke ting til Nilus på tomannshånd, og det startet med «Vet du, Nilus, hvis du ønsker å bli like råkul som den imaginære Nilus som lever inne i hodet ditt, men ikke får lov til å gjøre noe fordi du er redd, så burde du virkelig melde deg til professor Krengles armeer.»

Nilus var nå *sikker* på at Gutten-som-overlevde kunne lese tanker. Det var bare ingen annen måte Harry Potter kunne visst det på. Nilus hadde aldri snakket om det med *noen*, eller vist noe tegn på det; og *andre* mennesker hadde det ikke slik, det hadde Nilus i alle fall aldri lagt merke til.

Og Harrys løfte hadde vist seg å stemme. Dette *føltes* annerledes enn frikampen i forsvarstimen. Nilus hadde håpet at frikamp ville fikse alt som var galt med ham, og, vel, det hadde det ikke. Selv om han kunne fyre av et par formler mot en annen elev i timen, der professor Krengle så på for å forsikre at ingenting gikk galt; selv om han kunne dukke unna og skyte tilbake når det var *lov* og alle *forventet* det og de ville se rart på ham om han *ikke* gjorde det; ingenting av det var det samme som å kunne stå opp for seg selv.

Men å være en del av en *armé* …

Noe merkelig beveget seg inne i Nilus, der han marsjerte gjennom skogen ved siden av kameratene sine, med et uniformsmerke i form av fingre klare til å knipse.

Han fikk lov til å spasere hvis han ønsket, men han følte for å marsjere.

Ved siden av ham virket det som om også Glacius, Lavendel og Alan følte for å marsjere.

Og Nilus begynte å synge Sang for Kaos med myk stemme.

Melodien var det en gomp ville kjenne igjen som John Williams' Imperial March, også kjent som 'Darth Vader's Theme'; og ordene som Harry hadde lagt til var lette å huske.

Dom-me-dag
Dom-me-dag dom-me-dag
Dom-me-dag
Dom-me-dag dom-me-dag
DOM-me-DAG
Dom-me dom-me-dom me-dag
Dom-me dom-me-dom me-dag
Dom-me-dag dom-me-daaaag …

Til andre linje hadde de andre falt inn, og snart kunne du høre den samme myke sangen komme fra nærliggende deler av skogen.

Og Nilus marsjerte framover ved siden av sine med-kaoslegionærer,
merkelige følelser beveget seg i hjertet hans,
forestillinger ble virkelighet,
mens en fryktelig sang om dommedag strømmet fra hans lepper.

*
*

Harry stirret på kroppene som lå spredt utover i skogen. Han følte seg litt småkvalm, og han måtte minne seg selv grundig på at de bare sov. Det var jenter blant de falne, og det gjorde det på en eller annen måte mye verre; og han måtte være forsiktig med å nevne det så Hermine hørte det, ellers ville svartspanerne finne restene av ham i en *liten* tekanne.

Halve Solskinnsarmeen hadde ikke gitt hele Kaos noen stor kamp. De ni fotsoldatene hadde sprunget inn med uartikulerte brøl og Enkle skjold foran ansikt og bryst. Men du kunne ikke både angripe og vedlikeholde et skjold, og Harrys soldater hadde enkelt og greit siktet på beina. Alle utenom en av solslikkerne hadde ramlet over med en gang «*Sovnium!*»-ropene fylte lufta. Den aller siste hadde latt skjoldet falle og klart å ta ut en av Harrys soldater før hun ble truffet av den andre bølgen av søvnformler (Soveformelen var trygg å bruke flere ganger på samme mål). De to solslikker-sopelimene hadde vært mye vanskeligere å ta ut, og sto for tre falne kaotikere før de ble lyst opp av massiv ild fra bakken.

Hermine var ikke blant de falne. Draco måtte altså ha fått henne, og det gjorde Harry *sint* på et eller annet helt uforståelig nivå, han var ikke sikker på om han følte en trang til å beskytte Hermine eller om han følte seg snytt over at han ikke hadde vært den som hadde tatt henne ut, eller kanskje *begge*.

«Ålreit,» sa Harry og hevet stemmen. «La alle være klar over en ting, dette var ikke en virkelig kamp. Dette var general Grang som gjorde en feil i sin første kamp. Dagens egentlige kamp er med Dragearmeen og den kommer ikke til å bli som dette. Det vil bli mye morsommere. La oss dra.»

*
*

En sopelime datt ned fra himmelen, nærmet seg skrekkinngytende fort, før den spant rundt og bremset så hardt at du nesten kunne høre lufta skrike en protest, og til slutt stoppet den opp rett ved siden av Draco.

Dette var ikke å vise seg fram på en hasardiøs måte. Grylius Gurgel *var* rett og slett så flink, og han kastet ikke bort tid.

«Potter kommer,» sa Grylius uten spor av den vanlige falske gangster-slang'en. «De har fremdeles alle fire sopelimer, vil du at jeg skal ta dem ut?»

«Nei,» svarte Draco skarpt. «Luftkamp over deres arme gir dem en for stor fordel; de kommer til å gi massiv ild fra bakken, og selv du klarer kanskje ikke å dukke unna alt. Vent til styrkene kommer i kamp.»

Draco hadde mistet fire drager i bytte mot tolv solslikkere. Det viste seg at general Grang faktisk *hadde* vært så utrolig stupid, skjønt hun hadde ikke vært blant angriperne, så Draco hadde ikke fått muligheten til å spotte henne eller å spørre henne om hva i Merlins navn hun hadde tenkt på.

Det virkelige slaget ville bli mot Harry Potter, det visste alle.

«Forbered dere!» brølte Draco til troppene sine. «Hold dere samlet, handle som en enhet, gi ild så snart fienden er innenfor rekkevidde!»

Disiplin mot kaos.

Det ville ikke bli stort til kamp.

*
*

«*Drager på Kaosmart'n, skunn dekk å skunn dekk*,» nynnet Jokum lavt. «*Legg ifrå dekk kuttene og kom hit og sløss!*»

Adrenalinet pumpet og pumpet inn i blodet til Nilus helt til han følte det som om han knapt klarte å puste.

«Vi nærmer oss,» sa general Potter i en stemme som så vidt var høy nok til at hele armeen kunne hør den. «På tide å spre oss utover.»

Nilus' kamerater beveget seg vekk fra ham. De ville fremdeles støtte hverandre, men hvis man klumpet seg sammen ville det være langt lettere for fienden å treffe deg; en formel rettet mot en av dine kamerater kunne bomme og treffe deg istedenfor. Du ville være langt vanskeligere å treffe hvis alle spredte seg utover og beveget seg så raskt som mulig.

Det første general Potter hadde gjort, i løpet av treningssesjonen, hadde vært å få dem til å gi ild mot hverandre mens begge sider sprang fort; eller begge sto stille og brukte tid på å sikte; eller en beveget seg og en sto stille – formelen som opphevet søvnformelen var enkel, skjønt du ikke hadde lov til å bruke den i ekte kamp. General Potter hadde nøye skrevet ned alt som skjedde, tenkte en del og arbeidet med dataene, og hadde så annonsert at det ga mer mening for dem å fokusere, ikke på å ta seg nok tid til å sikte, men på å bevege seg så raskt at de ikke ville bli truffet.

Allikevel plaget det Nilus litt at han ikke skulle marsjere skulder ved skulder med sine kamerater, men de skremmende kampropene de hadde lært tordnet allerede i hodet hans, og det hjalp en hel del.

Denne gangen, lovet Nilus seg selv, skulle stemmen hans absolutt definitivt ikke kvekke.

«Opp med skjoldene,» sa general Potter, «– kraft til fremre deflektorer.»

«*Dekkio,*» mumlet armeen, og de runde skjermene dukket opp foran hoder og bryst.

En skarp smak fylte Nilus' munn. General Potter ville ikke ha gitt ordre om å kaste skjoldformel med mindre de nesten var innen rekkevidde. Nilus kunne se de uniformerte skikkelsene av drager som beveget seg gjennom den tette skjermen av trær, og dragene ville snart se dem også –

«*Angrep!*» hørtes ropt på avstand, stemmen til Draco Malfang, og general Potter brølte «*Storm –*»

Alt adrenalinet i Nilus' blod var satt fri, og beina hans tok over og sendte ham stormende fram raskere enn han noensinne hadde sprunget før, rett mot fienden, og visste uten å måtte se etter at alle hans kamerater gjorde det samme.

«*Blod for blodguden!*» skrek Nilus. «*Hodeskaller for hodeskalletronen! Ia! Shub-Niggurath! Fiendens port er sideveis!*»

Det var et uhørlig treff der en søvnformel kastet seg bort mot Nilus' skjold. Hvis andre formler var blitt skutt mot ham hadde de ikke truffet.

Nilus så det korte uttrykket av frykt på ansiktet til Vegard Piggtil, der han sto ved siden av to griffinger Nilus ikke kjente igjen, og så –

– Nilus droppet lettskjoldet og fyrte av mot Vegard –

– bommet –

– hans spurtende føtter førte ham rett *forbi* gruppa av fiender og mot tre andre drager; tryllestavene deres løftet seg mot ham, munnene åpnet seg –

– helt uten å tenke stupte Nilus ned på skogbunnen akkurat idet tre stemmer skrek «*Sovnium!*»

Det gjorde vondt; harde steiner og harde greiner stakk inn i Nilus mens han rullet; det var ikke like ille som å falle av sopelimen, men han hadde allikevel truffet bakken ganske hardt, og så, med plutselig innsikt, lot Nilus seg ligge helt stille og lukket øynene.

«Stopp det der!» skrek en stemme. «Ikke skyt på oss, vi er drager!»

Med et glimt av vidunderlig tilfredsstillelse innså Nilus at han hadde klart å komme seg mellom to grupper av drager akkurat idet en av gruppene hadde skutt på ham. Harry hadde nevnt dette som en taktikk for å gjøre fienden redd for å gi ild, men tydeligvis fungerte det enda bedre enn som så.

Og ikke bare det, men dragene trodde de hadde *truffet* ham, siden de hadde sett at Nilus falt sammen akkurat idet de ga ild.

Nilus telte til tjue inne i seg, og lot så øyelokkene gli lett fra hverandre.

De tre dragene var svært nære ham, med hoder som vred seg raskt fra side til side mens rop om «*Sovnium!*» og «*Hodeskaller for hodeskalletronen!*» fylte lufta rundt dem. Alle tre hadde lettskjold oppe.

Nilus' tryllestav var fremdeles i hånda hans, og det tok ikke mye innsats å peke den mot en av guttenes støvler og hviske «*Sovnium.*»

Nilus lukket raskt øynene og lot hånda hvile da han hørte gutten falle til bakken.

«*Hvor kom den der fra?*» skrek Julius Finkenfjærs stemme, og Nilus hørte rasling på den løvdekte skogbunnen der to drager spant rundt på utkikk etter en fiende.

«*Nye rekker!*» kom Malfangs stemme. «*Til meg, alle sammen; la dem ikke spre dere*.»

Nilus' ører hørte at de to dragene faktisk hoppet over hans stilleliggende kropp idet de sprang vekk.

Nilus åpnet øynene, dyttet seg litt smertefullt opp, og pekte med tryllestaven og framsa den nye formelen som general Potter hadde lært alle sammen. De kunne ikke utføre virkelige illusjonsformler for å forvirre fienden, men selv på deres alder hadde det vist seg at de –

«*Buktalista,*» hvisket Nilus, og pekte tryllestaven til siden for Julius og den andre gutten før han skrek, «*For Cthulhu og æren!*»

Julius og den andre gutten stoppet brått opp, vendte skjoldene sine mot dit Nilus hadde flyttet sitt kamprop, og det var da flere rop av «*Sovnium!*» fylte lufta og den andre gutten falt før Nilus var ferdig med å sikte.

«*Den siste er min!*» skrek Nilus, og så startet han en spurt rett mot Julius, som hadde vært slem mot ham helt til de eldre håsblåsingene hadde fått skikk på ham. Nilus var omringet av sine kamerater, og *det* betydde –

«*Spesialangrep, Kaotisk Hopp!*» hylte Nilus mens han løp, og han følte kroppen bli lettere, og så bli lettere to ganger til, idet kameratene fikk vendt tryllestavene mot ham og kastet sveveformelen med svært lav stemme; og Nilus løftet venstre hånd og knipset i fingrene, og brukte så beina til å dytte seg opp fra bakken så hardt han kunne, og han *fløy* gjennom lufta. Rent sjokk sto skrevet i Julius' ansikt idet Nilus gikk *over* den andre guttens skjold og pekte staven ned på skikkelsen under ham og ropte «*Sovnium!*»

Fordi han følte for det. Derfor.

Nilus klarte ikke helt å få snudd beina rundt skikkelig, og pløyde seg mer eller mindre ned i bakken da han landet; men to av de tre andre kaoslegionærene hadde klart å vedlikeholde sveveformelen gjennom det hele og han landet ikke veldig hardt.

Og Nilus kom seg på beina mens han hev etter pusten. Han visste han burde bevege seg, folk ropte «Sovnium!» over alt –

«*Jeg er Nilus, den siste ætling av Langballe!*» skrek Nilus mot himmelen ovenfor, mens han holdt tryllestaven pekende rett opp som om han utfordret selve den blendende blå himmelen, og visste at etter denne dagen ville ingenting bli det samme igjen. «*Nilus av Kaos! Møt meg om du tø –*»

(Da Nilus senere våknet opp, ble han fortalt at Dragearmeen hadde tatt dette som et signal for å starte sitt motangrep.)

Jenta ved siden av Harry falt sammen mot bakken, mottok skuddet ment for ham, og han kunne høre herr Gurgels fjerne overlegne latter mens sopelimen hans føk forbi dem, skar gjennom lufta så hardt at den burde ha falt i biter bak ham.

«*Lysikus!*» skrek en av guttene ved siden av Harry, som ikke hadde klart å få tilbake magisk styrke raskt nok til å gjøre det tidligere, og herr Gurgel dukket unna uten å bli forhindret.

Kaos hadde bare seks soldater igjen, nå, og Dragearmeen hadde to, og det eneste problemet var at en av de soldatene var usårlig, og den andre brukte opp tre soldater bare for å holde ham i sikte der han sto bak skjoldet sitt.

De hadde tapt flere soldater til herr Gurgel enn til alle de andre dragene sammenlagt, han snittet og dukket seg gjennom lufta så raskt at ingen kunne treffe ham, og han kunne *sende formler på mennesker mens han gjorde det.*

Harry hadde tenkt på alle mulige måter for å stoppe herr Gurgel, men ingen av dem var *trygge*; til og med å bruke sveveformelen for å sakke ham ned (det var en pågående stråle og mye enklere å sikte) ville ikke være trygt fordi han kunne falle av sopelimen; å kaste ting opp i veien for ham ville ikke være trygt; og det var det vanskeligere og vanskeligere for Harry å huske mens blodet hans frøs til.

Det er bare et spill. Du prøver ikke å drepe ham. Ikke kast bort alle dine framtidige planer på grunn av en lek …

Harry kunne *se* mønsteret, han kunne *se* hvordan herr Gurgel vevde seg fram gjennom lufta, han kunne *se* hvor og når alle trengte å gi ild for å skape et nett av skudd som herr Gurgel ikke ville klare å passere; men han hadde bare ikke vært i stand til å *forklare* det raskt nok for sine soldater, de kunne ikke koordinere ildgivingen godt nok, og nå hadde de ikke nok mennesker igjen til å gjøre det –

Jeg nekter å tape, ikke på denne måten, ikke hele armeen min til en eneste fiende!

Herr Gurgels sopelime snudde raskere enn noe burde ha vært i stand til å snu og vinklet seg inn mot Harry og hans overlevende soldater; han kunne føle at guttene rundt ham stivnet til og gjorde seg klare til å kaste seg selv foran sin general.

NÅ ER JEG LEI.

Harrys tryllestav kom opp, fokuserte på herr Gurgel; Harrys sinn visualiserte mønsteret, og Harrys lepper åpnet seg og stemmen hans skrek –

«*Lysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikuslysikus –*»

*
*

Da Harry åpnet øynene igjen oppdaget han at han hvilte i en komfortabel posisjon med hendene foldet over brystet, med tryllestaven i et fast grep, som en fallen helt.

Sakte satte Harry seg opp. *Magien* hans gjorde vondt, en merkelig følelse, men ikke gjennomført ubehagelig, mye som muskelbrenningen og smerten som fulgte hard fysisk trening.

«Generalen er våken!» skrek en stemme, og Harry blunket og fokuserte blikket i den retningen.

Fire av soldatene hans holdt stavene rettet mot en skimrende prismatisk halvkule, og Harry innså at slaget ikke var over. Riktig … han var ikke truffet av en søvnformel, hadde bare besvimt av å bruke for mye magi, så da han våknet opp var han fremdeles med i spillet.

Harry mistenkte at han kom til å få en skjennepreken fra en eller annen om å ikke bruke så mye magi at han svimte av i en lek for barn. Men han hadde ikke skadet herr Gurgel da han mistet besinnelsen, det var det viktige.

Så klikket en annen implikasjon på plass inne i Harry, og han tittet ned på stålringen på venstre hånds ringfinger, og bannet nesten høyt da han så at den lille diamanten var borte og en marshmallow lå på bakken nær der han falt.

Han hadde vedlikeholdt transfigurasjonen i sytten dager og måtte nå begynne på nytt.

Det kunne ha vært verre. Han kunne ha gjort dette fjorten dager senere, *etter* at professor McSnurp hadde latt ham få transfigurere sin fars stein. Det var en veldig god lekse som ble lært på en enkel måte.

Huskelapp til meg selv: Alltid ta av ringen før du bruker opp hele magireserven.

Harry dyttet seg opp med mye møye og stort besvær. Det å bruke opp alt av magi gjorde ikke musklene utslitt, men det å dukke og hoppe rundt trær gjorde definitivt det.

Han snublet bort mot den fargespillende halvkulen som inneholdt Draco Malfang, som holdt tryllestaven høyt for å vedlikeholde skjoldet mens han smilte kaldt mot Harry.

«Hvor er den femte soldaten?» sa en gutt som Harry ikke kunne huske navnet på der og da. «Jeg fyrte av en søvnformel mot skjoldet og det spratt av og traff Lavendel, jeg mener, vinkelen burde ikke ha vært riktig, men den gjorde det …»

Draco hadde et selvtilfreds flir på innsiden av skjoldet.

«Så la meg gjette,» sa Harry og så Draco rett inn i øynene, «de der flotte små trioene er formasjoner som brukes av profesjonelle magiske militære? Formasjoner som vanligvis er satt sammen av trente soldater som enkelt kan treffe bevegelige mål hvis deres egne hender er stødige, og som kan kombinere sine defensive krefter så lenge de holder seg samlet? Ulikt *dine* soldater?»

Hånfliret hadde nå forsvunnet fra Dracos ansikt, som nå var hardt og bistert.

«Vet du,» sa Harry lett, og visste at ingen av de andre ville forstå det virkelige budskapet som passerte mellom dem, «dette tjener bare til å vise at du alltid må stille spørsmål ved alt du ser dine rollemodeller gjør, og spør hvorfor det gjøres, og hvorvidt det gir

mening å gjøre det samme i en annen sammenheng. Ikke glem å bruke dette rådet i det virkelige liv, forresten. Og takk for gruppene av mål som beveget seg sakte.»

Fordi Draco allerede hadde lært denne leksa, og, mistenkte Harry, forkastet den ut fra mistanke om at Harry forsøkte å endre lojaliteten hans lenger vekk fra en fullblodstradisjon. Men dette eksempelet ville utgjøre en ypperlig unnskyldning, neste lørdag, for å hevde at det å stille kritiske spørsmål til autoriteter rett og slett var en praktisk teknikk for det virkelige livet. Og Harry ville også nevne de eksperimentene han hadde kjørt, først med individer og så med grupper, for å sjekke hvorvidt hans ideer rundt viktigheten av hastighet faktisk hadde vært *riktig*, ved å hamre inn poenget om at Draco alltid måtte se etter mulighetene for å bruke metodene i daglig øving.

«Du har ikke vunnet *ennå*, general Potter!» snerret Draco. «Kanskje vi kommer til å slippe opp for tid, og professor Krengle vil kalle det uavgjort.»

Et greit og bekymringsverdig poeng. Krigen ville bare ende når professor Krengle, etter sin personlige vurdering, bestemte at en arme hadde vunnet etter praktiske standarder fra virkelig krigføring. Det var ingen *formelle* krav til seier, hadde professor Krengle forklart, fordi da ville Harry tenke ut en måte å utfordre reglene på. Harry måtte innrømme at det hadde noe for seg.

Og Harry kunne ikke klandre professor Krengle for å ikke si at det var over, fordi det var plausibelt at den siste soldaten i Dragearmeen kunne ta ut alle fem overlevende i Kaoslegionen.

«Ålreit,» sa Harry. «Er det noen som vet noe om Dracos skjoldformel?»

Det viste seg at Dracos skjold var en variant av den vanlige *Parero*-formelen som hadde flere ulemper, der den viktigste var at skjoldet ikke kunne bevege seg sammen med kasteren.

Fordelen – eller ulempen, sett fra Harrys synsvinkel – var at det var enklere å lære, enklere å kaste, og mye enklere å vedlikeholde i lang tid.

De ville være nødt til å hamre i stykker skjoldet med angrepsformler for å få det ned.

Og Draco kunne tydeligvis ha en viss kontroll med vinkelen som formler ville bli reflektert i.

Tanken dukket opp hos Harry at de kunne bruke *Vingardium Leviosa* for å stable tunge steiner oppå skjoldet helt til Draco ikke kunne vedlikeholde det mot presset … men så kunne steinene ramle ned etterpå og treffe Draco, og det å skade fiendegeneralen på ordentlig var ikke en del av dagens mål.

«Så,» sa Harry. «Finnes det slikt som spesialiserte formler for å trenge igjennom skjold?»

Det var det.

Harry spurte om noen av soldatene hans kunne dem.

Det kunne ingen.

Draco gliste selvtilfreds igjen, inne bak skjoldet sitt.

Harry spurte om det var noen form for angrepsformler som *ikke* ville bli reflektert.

Lynstråler, virket det som, ble vanligvis tatt opp av skjold istedenfor å sprette vekk fra dem.

… Ingen visste hvordan noen form for lyn-relaterte formularer kunne kastes.

Draco knegget.

Harry sukket.

Så la han sakte og tydelig tryllestaven sin ned på bakken.

Og Harry annonserte, med sliten stemme, at han rett og slett ville ta ned skjoldet på egen hånd, ved å bruke en metode som ville forbli et mysterium; og at alle andre skulle gi ild mot Draco så snart skjoldet gikk ned.

Kaoslegionærene så nervøse ut.

Draco så rolig ut, som betydde kontrollert.

Et tynt, brettet teppe kom ut av Harrys pung.

Harry satt seg ned ved siden av det skimrende skjoldet, og trakk teppet over hodet så ingen kunne se hva han gjorde – utenom Draco, naturligvis.

Fra Harrys pung kom et bilbatteri og et sett startkabler.

… det var jo ikke akkurat slik at han hadde tenkt å forlate gompeverdenen for å starte en ny æra med magisk forskning, og ikke ta med seg noe måte å generere elektrisitet på.

Kort tid senere hørte kaoslegionærene lyden av fingre som knipset, fulgt av en sprakende støy fra under teppet. Skjoldet startet å gløde klarere, og Harrys stemme sa, «Vær vennlig å ikke bli distrahert; øynene på general Malfang.»

Anstrengelsen begynte å vises på Dracos ansikt, sammen med raseri og irritasjon og frustrasjon.

Harry smilte opp til ham, og formet ordene *Jeg skal forklare senere* med munnen.

Og det var da en spiral av grønn energi skjøt ut av skogen og braste inn i Dracos skjold, som skrek lik biter av skarpt glass som ble gnidd sammen, og Draco svaiet.

I plutselig panikk tok Harry startkablene vekk fra batteriet og dyttet dem inn i pungen, etterfulgt av batteriet; så rev han av seg teppet, grep staven og reiste seg.

Alle soldatene hans sto der og så seg febrilsk rundt.

«*Dekkio,*» sa Harry, og soldatene hans gjorde det samme, men Harry visste ikke en gang hvilken retning skjoldet burde peke. «Var det noen som så hvor det kom fra?» Risting på hodet. «Og general Malfang, har du noe imot å fortelle meg om *du* fikk has på general Grang?»

«Siden du spør,» sa Draco syrlig, «så har jeg noe imot det.»

Fillern.

Harrys hjerne begynte å kalkulere. Draco på innsiden av skjoldet, Draco utslitt til en viss grad, Harry også utslitt, Hermine i skogen et eller annet sted, gud vet hvor, Harry og fire andre kaotikere igjen …

«Vet du, general Grang,» sa Harry høyt, «du burde virkelig ha ventet til etter at jeg slåss mot general Malfang. Du ville kanskje være i stand til å få has på *alle* de overlevende.»

Fra et eller annet sted kom en høy, lys latter fra ei jente.

Harry stivnet.

Det var ikke Hermine.

Og det var da den forferdelige, fremmedartede, lystige sangen begynte å strømme mot dem fra alle kanter.

«*Ikke vær redd, ikke vær trist,*

vi skader bare de slemme, sikkert og visst …»

«*Grang jukset!*» sprutet det ut fra Draco inne fra skjoldet. «Hun vekket opp soldatene sine! Hvorfor gjør ikke professor Krengle –»

«La meg gjette,» sa Harry, med en vond følelse kvernende rundt i magen. «Det var en veldig enkel kamp mot dem, ikke sant? De falt som fluer?»

«Ja,» sa Draco. «Vi fikk alle på første skudd –»

Uttrykket av skrekk som fulgte med forståelse spredte seg fra Draco til kaoslegionærene.

«Nei,» sa Harry, «det gjorde vi ikke.»

Kamuflerte skikkelser kom til syne mellom trærne.

«Allierte?» sa Harry.

«Allierte,» sa Draco.

«Fint,» sa general Grangs stemme, og en spiral av grønn energi sprutet ut fra skogen og knuste Dracos skjold til splinter.

*
*

General Grang tok et overblikk over slagmarken med en definitiv følelse av å være tilfreds. Hun var nede i ni solskinnssoldater, men det var sannsynligvis nok til å ta seg av de siste overlevende av fienden, spesielt når Parvati og Antonius og Ernst allerede holdt stavene rettet mot general Potter, som hun hadde gitt ordre om å ta i live (vel, ved bevissthet).

Det var Dårlig, det visste hun, men hun hadde virkelig, virkelig, *virkelig* lyst til å hovere.

«Det er et triks, ikke sant?» sa Harry med utmattelse i stemmen. «Det *må* være et triks. Du kan ikke bare gjøre deg om til en perfekt general. Ikke på toppen av alt annet. Du er ikke så Smygard! Du skriver ikke creepy poesi! *Ingen er så gode til alt!*»

General Grang tittet rundt på sine solskinnssoldater, og så tilbake på Harry. Sannsynligvis så alle på scenen på skjermene på utsiden.

Og general Grang sa, «Jeg kan gjøre alt jeg vil hvis jeg bare studerer hardt nok.»

«Åh kom igjen, det der er bare pissp –»

«*Sovnium.*»

Harry datt overende på bakken midt i setningen.

«SOLSKINN VINNER,» buldret den store stemmen til professor Krengle fra alle og ingen steder.

«Snillhet har triumfert!» skrek general Grang.

«*Hurra!*» hylte solskinnssoldatene. Selv griffingguttene sa det, og de sa det med stolthet.

«Og hva er moralen fra dagens slag?» sa general Grang.

«*Vi kan gjøre alt bare vi studerer hardt nok!*»

Og de overlevende fra Solskinnsregimentet marsjerte av gårde mot seiersplassen, syngende på sin marsjsang:

Ikke vær redd, ikke vær trist,
vi skader de slemme, sikkert og visst,
og sender deg til et hjem som er lojalt,
og nye venner passer på deg overalt,
sørg for å si at du er sent,
av Grangs Solskinnsregiment!

30.
GRUPPEARBEID, DEL 2

ETTERSPILL:

Harry travet fram og tilbake på sitt generalkontor, som var et utmerket sted å trave på; det hadde ikke andre bruksområder så vidt han kunne se.

Hvordan?

Hvordan?

Hermine skulle ikke ha vunnet den krigen! Ikke på sitt første forsøk, ikke når hun ikke på noen måte var en voldelig natur; det å automatisk bli en stor militærkommandant på toppen av alt annet var for mye, selv for *henne*.

Hadde hun lest om taktikken i ei bok om militærhistorie? Men det hadde ikke vært bare den ene taktikken, hun hadde plassert troppene sine perfekt for å blokkere retrettmuligheter, soldatene hennes hadde vært bedre koordinert enn hans *og* Dracos …

Hadde professor Krengle brutt løftet om å ikke hjelpe henne? Hadde han gitt henne dagboka til general Tacticus eller noe?

Det var et eller annet Harry hadde oversett her, noe svært viktig, og tankene hans sirklet rundt dette om og om igjen, og han kunne fremdeles ikke finne det.

Til slutt sukket Harry. Han kom ingen vei på denne måten, og han var nødt til å gå og lære seg den der borhammerheksingen fra Hermine eller noen andre før neste kamp – professor Krengle hadde forklart Harry, med en stemme som inneholdt morskap, men også en skarp advarsel, at 'ingen magiske gjenstander utenom de jeg gir dere' inkluderte gompeteknologi uansett hvor mye det *ikke var magi*. Pluss at Harry også måtte finne ut hvordan han skulle ta ned herr Gurgel neste gang …

Slag utløste en haug krenglepoeng hvis du var general, og Harry måtte få opp farta hvis han ønsket å vinne professor Krengles juleønske.

*
*

I sitt private rom hos Smygard stirret Draco Malfang ut i lufta, som om veggen foran pulten hans var den mest fascinerende overflaten i verden.

Hvordan?

Hvordan?

Da han tenkte tilbake på det hadde det vært en ganske åpenbar form for ide når man først var innenfor sjangeren for snedige plott, men Grang var ikke *ment* å være snedig! Hun hadde vært altfor mye av en håsblåsing til å bruke en enkeltslagheksing! Hadde professor Krengle gitt henne råd på tross av løftet sitt, eller …

Og så gjorde Draco til slutt det han burde ha gjort mye tidligere.

Det han burde ha gjort etter første gang han møtte Grang.

Det Harry Potter hadde *sagt* at han skulle gjøre, *trent ham opp* til å gjøre, og allikevel hadde Harry også advart Draco om at det ville ta tid for hjernen hans å innse at metodene kunne brukes i det virkelige liv, og Draco hadde ikke *forstått* det fram til i dag. Han kunne ha unngått hver eneste av feilene han hadde gjort hvis han bare *brukte* de tingene Harry allerede hadde *fortalt* ham –

Draco sa høyt, «Jeg legger merke til at jeg er forvirret.»

Din styrke som rasjonalist er din evne til å bli mer forvirret av fiksjon enn av virkelighet …

Draco var forvirret.

Derfor var noe han trodde på, fiksjon.

Grang skulle ikke ha vært i stand til å gjøre alt det der.

Derfor hadde hun sannsynligvis ikke gjort det.

Jeg lover å ikke gi general Grang noen hjelp på noen som helst måte som dere to ikke vet om.

Skrekkslagen innså han plutselig noe, feide vekk papirer, jaktet gjennom rotet på pulten helt til han fant det.

Og der var det.

Klart og tydelig på lista over folk og utstyr som var fordelt til hver av de tre armeene.

Forbannet være professor Krengle!

Draco hadde *lest* det, men han hadde allikevel ikke *sett* det –

* * *

Ettermiddagssola skinte lystig inn i kontoret til Solskinnsregimentet, og lyste opp general Grang i stolen sin som om hun glødet med en gyllen aura.

«Hvor lang tid tror du Malfang vil bruke på å forstå sammenhengen?» sa general Grang.

«Ikke lenge,» sa oberst Blaise Zabini. «Kanskje han har gjort det allerede. Hvor lang tid vil Potter bruke på å finne det ut?»

«En evighet,» sa general Grang, «med mindre Malfang forteller ham det, eller en av hans egne soldater skjønner det. Harry Potter tenker rett og slett ikke på den måten.»

«Virkelig?» sa kaptein Ernst Maltmann og tittet opp fra et av hjørnebordene der han ble knust i sjakk av kaptein Ronny Wiltersen. (De hadde naturligvis satt alle stolene inn i

rommet igjen etter at Malfang hadde forlatt det.) «Jeg mener, det virker jo temmelig åpenbart for min del. Hvem ville forsøke å finne fram til alle ideene helt på egen hånd?»

«Harry,» sa Hermine, på nøyaktig samme tidspunkt som Zabini sa «Malfang.»

«Malfang tror at han er mye bedre enn alle andre,» sa Zabini.

«Og Harry … *ser* ikke egentlig de fleste andre mennesker på den måten,» sa Hermine.

Det var faktisk litt trist, på en måte. Harry hadde vokst opp svært, svært alene. Det var ikke det at han gikk rundt og bokstavelig talt tenkte at bare genier hadde rett til å eksistere. Det ville rett og slett ikke *falle ham inn* at noen i Hermines arme utenom Hermine kunne ha noen gode ideer.

«Uansett,» sa Hermine. «Kaptein Goldstein og kaptein Wiltersen, dere har i oppgave å tenke opp strategiske ideer for vårt neste slag. Kaptein Maltmann og kaptein Susanne – beklager, jeg mener Maltmann og Beining – forsøk å komme opp med noen taktikker vi kan bruke, og også hva slags trening vi burde prøve. Åh, og gratulerer med din marsjsang, kaptein Goldstein, jeg tror det var et stort pluss for troppsånden.»

«Hva skal du gjøre?» sa Susanne. «Og oberst Zabini?»

Hermine reiste seg fra stolen og strakk på seg. «Jeg skal forsøke å finne ut hva Harry Potter tenker, og oberst Zabini skal forsøke å finne ut hva Draco Malfang kan tenkes å gjøre, og vi to kommer tilbake til dere når vi har funnet ut noe. Jeg tror jeg skal spasere litt mens jeg tenker. Zabini, lyst til å slå følge?»

«Ja, general,» sa Zabini stivt.

Det hadde ikke vært ment som en ordre. Hermine sukket litt for seg selv. Det kom til å ta tid å venne seg til dette, og selv om Zabinis første ide definitivt hadde fungert, så var hun ikke *helt* sikker på at professor Krengles, sitat, miks av positive og negative incentiver, sitat slutt, ville være tilstrekkelig til å holde smygardingen helt på hennes side fram til desember da forrædere ville bli tillatt for første gang.

Hun hadde fremdeles ingen ide om hva hun ville gjøre med professor Krengles juleønske heller. Kanskje hun bare skulle spørre Amanda om det var noe hun hadde lyst på, når den tida kom.

31.
Mellomspill: Personlig økonomi

«Men rektor,» argumenterte Harry, og noe av desperasjonen lakk ut i stemmen hans, «det å la alle mine verdier ligge i et udiversifisert hvelv fullt av gullmynter – det er galskap, rektor! Det er som om, jeg vet ikke, som å gjøre transfigurasjonseksperimenter uten å først avklare det med en anerkjent autoritet! Man gjør rett og slett ikke sånn med penger!»

Fra det rynkede fjeset til den gamle trollmannen – under en festlig feriehatt som lignet en katastrofal bilkollisjon mellom biler av grønt og rødt tøy – tittet et trist og alvorlig ansikt ut på Harry.

«Jeg beklager, Harry,» sa Humlesnurr, «og jeg ber om unnskyldning, men det å tillate at du får full kontroll over dine egne finanser ville gi deg altfor mye frihet.»

Harrys munn åpnet seg, og ingen lyd kom ut. Han var, bokstavelig talt, målløs.

«Jeg vil godta at du tar ut fem galleoner til julepresanger,» sa Humlesnurr, «som er mer enn gutt på din alder burde bruke, men det utgjør ingen trussel, slik jeg vurderer det –»

«*Jeg kan ikke tro at du sa akkurat det!*» buste det ut fra Harrys munn. «Du *innrømmer* at du er såpass manipulativ?»

«Manipulativ?» sa den gamle trollmannen, med antydning til et smil. «Nei, manipulativt ville være hvis jeg *ikke* innrømmet det, eller hvis jeg hadde noe dypere motiv bak det åpenbare. Dette er temmelig enkle greier, Harry. Du er fremdeles ikke klar til å delta i spillet, og det ville være dumskap å gi deg tilgang til tusenvis av galleoner som du kan bruke til å skape forstyrrelser på spillebrettet.»

*
*

Den muntre travelheten i Diagonallmenningen hadde økt hundre ganger og doblet seg igjen da julen nærmet seg, med alle butikker drapert med briljante trollmannskunster som blinket og glitret som om selve julegleden holdt på å forbrenne uten kontroll og gjøre hele området om til et lystig høytidskrater. Gatene var så fullpakkede med hekser og trollmenn i feststemte og *synlige* klær at øynene dine ble angrepet omtrent like hardt som ørene; og det var klart, etter den forvirrende variasjonen av handlende å dømme, at Diagonallmenningen ble ansett som en internasjonal attraksjon. Det var hekser kledd i

store tøystykker som mumier i håndklær, og trollmenn i formelle flosshatter og badekåper, og små barn så vidt over spedbarnsalder som var dekorert med lys som skinte nesten like klart som butikkene selv, mens foreldrene leide dem gjennom dette magiske vidunderland og lot dem hyle av hjertens lyst. Det var jul med din glede og barnlige lyst.

Og midt i alt lyset og all munterheten, et anstrøk av sorteste natt; en kald, mørk atmosfære som ryddet vei noen få, dyrebare meter selv midt i all ståheien.

«Nei,» sa professor Krengle med et uttrykk av bitter frastøtelse, som om han nettopp hadde satt tennene i mat som ikke bare smakte forferdelig, men også var moralsk forkastelig. Det var den typen ansiktsuttrykk en vanlig person kunne tenkes å få etter å ha startet på en kjøttpai, bare for å finne ut at den var råtten og dessuten laget av kattunger.

«Åh, kom *igjen,*» sa Harry. «Du må da ha *noen* ideer.»

«Herr Potter,» sa professor Krengle, og leppene formet en meget tynn linje, «jeg gikk med på å være din voksne verge på denne ekspedisjonen. Jeg gikk ikke med på å gi deg råd angående valg av presanger. Jeg *gjør* ikke jul, herr Potter.»

«Hva med Newtonsmesse?» sa Harry muntert. «Isaac Newton *ble* faktisk født 25. desember, til forskjell fra enkelte andre historiske personer jeg kunne ha nevnt.»

Dette gjorde ikke inntrykk på professor Krengle.

«Hør her,» sa Harry, «jeg beklager, men jeg er nødt til å gjøre *noe* spesielt for Fred og Frank og jeg har null peiling på hva jeg egentlig kan velge mellom.»

Professor Krengle lagde en tankefull nynnende lyd. «Du kunne spørre hvilket familiemedlem de mislikte mest, og så finne en leiemorder. Jeg kjenner noen fra en bestemt eksilregjering som er særdeles kompetent, og han ville kunne gi deg kvantumsrabatt på flere Wiltersener.»

«*Denne* julen,» sa Harry med sin aller dypeste stemme, «gi dine venner … *døden* i gave.»

Det fikk professor Krengle til å smile. Det gikk helt opp til øynene hans.

«Vel,» sa Harry, «i det minste foreslo du ikke at jeg skulle kjøpe en rotte til dem som kjæledyr –» Harrys munn klappet igjen, og han angret på ordene omtrent så snart som de hadde forlatt munnen hans.

«Unnskyld meg?» sa professor Krengle.

«Ingenting,» sa Harry med en gang, «lang og teit historie.» Og det å fortelle den virket feil, på en måte, kanskje fordi Harry var redd for at professor Krengle ville ha ledd selv om Rulle Wiltersen *ikke* hadde blitt frisk og alt hadde gått bra …

Og hvor hadde professor Krengle *vært* hvis han ikke hadde hørt den historien? Harry hadde fått inntrykk av at alle i det magiske Storbritannia kjente til den.

«Men hør nå,» sa Harry, «jeg prøver å *styrke deres lojalitet til meg,* skjønner du? Å gjøre tvillingene til mine håndlangere? Som det heter i ordtaket: En venn er ikke en du bruker en gang og så kaster ham vekk; en venn er en du bruker på nytt og på nytt. Fred og Frank er to av de aller nyttigste vennene jeg har på Galtvort, professor Krengle, og jeg

planlegger å bruke dem på nytt og på nytt. Så hvis du kan hjelpe meg å være litt Smygard her, og foreslå noe som de ville bli *svært* takknemlige for …» sa Harry, og etterlot seg en åpen invitt.

Man måtte selge inn slike ting på rett måte.

De gikk et godt stykke før professor Krengle snakket igjen, med en stemme som formelig dryppet av avsmak. «Wiltersen-tvillingene har brukte tryllestaver, herr Potter. De ville bli minnet på din generøsitet med hver formel de kaster.»

Harry klappet hendene sammen i ufrivillig glede. Bare putt pengene på konto hos Olivander, og gi herr Olivander beskjed om å aldri gi pengene tilbake – nei, enda bedre; å sende det til Lucifus Malfang hvis Wiltersen-tvillingene ikke møtte opp før starten av deres neste skoleår. «Det er *genialt,* professor!»

Professor Krengle så ikke ut til å sette pris på komplimentet. «Jeg antar at jeg kan tolerere julen sett på *den* måten, herr Potter, skjønt bare så vidt.» Så smilte han lett. «Det vil naturligvis koste deg fjorten galleoner, og du har bare fem.»

«*Fem* galleoner,» sa Harry, heller snurt. «Jeg tror ikke rektor forstår seg på meg i det hele tatt.»

«Jeg tror,» sa professor Krengle, «at det rett og slett ikke falt ham inn å frykte for konsekvensene hvis du skulle begynne å konsentrere dine evner rundt det å få tak i penger. Skjønt det var lurt av deg å tape, istedenfor å komme med en utilslørt trussel. Av nysgjerrighet, herr Potter, hva *ville* du ha gjort hvis jeg ikke hadde snudd meg bort i kjedsomhet mens du, i barnslig trass, telte opp fjong til en verdi av fem galleoner?»

«Vel, det enkleste ville ha vært å låne penger av Draco Malfang,» sa Harry.

Professor Krengle klukket kort. «Ærlig talt, herr Potter.»

Aha, jeg noterer det. «Sannsynligvis ville jeg gjort et par kjendisopptredener. Jeg ville ikke prøvd meg på noe økonomisk forstyrrende bare for å få litt lommepenger.» Harry hadde sjekket, og han *ville* få tillatelse til å beholde tidsvenderen når han dro hjem i juleferien, slik at søvnsyklusen hans ikke begynte å rotere. Men på den annen side var det *også* mulig at noen holdt utkikk etter magiske spekulanter. Gull og sølv-trikset ville kreve innsats på gompesiden, og startkapital, og gnomene ville muligens bli mistenksomme etter den første syklusen. Og det å starte en ordentlig bank ville være *masse* arbeid … Harry hadde ikke *helt* kommet fram til en metode for å bli rik som var rask *og* garantert effektiv *og* trygg, så han hadde vært veldig glad da det viste seg at professor Krengle hadde vært så lett å lure.

«Jeg håper at du får de fem galleonene til å vare lenge, siden du telte dem så grundig,» sa professor Krengle. «Jeg tviler på at rektor vil være noe særlig ivrig etter å betro hvelvnøkkelen din til meg en gang nummer to, når han først finner ut at jeg har blitt narret.»

«Jeg er sikker på at du gjorde ditt beste,» sa Harry i dyp takknemlighet.

«Trenger du hjelp til å finne et trygt sted å oppbevare alle de fjongene, herr Potter?»

«Vel, på en måte,» sa Harry. «Vet du om noen gode investeringsmuligheter, professor Krengle?»

Og de to fortsatte sin vandring, i sin lille sfære av stillhet og isolasjon, gjennom den strålende og travle mengden; og hvis du så nøye etter ville du se at i deres fotspor visnet julebuketter, blomster døde, og barneleker som spilte muntre klokker endret seg til dypere og mer illevarslende toner.

Harry *la* merke til det, men han sa ikke noe, bare smilte lett for seg selv.

Alle hadde sin egen måte å feire høytidene på, og julebukken, som fra gammelt av hadde hatt en viss ondskap, var like mye en del av julen som det julenissen var.

32.
Koordineringsproblemer, del 1

Den skrekkinngytende biten var hvor raskt hele greia hadde spunnet ut av kontroll.

«Albus,» sa Minerva, og prøvde ikke en gang å holde bekymringen vekk fra stemmen da de kom inn i Storhallen, «noe må gjøres.»

Atmosfæren på Galtvort før juletid var vanligvis lys og munter. Storhallen var allerede dekorert i grønt og rødt, etter en smygarding og en griffing som hadde giftet seg ved juletider og blitt et symbol på vennskap som krysset hus og allianser; en tradisjon omtrent like gammel som Galtvort selv, og som til og med hadde spredt seg videre til gompeland.

Nå kastet derimot elever som spiste middag nervøse blikk over skulderen, eller sendte giftige blikk mot andre bord. Ved noen bord kunne det høres opphetet diskusjon. Man kunne ha beskrevet atmosfæren som *anspent*, kanskje, men uttrykket som dukket opp i Minervas hode var snarere *forsiktighet av femte grad*.

Ta en skole, del det inn i fire hus …

Nå, for hvert klassetrinn, legg til tre armeer i kamp.

Og korpsånden hos Drage, Solskinn og Kaos hadde spredt seg videre enn bare til første klassetrinn; de hadde blitt armeene for dem som ikke hadde en arme. Elever hadde på seg overarmsbånd med ildmerke, eller smilet, eller den reiste hånda, og de hekset hverandre i korridorene. Alle de tre generalene fra første klasse hadde bedt dem om å holde opp – selv Draco Malfang hadde hørt på hva hun hadde å si og så nikket alvorlig – men deres antatte fans hadde ikke hørt på dem.

Humlesnurr stirret ut over bordene med et fraværende blikk. «*I hver by*,» siterte den gamle trollmannen bløtt, «*var befolkningen for lenge siden delt inn i blå og grønne fraksjoner … Og de slåss mot sine motstandere uten å vite hvorfor de satte seg selv i fare … Så det vokser fram i dem en fiendtlighet mot deres medborgere som ikke har noen grunn; og den slutter ikke, og forsvinner ikke, for den gir verken plass til ekteskapets bånd eller slektskap eller vennskap, og det forholder seg likeens selv om de med forskjellige meninger om disse fargene er brødre eller annen slekt. Jeg, for min del, er ikke i stand til å kalle dette annet enn en sykdom i sjelen …*»

«Jeg beklager,» sa Minerva, «jeg kan ikke –»

«Procopius,» sa Humlesnurr. «De tok kappløp med hest og vogn svært seriøst i det romerske imperiet. Ja, Minerva, jeg er enig i at noe må gjøres.»

«Snart,» sa Minerva og senket stemmen enda et hakk. «Albus, jeg tror det må gjøres før lørdag.»

På søndag ville de fleste elever forlate Galtvort for å tilbringe julen sammen med sine familier; og lørdag var det duket for den siste kampen for de tre armeene i første klasse som ville avgjøre utdelingen av professor Krengles tre ganger forbannede juleønske.

Humlesnurr tittet over mot henne og studerte henne alvorlig. «Du frykter at eksplosjonen vil komme da, og at noen vil bli skadet.»

Minerva nikket.

«Og at professor Krengle vil få skylden.»

Minerva nikket igjen, med stramt ansikt. Hun hadde for lenge siden fått innsikt i måten forsvarslærere fikk avskjed på. «Albus,» sa Minerva, «vi kan ikke miste professor Krengle nå, vi *kan ikke!* Hvis han bare blir værende ut januar vil våre femteklassinger bestå sine UGLEr, hvis han holder ut gjennom mars vil våre sjuendeklassinger bestå sine ØGLEr; han bøter på mange års vanskjøtsel på få måneder, en hel generasjon vil vokse opp og være i stand til å forsvare seg selv på tross av Den mørke herrens forbannelse – du må stoppe slaget, Albus! Forby armeene nå!»

«Jeg er ikke sikker på at forsvarslæreren vår ville bli spesielt glad for det,» sa Humlesnurr og tittet over mot lærerbordet der Krengle siklet ned i suppen sin. «Han gir inntrykk av å ha sterk tilknytning til armeene sine, skjønt da jeg gikk med på det trodde jeg det ville være fire stykker per årstrinn.» Den gamle trollmannen sukket. «En smart mann, sannsynligvis med de beste intensjoner; men muligens ikke smart nok, er jeg redd. Og å forby armeene kan også komme til å utløse eksplosjonen.»

«Ja, men, Albus, hva vil du *gjøre*, da?»

Den gamle trollmannen sendte henne et godhjertet smil. «Jeg skal naturligvis legge slu planer og sette i verk plott. Det er den nye moten her på Galtvort.»

Og så hadde de kommet for nærme lærerbordet til at Minerva kunne si noe mer om emnet.

*
*

Den skrekkinngytende biten var hvor raskt hele greia hadde spunnet ut av kontroll.

Den første kampen i desember hadde … skapt en del rot, etter det Draco hadde hørt.

Den andre kampen hadde vært *tilbakestående.*

Og den neste kom til å bli *verre*, med mindre de tre sammen lyktes i sitt siste desperate forsøk på å stoppe den.

«Professor Krengle, dette er galskap,» sa Draco nøkternt. «Dette er ikke Smygard lenger, det er bare …» Draco kunne ikke finne ord som passet. Han viftet hjelpeløst med hendene. «Vi kan ikke gjennomføre ordentlige plott når alt det her pågår. I forrige kamp latet en av mine soldater som om han tok livet av seg. Vi har *håsblåsinger* som prøver å legge slu planer, og de tror at de kan det, men det kan de *ikke*. Ting bare skjer helt tilfel-

dig nå, det har ikke noe med å gjøre hvem som er smartest, eller hvilken arme som slåss best, det er …» Han kunne ikke engang beskrive det.

«Jeg er enig med herr Malfang,» sa Grang med tonefallet til en som aldri hadde forestilt seg at hun kunne uttale de ordene. «Det å tillate forrædere fungerer ikke, professor Krengle.»

Draco hadde forsøkt å forby samtlige i armeen utenom ham selv å pønske ut snedige komplotter, og det hadde bare drevet konspirasjonene under overflaten; ingen ønsket å bli holdt utenfor når soldatene i de *andre* armeene fikk lov til å konspirere. Etter å ha tapt siste kamp på en heller miserabel måte, hadde han til slutt gitt seg og opphevet bestemmelsen; men på det tidspunktet hadde soldatene hans allerede begynt å sette sine egne planer i verk uten noen form for sentral koordinering.

Etter å ha blitt fortalt om alle planene, eller det hans soldater hevdet var planene deres, hadde Draco forsøkt å tegne opp en plan som kunne vinne den siste kampen. Den hadde forutsatt at betydelig flere enn tre forskjellige ting gikk som det skulle, og Draco hadde brukt *Tafyrio* på papiret og *Rydderuskus* for å bli kvitt asken, fordi hvis far hadde sett denne planen ville han bli gjort arveløs.

Professor Krengles øyelokk var halvlukkede og ansiktet støttet seg i hendene der han lente seg forover pulten. «Og du, herr Potter?» sa forsvarslæreren. «Er du også enig?»

«Alt vi trenger å gjøre for å starte en verdenskrig er å skyte Franz Ferdinand,» sa Harry. «Det har blitt det komplette kaos. Jeg støtter det helhjertet.»

«*Harry!*» sa Draco, fullstendig sjokkert.

Han innså ikke engang før et sekund senere at han hadde sagt det på nøyaktig samme tidspunkt, og med nøyaktig den samme indignerte tonen, som Grang.

Grang skjøt ham et overrasket blikk, og Draco gjorde seg flid med å holde ansiktet nøytralt. *Oops.*

«Det stemmer!» sa Harry. «Jeg forråder dere! Begge to! Igjen! Ha, ha!»

Professor Krengle smilte tynt, skjønt øynene var fremdeles halvlukket. «Og hva skyldes det, herr Potter?»

«Fordi jeg tror jeg kan hanskes med kaos bedre enn frøken Grang og herr Malfang,» sa forræderen. «Krigen vår er et nullsumspill, og det spiller ingen rolle om det er lett eller vanskelig isolert sett, bare hvem som gjør det bedre eller dårligere.»

Harry Potter lærte altfor fort.

Professor Krengles øyne beveget seg under øyenlokkene for å iaktta Draco, og så Grang. «Når sant skal sies, herr Malfang, frøken Grang, så kan jeg ikke leve med meg selv hvis jeg avslutter denne storartede katastrofen før dens klimaks. En av dine soldater har til og med blitt kvadruppelagent.»

«*Kvadruppel?*» sa Grang. «Men det er bare tre sider i denne krigen!»

«Ja,» sa professor Krengle, «det skulle man jo tro. Jeg er ikke sikker på om det noensinne i historien har eksistert en kvadruppelagent før, eller noen arme med så høy andel

av virkelige forrædere og folk som later som. Vi utforsker nytt område, frøken Grang, og vi kan ikke snu nå.»

Draco forlot forsvarslærerens kontor mens tennene gned hardt mot hverandre, og Grang så enda mer irritert ut ved siden av ham.

«Jeg kan ikke tro at du gjorde det der, Harry!» sa Grang.

«Beklager,» sa Harry, uten å høres ut som om han var det minste lei seg, og leppene krøllet seg i et lystig og ondt glis. «Husk, Hermine, det *er* bare en lek, og hvorfor skulle generaler som oss være de eneste som får lov til å konspirere? Og dessuten, hva har dere to tenkt til å gjøre med det? Slå dere sammen mot meg?»

Draco vekslet blikk med Grang, og visste at hans ansikt var like lukket som hennes. Harry hadde stolt på, mer og mer åpent og hoverende, at Draco ville nekte å samarbeide med ei grumsejente; og Draco begynte å bli *sykt lei* av å få det brukt mot seg. Hvis dette fortsatte stort lenger *kom han til* å alliere seg med Grang bare for å knuse Harry Potter, så fikk vi se hvor godt den sønnen av en grums likte *det.*

*
*

Den skrekkinngytende biten var hvor raskt hele greia hadde spunnet ut av kontroll.

Hermine stirret på pergamentet Zabini hadde gitt henne, og følte seg ytterst og fullstendig hjelpeløs.

Det var navn, og linjer som forbandt navnene med andre navn, og noen av linjene hadde forskjellige farger, og …

«Si meg,» sa general Grang, «er det noen i armeen min som *ikke* er en spion?»

De to var ikke på kontoret, men i et annet, tomt klasserom, og de var alene; fordi, hadde oberst Zabini sagt, det var nå nærmest helt sikkert at minst en av kapteinene var en forræder. Sannsynligvis kaptein Goldstein, men Zabini var ikke helt sikker.

Spørsmålet hennes hadde framkalt et ironisk smil på den unge smygardingens ansikt. Blaise Zabini virket alltid som om han foraktet henne litt, men ikke som at han aktivt mislikte henne; ikke noe i nærheten av måten han hånet Draco Malfang på, eller uviljen han hadde utviklet mot Harry Potter. Først hadde hun bekymret seg for at Zabini skulle forråde henne, men gutten virket desperat etter å vise at de to andre generalene ikke var noe bedre enn ham; og Hermine tenkte at enskjønt Zabini med glede ville forråde henne til hvem som helst *annen*, ville han aldri la Malfang eller Harry vinne.

«De fleste av soldatene dine *er* fremdeles lojale mot deg, det er jeg temmelig sikker på,» sa Zabini. «Det er bare det at ingen har lyst til å gå glipp av moroa.» Det foraktelige uttrykket på smygardingens ansikt gjorde det tydelig hva han tenkte om folk som ikke tok komplotter seriøst. «Så de tror at de kan være dobbeltagenter og i hemmelighet jobbe for vår side mens de later som om de forråder oss.»

«Og det vil sikkert også gjelde for folk i de *andre* armeene som sier at de vil være spioner for *oss*,» sa Hermine forsiktig.

Den unge smygardingen trakk på skuldrene. «Jeg tror jeg klarte greit å finne ut hvem som virkelig ønsket å sladre på Malfang. Mens jeg er ikke sikker på at *noen* virkelig ønsker å spionere på Potter for deg. Men Nokk vil garantert forråde Potter til Malfang, og siden jeg fikk Dolohov til å ta kontakt med ham, tilsynelatende på vegne av Malfang, og Dolohov rapporterer til oss, så er det omtrent like bra –»

Hermine lukket øynene et øyeblikk. «Vi kommer til å tape, ikke sant?»

«Hør her,» sa Zabini tålmodig, «Akkurat nå har du ledelsen i antall krenglepoeng. Det eneste vi trenger å gjøre er å ikke tape denne siste kampen *fullstendig*, og så vil du ha nok krenglepoeng til å vinne juleønsket.»

Professor Krengle hadde annonsert at det siste slaget ville bruke et formelt poeng-system, som han hadde blitt bedt om å gjøre for å unngå beskyldninger i etterkant. Hver gang du skjøt noen, ville din armes general få to krenglepoeng. En gongong ville drønne gjennom kampområdet (foreløpig visste de ikke hvor de kom til å slåss, skjønt Hermine håpet på skogen igjen, der Solskinn gjorde det bra) og tonehøyden ville angi hvilken arme som hadde vunnet poengene. Og hvis noen latet som om de ble truffet, så ville gongongen kime uansett; og et dobbelt gongong-slag ville komme noe senere for å gi beskjed om annullering. Og hvis du påkalte en armes navn, ropte «For Solskinn!» eller «For Kaos!» eller «For Dragene!», så byttet den din tilhørighet om til den armeen.

Selv Hermine hadde vært i stand til å se svakheten i *den* regelen. Men professor Krengle hadde videre annonsert at hvis du opprinnelig hadde tilhørt Solskinn, så kunne ingen skyte deg i navnet til Solskinn – eller, det vil si, det kunne de, men da ville Solskinn miste et enkelt krenglepoeng, symbolisert med en trippeltone fra gongongen. Dette ville hindre deg i å skyte dine egne soldater for å få poeng; og det gjorde selvmord før fienden fikk deg mindre aktuelt; men du kunne fremdeles skyte spioner hvis du måtte.

Akkurat nå hadde Hermine to hundre og førtifire krenglepoeng, og Malfang hadde to hundre og nitten, og Harry hadde to hundre og tjueen; og det var tjuefire soldater i hver arme.

«Så vi slåss forsiktig,» sa Hermine, «og prøver bare å ikke tape for mye.»

«Nei,» sa Zabini. Den unge smygardingens ansikt var alvorlig nå. «Problemet er at Malfang og Potter begge vet at deres eneste måte å vinne på er å slå seg sammen og knuse oss, og så gjøre opp seg imellom etterpå. Derfor synes jeg vi skal gjøre som følger, nemlig –»

Hermine forlot klasserommet lettere omtåket. Zabinis plan hadde ikke vært den åpenbare; den hadde vært merkelig og komplisert, med flere lag; den sorten ting hun ville forvente at Harry skulle komme med, ikke Zabini. Det føltes faktisk helt feil at hun skulle være i stand til å *forstå* en plan som det. Unge jenter burde ikke forstå slike planer.

Hatten ville ha valgt henne til Smygard hvis den hadde sett at hun kunne forstå slike planer …

*
*

Den ærefryktinngytende biten var hvor raskt han hadde klart å eskalere kaoset da han først begynte å gjøre det med vilje.

Harry satt på kontoret sitt; han hadde blitt autorisert til å bestille møbler fra husnissene, så han hadde bestilt en trone, og gardiner i sort og dyprødt mønster. Skarlagenrødt lys likt blod, blandet med skygge, rant ut over gulvet.

En følelse inne i Harry fortalte ham at han endelig var kommet hjem.

Foran ham sto de fire løytnanter av Kaos, hans mest trofaste håndlangere; og en av dem var en forræder.

Slik. Det var slik livet skulle være.

«Vi er samlet,» sa Harry.

«La Kaos herske,» sa de fire løytnantene i kor.

«Luftputebåten min er full av åler,» sa Harry.

«Jeg vil ikke kjøpe denne plata, den har riper,» sa de fire løytnantene i kor.

«Fram kongsmenn! Fram med snipedov!»

«Det virpe-verje hogg og stakk!»

Og med det var formalitetene overstått.

«Hvordan går forvirringen?» sa Harry med tørr hviskende stemme lik keiser Palpatine.

«Det går utmerket, general Kaos,» sa Nilus i den tonen han alltid brukte for militære saker; en tone så dyp at gutten ofte måtte ta en pause for å hoste. Kaosløytnanten var pent kledd i sin svarte skolekutte, med gule kanter for huset Håsblås, og håret var kjemmet i midtskill som vanlig var for oppriktige unge gutter. Harry hadde likt denne selvmotsigelsen bedre enn noen av de andre antrekkene de hadde prøvd. «Våre legionærer har startet opp fem nye komplotter siden i går kveld.»

Harry smilte ondt. «Har noen av dem en mulighet til å fungere?»

«Det tviler jeg på,» sa Nilus av Kaos. «Her er rapporten.»

«Ypperlig,» sa Harry, og framførte en isnende latter idet han tok pergamentet fra Nilus' hånd, og prøvde å få det til å høres ut som om han hostet støv. Det brakte totalt antall komplotter opp til seksti.

La Draco bare *prøve* å takle det. La ham *prøve.*

Og når det gjaldt Blaise Zabini …

Harry lo igjen, og denne gangen krevde det ikke engang anstrengelse for å få det til å høres ondt ut. Han måtte virkelig se til å få lånt noens kjæle-katapard til stabsmøtene, så han hadde en katt han kunne ha på fanget og klappe mens han gjorde dette.

«Kæn Leggion' stoppe å lage komplotter nå?» sa Finnimann av Kaos. «Je mene, har vi itte nok som det er –»

«Nei,» svarte Harry flatt. «Vi kan *aldri* få nok komplotter.»

Professor Krengle hadde formulert det helt riktig. De utforsket grensene nå, og utvidet dem kanskje mer enn de noensinne hadde blitt utvidet; og Harry hadde ikke klart å leve med seg selv hvis han stoppet nå.

Det banket på døra.

«Det burde være Dragegeneralen,» sa Harry, og smilte med ond forutseenhet. «Han ankommer, akkurat slik jeg forventet. Vennligst vis ham inn og dere selv ut.»

Og de fire løytnantene av Kaos subbet ut og kastet mørke blikk på Draco idet fiendegeneralen kom inn i Harrys hemmelige hi.

Hvis han ikke fikk lov til å gjøre slik som dette når han ble eldre, hadde Harry tenkt å forbli elleve år resten av livet.

*
*

Sola dryppet gjennom de røde gardinene og sendte stråler av blod som danset over gulvet fra bakenfor Harry Potters polstrede stol i voksenstørrelse, som han hadde dekket i gull- og sølvglitter og insisterte på å referere til som tronen sin.

(Draco begynte å føle seg langt mer sikker på at han hadde gjort rett i å bestemme seg for å rive ned Harry Potter før han kunne ta over verden. Draco kunne ikke engang *forestille seg* hvordan det ville være å leve under hans herredømme.)

«God aften, Dragegeneral,» sa Harry Potter med en kjølig hvisking. «Du har ankommet, slik jeg forventet.»

Dette var ikke spesielt overraskende, når man tok i betraktning at Draco og Harry hadde avtalt møtetidspunkt tidligere.

Og det var ikke aften, men Draco hadde lært at det var bedre å ikke si noe.

«General Potter,» sa Draco med så mye verdighet han klarte, «du vet at våre to armeer er nødt til å samarbeide hvis *en* av oss skal klare å vinne professor Krengles ønske, ikke sant?»

«Ssssssstemmer,» hvislet Harry som om han var en ormmunn. «Vi må samarbeide for å ødelegge Solskinn, og kun da kan vi slåss mellom oss. Men hvis en av oss forråder den andre tidligere, så kunne den ene få en fordel i den senere kampen. Og Solskinnsgeneralen, som vet alt dette, vil forsøke å lure hver av oss til å tro at den andre har forrådt

dem. Og du og jeg, som vet dette, vil være fristet til å forråde den andre og late som om det er Grangs taskenspilleri. Og Grang vet *dette* også.»

Draco nikket. Så langt var alt helt selvsagt. «Og … begge ønsker *bare* å vinne, og det er ingen andre som vil straffe noen av oss hvis vi hopper av …»

«Nemlig,» sa Harry Potter, og nå ble ansiktet hans alvorlig. «Vi står overfor et *virkelig* Fangedilemma.»

Fangedilemmaet, slik Harry hadde lært det bort, gikk slik: To fanger var innelåst i separate celler. Det fantes bevis mot begge fangene, tilstrekkelig for en fengselsdom på to år hver. Hver fange kunne velge å *hoppe av*, å forråde den andre, vitne mot dem i retten; og dette ville redusere deres egen straff med ett år, men gi to ekstra år til den andre. Eller en fange kunne *samarbeide*, forholde seg stille. Så hvis begge fangene hoppet av, og hver av dem vitnet mot den andre, så ville de få tre år hver; hvis begge samarbeidet, altså ikke sa noen ting, så ville de få to år hver; men hvis en hoppet av og den andre samarbeidet, så ville avhopperen få ett år og den andre ville få en dom på fire år.

Og begge fangene måtte ta dette valget uten å vite om den andre fangens valg; og ingen av dem ville få muligheten til å endre valget sitt i etterkant.

Draco hadde bemerket at hvis disse to fangene hadde vært dødsetere under trollmannskrigen, så ville Den mørke herren drept alle forrædere.

Harry nikket, og sa at det var *en* måte å løse Fangedilemmaet på – og faktisk ville begge dødseterne *ønske* at det var en mørk herre, akkurat på grunn av dette.

(Her hadde Draco bedt Harry om å stoppe og la ham tenke over dette før de fortsatte. Det hadde forklart *en hel del* av grunnen til at far og vennene hans hadde gått med på å tjene under en mørk herre som ofte behandlet dem dårlig …)

Faktisk, hadde Harry sagt, så var dette mer eller mindre hele grunnen til at folk hadde regjeringer – *du* hadde kanskje klart deg bedre hvis du stjal fra noen andre, akkurat slik hver enkelt fange ville få et bedre utfall hvis de hoppet av i Fangedilemmaet. Men hvis *alle* tenkte på denne måten, så ville landet kastes ut i kaos og alle ville få det verre, slik det ville skje hvis begge fangene hoppet av. Så folk lot seg bli styrt av en regjering, akkurat slik dødseterne hadde latt seg bli regjert av Den mørke herren.

(Draco hadde bedt Harry om å stoppe igjen. Draco hadde alltid tatt det for gitt at ambisiøse trollmenn plasserte seg i maktposisjoner fordi de ønsket å herske, og folk lot seg bli hersket over fordi de var redde, små håsblåsinger. Og da han tenkte igjennom dette virket det fremdeles sant; skjønt Harrys perspektiv var fascinerende selv om det var feil.)

Men, hadde Harry fortsatt etterpå, redselen for at en tredjepart skulle straffe deg var ikke den *eneste* mulige grunnen til å samarbeide i Fangedilemmaet.

La oss si, sa Harry, at du spilte dette spillet mot en magisk produsert identisk kopi av deg selv.

Draco hadde sagt at hvis det var to Draco-er, så ville selvsagt ingen av Draco-ene ønsket at noe vondt skulle skje med den andre; for ikke å snakke om at ingen Malfang ville la seg selv bli kjent som en forræder.

Harry hadde nikket igjen, og sagt at dette var *nok en* løsning på Fangedilemmaet – folk kunne tenkes å samarbeide fordi de brydde seg om hverandre, eller fordi de hadde æresfølelse, eller fordi de ønsket å ta vare på ryktet sitt. Det var faktisk, hadde Harry sagt, ganske vanskelig å konstruere et *ekte* Fangedilemma – i det virkelige livet brydde vanligvis folk seg om den andre, eller sin æresfølelse eller sitt rykte eller en mørk herres straff eller *et eller annet* utenom fengselsstraffen. Men la oss si at kopien hadde vært av noen som var *komplett* egoistisk –

(Petrea Parkasen var eksempelet de hadde brukt)

– slik at hver Petrea bare brydde seg om hva som skjedde med *henne* og ikke med den andre Petrea.

Gitt at dette var alt Petrea brydde seg om … og det ikke var noen mørk herre … og Petrea ikke var bekymret for ryktet sitt … og hun enten ikke hadde æresfølelse eller ikke følte seg tilknyttet til den andre fangen … hva ville *så* være den rasjonelle tingen være for Petrea; å samarbeide eller hoppe av?

Noen mennesker, sa Harry, hevdet at den rasjonelle tingen å gjøre for Petrea var å hoppe av og angi kopien sin, men Harry, pluss en fyr ved navn Douglas Hofstadter, mente at disse menneskene tok feil. Fordi, hadde Harry sagt, hvis Petrea hoppet av – ikke tilfeldig, men etter det som for henne virket som *rasjonelle grunner* – så ville den andre Petrea tenke på nøyaktig samme måte. To identiske kopier ville ikke bestemme seg for forskjellige ting. Så Petrea ville måtte velge mellom en verden der begge Petrea-er samarbeidet, eller en verden der begge Petrea-er hoppet av, og det var bedre for henne hvis begge samarbeidet. Og hvis Harry hadde tenkt at 'rasjonelle' mennesker faktisk hoppet av i Fangedilemmaet, så ville han ikke ha gjort noe for å fremme den typen 'rasjonalitet', fordi et land eller en konspirasjon fullt av 'rasjonelle' mennesker ville oppløse seg i kaos. Du ville fortelle *fiendene dine* om 'rasjonalitet'.

Hvilket hadde *hørt* rimelig ut der og da, men *nå* dukket en annen tanke opp hos Draco, den at …

«*Du* sa,» sa Draco, «at den rasjonelle løsningen på Fangedilemmaet er å samarbeide. Men naturligvis vil *du* gjerne ha meg til å tro det, ikke sant?» Og hvis Draco ble narret til å samarbeide, så ville Harry bare si, *Ha, ha, forrådte deg igjen!* og le av ham om det etterpå.

«Jeg ville aldri ha tullet med opplæringen din,» sa Harry alvorlig. «Men jeg må minne deg på, Draco, at jeg ikke sa at du bare automatisk skulle samarbeide. Ikke i et *virkelig* fangedilemma som dette. Det jeg sa var at når du velger, så burde du ikke tenke at du bare velger for deg selv, *eller* at du velger for alle. Du burde tenke som at du velger for alle mennesker som er *tilstrekkelig lik deg* til at de sannsynligvis gjør det samme mot deg

av de samme grunnene. Og også å velge det som forutsettes av noen som kjenner deg godt nok til å forutsi deg nøyaktig nok, slik at du aldri vil måtte angre på å være rasjonell på grunn av de korrekte forutsigelser som andre mennesker gjør om deg – minn meg på å forklare *Newcomb's problem* til deg en gang senere. Så det spørsmålet du og jeg må spørre, Draco, er dette: er vi like nok til at vi sannsynligvis vil gjøre *samme ting*, hva det nå enn er; ta avgjørelser på omtrent samme måte? Eller kjenner vi hverandre godt nok til å forutsi den andre, slik at *jeg* kan forutsi hvorvidt du kommer til å samarbeide eller hoppe av, og *du* kan forutsi at jeg har bestemt meg for å gjøre det samme som jeg har forutsagt at du kommer til å gjøre, fordi *jeg* vet at du kan forutsi at jeg bestemmer meg for det?

…. Og Draco tenkte automatisk at siden han måtte streve hardt for å forstå bare *halvparten* av det, så var svaret åpenbart 'Nei'.

«Ja,» sa Draco.

Det var en pause.

«Jeg forstår,» sa Harry og hørtes skuffet ut. «Ja, ja. Da antar jeg at vi må finne på noe annet.»

Draco hadde ikke trodd at det kom til å fungere.

Draco og Harry snakket fram og tilbake om saken. Begge hadde tidligere blitt enige om at hva de gjorde på slagmarken *ikke* ville telle som brutte løfter i det virkelige liv – skjønt Draco var litt sint for det Harry hadde gjort inne på professor Krengles kontor, og sa det.

Men hvis de to ikke kunne støtte seg til ære eller vennskap, så *reiste* det et spørsmål om hvordan de kunne få sine armeer til å samarbeide om å banke Solskinn, til tross for alt Grang kunne tenkes å finne på for å få dem til å bli uenige. Professor Krengles regler gjorde det ikke fristende å la Solskinn ta ut den andre armeens soldater – det bare økte lista som du måtte hoppe over selv – men det fristet hver side til å stjele treff istedenfor å oppføre seg som en enhetlig arme ville; eller å skyte noen av den andre sidens soldater i kampens forvirring …

*
*

Hermine gikk tilbake til Ravnklo uten egentlig å se hvor hun gikk, fullt som hodet hennes var av krig og forræderi og andre alders-upassende konsepter; og hun gikk rundt et hjørne og dunket rett inn i en voksen.

«Å, beklager,» sa hun automatisk; og så, helt uten å tenke, «*Iiiiiiiiiik!*»

«Ta det rolig, frøken Grang,» sa det humoristiske smilet, plassert under de glitrende øynene og over sølvskjegget til REKTOREN PÅ GALTVORT. «Du er tilgitt.»

Blikket hennes var hjelpeløst låst til det vennlige ansiktet til den mektigste trollmannen i verden, som også var overmagiarius, som også var grandilokvensibus, som var blitt sinnssyk for mange år siden som et resultat av stresset skapt av det å slåss mot Mørkets herre, og en rekke andre fakta som dukket opp i hodet hennes ett etter ett mens halsen hennes fortsatte å lage små flaue kvekk.

«Sannelig, frøken Grang,» sa Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, «det er ganske heldig at vi støtte på hverandre. Faktisk så undret jeg meg nettopp på hva dere tre tenkte å spørre om hvis dere fikk deres juleønske …»

*
*

Lørdagen grydde lys og klar, med elever som snakket med dempede stemmer, som om det første ropet ville starte eksplosjonen.

Draco hadde håpet at de ville slåss i de øvre nivåene i Galtvort igjen. Professor Krengle hadde sagt at virkelige kamper oftere foregikk i byer enn i skoger; og det å slåss i klasserom og korridorer var ment å simulere dette, med utstrakte bånd for å merke opp tillatte områder. Dragearmeen hadde gjort det bra i de kampene.

Istedenfor, akkurat som Draco hadde fryktet, hadde professor Krengle kommet opp med noe *spesielt* til denne kampen.

Slagmarken var innsjøen ved Galtvort.

Og ikke i båter.

De skulle slåss *under vann.*

Kjempeblekkspruten hadde blitt midlertidig paralysert; heksinger var på plass for å holde snaredraugene unna; professor Krengle hadde snakket med sjøfolket; og alle soldatene hadde fått *eliksirer for undervannshandling* som lot dem puste, se klart, snakke med hverandre, og svømme ikke fullt så raskt som rask gange ved å sparke fra med beina.

En stor sølvsfære hang i senteret av slagmarken, og skinte som en liten undervannsmåne. Den ville hjelpe til med å gi en følelse av retning – i starten. Månen ville sakte minske ettersom kampen varte, og når den var helt mørk ville slaget være over, hvis det ikke hadde skjedd tidligere.

Krig i vann. Du kunne ikke forsvare et område; angripere kunne komme mot deg fra alle retninger, og selv med eliksiren kunne du ikke se veldig langt i mørket i innsjøen. Og hvis du svømte for langt unna kamphandlingene, ville du snart starte å gløde, og bli et lett jaktbytte – vanligvis hvis en arme spredte seg og sprang av gårde istedenfor å slåss, så ville professor Krengle bare erklære dem for overvunnet; men i dag brukte de et poengsystem. Selvsagt hadde du allikevel litt tid *før* du startet å gløde, hvis du ønsket å spille snikmorder.

Dragearmeen hadde blitt satt ned lavt i vannet ved starten av spillet; den fjerne undervannsmånen skinte over dem og langt vekk. Det mørke vannet var for det meste opplyst av *Lumos*-formler, skjønt soldatene hans ville slukke lysene så snart de begynte å manøvrere seg i posisjon. Det var ikke noe poeng i å la fienden se deg før du så dem.

Draco sparket fra et par ganger, hvilket sendte ham til en høyere posisjon der han kunne se ned på området der soldatene hans svevde i vannet.

Samtalene døde vekk omtrent umiddelbart under Dracos iskalde blikk; soldatene så opp på ham med ansiktene tilfredsstillende fylt av redsel og bekymring.

«Hør nøye etter,» sa general Malfang. Stemmen hans kom ut litt lavere og sløret av bobler, *hbør nøybe blettebr*, men lyden bar klart. «Det er bare en måte vi kan vinne dette på. Vi er nødt til å marsjere mot Solskinn sammen med Kaos, og slå Solskinn. *Så* tar vi kampen mot Potter og vinner den. Det *må* skje slik, forstått? Uansett hva annet som skjer, den delen *må* foregå på den måten –»

Og Draco forklarte den planen han og Harry hadde kommet fram til.

Forbløffede blikk ble utvekslet mellom soldatene.

«– og hvis noen av *deres* komplotter kommer i veien for det,» avsluttet Draco, «så, etter at vi har kommet opp fra vannet, så *setter jeg fyr på dere.*»

Det hørtes et nervøst kor av «ja, general».

«Og alle med hemmelige ordre, sørg for å utføre dem *helt nøyaktig.*»

Omtrent halvparten av soldatene hans *nikket åpenlyst*, og Draco noterte seg at disse måtte dø når han overtok verdensherredømmet.

Alle de hemmelige, private ordrene var naturligvis falske, som at en drage ble bedt om å tilby en falsk forræder-stilling til en annen drage, og den andre dragen ble i fortrolighet bedt om å rapportere alt som ble sagt av den første dragen. Draco hadde fortalt hver drage at hele krigen kunne avhenge av denne ene tingen; og han håpet at de forsto at dette var langt viktigere enn eventuelle planer de hadde lagt tidligere. Med litt hell ville dette holde alle idiotene lykkelige, og kanskje til og med avsløre et par spioner, hvis rapportene ikke stemte overens med instruksjonene.

Dracos virkelige plan for å vinne mot Kaos … vel, den var enklere enn den han hadde brent opp, men far ville allikevel ikke ha likt den. Men skjønt han hadde forsøkt hadde Draco ikke vært i stand til å tenke ut noe bedre. Det var et komplott som *aldri* kunne ha virket mot noen andre enn Harry Potter. Faktisk hadde det *vært* Harrys plan opprinnelig, hadde forræderen sagt, skjønt det hadde Draco gjettet uten å bli fortalt det. Draco og forræderen hadde bare modifisert den litt …

*
*

Harry pustet dypt inn, og følte vannet gurgle harmløst i lungene.

De hadde slåss i skogen, og han hadde ikke fått sjansen til å si det.

De hadde slåss i Galtvorts korridorer, og han hadde ikke fått sjansen til å si det.

De hadde slåss i lufta, med sopelimer utdelt til hver soldat, og det hadde fremdeles ikke gitt mening å si det.

Harry hadde begynt å tro at han aldri skulle få si de ordene, ikke mens han fremdeles var ung nok til at ordene var virkelige …

Kaoslegionærene tittet forvirret opp på Harry, mens deres general svømte med føttene pekende opp mot det fjerne lyset fra overflaten, og hodet pekte ned mot de mørke dypene.

«*Hvorfor er dere opp-ned?*» ropte den unge kommandanten til sin arme, og begynte å forklare hvordan man kjemper etter å ha kvittet seg med den privilegerte retningssansen gitt av gravitasjon.

*
*

En hul, drønnende klokke ga ekko gjennom vannet, og øyeblikkelig satte Zabini og Antonius og fem andre soldater kursen nedover, ned til innsjøens mørke dyp. Parvati Patil, den eneste griffingen i gruppa, snudde seg og så bakover og ga dem alle et muntert vink idet hun dykket; og etter et lite øyeblikk gjorde Jon og Daniel det samme. Resten bare sank og ble borte.

General Grang svelget en klump i halsen mens hun så dem dra. Hun risikerte alt på denne manøveren, å dele opp armeen istedenfor å bare forsøke å ta med seg så mange fiendesoldater som mulig.

Det man måtte innse, hadde Zabini fortalt henne, var at ingen av armeene ville bevege på seg før de hadde en plan som gjorde at de kunne forvente seier. Solskinn kunne ikke planlegge bare å vinne for seg selv, de måtte få begge de andre armeene til å *tro* at de kunne vinne helt til det var for sent.

Ernst og Ronny så fremdeles ut som om de var i sjokk. Susanne kastet et kalkulerende blikk etter soldatene som forsvant. Armeen hennes, det som var igjen, så bare forvirret ut, med spor av lys blinkende på uniformene deres der de alle drev av gårde rett under innsjøens overflate.

«Hva *nå?*» sa Ronny.

«Nå venter vi,» sa Hermine, høyt nok til at alle soldatene kunne høre det. Det føltes merkelig å snakke med munnen full av vann, hun følte det som om hun oppførte seg forferdelig uhøflig ved middagsbordet og var i ferd med å sikle over hele seg. «Alle vi som forblir her oppe kommer til å bli tatt ned, men det ville hendt uansett når dragene og kaotikerne slår seg sammen mot oss. Vi skal bare prøve å ta med oss så mange av dem som mulig.»

«Jeg har en plan,» sa en av hennes solskinnssoldater … Hanna; stemmen hadde vært litt vrien å gjenkjenne med en gang. «Det er liksom temmelig komplisert, men jeg vet hvordan vi kan få Drage og Kaos til å starte å slåss mot hverandre –»

«Jeg også!» sa Karoline. «Jeg har også en plan! Dere skjønner, Nilus Langballe er i hemmelighet på vår side –»

«*Du* snakket med Nilus?» sa Ernst. «Sånn skulle det ikke være, *jeg* var den som –»

Dafnia Grønbek og et par av de andre smygardingene som ikke hadde blitt med Zabini flirte hjelpeløst ettersom ropene om «Nei, vent, det var *jeg* som fikk tak i Langballe» kom fra den ene soldaten etter den andre.

Hermine kastet bare et trett blikk på alle sammen.

«Okei,» sa Hermine da ståheien hadde lagt seg, «har alle skjønt det nå? Alle komplottene deres er jukset til av Kaoslegionen, kanskje også noen fra Dragene. Noen som *virkelig* ønsket å forråde Harry eller Malfang gikk rett til meg eller Zabini, ikke til dere. Hvis dere sammenlikner notater for alle de hemmelige komplottene deres, skjønner dere fort det.» Hun var muligens ikke like flink til å legge slu planer som Zabini, men hun hadde slett ingen problemer med å forstå hva alle offiserene hennes fortalte henne; det var derfor professor Krengle hadde valgt henne som general. «Så ikke bry dere om å prøve noen av de planene når de andre armeene kommer hit. Bare slåss, okei? Vær så snill?»

«Men,» sa Ernst med et sjokkert uttrykk i fjeset, «Nilus er i *Håsblås!* Sier du at han *løy* til oss?»

Dafnia lo så hard og så hjelpeløst at utpustingen hadde snudd henne opp ned i vannet.

«Jeg er'ke sikker på *hva* Langballe er,» sa Ronny mørkt, «men jeg tru'kke at han er en håsblåsing lenger. Ikke nå etter at *Harry Potter* har fått tak i'n.»

«Vet dere,» sa Susanne, «jeg *spurte* ham om det, og Nilus sa meg at han hadde blitt en Kaos-Håsblåsing?»

«*Uansett,*» sa Hermine med høy stemme. «Zabini tok med seg alle vi tror er spioner, så i *vår* arme kan vi slutte å holde så grundig øye med hverandre nå, håper jeg.»

«*Antonius* var en spion?» ropte Ronny.

«*Parvati* var en spion?» gispet Hanna.

«Parvati var bare *så* en spion,» sa Dafnia. «Hun handlet i spionskobutikken og hadde på seg spionleppestift, og en vakker dag kommer hun til å gifte seg med en hyggelig spionmann og få masse småspioner.»

Og så ga en gongong ekko gjennom vannet og indikerte at Solskinn nettopp hadde skåret to poeng.

Dette ble raskt fulgt av en trippel-gongong som betydde at Drage mistet et enkelt poeng.

Forrædere hadde ikke lov til å drepe generaler, ikke etter katastrofen i den første kampen i desember der alle tre generaler var blitt skutt i kampens første minutt. Men med litt hell …

«Uff da,» sa Hermine. «Det høres ut som om herr Krabbe tar seg en liten lur.»

*
*

Som to fiskestimer svømte armeene framover side om side.

Nilus Langballe sparket fra i sakte, tilmålte bevegelser. Dykkende, alltid dykkende uansett hvilken retning du beveget deg i. Du ønsket å vise fienden en så liten profil som mulig, la dem se hodet eller føttene. Så du dykket alltid, nedover og med hodet først, og fienden var alltid *ned*.

Som alle kaoslegionærer i armeen roterte Nilus' hode konstant mens han svømte, han tittet opp, rundt, til hver side. Ikke bare for å se etter solskinnssoldater, men også for å se etter tegn til at en kaoslegionær hadde trukket tryllestaven og var i ferd med å forråde dem. Vanligvis ventet forræderne til forvirringen i selve slaget, men den tidlige gongongen hadde gjort alle vaktsomme.

… sannheten var at Nilus følte seg trist over tingenes tilstand. I november hadde han vært en soldat i en forent arme, der alle trakk i samme retning og hjalp hverandre, og nå holdt alle et vaktsomt øye med hverandre etter tegn til forræderi. Muligens var det morsommere for general Kaos, men det var ikke i nærheten av like gøy for Nilus.

Retningen tidligere kjent som 'opp' ble stadig lysere, ettersom de nærmet seg overflaten og Solskinn.

«Tryllestaver fram,» sa general Kaos.

Nilus' tropp trakk tryllestavene, pekte dem rett framover mot fienden, samtidig som de kastet blikk rundt seg stadig raskere. Hvis det var solis-forrædere, så var tida snart inne for at de skulle slå til.

«*Nå!*» ropte den fjerne stemmen til Dragegeneralen.

«*Nå!*» ropte general Kaos.

«*For Solskinn!*» ropte alle soldater i begge armeer, og satte inn et stormangrep nedover.

*
*

«*Hva?*» sa Minerva helt ufrivillig der hun så på skjermene som var plassert ved bredden av innsjøen, et rop som ble gjentatt en rekke andre steder; hele Galtvort så på dette slaget slik de hadde sett på det første.

Professor Krengle lo tørt. «Jeg advarte deg, rektor. Det er umulig å ha regler uten at herr Potter utnytter dem.»

*
*

I lange dyrebare sekunder, idet førtisju soldater angrep hennes egne sytten, var Hermines hode bare helt tomt.

Hvorfor …

Så klikket alt på plass.

Hver gang en soldat opprinnelig fra Solskinn ble skutt av noen som ropte navnet Solskinn, ville hun tape et krenglepoeng. Når to solskinnssoldater ble skutt av en av de andre armene, ville *begge* fiendearmene være to poeng nærmere å ta fra henne ledelsen, det var den samme gevinsten bare *delt*. Og hvis noen skjøt en annen soldat og det *ikke* var i navnet til Solskinn, så ville den gongongen *ikke* være fortapt i forvirringen …

Hermine var plutselig veldig glad for at Zabini ikke hadde valgt den åpenbare planen med å få til bråk mellom de to andre armeene mens de angrep Solskinn.

Det var allikevel demotiverende, måtte hun innrømme; den følelsen av at sjansene dine forsvant, av at håp ble tatt bort.

De fleste av Hermines soldater så fremdeles forvirret ut, men noen begynte å få uttrykk av gryende redsel idet de skjønte hva som foregikk.

«Dette går greit,» sa Susanne Beining fast. Hoder snudde seg for å se på solskinnskapteinen. «Vår jobb er den samme, å ta ut så mange av dem som vi kan. Og husk, Zabini tok med seg alle spionene! Vi trenger ikke å være på vakt slik *de* må!» Jenta smilte trassig, og utløste smil til svar fra mange av de andre soldatene, til og med fra Hermine selv. «Dette kan bli slik det var i november. Vi må bare holde motet oppe, kjempe så godt vi kan, og stole på hverandre –»

Dafnia skjøt henne.

*
*

«*Blod for blodguden!*» skrek Nilus av Kaos, skjønt siden han var under vann kom det mer ut som «blobb flobb blobbglubbeb!»

Kaptein Wiltersen spant rundt, løftet tryllestaven mot Nilus og fyrte løs. Men Nilus svømte *nedover* mot ham, med tryllestaven pekende rett fram, og det betydde at lettskjoldet kunne dekke hele profilen til Nilus; hvis noen skjøt ham nå, kom det ikke til å bli Sol-Ronny.

Et mørkt og bestemt uttrykk vistes på kaptein Wiltersens ansikt, og han satte kurs rett mot Nilus mens munnen formet ordet *Dekkio*, skjønt skjoldet ikke var synlig i vannet.

De to fiendtlige forkjemperne skjøt fart mot hverandre lik piler skutt ut fra buer, hver av dem oppsatt på å splintre den andre fra midten og ned. De hadde duellert en rekke ganger tidligere, men denne gangen ville betale for alt annet.

(Langt vekk, ved innsjøens bredd, ble hundre puster holdt.)

«*Regnbuer og enhjørninger!*» brølte solskinnskapteinen.

«*Den svarte geita med tusen unge!*»

«*Gjør leksene dine!*»

Nærmere og enda nærmere stormet de to forkjemperne mot hverandre, ingen av dem villige til å bøye av; den første personen som svingte ville vise fienden et større mål og bli skutt; skjønt hvis ingen av dem mistet fatningen ville de krasje rett i hverandre …

Fallende rett ned mens fienden kom rett opp for å møte ham; en hammer som senket seg for å møte en ambolt på en sti ingen var villige til å forlate …

«*Spesialangrep, Kaotisk Vri!*»

Nilus så uttrykket av redsel på kaptein Wiltersens ansikt idet sveveformelen traff ham. De hadde testet det før kampen startet; og akkurat slik Harry hadde mistanke om, ble *Vingardium Leviosa* en helt ny form for våpen når alle svømte under vann.

«*Forbannet være deg, Langballe!*» skrek Ronny Wiltersen, «*kan du'kke for en gangs skyld slåss uten de teite spesialangrepa –*»

– og på det tidspunktet hadde allerede solskinnskapteinen blitt vridd sidelengs og Nilus skjøt ham i kneet.

«Jeg slåss ikke rettferdig,» sa Nilus til den sovende skikkelsen, «jeg slåss slik som Harry Potter.»

*
*

Grang: 237 / Malfang: 217 / Potter: 220

Det gjorde fremdeles vondt hver gang han måtte skyte Hermine. Harry kunne knapt holde ut å se på det fredelige uttrykket hennes sovende ansikt hadde fått, armer som nå fløt formålsløst rundt mens solskinnets kurver strøk over hennes kamuflasjeuniform og skyen av kastanjefarget hår.

Og hvis Harry hadde prøvd å unngå å være den som skjøt henne … ikke bare ville Draco ha visst hva det betydde; *Hermine* ville ha blitt fornærmet.

Hun er ikke død, sa Harry til hjernen sin mens de sparkende føttene dyttet ham vekk, *hun bare hviler. IDIOT.*

Er du sikker? sa hjernen hans. *Hva om hun er en eks-Hermine? Kan vi dra tilbake og se etter?*

Harry tittet seg raskt tilbake.

Se der, alt er greit med henne, bobler kommer ut av munnen hennes.

Kunne ha vært hennes siste pust.

Åh, ti stille. Hvorfor er du så paranoid-beskyttende uansett?

Duh, første virkelige venn vi noensinne har hatt i hele vårt liv? Hei, husker du det som skjedde med kjælesteinen vår?

Kan du bare HOLDE KJEFT om den der verdiløse klumpen av grus, den var ikke en gang levende, langt mindre tenkende, det må være det mest patetiske barndomstrauma noensinne –

De to armeene skilte kjapt lag, og ble på ny to fiskestimer.

General Grang hadde mistet sytten poeng, og tatt tre kaotikere og to drager med seg; og en kaotiker og to drager hadde blitt skutt som forrædere. Så hun hadde i sum tapt syv poeng, Harry hadde mistet ett, Draco hadde mistet to; det ga Solskinn en tjue poengs ledelse på Dragene, og sytten poengs overtak på Kaos. Kaos kunne fremdeles vinne lett hvis de tok ut alle de tjue dragene som var igjen. Jokeren, naturligvis, var de syv gjenværende solskinnssoldatene …

… hvis du kunne kalle dem det.

De to stimene svømte nervøst ved siden av hverandre; soldatene i hver arme ventet på ordre om å rope ut sin virkelige troskap, og angripe …

«Alle som fikk dem,» sa Harry høyt, «husk Spesialordre en til tre. Og ikke glem at det er Merlin befaler på tre. Ikke bekreft.»

De to tredjedelene av armeen som var til å stole på nikket ikke, og den siste tredjedelen så bare forvirret ut.

Spesialordre en: Ikke bry dere om å rope ut noen kodeord i denne kampen, ikke bruk tid og krefter på noe komplott som ikke er godkjent av kommandanten; bare svøm, vedlikehold skjold og gi ild.

Hermine og Draco hadde begge måttet slåss mot sine soldater for å få dem til å stoppe å legge komplotter gjennom hele desember. Harry hadde heiet på sine soldater og støttet komplottene deres gjennom de siste to slagene … samtidig som han fortalte dem at en eller annen gang *i framtida* ville han muligens spørre dem å sette et komplott eller to på pause, hvilket alle gladelig hadde gått med på. Så nå, i dette kritiske slaget, var alle glade for å adlyde ordre.

Verken Hermine eller Draco ville ha lyktes med en slik ordre, det var Harry sikker på. Det var forskjellen mellom soldater som så deg som en alliert i morsomme komplotter, og det å se på deg som en kjedelig gammel gledesdreper som ikke ville at de skulle ha det gøy. Påtvungne ordre var likt økt kaos, og det virket også motsatt …

«Der er de!» ropte noen og pekte.

Fra dypet av innsjøen steg de glemte, de som hadde forsaket det siste slaget, de syv manglende solskinnssoldatene, glødende med den lyse auraen til feiginger; en glød som nå svant idet de vendte tilbake til slaget.

De to fiskestimene vaklet og viftet usikkert med tryllestavene.

«Ingen ild!» ropte Harry, og et tilsvarende rop kom fra general Malfang.

Det var et øyeblikk av holdt pust.

Så svømte de syv solskinnssoldatene opp og slo seg sammen med Dragearmeen.

Det kom et triumferende rop fra Dragearmeen.

Det kom fortvilte hyl fra en tredjedel av Kaoslegionen.

Noen av de andre to tredjedelene smilte, skjønt det skulle de ikke ha gjort.

Harry smilte ikke.

Åh, dette kommer bare SÅ ikke til å virke …

Men Harry hadde ikke klart å komme på noe bedre.

«Spesialordre to og tre gjelder fremdeles!» ropte Harry. «Til kamp!»

«*For Kaoslegionen!*» brølte tjue kaoslegionærer.

«*For Dragearmeen!*» brølte tjue dragekrigere og syv solskinnssoldater.

Og kaotikerne dykket rett nedover, idet alle forræderne gjorde seg klare til å slå til.

*
*

Grang: 237 / Malfang: 220 / Potter: 226

Dracos hode svingte frenetisk rundt, der han forsøkte å få et grep om hva som skjedde; på en eller annen måte, til tross for en større styrke, hadde han *mistet initiativet.* Fire små kaosstyrker ble jaget av fire større dragestyrker, men fordi Dracos styrker var de som forsøkte å framprovosere kamp, betydde det de var nødt til å *følge* dit Kaos *beveget seg*, og på en eller annen skapte dette konsentrasjoner av Kaos-styrker som kunne skyte inn i de utsatte flankene til Drage –

Det skjedde *igjen!*

«*Prismatis!*» ropte Draco og løftet staven, og det skjoldet kunne du se til og med gjennom vannet; en glitrende flerfarget flat vegg bred nok til å beskytte Draco og de fem andre dragene som var med ham fra kaosstyrken som nettopp hadde begynt å skyte på dem idet de svømte forbi; og *det* fikk de andre fem dragene til å vende *deres* oppmerksomhet tilbake til kaosstyrken de hadde forfulgt –

Så markerte gongongen en Drage-seier, og kaosstyrken spant rundt og begynte å svømme vekk; og Draco, nå med svakt skjelvende hender, lot prismeveggen falle og senket tryllestaven.

Å slåss i vann var til og med mer utmattende enn å slåss på sopelimer.

«*Ikke forfølg!*» skrek Draco til soldatene sine idet de tok opp jakten, «*Sonorus! SAMLE DERE OM MEG!*»

Dragestyrkene startet å samle seg rundt Draco, og kaosstyrken spant rundt igjen og begynte øyeblikkelig å *jakte på* Dragene – Draco bannet høyt idet han hørte gongongen markere en seier for Kaos, noen hadde ikke klart å plassere lettskjoldet sitt ordentlig – og så var dragestyrkene igjen nær nok til å kunne støtte hverandre, og kaotikerne flyttet seg bakover i mørket.

På en eller annen måte, til tross for at de var i flertall, så hadde dragene skåret tre ganger mot kaotikerne og kaotikerne hadde skåret fire ganger tilbake; og han hadde hørt at en dragespion ble tatt ut. Enten hadde Harry Potter tenkt ut en haug veldig gode ideer veldig raskt, eller så hadde han av en eller annen grunn Draco ikke kunne forestille seg allerede brukt ganske mye tid på å finne ut hvordan man skulle slåss under vann. Dette fungerte ikke, og Draco hadde et sterkt behov for å tenke på nytt.

Det virket som om alle hadde problemer med å sikte mens de svømte, også; denne kampen kunne kanskje vare lenge nok til at tida løp ut … den fjerne undervannsmånen var bare halvfull nå … han måtte tenke nytt, *raskt* …

«Hva er det?» sa Padma Patil, der hun og hennes styrke svømte bort til Draco.

Padma var nestkommanderende; hun var smart, og full av kraft, og hva bedre var, hun hatet Grang og så Harry som en rival, hvilket gjorde henne *til å stole på.* Det å samarbeide med Padma fikk ham til å innse sannheten i det gamle ordtaket om at Ravnklo var søster til Smygard; Draco hadde vært overrasket da far hadde sagt at det var et akseptabelt hus for hans framtidige kone, men nå så han fornuften i det.

«Vent til alle er her,» sa Draco. Sannheten var at han trengte å få tilbake pusten. Det var problemet med å være general *og* den mektigste trollmannen; du måtte hele tida bruke magi.

Zabini var den neste til å komme, der han ledet en styrke av to soliser og fire drager; en av dem var Grylius som holdt et øye med Zabini. Draco stolte ikke på Zabini. Og verken Draco eller Zabini stolte tilstrekkelig på solisene til å la dem være i flertall i noen gruppe; det var *meningen* at de enten skulle være lojale direkte overfor Draco, eller til Grang som hadde blitt narret av løftet om at dragene ville bli forrådt til slutt etter at begge styrkene hadde blitt svekket, akkurat slik som Harrys mer betrodde kaotikere skulle ha blitt narret til å ikke skyte på solisene etter et løfte om at de skulle fyre av falske søvnheksinger og bytte til å støtte Kaos senere; men det var mulig at noen av solisene *var* lojale til Kaos og *ikke* avfyrte ekte søvnheksinger, og det var derfor dragene ikke vant på den måten deres numeriske overtall skulle ha latt dem vinne …

Den neste enheten som nærmet seg var svekket; tre soldater pekte tryllestavene sine på to andre soldater, som svømte tomhendt.

Draco gnisset tenner. Flere forræder-problemer. Han måtte ta en prat med professor Krengle rundt mulighetene for å *straffe* forrædere, i det minste; tilstander som dette var *urealistiske*, i det virkelige livet torturerte du jo forrædere til de døde.

«General Malfang!» ropte lederen for problemenheten da den nærmet seg, en ravnklogutt som het Tom. «Vi vet ikke hva vi skal gjøre – Cesi skjøt Bodan, men Cesi sa at Kellah fortalte ham at Bogdan skjøt Spencer –»

«Det gjorde jeg *ikke*!» sa Kellah.

«Det gjorde du *det!*» skrek Cesi. «General Malfang, *hun* er spionen, jeg skulle ha innsett –»

«*Sovnium,*» sa Draco.

Det kom et trippelt slag fra gongongen som betydde ett poeng tapt for Drage, og så begynte Kellahs slappe kropp å drive av gårde i vannet.

På dette tidspunktet *hadde* Draco hørt ordet 'rekursjon', og han kjente igjen et Harry Potter-komplott når han så et.

(Uheldigvis hadde Draco *ikke* hørt om autoimmune sykdommer, og tanken kom *ikke* lett til ham at et smart virus ville starte angrepet ved å skape symptomer på en autoimmun sykdom for å få kroppen til å tvile på sitt eget immunforsvar …)

«*Alle til ro!*» sa Draco og hevet stemme. «Ingen får lov til å skyte spioner utenom meg selv, Grylius, Padma og Tom. Hvis noen ser noe mistenkelig kommer de til en av *oss.*»

Og så –

Der kom gongongen med signalet for at Solskinn hadde skåret to poeng.

«*Hva?*» sa Draco og Zabini samtidig, og hodene deres vred seg rundt. Ingen så ut til å ha bli truffet, og alle solskinnssoldatene var til stede og redegjort for. (Utenom Parvati som hadde blitt skutt av en eller annen forræder i Padmas styrke; og naturligvis hadde Padma skutt Parvati en gang til i tilfelle hun bare latet som, så det var ikke henne …)

«En solskinnsforræder i Kaos?» sa Zabini, og hørtes forvirret ut. «Men alle jeg visste om skulle slå til under Kaos' angrep på Solskinn –»

«Nei!» sa Padma idet hun innså noe. «Det var *Kaos* som henrettet en spion!»

«*Hva?*» sa Zabini. «Men hvorfor –»

Og Draco tok poenget. *Drageballe!* «Fordi Potter føler seg trygg på hvor mye han kommer til å slå Solskinn, men ikke for hvor mye han kommer til å slå *oss!* Så han ønsker ikke å miste et eneste poeng når han henretter en forræder! *Alle til ro!* Hvis du er nødt til å henrette en forræder, så rop Solskinn først! Og for all del, ikke glem å bytte tilbake til Drage etterpå –»

*
*

Grang: 253 / Malfang: 252 / Potter: 252

Langballes kropp drev kaotisk gjennom vannet, med armer og bein om hverandre. Etter at Draco endelig hadde fått inn en treffer hadde alle skutt ham *en gang til* bare for å være på den sikre siden.

I nærheten var Harry Potter, nå beskyttet av en prismatisk sfære, og så alvorstungt på alle sammen mens den siste fliken av avtakende måne sakte ble svakere, et sted langt borte. Hvis Langballe hadde klart å skyte en soldat til (visste Draco at Harry tenkte), hvis de to kaotikerne hadde klart å holde ut bare litt lenger, så kunne de ha *vunnet* …

Etter at Draco hadde omgruppert styrkene sine og slått til igjen, hadde det påfølgende slaget og henrettelsen av spioner i Solskinns navn ført til at Solskinn var nøyaktig ett poeng foran både Drage og Kaos. Med en gang Harry hadde startet å gjøre det, hadde ikke Draco noe annet valg enn å gjøre det samme.

Men nå hadde de general Kaos, tre mot en; de overlevende fra Dragearmeen og den siste gjenværende solskinnsforræderen: Draco, og Padma, og Zabini.

Og Draco, som ikke var en idiot, hadde beordret Padma til å ta Zabinis tryllestav etter at Langballe hadde tatt ut Grylius og i sin tur blitt felt av Draco. Gutten hadde gitt ham et fornærmet blikk, fortalt Draco at han skyldte ham for dette, og overga staven sin.

Det betydde at Draco og Padma gjensto for å ta ned general Kaos.

«Jeg antar at du ikke kunne tenke deg å overgi deg?» sa Draco, og smilte et smil så ondt som han noensinne hadde gjort rettet mot Harry Potter.

«Søvn før overgivelse!» ropte general Kaos.

«Bare så du vet det,» sa Draco. «Zabini har ikke *egentlig* en eldre søster som du kan redde fra Griffing-bøller. Men Zabini *har* en mor som ikke liker gompefødte som Grang, og jeg skrev noen brev til henne, og tilbød Zabini noen tjenester – ikke noe som involverer min far, bare ting *jeg* kan gjøre på skolen. Og forresten, Zabinis mor er ikke så glad i Gutten-som-overlevde heller. Bare i tilfelle du fremdeles trodde at Zabini virkelig var på din side.»

Harrys ansikt ble enda mer alvorstynget.

Draco hevet tryllestaven og begynte å puste rytmisk for å bygge opp kraft til borhammerheksingen. Grangs prismatiske sfære var omtrent like sterk som Dracos nå, og Harrys var ikke mye svakere, hvordan i all verden fikk de to *tid?*

«*Hamrius!*» sa Draco, la all sin kraft i det, og den grønne spiralen freste ut og splintret Harrys skjold, og i omtrent samme øyeblikk –

«*Sovnium!*» sa Padma.

*
*

Grang: 253 / Malfang: 252 / Potter: 254

Harry ga fra seg et langt lettet sukk, og ikke bare fordi han ikke trengte å vedlikeholde den prismatiske sfæren lenger. Hendene hans skalv mens han senket tryllestaven.

«Vet du,» sa Harry, «jeg var ganske bekymret der et øyeblikk.»

Spesialordre to: Hvis en solskinnsforræder ikke egentlig prøver å treffe deg med skuddene, lat som om du blir truffet nå og da. Sikt heller på drager enn soliser, men det er greit å skyte soliser hvis du ikke kan skyte drager.

Spesialordre tre: Merlin befaler: Ikke skyt på Blaise Zabini eller noen av Patil-tvillingene.

Med et bredt glis fjernet Parvati Patil det transfigurerte merket fra uniformen og lot det flyte vekk.

«Griffinger for Kaos,» sa hun, og ga Zabini staven tilbake.

«Tusen *hjertelig* takk,» sa Harry og bukket for Griffing-jenta. «Og takk til *deg* også,» sa han og bukket for Zabini. «Vet du, da du kom til meg med den planen, lurte jeg på om du var genial eller gal, og jeg har bestemt meg for at du er begge deler. Og forresten,» sa Harry og snudde seg for å si noe til Dracos kropp, «Zabini *har* faktisk en kusine –»

«*Sovnium,*» sa Zabinis stemme.

*
*

Grang: 255 / Malfang: 252 / Potter: 254

Og Harry Potters kropp fløt av gårde, mens uttrykket av sjokk og redsel raskt ble avslappet i søvnen.

«Forresten,» sa Parvati muntert, «så er det heller griffinger for Solskinn.»

Hun startet å le, mer utslitt enn hun noensinne hadde vært før; hun hadde *endelig* fått til å snikmyrde sin egen søster og ta hennes plass, det hadde hun hatt lyst til *alltid*, og dette hadde vært *perfekt*, alt hadde vært *helt perfekt* –

– og så spant tryllestaven hennes lynraskt rundt idet Zabini løftet staven sin for å peke på henne.

«Vent!» sa Zabini. «Ikke skyt, ikke gjør motstand. Det er en ordre.»

«*Hva?*» sa Parvati.

«Beklager,» sa Zabini og så ikke helt oppriktig ut, «men jeg kan ikke være *helt sikker* på at du er for Solskinn. Så jeg beordrer deg til å la meg skyte deg.»

«*Vent nå litt!*» sa Parvati. «Vi er bare ett poeng foran Kaos! Hvis du skyter meg nå –»

«Jeg skyter deg i navnet til Drage, *naturligvis,*» sa Zabini, og hørtes nå litt overlegen ut. «Bare fordi vi narret *dem* til å gjøre det, betyr ikke at det ikke virker for oss.»

Parvati stirret på ham, og øynene smalnet. «General Malfang sa at din mor ikke liker Hermine.»

«Jeg antar det er riktig,» sa Zabini, fremdeles med det overlegne fliret. «Men noen av oss er mer villig enn Draco Malfang til å irritere foreldre.»

«Og Harry Potter sa at du har en fetter –»

«Niks,» sa Zabini.

Parvati stirret på ham, og forsøkte å tenke, men hun var ikke egentlig noe særlig god til å konspirere; Zabini hadde sagt at planen var å holde poengene til Kaos og Drage så jevnt som mulig så de brukte Solskinns navn til å henrette forrædere istedenfor å miste et eneste poeng, og det hadde *virket* … men … hun hadde på følelsen av at det var et eller annet hun hadde oversett, hun var ikke en smygarding …

«Hvorfor kan ikke *jeg* skyte *deg* i navnet til Drage?» sa Parvati.

«Fordi jeg har høyere rang enn deg,» sa Zabini.

Parvati hadde en ekkel følelse rundt dette.

Hun stirret på ham lenge.

Så –

«*Sovni* –» begynte hun å si, og så innså hun at hun ikke hadde sagt *for Drage* først, og avbrøt formelen brått –

*
*

Grang: 255 / Malfang: 254 / Potter: 254

«Hei, alle sammen,» sa Blaise Zabinis ansikt på skjermene; det så ut som om han moret seg, «alt er visst opp til meg.»

Hele veien rundt innsjøens bredd holdt folk pusten.

Solskinn var foran Drage og Kaos med nøyaktig ett poeng.

Blaise Zabini kunne skyte seg selv i navnet til enten Drage eller Kaos, eller bare la tingene være som de var.

En serie med klokkekiming indikerte at det siste minuttet holdt på å gå ut.

Og smygardingen smilte et merkelig, vridd smil, og lekte formålsløst med tryllestaven; det mørke treet knapt synlig i det mørke vannet.

«Vet dere,» sa Blaise Zabinis stemme, i tonefallet til en som hadde øvd inn ordene, «det er jo bare en lek, alt sammen. Og leker er jo ment å være *morsomme.* Så hva hvis jeg bare gjør det jeg har lyst til?»

33.
Koordineringsproblemer, del 2

Minerva og Humlesnurr hadde i fellesskap brukt sine kombinerte talenter til å framtrylle det store podiet som professor Krengle nå slepte seg fram til; det var et rammeverk av solid treverk, men den ytre overflaten skinte i marmor med innlagt mønster av platina, og oversådd med juveler i alle husfargene. Verken hun eller rektor var noen Grunnlegger av Galtvort, men trylleverket trengte bare å vare noen timer. Minerva satte vanligvis stor pris på de få gangene hun hadde anledning til å bli sliten ved å gjennomføre store transfigurasjoner; hun ville ha likt å utnytte de mange små mulighetene for kunstnerisk utsmykning her, og illusjonen av overflod; men denne gangen hadde hun utført jobben med en fryktelig følelse av å grave sin egen grav.

Men Minerva følte seg litt bedre nå. Det hadde vært et kort øyeblikk der eksplosjonen kanskje kunne komme, men Humlesnurr hadde allerede reist seg og applaudert varmt, og ingen hadde vist seg som en så stor idiot at de satte i gang et opprør rett foran rektor.

Og den eksplosive atmosfæren hadde raskt gått over til en felles oppfatning som kanskje best kunne oppsummeres som *Men kom igjen da, hva er dette her?*

Blaise Zabini hadde skutt seg selv i navnet til Solskinn, og sluttresultatet hadde blitt 254 mot 254 mot 254.

*
*

Bak podiet ventet tre barn på å komme opp. De kastet sinte og frustrerte blikk på hverandre. Det hjalp ikke at de fremdeles var fuktige etter å ha blitt fisket opp fra innsjøen, og at varmeformlene ikke helt så ut til å veie opp for den kjølige desemberlufta; eller kanskje det bare var humøret deres.

«Det avgjør saken!» sa Grang. «Jeg har fått *nok!* Ingen flere forrædere!»

«Jeg er fullstendig enig med deg, frøken Grang,» sa Draco iskaldt. «Nok er nok.»

«Og hva har *dere* to tenkt til å gjøre med det?» glefset Harry Potter. «Professor Krengle har allerede sagt at han ikke vil forby spioner.»

«Da forbyr vi dem *for* ham,» sa Draco bistert. Han hadde ikke en gang forstått hva han mente med ordene da han sa dem, men idet han uttalte setningen ble en plan plutselig mer tydelig –

*
*

Scenen var virkelig bra laget, i alle fall til et midlertidig byggverk å være; skaperne hadde ikke gått i den vanlige fella med å være imponert av sin egen illusjon av rikdom, istedenfor var det tydelig at de visste noe om både arkitektur og visuell stil. Fra der Draco sto, på det stedet der det var åpenbart at han skulle stå, ville tilskuerne se ham omgitt av et lysskjær av svakt glitrende smaragder; og Grang, som sto der Draco subtilt hadde antydet at hun skulle stå, hadde en tilsvarende halo farget av Ravnklos safirer. Hva Harry Potter angikk, så gadd ikke Draco se på ham akkurat nå.

Professor Krengle hadde … våknet, eller hva det nå var han holdt på med; og han lente seg på en talerstol av platina, fri for edelstener. Med tydelig talent for showbiz holdt forsvarsprosessoren på med en omstendelig stokking og sortering av de tre konvoluttene som inneholdt de tre pergamentene der de tre generalene hadde skrevet ned sine ønsker, mens alle elevene ved Galtvort så på, og ventet.

Til slutt tittet professor Krengle opp fra konvoluttene. «Vel,» sa forsvarsprofessoren. «Dette passet litt dårlig.»

Lett latter, med en skarp undertone, hørtes spredt i mengden.

«Jeg antar at alle nå undrer på hva jeg vil gjøre?» sa professor Krengle. «Det kan ikke gjøres på mange måter; jeg må gjøre det som er rettferdig. Men først hadde jeg planlagt en liten tale, og før det igjen, så har jeg på følelsen at herr Malfang og frøken Grang har noe de ønsker å dele.»

Draco blinket, og så utvekslet han og Grang kjappe blikk – *er det greit om jeg? – ja, kjør på* – og Draco hevet stemmen.

«General Grang og jeg vil begge erklære,» sa Draco med sin mest formelle stemme, vel vitende om at den ville bli forsterket og hørt, «at vi ikke lenger vil godta hjelp fra forrædere. Og hvis, i noe slag, vi finner ut at Potter har tatt imot forrædere fra en av våre armeer, så vil vi slå oss sammen for å knuse ham.»

Og Draco skjøt et ondsinnet blikk mot Gutten-som-overlevde. *Ta den, general Kaos!*

«Jeg er fullstendig enig med general Malfang,» sa Grang ved siden av ham, med klar og sterk stemme. «Ingen av oss vil bruke forrædere, og hvis general Potter gjør det, vil vi feie ham av slagmarken.»

Et surr av overraskede lave stemmer lød fra elevene som stå på.

Det tok et øyeblikk for budskapet trengte inn –

«I framtida, herr Malfang, frøken Grang, før dere kommer til mitt kontor med en forespørsel, vurder om det er noen måte dere kan oppnå det på uten min hjelp. Jeg trekker ikke fra krenglepoeng ved denne anledningen, men neste gang kan dere forvente å tape de femti.» Professor Krengle flirte som om han moret seg. «Og hva har du å si til dette, herr Potter?»

Harry Potters blikk gikk til Grang, så til Draco. Ansiktet hans virket rolig; skjønt Draco var sikker på at *kontrollert* var et mer dekkende ord.

Til slutt snakket Harry Potter, med jevn stemme. «Kaoslegionen tar fremdeles hjertelig imot alle forrædere. Sees på slagmarken.»

Draco visste at sjokket var tydelig på ansiktet sitt; overraskende mumling hørtes fra tilskuerne, og da Draco tittet ned på første rad så han at til og med Harrys kaotikere så overrumplet ut.

Grangs ansikt var sint, og ble sintere. «Herr Potter,» sa hun i en skarp tone som om hun var en lærer, «*prøver* du å være skikkelig plagsom, eller?»

«Absolutt ikke,» sa Harry Potter rolig. «Jeg vil ikke tvinge dere til å gjøre dette hver gang. Slå meg en gang, så skal jeg forbli slått. Men trusler er ikke alltid nok, general Solskinn. Du spurte meg aldri på forhånd, men prøvde rett og slett å påtvinge meg din vilje; og noen ganger må du faktisk slå fienden før du kan få viljen din. Ser du, jeg er skeptisk til at Hermine Grang, den lyseste akademiske stjerne ved Galtvort, og Draco, sønn av Lucifus, ætling til den urgamle adelsslekta Malfang, vil klare å samarbeide for å slå sin felles fiende, Harry Potter.» Et smil av morskap dukket opp på Harry Potters ansikt. «Kanskje jeg bare skulle gjøre det Draco prøvde med Zabini, og skrive et brev til Lucifus Malfang og se hva *han* synes om det.»

«*Harry!*» gispet Grang og så rystet ut, og flere gisp hørtes blant publikum.

Draco kontrollerte sinnet som fløt gjennom ham. Det hadde vært et *idiotisk* trekk av Harry å si det offentlig. Hvis Harry rett og slett hadde *gjort* det istedenfor, kunne det kanskje ha fungert, Draco hadde ikke engang tenkt på det, men hvis far gjorde det *nå* ville det se ut som om han spilte opp Harry –

«Hvis du tror at min far, lord Malfang, kan bli manipulert av *deg* så enkelt,» sa Draco kaldt, «så har du en overraskelse i vente, Harry Potter.»

Og Draco innså idet ordene var ferdige med å forlate munnen hans at han nettopp hadde rygget *sin egen far* rett inn i et hjørne, mer eller mindre uten engang å mene det. Far kom sannsynligvis *ikke* til å like det, ikke det minste, men nå ville det være umulig for ham å si det … Draco ville måtte be om unnskyldning for det, det *hadde* vært en ærlig tabbe, men det var merkelig å tenke over at han i det hele tatt hadde gjort det.

«Så, bare sett i gang og slå den onde general Kaos,» sa Harry, og så fremdeles ut som at han moret seg. «Jeg kan ikke vinne mot begge deres armeer – ikke hvis dere *virkelig* samarbeider. Men jeg lurer på om jeg kanskje klarer å splitte dere før den tid.»

«Det klarer du ikke, og vi skal *gruse* deg,» sa Draco Malfang.

Og ved siden av ham nikket Hermine Grang fast.

«Vel,» sa professor Krengle etter at den forbløffede stillheten hadde vart en stund. «Det var *ikke* slik jeg forventet at denne bestemte konversasjonen skulle forløpe.» Forsvarsprofessoren hadde et nysgjerrig uttrykk i ansiktet. «Når sant skal sies, herr Potter, regnet jeg med at du skulle si deg enig umiddelbart og med et smil, og så annonsere at du for lenge siden hadde funnet ut hva jeg mente kunne læres av situasjonen, men

hadde bestemt deg for å ikke ødelegge overraskelsen. Faktisk hadde jeg planlagt talen min ut fra det, herr Potter.»

Harry Potter bare trakk på skuldrene. «Beklager det,» sa han, og sa ingenting mer.

«Ah, ingen grunn til å beklage,» sa professor Krengle. «Dette vil også fungere.»

Og professor Krengle vendte seg vekk fra de tre barna, og rettet seg opp ved talerstolen for å adressere hele publikum; den vanlige auraen av fraværende morskap så ut til å falle av ham, og da han snakket igjen var stemmen han forsterket høyere enn den hadde vært tidligere.

«Hvis det ikke hadde vært for Harry Potter,» sa professor Krengle, med en stemme klar og kald som desember, «så ville Han-dere-vet ha vunnet.»

Stillheten var umiddelbar, og total.

*
*

«Tvil ikke på dette,» sa professor Krengle. «Den mørke herren *holdt på* å vinne. Færre og færre svartspanere turte å møte ham; de få opprørere som sto imot ham ble jaktet ned. En mørk herre og kanskje femti dødsetere holdt på å *vinne* mot et land med tusenvis av trollmenn. Det er på den andre siden av latterlig! Jeg har ikke karakterer som er lave nok til å sette på en slik inkompetanse!»

En grimase var synlig på rektor Humlesnurrs ansikt; og på tilskuernes ansikt, forvirring; og den totale stillheten fortsatte.

«Dere forstår nå hvordan dette hendte? Dere så det i dag. Jeg åpnet opp for forrædere, og ga ikke generalene noe middel for å begrense dem. Dere så resultatet. Snedige komplott og snedige forræderier, helt til den siste gjenværende soldaten på slagmarken skjøt seg selv! Dere kan ikke *på noen måte* tvile på at alle de tre armeene ville ha blitt slått av en *hvilken som helst* fiende utenfra som var fast og samlet intern.»

Professor Krengle lente seg forover på talerstolen, stemmen nå fylt av barsk intensitet. Høyre hånd strakte seg ut, fingrene åpnet og spredt. «Å være spredt er å være svak,» sa forsvarsprofessoren. Hånda han lukket seg til en stram knyttneve. «Fellesskap er styrke. Den mørke herren forsto dette utmerket godt, uansett hva for slags tåpeligheter han foretok seg ellers; og han *brukte* den forståelse til å skape den ene enkle nyskapingen som gjorde ham til den mest fryktelige mørke herren i historien. Deres foreldre møtte én mørk herre. Og femti dødsetere som hadde et sterkt fellesskap, der de visste at alt brudd på lojalitet ville straffes med døden, at all form for slapphet eller inkompetanse ville bli straffet med smerte. Ingen kunne unnslippe Den mørke herrens grep så snart de hadde tatt hans merke. Og dødseterne gikk med å ta det forferdelige merket fordi de visste at med en gang de tok det, ville de være *samlet*, og møte et splittet land. En mørk herre og femti dødsetere ville ha slått et helt land, ved det mørke merkets kraft.»

Professor Krengles stemme var dyster og hard. «Deres foreldre *kunne* ha kjempet imot i fellesskap. Det gjorde de ikke. Det var en mann som het Jeremias Vingle som kalte nasjonen til felles kamp, skjønt han hadde ikke helt tilstrekkelig med vyer til å foreslå et Britannias Merke. Jeremias Vingle visste hva som ville skje med ham; han håpet at hans død ville inspirere andre. Så Den mørke herren tok hele familien hans for godt monn. Deres tomme hud inspirerte ikke til noe annet enn redsel, og ingen torde å løfte stemmen igjen. Og deres foreldre ville nå ha gjennomlevd konsekvensene av den foraktelige feigheten, om de ikke hadde blitt reddet av en gutt på ett år.» Professor Krengles ansikt var fullt av forakt. «En dramatiker ville ha kalt dette en *deus ex machina*, gud i maskinen, en helt usannsynlig utvikling i historien; for de gjorde ingenting for å fortjene en slik frelse. Han-hvis-navn-må-være-unevnt fortjente kanskje ikke å vinne, men ha ingen illusjoner – deres foreldre fortjente å tape.»

Stemmen til forsvarsprofessoren klang videre som jern. «Og vit dette: deres foreldre har ikke lært en ting! Nasjonen står fremdeles splittet og svak! Hvor få tiår gikk det mellom Grindelwald og Dere-vet-hvem? Tror dere at *dere* ikke vil se den neste trusselen i deres levetid? Vil *dere* gjenta deres foreldres dårskap, når dere i dag har sett resultatene så tydelig med deres egne øyne? For jeg kan fortelle dere hva deres foreldre vil gjøre, når mørkets dag kommer! Jeg kan fortelle dere hvilken lekse de har lært! De har lært seg å gjemme seg som feiginger og ikke gjøre noe mens de venter på at Harry Potter skal redde dem!»

Det var et forundret blikk i øynene til rektor Humlesnurr, og andre elever glante opp på forsvarsprofessoren i forvirring og sinne og ærefrykt.

Professor Krengles øyne var nå like kalde som stemmen hans. «Merk dere dette, og merk dere det nøye. Han-hvis-navn-må-være-unevnt ønsket å herske over dette landet, å holde det i sitt onde grep for all tid. Men i det minste ønsket han å herske over et *levende* land, ikke en haug aske! Det har vært mørke herrer som var gale, som bare ønsket å gjøre verden om til et stort likbål! Det har vært kriger der et helt land marsjerte mot et annet! Deres foreldre tapte mot et halvt hundre, som ønsket å ta landet i live! Hvor raskt ville de ha blitt knust av en mer tallrik fiende enn dem, en fiende som kun ønsket å ødelegge dem? Jeg forutsier følgende: Når neste trussel reiser seg, så vil Lucifus Malfang hevde at dere må følge ham eller gå under, at deres eneste håp er å stole på hans grusomhet og styrke. Og selv om Lucifus Malfang selv vil tro på dette, så vil det være en løgn. For da Den mørke herren ble ødelagt, så samlet ikke Lucifus Malfang dødseterne rundt seg; de ble spredt på et øyeblikk, de rømte som piskede hunder og forrådte hverandre! Lucifus Malfang er ikke sterk nok til å være en sann herre, verken mørk eller noe annet!»

Draco Malfangs nevner var strammet til de hvitnet, det var tårer i øynene hans, og raseri, og uutholdelig skam.

«Nei,» sa professor Krengle, «jeg tror ikke at det vil være Lucifus Malfang som redder dere. Og hvis dere nå tror at jeg snakker på vegne av meg selv, så vil tida snart vise at det ikke er slik. Jeg gir ingen anbefalinger, mine kjære elever. Men jeg sier at hvis et helt

land klarer å finne en leder som er så sterk som Den mørke herren, men er aktverdig og ren, og tar et merke; så kunne de knuse en hvilken som helst mørk herre som et insekt; og hele resten av vår splittede magiske verden kunne ikke true dem. Og hvis en enda større fiende dukket opp og truet oss med en krig med mål om ødeleggelse og utryddelse, så ville bare en forent magisk verden kunne overleve.»

Det hørtes gisping, mest fra gompefødte; elevene i grønnlinjede kutter så bare forvirret ut. Nå var det Harry Potter som hadde knyttede never og som skalv; og Hermine Grang ved siden av ham så sint og skuffet ut.

Rektor reiste seg opp fra setet sitt, ansiktet var stramt, og han sa ingenting; men kommandoen var allikevel tydelig.

«Jeg sier ikke *hva slags* trussel som vil komme,» sa professor Krengle. «Men dere vil ikke leve hele livet i fred, ikke hvis historien i det hele tatt kan si noe om framtida. Og hvis dere i framtida gjør slik dere har sett de tre armeene gjøre i dag, hvis dere ikke kan legge vegg smålig kjekling og ta merket til en enkelt leder, så kan dere komme til å ønske at Den mørke herren hadde overlevd for å herske over dere, og angre på den dagen da Harry Potter ble født –»

«*Nok!*» brølte Albus Humlesnurr.

Det var stillhet.

Professor Krengle dreide sakte på hodet for å kaste blikket dit Albus Humlesnurr sto i sin trollmannskrafts raseri; øynene deres møttes, og et lydløst trykk senket seg som en vekt over alle elevene, der de lyttet uten å våge å bevege på seg.

«Også du feilet dette landet,» sa professor Krengle. «Og du kjenner faren like godt som jeg gjør.»

«Slike taler er ikke for ørene til elever,» sa Albus Humlesnurr i en stemme som steg faretruende. «Og heller ikke for munnene til professorer!»

Tørt, da, kom svaret fra professor Krengle: «Det var mange taler laget for ørene til voksne, da Den mørke herren vokste i makt. Og de voksne klappet og heiet, og gikk hjem etter å ha satt pris på dagens underholdning. Men jeg vil adlyde, rektor, og ikke gi flere taler hvis du ikke liker dem. Min leksjon er enkel. Jeg vil fortsette å ikke gjøre noe med forrædere, og så vil vi se hva elevene kan gjøre på egen hånd med dette, når de ikke venter at lærerne redder dem.»

Og så vendte professor Krengle seg tilbake til elevene, og munnen vred seg opp i et skrått smil som så ut til å løse opp de forferdelige trykket lik en gud blåser for å spre skyene. «Men vennligst vær snill med de som har vært forrædere fram til nå,» sa professor Krengle. «De ville bare ha det litt gøy.»

Det var latter, skjønt nervøs i starten; og så vokste den, mens professor Krengle sto der og smilte skrått, og noe av spenningen oppløste seg selv.

Dracos hjerne virvlet fremdeles gjennom tusen spørsmål og en tåke av redsel, mens professor Krengle forberedte seg på å åpne konvoluttene der de tre hadde skrevet inn sine ønsker.

Aldri før hadde det slått Draco at månereisende gomper var en større trussel enn magiens sakte nedgang, eller at far hadde vist seg som for svak til å stoppe dem.

Og merkeligere allikevel, den åpenbare implikasjonen: professor Krengle trodde at *Harry* kunne klare det. Forsvarprofessoren hadde hevdet at han ikke kom med anbefalinger, men han nevnte Harry Potter igjen og igjen i talen sin; andre ville allerede tenke det samme som Draco.

Det var latterlig. Gutten som hadde overlesset en lenestol med glitter og kalt det en trone –

Gutten som sto opp mot Slur og vant, hvisket en forrædersk stemme, den gutten kunne vokse og bli en herre sterk nok til å herske, sterk nok til å redde oss alle –

Harry var *oppfostret* av gomper! Han var i praksis en grums selv, han ville ikke slåss mot sin adopterte familie –

Han kjenner deres kunster, deres hemmelighet og deres metoder; han kan ta all gompenes vitenskap og bruke den mot dem, sammen med vår egen kraft som trollmenn.

Men hva hvis han nekter? Hva hvis han er for svak?

Da, sa den indre stemmen, *må det bli deg, må det ikke, Draco Malfang?*

Og så ny hysjing fra mengden, idet professor Krengle åpnet den første konvolutten.

«Herr Malfang,» sa professor Krengle, «ditt ønske er … at Smygard skal vinne huspokalen.»

Forvirret pause fra tilskuerne.

«Ja, professor,» sa Draco med klar stemme, idet han visste at den nok en gang var forsterket. «Hvis du ikke kan gjøre det, så noe annet for Smygard –»

«Jeg vil ikke gi huspoeng uten at de er fortjent,» sa professor Krengle. Han tappet seg lett på munnen og så tankefull ut. «Hvilket gjør ditt ønske vanskelig nok til å være interessant. Ønsker du å si noe om grunnen, herr Malfang?»

Draco vendte seg vekk fra forsvarsprofessoren og skuet ut over mengden fra sin plass i platina og smaragd. Ikke hele Smygard hadde heiet på Dragearmeen, det var anti-Malfang-grupperinger som hadde uttrykt den misnøyen ved å støtte Gutten-som-overlevde, eller til og med Grang; og de grupperingene ville bli oppmuntret voldsomt av det Zabini hadde gjort. Han hadde behov for å minne dem på at Smygard betydde Malfang og Malfang betydde Smygard –»

«Nei,» sa Draco. «De er smygardinger, de vil forstå det selv.»

Noe latter fra publikum, spesielt i Smygard, selv fra noen elever som ville ha kalt seg anti-Malfang for et øyeblikk siden.

Smiger var en vidunderlig greie.

Draco vendte seg tilbake igjen for å se på professor Krengle, og ble overrasket over å se et brydd uttrykk på Grangs ansikt.

«Og for frøken Grang …» sa professor Krengle. En lyd av en konvolutt som ble revet opp. «Ditt ønske er … at Ravnklo skal vinne huspokalen?»

En betydelig mengde latter fra publikum, inkludert klukking fra Draco. Han hadde ikke trodd at Grang spilte det spillet.

«Vel, eh …» sa Grang, og hørtes ut som om hun plutselig snublet i en tale hun hadde lært seg utenat, «jeg mente å si, at …» Hun pustet dypt. «Det var soldater fra alle hus i min arme, og jeg mener ikke å fornærme noen av dem. Men hus burde fremdeles telle for noe. Det var trist når elever i samme hus hekset hverandre bare fordi de var i forskjellige armeer. Folk skulle kunne stole på alle i sitt eget hus. Det er derfor Gudrik Griffing, Salazar Smygard, Rasla Ravnklo og Helga Håsblås skapte de fire husene av Galtvort i første omgang. Jeg er Solskinnsgeneralen, men mer grunnleggende er jeg Hermine Grang av Ravnklo, og jeg er stolt over å være del av et hus som er åtte hundre år gammelt.»

«Vel sagt, frøken Grang!» sa Humlesnurrs tordnende stemme.

Harry Potter skar en grimase, og noe kilte helt i ytterkanten av Dracos hukommelse.

«En interessant innstilling, frøken Grang,» sa professor Krengle. «Men det er også tider der det er bra for en smygarding å ha venner i Ravnklo, eller for en griffing å ha venner i Håsblås. Det ville da åpenbart være best hvis du både kunne stole på dine venner i ditt hus, og også dine venner i armeen?»

Grangs øyne flakket raskt mot elevene og lærerne som så på, og hun svarte ikke.

Professor Krengle nikket som til seg selv, og vendte seg tilbake til talerstolen, tok opp og åpnet den siste konvolutten. Ved siden av Draco ble Harry Potter tydelig anspent idet forsvarsprofessoren løftet fram pergamentet. «Og herr Potter ønsker –»

En pause mens professor Krengle så på pergamentet.

Så, uten at professor Krengle endret ansiktsuttrykk, brast hele pergamentet i flammer og brant med en kort, intens ild som etterlot seg bare svevende svart støv som sildret ned fra hånda hans.

«Vennligst hold deg innenfor det som er mulig, herr Potter,» sa professor Krengle med sin aller tørreste stemme.

En lang pause. Harry, som sto ved siden av Draco, så temmelig rystet ut.

Hva i Merlins navn spurte han om?

«Jeg håper,» sa professor Krengle, «at du har forberedt et annet ønske, i tilfelle jeg ikke kunne oppfylle det første.»

Ny pause.

Harry trakk pusten dypt. «Det gjorde jeg ikke,» sa han, «men jeg har allerede tenkt ut et nytt.» Harry Potter snudde seg for å se ut over forsamlingen, og stemmen ble fastere mens han snakket. «Folk frykter forrædere på grunn av skaden forræderne gjør direkte;

soldatene de skyter eller hemmelighetene de røper. Men det er bare en del av faren. Det folk gjør fordi de er *redd for* forrædere koster minst like mye. Jeg brukte den strategien i dag mot Solskinn og Drage. Jeg ba ikke mine forrædere om å skape så mye direkte skade som mulig. Jeg ba dem om å oppføre seg slik at det ville skape mest mulig mistro og forvirring, og få generalene til å gjøre de mest kostbare tingene for å forsøke å hindre dem i å gjøre det på ny. Når det bare er noen få forrædere og et helt land til å stå imot dem, så er det rimelig at det noen få forrædere vil klare å gjøre kan vise seg å være mindre skadelig enn det hele landet gjør for å stoppe dem; at medisinen er verre enn sykdommen –»

«Herr Potter,» sa forsvarsprofessoren med plutselig skarp stemme, «historien har lært oss at du rett og slett tar feil. Dine foreldres generasjon gjorde for lite for å framstå samlet, ikke for mye! Hele dette landet falt nesten, herr Potter, selv om du ikke var her og kunne se det. Jeg foreslår at du spør dine kamerater i Ravnklo hvor mange av dem som mistet familiemedlemmer på grunn av Den mørke herren. Eller, hvis du er klokere, – *la være* å spørre. *Har* du et ønske du vil framsi, herr Potter?»

«Hvis du ikke har noe imot det,» sa Albus Humlesnurrs milde stemme, «så ville jeg gjerne like å få høre hva Gutten-som-overlevde har å si. Han har mer erfaring enn oss i det å stoppe kriger.»

Noen lo, men ikke så mange.

Harry Potters blikk flyttet seg til Humlesnurr, og det så ut som om han tenkte et øyeblikk. «Jeg sier ikke at du tar feil, professor Krengle. I den forrige krigen lot folk være å stå samlet, og et helt land tapte nesten for et par dusin angripere, og ja, det var patetisk. Men du utkjemper aldri den samme krigen to ganger. Og problemet er at fienden *også* får lov til å være smart. Hvis du ikke klarer å stå samlet er du sårbar på en måte, men hvis du prøver å skape samling, møter du en annen risiko, og andre kostnader, og fienden vil forsøke å bruke det også til sin fordel. Man kan ikke stoppe og vurdere kun ett nivå i spillet.»

«Enkelhet har også svært mye for seg, herr Potter,» sa den tørre stemmen til forsvarsprofessoren. «Jeg håper at du i dag har lært noe om farene ved strategier som er mer kompliserte enn å forene dine folk og angripe fienden din. Og hvis alt dette ikke har noen sammenheng med ønsket ditt, på en eller annen måte, så vil jeg bli temmelig irritert.»

«Ja,» sa Harry Potter, «det var ganske vanskelig å finne fram til et ønske som kunne symbolisere hva samhold kan koste. Men vanskene med å opptre samlet gjelder ikke bare for kriger, det er noe vi alle må løse gjennom hele livet, hver dag. Hvis alle koordinerer gjennom de samme reglene, og reglene er idiotiske, så vil *en* person som ønsker å gjøre det annerledes bryte reglene. Men hvis *alle* bestemmer seg for å gjøre det annerledes, så kan de det. Det er nøyaktig det samme problemet som at alle må opptre samlet. Men for den *første* personen som tar opp saken, så virker det som om de går imot hele mengden. Og hvis du mente at det eneste viktige var at folk alltid skulle stå sammen, så

kunne du aldri endre på spillet, uansett hvor stupide reglene var. Så mitt eget ønske, for å symbolisere det som skjer når folk er helt enige om feil ting, er at ved Galtvort skal vi fra nå av spille rumpeldunk uten snopp.»

«*HVA?*» skrek hundre stemmer i mengden, mens Draco gapte.

«Snoppen ødelegger hele spillet,» sa Harry Potter. «Alt det de andre spillerne gjør blir irrelevant. Det ville gi utrolig mye mer mening å bare kjøpe ei klokke. Det er en av de ufattelig teite tingene du ikke legger merke til fordi du vokste opp med det, folk gjør det bare fordi alle andre gjør det –»

Men på det tidspunktet kunne Harry Potters stemme ikke lenger høres, fordi opprøret hadde startet.

*
*

Opprøret endte omtrent femten sekunder senere, idet en gigantisk ildtunge sprutet ut fra Galtvorts høyeste tårn til lyden av hundre tordenskrall. Draco hadde ikke visst at Humlesnurr kunne gjøre *det.*

Elevene satte seg ned, svært stille og forsiktig.

Professor Krengle stoppet knapt å le. «Slik blir det, herr Potter. Din vilje skje.» Forsvarsprofessoren tok med vilje en ekstra pause. «Naturligvis lovet jeg bare bort *en* snedig plan. Og det er alt dere tre vil få samlet.»

Draco hadde halvveis forventet disse ordene tidligere, men nå kom de allikevel som et sjokk; Draco utvekslet raske blikk med Grang; de kunne åpenbart ha stått sammen om et ønske, men deres ønsker sto nå i direkte motsetning til hverandre –

«Du mener,» sa Harry, «at vi må bli enige om et ønske?»

«Åh, det ville være *alt* for mye å be om,» sa professor Krengle. «Dere tre har ingen felles fiende, har dere?»

Og i et kort øyeblikk, så kort at Draco trodde han kunne ha innbilt seg det, flakket forsvarsprofessorens øyne i retning Humlesnurr.

«Nei,» sa professor Krengle, «jeg mener at jeg skal oppfylle tre ønsker ved hjelp av en enslig, slu plan.»

Forvirret stillhet.

«Du kan ikke gjøre det,» sa Harry flatt fra der han sto ved Dracos side. «Selv ikke jeg kan gjøre det. To av de ønskene er gjensidig utelukkende. Det er *logisk umulig* –» og så avbrøt Harry setningen.

«Du er noen år for ung til å fortelle meg hva jeg ikke kan gjøre, herr Potter,» sa professor Krengle med et kort tørt smil.

Så snudde forsvarsprofessoren seg på ny mot tilskuermassen av elever. «I sannhet, jeg har ingen tiltro til deres evne til å lære dagens lekse. Gå hjem, og sett pris på tida med

deres familier, eller det som er igjen av dem, mens de fremdeles er i live. Min egen familie møtte for lengst døden fra Den mørke herrens hender. Vi sees igjen når timene begynner neste år.»

I den målløse stillheten som dette resulterte i hadde professor Krengle allerede snudd seg for å gå ned fra podiet. Draco hørte forsvarsprofessoren si, lavt og ikke lenger forsterket, «men deg, herr Potter, ønsker jeg å snakke med nå.»

34.
Koordineringsproblemer, del 3

De hadde gått til forsvarsprofessorens kontor, og professor Krengle hadde forseglet døra før han lente seg tilbake i stolen og sa noe. Forsvarsprofessorens stemme var svært rolig, og det gjorde Harry langt mer nervøs enn om professor Krengle hadde ropt.

«Jeg forsøker,» sa professor Krengle, «å ta hensyn til det faktum at du er ung. At jeg selv, på samme alder, var helt ekstraordinært toskete. Du snakker med stilen til en voksen, og blander deg i voksnes spill, og innimellom glemmer jeg at du bare *er* en som blander deg inn. Jeg håper, herr Potter, at din barnslige innblanding ikke nettopp har drept deg, ruinert landet ditt og tapt den neste krigen.»

Det var svært vanskelig for Harry å kontrollere pusten. «Professor Krengle, jeg sa en god del mindre enn det jeg ønsket å si, men jeg måtte si noe. Dine forslag er ekstremt alarmerende for alle som er det minste kjent med de siste hundre årene med gompehistorie. De italienske fascistene, en gjeng temmelig fæle folk, fikk navnet sitt fra *fasces*, en bunt greiner som var bundet sammen for å symbolisere ideen at samhold er styrke –»

«Så disse forferdelige italienske fascistene mente at samhold er bedre enn splittelse,» sa professor Krengle. En skarp tone begynte å sige inn i stemmen hans. «Kanskje de også trodde at himmelen er blå, og var forkjempere for et prinsipp om å ikke slippe stein i hodene sine.»

Det motsatte av idioti er ikke alltid intelligens; det blir ikke mørkt ute selv om verdens største idiot sier at sola skinner … «Greit, du har rett, det var et ad hominem-argument, det er ikke feil *fordi* fascistene sa det. Men professor Krengle, du kan ikke la hele landet ta merket til en diktator! Da har du ett enkelt punkt som kan feile! Hør, la meg si det slik. La oss si at fienden bare får inn en *Befalio* på den som kontrollerer Merket –»

«Mektige trollmenn er ikke så lett å sette *Befalio* på,» sa professor Krengle tørt. «Og hvis du ikke kan finne en verdig leder, er du uansett fordømt. Men verdige ledere eksisterer; spørsmålet er hvorvidt folk skal følge dem.»

Harry kjørte hånda gjennom håret sitt i ren frustrasjon. Han ønsket å be om en time out og få professor Krengle til å lese *Det tredje rikets vekst og fall* og så starte samtalen på nytt. «Og hvis jeg foreslår at demokrati er en bedre styreform enn diktatur, så antar jeg at det ikke –»

«Jeg skjønner,» sa professor Krengle. Øynene hans lukket seg noen sekunder, så åpnet de seg igjen. «Herr Potter, idiotien i rumpeldunk er lett synlig for deg fordi du ikke vokste opp med å elske spillet. Hvis du aldri hadde hørt om valg, herr Potter, og du bare *observerte hva det var*, så ville du ikke være spesielt fornøyd med det du så. Se på vår valgte magiminister. Er han den viseste, den sterkeste, den største i vår nasjon? Nei, han er en

bavian som kom til makten ved hjelp av Lucifus Malfang. Trollmenn gikk til valgurnene og kunne velge mellom Kornelius Bloeuf og Tanja Iglebånd, som hadde konkurrert med hverandre i en storslagen og underholdende dyst etter at *Aftenprofeten*, som Lucifus Malfang også kontrollerer, bestemte at de var de eneste seriøse kandidatene. At Kornelius Bloeuf helt alvorlig er valgt som den beste lederen som landet vårt kan frambringe er ikke et forslag noen kan fremme med alvorlig ansikt. Det er ikke annerledes hos gompene, etter det jeg har hørt og sett; den siste gompeavisen jeg leste nevnte at forrige president i USA var en pensjonert filmskuespiller. Hvis du ikke hadde vokst opp med valg, herr Potter, ville de være like gjennomsiktig idiotiske for deg som det rumpeldunk er.»

Harry satt der med åpen munn, og lette etter ord som kunne utgjøre et passende svar. «Poenget med valg er ikke å framskaffe den ene beste lederen; det er å holde politikerne tilstrekkelig redde for velgerne slik at de ikke blir fullstendig onde slik diktatorer gjør –»

«Den forrige krigen, herr Potter, ble utkjempet mellom Den mørke herren og Humlesnurr. Og selv om Humlesnurr var en leder med sine feil, som var i ferd med å tape krigen, så er det *latterlig* å tenke seg at *noen* magiminister som ble valgt i den perioden kunne tatt Humlesnurrs plass! Styrke flommer fra mektige trollmenn og deres følgere, ikke fra valg og de tullingene som blir valgt. Dette er det vi kan lære av magiske Storbritannias nyere historie; og jeg tviler på om den neste krigen vil lære deg en lekse som er annerledes. *Hvis* du overlever den, herr Potter, hvilket du *ikke* kommer til å gjøre med mindre du oppgir de entusiastiske barndommens illusjoner!»

«Hvis du tror at de handlingene du anbefaler ikke også har farer,» sa Harry, stemmen ble skarpere enn han hadde tenkt, «så er det også barnslig entusiasme.»

Harry stirret barskt inn i professor Krengles øyne, som stirret tilbake uten å blunke.

«Slike farer,» sa professor Krengle kaldt, «er ment å diskuteres på kontorer som dette, ikke i taler. Idiotene som valgte Kornelius Bloeuf er ikke interessert i komplikasjoner og varsomhet. Presenter dem for noe mer nyansert enn bifallende jubel, og du vil gå i krigen alene. *Det*, herr Potter, var din barnslige feil, som Draco Malfang ikke ville gjort selv da han var åtte år gammel. Det burde ha vært åpenbart selv for *deg* at du burde ha forholdt deg stille, og *snakket med meg først*, ikke talt til mengden om dine bekymringer!»

«Jeg er ingen venn av Albus Humlesnurr,» sa Harry, med en kulde i stemmen som matchet professor Krengles, «men han er ikke noe barn, og han så ikke ut til å mene at mine bekymringer var barnslige, og heller ikke at jeg burde ha ventet med å snakke om dem.»

«Ah,» sa professor Krengle, «så du tar stikkord fra rektor, nå, gjør du?» og reiste seg opp bak skrivebordet.

*
*

Da Blaise rundet hjørnet på vei til kontoret så han at professor Krengle allerede sto og lente seg mot veggen.

«Blaise Zabini,» sa forsvarsprofessoren; øynene var innfelt som svarte steiner i ansiktet hans, og stemmen sendte et kuldegys ned Blaises ryggrad.

Han kan ikke gjøre meg noe, jeg må bare huske på det –

«Jeg vil tro,» sa professor Krengle med klar, kjølig stemme, «at jeg allerede har gjettet navnet på din arbeidsgiver. Men jeg ville like å høre det fra din egen munn, og også den prisen som kjøpte deg.»

Blaise visste at han svettet under kuttene, og at fuktigheten allerede ville være synlig på panna hans. «Jeg fikk en sjanse til å vise at jeg var bedre enn alle de tre generalene, og jeg tok den. En mengde mennesker hater meg nå, men det er også en god del smygardinger som vil elske meg for det. Hva får deg til å tro at jeg –»

«Du klekket ikke ut planen for dagens krig, herr Zabini. Fortell meg hvem som gjorde det.»

Blaise svelget hardt. «Vel … jeg mener, i så fall … så vet du allerede hvem som gjorde det, ikke sant? Den eneste som er så gal er Humlesnurr. Og han vil beskytte meg hvis du forsøker å gjøre meg noe.»

«Definitivt. Fortell meg prisen.» Forsvarsprofessorens øyne var fremdeles harde.

«Det er min kusine Kimilly,» sa Blaise, svelget igjen og forsøkte å få kontroll over stemmen. «Hun er virkelig; og hun blir virkelig mobbet, Potter sjekket det, han er ikke dum. Det er bare det at Humlesnurr sa at han hadde fått bøllene til å begynne å plage henne, bare for planens skyld, og hvis jeg jobbet for *ham* så ville hun komme greit ut av det, mens hvis jeg valgte å gå med Potter, så ville Kimilly kunne risikere å havne i mer trøbbel.»

Professor Krengle var stille lenge.

«Jeg forstår,» sa professor Krengle, langt mildere i stemmen. «Herr Zabini, hvis noe slikt skulle skje en gang til, så har du tillatelse til å ta direkte kontakt med meg. Jeg har mine egne måter å beskytte mine venner på. Nå, et siste spørsmål: Selv med all den makten du tok og holdt i dine hender, så ville det å framtvinge en uavgjort ha vært vanskelig. Instruerte Humlesnurr deg om hvem som skulle vinne hvis uavgjort var umulig?»

«Solskinn,» sa Blaise.

Professor Krengle nikket. «Som jeg tenkte.» Forsvarsprofessoren sukket. «I din framtidige karriere, herr Zabini, foreslår jeg at du aldri prøver på komplotter så kompliserte som dette. De har en tendens til å slå feil.»

«Øh, det var det jeg sa til rektor, faktisk,» sa Blaise, «og han sa at det var derfor det var viktig å ha mer enn en konspirasjon på gang samtidig.»

Professor Krengle la en sliten hånd over panna. «Det er et under at Den mørke herren ikke ble sinnssyk av å slåss med *ham.* Du kan gå videre til ditt møte med rektor, herr

Zabini. Jeg kommer ikke til å si noe mer om dette, men hvis rektor på en eller annen måte skulle finne ut at vi har snakket sammen, så husk mitt stående tilbud om å gi deg den beskyttelsen jeg kan. Du kan gå.»

Blaise ventet ikke for å høre et eneste ord til; bare snudde og flyktet.

*
*

Professor Krengle ventet en kort stund, så sa han, «Kom igjen, herr Potter.»

Harry rev Usynlighetskappen av hodet og dyttet den inn i pungen. Han skalv med så mye raseri at han knapt klarte å snakke. «Han *hva*? Han gjorde *hva*?»

«Du burde ha dedusert deg fram til det på egen hånd, herr Potter,» sa professor Krengle mildt. Du må lære deg å gjøre blikket uskarpt til du kan se skogen som er skjult av trær. Alle som har hørt historiene om deg, og som ikke visste at du var den mystiske Gutten-som-overlevde, kunne enkelt dedusere at du eide en usynlighetskappe. Ta et trinn tilbake fra disse hendelsene, gjør detaljene uskarpe, og hva kan vi observere? Det var en kjempestor rivalisering mellom elever, og konkurransen endte med en perfekt uavgjort. Den slags ting skjer bare i historier, herr Potter; og det er en person på denne skolen som tenker i historier. Det var et merkelig og komplisert komplott, som du burde ha innsett var ukarakteristisk for den unge smygardingen du sto overfor. Men det er en person på denne skolen som bruker så forseggjorte komplotter, og hans navn er ikke Zabini. Og jeg advarte deg om at det var en kvadruppelagent; du visste at Zabini var minst trippelagent, og derfor kunne du ha gjettet at sjansen for at det var ham var høy. Nei, jeg vil ikke erklære kampen ugyldig. Alle tre feilet testen og tapte mot deres felles fiende.»

Harry brydde seg overhodet ikke noe om noen test akkurat nå. «Humlesnurr *presset* Zabini ved å *true kusinen hans*? Bare for å få vårt slag til å ende i uavgjort? *Hvorfor*?»

En gledeløs latter unnslapp professor Krengle. «Kanskje rektor mente at rivaliseringen var bra for kjæle-helten hans og ønsket å se den fortsette. For alles beste, forstår du. Eller kanskje han rett og slett var gal. Ser du, herr Potter, alle vet at Humlesnurrs galskap er en maske, at han er helt normal og bare later som om han er sinnssyk. De er så stolte over å ha denne smarte innsikten, og å kjenne til den hemmelige forklaringen, at de ikke ser nærmere etter. Det faller dem ikke inn at det *også* er mulig å ha en maske bak maska; å være sinnssyk mens du later som om du er en frisk person som later som at du er sinnssyk. Og jeg er redd for, herr Potter, at jeg har viktige saker å ta meg av andre steder, og at jeg må forlate Galtvort; men jeg vil sterkt fraråde deg å ta dine stikkord fra Albus Humlesnurr når du utkjemper en krig. Til vi sees igjen, herr Potter.»

Og forsvarsprofessoren bukket hodet lett med en porsjon ironi, og strenet av gårde i den samme retningen som Zabini hadde flyktet, mens Harry fremdeles sto og gapte av sjokk.

*
*

ETTERSPILL: HARRY POTTER

Harry slepte seg sakte mot Ravnklos sovesal; øynene så verken vegger, malerier eller andre elever; han gikk opp trapper og ned ramper uten å sakke farten, øke farten, eller legge merke til hvor han satte føttene.

Det hadde tatt ham mer enn et minutt etter professor Krengles avreise å innse at hans eneste kilde til informasjon om at Humlesnurr var involvert var (a) Blaise Zabini, som han måtte være en absolutt gapende idiot for å stole på en gang til, og (b) professor Krengle, som enkelt kunne ha forfalsket et komplott i Humlesnurrs stil, og som kanskje også kunne synes at litt rivalisering mellom elever var en fin ting; og som nettopp hadde, hvis du tok et skritt tilbake og gjorde detaljene uklare, foreslått å gjøre landet om til et magisk diktatur.

Og det var også mulig at Humlesnurr *var* den som sto bak Zabini, og at professor Krengle oppriktig hadde forsøkt å slåss mot mørkets merke på sitt vis, og forsøkt å hindre gjentakelsen av en oppførsel han anså som patetisk. Forsøke å forsikre seg om at Harry ikke endte opp med å kjempe mot Mørkets herre alene, mens alle andre gjemte seg, redde, forsøkte å holde seg utenfor ildlinjen, og bare ventet på at Harry skulle redde dem.

Men sannheten var …

Vel …

Harry syntes på en måte at det var greit.

Det var, visste han, den typen ting som var ment å gjøre helter uvillige og bitre.

Til Bloksberg med alt det der. Harry var absolutt en tilhenger av å la alle andre *holde seg utenfor fare* mens Gutten-som-overlevde tok ned Mørkets herre selv, pluss eller minus et lavt antall medhjelpere. Hvis den neste konflikten med Mørkets herre eskalerte fram til en andre trollmannskrig som drepte massevis av mennesker og omfattet et helt land, så betydde det at Harry *allerede hadde feilet.*

Og hvis det senere ble krig mellom trollmenn og gomper, så spilte det ingen rolle hvem som tapte; Harry ville allerede ha feilet ved å la ting gå så langt. Dessuten, hvem sa

at samfunnene ikke kunne integreres fredelig når hemmeligheten uunngåelig ble kjent? (Skjønt Harry kunne høre professor Krengles tørre stemme i hodet sitt, den spurte ham om han var en idiot, og sa alle de åpenbare tingene …) Og hvis trollmenn og gomper ikke kunne leve i fred, så ville Harry kombinere magi og vitenskap og finne ut hvordan alle trollmenn kunne evakueres til Mars, eller noe sånt, istedenfor å la en krig bryte ut.

Fordi hvis et endte opp med en utryddelseskrig …

Det var den tingen professor Krengle ikke hadde innsett, det ene, aller viktigste spørsmålet han hadde glemt å spørre sin unge general.

Den virkelige grunnen til at Harry ikke hadde noen intensjon om å bli overtalt til å ta et lysets merke, uansett *hvor* mye det ville hjelpe ham i krigen mot Mørkets herre.

En mørk herre og femti merkede følgesvenner hadde vært en fare for hele det magiske Storbritannia.

Hvis hele England tok merket til en sterk leder, ville de være en fare for hele den magiske verden.

Og hvis hele trollmannsverden tok et enkelt merke, ville de være en fare for resten av menneskeheten.

Ingen visste akkurat hvor mange trollmenn som fantes i verden. Han hadde gjort noen estimater sammen med Hermine, og kommet opp med tall som grovt regnet lå rundt en million.

Men det var sju milliarder gomper.

Hvis det endte opp med en endelig krig …

Professor Krengle hadde glemt å spørre Harry hvilken side han ville beskytte.

En vitenskapelig sivilisasjon, som strakk seg utover, så oppover, visste at det var dens skjebne å gripe etter stjernene.

Og en magisk sivilisasjon, sakte bleknende mens kunnskap gikk tapt, fremdeles styrt av et adelskap som så gomper som ikke helt menneskelige.

Det var en forferdelig trist følelse, men ikke en som hadde et snev av tvil.

*
*

ETTERSPILL: BLAISE ZABINI

Blaise spaserte gjennom korridorene med forsiktig, selvpålagt lavt tempo, med hjertet bankende vilt mens han forsøkte å roe seg ned –

«Ahem,» sa en tørr, hviskende tone fra en skyggefull alkove idet han passerte.

Blaise hoppet, men han skrek ikke.

Sakte snudde han seg.

I det lille skyggefulle hjørnet var en svart kappe så bred og flagrende at det var umulig å avgjøre om figuren under var kvinnelig eller mannlig, og over kappen en bredbremmet svart hatt; og en svart tåke så ut til å samle seg under den og skjulte ansiktet til hvem eller hva som var bakenfor.

«Rapportér,» hvisket herr Hatt og Kappe.

«Jeg sa akkurat det du fortalte meg,» sa Blaise. Stemmen hans var litt roligere nå som han ikke løy til noen. «Og professor Krengle reagerte akkurat slik du forventet.»

Den svarte hatten tippet ned og rettet seg opp igjen, som om hodet under hadde nikket. «Ypperlig,» sa den uidentifiserbare hviskingen. «Belønningen jeg lovet deg er allerede på vei til din mor, med ugle.»

Blaise nølte, men nysgjerrigheten holdt på å fortære ham. «Kan jeg spørre deg, nå, om hvorfor du ønsker å lage bråk mellom professor Krengle og Humlesnurr?» Rektor hadde ikke hatt noe å gjøre med Griffing-bøllene etter det Blaise visste, og i tillegg til å hjelpe Kimilly, hadde rektor også tilbudt seg å la professor Kiste gi ham beste karakter i magihistorie selv om han leverte inn blanke pergamenter for hjemmearbeidet, skjønt han måtte fremdeles møte opp i timene og late som om han leverte leksene. Faktisk ville Blaise ha forrådt alle tre generalene gratis, og det var ikke i grunnen så veldig nøye med kusinen heller, men han hadde ikke sett noen grunn til å si det.

Den brede svarte hatten tiltet til en side, som for å formidle et kritisk blikk. «Fortell meg, venn Blaise, slo det deg noensinne at svikere som utfører forræderi om igjen og om igjen, går det ofte galt med?»

«Niks,» sa Blaise, og så stødig inn i den svarte tåka under hatten. «Alle vet at ingenting *virkelig* fælt noensinne skjer med elever på Galtvort.»

Herr Hatt og Kappe leverte en hviskende, klukkende latter. «Sikkert nok,» sa hviskingen. «Med mordet på en elev for femti år siden som utgjør unntaket som beviser regelen; siden Salazar Smygard ville ha nøklet monsteret sitt inn i de eldgamle vaktformlene på et høyere tilgangsnivå enn rektor selv.»

Blaise stirret på den svarte tåka, og begynte å føle seg litt utilpass. Men for at det skulle kunne gjøres noe mot ham uten at alarmene skulle gå av ville det kreves en Galtvort-professor. Krengle og Slur var de eneste lærerne som ville gjøre noe som dette; og Krengle ville ikke bry seg om å narre *seg selv*, og Slur ville ikke skade en av sine egne smygardinger … ville han?

«Nei, venn Blaise,» hvisket den svarte tåka, «jeg bare ønsket å gi deg råd om å aldri forsøke noe som dette når du blir voksen. Så mange forræderier ville absolutt føre til minst en hevn.»

«Min *mor* ble aldri utsatt for noen hevn,» sa Blaise stolt. «Selv om hun giftet seg med *syv* ektemenn, og hver eneste av dem døde på mystisk vis og etterlot henne masse penger.»

«Virkelig?» sa hviskingen. «Hvordan i all verden klarte hun å overtale den sjuende til å gifte seg med henne etter at han hørte hva som skjedde med de seks første?»

«Jeg spurte mor om det,» sa Blaise, «og hun sa at det fikk jeg ikke vite før jeg var gammel nok, og jeg spurte henne hvor gammel er gammel nok, og hun sa, eldre enn henne.»

Igjen en hviskende klukklatter. «Velan, da, venn Blaise, mine gratulasjoner for måten du følger i din mors fottrinn på. Gå; og hvis du aldri sier noe om dette, så vil vi aldri møtes igjen.»

Blaise rygget ubekvemt unna, og følte en merkelig motvilje mot å snu ryggen til.

Hatten bøyde seg. «Ah, kom, kom, unge Smygard. Hvis du i sannhet var Harry Potters eller Draco Malfangs likemann, ville du allerede innsett at mine antydede trusler bare hadde til hensikt at du ikke skulle si noe til Albus. Om jeg hadde ment å skade, ville jeg ikke ha hintet; hvis jeg ikke hadde sagt noe, *da* burde du ha vært bekymret.»

Blaise rettet seg opp, følte seg litt fornærmet, og nikket til herr Hatt og Kappe; så snudde han seg bestemt og skred av gårde til møtet med rektor.

Han hadde håpet til det siste at noen *andre* ville dukke opp og gi ham en sjanse til å bedra herr Hatt og Kappe.

Men på den annen side hadde ikke mor forrådt syv forskjellige ektemenn *samtidig.* Når du så på det på *den* måten, gjorde han det fremdeles bedre enn henne.

Og Blaise Zabini fortsatte sin spasertur til rektors kontor, smilende, fornøyd med å være en kvintuppelagent –

Et øyeblikk snublet gutten, så rettet han seg opp, og ristet av seg den merkelige følelsen av svimmelhet.

Og Blaise Zabini fortsatte sin spasertur til rektors kontor, smilende, fornøyd med å være en kvadruppelagent.

*
*

ETTERSPILL: HERMINE GRANG

Sendebudet kom ikke til henne før hun var alene.

Hermine var nettopp i ferd med å forlate den jentedoen der hun av og til skjulte seg for å tenke i fred, og en lys, skimrende katt hoppet ut fra ingen steder og sa, «frøken Grang?»

Et lite skrik unnslapp henne før hun innså at katten hadde snakket med professor McSnurps stemme.

Allikevel hadde hun ikke blitt skremt, hun bare skvatt litt; katten var lys og briljant og nydelig, den glødet med en sølvhvit stråling lik månefarget sollys, og det kunne ikke falle henne inn å være redd.

«Hva er du?» sa Hermine.

«Dette er en melding fra professor McSnurp,» sa katten, fremdeles med professorens stemme. «Kan du komme til mitt kontor, og ikke snakke noe om dette til noen?»

«Jeg kommer med en gang,» sa Hermine, fremdeles overrasket, og katten hoppet opp og forsvant; bare at den ikke forsvant, den reiste av gårde, på en eller annen måte; eller det var det hodet hennes sa, selv om øynene hennes bare så at den forsvant.

Da Hermine hadde kommet seg bort til kontoret til sin favorittprofessor, var hodet hennes svirrende fullt av spekulasjoner. Var det noe feil med transfigurasjonskarakterene hennes? Men i så tilfelle, hvorfor ville professor McSnurp si at hun ikke måtte si det til noen? Sannsynligvis dreide deg seg om at Harry øvde på sin delvise transfigurasjon …

Professor McSnurps ansikt så bekymret ut, ikke strengt, idet Hermine satte seg ned foran skrivebordet hennes – og forsøkte å holde øynene vekk fra rekkene av hull som inneholdt professor McSnurps hjemmelekser; hun hadde alltid lurt på hva slags type lekser voksne måtte gjøre for å holde skolen i gang, og hvorvidt de kunne trenge hennes hjelp til noe …

«Frøken Grang,» sa professor McSnurp, «la meg starte med å si at jeg allerede vet at rektor ba deg om å velge det ønsket –»

«*Fortalte* han deg det?» kom det overrasket fra Hermine. Rektor hadde sagt at det ikke var meningen at andre skulle vite noe om det!

Professor McSnurp stoppet litt opp, tittet på Hermine, og ga en trist liten klukklatter. «Det er hyggelig å se at herr Potter ikke har korrumpert deg for mye. Frøken Grang, det er ikke meningen at du skal *innrømme* noe bare fordi jeg sier at jeg vet det. For å si det som det er, så *har* ikke rektor fortalt meg det, jeg bare kjenner ham for godt.»

Hermine rødmet fenomenalt nå.

«Det er helt i orden, frøken Grang!» sa professor McSnurp raskt. «Du er en ravnkloing i første klasse, ingen forventer at du skal være en smygarding!»

Det stakk *virkelig*.

«Greit,» sa Hermine en tanke syrlig, «jeg skal gå og spørre Harry Potter om noen timer i hvordan man opptrer som smygarding.»

«Det var *ikke* det jeg ønsket å …» sa professor McSnurp, og hun mistet tråden et sekund. «Frøken Grang, jeg er bekymret *fordi* unge ravnklojenter ikke skulle behøve å være smygardinger! Hvis rektor ber deg om å bli involvert i noe du ikke er komfortabel med, frøken Grang, så er det faktisk helt greit å si nei. Og hvis du føler deg presset, vennligst fortell rektor at du ville foretrekke at jeg var til stede, eller at du ville like å spørre meg først.»

Hermines øyne utvidet seg. «Gjør rektor ting som er galt?»

Svaret fikk professor McSnurp til å se litt trist ut. «Ikke med vilje, frøken Grang, men jeg tror … vel, sannsynligvis *er* det sant at rektor noen ganger har vanskelig for å huske hvordan det er å være et barn. Selv da han var barn er jeg sikker på at han må ha vært genial, med et sterkt hode og hjerte, med mot nok for tre griffinger. Noen ganger ber rektor sine elever om for mye, frøken Grang, eller gjør ikke tilstrekkelig for å unngå at de får det vanskelig og vondt. Han er en god mann, men av og til kan konspirasjonene hans gå for langt.»

«Men det er *bra* for elever å være sterke og ha mot,» sa Hermine. «Det var derfor du foreslo Griffing for meg, var det ikke?»

Professor McSnurp smilte skøyeraktig. «Kanskje jeg bare var egoistisk og ønsket deg til mitt eget hus. Tilbød Valghatten deg – ah, nei, det burde jeg ikke spørre om.»

«Den fortalte meg at jeg kunne gå hvor jeg ville utenom Smygard,» sa Hermine. Hun hadde *nesten* spurt hvorfor hun ikke var god nok for Smygard, men i siste liten klarte hun å stoppe seg selv … «Så jeg *har* mot, professor!»

Professor McSnurp lente seg fram over pulten. Bekymringen viste seg tydeligere i ansiktet hennes nå. «Frøken Grang, det handler ikke om mot, men om hva som er sunt for unge jenter! Rektor trekker deg inn i sine konspirasjoner, Harry Potter forteller deg hemmeligheter du må holde, og nå inngår du allianser med Draco Malfang! Og jeg lovet din mor at du kom til å være trygg på Galtvort!»

Hermine visste rett og slett ikke hva hun skulle svare til det. Men tanken slo henne at hun muligens ikke ville ha advart henne hvis hun hadde vært en gutt i Griffing istedenfor ei jente i Ravnklo, og *det* var, vel … «Jeg skal forsøke å gjøre det som er rett,» sa hun, «og jeg kommer ikke til å gå med på det hvis noen foreslår noe annet.»

Professor McSnurp presset hendene mot øynene sine. Da hun tok dem vekk, så hennes rynkede ansikt svært gammelt ut. «Ja,» sa hun hviskende, «du ville ha gjort det bra i mitt hus. Hold deg trygg, frøken Grang, og vær forsiktig. Og hvis du noensinne blir bekymret for eller ukomfortabel rundt noe, så vær snill å komme til meg med en gang. Jeg vil ikke bruke mer av din tid nå.»

*
*

ETTERSPILL, DRACO MALFANG:

Ingen av dem hadde egentlig lyst til å gjøre noe komplisert den lørdagen, ikke etter å ha utkjempet et slag tidligere. Så Draco satt bare i et ubrukt klasserom og forsøkte å lese ei bok ved navn *Thinking Physics.* Det var en av de mest fascinerende tingene Draco hadde lest om i hele sitt liv, i det minste de delene han kunne forstå, i det minste så lenge den

forbannede idioten som nektet å la bøkene sine forsvinne ut av syne bare kunne *holde kjeft* og la Draco *konsentrere seg* –

«Hermine Grang er en *gruuuuuuuuuuums,*» sang Harry Potter der han satt på en pult like ved, og leste en langt mer avansert bok selv.

«Jeg vet hva du prøver å gjøre,» sa Draco rolig uten å se opp fra sidene. «Det kommer ikke til å virke. Vi kommer fremdeles til å slå oss sammen og knuse deg.»

«En *Maaaaaaalfang* samarbeider med en *gruuuuuuums*, hva vil alle din fars *veeeeeeennner* tro –»

«De vil tro at Malfangene ikke er så lett å manipulere som *du* ser ut til å tro, *Potter!*»

Forsvarsprofessoren var galere enn Humlesnurr, ingen framtidig jordas redningsmann kunne noensinne være så *barnslig* og *uverdig* uansett alder.

«Hei, Draco, vet du hva som virkelig kommer til å suge? *Du* vet at Hermine har to kopier av det magiske allelet, akkurat som deg og akkurat som meg, men alle dine klassekamerater i Smygard vet ikke det, og *duuuuu* har ikke lov til å *forklaaaaare* –»

Dracos fingre ble hvite der de strammet seg rundt boka. Det å bli slått og spyttet på kunne umulig kreve så mye selvkontroll som dette, og hvis han ikke klarte å ta igjen snart, kom han til å gjøre noe inkriminerende –

«Så hva *var* det første ønsket ditt?» sa Draco.

Harry svarte ikke, så Draco tittet opp fra boka si, og følte et stikk av ondskapsfull tilfredsstillelse ved å se det triste uttrykket på Harrys ansikt.

«Heh,» sa Harry. «Mange har spurt meg om det, men jeg tror ikke professor Krengle ville ha ønsket at jeg skulle snakke om det.»

Draco plasserte et alvorlig uttrykk på sitt eget ansikt. «Du kan snakke om det med *meg.* Det er sannsynligvis ikke viktig sammenliknet med de andre hemmelighetene du har fortalt meg, og hva ellers er venner til for?» *Det stemmer, jeg er vennen din! Få skyldfølelse!*

«Det var ikke egentlig så veldig interessant,» sa Harry med tydelig kunstig letthet. «Bare, *Jeg skulle ønske at professor Krengle ville lære bort kampmagi neste skoleår også.*»

Harry sukket, og tittet ned i boka si igjen.

Og sa, etter noen sekunder til, «Din far kommer sannsynligvis til å bli ganske irritert på deg denne julen, men hvis du lover ham at du kommer til å forråde grumsejenta og utslette armeen hennes, så vil alt bli bra igjen og du vil få julepresanger allikevel.»

Kanskje hvis han og Grang spurte professor Krengle ekstra høflig, og brukte opp en del krenglepoeng, så ville de to få lov til å gjøre noe mer interessant mot general Kaos enn å få ham til å sove.

35.
STATUSDIFFERANSER

En klemmende følelse av å miste orienteringen. Slik føltes det å forlate plattform ni og trekvart og gå ut i resten av Jorda, den verdenen Harry en gang hadde trodd var den eneste virkelige verdenen. Folk var kledd i hverdagslige skjorter og bukser, istedenfor de mer verdige kappene til trollmenn og hekser. Spredt søppel her og der rundt benkene. En glemt lukt, duften av forbrent bensin, rå og skarp i lufta. Atmosfæren i King's Cross jernbanestasjon, mindre lys og munter enn Galtvort eller Diagonallmenningen; menneskene virket mindre, reddere, og ville sannsynligvis med glede byttet sine problemer bort i en mørk trollmann de kunne slåss mot. Harry ville så gjerne kaste en *Skrubberunt* for all møkka, og en *Rydderuskus* for alt søppelet; og hvis han hadde kunnet den formelen, kastet en *Boblehode* slik at han ikke var nødt til å puste inn denne lufta. Men han kunne ikke bruke tryllestaven sin, ikke på dette stedet …

Dette, innså Harry, måtte være slik det føltes å reise fra et første verdens land til et land i den tredje verden.

Men snarere var det den nulte verden som Harry hadde reist fra, trollmannsverdenen, med rensende formler og husnisser; der, med kombinasjonen av helbredernes kunster og din egen magi, du greit kunne bli hundre og sytti år før alderen virkelig begynte å tynge deg.

Og umagiske London, gompe-Jorda, dit Harry midlertidig hadde kommet tilbake. Dette var stedet der mamma og pappa ville leve resten av livene sine, med mindre teknologi tok et kvantesprang forbi trolldommens livskvalitet, eller noe dypere i verden endret seg.

Uten en gang å tenke på det snudde Harrys hode seg og øynene flakket raskt bak ham for å se trekofferten som ruslet etter ham, usett av gomper; og tentaklene med klør ga rask bekreftelse på at nei, han hadde ikke bare innbilt seg alt …

Og så var det den andre grunnen til den stramme følelsen i brystet hans.

Foreldrene hans visste ikke.

De visste ikke *noe*.

De visste ikke …

«Harry?» ropte en tynn, blond kvinne hvis perfekt glatte og uplettede hud fikk henne til å se en god del yngre ut enn trettitre; og Harry innså med en støkk at det *var* magi; han hadde ikke kjent til tegnene tidligere, men han kunne se dem nå. Og uansett hva slags eliksir som varte så lenge, måtte det ha vært forferdelig farlig, fordi hekser flest gjorde ikke dette mot seg selv, så desperate var de ikke …

Vann samlet seg i Harrys øyne.

«*Harry*?» ropte en eldre utseende mann med kulemage, kledd iøynefallende akademisk skjødesløst i en svart vest kastet over en mørk grågrønn skjorte; en mann som alltid var professor overalt han gikk; som definitivt ville ha vært en av de mest strålende trollmenn i sin generasjon, hvis han hadde blitt født med to kopier av den genen, istedenfor null …

Harry løftet hånda og vinket til dem. Han klarte ikke å si noe. Han klarte ikke å snakke i det hele tatt.

De kom mot ham, ikke løpende, men med en stødig, verdig gange; det var så fort professor Mikal Vernes-Eving gikk, og fru Petunia Eving-Vernes hadde ingen planer om å gå noe raskere.

Smilet på farens ansikt var ikke veldig bredt, men så hadde hans far da heller ikke for vane å smile bredt; det var i det minste så bredt som Harry hadde sett noen gang tidligere; bredere enn når nye bevilgninger ble gitt, eller når en av hans studenter fikk seg en jobb; og du kunne ikke be om mer enn det.

Mamma blunket kraftig, og hun prøvde å smile, men gjorde en elendig jobb.

«Så!» sa hans far idet han kom fram. «Gjort noen revolusjonerende oppdagelser ennå?»

Selvsagt trodde pappa at han spøkte.

Det hadde ikke gjort like vondt da foreldrene ikke trodde på ham, i gamle dager da ingen *andre* hadde trodd på ham heller; i gamle dager, da Harry ikke hadde *visst* hvordan det føltes å bli tatt på alvor av folk som rektor Humlesnurr og professor Krengle.

Og det var da Harry innså at Gutten-som-overlevde bare eksisterte i det magiske Storbritannia; at det ikke var en slik person i gompe-London, bare en søt, liten elleveårig gutt som skulle hjem til jul.

«Unnskyld meg,» sa Harry med skjelvende stemme, «Jeg kommer til å bryte sammen og gråte nå, det betyr ikke at det har skjedd noe galt på skolen.»

Harry startet å gå forover, og så stoppet han, revet mellom å klemme faren og å klemme moren; han ville ikke at noen av dem skulle føle seg oversett eller å tro at Harry elsket en mer enn den andre –

«Du,» sa faren hans, «er en veldig dum gutt, herr Vernes,» og han tok Harry kjærlig ved skulderen og dyttet ham inn i morens armer, som knelte ned, allerede med tårer dryppende nedover kinnet.

«Hei, mamma,» sa Harry med ustø stemme. «Jeg er tilbake.» Og han klemte henne, omringet av bråkete mekaniske lyder og lukten av forbrent bensin, og Harry startet å gråte, fordi han visste at ingenting *kunne* komme tilbake, minst av alt ham.

Himmelen var fullstendig mørk, og stjernene begynte å vise seg, da de var i ferd med å manøvrere seg gjennom juletrafikken fram til den universitetsbyen som var Oxford, og parkerte i oppkjørselen til det lille gråskitne gamle huset som familien brukte for å holde regnet vekk fra bøkene sine.

Idet de gikk opp den korte hellegangen som førte til inngangsdøra passerte de en rekke blomsterpotter som inneholdt små, svake elektriske lys (svake, siden de måtte lade seg selv med solenergi i løpet av dagen), og lyktene lyste opp idet de passerte. Den vanskelige delen hadde vært å finne bevegelsessensorer som var vanntette og ga utslag på akkurat riktig avstand …

På Galtvort var det virkelige fakler som oppførte seg slik.

Og så åpnet inngangsdøra seg, og Harry gikk inn i stua deres mens han blunket hardt.

Hver centimeter veggplass er dekket av ei bokhylle. Hver bokhylle rekker omtrent helt opp til taket og har seks hylleplater. Noen bokhyller er fylt til randen med bøker med harde omslag: vitenskap, matematikk, historie, og alt mulig annet. Andre hyller har to lag med paperback science fiction, med det bakre laget stablet oppå gamle pappesker eller treplanker, så du kan se det bakre laget over bøkene foran. Og fremdeles er det ikke nok. Det flyter over av bøker, ut på bordene og sofaene, og det har dannet seg små hauger under vinduene …

Vernes-husholdningen var akkurat slik han hadde forlatt den, bare med flere bøker, som også var akkurat slik han hadde forlatt den.

Og et juletre, nakent og udekorert bare to dager før julaften, noe som fikk Harry til å stusse et kort øyeblikk før han innså, med en varm følelse som spredte seg i brystet, at foreldrene hans naturligvis hadde *ventet.*

«Vi tok senga di ut av rommet ditt for å få plass til flere bokhyller,» sa faren hans. «Du kan sove i kofferten din, ikke sant?»

«*Du* kan sove i kofferten min,» sa Harry.

«Hvilket minner meg på,» sa faren hans. «Hva endte de opp med å gjøre med søvnsyklusen din?»

«Magi,» sa Harry, og tok en snartur bort til døra som førte inn til rommet hans, bare i tilfelle pappa *ikke* hadde spøkt …

«Det er ingen forklaring!» sa professor Vernes-Eving, akkurat samtidig som Harry ropte, «*Har du brukt opp all den ledige plassen i mine bokhyller?*»

*
*

Harry hadde brukt lille julaften til å shoppe gompeting som han ikke bare kunne transfigurere; faren hadde vært opptatt og hadde sagt at Harry ville måtte gå eller ta bussen, hvilket hadde passet Harry aldeles utmerket. Noen av menneskene i jernvarehandelen hadde gitt Harry spørrende blikk, men han sa med uskyldig stemme at faren hans

var ute og handlet i nærheten og var veldig travel og hadde sendt ham ut for å finne en del ting (mens han holdt opp en liste med forsiktig voksent-utseende halvt-uleselig håndskrift); og når alt kom til alt, penger var penger.

De hadde pyntet juletreet sammen, og Harry hadde plassert en liten dansende fe på toppen (to sigder og fem fjong hos Tummel & Trøyte).

Flirgott hadde villig vekslet galleoner om til papirpenger, men det virket ikke som om de hadde noen enkel måte å gjøre om større mengder gull til skattefrie, ikke-mistenkelige gompepenger i en nummerert sveitsisk bankkonto. Dette forpurret Harrys plan om å bruke mesteparten av pengene han hadde stjålet fra seg selv på en fornuftig miks av 60 % internasjonale indeksfond og 40 % Berkshire Hathaway. Inntil videre hadde Harry diversifisert midlene sine litt mer ved å snike seg ut sent på natta, usynlig og tidsvendt, og gravd ned hundre gullgalleoner i bakhagen. Han hadde alltid, *alltid* hatt lyst til å gjøre det uansett.

En del av 24. desember hadde blitt brukt til at professoren leste Harrys bøker og stilte spørsmål. De fleste eksperimentene faren hans hadde foreslått hadde vært upraktiske, i alle fall inntil videre; av de som gjensto hadde Harry allerede utført mange. («Ja, pappa, jeg sjekket hva som skjedde hvis Hermine fikk beskjed om en endret uttale og hun ikke visste om den var endret, det var det aller første eksperimentet jeg gjorde, pappa!»)

Det siste spørsmålet Harrys far hadde spurt, der han tittet opp fra *Magiske drikker og eliksirer* med et uttrykk av forvirret irritasjon, var om alt dette ga mening hvis du var en trollmann; og Harry hadde svart nei.

Hvorpå faren hans hadde erklært at magi var uvitenskapelig.

Harry var fremdeles litt sjokkert over ideen med å peke på en seksjon av *virkeligheten* og kalle den uvitenskapelig. Det virket som at pappa mente at konflikten mellom hans intuisjon og universet betydde at universet hadde et problem.

(Men på den annen side, det var ganske mange fysikere som mente at kvantemekanikk var merkelig, istedenfor at kvantemekanikk var normalt og det var de som var merkelige.)

Harry hadde vist moren sin helbredersettet han hadde kjøpt for at de skulle ha i huset, skjønt de fleste eliksirene ikke ville fungere på faren. Mamma hadde stirret på settet på en måte som fikk Harry til å spørre om hvorvidt mammas søster noen gang hadde kjøpt noe slikt til bestefar Edvin og bestemor Elianne. Og da mamma fremdeles ikke hadde svart, hadde Harry kvikt sagt at hun sikkert aldri hadde tenkt på det. Og så, til slutt, hadde han bare skyndt seg ut av rommet.

Det som var trist var at Lilly Eving sannsynligvis *ikke* hadde tenkt på det. Harry visste at andre mennesker hadde en tendens til å ikke-tenke på vanskelige temaer, på samme måte som de hadde en tendens til å ikke med vilje hvile hendene på rødglødende ovner; og Harry fikk en gryende mistanke om at de fleste gompefødte raskt utviklet en tendens

til å ikke-tenke på familien sin, som alle kom til å dø før de fylte sine første hundre år uansett.

Ikke at Harry hadde noen intensjon om å la *det* skje, naturligvis.

Og så var det sent på dagen 24. desember, og de kjørte av gårde for å spise julekveldsmiddagen.

*
*

Huset var digert. Ikke etter Galtvort-standarder, men definitivt etter standarden for hva du kunne få hvis faren din var en velansett professor som prøvde å leve i Oxford. To etasjer med murstein glinset i kveldssola, med vinduer over vinduer, og ett høyt vindu som gikk mye høyere enn det var meningen at glass kunne gjøre, det der måtte være en skikkelig diger stue …

Harry trakk pusten dypt og ringte på dørklokka.

Et fjernt rop om «Kjære, tar du døra?»

Fulgt av en lav trippelyd av fottrinn som nærmet seg.

Og så ble døra åpnet av en godlynt mann, med fete og lyserøde kinn og hår som begynte å bli tynt, i en blå nedknappet skjorte som strammet lett i sømmene.

«Doktor Grang?» sa Harrys far livlig, før Harry rakk å snakke. «Jeg er Mikal, og dette er Petunia og vår sønn Harry. Maten er i den magiske kofferten,» og han gestikulerte vagt med armen bak seg – ikke helt i retning av der kofferten var, riktignok.

«Ja, vær så god og stig på,» sa Leo Grang. Han tok et skritt fram og tok imot vinflaska fra professorens utstrakte hånd, med et mumlende «Takker,» og så rygget han igjen og vinket inn mot stua. «Føl dere som hjemme. Og,» med hodet vendt ned for å snakke til Harry, «alle lekene er nede i kjelleren, jeg er sikker på at Hermi kommer ned straks; det er første dør til høyre,» og pekte mot en korridor.

Harry bare så på ham et øyeblikk, bevisst på at han blokkerte foreldrene fra å komme inn.

«Leker?» sa Harry i en klar, høyfrekvent tone, med øynene vidåpne. «Jeg elsker leker!»

Bak ham pustet moren dypt inn, og Harry strenet inn i huset, og klarte å ikke trampe altfor hardt der han gikk.

Stua var akkurat så stor som den hadde sett ut fra utsiden, med et stort hvelvet tak der en gigantisk kandelaber hang og skinte, og et juletre som det måtte ha vært et svare strev å få inn gjennom døra. De lavere delene av treet var grundig og forsiktig dekorert i pene mønstre av rødt, grønt og gull, med et nytt innslag av blått og bronse; høyere opp der bare en voksen kunne nå opp var mer skjødesløst påklistret med lyslenker og kranser av tinnfolie. En korridor strakte seg ut til den møtte sin slutt i et større kjøkken, og tretrapper med polerte metallhåndløpere strakk seg oppover mot en andre etasje.

«Gosj!» sa Harry. «Dette er et stort hus! Jeg håper jeg ikke går meg bort her inne!»

*
*

Dr. Berit Grang følte seg heller nervøs da det ble tid for middag. Kalkunen og steken, deres bidrag til fellesprosjektet, klargjorde seg i brukbart tempo i ovnen; de andre rettene skulle medbringes av gjestene, Vernes-familien, som hadde adoptert en gutt ved navn Harry. Som var kjent i trollmannsverdenen som Gutten-som-overlevde. Og som også var den eneste gutten Hermine noensinne hadde kalt 'søt', eller lagt merke til i det hele tatt, for den del.

Vernesene sa at Hermine var det eneste barnet i Harrys aldersgruppe hvis eksistens deres sønn hadde anerkjent på noen som helst måte.

Og det kunne jo være å være litt raske i avtrekkeren; men begge par hadde en snikende mistanke om at bryllupsklokker kunne tenkes å gi lyd fra seg noen år inn i framtida.

Så mens juledagen hennes, som alltid, ble brukt sammen med hennes mann og familien, så hadde de bestemt seg for å bruke julekvelden til å møte sin datters mulige svigerfamilie.

Dørklokka ringte mens hun var midtveis i å tråkle sammen kalkunen, og hun hevet stemmen og ropte, «*Kjære, tar du døra?*»

Det kom et kort stønn fra en lenestol og dens okkupant, og så lyden av hennes manns tunge fottrinn og døra svingte opp.

«Doktor Grang?» sa en eldre manns livlige stemme. «Jeg er Mikal, og dette er Petunia og vår sønn Harry. Maten er i den magiske kofferten.»

«Ja, vær så god og stig på,» sa hennes mann, fulgt av et mumlende «Takker» som indikerte at en eller annen form for gave hadde blitt akseptert, og «Føl dere som hjemme.» Så endret Leos stemme seg og fikk en mer kunstig entusiasme, og sa, «Alle lekene er nede i kjelleren, jeg er sikker på at Hermi kommer ned straks; det er første dør til høyre.»

En kort pause.

Så fulgte en ung gutts klare stemme med ordene, «Leker? Jeg elsker leker!»

Berit lukket ovnen og smilte. Hun hadde blitt en smule bekymret over hvordan Hermines brev hadde beskrevet Gutten-som-overlevde – skjønt hennes datter hadde definitivt ikke skrevet noe som indikerte at Harry Potter var *farlig*; ikke noe som liknet på de mørke hintene som sto i bøkene Berit hadde kjøpt, liksom ment for Hermine, under turen deres til Diagonallmenningen. Datteren hennes hadde ikke sagt stort i det hele tatt, bare at Harry snakket som om han var en figur i ei bok, og at Hermine studerte hardere enn hun noensinne hadde gjort for å klare å holde ham bak seg i timene. Men slik det hørtes nå var jo Harry Potter bare en helt vanlig elleveårig gutt.

Hun kom til inngangsdøra akkurat idet hennes datter frenetisk løp ned trappene i en hastighet som ikke virket trygg i det hele tatt; Hermine hadde hevdet at hekser var mer motstandsdyktige mot fall, men Berit var ikke helt sikker på at hun trodde på det –

Berit tok inn første blikk av professor og fru Vernes, som begge så heller nervøse ut, akkurat idet gutten med det legendariske arret på panna snudde seg mot hennes datter og sa, nå med lavere stemme, «Vel møtt på denne fagreste av kvelder, frøken Grang.» Hånda hans strakte seg bakover, som om han tilbød sine foreldre på en sølvtallerken. «La meg få presentere for deg, min far, professor Mikal Vernes-Eving, og min mor, fru Petunia Eving-Vernes.»

Og mens Berit ble stående å gape, snudde gutten seg tilbake mot foreldrene sine og sa, nok en gang med den lyse stemmen, «Mamma, pappa, dette er Hermine! Hun er virkelig smart!»

«*Harry!*» hveste datteren hennes. «Hold opp med det!»

Gutten svirret rundt igjen for å titte på Hermine. «Jeg er redd for, frøken Grang,» sa gutten alvorlig, «at du og jeg er sendt i eksil til de labyrintiske områdene i kjelleren. La oss la dem ha sine voksne konversasjoner i fred, som uten tvil svever milevidt over våre egne barnslige intellekter, og gjenoppta vår pågående diskusjon om implikasjonene av Humes projektivisme for transfigurasjon.»

«Unnskyld oss,» sa hennes datter i en svært fast tone, grep gutten i venstre arm og trakk ham ut i korridoren – Berit forsøkte hjelpeløst å følge dem med blikket mens de passerte henne; gutten ga henne et muntert vink – og så trakk Hermine gutten innenfor kjellerdøra og slamret den igjen bak seg.

«Jeg, ah, jeg ber om unnskyldning for …» sa fru Vernes med sviktende stemme.

«Beklager,» sa professoren og smilte vennlig, «Harry kan være litt følsom overfor den typen ting. Men jeg antar at han har rett i at vi ikke er spesielt interessert i deres samtaler.»

Er han farlig? ønsket Berit å spørre, men hun holdt seg rolig og forsøkte å tenke ut et mer subtilt spørsmål. Mannen hennes klukklo ved hennes side, som om han syntes det de nettopp hadde vært vitne til var morsomt, snarere enn skremmende.

Den mest fryktede mørke herren i historien hadde forsøkt å drepe den gutten, og det forbrente skallet av kroppen hans var blitt funnet ved siden av barnesenga.

Hennes mulige framtidige svigersønn.

Berit hadde i stigende grad vært nervøs over å gi bort datteren til heksekunsten – spesielt etter at hun hadde lest bøkene, lagt sammen datoene, og innsett at hennes magiske mor sannsynligvis hadde blitt drept da Grindelwalds terror var på sitt mest intense; *ikke* mistet livet under fødselen, slik hennes far alltid hadde hevdet. Men professor McSnurp hadde vært på flere besøk etter det første, for å «se hvordan frøken Grang har det», og Berit kunne ikke fri seg fra å tenke at hvis Hermine hadde sagt at foreldrene lagde oppstuss om heksekarrieren hennes, så ville noe bli gjort for å fikse det …

Berit puttet sitt aller beste smil på ansiktet, og gjorde det hun kunne for å spre litt påtatt juleglede.

*
*

Spisebordet var mye lenger enn det som var nødvendig for seks mennesker – eller altså, fire mennesker og to barn – men det var i sin helhet drapert med en duk av fineste hvite lin, og rettene hadde noe unødvendig blitt overført til fancy serveringsfat, som i det minste var av rustfritt stål og ikke ekte sølv.

Harry hadde litt problemer med å konsentrere seg om kalkunen.

Konversasjonen hadde naturligvis snart dreid seg om Galtvort; og det hadde vært åpenbart for Harry at hans foreldre håpet at Hermine ville mykne opp og si mer om Harrys skoleliv enn det Harry hadde fortalt dem. Og enten hadde Hermine innsett dette, eller hun styrte bare automatisk klar fra alt som muligens kunne være problematisk.

Så *Harry* hadde det i og for seg greit.

Men uheldigvis hadde Harry gjort det feilgrepet å ugle sine foreldre alle mulige typer fakta om Hermine som hun ikke hadde fortalt sine *egne* foreldre.

Som at hun var general i en arme i fritida på skolen.

Hermines mor hadde sett temmelig alarmert ut, og Harry hadde fortet seg med å bryte inn og gjort sitt beste for å forklare at alle formlene bare lammet folk, professor Krengle så alltid på, og det at det fantes magisk helbredelse betydde at en lang rekke ting var mye mindre farlige enn det hørtes ut som, – og på dette tidspunktet hadde Hermine sparket ham hardt under bordet. Heldigvis hadde Harrys far, som Harry måtte innrømme var flinkere enn ham til en del ting, annonsert med fast professoral autoritet at han hadde aldri vært bekymret, siden han ikke kunne forestille seg at barn fikk lov til å gjøre det hvis det var farlig.

Det var allikevel ikke derfor Harry hadde vansker med å nyte middagen.

… problemet med å synes synd på seg selv var at det alltid var gjort på null tid å finne noen andre som hadde det verre.

Dr. Leo Grang hadde på et tidspunkt spurt om hvorvidt den hyggelige læreren som så ut til å like Hermine, professor McSnurp, tildelte henne mange poeng på skolen.

Hermine hadde sagt ja, med et sannsynligvis ekte smil.

Harry hadde klart, med noe anstrengelse, å la være å poengtere kjølig at professor McSnurp aldri ville favorisere en eneste elev, og at Hermine fikk mengder av poeng fordi hun hadde ærlig fortjent *hvert, eneste, ett.*

På et annet tidspunkt hadde Leo Grang tilbudt bordet sin mening om at Hermine var veldig smart og kunne ha startet på medisinsk fakultet og blitt tannlege, om det ikke hadde vært for denne heksegreia.

Hermine hadde smilt igjen, og et kjapt blikk hadde stoppet Harry fra å foreslå at Hermine også muligens kunne ha blitt en *internasjonalt berømt vitenskapskvinne*, og spurt om den tanken ville ha falt Grang-ene inn hvis de hadde en *sønn* istedenfor en *datter*, eller om det uansett var uakseptabelt at avkommet gjorde det bedre enn dem.

Men Harry nærmet seg raskt kokepunktet.

Og ble *mye* mer takknemlig for det faktum at hans egen far *alltid* hadde gjort det han kunne for å støtte Harrys utvikling som vidunderbarn, og *alltid* oppmuntret ham til å sikte høyere og *aldri* rakket ned på en eneste ting av det han hadde oppnådd, selv om et vidunderbarn allikevel bare var et barn. Var det denne typen hjem han kunne ha endt opp i, hvis mamma hadde giftet seg med Wiktor Dumling?

Harry gjorde allikevel hva han kunne.

«Og hun har virkelig slått deg i *alle* de klassene dere tar, utenom sopelimer og transfigurasjon?» sa professor Mikal Vernes-Eving.

«Ja,» sa Harry med tilkjempet ro, mens han skar av en ny bit julekalkun til seg selv. «Med god margin, i de fleste av dem.» Det var andre omstendigheter der Harry ville vært langt mer motvillig til å innrømme det, som var grunnen til at han ikke hadde fortalt det til faren før nå.

«Hermine har alltid vært ganske flink på skolen,» sa dr. Leo Grang i en fornøyd tone.

«Harry konkurrerer på nasjonalt nivå!» sa professor Mikal Vernes-Eving.

«Kjære!» sa Petunia.

Hermine kniste, og det fikk ikke Harry til å føle seg bedre over hennes situasjon. Det så ikke ut til å bry Hermine stort, *og det plaget Harry.*

«Jeg er ikke flau over å tape for henne, pappa,» sa Harry. Akkurat her og nå var han slett ikke det. «Nevnte jeg at hun lærte alle skolebøkene sine utenat før første skoledag? Og ja, jeg testet det.»

«Er det, ah, *vanlig* for henne?» sa professor Vernes-Eving til Grang-ene.

«Åh, ja da, Hermine lærer alltid ting utenat,» sa dr. Berit Grang med et muntert smil. «Hun kan alle oppskriftene i alle kokebøkene mine utenat. Jeg savner henne hver gang jeg lager middag.»

Etter uttrykket på farens ansikt å dømme, følte han i det minste noe av det samme som Harry følte.

«Ingen grunn til bekymring, pappa,» sa Harry, «nå får hun alt det avanserte materialet hun kan takle. Lærerne hennes ved Galtvort vet at hun er smart, *i motsetning til foreldrene hennes.*»

De tre siste ordene ble sagt med ekstra hevet stemme, og idet alle ansikter snudde seg for å stirre på ham, og Hermine sparket ham igjen, skjønte Harry at han hadde gått over streken, men det var for mye, det var altfor mye.

«Naturligvis vet vi at hun er smart,» sa Leo Grang, som begynte å se forurettet på dette barnet som var dumdristig nok til å heve stemmen ved middagsbordet deres.

«Dere har ikke den fjerneste anelse,» sa Harry, og is rant inn i stemmen hans. «Dere tror at hun leser masse bøker og at det er ganske søtt, ikke sant? Dere ser et perfekt prøveresultat og dere synes at det er bra at hun gjør det bra på skolen. Deres datter er den mest talentfulle heks i sin generasjon, og den mest lysende stjerne på Galtvort, og en dag, dr. og dr. Grang, så vil det faktum at dere var hennes foreldre være den eneste grunnen til at historien husker dere!»

Hermine, som rolig hadde reist seg fra stolen sin og gått rundt bordet, valgte dette øyeblikket til å ta tak i Harrys skjorteskulder og dra ham ut av skolen. Harry lot seg selv bli dratt, men mens Hermine halte ham av gårde, hevet han stemmen ytterligere, «Det er fullstendig mulig at om tusen år vil det faktum at Hermine Grangs foreldre var tannleger være den eneste grunnen til at noen husker tannleger!»

*
*

Berit stirret på stedet der datteren nettopp hadde halt Gutten-som-overlevde ut av rommet med et tålmodig uttrykk i det unge ansiktet.

«Forferdelig lei meg,» sa professor Vernes med et smil som om han moret seg. «Men vær så snill å ikke være bekymret, Harry snakker alltid slik. Er de ikke akkurat som et ektepar allerede?»

Den skremmende tingen var at det *var* de.

*
*

Harry hadde forventet å få en ganske kraftig skjennepreken fra Hermine.

Men etter at Hermine hadde trukket dem inn i inngangen til kjelleren og lukket døra bak dem, hadde hun snudd seg –

– og smilte, ekte, så sant Harry kunne bedømme.

«Vær så snill å la være, Harry,» sa hun med bløt stemme. «Selv om det er veldig pent av deg. Alt er greit.»

Harry bare så på henne. «Hvordan holder du det ut?» sa han. Han måtte holde stemmen sin nede, de ville ikke at foreldrene skulle høre, men toneleiet økte, om ikke volumet. «*Hvordan holder du det ut?*»

Hermine trakk på skuldrene, og sa, «Fordi det er den måten foreldre *skal* være på?»

«Nei,» sa Harry, med lav og intens stemme, «det er det ikke, faren min trekker meg *aldri* ned – vel, han *gjør* det, men aldri på den måten –»

Hermine holdt opp en enslig finger, og Harry ventet, og så på mens hun lette etter ord. Det tok henne en stund, før hun sa, «Harry … Professor McSnurp og professor Pir-

revimp liker meg fordi jeg er den mest talentfulle heksa i min generasjon, og den klareste stjernen på Galtvort. Og mamma og pappa vet ikke noe om det, og du vil aldri klare å fortelle dem det, men de elsker meg uansett. Hvilket betyr at alt er akkurat som det burde være, både på Galtvort og hjemme. Og siden de er *mine* foreldre, herr Potter, får ikke *du* lov til å argumentere i denne saken.» Nok en gang smilte hun det mystiske smilet fra middagen, og så på Harry på en kjærlig måte. «*Er* det forstått, herr Potter?»

Harry nikket stramt.

«Bra,» sa Hermine, og bøyde seg bort og kysset ham på kinnet.

*
*

Konversasjonen rundt middagsbordet hadde bare så vidt kommet i gang igjen da et fjernt tynt rop fløt tilbake til dem.

«*Hei! Ingen kyssing!*»

De to fedrene sprutet ut i latter idet de to mødrene reiste seg fra stolene med identiske skrekkfylte ansiktsuttrykk, og fortet seg bort til døra til kjelleren.

Da barna hadde blitt brakt tilbake, sa Hermine i en iskald tone at hun aldri kom til å kysse Harry igjen noen gang, og Harry sa med forulempet stemme at sola ville brenne ned til en kald, død klump før han lot henne komme nær nok til å prøve en gang til.

Hvilket betydde at alt var akkurat som det skulle være, så alle satte seg ned igjen for å gjøre ferdig julemiddagen.

36.
Mellomspill: å krysse grensen

Det var nesten midnatt.

Å være oppe sent var enkelt nok for Harry. Han hadde bare latt være å bruke tidsvenderen. Harry fulgte en tradisjon med å beregne søvnsyklusen sin slik at han skulle være våken da julekvelden gikk over til juledagen; fordi selv om han aldri hadde vært ung nok til å *tro* på julenissen, hadde han en gang vært ung nok til å ha en viss tvil.

Det ville ha vært hyggelig om det *hadde* vært en mystisk figur som kom inn i huset ditt den natta og la fra seg presanger …

Akkurat da gikk det kaldt nedover ryggen til Harry.

Et hint av noe forferdelig som nærmet seg.

En krypende terror.

En følelse av dommedag.

Harry satte seg rett opp i senga.

Han tittet på vinduet.

«*Professor Krengle?*» skrek Harry, veldig lavt.

Professor Krengle gjorde en liten løftende bevegelse, og det virket som om Harrys vindu foldet seg inn i rammen. Et kaldt vintergufs blåste inn i rommet gjennom gapet, sammen med noen få snøfnugg fra en himmel flekket med grå natteskyer, mellom mørket og stjernene.

«Frykt ikke, herr Potter,» sa forsvarsprofessoren med normal stemme. «Jeg har gitt dine foreldre litt ekstra tung søvn; de vil ikke våkne før jeg har dratt igjen.»

«Det er ikke meningen at noen skal vite hvor jeg er!» sa Harry, og holdt fremdeles ropingen lav. «Til og med uglepost skal leveres til Galtvort, ikke hit!» Harry hadde villig gått med på det; det ville være idiotisk hvis en dødseter kunne vinne hele krigen når som helst bare ved å ugle ham en magisk utløst håndgranat.

Professor Krengle gliste, fra der han sto i bakgården utenfor vinduet. «Åh, ingen grunn til bekymring, herr Potter. Du *er* godt beskyttet mot sporingsformler, og det er lite sannsynlig at noen fullblods ville tenke på å se etter i telefonkatalogen.» Gliset ble bredere. «Og det tok adskillig innsats å komme seg forbi de magiske hindringene som rektor har plassert rundt dette huset – skjønt alle som visste adressen din kunne jo bare vente utenfor og angripe deg neste gang du går ut.»

Harry glante på professoren en stund. «Hva *gjør* du her?» sa han til slutt.

Smilet forlot professor Krengles ansikt. «Jeg er kommet for å be om unnskyldning, herr Potter,» sa forsvarsprofessoren stille. «Jeg skulle ikke ha snakket så strengt til deg som jeg –»

«Ikke gjør det,» sa Harry. Han tittet ned på pleddet som han klemte rundt pyjamasen sin. «Bare la være.»

«Har jeg fornærmet deg så mye?» sa professor Krengles stille stemme.

«Nei,» sa Harry. «Men det *vil* du hvis du ber om unnskyldning.»

«Forstått,» sa professor Krengle, og stemmen hans ble øyeblikkelig fast. «Så, hvis jeg skal behandle deg som en likemann, herr Potter; så ville jeg si at du grovt har brutt den etiketten som gjelder mellom vennlige smygardinger. Hvis du ikke for tida spiller spillet mot noen, så *må du ikke* blande deg i deres planer på den måten, ikke uten å spørre dem *på forhånd*. For du kan ikke vite hva deres virkelige hensikt er, og heller ikke hvilken innsats de kan tenkes å tape. Det ville markere deg som deres fiende, herr Potter.»

«Jeg beklager,» sa Harry, med akkurat den samme stille tonefallet som professor Krengle hadde brukt.

«Unnskyldning godtatt,» sa professor Krengle.

«Men,» sa Harry, fremdeles stille, «du og jeg må virkelig snakke mer om politikk, ved nærmere anledning.»

Professor Krengle sukket. «Jeg vet at du misliker nedlatenhet, herr Potter –»

Det var litt av en underdrivelse.

«Men det ville være enda mer nedlatende,» sa professor Krengle, «hvis jeg ikke uttrykte det klart. Du mangler noe livserfaring, herr Potter.»

«Og vil alle som har tilstrekkelig livserfaring være enige med deg, da?» sa Harry rolig.

«Hva godt gjør livserfaring for en som spiller rumpeldunk?» sa professor Krengle og trakk på skuldrene. «Jeg tror du vil endre mening etter hvert, etter at alt du har stolt på feiler deg, og du har blitt mer kynisk.»

Forsvarsprofessoren sa dette som om det var det vanligste utsagnet i verden, innrammet av mørket og stjernene og den skyflekkede himmelen, mens et eller to snøfnugg blåste forbi ham i den bitende vinterlufta.

«Hvilket minner meg på,» sa Harry. «God jul!»

«Jeg antar det,» sa professor Krengle. «Når alt kommer til alt, hvis det *ikke* er en unnskyldning, så må det være en julegave. Den aller første jeg noensinne har gitt, faktisk.»

Harry hadde ikke engang startet å lære seg latin ennå så han kunne lese den eksperimentelle dagboka til Roger Bacon, og han våget knapt åpne munnen for å spørre.

«Ta på vinterjakka,» sa professor Krengle, «eller ta en varme-eliksir hvis du har en; og møt meg utenfor, under stjernene. Jeg skal se om jeg kan vedlikeholde det litt lenger denne gangen.»

Harry brukte et øyeblikk på å prosessere ordene, og så spurtet han til jakkeskapet.

Professor Krengle vedlikeholdt stjerneskinnsformelen i mer enn en time, skjønt forsvarsprofessorens ansikt så anstrengt ut, og måtte sette seg ned etter en stund. Harry protesterte kun én gang, og ble hysjet på.

De krysset grensen fra juleaften til juledagen inne i det tidløse tomrommet der jordas rotasjon ikke betydde noen ting; den ene, sanne, evigvarende Stille natt.

Og akkurat som lovet, sov Harrys foreldre søtt gjennom det hele, helt til Harry var trygt tilbake på rommet og forsvarsprofessoren hadde gått.

37.
KARDINALFEIL

Sola skinte klart, lufta var klar, elevene var klare og foreldrene var klare; rent var det brolagte gulvet på plattform 9,75, og lavt hang vintersola på himmelen klokka 9.45 på morgenen, 5. januar 1992. Noen av de yngre elevene hadde på seg votter og skjerf, men de fleste hadde bare kuttene sine; de var tross alt trollmenn.

Etter at Harry hadde flyttet seg vekk fra landingsplattformen tok han av seg skjerf og jakke, åpnet en luke i kofferten, og pakket vekk vintertøyet.

Et langt øyeblikk sto han der og lot januarlufta bite i kroppen, bare for å se hvordan det føltes.

Harry tok fram trollmannskutten sin og risten den på seg.

Og til slutt trakk Harry fram tryllestaven sin; og han kunne ikke la være å tenke på foreldrene han nettopp hadde kysset farvel, eller på verden med sine problemer som han forlot.

Med en merkelig skyldfølelse for det uunngåelige, sa Harry «*Thermos.*»

Varmen strømmet gjennom ham.

Og Gutten-som-overlevde var tilbake.

Harry gjespet og strakk på seg, og følte seg mer dorsk enn noe annet nå ved enden av ferien. Han hadde ikke spesielt lyst til å lese noe i skolebøkene sine, ikke engang i litt seriøs science fiction, denne morgenen; det han trengte var noe helt lettsindig som kunne oppta oppmerksomheten hans …

Vel, det ville ikke bli så vanskelig å få til, hvis han var villig til å gi slipp på fire fjong.

Dessuten, hvis *Aftenprofeten* var korrupt og *Kleggen* var den eneste konkurrerende avisen, så kunne det godt være noen undertrykte ekte nyheter i den.

Harry labbet over til den samme aviskiosken som forrige gang, og lurte på om *Kleggen* kunne toppe overskriften han hadde sett sist.

Selgeren startet å smile da Harry nærmet seg, og så endret mannens ansikt seg brått, da han fikk øye på arret.

«*Harry Potter?*» gispet selgeren.

«Nei, herr Durian,» sa Harry, idet øynene dukket kort ned til mannens navneskilt, «bare en forbløffende imitasjon –»

Og så stoppet Harrys stemme nede i halsen hans, idet han fikk øye på øvre halvdel av *Kleggen.*

FULL SEER RØPER HEMMELIGHET: MØRK HERRE KOMMER TILBAKE

Et kjapt øyeblikk prøvde Harry å kontrollere ansiktet sitt, før han innså at det å *ikke* bli sjokkert på mange måter kunne være like avslørende –

«Unnskyld meg,» sa Harry. Stemmen han hørtes litt alarmert ut, og han ante ikke en gang om det var for avslørende, eller akkurat hva hans normale reaksjon *ville* være hvis han ikke visste noe. Han hadde brukt for mye tid sammen med smygardinger, han glemte hvordan han holdt hemmeligheter skjult fra vanlige mennesker. Fire fjong traff disken. «En *Kleggen*, takk.»

«Åh, ingen grunn til bekymring, herr Potter!» sa selgeren raskt og viftet med hendene. «Det er – nei, samme kan det være, bare –»

En avis fløy gjennom lufta og traff Harrys fingre, og han brettet den opp.

FULL SEER RØPER HEMMELIGHET: MØRK HERRE KOMMER TILBAKE GIFTER SEG MED DRACO MALFANG

«Den er gratis,» sa selgeren, «for *deg*, mener jeg –»

«Neida,» sa Harry. «Jeg hadde tenkt til å kjøpe den uansett.»

Selgeren tok myntene, og Harry leste videre.

«Gosj,» sa Harry et halvt minutt senere, «du får en seer full på seks krus whisky og han røper alle *mulige* hemmelige ting. Jeg mener, hvem ville ha trodd at Sirius Svaart og Petter Pittelpytt i hemmelighet var samme person?»

«Ikke jeg,» sa selgeren.

«De har til og med et bilde av de to sammen, så vi vet hvem det er som i hemmelighet er samme person.»

«Jepp,» sa selgeren. «Temmelig smart forkledning, spørru meg.»

«Og jeg er i hemmelighet sekstifem år gammel.»

«Du ser'ke halvparten så gammal ut,» sa selgeren elskverdig.

«Og jeg er forlovet med Hermine Grang, *og* Bellatrix DeMons, *og* Lulla Lunekjær, og aha, Draco Malfang også …»

«Ligger an te' å bli et int'resangt bryllup,» sa salgsmannen.

Harry tittet opp fra avisen, og sa i en hyggelig tone, «Vet du, først hørte jeg at Lulla Lunekjær var sinnssyk, og så lurte jeg på om hun virkelig var det, eller om hun bare fant på ting og kniste for seg selv hele tida. Så leste jeg min andre *Kleggen*-overskrift og bestemte meg for at hun *ikke* kunne være sinnssyk, jeg mener, det kan ikke være *lett* å finne på disse tingene, man kan ikke gjøre det ved et *uhell*. Og vet du hva jeg tenker *nå*? Jeg

tror at hun må være gal allikevel. Når vanlige mennesker prøver å finne på ting, så kommer det ikke ut som *dette her*. Noe er nødt til å gå virkelig *feil* med innsiden av hodet ditt før det er *dette* som kommer ut når du starter å finne på ting!»

Selgeren stirret på Harry.

«Men seriøst,» sa Harry. «Hvem *leser* disse greiene?»

«Du,» sa selgeren.

Harry gikk for å lese avisen si.

Han satte seg ikke ned ved det samme bordet rett ved, der han hadde sittet med Draco den gangen han hadde gjort seg klar til å gå på toget første gang. Det virket som å friste skjebnen til å gjenta seg selv.

Det var ikke *bare* at hans første uke ved Galtvort hadde vært, skulle man tro *Kleggen*, femtifire år lang. Det var mer slik, etter Harrys ydmyke mening, at livet hans ikke *trengte* noen nye tråder av kompleksitet.

Så Harry fant en liten jernstol et annet sted, et stykke unna folkemengden og den tilfeldige dempede svisjelyden når foreldre immiverte inn med barna; og satte seg ned for å lese *Kleggen* for å se om den inneholdt noen undertrykte nyheter.

Og utenom den åpenbare galskapen (himmelen hjelpe alle sammen hvis noe av *det* var sant) så var det en god porsjon romantisk sladder; men ingenting som egentlig ville være spesielt *viktig* selv om det var sant.

Harry leste nettopp om Magidepartementets foreslåtte ekteskapslov, å forby alle ekteskap, da –

«Harry Potter,» sa en silkebløt stemme som sendte et adrenalinsjokk strømmende gjennom Harrys blod.

Harry tittet opp.

«Lucifus Malfang,» sa Harry med trett stemme. Neste gang skulle han gjøre det som faktisk var lurt – å vente utenfor, i gompe-delen av King's Cross, fram til 10.55.

Lucifus bøyde hodet svakt, noe som sendte det lange, hvite håret drivende lett over skuldrene. Mannen bar fremdeles på den samme stokken, sortlakkert med et slangehode i sølv til håndtak, og noe med grepet om stokken sa stille *dette er et våpen med dødelig kraft*, ikke *jeg er svak og må støtte meg på denne*. Ansiktet var uttrykksløst.

To menn sto på hver side av ham, øynene deres var konstant på vakt, og begge hadde tryllestavene i lavt grep. De to flyttet seg som en enkelt organisme med fire bein og fire armer, Krabbe-og-Gurgel senior, og Harry trodde han kunne gjette hvem som var hvem, men det betydde ikke egentlig noe. De var bare et vedheng til Lucifus, like sikkert som om de hadde vært de to tærne lengst til høyre på hans venstre fot.

«Jeg beklager at jeg forstyrrer deg, herr Potter,» sa den bløte silkestemmen. «Men du har ikke besvart noen av mine ugler; og dette, tenkte jeg, kunne være min eneste sjanse til å møte deg.»

«Jeg har ikke mottatt noen av dine ugler,» sa Harry rolig. «Humlesnurr sendte dem ikke videre, antar jeg. Men jeg ville ikke ha besvart dem hvis jeg hadde fått dem, utenom via Draco. Hvis jeg skulle samhandle direkte med deg, uten at Draco visste om det, ville det være et overtramp i vennskapet vårt.»

Vær så snill å gå, vær så snill å gå …

De grå øynene glitret mot ham. «Så, det er din holdning …» sa Malfang senior. «Vel, jeg skal spille med en stund. Hva var din hensikt i å manøvrere din gode venn, min sønn, inn i en offentlig allianse med den jenta?»

«Åh,» sa Harry lett, «det er åpenbart, ikke sant? Når Draco samarbeider med Grang vil han innse at gompefødte er menneskelige, de også, når alt kommer til alt. Bwa. Ha. Ha.»

Et minimalt hint av et smil beveget seg over Lucifus' lepper. «Ja, det høres ut som om en av Humlesnurrs planer. Hvilket det *ikke* er.»

«Ikke i det hele tatt,» sa Harry. «Det er en del av mitt spill med Draco, og ikke noe Humlesnurr har noe med, og det er alt jeg vil si.»

«La oss slutte med lekene,» sa Malfang senior, og de grå øynene ble plutselig hardere. «Hvis mine mistanker er riktige, så ville du knapt gjøre som Humlesnurr ba deg om uansett, *herr Potter.*»

En kort pause.

«Så, du vet det,» sa Harry, med kald stemme. «Si meg. Når, nøyaktig, forsto du det?»

«Da jeg leste ditt svar til professor Krengles lille tale,» sa den hvithårede mannen og klukklo barskt. «Jeg var forvirret, først, for det virket ikke som om det var i din egen interesse; det tok mange dager før jeg forsto hvem som hadde interesse av det, og så ble alt til slutt klart. Og det er også tydelig at du er svak, på noen måter, om ikke på alle.»

«Svært smart av deg,» sa Harry, fremdeles kjølig. «Men kan hende tar du feil av mine interesser.»

«Det kan være.» Et hint av stål kom inn i silkestemmen. «Faktisk så er det akkurat det jeg frykter. Du spiller merkelige spill med min sønn, med formål jeg ikke klarer å gjette. Det er ikke en vennligsinnet handling, og du kan knapt la være å forvente at jeg bryr meg!»

Lucifus lente seg på stokken med begge hender nå, og begge de hendene hadde hvitnet, og livvaktene hans hadde plutselig blitt mer vaktsomme.

Et slags instinkt inne i Harry formulerte en påstand om at det ville være en veldig dårlig ide å vise sin redsel, å la Lucifus se at han kunne skremmes. De var uansett på en offentlig jernbanestasjon –

«Jeg synes det er interessant,» sa Harry, og plasserte stål inn i sin egen stemme, «at du tror jeg kunne tjene på å gjøre Draco noe vondt. Men det er irrelevant, Lucifus. *Han* er min venn, og jeg forråder ikke mine venner.»

«*Hva?*» hvisket Lucifus. Ansiktet viste rent sjokk.

Så –

«Selskap,» sa en av lakeiene, og Harry tenkte ut fra stemmen at dette måtte være Krabbe senior.

Lucifus rettet seg opp og snudde seg, og et misbilligende hves unnslapp ham.

Nilus nærmet seg, og så redd, men bestemt ut, rett bak en høy kvinne som slett ikke så redd ut.

«Madam Langballe,» sa Lucifus iskaldt.

«Herr Malfang,» svarte damen med tilsvarende is. «Er du en plage for vår Harry Potter?»

Bjeffet av latter som kom fra Lucifus hørtes merkelig bittert ut. «Ah, det kan jeg ikke tenke meg. Kommet for å beskytte ham fra meg, har du?» Det hvithårede hodet vendte seg mot Nilus. «Og dette burde da være herr Potters lojale løytnant, den siste ætling av Langballe, Nilus, selv-titlet av Kaos. Så merkelig verden snur og vender på seg. Noen ganger tror jeg den må være helt gal.»

Harry hadde ingen anelse om hva han skulle si til det, og Nilus så forvirret ut, og redd.

«Jeg tviler på at det er verden som er gal,» sa madam Langballe. Stemmen hennes fikk en hoverende tone. «Det virker som om du er i dårlig humør, herr Malfang. Gjorde talen til vår kjære professor Krengle at du mistet noen allierte?»

«Det var en smart nok måte å rakke ned på mine evner på,» sa Lucifus kaldt, «men bare effektivt overfor de tåpene som tror at jeg virkelig var en dødseter.»

«*Hva?*» sprutet det ut fra Nilus.

«Jeg var under *Befalio*, unge mann,» sa Lucifus og hørtes trett ut. «Den mørke herren kunne knapt ha begynt å rekruttere fra fullblodsfamilier uten støtte fra adelsslekta Malfang. Jeg avslo tilbudet, og han sikret seg meg uansett, rett og slett. Hans egne dødsetere visste ikke noe om det før senere, derfor har jeg det falske merket; skjønt siden jeg ikke virkelig var villig, så er jeg ikke bundet av det. Noen dødsetere tror fremdeles at jeg var den fremste av dem; og for nasjonens fred lot jeg dem tro det, for å holde dem under kontroll. Men jeg var ikke så tåpelig at jeg støttet den gale eventyreren av min egen fri vilje –»

«Ignorer ham,» sa madam Langballe, rettet til både Harry og Nilus. «Han må bruke resten av livet på å late som, i frykt for ditt vitnemål under verifiserum.» Sagt med ondskapsfull tilfredsstillelse.

Lucifus snudde avvisende ryggen sin til henne, og sto ansikt til ansikt med Harry igjen. «Kunne du be denne gamle hurpa om å forsvinne, *herr Potter*?»

«Det tror jeg ikke,» sa Harry tørt. «Jeg foretrekker å omgås den delen av Malfangslekta som er på min egen alder.»

Det ble en lengre pause etter dette. De grå øynene saumfar ham.

«Naturligvis …» sa Lucifus sakte. «Jeg *føler* meg dum nå. Hele tida latet du bare som om du ikke hadde noen ide om hva vi snakket om.»

Harry møtte blikket hans og sa ingenting.

Lucifus løftet stokken et par centimeter og støtte den hardt i bakken.

Verden forsvant i blek tåke, alle lyder ble stille, det var ingenting i hele universet utenom Harry og Lucifus Malfang og den slangehodede stokken.

«Min sønn er mitt hjerte,» sa Malfang senior, «den siste tingen av verdi jeg har i denne verden, og dette sier jeg deg i en vennligsinnet ånd: hvis han kommer til skade, ville jeg bruke resten av livet på hevn. Men så lenge min sønn *ikke* kommer til skade, så ønsker jeg deg lykke til i dine bestrebelser. Og siden du ikke har spurt meg om noe annet, så vil jeg heller ikke spørre deg om noe annet.»

Så forsvant den bleke tåka, og en rasende madam Langballe kom til syne, blokkert fra å bevege seg framover av Krabbe senior; nå hadde hun tryllestaven sin framme.

«Hvordan *våger* du!» freste hun.

Lucifus' mørke kutte virvlet rundt ham, og det hvite håret, idet han vendte seg mot Gurgel senior. «Vi vender tilbake til Malfanghus.»

Så tre *krakk!* av eksivering, og de var borte.

Stillhet fulgte.

«Kjære *himmel,*» sa madam Langballe. «Hva dreide det der seg om?»

Harry trakk hjelpeløst på skuldrene. Så tittet han på Nilus.

Det var svette på Nilus' panne.

«Takk skal du ha, Nilus,» sa Harry. «Jeg satte virkelig stor pris på hjelpen din, Nilus. Og nå, Nilus, tror jeg kanskje at du skal sette deg ned litt.»

«Ja, general,» sa Nilus, og istedenfor å komme bort til en av de andre stolene ved siden av Harry, kollapset han halvveis til han ble sittende på bakken.

«Du har forårsaket mange endringer i min sønnesønn,» sa madam Langballe. «Jeg liker noen av dem, men ikke alle.»

«Send meg en liste over hva som er hva,» sa Harry, «så skal jeg se hva jeg kan gjøre.»

Nilus stønnet, men sa ingenting.

Madam Langballe klukklo. «Det skal jeg, unge mann; takk skal du ha.» Stemmen hennes senket seg. «Herr Potter … talen som ble holdt av professor Krengle er noe vår nasjon lenge har trengt å høre. Det samme kan jeg ikke si om din kommentar til den.»

«Jeg vil ta din mening til etterretning,» sa Harry mildt.

«Det håper jeg virkelig at du gjør,» sa madam Langballe, og snudde seg mot sin sønnesønn igjen. «Trenger jeg fremdeles å –»

«Det er helt greit at du drar nå, bestemor,» sa Nilus. «Jeg greier meg bra på egen hånd denne gangen.»

«Nåh, *det* liker jeg,» sa hun, og poppet og forsvant som en såpeboble.

De to guttene satt stille et øyeblikk.

Nilus snakket først, med trett stemme. «Du kommer til å prøve å rette på alle de endringene hun *liker*, ikke sant?»

«Ikke *alle*,» sa Harry uskyldig. «Jeg må bare forsikre meg om at jeg ikke korrumperer deg.»

*
*

Draco så *veldig* bekymret ut. Hodet hans kastet hele tida raske blikk rundt seg, til tross for det faktum at Draco hadde insistert på at de skulle gå ned i Harrys koffert, og å bruke en ordentlig *Stillus*-formel og ikke bare den som gjorde lyden uklar.

«*Hva* var det du sa til far?» sprutet Draco ut med, det øyeblikket *Stillus*-formelen tok effekt og lydene fra Plattform 9 ¾ forsvant.

«Jeg … hør, kan du si meg hva han sa til *deg*, før han slapp deg av?», sa Harry.

«At hvis det virket som om du truet meg så skulle jeg fortelle det til ham straks,» sa Draco. «Og at jeg skulle fortelle det til ham umiddelbart dersom det var noe *jeg* gjorde som kunne være en trussel mot *deg!* Far tror at du er *farlig*, Harry; hva det nå enn var du sa til ham i dag så *skremte* det ham! *Det er ikke en god ide å skremme far!*»

Åh, oppsann …

«*Hva* snakket dere om?» forlangte Draco å få vite.

Harry lente seg trett tilbake i den lille foldestolen som var på bunnen av koffertens hule. «Vet du, Draco, akkurat som det fundamentale spørsmålet i rasjonalitet er 'Hva er det jeg tror at jeg vet og hvordan tror jeg at jeg vet det?', så er det også en kardinalfeil, en tenkemåte som er det motsatte av dette. Som de gamle greske filosofene. De hadde absolutt ingen anelse om hva som foregikk, så de gikk rundt og sa ting som 'alt er vann' eller 'alt er ild', og de spurte aldri seg selv, 'Vent et øyeblikk, selv om alt *er* vann, hvordan i all verden kunne jeg *vite* det?' De spurte ikke seg selv om de hadde noe bevis som skilte *den* muligheten fra alle de *andre* mulighetene du kunne tenke deg; bevis som de høyst sannsynlig ikke ville finne hvis teorien *ikke* var sann –»

«*Harry*,» sa Draco, med anstrengt stemme, «*Hva snakket du med far om?*»

«Jeg vet ikke, faktisk,» sa Harry, «så det er veldig viktig at jeg *ikke* bare finner på ting så jeg ikke –»

Harry hadde aldri hørt noen skrike i skrekk i en fullt så høy toneart før.

38.
Å LATE SOM Å VÆRE VIS, DEL 1

Plystre. Tikk. Bzzzt. Ding. Glorp. Popp. Splatt. Ring. Tut. Puff. Kling. Boble. Pip, Knekk. Vusj. Hiss. Pfft. Virvle.

Professor Pirrevimp hadde i stillhet overrakt Harry et brettet pergament i formeltimen den mandagen, og lappen hadde sagt at Harry skulle oppsøke rektor når det passet ham; og på en slik måte at ingen andre ville legge merke til det, spesielt ikke Draco Malfang eller professor Krengle. Hans engangspassord for steingurgen skulle være 'prippen lammegribb'. Denne hadde blitt fulgt av en bemerkelsesverdig kunstnerisk blekktegning av professor Pirrevimp som stirret strengt på ham; tegningens øyne blunket innimellom; og underst på lappen, med tre streker under, var frasen IKKE HAVNE I TRØBBEL.

Så Harry hadde altså gjort seg ferdig med transfigurasjonstimen, og studert med Hermine, og spist middag, og snakket med løytnantene sine; og til slutt, da klokka slo ni, gjort seg selv usynlig, hoppet tilbake til klokka seks, og gikk trett mot gurgen, den revolverende steintrappa, tredøra, rommet fullt av rare ting, og den sølvskjeggede figuren til rektor.

Denne gangen så Humlesnurr heller seriøs ut, det vanlige smilet manglet, og han hadde på seg pyjamas i mørkere og mer alvorlig purpur enn vanlig.

«Takk for at du kom, Harry,» sa rektor. Den gamle trollmannen reiste seg fra tronen sin og begynte sakte å vandre rundt i rommet mellom alle de merkelige gjenstandene. «Først, – har du med deg notatene fra gårsdagens hendelse med Lucifus Malfang?»

«Notater?» kom det forvirret fra Harry.

«Men du må da *sikkert* ha skrevet det ned …» sa den gamle trollmannen, og stemmen stoppet opp.

Harry følte seg heller flau. Ja, hvis du nettopp hadde snublet deg gjennom en mystisk konversasjon full av betydningsfulle hint som du ikke forsto, så ville jo den *absolutt åpenbare* tingen være å skrive ned alt umiddelbart etterpå, før minnet bleknet, så du kunne prøve å finne ut av det senere.

«Ja vel,» sa rektor, «fra hukommelsen, da.»

Harry gjentok litt fårete samtalen som best han kunne, og kom omtrent halvveis før han innså at det ikke var lurt å fortelle alt mulig til den muligens-sinnssyke rektoren, i alle fall ikke uten å tenke det igjennom først; men på den annen side var Lucifus *definitivt* en bad guy og Humlesnurrs motstander, så det *var* sannsynligvis en god ide å fortelle ham det; og Harry hadde allerede begynt å snakke, og det var for sent å prøve å beregne ting nå …

Harry fullførte berettelsen så ærlig han klarte.

Humlesnurrs ansikt ble fjernere ettersom Harry fortalte, og mot slutten var det et eldgammelt uttrykk hos ham, og en fasthet i lufta.

«Vel,» sa Humlesnurr. «Jeg foreslår at du gjør alt du kan for at Malfangs arving *ikke* kommer til skade, må jeg altså få lov til å si. Og jeg vil gjøre det samme.» Rektor skar en grimase, fingrene trommet lydløst på den blekksorte overflaten til en plakett med ordet *Leliel* inngravert. «Og jeg synes det ville være svært klokt om du unngikk *all* interaksjon med lord Malfang i framtida.»

«Avskar du uglene fra ham til meg?» sa Harry.

Rektor stirret på Harry et langt øyeblikk, så nikket han motvillig.

Av en eller annen grunn følte ikke Harry seg så sint som han burde ha vært. Kanskje det kunne skyldes at Harry syntes det var veldig lett å sympatisere med rektors synsvinkel akkurat nå. Selv Harry kunne forstå hvorfor Humlesnurr ikke ønsket at han skulle ha direkte kontakt med Lucifus Malfang; det virket ikke som en *ond* handling.

Ikke på samme måte som da rektor utsatte Zabini for utpressing … noe de bare hadde Zabinis ord for, og Zabini var ekstremt langt unna troverdig; faktisk var det vanskelig å se hvorfor Zabini *ikke* bare ville fortelle den historien som skaffet ham mest sympati fra professor Krengle …

«Jeg har et forslag. Hva hvis, istedenfor at jeg protesterer, så kan jeg si at jeg forstår hensikten din,» sa Harry, «og du kan fortsette å avskjære uglene mine, men du forteller meg hvem de er fra?»

«Jeg har stoppet en lang rekke ugler som var ment for deg, er jeg redd,» sa Humlesnurr mykt. «Du er en kjendis, Harry, og du ville fått dusinvis av brev hver dag, noen fra langt utenfor dette landet, hvis jeg ikke avviste dem.»

«*Det,*» sa Harry, og følte på en gryende indignasjon, «synes jeg er å gå litt for langt –»

«Mange av disse brevene,» sa den gamle trollmannen stille, «vil be deg om ting du ikke kan gjøre. Jeg har ikke lest dem, naturligvis; bare sendt dem tilbake ulest til avsenderen. Men jeg kjenner innholdet, for jeg mottar dem også. Og du er for ung, Harry, til å få hjertet ditt knust seks ganger før frokost hver morgen.»

Harry tittet ned på skoene sine. Han *burde* insistere på å få lese brevene og dømme selv, men … det var en liten røst av fornuftig sans inne i ham, og den skrek svært høyt akkurat nå.

«Takk,» mumlet Harry.

«Den andre grunnen til at jeg ba deg om å komme hit,» sa den gamle trollmannen, «var at jeg ønsket å konsultere din unike genialitet.»

«Transfigurasjon?» sa Harry, overrasket og smigret.

«Nei, ikke *den* unike genialiteten,» sa Humlesnurr. «Si meg, Harry. Hva slags ondskapens gjerninger kunne du få i stand hvis en desperant fikk lov til å komme inn på Galtvorts område?»

Det viste seg etter hvert at professor Krengle hadde bedt om, eller snarere forlangt, at elevene fikk teste ferdighetene mot en ekte desperant etter at de hadde lært seg ordene og bevegelsene til skytsvergeformelen.

«Professor Krengle er ikke i stand til å kaste skytsvergeformelen selv,» sa Humlesnurr, mens han sakte vandret mellom merkelige dingser. «Noe som aldri er et godt tegn. Men på den annen side fortalte han meg dette faktum *helt frivillig* i den diskusjonen der han forlangte at eksterne instruktører skal bli bragt inn for å lære bort skytsvergeformelen til alle elever som ønsket å lære den; han tilbød seg å betale utgiftene selv, hvis jeg ikke ville det. Dette imponerte meg i betraktelig grad. Men nå insisterer han på å få inn en desperant –»

«Rektor,» sa Harry stille, «professor Krengle tror *veldig* sterkt på å prøve ferdighetene på ordentlig i realistiske kampomgivelser. Det å ønske å få inn en desperant er *fullstendig* passende med rollen hans.»

Nå ga rektor Harry et merkelig blikk.

«*Rollen hans?*» sa den gamle trollmannen.

«Jeg mener,» sa Harry, «det er fullstendig konsistent med den måten professor Krengle vanligvis …» Harry sporet av. Hvorfor *hadde* han brukt de ordene?

Rektor nikket. «Så du har den samme følelsen som jeg har; at det er et påskudd. Et svært *rimelig* påskudd, i sannhet; mer så enn du kanskje innser. Ofte vil trollmenn som virker å være ute av stand til å kaste en skytsvergeformel plutselig få det til når en virkelig desperant er i nærheten; de går fra ikke et eneste lite lysglimt til en full korporlig skytsverge. Hvorfor det er slik, vet ingen; men slik er det.»

Harry skar en grimase. «Ja vel, men da ser jeg virkelig ikke hvorfor det er grunn til mistenksomhet –»

Rektor kastet armene ut som om han var hjelpeløs. «Harry, *forsvarsprofessoren* har bedt meg om å ta inn det mørkeste av alle vesener til Galtvort. Jeg *må* være mistenksom.» Rektor sukket. «Og allikevel, desperanten vil være bevoktet, omringet av vaktformler, i et kraftig bur; jeg vil være der selv for å holde øye med den hele tida – jeg kan ikke tenke på noe forferdelig den *kunne* gjøre. Men kan hende er jeg bare ikke i stand til å se det. Og derfor spør jeg deg.»

Harry stirret på rektor med munnen åpen. Han var så sjokkert at han ikke en gang klarte å føle seg smigret.

«*Meg?*» sa Harry.

«Ja,» sa Humlesnurr med antydning til et smil. «Jeg gjør mitt beste for å forvente mine fienders handlinger; å begripe deres skrudde sinn og forutse deres onde tanker. Men *jeg* ville aldri ha forestilt meg å kvesse en håsblåsings bein om til våpen.»

Harry lurte på om den der *noensinne* ville bli glemt.

«Rektor,» sa Harry trett, «jeg vet at det ikke høres bra ut, men helt seriøst: jeg er ikke ond, jeg er bare veldig kreativ –»

«Jeg sa ikke at du var ond,» sa Humlesnurr seriøst. «Det er noen som sier at det å forstå ondskap er det å bli ond; men de bare later som om de er vise. Snarere er dét ondt som ikke kjenner kjærlighet, og ikke tør å forestille seg kjærlighet, og ikke noensinne kan forstå kjærlighet uten å opphøre å være ond. Og jeg mistenker at du kan forestille deg veien inn til mørke trollmenns sinn langt bedre enn jeg noensinne har klart; og allikevel kjenner du til kjærlighet selv. Så, Harry.» Rektors øyne var konsentrerte. «Hvis du var i professor Krengles sko, hva slags ugjerninger kunne du stelt i stand etter at du narret meg til å tillate en desperant på Galtvorts område?»

«Vent, vent, *vent,*» sa Harry, og i halvsvime kom han seg bort til stolen foran rektors skrivebord og satte seg ned. Det var en stor, komfortabel stol denne gang, ikke en trekrakk, og Harry følte seg nærmest omgitt av møbelet da han sank ned.

Humlesnurr ba ham om å være smartere enn professor Krengle.

Punkt en: Harry var mer glad i professor Krengle enn i Humlesnurr.

Punkt to: Hypotesen var at forsvarsprofessoren planla å gjøre noe ondt, og i den konjunktivformen *burde* Harry hjelpe rektor med å forhindre det.

Punkt tre …

«Rektor,» sa Harry, «hvis professor Krengle *faktisk* planlegger noe, er jeg ikke sikker på om jeg *klarer* å være smartere enn ham. Han har mye mer erfaring enn meg.»

Den gamle trollmannen ristet på hodet, og klarte på en eller annen måte å gi et særdeles alvorlig inntrykk på tross av smilet. «Du undervurderer deg selv.»

Det var første gang noensinne at noen hadde sagt *det* til Harry.

«Jeg husker,» fortsatte den gamle trollmannen, «en ung mann i dette selvsamme kontor, kald og kontrollert mens han tok et oppgjør med husstyreren til huset Smygard, og presset sin egen rektor til å beskytte sine klassekamerater. Og min tro er at den unge mannen er sluere enn professor Krengle, sluere enn Lucifus Malfang; at han vil vokse opp til å bli selve Voldemorts likemann. Det er denne mannen jeg ønsker å rådføre meg med.»

Harry undertrykte grøsningen som gikk gjennom ham med det navnet, og skar en tankefull grimase mot rektor.

Hvor mye vet han … ?

Rektor hadde sett Harry i klørne på sin mysteriøse mørke side, så dypt som Harry noen gang hadde sunket i den. Harry husket fremdeles hvordan det hadde vært å se på, usynlig og tidsvendt, at hans fortids-selv hadde stått opp mot de eldre smygardingene; gutten med arret på panna som ikke oppførte seg som andre. *Selvsagt* ville rektor ha lagt merke til noe pussig med gutten på kontoret sitt …

Og Humlesnurr hadde konkludert at hans kjæle-helt hadde sluhet nok til å matche sin skjebnebestemte fiende, Den mørke herren.

Hvilket ikke var å be om så mye, når man tenkte på at Mørkets herre hadde plassert et fullt synlig mørkt merke på alle sine tjeneres venstre arm, og at han hadde slaktet hele klosteret som lærte bort kampkunsten han hadde ønsket å lære –

Nok sluhet til å matche *professor Krengle* ville derimot være et problem av en *helt* annen størrelsesgrad.

Men det var også tydelig at rektor ikke ville være fornøyd før Harry ble helt kald og mørk, og kom opp med en form for svar som hørtes imponerende slu ut … og det burde helst ikke *faktisk* komme i veien for at professor Krengle kunne lære bort Forsvar …

Og selvsagt *ville* Harry gå til sin mørke side og tenke igjennom det fra den synsvinkelen, bare for å være oppriktig, og også for sikkerhets skyld.

«Fortell meg alt,» sa Harry, «om hvordan desperanten skal bli bragt inn hit, og hvordan den skal bevoktes.»

Humlesnurrs øyenbryn hevet seg et øyeblikk, og så begynte den gamle trollmannen å snakke.

Desperanten ville bli transportert til Galtvorts område av en trio svartspanere, alle tre personlige kjenninger av Humlesnurr, og alle tre i stand til å kaste en korporlig skytsvergeformel. De ville bli møtt på grensen til området av Humlesnurr, som ville frakte desperanten gjennom Galtvorts vaktformler –

Harry spurte om passerseddelen var permanent eller midlertidig – om noen rett og slett kunne få inn den samme desperanten dagen etter.

Passerseddelen var midlertidig (svarte rektor med et anerkjennende nikk), og forklaringen fortsatte: desperanten ville være plassert i et bur med gitter av solid titan, ikke transfigurert, men ekte smidd; ettersom tida gikk ville en desperants nærvær korrodere metallet til støv, men ikke på en enkelt dag.

Elevene som ventet på tur ville holde seg godt unna desperanten, bak to korporlige skytsverger uavbrutt vedlikeholdt av to av de tre svartspanerne. Humlesnurr ville vente ved desperantens bur med sin skytsverge. En enslig elev ville nærme seg desperanten; og Humlesnurr ville ta ned skytsvergen sin; og hvis de feilet, ville Humlesnurr bringe skytsvergen opp igjen før eleven kunne lide noen permanent skade. Tidligere duellmester professor Pirrevimp ville også holde seg i nærheten mens det var elever til stede, bare for å gi økt sikkerhetsmargin.

«Hvorfor skal bare *du* vente ved desperanten?» sa Harry. «Jeg mener, burde det ikke være deg pluss en svartspaner –»

Rektor ristet på hodet. «De ville ikke motstå den gjentatte eksponeringen for desperanten, hver gang jeg tar ned skytsvergen.»

Og hvis Humlesnurrs skytsverge av en eller annen grunn skulle feile, mens en av elevene fremdeles var nær desperanten, så ville den tredje svartspaneren kaste en ny korporlig skytsverge og sende den for å skjerme eleven …

Harry dultet, dyttet og pirket i planen, men han kunne ikke se noen brister i sikkerheten.

Så Harry trakk pusten dypt, sank enda lenger ned i stolen, lukket øynene, og husket:

«*Og det blir … fem poeng? Nei, la oss runde det opp til ti poeng fra Ravnklo for unødvendig småprat.*»

Kulden kom saktere nå, mer motvillig; Harry hadde ikke vært mye i kontakt med sin mørke side i det siste …

Harry måtte gjennomgå hele den eliksirtimen i hukommelsen, før blodet kjølnet tilstrekkelig til å frambringe dødelig krystallinsk klarhet.

Og så tenkte han på desperanten.

Og det var åpenbart.

«Desperanten er en distraksjon,» sa Harry. Kulden var tydelig i stemmen, siden det var det Humlesnurr ønsket og forventet. «En stor, iøynefallende trussel, men når alt kommer til alt lett å forholde seg til, og enkel å forsvare seg mot. Så mens hele din oppmerksomhet er fokusert på desperanten vil den virkelige planen utfolde seg et annet sted.»

Humlesnurr stirret på Harry et øyeblikk, og ga så et sakte nikk.

«Ja …» sa rektor. «Og jeg tror at jeg vet hva det kan være en distraksjon *fra*, hvis professor Krengle har onde hensikter … takk, Harry.»

Rektor stirret fremdeles på Harry med et merkelig uttrykk i de eldgamle øynene.

«*Hva?*» sa Harry med et hint av irritasjon, siden kulden fremdeles var i blodet hans.

«Jeg har et annet spørsmål til den samme unge mannen,» sa rektor. «Det er noe jeg har undret på selv i lengre tid, uten å ha klart å forstå det. *Hvorfor?*» Et hint av smerte i stemmen. «Hvorfor ville noen med vilje gjøre seg selv til et monster? Hvorfor gjøre ondt bare for å gjøre ondt? Hvorfor Voldemort?»

*
*

Plystre, bzzzt, tikk, ding, puff, splatt …

Harry glodde overrasket på rektor.

«Hvordan skulle *jeg* vite det?» sa Harry. «Er det meningen at jeg på magisk vis skal forstå Mørkets herre fordi jeg er helten, eller noe?»

«*Ja!*» sa Humlesnurr. «Min egen store fiende var Grindelwald, og *ham* forsto jeg særdeles godt. Grindelwald var mitt mørke speil, den mannen jeg så lett kunne ha vært, hvis jeg hadde gitt etter for fristelsen til å tro at jeg var en god person, og derfor alltid hadde

rett. *For alles beste,* det var slagordet hans; og han trodde fullt og helt på det, selv mens han rev hele Europa i filler som et såret dyr. Og ham overvant jeg til slutt. Men etter ham kom Voldemort, for å ødelegge alt jeg hadde beskyttet i England.» Smerten var nå tydelig i Humlesnurrs stemme, og den vistes i ansiktet hans. «Han gjorde handlinger som var langt verre enn Grindelwalds verste, skrekk for skrekkens skyld. Jeg ofret alt bare for å holde ham tilbake, og jeg forstår fremdeles ikke *hvorfor! Hvorfor,* Harry? Hvorfor gjorde han det? Han var aldri min skjebnebestemte fiende, men din; så hvis du i det hele tatt har noen ideer, Harry, så vær så snill å fortelle meg! *Hvorfor?*»

Harry stirret ned på hendene sine. Sannheten var at Harry ennå ikke hadde lest seg opp på Den mørke herren, og akkurat nå hadde han ikke den fjerneste anelse. Og det virket ikke akkurat som et svar rektor ville ønske å høre. «Kanskje for mange mørke ritualer? I starten tenkte han at han bare skulle gjøre ett, men det ofret en del av hans gode side, og det gjorde ham mindre skeptisk til å utføre andre mørke ritualer, så han utførte flere og flere i en positiv tilbakekoblingssyklus helt til han endte opp som et ekstremt mektig monster –»

«Nei!» Nå hørtes smerten tydelig i rektors stemme. «Jeg kan ikke tro på det, Harry! Det må være noe mer enn det!»

Hvorfor skulle det det? tenkte Harry, men sa det ikke, fordi det var tydelig at rektor trodde at universet var en historie og hadde en handling; og at store tragedier ikke fikk lov til å hende unntatt av tilsvarende store, betydningsfulle grunner. «Jeg beklager, rektor. Det virker ikke spesielt som om Den mørke herren er mitt mørke speil, ikke i det hele tatt. Det er ikke noe jeg finner det *minste* grann fristende ved å nagle huden til Jeremias Vingles familie fast til veggen i en avisredaksjon.»

«Har du *ingen* visdom å dele?» sa Humlesnurr. Det var bønn i den gamle trollmannens stemme, nesten trygling.

Ondskap hender, tenkte Harry, det har ingen mening og det lærer oss ikke noe, unntatt å ikke være ond? Mørkets herre var sannsynligvis bare en egoistisk jævel som ikke brydde seg om hvem han skadet, eller en idiot som gjorde idiotiske feil som kunne vært unngått, men som fikk snøballen til å rulle. Det er ingen skjebne som ligger bak de store ondskapene i verden; hvis Hitler hadde kommet inn på arkitektskolen slik han ønsket, ville hele Europas historie vært annerledes; hvis vi levde i et univers der forferdelige ting bare fikk skje hvis det var gode grunner, så ville de rett og slett ikke skje i det hele tatt.

Og ingenting av det der var, åpenbart, det rektor ønsket å høre.

Den gamle trollmannen så fremdeles på Harry, der han sto over en liten dings som så ut som en frossen liten røyksky, med smertefull desperasjon i de eldgamle, ventende øynene.

Vel, det var ikke noe vanskelig å høres vis ut. Det var mye enklere enn å være intelligent, faktisk, siden du ikke trengte å si noe overraskende eller komme opp med noen ny

innsikt. Du bare lot hjernens mønstergjenkjennende programvare fullføre klisjeen, og bruke hva det nå var for dyp visdom du tidligere hadde lagret.

«Rektor,» sa Harry oppriktig, «jeg vil helst ikke definere meg selv ut fra mine fiender.»

På en eller annen måte, selv midt i all virvlingen og tikkingen, ble det en slags stillhet.

Det der hadde kommet ut noe mer dypt vist enn Harry hadde tenkt.

«Du er kan hende svært vis, Harry …» sa rektor sakte. «Jeg skulle virkelig ønske … at jeg kunne ha blitt definert ut fra mine venner.» Smerten i stemmen hans hadde vokst seg dypere.

Harrys sinn fortet seg å lete etter noe annet dypt vist å si som kanskje ville gjøre den uventede kraften i slaget litt mykere.

«Eller kanskje,» sa Harry mykere, «så er det fienden som skaper griffingen; slik det er vennen som skaper håsblåsingen og ambisjonen som skaper smygardingen. Jeg vet at det alltid, i hver generasjon, er problemet som skaper vitenskapsmannen.»

«Det er en forferdelig skjebne du dømmer mitt hus til, Harry,» sa rektor. Smerten var fremdeles til stede i stemmen hans. «For nå som du først kommenterer det, tror jeg at jeg i stor grad ble skapt av mine fiender.»

Harry stirret ned på hendene sine, der de lå i fanget hans. Kanskje han bare burde holde kjeft mens han fremdeles var på plussiden.

«Men du *har* besvart spørsmålet mitt,» sa Humlesnurr litt mykere, som til seg selv. «Jeg burde ha innsett at det var en smygardings nøkkel. For sin egen ambisjon; alt på grunn av sin egen ambisjon; og *det* vet jeg, enskjønt ikke *hvorfor* …» En kort stund stirret Humlesnurr inn i det store intet, så rettet han seg opp, og øynene fokuserte på Harry igjen.

«Og du, Harry,» sa rektor, «du gir deg selv tittelen *vitenskapsmann?*» Stemmen hadde linjer av overraskelse og mild misbilligelse.

«Liker du ikke vitenskap?» sa Harry litt trett. Han hadde håpet at Humlesnurr ville være noe gladere i gompeting.

«Jeg antar at det er nyttig for de uten tryllestaver,» sa Humlesnurr og rynket panna. «Men det virker å være en merkelig ting å definere seg selv etter. Er vitenskap like viktig som kjærlighet? Som vennlighet? Er det vitenskap som gjør deg glad i Minerva McSnurp? Er det vitenskap som gjør at du bryr deg om Hermine Grang? Vil det være vitenskap du vender deg til, når du prøver å vekke varme i Draco Malfangs hjerte?»

Den triste tingen her, vet du, er at du sannsynligvis tror at du nettopp ytret et slags utrolig vist argument som vant diskusjonen.

Ok, hvordan skulle man utforme et motsvar på en måte som gjorde at det også hørtes utrolig vist ut …

«Du er ikke ravnkloing,» sa Harry med rolig verdighet, «så det har kan hende ikke falt deg inn at det å respektere sannheten, og søke den alle dager hele livet, også kan være en verdig handling.»

Rektors øyenbryn hevet seg. Og så sukket han. «Hvordan ble du så vis, så ung …?» Den gamle trollmannen hørtes trist ut mens han sa det. «Kanskje det vil vise seg å være verdifullt for deg.»

Bare for å imponere eldgamle trollmenn som er i overkant imponert av seg selv, tenkte Harry. Han var faktisk litt skuffet over Humlesnurrs godtroenhet; Harry hadde ikke akkurat *jugd*, men Humlesnurr virket altfor imponert over Harrys evne til å prise ting så de hørtes viktige ut, istedenfor å omtale dem i dagligdags språk slik Richard Feynman hadde gjort med *sin* visdom …

«Kjærlighet er viktigere enn visdom,» sa Harry, bare for å teste grensene for Humlesnurrs toleranse for fullstendig åpenbare klisjeer fullført av ren mønstergjenkjenning helt uten noen form for detaljert analyse.

Rektor nikket alvorlig, og sa, «For visst.»

Harry reiste seg opp fra stolen og strakk ut armene. *Vel, da får jeg vel bare gå og elske et eller annet, da, det kommer nok til å hjelpe meg til å overvinne Mørkets herre. Og neste gang du ber meg om råd skal jeg bare gi deg en klem –*

«Denne dagen har du hjulpet meg stort, Harry,» sa rektor. «Nå er det bare en siste ting jeg ønsker å spørre den unge mannen om.»

Flott.

«Fortell meg, Harry,» sa rektor (og nå hørtes stemmen hans mest forvirret ut, selv om det fremdeles var et hint av smerte i øynene), «hvorfor frykter mørke trollmenn døden så sterkt?»

«Øh,» sa Harry, «beklager, men jeg må nesten støtte de mørke trollmennene på den der.»

*
*

Vusj, hves, ring, glorp, popp, boble –

«*Hva?*» sa Humlesnurr.

«Døden er dårlige greier,» sa Harry, og forkastet visdom til fordel for klar kommunikasjon. «Veldig dårlig. Ekstremt dårlig. Å være redd for døden er som å være redd for et svært, digert monster med giftige hoggtenner. Det gir faktisk veldig mye mening, og indikerer ikke på noen måte at du har et psykologisk problem.»

Rektor stirret på ham som om han nettopp hadde gjort seg om til en katt.

«Okei,» sa Harry, «la meg si det på denne måten. *Vil* du dø? Fordi hvis du vil det, så har gompene en egen telefon man kan ringe til hvis man tenker på selvmord –»

«Når tida er inne,» sa den gamle trollmannen stille. «Ikke før. Jeg ville aldri skynde meg fram til den dagen, ei heller nekte den når den kommer.»

Harry skar en alvorlig grimase. «Det høres ikke ut som om du har en spesielt sterk vilje til å leve, rektor!»

«Harry …» Den gamle trollmannens stemme begynte å høres litt hjelpeløs ut; og han hadde nå vandret bort til et sted der sølvskjegget hans, ubemerket, hadde svevet ned i en gullfiskbolle av krystallglass, og nå fikk en grønnaktig teint som krøp oppover hårene. «Jeg tror at jeg kanskje ikke uttrykte meg klart nok. Mørke trollmenn er ikke ivrige etter å leve. De *frykter døden.* De strekker seg ikke opp mot solas lys, men flykter fra den kommende natta ned i svært mye mørkere huler som de lager selv, uten måne eller stjerner. Det er ikke liv de begjærer, men *udødelighet*; og deres trang er så sterk at de vil ofre sine egne sjeler! Vil du leve *evig*, Harry?»

«Ja, og det vil du også,» sa Harry. «Jeg ønsker å leve en dag til. I morgen vil jeg fremdeles ønske å leve en dag til. Derfor ønsker jeg å leve evig, bevist ved induksjon av positive heltall. Hvis du ikke ønsker å dø, betyr det at du ønsker å leve evig. Hvis du ikke ønsker å leve evig, betyr det at du ønsker å dø. Man må gjøre enten det ene eller det andre … Jeg når ikke fram til deg her, gjør jeg.»

De to kulturene stirret på hverandre tvers over en stor kløft av ikke sammenliknbare størrelser.

«Jeg har levd i hundre og ti år,» sa den gamle trollmannen stille (og tok skjegget ut av bollen, og ristet på det for å få ut fargen). «Jeg har sett og gjort en lang rekke ting; altfor mange av dem er ting jeg skulle ønske jeg ikke hadde sett eller gjort. Og allikevel angrer jeg ikke på å være i live, for det å se at elevene mine vokser er en glede jeg ikke har begynt å gå lei av. Men jeg ønsker ikke å leve så lenge at jeg blir lei av det! Hva ville *du* gjøre med evigheten, Harry?»

Harry pustet dypt. «Møte alle interessante mennesker i hele verden, lese alle gode bøker og så skrive noe som var enda bedre, feire mitt første barnebarns tiårsdag på månen, feire mitt første tipp-tipp-tipp-tippoldebarns hundrede bursdag ved Saturns ringer, lære de dypeste og endelige reglene ved naturen, forstå bevisstheten's natur, finne ut hvorfor noe i det hele tatt eksisterer, besøke andre stjerner, oppdage utenomjordiske skapninger, skape utenomjordiske skapninger, gjensynsmøte med fest for alle sammen på den andre siden av Melkeveien når vi er ferdige med å utforske hele greia, møte alle andre som var født på Den Gamle Jorda for å se på når sola til slutt slukker, og jeg pleide å bekymre meg for det å finne en måte å unnslippe dette universet på før det går tomt for negentropi men jeg har langt større håp nå som jeg har oppdaget at fysikkens såkalte lover mer er valgfrie retningslinjer.»

«Jeg forsto ikke så mye av det,» sa Humlesnurr. «Men jeg må spørre om dette er ting du virkelig begjærer så desperat, eller om du bare ser for deg dem for å kunne se for seg å ikke være trett og lei, mens du stadig løper vekk fra døden.»

«Livet er ikke en endelig liste av ting du kan krysse av for før du får lov til å dø,» sa Harry bestemt. «Det er livet, du bare fortsetter å leve det. Hvis jeg ikke gjør de tingene der er det fordi jeg har funnet noe enda bedre å gjøre.»

Humlesnurr sukket. Fingrene hans trommet på ei klokke; da de berørte den, endret tallene seg til udechiffrerbar skrift, og viserne hoppet til andre posisjoner i noen sekunder. «I det usannsynlige tilfellet at jeg får lov til å henge videre med til jeg er hundre og femti,» sa den gamle trollmannen, «så tror jeg ikke at jeg ville ha noe imot det. Men to hundre år ville absolutt være for mye av en god ting.»

«Ja, vel,» sa Harry, med litt tørr stemme mens han tenkte på mamma og pappa og *deres* tilmålte tid hvis Harry ikke gjorde noe med det, «jeg mistenker, rektor, at hvis du kom fra en kultur der mennesker var vant til å leve i fire hundre år, så ville det å dø som tohundreåring virke akkurat like tragisk for tidlig som det å dø som, la oss si, *åtti.*» Harrys stemme ble hard på det siste ordet.

«Kanskje,» sa den gamle trollmannen fredsommelig. «Jeg ville ikke ønske å dø før mine venner gjør det; ei heller å leve etter at alle er gått bort. Den vanskeligste tida er når de du har elsket mest går bort før deg; og allikevel lever andre fremdeles, og du må fortsette for deres skyld …» Humlesnurrs øyne var fiksert på Harry, og de begynte å bli triste. «Ikke sørg for mye over meg, Harry, når min tid er inne; jeg kommer til å være sammen med de jeg lenge har savnet, på vårt neste store eventyr.»

«Åh!» sa Harry idet han plutselig innså noe. «Du tror på et *liv etter døden.* Jeg hadde det inntrykket at trollmenn ikke har religion?»

*
*

Tut. Biiip. Thud.

«*Hvordan kan du ikke tro på det?*» sa rektor og så ut som han var helt satt ut. «*Harry, du er en trollmann! Du har sett spøkelser!*»

«Spøkelser,» sa Harry med flat stemme. «Du mener som de tingene i portretter, lagrede minner og oppførsel uten noen bevissthet eller liv, tilfeldig trykket inn i omgivelsene av magistrålingen som følger den voldelige døden til en trollmann –»

«Jeg har hørt den teorien,» sa rektor, og stemmen ble skarp, «gjentatt av trollmenn som mistar kynisme for visdom, som tror at det å se ned på andre er å opphøye seg selv. Det er en av de dummeste ideene jeg har hørt på hundre og ti år! *Nei*, spøkelser lærer ikke og vokser ikke, fordi dette *ikke er der de hører til!* Sjeler er ment å gå videre, det er ikke noe liv som gjenstår for dem *her!* Og hvis ikke spøkelser, så hva med Sløret? Hva med Oppstandelsessteinen?

«Ålreit,» sa Harry og forsøkte å holde stemmen rolig, «jeg vil høre på bevisene dine, fordi *det er det vitenskapsmenn gjør.* Men først, rektor, la meg fortelle deg en liten his-

torie.» Harrys stemme skalv. «Du vet, da jeg kom hit, da jeg gikk av toget fra King's Cross, jeg mener ikke i går, men tilbake i september; da jeg gikk av toget da, rektor, så hadde jeg aldri sett et spøkelse. Jeg *forventet* ikke spøkelser. Så da jeg så dem, rektor, gjorde jeg noe virkelig dumt. Jeg *trakk forhastede slutninger.* Jeg, jeg trodde det *var* et liv etter døden, jeg trodde at ingen noensinne egentlig hadde dødd, jeg trodde at alle som den menneskelige rase noensinne hadde tapt egentlig hadde det bra, jeg trodde trollmenn kunne snakke med mennesker som hadde gått videre, at det bare krevdes den rette formelen for å hente dem tilbake, at trollmenn kunne *gjøre* det; jeg trodde jeg kunne møte mine foreldre som døde for meg, og fortelle dem at jeg har hørt om det offeret de gjorde, og at jeg hadde begynt å kalle dem min mor og far –»

«Harry,» hvisket Humlesnurr. Vann glitret i den gamle trollmannens øyne. Han tok et steg nærmere fra sin posisjon på kontoret –

«Og *så*,» spyttet Harry ut, og raseriet tok plass i stemmen hans; det kalde raseriet på universet fordi det var slik og på ham selv fordi han hadde vært så dum, «så spurte jeg Hermine og hun sa at de bare var *etterbilder,* brent inn i steinen i slottet når en trollmann døde, som silhuettene på veggene i Hiroshima. Og jeg burde ha visst det! Jeg skulle ha visst det selv uten å spørre! Jeg burde ikke ha trodd på det i tretti sekunder en gang! Fordi hvis mennesker har sjel så ville det ikke finnes en slik ting som hjerneskade; hvis sjelen din kunne fortsette å snakke etter at hele hjernen din var borte, hvordan kunne skade på venstre hjernehalvdel ta vekk taleevnen din? Og professor McSnurp, da hun fortalte meg om hvordan mine foreldre hadde dødd, så oppførte hun seg ikke som om de bare hadde dratt på en lang reise til et annet land, som om de hadde emigrert til Australia tilbake i seilskutenes tid, som er den måten folk ville oppføre seg på hvis de *faktisk visste* at døden bare er å reise et annet sted; hvis de har harde beviser for et liv etter døden, istedenfor å finne opp ting for å trøste seg selv, så ville det forandre *alt*, det ville ikke *spille noen rolle* at alle hadde mistet noen i krigen; det ville være litt trist, men ikke *forferdelig!* Og jeg hadde allerede lagt merke til at folk i trollmannsverdenen ikke oppfører seg slik! Så jeg burde ha visst bedre! Og det var da jeg visste at mine foreldre virkelig var døde og borte for alltid, at det ikke var noe igjen av dem, at jeg aldri ville få sjansen til å møte dem og, og, og de andre barna trodde jeg gråt fordi jeg var *redd for spøkelser* –»

Den gamle trollmannens ansikt var skrekkslagent, han åpnet munnen for å si noe –

«Så fortell meg, rektor! Fortell meg om bevisene! Men *ikke våg* å overdrive en eneste liten detalj, fordi hvis du gir meg falskt håp igjen, og jeg finner ut senere at du løy eller pyntet litt på sannheten, så kommer jeg aldri til å tilgi deg! *Hva er sløret?*»

Harry løftet hendene og tørket kinnene, mens glassdingsene på kontoret stoppet å vibrere etter det siste skriket hans.

«Sløret,» sa den gamle trollmannen med bare lett skjelving i stemmen, «er en stor steinportal som står forvart i Mysteriedepartementet; en portal til de dødes land.»

«Og hvordan vet noen det?» sa Harry. «Ikke fortell meg hva du tror, fortell meg hva du har *sett!*»

Den fysiske manifestasjonen av barrieren mellom verdener var en stor steinportal, gammel og høy med en skarp topp, med et slitt svart slør lik overflaten på en vannpytt, utstrakt mellom steinene; alltid i raslende bevegelse fra den stadige enveistrafikken av sjeler. Hvis du sto ved Sløret, kunne du høre stemmene til de døde kalle på deg; alltid kallende hvisking som bare nesten kunne forstås; stemmene ble høyere og flere hvis du forble der og forsøkte å høre, som om de forsøkte å kommunisere; og hvis du lyttet for lenge, ville du gå for å møte dem, og i det øyeblikket du berørte Sløret ville du bli sugd inn og aldri hørt fra igjen.

«Det høres ikke en gang ut som en *interessant* svindel,» sa Harry, med roligere stemme nå som det ikke var noe som kunne få ham til å håpe, eller få ham til å bli sint for å få håp knust. «Noen bygde en steinportal, lagde litt blafrende overflate inne i den som Forsvant alt den berørte, og fortryllet den til å hviske til folk og hypnotisere dem.»

«Harry …» sa rektor, og begynte å se litt bekymret ut. «Jeg kan fortelle deg sannheten, men hvis du nekter å høre den …»

Heller ikke interessant. «Hva er Oppstandelsessteinen?»

«Det burde jeg ikke fortelle deg,» sa rektor sakte, «men jeg frykter hva din vantro kan forårsake … så hør, da, Harry, vær vennlig å høre …»

Oppstandelsessteinen var en av de tre legendariske dødstalismanene, i slekt med kappen til Harry. Oppstandelsessteinen kunne kalle sjeler tilbake fra de døde – å hente dem tilbake til de levendes verden, skjønt ikke som de var. Kadmon Peffermell brukte steinen til å bringe tilbake sin tapte kjæreste fra døden, men hennes hjerte forble hos de døde, og ikke i de levendes verden. Og med tida gjorde det ham gal, og han drepte seg selv for å virkelig få være sammen med henne igjen.

I all høflighet reiste Harry hånda si.

«Ja?» sa rektor nølende.

«Den åpenbare testen for å se om Oppstandelsessteinen *virkelig* kaller tilbake de døde, eller bare projiserer et bilde fra brukerens minne, er å stille et spørsmål som *du* ikke vet svaret på, men som den døde personen *ville* vite, og som definitivt kan verifiseres i denne verden. For eksempel, hent tilbake –»

Så tok Harry en kort pause, fordi *denne* gangen hadde han klart å tenke ett skritt i forkant av det tungen ville si, raskt nok til å *ikke* si det første navnet og testen som hadde dukket opp i hodet hans.

«… din døde kone, og spørre henne hvor hun la sin mistede ørering, eller noe sånt som det,» endte Harry. «Har noen gjort noen tester av den typen?»

«Oppstandelsessteinen har vært tapt i århundrer, Harry,» sa rektor stille.

Harry trakk på skuldrene. «Vel, jeg er en vitenskapsmann, og jeg er alltid villig til å bli overbevist. Hvis du *virkelig* tror at Oppstandelsessteinen kan kalle de døde tilbake – så må du også tro at en slik test ville fungere, ikke sant? Så, vet du noe om hvor denne steinen kanskje kan finnes? Jeg har allerede fått én dødstalisman under svært mystiske

omgivelser, og, vel, vi vet jo begge hvordan verdens rytme fungerer når det gjelder denne typen ting.»

Humlesnurr glante på Harry.

Harry glante likeverdig tilbake på rektor.

Den gamle trollmannen strøk en hånd over panna og mumlet, «Dette er galskap.»

(På en eller annen måte klarte Harry å la være å le.)

Og Humlesnurr ba Harry om å hente fram Usynlighetskappen fra pungen; etter anvisning fra rektor stirret Harry på innsiden av kappens bakside til han så det, svakt tegnet mot sølvveven i bleknet karmosinrødt som størknet blod, symbolet til Dødstalismanene: et triangel, med en sirkel tegnet på innsiden, og en linje som delte dem begge.

«Takk skal du ha,» sa Harry høflig. «Jeg skal sørge for å holde et ekstra øye åpent for en stein med et slikt merke. Har du noen annen form for bevis?»

Humlesnurr så ut til å kjempe en intern kamp mot seg selv. «Harry,» sa den gamle trollmannen, med økende stemmekraft, «det er en farlig vei du går inn på nå; jeg er ikke sikker på at jeg gjør det rette ved å si dette, men jeg *må* få deg vekk fra denne veien! Harry, *hvordan kunne Voldemort ha overlevd kroppens død hvis han ikke hadde en sjel?*»

Og *det* var tidspunktet da Harry innså at det var nøyaktig én person som *opprinnelig* hadde fortalt professor McSnurp at Mørkets herre fremdeles var i live, i første omgang; og det var den sinnssyke rektoren på deres galehus av en skole, som trodde at verden ble styrt av klisjeer.

«Godt spørsmål,» sa Harry, etter en intern debatt rundt hvordan han skulle fortsette dette. «Kanskje han fant en måte å duplisere kraften i Oppstandelsessteinen på, bare at han på forhånd lastet inn en *komplett kopi* av hjernetilstanden. Eller noe sånt.» Harry var plutselig langt fra sikker på at han forsøkte å komme opp med en forklaring på noe som *faktisk* hadde skjedd. «Men når vi snakker om det, kunne du kanskje bare fortsatt samværet vårt med å fortelle alt du vet om hvordan Mørkets herre overlevde, og hva som kreves for å drepe ham?» *Hvis han i det hele tatt fremdeles eksisterer som mer enn overskrifter i Kleggen.*

«Du lurer ikke meg, Harry,» sa den gamle trollmannen; ansiktet så eldgammelt ut nå, og hadde linjer skapt av mer enn tårer. «Jeg vet hvorfor du virkelig spør det spørsmålet. Nei, jeg leser ikke sinnet ditt, jeg trenger ikke det; din nøling avslører deg! Du søker hemmeligheten bak Mørkets herre udødelighet for å bruke den selv!»

«Feil! Jeg ønsker hemmeligheten bak Mørkets herres udødelighet for å bruke den for *alle!*»

Tikk, sprake, fisle …

Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr bare sto der og stirret på Harry med munnen gapende vid åpen.

(Harry ga seg selv et fullført-merke for mandag, siden han hadde klart å overlaste en annen persons hode fullstendig før dagen var over.)

«Og i tilfelle jeg ikke var tydelig nok,» sa Harry, «når jeg sier *alle* så mener jeg alle gomper også, ikke bare alle trollmenn.»

«Nei,» sa den gamle trollmannen og ristet på hodet. Stemmet hevet seg. «Nei, nei, nei! *Dette er galskap!*»

«Bwa ha ha!» sa Harry.

Den gamle trollmannens ansikt var stramt av sinne og bekymring. «Voldemort stjal boka der han hentet denne hemmeligheten; den var ikke der da jeg gikk for å se etter den. Men jeg vet så mye som dette, og så mye vil jeg fortelle deg: hans udødelighet var født av et ritual som var forferdelig og mørkt, svartere enn den dypeste natt! Og det var Stina, stakkars søte Stina, som døde for det; hans udødelighet krevde et offer, det krevde *mord* –»

«Vel, jeg skal *åpenbart* ikke popularisere en metode for udødelighet som krever at noen drepes! Det ville jo ødelegge *hele poenget!*»

En forvirret pause.

Sakte begynte den gamle trollmannens ansikt å gi slipp på sinnet, skjønt bekymringen var der fremdeles. «Du ville ikke bruke et ritual som krever menneskeoffer.»

«Jeg vet ikke hva du tar meg for, *rektor,*» sa Harry kjølig, mens han merket at hans eget sinne steg i ham, «men la oss ikke glemme at *jeg* er den som gjerne vil at mennesker skal *leve*! Den som ønsker å *redde* alle sammen! *Du* er han som synes at døden er fantastisk og at alle burde dø!»

«Nå føler jeg meg lettere fortapt, Harry,» sa den gamle trollmannen. Nok en gang begynte føttene hans å frakte ham rundt i det merkelige kontoret. «Jeg vet ikke hva jeg skal si.» Han plukket opp en krystallkule som så ut til å inneholde en hånd i flammer, og så inn i den med et trist uttrykk. «Bare at du misforstår meg kraftig … jeg *ønsker* ikke at alle skal dø, Harry!»

«Du bare ønsker ikke at noen skal være udødelige,» sa Harry med en betydelig porsjon ironi. Det virket som om elementære logiske tautologier som *Alle x: Dø(x) = Ikke eksistere x: Ikke dø(x)* lå utenfor resonneringsevnen til verdens mektigste trollmann.

Den gamle trollmannen nikket. «Jeg er mindre redd enn jeg var, men fremdeles svært bekymret for deg, Harry,» sa han stille. Hånda hans, litt skrukkete av tida, men fremdeles sterk, plasserte krystallballen trygt tilbake i holderen. «For frykten for døden er en bitter ting; en sykdom i sjelen som gjør mennesker forvridd og forvrengt. Voldemort er ikke den eneste mørke trollmannen som har gått nedover den sørgelige stien, skjønt jeg frykter at han har tatt det lengre enn noen før ham.»

«Og du tror at *du* ikke er redd for døden?» sa Harry, og prøvde ikke en gang å maskere vantroen i stemmen.

Den gamle trollmannens ansikt var fredfullt. «Jeg er ikke perfekt, Harry, men jeg tror jeg har akseptert døden som en del av meg selv.»

«Ja, riktig,» sa Harry. «Men, skjønner du, det er den lille greia som heter *kognitiv dissonans*, eller for å si det enklere, rognebær som vi sier er sure bare fordi de henger høyt og vi ikke kan få tak i dem uansett. Hvis folk ble slått i hodet med klubber en gang i måneden, og ingen kunne gjøre noe med det, så ville det ganske raskt komme all verdens filosofer, som *latet som om de var vise* som du kalte det; som ville finne alle slags *forbløffende fordeler* med å bli slått i hodet med ei klubbe en gang i måneden. Slik som, det gjør deg tøffere, eller det gjør deg lykkeligere de dagene du *ikke* blir slått med ei klubbe. Men hvis du gikk bort til noen som *ikke* ble slått, og du spurte dem om de hadde lyst til å begynne, i bytte for de *forbløffende fordelene*, så ville de si nei. Og hvis du *ikke* hadde måttet dø, hvis du kom fra et eller annet sted der ingen en gang hadde *hørt* om døden, og jeg foreslo for deg at det ville være en *forbløffende fantastisk vidunderlig stor ide* at folk skulle bli rynkete og gamle og til slutt slutte å eksistere, så, da, ja, du ville umiddelbart ha halt meg av gårde til et asyl for mentalt syke mennesker! Så hvorfor ville noen på noen måte tenke en tanke så dum at døden er en *god* ting? Fordi du er redd for den, fordi du ikke *virkelig* ønsker å dø, og den tanken gjør så vondt inni deg at du må rasjonalisere den vekk, gjøre noe for å bedøve smerten, så du ikke trenger å tenke på det –»

«Nei, Harry,» sa den gamle trollmannen. Ansiktet hans var vennlig; hånda hans rørte i en opplyst vanndam som lagde små musikalske lyder da fingrene hans rørte rundt. «Skjønt jeg kan forstå hvorfor du tenker på den måten.»

«Ønsker du å forstå Mørkets herre?» sa Harry, med hard og barsk stemme. «Så må du lete inne i den delen av deg som flykter, ikke fra døden, men fra *frykten* for døden; som finner den frykten så vanskelig å bære at den vil omfavne døden som en venn, kjæle med den, forsøke å bli ett med natta så den kan tenke seg selv som herren over undergrunnen. Du har tatt det mest fryktelige av onder og kalt det godt! Med bare en liten skrudd tvist ville den samme delen av deg selv myrde uskyldige, og kalle det vennskap. Hvis du kan kalle døden bedre enn livet så kan du vri ditt moralske kompass til å peke *hvor som helst* –»

«Jeg tror,» sa Humlesnurr, og ristet vanndråper fra hånda til lyden av små klirrende klokker, «at du forstår mørke trollmenn *svært* godt, uten enda å være en selv.» Dette ble sagt ytterst seriøst, og uten anklage. «Men din forståelse av *meg*, frykter jeg, er ganske manglende.» Den gamle trollmannen smilte nå, og det var vennlig latter i stemmen.

Harry forsøkte å ikke bli kaldere enn han allerede var; fra et eller annet sted veltet det inn i sinnet hans et flammende inferno av motvilje, over Humlesnurrs nedlatenhet, og all latteren som den vise gamle tosken hadde brukt istedenfor argumenter. «Det artige er, vet du, at jeg trodde Draco Malfang kom til å være så vanskelig som dette å snakke til; og istedenfor, i hans barnslige uskyld, var han hundre ganger sterkere enn deg.»

Et uttrykk av overraskelse kom til syne på den gamle trollmannens ansikt. «Hva mener du?»

«Jeg mener,» sa Harry med bitende stemme, «at Draco faktisk *tok sin egen tro på alvor* og *tenkte igjennom* ordene mine istedenfor å *kaste dem ut av vinduet* ved å smile med hyggelig overlegenhet. Du er så gammel og vis, du kan ikke engang *legge merke til* noe jeg sier! Ikke forstå, *legge merke til!*»

«Jeg *har* lyttet til deg, Harry,» sa Humlesnurr, og så mer alvorlig ut, «men å lytte er ikke alltid å være enig. Men hvis vi legger bort uenigheten, hva er det du tror jeg ikke forstår?»

At hvis du virkelig trodde på et liv etter døden, så ville du gå ned til St. Mungos og drepe Nilus' foreldre, Allinda og Frank Langballe, så de kan reise videre på deres 'neste store eventyr' istedenfor å la dem ligge der i sin permanent skadede tilstand –

Harry klarte så vidt, *så vidt,* å stoppe seg selv fra å si det høyt.

«Ålreit,» sa Harry kjølig. «Så vil jeg besvare ditt opprinnelige spørsmål. Du spurte hvorfor mørke trollmenn frykter døden. Lat som, rektor, at du *virkelig* tror på sjeler. Lat som at hvem som helst kunne verifisere sjelers eksistens når som helst; lat som om ingen gråter i begravelser fordi de *vet* at deres kjære fremdeles er i live. Nå, kan du se for deg å *ødelegge* en sjel? Å rive den i filler, så det ikke gjenstår noe som kan reise ut på det neste store eventyret? Kan du forestille deg hvilken forferdelig ting det ville være, den verste forbrytelsen som hadde blitt begått i hele universets historie, som du ville gjøre alt for å forhindre fra å skje en eneste gang? Fordi *det* er hva døden virkelig er – tilintetgjørelsen av en sjel!»

Den gamle trollmannen stirret på ham, med et trist uttrykk i øynene. «Jeg antar at jeg faktisk forstår nå,» sa han stille.

«Åh,» sa Harry. «Forstår hva?»

«Voldemort,» sa den gamle trollmannen. «Nå, til sist, forstår jeg ham. Fordi for å kunne tro at verden virkelig er slik, så må du tro at det ikke er noen rettferdighet i den; at den er spunnet ut av mørke i sin kjerne. Jeg spurte deg hvorfor han ble et monster, og du kunne ikke gi noen grunn. Og hvis jeg kunne spørre *ham*, så antar jeg at svaret hans ville bli: Hvorfor ikke?»

*
*

De sto og stirret inn i hverandres øyne, den gamle trollmannen i sin kappe, og den unge gutten med det lynformede arret på panna.

«Fortell meg, Harry,» sa den gamle trollmannen, «vil *du* til sist bli et monster?»

«Nei,» sa gutten, med jernets fasthet i stemmen.

«Hvorfor ikke?» sa den gamle trollmannen.

Den unge gutten sto svært rank, haken holdt høy og stolt, og han sa: «Det er ingen rettferdighet i naturens lover, rektor; ingen term for rimelighet i bevegelsenes likninger. Universet er verken ondt eller godt, det bryr seg rett og slett ikke. Stjernene bryr seg ikke, ei heller sola, eller himmelen. Men det trenger de heller ikke! *Vi* bryr oss! Det *er* lys i verden, og det er *oss!*»

«Jeg lurer på hva det kommer til å bli av deg,» sa den gamle trollmannen. Stemmen var bløt, og inneholdt stor undring og beklagelse. «Det er tilstrekkelig til å få meg til å ønske å leve bare for å få se det.»

Gutten bukket for ham med tung ironi, og forlot kontoret; og eikedøra slamret igjen bak ham med et drønn.

39.
Å LATE SOM Å VÆRE VIS, DEL 2

Harry, som holdt tekoppen på den eksakt korrekte måten som professor Krengle hadde trengt å demonstrere tre ganger, tok en liten, forsiktig slurk. Helt på andre siden av det lange, brede bordet som var midtpunktet i Maries Rom tok professor Krengle en slurk fra sin egen kopp, og fikk det til å se langt mer naturlig og elegant ut. Selve teen var noe med et navn Harry ikke en gang klarte å uttale; eller i det minste, hver gang Harry hadde forsøkt å gjenta de kinesiske ordene hadde professor Krengle rettet på ham, helt til Harry til slutt hadde gitt opp.

Harry hadde manøvrert seg slik at han hadde klart å få en glimt av regningen forrige gang, og professor Krengle hadde latt ham slippe unna med det.

Han hadde følt en impuls til å drikke Komedi-te først.

Selv det tatt i betraktning hadde Harry allikevel blitt sjokkert ut av sitt gode skinn.

Og for ham smakte det fremdeles som, vel, te.

Det var en stille, nagende mistanke i Harrys hode at professor Krengle *visste* dette, og med vilje kjøpte sinnssykt dyr te som Harry ikke kunne verdsette tilstrekkelig *bare for å tulle med ham.* Kanskje ikke professor Krengle *selv* likte teen noe særlig. Kanskje *ingen* faktisk likte denne teen, og det eneste poenget med den var å være sinnssykt dyr og få offeret til å føle seg utakknemlig. Faktisk, det kunne også i virkeligheten være helt vanlig te, bare at du bestilte den på en bestemt måte, og så puttet de på en falsk gigantsum på regningen …

Professor Krengles uttrykk var fortegnet og tankefullt. «Nei,» sa professor Krengle, «du burde *ikke* ha fortalt rektor om din konversasjon med lord Malfang. Vær vennlig å tenke raskere neste gang, herr Potter.»

«Beklager, professor Krengle,» sa Harry ydmykt. «Jeg skjønner det fremdeles ikke.» Det fantes tidspunkt der Harry følte seg som en bløffmaker, der han latet som om han var slu og smart i professor Krengles nærvær.

«Lord Malfang er Albus Humlesnurrs motstander,» sa professor Krengle. «I det minste på det nåværende tidspunkt. Hele England er deres sjakkbrett; alle trollmenn deres brikker. Vurder: lord Malfang truet med å kaste alt over bord, å gi opp spillet, for å få hevn over deg hvis herr Malfang ble skadet. Og i så tilfelle, herr Potter …?»

Det tok enda flere lange sekunder før Harry forsto det, men det var tydelig at professor Krengle ikke kom til å gi noen flere hint. Ikke det at Harry ønsket dem.

Så klarte Harrys hjerne til slutt å opprette forbindelsen, og han skar en grimase. «Humlesnurr dreper Draco, får det til å se ut som at *jeg* gjorde det, og Lucifus ofrer spillet mot Humlesnurr for å få has på meg? Det … virker ikke som rektors *stil*, professor

Krengle …» Harrys hukommelse hoppet tilbake til en tilsvarende advarsel fra Draco, som hadde fått Harry til å avgi samme svar.

Professor Krengle trakk på skuldrene, og tok slurper av teen.

Harry nippet til sin egen te, og satt i stillhet. Duken som var bredt ut over bordet hadde et svært fredelig mønster. Ved første øyeblikk så det ut som normalt stoff, men hvis du stirret på det lenge nok, eller holdt stillheten lenge nok, så kunne du etter hvert se svake omriss av blomster som glitret på den; gardinene i rommet hadde endret sine mønstre for å matche duken, og virket å skjelve som om i en lydløs bris. Professor Krengle var i et kontemplativt humør denne lørdagen, og det samme var Harry; og Maries Rom, virket det som, hadde ikke unngått å legge merke til dette.

«Professor Krengle,» sa Harry plutselig, «er det et liv etter døden?»

Harry hadde brukt tid på å formulere spørsmålet nøye. Ikke, *tror du på et liv etter døden?*, men rett og slett *er det et liv etter døden?* Det folk *virkelig* trodde på framsto sjelden som *tro* for dem selv. Folk sa ikke, 'Jeg tror sterkt på at himmelen er blå!' De sa bare, 'himmelen er blå'. Ditt sanne indre kart av verden føltes for deg ut som den måten verden virkelig var på.

Forsvarsprofessoren løftet koppen til leppene igjen før han svarte. Ansiktet var tankefullt. «Hvis så er tilfelle, herr Potter,» sa professor Krengle, «så har ganske mange trollmenn kastet bort ganske mye anstrengelser i sitt søk etter udødelighet.»

«Det er ikke et faktisk svar,» bemerket Harry. Han hadde nå lært seg å legge merke til den slags når man snakket med professor Krengle.

Professor Krengle satte ned tekoppen med et lite, høyfrekvent klirr på asjetten. «Noen av de trollmennene var akseptabelt intelligente, herr Potter; så du kan gå ut fra at eksistensen av et liv etter døden ikke er åpenbar. Jeg har sett litt på saken selv. Det har vært mange påstander av den typen som håp og frykt kan forventes å frambringe. Blant de rapportene der man ikke kan tvile på sannhetsgehalten er det ingenting som ikke kunne være et resultat av ordinær trolldom. Det finnes definitivt innretninger som sies å kunne kommunisere med de døde; men disse, mistenker jeg, projiserer bare et bilde fra hukommelsen; resultatet ser ikke ut til å kunne skjelnes fra minner fordi de *er* minner. De påståtte åndene forteller ingen hemmeligheter de visste i live, heller ikke noe de kunne lært etter døden, som ikke allerede var kjent av den som bruker innretningen –»

«Som er hvorfor Oppstandelsessteinen ikke er den mest verdifulle magiske gjenstanden i verden,» sa Harry.

«Nettopp,» sa professor Krengle, «skjønt jeg ville ikke ha sagt nei til en sjanse til å prøve den.» Det var et tørt, tynt smil på leppene hans; og noe kaldere, fjernere, i øynene. «Du snakket med Humlesnurr om dette også, går jeg ut fra.»

Harry nikket.

Gardinene hadde endret seg til et svakt blått mønster, og uklare omriss av forseggjorte snøfnugg ble sakte synlig på duken. Professor Krengles stemme hørtes svært

behersket ut. «Rektor kan være svært overtalende, herr Potter. Jeg håper at han ikke har overtalt deg.»

«*Ingen* sjanse,» sa Harry. «Lurte meg ikke et øyeblikk.»

«Det håper jeg virkelig ikke,» sa professor Krengle, fremdeles i den beherskede tonen. «Jeg ville blitt ekstremt skuffet hvis jeg fant ut at rektor hadde overbevist deg om å kaste bort livet ditt på en eller annen idiotisk plan ved å fortelle deg at døden bare er det neste store eventyret.»

«Jeg tror faktisk ikke at rektor trodde på det selv,» sa Harry. Han nippet til teen sin igjen. «Han spurte meg hva i all verden jeg skulle finne på en hel evighet hvis jeg ikke døde, ga meg den vanlige regla om at det ville bli kjedelig, og det virket ikke som om han så noen konflikt mellom det og sin egen påstand om at sjelen var udødelig. Faktisk ga han meg en lang belæring om hvor forferdelig det var å ønske udødelighet før han hevdet at han selv hadde en udødelig sjel. Jeg kan ikke helt se for meg hva som kan ha foregått inne i hodet hans, men jeg tror ikke at han *faktisk* hadde en mental modell av seg selv som fortsatte for evig i et liv etter døden …»

Det føltes som om temperaturen i rommet falt.

«Du oppfatter det,» sa en stemme lik is fra den andre siden av bordet, «som at Humlesnurr ikke virkelig tror på det han sier. Det er ikke det at han kompromisser med prinsippene sine. Det er det at han aldri har hatt dem. Er du blitt kynisk ennå, herr Potter?»

Harry tittet ned på tekoppen sin. «Litt,» sa Harry til sin muligens-ultra-høykvalitets, kanskje-idiotisk-rådyre kinesiske te. «Jeg begynner definitivt å bli litt *frustrert* av … hva det nå enn er som går galt i folks hoder.»

«Ja,» sa isstemmen. «Jeg finner også det frustrerende.»

«Er det noen måte å få folk til å *ikke* gjøre det på?» sa Harry til tekoppen sin.

«Faktisk så finnes det en bestemt nyttig formel som løser problemet.»

Harry tittet håpefullt opp, – og så et kaldt, kaldt smil på forsvarsprofessorens ansikt.

Så skjønte Harry det. «Jeg mener, *utenom* Avada Kadavra.»

Forsvarsprofessoren lo. Harry gjorde det ikke.

«Uansett,» sa Harry raskt, «jeg *tenkte* i alle fall raskt nok til å ikke foreslå den åpenbare ideen med Oppstandelsessteinen for Humlesnurr. Har du noensinne sett en stein med en linje, inne i en sirkel, inne i et triangel?»

Det virket som om den dødelige kulden trakk seg tilbake, brettet seg sammen; idet den vanlige professor Krengle vendte tilbake. «Ikke som jeg kan huske,» sa professor Krengle etter en stund, med en tankefull rynke i panna. «Det er Oppstandelsessteinen?»

Harry satte tekoppen til side, og tegnet på asjetten det symbolet han hadde sett på innsiden av kappen sin. Og før Harry kunne plukke fram sin egen tryllestav for å kaste sveveformelen, fløt asjetten lydig over bordet mot professor Krengle. Harry ønsket

virkelig å lære de der stavløse greiene, men det, tydeligvis, var langt over hans nåværende pensum.

Professor Krengle studerte Harrys asjett et øyeblikk, og ristet deretter på hodet; og et øyeblikk senere fløt asjetten tilbake til Harry.

Harry plasserte tekoppen tilbake på asjetten og la fraværende merke til at symbolet han hadde tegnet hadde forsvunnet. «Hvis du kommer over en stein med det symbolet,» sa Harry, «og den *faktisk* kommuniserer med livet etter døden, så la meg få vite det. Jeg har noen spørsmål til Merlin eller en eller annen som var til stede i Atlantis.»

«Naturligvis,» sa professor Krengle. Så løftet forsvarsprofessoren tekoppen igjen, og snudde den nærmest opp ned mot munnen som å få ut det siste av innholdet. «Forresten, herr Potter, jeg frykter at vi må kutte ut dagens besøk i Diagonallmenningen. Jeg håpet at det ville – men samme det. La oss bare si at det er noe annet jeg må gjøre denne ettermiddagen.»

Harry nikket, gjorde seg ferdig med sin egen te, og reiste seg så fra plassen sin samtidig med professor Krengle.

«Et siste spørsmål,» sa Harry, idet professor Krengles kappe løftet seg selv fra knaggen og fløt mot forsvarsprofessoren. «Magi er løs i verden, og jeg stoler ikke lenger like mye på mine egne gjetninger som jeg en gang gjorde. Så, etter din beste gjetning og uten ønsketenking, tror *du* at det finnes et liv etter døden?»

«Hvis jeg gjorde det, herr Potter,» sa professor Krengle mens han ristet på seg kappen, «ville jeg fremdeles være *her*?»

40.
FRONTAL OVERSTYRING

Den bitende januarvinden hylte rundt de vidstrakte, glatte steinveggene som markerte den fysiske yttergrensen til slottet Galtvort, den hvisket og plystret i merkelige toneleier mens den blåste forbi lukkede vinduer og steintårn. Den nyligste snøen hadde for det meste blåst bort, men her og der var det flekker av is, først smeltet og siden tilfrosset igjen, som hang fast på steinen og skinte ut reflektert sollys. Fra avstand måtte det se ut som om Galtvort blunket med hundrevis av øyne.

Et plutselig gufs fikk Draco til å skutte seg, og prøve, uten sjanse til å lykkes, å presse kroppen sin enda nærmere steinen, som føltes som is og luktet som is. Et eller annet fullstendig meningsløst instinkt virket overbevist om at han var i ferd med å bli blåst vekk fra Galtvorts ytre mur, og at den beste måten å forhindre dette på var å vri seg rundt i hjelpeløs refleks og muligens kaste opp.

Draco prøvde veldig hardt å *ikke* tenke på den tomme lufta under ham, mengde anslått til omtrent seks etasjer, og fokuserte istedenfor på hvordan han skulle gå fram når han skulle drepe Harry Potter.

«Vet du, herr Malfang,» sa den unge jenta ved siden av ham i en konverserende tone, «hvis en seer hadde fortalt meg at en dag ville jeg henge utfor siden av et slott etter fingertuppene, forsøke å ikke se ned eller å tenke på hvor høyt min mor ville skrike hvis hun så meg; så ville jeg ikke hatt *noen* ide om hvordan det kunne komme til å hende, *bortsett* fra at det ville være Harry Potters feil.»

*
*

TIDLIGERE:

De to allierte generalene trådte sammen over Langballes kropp; støvlene deres traff gulvet nesten perfekt synkront.

Bare en enslig soldat sto nå mellom dem og Harry, en smygardgutt ved navn Tabarak Sayeed, hvis hender klemte hvitt rundt tryllestaven, som var løftet for å vedlikeholde den prismatiske veggen. Guttens pust kom støtvis, men ansiktet viste den samme kalde målrettetheten som lyste i øynene til hans general, Harry Potter; som sto bak prismeveggen der korridoren endte blindt ved siden av et åpent vindu, med hendene mysteriøst holdt bak på ryggen.

Slaget hadde vært latterlig vanskelig sett i forhold til at fienden møtte en dobbelt så sterk motstander. Det burde ha vært lett; Dragearmeen og Solskinnsregimentet hadde smeltet lett sammen under trening; de hadde slåss lenge nok mot hverandre til at de kjente hverandre svært godt. Moralen var høy, begge armeer visste at denne gangen kjempet de ikke bare for å vinne selv, men de kjempet for en verden fri for forrædere. Til tross for de overraskede protestene fra begge generalene, hadde soldatene i den sammenslåtte armeen insistert på å kalle seg Dramines Solke-argiment, og laget lapper som viste merket deres; et smilende ansikt badet i flammer.

Men Harrys soldater hadde alle svartnet til sine egne merker – det så ikke ut som maling, mer som om de hadde *brent* den delen av uniformene sine – og de hadde slåss overalt i Galtvorts øvre nivåer med desperat villskap. Det kjølige raseriet som Draco noen ganger så i Harry så ut til å ha dryppet ned på alle soldatene, og de slåss som om det ikke var en lek. Og Harry hadde tømt hele bagen for triks, det hadde vært små metallballer (Grang hadde identifisert dem som kuler til kulelager) på gulv og i trapper, som gjorde dem umulige å passere før de var ryddet; mens Harrys arme allerede hadde øvd på koordinerte sveveformler og kunne fly sine egne folk *tvers over* hindringene de hadde skapt …

Du kunne ikke ta med gjenstander utenfra inn i spillet, men du kunne transfigurere alt du ønsket *mens* spillet foregikk, så lenge det var trygt. Og det var rett og slett ikke rettferdig når du slåss mot en gutt som var oppdratt hos vitenskapsfolk, som visste alt om slike ting som kulelager og skateboard og strikkhopping.

Og nå nærmet det seg slutten.

De overlevende fra de allierte styrkene hadde trengt de siste rester av Harry Potters arme opp i et hjørne i en korridor som endte blindt.

Wiltersen og Vincent hadde stormløpt mot Langballe samtidig, de beveget seg koordinert slik de hadde trent på i ukevis istedenfor timevis, og på en eller annen måte hadde Langballe klart å hekse dem *begge* før han falt selv.

Og nå var det Draco og Grang og Padma og Tabarak og Harry, og slik Tabarak så ut, så ville ikke den prismatiske veggen hans vare stort lenger.

Draco hadde allerede siktet inn tryllestaven på Harry, og ventet på at veggen skulle gå ned av seg selv, det var ikke noe behov for å kaste bort en borhammerheksing før det. Padma pekte sin tryllestav på Tabarak, Grang rettet sin mot Harry …

Harry holdt fremdeles hendene bak på ryggen, istedenfor å sikte med tryllestaven; og så på dem med et ansikt som kunne ha vært skåret ut av en isblokk.

Det kunne være en bløff. Sannsynligvis var det ikke det.

Og så snakket Harry.

«Jeg er skurken nå,» sa den unge gutten kaldt, «og hvis dere tror at skurker er lette å få has på, så får dere tro igjen. Slå meg når jeg kjemper seriøst, og jeg skal forbli slått; men tap, og vi kommer til å gjøre dette på nytt neste gang.»

Gutten brakte hendene sine fram, og Draco så at Harry hadde på seg merkelige hansker, med et pussig gråaktig stoff på fingertuppene, og stropper som festet hanskene stramt til håndleddene.

Ved siden av Draco gispet Solskinnsgeneralen i redsel; og Draco, helt uten å spørre hvorfor, fyrte av en borhammerheksing.

Tabarak sjanglet, et skrik unnslapp ham mens han sjanglet, men han holdt veggen; og hvis Padma eller Grang fyrte nå, så ville de bruke opp så mye av sin egen kraft at de faktisk risikerte å tape.

«*Harry!*» ropte Grang. «*Du kan ikke mene alvor!*»

Harry beveget seg allerede.

Og idet han svingte seg ut av det åpne vinduet, sa den kalde stemmen hans, «Følg meg hvis dere våger.»

*
*

Den iskalde vinden hylte rundt dem.

Dracos armer begynte allerede å føle seg slitne.

… det hadde vist seg at Harry, dagen før, nøye hadde demonstrert for Grang nøyaktig hvordan man kunne transfigurere de hanskene han nå hadde på seg; som brukte noe som ble kalt 'geckolim', og hvordan man kunne lime transfigurerte lapper av samme materiale til skotuppene; og Harry og Grang hadde, i uskyldig barnelek, prøvd å klatre rundt på veggene og i taket.

Og at Harry, også i går, hadde gitt Grang nøyaktig do doser fjærfallingseliksir som hun skulle bære med seg i pungen sin, 'bare i tilfelle'.

Ikke at Padma ville ha fulgt dem uansett. *Hun* var ikke gal.

De hadde allerede drukket fjærfallingseliksirene. Det var helt på kanten av spillereglene; men eliksiren ville ikke få effekt med mindre en av dem faktisk falt, og så lenge de *ikke* falt så brukte de heller ikke gjenstanden.

Professor Krengle så på dem.

De to var *helt, komplett, fullstendig trygge.*

Harry Potter, derimot, kom til å dø.

«Jeg lurer på hvorfor Harry gjør dette,» sa general Grang i en reflekterende tone, mens hun sakte skrellet fingertuppene på en hånd av veggen med en forlenget klissete lyd. Hånda hennes ploppet ned igjen nesten like raskt som den ble hevet. «Jeg er nødt til å spørre ham om det etter at jeg dreper ham.»

Det var forbløffende hvor mye de to viste seg å ha felles.

Draco følte ikke egentlig for å snakke akkurat nå, men han klarte å si, mellom sammenbitte tenner, «Kanskje hevn. For stevnemøtet.»

«Virkelig,» sa Grang. «Etter så lang tid.»

Kliss. Plopp.

«Så søtt av ham,» sa Grang.

Kliss. Plopp.

«Jeg antar at jeg må finne en virkelig romantisk måte å takke ham på,» sa Grang,

Kliss. Plopp.

Den iskalde vinden hylte rundt dem.

*
*

Man kunne ha trodd at det ville føles tryggere å ha fast grunn under føttene igjen.

Men hvis den grunnen var et skrått tak dekket med ujevne stein, som hadde ganske mye mer is på seg enn steinveggene, og du sprang over det i høy hastighet …

Så ville du ta *grundig feil.*

«*Lysikus!*» ropte Draco, fordi søvnformelen var for farlig til å bli brukt oppe på taket.

«*Lysikus!*» ropte Grang.

«*Lysikus!*» ropte Draco.

«*Lysikus!*» ropte Grang.

Figuren i det fjerne dukket unna og hoppet sideveis mens den løp, og ikke et eneste skudd traff, men de nærmet seg.

Fram til Grang gled.

Når du så tilbake på det, var det uunngåelig; i det virkelige livet kunne du ikke *faktisk* springe over isete skråtak med høy hastighet.

Og like uunngåelig, fordi det skjedde uten en eneste vurdering, spant Draco rundt og fikk fatt i Grangs høyre arm, og han klarte å *fange* henne; det var bare det at hun allerede hadde mistet for mye balanse, hun falt og dro Draco med seg, alt skjedde så raskt –

Et hardt, smertefullt treff; ikke bare av Dracos vekt som traff taket, men noe av Grangs vekt også, og hvis hun hadde truffet bare litt nærmere kanten kunne de kanskje ha klart det, men istedenfor tippet kroppen hennes igjen og føttene hennes skled av og den andre hånda hennes grep febrilsk rundt seg …

Og slik var det at Draco endte opp med å holde fast i Grangs arm i et hvitt grep, mens den andre hånda hennes grep panisk rundt kanten av taket og Dracos skotupper prøvde å grave seg inn i kanten av en takstein.

«*Hermine!*» skrek Harrys fjerne stemme.

«Draco,» hvisket Grangs stemme, og Draco tittet ned.

Det var muligens et feilgrep. Det var mengder av luft under henne, ikke noe annet enn luft; de var på kanten av en bit av taket som stakk ut fra Galtvorts yttervegg.

«Han kommer til å komme og hjelpe meg,» hvisket jenta, «men først kommer han til å ta ut begge to; ingen tvil om det. Du må slippe meg.»

Det burde ha vært den enkleste tingen i verden.

Hun var bare en grums, bare en grums, *bare en grums!*

Hun ville ikke en gang bli *skadet!*

… Dracos hjerne lyttet ikke til noe Draco prøvde å si den akkurat nå.

«Gjør det,» hvisket Hermine Grang; øynene glødet uten et eneste spor av frykt, «gjør det, Draco, gjør det, du kan slå ham på egen hånd, *vi må vinne, Draco!*»

Det var en lyd av noen som sprang, og den kom nærmere.

Åh, kom igjen, vær rasjonell …

Stemmen inne i Dracos hode hørtes forferdelig lik ut som Harry Potters læretimer.

… har du tenkt til å la hjernen din ruinere livet ditt?

*
*

ETTERSPILL, 1:

Det krevde en hel del anstrengelser av Dafnia Grønbek for å holde seg stille, idet Milly Bylling gjenfortalte historien i smygardjentenes oppholdsrom (et koselig kjølig sted i fangehullene som befant seg under Galtvort-sjøen, med fisk som svømte forbi alle vinduer, og sofaer du kunne legge deg ned i hvis du ville.) Mest av alt fordi, etter Dafnias mening, det allerede var en aldeles fenomenal historie uten alle Millys *forbedringer*.

«Og hva skjedde etter det?» gispet Flora og Hestia Misfall.

«General Grang så opp på ham,» sa Milly dramatisk, «og så sa hun, 'Draco! Du er nødt til å slippe meg! Ikke bekymre deg for meg, Draco, jeg lover at det går greit!' Og hva tror du Malfang gjorde så?»

«Han sa 'Aldri!',» ropte Sjarlatta Myrdelius, «og holdt henne enda bedre fast!»

Alle de lyttende jentene utenom Petrea Parkasen nikket.

«Niks!» sa Milly. «Han slapp henne. Og så hoppet han opp og skjøt general Potter. Ferdig.»

Det var en sjokkert pause.

«Du kan ikke *gjøre* det!» sa Sjarlatta.

«Hun er en grums,» sa Petrea og hørtes forvirret ut. «*Selvsagt* slapp han henne!»

«Vel, da skulle ikke Malfang ha grepet tak i henne i første omgang!» sa Sjarlatta. «Men med en gang han grep tak i henne, så *måtte* han holde fast! *Spesielt* når de var i ferd med å møte sin sikre skjebne!» Tracey Davidsen, som satt ved siden av Dafnia, nikket i fast enighet.

«Jeg ser ikke helt hvorfor,» sa Petrea.

«Det er fordi du ikke har den minste lille flik av romantikk i deg,» sa Tracey. «Dessuten, du kan ikke bare gå rundt og la jenter falle. En gutt som slipper jenter på den måten … han ville latt *alle* falle. Han ville latt *deg* falle, Petrea.»

«Hva mener du, *ville latt meg falle?*» sa Petrea.

Dafnia kunne ikke holde seg lenger. «Vet du,» sa Dafnia mørkt, «du spiser frokost ved bordet vårt en dag, og det neste du vet er at *Malfang slipper deg*, og så faller du ned fra toppen av Galtvort! Det er det jeg mener!»

«Nemlig!» sa Sjarlatta. «Han er en hekseslipper!»

«Vet du hvorfor Atlantis falt?» sa Tracey. «Fordi noen som Malfang *slapp* det, derfor!»

Dafnia senket stemme. «Faktisk … hva hvis Malfang er den som fikk Hermine, jeg mener general Grang, til å skli i første omgang? Hva hvis han er ute etter å få *alle* gompefødte til å skli og falle?»

«Du mener –?» gispet Tracey.

«Riktig!» sa Dafnia dramatisk. «Hva hvis Malfang er – *Skligards arving?*»

«Han-hvis-navn-må-være-slepphendt!» sa Tracey.

Som var en altfor god replikk til at noen kunne holde den for seg selv, så før kvelden var omme var den over hele Galtvort, og neste morgen prydet den forsiden til *Kleggen.*

* * *

ETTERSPILL, 2:

Hermine forsikret seg om at hun kom til deres vanlige klasserom pent og tidlig den kvelden, bare slik at hun kunne være der alene, i en stol, fredelig lesende ei bok, da Harry kom dit.

Hvis det på noen måte var mulig for ei dør å knirke seg unnskyldende åpen, så var det slik døra knirket seg åpen.

«Øh,» sa Harry Potters stemme.

Hermine fortsatte å lese.

«Jeg, eehh, er på en måte lei meg, jeg hadde aldri tenkt at du *faktisk* skulle falle ned fra taket eller noe …»

Det hadde vært en ganske underholdende opplevelse, egentlig, da fjærfallingseliksiren grep inn.

«Jeg, ah …. Jeg har ikke så mye erfaring med å be om unnskyldning, jeg går gjerne ned på knær hvis du vil, eller kjøper noe dyrt til deg, *Hermine jeg vet ikke hvordan jeg skal si unnskyld for dette hva kan jeg gjøre bare fortell meg det?*»

Hun fortsatte å lese boka i stillhet.

Det var ikke akkurat som om *hun* hadde noen ide om hvordan Harry kunne si unnskyld heller.

Akkurat nå følte hun en slags merkelig nysgjerrighet rundt hva som kom til å skje hvis hun fortsatte å lese boka si en stund.

41.
MOT

«*Romantisk?*» sa Hermine. «De er *gutter*, begge to!»

«Wow,» sa Dafnia og hørtes litt sjokkert ut. «Mener du at gomper *virkelig* hater det? Jeg trodde det bare var noe dødseterne fant på.»

«Nei,» sa en eldre smygardjente Hermine ikke kjente igjen, «det er sant, de må gifte seg i hemmelighet, og hvis noen oppdager dem så blir de brent på stake sammen. Og hvis du er ei jente som synes det er romantisk, så blir du også brent.»

«Det kan ikke stemme!» protesterte ei griffingjente, mens Hermine fremdeles prøvde å finne ut hva hun skulle svare til det. «Det ville ikke vært noen gompejenter *igjen*!»

Hun hadde fortsatt å lese i stillhet, og Harry Potter hadde fortsatt å forsøke å be om unnskyldning, og det hadde snart gått opp for Hermine at Harry hadde innsett, sannsynligvis for første gang i sitt liv, at han hadde gjort noe irriterende; og at Harry, definitivt for første gang i sitt liv, var *skrekkslagen* for om han kunne ha mistet henne som en venn, og hun begynte å føle seg (a) skyldig og (b) bekymret for den retningen Harrys stadig mer desperate tilbud gikk. Men hun hadde fremdeles ingen anelse om hva slags form for unnskyldning som ville være passende, så hun hadde sagt at ravnklojentene skulle stemme over det – og denne gangen ville hun ikke jukse med resultatet av stemmene, skjønt hun hadde ikke nevnt den delen – og dette hadde Harry umiddelbart gått med på.

Neste dag hadde praktisk talt samtlige ravnklojenter over 13 år stemt for at Draco skulle slippe Harry ned fra samme tak.

Hermine hadde følt seg mildt skuffet over at det var så enkelt, skjønt det var åpenbart rettferdig.

Men akkurat nå, der hun sto rett utenfor de store inngangsdørene til slottet, sammen med halve den kvinnelige populasjonen på Galtvort, begynte Hermine å mistenke at det foregikk *ting* her som hun ikke forsto og som hun desperat håpet at hennes medgeneraler aldri fikk høre om.

* * *

Du kunne ikke egentlig se detaljer her oppe fra, bare det generelle faktum at det fantes en sjø av forventningsfulle kvinnelige ansikter der nede.

«Du har ingen ide om hva dette handler om, har du?» sa Draco, og hørtes ut som om han moret seg.

Harry hadde lest et godt antall bøker det ikke var meningen at han skulle lese, for ikke å snakke om en god del *Kleggen*-overskrifter.

«Gutten-som-overlevde gjør Draco Malfang gravid?» sa Harry.

«Okei, så du *vet* hva det handler om,» sa Draco. «Jeg trodde gomper hatet slikt?»

«Bare de teite,» sa Harry. «Men, hm, er ikke vi, øh, litt *unge?*»

«Ikke for unge for *dem*,» sa Draco. Han snøftet. «*Jenter!*»

De gikk i stillhet mot kanten av taket.

«Så, *jeg* gjør dette for å få hevn over deg,» sa Draco, «men hvorfor gjør *du* det?»

Harrys hode gjorde noen lynraske kalkulasjoner, vektet faktorene, om dette var for tidlig …

«Helt ærlig?» sa Harry. «Fordi jeg mente absolutt å få henne til å klatre opp de isete veggene, men jeg mente *ikke* at hun skulle falle ned fra taket. Og, æh, jeg følte meg faktisk ganske elendig da hun datt. Jeg mener, jeg antar at jeg faktisk begynte å se henne som min vennligsinnede rival etter en stund. Så dette er en virkelig unnskyldning til henne, ikke en slu plan av noe slag.»

Det var en pause.

Så –

«Jah,» sa Draco, «den skjønner jeg.»

Harry smilte ikke. Det var sannsynligvis det vanskeligste ikke-smilet i hele hans liv.

Draco tittet bort på kanten av taket, og gjorde en grimase. «Dette kommer til å bli mye vanskeligere å gjøre med vilje enn med et uhell, ikke sant …»

*
*

Harrys andre hånd holdt fast i taket med et refleksutløst, skrekkslagent grep; med fingre hvite på den kalde, kalde steinen.

Du kunne vite med ditt bevisste sinn at du hadde drukket fjærfallingseliksiren. Å vite det med underbevisstheten var noe helt annet.

Det var akkurat like skremmende som Harry kunne se for seg at det hadde vært for Hermine, hvilket var rettferdighet.

«Draco,» sa Harry; å kontrollere stemmen var ikke så lett, men ravnklojentene hadde gitt dem et manus, «Du er nødt til å slippe meg!»

«Okei!» sa Draco, og slapp Harrys hånd.

Et kort øyeblikk forsøkte Harrys mage å hoppe opp i halsen hans, og kroppen prøvde desperat å orientere seg selv i fraværet av alle muligheter for å gjøre det.

Et kort øyeblikk kunne Harry føle fjærfallingseliksiren begynne å virke, den startet å sakke ham, en slags dragende, puteliknende følelse.

Og så var det noe som *trakk* i Harry og han akselererte nedover igjen *raskere enn gravitasjonen* –

Harrys munn hadde allerede åpnet seg og begynt å skrike mens deler av hjernen hans forsøkte å tenke ut noe kreativt han kunne gjøre; andre deler av hjernen forsøkte å regne ut hvor mye tid han hadde igjen å være kreativ på; og en bitteliten sidedel i hjernen svarte at han ikke en gang kom til å fullføre kalkulasjonen av gjenværende tid før han traff bakken –

*
*

Harry forsøkte desperat å kontrollere hyperventileringen, og det hjalp ikke stort å høre skrikene fra alle jentene, som nå lå i hauger på bakken og på hverandre.

«Du store himmel,» sa den ukjente mannen, han med de gamle klærne og det svakt arrete ansiktet, som holdt Harry i armene. «Av alle de måter jeg hadde forestilt meg at vi kanskje kunne møtes igjen en dag, så forventet jeg ikke at det var ved at du datt ned fra himmelen.»

Harry husket den siste tingen han hadde sett, kroppen som falt, og klarte å gispe, «Professor … Krengle …»

«Han kommer til å være bra igjen om et par timer,» sa den ukjente mannen som holdt Harry. «Han er bare utslitt. Jeg ville ikke ha trodd at det var mulig … han må ha slått ut *to hundre elever* bare for å være sikker på å få fatt i den som forsøkte å hekset deg, hvem nå det kan ha vært …»

Mannen satte Harry forsiktig ned på bakken, og støttet ham en stund.

Forsiktig balanserte Harry seg selv, og nikket til mannen.

Han slapp, og Harry datt overende øyeblikkelig.

Mannen hjalp ham på beina igjen, og forsikret seg hele tida om å stå mellom Harry og jentene som holdt på å reise seg igjen; hodet hans kastet stadige blikk bort dit.

«Harry,» sa mannen stille, og svært alvorlig, «har du noen ide om hvilken av disse jentene som kan ha ønsket å drepe deg?»

«Ikke mord,» sa en sliten stemme. «Bare idioti.»

Denne gangen var det den ukjente mannen som nesten falt over ende, og sjokket kunne leses i ansiktet hans.

Professor Krengle hadde allerede satt seg opp fra der han hadde kollapset på gresset.

«Du store himmel!» gispet mannen. «Du skulle ikke være –»

«Herr Lupus, dine bekymringer er unødvendige. Ingen trollmann, uansett hvor mektig, kaster den typen formel med styrke alene. Man må gjøre det ved å være *effektiv.*»

Skjønt professor Krengle reiste seg ikke opp.

«Takk,» hvisket Harry. Og så, «Og takk,» til mannen som sto ved siden av ham også.

«Hva skjedde?» sa mannen.

«Jeg burde ha forutsett det selv,» sa professor Krengle, stemmen syrlig kritisk. «Et antall av jentene forsøkte å tilkalle herr Potter til sine egne, hjelpende armer. Individuelt tenkte de alle, antar jeg, at de var hensynsfulle.»

Åh.

«La det være en lekse om å være forberedt, herr Potter,» sa professor Krengle. «Hvis jeg ikke hadde *insistert* på at det skulle være mer enn ett voksent vitne til denne lille hendelsen, og at *begge to* skulle ha tryllestavene framme, så ville ikke herr Lupus ha vært i stand til å sakne fallet ditt etterpå, og du ville ha blitt alvorlig skadet.»

«*Herr Krengle!*» sa mannen – herr Lupus, tydeligvis. «Du burde ikke si slike ting til gutten!»

«Hvem er –» startet Harry å si.

«Den eneste andre personen som var tilgjengelig for å observere, utenom meg selv, sa professor Krengle. «La meg få introdusere Remus Lupus, som er her midlertidig for å lære opp elevene i skytsvergeformelen. Skjønt det er blitt meg fortalt at dere to allerede har møttes.»

Harry studerte mannen, forvirret. Han ville ha husket det lett arrete ansiktet; det merkelige, vennlige smilet.

«Hvor har vi møtt hverandre?» sa Harry.

«I Gudriksdal,» sa mannen. «Jeg skiftet en del bleier på deg.»

*
*

Herr Lupus' midlertidige kontor var et lite steinrom med et lite skrivebord av tre, og Harry kunne ikke se noe av hva herr Lupus satt på, hvilket antydet at det var en liten krakk lik den som sto foran skrivebordet. Harry gjettet at herr Lupus ikke kom til å være så lenge på Galtvort, eller bruke kontoret noe særlig, så han hadde bedt husnissene om å spare seg bryet. Det sa noe om en person at vedkommende prøvde å ikke bry husnisser unødig. Spesifikt sa det at han hadde blitt valgt inn i Håsblås, siden, så vidt Harry visste, Hermine var den eneste ikke-håsblåsingen som bekymret seg for å bry husnisser. (Harry selv syntes disse kvalene var ganske dumme. Hvem det nå var som hadde skapt husnissene i første omgang hadde åpenbart vært unevnelig ond; men det betydde ikke at Hermine gjorde det rette *nå* ved å nekte bevisste vesener det slitet de hadde blitt formet til å like.)

«Vær vennlig å sitte ned, Harry,» sa mannen stille. De formelle kuttene hans var av lav kvalitet, ikke helt fillete, men tydelig slitt av tidas tann på en måte som en enkel repareringsformel ikke kunne fikse; *sjaskete* var ordet som dukket opp. Og til tross for dette var det på en måte en verdighet ved ham som ikke kunne ha blitt oppnådd ved en fin, dyr

kutte, som ikke ville ha *passet* med fin kutte, som var den eksklusive verdien til det sjaskete. Harry hadde *hørt* om ydmykhet, men han hadde aldri sett det på ordentlig før – bare den tilfredse beskjedenheten til mennesker som syntes at det var en del av deres stil og som ville at du skulle legge merke til det.

Harry satte seg på den lille trekrakken foran herr Lupus' korte skrivebord.

«Takk for at du kom,» sa mannen.

«Nei, takk til *deg* for å redde meg,» sa Harry. «Bare si fra hvis det er noe umulig du trenger å få gjort.»

Mannen nølte litt. «Harry, kan jeg … spørre et personlig spørsmål?»

«Du kan absolutt spørre,» sa Harry. «Jeg har en god del spørsmål til deg også.»

Herr Lupus nikket. «Harry, behandler dine steforeldre deg bra?»

«Mine *foreldre,*» sa Harry. «Jeg har fire. Mikal, Jakob, Petunia og Lilly.»

«Ah,» sa herr Lupus. Og så, «Ah» igjen. Det virket som om han blunket ganske hardt. «Jeg … det er fint å høre, Harry, Humlesnurr ville ikke fortelle noen av oss hvor du var … jeg var redd for at han ville tenke at du burde ha onde steforeldre, eller noe slikt …»

Harry var ikke sikker på om herr Lupus' bekymringer hadde vært malplasert, etter hans eget første møte med Humlesnurr å dømme; men alt hadde endt opp greit nok, så han sa ingenting. «Hva med mine …» Harry lette etter ord som verken hevet dem opp eller senket dem ned … «*andre* foreldre? Jeg vil gjerne vite, vel, alt.»

«En drøy bestilling,» sa herr Lupus. Han strøk en hånd over panna. «Vel, la oss starte med begynnelsen. Da du ble født, var Jakob så lykkelig at han ikke kunne røre tryllestaven uten at den glødet gyllent hele den første uka. Og selv etter det, hver gang han holdt deg, eller så Lilly holde deg, eller bare tenkte på deg, så ville det skje igjen –»

*
*

Nå og da ville Harry titte på klokka si, og oppdage at nye tretti minutter hadde gått. Han følte seg svakt skyldig for å være årsaken til at Remus gikk glipp av middagen, spesielt siden Harry selv bare ville hoppe tilbake til kl. 19 senere, men det var ikke tilstrekkelig til å stoppe noen av dem.

Til slutt mønstret Harry nok mot til å spørre det kritiske spørsmålet, mens Remus var midt i en utvidet utbrodering av Jakobs vidunderlige rumpeldunkspill som Harry ikke hadde hjerte til å avvise mer direkte.

«Og det var da,» sa Remus, med skinnende øyne, «at Jakob dro fram *et trippelt revers Mulhanney-dykk* med *ekstra bakspinn!* Hele tilskuermengden jublet vilt, selv noen av håsblåsingene heiet –»

Jeg antar at du måtte ha vært der, tenkte Harry – ikke at det å være der ville ha hjulpet på noen måte – og sa, «Herr Lupus?»

Noe i Harrys stemme måtte ha nådd fram til mannen, fordi han stoppet midt i setningen.

«Var min far en bølle?» sa Harry.

Remus tittet på Harry et langt øyeblikk. «En stund,» sa Remus. «Han vokste det av seg raskt nok. Hvem har fortalt deg det?»

Harry svarte ikke, han forsøkte å tenke ut noe sant å si som ville avlede mistanken, men han tenkte ikke raskt nok.

«Samme kan det være,» sa Remus og sukket. «Jeg kan gjette hvem det var.» Det svakt arrete ansiktet så misfornøyd ut. «For en ting å fortelle videre –»

«Var det noen formildende omstendigheter?» sa Harry. «Dårlige forhold hjemme, eller noe slikt? Eller var han bare … naturlig ekkel?» *Kald?*

Remus' hånd dro håret bakover, den første nervøse bevegelsen Harry hadde sett hos ham. «Harry,» sa Remus, «du kan ikke dømme din far etter det han gjorde som ung gutt!»

«*Jeg* er en ung gutt,» sa Harry, «og jeg dømmer *meg selv.*»

Remus blunket to ganger til dette.

«Jeg vil gjerne vite *hvorfor,*» sa Harry. «Jeg ønsker å *forstå*, fordi slik jeg ser det så finnes det ingen unnskyldning for noe sånt!» Stemmen skalv litt. «Vær så snill å fortelle meg alt du vet om hvorfor han gjorde det, selv om det ikke høres pent ut.» *Så jeg ikke går i den samme fellen selv, hva det nå enn er.*

«Det var greia man gjorde hvis man var i Griffing,» sa Remus, sakte, motvillig. «Og … jeg tenkte ikke på det den gang, jeg trodde det var omvendt, men … det kan ha vært *Svaart* som fikk *Jakob* til å gjøre det, faktisk … Svaart ønsket så sterkt å vise alle at han var imot Smygard, ser du, vi ønsket alle å tro på at blod ikke var skjebne –»

*
*

«Nei, Harry,» sa Remus. «Jeg vet ikke hvorfor Svaart tok opp jakten på Petter istedenfor å flykte. Det var som om Svaart laget tragedie for tragediens skyld den dagen.» Mannens stemme var ustødig. «Det var ikke noe hint, ingen advarsel, vi trodde alle – å tenke seg at han kom til å –» Remus' stemme kuttet av.

Harry gråt, han kunne ikke noe for det; det gjorde vondere å høre det fra Remus enn noe han hadde følt selv. Harry hadde mistet to foreldre han ikke husket, han kjente dem bare fra historier. Remus Lupus hadde mistet alle fire av sine beste venner på mindre enn tjuefire timer; og for tapet av den siste, Petter Pittelpytt, hadde det ikke en gang vært noen grunn.

«Av og til gjør det fremdeles vondt å tenke på ham i Azkaban,» sluttet Remus, med nesten hviskende stemme. «Jeg er glad, Harry, at dødsetere ikke får lov til å få besøk, det betyr at jeg ikke behøver å skamme meg for å ikke dra dit.»

Harry måtte svelge hardt flere ganger før han kunne snakke. «Kan du fortelle meg om Petter Pittelpytt? Han var min fars venn, og det virker som – at jeg burde vite, at jeg burde huske –»

Remus nikket, og vann glitret i øynene. «Jeg tror, Harry, at hvis Petter hadde visst at det ville ende på den måten –» mannens stemme tetnet og stoppet. «Petter var mer redd Mørkets herre enn noen av oss andre, og hvis han hadde visst at det skulle ende på den måten, så tror jeg ikke han ville ha gjort det. Men Petter kjente *risikoen*, Harry, han visste at det var en ekte risiko, at det *kunne* skje, og allikevel holdt han seg ved Jakobs og Lillys side. Gjennom hele Galtvort pleide jeg å lure på hvorfor Petter ikke hadde blitt valgt til Smygard, eller kanskje Ravnklo; fordi Petter elsket hemmeligheter, han kunne ikke motstå dem, han fant alltid ut ting om andre mennesker, ting de ønsket skulle forbli hemmelig –» Et kort ironisk uttrykk vistes på Remus' ansikt. «Men han *brukte* aldri de hemmelighetene, Harry. Han bare ønsket å vite. Og så falt Den mørke herrens skygge over alt og alle, og Petter holdt seg til Jakob og Lilly og brukte talentene sine til det beste, og jeg forsto hvorfor Valghatten hadde sendt ham til Griffing.» Remus' stemme var heftig nå, og stolt. «Det er *lett* å være tro mot vennene dine hvis du er en helt som Gudrik, modig og sterk slik folk tror griffinger burde være. Men hvis Petter var reddere enn noen av oss andre, gjør det ham ikke også til den modigste?»

«Det gjør det,» sa Harry. Hans egen stemme var så tykk at han nesten ikke klarte å snakke. «Hvis du kunne, herr Lupin; hvis du har tid; det er noen andre som jeg synes burde få høre Petter Pittelpytts historie, en elev i førsteklasse i Håsblås, som heter Nilus Langballe.»

«Gutten til Allinda og Frank,» sa Remus, og stemmen ble trist. «Jeg forstår. Det er ikke en glad historie, Harry, men jeg kan fortelle den om igjen, hvis du tror at det kan hjelpe ham.»

Harry nikket.

En kort stillhet falt over dem.

«Hadde Svaart *noe* utestående med Petter Pittelpytt?» sa Harry. «*Noe som helst* som ville få ham til å jakte på herr Pittelpytt, selv om det ikke var verdt å drepe for? Kanskje en hemmelighet herr Pittelpytt visste om, som Svaart ønsket å få vite selv, eller ønsket å drepe ham for å skjule?»

Noe flakket i Remus' øyne, men den eldre mannen ristet hodet og sa, «Ikke egentlig.»

«Det betyr at det *er* noe.»

Det skjeve smilet kom igjen til syne under den salt og pepper-fargede barten. «Du har litt av Petter i deg selv, ser jeg. Men det er ikke noe viktig, Harry.»

«Jeg er en ravnkloing, det er ikke *meningen* at jeg skal motstå fristelsen som ligger i en hemmelighet. Og,» sa Harry mer alvorlig, «hvis det var verdt at Svaart ble tatt til fange, så er det ikke helt urimelig å tro at det kan være av betydning.»

Remus så temmelig ukomfortabel ut. «Jeg antar at jeg kan fortelle deg det når du er eldre, men virkelig, Harry, det er *ikke* viktig! Bare noe fra skoledagene våre.»

Harry kunne ikke ha puttet fingeren på nøyaktig hva det var som ga ham et hint; det kan ha vært noe i den bestemte nervøse tonen i Remus' stemme, eller måten mannen hadde sagt *når du er eldre* på, som skapte et plutselig hopp i Harrys intuisjon …

«Faktisk,» sa Harry, «så tror jeg muligens at jeg har gjettet det allerede, beklager.»

Remus hevet øyenbrynene. «Har du?» Han hørtes litt skeptisk ut.

«De var elskere, var de ikke?»

En beklemt pause.

Remus leverte et sakte, alvorlig nikk.

«En gang,» sa Remus. «For lenge siden. En trist affære, som endte i stor tragedie, eller slik virket det for oss alle da vi var unge.» Den ulykkelige forvirringen var tydelig i ansiktet hans. «Men jeg hadde trodd at den tingen var glemt for lengst, og begravet under voksent vennskap, helt fram til dagen da Svaart drepte Petter.»

42.
HUMANISME, DEL 1

Den forsiktige januarsola skinte på de kalde markene utenfor Galtvort. For noen av elevene var det studietime; andre hadde sluppet tidlig fra timen. Førsteklassingene som hadde skrevet seg opp for det øvde på en bestemt formel, en formel som det var mest gunstig å lære utendørs, under en strålende sol på en blå, skyfri himmel, heller enn inne i et klasserom. Småkaker og saft ble også ansett som nyttig.

De innledende bevegelsene til formelen var komplekse og presise; du vred tryllestaven en gang, to ganger, tre og fire ganger med nøyaktige relative vinkler; du flyttet pekefinger og tommel nøyaktig riktige avstander …

Departementet syntes at dette betydde at det var bortkastet å forsøke å lære bort denne formelen til noen under femte årstrinn. Det var noen få kjente tilfeller der yngre barn hadde lært det, og dette hadde blitt avfeiet som 'genier'.

Det var muligens ikke en veldig høflig måte å si det på, men Harry begynte å forstå hvorfor professor Krengle hadde hevdet at departementets pensumkomite ville gjort større nytte for trollmannsverden dersom de hadde blitt brukt som fyllmasse.

Så, bevegelsene var kompliserte og delikate. Det hindret deg ikke fra å lære dem når du var elleve. Det betydde bare at du måtte være ekstra nøyaktig og øve på hver del mye lenger enn vanlig, det var alt.

De fleste formler som bare kunne læres av eldre elever var slik fordi de krevde mer magisk styrke enn det yngre elever kunne frambringe. Men skytsvergeformelen var *ikke* slik, den var ikke vanskelig fordi den krevde for mye magi, den var vanskelig fordi det krevdes *mer* enn bare magi.

Formelen krevde de varme, lykkelige følelsene som du holdt tett til hjertet ditt, de kjærlige minnene, en annen type styrke som du ikke trengte for vanlige formler.

Harry vred staven sin en gang, to ganger, tre og fire ganger, flyttet fingrene nøyaktig riktige distanser …

«*Lykke til på skolen, Harry. Tror du jeg kjøpte nok bøker til deg?*»

«*Du kan aldri ha nok bøker … men du prøvde virkelig, det var et virkelig, virkelig, virkelig godt forsøk.*»

Det hadde fått fram tårer i øynene hans, første gangen Harry hadde husket på det og forsøkte å putte det inn i formelen.

Harry løftet tryllestaven opp og rundt og svingte den, en bevegelse som ikke trengte å være presis, bare modig og utfordrende.

«*Forvento Vergum!*» ropte Harry.

Ingenting skjedde.

Ikke et eneste lite lysblink.

Da Harry tittet opp, studerte Remus Lupus fremdeles tryllestaven, med et bekymret uttrykk i det lett arrete fjeset.

Til slutt ristet Remus på hodet. «Beklager, Harry,» sa mannen stille. «Stavarbeidet ditt var helt nøyaktig.»

Og det var ikke et eneste lite lysblink noe annet sted heller, fordi alle de andre førsteklassingene som egentlig skulle øve på skytsvergeformlene sine hadde gløttet bort på Harry istedenfor.

Tårer truet med å komme tilbake i øynene til Harry, og det var ikke tårer av lykke. Av alle ting, av alle ting, så hadde Harry aldri ventet dette.

Det var noe forferdelig ydmykende ved å bli informert om at du ikke var lykkelig nok.

Hva var det Antonius Goldstein hadde inne i seg som Harry ikke hadde, som fikk staven til Antonius til å skinne med det klare lyset?

Elsket Antonius faren sin høyere?

«Hvilken tanke brukte du for å kaste det?» sa Remus.

«Min far,» sa Harry med skjelvende stemme. «Jeg ba ham om å kjøpe noen bøker til meg før jeg kom til Galtvort, og det gjorde han, og de var dyre, og så spurte han meg om det var nok –»

Harry forsøkte ikke å forklare det der med Vernes-familiens motto.

«Ta en hvil før du prøver en annen tanke, Harry,» sa Remus. Han pekte mot andre elever som satt på bakken, og så skuffet eller brydd eller angrende ut. «Du kan ikke klare å kaste en skytsvergeformel hvis du føler skam over å ikke være takknemlig nok.» Det var vennlig medfølelse i herr Lupus' stemme, og et øyeblikk fikk Harry lyst til å slå noe.

Istedenfor snudde Harry seg, og lusket bort dit de andre mislykkede satt. De andre elevene hadde også fått høre at stavarbeidet hadde vært perfekt, og nå var det meningen at de skulle lete etter lykkeligere tanker; slik de så ut gjorde de antakelig ingen framskritt. Mange kutter hadde kanter i mørkeblått, og en håndfull hadde røde; og en enslig håsblåsjente som fremdeles gråt. Smygardingene hadde ikke engang brydd seg om å møte opp, bortsett fra Dafnia Grønbek og Tracey Davidsen, som fremdeles forsøkte å lære seg bevegelsene.

Harry slapp seg ned på det døde, kalde vintergresset, ved siden av den eleven han minst hadde trodd skulle feile.

«Så du kunne heller ikke gjøre det,» sa Hermine. Hun hadde først flyktet vekk fra banen, men siden kommet tilbake, og du måtte se nøye på de rødaktige øynene hennes for å se at hun hadde grått.

«Jeg,» sa Harry, «jeg, jeg ville sannsynligvis følt meg mye verre hvis ikke du også hadde feilet, du er den hyggeligste, personen jeg kjenner, som jeg noensinne har møtt,

Hermine, og hvis *du* heller ikke kan gjøre det, så betyr det at jeg fremdeles kan være, være en god person …»

«Jeg burde ha gått til Griffing,» hvisket Hermine. Hun blunket hardt et par ganger, men hun tørket ikke øynene sine.

*
*

Gutten og jenta gikk framover sammen, og holdt definitivt ikke hverandres hender, men hver av dem trakk en slags styrke ut av den andres nærhet, noe som lot dem ignorere hviskingen til elevene på samme klassetrinn, mens de gikk gjennom gangen som førte til Galtvorts store porter.

Harry hadde ikke klart å kaste skytsvergeformelen uansett hva slags lykkelig tanke han hadde forsøkt. Folk virket ikke å være overrasket over det, noe som gjorde det enda verre. Hermine hadde heller ikke klart det. Folk hadde vært *veldig* overrasket over det, og Harry hadde sett at hun startet å få de samme skeive blikkene som ham. De andre ravnkloingene som feilet fikk ikke slike blikk. Men Hermine var Solskinnsgeneralen og tilhengerne hennes oppfattet det som om hun hadde sviktet dem, på en måte, som om hun hadde brutt et løfte hun aldri hadde gitt.

De to hadde gått til biblioteket for å undersøke mer om skytsvergeformelen, som var Hermines måte å takle bekymringer på, slik det også av og til var Harrys. Studere, lære, forsøke å forstå *hvorfor* …

Bøkene hadde bekreftet det rektor hadde fortalt Harry; trollmenn som ikke klarte å kaste skytsvergeformelen under øvelse, ville ofte klare å få det til når de møtte en virkelig desperant, de kunne gå fra fullstendig fiasko hele veien til en full korporlig skytsverge. Det gikk imot all logikk, desperantens aura av frykt burde gjøre det *vanskeligere* å holde på en lykkelig tanke, men det var den måten det var på.

Så de to hadde begge tenkt til å forsøke en siste gang, det var helt umulig for begge å ikke forsøke en siste gang.

Det var den dagen desperanten kom til Galtvort.

Tidligere hadde Harry tilbake-transfigurert sin fars stein fra der den vanligvis befant seg, på ringen på ringfingeren, som en liten diamant; og plassert den store grå steinen tilbake i pungen sin. Bare i tilfelle Harrys magi sviktet fullstendig når han skulle møte det mørkeste av alle vesener.

Harry hadde allerede startet å føle seg pessimistisk, og han sto ikke en gang foran en desperant ennå.

«Jeg vedder på at du vil klare det og jeg ikke kan,» sa Harry med hviskende stemme. «Jeg vedder på at det er det som vil skje.»

«Det føltes feil for meg,» sa Hermine, og hennes stemme var til og med stillere enn hans. «Jeg forsøkte det i morges og da innså jeg det. Da jeg viftet staven på slutten, selv før jeg sa ordene, føltes det feil ut.»

Harry sa ikke noe. Han hadde følt det samme, helt fra starten; skjønt det hadde tatt nye fem forsøk der han hadde prøvd fem andre lykkelige tanker før han hadde klart å vedgå det for seg selv. Hver gang han forsøkte å løfte staven, hadde det føltes hult; formelen han prøvde å lære passet ham ikke.

«Det betyr ikke at vi kommer til å bli mørke trollmenn,» sa Harry. «Mengder av folk som ikke kan kaste skytsvergeformelen er ikke mørke. Gudrik Griffing var ikke en mørk trollmann …»

Gudrik hadde beseiret mørke herrer, kjempet for å beskytte vanlige folk fra adelsslekter og gomper fra trollmenn. Han hadde hatt mange fine og sanne venner, og mistet ikke mindre enn halvparten av dem i kamp for en eller annen god sak. Han hadde lyttet til de såredes skrik, i de armeene han hadde samlet for å forsvare de uskyldige; unge, modige trollmenn hadde besvart kampropet hans, og han hadde begravet dem etterpå. Helt til det siste, da hans trolldomskunst nettopp hadde begynt å minske på grunn av langt fremskreden alder, hadde han kalt til seg de tre andre mektigste trollmennene i sin æra for å reise Galtvort opp fra den nakne bakken; den ene store bedriften i Gudriks navn som ikke handlet om krig, noen form for krig, uansett hvor rettferdig. Det var Salazar, og ikke Gudrik, som hadde undervist den første Galtvort-klassen i kampmagi. Gudrik hadde undervist den første Galtvort-klassen i urtologi, magien som ligger i grønt voksende liv.

Til sin siste dag hadde han aldri vært i stand til å kaste skytsvergeformelen.

Gudrik Griffing hadde vært en god mann, ikke en lykkelig en.

Harry trodde ikke på angst, han orket ikke å lese om helter som klaget, han visste at en milliard andre mennesker i verden ville ha gitt alt for å bytte plass med ham, og …

Og på sitt dødsleie hadde Gudrik fortalt Helga (for Salazar hadde forlatt ham, og Rasla hadde gått bort tidligere) at han ikke angret på noe av det; og at han *ikke* ville advare sine elever mot å følge i hans fotspor, ingen skulle *noen gang* si at han hadde sagt til andre at de ikke skulle gjøre som ham. Hvis det hadde vært det rette å gjøre for *ham*, så ville han ikke fortelle noen andre at deres valg var feil, selv ikke de yngste elevene ved Galtvort. Og allikevel, for de som *fulgte* i hans fotspor, så håpet han at de ville huske at Griffing hadde fortalt sitt hus at det var helt greit at de var lykkeligere enn ham. At rødt og gull skulle være lyse, varme farger fra nå av.

Og Helga hadde lovet ham, gråtende, at når hun ble rektor så skulle hun sørge for det.

Deretter hadde Gudrik dødd, og ikke etterlatt seg noe spøkelse; og Harry hadde dyttet boka tilbake til Hermine og gått bort litt, så hun ikke skulle se at han gråt.

En skulle ikke tro at ei bok med en uskyldig tittel som «Skytsvergeformelen: Trollmenn som kunne og ikke kunne» ville være den tristeste boka Harry noensinne hadde lest.

Harry …

Harry ønsket ikke det.

Å være i den boka.

Harry ville ikke det.

Resten av skolen tenkte bare at *Ingen Skytsverge* betydde *Dårlig Person*, enkelt og greit. På en eller annen måte virket det som om det faktum at Gudrik Griffing heller ikke hadde vært i stand til å kaste skytsvergeformelen ikke ble gjenfortalt. Kanskje folk ikke ønsket å snakke om det for å respektere hans siste ønske. Fred og Frank visste det sannsynligvis ikke, og Harry kom definitivt ikke til å fortelle dem det. Eller kanskje de andre som ikke klarte det ikke snakket om det fordi det var mindre skammelig, mindre tap av stolthet og status, å bli vurdert som mørk heller enn ulykkelig.

Harry så at Hermine, ved siden av ham, blunket hardt; og han lurte på om hun tenkte på Rasla Ravnklo, som også elsket bøker.

«Okei,» hvisket Harry. «Lykkeligere tanker. Hvis du klarer å få til en fullt korporlig skytsverge, hva tror du at ditt dyr vil være?»

«En oter,» svarte Hermine øyeblikkelig.

«En *oter*?» hvisket Harry vantro.

«Ja, en oter,» sa Hermine. «Hva med din?»

«Jaktfalk,» sa Harry uten å nøle. «Den kan dykke raskere enn tre hundre kilometer i timen; det er det raskeste levende vesen som finnes.» Jaktfalken hadde vært Harrys favorittdyr siden alltid. Harry var fast bestemt på å bli en animagus en dag, bare for å få det som sin form, og fly med styrken av sine egne vinger, og se landet under med klarere øyne … «Men hvorfor en *oter*?»

Hermine smilte, men sa ikke noe.

Og Galtvorts store porter svingte seg åpne.

De gikk en stund, barna, langs en sti som førte mot den ikke-forbudte skogen, og fortsatte gjennom selve skogen. Sola hang lavt over horisonten, skyggene var lange, sollyset filtrerte seg gjennom de nakne greinene til vintertrærne; for det var januar, og førsteklassingene var de siste til å lære denne dagen.

Så svingte stien i en ny retning, og alle så det i det fjerne, lysningen i skogen, og den visne vinterbakken, gult, tørket gress hvitnet av noen få gjenværende snøflekker.

De menneskelige figurene var fremdeles små på den avstanden. De to flekkene av matt hvitt lys fra svartspanernes skytsverger, og den lysere flekken av sølvlys fra rektors, ved siden av noe …

Harry myste.

Noe ….

Det måtte ha vært noe Harry innbilte seg, for det burde ikke ha gått an at en desperant kunne gripe ut forbi tre korporlige skytsverger, men han syntes han kunne føle en anelse tomhet som famlet mot hodet hans, som gikk rett til det myke indre senteret av ham uten respekt for psykoblokk-barrierer.

*
*

Jokum Finnimann var askegrå og skjelvende da han kom tilbake til elevene som sto i flokker på det visne og snøflekkede gresset. Jokums skytsvergeformel hadde vært vellykket, men det var fremdeles det lille mellomrommet mellom der rektor tok ned sin egen skytsverge og du skulle kaste din egen, der du møtte desperantens frykt ubeskyttet.

Å bli utsatt for desperantens påvirkning i opptil tjue sekunder på fem skritts avstand var definitivt trygt, selv for en elleve år gammel trollmann med svak motstandskraft og en hjerne som fremdeles var under utvikling. Det varierte svært hvor sterkt desperantens kraft traff folk, som var en annen ting som man foreløpig ikke helt forsto; men tjue sekunder var definitivt trygt.

Førti sekunder foran en desperant på fem skritts avstand kunne *muligens* være nok til å forårsake permanent skade, skjønt bare for de mest følsomme.

Dette var røff trening selv etter Galtvort-standarder, der måten du lærte å fly en hippogriff på var å bli lempet oppå en og bedt om å komme i gang. Harry var ikke en tilhenger av overbeskyttelse, og hvis du så på forskjellen i modning mellom en fjerdeklassing på Galtvort og en fjortenårig gomp, så var det helt åpenbart at gompene undertrykte sine barns utvikling … men selv Harry hadde begynt å undres på om dette var å tøye grensene for langt. Ikke all skade kunne helbredes etterpå.

Men hvis du ikke kunne kaste formelen under disse forholdene, så betydde det at du ikke kunne stole på skytsvergeformelen som beskyttelse; overdreven tro på egne ferdigheter var til og med farligere for trollmenn enn for gomper. Desperanter kunne tømme deg for både magisk og fysisk kraft, ikke bare de lykkelige tankene dine, hvilket betydde at du kanskje *ikke* ville klare å eksivere vekk hvis du ventet for lenge, eller hvis du ikke kjente igjen den krypende frykten før desperanten var innenfor rekkevidde for sitt angrep. (Mens han leste om emnet hadde Harry oppdaget, til sin store skrekk, at noen bøker hevdet at desperantens kyss ville *spise sjelen din* og at dette var grunnen til den permanente, tankedøde komatilstanden den puttet ofrene i. Og at trollmenn som *trodde på dette* med vilje hadde brukt desperantens kyss til å *henrette forbrytere.* Det måtte regnes som sikkert at noen som ble kalt kriminelle var uskyldige, og selv om de ikke var det, *ødelegge sjelen deres?* Hvis Harry hadde trodd på sjeler, så ville han ha … kommet opp uten ideer, han kunne slett ikke tenke seg et passende svar til noe slikt.)

Rektor tok sikkerheten svært alvorlig, og derfor sto tre svartspanere på konstant vakt. Lederen var en nordisk utseende kvinne, alvorlig uten å være barsk, svartspaner Bach-

mann, hvis tryllestav aldri forlot hånda. Skytsvergen hennes, en orangutang av solid månelys, patruljerte fram og tilbake mellom desperanten og førsteklassingene som ventet på tur; ved siden av orangutangen beveget den hvite panteren til svartspaner Mehammer seg, en kvinne med gjennomtrengende blikk og langt brunt hår i hestehale. De to svartspanerne, og deres to skytsverger, passet alle på desperanten. På den andre siden av elevene hvilte svartspaner Fludal, høy og tynn og blek, sittende tilbakelent på en stol hun hadde frambrakt uten ord eller tryllestav, og vedlikeholdt et fraværende pokeransikt mens hun saumfor hele området med blikket. Professor Krengle hadde dukket opp ikke lenge etter at førsteklassingene hadde begynt sine forsøk, og øynene hans beveget seg aldri langt vekk fra Harry. Den lille professor Pirrevimp, som en gang hadde vært duellmester, lekte fraværende med tryllestaven sin; og *hans* øyne, som tittet ut innenfra det store skjegget som utgjorde ansiktet hans, var fokusert på professor Krengle.

Og det måtte ha vært Harrys fantasi, men det virket som om professor Krengle vred lett på seg hver gang rektors skytsverge forsvant når neste elev skulle testes. Kanskje professor Krengle opplevde den samme placeboeffekten som Harry; dønningen av tomhet som bruste mot sinnet.

«Antonius Goldstein,» lød stemmen til rektor.

Harry gikk stille mot Jokum, idet Antonius begynte å nærme seg den skinnende sølvføniksen, og … hva det nå var som skjulte seg bak den forrevne kappen.

«Hva så du?» spurte Harry Jokum med lav stemme.

Mange elever hadde ikke svart Harry da han forsøkte å samle inn informasjon; men Jokum var Finnimann av Kaos, en av Harrys løytnanter. Det var kanskje ikke rettferdig, men …

«Je så no' dødt,» sa Jokum hviskende, «gråaktig og liksom slik slimete … dødt, og som atte det hadde vøri i vatnet længe …»

Harry nikket. «Det er det ganske mange ser,» sa Harry. Han utstrålte selvsikkerhet, selv om den var falsk, fordi Jokum trengte det. «Gå og spis litt sjokolade, så føler du deg bedre.»

Jokum nikket og snublet av gårde mot bordet med helbredende søtsaker.

«*Forvento Vergum!*» skrek en ung gutts stemme.

Det kom sjokkerte gisp, selv fra svartspanerne.

En skinnende sølvfugl sto mellom Antonius Goldstein og buret. Fuglen løftet hodet og skrek; og skriket var også sølv; så lyst og hardt og vakkert som metall.

Og noe i Harrys bakhode sa, *hvis det der er en jaktfalk så skal jeg kvele ham mens han sover.*

Hold kjeft, sa Harry til tanken, *vil du at vi skal være en mørk trollmann, eller?*

Hva er poenget? Du kommer til å ende opp som en uansett.

Det … var ikke noe Harry vanligvis ville ha tenkt …

Det er en placeboeffekt, fortalte Harry seg selv igjen. *Desperanten kan ikke faktisk nå fram til meg gjennom tre korporlige skytsverger, jeg bare innbiller meg hvordan det vil være. Når jeg faktisk står overfor desperanten, så vil det føles helt annerledes, og da vil jeg vite at jeg bare var dum tidligere.*

Så grøsset Harry på ryggen, fordi han hadde en følelse av at ja, det *ville* være helt annerledes, og ikke på en positiv måte.

Den skinnende sølvføniksen dukket opp igjen fra rektors tryllestav; den mindre fuglen forsvant, og Antonius Goldstein begynte å gå tilbake.

Rektor fulgte Antonius istedenfor å rope ut det neste navnet; skytsvergen ventet bak for å vokte på desperanten.

Harry kastet et blikk over dit hvor Hermine sto, rett bakenfor den glødende panteren. Det skulle være Hermines tur neste gang, men det hadde åpenbart nettopp blitt en forsinkelse.

Hun så stresset ut.

Tidligere hadde hun vennlig bedt Harry om å være så snill å slutte å forsøke å få henne til å bli mindre stresset.

Rektor smilte svakt mens han eskorterte Antonius tilbake til de andre; kun et svakt smil, for rektor så svært, svært sliten ut.

«Utrolig,» sa Humlesnurr med en stemme som hørtes mye svakere ut enn den vanlige tordnende røsten. «En korporlig skytsverge, i hans første år. Og et forbløffende antall andre unge elever har også klart det. Kvirinius, jeg må berømme deg; du har bevist poenget.»

Professor Krengle bukket lett. «En enkelt nok gjetning, skulle jeg tro. En desperant angriper gjennom redsel, og barn er mindre redde.»

«*Mindre* redde?» sa svartspaner Fludal fra der hun satt.

«Det samme sa jeg,» sa Humlesnurr. «Og professor Krengle påpekte at voksne har mer mot, ikke mindre å frykte; hvilket, må jeg innrømme, aldri har slått meg tidligere.»

«Det var ikke mitt *nøyaktige* ordvalg,» sa professor Krengle tørt, «men det holder. Og resten av vår avtale, rektor?»

«Som du sier,» sa Humlesnurr motvillig. «Jeg innrømmer at jeg ikke forventet å tape dette veddemålet, Kvirinius, men du har bevist din visdom.»

Alle elevene så på dem, overrasket; utenom Hermine, som stirret i retning av buret og de høye, forrevne kuttene, og Harry, som observerte absolutt alle, siden han forestilte seg selv som paranoid.

Professor Krengle sa, med en tone som ikke innbød til videre kommentarer, «Jeg har tillatelse til å lære bort mordforbannelsen til elever som ønsker å lære den. Dette vil gjøre dem langt tryggere i møte med mørke trollmenn og andre former for pest; og det er tåpelig å tro at de ellers ikke vil kjenne til dødelig magi.» Professor Krengle stoppet opp, og øynene smalnet. «Rektor, med all respekt er det tydelig at du begynner å bli

svært sliten. Jeg foreslår at du overlater resten av dagens oppgaver til professor Pirrevimp.»

Humlesnurr ristet på hodet. «Vi er nesten ferdige for i dag, Kvirinius. Jeg holder ut.»

Hermine hadde nærmet seg Antonius. «Kaptein Goldstein,» sa hun, og stemmen skalv bare litt, «kan du gi meg noen råd?»

«Ikke vær redd,» sa Antonius fast. «Ikke begynn å tenke på noe den forsøker å få deg til å tenke på. Du holder ikke bare opp tryllestaven foran deg som et skjold mot frykten; du *vifter* staven for å drive frykten vekk, det er slik du gjør en lykkelig tanke om til noe solid …» Antonius trakk hjelpeløst på skuldrene. «Jeg mener, jeg *hørte om* alt det der før, men …»

Andre elever begynte å samle seg rundt Antonius, med sine egne spørsmål.

«Frøken Grang?» sa rektor. Stemmen var lett og vennlig, eller bare svekket.

Hermine rettet skuldrene, og fulgte ham.

«Hva så du under kappen?» sa Harry til Antonius.

Antonius tittet overrasket på Harry, og svarte, «En veldig høy mann som var død, jeg mener, en slags død-form og død-farge … det gjorde vondt å se på ham og jeg visste at det var fordi desperanten forsøkte å ta meg.»

Harry tittet tilbake ut der Hermine nå sto foran buret og kappen.

Hermine løftet tryllestaven i posisjon for de første stavbevegelsene.

Rektors føniks sluttet å eksistere.

Og Hermine utstøtte et bittelite patetisk skrik, vred seg –

– tok ett steg bakover, Harry kunne se tryllestaven hennes bevege seg, og så viftet hun med den og sa «Forvento Vergum!»

Ingenting hendte.

Hermine snudde seg og sprang.

«*Forvento Vergum!*» sa rektors dypere stemme, og sølvføniksen kom til live igjen.

Den unge jenta snublet, og fortsatte å springe, og merkelige lyder kom fra halsen hennes.

«*Hermine!*» ropte Susanne, og Hanna, og Dafnia, og Ernst, og alle sammen startet å løpe mot henne, idet Harry, som alltid tenkte et ekstra trinn framover, spant rundt på hælen og sprang til bordet med sjokolade.

Selv etter at Harry hadde dyttet sjokoladen inn i Hermines munn, og hun tygde og svelget, kom fremdeles pusten i store hikst, og hun gråt, og øynene ga fremdeles inntrykk av å være ute av fokus.

Hun kan ikke ha blitt permanent desperert, tenkte Harry desperat til forvirringen inne i seg, den skrekkelige frykten og det dødelige raseriet begynte å vri seg rundt hverandre, *hun kan ikke, hun var ikke en gang utsatt for den i ti sekunder, langt mindre førti –*

Men hun kunne bli *midlertidig* desperert, som Harry innså i det øyeblikket, det var ingen regel som sa at du ikke kunne bli *midlertidig* desperert av en desperant på bare ti sekunder hvis du var tilstrekkelig sensitiv.

Så begynte Hermines øyne å fokusere igjen, og blikket virret rundt og festet seg på ham.

«Harry,» gispet hun, og de andre elevene ble stille. «Harry, ikke gjør det. *Ikke gjør det!*»

Harry ble plutselig redd for hva han ikke skulle gjøre; var *han* i hennes verste minner, eller i en drøms mareritt som hun nå gjenopplevde i våken tilstand?

«*Ikke gå nær den!*» sa Hermine. Hånda hennes strakte seg ut og grep ham i kutteslaget. «Du må ikke gå nær den, Harry! *Den snakket til meg, Harry, den kjenner deg, den vet at du er her!*»

«Hva –» sa Harry, og deretter forbannet han seg selv for å spørre.

«*Desperanten!*» sa Hermine. Stemmen hennes økte i styrke til et skrik. «*Professor Krengle vil at den skal spise deg!*»

I den plutselige stillheten kom professor Krengle noen skritt mot Hermine; men han kom ikke nærmere (Harry var tross alt der). «Frøken Grang,» sa han, og stemmen var alvorlig, «jeg synes du bør spise litt mer sjokolade.»

«*Professor Pirrevimp, ikke la Harry forsøke, send ham tilbake!*»

Rektor hadde kommet til, nå, og han og professor Pirrevimp utvekslet bekymrede blikk.

«Jeg kunne ikke høre dementoren si noe,» sa rektor. «Allikevel …»

«Bare spør,» sa professor Krengle, og hørtes trett ut.

«Sa desperanten noe om *hvordan* den skulle ta Harry?» sa rektor.

«De mest smakfulle bitene først,» sa Hermine, «den ville – den ville spise –»

Hermine blunket. Sakte fikk hun et mer tilstedeværende uttrykk i øynene. Så begynte hun å gråte.

«Du var for modig, Hermine Grang,» sa rektor. Stemmen var mild og myk og godt hørbar. «Altfor mye modigere enn jeg forsto. Du burde ha snudd deg og sprunget, ikke holdt ut og forsøkt å fullføre formelen. Når du er eldre og sterkere, frøken Grang, vet jeg at du vil forsøke igjen, og jeg vet at du vil klare det.»

«Jeg beklager,» sa Hermine mens hun gispet etter luft, «Unnskyld, unnskyld, unnskyld … Unnskyld, Harry, jeg kan ikke fortelle deg hva jeg så, jeg så ikke på den, jeg turte ikke å se på den, jeg visste at det var for skrekkelig til å bli sett …»

Det burde ha vært Harry, men han hadde nølt, kanskje fordi hendene hans var fulle av sjokolade; og så var Ernst og Susanne der og hjalp henne opp fra der hun hadde falt om på gresset, og førte henne forsiktig mot bordet med godteri.

Fem sjokoladeplater senere virket det som om hun begynte å komme til hektene igjen; og hun gikk bort og sa unnskyld til professor Krengle; men hele tida holdt hun øye med Harry, hver gang han så i hennes retning. Han hadde gått mot henne bare én

gang, og stoppet da hun rygget. Øynene hennes inneholdt en uhørlig beklagelse, og i stillhet ba blikket om at han skulle la henne være i fred.

*
*

Nilus Langballe hadde sett noe dødt og halv-oppløst, tytende fram og flytende, med et ansikt som en skviset svamp.

Det var den verste tingen noen hittil hadde beskrevet å se. Nilus hadde klart å frambringe et lite lysglimt fra staven tidligere, men han hadde, intelligent og svært åndsnærværende, snudd og sprunget vekk istedenfor å forsøke å kaste sin egen skytsvergeformel.

(Rektor hadde ikke sagt noe til de andre elevene, ikke bedt noen om å være mindre modige; men professor Krengle hadde rolig observert at hvis du gjorde denne feilen *etter* å ha blitt advart, så var det da uvitenhet ble dumhet.)

«Professor Krengle?» sa Harry med lav stemme, idet han kom så nærme forsvarsprofessoren som han våget. «Hva ser *du* når –»

«Ikke spør.» Stemmen var svært flat.

Harry nikket respektfullt. «Hva var ditt *opprinnelige* ordvalg til rektor, hvis jeg kan spørre om det?»

Tørt. «Våre verste minner kan bare bli verre ettersom vi blir eldre.»

«Ah,» sa Harry. «Logisk.»

Noe merkelig glimtet i professor Krengles øyne, da, og han så på Harry. «La oss håpe,» sa professor Krengle, «at du lykkes i dette forsøket, herr Potter. For hvis du gjør det, så vil kanskje rektor lære deg sitt triks med å bruke en skytsverge til å sende meldinger som ikke kan forfalskes eller avskjæres, og den militære viktigheten av det er umulig å overdrive. Det ville være en enorm fordel for Kaoslegionen, og senere, mistenker jeg, hele dette landet. Men hvis du *ikke* lykkes, herr Potter … vel, *jeg* vil forstå det.»

*
*

Morag McDonald hadde sagt, med sviktende stemme, «Au da,» og Humlesnurr hadde frambrakt sin skytsverge igjen med en gang.

Parvati Patil hadde produsert en korporlig skytsverge i form av en tiger, større enn Humlesnurrs føniks, men ikke på langt nær så lys. Det hadde avstedkommet en stor runde applaus fra alle tilstedeværende; skjønt det hadde ikke vært like sjokkerende som da Antonius hadde gjort det.

Og så var det Harrys tur.

Rektor hadde ropt opp navnet Harry Potter, og Harry var redd.

Harry visste, han visste at han kom til å feile, og han visste at det kom til å gjøre vondt.

Men allikevel måtte han prøve; fordi noen ganger, i nærvær av en desperant, så kunne en trollmann gå fra ikke det minste lysglimt til en fullt korporlig skytsverge, og ingen forsto hvorfor.

Og fordi hvis Harry *ikke* kunne forsvare seg mot desperanter, så måtte han være i stand til å merke at de nærmet seg, kjenne igjen følelsen av dem i sinnet, og flykte før det var for sent.

Hva er mitt verste minne … ?

Harry hadde forventet at rektor skulle gi ham et bekymret blikk, eller et håpefullt blikk, eller et råd med dyp visdom; men istedenfor så bare Albus Humlesnurr på ham rolig og stille.

Han tror jeg kommer til å feile, men han vil ikke sabotere meg ved å si det, tenkte Harry, *hvis han virkelig hadde oppmuntrende ord, ville han sagt dem …*

Buret kom nærmere. Det var allerede rustflekket, men ikke begynt å bli nedbrutt, ikke ennå.

Kappen kom nærmere. Den var fillete og hullete; i morges hadde den vært helt ny og fin, hadde svartspaner Fludal sagt.

«Rektor?» sa Harry. «Hva ser du?»

Rektors stemme var også rolig. «Desperanter er vesener av frykt, og ettersom din frykt for desperanten minsker, så gjør også frykteligheten i dens form. Jeg ser en høy, tynn, naken mann. Han råtner ikke. Han er bare lett smertefull å se på. Det er alt. Hva ser du, Harry?»

… Harry kunne ikke se under kappen.

Eller, det var ikke riktig, det var sinnet hans som *nektet* å se hva som var under kappen.

Nei, sinnet hans forsøkte å se *feil* ting under kappen; Harry kunne føle det, øynene prøvde å framtvinge en feil. Men Harry hadde gjort sitt beste for å trene seg opp til å legge merke til den lille følelsen av forvirring, å automatisk sky vekk fra det å finne på ting; og hver gang sinnet hans forsøkte å starte å finne opp en løgn om hva som var under kappen, så var den refleksen rask nok til å stenge den ned.

Harry tittet under kappen, og så …

Et åpent spørsmål. Harry ville ikke la sinnet sitt se noe falskt, og derfor så han ikke noen ting, som om den delen av synssenteret som skulle ta imot signalet hadde opphørt å eksistere. Det var et blindt punkt under kappen. Harry kunne ikke vite hva som befant seg der.

Bare at det var langt verre enn noen råtnende mumie.

Den usynlige redselen under kappen var veldig nær, nå, men den blendende fuglen av måneskinn, den hvite føniksen, lå fremdeles mellom dem.

Harry hadde lyst til å flykte, slik noen av de andre elevene hadde gjort. Halvparten av dem som ikke hadde hatt hell med skytsvergeformelen tidligere hadde rett og slett unnlatt å møte opp i dag. Av de som var igjen, hadde halvparten flyktet selv før rektor hadde tatt ned sin skytsverge, og ingen hadde sagt et ord. Det hadde vært spredt latter da Tom hadde snudd og gått bort før det var hans tur; og Susanne og Hanna, som hadde vært der først, hadde skreket til alle at de kunne vær så god å holde kjeft.

Men Harry var Gutten-som-overlevde, og han ville miste mye respekt hvis det ble sett at han ga opp uten en gang å forsøke.

Stolthet og roller lot til å blekne og bli borte, i nærvær av hva som nå enn lå under kappen.

Hvorfor er jeg fremdeles her?

Det var ikke skammen over at andre ville synes han var feig, som holdt Harrys føtter på plass.

Det var ikke håpet om å reparere sitt rykte som løftet tryllestaven hans.

Det var ikke ønsket om å mestre skytsvergeformelen som magi, som beveget fingrene hans til startposisjonen.

Det var noe annet, noe som *måtte* stå imot det som nå enn lå under kappen, dette var det sanne mørket, og Harry måtte finne ut om han hadde det i seg, kraften til å drive det tilbake.

Harry hadde planlagt å forsøke en siste gang å tenke på bokhandlingsrunden med sin far, men istedenfor, i siste øyeblikk, rett foran desperanten, kom det et annet minne til ham, noen han ikke hadde forsøkt før; en tanke som ikke var varm og lykkelig på den vanlige måten, men som allikevel føltes riktigere.

Og Harry husket stjernene, husket dem brenne forferdelig lyst og ufeilbart i Den stille natta; han lot det bildet fylle seg, fylle hele seg like en psykoblokk-barriere tvers igjennom sinnet; ble nok en gang den kroppsløse bevisstheten i intet.

Den lysende sølvskimrende føniksen forsvant.

Og desperanten hamret inn i sinnet hans lik Guds knyttneve.

FRYKT / KULDE / MØRKE

Det var et øyeblikk der de to kreftene frontkolliderte, da det fredelige, stjerneopplyste minnet klarte seg mot frykten, idet Harrys fingre begynte å utføre stavbevegelsene, innøvd til de ble gjort automatisk. De var ikke varme og lykkelige, de brennende punktene av lys i perfekt mørke; men det var et bilde som desperanten ikke enkelt kunne trenge igjennom. For de stille brennende stjernene var enorme og uredde, og å skinne i kulde og mørke var deres naturlige tilstand.

Men det var en feil, en sprekk, en forkastning i det uflyttelige objektet som forsøkte å motstå den uimotståelige kraften. Harry følte et stikk av sinne på desperanten for at den

forsøkte å livnære seg på ham, og det var som å skli på våt is. Harrys sinn begynte å skli sideveis, over til bitterhet, svart raseri, dødelig hat –

Harrys tryllestav løftet seg opp til den siste viftingen.

Det føltes feil.

«Forvento Vergum,» sa stemmen hans, ordene hule og meningsløse.

Og Harry falt inn i sin svarte side, falt ned i sin svarte side, lengre og raskere og dypere enn noen gang før, ned – ned – ned ettersom fallet akselererte, ettersom desperanten kastet seg over de nakne og sårbare bitene og livnærte seg, spiste vekk lyset. En bleknende refleks krafset etter varme, men selv da et bilde av Hermine kom til ham, eller et bilde av mor og far, så ble det forvrengt av desperanten, det viste ham Hermine liggende død på bakken, likene til mamma og pappa, og så ble til og med det sugd vekk.

Inn i det vakuumet kom minnet, det verste minnet, noe som var glemt for så lenge siden at de nevrone forbindelsene ikke fremdeles skulle ha eksistert.

«Lilly, ta Harry og løp! Det er ham!» skrek en manns stemme. «Gå! Løp! Jeg skal holde ham tilbake!»

Og Harry kunne ikke unngå å tenke, i de tomme dypene av sin mørke side, hvor latterlig overmodig Jakob Potter hadde vært. Holde tilbake fyrst Voldemort? Med hva?

Så snakket den andre stemmen, høyfrekvent lik hvesingen fra en tekjele, og det var som tørr is lagt direkte på hver av Harrys nerver, som et bånd av metall nedkjølt av flytende helium og lagt over hver del av kroppen. Og stemmen sa:

«Avada Kadavra.»

(Tryllestaven fløy vekk fra guttens nerveløse fingre og kroppen begynte å vri seg og falle, og rektors øyne utvidet seg i frykt idet han begynte på sin egen skytsvergeformel.)

«Ikke Harry, ikke Harry, vær så snill, ikke Harry!» skrek kvinnens stemme.

Hva som nå var igjen av Harry lyttet med alt lys trukket ut av seg, i den døde tomheten i hjertet, og lurte på om hun trodde at fyrst Voldemort ville stoppe hvis hun ba høflig.

«Gå til side, kvinne!» sa den skingrende stemmen av brennende kulde. «For deg er jeg ikke kommet, bare for gutten.»

«Ikke Harry! Vær så snill … vis nåde … vis nåde …»

Lilly Potter, tenkte Harry, virket ikke som hun forsto hva slags type mennesker som i utgangspunktet ble mørke herrer, og hvis dette var den beste strategien hun kunne komme opp med for å redde sitt barns liv, så var det hennes endelige feil som mor.

«Jeg gir deg denne sjeldne sjansen til å flykte,» sa den skingrende stemmen. «Men jeg vil ikke bry meg om å betvinge deg, og din død her vil ikke redde ditt barn. Gå til side, dumme kvinne, hvis du vet ditt eget beste.»

«Ikke Harry, vær så snill, ikke, ta meg, drep meg istedenfor!»

Den tomme tingen som var Harry lurte på om Lilly Potter virkelig så for seg at fyrst Voldemort ville si ja, drepe henne, og så forlate stedet og etterlate sønnen hennes uskadet.

«Greit,» sa dødens stemme, som nå inneholdt kaldt morskap. «Jeg godtar handelen. Du dør, og barnet lever. Legg nå ned tryllestaven din så jeg kan myrde deg.»

En forferdelig stillhet.

Fyrst Voldemort begynte å le; forferdelig, foraktelig latter.

Og så, til sist, skrek Lilly Potters stemme i desperat hat, «Avada Ka –»

Den dødelige stemmen fullførte først, forbannelsen rask og presis.

«Avada Kadavra.»

Et blendende flerr av grønt markerte enden på Lilly Potter.

Og gutten i grinda så det, øynene, de to blodrøde øynene, de lyste klart, brant som to miniatyrsoler, og fylte hele Harrys synsfelt idet de låste seg mot hans egne –

*
*

De andre barna så Harry Potter falle, de hørte Harry Potter skrike, et tynt høyfrekvent skrik som syntes å skjære ørene deres som kniver.

Et briljant sølvblaff idet rektor ropte «*Forvento Vergum!*» og den flammende føniksen kom tilbake.

Men Harry Potters forferdelige skrik varte og varte og varte, selv mens rektor løftet gutten opp i armene sine og bar ham vekk fra desperanten, selv mens Nilus Langballe og professor Pirrevimp sprang mot sjokoladebordet samtidig og –

Hermine visste det, hun visste det da hun så det, hun visste at marerittet hennes hadde vært virkelig, det ble sannhet, på en eller annen måte ble det akkurat slik hun drømte.

«Gi ham sjokolade!» forlangte stemmen til professor Krengle, meningsløst, siden professor Pirrevimp allerede skjøt fram som en kanonkule dit rektor hadde kurs mot resten av elevene.

Hermine beveget seg forover selv, skjønt hun ante ikke hva ellers det var meningen at hun skulle gjøre –

«*Kast skytsverger!*» ropte rektor idet han fikk Harry inn bak svartspanerne. «*Alle som kan! Få dem mellom Harry og desperanten! Den spiser fremdeles av ham!*»

Det var et øyeblikk av frossen frykt.

«*Forvento Vergum!*» brølte professor Pirrevimp og svartspaner Fludal, og så Antonius Goldstein; men han klarte det ikke på første forsøk, og så Parvati Patil, som klarte det, og så forsøkte Antonius på ny og sølvfuglen spredte vingene og skrek mot desperanten, og Tommy Ding hylte ut ordene som om de var skrevet i bokstaver av ild, og staven hans frambragte en tårnende hvit bjørn; det var åtte flammende skytsverger på rad mellom Harry og desperanten, og Harry fortsatte å skrike og skrike mens rektor la ham ned på det uttørkede gresset.

Hermine kunne ikke kaste en skytsvergeformel, så hun løp mot dit Harry lå. I hodet hennes forsøkte noe å gjette på hvor lang tid det hadde gått. Var det tjue sekunder? Mer?

Forferdelig smerte og rådvillhet syntes på ansiktet til Albus Humlesnurr. Den lange svarte staven var i hånda hans, men han framsa ingen formler, bare tittet ned på Harrys forvridde kropp i redsel –

Hermine visste ikke hva hun kunne gjøre, hun visste ikke hva hun kunne gjøre, hun forsto ikke hva som skjedde, og verdens mektigste trollmann virket like fortapt.

«*Bruk føniksen din!*» skrek professor Krengle. «*Få ham langt vekk fra den desperanten!*»

Uten et eneste ord plukket rektor Harry opp i armene og forsvant i et smell av flammer sammen med Vulkan, som plutselig dukket opp; og rektors skytsverge forsvant, der den hadde bevoktet desperanten.

Skrekk og forvirring og plutselig kor av forvirrede stemme.

«Herr Potter skulle komme seg greit igjen,» sa professor Krengle og hevet stemmen, men tonen var rolig igjen, «jeg tror det var bare så vidt over tjue sekunder.»

Så dukket den flammende hvite føniksen opp igjen, som om den fløy foran dem fra et annet sted, til Hermine Grang kom skapningen av månelys, og den skrek til henne i Albus Humlesnurrs stemme:

«*Den spiser fremdeles næring av ham, selv her! Hvis du vet, Hermine Grang, så må du fortelle meg! Fortell meg!*»

Den eldste svartspaneren snudde seg og stirret på henne, i likhet med mange av elevene. Professor Pirrevimp snudde seg ikke; han pekte nå tryllestaven sin rett på professor Krengle, som holdt ut sine tydelig tomme hender.

Sekunder tikket forbi, utalte.

Hun kunne ikke huske det, kunne ikke huske marerittet tydelig, hun kunne ikke huske hvorfor hun hadde trodd det var mulig, hvorfor hun hadde vært redd –

Så innså Hermine hva hun måtte gjøre, og det var den vanskeligste beslutningen i hennes liv.

Hva hvis det som nå skjedde med Harry, ville skje med henne også?

Alle lemmene hennes kalde som døden, synet gikk i svart, frykt overveldet alt; hun hadde sett Harry døende, mamma og pappa døende, alle hennes venner døende, slik at helt til slutt, da hun selv døde, så ville hun være alene. Det var hennes hemmelige mareritt som hun aldri hadde fortalt noen om, som hadde gitt desperanten makt over henne; den ensomste tingen var å dø alene.

Hun ønsket ikke å gå til det stedet igjen, hun, hun ville ikke, hun ville ikke måtte bli der for alltid –

Du har mot nok for Griffing, sa den rolige stemmen til Valghatten i minnet hennes, *men du vil gjøre det som er rett i alle hus jeg gir deg. Du vil lære, og du vil være trofast mot vennene dine, uansett hvilket hus du velger. Så ikke vær redd, Hermine Grang, bare bestem deg for hvor du hører hjemme …*

Ingen tid for å velge nå. Harry var døende.

«Jeg kan ikke huske nå,» sa Hermine, med sprukken stemme, «men bare vent litt, jeg går og møter desperanten igjen …»

Hun startet å løpe mot desperanten.

«Frøken Grang,» pep professor Pirrevimp, men han gjorde ikke noe for å stoppe henne, holdt bare tryllestaven støtt på professor Krengle.

«*Alle!*» ropte svartspaner Bachmann med en stemme vant til å gi militære kommandoer, «*få skytsvergene vekk fra hennes retning!*»

«*PIRREVIMP!*» brølte professor Krengle. «*HENT HIT POTTERS TRYLLESTAV!*»

Samtidig som det gikk opp for Hermine, ropte Pirrevimp «*Apporto!*», og hun så trepinnen komme virvlende opp fra der den hadde ligget og nesten berørte desperantens bur.

* * *

Øynene åpnet seg, døde og tomme.

«*Harry!*» gispet en stemme i den fargeløse verdenen. «*Harry! Snakk til meg!*»

Ansiktet til Albus Humlesnurr lente seg inn i synsvidden, som hittil hadde bestått av et fjernt marmortak.

«Du er irriterende,» sa den tomme stemmen. «Du burde dø.»

43.
Humanisme, del 2

«Vulkan,» sa Albus Humlesnurr med en stemme som hadde vanskelig for å bære, «hjelp ham, vær så snill –»

Et skinnende vesen av rødt og gull dukket opp, så undersøkende nedover, og den begynte å kurre.

Den meningsløse kvitringen skled av tomheten; det var ingenting for den å holde seg fast i.

«Du er bråkete,» sa stemmen, «du burde dø.»

«Sjokolade,» sa Albus Humlesnurr, «du trenger sjokolade, og dine venner – men jeg tør ikke å bringe deg tilbake –»

Så dukket en skimrende ravn opp, og snakket med professor Pirrevimps stemme; deretter gispet Albus Humlesnurr i plutselig forståelse, og forbannet høyt sin egen dumhet.

Den tomme tingen lo til dette, for det hadde beholdt evnen til å bli moret.

Og et øyeblikk senere hadde alle forsvunnet i et nytt flammeglimt.

* * *

Det virket som om det bare var et øyeblikk mellom da Pirrevimps ravn hadde fløyet bort og til Albus Humlesnurr kom tilbake i et nytt glimt av rød og gyllen flamme med Harry armene sine; men på en eller annen måte hadde Hermine allerede rukket å fylle hendene sine med sjokolade på denne tida.

Men før Hermine en gang rakk dit bort, hadde sjokolade sust vekk fra bordet og rett inn i Harrys munn, som en liten del av sinnet hennes sa var urettferdig, *han* hadde fått sjansen til å gjøre det for *henne* –

Harry spyttet sjokoladen ut igjen.

«Gå vekk,» sa en stemme så tom at den ikke en gang var kald.

…

Brått virket det som om alt frøs til; alle som hadde nærmet seg Harry stoppet opp, all bevegelse brutt av de to døde ordene.

Så: «Nei,» sa Albus Humlesnurr, «det vil jeg ikke,» og tida begynte å virke igjen, idet nok en sjokoladebit føk vekk fra bordet og inn i Harrys munn.

Hermine var nær nok nå til at hun kunne se Harrys uttrykk bli mer hatefullt, mens munnen hans tygde med den mekaniske, unaturlige rytmen.

Rektors stemme var barsk som jern. «Filius, få tak i Minerva, be henne om å komme hit pronto.»

Professor Pirrevimp hvisket til sølvravnen sin, og den fløy opp i lufta og forsvant.

Nok en sjokoladebit fløy inn i Harrys munn, og den mekaniske tyggingen fortsatte.

Flere elever samlet seg rundt der rektor passet på Harry med barske øyne, Nilus, Jokum, Tommy, Lavendel, Ernst, Tom, Antonius; ingen av dem våget å gå nærmere enn det Hermine hadde gjort.

«Hva kan vi gjøre?» sa Tommy med skjelvende stemme.

«Trekk dere tilbake og gi ham mer rom –» sa den tørre stemmen til professor Krengle.

«Nei!» avbrøt rektor. «La ham være omringet av sine venner.»

Harry svelget sjokoladen, og sa med den tomme stemmen, «De er dumme. De burde dø*øøømpfh*» idet enda en bit sjokolade kom inn i munnen hans.

Hermine så uttrykkene av sjokk som dukket opp på ansiktene deres.

«Hæin meine det itte, gjør'n?» sa Jokum som om han tagg.

«Dere forstår ikke,» sa Hermine med brusten stemme, «*det der er ikke Harry –*» og så lukket hun munnen før hun fikk sagt noe mer, men hun *måtte* si så mye som det.

Hun så fra uttrykket på ansiktet hans at Nilus forsto, og hun så også at de andre ikke gjorde det. Hvis Harry virkelig aldri hadde tenkt på den måten, så ville ikke det å være utsatt for en desperant i mindre enn ett minutt få ham til å si det. Det var sannsynligvis slik de tenkte.

Mindre enn ett minutt med desperering kunne ikke skape en helt ny ond person inne i deg ut av ingenting.

Men hvis den personen *allerede var der –*

Vet rektor om det?

Hermine tittet opp på rektor, og oppdaget at Albus Humlesnurr allerede stirret på *henne*, og at hans blå øyne plutselig ble svært gjennomtrengende –

Ord dukket opp i sinnet hennes.

Ikke snakk om det, sa Humlesnurrs vilje til henne.

Du vet, tenkte Hermine. *Om hans mørke side.*

Jeg vet. Men dette er til og med forbi det. Vulkans sang når ikke fram til ham; han er fortapt et sted.

Hva kan vi –

Jeg har en plan, sendte rektor. *Tålmodighet*.

Noe med hvordan det hørtes ut fikk Hermine til å bli nervøs. *Hva slags plan?*

Det er bedre at du ikke vet det, sendte rektor.

Nå begynte Hermine å bli *virkelig* nervøs. Hun visste ikke hvor *mye* rektor visste om Harrys mørke side – *Jeg anerkjenner at du har et poeng*, sendte rektor. *Jeg skal fortelle deg*

det nå; stålsett deg slik at du ikke reagerer. Er du klar? Fint. Jeg har tenkt til å late som om jeg kaster mordforbannelsen på professor McSnurp – IKKE REAGER, Hermine!

Det krevde adskillig innsats. Rektor var virkelig gal! Det ville ikke få Harry *ut* av sin mørke side, Harry ville gå *komplett berserk,* han kom til å *drepe* rektor –

Men det er ikke sant mørke, sendte Albus Humlesnurr. *Det er et ønske om å beskytte, det er kjærlighet. Da vil Vulkan være i stand til å nå fram til ham. Og når Harry ser at Minerva er i live tross alt, vil det bringe ham helt tilbake.*

Tanken kom til Hermine –

Jeg tviler om det vil virke, sendte rektor, *og det kan være at du ikke vil like måten han reagerer på hvis du forsøker. Men du kan forsøke om du ønsker.*

Hun hadde ikke egentlig ment det alvorlig! Det var for –

Så flyttet øynene hennes seg, de brøt blikkontakten med rektor og vandret til gutten som så seg omkring med tomme, foraktfulle øyne mens munne fortsatte å tygge og svelge plate etter plate med sjokolade uten effekt. Hjertet hennes vred seg, og plutselig var det ganske mange ting som ikke egentlig betydde noe, bortsett fra at det var en sjanse.

*
*

Det var en tvang om å tygge og svelge sjokolade. Svaret på tvang var å drepe.

Folk hadde samlet seg rundt og stirret. Det var irriterende. Svaret på irritasjon var å drepe.

Andre mennesker småsnakket i bakgrunnen. Det var uoppdragent. Svaret på uoppdragenhet var å påføre smerte, men siden ingen av dem var nyttige ville det være enklere å drepe dem.

Å drepe alle sammen ville være vanskelig. Men mange av dem stolte ikke på Krengle, som var sterkt. Å finne nøyaktig riktig utløser kunne føre til at alle drepte hverandre.

Så lente en person seg inn i synsfeltet og gjorde noe helt merkelig, noe som hørte til en helt annen tenkemåte, og for dette var det bare ett mulig svar som var lagret –

*
*

Hun hørte gisping rundt seg, og de betydde ingenting; hun vedlikeholdt kysset mot de sjokoladeflekkede leppene mens tårene veltet fram i øynene hennes.

Og Harrys armer kom opp og dyttet henne bort, og leppene hans ropte, «*Jeg sa jo det, ingen kyssing!*»

«Jeg tror han vil komme seg greit nå,» sa rektor, og så mot der Harry gråt i store, såre hulk mens Vulkan kurret over ham. «Ypperlig gjort, frøken Grang. Vet du, ikke en gang jeg ville ha trodd at det faktisk skulle virke?»

Føniksens sang var ikke ment for henne, visste Hermine, men hun kunne fremdeles bli roet ned av den, noe hun sårt trengte, for livet hennes var offisielt over.

44.
Humanisme, del 3

Vulkans sang ble sakte borte.

Harry satte seg opp fra der han hadde ligget på det vintergule gresset, fremdeles med Vulkan vaglet på skulderen.

Lyden av pust som ble trukket overalt rundt ham.

«Harry,» sa Jokum med skjelvende stemme, «er ælt greit?»

Føniksens fred var fremdeles i ham, og varme, fra der Vulkan satt vaglet. Varme, som spredte seg gjennom ham, og minnet om sangen, fremdeles levende i føniksens nærvær. Forferdelige ting hadde hendt med ham; forferdelige tanker hadde passert gjennom ham. Han hadde fått tilbake et umulig minne, selv om desperanten hadde fått ham til å skjende det. Et merkelig ord fortsatte i sinnet hans som et ekko. Alt det kunne vente til senere, nå mens føniksen fremdeles skinte i rødt og gull under den nedstigende sola.

Vulkan kurret til ham.

«Noe jeg må gjøre?» sa Harry til Vulkan. «Hva?»

Vulkan beveget hodet i retning desperanten.

Harry tittet mot den usynlige redselen i buret, så tilbake på føniksen, forvirret.

«Herr Potter?» sa Minerva McSnurps stemme fra et sted bak ham. «*Er* alt greit?»

Harry stavret seg på beina og snudde seg.

Minerva McSnurp så på ham, og så svært bekymret ut; Albus Humlesnurr ved siden av henne gransket ham nøye; Filius Pirrevimp virket enormt lettet; og alle elevene bare sto og stirret.

«Jeg tror det, professor McSnurp,» sa Harry rolig. Han hadde nesten sagt *Minerva* før han klarte å stoppe det. I alle fall mens han hadde Vulkan på skulderen var alt greit, det kunne hende at han kollapset et øyeblikk etter at Vulkan dro, men på en eller annen måte virket ikke slike tanker så viktige. «Ja, jeg tror alt er greit.»

Det burde ha vært jubel, eller lettede sukk, eller noe som helst, men ingen så ut til å vite hva de skulle si eller gjøre, absolutt ingen.

Føniksens fred vedvarte.

Harry snudde seg. «Hermine?» sa han.

Alle med den aller minste smule av romantikk i hjertene holdt pusten.

«Jeg vet ikke egentlig hvordan jeg skal takke deg på en tilstrekkelig verdig måte,» sa Harry stille, «ikke mer enn jeg vet hvordan jeg skal si unnskyld. Alt jeg kan si er at hvis du lurer på om det var det rette å gjøre, så var det det.»

Gutten og jenta stirret inn i hverandres øyne.

«Beklager,» sa Harry. «For det som skjer videre. Hvis det er noe jeg kan gjøre –»

«Nei,» svarte Hermine. «Det er ikke det. Men det går greit.» Så snudde hun seg vekk fra Harry og gikk, mot den stien som førte tilbake til Galtvorts porter.

Et antall jenter ga Harry forvirrede blikk, og fulgte så etter henne. Mens de gikk, kunne du høre de ivrige spørsmålene starte.

Harry så på dem da de gikk, og snudde seg for å se på de andre elevene. De hadde sett ham på bakken, skrikende, og …

Vulkan gned seg lett mot kinnet hans.

… og det ville hjelpe dem, en dag, til å forstå at Gutten-som-overlevde også kunne skades, også kunne bli gjort ynkelig. Slik at når de selv ble skadet og ynkelige, ville de huske Harry som vred seg på bakken, og vite at deres egen smerte og problemer ikke betydde at de ikke ville kunne få til ting. Hadde rektor regnet med det, når han hadde latt de andre elevene bli og se på?

Harrys øyne vendte tilbake til den høye forrevne kappen, nesten fraværende, og uten å helt være klar over hva snakket om, sa Harry, «Den burde ikke eksistere.»

«Ah,» sa en tørr, presis stemme. «Jeg antok at du kanskje ville si det. Jeg beklager svært å måtte si dette, herr Potter, men desperanter kan ikke drepes. Mange har forsøkt.»

«Virkelig?» sa Harry, fremdeles fraværende. «Hva har de prøvd?»

«Det er en bestemt ekstremt farlig og ødeleggende formel,» sa professor Krengle, «som jeg ikke vil navngi her; en formel av forbannet ild. Det er den du ville bruke for å ødelegge en eldgammel, mektig gjenstand som Valghatten. Den har ikke noen effekt på desperanter. De er udødelige.»

«De er ikke udødelige,» sa rektor. Ordene milde, blikket skarpt. «De besitter ikke evig liv. De er sår i denne verden, og når du angriper et sår blir det bare større.»

«Hm,» sa Harry. «Hva om du kastet den inn i sola? Ville den bli ødelagt?»

«*Kaste* den inn i *sola?*» kvekket professor Pirrevimp og så ut som om han ville besvime.

«Det virker urimelig, herr Potter,» sa professor Kringle tørt. «Sola er svært stor, når alt kommer til alt; jeg tviler på om desperanten ville ha mye effekt på den. Men det er ikke en test jeg ville likt å prøve, herr Potter, bare i tilfelle.»

«Jeg forstår,» sa Harry.

Vulkan kurret en siste gang, samlet vingene rundt Harrys hode, og så tok den av fra Harry. Tok av og satte kursen rett mot desperanten mens den utstøtte et voldsomt, gjennomtrengende skrik som ga ekko over markene. Og før noen kunne reagere på det, var det et flammeglimt, og Vulkan var borte.

Freden bleknet, litt.

Varmen bleknet, litt.

Harry trakk pusten dypt, og slapp den sakte ut igjen.

«Jepp,» sa Harry. «Fremdeles i live.»

Igjen den stillheten, igjen det fraværet av jubel; det virket som om ingen visste hvordan de skulle reagere –

«Det er godt å vite at du har kommet deg helt igjen, herr Potter,» sa professor Krengle fast, som for å benekte at det fantes andre muligheter. «Nå, jeg tror frøken Slipprush var neste?»

Det utløste en del diskusjon, der professor Krengle hadde rett og alle andre tok feil. Forsvarsprofessoren påpekte at, på tross av de forståelige følelsene til alle impliserte, så var sjansen for at noe tilsvarende skulle skje noen annen elev mikroskopiske; enda mer nå som de visste at de skulle unngå det med tryllestavene. Og i mellomtida så var det andre elever som trengte å få en best mulig sjanse til å kaste en korporlig skytsverge, eller i alle fall å lære seg hvordan en desperant føltes slik at de kunne flykte, og oppdage sitt eget nivå av sårbarhet …

Til slutt viste det seg at Tommy Ding og Ronny Wiltersen i Griffing var de eneste gjenværende som fremdeles var villige til å bevege seg noe som helst nærmere desperanten, og det gjorde diskusjonen litt enklere.

Harry kastet et blikk i desperantens retning. Ordet ga igjen ekko i sinnet hans.

Ålreit, tenkte Harry til seg selv, *hvis desperanten er tom, hva er betydningen?*

Og plutselig var det åpenbart.

Harry så på det flekkete, lett rustede buret.

Han så hva som befant seg under den høye, forrevne kappa.

Ja vel, slik var det altså.

Professor McSnurp kom og snakket med Harry. Hun hadde ikke sett det verste, så det var bare lett fuktighet i øynene hennes. Harry fortalte henne at han hadde behov for å snakke med henne senere, og stille et spørsmål han hadde utsatt en stund, men det trengte ikke å skje akkurat nå om hun var opptatt. Det var et visst inntrykk som antydet at hun hadde blitt trukket bort fra noe viktig; og Harry fortalte henne det, og sa at helt ærlig, hun trengte ikke å føle noen skyld for å forlate dem nå. Dette ga ham et heller skarpt blikk, men forlot dem gjorde hun, hastig, med et løfte om at de kunne snakke senere.

Tommy Ding kastet fram sin hvite bjørn igjen, selv i desperantens nærvær; og Ronny Wiltersen fikk opp et adekvat skjold av glitrende tåke. Hvilket markerte slutten på dagen, hva alle andre angikk, og professor Pirrevimp begynte å gjete elevene tilbake til Galtvort. Da det ble åpenbart at Harry hadde til hensikt å bli, ga professor Pirrevimp ham et utforskende blikk; og Harry, for sin del, kastet et betydningsfullt blikk på Humlesnurr. Harry visste ikke hva professor Pirrevimp fikk ut av det, men etter et blikk som inneholdt en skarp advarsel, dro bestyreren for hans hus av gårde.

Og så gjensto bare Harry, professor Krengle, rektor Humlesnurr og trioen av svartspanere.

Det ville ha vært bedre å bli kvitt trioen først, men Harry kunne ikke komme på noen god måte å få til det på.

«Ålreit,» sa svartspaner Bachmann, «la oss frakte den tilbake.»

«Unnskyld meg,» sa Harry. «Jeg vil gjerne ha et nytt forsøk med desperanten.»

*
*

Harrys forespørsel ble møtt av en viss mengde motstand av *du er fullstendig sinnssyk*-typen, skjønt det var bare svartspaner Mehammer som faktisk sa det høyt.

«Vulkan sa jeg skulle gjøre det,» sa Harry.

Dette overvant ikke all motstand, til tross for det sjokkerte uttrykket det plasserte i Humlesnurrs ansikt. Diskusjonen fortsatte, og den begynte å slite vekk kantene av den gjenværende biten av føniksens fred, noe som gjorde Harry irritert, men bare litt.

«Hør,» sa Harry, «jeg er temmelig sikker på at jeg vet hva jeg gjorde feil tidligere. Det finnes en type personer som må bruke en annen type varm og lykkelig tanke. Bare la meg forsøke det, okei?»

Dette var heller ikke overbevisende.

«Jeg tror,» sa professor Krengle til slutt, og stirret på Harry med smale øyne, «at hvis vi ikke tillater at han gjør dette under oppsyn, så kan det tenkes at han, en eller annen gang, sniker seg av gårde for å lete opp en desperant på egen hånd. Er dette en feilaktig anklage, herr Potter?»

Etter dette utsagnet fulgte en bestyrtet pause. Det virket som et godt tidspunkt å spille trumfkortet på.

«Det går greit for meg hvis rektor frambringer sin egen skytsverge samtidig,» sa Harry. *For jeg kommer til å være i desperantens nærvær uansett, skytsverge eller ikke.*

Dette skapte forvirring, selv professor Krengle så overrasket ut; men rektor gikk til slutt med på det, siden det ikke virket sannsynlig at Harry kunne bli skadet gjennom fire skytsverger.

Hvis desperanten ikke kunne gripe gjennom din skytsverge på et eller annet nivå, Albus Humlesnurr, så ville du ikke se en naken mann som var smertefull å se på …

Harry sa ikke det høyt, av åpenbare grunner.

Og de begynte å gå mot desperanten.

«Rektor,» sa Harry, «sett at Ravnklo-døra ga deg denne gåten. Hva befinner seg i desperantens sentrum? Hva ville du svart?»

«Frykt,» sa rektor.

Det var enkelt nok å gjøre den feilen. Desperanten nærmet seg, og frykten kom over deg. Frykten gjorde vondt, du følte at frykten gjorde deg svakere, du ønsket at frykten skulle forsvinne.

Det var naturlig å tenke at frykten var problemet.

Så de hadde konkludert med at desperanten var et vesen av ren frykt, at det ikke var noe å frykte der uten frykten selv, at desperanten ikke kunne skade deg hvis du ikke var redd …

Men …

Hva befinner seg i desperantens sentrum?

Frykt.

Hva er så forferdelig at sinnet nekter å se det?

Frykt.

Hva er umulig å drepe?

Frykt.

… det passet ikke helt sammen, når man først begynte å tenke igjennom det.

Skjønt det var åpenbart hvorfor folk ville nøle med å lete forbi det første svaret.

Folk *forsto* frykt.

Folk visste hva de var ment å *gjøre* med frykt.

Så, når de møtte en desperant, så ville det ikke egentlig være betryggende å spørre: «Hva om frykten bare er en bieffekt istedenfor hovedproblemet?»

De hadde kommet svært nær desperantens bur som nå var bevoktet av fire skytsverger idet de tre svartspanerne og professor Krengle trakk pusten brått og skarpt. Alles ansikter snudde seg for å se på desperanten, og virket som om de lyttet; det var skrekk i svartspaner Fludals ansikt.

Så hevet professor Krengle hodet, med hardt ansikt, og spyttet i retning desperanten.

«Den likte ikke at noen tok fra den byttet sitt, antar jeg,» sa Humlesnurr stille. «Vel. Hvis det blir nødvendig, Kvirinius, så vil det alltid være en trygg havn for deg ved Galtvort.»

«Hva sa den?» sa Harry.

Alle hoder svingte for å stirre på ham.

«Du hørte det ikke … ?» sa Humlesnurr.

Harry ristet på hodet.

«Den sa til meg,» sa professor Krengle, «at den kjente meg, at den ville jakte på meg, og ta meg en vakker dag, uansett hvor jeg forsøkte å skjule meg.» Ansiktet hans var stivt og viste ingen frykt.

«Ah,» sa Harry. «Jeg ville ikke brydd meg om det, professor Krengle.» *Det er ikke som om desperanter faktisk kan snakke, eller tenke; strukturen de har er lånt fra ditt eget sinn og dine egne forventninger …*

Nå ga alle ham *svært* merkelige blikk. Svartspanerne glante nervøst på hverandre, og på desperanten, og på Harry.

Og så sto de rett foran desperantens bur.

«'De er sår i denne verden,'» sa Harry. «Det er bare vill tipping, men jeg gjetter at den som sa det var Gudrik Griffing.»

«Ja …» sa Humlesnurr. «Hvordan visste du det?»

Det er en vanlig misforståelse, tenkte Harry, at alle de beste rasjonalistene er valgt til Ravnklo, slik at de andre husene ikke får noen. Slik er det ikke; det å bli valgt til Ravnklo indikerer at din sterkeste evne er nysgjerrighet, å undre seg, og et begjær etter å vite det riktige svaret. Og dette er ikke den eneste evnen en rasjonalist trenger. Noen ganger må du jobbe hardt med et problem, og holde på med det en stund. Noen ganger trenger du en smart plan for å finne det ut. Og noen ganger er det du trenger mer enn noe annet for å se et svar, motet til å møte det …

Harrys blikk gikk til det som lå under kappen, redselen langt verre enn en råtnende mumie. Rasla Ravnklo kunne også tenkes å ha visst svaret, for gåten var innlysende nok når du først så den som en gåte.

Og det var også åpenbart hvorfor skytsvergene var dyr. Dyrene visste ikke, og var derfor beskyttet mot frykten.

Men Harry visste, og ville alltid vite, og ville aldri bli i stand til å glemme. Han hadde forsøkt å lære seg selv å møte virkeligheten uten å kvie seg, og selv om Harry ennå ikke var en mester i den kunsten, hadde de sporene allerede blitt festet i sinnet hans, den tillærte refleksen om å se *i retning av* den smertefulle tanken istedenfor å se vekk. Harry ville aldri være i stand til å glemme ved å tenke varme, lykkelige tanker om noe annet, og det var derfor formelen ikke hadde fungert for ham.

Så Harry ville tenke en varm, lykkelig tanke som *ikke* var om noe annet.

Harry trakk fram tryllestaven som professor Pirrevimp hadde returnert til ham, og plasserte føttene i startposisjonen for skytsvergeformelen.

Inne i sinnet sa Harry farvel til de siste rester av føniksens fred, satte rolighet til side, den drømmeliknende tilstanden, og husket istedenfor Vulkans gjennomtrengende skrik idet han klargjorde seg for kamp. Han kalte på alle deler og elementer av seg selv for å få dem til å våkne. Mønstret inne i seg all styrken som skytsvergeformelen noensinne kunne trekke på, for å plassere seg selv i riktig tilstand for den endelige varme og lykkelige tanken; han husket alle lyse ting.

Bøkene hans far hadde bragt ham.

Mors smil da Harry hadde håndlaget et morsdagskort til henne, en komplisert greie som hadde brukt et kvartkilo tiloversblevne elektroniske deler fra garasjen for å blinke lys og tute en liten melodi; den hadde tatt tre dager å lage.

Professor McSnurp som fortalte ham at foreldrene hans hadde dødd en god død, mens de beskyttet ham. Som de hadde.

Å innse at Hermine holdt følge med ham og til og med var raskere, at de kunne være sanne rivaler og venner.

Å føre Draco ut av mørket, og å se ham sakte bevege seg mot lyset.

Nilus og Jokum og Lavendel og Tommy og alle andre som så opp til ham, alle som han ville ha kjempet for å beskytte hvis noe truet Galtvort.

Alt som gjorde livet verdt å leve.

Hånda hans beveget seg til startposisjonen for skytsvergeformelen.

Harry tenkte på stjernene, bildet som nesten hadde holdt desperanten borte selv uten en skytsverge. Bare at denne gangen hadde Harry lagt til den manglende ingrediensen, han hadde ikke sett det selv, på ordentlig, men han hadde sett bildene og videoen. Jorda, blendende blå og hvit som reflekterte solskinn der den hang i verdensrommet, mellom det svarte tomrommet og de briljante lyspunktene. Det hørte til der, inne i det bildet, fordi det var det som ga alt annet sin mening. Jorda var det som gjorde stjernene betydningsfulle, gjorde dem til mer enn ukontrollerte fusjonsreaksjoner, fordi det var jorda som en dag ville kolonisere galaksen og fullbyrde nattehimmelens løfte.

Ville de fremdeles være plaget av desperanter, disse barnebarns barnebarn, de fjerne etterkommerne etter menneskeslekta der de skred fra stjerne til stjerne? Nei. Selvsagt ikke. Desperantene var bare småplager, de bleknet til ingenting i lyset av det løftet; ikke udrepelige, ikke uovervinnelige, ikke en gang i nærheten. Du måtte holde ut slike småplager hvis du var en av de få heldige og uheldige til å bli født på jorda, på Gamle Jorda, som den en dag ville være kjent som. Det var også en del av hva det innebar å være i live, hvis du var en av den lille håndfullen tenkende vesener født i alle tings begynnelse, før intelligent liv virkelig hadde kommet til sin fulle kraft. At den langt rikere framtida avhang av hva du gjorde her, nå, i de tidligste dager av morgengry, når det fremdeles var så mye mørke å bekjempe, og midlertidige småplager som desperanter.

Mamma og pappa, Hermines vennskap og Dracos reise, Nilus og Jokum og Lavendel og Tommy, den blå himmelen og den strålende sola og alle lyse ting, jorda, stjernene, løftet, alt menneskeheten var og alt den ville bli …

På tryllestaven flyttet Harrys fingre seg til startposisjonen; han var klar, nå, til å tenke den riktige typen varm og lykkelig tanke.

Og Harrys øyne stirret direkte mot det som lå under den forrevne kappa, så rett på det som hadde fått navnet desperant. Tomheten, ingenting, hullet i universet, fraværet av farge og rom, det åpne sluket som verdens varme rant ut gjennom.

Frykten den sendte ut stjal vekk alle lykkelige tanker, å ha den nære trakk din kraft og styrke ut av deg, kysset dens ville ødelegge alt du var.

Jeg kjenner deg nå, tenkte Harry idet staven hans vred seg en gang, to ganger, tre og fire ganger, mens fingrene hans gled nøyaktig de riktige distansene, *jeg forstår din natur, du symboliserer døden, gjennom en eller annen magisk lov er du en skygge av døden som er kastet inn i verden.*

Og døden er noe jeg aldri vil omfavne.

Det er bare en barnslig ting som menneskearten ennå ikke har vokst fra.

Og en dag …

Vil vi overkomme det …

Og mennesker vil ikke trenge å ta avskjed mer …

Staven løftet seg opp og pekte rett mot desperanten.

«FORVENTO VERGUM!»

Tanken eksploderte ut fra ham som en demning som brast, strømmet gjennom armen og ut i staven, eksploderte ut fra den som flammende hvitt lys. Lys som ble korporlig, tok form og substans.

En figur med to armer, to bein, og et hode, som sto oppreist; dyret *Homo sapiens*, formen til et menneske.

Glødende sterkere og sterkere idet Harry pøste all sin styrke inn i formelen, den brant med hvitglødende lys klarere enn solnedgangen, svartspanerne og professor Krengle beskyttet øynene sine i sjokk –

Og en gang når menneskehetens etterkommere har spredt seg fra stjerne til stjerne, så vil de ikke fortelle sine barn historien om Gamle Jorda før de er gamle nok til å høre den; og når de får vite det, vil de gråte over å høre at slik en ting som Døden en gang hadde vært til!

Menneskefiguren skinte klarere nå enn sola midt på dagen; så strålende at Harry kunne føle dens varme på huden sin; og Harry sendte ut all sin motstand mot skyggen av Død, åpnet alle flomporter inne i seg for å få den lyse skikkelsen til flamme opp klarere og enda klarere.

Du er ikke uovervinnelig, og en dag vil den menneskelige rase gjøre slutt på deg.

Jeg vil gjøre slutt på deg om jeg kan, ved kraften av sinn og magi og vitenskap.

Jeg vil ikke skjelve i frykt for døden, ikke så lenge jeg har en sjanse til å vinne.

Jeg vil ikke la døden berøre meg, jeg vil ikke la døden berøre de jeg elsker.

Og selv om du gjør slutt på meg før jeg gjør slutt på deg,

så vil en annen ta min plass, og en annen,

helt til denne verdens sår til sist er helbredet …

Harry senket tryllestaven, og den skinnende menneskefiguren bleknet og forsvant.

Sakte pustet han ut.

Som å våkne fra en drøm, som å åpne øynene etter søvn, flyttet Harry øynene vekk fra buret, han så rundt seg og så at alle stirret på ham.

Albus Humlesnurr stirret på ham

Professor Krengle stirret på ham.

Svartspanertrioen stirret på ham.

Alle så på ham som om de nettopp hadde sett ham ødelegge en desperant.

Den forrevne kappen lå tom i buret.

45.
HUMANISME, DEL 4

Den siste fliken av sola sank under horisonten, det røde lyset bleknet fra tretoppene, bare den blå himmelen lyste opp de seks menneskene som sto på det vintertørre snøflekkede gresset, i nærheten av et tomt bur der en tom, forreven kappe lå på gulvet.

Harry følte seg … vel, *normal* igjen. Ved-sine-fulle-fem-ish. Besvergelsen hadde ikke fått dagen og den skaden som hadde kommet til å være ugjort, hadde ikke helbredet sårene som om de aldri hadde funnet sted, men smerten hadde blitt … bandasjert, formildet? Det var vanskelig å beskrive.

Humlesnurr så også bedre ut, skjønt ennå ikke helt i toppform. Den gamle trollmannens hode vendte seg et øyeblikk, låste blikk med professor Krengle, og tittet så tilbake mot Harry. «Harry,» sa Humlesnurr, «er du i ferd med å kollapse av utmattelse og muligens dø?»

«Nei, merkelig nok,» sa Harry. «Det der krevde litt av meg, men mye mindre enn jeg trodde det ville.» *Eller kanskje det ga noe tilbake, i tillegg til å ta.* «Ærlig talt hadde jeg forventet at kroppen min traff bakken med et dunk omtrent nå.»

Det kom en tydelig kropp-treffer-bakken-med-et dunk-type lyd.

«Takk for at du tok deg av det, Kvirinius,» sa Humlesnurr til professor Krengle, som nå sto over og bak de bevisstløse formene til de tre svartspanerne. «Jeg vedgår at jeg fremdeles føler meg litt utmagret. Men jeg skal utføre minneformlene selv.»

Professor Krengle bukket lett, og tittet så på Harry. «Jeg skal utelate en hel del ubrukelig vantro,» sa professor Krengle, «kommentarer om at selv Merlin ikke klarte det, og så videre. La oss gå rett til det viktige poenget. Hva i den søte glidende slange var *det*?»

«Skytsvergeformelen,» sa Harry. «Versjon 2.0.»

«Det gleder meg storlig å se at du er den samme gamle igjen,» sa Humlesnurr. «Men du går *ingen steder,* unge ravnkloing, før du forteller meg nøyaktig hva den varme og lykkelige tanken var.»

«Hm …» sa Harry. Han tappet en tenksom finger på leppene. «Burde jeg egentlig fortelle det?»

Professor Krengle gliste plutselig.

«Vær så snill?» sa rektor. «Vær så snill med sukker på?»

Harry følte en impuls og bestemte seg for å følge den. Det var farlig, men muligens ville det ikke komme en bedre anledning før selve Tiden tok slutt.

«Tre bokser leskedrikk,» sa Harry til pungen sin, og tittet deretter opp på forsvarsprofessoren og rektoren ved Galtvort. «Mine herrer,» sa Harry, «jeg kjøpte disse leskedrikkene under mitt første besøk til plattform ni og tre kvart, den dagen jeg startet på Galt-

vort. Jeg har spart dem til spesielle anledninger; det er en mindre fortryllelse på dem for å sikre at de drikkes til riktig tid. Dette er mine siste bokser, men jeg tror ikke at det noensinne vil komme en bedre anledning. Skal vi?»

Humlesnurr tok en boks leskedrikk fra Harry, og Harry kastet en annen til professor Krengle. De to eldre mennene mumlet identiske formler over boksene og skar en lett grimase over resultatet. Harry, for sin del, bare åpnet den og drakk.

Forsvarsprofessoren og rektor ved Galtvort gjorde høflig likedan.

Harry sa, «Jeg tenkte på min absolutte avvisning av døden som tilhørende naturens orden.»

Kan hende var det ikke akkurat den riktige typen varm følelse du trengte for å kaste en skytsvergeformel, men det ville uansett gå inn på Harrys topp 10.

Blikkene han fikk fra forsvarsprofessoren og rektor gjorde Harry nervøs et kort øyeblikk, mens den sølte Komedi-teen bleknet ut og forsvant; men så tittet de to kort på hverandre og bestemte seg tydeligvis at de ikke ville slippe unna med å gjøre noe virkelig fælt mot Harry mens den andre så på.

«Herr Potter,» sa professor Krengle, «selv *jeg* vet at det ikke er slik ting er ment å fungere.»

«Definitivt,» sa Humlesnurr. «Forklar.»

Harry åpnet munnen, og så innså han noe og klappet munnen sammen igjen. Gudrik hadde ikke fortalt det til noen; det hadde heller ikke Rasla hvis hun hadde visst det; og kanskje hadde det vært et antall andre trollmenn som hadde funnet det ut og holdt munnen lukket. Du kunne ikke glemme det hvis du *visste* at det var det du prøvde på; med en gang du skjønte *hvordan* det fungerte, ville dyreformen av skytsvergeformelen aldri mer virke for deg – og de fleste trollmenn hadde ikke riktig oppvekst til å vende seg mot desperanter og ødelegge dem –

«Hm, beklager dette,» sa Harry. «Men akkurat nå innså jeg at å forklare ville være en *utrolig* dårlig ide helt til det er noen ting dere finner ut på egen hånd.»

«Er det sannheten, Harry?» sa Humlesnurr sakte. «Eller er det slik at du nå bare later som om du er vis –»

«*Rektor!*» sa professor Krengle og hørtes ekte sjokkert ut. «Herr Potter har nettopp fortalt deg at denne formelen ikke skal forklares til de som ikke kan kaste den! Du presser ikke en trollmann på et slikt spørsmål!»

«Hvis jeg fortalte dere –»

«Nei,» sa professor Krengle, og hørtes temmelig alvorlig ut. «Du forteller oss ikke *hvorfor*, herr Potter; du skal rett og slett fortelle oss at det kan vi ikke få vite. Hvis du ønsker å utarbeide et hint, så lag dette hintet forsiktig, når du har god tid, ikke midt inne i en konversasjon.»

Harry nikket.

«Men,» sa rektor. «Men, men hva skal jeg fortelle Magidepartementet? Man kan ikke bare *miste* en desperant!»

«Fortell dem at jeg spiste den,» sa professor Krengle, og fikk Harry til å hoste opp teen han uten å tenke seg om nettopp hadde tatt en slurk av. «Samme for meg. Skal vi dra tilbake, herr Potter?»

De to begynte å gå den lille stien tilbake til Galtvort, og lot Albus Humlesnurr bli tilbake; han stirret fortapt på det tomme buret og de tre sovende svartspanerne som ventet på misminneformlene sine.

De gikk i stillhet en stund før professor Krengle snakket, og all bakgrunnsstøy ble stille da han snakket.

«Du er eksepsjonelt god til å drepe ting, elev,» sa professor Krengle.

«Takk,» sa Harry oppriktig.

«Jeg skal ikke snoke,» sa professor Krengle, «men i tilfelle det *bare* var rektor du ikke ville betro hemmeligheten til …?»

Harry vurderte dette. Professor Krengle kunne i utgangspunktet ikke kaste dyreformen av skytsvergeformelen heller.

Men man kunne ikke tilbakekalle det hvis man først fortalte en hemmelighet, og Harry hadde vært rask nok til å lære at han i det minste måtte tenke seg om en stund før han slapp dette løs på verden.

Harry ristet på hodet, og professor Krengle nikket sin forståelse.

«Av nysgjerrighet, professor Krengle,» sa Harry, «hvis det at du fikk desperanten hit til Galtvort hadde vært en del av en ond plan, hva ville ha vært målet?»

«Å snikmyrde Humlesnurr mens han var svekket,» sa professor Krengle uten en gang å tenke seg om. «Hm. Rektor fortalte deg at han mistenkte meg?»

Harry sa ikke noe et sekund mens han forsøkte å tenke ut et svar, og så ga han opp idet han innså at pausen hadde talt for seg selv.

«Interessant …» sa professor Krengle. «Herr Potter, det er ikke utelukket at det *var* et komplott i virksomhet i dag. Det at din tryllestav endte opp så nærme desperantens bur *kunne* ha vært et uhell. Eller en av svartspanerne kunne ha vært utsatt for en *Befalio, Forflokio* eller psykomantikk for å påvirke deres handlinger. Pirrevimp og meg selv bør ikke unntas for mistanke i dine beregninger. En merker seg at professor Slur avlyste alle sine timer i dag, og jeg mistenker at han er mektig nok til å forvrenge seg selv; svartspanerne kastet finneformler tidlig, men de gjentok dem ikke rett før det var din tur. Men enklest av alt, herr Potter, så kunne denne dåden ha vært planlagt av Humlesnurr selv; og hvis han gjorde *det,* tja, så ville han muligens også ha gjort noe på forhånd som vendte din mistanke andre steder.»

De gikk noen trinn videre.

«Men hvorfor *ville* han?» sa Harry.

Forsvarsprofessoren var stille et øyeblikk, og så sa han, «herr Potter, hvilke trinn har du tatt for å undersøke rektors karakter?»

«Ikke mange,» sa Harry. Han hadde nylig innsett … «Ikke på lang nær nok.»

«Så vil jeg bemerke,» sa professor Krengle, «at du ikke finner ut alt som er å vite om en mann ved bare å spørre hans venner.»

Nå var det Harrys tur til å gå noen steg i stillhet på den lett slitte lille stien som førte tilbake til Galtvort. Det var virkelig meningen at han skulle vite bedre enn som så allerede. Bekreftelsesbias var den tekniske betegnelsen; det betydde, blant annet, at når du valgte kilder for informasjon, så var det en merkbar tendens til å velge kilder som var enige i din gjeldende mening.

«Takk,» sa Harry. «Når jeg tenker over det … jeg har ikke sagt det tidligere, har jeg? Takk for *alt.* Hvis en annen desperant noensinne truer deg, eller for den del, irriterer deg lett, så la meg få vite det og jeg skal introdusere den for herr Glødende Person. Jeg liker det ikke når desperanter irriterer mine venner lett.»

Det skaffet ham et utolkbart blikk fra professor Krengle. «Ødela du desperanten fordi den truet meg?»

«Hm,» sa Harry, «jeg hadde på en måte bestemt meg før det, men ja, det ville ha vært tilstrekkelig grunn i seg selv.»

«Jeg forstår,» sa professor Krengle. «Og hva ville du ha gjort med trusselen mot meg hvis formelen din *ikke* hadde fungert for å ødelegge desperanten?»

«Plan B,» sa Harry. «Innkapsle desperanten i metall med høy tetthet og høyt smeltepunkt, sannsynligvis titan, og sluppet denne pakken ned i en aktiv vulkan, og håpe at den endte opp inne i jordas mantel. Ah, hele planeten er fylt med flytende lava under overflaten –»

«Ja,» sa professor Krengle. «Det vet jeg.» Forsvarsprofessoren hadde tatt på seg et svært merkelig smil. «Jeg burde virkelig ha tenkt på det selv, når alt kommer til alt. Fortell meg, herr Potter, hvis du ønsket å miste noe på en slik måte at ingen noensinne ville finne det igjen, hvor ville du legge det?»

Harry vurderte spørsmålet. «Jeg antar at jeg ikke bør spørre om *hva* du har funnet som trenger å mistes –»

«Korrekt,» sa professor Krengle, som Harry hadde forventet; og så, «kanskje du får vite det når du blir eldre,» som han ikke hadde forventet.

«Vel,» sa Harry, «foruten å forsøke å få det inn i jordas smeltede kjerne, så kunne du begrave det i solid stein en kilometer under jorda et tilfeldig valgt sted – kanskje teleportere det inn, hvis det går an å gjøre det blindt, eller å bore et hull og reparere hullet etterpå; det viktige ville være å ikke la det være igjen noen spor, så det bare er en anonym kubikkmeter et sted i jordskorpen. Du kunne slippe det ned i Marianergropen, som er det dypeste punktet i planetens hav – eller bare velge en annen tilfeldig grop i havet, for å gjøre det mindre åpenbart. Hvis du kunne gjøre det svevende og usynlig, kunne du

kaste det ut i stratosfæren. Eller ideelt sett ville du sende det av gårde ut i verdensrommet, med en kappe som forhindret sporing, og en tilfeldig endrende akselerasjonsfaktor som ville føre det ut av solsystemet. Og etterpå, naturligvis, ville du misminne deg selv, så selv ikke du visste nøyaktig hvor det var.»

Forsvarsprofessoren lo, og det hørtes til og med merkeligere ut enn det smilet hadde virket.

«Professor Krengle?» sa Harry.

«Ypperlige forslag, alle sammen,» sa professor Krengle. «Men fortell meg, herr Potter, hvorfor nøyaktig de fem?»

«Huh?» sa Harry. «De virket bare som ganske åpenbare ideer.»

«Ja vel?» sa professor Krengle. «Men det er et interessant mønster her, ser du. En kunne kanskje si at det høres ut som en gåte. Jeg må tilstå, herr Potter, at selv om denne dagen har hatt både oppturer og nedturer, så har det i det store og hele vært en overraskende god dag.»

Og de fortsatte å gå ned den stien som førte til Galtvorts porter, på betraktelig avstand fra hverandre, idet Harry, helt uten å tenke på det, automatisk holdt seg langt nok unna forsvarsprofessoren for å ikke utløse dommedagsfølelsen, som av en eller annen grunn føltes uvanlig sterk akkurat nå.

* * *

ETTERSPILL, DAFNIA GRØNBEK:

Hermine hadde nektet å svare på spørsmål, og med en gang de kom til sidegangen som førte til Smygards fangekjellere hadde Dafnia og Tracey forlatt resten med en gang og gått så raskt de kunne. Rykter spredte seg raskt på Galtvort, så de måtte rett til fangehullene hvis de ville være de første til å fortelle historien videre.

«Okei, husk,» sa Dafnia, «ikke bare bus ut med kysset med en gang vi kommer inn, okei? Det fungerer bedre hvis vi forteller hele historien i riktig rekkefølge.»

Tracey nikket opphisset.

Og i det øyeblikket de stormet inn i Smygards oppholdsrom trakk Tracey Davidsen pusten og ropte. «*Alle sammen! Harry Potter kunne ikke kaste skytsvergeformelen og desperanten spiste ham nesten og professor Krengle reddet ham, men så var Potter helt ond helt til Grang fikk ham tilbake med et kyss! Det er ekte kjærlighet, garantert!*»

Vel, det var for så vidt historien i riktig rekkefølge, antok Dafnia.

Nyheten skape ikke den forventede reaksjonen. De fleste jentene tittet bort og ble sittende i sofaene sine; eller guttene bare fortsatte å lese i de stolene de satt.

«Ja,» sa Petrea surt der hun satt med Grylius' føtter i fanget, tilbakelent mens hun leste noe som så ut til å være en fargeleggingsbok, «Milly har sagt det allerede.»

Hvordan –

«Hvorfor kysset ikke *du* ham først, Tracey?» sa Flora og Hestia Misfall fra sine egne stoler. «Nå kommer Potter til å gifte seg med ei grumsejente! *Du* kunne blitt hans sanne kjærlighet og kommet deg inn i en rik adelsslekt og alt, hvis du bare hadde kysset ham først!»

Traceys ansikt var et bilde av lamslått forståelse.

«*Hva?*» skrek Dafnia. «Kjærlighet fungerer ikke på den måten!»

«Selvsagt gjør den det,» fastslo Milly fra der hun øvde på en eller annen formel mens hun tittet ut av vinduet på det virvlende vannet i innsjøen. «Første kyss får prinsen.»

«*Det var ikke deres første kyss!*» ropte Dafnia. «Hermine var *allerede* hans sanne kjærlighet! Det var derfor *hun* kunne få ham tilbake!» Så innså Dafnia hva hun nettopp hadde sagt og vred seg inni seg; men, som det het, budskapet må tilpasses målgruppa.

«Hei, hei, hei, hva?» sa Grylius og svingte føttene ned fra Petreas fang. «Hva er dette? Frøken Bylling fortalte ikke om den delen.»

Alle andre så også på Dafnia nå.

«Å ja,» sa Dafnia, «Harry dyttet henne vekk og ropte, 'Jeg sa jo ingen kyssing!' Så skrek Harry som om han var døende og Vulkan begynte å synge for ham – litt usikker på hva av det som skjedde først, egentlig –»

«Det høres ikke ut som ekte kjærlighet for *meg,*» sa Misfall-tvillingene. «Det høres ut som om *feil person* kysset ham.»

«Det skulle ha vært *meg*,» hvisket Tracey. Ansiktet hennes var fremdeles lamslått. «*Jeg* skulle være hans sanne kjærlighet. Harry Potter var *min* general. Jeg skulle ha, jeg skulle ha slåss mot Grang for ham –»

Dafnia spant rundt og så på opphisset på Tracey. «*Du?* Ta Harry vekk fra Hermine?»

«Ja!» sa Tracey. «Meg!»

«Du er sprø,» sa Dafnia med overbevisning. «Selv om du *hadde* kysset ham først, vet du hva det ville ha gjort deg til? Den triste lille kjærlighetssyke jenta som dør på slutten av andre akt.»

«*Det tar du tilbake!*» ropte Tracey.

Imens hadde Grylius krysset rommet over til dit Vincent gjorde lekser. «Herr Krabbe,» sa Grylius med lav stemme, «dette tror jeg herr Malfang må få vite.»

ETTERSPILL, HERMINE GRANG:

Hermine stirret på det voksforseglede papiret; utenpå var det rett og slett skrevet nummeret 42.

Jeg fant ut hvorfor vi ikke kunne kaste skytsvergeformelen, Hermine, det har ikke noe med å gjøre at vi ikke er lykkelige nok. Jeg kunne ikke engang forklare det til rektor. Det må holdes enda mer hemmelig enn delvis transfigurasjon, i alle fall for nå. Men hvis du noensinne trenger å slåss mot desperanter, så er hemmeligheten skrevet ned her, kryptert, slik at hvis noen ikke vet at det handler om desperanter og skytsvergeformelen så vil de ikke forstå hva som menes …

Hun hadde fortalt Harry om å se ham dø, se sine foreldre dø, alle hennes venner, se alle dø. Hun hadde ikke fortalt ham om frykten for å dø alene; det var på en måte fremdeles for vondt å tenke på.

Harry hadde fortalt henne om hvordan han husket at foreldrene hans hadde dødd, og at han hadde syntes det var morsomt.

Det er ingen lys på det stedet der desperanten bringer deg, Hermine. Ingen varme. Ingen omsorg. Det er et sted der du ikke engang kan forstå lykke. Det er smerte, og frykt, og disse kreftene kan fremdeles drive deg videre. Du kan hate, og finne glede i å ødelegge det du hater. Du kan le, når du ser at andre har det vondt. Men du kan aldri være lykkelig, du kan ikke engang huske hva det er som ikke er der mer … Jeg tror ikke det er noen annen måte jeg kan forklare hva du reddet meg fra på. Vanligvis skammer jeg meg når jeg får folk inn i trøbbel, vanligvis kan jeg ikke fordra det når folk ofrer seg for meg, men denne ene gangen vil jeg si at uansett hva det ender opp med å koste deg å ha kysset meg, vær ikke et sekund i tvil om at det var det rette å gjøre.

Hermine hadde ikke innsett hvor *lite* desperanten hadde berørt henne, hvor lite og grunt det mørket hadde vært der den tok henne.

Hun hadde sett alle dø, og det hadde fremdeles gjort vondt.

Hermine puttet lappen tilbake i pungen sin, slik en flink pike burde gjøre.

Men hun hadde virkelig lyst til å lese den.

Hun var redd for desperanter.

*
*

ETTERSPILL, MINERVA MCSNURP:

Hun følte seg frossen; hun skulle ikke ha vært så sjokkert, hun burde ikke ha funnet Harry så vanskelig å møte, men etter det han hadde vært igjennom … hun hadde undersøkt gutten for spor etter desperering, og feilet i å finne dem. Men noe rundt den roen

han hadde stilt et slik illevarslende spørsmål med var bekymringsfullt. «Herr Potter, jeg kan ikke på noen måte snakke om slike ting uten rektors tillatelse!»

Gutten på kontoret hennes fordøyde svaret uten å endre ansiktsuttrykk. «Jeg ville foretrekke å ikke bry rektor med denne saken,» sa Harry rolig. «Jeg *insisterer* på å ikke bry ham, faktisk, og du lovet meg at samtalen vår ville være konfidensiell. Så la meg si det på denne måten. Jeg vet at det var, faktisk, en profeti. Jeg vet at du er den som opprinnelig hørte den av Rakel Rummelfiold. Jeg vet at profetien identifiserer barnet til Jakob og Lilly som en som var farlig for Mørkets herre. Og jeg vet hvem jeg er; ja, alle vet hvem jeg er på dette tidspunktet, så du avslører ikke noe nytt eller farlig, hvis du bare forteller meg dette: Hva var de *nøyaktige ordene* som identifiserte *meg*, barnet til Jakob og Lilly?»

Rummelfiolds hule stemme ga ekko i sinnet hennes …

HAN SKAL FØDES HOS DEM SOM TRE GANGER HAR VIST MØRKETS HERRE TROSS, FØDES NÅR DEN SJUENDE MÅNED DØR …

«Harry,» sa professor McSnurp, «jeg kan ikke på noen måte fortelle deg det!» Det ga henne frysninger inn til beinet at Harry allerede visste så mye, hun kunne ikke forestille seg hvordan Harry hadde funnet ut –

Gutten så på henne med merkelige, sorgtunge øyne. «Kan du ikke en gang nyse uten rektors tillatelse, professor McSnurp? For jeg lover at jeg har god grunn til å spørre, og god grunn for å holde spørsmålet privat.»

«Vær så snill, Harry, ikke …» hvisket hun.

«Ålreit,» sa Harry. «Et enkelt spørsmål. Vær så snill. Var Potter-familien nevnt ved *navn?* Sier profetien bokstavelig talt 'Potter'?»

Hun stirret på Harry en stund. Hun kunne ikke egentlig si hvorfor eller fra hvor hun fikk følelsen at dette var et kritisk punkt; at hun ikke lett kunne avslå forespørselen, ei heller lett godta den.

«Nei,» sa hun til slutt. «Vær så snill, Harry, ikke flere spørsmål.»

Gutten smilte, litt trist, virket det som, og sa, «Takk skal du ha, Minerva. Du er en god kvinne, og trofast.»

Og mens munnen hennes fremdeles var åpen i fullstendig sjokk, reiste Harry Potter seg opp og forlot kontoret; og det var da hun innså at Harry hadde tatt hennes avslag som et svar, og det sanne svaret attpåtil –

Harry lukket døra bak seg.

Logikken hadde kommet til ham med en merkelig diamantaktig klarhet. Harry kunne ikke ha sagt om den kom til ham mens Vulkan sang, eller om det kanskje var tidligere.

Fyrst Voldemort hadde drept Jakob Potter. Han hadde foretrukket å spare Lilly Potters liv. Han hadde derfor fortsatt angrepet sitt med det ene formålet om å drepe spebarnet deres.

Mørke herrer var vanligvis ikke redde for spebarn.

Så det fantes en profeti om at Harry Potter var farlig for fyrst Voldemort, og fyrst Voldemort hadde kjent til denne profetien.

«Jeg gir deg denne sjeldne sjansen til å flykte. Men jeg vil ikke bry meg om å betvinge deg, og din død her vil ikke redde ditt barn. Gå til side, dumme kvinne, hvis du vet ditt eget beste.»

Hadde det vært et innfall å gi henne den sjansen? Men i tilfelle ville ikke fyrst Voldemort ha forsøkt å overtale henne. Hadde profetien advart fyrst Voldemort mot å drepe Lilly Potter? I tilfelle *ville* fyrst Voldemort tatt seg bryet med å betvinge henne. Fyrst Voldemort hadde vært *litt* villig til å ikke drepe Lilly Potter. Preferansen hadde vært sterkere enn en innskytelse, men ikke så sterk som en advarsel.

Så anta at noen som fyrst Voldemort vurderte som en mindre alliert eller tjener, nyttig men ikke uvurderlig, hadde tigget Mørkets herre om å spare livet til Lilly. Lillys, men ikke Jakobs.

Denne personen hadde visst at fyrst Voldemort ville angripe huset til Potterne. Hadde kjent til profetien, og det faktum at Mørkets herre visste om den. Ellers ville han ikke ha bedt for Lillys liv.

Ifølge professor McSnurp så var det, foruten henne, kun to andre som visste om profetien. Albus Humlesnurr og Severus Slur.

Severus Slur, som hadde elsket Lilly før hun ble Lilly Potter, og som hatet Jakob.

Så, Severus hadde fått vite om profetien, og fortalt den til Mørkets herre. Som han hadde gjort fordi profetien ikke hadde beskrevet Potterne med navn. Det hadde vært en gåte, og Severus hadde løst den gåten for sent.

Men hvis Severus hadde vært den *første* til å høre profetien, og så dro av sted for å fortelle det til Mørkets herre, så hvorfor ville han også ha fortalt det til Humlesnurr eller professor McSnurp?

Altså måtte Humlesnurr eller professor McSnurp ha hørt det først.

Rektor på Galtvort hadde ingen åpenbar grunn til å fortelle transfigurasjonslæreren om en ekstremt sensitiv og avgjørende profeti. Mens transfigurasjonslæreren hadde all grunn til å fortelle rektor.

Altså virket det rimelig at professor McSnurp hadde vært den første til å høre det.

Vurdering av sannsynlighet antydet at det hadde vært professor Rummelfiold, Galtvorts fastboende seerske. Seere var sjeldne, så hvis du talte opp de sekundene som professor McSnurp hadde vært i nærheten av en seer i sin livstid, så ville de fleste av de seer-sekundene være Rummelfiold-sekunder.

Professor McSnurp hadde fortalt Humlesnurr; og ville ikke ha fortalt noen andre om profetien uten tillatelse.

Derfor var det Albus Humlesnurr som på en eller annen måte hadde sørget for at Severus Slur fikk vite om profetien. Og Humlesnurr selv hadde løst gåten, ellers ville han ikke ha valgt *Severus*, som en gang hadde elsket Lilly, som sendebud.

Humlesnurr hadde med vilje arrangert det slik at fyrst Voldemort fikk vite om profetien, med håp om å lokke ham inn i en dødbringende felle. Kanskje Humlesnurr hadde ordnet det slik at Severus fikk vite bare *deler* av profetien, eller det var andre profetier som Severus ikke visste om … på en eller annen måte hadde Humlesnurr visst at et *umiddelbart* angrep på Potterne allikevel ville føre til fyrst Voldemorts *umiddelbare* nederlag, skjønt fyrst Voldemort selv hadde ikke trodd dette. Eller kanskje det bare hadde vært et heldig sammentreff i Humlesnurrs sinnssykdom, hans smak for bisarre komplotter …

Severus hadde endt opp med å tjene Humlesnurr etter dette; kanskje dødseterne ikke ville se i nåde til Severus hvis Humlesnurr avslørte hans rolle i deres undergang.

Humlesnurr hadde forsøkt å ordne det slik at Harrys mor ble spart. Men den delen av planen hadde slått feil. Og han hadde med vitende og vilje dømt Jakob Potter til døden.

Humlesnurr var ansvarlig for døden til Harrys foreldre. *Hvis* denne logiske rekken var korrekt. Harry kunne ikke, i rettferdighetens navn, si at det å avslutte trollmannskrigen med seier ikke talte som formildende omstendigheter. Men allikevel, så … *plaget dette ham en hel masse.*

Og det var på tide og vel så det å spørre Draco Malfang om hva den *andre* siden av den krigen hadde å si om karakteren til Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr.

46.
PERSONVERD-TEORI

Det kommer et punkt i hvert snedige komplott der offeret begynner å få mistanke; og ser seg tilbake; og ser et spor av hendelser som alle fører i samme retning. Og når det tidspunkter kommer, hadde far forklart, kunne muligheten for å tape være så tung å bære, og det å innrømme for seg selv at de var blitt lurt kunne virke så ydmykende, at offeret fremdeles vil avvise at det er et komplott; og spillet kan fortsette i lang tid.

Far hadde advart Draco mot å gjøre det igjen.

Men først hadde han latt herr Averson gjøre seg ferdig med å spise opp alle kakene han hadde svindlet fra Draco, mens Draco hadde sett på og grått. Hele den deilige krukken med småkaker som far hadde gitt ham bare timer tidligere, for Draco hadde tapt alle til herr Averson, ned til den aller siste.

Så det var en familiær følelse som Draco hadde følt nederst i magen, da Grylius hadde fortalt ham om kysset. Noen ganger så du deg tilbake, og la merke til ting …

(I et klasserom uten lys – du kunne ikke helt kalle det *ubrukt* lenger, siden det hadde vært ukentlig i bruk de siste månedene – satt en gutt under en munkekappe, med en utent krystallkule på pulten foran seg. Tenkende i stillhet, tenkende i mørket, ventende på en åpnende dør som ville slippe inn lys.)

Harry hadde dyttet Grang unna og sagt, *Jeg sa det, ingen kyssing!*

Harry ville sannsynligvis si noe sånt som, *Hun gjorde det for å irritere meg, forrige gang, akkurat som da hun fikk meg til å bli med på det stevnemøtet.*

Men den bekreftede historien var at Grang hadde vært villig til å møte desperanten en gang til for å hjelpe Harry; at hun hadde kysset Harry, gråtende, da han var fortapt i desperantens dyp; og at hennes kyss hadde bragt ham tilbake.

Det hørtes ikke ut som rivalisering, ikke en gang som vennlig rivalisering.

Det hørtes ut som den typen vennskap du vanligvis ikke engang ser i skuespill.

Så hvorfor hadde Harry fått vennen sin til å klatre utenpå Galtvorts isete vegger?

Fordi det var den typen ting Harry Potter gjorde mot vennene sine?

Far hadde fortalt Draco at for å begripe et merkelig komplott, så var en teknikk å se hva som *endte opp med* å skje, anta at det var det som var planlagt, og så spørre hvem som fikk fordel av det.

Det som hadde endt opp med å skje som et resultat av at Draco og Grang hadde slåss sammen mot Harry Potter … var at Draco hadde begynt å føle seg langt vennligere mot Grang.

Hvem tjente på at Malfangs ætling ble venn med en grumseheks?

Hvem tjente på det, som var berømt for akkurat denne typen planer?

Hvem tjente på det, som muligens kunne trekke i Harry Potters snorer?

Humlesnurr.

Og hvis det var sant så ville Draco *måtte* gå til far og fortelle alt, uansett hva som skjedde etterpå; Draco kunne ikke forestille seg hva som ville skje etterpå, det var forferdelig i en grad som ikke kunne forestilles. Hvilket fikk ham til å klamre seg desperat til det siste strået av håp om at det ikke var slik det så ut som …

… Draco husket det, også, fra herr Aversons lærepenge.

Draco hadde ikke planlagt å konfrontere Harry ennå. Han prøvde fremdeles å tenke ut en eksperimentell test, noe som Harry ikke bare ville gjennomskue og spille med på. Men så hadde Vincent kommet med beskjed om at Harry ønsket å møtes tidlig denne uka, fredag istedenfor lørdag.

Og derved satt Draco her, i et mørkt klasserom, en utent krystallkule på pulten, ventende.

Minutter passerte.

Fottrinn nærmet seg.

Døra knirket svakt idet den svingte inn i klasserommet, og åpenbarte Harry Potter kledd i sin egen munkekappe; Harry trådte fram inn i det mørke klasserommet og den solide døra lukket seg bak ham med et svakt klikk.

Draco tappet på krystallkulen, og klasserommet ble opplyst med lyst grønt lys. Grønt lys projiserte skygger av pultene ned på gulvet, og reflekterte mot ham fra de buede stolryggene; fotoner spratt tilbake fra veggene på en slik måte at frekvensvinkelen var lik refleksjonsvinkelen.

I alle fall *så* mye av det han hadde lært var sannsynligvis ikke en løgn.

Harry hadde krympet seg idet lyset kom på; han stoppet opp et øyeblikk, og så fortsatte han ankomsten. «Hei, Draco,» sa Harry stille, og trakk tilbake hetta idet han kom bort til Dracos pult. «Takk for at du kom, jeg vet at dette ikke er vårt vanlige tidspunkt –»

«Ikke noe å snakke om,» sa Draco flatt.

Harry halte en av stolene over til Dracos pult, stolbeina lagde en lett skrikende lyd mot gulvet. Han snudde stolen rundt så den vendte feil vei, og satte seg i den bak fram med armene foldet rundt stolryggen. Guttens ansikt var tankefullt, rynket, alvorlig, og så svært voksent ut selv til Harry Potter å være.

«Jeg har et viktig spørsmål å stille deg,» sa Harry, «men det er noe annet jeg gjerne vil at vi skal gjøre før det.»

Draco sa ingenting, og følte seg litt lei av det hele. Deler av ham ønsket at alt dette burde ta slutt snart.

«Fortell meg, Draco,» sa Harry. «Hvorfor etterlater aldri gomper spøkelser når de dør?»

«Fordi gomper ikke har sjeler, åpenbart,» sa Draco. Han innså ikke en gang før etter at han hadde sagt det at dette kunne gå imot Harrys synspunkter, og han ga uansett blaffen. Dessuten *var* det jo åpenbart.

Harrys ansikt viste ingen overraskelse. «Før jeg stiller mitt viktige spørsmål, så ønsker jeg å se om du kan lære skytsvergeformelen.»

Et øyeblikk ble Draco satt ut av dette paradoksale spørsmålet. Gode gamle umulig-å-forutsi-eller-forstå Harry Potter. Av og til lurte Draco på om Harry var så forvirrende med vilje, som en taktikk.

Så forsto Draco, og dyttet seg opp og vekk fra pulten i en eneste sint bevegelse. Det var det. Nå var det over. «Som *Humlesnurrs* tjenere,» spyttet han.

«Som Salazar Smygard,» sa Harry stødig.

Draco snublet nesten i sine egne føtter idet de skulle til å ta første skritt mot døra.

Sakte snudde Draco seg tilbake mot Harry.

«Jeg vet ikke hvordan du har kommet på det,» sa Draco, «men det er feil, alle vet at skytsvergeformelen er en Griffing-formel –»

«Salazar Smygard kunne kaste en korporlig skytsverge,» sa Harry. Harrys hånd skjøt innenfor kuttene og fant fram ei bok med tittel skrevet hvitt på grønt, og derved nesten umulig å lese i det grønne lyset; men den så gammel ut. «Jeg oppdaget det da jeg forsket på skytsvergeformelen tidligere. Og jeg fant den opprinnelige referansen og lånte boka på biblioteket, hvis du ikke tror meg. Forfatteren av denne boka synes ikke å mene at det er noe *uvanlig* ved at Salazar kan frambringe en skytsverge, heller; troen på at smygardinger ikke kan gjøre det må være ganske ny. Og som en videre historisk fotnote, selv om jeg ikke har boka med meg; Gudrik Griffing kunne ikke gjøre det.»

Etter de første seks gangene Draco hadde prøvd å avsløre Harrys bløff, i seks mer latterlige hendelser etter hverandre, så hadde han innsett at Harry rett og slett *aldri* løy om noe som var skrevet i bøker. Allikevel, da Harrys hender åpnet boka og bladde fram til et bokmerke, så lente Draco seg over og studerte det stedet Harrys finger pekte.

Så falt Ravnklos flammer ned over det mørket som hadde dekket venstre flanke av fyrst Faehls arme, og brøt den opp; og det ble avdekket at fyrst Griffing hadde snakket sant; frykten de alle hadde følt var ikke naturlig i sin kilde, men kom fra tre dusin desperanter, som hadde blitt lovet sjelene til de overvunne. Straks frambragte fyrstinne Håsblås og fyrst Smygard sine skytsverger, en kjempestor sint bever og en lysende sølvslange, og forsvarerne løftet sine hoder idet skyggen ble borte fra hjertene deres. Og fyrstinne Ravnklo lo, og bemerket at fyrst Faehl var en stor idiot, for nå ville hans egen arme få kjenne frykten, men ikke Galtvorts forsvarere. Allikevel sa fyrst Smygard, «Ingen idiot er han, så mye vet jeg.» Og fyrst Griffing ved siden av ham studerte slagmarken med rynket ansikt …»

Draco tittet opp. «Så?»

Harry lukket boka og puttet den inn i pungen. «Kaos og Solskinn har begge soldater som kan kaste korporlige skytsverker. Korporlige skytsverger kan brukes til å overbringe

meldinger. Hvis du ikke kan lære formelen, så vil Dragearmeen få et stort militært handikap –»

Draco brydde seg ikke om det nå, og fortalte det til Harry. Stemmen hans var skarpere enn den kanskje burde ha vært.

Harry blunket ikke. «Så vil jeg påkalle den tjenesten du skylder meg fra den gangen jeg stoppet et opprør fra å bryte løs, på vår første dag med sopelimer. Jeg skal forsøke å lære deg skytsvergeformelen, og som betaling for min tjeneste ønsker jeg at du gjør ditt beste for å lære å kaste det. Jeg stoler på æren til adelsslekta Malfang at du vil gjøre det.»

Draco følte utmattelsen igjen. Hvis Harry hadde spurt på et hvilket som helst annet tidspunkt, så ville det ha vært en rettferdig måte å gjengjelde en tjeneste på, når det viste seg at det ikke faktisk var en Griffing-formel. Men …

«*Hvorfor?*» sa Draco.

«For å finne ut om du kan gjøre denne tingen som Salazar Smygard kunne gjøre,» sa Harry enkelt. «Dette er en eksperimentell test, og jeg vil ikke fortelle deg hva det betyr før etter at du har gjort det. Vil du?»

… Sannsynligvis *var* det en god ide å bli kvitt den tjenesten på noe ufarlig, og enda bedre hvis det nå var på tide å bryte med Harry Potter. «Ålreit.»

Harry trakk fram tryllestaven fra kutten sin, og la den mot kulen. «Ikke egentlig den beste fargen for å lære skytsvergeformelen,» sa Harry. «Lys i nøyaktig samme grønnfarge som mordforbannelsen, mener jeg. Men sølv er også en Smygard-farge, ikke sant? *Mørkius.*» Lyset forsvant, og Harry hvisket de første frasene i fortryllelsen for kontinuerlig lys og kastet den delen om igjen, skjønt ingen av dem kunne ha kastet hele greia på egen hånd. Så tappet Harry på kula igjen, og rommet ble opplyst av sølvstråling, briljant men allikevel mykt og vennlig. Farge kom tilbake til pultene og stolene, og til Harrys lett svette ansikt under manken av svart hår.

Så lang tid tok det før Draco innså hva dette impliserte. «Du har sett en *mordforbannelse* bli kastet siden forrige gang vi møttes? Når – hvordan –»

«Kast skytsvergeformelen,» sa Harry og så mer alvorlig ut enn noensinne, «så skal jeg fortelle deg det.»

Draco presset hendene mot øynene og sperret sølvlyset ute. «Vet du, jeg burde virkelig huske at du er altfor *merkelig* for *vanlige* komplotter!»

Innenfra sitt selvpåførte mørke hørte han lyden av Harrys fliring.

*
*

Harry observerte nøye mens Draco gjorde seg ferdig med siste gjennomgang av de innledende bevegelsene, den delen av formelen som var vanskelig å lære; den siste viftingen og uttalen trengte ikke være så nøyaktig. Alle de tre siste gjennomgangene hadde vært

perfekte etter det Harry kunne se. Harry hadde også følt en merkelig impuls om å justere ting som herr Lupus ikke hadde nevnt, som vinkelen på Dracos albue eller retningen foten hans pekte i; mulig det bare var noe han innbilte seg, det var sannsynligvis det, men Harry bestemte seg for å gjøre det uansett.

«Ålreit,» sa Harry stille. Det var et trykk i brystet hans som gjorde det litt vanskelig å snakke. «Riktignok har vi ikke en desperant her, men det går greit. Vi trenger ingen. Draco, da din far snakket med meg på jernbanestasjonen, så sa han at du var den ene tingen i verden som var mest verdifullt for ham, og han truet med å kaste vekk alle sine andre planer for å ta hevn over meg, hvis du noensinne ble skadet.»

«Han … hva?» En rar tone i Dracos stemme, og et merkelig uttrykk i ansiktet. «Hvorfor forteller du meg *det?*»

«Hvorfor skulle jeg ikke det?» Harry endret ikke ansiktsuttrykk, skjønt han kunne gjette hva Draco tenkte: at Harry hadde lagt en slu plan for å skille Draco fra faren, og burde ikke si ting som førte dem nærmere hverandre. «Det har alltid vært bare en person som betyr mest for deg, og jeg vet nøyaktig hvilken varm og lykkelig tanke som vil la deg kaste skytsvergeformelen. Du fortalte meg det på jernbanestasjonen før første skoledag. En gang falt du av sopelimen og brakk ribbeina dine. Det gjorde mer vondt enn noe annet du har følt, og du trodde at du kom til å dø. Forestill deg at frykt stråler ut fra en desperant, som står foran deg, som er iført en svart forreven kappe, som ser ut som en død ting som har ligget lenge i vann. Så kaster du skytsvergeformelen, og når du vifter staven for å drive desperanten vekk, så tenker du på hvordan din far holdt hånda di, slik at du ikke skulle være redd; og så tenker du på hvor mye han elsker deg, og hvor mye du elsker ham, og putt alt det inn i stemmen din når du sier *Forvento Vergum.* For æren til adelsslekta Malfang, og ikke bare fordi du skylder meg en tjeneste. Vis meg at du ikke løy for meg den dagen på jernbanestasjonen da du fortale meg at Lucifus var en god far. Vis meg at du kan gjøre det Salazar Smygard gjorde.»

Og Harry trådte tilbake, bak Draco, ut av Dracos synsfelt, slik at Draco bare var vendt mot det støvete gamle kateteret og tavla foran i det ubrukte klasserommet.

Draco kastet et blikk bak seg, fremdeles med et merkelig uttrykk på ansiktet, og vendte seg igjen forover. Harry så at Draco pustet dypt ut, pustet dypt inn. Staven vred seg en gang, to ganger, tre og fire ganger. Dracos fingre gled langs staven, nøyaktig de riktige avstandene –

Draco senket staven.

«Dette er for –» sa Draco, «jeg kan ikke *tenke* dette på riktig måte når du ser på –»

Harry snudde seg og begynte å gå mot døra. «Jeg kommer tilbake om et minutt,» sa Harry. «Bare hold på den lykkelige tanken, og skytsvergen blir værende.»

Fra bak Draco kom nok en gang lyden av en dør som ble åpnet.

Draco hørte Harrys fottrinn som kom inn i klasserommet, men Draco snudde seg ikke for å se.

Harry sa ikke noe heller. Stillheten varte og rakk.

Til slutt –

«Hva *betyr* dette?» sa Draco. Stemmen hans skalv litt.

«Det betyr at du elsker din far,» sa Harrys stemme. Som var akkurat det Draco hadde tenkt, og forsøkte å ikke gråte foran Harry. Det var for riktig, bare for riktig –

Foran Draco, på gulvet, var den skinnende formen av en slange som Draco kjente igjen; en blå krait, en slange som først ble tatt med til deres herskapshus av lord Abraxas Malfang etter et besøk i et eller annet fjernt land, og far hadde holdt en blå krait i slangerommet siden det. Karakteristisk ved en blå krait var at bittet ikke ville gjøre veldig vondt. Far hadde sagt det, og fortalt Draco at han *aldri* fikk lov til å klappe slangen, uansett hvem som så på. Giften drepte nervene dine så raskt at du ikke hadde tid til å føle smerte ettersom giften spredte seg. Du kunne dø av den selv etter å ha brukt magisk helbredelse. Den spiste andre slanger. Den var så Smygard som noe vesen på noen måte kunne være.

Det var derfor håndtaket på fars stokk var smidd i form av en blå krait.

Den lysende slangen stakk ut tungen, som også var av sølv; og virket å *smile* på en måte; på en varmere måte enn noe krypdyr burde gjøre.

«Men,» sa Draco, mens han fremdeles stirret på den vakre, strålende slangen, «*du* kan ikke kaste skytsvergeformelen.» Nå som Draco hadde kastet den selv, forsto han hvorfor det var så viktig. Du kunne være ond, som Humlesnurr, og fremdeles kaste skytsvergeformelen, så lenge du hadde *noe* lyst igjen inni deg. Men hvis Harry Potter ikke hadde en eneste ting inne i seg som skinte som det –

«Skytsvergeformelen er mer komplisert enn du tror, Draco,» sa Harry alvorlig. «Ikke alle som feiler i å kaste den er en dårlig person, ikke en gang nødvendigvis ulykkelig. Men uansett, jeg *kan* kaste den. Jeg gjorde det på andre forsøk, etter at jeg innså hva jeg hadde gjort feil da jeg møtte desperanten første gang. Men, vel, livet mitt blir litt merkelig av og til, og skytsvergen min var rar, og jeg holder det hemmelig for nå –»

«Er det meningen at jeg bare skal *tro* på det?»

«Du kan spørre professor Krengle om du ikke tror på meg,» sa Harry. «Spør ham hvorvidt Harry Potter kan kaste en korporlig skytsverge, og fortell ham at jeg sa at du skulle spørre. Han vil vite at forespørselen kom fra meg, ingen andre ville vite det.»

Ja vel, og nå skulle Draco liksom stole på *professor Krengle?* Allikevel, når man kjente Harry, så kunne jo godt dette være sant; og professor Krengle ville ikke juge av trivielle årsaker.

Den glødende slangen snudde hodet fram og tilbake, som om den søkte etter et bytte som ikke var der, og så kveilet den seg opp i en sirkel, som for å hvile.

«Jeg undres,» sa Harry bløtt, «når det var, hvilket år, hvilken generasjon, som smygardinger stoppet å forsøke å lære skytsvergeformelen. Når det var at folk begynte å tenke, at smygardinger selv startet å tenke, at det å være slu og ambisiøs var det samme som å være kald og ulykkelig. Og hvis Salazar visste at hans studenter ikke en gang gadd å møte opp for å lære skytsvergeformelen mer, jeg undres, ville han ønske at han aldri ville ha vært født? Jeg undres på hvordan alt gikk galt, når huset Smygard gikk feil vei.»

Det skinnende vesenet blinket ut; de opprørte følelsene som reiste seg i Draco gjorde det umulig å vedlikeholde fortryllelsen. Draco spant rundt mot Harry, han måtte beherske seg for å ikke løfte tryllestaven. «Hva vet *du* om huset Smygard *eller* Salazar Smygard? *Du* ble aldri valgt inn i mitt hus, hva gir deg rett til –»

Og *det* var da Draco *til slutt* innså det.

«*Du ble valgt inn i Smygard!*» sa Draco. «Du *ble* det, og etterpå så, du, på noen måte, du *knipset i fingrene* –» Draco hadde en gang spurt far om det ville være smartere å bli valgt inn i et annet hus slik at alle skulle stole på ham, og far hadde smilt og sagt at han også hadde tenkt det på Dracos alder, men det var ikke mulig å lure Valghatten …

… ikke før *Harry Potter* kom.

Hvordan hadde han kjøpt *et eneste minutt* at *Harry* var en *ravnkloing?*

«En interessant hypotese,» sa Harry jevnt. «Vet du, du er den andre personen på Galtvort som har framsatt en teori som sier omtrent dette? I det minste er du den andre som faktisk har sagt det direkte til meg –»

«Slur,» sa Draco med sikkerhet. Hans husstyrer var ingen idiot.

«Professor Krengle, *åpenbart,*» sa Harry. «Skjønt når jeg tenker over det, så spurte Slur meg om hvordan jeg klarte å holde meg ute av hans hus, og hvorvidt jeg hadde noe Valghatten ønsket. Jeg antar du kunne si at du er nummer tre. Ah, men professor Krengles teori var litt annerledes enn din. Kan jeg få ditt ord på at du ikke vil fortelle den videre?»

Draco nikket uten egentlig å tenke seg om. Hva skulle han egentlig gjort, sagt nei?

«Professor Krengle mente at Humlesnurr ikke var tilfreds med hattens valg for Gutten-som-overlevde.»

Og det øyeblikket Harry sa det, visste Draco, han *visste* at det var sant, det var bare *selvsagt* at det skulle være slik. Hvem trodde Humlesnurr at han kunne lure?

… vel, foruten samtlige andre personer på Galtvort utenom Slur og Krengle; Harry kunne til og med tro på det *selv* …

Draco snublet omtåket tilbake til pulten sin, og satte seg ned såpass hardt at det gjorde litt vondt. Ting som dette skjedde gjerne en gang i måneden når man var med Harry, og det hadde ikke skjedd hittil i januar, så det var på tide.

Hans med-smygarding, som kanskje eller kanskje ikke tenkte på seg selv som ravnkloing, lente seg tilbake i stolen han hadde brukt tidligere og tittet oppmerksomt opp på Draco.

Draco ante ikke *hva* han skulle gjøre nå, hvorvidt han skulle prøve å overtale den fortapte smygardgutten til å innse at nei, han *var* faktisk ikke en ravnkloing … eller forsøke å finne ut om Harry faktisk var på lag med Humlesnurr, skjønt det virket plutselig mindre sannsynlig … men i tilfelle, *hvorfor* hadde Harry satt opp hele den greia med ham selv og Grang …

Han burde *virkelig* ha husket at Harry var altfor merkelig for normale komplotter.

«Harry,» sa Draco, «Gjorde du med vilje meg og general Solskinn til dine fiender bare for at vi skulle ende opp med å samarbeide mot deg?»

Harry nikket uten å nøle, som om det var den mest normale tingen i verden, og ikke noe å skamme seg over.

«Hele den greia med hanskene, og få oss til å klatre opp Galtvorts vegger, det *eneste poenget* var å få meg og Grang til å bli mer vennlige mot hverandre. Og til og med før det. Du har planlagt dette hele tida. Helt siden *starten.*»

Igjen denne nikkingen.

«*HVOOOOOORFOOOOOOOOOR?*»

Harrys øyenbryn hevet seg et øyeblikk, den eneste han ga som respons på at Draco hylte så høyt i det lukkede klasserommet at det gjorde vondt i hans egne ører. HVORFOR, HVORFOR, HVORFOR gjorde Harry Potter denne typen ting …

Så sa Harry, «Slik at smygardinger blir i stand til å kaste skytsvergeformelen igjen.»

«*Det … gir … ikke … MENING!*» Draco var klar over at han mistet kontroll over stemmen sin, men han virket ikke å være i stand til å stoppe seg selv. «*Hva har det med Grang å gjøre?*»

«Mønstre,» sa Harry. Ansiktet hans var svært seriøst nå, og veldig alvorlig. «Som da en fjerdedel av barn født av futteforeldre blir trollmenn. Et enkelt mønster du ikke kan ta feil av, som du ville kjenne igjen øyeblikkelig, hvis du visste hva du så på; skjønt hvis du ikke visste det, så ville du ikke en gang innse at det var et spor. Giften som finnes i huset Smygard er noe som har vært sett før i gompeverdenen. Dette er en forutsigelse, Draco, jeg kunne ha skrevet den ned for deg før vi startet vår første skoledag, bare etter å ha hørt deg snakke på King's Cross stasjon. La meg beskrive noen virkelig patetiske typer mennesker som henger rundt på din fars politiske møter; fullblods familier som aldri ville blitt invitert til middag i Malfanghus. Noter deg at *jeg* aldri har møtt noen av dem, jeg bare forutsier hvordan det er ved å gjenkjenne mønsteret av hva som skjer med huset Smygard –»

Og så fortsatte Harry Potter med å beskrive Parkasen-familien og Røsli-familien og Wold-familien med en kjølig knivskarp nøyaktighet som Draco ikke ville ha våget å *tenke* selv, i tilfelle det var en psykomantiker i nærheten, det var *langt forbi* fornærmelse, de ville *drepe* Harry hvis de noensinne hørte …

«For å oppsummere,» sa Harry, «så har de ingen egen makt eller kraft. De har ingen egen rikdom. Hvis de ikke hadde gompefødte å hate, hvis alle gompefødte ble borte slik de sier de *ønsker*, så ville de våkne opp en morgen og oppdage at de ikke hadde *noen ting.* Men så lenge de kan si at fullblods er overlegne, så kan de føle seg overlegne selv, de kan føle seg som en del av herskerklassen. Selv om din far aldri ville drømme om å invitere dem på middag, selv om de ikke har en eneste galleon i hvelvene sine, selv om de får dårligere karakterer enn den dårligste gompefødte på Galtvort. Selv om de ikke kan kaste skytsvergeformelen mer. For dem er alt de gompefødtes feil, de har noen andre enn seg selv å legge skylden på for sine egne feil, og det gjør dem enda svakere. Det er det huset Smygard er i ferd med å bli, *patetisk,* og roten av problemet er det å hate gompefødte.»

«Salazar Smygard selv sa at gompefødte måtte kastes ut! At de svekket blodet vårt –» Dracos stemme hadde hevet seg til et rop.

«*Salazar Smygard tok feil og det er et beviselig faktum!* Du *vet* det, Draco! Og det *hatet* forgifter hele ditt hus, du kunne ikke kastet skytsvergeformelen med en slik tanke!»

«Så hvorfor kunne *Salazar Smygard* kaste skytsvergeformelen?»

Harry tørket svette fra panna. «Fordi ting har *endret* seg fra da til nå! Hør, Draco, for tre hundre år siden kunne du finne store vitenskapsmenn, like store som Salazar på deres vis, som ville ha fortalt deg at noen gomper var mindreverdige på grunn av hudfargen –»

«*Hudfargen*?» sa Draco.

«Jeg vet, hudfargen istedenfor noe viktig som blodets renhet, er det ikke tåpelig? Men så endret noe seg i verden, og *nå* vil du ikke finne en eneste vitenskapsmann av betydning som fremdeles tror at hudfarge betyr noe; bare tapere som det jeg beskrev for deg. Salazar Smygard gjorde den feilen da alle andre gjorde den, fordi han vokste opp med å tro på det, ikke fordi han *desperat lette etter noen å hate.* Det var noen få mennesker som gjorde det bedre enn alle andre rundt dem, og *de* var eksepsjonelt gode. Men de som bare godtok det alle andre tenkte var ikke *eksepsjonelt* onde. Det triste er at folk flest ikke legger merke til et moralsk spørsmål i det hele tatt med mindre noen andre påpeker det for dem; og med en gang de er så gamle som Salazar var da han møtte Gudrik, så har de mistet evnen til å forandre mening. Og det var etter *det* at Galtvort ble grunnlagt, og Galtvort begynte å sende inntaksbrev til gompefødte slik Gudrik insisterte på, og flere og flere begynte å legge merke til at gompefødte *ikke* var annerledes. Nå er det en stor politisk sak istedenfor noe som alle bare tror på uten å tenke over det. Og det *korrekte* svaret er at gompefødte *ikke* er noe svakere enn fullblods. Så *nå* er det slik at de som ender opp med å være enige i det Salazar en gang trodde på, enten er folk som vokste opp i svært lukkede fullblodsmiljøer som deg selv, *eller* folk som er så patetiske selv at de desperat leter etter noen de kan føle seg hevet over, folk som elsker å hate.»

«Det høres ikke … det høres ikke riktig ut …» sa Dracos stemme. Ørene hans lyttet, og lurte på om han ikke kunne komme på noe bedre å si.

«Gjør det ikke? Draco, du *vet* nå at det ikke er noe galt med Hermine Grang. Du hadde vansker med å slippe henne ned fra et tak, hører jeg. Selv om du visste at hun hadde drukket fjærfallingseliksir, selv om du visste at hun var trygg. Hva slags person tror du ønsker å *drepe* henne, ikke fordi hun har gjort dem noe galt, men bare fordi hun er gompefødt? Selv om hun bare, hun er bare ei ung jente som umiddelbart ville hjelpe dem med leksene, hvis de noensinne spurte henne,» Harrys stemme sviktet, «hva slags person ønsker at hun skal *dø?*»

Far –

Draco følte seg delt på midten, det virket som om han hadde problemer med stereosynet sitt, *Grang er en grums, hun burde dø* og ei jente som hang fra hånda hans oppe på taket, som å se dobbelt, se dobbelt –

«Og alle som *ikke* ønsker at Hermine Grang skal dø, de vil ikke være sammen med den typen mennesker som *vil* det! Det er alt folk tror at Smygard *er* nå, ikke smarte planer, ikke å forsøke å oppnå storhet, bare det å hate gompefødte! Jeg betalte Morag en sigd for å spørre Padma hvorfor hun ikke hadde valgt Smygard, vi vet begge at hun fikk det valget. Og Morag fortalte meg at Padma bare ga henne et *blikk* og sa at hun var ikke Petrea Parkasen. Ser du? De *beste* elevene, de som har evner tilpasset mer enn ett hus, elevene med *valg*, de sitter under Valghatten og tenker *hvor som helst, bare ikke Smygard*, og da ender folk som Padma opp i Ravnklo. Og … jeg tror Valghatten forsøker å opprettholde en balanse i utvelgelsen, slik at den fyller opp rekkene i Smygard med alle som *ikke* frastøtes av dette hatet. Så istedenfor Padma Patil får Smygard Petrea Parkasen. Hun er ikke veldig slu, og hun er ikke veldig ambisiøs, men hun er den typen person som ikke har noe imot det Smygard holder på å bli til. Og jo flere Padma-er som går til Ravnklo og jo flere Petrea-er som går til Smygard, jo mer skyter prosessen fart. *Det ødelegger huset Smygard, Draco!*»

Dette hørtes ut til å ha en fryktelig kjerne av sannhet, Padma *hadde* hørt til i Smygard … og istedenfor fikk Smygard Petrea … far samlet rundt seg mindre familier som Parkasen fordi de var nyttige støttespillere, men far hadde ikke innsett *konsekvensene* av å assosiere Smygards navn med dem …

«Jeg kan ikke –» sa Draco, men han var ikke en gang sikker på hva han ikke kunne – «Hva vil du *ha* fra meg?»

«Jeg vet ikke hvordan huset Smygard kan helbredes,» sa Harry sakte. «Men jeg vet at det er noe du og jeg vil måtte gjøre til slutt. Det tok århundrer før vitenskapen belyste hele gompeverdenen, det skjedde bare sakte, men jo sterkere vitenskapen ble, jo mer trakk den typen hat seg tilbake.» Harrys stemme var stille nå. «Jeg vet ikke nøyaktig hvorfor det fungerte på den måten, men det er slik det historisk sett hendte. Som om det er noe i vitenskapen som utstrålingen fra en skytsverge, som driver tilbake all slags mørke og galskap, ikke umiddelbart, men det ser ut til å følge overalt der vitenskap går.

Opplysningstida, det var det det ble kalt i gompeverdenen. Det har noe med å søke etter sannheten å gjøre, tror jeg … med å være i stand til å endre oppfatning fra det du vokste opp med å tro på … med å tenke *logisk*, å innse at det er ingen *grunn* til å hate noen bare fordi huden deres har en annen farge, akkurat slik som at det ikke er noen grunn til å hate Hermine Grang … eller kanskje det er noe annet ved det som selv ikke jeg forstår. Men Opplysningstida er det du og jeg tilhører nå, begge to. Det å reparere huset Smygard er bare én av tingene vi er nødt til å gjøre.»

«La meg tenke,» sa Draco, og stemmen hans kom ut mest som et kvekk, «vær så snill,» og han hvilte hodet i hendene, og tenkte.

*
*

Draco tenkte en stund, med håndflatene over øynene for å stenge verden ute; ingen lyd utenom hans og Harrys pust. All den overtalende fornuften i det Harry sa, de åpenbare kimene av sannhet det inneholdt; og mot det, den åpenbare, den perfekte og fullstendige åpenbare hypotesen om hva som *virkelig* pågikk …

Etter en tid løftet Draco til slutt hodet.

«Det høres riktig ut,» sa Draco stille.

Et stort smil brøt ut på Harrys ansikt.

«Så,» fortsatte Draco, «er dette tidspunktet der du tar meg med til Humlesnurr, for å gjøre det offisielt?»

Han sørget for å si dette med en svært dagligdags stemme.

«Ah, ja,» sa Harry. «Det var den tingen jeg hadde tenkt til å spørre deg om, faktisk –»

Dracos blod frøs i årene hans, ble stivfrosset og knuste –

«Professor Krengle sa noe til meg som fikk meg til å tenke, og, vel, uansett hvordan du besvarer dette spørsmålet, så er jeg allerede ganske dum for at jeg ikke har spurt deg mye tidligere. Alle i Griffing synes at Humlesnurr er en helgen; håsblåsingene mener at han er gal; ravnkloingene er veldig selvtilfredse med å ha kommet fram til at han bare later som om han er gal; men jeg har aldri spurt noen i Smygard. Det er meningen at jeg bør vite bedre enn å gjøre den typen feil. Men hvis selv *du* synes at det er greit å konspirere med Humlesnurr om å reparere huset Smygard, antar jeg at jeg ikke har gått glipp av noe viktig.»

…

…

…

«Du vet,» sa Draco, med en stemme som var merkelig rolig når man tok hensyn til situasjonen, «hver gang jeg lurer på om du gjør ting som dette bare for å irritere meg, så sier jeg til meg selv at det *må* være et uhell, *ingen* ville klare å gjøre denne typen ting med

vilje selv om de forsøkte helt til blod dryppet ut av ørene deres. Det er den eneste grunnen til at jeg ikke kommer til å kvele deg her og nå.»

«Huh?»

Og så kvele *seg selv*, fordi Harry *hadde* vokst opp hos gomper, og så hadde Humlesnurr smidig ledet ham vekk fra Smygard og over til Ravnklo, så det var absolutt plausibelt at Harry *ikke* visste noe, og Draco hadde aldri tenkt på å *fortelle ham.*

Eller også så hadde Harry gjettet at Draco ikke ville slå seg sammen med Humlesnurr så fort, og dette i seg selv var bare neste trinn i Humlesnurrs plan …

Men hvis Harry *virkelig* ikke visste viktige ting om Humlesnurr, så måtte det å advare ham ha høyeste prioritet.

«Ålreit,» sa Draco, etter at han hadde fått sjansen til å organisere tankene sine. «Jeg vet ikke hvor jeg skal starte, så jeg bare starter et sted.» Draco trakk pusten dypt. «Humlesnurr myrdet lillesøsteren sin, og slapp unna med det fordi broren ikke ville vitne mot ham –»

*
*

Harry lyttet med stigende bekymring og forferdelse. Han hadde vært forberedt, mente han, på å ta fullblodsversjonen av historien med en klype salt. Problemet var at selv om du la til en enorm mengde salt, så hørtes dette *fremdeles* ikke bra ut.

Humlesnurrs far hadde blitt dømt for å bruke utilgivelige forbannelser på barn, og døde i Azkaban. Det var ikke Humlesnurrs feil, men det ville finnes i offentlige arkiver. Harry kunne sjekke opp den delen, og se om noe av dette var fabrikkert av blodpurister.

Humlesnurrs mor hadde dødd på mystisk vis, kort før hans yngre søster døde etter det svartspanerne hadde vurdert som et mord. Etter sigende hadde søsteren blitt utsatt for voldelig overfall av gomper, og snakket aldri et ord etter det; noe som, påpekte Draco, hørtes merkelig likt ut som en feilet misminneformel.

Etter Harrys første avbrytelser virket det som om Draco hadde fått med seg det generelle prinsippet, og presenterte nå observasjonene først og slutningene etterpå.

«– så du trenger ikke å ta mitt ord for det,» sa Draco, «du kan *se* det, ikke sant? Alle i Smygard kan det. Humlesnurr ventet med å utkjempe sin duell med Grindelwald til nøyaktig det øyeblikket det ville se best ut for Humlesnurr, *etter* at Grindelwald hadde lagt det meste av Europa i ruiner og bygde opp et rykte som den mest forferdelige mørke trollmann i historien; og akkurat idet Grindelwald hadde mistet gullet og blodofferet han fikk fra sine gompetilhengere og var på vei nedover. Hvis Humlesnurr virkelig var den edle trollmannen han later som at han er, ville han ha slåss mot Grindelwald lenge før det. Sannsynligvis *ville* Humlesnurr at Europa skulle ende i ruiner, det var sannsynligvis en del av deres felles plan, han angrep bare Grindelwald etter at hans marionett

feilet ham. Og den store, gloriøse duellen var ikke ekte, det går bare ikke an at to trollmenn skulle være så like at de ville kunne kjempe i tjue hele timer helt til en av dem falt om av utmattelse, det var bare noe Humlesnurr ordnet for å få det til å bli mer spektakulært.» Her ble Dracos stemme mer indignert. «Og det fikk Humlesnurr utnevnt til *Overmagiarius av Heksingating!* Merlins Ubrutte Linje, korrumpert etter femten hundre år! Og *så* ble han grandilokvensibus på toppen av det, og han hadde *allerede* Galtvort han kunne bruke som sin uovervinnelige festning – rektor *og* overmagiarius *og* grandilokvensibus, ingen normal person ville prøve seg på alt det der samtidig, *hvordan er det mulig at noen ikke ser at Humlesnurr prøver å ta over verden?*»

«Pause,» sa Harry, og lukket øynene for å tenke.

Det var ikke noe verre enn det du ville høre om Vesten i Stalins Russland, og ingenting av det ville ha vært sant. Skjønt blodpuristene ville ikke slippe unna med å bare finne opp ting uten noen rot i virkelige hendelser … eller ville de? *Aftenprofeten* hadde vist en helt klar tendens til å finne på ting … men på den annen side, den gang da de gikk for langt med Wiltersen-forlovelsen, så *hadde* de blitt avslørt og de *hadde* vært flaue …

Harry åpnet øynene, og så at Draco observerte ham med et stødig, ventende blikk.

«Så da du spurte meg om det var tid for å slå seg sammen med Humlesnurr, så var det bare en test.»

Draco nikket.

«Og før det, da du sa at det hørtes riktig ut –»

«Det *høres* riktig ut,» sa Draco. «Men jeg vet ikke om jeg kan stole på deg. Har du tenkt til å klage på min *testing* også, herr Potter? Kommer til å si at jeg *narret* deg? At jeg *førte deg på villspor?*»

Harry visste at han skulle vise god sportsånd og smile, men det klarte han virkelig ikke, det var altfor skuffende.

«Du har rett, det er rettferdig, jeg kan ikke klage,» sa Harry istedenfor. «Så hva med Han-hvis-navn-må-være-unevnt? Ikke så fæl som de sier at han er?»

Draco fikk et bittert drag over ansiktet. «Så du tror at alt handler om å få fars side til å se bra ut, og Humlesnurrs side til å se dårlig ut, og at jeg tror på alt selv bare fordi far fortalte meg det.»

«Det er en mulighet jeg vurderer,» sa Harry jevnt.

Dracos stemme var lav og intens. «De *visste.* Min far visste det, hans venner visste det. De *visste* at Mørkets herre var ond. *Men han var den eneste sjansen noen hadde mot Humlesnurr!* Den eneste trollmannen noe sted som var mektig nok til å kjempe mot ham! Noen av de andre dødseterne var også virkelig onde, som Bellatrix DeMons – far er ikke slik – men far og hans venner *måtte* gjøre det, Harry, de *måtte*, Humlesnurr tok over alt, Mørkets herre var det eneste håpet noen hadde igjen!»

Draco stirret hardt på Harry. Harry møtte blikket, og forsøkte å tenke. Ingen tenkte noensinne på seg selv som skurken i sin egen historie – kanskje fyrst Voldemort gjorde det, kanskje Bellatrix, men det gjorde definitivt ikke Draco. At dødseterne var bad guys var åpenbart. Spørsmålet var om de var *hovedskurkene*, hvorvidt det var *en* banditt i historien, eller *to* …

«Du er ikke overbevist,» sa Draco. Han så litt bekymret ut, og litt sint. Hvilket ikke overrasket Harry. Han var temmelig sikker på at Draco selv trodde på alt dette.

«*Burde* jeg være overbevist?» sa Harry. Han så ikke vekk. «Bare fordi du tror på det? Er du en tilstrekkelig sterk rasjonalist nå til at din tro utgjør sterke beviser for meg, fordi du sannsynligvis ikke ville trodd på det hvis det ikke var sant? Da jeg først møtte deg, så var du ikke så sterk. Alt du har fortalt meg, har du tenkt rundt det på nytt etter at du våknet som vitenskapsmann, eller er det bare noe du vokste opp med å tro på? Kan du se meg inn i øynene og sverge på adelsslekta Malfangs ære at hvis det finnes en usannhet begravet i det du sa, en liten ting som ble lagt til bare for å få Humlesnurr til å se litt verre ut, så ville du ha lagt merke til det?»

Draco startet å åpne munnen, og Harry sa, «Ikke. Ikke gi æren til adelsslekta Malfang flekker. Du er *ikke* så sterk ennå, og det burde du vite. Hør her, Draco, jeg har også startet å legge merke til noen ting som bekymrer meg. Men det er ingenting *definitivt*, ingenting *sikkert*, alt er bare deduksjoner og hypoteser og upålitelige vitner … Og det er ikke noe som er sikkert i din historie heller. Humlesnurr kan ha hatt sine gode grunner til å ikke slåss mot Grindelwald langt tidligere – skjønt det *ville* måtte være en temmelig god unnskyldning, spesielt når man tenker på hva som hendte på gompesiden … men allikevel. Er det en eneste åpenbart ond ting som Humlesnurr *helt sikkert* har gjort, slik at jeg slipper å lure?»

Dracos pust var rå, brutal. «Ålreit,» sa Draco ustødig, «jeg skal fortelle deg hva Humlesnurr gjorde.» Fra Dracos kutte kom en tryllestav, og Draco sa *Stillus*, og *Stillus* en gang til, men han klarte ikke uttalen andre gang heller, og til sist tok Harry fram sin egen tryllestav og gjorde det.

«En gang,» sa Draco hest, «en gang i tida var det, det var ei jente, og hun het Narsissa, og hun var den vakreste, den smarteste, den slueste jenta som noen gang var valgt inn i Smygard; og min far elsket henne, og de giftet seg, og hun var ingen dødseter, hun var ingen kriger, *alt hun noensinne gjorde var å elske far* –» Draco stoppet der, fordi han gråt.

Harry følte seg syk. Draco hadde aldri snakket om sin *mor*, ikke nevnt henne en eneste gang, han burde ha lagt merke til det tidligere. «Hun … kom i veien for en forbannelse?»

Dracos stemme kom som et skrik. «*Humlesnurr brant henne til døde i hennes eget soverom!*»

I et klasserom fylt med bløtt sølvlys sitter en gutt og stirrer på en annen gutt, som frenetisk tørker øynene sine med kuttekragen.

Det var vanskelig for Harry å beholde balansen, og fortsette å la være å dømme, det var for emosjonelt, det var noe som enten ønsket å starte en tåreflom fra sine egne øyne i sympati med Draco, eller *vite* at det ikke var sant …

Humlesnurr brant henne til døde i hennes eget soverom!

Det …

… hørtes ikke ut som Humlesnurrs stil …

… men det var grenser for hvor mange ganger du kunne tenke den tanken før du begynte å lure på hvor mye du kunne stole på det stil-konseptet.

«Det, det må ha gjort forferdelig vondt,» sa Draco med ristende stemme, «Far snakker aldri om det i det hele tatt, du nevner aldri den hendelsen så han hører det, men herr McKnife fortalte meg det, det var brennmerker over hele soverommet, fra da mor må ha kjempet mens Humlesnurr *brant henne levende.* Det er gjelden Humlesnurr skylder adelsslekta Malfang og *vi krever hans liv i gjengjeld!*»

«Draco,» sa Harry, og lot all hesheten slippe til i stemmen, det ville være *feil* å høres rolig ut, «jeg beklager, jeg er så lei meg for å ha spurt, men jeg *må* vite det, *hvordan* vet du at det var Humle –»

«Humlesnurr *sa* at han gjorde det, han fortalte far at det var en *advarsel* Og far kunne ikke vitne under verifiserum fordi han var en psykomantiker, han kunne ikke en gang få stilt Humlesnurr for retten; fars egne allierte trodde ikke på ham etter at Humlesnurr avkreftet alt offentlig, men vi vet, dødseterne vet, far ville ikke hatt noen grunn til å juge om dette, far ønsker at vi tar hevn på *riktig person*, forstår du ikke det, Harry?» Dracos stemme var vill.

Med mindre Lucifus gjorde det selv, naturligvis, og fant det mer passende å legge skylden på Humlesnurr.

Enskjønt … det virket ikke som *Lucifus'* stil igjen. Og hvis han *hadde* myrdet Narsissa, så ville det ha vært smartere å legge skylden på et enklere offer istedenfor å miste politisk kapital og troverdighet ved å gå etter Humlesnurr …

Etter hvert stoppet Draco å gråte, og så på Harry. «*Vel?*» sa Draco, og hørtes ut som om han ønsket å spytte ut ordene. «Er det *ondt* nok for deg, herr Potter?»

Harry så ned på armene sine som hvilte mot stolryggen. Han klarte ikke å møte Dracos blikk mer, smerten i dem var for rå. «Jeg forventet ikke å høre noe slikt,» sa Harry bløtt. «Jeg vet ikke hva jeg skal tro mer.»

«Du *vet ikke?*» Dracos stemme hevet seg til et skrik, og han reiste seg brått –

«Jeg kan huske at Mørkets herre drepte begge foreldrene mine,» sa Harry. «Da jeg møtte den desperanten for første gang, så var det det jeg husket, mitt verste minne. Selv om det var så lenge siden. Jeg hørte foreldrene mine dø. Min mor tryglet Mørkets herre om å ikke drepe meg, *ikke Harry, vær så snill, ta meg, drep meg istedenfor!* Det var det hun

sa. Og så gjorde Mørkets herre narr av henne, og lo. Og så, husker jeg, det blendende blinket av grønt lys –»

Harry tittet opp på Draco.

«Så vi kunne slåss,» sa Harry, «vi kunne bare fortsette å utkjempe den samme kampen. Du kunne fortalt meg at det var riktig at min mor døde, fordi hun var kona til Jakob, som drepte en dødseter. Men feil at *din* mor døde, fordi *hun* var uskyldig. Og jeg kunne fortalt deg at det var riktig at din mor døde, fordi Humlesnurr må ha hatt en *grunn* som gjorde det *greit* å brenne henne levende i hennes eget soverom, men feil at *min* mor døde. Men vet du, Draco, uansett, ville det ikke vært helt tydelig at begge to hadde vært forutinntatt? Fordi den regelen som sier at det er feil å drepe uskyldige, den regelen kan ikke skrus på for min mor og skrus av for din mor, og den kan ikke skrus på for din mor og av for min. Hvis du forteller meg at Lilly var en fiende av dødseterne og at det er rett å drepe dine fiender, så vil den samme regelen si at Humlesnurr hadde rett til å drepe Narsissa, siden hun var *hans* fiende.» Harrys stemme ble hes. «Så hvis vi to skal være enige om noe som helst, så kommer det til å være at *ingen* av dødsfallene var riktige, og at *ingens* mødre burde dø mer.»

Raseriet som kokte inne i Draco var så stort at han bare så vidt kunne la være å storme ut av rommet; alt som stoppet ham var at han gjenkjente et kritisk øyeblikk; og en liten gjenværende rest av vennskap, et lite blaff av sympati, fordi han hadde glemt, han hadde *glemt*, at Harrys mor *og* far hadde møtt døden fra Den mørke herrens hender.

Stillheten varte.

«Du kan si noe,» sa Harry, «Draco, snakk til meg, jeg blir ikke sint – tenker du, jeg vet ikke, at det at Narsissa døde var mye verre enn at Lilly døde? At det er helt feil at jeg skal så mye som sammenlikne?»

«Jeg antar at jeg også var dum,» sa Draco. «Hele denne tida, hele denne tida har jeg glemt at du må hate dødseterne for drapet på dine foreldre, hate dødsetere slik jeg hater Humlesnurr.» Og Harry hadde aldri sagt noe, aldri reagert da Draco snakket om dødseterne, holdt det *skjult* – Draco var en tosk.

«Nei,» sa Harry. «Det er ikke – det er ikke slik, Draco, jeg, jeg vet ikke en gang hvordan jeg skal kunne forklare det for deg, bortsett fra å si at en tanke som det, ville ikke,» Harrys stemme var halvkvalt, «man kunne ikke klare å bruke det, for å framkalle en skytsverge …»

Draco følte et plutselig stikk i hjertet; uønsket, men han følte det. «Later du som om du bare skal *glemme* det som hendte med dine foreldre? Sier du at jeg bare skal *glemme* det som hendte med mor?»

«Så du mener at du og jeg *må* være fiender?» Nå ble Harrys stemme tilsvarende vill. «Hva har *vi* noensinne gjort mot *hverandre* som betyr at vi må være fiender? Jeg nekter å bli fanget på den måten! Rettferdighet kan ikke bety at *begge* vi to må angripe *hverandre*, det gir ingen mening!» Harry stoppet, trakk pusten dypt, kjørte fingrene gjennom kråkereiret som var håret hans – fingrene kom ut svette, kunne Draco se. «Draco, hør her, vi kan ikke forvente at vi blir enige om alt med en gang, du og jeg. Så jeg vil ikke be deg om å si at Mørkets herre gjorde en feil ved å drepe min mor, bare si at det var … *trist.* Vi skal ikke snakke om det var *nødvendig* eller ikke, hvorvidt det var *rettferdig.* Jeg vil bare be deg om å si at det var trist at det skjedde, at også min mors liv var verdifullt, bare si det for nå. Og jeg vil si at det var trist at Narsissa døde, fordi hennes liv også hadde verdi. Vi kan ikke forvente å bli enige om alt, men hvis vi starter med å si at hvert liv er dyrebart, at det er trist når *noen som helst* dør, så vet jeg at vi blir enige til slutt. Det er det jeg vil at du skal si. Ikke hvem som hadde rett. Ikke hvem som tok feil. Bare at det var trist da din mor døde, og det var trist da min mor døde, og det ville være trist om Hermine Grang døde; hvert liv er dyrebart, kan vi være enige om det og vente med resten, er det nok hvis vi bare kan være enige om det? Kan vi det, Draco? Det virker … mer som en tanke som noen kunne bruke for å kaste skytsvergeformelen.»

Det var tårer i Harrys øyne.

Og Draco begynte å bli sint igjen. «Humlesnurr *drepte* mor, det er ikke nok å bare si at det er *trist!* Jeg forstår ikke hva du tror at *du* må gjøre, men Malfangene *må* ta hevn!» Å ikke hevne drap på familien var *forbi* svakhet, forbi vanære, du kunne like gjerne ikke *eksistere.*

«Jeg argumenterer ikke mot det,» sa Harry stille. «Men vil du si at Lilly Potters død var trist? Bare si den ene tingen?»

«Det …» Draco hadde vansker med å finne ord igjen. «Jeg vet, jeg skjønner hvordan du føler, men ser du ikke, Harry, selv om jeg bare sier at Lilly Potters død var *trist,* så er det *allerede* noe som går mot dødseterne!»

«Draco, du er *nødt* til å klare å si at dødseterne gjorde noen ting galt! Du *må*, ellers kan du ikke utvikle deg som vitenskapsmann, det vil være en veisperring foran deg, en autoritet du ikke kan motsi. Ikke all forandring er en forbedring, men hver forbedring er en endring, du kan ikke gjøre noe *bedre* med mindre du kan klare å gjøre det *annerledes; du er nødt til å la deg selv gjøre det bedre enn andre mennesker!* Selv din far, Draco, selv ham. Du er nødt til å kunne peke på noe din far gjorde og si at det var et feilgrep, fordi han ikke var *perfekt*, og hvis du ikke kan si det, så vil du ikke klare å gjøre det bedre.»

Far hadde advart ham, hver kveld før han gikk og la seg, en hel måned før han startet på Galtvort, at han ville komme til å møte mennesker med dette målet.

«Du prøver å skille meg fra far.»

«Jeg prøver å skille *en del av deg* fra faren din,» sa Harry. «Forsøker å la deg fikse noen ting som din far ikke gjorde rett. Prøver å få deg til å gjøre det *bedre*. Men ikke … jeg

prøver ikke å bryte skytsvergen din.» Harrys stemme ble bløtere. «Jeg ville ikke ønske å bryte noe så lyst og klart som det. Hvem vet, det å reparere huset Smygard vil kanskje også trenge *det* …»

Det gjorde inntrykk på Draco, det var greia; uansett alt annet så gjorde det inntrykk på ham, du måtte være virkelig forsiktig når du var i nærheten av Harry fordi argumentene hans hørtes så overbevisende ut *selv når han tok feil.* «Og det du *ikke* innrømmer er at Humlesnurr fortalte deg at du kunne hevne dine foreldre ved å ta lord Malfangs sønn vekk fra ham –»

«*Nei.* Nei. Den delen er bare helt feil.» Harry pustet dypt. «Jeg visste ikke hvem Humlesnurr var, eller hvem Mørkets herre var, eller hvem dødseterne var, eller hvordan mine foreldre døde, fram til tre dager før jeg startet på Galtvort. Den dagen du og jeg først møttes i klesbutikken, det var den dagen jeg fant det ut. Og Humlesnurr *liker* ikke en gang gompevitenskap, eller han sier at han ikke gjør det, jeg fikk en sjanse til å diskutere det med ham en gang. Tanken om å hevne meg på dødseterne har *aldri* slått meg, ikke *en eneste gang* fram til nå. Jeg visste ikke hvem Malfangene var før jeg møtte deg i klesbutikken, og da *likte* jeg deg.»

Lang stillhet.

«Jeg skulle ønske at jeg kunne stole på deg,» sa Draco. Stemmen hans skalv. «Hvis jeg bare *visste* at du fortalte sannheten, ville alt bli så mye enklere –»

Og så ramlet ideen plutselig ned i Dracos hode.

Måten han kunne finne ut hvorvidt Harry virkelig mente alt han hadde sagt, om ønsket om å reparere huset Smygard, om å være trist for at mor døde.

Det ville være ulovlig, og siden han måtte gjøre det uten fars hjelp, så ville det være *farlig*, han kunne ikke engang stole på at Harry Potter ville *hjelpe til*, men …

«Ålreit,» sa Draco. «Jeg har tenkt ut et avgjørende eksperiment.»

«Hva er det?»

«Jeg ønsker å gi deg en dråpe verifiserum,» sa Draco. «Bare en enkelt dråpe, slik at du ikke kan juge, men ikke nok til å *tvinge* deg til å si ting. Jeg vet ikke hvordan jeg skal få tak i det, men jeg skal forsikre meg om at det er trygt –»

«Hm,» sa Harry. Han hadde et hjelpeløst uttrykk på ansiktet. «Draco, eh –»

«Ikke si det,» sa Draco. Stemmen var fast og rolig. «Hvis du sier nei, så er resultatet av eksperimentet allerede klart.»

«Draco, jeg er en psykoblokker –»

«SLANGENS OLDEMORS HUGGTANN, NÅ JUGER DU SÅ DET RENNER –»

«Jeg ble trent av herr Dyrkorn. Professor Krengle satte det opp. Hør, Draco, det er greit for meg å ta en dråpe verifiserum hvis du får tak i det, jeg bare *informerer* deg om at jeg er en psykoblokker. Ikke en perfekt psykoblokker, men herr Dyrkorn sa at jeg klarte å sette opp en fullstendig blokkering, og jeg kunne sannsynligvis slå verifiserum.»

«*Du er bare i ditt første år på Galtvort! Det er galskap!*»

«Kjenner du en psykomantiker du stoler på? Jeg kan gladelig demonstrere – hør, Draco, jeg er lei meg, men vil ikke det faktum at jeg fortalte deg det telle for noe? Jeg *kunne* jo bare ha latt deg kjøre eksperimentet, vet du.»

«HVORFOR? Hvorfor er du alltid sånn, Harry? Hvorfor må du alltid rote til alt selv når det er UMULIG? Og slutt å smile, dette er ikke morsomt!»

«Jeg beklager, unnskyld, jeg *vet* at det ikke er morsomt, jeg –»

Det tok sin tid før Draco klarte å gjenvinne selvbeherskelsen.

Men Harry hadde rett. Harry *kunne* bare ha latt Draco gi ham verifiserum. *Hvis* han virkelig var en psykoblokker … Draco visste ikke hvem han kunne spørre om å forsøke psykomantikk, men kan kunne i det minste spørre professor Krengle om det var sant … kunne Draco stole på *professor Krengle?* Kanskje professor Krengle bare ville si alt Harry ba ham om å si.

Så husket Draco den andre tingen Harry hadde bedt ham om å spørre professor Krengle om, og tenkte ut en annerledes test.

«Du *vet*,» sa Draco. «Du *vet* hva det koster meg, hvis jeg går med på at giften i huset Smygard er hatet mot gompefødte, og å si at Lilly Potters død var trist. Og det er *en del av planen din,* ikke fortell meg at det ikke er det.»

Harry sa ikke noe, hvilket han gjorde lurt i.

«Det er noe jeg ønsker fra deg til gjengjeld,» sa Draco. «Og før det, en eksperimentell test jeg ønsker å prøve –»

*
*

Draco dyttet opp døra som førte til det stedet portrettene hadde fortalt dem om, og denne gangen var det riktig dør. Foran dem var det en liten tom steinplass med nattehimmelen i bakgrunnen. Ikke et tak, slik det han hadde sluppet Harry ned fra, men en liten, ordentlig takterrasse, høyt over bakken. Med ordentlig rekkverk, kunstferdige mønstre av stein som rant sømløst ned i steingulvet … hvordan så mye *kunst* hadde blitt puttet inn i skapelsen av Galtvort var noe som fremdeles fylte Draco med ærefrykt hver gang han tenkte på det. Det må ha vært en måte å gjøre hele greia på samtidig, ingen kunne ha laget så mange detaljer bitvis, slottet *endret seg* og hver ny bit som kom til var på samme måte. Det var så langt vekk fra trolldomskunsten i disse bleknende dager at ingen ville ha trodd på det hvis de ikke hadde sett beviset i form av selve Galtvort.

Skyfri og kald, vinterens nattehimmel; det ble mørkt lenge før elevenes portforbud i disse siste januardager.

Stjernene skinte sterkt og vakkert i den klare lufta.

Harry hadde sagt at det å være under stjernene ville hjelpe ham.

Draco berørte brystet med tryllestaven sin, gled fingrene i innøvde bevegelser, og sa «*Thermos.*» En varme spredte seg gjennom ham, den strålte ut fra hjertet; vinden fortsatte å blåse i ansiktet hans, men han var ikke lenger kald.

«*Thermos,*» sa Harrys stemme bak ham.

De gikk sammen mot rekkverket, for å se ned på bakken langt under dem. Draco forsøkte å finne ut om de var i et av tårnene som kunne sees fra utsiden, og kom fram til at akkurat nå klarte han ikke helt å se for seg hvordan Galtvort så ut fra utsiden. Men bakken under dem var alltid den samme; han kunne se Den forbudte skogen som en vag silhuett, og måneskinn som glitret fra Galtvorts innsjø.

«Vet du,» sa Harrys stemme stille fra ved siden av ham der armen hans lente seg på rekkverket ved siden av Dracos, «en av de tingene som gomper gjør helt feil, er at de ikke skrur av alle lysene sine når det blir natt. Ikke en gang for en time hver måned, ikke en gang i femten minutter en gang i året. Fotonene sprer seg i atmosfæren og vasker bort alt utenom de klareste stjernene, og nattehimmelen ser ikke lik ut i det hele tatt, ikke med mindre du reiser langt vekk fra alle byer. Når du først har sett himmelen over Galtvort, så er det vanskelig å tenke seg å leve i en gompeby, der du ikke ville være i stand til å se stjernene. Du ville definitivt ikke ønske å bruke hele livet i gompebyer når du en gang har sett nattehimmelen over Galtvort.»

Draco kastet et blikk bort på Harry, og så at Harry strakk nakken for å stirre opp dit Melkeveien buet seg gjennom mørket.

«Selvsagt,» fortsatte Harry, og stemmen var fremdeles stille, «så kan du ikke noensinne se stjernene skikkelig fra *jorda*, heller; lufta kommer alltid i veien. Du må se fra et annet sted, hvis du vil se den virkelige greia, at stjernene brenner sterkt og lyst, som deres sanne selv. Har du noensinne ønsket at du bare kunne kaste deg selv opp til nattehimmelen, Draco, og reise ut for å ta en titt på hva det er å se rundt andre soler enn vår? Hvis det ikke var noen begrensninger i magiens kraft, er det en av de tingene du ville gjøre, hvis du kunne gjøre alt?»

Stillhet; og så innså Draco at det var meningen at han skulle svare. «Det har jeg ikke tenkt på før,» sa Draco. Uten at det lå noe bevisst valg, var stemmen hans like myk og lav som Harrys. «Tror du virkelig at noen kommer til å bli i stand til å gjøre det?»

«Jeg tror ikke at det kommer til å bli noe særlig enkelt,» sa Harry. «Men jeg vet at jeg selv ikke akter å tilbringe hele livet mitt på jorda.»

Det ville ha vært noe å le av, hvis Draco ikke hadde visst at noen gomper allerede hadde reist ut, selv helt uten å bruke magi.

«For å bestå testen din,» sa Harry, «så er jeg nødt til å si hva det betyr for *meg*, den tanken, hele greia, ikke den kortere versjonen jeg forsøkte å forklare deg tidligere. Men du skulle være i stand til å se at det er samme ide, bare mer generell. Så *min* versjon av tanken, Draco, er at når vi reiser ut blant stjernene, så kan det være at vi finner andre mennesker der. Og hvis vi gjør det, så vil de definitivt ikke se ut slik vi gjør. Det kan være

ting der ute som er vokst ut av krystaller, eller store pulserende klumper … eller kanskje de er laget av magi, når jeg først tenker over det. Så med alt dette merkelige, hvordan kan du gjenkjenne en *person?* Ikke ved formen, ikke ved hvor mange armer eller bein det har. Ikke av hva slags substans det er laget av, om det er kjøtt eller krystall eller stoff jeg ikke kan forestille meg. Du måtte identifisere dem som mennesker ut fra *sinnet* deres. Og selv sinnene deres ville ikke fungere nøyaktig slik våre gjør. Men alt som lever og tenker og kjenner seg selv og ikke ønsker å dø, det er trist, Draco, det er trist hvis den personen må dø, fordi den ikke ønsker det. Sammenliknet med hva som kunne finnes der ute, så er alle mennesker som noensinne har levd, vi er alle som brødre og søstre, du kunne knapt sett forskjell på oss. De der ute som møter *oss*, de ville ikke briter og svensker, nordmenn og franskmenn, de ville ikke være i stand til å se forskjellen, de ville bare se et menneskelig vesen. Mennesker som kan elske, og hate, og le, og gråte; og for *dem*, de der ute, så ville det gjøre oss alle så like som sandkorn på en strand. *De* ville dog være annerledes. *Virkelig* annerledes. Men det ville ikke hindre oss, og det ville ikke hindre dem, hvis begge ønsket å være venn med den andre.»

Så løftet Harry tryllestaven, og Draco snudde seg og så vekk, som han hadde lovet; så ned på steingulvet og mot steinveggen der døra var. For Draco hadde lovet å ikke se, og å ikke fortelle noen om det Harry hadde sagt, eller noe i det hele tatt av det som skjedde her denne natta, skjønt han visste ikke hvorfor det måtte være hemmelig.

«Jeg har en drøm,» sa Harrys stemme, «at en dag så vil tenkende vesener dømmes ut fra mønsteret i deres tanker, og ikke etter deres farge eller form eller hvilket stoff de er laget av, eller hvem deres foreldre var. Fordi hvis vi en gang kan komme overens med krystallting, hvor idiotisk ville det ikke være å ikke komme overens med gompefødte, som er formet som oss, som tenker som oss, så like som oss som sandkorn på en strand? Krystalltingene ville ikke engang være i stand til å se forskjellen. Hvor umulig er det ikke å forestille seg at hatet som forgifter huset Smygard skulle være verdt å ta med seg ut til stjernene? Hvert liv er verdifullt, alt som tenker og kjenner seg selv og ikke ønsker å dø. Lilly Potters liv var verdifullt, og Narsissa Malfangs liv var verdifullt, selv om det er for sent for dem nå, det var trist da de døde. Men det er andre som fremdeles er i live og er verdt å kjempe for. Ditt liv, og mitt liv, og Hermine Grangs liv, alt livet på jorda, og alt livet utenfor, å bli forsvart og beskyttet, *FORVENTO VERGUM!*»

Og så var det lys.

Alt ble til sølv i det lyset, steingulvet, steinveggen, døra, rekkverket, så blendende bare i refleksjonen av lyset at du knapt kunne se dem, selv lufta så ut til å skinne, og lyset ble sterkere, og sterkere, og sterkere –

Da lyset tok slutt var det som et sjokk, Dracos hånd gikk automatisk til kutten sin for å hente et lommetørkle, og det var først da han innså at han gråt.

«Der er testresultatet ditt,» sa Harrys stemme stille. «Jeg mente virkelig den tanken.»

Draco snudde seg sakte mot Harry, som nå hadde senket tryllestaven.

«Det, det må være et triks, ikke sant?» sa Draco. Han klarte ikke flere av disse sjokkene. «Skytsvergen din – kan ikke *virkelig* skinne så sterkt –» Og allikevel *hadde* det vært lyset fra en skytsverge, med en gang du visste hva du så på kunne du ikke ta feil av det og noe annet.

«Det var den *sanne* formen til skytsvergeformelen,» sa Harry. «Noe som lar deg putte hele styrken din inn i skytsvergen, uten noe hinder fra inne i deg selv. Og før du spør, jeg lærte det ikke fra Humlesnurr. Han kjenner ikke hemmeligheten, og kunne ikke kaste den sanne formen hvis han gjorde det. Jeg løste den gåten selv. Og jeg visste, med en gang jeg forsto, at denne formelen må det ikke snakkes om. For din skyld tok jeg del i testen din; men du må ikke snakke om det, Draco.»

Draco visste ikke lenger, han visste ikke hvor den sanne styrken lå, eller tingenes rett. Dobbeltsyn, dobbeltsyn. Draco ønsket å kalle Harrys idealer svakhet, Håsblås-dumheter, den typen løgn som herskere framfører for å tilfredsstille befolkningen og at Harry hadde vært dum nok til å tro på selv, idioti tatt alvorlig og opphøyd til sinnssyke høyder, projisert ut på selve stjernene –

Noe vakkert og skjult, mystisk og klart –

«Vil jeg,» hvisket Draco, «bli i stand til å kaste en skytsverge som det, en dag?»

«Hvis du alltid fortsetter å søke etter sannheten,» sa Harry, «og hvis du ikke avviser de varme tankene når du finner dem, så er jeg sikker på at du vil det. Jeg tror at en person kunne komme hvor som helst hvis de bare fortsetter lenge nok, selv til stjernene.»

Draco tørket øynene med lommetørkleet igjen.

«Vi burde gå inn igjen,» sa Draco med ustødig stemme, «noen kunne ha sett det, alt det lyset –»

Harry nikket, og beveget seg mot og gjennom døra; og Draco tittet opp på nattehimmelen en siste gang før han fulgte etter.

Hvem *var* Gutten-som-overlevde, som allerede var en psykoblokker, og som kunne kaste skytsvergen i sin sanne form, og gjøre andre merkelige ting? Hva var Harrys skytsverge, hvorfor måtte den ikke bli sett?

Draco stilte ikke noen av disse spørsmålene, fordi Harry kanskje ville ha *svart*, og Draco kunne ikke takle flere sjokk i dag. Han *kunne* bare ikke. Et sjokk til og hodet hans kom til å falle rett av skuldrene og gå sprett, sprett, sprett nedover Galtvorts korridorer.

*
*

De dukket inn i en liten alkove, istedenfor å gå hele veien tilbake til klasserommet, på Dracos forespørsel; han følte seg for nervøs til å vente lenger.

Draco satte opp en *Stillus*-barriere, og så deretter stille og spørrende på Harry.

«Jeg har tenkt på det,» sa Harry. «Jeg skal gjøre det, men det er fem betingelser –»

«*Fem?*»

«Ja, fem. Hør, Draco, et løfte som dette bare *ber* om å gå fryktelig galt, du *vet* at det ville gått galt hvis dette var et skuespill –»

«Vel, det er ikke det!» sa Draco. «Humlesnurr drepte mor. Han er ond. Det er en av de tingene du snakker om som *ikke* trenger å være komplisert.»

«Draco,» sa Harry med forsiktig stemme, «alt jeg *vet* er at *du* sier at *Lucifus* sier at *Humlesnurr* sier at han drepte Narsissa. For å tro på det uten spørsmål er jeg nødt til å stole på deg *og* Lucifus *og* Humlesnurr. Så, slik jeg begynte med å si, det er betingelser. Den første er at *du* når som helst kan løslate meg fra løftet, hvis det ikke lenger virker som om det er en god ide. Det må være en overlagt og villet handling fra din side, selvsagt, ikke noe lureri med ord eller noe.»

«Okei,» sa Draco. Det hørtes trygt nok ut.

«Betingelse nummer to er at jeg avgir et løfte om å ta til fiende den som faktisk drepte Narsissa, bestemt ut fra det ærlige beste av mine evner som rasjonalist. Om det nå er Humlesnurr eller noen annen. Og du har mitt ord på at jeg vil bruke mine beste evner som rasjonalist for å avsi en ærlig dom, betraktet som et enkelt faktum. Enig?»

«Jeg liker det ikke,» sa Draco. Det gjorde han ikke; hele poenget var å forsikre seg om at Harry ikke havnet på Humlesnurrs lag. Allikevel, hvis Harry *var* ærlig, så ville han finne sannheten om Humlesnurr raskt nok; og var han ikke ærlig, så hadde han allerede brutt løftet sitt … «Men jeg går med på det.»

«Betingelse tre er at Narsissa faktisk har blitt *brent levende.* Hvis den delen av historien viser seg å være litt overdrevet bare for å få det til å høres verre ut, så er det opp til meg å velge om jeg fortsatt vil holde løftet. Også gode mennesker må av og til drepe. Men de vil aldri torturere mennesker til døde. Det er fordi Narsissa ble *brent levende* at jeg vet at den som gjorde det var ond.»

Draco klarte så vidt å beholde fatningen.

«Betingelse fire er at hvis Narsissa selv ble skitten på hendene, og, la oss si, brukte *Martyrio* på noens barn til det ble sinnssykt, og den personen brant Narsissa som hevn, så kan det hende at avtalen ikke lenger gjelder. Fordi det ville fremdeles være feil av dem å brenne henne, de skulle allikevel ha drept henne uten smerte; men det var ikke *ondt* på samme måte som om hun bare var Lucifus' kjærlighet som aldri hadde drept noen selv, slik du sa. Betingelse fem er at hvis den som drepte Narsissa ble lurt til å gjøre det, så er min fiende den som lurte vedkommende, og ikke den som ble lurt.»

«Alt dette høres *virkelig* ut som om du planlegger å snike deg ut av det –»

«Draco, jeg vil ikke peke ut en god person som fiende, ikke for deg eller for noen andre. Jeg må virkelig tro på at de har gjort noe galt. Men jeg har tenkt på det, og for meg virker det som at hvis Narsissa ikke hadde gjort noe galt selv, bare forelsket seg i Lucifus og valgte å bli hans hustru, så ville den som brente henne levende i hennes eget soverom sannsynligvis ikke være en god person. Jeg sverger å ta som min fiende den som

fikk dette til å skje, uansett om det er Humlesnurr eller noen andre, med mindre du frivillig løslater meg fra dette løftet. Forhåpentligvis vil ikke *det* gå galt på samme måte som det ville gjort hvis dette var et skuespill.»

«Jeg er ikke akkurat fornøyd,» sa Draco. «Men greit. Du sverger å ta min mors morder som din fiende, og jeg –»

Harry ventet, med et tålmodig uttrykk i ansiktet, mens Draco forsøkte å få stemmen til å fungere igjen.

«Jeg vil hjelpe deg med å fikse problemet med at huset Smygard hater gompefødte,» fullførte Draco hviskende. «Og jeg vil si at det var trist at Lilly Potter døde.»

«Slik blir det,» sa Harry.

Og det var fullendt.

Bruddet, visste Draco, hadde nettopp utvidet seg litt til. Nei, ikke litt, *mye.* Det var en følelse av å gli vekk, av å ha gått seg vill, lenger og lenger vekk fra kysten, lenger og lenger vekk hjemmefra …

«Unnskyld meg,» sa Draco. Han snudde seg vekk fra Harry, og forsøkte å roe seg selv ned; han måtte gjøre denne testen, og han ønsket ikke at den skulle feile fordi han var nervøs eller skammet seg.

Draco hevet tryllestaven til startposisjonen for skytsvergeformelen.

Han husket han falt fra sopelimen, smerten, frykten, forestilte seg at den kom fra en høy figur i en kappe, som så ut som en død ting forlatt i vannet.

Og så lukket Draco øynene, for å være bedre i stand til å huske far som holdt hans små, kalde hender i sin egen varme styrke.

Ikke vær redd, min sønn, jeg er her …

Tryllestaven svingte opp i et bredt sveip, for å drive bort frykten, og Draco var overrasket over styrken; og i det øyeblikket husket han at far ikke var tapt, aldri ville bli tapt, ville alltid være der og sterk i sin egen person, uansett hva som skjedde med Draco, og stemmen hans ropte, «*Forvento Vergum!*»

Draco åpnet øynene.

En skinnende slange så tilbake på ham, ikke mindre lysende klar enn før.

Bak seg hørte han *Harry* puste ut, som i lettelse.

Draco stirret inn i det hvite lyset. Det kunne virke som at han ikke var helt fortapt, når alt kom til alt.

«Det minner meg på,» sa Harry etter en stund. «Kan vi teste min hypotese om hvordan skytsvergen kan brukes til å sende meldinger?»

«Kommer det til å overraske meg?» sa Draco. «Jeg vil ikke ha flere overraskelser i dag.»

Harry hadde hevdet at ideen ikke var merkelig i det hele tatt, og han kunne ikke se hvordan dette på noen måte kunne sjokkere Draco, hvilket gjorde Draco enda mer nervøs, av en eller annen grunn; men Draco skjønte hvor viktig det var å ha en måte å sende meldinger på ved nødsfall.

Trikset – etter Harrys hypotese – var å ønske å spre de gode nyhetene, ønske at mottakeren fikk vite sannheten i hvilken lykkelig tanke du nå enn hadde brukt for å kaste skytsvergeformelen. Bare at istedenfor å fortelle mottakeren det med ord, ville skytsvergen selv være meldingen. Ved å ønske at de kunne se det, ville skytsvergen gå til dem.

«Fortell Harry,» sa Draco til den lysende slangen, skjønt Harry sto bare noen skritt unna på den andre siden av rommet, «om, øh, å passe seg for den grønne apen,» hvilket var et tegn fra et skuespill Draco en gang hadde sett.

Og så, akkurat som på King's Cross stasjon, ønsket Draco at Harry skulle få vite at far alltid hadde brydd seg om ham; bare at denne gangen forsøkte han ikke å si det med ord, men ville si det med den lykkelige tanken i seg selv.

Den lyse slangen gled gjennom rommet. På sin vei virket det mer som om den vred seg gjennom lufta enn på steingulvet; og så kom den fram til Harry etter å ha reist den korte avstanden –

– og sa til Harry, i den merkelige stemmen som Draco gjenkjente måtte være slik han hørtes ut for andre mennesker, «Pass deg for den grønne apen.»

«*Hssss ssss sshsshssss,*» sa Harry.

Slangen buktet seg tilbake over gulvet mot Draco.

«Harry sier at meldingen er mottatt og forstått,» sa den skinnende blå kraiten med Dracos stemme.

«Huh, « sa Harry. «Det føles rart å snakke med skytsverger.»

…

…

…

«Hvorfor ser du på meg på den måten?» sa Smygards arving.

*
*

ETTERSPILL:

Harry stirret på Draco.

«Du mener bare *magiske* slanger, ikke sant?»

«N – nei,» sa Draco. Han så temmelig blek ut, og stotret fremdeles, men hadde i alle fall stoppet de uforståelige lydene han hadde kommet med tidligere. «Du er en ormmunn, du kan snakke ormtunge, det er språket til alle slanger overalt. Du kan forstå alle slanger når de snakker, og de kan forstå det når du snakker til dem … Harry, du kan *umulig* tro på at du ble valgt til Ravnklo! *Du er Smygards arving!*»

…

…
…
«SLANGER ER TENKENDE VESENER?»

47.
Utilitaristiske prioriteringer

Det var lørdag, februars første morgen, og ved Ravnklo-bordet satt en gutt med en frokosttallerken med en stor haug med grønnsaker, og inspiserte porsjonen nervøst for å se om den inneholdt det minste spor av kjøtt.

Det *kunne* ha vært en overreaksjon. Etter at han hadde kommet over det rå sjokket, hadde Harrys sunne sans våknet og hypotetisert at 'ormmunn' sannsynligvis bare var et lingvistisk brukergrensesnitt for å kontrollere slanger …

… når alt kom til alt, kunne ikke slanger *virkelig* være vesener med intelligens på menneskers nivå, *noen* måtte i tilfelle ha lagt merke til det tidligere. Det vesenet med minst hjerne som Harry noensinne hadde hørt om ha noe slikt som lingvistisk evne var de afrikanske grå papegøyene som ble opplært av Irene Pepperberg. Og det var ustrukturert proto-språk, i en art som spilte komplekse spill om utroskap og som trengte å kunne gi seg ut for å være andre papegøyer. Mens ifølge det Draco hadde vært i stand til å huske, så snakket slanger til ormmunner i noe som lignet normal menneskelig tale – altså fullt utviklet rekursiv syntaktisk grammatikk. Det hadde tatt *tid* for menneskeliknende vesener å utvikle seg, med store hjerner og sterkt sosialt utvalgspress. Slanger hadde ikke noe særlig til samfunn i det hele tatt som Harry hadde hørt om. Og med tusener på tusener av forskjellige slangearter over hele verden, hvordan kunne alle bruke *samme* versjon av dette påståtte språket, 'ormtunge'?

Skjønt det der var naturligvis bare såkalt 'sunn fornuft', som Harry begynte å miste helt troen på.

Men Harry var sikker på at han hadde hørt slanger hvese på TV en eller annen gang – når alt kom til alt, så visste han fra et eller annet sted hvordan det hørtes ut – og *det* hadde ikke hørtes ut som språk for ham, hvilket hadde virket langt mer betryggende …

… i starten. Problemet var at Draco også hadde bedyret at ormmunner kunne sende ut slanger på lange, komplekse oppdrag. Og hvis det var sant, så måtte ormtunger klare å *gjøre slanger permanent intelligente* ved å snakke med dem. I verste fall ville det gjøre slangen klar over sin egen eksistens, slik Harry ved et uhell hadde gjort med Valghatten.

Og da Harry hadde framsatt *den* hypotesen, hadde Draco hevdet at han kunne huske en historie – Harry håpet ved Cthulhu at *denne ene* historien bare var et eventyr, det hørtes slik ut, men det *var* en historie – om Salazar Smygard som sendte en tapper ung klapperslange ut på et oppdrag for å *innhente informasjon fra andre slanger.*

Hvis alle slanger som en ormmunn hadde snakket med, kunne gjøre *andre* slanger selvbevisste ved å snakke med *dem*, så …

Så …

Harry visste ikke en gang hvorfor sinnet hans gikk «så … så …» når han visste svært godt hvordan den eksponentielle utviklingen ville virke, det var bare den rene moralske skrekken ved det hele som overveldet ham.

Og hva hvis noen hadde funnet opp en liknende formel for å snakke med kuer?

Hva hvis det fantes fjærkremunner?

Eller for den del …

Harry stivnet idet tanken slo inn i ham, akkurat idet en gaffelfull med gulrøtter var på vei inn i munnen hans.

Det kunne ikke, kunne ikke på noen måte være sant, ingen trollmann ville da være dum til å gjøre DET …

Og Harry visste, med en kvalm klump i magen, at *selvsagt* ville de være så dumme. Salazar Smygard hadde sannsynligvis aldri vurdert de moralske implikasjonene ved å gjøre slanger intelligente et eneste sekund, akkurat som at det aldri hadde falt Salazar inn at *gompefødte* var tilstrekkelig intelligente til å ha rettigheter som personer. Folk flest så rett og slett ikke moralske problemstillinger i det hele tatt før noen andre påpekte dem.

«Harry?» sa Tom ved siden av ham, og så ut som om han var redd for at han ville angre på at han spurte. «Hvorfor stirrer du på gaffelen din slik som det?»

«Jeg begynner å tro at magi burde være ulovlig,» sa Harry. «Forresten, har du noensinne hørt historier om trollmenn som kunne snakke med planter?» Tom hadde ikke hørt om noe slikt.

Det hadde ingen av ravnkloingene i syvende klasse som Harry hadde spurt heller.

Og nå hadde Harry vendt tilbake til plassen sin, men ennå ikke satt seg ned igjen, der han tittet med et fortapt uttrykk på tallerkenen sin med grønnsaker. Han ble stadig sultnere, og sendere på dagen ville han besøke Hos Marie for å smake på en av deres utrolig smakfulle retter … Harry fant ut at han var svært fristet til bare å gå tilbake til gårsdagens spisevaner og bli ferdig med saken.

Du må spise noe, sa hans indre smygarding. *Og det er ikke spesielt mye mer sannsynlig at noen nøs selvbevissthet inn i kyllinger enn inn i planter, så siden du uansett spiser mat med uavklart tenkeevne, hvorfor ikke bare spise de der nydelige frityrstekte kalvestykkene?*

Jeg er ikke helt sikker på at det der er gyldig utilitaristisk logikk –

Ah, så du vil ha utilitaristisk logikk? En porsjon utilitaristisk logikk kommer straks: Selv ved det usannsynlige tilfellet at en eller annen idiot faktisk klarte å putte selvbevissthet inn i kyllinger, så er det din forsking som har best sjanse til å finne dette faktum og gjøre noe med det. Hvis du kan fullføre arbeidet ditt selv bare en tanke raskere ved å ikke tulle med dietten din, så vil, selv om det virker kontraintuitivt, det beste du kan gjøre for å redde det størst mulige antall av muligens-intelligente hvem-vet-hva være å ikke kaste bort tida på ville gjetninger rundt hva som kanskje er intelligent. Det er ikke som om husnissene ikke allerede har tilberedt maten, uavhengig av hva du legger på tallerkenen din.

Harry tenkte igjennom dette et øyeblikk. Det var en ganske fristende tankerekke –

Fint! sa Smygard. *Jeg er glad for at du nå innser at den mest moralske tingen å gjøre er å ofre livene til tenkende vesener når det passer deg, for å tilfredsstille dine fryktelige appetitter, for den syke nytelsen i å rive dem i filler med tennene –*

Hva? tenkte Harry indignert. *Hvilken side er du på her?*

Hans indre smygardings mentale stemme var alvorlig. *Du vil også en dag omfavne doktrinen … at måltidet helliger middelet.* Dette ble fulgt av mental fliring.

Helt siden Harry hadde startet å bekymre seg for om planter kanskje også var tenkende vesener, hadde hans ikke-Ravnklo-deler hatt problemer med å ta hans moralske forsiktighet på alvor. Håsblås skrek *Kannibalisme!* hver gang Harry forsøkte å tenke på noen som helst type mat, og Griffing ville visualisere at det skrek mens han spiste det, selv om det var, si, et smørbrød –

Kannibalisme!

AIIIIEEEE, IKKE SPIS MEG –

Ignorer skrikene deres, spis det uansett! Det er trygt å kompromittere etikken din i det høyere måltids tjeneste, nei, unnskyld, måls tjeneste, alle andre synes det er greit å spise smørbrød, så du kan ikke bruke din vanlige rasjonalisering om en liten sannsynlighet for en stor ulempe hvis du blir tatt –

Harry ga fra seg et mentalt sukk, og tenkte, *Så lenge det er greit for dere at vi blir spist av store monstre som ikke brukte tilstrekkelig tid på å finne ut hvorvidt vi er intelligente.*

Greit for meg, sa Smygard. *Er det greit for dere andre?* (Intern mental nikking.) *Flott, kan vi kaste oss over den der frityrstekte kalven nå?*

Ikke før jeg har forsket litt mer på hva som er bevisst liv og hva som ikke er det. Og imens holder dere kjeft. Og Harry snudde seg bestemt vekk fra sin tallerken full av åh så fristende grønnsaker for å komme seg til biblioteket –

Bare spis elevene, sa Håsblås. *Det er ingen tvil om de er intelligente eller ikke.*

Du vet at du har lyst, sa Griffing. *Jeg vedder på at de yngste smaker best.*

Harry begynte å lure på om desperanten på en eller annen måte hadde skadet deres indre personligheter.

*
*

«*Ærlig talt,*» sa Hermine. Den unge jentas stemme hørtes litt syrlig ut idet blikket hennes så over bokhyllene i urtologidelen i Galtvorts bibliotek. Harry hadde lagt igjen en lapp til henne der han spurte om hun kunne komme til biblioteket etter at hun var ferdig med frokost, som Harry hadde hoppet over; men da Harry hadde introdusert dagens emne hadde hun virket litt paff. «Vet du hva problemet ditt er, Harry? Du har ingen

naturlig sans for prioriteringer. En ide dukker opp i hodet ditt og du bare springer rett etter den.»

«Jeg har en *storartet* sans for prioriteringer,» sa Harry. Hånda hans strakte seg ut og grep tak i *Smarte grønnsaker* av Kassi MacGurk, og begynte å bla igjennom startsidene for å finne innholdsfortegnelsen. «Det er derfor jeg gjerne vil vite om planter kan snakke *før* jeg spiser gulrøttene mine.»

«Synes du ikke at du og jeg kanskje har noe *viktigere* å bekymre oss for?»

Du høres akkurat ut som Draco, tenkte Harry, men sa naturligvis ikke det høyt. Høyt sa han, «Hva kunne på noen måte være mer viktig enn om det viser seg at planter faktisk er tenkende livsformer?»

Tykk stillhet fra ved siden av ham, idet Harrys øyne så gjennom innholdsfortegnelsen. Der var det faktisk et kapittel om plantespråk, som fikk Harrys hjerte til å hoppe over et slag; og så begynte hendene hans hurtig å bla gjennom for å komme fram til det aktuelle sidetallet.

«Det finnes dager,» sa Hermine Grang, «der jeg virkelig, ærlig, absolutt, ikke har noen som helst formening om hva som foregår inni det der hodet ditt.»

«Hør, det er et spørsmål om multiplikasjon, okei? Det er *mengder* av planter i verden, hvis de *ikke* er tenkende vesener så er de ikke viktige, men hvis planter *er* folk så har de større moralsk tyngde enn alle verdens mennesker sammenlagt. Nå, naturligvis innser ikke hjernen din dette på et intuitivt nivå, men det er fordi hjernen ikke kan multiplisere. Som om du skulle spørre tre separate grupper kanadiske husholdninger hvor mye de ville betale for å redde to tusen, tjue tusen eller to hundre tusen fugler fra å dø av oljesøl, så ville de tre gruppene henholdsvis svare at de var villige til å betale syttiåtte, åttiåtte og åtti dollar. Ingen forskjell, med andre ord. Det kalles insensitivitet for omfang. Hjernen din frambringer et bilde av en enkelt fugl som strever i en oljepytt, og det bildet skaper en viss mengde følelser som avgjør din vilje til å betale. Men ingen kan se for seg så mye som to tusen av noe, så *antallet* forsvinner ut av vinduet. Nå, hvis du forsøker å korrigere *det* biaset med *hundre trillioner* gresstrå, så innser du at dette kunne være tusen ganger viktigere enn det vi pleide å tro at hele den menneskelige rase var … Åh takk Azathoth, denne sier at det bare er alrunen som kan snakke, og alrunene snakker vanlig menneskespråk høyt, det er ikke en formel du kan bruke for å snakke med *alle* typer planter –»

«Ronny kom til meg ved frokosten i dag,» sa Hermine. Nå hørtes stemmen hennes litt stille ut, litt trist, kanskje til og med litt skremt. «Han sa at han hadde blitt forferdelig sjokkert ved å se meg kysse deg. At de tingene du sa mens du var desperert burde ha vist meg hvor mye ondskap du skjulte inni deg. At hvis jeg kom til å bli en tilhenger av en mørk trollmann, så var han ikke sikker på om han ville være i armeen min lenger.»

Harrys hånd hadde stoppet å bla gjennom sider. Det virket som om at Harrys hjerne, med all sin abstrakte kunnskap, fremdeles var ute av stand til å vurdere størrelser på noe

som helst følelsesmessig nivå, fordi det hadde nettopp med makt tvunget oppmerksomheten hans vekk fra trillioner av muligens selvbevisste gresstrå som kanskje led eller døde mens de snakket her og nå, og over til livet til et enkelt menneske som tilfeldigvis var nærere og kjærere.

«Ronny er den største dusten i verden,» sa Harry. «De kommer ikke til å trykke det i avisen med det første, fordi det er ikke nyheter. Så etter at du ga ham sparken, hvor mange av armene og beina hans brakk du?»

«Jeg forsøkte å forklare ham at det var ikke slik han trodde,» fortsatte Hermine med samme stille stemme. «Jeg forsøkte å fortelle ham at *du* ikke var slik, og at det ikke var sånn mellom oss to, men det virket som om det bare gjorde ham mer … mer som han var.»

«Vel, ja,» sa Harry. Han var overrasket over at han ikke var mer sint på kaptein Wiltersen, men bekymringen og omtanken for Hermine så ut til å overstyre det akkurat nå. «Jo mer du prøver å rettferdiggjøre deg overfor slike mennesker, jo mer aksepterer du at de har *rett* til å spørre deg ut. Det viser at du synes at de kan få være din inkvisitor, og med en gang du gir noen den typen makt over deg, så bare dytter de mer og mer.» Dette var en av Draco Malfangs lekser som Harry faktisk syntes hadde vært ganske bra: folk som *forsøkte* å forsvare seg selv ble utspurt om hvert minste lille poeng og ville aldri kunne tilfredsstille de som spurte; men hvis du gjorde det klart fra starten av at du var berømt og sto over sosiale konvensjoner, så ville ikke folks hoder bry seg om å holde rede på de fleste overtramp. «Så da Ronny kom bort til *meg* mens jeg satt ved Ravnklobordet, og ba meg om å holde meg vekk fra deg, så holdt jeg hånda mi over gulvet og sa, 'Ser du hvor høyt jeg holder hånda mi? Intelligensen din må være minst så høy før du snakker med meg.' Så anklaget han meg for å, sitat, suge deg inn i mørket, sitat slutt, så jeg snurpet munnen og bare *sluuuuuuuurp*, og etter det gjorde munnen hans fremdeles de der snakkeliknende lydene, så jeg puttet opp en *Stillus*-formel. Jeg tror ikke han kommer til å forsøke å belære meg en gang til.»

«Jeg forstår hvorfor du gjorde det,» sa Hermine med stram stemme, «jeg *ønsket* også å be ham forsvinne, men jeg skulle virkelig ønske at du ikke hadde gjort det, det vil gjøre ting vanskeligere for *meg*, Harry!»

Harry tittet opp fra *Smarte grønnsaker* igjen, det var umulig å få lest noe hvis dette skulle fortsette; og han så at Hermine fremdeles leste hva det nå var for bok hun hadde, og hun så ikke opp på ham. Hånda hennes bladde om til ny side mens han så på.

«Jeg tror du har valgt feil metode når du i det hele tatt prøver å forsvare deg,» sa Harry. «Det tror jeg virkelig. Du er den du er. Du er venn med dem du velger å ha som venn. Be alle som spør deg ut om å stikke av.»

Hermine bare ristet på hodet, og bladde om igjen.

«Mulighet nummer to,» sa Harry. «Gå til Fred og Frank og be dem ta en liten prat med sin trassige bror, *de to* er ordentlige gode gutter –»

«Det er ikke bare Ronny,» sa Hermine nesten som hvisking. «Massevis av mennesker sier det, Harry. Selv Amanda gir meg bekymrede blikk når hun tror at jeg ikke ser på. Er ikke det festlig? Jeg fortsetter å bekymre meg over at professor Krengle suger *deg* inn i mørket, og nå advarer folk meg på akkurat samme måte som jeg forsøker å advare deg.»

«Vel, *joda*,» sa Harry. «Gjør ikke det deg litt mer rolig angående meg og professor Krengle?»

«Med ett ord,» sa Hermine, «nei.»

Så ble det stille lenge nok til at Hermine rakk å bla videre til neste side, og så kom stemmen hennes, virkelig hviskende denne gang, «Og, og Padma går rundt og forteller alle at, at siden jeg ikke kunne kaste s-skytsvergeformelen, så må det være slik at jeg b-bare later som om jeg er sn-snill…»

«Padma *forsøkte* ikke en gang selv!» sa Harry indignert. «Hvis du *var* en mørk heks som bare latet som, så ville du ikke ha *forsøkt* slik at alle kunne se det, tror de at du er *dum*?»

Hermine smilte litt, og blunket noen ganger.

«Hei, *jeg* må bekymre meg for om jeg *faktisk* holder på å bli ond! *Her* er det verste scenarioet at folk tror du er ondere enn du virkelig er. Kommer det til å drepe deg? Jeg mener, er det *så* ille?»

Den unge jenta nikket, med stramt ansikt.

«Hør, Hermine … hvis du bekymrer deg så mye for hva andre mennesker tenker, hvis du er ulykkelig fordi andre ikke har nøyaktig samme bilde av deg som du har selv, så er du allerede dømt til å alltid være ulykkelig. Ingen tenker om oss det samme som vi tenker om oss selv.»

«Jeg vet ikke hvordan jeg kan forklare det for deg,» sa Hermine med en trist, myk stemme. «Jeg tror kanskje ikke det er noe du vil komme til å forstå noen gang, Harry. Det eneste jeg kan tenke meg å forklare det med, er, hvordan ville du føle det hvis *jeg* trodde du var ond?»

«Hm …» Harry så for seg situasjonen. «Ja, det *ville* gjøre vondt. Mye. Men du er et godt menneske som tenker på denne typen ting på en intelligent måte, du har *fortjent* den makten over meg, det ville *bety* noe hvis du trodde at jeg hadde gått i feil retning. Jeg kan ikke tenke meg en eneste annen elev, utenom deg, som jeg ville bry meg om meningen til på den måten –»

«Du kan leve med det,» hvisket Hermine Grang. «Det kan ikke jeg.»

Jenta hadde gjennomgått tre nye sider i stillhet, og Harry hadde flyttet øynene sine tilbake til sin egen bok og forsøkte å fokusere igjen, da Hermine til sist sa, med liten stemme, «Er du helt sikker på at jeg ikke bør vite hvordan jeg skal kaste skytsvergeformelen?»

«Jeg …» Harry måtte svelge en plutselig klump i halsen. Plutselig så han for seg at han *ikke* visste hvorfor skytsvergeformelen ikke fungerte for ham, at han *ikke* var i stand

til å vise den til Draco, at han bare ble fortalt at det var en grunn, og ikke noe annet. «Hermine, din skytsverge ville skinne med det samme lyset, men den ville ikke være *normal*, den ville ikke se ut slik folk mener skytsverger skal se ut, alle som så den ville vite at det var noe rart. Selv om jeg fortalte deg hemmeligheten kunne du ikke *demonstrere* den for noen, med mindre du fikk dem til å se en annen vei så de bare kunne se lyset, og … og den viktigste delen av alle hemmeligheter er kunnskapen om at hemmeligheten finnes, du kunne bare vise den til en eller to venner hvis du ba dem sverge om å holde det hemmelig …» Harrys stemme stoppet, hjelpeløst.

«Jeg tar den.» Stemmen hennes var fremdeles liten og tynn.

Det var svært vanskelig å ikke bare buse ut med hemmeligheten, der og da, på biblioteket.

«Jeg, jeg burde ikke, jeg burde *virkelig* ikke, Hermine, det kunne gjøre mye skade hvis den hemmeligheten ble kjent! Har du ikke hørt det med at tre kan holde på en hemmelighet hvis to av dem er døde? Det å si det bare til dine nærmeste venner er det samme som å fortelle det til alle, fordi du stoler ikke bare på dem, du stoler på alle som de stoler på? Det er for viktig, det er en for stor risiko, det er ikke den typen avgjørelse som burde tas for å redde noens rykte på skolen!»

«Okei,» sa Hermine. Hun lukket boka og puttet den tilbake på hylla. «Jeg klarer ikke å konsentrere meg nå, Harry, jeg beklager.»

«Hvis det er *noe* annet jeg kan gjøre –»

«Vær snillere mot alle.»

Jenta så seg ikke tilbake idet hun vandret ut mellom bokhyllene, som antakelig var fint, fordi gutten så ut til å være frosset fast, urørlig.

Etter en stund begynte gutten å bla sider igjen.

48.
BAKGRUNNSINFORMASJON

En gutt venter i en liten lysning ved kanten av den ikke-forbudte skogen, ved siden av en kjerrevei som fører tilbake til Galtvorts porter i en retning, og forsvinner i det fjerne i en annen. Det er en vogn i nærheten, og gutten holder seg på god avstand fra den, ser på den, øynene hans vandrer sjelden vekk fra den retningen.

Et stykke unna nærmer en figur seg langs kjerreveien: en mann som har på seg kutten til en professor trasker sakte med skuldrene hengende ned, de formelle skoene sparker opp små støvskyer der han vandrer.

Et halvt minutt senere kaster gutten nok et kjapt blikk før han fortsetter med overvåkningen; og blikket viser at mannens skuldre nå har rettet seg opp, ansiktet har strammet seg opp, og at skoene nå spaserer lett over veien og ikke etterlater seg noe spor av støv.

«Hallo, professor Krengle,» sa Harry uten å la øynene bevege seg vekk fra retningen der vogna står.

«Hilsninger,» sa den rolige stemmen til professor Krengle. «Det virker som om du har valgt å holde deg litt på avstand, herr Potter. Du skulle ikke tilfeldigvis legge merke til noe rart ved transporten vår?»

«Merkelig?» kom ekkoet fra Harry. «Nei, bevares, kan ikke si at jeg ser noe merkelig her. Det virker som om det er et normalt antall av alt. Fire seter, fire hjul, to digre skjeletthester med vinger …»

En skinnkledd skalle snudde seg for å se på ham og viste tenner, solide og hvite i en munn som en svart grotte, som å indikere at den var like glad i ham som han i den. Det andre svarte, lærkledde hesteskjelettet kastet på hodet som om det vrinsket, men det kom ingen lyd.

«De er dystraler, og de har alltid trukket vogna,» sa professor Krengle, og hørtes helt uberørt ut mens han klatret opp i benken på vogna, og satte seg ned så langt til høyre som mulig. «De er bare synlige for de som har sett død og forstått det; et nyttig forsvar mot de fleste rovdyr. Hm. Jeg antar at den første gangen du møtte desperanten, så viste det seg at ditt verste minne var natta der du møtte Han-hvis-navn-må-være-unevnt?»

Harry nikket bistert. Det var riktig gjettet, selv om det var av feil årsaker. *De som har sett død …*

«Husker du noe interessant fra det?»

«Ja,» sa Harry, «det gjorde jeg,» bare det og ingenting annet, for han var ikke klar for å beskylde noen ennå.

Forsvarsprofessoren smilte et av sine tørre smil, og vinket ham til seg med en utålmodig finger.

Harry kom nærmere og klatret inn i vogna mens han grøsset lett. Følelsen av dommedag hadde vokst seg betydelig sterkere etter dagen med desperanten, selv om den sakte hadde svekket seg før det. Den størst mulige avstanden som innsiden av vogna tillot at han holdt fra professor Krengle virket ikke lenger på langt nær nok.

Så stampet skjeletthestene framover og vogna startet sin bevegelse, og førte dem mot Galtvorts ytre grenser. Samtidig sank professor Krengle tilbake i zombie-modus, og følelsen av dommedag trakk seg tilbake, skjønt den svevde fremdeles rundt kanten av Harrys bevissthet, umulig å overse …

Skogen rullet forbi ettersom vogna rullet videre, trærne passerte dem med det som virket som en isbres hastighet når man sammenliknet med sopelimer eller til og med biler. Det var noe merkelig beroligende, tenkte Harry, ved å reise så sakte. Det hadde definitivt fått forsvarsprofessoren til å slappe av, der han satt slapp som en melsekk med en liten strime sikkel som rant ut av hans slappe munn og lagde en liten pytt på kuttene hans.

Harry hadde fremdeles ikke bestemt seg for hva han hadde lov til å spise til lunsj.

Biblioteksøket hans hadde ikke framskaffet noe tegn til at trollmenn kunne snakke med ikkemagiske planter. Eller andre ikkemagiske dyr utenom slanger, skjønt *Formler og formuleringer* av Petter Dyrkekjær hadde gjenfortalt den sannsynligvis mytiske historien om en trollkvinne kalt Fruen av de Flygende Ekorn.

Det Harry *ønsket* å gjøre var å spørre professor Krengle. Problemet var at professor Krengle var *for smart.* Etter Dracos opplysninger å dømme, var den der Smygards arvinggreia en bombe av dimensjoner, og Harry var ikke sikker på at han ville at noen andre skulle få vite det. Og i det øyeblikket Harry spurte om ormmunn, så ville professor Krengle fiksere ham med de bleke blå øynene og si, 'Jeg forstår, herr Potter, så du lærte herr Malfang skytsvergeformelen og snakket ved et uhell med slangen hans.'

Det ville ikke *ha noe å si* at det ikke burde være nok bevis til å sette fingeren på den riktige forklaringen som en hypotese, og enda mindre å finne veien rundt byrden av forhåndsdefinert usannsynlighet. På en eller annen måte ville forsvarsprofessoren dedusere det *allikevel.* Av og til mistenkte Harry at professor Krengle hadde mye mer bakgrunnsinformasjon enn det han fortalte; hans forhåndsgjetninger var rett og slett for bra. Av og til klarte han å få sine forbløffende deduseringer til å bli korrekt selv om *grunnene* var feil. Problemet var at Harry ikke kunne forstå hvordan professor Krengle kunne ha sneket inn et ekstra tips om halvparten av de tingene han gjettet. For bare *en* gangs skyld ville Harry ha likt å få til en form for utrolig deduksjon ut av noe professor Krengle sa, som virkelig ville få *ham* ut av balanse.

*
*

«Jeg ønsker en bolle med grønn linsesuppe, med soyasaus,» sa professor Krengle til servitrisen. «Og til herr Potter, en tallerken med Tenorens familiechili.»

Harry nølte i plutselig forferdelse. Han hadde bestemt seg for å holde seg til vegetarretter enn så lenge, men i sine overveielser hadde han glemt at professor Krengle tok seg av den *faktiske bestillingen* – og det ville være kleint om han protesterte nå –

Servitrisen bukket for dem, og snudde seg for å gå –

«Hm, unnskyld meg, er det noe kjøtt i det som er fra slanger eller flygende ekorn?»

Servitrisen reagerte ikke med så mye som et ekstra blunk, bare snudde seg mot Harry, ristet på hodet, bukket høflig til ham, og fortsatte sin ferd mot døra.

(De andre delene av Harry flirte av ham. Griffing leverte sardoniske kommentarer om hvordan litt sosial ubekvemhet var nok til å få ham til å gå for *Kannibalisme!* (ropt ut av Håsblås), og Smygard bemerket hvor flott det var at Harrys etikk var litt fleksibel når det gjaldt viktige mål som det å vedlikeholde forholdet til professor Krengle.)

Etter at servitrisen hadde lukket døra bak seg, veivet professor Krengle med hånda for å trekke for slåen, framsa de vanlige fire formlene for å sikre privatlivets fred, og så sa han, «Et interessant spørsmål, herr Potter. Jeg lurer på hvorfor du stilte det?»

Harry holdt ansiktet sitt stødig. «Jeg leste meg opp på fakta rundt skytsvergeformelen tidligere,» sa han. «Ifølge *Skytsvergeformelen: Trollmenn som kunne og ikke kunne* så viser det seg at Gudrik ikke kunne, mens Salazar kunne. Jeg var overrasket, så jeg lette opp referansen, i *Fire mektige liv.* Og *så* oppdaget jeg at Salazar Smygard visstnok skulle kunne snakke med slanger.» (Temporal rekkefølge var ikke det samme som årsakssammenheng, det var ikke Harrys feil hvis professor Krengle gikk glipp av det.) «Videre forskning førte til en eldre historie om en slags morsgudinne som kunne snakke med flygende ekorn. Jeg var litt bekymret for utsiktene til å spise noe som kan snakke.»

Og Harry tok lett adspredt en slurk av vannet sitt –

– akkurat idet professor Krengle sa, «Herr Potter, ville jeg ha rett dersom jeg gjettet på at du også er en ormmunn?»

Da Harry var ferdig med å hoste, satte han ned vannglasset på bordet, fikserte blikket på professor Krengles kinn istedenfor øynene, og sa, «Så du er i stand til å utføre psykomantikk gjennom min psykoblokking, altså.»

Professor Krengle gliste bredt. «Det tar jeg som et kompliment, herr Potter, men nei.»

«Jeg kjøper ikke dette lenger,» sa Harry. «Det er *ingen måte* du kunne komme fram til den konklusjonen på, basert på det beviset jeg ga deg!»

«Selvsagt ikke,» sa professor Krengle jevnt. «Jeg hadde tenkt å spørre deg om det i dag uansett, og valgte rett og slett et passende tidspunkt. Jeg har hatt en mistanke siden desember, faktisk –»

«*Desember?*» sa Harry. «Jeg fant det ut *i går!*»

«Ah, så du innså ikke at Valghattens melding til deg var i ormtunge?»

Forsvarsprofessoren hadde timet det nøyaktig riktig også andre gang, akkurat idet Harry tok en slurk vann for å renske halsen etter første hostekule.

Harry *hadde* ikke innsett det, ikke før akkurat nå. Naturligvis var det innlysende det øyeblikket professor Krengle sa det. Fillern, professor McSnurp hadde til og med *sagt til ham* at han ikke skulle snakke med slanger der noen kunne se ham, men han hadde trodd at hun mente at ingen måtte se ham snakke med statuer eller arkitektoniske detaljer på Galtvort som lignet på slanger. Dobbel illusjon av gjennomsiktighet, han hadde trodd at han forsto henne, hun hadde trodd at han forsto henne – men hvordan i *granskauen* –

«Så,» sa Harry, «du utførte psykomantikk på meg i første time i forsvar mot svartekunster, for å finne ut hva som hendte med Valghatten –»

«I tilfelle ville jeg ikke ha funnet det ut i desember.» Professor Krengle lente seg tilbake og smilte. «Dette er ikke en gåte med et svar du kan gjette på egen hånd, herr Potter, så jeg skal avsløre det. I vinterferien ble jeg gjort oppmerksom på at rektor hadde sendt inn en forespørsel om at et lukket juridisk panel skulle se igjennom saken til en herr Rubeus Gygrid, som du kjenner som skogvokter på Galtvort, og som ble anklaget for mordet på Stina Vådemyr i 1943.»

«Aha, naturligvis,» sa Harry, «det gjør det jo fullstendig *åpenbart* at jeg er en ormmunn. Professor, hva i de søte, glidende slanger –»

«Den *andre* mistenkte for det mordet var Smygards monster, den legendariske beboeren i Smygards Mysteriekammer. Som er grunnen til at visse kilder gjorde meg oppmerksom på dette faktum, og til at det fanget min oppmerksomhet i tilstrekkelig grad til at jeg valgte å bruke en god slump penger på bestikkelser for å få flere detaljer i saken. Nå, sakens kjerne, herr Potter, er at herr Gygrid er uskyldig. Helt entydig uskyldig. Han er den mest åpenbart uskyldige forbipasserende til å bli dømt i magiske Storbritannias rettsvesen siden skylden for Grindelwalds forflokning av Neville Chamberlain ble lagt på Amanda Knox. Rektor Duppel fikk en elev til å beskylde herr Gygrid fordi Duppel trengte en syndebukk som kunne ta skylden for frøken Vådemyrs død, og vårt fantastiske juridiske system var enige i at dette var tilstrekkelig plausibelt til å kreve herr Gygrids utvisning samt å knekke tryllestaven hans. Vår nåværende rektor trenger bare å framskaffe et eller annet nytt bevis som er tilstrekkelig signifikant for å gjenåpne saken; og når det er Humlesnurr som utøver press istedenfor Duppel, så er konklusjonen gitt. Lucifus Malfang har ingen spesiell grunn til å frykte herr Gygrids eventuelle hevnlyst; derfor vil Lucifus Malfang bare yte motstand i en slik grad at det kan skje uten kostnad for ham selv og slik at det vil koste Humlesnurr noe; og Humlesnurr er åpenbart villig til å få saken kjørt på nytt uansett.»

Professor Krengle tok en slurk av vannet sitt. «Men det var en avsporing. Det nye beviset som rektor lover å framskaffe er å vise fram en tidligere uoppdaget heksing på Valghatten, som, forsikrer rektor, han selv har fastslått bare vil respondere på smygardinger som også er ormtunger. Rektor argumenterer videre at dette gir svært høy styrke til

teorien om at Mysteriekammeret virkelig ble åpnet i 1943, akkurat rundt den tida da Han-hvis-navn-må-være-unevnt, en kjent ormtunge, var elev på Galtvort. Det er en heller ustødig logikk, men det juridiske panelet kan tenkes å bedømme det slik at det svinger saken langt nok til å bringe herr Gygrids skyld i tvil, hvis de da klarer å holde seg alvorlige mens de sier det. Og nå er vi framme ved nøkkelspørsmålet: *hvordan* kunne rektor oppdage denne skjulte heksingen på Valghatten?»

Professor Krengle smilte tynt nå. «Velan, la oss anta at det virkelig var en ormtunge i dette årets utvalg av nye elever, en mulig Smygards arving. Du må innrømme, herr Potter, at du stikker deg ut som en mulighet over alt der hvor ekstraordinære mennesker vurderes. Og hvis jeg så spør meg selv videre hvilken ny smygarding som har høyest sannsynlighet for å få sitt mentale privatliv invadert av rektor, spesifikt i jakt på minner om Valget, så, heisan, da stikker du deg enda mer ut.» Smilet ble borte. «Som du skjønner, herr Potter, det var ikke *jeg* som invaderte sinnet ditt; skjønt jeg vil ikke be deg om å si unnskyld. Det er ikke din feil at du trodde på Humlesnurrs forsikringer om å respektere ditt mentale privatliv.»

«Mine dypeste unnskyldninger,» sa Harry, og holdt ansiktet uttrykksløst. Den stramme kontrollen var en innrømmelse i seg selv, i likhet med svetteperlene på panna; men han trodde ikke at forsvarsprofessoren ville betrakte det som noen form for bevismateriale. Professor Krengle ville bare anta at Harry var nervøs fordi det ble oppdaget at han var Smygards arving. Heller enn å være nervøs for at professor Krengle kanskje kunne innse at Harry med vilje hadde forrådt Smygards hemmelighet … som i seg selv ikke lenger virket som et spesielt smart trekk.

«Så, herr Potter. Noen framgang i letingen etter Mysteriekammeret?»

Nei, tenkte Harry. Men for å vedlikeholde plausibel benektelse, så trengte du en generell politikk om å av og til unnvike spørsmål selv når du ikke hadde noe å skjule … «Med respekt, professor Krengle, hvis jeg hadde gjort slike framskritt, så er det ikke *helt* åpenbart for meg at jeg burde fortelle det til deg.»

Professor Krengle tok en ny slurk vann. «Så, greit, herr Potter; jeg skal åpent fortelle deg hva jeg vet eller mistenker. Først, jeg tror at Mysteriekammeret faktisk finnes, og det samme med Smygards monster. Frøken Vådemyrs død, og derigjennom Stønne-Stinas tilblivelse, ble ikke oppdaget før etter flere timer, skjønt vaktformlene burde ha advart rektor umiddelbart. Derfor ble mordet utført enten av rektor Duppel, som er usannsynlig, eller av en enhet som Salazar Smygard kodet inn i varslingssystemet på et høyere nivå enn rektor selv. For det andre, så mistenker jeg at i motsetning til det mytene forteller, så tror jeg ikke at hensikten med Smygards monster var å fjerne gompefødte fra Galtvort. Med mindre Smygards monster var mektig nok til å overvinne rektor ved Galtvort og samtlige lærere, så kunne det ikke triumfere med makt. Dersom det ble en rekke uoppklarte mord ville skolen måtte stenges, hvilket nesten skjedde i 1943; eller nye vaktformler måtte brukes. Så hvorfor Smygards monster, herr Potter? Hvilken egentlig hensikt har det?»

«Ah …» Harry glante ned i vannglasset og forsøkte å tenke. «Å drepe alle som kom inn i Kammeret og ikke hørte til der –»

«Et monster mektig nok til å slå et team trollmenn som hadde brutt seg forbi de beste vaktformler Salazar kunne plassere på Kammeret? Usannsynlig.»

Harry følte seg litt presset nå. «Vel, det kalles Mysteriekammeret, så kanskje monsteret har en mystisk hemmelighet, eller *er* en mystisk hemmelighet?» For den saks skyld, hva slags mystiske ting var det i det hele tatt i dette Mysteriekammeret? Harry hadde ikke forsket noe særlig på dette temaet, delvis fordi han hadde fått inntrykk av at ingen visste noe –

Professor Krengle smilte. «Hvorfor ikke bare skrive ned den mystiske hemmeligheten?»

«Ahhh …» sa Harry. «Fordi hvis monsteret snakket ormtunge, så ville det sikre at bare en sann etterkommer av Smygard kunne høre hemmeligheten?»

«Lett nok å nøkle vaktformlene inn til kammeret opp til en setning uttalt i ormtunge. Hvorfor bry seg med å skape Smygards monster? Det kan ikke ha vært lett å skape et vesen som kunne leve i mange århundrer. Kom igjen, herr Potter, det burde være åpenbart; hvilke hemmeligheter kan fortelles fra et levende sinn til et annet, men aldri skrives ned?»

Da så Harry det, med et spark av adrenalin som fikk hjertet hans til å rase av gårde, pusten hans til å øke hastigheten. «*Åh.*»

Salazar Smygard hadde vært slu, særdeles slu. Slu nok til å finne en måte å omgå Merlins Forordning på.

De kraftigste tryllingene kunne ikke bli overført gjennom bøker eller spøkelser, men hvis du kunne skape et tenkende vesen, med langt nok liv og god nok hukommelse –

«Jeg finner det svært sannsynlig,» sa professor Krengle, «at Han-hvis-navn-må-være-unevnt begynte sin vei mot makten med hemmeligheter han fikk fra Smygards monster. At Salazars tapte kunnskap er kilden til Du-vet-hvems ekstraordinært kraftige trollmannskunst. Derfor, altså, min interesse for Mysteriekammeret og saken til herr Gygrid.»

«Jeg *forstår*,» sa Harry. Og hvis *han*, Harry, kunne finne Salazars Mysteriekammer … så ville all den tapte kunnskapen som fyrst Voldemort hadde fått bli *hans* også.

Jepp. Det var *akkurat* slik denne historien var ment å fortsette.

Legg til Harrys overlegne intelligens og en del original magisk forskning og noen gompe-rakettkastere, og så ville den endelige kampen bli fullstendig ensidig, som var nøyaktig slik Harry ønsket seg det.

Harry gliste nå, et veldig ondt glis. *Ny prioritet: Finn alt på Galtvort som har den minste likhet med en slange og forsøk å snakke til det. Start med alt du allerede har prøvd, bare at denne gangen forsikrer du deg om at du bruker ormtunge – få Draco til å slippe deg inn i Smygards oppholdsrom –*

«Ikke bli for opphisset nå, herr Potter,» sa professor Krengle. Hans eget ansikt hadde blitt uttrykksløst nå. «Du må *fortsette* å tenke. Hva var Den mørke herrens avskjedsord til Smygards monster?»

«*Hva?*» sa Harry. «Hvordan kunne noen av oss vite noe som helst om det?»

«Forestill deg scenen, herr Potter. La fantasien din fylle inn detaljene. Smygards monster – sannsynligvis en slags kjempeslange, slik at bare en ormmunn kunne snakke til den – er ferdig med å overføre all kunnskapen den hadde til Han-hvis-navn-må-være-unevnt. Videre gir den ham Smygards siste velsignelse, og advarer ham om at Mysteriekammeret nå må forbli lukket fram til den neste etterkommer av Salazar viser seg slu nok til å åpne det. Og han som vil bli Den mørke herren nikker, og sier til monsteret –»

«*Avada Kadavra*,» sa Harry, og følte seg plutselig kvalm.

«Regel tolv,» sa professor Krengle stille. «Aldri la kilden til din makt bli liggende et sted der andre kan finne den.»

Harrys blikk falt ned mot duken, som hadde dekorert seg selv i et sørgefullt mønster av svarte blomster og skygger. På en eller annen måte virket det … for trist å se for seg, at Smygards store slange bare hadde ønsket å hjelpe fyrst Voldemort, og fyrst Voldemort hadde bare … det var en sorg som var vanskelig å bære; hva slags person ville *gjøre* noe slikt mot et vesen som ikke hadde tilbudt annet enn vennskap … «*Tror* du virkelig at Den mørke herren ville ha –»

«Ja,» sa professor Krengle flatt. «Han-hvis-navn-må-være-unevnt etterlot seg en ganske solid sti av lik, herr Potter; jeg tviler på at han ville ha utelatt dette. Hvis det var noen magiske artefakter som var lagt igjen der som kunne flyttes, ville Den mørke herren ha tatt med seg dem også. Kan hende er det fremdeles noe i Mysteriekammeret det er verdt å se; og ved å finne det ville du bevise at du var Smygards sanne arving. Men ikke ha for høye håp. Jeg mistenker at alt du vil finne er levningene etter Smygards monster, som hviler stille i sin grav.»

De satt i stillhet en stund.

«Jeg kan ta feil,» sa professor Krengle. «Når alt kommer til alt er det bare gjetninger. Men jeg ønsket å advare deg, herr Potter, slik at du ikke ville bli altfor skuffet.»

Harry nikket kort.

«En kunne til og med angre på seieren til ditt spebarns-jeg,» sa professor Krengle. Smilet hans vred seg. «Hvis bare Du-vet-hvem hadde levd, så kunne du kanskje ha overtalt ham til å lære deg noe av den kunnskapen som ville ha vært din arv, fra en arving av Smygard til en annen.» Smilet vred seg enda mer, som for å spotte den åpenbare umuligheten, selv med de gitte premissene.

Huskeliste til meg selv, tenkte Harry med lett kulde og en skarp kant av sinne, *sørg for å trekke min arv ut av Mørkets herres sinn, på en eller annen måte.*

Mer stillhet. Professor Krengle tittet på Harry som om han ventet på å bli spurt om noe.

«Vel,» sa Harry, «mens vi er inne på det, kan jeg spørre deg hvordan du tror at hele denne ormmunn-greia faktisk –»

Det banket på døra. Professor Krengle løftet en advarende finger, og åpnet deretter døra med et vink. Servitrisen kom inn, balanserende et digert brett med maten deres på som om det hele ikke veide noe (som sannsynligvis også var tilfelle). Hun ga professor Krengle bollen med grønn suppe, og et glass av den vanlige chiantien; og foran Harry plasserte hun en tallerken med tynne kjøttstrimler som badet i en tungt utseende saus, pluss et glass av den sirupsdrikken han hadde vent seg til. Så bukket hun, og fikk det til å se ut som oppriktig respekt istedenfor jobbmessig vane, og forlot rommet.

Da hun var borte holdt professor Krengle opp en finger for stillhet igjen, og trakk fram tryllestaven.

Og så begynte professor Krengle å utføre en bestemt serie framsigelser som Harry kjente igjen, og det fikk ham til å trekke pusten skarpt inn. Det var den serien og den rekkefølgen som herr Dyrkorn hadde brukt, det hele settet av tjuesju formler som du ville bruke før du diskuterte noe som var av virkelig høy viktighet.

Hvis diskusjonen om Mysteriekammeret *ikke* hadde telt som viktig –

Da professor Krengle var ferdig – han hadde utført *tretti* besvergelser, og tre av dem hadde ikke Harry hørt før – så sa forsvarsprofessoren, «Nå kommer vi ikke til å bli forstyrret på en stund. Kan du holde på en hemmelighet, herr Potter?»

Harry nikket.

«En alvorlig hemmelighet, herr Potter,» sa professor Krengle. Øynene hans var oppmerksomme, ansiktet alvorlig. «En som potensielt kan få meg sendt til Azkaban. Tenk deg om før du svarer.»

Et øyeblikk kunne ikke Harry forstå hvorfor dette skulle være et vrient spørsmål, med den voksende samlingen hemmeligheter han allerede hadde. Så –

Hvis denne hemmeligheten kunne sende professor Krengle til Azkaban, så betyr det at han har gjort noe ulovlig …

Harrys hjerne utførte noen beregninger. Uansett hva hemmeligheten var, så mente ikke professor Krengle at hans ulovlige handling ville sette ham i dårlig lys i Harrys øyne. Det var ingen fordel knyttet til å *ikke* høre den. Og hvis den avslørte noe galt med professor Krengle, så var det en svært stor fordel for Harry å vite om det, selv om han hadde lovet å ikke fortelle det til noen.

«Jeg har aldri hatt spesielt stor respekt for autoriteter,» sa Harry. «Legale og offentlige autoriteter inkludert. Jeg skal ta vare på hemmeligheten din.»

Harry gadd ikke å spørre hvorvidt å avsløre hemmeligheten var verdt den faren det ville utgjøre for professor Krengle. Forsvarsprofessoren var ikke dum.

«Da må jeg først teste hvorvidt du faktisk er en etterkommer av Salazar», sa professor Krengle og reiste seg fra stolen. Harry, mer av instinkt og refleks enn som en gjennomtenkt handling, reiste seg kjapt fra sin egen stol.

En uklarhet, et skifte, en plutselig bevegelse.

Harry avbrøt sitt panikkslagne hopp bakover midtveis i svevet, noe som resulterte i at armene veivet som vindmøller idet han prøvde å ikke ramle, og en bølge av adrenalin strømmet gjennom ham.

I den andre enden av rommet svaiet en slange en meter høy, lyst grønn og med intrikate bånd i hvitt og blått. Harry kunne ikke nok om slanger til å gjenkjenne den, men han visste at 'fargesprakende' betydde 'giftig'.

Den konstante følelsen av dommedag hadde svekket seg, ironisk nok, etter at forsvarsprofessoren ved Galtvort hadde gjort seg om til en giftslange.

Harry svelget hardt og sa, «Vær hilset – ah, *hsss*, nei, ah, *vær hilssset*.»

«*Ssssså*,» hveste slangen, «*Du ssssnakker, jeg hører. Jeg ssnakker, du hører?*»

«*Ja, jeg hører,*» hveste Harry. «*Du er en animagussss?*»

«*Sssssselvfølgelig,*» hveste slangen. «*Trettisssssju regler, nummer trettifire: Bli animagussss. Alle fornuftige mennesssker gjør det, hvissss kan. Derfor, veldig ssssjelden.*» Slangens øyne var flate overflater dypt nede i mørke groper, skarpe svarte pupiller i mørkegrå felt. «*Dette er messst ssikre måte å sssnakke. Ssser du? Ingen andre forsstår osss.*»

«*Ssselv om de er sslange-animaguss?*»

«*Ikke hvisss ikke Ssmygardss arving vil.*» Slangen utstøtte en serie korte hiss som Harrys hjerne oversatte til sardonisk latter. «*Ssmygard ikke dum. Sslange-animaguss ikke ssamme som ormmunn. Ville være sstor feil i planen.*»

Vel, *det* var definitivt et argument for at ormtunge var personlig magi, og ikke at slanger var tenkende vesener med et språk som kunne læres –

«*Jeg er ikke regisstrert,*» hveste slangen. De mørke gropene som var dens øyne stirret på Harry. «*Animaguss må regisstreress. Sstraff er to årss fengsssel. Vil du holde på hemmeligheten min, gutt?*»

«*Ja,*» hveste Harry. «*Ville sselvsagt ikke bryte løfte.*»

Slangen virket som om den nølte litt, som om den var i sjokk, og så begynte den å svaie igjen. «*Vi kommer hit nessste gang om ssju dager. Ha kappe for å ikke bli sssett, ha timeglasss for å bevege gjennom tid –*»

«*Du vet?*» hisset Harry sjokkert. «*Hvordan –*»

Igjen den serien av korte raske hvesinger som ble oversatt til sardonisk latter. «*Du ankommer til forssste time menss du fremdeless i forrige, sslår ned fiender med pai, to minneballer –*»

«*Beklager ssså mye,*» hveste Harry. «*Dumt sspørsmål, glemte du var ssmart.*»

«*Idiotissk ting å glemme,*» sa slangen, men hvesingen virket ikke fornærmet.

«*Timeglasss begrensset,*» sa Harry. «*Kan ikke brukess før niende time.*»

Slangen vred på hodet, et slangenikk. «*Mange resstriksjoner. Låsst til din persson, kan ikke ssstjeles. Kan ikke transsportere andre mennessker. Men sslange båret i pung, jeg tror vil bli med. Tror mulig å holde timeglasss ubevegelig i ssskjold, uten å forsstyrre varsselmagi, menss du sssnur det rundt. Vi tesster om ssyv dager. Vil ikke ssnakke om planer mer enn det. Du ssier ingenting til noen. Ikke noe tegn til forventning, ingenting. Forsstått?*»

Harry nikket.

«*Ssvar med tale.*»

«*Forsstått.*»

«*Vil gjøre som jeg ssier?*»

«*Ja. Men,*» Harry utstøtte et boblende rasp som var slik sinnet hans hadde oversatt et nølende 'ahhh' om til slangsk, «*Jeg lover ikke å gjøre hva nå enn dette er, du har ikke ssagt –*»

Slangen utførte en skjelving som Harrys sinn oversatte som et misbilligende blikk. «*Sselvsagt ikke. Vil disskutere sspesifikt nesste møte.*»

Uklarheten og bevegelsen reverserte seg selv, og professor Krengle sto der på ny. Et øyeblikk virket det som om forsvarsprofessoren selv svaiet, slik slangen hadde svaiet; og øynene virket kalde og flate; og så rettet skuldrene seg opp og han var menneskelig igjen.

Og auraen av dommedag hadde kommet tilbake.

Professor Krengles stol skjøt bakover for ham, og han satte seg ned. «Ingen grunn til å la dette gå til spille,» sa professor Krengle idet han plukket opp skjeen, «skjønt akkurat nå ville jeg aller helst ha hatt en levende mus. En kan aldri helt koble sinnet vekk fra den kroppen den har på seg, ser du …»

Harry satte seg sakte ned og begynte å spise.

*
*

«Så Salazars ættelinje døde ikke ut med Du-vet-hvem allikevel,» sa professor Krengle etter en stund. «Det virker som om rykter allerede har begynt å spre seg, i vår fine samling av elever, at du er mørk; jeg lurer på hva de ville tenke hvis de visste det.»

«Eller hvis de visste at jeg hadde ødelagt en desperant,» sa Harry og trakk på skuldrene. «Jeg antar at alt dette bråket går over neste gang jeg gjør noe interessant. Hermine har problemer, dog, og jeg lurte på om du kanskje hadde noen forslag til henne.»

Forsvarsprofessoren spiste flere skjeer suppe i stillhet, da; og da han snakket igjen, var stemmen merkelig flat. «Du bryr deg virkelig om den jenta.»

«Ja,» sa Harry stille.

«Jeg antar at det var derfor hun var i stand til å trekke deg ut fra despereringen?»

«Mer eller mindre,» sa Harry. På en måte var det sant, bare ikke nøyaktig: det var ikke at hans despererte selv hadde brydd seg, men at det hadde blitt forvirret.

«Jeg hadde ingen venner som det da jeg var ung.» Fremdeles samme følelsestomme stemme. «Hva ville det ha blitt av deg, undres jeg på, hvis du hadde vært alene?»

Harry skalv før han klarte å stoppe seg selv.

«Du må føle deg takknemlig overfor henne.»

Harry nikket bare. Ikke helt presis, men sant.

«Så dette er det jeg kanskje hadde gjort da jeg var på din alder, hvis det hadde vært noen å gjøre det for –»

49.
EGOSENTRISITET

Padma Patil hadde gjort seg ferdig med middagen litt sent, den nærmet seg halv åtte, og nå gikk hun raskt ut av Storsalen på vei til Ravnklostua og studiekamrene der. Sladder var morsomt, og å ødelegge Grangs rykte enda morsommere, men det kunne distrahere henne fra skolearbeidet. Hun hadde utsatt et femten centimeters essay om lomillialor-tre som skulle leveres i urtologitimen neste dag, og da måtte hun få den ferdig i kveld.

Det var mens hun passerte en lang, svingete, smal steinkorridor at hviskingen kom; det hørtes ut som om den kom fra rett bak henne.

«*Padma Patil …*»

Hun spant lynraskt rundt, tryllestaven var allerede røsket opp fra en lomme i kutten og klar i hånda hennes; hvis Harry Potter trodde at han kunne snike seg innpå henne og skremme *henne* så enkelt –

Det var ingen der.

Øyeblikkelig spant Padma rundt og så i den andre retningen, i tilfelle det hadde vært en buktalerheksing –

Det var ingen der heller.

Det hviskende sukket kom igjen, bløtt og farlig med en lett hvesende undertone.

«*Padma Patil, smygardjente …*»

«Harry Potter, smygardgutt,» sa hun høyt.

Hun hadde slåss mot Potter og hans Kaoslegion et dusin ganger, og hun *visste* at det var Harry Potter som gjorde dette på en eller annen måte …

… selv om buktalerheksingen kun virket i synsfeltet ditt, og i den svingete korridoren kunne hun enkelt se hele veien fram til nærmeste sving både forover og bakover, og det var ingen der …

… det spilte ingen rolle. Hun kjente sin fiende.

Det var en hviskende hånlatter, nå fra siden hennes, og hun spant rundt og pekte staven på hviskingen og skrek «*Lysikus!*»

Den røde strålen av lys skjøt ut og traff veggen, som lyste opp med en dyprød glød som snart falmet.

Hun hadde ikke regnet med at det skulle fungere. Harry Potter hadde ikke *sjanse* til å gjøre seg usynlig, ikke virkelig usynlig; det var magi de fleste *voksne* ikke kunne gjøre, og hun hadde aldri trodd på ni-tiendeler av alle historiene om ham.

Den hviskende stemmen lo igjen, nå på den andre siden av henne.

«Harry Potter står på kanten av avgrunnen,» hvisket stemmen, og nå hørtes det ut som om den var svært nær øret hennes, «han vakler, men du, du faller allerede, smygardjente…»

«Hatten ropte aldri ut Smygard for *mitt* navn, Potter!» Hun rygget opp mot veggen, slik at hun ikke trengte å holde utkikk bak seg, og løftet tryllestaven i angrepsposisjon.

Igjen den bløte latteren. «Harry Potter har vært i Ravnklos fellesrom den siste halvtimen, og hjulpet Pomonus Dolohov og Mikkel Kroken med å øve på eliksiroppskrifter. Men det betyr intet. Jeg er her for å overbringe en advarsel til deg, Padma Patil, og hvis du velger å ignorere den, så er det din egen sak.»

«Greit,» sa hun kaldt. «Kom igjen og advar meg, Potter, jeg er ikke redd deg.»

«Smygard var en gang et hus med storhet,» sa hviskingen; den hørtes tristere ut nå. «En gang var Smygard et hus du ville ha vært stolt av å velge, Padma Patil. Men noe gikk galt, noe ble surt; vet du hva som slo feil i huset Smygard, Padma Patil?»

«Nei, og jeg bryr meg ikke!»

«Men du burde bry deg,» sa hviskingen, som nå hørtes ut som om den kom fra rett bak hodet hennes der det nesten presset seg mot veggen. «For du er fremdeles den jenta som Valghatten tilbød det valget. Tror du at bare det å velge Ravnklo betyr at du ikke er Petrea Parkasen, og at du aldri vil bli Petrea Parkasen, uansett hvordan du ellers oppfører deg?»

På tross av alt annet, begynte nå små kuldegysninger å spre seg fra ryggmargen hennes og ut over huden. Hun hadde hørt *de* historiene om Harry Potter også, at han i hemmelighet var psykomantiker. Men fremdeles sto hun modig oppreist, og hun plasserte så mye biting i stemmen som hun klarte da hun svarte, «Smygardingene ble mørke for å få makt, akkurat som *du* gjorde, Potter. Og *jeg* vil ikke det, aldri noensinne.»

«Men du vil spre ondsinnede rykter om ei uskyldig jente,» hvisket stemmen, «selv om det ikke vil hjelpe deg å oppnå dine egne ambisjoner, og uten å vurdere at hun har kraftfulle allierte som kanskje kan bli fornærmet. Det er ikke det stolte Smygard av gamle dager, Padma Patil, det er ikke Salazars stolthet, det er Smygard som har råtnet, Padma Parkasen, ikke Padma Malfang …»

Hun fikk en eklere følelse enn hun noen gang hadde hatt tidligere i livet, og muligheten begynte å gå opp for henne at dette kanskje faktisk *var* et spøkelse. Hun hadde aldri hørt at spøkelser kunne gjemme seg selv på denne måten, men kanskje de bare ikke gjorde det til daglig – for ikke å snakke om at de fleste spøkelser ikke var så *uhyggelige*, de var tross alt bare døde mennesker – «Hvem *er* du? Blodbaronen?»

«Da Harry Potter ble herset med og slått,» hvisket stemmen, «så kommanderte han alle sine allierte til å avstå fra hevn; husker du det, Padma Patil? For Harry Potter vakler, men er ennå ikke fortapt; han kjemper, han vet selv at han er i fare. Men Hermine Grang har ikke bedt sine egne allierte om det samme. Harry Potter er sint på deg nå, Padma

Patil, mer sint enn han noensinne ville være på egne vegne … og *han* har allierte på sin side.»

En skjelving gikk gjennom henne, hun visste at det var synlig og hun hatet seg selv for det.

«Nei, ikke vær redd,» pustet stemmen. «Jeg vil ikke skade deg. For, ser du, Padma Patil, Hermine Grang er i sannhet uskyldig. *Hun* står ikke på kanten av noen avgrunn, *hun* faller ikke. Hun ba ikke sine allierte om å ikke skade deg, fordi den tanken ikke en gang slo henne som mulig. Og Harry Potter vet godt at hvis han skader deg eller sørget for at du ble skadet, for Hermine Grangs skyld, så ville hun aldri snakke med ham igjen før sola brant ut og den siste stjernen sluknet på nattehimmelen.» Stemmen var svært trist nå. «Hun er ei virkelig god jente, en person av den typen jeg bare kunne ønske å være …»

«Grang kan ikke kaste skytsvergeformelen!» sa Padma. «Hvis hun virkelig var så hyggelig som hun later som –»

«Kan *du* kaste skytsvergeformelen, Padma Patil? Du våget ikke en gang å forsøke det, du fryktet hva resultatet ville bli.»

«Det er ikke *sant!* Jeg hadde ikke tid, det er alt!»

Hviskingen fortsatte. «Men Hermine Grang forsøkte, åpent, foran vennene sine, og da magien hennes feilet ble hun overrasket og skuffet. For det er hemmeligheter ved skytsvergeformelen som få noensinne har visst, og kanskje ingen nå vet utenom meg.» En bløt, hviskende latter. «La det være kjent at det ikke er noen flekk på hennes sjel som hindrer lyset hennes i å skinne. Hermine Grang kan ikke kaste skytsvergeformelen av nøyaktig samme grunn som Gudrik Griffing, som reiste disse hallene, aldri kunne.»

Korridoren *ble* merkbart kaldere, hun var sikker på det, som om noen brukte kjøleformelen.

«Og Harry Potter er ikke Hermine Grangs eneste allierte.» Nå var det en undertone av tørr morskap i den hviskingen, den minnet henne plutselig og redselsfullt om professor Krengle. «Filius Pirrevimp og Minerva McSnurp er ganske glade i henne, har jeg forstått. Har det slått deg at hvis de to finner ut hva du gjør mot Hermine Grang, så kanskje de blir noe mindre glade i deg? Kanskje de ikke griper inn åpenlyst, men det kan hende de ikke vil gi deg fullt så mange huspoeng, nøle litt mer med å gi deg muligheter –»

«Potter *tystet* på meg?»

En spøkelsesaktig klukklatter, et tørt heh-heh-heh-heh. «Tror du de to er dumme, døve og blinde?» Med en tristere hvisking, «Tror du at Hermine Grang ikke står høyt i kurs hos dem, at de ikke vil se at hun har det vondt? Som de kanskje var glade i deg en gang, deres lysende unge Padma Patil, men du kaster det bort …»

Padmas hals var tørr. Det hadde hun ikke vurdert, ikke i det hele tatt.

«Jeg lurer på hvor mange mennesker som vil bry seg om deg til slutt, Padma Patil, på denne stien du nå trår. Er det verdt så mye, bare for å distansere deg ytterligere fra din

søster? Å være skyggen i Parvatis lys? Din dypeste frykt har alltid vært å ende opp i harmoni med henne, eller å komme tilbake i harmoni med henne, burde jeg si; men er det verdt å skade ei uskyldig jente, bare for å gjøre deg selv så mye mer annerledes? Må du være den *onde* tvillingen, Padma Patil, kan du ikke heller finne et annet gode å jakte etter?»

Hjertet hennes hamret i brystet. Hun hadde, hun hadde aldri snakket om det med *noen* –

«Jeg har alltid undret meg over måten elever mobber hverandre på,» sukket stemmen. «Hvordan barn gjør livet vanskelig for seg selv, hvordan de gjør om sine skoler til fengsler med sine egne hender. Hvorfor gjør menneskelige vesener sine egne liv så ubehagelige? Jeg kan gi deg en del av svaret, Padma Patil. Det er fordi folk ikke stopper opp og tenker seg om før de forårsaker smerte, hvis de ikke ser for seg at de selv også kunne få vondt, at de også kunne lide av de samme misgjerningene de selv utfører. Men lide vil du, åh, ja, Padma Patil, lide vil du, hvis du fortsetter nedover denne stien. Du vil lide den samme smerten av ensomhet, den samme smerten av andres frykt og mistenksomhet, som du nå påfører Hermine Grang. Men for deg vil det være fortjent.»

Tryllestaven skal i hendene hennes.

«Du valgte ikke side da du gikk til Ravnklo, jente. Du velger side ved måten du lever livet ditt på, hva du gjør mot andre mennesker og hva du gjør mot deg selv. Vil du lyse opp andres liv, eller gjøre dem mørkere? *Det* er valget mellom lys og mørk, ikke noe ord som Valghatten roper ut. Og den vanskelige delen, Padma Patil, er ikke å si 'Lys', den vanskelige delen er å finne ut hva som er hva, og innrømme for deg selv når du begynner å gå feil vei.»

Det var stillhet. Den fortsatte en stund, og Padma innså at hun hadde fått lov til å gå.

Padma mistet nesten tryllestaven idet hun forsøkte å putte den tilbake i lomma si. Hun falt nesten, da hun tok et skritt ut fra veggen og snudde seg for å gå –

«Jeg har ikke alltid valgt riktig mellom lys og mørke,» sa hviskingen, nå høyt og hardt direkte i øret hennes. «Ikke ta min visdom som en fasit, jente, ikke vær redd for å stille spørsmål ved den, for skjønt jeg har forsøkt så har jeg av og til feilet, åh, ja, jeg har feilet. Men du skader en virkelig uskyldig, og du vil ikke oppnå noen av dine ambisjoner ved å gjøre det, det er ikke en del av en smart plan. Du påfører smerte kun for den gleden det gir deg. Jeg har ikke alltid valgt rett mellom lys og mørke, men *den* handlingen gjenkjenner jeg som mørk, med sikkerhet. Du skader ei uskyldig jente, og unngår gjengjeldelse kun fordi hun er for snill til å tolerere at hennes allierte gjør noe med deg. Jeg kan ikke skade deg for det, så vit bare at jeg ikke kan respektere det. Du er ikke verdig til Smygard; gå og gjør urtologileksa di, ravnklojente!»

Den avsluttende hviskingen kom ut i en høyere hvesing som nesten hørtes ut som en slange, og Padma flyktet, hun flyktet nedover korridorene som om en flokk dødskappesvevere jaget henne; hun sprang, uansett hvor mange regler det var om å springe i korri-

dorene; selv da hun passerte andre elever som så overrasket på henne, stoppet hun ikke; hun sprang hele veien til Ravnklostua med pulsen bankende i halsen, døra spurte henne «Hvorfor skinner sola på dagen istedenfor på natta?» og det tok henne tre forsøk før hun klarte å avgi et svar som hang sammen, og så åpnet døra seg og hun så –

– noen få gutter og jenter, noen unge og noen eldre, alle stirret på henne, og i et hjørne ved det åttekantete bordet så Harry Potter, Mikkel Kroken og Pomonus Dolohov opp fra bøkene sine.

«Søte Merlin!» utbrøt Pernille Klarvang, og reiste seg fra en sofa.

«Jeg,» stammet hun, «Jeg, jeg hørte – et spøkelse –»

«Det var ikke blodbaronen, vel?» sa Klarvang. Hun trakk fram tryllestaven og et øyeblikk senere holdt hun fram en kopp, og et *Aquamenti* senere var koppen fylt med vann. «Her, drikk dette, sitt ned –»

Padma var allerede på full fart mot det åttekantete bordet. Hun tittet på Harry Potter, som så tilbake på henne med sitt eget blikk, rolig og alvorlig og litt trist.

«*Du* gjorde dette!» sa Padma. «Hvordan – du – hvordan våger du!»

Plutselig stillhet i Ravnklostua.

Harry bare så på henne.

Og sa, «Er det noe jeg kan hjelpe deg med?»

«Ikke nekt,» sa Padma, og stemmen hennes skalv, «*du* fikk det spøkelset til å gå på meg, det *sa* –»

«Jeg mener det,» sa Harry. «Er det noe jeg kan hjelpe deg med? Hente litt mat til deg, gå og finne litt leskedrikk, eller hjelpe deg med leksene, eller noe sånt?»

Alle stirret på de to.

«Hvorfor?» sa Padma. Hun kunne ikke komme på noe annet å si, hun forsto ikke.

«Fordi noen av oss står på kanten av avgrunnen,» sa Harry. «Og forskjellen er hva du gjør for andre mennesker. Vil du la meg hjelpe deg med noe, Padma, vær så snill?»

Hun stirret på ham, og visste, i det øyeblikket, at han hadde fått sin egen advarsel, den samme som hennes.

«Jeg …» sa hun. «Jeg må skrive femten centimeter om *lomillialor* –»

«La meg springe opp til rommet mitt og hente urtologigreiene,» sa Harry. Han reiste seg opp fra det åttekantede bordet, og tittet på Dolohov og Kroken. «Beklager, gutter, ser dere senere.»

De sa ikke noe, bare stirret, sammen med alle andre i oppholdsrommet, mens Harry Potter gikk bort til trappene.

Og idet han tok sine første trinn, sa han, «Og ingen skal plage henne med spørsmål med mindre *hun* ønsker å snakke om det, jeg håper alle *fikk med seg det?*»

«Forstått,» sa de fleste førsteklassingene og noen av de eldre elevene; noen av dem hørtes ganske redde ut.

Og hun snakket med Harry Potter om mange forskjellige ting foruten *lomillialor*-tre – selv sin redsel for å komme tilbake i harmoni med Parvati, som hun aldri hadde snakket med *noen* om tidligere, men Harrys spøkelses-allierte visste det allerede. Og Harry hadde grepet ned i pungen sin og trukket fram noen *merkelige* bøker; han lånte dem til henne på betingelse av fullstendig hemmelighold, og sa at hvis hun kunne forstå de bøkene ville det endre tankemønsteret hennes tilstrekkelig til at hun aldri ville komme i harmoni med Parvati igjen …

Klokka ni, da Harry sa at han måtte gå, var stilen bare halvferdig.

Og da Harry stoppet opp, og tittet på henne på vei ut, og sa at *han* syntes at hun var verdig Smygard, så fikk det henne til å føle seg bra et helt minutt før hun innså hva som nettopp hadde blitt sagt til henne og hvem som hadde sagt det.

Da Padma gikk ned til frokost, den morgenen, fikk hun se at Amanda fikk øye på henne og hvisket noe til jenta som satt ved siden av henne på Ravnklo-bordet.

Hun så at den jenta reiste seg fra benken og gikk mot henne.

I går kveld hadde Padma vært glad for at den jenta hadde rom i den andre sovesalen; men nå som hun tenkte over det, så var dette verre, nå måtte hun gjøre det foran *alle.*

Men selv om Padma svettet, visste hun hva hun måtte gjøre.

Jenta kom nærmere –

«Jeg beklager.»

«Hva?» sa Padma. Det var *hennes* replikk.

«Jeg beklager,» gjentok Hermine Grang. Stemmen hennes var så høy at alle kunne høre det. «Jeg … jeg spurte ikke Harry om å gjøre noe sånt, og jeg var sint på ham da jeg fant det ut, og jeg fikk ham til å love å aldri gjøre det mer mot *noen*, og jeg kommer ikke til å snakke med ham på en uke … jeg er virkelig, *virkelig* lei meg, frøken Patil.»

Hermines rygg var stiv, ansiktet hennes var stivt, du kunne se svetten på ansiktet hennes.

«Øh,» sa Padma. Hennes egne tanker var bare et stort roteloft akkurat nå.

Padmas blikk flakket over til Ravnklo-bordet, der en gutt så på dem med stramme øyne og hendene knyttet i fanget.

TIDLIGERE:

«Jeg ba deg om å være *snillere!*» skrek Hermine.

Harry hadde begynt å svette. Han hadde aldri faktisk hørt Hermine skrike til ham før, og det var en svært høy lyd i det tomme klasserommet.

«Jeg – men – men jeg *var* snill!» protesterte Harry. «Jeg praktisk talt *omvendte* henne, Padma var på vei nedover feil sti og jeg snudde henne vekk fra den! Sannsynligvis endret jeg hele livet hennes til å bli lykkeligere! Og dessuten, du skulle ha hørt den *opprinnelige* versjonen av det professor Krengle foreslo at jeg skulle gjøre –» og på det tidspunktet innså Harry hva han holdt på å si og klappet munnen igjen et sekund for sent.

Hermine grep hardt i sine kastanjebrune krøller, en handling Harry ikke hadde sett henne gjøre før. «Hva sa *han* du skulle gjøre? *Drepe* henne?»

Forsvarsprofessoren hadde foreslått at Harry identifiserte alle de viktigste elevene med innflytelse på dette og andre klassetrinn, og forsøke å ta kontroll over hele Galtvorts ryktebørs; og kommenterte at dette var en generelt nyttig og morsom utfordring for enhver sann smygarding som gikk på Galtvort.

«Ikke noe som *det,*» sa Harry raskt, «han bare sa på en generell måte at jeg skulle få innflytelse over de menneskene som sprer rykter, og *jeg* bestemte meg for at den *snille* versjonen av det ville simpelthen være å orientere Padma direkte om meningen med det hun holdt på med, og de mulige konsekvensene av hennes handlinger, istedenfor å true henne eller noe slikt –»

«*Du kaller det å ikke true noen?*» Hermines hender trakk i håret sitt nå.

«Æhm …» sa Harry. «Jeg antar at hun kanskje kunne ha følt seg *litt* truet, men Hermine, folk vil gjøre hva som helst de tror de kan slippe unna med, de bryr seg ikke om hvor mye det skader andre mennesker hvis de ikke selv får vondt, hvis Padma tror at det ikke finnes *noen* konsekvenser ved å spre løgner om deg så vil hun *selvsagt* bare fortsette å gjøre det –»

«Og du tror at det ikke vil bli noen konsekvenser av det *du* gjorde?»

Plutselig fikk Harry en uggen følelse i magen.

Hermine hadde det sinteste ansiktsuttrykket han hadde sett noen gang. «Hva tror du at de andre elevene tenker om deg nå, Harry? Om *meg?* Hvis Harry ikke liker måten du snakker om Hermine på, så vil du få spøkelser på nakken, er det det du vil at de skal tenke?»

Harry åpnet munnen og ingen ord kom ut, han bare … hadde ikke tenkt på det på den måten, faktisk …

Hermine bøyde seg ned for å raske til seg bøkene fra det bordet hun hadde slamret dem fra seg på. «Jeg snakker ikke til deg på ei uke, og jeg skal *fortelle* alle at jeg ikke snakker til deg på ei uke, og jeg skal fortelle dem *hvorfor*, og *kanskje* det retter opp noe av det du nettopp gjorde. Og etter den uka, så skal jeg … da bestemmer jeg hva jeg gjør videre, antar jeg –»

«*Hermine!*» Harrys egen stemme hevet seg til et desperat skrik. «*Jeg forsøkte å hjelpe!*»

Jenta snudde seg og så på ham idet hun åpnet døra til klasserommet.

«Harry,» sa hun, og stemmen skalv litt under sinnet, «professor Krengle suger deg inn i mørket, det gjør han virkelig, jeg mener det, Harry.»

«Dette … dette var ikke ham, dette var ikke det han sa jeg skulle gjøre, dette var bare *meg –»*

Hermines stemme var nesten hviskende nå. «En dag går du ut for å spise lunsj med ham, og det vil være den mørke siden som kommer tilbake, eller kanskje du til og med ikke kommer tilbake i det hele tatt.»

«Jeg lover deg,» sa Harry, «at jeg *vil* komme tilbake fra lunsj.»

Han tenkte ikke en gang da han sa det.

Og Hermine bare snudde seg og skred ut og slamret igjen døra bak seg.

Fin måte å påkalle lovene for dramatisk ironi på, din tulling, observerte Harrys Indre Kritiker. *Nå kommer du til å dø førstkommende lørdag, og dine siste ord vil være 'Unnskyld, Hermine', og hun vil alltid angre på at den siste tingen hun gjorde var å slamre igjen døra –*

Åh, hold kjeft.

*
*

Da Padma satte seg ned ved siden av Hermine for å spise frokost, og sa med en stemme som var høy nok til at andre kunne høre det at spøkelset hadde fortalt henne ting som var viktige for henne å høre, og at Harry Potter hadde gjort rett i å gjøre det, så var det noen mennesker som var mindre redde etterpå, og noen som var mer redde.

Og etterpå så *ble* det slik at folk sa færre stygge ting om Hermine, i det minste blant førsteklassingene; i det minste i offentlighet der Harry Potter kanskje kunne høre det.

Da professor Pirrevimp spurte Harry om han var ansvarlig for det som hadde skjedd med Padma, og Harry sa ja, sa professor Pirrevimp at han måtte sitte igjen to dager. Selv om det bare hadde vært et spøkelse og Padma ikke hadde blitt skadet, var det allikevel ikke akseptabel oppførsel for en Ravnklo-elev. Harry nikket og sa at han forsto hvorfor professoren måtte gjøre det, og ville ikke protestere; men når man tok hensyn til at det virket som om at Padma *hadde* blitt omvendt, på en måte, tenkte professor Pirrevimp virkelig, uoffisielt, at han hadde gjort noe feil? Og professor Pirrevimp tok en pause, det virket som om han faktisk tenkte igjennom det, og så sa han til Harry, med en alvorlig, pipende stemme, at han absolutt måtte lære seg hvordan han forholdt seg til medelever på den vanlige måten.

Og Harry kunne ikke unngå å tenke at dette var et råd som professor Krengle aldri ville ha gitt ham.

Harry kunne ikke unngå å tenke at hvis han hadde gjort det på professor Krengles måte, den vanlige Smygard-måten, en blanding av positive og negative incentiver for å få Padma og andre ryktespredere under hans eksplisitte kontroll, så ville ikke Padma ha snakket om det, og Hermine ville aldri ha funnet det ut …

… og i så tilfelle ville ikke Padma ha blitt omvendt, hun ville ha holdt seg på feil sti, og hun selv ville til sist lidd for det. Det var ikke som om Harry hadde jugd for Padma på noen måte, der han var tidsvendt og usynlig og brukte buktalerheksingen.

Harry var fremdeles ikke sikker på om han hadde gjort den rette tingen, eller *en* rett ting, og Hermine hadde ikke ombestemt seg angående det å ikke prate med ham – skjønt hun pratet masse med Padma. Det gjorde mer vondt enn Harry hadde forventet, å gå tilbake til å studere for seg selv; som om hjernen hans allerede hadde startet å glemme den lenge innøvde ferdigheten det var å være alene.

Det virket som om dagene fram til lørdagens lunsj med professor Krengle passerte svært, svært sakte.

50.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 1

Lørdag.

Harry hadde støtt på problemer med å sovne fredag kveld, som han egentlig hadde forventet kunne skje, og derfor hadde han bestemt seg for å ta den åpenbare forholdsregelen å kjøpe en søvneliksir; og for å forhindre det fra å utgjøre et tydelig tegn på at han var nervøs, så hadde han bestemt seg for å kjøpe den fra Fred og Frank noen måneder tidligere. (*Vær beredt, det er guttespeidernes marsjsang …*)

Derfor var Harry altså fullstendig uthvilt, og pungen hans inneholdt omtrent alt han eide som det var den minste sjanse for at han kunne komme til å trenge. Harry hadde faktisk møtt volumbegrensningen i pungen; og når han hadde i bakhodet at han ville trenge å lagre en stor slange, og kunne muligens komme til å trenge å lagre Merlin vet hva annet, så hadde han fjernet noen av de større gjenstandene som bilbatteriet. Han hadde nå kommet så langt at han kunne transfigurere noe på størrelse med et bilbatteri på fire minutter blank, så det var ikke store tapet.

Harry *hadde* beholdt nødblussene og oksyacetylen-sveiseapparatet med brennstofftank, siden du ikke kunne transfigurere ting som skulle brennes.

(*Vær beredt, mens gjennom livet du marsjerer videre …*)

Hos Marie.

Etter at servitrisen hadde tatt imot bestillingen og bukket for dem og forlatt rommet, hadde professor Krengle utført kun fire heksinger, og så hadde de snakket om ingenting som var spesielt viktig, bare professor Krengles komplekse tese om hvordan Den mørke herrens forbannelse på stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster hadde ført til duelleringens nedgang og hvordan dette hadde endret samfunnsvaner i magiske Storbritannia. Harry lyttet og nikket og sa intelligente ting, mens han forsøkte å kontrollere hjertet som hamret.

Så kom servitrisen inn igjen med maten deres, og denne gangen, et minutt etter at servitrisen forlot dem, gestikulerte professor Krengle mot døra slik at den lukket og låste seg; og begynte å framsi tjueni sikkerhetsformler, en av dem i herr Dyrkorns sekvens ble utelatt denne gangen, noe som gjorde Harry litt forvirret.

Professor Krengle gjorde ferdig formlene sine –

– reiste seg fra stolen –

– ble uklar og beveget seg om til en grønn slange med bånd i blått og hvitt –

– hveste, «*Ssulten, gutt? Sspis deg mett rasskt, vi vil trenge både sstyrke og tid.*»

Harrys øyne var lett utvidede, men han hisset, «*Jeg sspiste bra til frokosst,*» og begynte deretter raskt å skyfle nudler inn i munnen.

Slangen betraktet ham et øyeblikk, med de flate øynene, og så hisset den, «*Ønssker ikke å forklare her. Foretrekker å være annet ssted. Må forlate uten å bli ssett, uten tegn på at vi har forlatt rommet.*»

«*Ssså ingen kan sspore osss,*» hveste Harry.

«*Ja. Sstoler du ssså mye på meg, gutt? Tenk før ssvare. Jeg har viktig ting å sspørre om, ssom krever tillit; hviss ssi nei uanssett, ssså ssi nei nå.*»

Harry droppet blikket fra slangens flate øyne, og så ned på de sausdekkede nudlene, og spiste enda en bit, og enda en, mens han tenkte.

Forsvarsprofessoren … var en ambivalent figur, for å si det mildt; Harry mente at han hadde gjettet seg fram til noen av målene hans, mens andre forble et mysterium.

Men professor Krengle hadde slått ut to hundre jenter for å stoppe de som prøvde å hente ned Harry. Professor Krengle hadde dedusert at desperanten spiste på Harry gjennom tryllestaven. Forsvarsprofessoren hadde reddet Harrys liv, to ganger, i løpet av fjorten dager.

Hvilket kunne bety at forsvarsprofessoren bare sparte Harry *til senere*, at det fantes overordnede motiver. Vel, snarere var det *sikkert* at det fantes overordnede motiver. Professor Krengle gjorde ikke dette på en innskytelse. Men så hadde professor Krengle også sørget for at Harry hadde lært psykoblokking, han hadde lært Harry hvordan man taper … hvis forsvarsprofessoren hadde planlagt å bruke Harry til noe, så var det en bruk som krevde en styrket Harry, ikke en svekket. Det var det det innebar å bli brukt av en venn, at de ville ønske at bruken gjorde deg sterkere istedenfor svakere.

Og hvis det av og til var en kjølig atmosfære rundt forsvarsprofessoren, bitterhet i stemmen eller tomhet i blikket, så var Harry den eneste som professor Krengle tillot å se det.

Harry visste ikke helt hvordan han kunne sette ord på den følelsen av slektskap han hadde med professor Krengle, bortsett fra å si at forsvarsprofessoren var den eneste *klarttenkende* personen Harry hadde møtt i trollmannsverdenen. Før eller senere begynte alle å spille rumpeldunk, eller å ikke putte beskyttelser rundt tidsmaskinene sine, eller å tro at døden var deres venn. Det spilte ingen rolle hvor gode intensjoner de hadde. Før eller senere, og vanligvis før, demonstrerte de at noe dypt inni hjernene deres var forvirret. Alle utenom professor Krengle. Det var et bånd som var sterkere enn å skylde noen penger, eller til og med å like noen på det personlige plan, at de to var alene i trollmannsverdenen. Og hvis forsvarsprofessoren av og til virket litt skremmende eller litt mørk, vel, det var akkurat de samme tingene folk sa om Harry.

«*Jeg sstoler på deg,*» hveste Harry.

Og slangen forklarte første del av planen.

Harry tok en siste gaffelfull med nudler, og tygget. Ved siden av ham holdt professor Krengle, nå i menneskeform igjen, på med å spise suppen sin på en høyst fredsommelig måte, som om ingenting av interesse pågikk.

Så svelget Harry, og reiste seg i samme øyeblikk opp fra stolen sin; allerede følte han at hjertet begynte å hamre hardt i brystet. Sikkerhetsforanstaltningene de tok var bokstavelig talt de grundigst mulige …

«Er du klar for å teste det, herr Potter?» sa professor Krengle rolig.

Det *var* ikke en test, men professor Krengle ville ikke si det, ikke høyt i menneskelig tale, selv i dette rommet som var beskyttet til det ytterste og som professor Krengle hadde gjort enda sikrere med sine formler.

«Jepp,» sa Harry så dagligdags han kunne.

Trinn en.

Harry sa «kappe» til pungen sin, trakk fram Usynlighetskappen, og løsnet så pungen fra beltet og kastet den over til andre siden av bordet.

Forsvarsprofessoren reiste seg opp fra sin egen stol, trakk fram tryllestaven, bøyde seg ned og berørte pungen med staven mens han mumlet en stille fortryllelse. Denne nye magien ville sikre at professor Krengle kunne komme seg inn i pungen mens han var i slangeform, og forlate den på egen hånd, og høre hva som foregikk på utsiden mens han var i pungen.

Trinn to.

Idet professor Krengle bøyde seg opp fra arbeidet med pungen, og la vekk tryllestaven, kom staven tilfeldigvis til å peke i Harrys retning; og det var en kort kløende følelse på Harrys bryst nær der tidsvenderen lå, som om et slags småkryp hadde passert svært nærme uten å berøre ham.

Trinn tre.

Forsvarsprofessoren gjorde seg om til en slange igjen, og følelsen av dommedag ble svakere; slangen ålet seg mot pungen og inn i den; pungens munn åpnet seg for å slippe inn den grønne formen, og idet munnen lukket seg bak halen ble følelsen av dommedag ytterligere svekket.

Trinn fire.

Harry trakk fram tryllestaven, og var nøye med å stå helt stille mens han gjorde det, slik at tidsvenderen ikke ville flytte seg fra det stedet der professor Krengle hadde

forankret timeglasset inne i skallet i den nåværende orienteringen. «*Vingardium Leviosa,*» mumlet Harry, og pungen begynte å flyte mot ham.

Sakte, sakte, slik professor Krengle hadde gitt instruksjoner om, begynte pungen å flyte i retning Harry, som ventet oppmerksomt etter tegn på om pungen begynte å åpne seg; i så tilfelle skulle Harry bruke sveveformelen til å sende den vekk fra seg så fort som mulig.

Når pungen kom innenfor en meters rekkevidde fra Harry, vendte følelsen av dommedag tilbake.

Idet Harry på ny festet pungen til beltet var dommedagsfølelsen sterkere enn den hadde vært noen gang tidligere, men allikevel ikke overveldende; det gikk an å tåle det.

Selv med professor Krengles animagus-form som lå inne i det utvidede rommet i pungen som hvilte direkte på Harrys hofte.

Trinn fem.

Harry puttet vekk staven. Den andre hånda holdt fremdeles Usynlighetskappen, og Harry kastet kappen over seg.

Trinn seks.

Og så, i dette rommet beskyttet mot all mulig form for overvåkning, som professor Krengle personlig hadde gitt ytterligere sikkerhet, så var det ikke før *etter at* Harry hadde tatt på seg den sanne Usynlighetskappen at han grep inn under skjorten og vred tidsvenderens ytre skall en enkelt gang.

Tidsvenderens indre timeglass forble forankret og uten bevegelse, skallet beveget seg rundt den –

Maten forsvant fra bordet, stolene hoppet tilbake, døra åpnet seg.

Maries Rom var forlatt, slik det var ment å være, fordi tidligere hadde professor Krengle kontaktet Hos Marie under falskt navn for å sjekke om rommet ville være tilgjengelig på denne tida – ikke for å reservere det, heller ikke å legge inn en reservasjon som senere ble avlyst, siden det kunne bli lagt merke til; men bare for å sjekke.

Trinn sju.

Mens han holdt seg under Usynlighetskappen, forlot Harry rommet gjennom den åpne døra. Han navigerte seg gjennom de flisbelagte gangene i Hos Marie og fram til den velutstyrte baren som hilste nye besøkende velkommen. Eieren Stian var bartender. I baren var det bare noen få mennesker, siden det fremdeles var noe før lunsjtid, og Harry måtte vente usynlig ved døra i flere minutter og lytte til summingen av konversasjon og gurglingen av alkohol, før døra åpnet seg for å slippe inn en stor, jovial ire, og Harry gled stille ut samtidig.

Trinn åtte.

Harry gikk en stund. Han hadde kommet et langt stykke unna Hos Marie da han tok av fra Diagonallmenningen inn i en smalere sidegate. Ved enden av denne lå en mørk butikk, med vinduer fortryllet til svarthet.

Trinn ni.

«Sverd fisk melon venn,» uttalte Harry som låsens passeringsnøkkel, og den klikket seg åpen.

Inne i butikken var det også mørkt; lyset fra den åpne døra lyste kort opp og viste fram et stort, tomt rom. Møbelbutikken som en gang hadde holdt til her hadde gått konkurs for noen måneder siden, ifølge forsvarsprofessoren, og lokalet hadde gått tilbake til huseieren, som foreløpig ikke hadde funnet noen annen bruk for det. Veggene var malt enkelt hvite; tregulvet oppskrapet og upolert; en enkelt dør var synlig på bakveggen. En gang hadde dette vært et utstillingsrom, men nå viste det ingenting.

Døra klikket seg i lås bak Harry, og så var mørket tett og komplett.

Trinn ti.

Harry tok ut staven sin og sa «*Lumos,*» og opplyste rommet med hvit glød; han løsnet pungen fra beltet sitt (og dommedagsfølelsen ble litt skarpere idet han grep den med fingrene) og kastet den lett til motsatt side av rommet (følelsen av dommedag forsvant nesten fullstendig). Og så begynte han å ta av Usynlighetskappen, idet stemmen hans hveste, «*Sså er det gjort.*»

Trinn elleve.

Fram fra pungen stakk et grønt hode, raskt etterfulgt av en meterlang grønn kropp idet slangen slanget seg ut. Et øyeblikk senere gjorde den seg om til professor Krengle.

Trinn tolv.

Harry ventet i stillhet mens forsvarsprofessoren resiterte tretti formler.

«Ålreit,» sa professor Krengle da han var ferdig. «Hvis noen fremdeles holder øye med oss er vi uansett ferdige, så jeg snakker åpent og i menneskeform. Ormtunge kler meg ikke så bra, frykter jeg, siden jeg verken er en etterkommer av Salazar eller en virkelig slange.»

Harry nikket.

«Så, herr Potter,» sa professor Krengle. Blikket var oppmerksomt, hans blekblå øyne var mørke og skyggefulle i det hvite lyset som kom fra Harrys tryllestav. «Vi er alene, og ingen observerer oss, og jeg har et viktig spørsmål å stille deg.»

«Kom igjen,» sa Harry, og kjente at hjertet begynte å slå raskere.

«Hva er din mening om styremåten i det magiske Storbritannia?»

Det var ikke helt det Harry hadde forventet seg; men det var nært nok, så Harry sa, «Basert på min begrensede kunnskap ville jeg si at både Magidepartementet og Heksingating virker å være dumme, korrupte og onde.»

«Korrekt,» sa professor Krengle. «Forstår du hvorfor jeg spør?»

Harry pustet dypt inn, og så professor Krengle rett inn i øynene uten å vike. Til sist hadde Harry kommet fram til at når du skulle utføre forbløffende deduksjoner ut fra mangelfulle beviser, så var den riktige metoden det å vite svaret på forhånd. Dette svaret hadde han gjettet seg fram til for en hel uke siden. Det trengte bare litt justeringer …

«Du er i ferd med å invitere meg inn i en hemmelig organisasjon full av interessante mennesker som deg selv,» sa Harry, «der et av målene er å reformere eller bytte ut ledelsen i det magiske Storbritannia, og ja, jeg er med.»

En kort pause.

«Jeg beklager at det er ikke helt i den retningen jeg ønsket å styre denne konversasjonen,» sa professor Krengle. Munnvikene hans rykket lett. «Jeg hadde bare tenkt å spørre om din hjelp til å gjøre noe ekstremt forrædersk og ulovlig.»

Fillern, tenkte Harry. Dog, professor Krengle hadde ikke *benektet* det … «Fortsett.»

«Før jeg gjør det,» sa professor Krengle. Det var ingen lettsindighet i stemmen hans nå. «*Er* du åpen for slike forespørsler, herr Potter? Jeg vil få gjenta at hvis det er sannsynlig at du sier nei uansett, så må du si nei nå. Hvis din nysgjerrighet sier noe annet, så undertrykk den.»

«Forrædersk og ulovlig bekymrer meg ikke,» sa Harry. «Risiko, derimot, bekymrer meg; og gevinsten må være i samsvar med den; men jeg kan ikke helt se for meg at *du* tar enkelt på risiko.»

Professor Krengle nikket. «Det ville jeg ikke. Det er et stygt misbruk av mitt vennskap med deg, og den tillit som er gitt meg som lærer på Galtvort –»

«Du kan hoppe over denne delen,» sa Harry.

Leppene vred seg igjen, og så flatet de ut. «Så skal jeg hoppe over den. Herr Potter, av og til spiller du et interessant spill der du juger med sannheter, leker med ord for å skjule dine hensikter, åpenlyst for alle. Jeg har også stundom vært kjent for å finne det underholdende. Men hvis jeg så mye som *forteller* deg hva jeg håper vi skal gjøre i dag, herr Potter, så vil du juge om det. Du vil juge rett fram, uten å nøle, uten ordspill eller hint, til alle som spør om det, om de nå er fiende eller nærmeste venn. Du vil juge til Malfang, til Grang, og til McSnurp. Du vil snakke, alltid og uten å nøle, på *nøyaktig* den måten du ville hvis du ikke visste noen ting, uten å tenke på din egen ære. Slik må det være.»

Deretter ble det stille en stund.

Det var en pris målt i en del av Harrys sjel.

«Uten å fortelle meg ennå …» sa Harry. «Kan du si meg om behovet er desperat?»

«Det er noen som i ekstrem grad trenger din hjelp,» sa professor Krengle enkelt, «og ingen kan hjelpe dem, unntatt deg.»

Stille igjen, men ikke like lenge.

«Greit,» sa Harry stille. «Fortell meg om oppdraget.»

Den mørke kutten til forsvarsprofessoren virket uklar mot skyggen på veggen, som ble forårsaket av at silhuetten hans blokkerte det hvite lyset fra Harrys tryllestav. «Den ordinære skytsvergeformelen, herr Potter, holder en desperants frykt unna. Men desperantene ser deg fremdeles gjennom den, de vet at du er der. Men ikke din skytsvergefor-

mel. Den blinder dem, eller mer enn det. Det jeg så under kappen så ikke en gang i vår retning mens du drepte den, som om det hadde glemt vår eksistens, selv idet den døde.»

Harry nikket. Det var ikke så overraskende, ikke når du konfronterte en desperant på nivået til dens sanne eksistens, forbi antropomorfisme. Døden kunne kanskje være den siste fienden, men det var ikke en fiende med bevissthet. Da menneskeheten hadde utryddet kopper, så hadde ikke koppene kjempet tilbake.

«Herr Potter, hovedkontoret til Flirgott er bevoktet av samtlige formler, sterkere og svakere, som gnomene kjenner til. Allikevel har hvelv blitt robbet med hell; for alt som trolldomskunst kan gjøre, kan trolldom også gjøre om. Og allikevel har ingen noensinne flyktet fra Azkaban. Ikke en. For hver formel er det en motformel; for hver vaktformel er det en vei rundt. Hvordan kan det ha seg at ingen noensinne er reddet ut av Azkaban?»

«Fordi Azkaban har noe uovervinnelig,» sa Harry. «Noe så fryktelig at ingen kan slå det.»

Dét var nøkkelen til deres perfekte sikkerhet, det måtte være det, ikke noe menneskelig. Det var Døden som bevoktet Azkaban.

«Desperantene liker ikke at måltidene blir tatt fra dem,» sa professor Krengle. Kulde hadde sivet inn i denne stemmen nå. «De vet det, hvis noen prøver. Det er mer enn hundre desperanter der, og de snakker med vaktene i tillegg. Så enkelt er det, herr Potter. Hvis du er en mektig trollmann er det ikke vanskelig å komme inn der, og det er ikke vanskelig å forlate stedet. Så lenge du ikke tar med deg noe som hører til desperantene.»

«Men desperantene er *ikke* uovervinnelige,» sa Harry. Han kunne ha kastet skytsvergeformelen der og da, med den tanken. «Tro aldri at de er det.»

Professor Krengles stemme var svært stille. «Husker du hvordan det føltes da du sto foran desperanten første gang; da du feilet?»

«Jeg husker.»

Og så, med plutselig kvalme som kvernet i magen hans, skjønte Harry hvor dette bar: han burde ha innsett det tidligere.

«Det er en uskyldig person i Azkaban,» sa professor Krengle.

Harry nikket; det brant i halsen hans, men han gråt ikke.

«Den jeg snakker om var ikke under Befaliusforbannelsen,» sa forsvarsprofessoren, mørk kutte silhuettert mot en større skygge. «Det er sikrere måter å bryte ned viljer på enn ved Befalio, hvis du har nok tid til tortur, og psykomantikk, og ritualer jeg ikke vil snakke om. Jeg kan ikke fortelle deg hvordan jeg vet dette, hvordan jeg vet noe av det, kan ikke engang hinte om det, ikke en gang til deg; du er nødt til å stole på meg. Men det er en person i Azkaban som ikke en eneste gang valgte å tjene Mørkets herre, som i årevis har lidd alene i utenkelig kulde og mørke, og aldri fortjente et eneste minutt av det.»

Harry så det i et enkelt sprang av intuisjon, munnen fungerte nesten raskere enn tankene.

Det var ikke noe hint, ingen advarsel, vi trodde alle –

«En person av slekta Svaart,» sa Harry.

Det var stillhet. Stillhet, mens de blekblå øynene stirret på ham.

«Vel,» sa professor Krengle etter en stund. «Der røyk planen om å ikke fortelle deg navnet før etter at du hadde akseptert oppdraget. Jeg skulle gjerne spurt deg om du leser *mitt* sinn, men det er fullstendig umulig.»

Harry sa ingenting, men det var lett nok hvis du *trodde* på prosessene i moderne demokratier. Den mest åpenbare personen i Azkaban som kunne være uskyldig hadde ikke engang fått en rettssak –

«Jeg er *definitivt* imponert, herr Potter,» sa professor Krengle. Ansiktet hans var seriøst. «Men dette er en alvorlig sak, og hvis det er noen måte der andre kan dedusere likt, så *må* jeg vite det. Så fortell meg, herr Potter. Hvordan i Merlins navn, i navnet til Atlantis og tomheten mellom stjernene, gjettet du at jeg snakket om Bellatrix?»

51.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 2

Adrenalinet flommet allerede gjennom Harrys årer, hjertet hamret allerede i brystet, der i den mørke og konkursrammede butikken. Professor Krengle hadde gjort seg ferdig med forklaringene, og i en hånd holdt Harry en liten trekvist som skulle være nøkkelen. Her kom den; dette var den dagen og det øyeblikket der Harry begynte å delta. Sitt første ordentlige eventyr, en festning som skulle gjennomtrenges, en ond regjering skulle motarbeides, en jomfru i nød skulle reddes. Harry burde ha vært reddere, mer motvillig, men i stedet følte han bare at det var på høy tid og vel så det å starte å bli de menneskene han hadde lest om i bøkene sine; å begynne reisen mot det han alltid hadde visst det var meningen at han skulle være, en helt. Å ta de første stegene på veien som førte til Han Solo og kaptein Picard og Bilbo Sekker og definitivt *ikke* Raistlin Majere. Så vidt Harrys hjerne visste ut fra å lese avisenes tegneserier, så var det meningen når du vokste opp at du skulle få utrolige krefter og redde universet; det var det Harrys hjerne hadde sett voksne gjøre og adoptert det som sin rollemodell for modningsprosessen, og Harry ville svært gjerne starte å vokse opp.

Og hvis historiens mønster krevde at helten mistet en del av sin uskyld, som et resultat av det første eventyret; så, i det minste nå, i dette fremdeles uskyldige øyeblikket, virket det som på høy tid og vel så det å oppleve denne smerten. Som å ta av seg klær som er for små; eller å til slutt komme seg til neste nivå i spillet, etter å ha sittet fast i elleve år i verden 3, nivå 2 av Super Mario Brothers.

Harry hadde lest nok romaner til å mistenke at han ikke ville føle seg så entusiastisk etterpå, så han nøt det mens det varte.

Det kom en poppende lyd idet noe nær Harry forsvant, og så var det ikke lenger tid for heltemessige grublerier.

Harrys hånd brakk den lille trekvisten i to.

En krok trakk i Harrys underliv idet portnøkkelen aktiverte seg; det føltes som et langt hardere trekk denne gangen enn de små transportetappene mellom Galtvorts marker og Diagonallmenningen –

– og slapp ham ned midt i et stort tordenbrak som døde vekk, og en skur av kaldt regn som pisket ham over ansiktet; vannet dekket Harrys briller og blindet ham øyeblikkelig, hvilket gjorde verden uklar idet han begynte å falle ned mot de rasende havbølgene langt nedenfor.

Han hadde ankommet til et sted høyt, høyt, høyt over den tomme Nordsjøen.

Sjokket av den hamrende stormen fikk nesten Harry til å miste sopelimen som professor Krengle hadde gitt ham, hvilket ikke ville ha vært en god ide. Det tok nesten et helt sekund før Harry klarte å samle tankene og få sopelimen på rett kjøl igjen.

«Jeg er her,» sa en ukjent stemme fra et stykke tom luft over ham; lav og grov, stemmen til den gustne, hengslete og skjeggete mannen som professor Krengle hadde polyksirt seg om til før han forvrengt seg selv og sopelimen sin.

«Jeg er her,» sa Harry der han satt under Usynlighetskappen. Han hadde ikke brukt polyksir selv. Det å ha på seg en annen kropp var til hinder for magien din, og Harry kunne trenge så mye som mulig av det lille han hadde; derfor var planen at Harry skulle holde seg usynlig omtrent hele tida istedenfor å bruke polyksir.

(Ingen av dem hadde sagt den andres navn. Du brukte rett og slett ikke ekte navn på noe tidspunkt i løpet av et ulovlig oppdrag, selv når du var usynlig og svevde over et anonymt område av Nordsjøen. Det gjorde du simpelthen ikke. Det ville være idiotisk.)

Med et kontrollert grep om sopelimen med en hånd, mens regnet og vinden hylte rundt ham, løftet Harry tryllestaven med et tilsvarende kontrollert grep og kastet *Membranus* på brillene sine.

Så, med klare brilleglass, tittet Harry seg rundt.

Han var omgitt av vind og regn, det var kanskje fem grader hvis han var heldig; han hadde allerede kastet en varmeformel på seg selv fordi han hadde vært utendørs i februar, men det holdt ikke stand mot de kalde dråpene som øste mot ham. Overalt der regnet traff en utsatt overflate på kroppen hans, så rant det inn; snø hadde vært bedre. Usynlighetskappen gjorde hele deg usynlig, men den *dekket* ikke hele deg, og det betydde at den ikke beskyttet deg fra vannet. Harrys ansikt var udekket mot hele kraften i det flyvende vannet, og det kom rett inn i halsen hans og rant ned i skjorta; også gjennom kutteermene, ned i bukselinningen og inn i skoene; vannet brukte hvert eneste tøystykke som en vei til å snike seg inn.

«Denne veien,» sa den polyksirte stemmen, og en gnist av grønt lys ble tent foran Harrys sopelime, og så pilte den av gårde i en retning som for Harry virket som en hvilken som helst annen retning.

Harry fulgte den gjennom det blindende regnet. Av og til mistet han den lille, grønne gnisten av syne, og hver gang ropte Harry ut, og gnisten ville komme til syne foran ham et par sekunder senere.

Da Harry hadde lært seg teknikken med å følge etter gnisten, satte den opp farten, og Harry sparket sopelimen over i et høyere gir og fulgte etter. Regnet pisket ham hardere. Det føltes slik Harry innbilte seg det måtte føles å få ansiktet fullt av blyhagl, men brillene holdt seg både fri for vann og beskyttet øynene hans.

Det var bare gått noen minutter med sopelimen i toppfart da Harry fikk et glimt av en diger skygge gjennom regnet. Den tårnet opp over vannet lang borte.

Og han følte et fjernt, hult ekko av tomhet som strålte ut fra der Døden ventet, det skyllet over Harrys sinn og brøt rundt det, som en bølge som slår mot steiner. Harry kjente fienden sin denne gangen, og viljen hans var av stål og hele lysets vesen.

«Jeg kan allerede føle desperantene,» sa den grove stemmen til den polyksirte Krengle. «Jeg forventet ikke det, ikke så tidlig.»

«Tenk på stjernene,» sa Harry, over et fjernt tordenskrall.

«Ikke tillat noe sinne i deg, ikke noe negativt, bare tenk på stjernene, hvordan det føles å glemme deg selv og falle gjennom verdensrommet uten kropp. Hold fast til den tanken som en psykoblokk-barriere gjennom hele sinnet ditt. Desperantene vil ha problemer med å strekke seg forbi den.»

Det ble stille et øyeblikk, og så, «Interessant.»

Den grønne gnisten steg i høyde, og Harry pekte sopelimen en tanke oppover for å følge den, idet den styrte dem inn i en tåkebanke, en sky som hang lavt over vannet.

Snart svevet de over og noe på skrå for den store tresidete metallbygningen som ruvet lang nedenfor. Triangelet av stål var hult, ikke solid; det var en bygning med tre tykke, solide vegger uten et senter. Svartspanerne som var på vakt hadde egne rom i toppetasjen og på sydsiden av bygningen, hadde professor Krengle sagt; under beskyttelse av sine skytsvergeformler. Den offisielle inngangen til Azkaban var på taket av det sydvestre hjørnet av bygningen. Som de to ikke kom til å bruke, naturligvis. Istedenfor ville de bruke en korridor som gikk rett under det nordre hjørnet av bygningen. Professor Krengle ville gå ned først, og lage et hull i taket og dets vaktformler rett ved nordspissen, og etterlate seg en illusjon for å maskere gapet.

Fangene ble holdt langs bygningens sider, i høydenivå som tilsvarte deres forbrytelser. Og helt i bunnen, helt i senteret og dypet av Azkaban, var en grop, et rede med mer enn hundre desperanter. Mengder av skitt ble nå og da dumpet inn for å vedlikeholde nivået, fordi materie som ble direkte eksponert for desperantene ble brutt ned til jord og støv og ingenting …

«Vent ett minutt,» sa den grove stemmen, «følg meg hurtig, og passer gjennom med forsiktighet.»

«Mottatt,» sa Harry lavt.

Gnisten forsvant, og Harry begynte å telle, *en, ett tusen, to, ett tusen, tre, ett tusen …*

… seksti, ett tusen, og Harry dykket, vinden hylte rundt ham mens han dykket, ned mot den enorme metallstrukturen, som trakk til seg lys og utstrålte tomhet, der metallstrukturen ble større og større. Enkel og uten karakteristiske kjennetegn tårnet den store grå formen opp, det eneste unntaket var en enkelt forhøyet boksliknende struktur i sydvestre hjørne. Nordhjørnet var rett og slett tomt, professor Krengles hull umulig å oppdage.

Harry trakk skarpt opp idet han ankom nordhjørnet, og ga seg selv mer sikkerhetsmargin enn han ville ha brydd seg om i en flytime, men ikke altfor mye. Idet han

stoppet opp begynte han langsomt å la sopelimen dale nedover mot det som så ut som det solide taket på spissen av nordhjørnet.

Det var en pussig følelse å sveve ned gjennom det illusoriske taket mens man var usynlig; og så kom Harry ned i en metallkorridor opplyst med et svakt oransje lys – som Harry innså, etter et forbløffet blikk, kom fra en gammeldags gasslampe …

… fordi magi ville feile, bli trukket vekk etter en tid, i nærværet av desperanter.

Harry gikk av sopelimen.

Dragningen fra tomheten var sterkere nå, idet den delte seg og skyllet rundt Harry uten å berøre ham. De var på avstand, men de var mange, sårene i denne verden; Harry kunne ha pekt på dem med øynene lukket.

«*Kasst sskyttssvergen din,*» hveste en slange fra gulvet; den så mer misfarget enn grønn ut i det svake oransje lyset.

Antydningen til stress i stemmen var hørbar selv i ormtunge. Harry var overrasket; professor Krengle hadde sagt at animaguser i sin dyreform var langt mindre sårbare for desperanter. (Og av samme grunn, antok Harry, hadde skytsvergene dyreform.) Hvis professor Krengle hadde såpass med problemer i slangeform, hva hadde skjedd med ham mens han var i menneskeform, som han trengte for å kunne bruke magien sin …?

Harrys tryllestav begynte allerede å heve seg.

Dette ville være starten.

Selv om det bare var en person, bare en enkelt person som han kunne redde fra mørket, selv om han ennå ikke var mektig nok til å teleportere *alle* Azkabans fanger ut til frihet og brenne dette triangulære helvete ned til grunnen …

Allikevel var det en start, det var en begynnelse, det var en nedbetaling på alt Harry tenkte å oppnå med livet sitt. Ingen mer venting, ingen mer håping, ikke mer bare løfter, alt ville begynne her. Her og *nå.*

Harrys tryllestav slo ned mot det punktet der desperantene ventet langt under.

«*Forvento Vergum!*»

Den glødende menneskeliknende figuren kom lysende til syne. Det var ikke den sollysende tingen den hadde vært tidligere … sannsynligvis fordi Harry ikke helt hadde klart å stoppe seg selv fra å tenke på alle de *andre* fangene i sine celler, de han *ikke* var her for å redde.

Kan hende var det allikevel for det beste. Harry ville trenge å holde skytsvergen sin framme en god stund, og det kunne være lettere om den ikke var fullt så sterk.

Skytsvergens lys svekket seg litt ved den tanken; og så enda litt, mens Harry forsøkte å putte litt mindre kraft inn i den, helt til den briljante menneskelige figuren bare skinte svakt lysere enn den kraftigste dyre-skytsverge, og Harry følte at han ikke ville klare å svekke den ytterligere uten å risikere å miste den.

Og så, «*Den er sstabil,*» hveste Harry, og begynte å mate sopelimen inn i pungen. Tryllestaven beholdt han i hånda, og en lett, vedlikeholdbar strøm fra ham erstattet de små tapene fra skytsvergen.

Slangen omformet seg til en hengslete, gusten mann, som holdt professor Krengles tryllestav i en hånd og en sopelime i den andre. Den hengslete mannen sjanglet idet han begynte å eksistere igjen, og gikk for å lene seg mot veggen en liten stund.

«Bra gjort, om enn kanskje en tanke sakte,» mumlet den grove røsten. Professor Krengles tørrhet var i den, selv om den ikke passet til stemmen; og heller ikke passet det alvorlige utseendet på det tykt skjeggete ansiktet. «Nå kan jeg ikke føle dem i det hele tatt.»

Et øyeblikk senere forsvant sopelimen inn under mannens kutte og ble borte. Så løftet mannens tryllestav seg og dunket lett på hodet sitt; og med en lyd som knusende eggeskall forsvant han ut av syne igjen.

I lufta blomstret en grønn gnist opp, og Harry, fremdeles dekket av Usynlighetskappen, fulgte etter den.

Hvis du hadde fulgt med fra utsiden, ville du ikke ha sett noe annet enn en grønn gnist som fløt gjennom lufta, og en briljant sølvaktig menneskeformet skikkelse som fulgte den.

*
*

De gikk ned, og ned, og ned, og passerte gasslampe etter gasslampe, og en stor metalldør nå og da; beveget seg stadig nedover i Azkaban innenfor det som virket som total stillhet. Professor Krengle hadde satt opp en type barriere som gjorde at *han* kunne høre hva som foregikk i nærheten, men ingen lyder kunne passere ut av den, og ingen lyder kom fram til Harry.

Harry hadde ikke helt klart å forhindre hodet fra å lure på hva som var hensikten med denne stillheten, eller å stoppe det fra å gi svar. Svaret han allerede visste på et ordløst nivå av forutanelse som uten hell hadde fått ham til å forsøke å la være å tenke på det.

Et sted bak de store metalldørene var det mennesker som skrek.

Den menneskelignende sølvfiguren flakket, ble lysere og så svakere, hver gang Harry tenkte på det.

Harry hadde blitt bedt om å kaste en boblehodeformel på seg selv. For å forhindre seg selv fra å lukte noe.

All entusiasmen og heltemodigheten hadde forsvunnet allerede, som Harry hadde visst at den ville; det hadde ikke tatt lang tid selv etter hans egne standarder, prosessen hadde fullført seg selv den aller første gangen de passerte en av de metalldørene. Hver metalldør var låst med en diger lås, en lås av simpelt umagisk metall som ikke ville ha

stoppet en førsteklassing ved Galtvort – hvis du fremdeles hadde en tryllestav, hvis du fremdeles hadde magien din, hvilket fangene ikke hadde. Disse metalldørene var ikke dører til individuelle celler, sa professor Krengle; hver av dem åpnet seg inn til en korridor der det ville være grupper av celler. På en måte hjalp det litt, å ikke tenke at hver dør korresponderte direkte med en fange som ventet rett bak den. Istedenfor kunne det være *mer* enn en fange, hvilket svekket den følelsesmessige påvirkningen; akkurat som det studiet som viste at folk bidro mer hvis de ble fortalt at en viss sum penger trengtes for å redde ett barns liv, enn når de fikk høre at den samme totalsummen var nødvendig for å redde åtte barn …

Harry syntes det ble vanskeligere og vanskeligere å ikke tenke på det, og hver gang han gjorde det, varierte lysstyrken i skytsvergen hans.

De kom til det stedet der gangen svingte til venstre, ved hjørnet av den triangulære bygningen. Nok en gang var det trinn som førte videre, et nytt sett trapper; nok en gang førte de nedover.

Vanlige mordere ble ikke plassert i de laveste cellene. Det var alltid et lavere sted du kunne komme til, en enda verre straff å frykte. Uansett hvor lavt du allerede hadde sunket, så hadde styresmaktene i det magiske Storbritannia en gjenværende trussel mot deg hvis du gjorde saker enda verre for deg selv.

Men Bellatrix DeMons hadde vært den dødseteren som hadde inngitt mer frykt enn noen annen utenom fyrst Voldemort selv, en vakker og dødelig trollkvinne absolutt lojal til sin mester; hun hadde vært, om slikt var mulig, mer sadistisk og ond enn selve Du-vet-hvem, som om hun forsøkte å overgå sin herre …

… det var det verden visste om henne, det verden trodde om henne.

Men før det, hadde professor Krengle fortalt Harry, før debuten til Den mørke herrens frykteligste tjener, så hadde det vært ei jente i Smygard som hadde vært stille, holdt seg mest for seg selv, og aldri skadet noen. Etterpå hadde det vært laget falske historier om henne, etter hvert som folks minner forandret seg i tilbakeblikk (Harry kjente godt til forskningen rundt det). Men der og da, da hun fremdeles gikk på skolen, så hadde den mest talentfulle heksa på Galtvort vært kjent som ei vennlig jente (hadde professor Krengle sagt). Hennes få venner hadde vært overrasket da hun ble en dødseter, og enda mer overrasket over at hun hadde skjult så mye mørke bak det triste, tankefulle smilet …

Det var det Bellatrix en gang hadde vært, den mest lovende heks i sin generasjon, før Mørkets herre stjal henne og brøt henne ned, knuste henne og formet henne på ny, bant henne til seg på et dypere nivå og med mørkere kunster enn noen *Befalio*.

I ti år hadde Bellatrix tjent Den mørke herren, drept de han ba henne drepe, torturert de han ba henne torturere.

Og så hadde Mørkets herre til sist blitt overvunnet.

Og Bellatrix' mareritt hadde fortsatt.

Et sted inne i Bellatrix kunne det fremdeles være noe som skrek, som hadde skreket hele tida, noe som en psykiatrisk helbreder kunne bringe tilbake; eller kanskje ikke, professor Krengle kunne ikke vite det for sikkert. Men uansett hva resultatet ville bli, kunne de …

… de kunne i det minste få henne ut av Azkaban …

Bellatrix DeMons hadde blitt plassert i det laveste nivået i Azkaban.

Harry hadde vansker med å ikke se for seg hva de ville få se når de kom til cellen hennes. Bellatrix måtte ha hatt omtrent ingen frykt for døden, i begynnelsen, om hun fremdeles var i live.

De fortsatte nedover enda noen trapper, og kom enda et hakk nærmere Døden og Bellatrix; klikkingen fra de usynlige skoene deres var den eneste lyden Harry kunne høre. Svakt oransje lys kom fra gasslyktene, den lille grønne gnisten fløt gjennom lufta, den skinnende figuren fulgte med dens sølvlys som stundom ble svakere, stundom sterkere igjen.

*
*

Etter å ha gått nedover mange ganger kom de til slutt til en korridor som ikke endte i trapper, og en siste metalldør, og den grønne gnisten stoppet foran den.

Harrys hjerte hadde roet seg litt, der de hadde kommet seg langt ned i Azkabans dyp uten at noe hadde skjedd. Men nå hamret det i brystet nok en gang. De var på bunnen, og Dødens skygger var svært nære.

Et bløtt metallklikk kom fra låsen idet professor Krengle åpnet veien videre.

Harry pustet dypt, og husket alt professor Krengle hadde fortalt ham. Han skulle utgi seg for å være en annen person, og det vanskelige ville ikke bare være å gjøre det godt nok til at Bellatrix DeMons ble lurt til å tro på det, det vanskelige ville være å holde skytsvergen gående samtidig …

Den grønne gnisten forsvant, og et øyeblikk senere skimret en meterhøy slange og kom til syne, ikke lenger usynlig.

Metalldøra åpnet seg med en lav knirkene lyd idet Harry dyttet den med sin usynlige hånd, åpnet den bare en liten sprekk, og tittet gjennom.

Han så en rett korridor som endte i solid stein. Det var ikke noe lys der utenom det som krøp inn fra Harrys skytsverge. Det var lyst nok for ham å se de ytre dørene til åtte celler som var plassert i korridoren, men han kunne ikke se innsiden; og mer viktig, de så ikke noen i selve korridoren.

«*Jeg sser ingenting,*» hveste Harry.

Slangen stakk inn i forveien, og buktet seg raskt over gulvet.

Et øyeblikk senere –

«*Hun er vissst alene,*» hveste slangen.

Bli der, tenkte Harry til skytsvergen sin, som fant en posisjon ved den ene siden av døra, som om den bevoktet den; og så dyttet Harry døra lenger opp og fulgte med inn.

Den første cellen Harry tittet på inneholdt et uttørket lik, huden var blitt grå og flekkete, kjøttet svunnet her og der slik at beina under syntes, ingen øyne –

Harry lukket øynene. Han kunne fremdeles gjøre det, han var fremdeles usynlig; han forrådte ingen ved å lukke øynene.

Han hadde visst det allerede, han hadde lest det på side seks i transfigurasjonsboka, at du forble i Azkaban inntil dommen din var sonet. Hvis du døde før det så beholdt de deg der til tida var ute før de ga fra seg liket ditt. Hvis du satt på livstid, så lot de bare kroppen ligge i cellen fram til det ble brukt for cellen igjen, og da kastet de kroppen din ned i desperantenes grop. Men det var fremdeles sjokkerende å se, at liket hadde vært en *person* som bare hadde *blitt liggende* der –

Lyset i rommet flakket.

Stødig, tenkte Harry i sin kjerne. Det ville ikke være bra for professor Krengle dersom skytsvergen hans forsvant på grunn av at han tenkte triste tanker. Så nære desperantene ville forsvarsprofessoren kanskje rett og slett falle død om der han sto. *Stødig, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes; stødig!*

Med den tanken åpnet Harry øynene sine igjen, det var ingen tid å miste.

Den andre cellen han tittet på inneholdt bare et skjelett.

Og bak gitteret i den tredje cellen så han Bellatrix DeMons.

Noe dyrebart og uerstattelig inne i Harry visnet som tørt gress.

Du kunne avgjøre at kvinnen ikke var et skjelett, at hodet hennes ikke var en hodeskalle, fordi teksturen i huden fremdeles var annerledes enn teksturen i bein, uansett hvor hvit og blek hun hadde blitt, der hun ventet i mørket alene. Enten ga de henne lite mat, eller så sugde Dødens skygger energien av maten ut av henne; for øynene hennes virket innsunkne bak øyenlokkene; leppene virket for inntørkede til å klare å dekke over tennene. Fargen hadde bleknet ut av den svarte klesdrakten hun hadde hatt på seg da hun havnet i fengsel, som om desperantene hadde trukket ut den også. Disse klærne hadde ment å være utfordrende, og nå hang og slang de løst over et skjelett og viste fram inntørket hud.

Jeg er her for å redde henne, jeg er her for å redde henne, jeg er her for å redde henne, tenkte Harry for seg selv, desperat, om igjen og om igjen med en innsats lik psykoblokking, beordret med viljen skytsvergen sin om å ikke forsvinne, å bli og *beskytte Bellatrix DeMons fra desperantene* –

I sitt hjerte, i sin kjerne, holdt Harry seg til all sin omtanke og medfølelse, hans vilje til å redde henne fra mørket; sølvstrålingen som kom inn gjennom den åpne døra ble klarere mens tankene hans konsentrerte seg.

Og i en annen del av ham, som om han bare lot en annen del av sinnet utføre noe vanemessig, uten å gi det større oppmerksomhet …

Et kaldt uttrykk kom over Harrys ansikt, usynlig under kappen.

«Hallo, min kjære Bella,» sa en kjøling hvisking. «Har du savnet meg?»

52.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 3

Liket av en kvinne åpnet øynene sine, og de sløve, innsunkne kulene stirret ut på ingenting.

«Gal,» mumlet Bellatrix med sprukken stemme, «Det virker som om lille Bella holder på å bli gal …»

Professor Krengle hadde instruert Harry, kjølig og presist, hvordan han skulle oppføre seg i Bellatrix' nærvær; hvordan han skulle skape den rollefiguren han skulle vedlikeholde i sinnet sitt.

Du fant det nyttig, eller kanskje bare underholdende, å få Bellatrix til å bli forelsket i deg, å binde henne til din tjeneste.

Den kjærligheten ville ha overlevd Azkaban, hadde professor Krengle sagt, fordi for Bellatrix ville det ikke være en lykkelig tanke.

Hun elsker deg fullstendig, totalt, med hele sin sjel og hele sitt legeme. Du gjengjelder ikke hennes kjærlighet, men synes hun er nyttig. Hun vet dette.

Hun var det dødeligste våpenet du hadde, og du kalte henne din kjære Bella.

Harry husket det fra den kvelden Den mørke herren hadde drept foreldrene hans: den kjølige morskapen, den foraktfulle latteren, den stemmen høyt i oktavene av dødelig hat. Det virket ikke vanskelig i det hele tatt å gjette hva Den mørke herren ville si.

«Jeg håper at du *ikke* er gal, Bella kjære,» sa den kjølige hviskingen. «Gal er ikke nyttig.»

Bellatrix' øyne rykket fram og tilbake der hun forsøkte å fokusere på tom luft.

«Min … herre … Jeg ventet på deg, men du kom ikke … Jeg lette etter deg, men jeg fant deg ikke … du lever …» Alle ordene hennes kom ut som lav mumling, hvis det var følelser i det så kunne ikke Harry oppdage det.

«*Visss henne anssiktet ditt,*» hveste slangen ved Harrys føtter.

Harry dro av hetta på Usynlighetskappen sin.

Den delen av Harry som han hadde satt til å kontrollere ansiktsuttrykkene sine tittet på Bella uten det minste spor av medfølelse, bare kjølig, rolig interesse. (Mens i sin kjerne tenkte Harry, *Jeg vil redde deg, jeg vil redde deg uansett hva …)*

«Arret …» mumlet Bellatrix. «Det barnet …»

«Det tror de alle sammen fremdeles,» sa Harrys stemme og ga fra seg en tynn liten latter. «Du lette etter meg på feil sted, Bella kjære.»

(Harry hadde spurt hvorfor professor Krengle ikke kunne være den som spilte Den mørke herren, og professor Krengle hadde påpekt at det ikke var noen plausibel årsak til at *han* skulle være besatt av sjelen til Han-hvis-navn-må-være-unevnt.)

Bellatrix' øyne forble fikserte på Harry, hun ytret ikke et ord.

«*Ssi en ssetning på ormtunge,*» hveste slangen.

Harrys ansikt snudde seg mot slangen, for å gjøre det tydelig at han adresserte den, og hveste, «*En to tre fire fem sseks ssju åtte ni ti.*»

Det var en pause.

«De som ikke frykter mørket …» mumlet Bellatrix.

Slangen hvislet, «*Vil bli konssumert av det.*»

«Vil bli konsumert av det,» hvisket den kjølige stemmen. Harry hadde ingen spesiell lyst til å gruble over hvordan professor Krengle hadde fått tak i det passordet. Hjernen hans, som grublet over det uansett, foreslo at det hadde sannsynligvis involvert en dødseter, et stille, isolert sted, og ganske grundig psykomantikk.

«Tryllestaven din,» mumlet Bellatrix, «Jeg tok den fra Potternes hus og gjemte den, min herre … under gravsteinen til høyre for din fars grav … vil du drepe meg, nå, hvis det var alt du ønsket fra meg … Jeg tror jeg alltid må ha ønsket at du var den som skulle drepe meg … men jeg kan ikke huske det nå, det må ha vært en lykkelig tanke …»

Harrys hjerte vred seg inni ham, dette var vanskelig å takle, og – og han kunne ikke gråte, kunne ikke la skytsvergen sin blekne –

Harrys ansikt viste et kort glimt av irritasjon, og stemmen var skarp idet den sa, «Nok dumskap. Du skal bli med meg, Bella kjære, med mindre du foretrekker selskapet til desperantene.»

Bellatrix' ansikt vred seg i forvirring; de innskrumpede lemmene rørte seg ikke.

«*Du er nødt til å ssveve henne ut,*» hveste Harry til slangen. «*Hun er ikke lenger i sstand til å flykte.*»

«*Ja,*» hveste slangen, «*men ikke undervurder henne, hun var den dødeligsste av krigere.*» Det grønne hodet vred seg advarende. «*Det ville være ssmart, gutt, å frykte meg, sselv om jeg var utssultet og ni tiendeler død; ta deg i akt for henne, ikke tillat en enesste feil i ditt sskuespill.*»

Den grønne slangen gled glatt ut av døra.

Og kort tid senere kom det en mann med gusten hud og et fryktsomt uttrykk på det skjeggete ansiktet inn i rommet med tryllestaven i hånd.

«Herre?» sa tjeneren skrekkslagent.

«Gjør slik du har fått beskjed om,» hvisket Den mørke herren i den kjølige stemmen, og det hørtes enda mer fryktelig ut når det kom fra en barnekropp. «Og la ikke din skytsverge svikte. Husk, hvis jeg ikke vender tilbake blir det ingen belønning for deg, og det vil ta lang tid før din familie får lov til å dø.»

Harry ytret disse redselsfulle ordene, Den mørke herren trakk Usynlighetskappen over hodet og forsvant.

Den krypende tjeneren åpnet døra til Bellatrix' bur, og trakk fram en liten nål fra kutten sin som han pirket borti det menneskelige skjelettet med. Den enslige dråpen av rødt blod som ble produsert var snart absorbert av en liten dukke, som ble lagt ned på gulvet, og tjeneren begynte å messe noe i en hviskende tone.

Ikke lenge etter lå det et annet levende skjelett på gulvet, urørlig. Etterpå virket det som om tjeneren nølte et øyeblikk, for det ble hvest fram en utålmodig kommando fra tomme lufta. Så pekte tjeneren staven sin på Bellatrix og uttalte et ord, og det levende skjelettet som lå på senga ble nakent, og skjelettet som lå på gulvet var kledt i hennes bleknede plagg.

Tjeneren rev en liten tøystrimmel fra klesdrakten, og fra sin egen kutte hentet den fryktsomme mannen fram en tom glassflaske med små spor av gyllen væske som klamret seg til innsiden. Denne flaska ble gjemt i et hjørne, tøystrimmelen ble lagt over den, det blekede tøyet gikk nesten i ett med den grå metallveggen.

En ny stavbevegelse fikk det menneskelige skjelettet på senga til å flyte opp i lufta, og med omtrent samme bevegelse kledde den på henne ny svart kutte. En vanlig utseende flaske sjokolademelk ble plassert i hånda hennes, og en kjølig hvisking beordret Bellatrix til å gripe flaska og begynne å drikke, hvilket hun gjorde, mens ansiktet hennes fremdeles så forvirret ut.

Så gjorde tjeneren Bellatrix usynlig, og gjorde seg selv usynlig, og de forlot stedet. Døra lukket seg bak dem alle og klikket igjen, hvilket på ny sendte korridoren inn i et mørke; uendret bortsett fra en liten flaske som var skjult i hjørnet av en celle, og et ferskt lik som lå på cellegulvet.

*
*

Tidligere, i den forlatte butikken, hadde professor Krengle fortalt Harry at de skulle utføre den perfekte forbrytelse.

Harry hadde uten å tenke seg om startet å framføre det vanlige ordtaket om at det finnes ikke noe slikt som en perfekt forbrytelse, før han faktisk tenkte på det i to-tredjedels sekund, kom på et fornuftigere ordtak, og lukket munnen midt i setningen.

Hva tror du at du vet, og hvordan tror du at du vet det?

Hvis du *begikk* den perfekte forbrytelse, så ville ikke noen kunne finne det ut – så hvordan kunne i tilfelle noen *vite* at det ikke fantes perfekte forbrytelser?

Og med en gang du tenkte på det på den måten, innså du at perfekte forbrytelser sannsynligvis ble begått *hele tida*, og obduseringen konkluderte med død av naturlige år-

saker, eller avisen meldte at butikken aldri hadde vært spesielt lønnsom og til sist hadde måttet opphøre …

Når Bellatrix DeMons' lik ble funnet død i cellen neste morgen, der inne i Azkaban-fengselet som ingen (visste alle) noensinne hadde rømt fra, ville ingen bry seg om å foreta en obduksjon. Ingen ville tenke to ganger på det. De bare lukket korridoren og dro sin vei, og *Aftenprofeten* ville rapportere det i kolonnen over dødsfall neste dag …

… det var den perfekte forbrytelsen som professor Krengle hadde planlagt.

Og det var ikke professor Krengle som rotet det til.

53.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 4

En svak, grønn gnist beveget seg forover for å sette marsjfart, og bak den fulgte en lysende sølvfigur; alle andre vesener var usynlige. De hadde passert fem strekninger med korridorer, svingt til høyre fem ganger og gått opp fem trapper, og da Bellatrix hadde blitt ferdig med sin andre flaske sjokolademelk hadde hun fått sjokoladeplater.

Det var etter den tredje platen sjokolade at merkelige lyder begynte å komme fra Bellatrix' hals.

Det tok litt tid før Harry forsto det, for hjernen hans å behandle lyden, det hørtes ikke ut som noe han hadde hørt før; rytmen i det var ødelagt, nesten ugjenkjennelig; det tok ham lang tid å innse at Bellatrix gråt.

Bellatrix DeMons gråt; Den mørke herrens mest fryktede våpen gråt, hun var usynlig, men du kunne høre det, små, patetiske lyder som hun forsøkte å undertrykke.

«Det er virkelig?» sa Bellatrix. Tonefall hadde kommet tilbake til stemmen hennes, det var ikke lenger død mumling, den hevet seg på slutten av setningen for å markere spørsmålet. «Det er virkelig?»

Ja, tenkte den delen av Harry som simulerte Mørkets herre, *vær stille nå* –

Han klarte ikke å få de ordene til å passere leppene, han klarte det rett og slett ikke.

«Jeg visste – at du ville – komme til meg – en dag,» kom Bellatrix' stemme dirrende og hakkende mens hun trakk pusten for stille hulk, «Jeg visste – at du levde – at du ville komme – til meg – min herre …» hun trakk pusten dypt, som om hun gispet etter luft, «og selv – når du kom – ville du allikevel ikke elske meg – aldri – du ville aldri gjengjelde – min kjærlighet – det var derfor – de ikke kunne ta – min kjærlighet vekk fra meg – selv om jeg ikke kan huske – kan ikke huske så mye annet – skjønt jeg vet ikke hva jeg har glemt – men jeg husker hvor mye jeg elsket deg, herre –»

Det virket som en kniv stakk mot Harrys hjerte, han hadde aldri hørt noe så fryktelig før, han ønsket å jakte ned Den mørke herren og drepe ham bare for dette …

«Har du fremdeles – bruk for meg – min herre?»

«Nei,» hveste Harrys stemme, uten at han en gang tenkte, det virket som om den opererte automatisk, «jeg kom inn i Azkaban ved en innskytelse. Selvsagt har jeg bruk for deg! Ikke still tåpelige spørsmål.»

«Men – jeg er svak,» sa Bellatrix' stemme, og et hørbart hulk unnslapp henne, det hørtes altfor høyt ut for Azkabans korridorer, «Jeg kan ikke drepe for deg, min herre, jeg beklager, de spiste alt sammen, spiste meg helt opp, jeg er for svak til å kjempe, til hva slags nytte kan jeg være for deg nå –»

Harrys hjerne lette febrilsk etter en måte han kunne betrygge henne på, fra leppene til en mørk herre som aldri ville sagt noe som kunne innebære å bry seg om andre.

«Stygg,» sa Bellatrix. Stemmen hennes sa ordet som om det var den siste spikeren i kisten hennes, den siste fortvilelsen. «Jeg er stygg, de spiste det også, jeg, jeg er ikke pen lenger, du vil ikke en gang, kunne, bruke meg, som belønning, for dine tjenere – selv ikke DeMonsene, ville, ønske, å, skade meg, mer –»

Den briljante sølvfiguren stoppet opp.

Fordi Harry hadde stoppet opp.

Den mørke herren, han … Den delen av Harrys selv som var myk og sårbar skrek i vantro redsel, forsøkte å forkaste virkeligheten, nekte forståelse, selv mens en kaldere og hardere del fullførte mønsteret: *Hun adlød ham i det slik hun adlød ham i alle ting.*

Den grønne gnisten hoppet ivrig opp og ned og satte så kursen framover igjen.

Den menneskeliknende sølvskikkelsen ble stående.

Bellatrix hulket tyngre.

«Jeg, jeg er ikke, jeg kan ikke være, nyttig, noe mer …»

Kjempehender trykte om Harrys bryst, vred ham rundt som en vaskeklut og forsøkte å knuse hjertet hans.

«Vær så snill,» hvisket Bellatrix, «bare drep meg …» Stemmen hennes så ut til å roe seg ned når hun først hadde sagt det. «Vær så snill, herre, drep meg, jeg har ingen grunn til å leve hvis jeg ikke er til nytte for deg … Jeg vil bare at det skal stoppe … vær så snill å gjøre meg vondt en siste gang, min herre, gi meg smerter til det er over, så vil … jeg elsker deg …»

Det var det tristeste Harry noensinne hadde hørt.

Den lyse sølvskikkelsen som var Harrys skytsverge flakket –

Skalv –

Ble lysere –

Raseriet som økte inne i Harry, raseriet mot Den mørke herren som hadde gjort dette, raseriet mot desperantene, mot Azkaban, mot en verden som tillot slik redsel, det virket som om alt strømmet rett gjennom armen hans og ut i tryllestaven uten at det gikk an å blokkere det, han forsøkte å bruke viljen til å stoppe det og ingenting skjedde.

«Min herre,» hvisket den forkledte stemmen til professor Krengle. «Jeg mister kontroll over formelen min! Hjelp meg, herre!»

Lysere ble skytsvergen, lysere og sterkere, den økte i styrke raskere enn den dagen Harry hadde ødelagt en desperant.

«Herre!» sa silhuetten i skrekkslagen hvisking. «Hjelp meg! Alle vil føle det, herre!»

Alle vil føle det, tenkte Harry. Fantasien hans skisserte det tydelig opp for ham, fangene i cellene stirret idet kulden og mørket trakk seg tilbake og ble erstattet av helbredende lys.

Alle åpne flater brant nå som en hvit sol i refleksjonene, silhuetten av Bellatrix' skjelett og den gustne mannen var nå klart synlig i det skarpe lyset, forvrengningsformelen ute av stand til å holde følge med den utenomjordiske strålekraften, bare Usynlighetskappen av Dødens talismaner motsto det.

«Herre! *Du må stoppe det!*»

Men Harry kunne ikke lenger *ville* det til å stoppe, han ønsket ikke lenger å stoppe det. Han kunne føle det, flere og flere av gnistene av liv i Azkaban ble beskyttet av skytsvergen hans, *mens den spredte seg som sollysets utslåtte vinger, lufta ble absolutt sølv mens han tenkte det, Harry visste hva han måtte gjøre.*

«*Vær så snill, herre!*»

Ordene ble ikke hørt.

De var langt unna ham, desperantene i sin grop, men Harry visste at de kunne bli ødelagt selv på denne avstanden hvis lyset skinte sterkt nok, han visste at Døden selv ikke kunne motstå ham hvis han sluttet å begrense seg, så han åpnet alle porter inne i seg og førte formelens kilde inn i alle de dypeste delene av sjel og sinn, og overga absolutt alt til skytsvergeformelen –

Og i solas indre beveget en bare så vidt mørkere skygge seg forover og strakk ut en bedende hånd.

FEIL

IKKE

Den plutselige følelsen av dommedag støtte mot Harrys forsett av stål; forferdelse og usikkerhet møtte den lysende hensikten, ingenting annet kunne ha nådd fram til ham utenom det. Silhuetten tok nok et steg forover, og enda et; dommedagsfølelsen økte til noe nær forferdelig katastrofe; og i den kalddusjen så Harry det, han innså konsekvensen av det han gjorde, faren og fellen.

Hvis du hadde sett på fra utsiden ville du ha sett solas indre som ble sterkere og svakere …

Sterkere og svakere …

… og til slutt svant lyset, svant, svant, dempet seg ned til vanlig månelys som virket beksvart i forhold.

Inne i mørket av det måneskinnet sto en gusten man med hånda bønnfallende utstrakt, og skjelettet av en kvinne som lå på gulvet med et forvirret uttrykk i ansiktet.

Og Harry, fremdeles usynlig, som var falt på kne. Den større faren hadde passert, og nå konsentrerte Harry seg bare om å ikke kollapse, å vedlikeholde skytsvergen på lavere

nivå. Han hadde trukket ut noe, forhåpentligvis ikke mistet noe – han burde ha visst, burde ha husket, at det ikke bare var magi som ga næring til skytsvergeformelen –

«Takk, herre,» hvisket den gustne mannen.

«Tåpe,» sa den harde stemmen til en gutt som latet som om han var en mørk herre. «Advarte jeg deg ikke om at formelen kunne være fatal hvis du ikke klarte å kontrollere følelsene dine?»

Professor Krengles øyne utvidet seg selvsagt ikke.

«Ja, herre, jeg forstår,» sa Den mørke herrens tjener med sviktende stemme, og vendte seg mot Bellatrix –

Hun holdt allerede på med å dytte seg selv opp fra gulvet, sakte, lik en gammel, gammel gompekvinne. «Så morsomt,» hvisket Bellatrix, «du ble nesten drept av en skytsvergeformel …» En latter som hørtes ut som om noen pustet støv ut av latterpipene hennes. «Jeg kunne straffe deg, muligens, hvis min herre fjernet din evne til å bevege deg og jeg hadde kniver … kanskje jeg kan være nyttig allikevel? Åh, jeg føler meg litt bedre nå, så merkelig …»

«Vær stille, kjære Bella,» sa Harry med en kjølig stemme, «til jeg gir deg tillatelse til å snakke.»

Det kom ikke noe svar, hvilket var lydighet.

Tjeneren leviterte det menneskelige skjelettet, og gjorde henne nok en gang usynlig, hvilket hurtig ble påfulgt av hans egen forsvinning med lyden av nok et egg som ble knust.

De fortsatte ned Azkabans korridorer.

Og Harry visste at mens de passerte så rørte fangene på seg i cellene sine da frykten forsvant for et dyrebart øyeblikk; kanskje de til og med følte en anelse av helbredelse idet lyset passerte dem; og så kollapset de igjen idet kulden og mørket presset dem tilbake som før.

Harry forsøkte veldig hardt å ikke tenke på det.

Ellers ville skytsvergen hans øke i styrke til den brant vekk hver desperant i Azkaban, flammende kraftig nok til å ødelegge dem selv på denne avstanden …

Ellers ville skytsvergen hans øke i styrke til den brant vekk hver desperant i Azkaban, og ta hele Harrys liv som brennstoff.

*
*

I svartspanernes tilholdssted på toppen av Azkaban var en trio av svartspanere opptatt med å snorke i sovesalen; en svartspanertrio hvilte i pauserommet, og en trio var i aktiv tjeneste i kommandorommet der de holdt vakt. Kommandorommet var enkelt, men stort, med tre stoler bakerst der de tre svartspanerne satt, alltid med tryllestaver i hen-

dene for å vedlikeholde sine tre skytsverger, mens de lysende hvite formene marsjerte foran det åpne vinduet og beskyttet dem alle fra desperantenes frykt.

De tre holdt seg vanligvis bak i lokalet og spilte poker, og så sjelden ut av vinduet. Joda, du kunne jo ha fått øye på litt himmel der ute, og en time eller to i løpet av dagen kunne du til og med se sola, men det vinduet hadde også utsikt ned i Helvetes sentrale grop.

Bare i tilfelle en desperant ønsket å sveve opp og snakke med deg.

Svartspaner Li ville aldri i verden ha gått med på å gjøre tjeneste her, trippel lønn eller ikke trippel lønn, hvis han ikke hadde hatt en familie å forsørge. (Hans virkelige navn var Xiaoguang, og alle kalte ham Mike istedenfor; han hadde gitt barna sine navnene Su og Kao, som forhåpentligvis ville gjøre livet lettere for dem.) Hans eneste trøst, utenom pengene, var at kollegene hans i det minste var svært gode i dragepoker. Skjønt det ville nærmest være vanskelig å *ikke* være det, på dette tidspunktet.

Det var deres runde nummer 5366, og Li hadde det som sannsynligvis ville være sin beste hånd på 5300-tallet. Det var en lørdag i februar og det var tre spillere, hvilket lot ham bytte farge på ett valgfritt hullkort unntatt to, tre og syv; og det var nok til at han kunne bygge et fullt sett med enhjørninger, drager og syvere …

På den andre siden av bordet fra ham så Gerard Kuskenstoor opp fra bordkortene i retning vinduet, og stirret.

Med overraskende hastighet kom det et sug i Lis mage.

Hvis hans hjertersju ble truffet av en desperant-påvirker og omgjort til en sekser, så gikk han direkte ned til to par, og Kuskenstoor kunne muligens slå det –

«Mike,» sa Kuskenstoor, «hva skjer med skytsvergen din?»

Li snudde hodet og så etter.

Hans myke sølvgrevling hadde vendt seg vekk fra utsikten mot gropen og tittet nedover mot noe bare den kunne se.

Et øyeblikk senere gjorde Barrys månelyste and og Kuskenstoors lysende maursluker det samme; alle tittet i den samme retningen nedover.

Alle tre utvekslet blikk, og sukket.

«Jeg går og sier fra,» sa Barry. Retningslinjene sa at de tre svartspanerne som ikke var på vakt, men ikke sov, var de som skulle sendes for å undersøke alt som avvek fra normalen.

«Kanskje jeg overtar for en av dem og tar C-spiralen, hvis dere to ikke har noe imot det.»

Li utvekslet blikk med Kuskenstoor, og begge nikket. Det var ikke altfor vanskelig å bryte seg inn i Azkaban, hvis du var rik nok til å leie en tilstrekkelig kraftfull trollmann, og hadde gode nok hensikter til å rekruttere noen som kunne kaste skytsvergeformelen. Folk med venner i Azkaban kunne finne på slikt iblant, å bryte seg inn bare for å gi noen en halv dag med skytsvergetid, en sjanse til å få noen virkelige drømmer istedenfor mare-

ritt. La det bli igjen et lager av sjokolade som kunne skjules i cellen, for å øke sjansen for å overleve dommen. Og svartspanerne som var på vakt … vel, selv om du ble tatt, så kunne du sannsynligvis overtale svartspanerne til å overse det, i bytte mot den rette bestikkelsen.

For Li pleide riktig bestikkelse å være noe sånt som to fjong og en sølvsigd. Han hatet dette stedet.

Men Barry Enhånd hadde en kone og kona hadde regninger hos sin helbreder, og hvis du hadde råd til å leie noen som kunne bryte seg inn i Azkaban, så hadde du også råd til å gi en rundhåndet slant til Barrys gjenværende hånd, hvis han var den som tok deg til fange.

Med uuttalt enighet, der ingen av dem ville gi fra seg noe ved å være den første til å foreslå det, fullførte de pokerhånda først. Li vant, siden ingen desperanter faktisk hadde vist seg i spillet. Og på det tidspunktet hadde skytsvergene stoppet å stirre og gjenopptatt sin vanlige patruljering, så det var sannsynligvis ingenting, men prosedyre var prosedyre.

Etter at Li sopte inn potten, nikket Barry formelt og reiste seg fra bordet. Den eldre mannens lange, hvite lokker feide over den flotte røde kutten, og kutten børstet metallgulvet i kommandorommen idet Barry gikk gjennom skilledøra som førte til de svartspanerne som inntil nylig hadde hatt fri.

Li hadde blitt valgt til Håsblås, og av og til følte han seg litt ubekvem med denne typen saker. Men Barry hadde vist dem alle bildene, og du måtte nesten la en mann gjøre hva han kunne for sin stakkars, syke kone, spesielt når han bare hadde syv måneder igjen før han gikk av med permisjon.

*
*

Den svake, grønne gnisten fløt gjennom metallkorridorene, og vesenet av sølv, litt svakere nå, fulgte etter den. Av og til ville den lysende figuren lyse opp, spesielt når de passerte en av de store metalldørene, men den bleknet alltid ned igjen.

Vanlige øyne kunne ikke ha sett de usynlige andre: den elleveårige Gutten-som-overlevde, og det levende skjelettet som var Bellatrix DeMons, og den polyksirte forsvarsprofessoren på Galtvort, som alle var på en fellesreise gjennom Azkaban. Hvis dette var starten på en spøk så ante ikke Harry noe om hva poenget ville være.

De hadde gått opp ytterligere fire trapper før den røffe stemmen til forsvarsprofessoren sa, enkelt og uten følelse, «Svartspaner kommer.»

Det tok altfor lang tid, kanskje et helt sekund, før Harry forsto, før adrenalinet pumpet inn i blodet hans, og før han husket hva professor Krengle allerede hadde diskutert med ham og sagt at han skulle gjøre i dette tilfellet; og så spant Harry rundt på hælen og sprang tilbake den veien de hadde kommet.

Harry kom til trappene, og la seg kjapt ned på tredje trappetrinn fra toppen, det kalde metallet føltes hardt selv gjennom kutten og kappen. Han forsøkte å løfte hodet litt, for å se over kanten av trappa, og han kunne ikke se professor Krengle; og det betydde at Harry var utenfor linjen til formler på villspor.

Den skinnende skytsvergen fulgte etter ham, og la seg ned ved siden av ham på trinnet under, for heller ikke den måtte bli sett.

Så en svak lyd som av et vindpust, og så lyden av Bellatrix' usynlige kropp som fant hvile enda lenger ned, hun hadde ingen plass i dette, utenom –

«Forhold deg rolig,» sa den kalde høye hviskingen, «forhold deg stille.»

Det var rolighet og stillhet.

Harry presset tryllestaven sin langs siden av metalltrinnet over ham. Hvis han var noen som helst annen ville han måttet ta en fjong ut av lomma … eller rive av en tøybit fra kuttene … eller bite av en av neglene sine … eller finne en bit stein stor nok til at han kunne se den og solid nok til å forbli på ett sted og i en retning mens den berørte tryllestaven hans. Men Harrys allmektige kraft i form av delvis transfigurasjon gjorde dette unødvendig; han kunne hoppe over det bestemte steget i handlingen og bruke hva som helst av materialer som var i nærheten.

Tretti sekunder senere var Harry den stolte eier av et nytt kurvet speil, og …

«*Vingardium Leviosa,*» hvisket Harry så stille han kunne.

… leviterte det så vidt overfor trinnene, og kunne se, i den kurvete overflaten, nesten hele korridoren der professor Krengle ventet usynlig.

Så hørte Harry det i det fjerne; lyden av fottrinn.

Og så formen (litt vrient å se i speilet) av en person i rød kutte som kom ned trappene, ned i den tilsynelatende tomme korridoren, fulgt av en liten dyreskytsverge som Harry ikke helt kunne se hva var.

Svartspaneren var beskyttet av et blått skimrende felt, det var vanskelig å se detaljene, men såpass kunne Harry se, svartspaneren hadde allerede skjoldene reist og styrket.

Dritt, tenkte Harry. Ifølge forsvarsprofessoren, så var den essensielle kunsten i duellering det å forsøke å få opp et forsvar som kunne blokkere hva som helst som noen kunne tenkes å kaste på deg, mens du på din side ville angripe på en måte som hadde sannsynlighet for å komme seg forbi deres gjeldende forsvar. Og den aller enkleste måten å vinne alle typer ekte kamp på – professor Krengle hadde gjentatt dette om igjen og om igjen – var å skyte fienden før de i det hele tatt fikk opp et skjold, enten bakfra eller på så nær avstand at de ikke kunne dukke unna eller finne mottrekk i tide.

Skjønt professor Krengle kunne muligens allikevel kunne klare å få inn et skudd bakfra, hvis –

Men svartspaneren hadde stoppet etter å ha tatt tre skritt inn i korridoren.

«Pen forvrengning,» sa en hard mannlig stemme som Harry ikke kjente igjen. «Nå, vis deg selv, ellers havner du *virkelig* i problemer.»

Den gustne, skjeggete mannen ble synlig.

«Og du med skytsvergen,» sa den harde stemmen. «Kom ut du også. *Nå.*»

«Ville ikke være så lurt,» sa den grove røsten til den gustne mannen. Det var ikke lenger den skrekkslagne stemmen til Den mørke herrens tjener; plutselig hadde den blitt den profesjonelle truende stemmen til en kompetent kriminell. «Du vil ikke egentlig se hvem som er bak meg. Tro meg, det vil du ikke. Fem hundre galleoner, kontant i hånda, hvis du snur deg rundt og går vekk. Store problemer for karrieren din hvis du ikke gjør det.»

Det var en lang pause.

«Hør, hvem du nå enn er,» sa den harde stemmen. «Det virker som om du ikke helt skjønner hvordan dette fungerer. Jeg bryr meg ikke om det er Lucifus Malfang bak deg eller Albus forbaskede Humlesnurr. Dere kommer ut *alle sammen*, jeg tar et overblikk, og *så* snakker vi om hvor mye dette vil koste dere –»

«To tusen galleoner, siste tilbud,» sa den grove røsten, og fikk en advarende undertone. «Det er ti ganger mer enn vanlig takst, og mer enn du tjener på et helt år. Og tro meg, hvis du ser noe du ikke burde se, så vil du komme til å angre på at du ikke tok imot dette –»

«Klapp igjen!» sa den harde stemmen. «Du har akkurat fem sekunder på deg til å legge ned tryllestaven før jeg legger ned deg. Fem, fire –»

Hva gjør du, professor Krengle? tenkte Harry panisk. *Angrip først! Kast i det minste et skjold!*

«– tre, to, en! *Lamstivosløvus!*»

*
*

Barry stirret, og det gikk kaldt nedover ryggen på ham.

Mannens tryllestav hadde beveget seg så raskt at det virket som om den hadde immivert inn hånda hans; og Barrys lammeformel gnistret nå tamt på enden av den. Ikke blokkert, ikke et motangrep, ikke reflektert; *fanget* som en flue i honning.

«Mitt tilbud har gått ned til fem hundre galleoner igjen,» sa mannen med en kaldere, mer formell tone. Han smilte tørt, og det smilet så feil ut i det skjeggete ansiktet. «Og du vil måtte godta en minnejusterende formel.»

Barry hadde allerede byttet harmoniene i skjoldene sine slik at hans egen lammevåde ikke kunne komme tilbake gjennom dem; allerede vippet opp tryllestaven tilbake til en defensiv posisjon, allerede løftet sin herdede kunstige hånd i posisjon til å blokke alt som kunne blokkes, og tenkte allerede på hvilke ordløse formler som kunne gi ytterligere beskyttelse –

Mannen så ikke på Barry. Istedenfor dyttet han nysgjerrig borti Barrys våde der den fremdeles svevde ved tuppen av tryllestaven hans; han trakk ut røde gnister og knipset dem vekk med fingrene, plukket sakte fra hverandre heksingen som om den var en barneleke.

Mannen hadde ikke tatt opp noen egne skjold.

«Si meg,» sa mannen med en uinteressert stemme som ikke helt virket å passe til den grove halsen – polyksir ville Barry ha gjettet, hvis han hadde trodd at noen kunne gjøre såpass delikat magi fra innsiden av noen annens kropp – «hva gjorde du i forrige krig? Ute i kamp, eller holdt du deg unna bråk?»

«Ute i kamp,» sa Barry. Stemmen hans beholdt den jernharde roen til en svartspaner med nærmere hundre år i aktiv tjeneste, syv måneder unna obligatorisk pensjonsalder. Galøye Bister kunne ikke ha sagt det med mer hardhet.

«Slåss med noen dødsetere?»

Nå prydet et bistert smil Barrys eget ansikt. «To på en gang.» To av Du-vet-hvems egne kriger-snikmordere, personlig trent av deres mørke herre. To dødsetere på en gang, mot Barry, alene. Det hadde vært den vanskeligste kampen i Barrys liv, men han holdt posisjonen, og gikk derfra med bare tapet av venstre hånd.

«Drepte du dem?» Mannen hørtes både lett fraværende og nysgjerrig ut, og han fortsatte å trekke tråder av ild ut av lammegnisten på tuppen av tryllestaven, som nå var ganske svekket. Fingrene vevde nå små mønstre av Barrys egen magi før han knipset dem bort.

Barry begynte å svette under kuttene. Metallhånda føk nedover, grep speilet fra beltet – «Barry til Mike, jeg trenger forsterkninger!»

Det var en pause, og stillhet.

«Barry til Mike!»

Speilet lå uklart og livløst i hånda hans. Sakte plasserte Barry det tilbake i beltet.

«Det er en god stund siden jeg har hatt en ordentlig kamp mot en seriøs motstander,» sa mannen, og så fremdeles ikke opp på Barry. «Forsøk å ikke skuffe meg for mye. Du kan angripe når du er klar. Eller du kan gå tilbake igjen, med fem hundre galleoner.»

En lang stillhet.

Så skrek lufta som når metall skjærer i glass idet Barry fektet tryllestaven sin nedover.

*
*

Harry kunne knapt se det, klarte knapt å se en detalj gjennom alle lysene og blinkene; kurven i speilet hans var perfekt (de hadde øvd på den taktikken før, i Kaoslegionen) men skjermen var allikevel for liten, og Harry hadde på følelsen at han ikke ville forstå stort selv om han så på fra en meters avstand, alt foregikk for *fort,* røde kuler slått vekk

fra blå skjold, grønne streker av lys som hamret sammen, skyggeformer som dukket opp og forsvant, han kunne ikke engang si hvem som kastet hva, bortsett fra at svartspaneren ropte ut besvergelse etter besvergelse og dukket febrilsk mens professor Krengles polyksirte skikkelse sto på ett sted og viftet med tryllestaven, for det meste i stillhet, men nå og da uttalte han ord på ugjenkjennelige språk som ville blende ut hele speilet og vise at halvparten av svartspanerens skjold var revet vekk idet han vaklet bakover.

Harry hadde sett oppvisningsdueller mellom de sterkeste elevene i syvende klasse, og dette var på et nivå som var så høyt over at Harrys hode følte seg numment da han så hvor langt igjen han hadde. Det var ikke en eneste syvendeklasses elev som ville ha vart et halvt minutt mot svartspaneren, og alle tre syvendeklasse-armeene sammen ville muligens ikke være i stand til å gi forsvarsprofessoren en skramme …

Svartspaneren hadde falt overende, et kne og en hånd støttet ham mens den andre hånda gestikulerte febrilsk og munnen ropte desperate ord; de få fortryllingene som Harry kjente igjen var alle skjoldformler, mens en flokk skygger spant rundt svartspaneren som en virvelvind av barberblader.

Og Harry så at professor Krengles polyksirte form rolig pekte staven dit der svartspaneren knelte og utkjempet de siste øyeblikkene av kampen sin.

«Overgi deg,» sa den grove røsten.

Svartspaneren spyttet noe som ikke bør gjentas.

«I så tilfelle,» sa stemmen, «*Avada* –»

Tida så plutselig ut til å gå svært sakte, som om det var tid til å høre de individuelle stavelsene, *Ka,* og *da,* og *vra*, tid til å observere at svartspaneren forsøkte å kaste seg desperat til side; og selv om alt skjedde så sakte, så var det merkelig nok ikke tilstrekkelig tid til å *gjøre* noe, ikke tid for Harry til å åpne leppene og skrike *NEI*, ingen tid til å bevege seg, kanskje ikke heller tid til å tenke.

Bare tid for ett desperat ønske om at en uskyldig mann ikke skulle dø –

Og brått sto en flammende sølvfigur foran svartspaneren.

Sto der bare brøkdelen av et sekund før det grønne lyset traff.

*
*

Barry vred seg panisk til side, usikker på om han kom til å klare det –

Hans øyne var fokusert på motstanderen og på døden som suste mot ham; så Barry fikk bare kort se konturene av den briljante silhuetten, skytsvergen klarere enn noe han hadde sett tidligere, så den bare akkurat lenge nok til å gjenkjenne den umulige formen, før det grønne og det sølvfargede lyset kolliderte og begge lys forsvant, *begge* lys forsvant, *mordforbannelsen hadde blitt blokkert,* og så ble Barrys øre utsatt for kraftig stikkende lyd

idet han så sin forferdelige motstander skrike, skrike, skrike, presse hendene mot hodet og skrike, starte å falle mens Barry allerede falt –

Barry traff bakken, falt som en følge av sitt eget desperate sprang, og albuen som var ute av ledd og de brukne ribbeina skrek i protest. Barry ignorerte smerten, klarte å komme seg opp på knærne, fikk opp tryllestaven for å lamslå motstanderen, han visste ikke hva som foregikk, men han visste at dette var hans eneste sjanse.

«*Lamstivosløvus!*»

Det røde lyset skjøt ut mot mannens fallende kropp, og ble revet i filler midt i lufta og oppløste seg – og ikke på grunn av et skjold. Barry kunne *se* det, skjelvingen i lufta som omga hans falne og skrikende motstander.

Barry kunne føle det som et dødelig press mot huden, samlingen av magi som bygde seg opp og bygde seg opp og bygde seg opp mot et eller annet forferdelig punkt der det ville bryte løs. Instinktene skrek at han skulle springe før eksplosjonen kom, dette var ingen formel, ingen forbannelse, dette var trolldomskraft som løp løpsk, men før Barry en gang klarte å komme seg på beina –

Mannen kastet tryllestaven vekk fra seg (han kastet vekk staven sin!) og et sekund senere ble formen hans uklar og forsvant fullstendig.

En grønn slange lå ubevegelig på bakken, den beveget seg ikke selv før Barrys neste lammeformel, avfyrt i ren refleks, traff den uten motstand.

Mens den forferdelige oppbyggingen av magi ble borte og presset begynte å minske, idet den løpske trollmannskraften døde ned, la Barrys omtåkede sinn merke til at skriket fortsatte. Bare at det hørtes annerledes ut, som skriket til en ung gutt; det kom fra trappene som førte ned til neste nivå.

Det skriket ble også avbrutt, og så var det stillhet med unntak av Barrys hurtige pust.

Tankene hans var sløve, forvirret, saktegående. Motstanderen hans hadde vært *sinnssykt* kraftfull, det hadde ikke vært en duell, det hadde vært som det første året som svartspanerlærling da han skulle slåss mot madam Tarma. Dødseterne hadde ikke vært en tidel så gode, *Galøye Bister* var ikke så god … og hvem, hva, hvordan i navnet til Merlins baller hadde noen blokkert en *mordforbannelse*?

Barry klarte å samle nok energi til å presse tryllestaven mot ribbeina, mumle fram helbredelsesformelen, og så presse den en gang til, mot skulderen. Det brukte opp mer av hans krefter enn det burde ha gjort, tok alt for mye ut av ham, magien var bare noen få dråper unna å være helt oppbrukt; han hadde ikke noe igjen til de mindre kuttene og slagmerkene, ikke en gang til å forsterke de få restene som var igjen av skjoldet hans. Det var bare så vidt han klarte å vedlikeholde skytsvergen.

Barry pustet dypt, tungt, gjorde pusten så stødig han kunne før han snakket.

«Du der,» sa Barry. «Hvem du nå enn er. Kom ut.»

Det var stillhet, og det slo Barry at hvem det nå enn var så var vedkommende kanskje bevisstløs. Han forsto ikke hva som nettopp hadde hendt, men han hørte skriket …

Vel, det var en måte å teste det på.

«Kom ut,» sa Barry, og gjorde stemmen sin hardere, «eller så starter jeg å bruke forbannelser som dekker hele området.» Sannsynligvis kunne han ikke ha klart en eneste om han hadde prøvd.

«Vent,» sa en gutts stemme, en *ung* gutts stemme, høy og tynn og vaklende, som om noen holdt tilbake utmattelse eller tårer. Stemmen virket nå å komme fra et sted nærmere. «Vær så snill å vente. Jeg – kommer ut –»

«Dropp usynligheten,» gryntet Barry. Han var for sliten til å bry seg med antiforvrengningsformler.

Et øyeblikk senere kom en ung gutts ansikt til syne innenfra en usynlighetskappe som ble brettet til side, og Barry så det svarte håret, de grønne øynene, brillene, og det sinte, røde, lynformede arret.

Hvis han hadde hatt tjue færre år med erfaring ville han kanskje ha blunket. Istedenfor hostet han bare fram noe som han sannsynligvis ikke burde si foran Gutten-som-overlevde.

«Han, han,» sa guttens skjelvende stemme, det unge ansiktet så redd ut, og utslitt, og tårene trillet fremdeles nedover kinnene, «han kidnappet meg, for å få meg til å kaste skytsvergen min … han sa han ville drepe meg hvis jeg ikke gjorde det … men jeg kunne ikke bare la ham drepe deg …»

Barrys hode var fremdeles omtåket, men ting begynte sakte å falle på plass.

Harry Potter, den eneste trollmannen noensinne som hadde overlevd en mordforbannelse. Barry kunne kanskje ha klart å dukke vekk fra den grønne døden, han hadde definitivt prøvd, men hvis saken kom opp for Heksingating ville de bedømme det som en livsgjeld til en adelsslekt.

«Jeg forstår,» sa Barry med et vennligere grynt. Han startet å gå mot gutten. «Sønn, jeg er lei meg for hva du har gjennomgått, men jeg må be deg om å droppe kappen og slippe tryllestaven.»

Resten av Harry Potter kom fram fra usynlighet, og viste fram den svetteflekkete blåkantede Galtvort-kutten, og hans høyre hånd hold fast om en elleve tommers kristtornstav så hardt at knoklene var hvite.

«Staven din,» gjentok Barry.

«Beklager,» hvisket den elleveårige gutten, «her,» og han holdt ut staven mot Barry.

Barry klarte bare så vidt å hindre seg selv fra å snerre mot den traumatiserte gutten som nettopp hadde reddet livet hans. Istedenfor bekjempet han impulsen med et sukk, og strakk bare ut hånda for å ta tryllestaven. «Hør her, gutt, det er *ikke* meningen å peke med tryllestaven mot –»

Stavtuppen vred seg lett under Barrys hånd idet gutten hvisket, «*Sovnium.*»

*
*

Harry stirret på svartspanerens falne kropp, det var ingen følelse av triumf, bare en knusende følelse av fortvilelse.

(Selv da ville det kanskje ikke ha vært for sent.)

Harry snudde seg for å se dit den grønne slangen lå ubevegelig.

«*Professsor?*» hveste Harry. «*Venn? Vær sså ssnill, er du i live?*» En forferdelig frykt grep om Harrys hjerte; i det øyeblikket hadde han fullstendig glemt at han nettopp hadde sett forsvarsprofessoren prøve å drepe en politimann.

Harry pekte med tryllestaven på slangen, og leppene begynte til og med å forme ordene *Stimulus*, før hjernen fikk med seg hva han gjorde og skrek til ham.

Han våget ikke å bruke magi på professor Krengle.

Harry hadde følt det, den brennende, skjærende smerten i hodet, som om hjernen hans holdt på å dele seg i to. Han hadde følt det, hans magi og professor Krengles magi, tilpasset og anti-harmonisert i en oppfyllelse av dommedag. Det var den mystiske, forferdelige tingen som ville skje hvis Harry og professor Krengle noensinne kom for nære hverandre, eller hvis de noensinne kastet magi på hverandre, eller hvis *formlene deres noensinne berørte hverandre*, så ville magien deres resonere ut av kontroll –

Harry stirret på slangen, han kunne ikke avgjøre om den pustet.

(De siste sekundene tikket av gårde.)

Han snudde seg for å stirre på svartspaneren, som hadde sett Gutten-som-overlevde, som visste.

Hele omfanget av katastrofen dundret inn i Harry som tusen hundretonns vekter, han hadde klart å lamslå svartspaneren, men nå var det ikke mer å gjøre, ingen måte å komme tilbake på, oppdraget hadde feilet, alt hadde feilet, *han* hadde feilet.

Sjokkert, nedbrutt, fortvilet, han *tenkte ikke på det*, så ikke det åpenbare, husket ikke hvor de håpløse følelsene kom fra, innså ikke at han fremdeles trengte å kaste den sanne skytsvergeformelen på nytt.

(Og så var det allerede for sent.)

*
*

Svartspanerne Li og Kuskenstoor hadde flyttet litt rundt på stolene rundt bordet, og derfor så de det begge på samme tid, den nakne redselen, tynt som et skjelett, som kom opp og svevde foran vinduet deres; hodepinen traff dem allerede mens de så på den.

Begge hørte stemmen, som fra et lik som hadde vært dødt lenge, og det hadde framsagt ord, og de ordene selv hadde blitt gamle og døde.

Desperantens tale gjorde vondt i ørene deres mens den sa, «Bellatrix DeMons er ute av cellen sin.»

En brøkdel av et sekund i skrekkslagen stillhet, og så rev Li seg løs fra stolen, kastet seg mot kommunikatoren for å be om forsterkninger fra Magidepartementet, idet Kuskenstoor grep speilet sitt og frenetisk begynte å tilkalle de tre svartspanerne som hadde gått ut på patrulje.

54.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 5

I en forreven og ødelagt korridor, opplyst av svake gasslys, krøp en gutt sakte framover, en hånd utstrukket, mot den ubevegelige slangen som var kroppen til læreren hans.

Harry var bare en meter unna slangens kropp da han følte det første gang, kilende på kanten av oppfattelsen.

Svak, svak, men der var den, følelsen av dommedag …

Professor Krengle *var* altså i live.

Tanken framkalte ingen gledefølelse, bare en slags tom fortvilelse.

Harry ville allikevel bli fanget snart, og uansett hvordan han forsøkte å forklare seg, ville det ikke se bra ut. Ingen ville stole på ham etter dette, de ville tro at han var den neste mørke herren, de ville ikke hjelpe ham når det ble tid for å slåss mot fyrst Voldemort, Hermine ville gi ham opp, selv Humlesnurr ville sannsynligvis se seg om etter en ny helt …

… kanskje de bare sendte ham hjem til sine foreldre.

Han hadde feilet.

Harry så på den falne kroppen til politimannen han hadde lamslått, blodet som allerede tørket fra mindre sår og kutt, svimerkene på de intrikat broderte røde kuttene.

Han hadde vært dum. Han skulle *ikke* ha lamslått politimannen, skulle bare *holdt seg til* den første historien om å være kidnappet av professor Krengle.

Det er kanskje ikke for sent, hvisket en stemme inne i ham. *Du kan kanskje fremdeles rette opp feilgrepet. Svartspaneren så deg, han husker at du lamslo ham … men hvis han var død, hvis professor Krengle var død, hvis Bellatrix var død, så ville det ikke være noen som kunne motsi din historie.*

Sakte begynte Harrys hånd å løfte seg, og den startet å peke tryllestaven mot politimannen og –

Harrys hånd stoppet.

Han hadde en fjern følelse av at han oppførte seg ukarakteristisk for seg selv, på en måte. Som om det var noe han hadde glemt, noe viktig, men han klarte ikke helt å huske hva, nøyaktig, det kunne være.

Åh. Det stemmer. Han var en som trodde på verdien av et menneskeliv.

En følelse av forvirring fulgte tanken; han kunne ikke helt huske *hvorfor* andre menneskers liv hadde virket verdifulle …

Ålreit, sa den logiske delen av ham, *hvorfor har sinnet mitt endret seg fra da til nå?*

Fordi han var i Azkaban …

Og han hadde glemt å kaste skytsvergeformelen på nytt …

Det å gjøre noe som helst, virket det som, så ut til å kreve en enorm anstrengelse, som om selve tanken på handling var en vekt som var for tung å løfte; men det virket som en god ide å kaste skytsvergeformelen på nytt, for han var fremdeles i stand til å være redd for desperanter. Og selv om han ikke kunne huske hvordan det var å være lykkelig, så visste han at det ikke var slik som dette.

Harrys hånd hevet seg for å holde tryllestaven stødig foran seg; fingrene inntok sine startposisjoner.

Og så stoppet Harry opp.

Han kunne ikke … helt huske … hva han hadde brukt som sin lykkelige tanke.

Det var merkelig, det hadde vært noe veldig viktig, han burde da virkelig være i stand til å huske det … noe med døden å gjøre, var det ikke det? Men det var ikke lykkelig …

Kroppen skalv, Azkaban hadde ikke virket så kald før, og det virket som om det ble kaldere mens han holdt på å tenke. Det var for sent for ham, han hadde allerede sunket for dypt, han ville aldri være i stand til å kaste skytsvergeformelen nå –

Det er muligens despereringen som snakker, istedenfor å være et nøyaktig estimat, bemerket den logiske delen av ham selv, vaner som hadde blitt kodet om til rene reflekser som det ikke tok noe energi å aktivere. *Tenk på desperantenes frykt som et kognitivt bias, og forsøk å forbigå den slik du ville komme deg forbi andre kognitive bias. Din følelse av håpløshet indikerer muligens ikke at situasjonen faktisk er håpløs. Kanskje indikerer den bare at du er i nærvær av desperanter. Alle negative følelser og pessimistiske estimater må nå betraktes som mistenkelige, feilaktige med mindre de bevises som sanne.*

(Hvis du hadde observert gutten mens han tenkte, ville du ha sett en fjern, abstrakt, forvirret grimase bevege seg over ansiktet, under brillene og det lynformede arret. Hånda hans holdt seg i startposisjonen for skytsvergeformelen, og beveget seg ikke.)

Nærværet av desperanter forstyrrer den delen av deg som prosesserer lykke. Hvis du ikke kan hente tilbake din lykkelige tanke ved mnemonisk assosiasjon til nøkkelen lykke, så kan du kanskje få tak i minnet på en annen måte istedenfor. Når var det forrige gang du snakket med noen om skytsvergeformelen?

Harry klarte ikke helt å huske det heller.

En knusende bølge av fortvilelse skyllet over ham, og ble avvist av den logiske delen av seg selv som ikke til å stole på, ekstern, ikke-Harry; den sløve vekten presset ham fremdeles ned, men sinnet hans fortsatte å tenke, det tok ikke mye krefter å tenke …

Når var det siste gang du snakket med noen om desperanter?

Professor Krengle hadde sagt at han allerede var i stand til å føle desperantenes nærvær, og Harry hadde sagt til professor Krengle … han hadde fortalt noe om det til professor Krengle …

… å holde fast på minnet om stjernene, å falle kroppsløs gjennom rommet, som en psykoblokk-barriere tvers over hele sinnet.

Hans andre forsvarstime det året, på fredag, det var da professor Krengle hadde vist ham stjernene, og enda en gang i juleferien.

Det tok ikke mye innsats å huske dem, se de brennende punktene av hvitt mot perfekt svarthet.

Harry husket den store, utstrakte skyen av lys som var Melkeveien.

Harry husket freden.

Noe av kulden i ytterkanten av lemmene hans trakk seg en anelse tilbake.

Dette var ordene han hadde framsagt høyt den dagen han først hadde kastet skytsvergeformelen, sinnet hans kunne huske lydene og talen selv om følelsene føltes fjerne …

… Jeg tenkte på min absolutte avvisning av døden som tilhørende naturens orden.

Du kaster den sanne skytsvergeformelen ved å tenke på verdien av menneskeliv.

… Men det er andre som fremdeles er i live og er verdt å kjempe for. Ditt liv, og mitt liv, og Hermine Grangs liv, alt livet på jorda, og alt livet utenfor, å bli forsvart og beskyttet.

Så ideen om å drepe alle sammen … det hadde ikke vært hans sanne jeg, det hadde vært despereringen som snakket …

Fortvilelse var desperantenes påvirkning.

Der det er liv er det håp. Svartspaneren er fremdeles i live. Professor Krengle er fremdeles i live. Bellatrix er fremdeles i live. Jeg er fremdeles i live. Ingen har faktisk dødd ennå …

Harry kunne se for seg jorda, nå, midt i feltet av stjerner, den blå-hvite kulen.

… og jeg vil ikke la dem!

«Forvento Vergum!»

Ordene kom litt haltende, og da den menneskeliknende skikkelsen kom tilbake igjen var den fra førsten av svak, som månelys istedenfor solskinn, hvit istedenfor sølv.

Men den styrket seg, sakte, idet Harry pustet i en bevisst rytme, gjenfant styrke. Lot lyset drive mørket tilbake fra sinnet. Husket ting han nesten hadde glemt, og sendte dem tilbake inn i skytsvergeformelen.

Selv da lyset brant fullt og sølvfarget på ny, og lyste opp korridoren klarere enn gasslampene, og sendte kulden fullstendig vekk, ristet fremdeles Harrys lemmer. Det hadde vært for nære.

Harry pustet dypt inn. Ålreit. På tide å se igjennom situasjonen på nytt nå da tankene hans ikke lenger ble kunstig mørklagt av desperanter.

Harry så igjennom situasjonen på nytt.

… så fremdeles temmelig håpløst ut, faktisk.

Det var ikke den knusende fortvilelsen fra tidligere, men Harry følte seg fremdeles ustødig, for å si det mildt. Han turte ikke å bli mørk, og det var hans mørke side som hadde evnen til å hanskes med problemer av denne størrelsesordenen. Det var hans mørke side som ville ha ledd hånlig av selve konseptet om å gi opp bare fordi han hadde mistet professor Krengle og var skipbrudden i dypet av Azkaban og hadde blitt sett av en politimann. Den vanlige Harry var ikke vant til å hanskes med slike ting på stående fot.

Men det var ingen andre muligheter unntatt å fortsette å bevege seg forover uansett. Det gikk ikke an å bli *mer* meningsløst enn å gi opp før du faktisk hadde tapt …

Harry så seg rundt.

Svake gasslys opplyste en korridor av grått metall, der vegger, gulv og tak var flerret, bulkete og smeltet her og der, og fortalte alle som så etter at dette hadde vært åstedet for kamp.

Professor Krengle kunne ha reparert det enkelt nok, hvis han hadde …

Følelsen av å være forrådt slo plutselig inn over Harry med full styrke.

Hvorfor … hvorfor gjorde … hvorfor …

Fordi han er ond, sa Griffing og Håsblås, stille og trist. *Vi sa jo det.*

Nei! tenkte Harry desperat. *Nei, det gir ingen mening, vi skulle begå den perfekte forbrytelse, svartspaneren kunne ha blitt misminnet, korridoren reparert, det var ikke for sent, men det ville ha VÆRT for sent dersom han døde!*

Men professor Krengle planla aldri egentlig å utføre den perfekte forbrytelse, sa den bistre stemmen til Smygard. *Han ønsket at forbrytelsen skulle bli lagt merke til. Han ville at alle skulle vite at noen hadde drept en svartspaner og hentet Bellatrix DeMons ut av Azkaban. Han ville ha forberedt noen form for bevis, noe som kunne vise at du var involvert, og bruke det til å presse deg; og du ville ha vært bundet til ham for alltid.*

Harrys skytsverge forsvant nesten.

Nei … tenkte Harry.

Jo, sa de tre andre delene av ham trist.

Nei. Det gir fremdeles ikke mening. Professor Krengle måtte vite at jeg ville vende meg mot ham det øyeblikket jeg så ham drepe en svartspaner. At jeg godt kunne ha gått til Humlesnurr og tilstått, og håpe at det holdt som forklaring at jeg ble lurt til å være med. Og … når det gjelder utpressing, gjør det å drepe en svartspaner mot min vilje saken min egentlig så mye verre, når jeg allerede har vært en villig hjelper i å befri Bellatrix fra Azkaban? Det ville ha vært kløktigere å beholde bevis for min involvering i den grunnleggende forbrytelsen, og fremdeles late som om han var min allierte så lenge som mulig, og spare utpressingen til det eventuelt ble nødvendig …

Rasjonalisering, sa Smygard. *Så hvorfor skulle ellers professor Krengle gjøre det?*

Og Harry tenkte med et stikk av desperasjon – han visste, selv mens han tenkte det, at han delvis var motivert av et ønske om å avslå virkeligheten, og det var ikke slik teknikken var ment å bli brukt – *jeg merker meg at jeg er forvirret.*

Inne i ham var det stille. Ingen av delene av ham selv så ut til å ha noe å legge til.

Og Harry fortsatte å se igjennom den moderat håpløst-utseende situasjonen.

Var det nødvendig å reevaluere muligheten for at Bellatrix DeMons var ond?

… ikke nødvendig for selve oppdraget. Det var *gitt* at Bellatrix var ond her og nå. Hvorvidt hun hadde vært en uskyldig som ble gjort slik av tortur og psykomantikk og unevnelige ritualer, eller om hun selv hadde valgt det av egen fri vilje, hadde liten påvirkning på den nåværende situasjonen. Nøkkelfakta var at så lenge Bellatrix trodde at Harry var Den mørke herren, ville hun adlyde ham.

Det var altså en ressurs. Men Bellatrix var utsultet og ni-tideler død …

'Åh, jeg føler meg litt bedre nå, så merkelig …'

Det hadde Bellatrix sagt, med sin knuste stemme, etter at Harrys skytsverge hadde flammet ut av kontroll.

Harry tenkte, og han ville ikke kunne ha forklart *hvorfor* han tenkte det, kan hende var det bare sinnet hans som fant på ting, men … det virket sannsynlig at det desperantene hadde tatt fra deg for lenge siden var tapt for alltid. Men det desperantene hadde tatt fra deg *nylig*, kunne den sanne skytsvergeformelen kanskje gi tilbake. Som forskjellen mellom å tømme en kopp, og at den ubrukte koppen bleknet og ble borte. Så Bellatrix kunne muligens ha fått tilbake det hun hadde mistet den siste uka eller så. Ingen lykkelige minner, de ville ha blitt spist vekk for mange år siden. Men hva det nå var for styrke og magi som var blitt trukket ut av henne denne siste uka, det kunne hun kanskje ha fått tilbake. Tilsvarende det å få en ukes hvile, en uke til å bygge opp magien hennes igjen …

Harry tittet på professor Krengles slangeform.

… kanskje nok for en *Stimulus.*

Hvis det å vekke professor Krengle i det hele tatt *var* en smart ting å gjøre.

Noe av fortvilelsen kom tilbake til Harry. Han kunne ikke stole på professor Krengle, kunne ikke stole på at det ville være lurt å vekke ham opp, ikke etter det som nettopp hadde hendt.

Stødig, tenkte Harry til seg selv, og tittet på den falne skikkelsen til svartspaneren.

Kan hende Bellatrix *også* kunne klare en misminneformel.

Det kunne være første trinn, i det minste. Nå var det ikke akkurat det samme som å få alle trygt ut av Azkaban, og svartspanerne *ville* vite etterpå at det hadde skjedd noe merkelig, de kunne mistenke Bellatrix' falske kropp og utføre en obduksjon. Men det var et trinn.

… og *ville* det bli så altfor vanskelig å komme seg vekk fra Azkaban? Hvis de kunne komme seg til toppen av Azkaban raskt nok, før svartspaneren var ment å melde tilbake, før noen la merke til at han manglet, så kunne de bare fly ut gjennom hullet som professor Krengle hadde laget, og komme seg langt nok vekk fra Azkaban til å aktivere flyttnøkkelen som Harry allerede hadde i sin besittelse. (Både professor Krengle og Harry hadde flyttnøkler, og begge var kraftige nok til å transportere to mennesker, pluss/minus en slange. Som med den dobbelt skjulte avreisen fra Maries Rom hadde professor Krengle lagt inn nok sikkerhetsmargin i sine planer til at selv Harry ble imponert.)

Bellatrix kunne bære professor Krengles slangeform, som Harry ikke turte å røre eller levitere.

Harry snudde seg og gikk kjapt til dit Bellatrix ventet ved trappene. Han kunne føle at håpet begynte å komme tilbake. Det begynte faktisk å se ut som en god plan, og det var ingen tid å miste for å komme i gang.

Hva som skulle gjøres med professor Krengle, eller for den del Bellatrix, etter at flyttnøkkelen tok dem dit de var ment å overgi Bellatrix til den psykiatriske helbrederen … vel, Harry kunne finne ut det underveis. Harry måtte sannsynligvis prøve å narre helbrederen til å gjøre noe – hvilket kom til å kreve narring i verdensklasse, og Harry var ikke en gang sikker på hva han ville helbrederen skulle gjøre – men han og Bellatrix måtte komme seg i vei *nå*.

Hovedproblemet, slik Harry så det, idet han kjapt kjørte hele prosessen videre i fantasien, ville bli når de kom til taket. Det var meningen at professor Krengle skulle snike seg rundt usynlig og forfloke følerne som skulle fange opp besøkende i luftrommet rundt Azkaban, og få dem til å se en gjentakende sløyfe av landskapet i noen minutter. Professor Krengle hadde sagt at han ikke kunne forvrenge Harrys skytsverge; og hvis de tok ned skytsvergen, så ville desperantene legge merke til at Bellatrix var borte, og advare svartspanerne …

Harrys tankerekke snublet.

Av og til var det bare slik at 'Åh, dritt' ikke helt var dekkende.

*
*

Lis hender var stødige til tross for adrenalinet, der han låste opp slåen til forsvinningsskapet som forbandt Azkaban med et velbevoktet rom inne i Avdelingen for magisk justis. (Et enveis-forsvinningsskap, selvsagt. Vaktformlene tillot et par raske måter å komme seg *inn i* Azkaban på, alle svært begrenset; og *ingen* raske veier ut derfra.)

Li tok flere steg tilbake, pekte med tryllestaven på kabinettet, framsa besvergelsen «*Harmonia forbindum passerus*», og mindre enn et sekund senere …

Skapdørene føk opp med et smell, og inn i rommet skred en grovbygd heks med kraftig hake og grått, tettklippet hår. Hun bar ingen tegn på rang, ingen smykker eller annen pynt; det var bare en vanlig svartspanerkappe hun valgte å bære for å framheve seg selv; direktør Amelia Beining, direktør for Avdelingen for magisk justis, og det ble sagt at hun var den eneste heksa i AMJ som kunne takle Galøye Bister i rettferdig kamp (ikke at noen av de to var av den typen som slåss rettferdig). Li hadde hørt rykter om at Amelia kunne immivere innenfor selve AMJ, og det var denne typen ting som ga næring til slike rykter; han hadde slått alarm for mindre enn femti sekunder siden.

«Kom dere i lufta, nå!» bjeffet Amelia over skulderen sin til den kvinnelige svartspanertrioen som fulgte henne med politi-sopelimer; de måtte ha stått tettpakket der inne og ventet på at Li aktiverte skapet. «Jeg vil ha mer dekning av luftrommet her! Og sørg for at dere vedlikeholder anti-forvrengningsformlene deres!» Så vendte hodet hennes seg mot ham. «Rapporter, svartspaner Li! Vet vi hvordan de kom seg inn ennå?»

En ny trio av svartspanere som holdt sopelimer kom til syne i forsvinningsskapet og gikk ut etter dem idet Li begynte å snakke.

De ble fulgt av en trio av stavskyttere i fullt kamputstyr.

Så en ny trio stavskyttere.

Så et nytt team med sopelimer.

*
*

Den utmagrede skikkelsen som var Bellatrix DeMons hvilte uten en bevegelse på trappene da Harry kom dit, med øynene lukket, og da Harry spurte med en kald, høy hvisking om hun var våken fikk han ikke noe svar.

Et kort stikk av panikk ble nedkjempet av en tanke om at professor Krengle hadde slått henne ut for å forhindre at hun fikk med seg at Den mørke herrens skrekkslagne tjener plutselig ble til en forherdet kriminell og så til en ekspert på trollmannskamp. Som var bra, fordi da ville hun heller ikke ha hørt Harrys stemme si 'Forvento Vergum'.

Harry trakk tilbake hetta på kappen, pekte tryllestaven på Bellatrix, og hvisket så skånsomt han kunne, «*Stimulus.*»

Av måten Bellatrix' kropp ristet på, trodde ikke Harry at han hadde klart å være tilstrekkelig skånsom.

De innsunkne mørke øynene åpnet seg.

«Kjære Bella,» sa Harry med sin kalde, lyse stemme, «jeg er redd for at vi har støtt på et lite problem. Har du kommet deg nok til å utføre mindre magi?»

En pause, og så nikket Bellatrix' bleke hode.

«Bra,» sa Harry tørt. «Jeg vil ikke be deg om å gå uten hjelp, kjære Bella, men jeg er redd for at du må gå.» Han pekte staven på henne. «*Vingardium Leviosa.*»

Harry holdt strømmen av kraft lav nok til at han kunne klare å vedlikeholde den en god stund, og allikevel var det nok til å løfte noe sånt som to tredjedeler av hennes nåværende vekt. Hun var … tynn.

Sakte, som om det var for første gang på flere år, dyttet Bellatrix DeMons seg opp på føttene.

*
*

Amelia skred inn i tjenesterommet, svartspaner Li og hans sølvgrevling fulgte bak henne. Hun hadde spunnet tidsvenderen sin det øyeblikket hun hadde hørt alarmen, og brukt en anspent time for å forberede styrkene sine på ankomsten. Du kunne ikke kjøre tida i løkke innenfor selve Azkaban; Azkabans framtid kunne ikke interagere med fortida, så hun hadde ikke klart å komme *før* AMJ hadde fått meldingen, men hun burde allikevel ha kommet presis idet alarmen ble slått.

Øynene hennes søkte rett mot liket, der det lå avkledd og så svært dødt ut, flytende under vinduet.

«Hvor er Bellatrix DeMons?» forlangte Amelia å få vite, og viste ingen frykt foran fryktens vesen.

Selv hennes eget blod frøs et øyeblikk, idet liket åpnet leppene og gurglet, «*Vet ikke.*»

*
*

Harry observerte, igjen fullstendig usynlig, at Bellatrix sakte bøyde seg ned, tok professor Krengles tryllestav (som Harry ikke våget å berøre), og langsomt rettet seg opp igjen.

Så pekte Bellatrix staven på slangen, og sa, med presis stemme selv om det fremdeles var hvisking, «*Stimulus.*»

Slangen beveget seg ikke.

«Skal jeg forsøke igjen, herre?» hvisket hun.

«Nei,» sa Harry. Han svelget kvalmen. Harry hadde bestemt seg for å si 'samme kan det være' og forsøke å vekke opp professor Krengle etter at han hadde innsett at desperantene sannsynligvis hadde advart svartspanerne på dette tidspunktet. Den lyse, kalde stemmen fortsatte, uforstyrret, «Tror du at du er i stand til å utføre en misminneformel, kjære Bella?»

Bellatrix tenkte seg om, og så svarte hun nølende, «Jeg tror det, herre.»

«Fjern den siste halvtimens hukommelse fra denne svartspaneren,» kommanderte Harry. Han hadde lurt på om han burde gi noen forklaring på handlingen, hva han ville

si hvis Bellatrix spurte om hvorfor de ikke bare drepte ham; i tilfelle ville Harry forklare at de latet som om de var en annen mektig gruppe, og så be henne om å holde kjeft –

Men Bellatrix pekte bare staven på svartspaneren, sto stille en tid, og til slutt hvisket hun, «*Forglemmiarum.*»

Hun svaiet etter det, men falt ikke.

«Svært bra, kjære Bella,» sa Harry, og klukklo tynt. «Og så vil jeg be deg om å bære denne slangen.»

Igjen sa kvinnen ingenting, ba ikke om noen forklaring, spurte ikke om hvorfor ikke Harry eller den tydeligvis usynlige kasteren av skytsvergen kunne gjøre det. Hun bare vaklet over til der slangen lå, bøyde seg sakte, plukket den opp og draperte den over skulderen sin.

(En bitteliten del av Harry noterte seg at det var veldig *avslappende* å ha en lakei som bare fulgte ordre helt uten spørsmål, og kom til og med så langt som til å tenke at han absolutt kunne bli vant til å ha en slik lakei som Bellatrix, før den delen av Harrys sinn ble skreket til taushet av den dødsfornærmede resten av sinnet hans.)

«Følg,» kommanderte gutten lakeien sin, og begynte å gå.

*
*

Det begynte å bli folksomt i vaktrommet, nesten for folksomt til at det gikk an å puste, skjønt rundt Amelia var det rom; hvis det å trenge å puste betydde at du måtte trykke deg inntil direktør Beining, så var det bedre å ikke puste.

Amelia så på mens Nora fiklet med svartspaner Kuskenstoors speil. «Spesialist Viinbakk,» bjeffet hun, og fikk den unge heksa til å hoppe. «Noen respons fra Enhånds speil?»

«Ikke noe,» sa Nora nervøst, «det er … jeg mener, det må være noen som har støylagt det, det er ikke dødt; forsiktig støylagt siden det ikke ga noen alarm, men linja er så blank at speilet like gjerne kunne være ødelagt …»

Amelia lot ikke ansiktsuttrykket sitt endre seg, skjønt den delen av henne som allerede sørget over Enhånd ble litt tristere og en god del mer sint. Syv måneder, han hadde hatt syv måneder igjen til pensjonsalderen, etter et fullt århundre i tjeneste. Hun husket ham som en ivrig ung svartspaner, for så veldig lenge siden, og hele karrieren hadde han tjent ved AMJ med perfekt lojalitet, i alle fall når det gjald noe som var viktig …

Noen skulle *brenne* for dette.

Desperanten svevde fremdeles utenfor vinduet, og kastet sin unyttige skygge av skrekk over operasjonen deres; alt vesenet kunne gjøre var å gurgle sin mangel på kunnskap eller la være å svare i det hele tatt, når den ble stilt spørsmål som 'Rømte Bellatrix

DeMons?' og 'Hvorfor klarer dere ikke å finne henne?' og 'Hvordan holdes hun skjult?' Amelia begynte å bli urolig for om de kriminelle allerede var forsvunnet, da –

«Vi fant et hull i taket over C-spiralen!» ropte noen fra døråpningen. «Fremdeles åpent, og omveiene rundt vaktformlene er fremdeles aktive!»

Amelias lepper skrellet seg tilbake i et smil lik en ulv som åpnet kjevene for å spise.

Bellatrix DeMons var fremdeles i Azkaban.

Og i Azkaban ville Bellatrix DeMons forbli for alltid.

Hun skred mot vinduet, ignorerte desperanten nå, og tittet opp på himmelen ovenfor, for å sjekke med egne øyne de patruljerende sopelimene. Hun kunne ikke se hele himmelen herfra, men hun så ti sopelimer passere i et patruljemønster og det burde allerede være nok til å fange hvem som helst, skjønt hun var fast bestemt på å få så mange sopelimer hun kunne opp i lufta. Svartspanerne hennes var utstyrt med den raskeste racerlimen som var på markedet for tida, Nimbus 2000; ingen mislykket jakt for *hennes* folk!

Amelia snudde seg tilbake fra vinduet, og skar en grimase. Rommet begynte å bli latterlig fullt, og to tredjedeler av disse menneskene *trengte* ikke å være her, de ville bare gjerne være i nærheten av der ting skjedde. Hvis det var en ting Amelia ikke tolererte så var det mennesker som gjorde det de ville istedenfor det som var nødvendig.

«Alle sammen, hør etter!» bæljet Amelia til dem. «Slutt å stå her og henge og begynn å sikre toppnivået på hver spiral! Det stemmer,» sa hun som svar på de overraskede ansiktsuttrykkene, «alle tre! De kunne lage en tunnel gjennom et gulv eller et tak for å komme seg mellom dem, i tilfelle dere ikke hadde tenkt dere fram til det på egen hånd! Vi skal gå nedover, nivå etter nivå, til vi fanger dem! Jeg tar C-spiralen; Grimst, du er på B …» Så måtte hun stoppe opp litt idet hun husket at Galøye pensjonerte seg i fjor, hvem kunne hun … «Bindebolt, du er på A-spiralen, ta med deg de sterkeste av de andre kampspanerne! Sjekk alle sett av celler dere passerer, se under laken, kjør et fullt sett av alle oppdagelsesformler i alle korridorer! Ingen forlater Azkaban før forbryterne er fanget, ingen! Og …» Folk tittet overrasket på Amelia idet stemmen hennes stoppet opp.

Forbryterne har funnet opp en måte som hindrer desperantene i å finne Bellatrix DeMons.

Det skulle jo være *umulig*.

Å tenke på dette gjorde blodet hennes iskaldt. Det var som …

Amelia pustet dypt, og snakket videre, med kommandoer av stål. «Og når dere fanger dem, vær forvåda sikre på at de er de virkelige forbryterne og ikke våre egne som er tvunget til å ta polyksir. Hvis noen oppfører seg rart, sjekk dem for Befaliusforbannelsen. Ha hverandre i syne hele tida. Ikke gå ut fra at en svartspaneruniform betyr at det er en venn, hvis du ikke kjenner igjen ansiktet.» Hun snudde seg mot kommunikasjonsspesialisten. «Gi beskjed til sopelimene. Hvis en av sopelimene forlater formasjonen uten grunn, skal *halvparten* ta opp jakten på den mens *resten* fortsetter å patruljere. Og endre harmonikoder på alt som kan endres, de har kanskje stjålet nøklene våre.» Så tilbake til

resten av rommet. «Ingen svartspaner er utenfor mistanke med mindre de ikke har flere familiemedlemmer igjen som kan trues.»

Hun så det, det kalde uttrykket som dukket opp i de eldre ansiktene, så at noen av de yngre svartspanerne krympe seg, og visste at de forsto.

Men hun sa det høyt uansett, for å være på den sikre siden.

«Vi utkjemper den gamle trollmannskrigen i dag, alle sammen. Bare fordi Du-vet-hvem er død betyr det ikke at dødseterne har glemt triksene hans. Nå, *sett i gang!*»

* * *

Harry gikk i stillhet gjennom den gassopplyste grå korridoren, usynlig ved siden av Bellatrix og sølvskikkelsen som fulgte dem, og forsøkte å tenke ut en bedre plan.

I starten, da han innså at svartspanerne sannsynligvis visste det allerede, og at videre, professor Krengle ikke kom til bevissthet …

Tankevirksomheten *hadde* frosset til der, for et sekund.

Og så fortsatt å være frossen, selv om han hadde fått seg selv og Bellatrix til å gå videre nedover, for å kjøpe seg så mye tid som mulig; svartspanerne, antok Harry, ville starte på toppen og gå nedover nivå etter nivå. Svartspanerne hadde råd til å bevege seg sakte og trygt; de visste at byttet deres ikke hadde noen vei ut.

Harry hadde ikke vært i stand til å tenke ut noen vei ut herfra.

Helt til Harry hadde sagt til seg selv, *vel, hvis dette bare var en krigslek, hva ville general Kaos ha gjort?*

Derfra hadde det kommet et svar umiddelbart.

Og så hadde Harry tenkt, *men hvis det er så lett, hvorfor har ikke noen brutt seg ut fra Azkaban før?*

Og etter at han hadde innsett det mulige problemet: *Greit, hva ville general Kaos ha gjort med det?*

Hvorpå general Kaos hadde kommet opp med et tillegg til sin første plan.

Det var …

Det var det mest sinnssykt g*riffingske* Harry noensinne …

Så nå prøvde Harry å tenke ut en *bedre* plan, og kom ingen særlig vei med det.

Kresen, kresen, kresen! sa Griffing. *Hvem var det som klaget over å ikke ha en plan i det hele tatt for et minutt siden? Du bør heller være glad for at vi fant en plan i det hele tatt, herr Nå-er-det-ute-med-oss!*

«Herre,» hvisket Bellatrix haltende, idet hun navigerte seg nedover neste trapp, «skal jeg tilbake til cellen min, herre?»

Harrys hjerne var distrahert, så det tok ham en stund å prosessere ordene, og så nok et øyeblikk å prosessere skrekken, mens Bellatrix fortsatte å snakke.

«Jeg ville … vær så snill, herre, jeg vil svært gjerne heller dø,» sa stemmen hennes. Og så, med tynnere stemme, en hvisking som var knapt hørbar, «men jeg går tilbake hvis du ber meg om det, herre …»

«Vi skal ikke tilbake til cellen din,» hveste Harrys stemme på autopilot. Ingenting av det han følte vistes i ansiktet hans.

Øh … sa Håsblås. *Tenkte du seriøst, 'Du burde jobbe for meg, jeg ville sette pris på deg?'*

En stein ville reagere på den typen lojalitet, tenkte Harry. *Selv om jeg bare får den ved en feiltakelse, så kan jeg ikke la være å –*

Hun er Den mørke herrens lojale drapsmann og torturist, og den antatte grunnen til at hun er lojal er fordi ei uskyldig jente ble brutt ned i småbiter og brukt som råmateriale for å lage henne, sa Håsblås. *Har du glemt det?*

Hvis noen viser meg så mye lojalitet, selv ved en feil, så er det en del av meg som ikke kan la være å føle noe. Den mørke herren må ha vært … ond virker ikke som et sterkt nok ord, han må ha vært tom … for å ikke sette pris på lojaliteten hennes, kunstig eller ikke.

De bedre delene av Harry hadde ikke noe å svare til dette.

Og det var da Harry hørte det.

Det var svakt, og det vokste i styrke for hvert fottrinn de tok framover.

En kvinnes stemme, fjern, utydelig.

Ørene hans anstrengte seg automatisk for å forstå ordene.

«… vær så snill å ikke …»

«… mente ikke …»

«… ikke dø …»

Så skjønte hjernen hans *hvem* han hørte, og i omtrent samme øyeblikk forsto den *hva* han hørte.

Fordi professor Krengle ikke var der til å holde det stille lenger, og Azkaban var ikke, faktisk, stille.

Den svake kvinnestemmen fortsatte å gjenta:

«Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!»

«Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!»

Det ble høyere med hvert trinn Harry tok, han kunne høre følelsen i ordene nå, skrekken, sorgen, desperasjonen i …

«Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!»

… kvinnens verste minne, som ble gjentatt igjen og igjen …

«Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!»

… mordet som hadde sendt henne til Azkaban …

«Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!»

… der hun ble dømt av desperantene til å se hvem det nå var hun hadde drept, dø og dø og dø i en uendelig gjentakende løkke. Skjønt hun måtte ha kommet til Azkaban ganske nylig, vurdert ut fra mengden av liv som var igjen i stemmen hennes.

Så kom den tanken til Harry at professor Krengle hadde passert disse dørene, hørt disse lydene, og ikke vist noen tegn til å bli påvirket, og Harry ville ha kaldt det et positivt bevis på ondskap, hvis Harrys egne lepper ikke hadde forblitt tause i nærheten av Bellatrix; pusten hans var normal, mens noe inne i ham skrek og skrek og skrek.

Skytsvergen ble sterkere, ikke ute av kontroll, men den lyste kraftigere, med hvert steg Harry tok videre framover.

Den ble enda lysere idet Harry og Bellatrix gikk nedover; hun snublet, og Harry tilbød henne sin venstre arm som han stakk utenfor kappen; han våget følelsen av dommedag fra å være så nære slangen som var rundt nakken hennes. Hun fikk et overrasket uttrykk i ansiktet, men hun godtok det og sa ingenting.

Det hjalp Harry, det å være i stand til å hjelpe Bellatrix, men det var ikke nok.

Ikke da han så den store metalldøra i sentrum av dette nivåets korridor.

Ikke da de kom nærmere, og kvinnens stemme ble stille, fordi det var en skytsverge nær henne nå, og hun gjenopplevde ikke sitt verste minne mer.

Bra, sa en stemme inne i ham. *Det var trinn en.*

Harrys trinn førte ham uunngåelig framover mot metalldøra.

Og …

Nå, lås opp døra –

… Harry fortsatte å gå …

Hva tror du at du gjør? Gå tilbake og få henne ut derfra!

… fortsatte å gå …

Redd henne! Hva er det du driver med? Hun har det vondt! DU MÅ REDDE HENNE!

Flyttnøkkelen Harry hadde med seg kunne transportere to mennesker, bare to, pluss/minus en slange. Hvis de hadde hatt professor Krengles flyttnøkkel også … men det *hadde* de ikke, professor Krengles menneskeform hadde den, og det var bare en person i det laveste nivået i Azkaban, med det mest desperate behovet …

«IKKE GÅ!» Stemmen kom som et skrik fra bak metalldøra. «Nei, nei, nei, ikke gå, ikke ta det bort, ikke ikke ikke –»

Det var et lys i korridoren og det ble sterkere.

«Vær så snill,» hulket kvinnens stemme, «vær så snill, jeg kan ikke huske mine barns navn lenger –»

«Sitt ned, Bella,» sa Harrys stemme, og klarte på en eller annen måte å holde stemmen i en kald hvisking, «jeg må ta meg av dette,» sveveformelen minsket og skrudde seg av idet Bella lydig satte seg ned, hennes skjelettaktige skikkelse mørk mot den lysnende lufta.

Jeg kommer til å dø, tenkte Harry.

Lufta fortsatte å bli lysere.

Når alt kom til alt var det ikke *sikkert* at Harry kom til å dø.

Det var bare en viss sjanse for å dø, og var ikke noen ting verdt en sjanse for å dø?

Lufta fortsatte å bli lysere, den større skytsvergen begynte å ta form rundt ham, den briljante menneskelige skikkelsen ble utydelig inne i den brennende lufta, idet Harrys livskraft ble brukt til å gi næring til ilden.

Hvis vi utsletter desperantene, så, selv om jeg overlever, så vil de vite at det var meg, at det var jeg som gjorde dette … jeg vil miste all støtte, tape krigen …

Jaha? sa den indre stemmen som hisset ham videre. *Etter at du har ødelagt alle desperantene i Azkaban? Jeg ville snarere ha trodd at det ville styrke ditt rykte som en lys herre, faktisk, så REDD HENNE REDD HENNE DU MÅ REDDE HENNE –*

Den menneskelige skikkelsen kunne ikke lenger sees som et separat vesen.

Korridoren kunne ikke lenger sees.

Harrys egen kropp var usynlig innenfor kappen.

Det var bare et kroppsløst utkikkspunkt innenfor en ubegrenset spredning av sølvlys.

Harry kunne føle at livskraft forlot ham, og ga næring til formelen; langt unna kunne han føle Dødens skygger begynne å murre oppbrakt.

Jeg hadde tenkt å oppnå mer med livet mitt enn dette … Jeg skulle slåss mot Mørkets herre, jeg skulle slå sammen trollmannsverdenen og gompeverdenen …

Luftige målsettinger virket veldig fjerne, veldig abstrakte, sammenliknet med en enkelt kvinne som tryglet ham om hjelp, det var ikke *sikkert* at Harry noensinne ville komme til å gjøre noe viktigere enn denne ene tingen, den ene tingen som han kunne gjøre her og nå.

Og med det som kunne ha vært hans siste pust, tenkte Harry:

Det er andre desperanter, sannsynligvis flere Azkaban-er … hvis jeg skal gjøre dette, burde jeg gjøre det når jeg er nærmere hovedgropen, det vil ta vekk mindre av livskraften min, som øker sannsynligheten for at jeg overlever så jeg kan ødelegge flere desperanter …selv om jeg går ut fra at dette er den optimale tingen å gjøre; hvis det er en riktig tid og et riktig sted for å gjøre dette, så er det ikke her og nå, DET ER IKKE HER OG NÅ!

Hva?, sa den andre delen av ham indignert, mens den lette etter motargumenter som ikke eksisterte –

Sakte sluknet lyset igjen, mens Harry konsentrerte seg om det andre faktumet som var udiskutabelt, den ene åpenbare sannheten om at de ikke var på optimalt sted, at tida *ikke* kunne være *nå* …

Sakte sluknet lyset igjen.

Deler av Harrys liv fløt tilbake inn i ham.

Deler var tapt som stråling.

Men Harry hadde igjen nok til å kunne holde seg på beina, og holde den menneskelige sølvskikkelsen klart lysende; og da stavarmen hans hevet seg og stemmen hvisket

«Vingardium Leviosa», fløt magien lydig ut av ham og hjalp Bellatrix på føttene. (For det var ikke magien hans han hadde brukt opp, det hadde aldri vært hans magiske kraft som ga drivstoff til skytsvergeformelen.)

Jeg sverger, tenkte Harry, og pustet så jevnt han kunne i Bellatrix' nærvær, mens tårer strømmet nedover hans usynlige kinn, *jeg sverger på mitt liv og min magi og min vitenskapelige kunst som rasjonalist, jeg sverger ved alt jeg holder hellig og alle mine lykkelige minner, jeg gir min ed på at en dag vil jeg gjøre slutt på dette stedet, vær så snill, vær så snill, la meg få tilgivelse …*

Og de to fortsatte å gå videre, mens en morders kvinnelige stemme skrek og tryglet noen om å komme tilbake for å redde henne.

Det burde ha vært mer tid, det burde ha vært en seremoni for Harrys ofring av den delen av seg selv, men Bellatrix var ved siden av ham og Harry måtte derfor fortsette å gå videre uten å ta pause, uten å si noe, og med jevn pust.

Så Harry gikk videre, og etterlot en del av seg selv. Den ville holde til på dette stedet og i denne tida for alltid, visste han. Selv når Harry en dag kom tilbake med en gruppe andre som kunne kaste den sanne skytsvergen og de ødela alle desperantene her. Selv om han smeltet den triangulære bygningen og brant øya lavt nok ned til at sjøen ville skylle over den, og fjerne alle spor som kunne vise at et sted som dette noensinne hadde eksistert. Selv da ville han ikke få det tilbake.

*
*

Flokken av lysende vesener sluttet å se nedover, og begynte å patruljere metallkorridoren som om ingenting hadde hendt.

«Akkurat som forrige gang?» glefset direktør Beining i retning av svartspaner Li, og den unge svartspaneren svarte, «Ja, frue.»

Direktøren sendte av gårde en annen forespørsel for å se om desperantene kunne finne målet nå, og så ikke overrasket ut da et negativt svar kom noen sekunder senere.

Emmelin Vals følte en lojalitetskonflikt.

Emmelin var ikke medlem av Føniksordenen mer, de hadde løst seg opp da forrige krig ble avsluttet. Og under krigen, visste hun, hadde de alle visst, at direktør Kroek i stillhet hadde godkjent de kampene deres som ikke fant veien inn i offisielle rapporter.

Direktør Beining var ikke Kroek.

Men de jaktet på Bellatrix DeMons nå, som hadde vært dødseter, og som definitivt nå ble reddet av dødsetere. Skytsvergene deres oppførte seg rart – alle de lysende vesenene stoppet og stirret nedover, før de hadde fortsatt med å følge sine mestere. Og desperantene kunne ikke finne byttet sitt.

På henne virket det som om dette ville være et ekstremt bra tidspunkt å konsultere Albus Humlesnurr på.

Skulle hun bare *foreslå* for direktør Beining at de skulle kontakte Humlesnurr? Men hvis direktør Beining ikke hadde kontaktet ham allerede …

Emmelin nølte en stund, sannsynligvis for lenge, før hun til slutt bestemte seg. *Merlin heller,* tenkte hun. *Vi er alle på samme side, vi må holde sammen uansett om direktør Beining liker det eller ikke.*

Med tanken tilkalte hun skytsvergen sin, og sølvspurven fløt opp på skulderen hennes.

«Fall bak oss for å bevokte ryggen vår,» mumlet Emmelin bløtt, nesten uten å bevege leppene, «vent til ingen ser direkte på deg, og gå så til Albus Humlesnurr. Hvis han ikke allerede er alene, vent til han er det. Og fortell ham dette. Bellatrix DeMons holder på å rømme fra Azkaban, og desperantene kan ikke finne henne.»

55.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 6: BEGRENSET OPTIMALISERING

Stille, heldigvis var det stille, ved metalldøra på neste nivå nedover. Enten var det ikke noen bak den, eller de led i stillhet; kanskje de skrek, men stemmen var brukt opp allerede; eller de bare mumlet stille for seg selv i mørket …

Jeg vet ikke om jeg kan gjøre dette, tenkte Harry, og han kunne ikke skylde på desperantene heller for denne fortvilende tanken. Det ville være bedre å være lavere, tryggere å være lavere, planen ville ta tid å implementere, og svartspanerne holdt sannsynligvis allerede på å jobbe seg nedover. Men hvis Harry måtte passere flere av de metalldørene samtidig som han skulle holde seg stille og puste fullstendig jevnt og normalt, kunne han bli gal; hvis han måtte la en del av seg være igjen ved hver dør, ville det snart ikke være mer igjen av ham –

En selvlysende katt av månelys kom brått til syne og landet foran Harrys skytsverge. Harry skrek nesten, hvilket ikke ville ha hjulpet det bildet han prøvde å framvise for Bellatrix.

«Harry!» sa stemmen til professor McSnurp, og hørtes så bekymret ut som Harry noensinne hadde hørt før. «Hvor er du? Har du det bra? Dette er skytsvergen min, svar meg!»

Med en krampaktig anstrengelse ryddet Harry sinnet sitt, byttet modus i strupen, tvang til seg rolighet, byttet inn en annen personalitet lik en psykoblokk-barriere. Det tok noen sekunder og han håpet av all kraft at professor McSnurp ikke merket noe pussig ved det takket være forsinkelsene i kommunikasjonen, akkurat som han håpet av all kraft at skytsverger ikke ga rapporter om omgivelsene.

En ung gutts uskyldige stemme sa, «Jeg er på Hos Marie, professor, i Diagonallmenningen. Er på vei til badet, faktisk. Er noe galt?»

Katten hoppet vekk, og Bellatrix begynte å klukkle, en bløt, støvete, anerkjennende latter, som hun raskt avbrøt etter et hves fra Harry.

Et øyeblikk senere kom katten tilbake, og sa med professor McSnurps stemme, «Jeg kommer for å hente deg med en gang. Ikke gå *noen steder*; hvis du ikke er i nærheten av forsvarsprofessoren, ikke gå tilbake til ham; ikke si noe til noen, jeg kommer så raskt jeg kan.»

Og den lysende katten beveget seg framover, ble utydelig og forsvant.

Harry tittet ned på klokka si, noterte seg tidspunktet, slik at etter at han hadde fått alle ut herfra, og professor Krengle hadde forankret tidsvenderen igjen, ville han gå tilbake og være på badet i Hos Marie på riktig tidspunkt …

Sånn for å ha nevnt det, sa den problemløsende delen av hjernen hans, *det er en grense for hvor mange begrensninger du kan legge til en problemstilling før det virkelig blir umulig, du vet det?*

Det burde ikke ha spilt noen rolle, og det gjorde ikke egentlig det; det kunne ikke sammenliknes med lidelsen til en eneste fange i Azkaban, og allikevel kjente Harry at han var svært klar over at hvis denne planen ikke førte til at han ble plukket opp på Hos Marie som om han aldri hadde dratt derfra, og forsvarsprofessoren framsto som fullstendig uskyldig i absolutt alle henseender, så ville professor McSnurp komme til å *drepe ham.*

*
*

Mens teamet deres forberedte seg på å spise nok en bit territorium ut fra C-spiralen, og beskyttet og analyserte området før de fjernet de tidligere skjoldene bak seg, trommet Amelia med fingrene på hoften sin og lurte på om hun burde konsultere den åpenbare eksperten. Hvis han bare ikke var så –

Amelia hørte den familiære sprakende lyden av ild og visste hva hun ville få se da hun snudde seg rundt.

En tredjedel av svartspanerne hennes spant rundt og rettet tryllestavene mot den gamle trollmannen med halvmånebriller og et langt sølvskjegg som hadde dukket opp midt blant dem, med en lysende rødgyllen føniks på skulderen.

«Avvent ild!» Polyksir gjorde det enkelt å forfalske et ansikt, men å forfalske en føniksreise ville ha vært langt vanskeligere – vaktformlene tillot det som en av de raske veiene inn til Azkaban, skjønt det var ingen raske veier ut derfra.

Den gamle heksa og den gamle trollmannen stirret på hverandre et langt øyeblikk.

(Amelia undret seg, et sted i bakhodet, hvilken av hennes svartspanere som hadde sendt ham melding, det var flere tidligere medlemmer av Føniksordenen med henne; hun forsøkte å huske om hun hadde lagt merke til at Emmelins spurv eller Andys katt manglet fra flokken av lysende dyr, men hun visste at det var nytteløst. Kanskje var det heller ikke noen av hennes folk, for den gamle mannen som elsket å blande seg inn visste ofte ting som han ikke burde kunne vite i det hele tatt.)

Albus Humlesnurr bøyde hodet lett mot Amelia i en høflig gest. «Jeg håper jeg ikke er uvelkommen her,» sa trollmannen rolig. «Vi er alle på samme side, er vi ikke?»

«Det kommer an på,» sa Amelia med hard stemme. «Er du her for å hjelpe oss å fange kriminelle, eller for å beskytte dem fra konsekvensene av sine handlinger?» *Har du tenkt*

å forhindre min brors morder fra å få sitt velfortjente kyss, geskjeftige gamle mann? Etter det Amelia hørte hadde Humlesnurr blitt smartere mot slutten av krigen, for det meste på grunn av Galøyes endeløse klaging; men hadde gjenopptatt sin tåpelige overbærende holdning med å vise nåde det øyeblikket Voldemorts kropp ble funnet.

Et dusin små punkter i hvitt og sølv, refleksjoner fra de skinnende dyrene, glinset i den gamle trollmannens halvmånebriller da han snakket. «Jeg ønsker ikke å se Bellatrix DeMons bli befridd noe mer enn deg; til og med mindre enn deg,» sa den gamle trollmannen. «Hun må *ikke* forlate dette fengselet i live, Amelia.»

Før Amelia kunne si noe igjen, selv for å uttrykke overrasket takknemlighet, utførte den gamle trollmannen en bevegelse med sin lange svarte tryllestav og en flammende sølvføniks kom til syne, kanskje mer strålende lys enn alle de andre skytsvergene sammenlagt. Det var den første gangen hun hadde sett den formelen bli kastet uten ord. «Beordre alle dine svartspanere til å ta ned sine skytsverger i ti sekunder,» sa den gamle trollmannen. «Det mørket ikke klarer å finne, kan kanskje lyset få til.»

Amelia glefset en ordre til kommunikasjonsoffiseren, som ville gi beskjed til alle svartspanere gjennom speilene sine, om at Humlesnurrs ønske skulle utføres.

Det tok noen øyeblikk, og så ble det en periode med fryktelig stillhet, der ingen av svartspanerne våget å snakke, mens Amelia forsøkte å vurdere sine egne tanker. *Hun må ikke forlate dette fengselet i live …* Albus Humlesnurr ville ikke bli omgjort til Bart Kroek uten en sterk grunn. Hvis han hadde hatt til hensikt å fortelle henne *hvorfor*, så ville han allerede ha gjort det; men det var definitivt ikke et positivt tegn.

Allikevel, det var bra å vite at de ville være i stand til å samarbeide ved denne anledningen.

«Nå,» sa et kor av speil, og alle skytsvergeformler forsvant unntatt den flammende sølvføniksen.

«Er det en annen skytsverge fremdeles til stede?» sa den gamle trollmannen tydelig til det lysende vesenet.

Det lysende vesenet bøyde hodet i et nikk.

«Kan du finne den?»

Sølvhodet nikket igjen.

«Vil du klare å huske den, dersom den forsvinner og kommer igjen?»

Et siste nikk fra den flammende føniksen.

«Det er utført,» sa Humlesnurr.

«Mottatt,» sa alle speilene et øyeblikk senere, og Amelia løftet sin egen stav og begynte å framkalle sin egen skytsverge på ny. (Skjønt det tok litt ekstra konsentrasjon, når det ulveliknende smilet allerede var på ansiktet hennes, å tenke på den første gangen tantebarnet Susanne hadde kysset henne på kinnet, istedenfor å dvele ved den kommende skjebnen til Bellatrix DeMons. Det andre kysset var definitivt også en lykkelig tanke, skjønt ikke helt den rette for skytsvergeformelen.)

*
*

De hadde ikke engang kommet til enden av den korridoren før Harrys skytsverge løftet hånda, høflig, som om den var i et klasserom.

Harry tenkte raskt. Spørsmålet var hvordan – nei, det var også åpenbart.

«Det virker som,» sa Harry med en stemme med kald morskap, «at noen har instruert denne skytsvergen til å framsi sin melding bare til meg.» Han klukklo. «Greit. Ha meg unnskyldt, kjære Bella. *Stillus.*»

Øyeblikkelig sa sølvmennesket med Harrys egen stemme, «Det er en annen skytsverge som leter etter denne skytsvergen.»

«*Hva?*» sa Harry. Og så, uten å ta pause for å tenke igjennom hva som hendte, «Kan du blokkere den? Hindre den i å finne deg?»

Sølvmennesket ristet på hodet.

*
*

Ikke før var Amelia og de andre svartspanerne ferdige med å kaste sine skytsvergeformler, så –

Den flammende sølvføniksen fløy av gårde, og den ekte rødgylne føniksen fulgte etter den, og den gamle trollmannen skred rolig av sted etter dem med tryllestaven i fast grep.

Skjoldene rundt området deres åpnet seg rundt den gamle trollmannen som om det var vegger av vann, og lukket seg bak ham knapt uten en krusning.

«*Albus!*» ropte Amelia. «Hva tror du at du gjør?»

Men det visste hun allerede.

«Ikke følg meg,» sa den gamle trollmannen bestemt. «Jeg kan beskytte meg selv, men jeg kan ikke beskytte andre.»

Forbannelsen Amelia ropte etter ham fikk selv hennes egne svartspanere til å skvette.

*
*

Dette er ikke rettferdig, ikke rettferdig, ikke rettferdig! Det er grenser for hvor mange begrensninger du kan legge til et problem før det virkelig blir umulig!

Harry blokkerte disse unyttige tankene, ignorerte at han begynte å bli utslitt, og tvang sinnet sitt til å møte de nye kravene, han måtte tenke *raskt*, bruke adrenalinet til å følge de logiske rekkene fort og uten å nøle, istedenfor å kaste det bort på fortvilelse.

For at dette oppdraget skulle lyktes,

(1) måtte Harry ta ned skytsvergen sin.

(2) Bellatrix måtte skjules fra desperantene etter at skytsvergen var borte.

(3) Harry måtte motstå desperantenes livssugende evner etter at skytsvergen var borte.

…

Hvis jeg løser denne, sa Harrys hjerne, *så vil jeg ha en kjeks etterpå, og hvis du gjør problemet enda vanskeligere enn dette, jeg mener bare bittelitt mer vanskelig, så klatrer jeg ut av hodeskallen din og drar til Tahiti.*

Harry og hjernen hans vurderte problemet.

Azkaban hadde stått uovervinnelig i århundrer, og stolt på at det var umulig å unngå desperantenes blikk. Så hvis Harry fant en *annen* måte å skjerme Bellatrix fra desperantene på, så ville det basere seg på enten hans vitenskapelige kunnskap eller hans erkjennelse om at desperantene var Døden.

Harrys hjerne foreslo at en åpenbar metode å hindre desperantene i å se Bellatrix på var å få henne til å stoppe å eksistere, dvs. drepe henne.

Harry gratulerte hjernen sin med å tenke utenfor boksen på denne måten, og beordret den til å fortsette å lete.

Drep henne og gjenoppliv henne senere, var neste forslag. *Bruk Fryserio for å fryse ned Bellatrix til det punktet der hennes hjerneaktivitet stopper, og varm henne opp med Thermos etterpå, akkurat slik mennesker som faller ut i svært kaldt vann kan gjenopplives med hell en halvtime senere uten påviselig hjerneskade.*

Harry vurderte dette. Det var ikke gitt at Bellatrix i sin reduserte tilstand ville overleve det. *Og* det ville muligens ikke forhindre Døden fra å se henne. *Og* han ville ha problemer med å bære en kald, bevisstløs Bellatrix særlig langt. *Og* Harry kunne ikke huske detaljer fra forskningen rundt nøyaktig hvilken kroppstemperatur som både var ikke-fatal og midlertidig stoppet hjernen.

Det var også en bra ide utenfor boksen, men Harry ba igjen hjernen sin om å fortsette å tenke på …

… *måter å skjule seg fra Døden på …*

En grimase beveget seg over Harrys ansikt. Han hadde hørt noe om det, et eller annet sted.

En av forutsetningene for å bli en mektig trollmann er en ypperlig hukommelse, hadde professor Krengle sagt. *Nøkkelen til en gåte er ofte noe du har lest en gang for tyve år siden i et gammelt pergament, eller en merkelig ring du så på fingeren til en mann du bare møtte en gang for lenge siden …*

Harry fokuserte så hardt han kunne, men han husket ikke; han hadde det på tungen, men han husket ikke; så han ba underbevisstheten sin om å fortsette å lete etter det, og fokuserte igjen oppmerksomheten på den andre halvparten av problemet.

Hvordan kan jeg beskytte meg selv fra desperantene uten en skytsverge?

Rektor hadde blitt utsatt for en desperant på få skritts avstand gjentatte ganger, igjen og igjen gjennom en hel dag, og etterpå hadde han bare sett litt sliten ut. Hvordan hadde rektor gjort det? Kunne Harry også gjøre det?

Det kunne kanskje være bare en tilfeldig genetisk ting, og i så tilfelle var Harry sjanseløs. Men om vi antar at dette var et problem det gikk an å løse …

Så var svaret at Humlesnurr ikke var redd for døden.

Humlesnurr *var* virkelig ikke redd for døden. Humlesnurr trodde ærlig og oppriktig at døden var det neste store eventyret. Han trodde det helt inn i kjernen av sin bevisst-het, ikke bare som nyttige ord for å undertrykke kognitiv dissonans, ikke bare for å late som om han var vis. Humlesnurr hadde bestemt seg for at døden var den naturlige og regelbundne tingenes tilstand, og hva nå for bitteliten følelse av frykt som fremdeles var til stede i ham, så ville det ha tatt svært lang tid og å bli utsatt for en desperant gjentatte ganger for å suge ut livskraft gjennom den lille feilen.

Den framgangsmåten kunne ikke Harry bruke.

Og så tenkte Harry speilvendt, det åpenbart motsatte spørsmålet:

Hvorfor er jeg så mye mer sårbar enn gjennomsnittet? Andre elever falt ikke sammen da de møtte desperanten.

Harry hadde til hensikt å ødelegge Døden, å gjøre slutt på den om han kunne. Han hadde til hensikt å leve evig, hvis han kunne; han hadde håp om det; tanken på Døden ga ham ingen følelse av fortvilelse eller noe som var uunngåelig. Han var ikke blindt fastbundet til sitt eget liv; faktisk hadde det krevd anstrengelse for å *ikke* brenne bort hele livet på ønsket om å beskytte andre fra Døden. Hvor hadde Dødens skygger slik makt over Harry? Han ville ikke ha trodd at han var spesielt redd.

Var det Harry, hele tida, som hadde rasjonalisert? Som i hemmelighet var så redd døden at den forvrengte hans egne tanker, slik Harry hadde beskyldt Humlesnurr for å være?

Harry vurderte dette, forhindret seg selv fra å vri seg unna. Det føltes ukomfortabelt, men …

Men …

Men ukomfortable tanker var ikke alltid *sanne*, og denne hørtes ikke aldeles korrekt ut. Som om den inneholdt en kime av sannhet, men den skjulte seg ikke *der* hypotesen sa at den skulle –

Og det var da Harry innså det.

Åh.

Aha, jeg forstår det nå.

Den som er redd, er …

Harry spurte sin mørke side hva den tenkte om døden.

Og Harrys skytsverge flakket, svekket seg, gikk nesten ut øyeblikkelig, i nærværet til den desperate, gråtende, skrikende terroren, en unevnelig redsel som ville gjøre alt for å

ikke dø, kaste alt over bord for å ikke dø, som ikke kunne tenke klart eller føle klart i nærværet til denne absolutte redselen, som ikke kunne se ned i ikke-eksistensens avgrunn mer enn den kunne ha stirret rett inn i sola; en blind, forskremt ting som bare ønsket å finne et mørkt hjørne å gjemme seg i og ikke måtte tenke på det noe mer –

Sølvfiguren hadde mørknet til månelys, den flakket som et stearinlys som var på vei til å slukne –

Det går bra, tenkte Harry, *ta det rolig, det vil gå bra.*

Han visualiserte seg selv som at han tok sin mørke side i armene som et forskremt barn, og vugget det sakte.

Det er både rett og passende å være vettskremt, fordi døden er forferdelig. Du trenger ikke å skjule redselen din, du trenger ikke å skamme deg over den, du kan bære den som en æresbevisning, åpent under sola.

Det var merkelig å føle seg selv delt i to på denne måten, sporet av tankene som trøstet, sporet av tankene som fulgte sin mørke sides manglende evne til å forstå det fremmede i den vanlige Harrys tanker; av alle tingene som hans mørke side assosierte med sin egen frykt for døden, den ene tingen den aldri hadde forventet eller forestilt seg at den kanskje ville finne, var aksept og ros og hjelp …

Du må ikke slåss alene, sa Harry stille til sin mørke side. *Resten av meg vil gi deg hjelp og støtte her. Jeg vil ikke la meg selv dø, og jeg vil ikke la mine venner dø heller. Ikke du/jeg, ikke Hermine, ikke mamma og pappa, ikke Nilus eller Draco eller noen, dette er viljen til å beskytte* … Han visualiserte vinger av solskinn, som vingene til skytsvergen han hadde spredt, som ga et tilfluktssted for dette vettskremte barnet.

Skytsvergen ble lysere igjen, verden roterte rundt Harry eller var det hans eget sinn som roterte?

Ta min hånd, tenkte og visualiserte Harry, *bli med meg, så skal vi gjøre denne tingen sammen …*

Det var en rykning i Harrys sinn, som om hjernen hans hadde tatt et steg til venstre, eller universet hadde tatt et steg til høyre.

Og i en klart opplyst korridor i Azkaban, der svake gasslys knapt syntes i det stødige usvikelige lyset fra en menneskeformet skytsverge, sto en usynlig gutt med et merkelig lite smil på ansiktet sitt, og skalv bare så vidt.

Harry visste, på en eller annen måte, at han nettopp hadde gjort noe betydningsfullt, noe som gikk videre enn bare det å styrke sin motstandskraft mot desperanter.

Og hva mer var, han hadde *husket.* Det å tenke på Døden som en antropomorf figur hadde gjort utslaget, ironisk nok. Nå kunne Harry huske det, det som hadde rykte på seg for å kunne skjule noen fra blikket til Døden selv …

*
*

I en korridor i Azkaban stoppet en trollmanns føtter brått opp; for den lysende sølvtingen som var guiden hans hadde stoppet opp midt i lufta, og flakset urolig med vingene. Den briljante hvite føniksen vred på hodet, så seg bakover og forover som om den var forvirret; og så vendte den seg mot sin mester og ristet beklagende på hodet.

Uten flere ord snudde trollmannen seg og gikk tilbake den veien han hadde kommet.

*
*

Harry sto strakt og oppreist, og følte frykten skylle over ham og rundt ham. En eller annen liten del av han kunne kanskje ha blitt noe slitt ned av bølgene av tomhet som uavbrutt brøt over hans ubevegelige stein, men lemmene var ikke kalde, og magien hans var med ham. Med tilstrekkelig tid ville disse bølgene kunne korrodere og konsumere ham, snike seg igjennom en eller annen liten del av ham som fremdeles var redd for Døden istedenfor å bruke redselen som energi for en påfølgende kamp. Men denne dommen ville ta tid, med skyggene av Døden langt unna og ikke direkte oppmerksomme på ham. Feilen, sprekken som hadde vært i ham var blitt reparert, og stjernene skinte klart i sinnet hans, enorme og uredde, og briljante i midten av kulde og mørke.

For alle andres øyne ville det ha virket som om gutten sto alene i den svakt opplyste metallkorridoren og hadde på seg dette merkelige smilet.

For Bellatrix DeMons og slangen rundt skuldrene hennes var skjult av Usynlighetskappen, en av de tre Dødstalismanene som hadde rykte på seg for å skjule bæreren fra synsevnen til selve Døden. Gåten der svaret hadde vært tapt, og som Harry på ny hadde funnet.

Og Harry visste, nå, at skjulet som kappen ga var mer enn bare forvrengningens gjennomsiktighet, at kappen holdt deg *skjult* og ikke bare usynlig, like umulig å se som dystralene var for de som ikke visste. Og Harry visste også at det var dystralblod som var brukt til å male symbolet til Dødstalismanene på innsiden av kappen, og bandt inn i kappen den delen av Dødens makt, gjorde kappen i stand til å møte desperantene på deres eget nivå og blokkere dem. Det hadde føltes som en gjetning, og likevel en sikker gjetning; kunnskapen hadde øyeblikkelig kommet til ham idet han løste gåten.

Bellatrix var fremdeles usynlig under kappen, men for Harry var hun ikke lenger skjult, han visste at hun var der, like åpenbar for ham som en dystral. For Harry hadde bare lånt bort kappen sin, ikke gitt den vekk; og han hadde forstått og mestret den Dødens talisman som hadde blitt nedarvet gjennom Potter-linjen.

Harry stirret direkte på den usynlige kvinnen, og sa, «Kan desperantene nå fram til deg, Bella?»

«Nei,» sa kvinnen med en bløt, undrende stemme. Så, «Men, herre … *du* …»

«Hvis du sier noe tåpelig vil det irritere meg,» sa Harry kjølig. «Eller har du inntrykk av at jeg ville ofret meg for deg?»

«Nei, herre,» svarte Den mørke herrens tjener, med tonefall av undring og kanskje ærefrykt.

«Følg,» snakket Harrys kalde hvisking.

Og så fortsatte de sin reise nedover, og Den mørke herren grep inn i pungen sin, og tok fram en kjeks, og spiste den. Hvis Bellatrix hadde spurt, ville Harry hevdet at det var på grunn av sjokoladen, men hun spurte ikke.

*
*

Den gamle trollmannen skred tilbake inn i svartspanernes midte, sølvføniksen og den av rødt og gull fulgte nå etter.

«*Du* –» begynte Amelia å bælje.

«De har tatt ned skytsvergen sin,» sa Humlesnurr. Den gamle trollmannen hevet ikke stemmen, men hans rolige ord virket allikevel å overdøve hennes. «Jeg kan ikke finne dem nå.»

Amelia gnisset tenner, og satte et antall skåldende bemerkninger på vent, og snudde seg mot kommunikasjonsoffiseren. «Be vaktrommet om å spørre desperantene *igjen* om de kan føle Bellatrix DeMons.»

Kommunikasjonsspesialisten snakket i speilet sitt et øyeblikk, og et øyeblikk senere tittet hun overrasket opp. «Nei –»

Amelia bannet allerede grundig innvendig.

«– men de kan se noen andre på de nedre nivåene som ikke er en fange.»

«Greit!» glefset Amelia. «Fortell desperantene at et dusin av deres slag har tillatelse til å gå inn i Azkaban og pågripe hvem det nå enn er, og alle i følget deres! Og hvis de ser Bellatrix DeMons, skal de kysse henne umiddelbart!»

Amelia snudde seg og kastet et blikk på Humlesnurr, som for å se om han våget å krangle; men den gamle trollmannen bare så på henne med et litt trist uttrykk og sa ingenting.

*
*

Svartspaner Kuskenstoor gjorde seg ferdig med å snakke med liket som fløt utenfor vinduet, og overbragte direktørens ordre.

Liket ga ham et dødelig smil som nesten fikk ham ut av fatning, og så fløt det nedover.

Straks etter svevet et dusin desperanter opp fra der de hadde holdt til i Azkabans sentrale grop, og beveget seg utover, mot veggene til den enorme metallstrukturen som tårnet opp over dem.

De mørkeste av alle vesener gikk inn gjennom hull i Azkabans fundament og begynte sin skrekkelige marsj.

56.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 7: BEGRENSET KOGNISJON

Harry hadde *håpet* at han nettopp hadde oppnådd fusjon med sin mysteriøse svarte side, og ville bli i stand til å utnytte alle fordelene uten å få noen av ulempene; å påkalle den krystallklare, ukuelige viljen når han ønsket, uten å behøve å bli kald eller sint.

Nok en gang hadde han overvurdert hva slags framskritt han hadde gjort. *Noe* hadde skjedd, men Harry hadde fremdeles en mysteriøs mørk side, den var fremdeles adskilt fra ham, og hans normale selv var fremdeles til å rokke. Og på tross av reparasjonsarbeidet han hadde utført på sin mørke sides frykt for døden, våget han ikke å bli mørk mens han var ubeskyttet i Azkaban, det var å friste skjebnen for mye.

Hvilket var uheldig, fordi en viss ukuelighet ville *jaggu ha vært kjekt å ha omtrent akkurat nå.*

Det som gjorde det enda vanskeligere var at han ikke kunne falle sammen mot veggen, kunne ikke bryte ut i gråt, kunne ikke engang gi fra seg et sukk. Hans kjære Bella så på ham, og det var ikke den typen ting hennes mørke herre ville gjøre.

«Herre –» sa Bellatrix. Den lave stemmen hennes var anstrengt. «Desperantene – de kommer – jeg kan føle dem, herre –»

«Takk, Bella,» sa en tørr stemme. «Det vet jeg allerede.»

Harry kunne ikke sanse hullene i verden på samme måte som da han hadde hatt på seg Dødstalismanen, men han kunne føle tomhetens trekkraft øke i intensitet. Først hadde han feilaktig tenkt at det skjedde fordi de gikk ned nok en trapp, helt til han og Bellatrix hadde kommet helt ned trappa og trekkraften fremdeles økte. Så ble den svekket, idet desperantene beveget seg vekk langs spiralen, og så økte igjen idet de gikk opp nye trapper … Det var desperanter inne i selve Azkaban nå, og de kom etter ham. Selvsagt gjorde de det. Harry var muligens motstandsdyktig nå, men han var ikke *skjult.*

Nytt krav, fortalte Harry hjernen sin. *Finn en måte å overvinne desperanter på som ikke involverer skytsvergen min. Alternativt, finn en ny måte å skjule noen fra desperanter på, utenom Usynlighetskappen –*

Jeg sier opp, sa hjernen hans. *Finn deg en annen bit kalkulerende substrat som kan løse dine idiotisk overlastede problemer.*

Jeg mener det, tenkte Harry.

Det gjør jeg også, da hjernen hans. *Få opp skytsvergen din og vent på at svartspanerne finner deg. Vær fornuftig. Det er over.*

Gi opp …

Det virket som om den sugende tomheten trakk hardere, idet han tenkte det; og Harry innså hva som skjedde, konsentrerte seg mer intenst om stjernene, vendte sinnet vekk fra fortvilelsen –

Vet du, observerte hans logiske side, *hvis du ikke gir deg selv lov til å tenke noen negative tanker fordi det vil åpne sinnet ditt mot desperantene, så er det også et kognitivt bias; hvordan ville du vite om det faktisk var på tide å gi opp?*

Et desperat hulkende skrik hørtes fra nedenunder, ord som «nei» og «vekk» var blandet inn. Fangene visste, fangene kunne føle det.

Desperantene var på vei.

«Herre, du – du burde ikke utsette deg selv for risiko for meg – ta tilbake kappen din og la meg –»

«Stille, tosk,» hveste en sint stemme. «Når jeg bestemmer meg for å ofre deg vil jeg gi deg beskjed.»

Hun har et gyldig poeng, sa Smygard. *Du burde ikke utsette deg selv for risiko for hennes del, hennes liv er på langt nær så verdifullt som ditt.*

Et øyeblikk vurderte Harry å ofre Bellatrix for å redde seg selv –

Og i det øyeblikket virket det som om noe av det svake oransje gasslyset flyktet fra korridoren, en kald berøring krøp over Harrys fingertupper. Og da visste han at det å tenke på å overgi Bellatrix til Dødens skygger ville gjøre ham sårbar igjen. Selv i det øyeblikket han tok den beslutningen kunne han være ute av stand til å kaste skytsvergeformelen, fordi han ville ha gitt opp den tanken som hadde reddet ham tidligere.

Det gikk opp for Harry at han fremdeles kunne ta kappen fra Bellatrix senere, selv om han ikke kunne kaste skytsvergeformelen; og så måtte han vrenge tankene sine vekk fra den muligheten, fokusere fast på sin avgjørelse om å *ikke* gjøre det, ellers ville han ha kollapset der han sto. For malstrømmen av tomhet som virvlet rundt ham var nå dødelig sterk; det kom skriking *ovenfra*, og skrikene nedenfra hadde stoppet.

Dette er latterlig, sa hans logiske side. *Rasjonelle individer burde ikke være nødt til å godta denne typen sensurert begrunningsprosess, alle teoremer går ut fra at hvordan du tenker ikke påvirker virkeligheten ut over dine faktiske handlinger, som er grunnen til at du fritt kan velge en optimal algoritme uten å bekymre deg for hvordan tankene dine interagerer med desperantene –*

…

Det der er en virkelig dårlig ide, sa Griffing. *Selv jeg mener at det er en elendig ide, og jeg er Griffing-delen din. Du skal ikke seriøst bare stå der og –*

*
*

«Vi har en fiksering,» ropte Nora og holdt opp det magiske speilet som i triumf. «Desperanten utenfor den innerste veggen pekte på nivå 7, C-spiralen, det er der de er!»

Svartspanerne tittet forventningsfullt på henne.

«Nei,» sa Amelia med stødig stemme. «Det er der *en* av dem er. Desperantene kan fremdeles ikke finne Bellatrix DeMons. Vi skal slett ikke springe ned dit og la henne unnslippe i forvirringen, og vi har ikke tenkt å spre oss for å falle i bakhold. Så lenge vi beveger oss med varsomhet kan vi ikke tape. Be Grimst og Bindebolt om å fortsette nedover nivå for nivå, samme som tidligere –»

Den gamle trollmannen var allerede på vei framover. Amelia gadd ikke engang banne til ham denne gangen, idet deres grundig konstruerte skjold nok en gang skilte seg som vann og kruset mykt etter ham.

*
*

Harry ventet i starten av korridoren, rett ved siden av trappene som gikk oppover. Bellatrix og slangen var bak ham, skjult av Dødstalismanen som Harry hadde mestret; han visste, skjønt han kunne ikke se, at den utmattede trollkvinnen halvveis satt, halvveis lå på trappene, siden Harry hadde trukket tilbake sveveformelen for å få mer kapasitet til hjernen og magien.

Harrys øyne var fiksert på den enden av korridoren som var lengst vekk, ved siden av trappene som førte nedover. Ikke bare i sinnet hans, men også i virkeligheten, hadde lyset i korridoren blitt mørkere, temperaturen hadde falt. Frykten tordnet over ham og rundt ham som en sjø pisket av stormkast, og den sugende tomheten hadde blitt en hylende trekkraft mot et sort hull som nærmet seg.

Opp trappene lengst borte, glatt glidende gjennom den døende lufta, kom tomhetene, fraværene, sårene i verden.

Og Harry forventet at de skulle stoppe.

Med all den vilje og alt det fokus han kunne frambringe, *forventet Harry at de skulle stoppe.*

Forutså deres stopping.

Trodde på at de ville stoppe.

… det var i alle fall ideen …

Harry stengte ned eventuelle farlige tanker som var på villstrå, og *forventet at desperantene skulle stoppe.* De hadde ingen egen intelligens, de var bare sår i verden; deres form og struktur var lånt av andres forventninger. Mennesker hadde vært i stand til å forhandle med dem, tilby dem ofre i bytte mot samarbeid, bare så lenge de *trodde desperantene ville kjøpslå.* Så hvis Harry trodde hardt nok på at tomhetene ville snu seg og gå, ville de snu seg og gå.

Men sårene i verden fortsatte å komme, den virvlende frykten virket nå som en solid ting, tomheten rev i materie så vel som i sinn, substans så vel som ånd, du kunne se metallet begynne å korrodere der hullene i verden passerte.

En liten lyd kom fra hans side, fra Bellatrix, men hun sa ikke et ord, for hun hadde fått instrukser om å forbli stille.

Ikke tenk på dem som vesener, tenk på dem som psykosensitive objekter, de kan bli kontrollert hvis jeg kan kontrollere meg selv –

Problemet var at han ikke *kunne* kontrollere seg selv så lett, kunne ikke få seg til å tro at blått var grønt med en viljeshandling. Kunne ikke undertrykke alle de tankene om hvor irrasjonelt det var å *tvinge* deg selv til å tro på noe. Hvor *umulig* det var å lure deg selv til å tro på noe hvis du *visste* at det var det du gjorde. All treningen Harry hadde gitt seg selv som tok sikte på å ikke la seg lure av seg selv nektet å skru seg av, *uansett hvor skadelig det var i dette unike spesialtilfellet –*

Dødens skygger hadde passert halvveis-punktet i korridoren, og Harry holdt opp hånda si, spredte fingrene, og sa med en trygg og kommanderende tone, «Stopp.»

Dødens skygger stoppet.

Bak Harry ga Bellatrix fra seg et kvalt gisp, som om det ble halt ut av henne.

Harry gestikulerte mot henne, signalet de hadde avtalt på forhånd, som betydde, *gjenta det du hørte desperantene si.*

«De sier,» sa Bellatrix med skjelvende stemme, «de sier, 'Bellatrix DeMons ble lovet oss. Fortell oss hvor hun skjuler seg, og du vil bli spart.'»

«Bellatrix?» sa Harry, og la morskap i stemmen. «Hun unnslapp for en stund siden.»

Et øyeblikk senere innså Harry at han burde sagt at Bellatrix var blant svartspanerne på toppnivået, det ville ha forårsaket mer forvirring –

Nei. Det var galt å tenke på desperantene som noe som kunne lures, de var bare *ting*, de ble kontrollert kun av *forventninger –*

«De sier,» sa Bellatrix med sprukken stemme, «de sier at de vet du juger.»

Tomhetene begynte å bevege seg forover igjen.

Hennes forventninger er mer solide og til å tro på enn mine; hun kontrollerer dem, uten å vite det –

«Ikke motstå,» sa Harry og pekte med staven bak seg.

«Jeg, jeg elsker deg, farvel, herre –»

«*Sovnium.*»

Merkelig nok hadde det hjulpet å høre disse spesielt forferdelige ordene, og å forstå Bellatrix' misforståelse; det minnet Harry på hvorfor han kjempet.

«Stopp,» sa Harry igjen. Bellatrix sov; nå var det bare hans egen vilje, eller snarere hans forventninger, som skulle kontrollere disse sfærene av utnulling –

Men de fortsatte å gli framover, og Harry kunne ikke hindre seg selv i å bekymre seg for om den forrige opplevelsen hadde skadet selvsikkerheten hans, hvilket ville bety at

han *ikke* ville klare å stoppe dem; og idet han la merke til at han tenkte dette, tvilte han enda mer – han trengte mer tid til å forberede seg, burde virkelig øve på å kontrollere en enslig desperant i et bur først –

Og tanken kom til Harry at kanskje han tok feil, kanskje desperantene *hadde* sine egne begjær og kapasitet til å planlegge. Eller kanskje de ble styrt av hvordan *alle* trodde de fungerte, ikke bare den som var nærmest dem. Og i begge tilfelle –

Harry trakk fram tryllestaven og inntok startposisjon for skytsvergeformelen; deretter snakket han.

«En av dere dro til Galtvort og kom ikke tilbake. Den eksisterer ikke; den Døden er død.»

Desperantene stoppet opp, et dusin sår i verden sto uten bevegelse mens tomheten skrek rundt dem som en dødelig vind på vei til ingen steder.

«Vend om og gå, og ikke si noe om dette til noen, små skygger, eller jeg vil ødelegge dere også.»

Harrys fingre gled inn til utgangspunktet for skytsvergeformelen og gjorde seg klare til å kaste den; i sinnet hans skinte jorda blant stjernene, dagsiden lys og blå der den reflekterte sollyset; nattsiden glitrende med lyset fra menneskenes byer. Harry bløffet ikke, forsøkte ikke å gjøre triks med sinnet. Skyggene av Død ville bevege seg framover og bli tilintetgjort, eller de ville forlate åstedet, han var like forberedt på begge …

Og tomrommene trakk seg tilbake like glatt som de kom, ingentings vinder minsket for hver meter de beveget seg, der de skled tilbake ned trappene og dro.

Hvorvidt de virkelig hadde sin egen pseudo-intelligens, eller hvorvidt Harry til sist hadde lyktes i å *forvente* dem til å gå … det visste ikke Harry.

Men de hadde gått.

Harry unnet seg for et øyeblikk å sette seg ned ved siden av den bevisstløse Bellatrix på trappene, og dumpet ned som en sekk poteter, omtrent på samme vis som henne; han lukket øynene for et øyeblikk, bare et øyeblikk, ikke tale om at han planla å sove i Azkaban, men han trengte det øyeblikket. Svartspanerne ville fremdeles komme sakte nedover trappene, håpet Harry, så det ville ikke skade å bruke bare fem minutter på litt hvile. Harry var nøye med å holde tankene positive, muntre, *jadda, jeg bare tar en hyggelig liten pust i bakken her, og så vil jeg føle meg bedre*, istedenfor, si, *jeg bare kollapser litt av følelsesmessig og fysisk anstrengelse*, fordi desperantene ennå ikke hadde trukket seg svært langt tilbake.

Og forresten, sa Harry til hjernen sin, *du har sparken.*

*
*

«Jeg fant ham!» skrek den gamle trollmannens stemme ut.

Hvem? tenkte Amelia, idet hun snudde seg for å se Humlesnurr komme tilbake, og han bar i armene sine –

– det ene synet, den ene personen hun aldri ville forventet å se igjen –

– en mann i fillete rød kutte, med et utseende så svidd og forrevet at det så ut som om han hadde utkjempet en liten krig, dekket av kutt fulle av blodskorper. Øynene var åpne, og han tygget på en sjokoladeplate som ble holdt i hans ene levende hånd.

Barry Enhånd var *i live.*

Rop av glede steg mot taket; svartspanerne hennes senket tryllestavene, noen av dem begynte allerede å skynde seg mot de ankomne.

«*Vær på vakt!*» bæljet Amelia. «Sjekk dem begge for polyksir – undersøk Barry og se etter små animaguser eller feller –»

*
*

«*Stimulus! Vingardium Leviosa!*»

Det var en pause. Harry følte, skjønt han kunne ikke helt se det, at den usynlige kvinnen dyttet seg selv opp på føttene, og vendte på hodet for å se seg rundt. «Jeg er … i live …?»

Harry var svært fristet til å si nei, bare for å se hva hun kunne få ut av det. Istedenfor hveste han, «Ikke still dumme spørsmål.»

«Hva skjedde?» hvisket Bellatrix.

Og Den mørke herren ga fra seg en vill latter i et høyt toneleie, og sa, «Jeg skremte desperantene vekk, min kjære Bella.»

Det var en pause. Harry ønsket at han kunne se Bellatrix' ansikt; hadde han sagt feil ting?

Etter en tid kom det, med skjelvende stemme, «Kunne det være, herre, at du i din nye form har begynt å bry deg om meg –»

«Nei,» sa Harry kjølig, og vendte seg vekk fra henne (skjønt han holdt tryllestaven rettet mot henne), og begynte å gå. «Og se til at du ikke fornærmer meg igjen, ellers forlater jeg deg her, nyttig eller unyttig. Nå, følg, eller bli forlatt; jeg har ting å gjøre.»

Harry skred videre framover og lyttet ikke til de gispende lydene som kom bakfra; han visste at Bellatrix fulgte etter.

… fordi det siste den kvinnen trengte, det aller siste hun trengte å starte å tenke på før den psykiatriske helbrederen begynte å forsøke å avprogrammere henne, var å tro at hennes mørke herre noensinne ville elske henne tilbake.

*
*

Den gamle trollmannen glattet sølvskjegget sitt ettertenksomt, og så på mens svartspaner Barry ble båret ut av rommet av to sterke svartspanere.

«Forstår du noe av dette, Amelia?»

«Nei,» sa hun enkelt. Hun mistenkte en form for felle de ennå ikke hadde forstått, som var grunnen til at svartspaner Barry kom til å bli holdt utenfor hovedgruppa og bli bevoktet.

«Kanskje,» sa den gamle trollmannen til slutt, «den av dem som kan kaste skytsvergeformelen er mer enn et enkelt gissel. Kanskje noen som ble lurt til å gjøre dette? Uansett grunn, de etterlot svartspaneren din i live; la oss ikke være de første til å bruke dødelige forbannelser, dersom vi finner dem –»

«Nå skjønner jeg,» sa den gamle heksa idet hun plutselig forsto, «*det* var planen deres. Det kostet dem ikke noe å forglemme ham og la ham leve, og det får *oss* til å nøle –» Amelia nikket avgjørende, og sa til folkene sine, «Vi fortsetter som tidligere.»

Den gamle trollmannen sukket. «Noe nytt fra desperantene?»

«Hvis jeg sier det,» glefset Amelia, «vil du da løpe ut igjen?»

«Det koster deg ingenting, Amelia,» sa den gamle trollmannen stille, «og kan gjøre at en av dine egne slipper den kampen.»

Koster meg ikke noe unntatt min sjanse til hevn –

Men det var ingenting sammenliknet med det andre, den irriterende gamle trollmannen hadde ofte rett, når alt kom til alt, det var noe av det som gjorde ham så irriterende.

«Desperantene har sluttet å svare på spørsmål om den andre personen de sa at de så,» fortalte Amelia ham, «og de vil ikke si hvorfor, eller hvor.»

Humlesnurr vendte seg til den flammende sølvføniksen på skulderen, hvis sølvstråling lyste opp hele korridoren, og fikk en stille hoderisting som svar. «Jeg kan heller ikke detektere dem,» sa Humlesnurr. Så ristet han på hodet. «Jeg antar at jeg bare går hele spiralen fra topp til bunn og ser om noe dukker opp, hvis det er greit for deg?»

Amelia ville ha beordret ham til å ikke gjøre det, hvis hun trodde at det ville ha utgjort den aller minste forskjell.

«Albus,» sa Amelia idet den gamle trollmannen snudde seg for å gå, «selv du kan falle i bakhold.»

«Nonsens, kjære,» sa den gamle trollmannen muntert idet han satte av gårde igjen, og viftet formanende med sin femten tommers tryllestav av uidentifiserbart mørkegrått treverk, «Jeg er uovervinnelig.»

Det var en pause.

(«Sa han virkelig det – han kan vel ikke ha sagt det –» hvisket den nyeste svartspaneren som var i rommet, en tertefin ung kvinne ved navn Noelle Karri, til det eldste medlemmet i hennes trio, svartspaner Knipe. «Gjorde han?»)

(«Han kommer unna med sånt,» hvisket Isabell tilbake til henne, «han er *Humlesnurr*, selv ikke Skjebnen tar ham alvorlig mer.»)

«Og det,» sa Amelia tungt, til beste for de yngre svartspanerne, «er grunnen til at vi aldri tilkaller ham til noe som helst med mindre vi absolutt må.»

*
*

Harry lå svært stille på den harde benken som tjente som seng i denne cellen, med et teppe trukket over seg, og holdt seg så absolutt stille som han kunne mens han ventet på at frykten skulle komme tilbake. Det var en skytsverge som nærmet seg, og en mektig en. Bellatrix var skjult av en Dødstalisman, ingen enkel formel kunne trenge gjennom den; men Harry visste ikke hva slags andre kunster svartspanerne kunne tenkes å bruke for å oppdage ham selv, og våget ikke å avsløre sin ignoranse ved å spørre henne. Så Harry lå på en hard benk, i en celle med en låst dør, og den solide metalldøra låst bak ham, i absolutt mørke, med et tynt teppe trukket over seg, og håpet at hvem det nå var ikke ville titte inn, eller ikke ville undersøke for grundig hvis de gjorde det –

Det var ikke et forhold Harry kunne påvirke, når alt kom til alt, den delen av hans skjebne lå fullstendig i hendene til de Skjulte Variablene. Det meste av sinnet hans konsentrerte seg om å vedlikeholde den pågående transfigurasjonen han utførte.

Liggende, lyttende i stillheten, hørte Harry de raske fottrinnene komme nærmere; de stoppet opp utenfor døra hans, og så –

– fortsatte de videre.

Snart kom frykten tilbake.

Harry tillot ikke seg selv å legge merke til at han var lettet, mer enn han tillot seg selv å legge merke til frykten. I sinnet holdt han formen til en gompegjenstand en god del større enn et bilbatteri, og sakte ga han den Formen til Substansen av en isbit (som Harry hadde frosset til med *Fryserio* av vannet fra en flaske i pungen hans.) Du var ikke ment å transfigurere noe som kunne brennes, men når den opprinnelige substansen var vann, og boblehodeformelen kunne beskytte lufttilførselen deres, håpet Harry at dette ikke ville gjøre ham eller noen andre syke.

Nå var det bare et spørsmål om hvorvidt det ville være nok tid før svartspanerne foretok en grundig undersøkelse av denne celleblokken til at Harry kunne fullføre denne transfigurasjonen, og den delvise transfigurasjonen han ville gjøre etter det –

*
*

Da den gamle trollmannen vendte tilbake, tomhendt, begynte til og med Amelia å føle et stikk av engstelse. Hun og de andre to svartspanerteamene hadde jobbet seg en tredjedel av veien nedover de tre spiralene, synkront, slik at det ikke ville være noe gap i deres

dekning av området som kunne overkommes ved å skjære seg gjennom et tak, og hittil hadde de ikke funnet et eneste spor.

«Kunne jeg spurt deg om en rapport?» sa Amelia, og holdt skarpheten borte fra stemmen.

«Først en enkel gåtur fra topp til bunn,» sa den gamle trollmannen. Han skar en grimase, og det vanligvis-rynkede ansiktet fikk enda flere hudfolder. «Jeg undersøkte Bellatrix' celle, og fant en dødsdokke liggende på hennes sted. Jeg tror at flukten var ment å gå ubemerket hen. Det er noe skjult i hjørnet under et tøystykke; det lot jeg ligge uforstyrret slik at dine svartspanere kan se på det. På veien tilbake åpnet jeg alle dørene og tittet inn i cellene. Jeg så ikke noe som var forvrengt, bare fangene –»

De ble avbrutt av et skrik fra den rødgylne føniksen, og alle svartspanerne hennes rykket til av det. Fordømmelse var i det, og et krav som hastet, hvilket nesten fikk Amelia til å starte å løpe fra korridoren der og da.

«– i heller dårlig tilstand,» sa Humlesnurr stille. Et øyeblikk var de blå øynene svært kalde bak de halvmåneformede brillene.

«Er det noen av dere som vil snakke til meg angående konsekvensene av deres handlinger?»

«*Jeg* har ikke –» begynte Amelia.

«Det vet jeg,» sa den gamle trollmannen. «Min unnskyldning, Amelia.» Han sukket. «Noen av de mer nylige fangene hadde rester av magien sin igjen, når jeg så på dem, men jeg kunne ikke sanse noen uspist kraft; den sterkeste hadde bare omtrent så mye magi igjen som et barn i første klasse. Jeg hørte Vulkan skrike i fortvilelse flere ganger, men aldri utfordrende. Det virker som om dere er nødt til å fortsette søket; de kan skjule seg godt nok til å unngå det jeg kan oppdage med bare blikket.»

*
*

Da Harry fullførte sin første transfigurasjon satte han seg opp, trakk vekk teppet som hadde dekket ham, kastet en kjapp *Lumos*, så på klokka, og ble sjokkert over å se at nesten en time og tretti minutter hadde gått. Hvor mye av den tida som hadde gått siden noen hadde åpnet døra og så lukket den igjen – Harry hadde ikke sett i den retningen, naturligvis – kunne ikke Harry gjette på.

«Herre …?» hvisket Bellatrix' stemme, bløt og svært tentativ.

«Du kan snakke nå,» sa Harry. Han hadde bedt henne om å forholde seg stille mens han arbeidet.

«Det var Humlesnurr som så inn på oss.»

Pause.

«Interessant,» sa Harry nøytralt. Han var glad for at han ikke hadde lagt merke til det der og da. Det hørtes ut som om det hadde vært altfor nære på.

Harry sa et ord til pungen sin, og begynte å trekke fram den magiske gjenstanden som han ville kombinere med produktet av denne timens arbeid. Så, når det var trukket fram, brakte et nytt ord fram en tube lim av industriell styrke; før han brukte det kastet Harry boblehodeformelen på seg selv og Bellatrix, og fikk Bellatrix til å kaste den samme formelen på slangen, slik at dampen fra limet i den lukkede cellen ikke ville skade dem.

Når limet hadde begynt å festne seg, og bandt teknologi til magi, la Harry produktet ned på senga, og satte seg på gulvet for å hvile magi og vilje før han gjorde seg klar til neste transfigurasjon.

«Herre …» sa Bellatrix nølende.

«Ja,» sa den tørre stemmen.

«Hva er denne gjenstanden du har laget?»

Harry tenkte raskt. Det virket som en god anledning til å sjekke planen sin mot hennes intellekt, ved hjelp av et utvalg ledende spørsmål.

«Tenk igjennom, min kjære Bella,» sa Harry glatt. «Hvor vanskelig er det for en mektig trollmann å skjære i Azkabans vegger?»

Det ble en pause, og så kom Bellatrix' stemme, sakte og forvirret, «Ikke vanskelig i det hele tatt, herre …?»

«Jeg sier meg enig,» sa den tørre, lyse stemmen til Bellas mester. «La oss si at man gjorde dette, og fløy gjennom hullet på en sopelime, og satte fart opp og vekk. Da ville jo det å redde en fange fra Azkaban virke ganske lett, ville det ikke?»

«Men herre …» sa Bella. «Svartspanerne ville … de har sine egne sopelimer herre, raske –»

Harry lyttet, det var slik han hadde trodd. Den mørke herren svarte, igjen med et tonefall av glatt sokratisk undersøkelse, og Bellatrix stilte enda et spørsmål, som Harry ikke hadde forventet; men Harrys eget motspørsmål viste at det burde ikke bety noe til syvende og sist. Og som svar på Bellatrix' siste spørsmål, smilte Den mørke herren bare, og sa at det var på tide at han fortsatte arbeidet sitt.

Og så kom Harry seg opp fra cellegulvet, gikk til den bortre enden av cellen, og lot tryllestaven berørte veggens harde overflate – Azkabans vegg, det solide metallet som skilte dem fra den direkte strålingen som kom fra desperantenes grop.

Og Harry begynte den delvise transfigurasjon.

Denne formelen ville gå raskere, håpet Harry. Han hadde brukt time etter time på å øve på denne unike magien, hvilket hadde gjort det til noe rutinemessig, ikke særlig vanskeligere for ham enn vanlig transfigurasjon. Formen som han endret hadde ikke et veldig stort totalvolum; den transfigurerte formen var kanskje høy og bred og lang, men den var veldig tynn. En halv millimeter, hadde Harry sett for seg, ville være nok, når den perfekte glattheten ble vurdert …

På den lange benken som fungerte som fengselsseng, der Harry hadde satt fra seg den transfigurerte teknologiske gjenstanden og den parede magiske gjenstanden slik at limet skulle tørke; små bokstaver i gyllen skrift glinset på gompeartefakten. Harry hadde ikke egentlig *planlagt* at de skulle være der, men de hadde dukket opp flere ganger i bakhodet hans underveis, og til slutt virket det som om de ble en del av den transfigurerte formen.

Det var mange forskjellige ting som Harry kunne ha sagt før han brukte denne bestemte triumfen av teknologisk kløkt. Et stort antall utsagn som kunne være, på en måte eller en annen, passende. Eller i det minste som Harry *kunne* ha sagt, hvis Bellatrix ikke hadde vært der.

Men det var bare én ting å si, som Harry bare ville få sjansen til å si denne ene gangen, og sannsynligvis aldri få en bedre sjanse til å si noen gang i framtida. (Eller i det minste *tenke,* hvis han ikke kunne si det.) Han hadde ikke faktisk sett filmen[2], men han hadde sett en trailer, og av en eller annen grunn hadde denne frasen festet seg i hjernen hans.

De ørsmå gylne bokstavene på gompegjenstanden sa,

All right, you primitive screwheads! Listen up!

---

[2] Army of Darkness, 1992

57.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 8: BEGRENSET KOGNISJON

I absolutt mørke sto en gutt og holdt tryllestaven sin mot Azkabans solide metallvegg, og utførte en trylling som bare tre andre mennesker i verden ville ha trodd mulig, og som ingen utenom ham selv kunne utføre.

Naturligvis ville en mektig trollmann kunne kuttet seg gjennom veggen på få sekunder, med en gest og et ord.

For en gjennomsnittlig voksen kunne det ha dreid seg om et par minutters arbeid, og etterpå ville de ha vært slitne.

Men for å få til det samme når du var en Galtvort-elev i første klasse, måtte du være *effektiv.*

Heldigvis – vel, ikke *heldigvis,* hell hadde ikke noe å gjøre med det – *samvittighetsfullt* hadde Harry øvd på transfigurering en ekstra time hver dag, helt til det punktet der han til og med var flinkere enn Hermine i det ene faget; han hadde øvd på delvis transfigurering til den grad at tankene hans hadde begynt å ta det sanne universet for gitt, slik at det behøvdes bare en tanke mer innsats å beholde dets tidløse kvantumsnatur i sinnet, selv mens han beholdt et fast mentalt skille mellom konseptet Form og konseptet Substans.

Og *problemet* med at den kunsten hadde blitt så rutinepreget …

… var at Harry kunne tenke på andre ting mens han gjorde det.

På en eller annen måte hadde tankene hans klart å ikke gå den veien, å ikke konfrontere det åpenbare, helt til han sto foran utsikten til å *virkelig faktisk gjøre det om bare noen få minutter.*

Det Harry var i ferd med å gjøre …

… var farlig.

Virkelig farlig.

Noen-kan-kanskje-faktisk-på-ekte-bli-drept-farlig.

Nærkontakt med tolv desperanter uten å ha en skytsverge hadde vært *skremmende,* men bare skremmende. Harry kunne ha kastet skytsvergeformelen, *ville* ha kastet den med en gang han trodde han sto i fare for å ikke kunne klare det, med en gang han følte at motstanden begynte å svikte. Og selv om det ikke hadde fungert … selv da, med

mindre desperantene hadde fått instrukser om å kysse alle de fant, ville ikke feilen ha vært *fatal.*

Dette var annerledes.

Den transfigurerte gompegjenstanden kunne eksplodere og drepe dem.

Grensesnittet mellom teknologi og magi kunne feile på mange forskjellige måter og drepe dem.

Svartspanerne kunne få inn et heldig skudd.

Det var bare, vel …

Seriøst farlig.

Harry hadde oppdaget at sinnet hans forsøkte å argumentere med seg selv for å få seg til å tro at det var trygt.

Og, joda, hele greia *kunne* virke, men …

Men selv når man så bort fra at rasjonalister aldri fikk lov til å argumentere seg selv fram til handlinger, så visste Harry at han ikke på noen måte kunne ha argumentert seg selv til å estimere mindre enn 20 % sannsynlighet for å dø.

Tap, sa Håsblås.

Tap, sa stemmen til professor Krengle i sinnet hans.

Tap, sa hans mentale modell av Hermine og professor McSnurp og professor Pirrevimp og Nilus Langballe, og, vel, i det store og hele alle Harry kjente, bortsett fra Fred og Frank, som ville ha gått for dette på flekken.

Han burde bare gå og finne Humlesnurr og overgi seg. Han burde, han burde virkelig, virkelig, det var den eneste *sinnsfriske* tingen å gjøre på dette tidspunktet.

Og hvis det bare hadde vært Harry på dette oppdraget, bare hans liv som hadde stått på spill, så ville han det. Det ville han definitivt.

Den delen som nesten fikk ham til å miste konsentrasjonen om den delvise transfigurasjonen han utførte, den delen som truet med å åpne ham opp for desperantene …

… var professor Krengle, fremdeles bevisstløs, fremdeles en slange.

Hvis professor Krengle havnet i Azkaban for sin del av denne flukten, så ville han dø. Han ville sannsynligvis ikke vare en uke en gang. Så følsom var han.

Og så enkelt var det.

Hvis Harry *tapte* her …

Så mistet han professor Krengle.

Selv om han sannsynligvis er ond, sa Håsblås-delen av ham stille. *Selv da?*

Det var ikke en avgjørelse Harry hadde tatt på noe bevisst vis. Han kunne bare ikke gjøre det. Å tape var for huspoeng, ikke *mennesker.*

Hvis du tror at ditt eget liv er verdifullt nok til at du ikke er villig til å ta en åtti prosents sannsynlighet for å dø for å kunne beskytte alle fangene i Azkaban, noterte hans Smygardside, *så kan du rett og slett ikke rettferdiggjøre å ta en tyve prosents risiko rettet mot ditt eget liv*

for å redde Bellatrix og professor Krengle. Matematikken går ikke opp, du kan ikke tillegge konsistente nytteverdier over utbytte her.

Den logiske siden av ham noterte at Smygard nettopp vant diskusjonen.

Harry beholdt Formen i sinnet, og fortsatte å utføre besvergelsen. Han kunne alltids bare avbryte oppdraget når han var *ferdig* med transfigurasjonen; han ønsket ikke å kaste bort den innsatsen han allerede hadde investert.

Og så tenkte Harry på noe annet som plutselig gjorde det veldig vanskelig å holde magien gående, svært vanskelig å opprettholde motstanden mot desperantene.

Hva hvis flyttnøkkelen ikke tar oss dit professor Krengle sa at den skulle?

Det var åpenbart, i tilbakeblikk, det øyeblikket han tenkte på det.

Selv om den planlagte flukten gikk nøyaktig som den skulle, selv om gompegjenstanden fungerte og *ikke* eksploderte og *ikke* interagerte dårlig med den magiske gjenstanden; selv om svartspanerne ikke fikk inn et heldig skudd, selv om Harry klarte å komme seg langt nok vekk fra Azkaban til å bruke portnøkkelen …

… så var det kanskje ikke en psykiatrisk helbreder ved enden av den.

Det var noe Harry hadde trodd mens han stolte på professor Krengle, og han hadde glemt å reevaluere det etter at det viste seg at han ikke lenger var til å stole på.

Du kan ikke gjøre dette, sa Håsblås. *På dette tidspunktet snakker vi ren idioti.*

Kulde lot til å spre seg gjennom rommet, men Harry holdt transfigurasjonen gående selv mens hans forsvar mot desperantene svekket seg.

Jeg kan ikke miste professor Krengle.

Han forsøkte å drepe en politimann, sa Håsblås. *Du har allerede mistet ham; i det øyeblikket mistet du ham. Bellatrix er sannsynligvis bare det alle tror hun er. Bare ta kappen din tilbake, gå og finn Humlesnurr og fortell ham at du ble lurt.*

Nei, tenkte Harry desperat, *ikke uten å snakke med professor Krengle, det kan finnes en forklaring, jeg vet ikke, kanskje han sto langt nok unna min skytsverge til at desperantene fikk grep om ham … jeg forstår ikke, det gir ikke mening i noen hypotese, hvorfor ville han gjøre det … jeg kan ikke bare …*

Harry vendte sinnet vekk fra den tankerekken før den fullstendig brøt ned hans motstandsdyktighet mot redselen, fordi han kunne ikke tenke på å overgi professor Krengle til desperantene samtidig som han tok et fast standpunkt mot Døden; det var en kognitiv umulighet.

Tankegangen din er kunstig hemmet, observerte den logiske delen av ham behersket, *finn en måte å u-hemme den på.*

Ålreit, la oss bare generere alternativer, tenkte Harry. *Ikke velge, ikke veie, definitivt ikke forplikte … bare tenk på hva annet jeg kanskje kan være i stand til å gjøre utenom den opprinnelige planen.*

Og Harry fortsatte å skjære hullet i veggen. Han brukte delvis transfigurasjon på et tynt sylindrisk skall av metall, to meter i diameter og en halv millimeter tykt, som gikk

hele veien gjennom veggen. Han transfigurerte denne halvmillimeters tykkheten om til motorolje. Motorolje var flytende og du skulle aldri transfigurere noe flytende fordi det kunne komme damp, men han og Bellatrix og slangen hadde alle boblehodeformler på seg. Og Harry ville kaste Finite på oljen umiddelbart etterpå, for å oppløse sin egen transfigurasjon …

… så snart den avdelte og oljede metallklumpen skled ut av veggen og ned på gulvet i cellen deres; han utførte kuttet på skrå, slik at gravitasjonen ville trekke klumpen ned og inn så snart transfigurasjonen var ferdig.

Hvis Harry og Bellatrix *ikke* dro av sted på hans sopelime gjennom det hullet som ble skapt i veggen …

Harrys hjerne foreslo at de kunne forsøke å transfigurere en overflate som dekket hullet i veggen, som etterlot et rom stort nok til at Bellatrix og professor Krengle kunne gjemme seg, med kappen, mens Harry overga seg. Og professor Krengle ville til sist våkne opp, og han og Bellatrix kunne forsøke å finne ut hvordan de skulle komme seg fra Azkaban på egen hånd.

Det var, først av alt, en dum ide; og for det andre ville det fremdeles være en diger metallklump på cellegulvet som ville avsløre det.

Og plutselig så Harrys hjerne det åpenbare.

La Bellatrix og professor Krengle bruke fluktruten du fant opp. Du blir igjen og overgir deg.

Det var Bellatrix' og professor Krengles liv som sto på spill.

De tjente på, ikke tapte på, å ta risikoen.

Og det var ingen grunn, ingen fornuftig grunn i det hele tatt, til at Harry skulle bli med dem.

Roen senket seg over Harry idet han tenkte dette; kulden og mørket som hadde flakket rundt sinnets grenser trakk seg tilbake. Ja, der var det, det var den kreative veien, utenfor boksen; det var det skjulte tredje alternativet. Det feilaktige dilemmaet var åpenbart når han så på det i ettertid. Hvis Harry overgav seg, ville han ikke være *nødt til* å overgi Bellatrix og professor Krengle. Hvis Bellatrix og professor Krengle tok en farlig fluktrute, *trengte* ikke Harry å bli med dem.

Harry trengte ikke en gang å måtte stå overfor det pinlige i å innrømme at han hadde blitt lurt, hvis han beordret Bellatrix til å fjerne minnet. Alle ville bare anta at han hadde blitt kidnappet, inkludert Harry selv. Greit nok, det var ingen plausibel grunn til at Den mørke herren noensinne ville be Bellatrix om å gjøre det; men Harry kunne rett og slett bare smile og si til Bellatrix at hun ikke hadde tillatelse til å få vite grunnen, og det ville være det …

Svartspanerteamet hennes hadde kommet omtrent tre-fjerdedels vei ned Azkaban, og det samme hadde de to andre teamene på de to andre spiralene. Amelia følte seg mer anspent allerede, skjønt hun veddet på at forbryterne gjemte seg på nest nederste etasje; deler av henne ønsket at Humlesnurr hadde tenkt på å undersøke den spesifikke etasjen mer grundig, og andre deler av henne var glad for at han ikke hadde det.

Og så var det en fjern lyd, som en liten 'klang'-lyd som kom langt borte fra. Som, la oss si, en veldig høy lyd som kom fra nest nederste etasje. Amelia tittet på Humlesnurr helt ubevisst, før hun klarte å hindre seg selv.

Den gamle trollmannen trakk på skuldrene, ga henne et lite smil, sa, «Siden du ber så pent, Amelia,» og dro nok en gang ut på egen hånd.

*
*

«*Finite Incantatem,*» sa Harry til oljen som dekket den digre metallklumpen på gulvet. Han kunne knapt høre seg selv snakke, ørene hans kimte fremdeles fra det gigantiske klang'et fra det solide metallet som skled ut av veggen og falt på gulvet. (Han burde ha satt opp en stilleformel, når han så tilbake, skjønt det ville ikke ha forhindret lyden fra å spre seg gjennom det solide metallgulvet.) Og så sa Harry «*Finite Incantatem*» igjen, til det oljedekkede tometers hullet i veggen, og spredte effekten utover; det var sin egen magi Harry kansellerte, hvilket gjorde formelen minimalt anstrengende. Harry følte seg litt sliten nå, men dette var den siste bruken av magi han ville trenge. Han hadde ikke en gang *trengt* å gjøre det, egentlig, men Harry ønsket ikke å la transfigurert væske ligge og flyte, og han ville heller ikke avsløre hemmeligheten bak delvis transfigurasjon.

Det virket svært … *inviterende,* det tometers hullet som førte ut i frihet.

Det lyset som kom inn fra utsiden … var ikke akkurat sola som skinte på ansiktet hans, men det var klarere enn noe som fantes på innsiden av Azkaban.

Harry *var* fristet til å bare bli med, bare slenge seg på sopelimen sammen med Bellatrix og slangen. Det var greie sjanser for at de *ville* komme seg trygt ut. Og hvis de *kom* seg trygt ut, og Harry ble med, så kunne han og professor Krengle gå tilbake i tid og se absolutt uskyldige ut; alt ville gå tilbake til det normale.

Hvis Harry ble igjen og overgav seg … så, selv om alle antok at Harry hadde vært et gissel, antok at Harry hadde jugd for professor McSnurp fordi en tryllestav pekte på ham … selv om Harry selv ville slippe lett unna, vel …

Det var ikke sannsynlig at forsvarsprosessoren ville fortsette å undervise ved Galtvort.

Professor Krengle ville ha nådd sin skjebnebestemte ende på karrieren i februar dette skoleåret.

Og ja, professor McSnurp ville drepe Harry, og ja, det ville skje langsomt og smertefullt.

Harry snudde seg mot Bellatrix; han åpnet munnen for å gi henne en siste instruks –

Og så kom det en hvesing, en svak hvesing, et hiss som hørtes langsomt og forvirret ut, og hvesingen sa,

«*Ssi meg … hva var … den sstøyen?*»

*
*

Gjennom korridoren skred den gamle trollmannen. Han kom til en metalldør og åpnet den, og visste allerede fra hukommelsen at cellene innenfor ville være tomme.

Syv mektige besvergelser, undersøkende i sin natur, framsa trollmannen før han beveget seg videre; det ville være lav nok anstrengelse totalt sett, med så få celler igjen å undersøke.

*
*

«*Lærer,*» hveste Harry. Så mange følelser boblet opp i ham, alle på en gang. Han visste, skjønt han kunne ikke se, at den grønne slangen rundt Bellatrix' skuldre sakte løftet hodet for å se seg rundt. «*Er du … i orden, lærer?*»

«*Lærer?*» kom den svake, forvirrede vislingen. «*Ssi meg, hvor er dette?*»

«*Fengssel,*» hveste Harry, «*fengsselet med livss-sspisere, vi skulle redde en kvinne, du og jeg. Du forssøkte å drepe besskytter-mannen, jeg blokkerte mordforbannelssen din, det var en resssonnansse mellom oss … du ble bevissstløss, jeg måtte overvinne besskytter-mannen sselv … min voktende formel var forssvunnet, livss-sspiserne kunne varssle vokterne om at kvinnen hadde rømt. Det er noen her ssom kan ssanse min voktende formel, ssannssynligviss rektor … sså måtte ta ned min voktende formel, finne annen måte å besskytte deg og kvinnen fra livss-sspisere på uten vokterformel, lære å besskytte meg sselv uten vokterformel, sskremme bort livss-sspisere uten vokterformel, sså finne ny flyktplan for deg og kvinnen, og sså til sslutt, kuttet hull i tykk metallvegg i fengssel sselv om jeg bare er en forssteårss elev. Ingen tid til å forklare, dere må reisse nå. Hviss vi aldri møtess igjen, sså var jeg glad for å kjenne deg en tid, sselv om du ssannssynligviss er ond. Det er fint å ha ssjansen til å ssi så mye ssom dette: Farvel.*»

Og Harry tok sopelimen og ga den til Bellatrix, og sa enkelt, «Kom deg på.»

Han hadde bestemt seg for å beholde minnene. En grunn var at de var viktige. En annen grunn var at han og forsvarsprofessoren hadde startet å planlegge dette for en uke

siden, og Harry hadde ingen lyst til å få fjernet hele siste uke, *eller* forklare Bellatrix nøyaktig hva som trengte å bli forglemmet. Harry kunne sannsynligvis lure verifiserum, og hvis Humlesnurr insisterte på at Harry senket psykoblokk-skjoldene for en dypere undersøkelse … vel, Harry hadde oppført seg heltemodig hele veien.

«*Sstopp!*» sa slangen. Stemmen dens var sterkere nå. «*Sstopp, sstopp, sstopp! Hva mener du, farvel?*»

«*Fluktplan er rissikabel,*» sa Harry. «*Mitt liv ikke på sspill, bare ditt og henness. Sså jeg blir her, og overgir meg –*»

«*Nei!*» sa slangen. Vislingen var kraftfull. «*Sskal ikke! Ikke tillatt!*»

Bellatrix besteg sopelimen; Harry kunne sanse (men aldri se) at hodet hennes snudde seg for å se på ham, hun sa ingenting. Ventet kanskje på ham, eller ventet bare på hans ordre.

«*Sstoler ikke lenger på deg,*» sa Harry enkelt. «*Ikke ssiden du prøvde å drepe besskytter-mannen.*»

Og slangen hveste, «*Jeg prøvde ikke å drepe besskytter-mannen! Er du en tossk, gutt? Drepe ham ville ikke gi noen mening, ond eller ikke!*»

Jorda sluttet å rotere rundt sin akse, tok pause på sin ferd rundt sola.

Slangens hvesing var nå mer rasende enn noe Harry noensinne hadde hørt fra mennesket professor Krengle. «*Drepe ham? Hadde jeg ønssket å drepe ham ville han vært død på ssekunder, tosskete gutt, han kunne ikke måle sseg mot meg! Jeg ssøkte å undertvinge, å dominere, tvinge ham til å la sskjoldene rundt ssinnet ssitt falle, trengte å lesse ham, å vite hvem ssom ventet på ssvaret hanss, lære detaljene for minneformel –*»

«*Du kasstet mordforbannelssen!*»

«*Vissste han ville hoppe unna!*»

«*Var hanss liv verdt sså lite? Hva hviss han ikke klarte å hoppe?*»

«*Ville dyttet ham unna med min egen magi, tosskete gutt!*»

Igjen sluttet jorda å rotere. Harry hadde ikke tenkt på det.

«*Tankeløsse taper av en plotter,*» hveste slangen, så sint at hvesingene virket å overlappe hverandre og bukte seg over hverandres haler, «*ssmarte dusst, sslu idiot, tossk av en utrent ssmygarding, din missforståtte misstro har ruinert –*»

«*Dette er ikke et bra tidspunkt å disskutere på,*» bemerket Harry mildt. Strømmen av lettelse som forsøkte å strømme gjennom ham ble stoppet av den økte spenningen.

«*Ssiden jeg ikke kan bli sskikkelig ssint på deg uten å åpne meg sselv for livss-sspisere. Må sskynde dere, noen kan ha hørt lydene –*»

«*Forklar fluktplan,*» sa slangen befalende. «*Rasskt!*»

Harry forklarte. Ormtunge hadde ikke ord for å beskrive gompeteknologi, men Harry beskrev funksjonen og professor Krengle så ut til å forstå.

Det var et par kortere hvesinger, slange-ekvivalenten av et utbrudd av overrasket latter, og så, bjeffende kommandoer. «*Be kvinne å sse vekk, kasst formel for sstillhet, ssett vokterformel utenfor døra. Vil transsformere meg sselv, gjøre noen rasske forbedringer på oppfinnelssen din, gi kvinnen nødelikssir sså hun kan gi osss sskjold, transsformere tilbake før du tar ned formelen. Sså vil planen være tryggere.*»

«*Og det er meningen at jeg sskal tro,*» vislet Harry, «*at helbreder for kvinne virkelig venter osss?*»

«*Bruk hodet, gutt! Ssi at jeg var ond. Å sslutte å bruke deg her ville åpenbart ikke være det jeg planla. Operassjonen er en mulighet ssom dukket opp, funnet opp etter sså din voktende formel, hele affæren ment å ikke bli lagt merke til, sskjult når forlot sspisested. Sselvsagt vil du sse persson ssom later ssom om helbreder ved ankomsst! Gå tilbake til sspiseplasss etterpå, opprinnelig plan fortssetter uforsstyrret!*»

Harry stirret på den usynlige slangen.

På den ene siden, å formulere det slik fikk Harry til å føle seg heller dum.

Og på den andre siden så var det ikke akkurat beroligende.

«*Sså*,» hveste Harry, «*hva er din plan for meg, nøyaktig?*»

«*Du ssa lite tid,*» kom slangens hvesing, «*men plan er at du skal hersske over landet, åpenbart, sselv din unge adelige venn har forsstått det nå, sspør ham når du kommer tilbake. Vil ikke ssi noe mer nå, er tid for å fly, ikke ssnakke.*»

*
*

Den gamle trollmannen strake seg ut mot nok en metalldør. Fra bak døra kom en endeløs død mumling, «Jeg mente det ikke på alvor, jeg mente det ikke på alvor, jeg mente det ikke på alvor …» Den rødgylne føniksen på skulderen hans skrek allerede i nød, og den gamle trollmannen fikk allerede rykninger, da –

Et annet skrik trengte igjennom korridoren, føniksliknende, men ikke kalleropet til den sanne føniksen.

Trollmannens hode vendte seg, så på det flammende sølvvesenet på sin andre skulder, idet eteriske og substanseløse klør kastet formelvesenet ut i lufta.

Den falske føniksen fløy nedover korridoren.

Den gamle trollmannen spurtet etter, føttene travet som en sprek ung mann på seksti.

Den sanne føniksen skrek en gang til, to ganger, og en tredje gang, der den svevet foran metalldøra; og så, når det ble klart at dens herre ikke ville komme tilbake uansett hvor mye den skrek i nød, fløy den motvillig etter dem.

*
*

Professor Krengle hadde fått tilbake sin sanne form denne gangen – polyksir varte bare en time med mindre man fikk påfyll – og selv om forsvarsprofessoren var blek, og lente seg mot metallgitteret til nærmeste celle, var magien hans sterk nok til å hente tryllestaven sin uten et ord, idet Bellatrix tok av seg kappen og plasserte den lydig i Harrys ventende hånd. Følelsen av dommedag bygde seg opp igjen, skjønt ikke i full styrke, etter hvert som forsvarsprofessorens kraft vendte tilbake; kantene av dens enorme styrke støtte borti Harrys lett barnslige aura.

Harry sa høyt beskrivelsen av gompegjenstanden, navnga den for forsvarsprofessoren som lyttet oppmerksomt, og så gjorde et *Finite* fra Harry en ende på alt arbeidet han hadde gjort og det ble nok en gang en isblokk. Professor Krengle kunne ikke kaste formler på noe som Harry hadde transfigurert, for det ville vært en interaksjon, uansett hvor lett, mellom magien deres, men –

Tre sekunder senere holdt professor Krengle sin egen transfigurerte versjon av gompegjenstanden. Et enkelt bjeffet ord og et sveip fra staven, og det størknede limet var borte fra den magiske gjenstanden; tre besvergelser senere var magien og teknologien sveiset sammen som om det var en enkelt gjenstand, og formler for ubrekkelighet og feilfri fungering var kastet på gompegjenstanden.

(Harry følte seg langt bedre når dette ble gjort under overoppsyn av en voksen.)

En eliksir ble kastet bort til Bellatrix, og professor Krengle og Harry kommanderte begge, «Drikk,» som om de snakket med samme stemme. Den avmagrede kvinnen hadde allerede løftet den til leppene sine, uten å vente; for det var åpenbart for alle at denne slange-animagusen var en av tjenerne til Mørkets herre, og en kraftfull og betrodd en.

Harry trakk hetta på Usynlighetskappen over hodet.

En kort og forferdelig heksing fosset ut av forsvarsprofessorens tryllestav, brant hullet i veggen, og ga fryktelige arr på den store metallklumpen som lå midt i rommet; på Harrys anmodning, fordi, hadde han sagt, den metoden han hadde brukt ville kunne identifisere ham.

«Venstrehåndshanske,» sa Harry til pungen sin, og trakk den fram, og tok den på.

En gest fra forsvarsprofessoren fikk en sele til å komme til syne på Bellatrix' skuldre; en annen fikk en mindre tøygjenstand til å dukke opp på hånda hennes, og noe som lignet håndjern på håndleddene, idet kvinnen gjorde seg ferdig med å drikke eliksiren.

En merkelig, usunn farge dukket opp på Bellatrix' bleke ansikt, hun rettet seg opp, de innsunkne øynene virket klarere og langt farligere …

… små dotter av damp kom ut av ørene hennes …

(Harry bestemte seg for å ikke tenke på den biten.)

… og Bellatrix DeMons lo, da; plutselig gal latter som klang altfor høyt blant de små fangecellene i Azkaban.

(Svært snart, hadde forsvarsprofessoren sagt, ville Bellatrix falle om bevisstløs og forbli slik ganske lenge, betalingen for eliksiren hun hadde drukket; men for bare noen øyeblikk ville hun få tilbake kanskje en tyvendedel av den kraften hun en gang hadde hatt.)

Forsvarsprofessoren kastet tryllestaven over til Bellatrix, og et øyeblikk senere ble han uklar og deretter en grønn slange.

Og et øyeblikk etter *det* vendte desperantenes frykt tilbake til rommet.

Bellatrix rykket bare svakt til, grep tryllestaven, beveget den uten et ord; slangen fløy opp og ble festet i selen på ryggen hennes.

Harry sa «Opp!» til sopelimen.

Bellatrix festet tryllestaven til hylsteret på hånda si.

Harry hoppet oppå tomanns-sopelimen og tok førerplassen. Bellatrix fulgte etter ham, hun grep de håndjern-liknende tingene rundt armleddene og lenket hendene sine fast til sopelimens håndgrep, idet Harrys høyre hånd dyttet tryllestaven tilbake i pungen.

Og de tre skjøt framover gjennom hullet i veggen –

– og kom ut i friluft, rett over desperantenes grop, i det indre av den enorme triangulære prismen som var Azkaban, den blå himmelen var nå tydelig synlig over dem, og dagslyset skinte klart nedover.

Harry ga sopelimen riktig vinkel og begynte å øke farten, oppover og mot sentrum av det triangulære området. Hans venstre hånd, behansket for å hindre direkte kontakt mellom huden hans og noe professor Krengle hadde transfigurert, holdt bryteren til kontrollen til gompegjenstanden.

Høyt over dem hørtes fjerne rop.

All right, you primitive screwheads!

Svartspanere på raske racerlimer vinklet ut av himmelen, dykket raskt ned mot dem, utydelige gnister av lys kom allerede mot dem idet de første skuddene ble avfyrt.

Listen up!

«*Protego maksimalis!*» ropte Bellatrix ut med en mektig, sprukken stemme, etterfulgt av en kaklende latter idet et skimrende blått felt omsluttet dem.

You see this?

Fra gropen av forråtnelse i senteret av Azkaban svevet over hundre desperanter opp i lufta, for noen lignet det på en stor masse av lik, en flyvende kirkegård; av andre ble det

oppfattet som et konglomerat av fravær som virket som om det utgjorde en egen stor revne i verden der de gled oppover.

This …

Stemmen til en eldgammel og mektig trollmann bæljet fram en forferdelig besvergelse, og en stor tunge av hvitgyllen ild skjøt ut av et hull i Azkabans vegger, først uten form, men straks utviklet den vinger.

Is …

Og svartspanerne aktiverte de anti-anti-gravitasjonsheksingene som var innebygd i Azkabans vaktformler, som hindret all flyvemagi som ikke var blitt kastet med det nylig endrede passordet.

Løftekraften i Harrys sopelime skrudde seg av.

Gravitasjonen, på den annen side, holdt seg på.

Sopelimens ferd oppover sakket, startet å minske, begynte prosessen med å gjøre det om til et fall.

My …

Men fortryllelsene som holdt sopelimen pekende i en retning og tillot styring, fortryllelsene som holdt rytterne på plass og ga dem en slags beskyttelse fra akselerasjon, *den* magien virket fremdeles.

BROOMSTICK!

Harry skrudde på tenningen til produktet fra General Technics, en modell *Berserker PFRG,* N-klasse, ammoniumperklorat-kompositt-drevet fast brennstoff-rakett som hadde blitt paret med hans Nimbus X200 topersons sopelime.

Og det var lyd.

58.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 9: NYSGJERRIGHET

Sopelimer ble funnet opp i det gompene kalte den mørke middelalderen, etter sigende av en legendarisk heks ved navn Celestria Relevo, som kanskje kunne ha vært tipp-tipp-oldebarnet til Merlin.

Celestria Relevo, eller hva det nå var for person eller gruppe som faktisk hadde funnet opp de relevante fortryllelsene, hadde ikke hatt det minste peiling på newtonsk mekanikk.

Derfor fungerte sopelimer etter aristotelisk fysikk.

De gikk dit du pekte dem.

Hvis du ville at de skulle gå rett framover, så pekte du dem rett framover; du brydde deg ikke om å sende noe av kraften nedover for å motvirke gravitasjonskraften.

Hvis du svingte en sopelime, så gikk all hastigheten umiddelbart i den nye retningen sopelimen pekte, den gikk ikke sidelengs basert på den tidligere retningen.

Sopelimer hadde topphastigheter, men ingen øvre akselerasjon. Ikke på grunn av noe som hadde med luftmotstand å gjøre, men fordi en sopelime hadde en eller annen form for maksimal aristotelisk kraft som fortryllelsen kunne frambringe.

Harry hadde aldri eksplisitt *lagt merke til* det før, på tross av at han var smidig nok til å få beste karakter i flytimene. Sopelimer fungerte så tett opp mot det det menneskelige sinnet *instinktivt forventet at de skulle fungere* at hjernen hans hadde klart å *fullstendig overse den fysiske absurditeten.* Harry, på den første torsdagen med timer i sopelime, hadde vært distrahert av mer interessante fenomener; ord skrevet på papir og en glødende rød ball. Så hjernen hans hadde rett og slett latt være å mistro, markert sopelimens realitet som akseptert, og fortsatt med sitt, uten noensinne å *tenke på spørsmålet* som ville hatt et åpenbart svar. For det er et trist faktum at vi svært sjelden *tenker* på en brøkdel av alle fenomenene vi møter …

Slik er historien om hvordan Harry Jakob Potter-Eving-Vernes nesten ble drept på grunn av sin manglende nysgjerrighet.

Fordi raketter *ikke* virket etter aristotelisk fysikk.

Raketter virket *ikke* slik et menneskesinn instinktivt trodde at flyvende gjenstander skulle fungere.

Og følgelig, en rakettforsterket sopelime beveget seg *ikke* på samme måte som de magiske sopelimene som Harry kunne fly svært bra.

Ingen av disse tankene gikk faktisk gjennom Harrys hode der og da.

Delvis på grunn av at den mest gjennomtrengende støyende lyden han noensinne hadde hørt forhindret ham fra å høre seg selv tenke.

Og delvis fordi en akselerasjon på 4G oppover betydde at det tok ca. to og et halvt sekund alt i alt å komme seg fra bunnen i Azkaban til toppen.

Og selv om dette var to og et halvt av de *lengste* sekundene i Tidens historie, så var det ikke rom til å få gjort noe særlig tenking.

Det var bare tid til å se lysene fra svartspanernes heksinger som regnet ned mot ham, å endre sopelimens vinkel en tanke for å unngå dem, å innse at sopelimen bare fortsatte med mer eller mindre samme kraft i samme retning istedenfor å gå den veien han pekte dem, og aktivere de ordløse konseptene

* *dritt* *

og

* *Newton* *

hvorpå Harry vinklet sopelimen mye kraftigere og så begynte de svært raskt å nærme seg veggen, så han vinklet den tilbake den andre veien, og det kom mer lys nedover og desperantene gled mykt oppover mot dem sammen med en eller annen form for gigantisk bevinget vesen av hvitgylne flammer, så Harry vred sopelimen tilbake opp mot himmelen, men nå skled han fremdeles mot en annen vegg så han vippet sopelimen lett og han nærmet seg ikke lenger, men han var for nærme, så han tippet den igjen og så var ikke de fjerne svartspanerne på sine sopelimer veldig fjerne i det hele tatt og han kom til å krasje med den kvinnen så han spant sopelimen rett vekk fra henne og så innså han plutselig at raketten hans var en ekstremt kraftig flammekaster og om brøkdelen av et sekund ville den peke rett mot svartspaneren så han spant sopelimen sidelengs idet han beveget seg oppover og han kunne ikke huske om den pekte på noen svartspanere nå men i det minste pekte den ikke på *henne.*

Harry bommet på en annen svartspaner med omtrent en meter, suste forbi ham på en sideveis-pekende flammekaster som beveget seg oppover i, gjettet Harry senere, rundt 300 kilometer i timen.

Hvis det var skrik fra sprøstekte svartspanere så kunne ikke Harry høre dem, men dette var ikke bevis verken for eller mot, siden alt Harry kunne høre i øyeblikket var en ekstremt høy lyd.

Et par *roligere, men ikke stillere* sekunder senere virket det ikke som om det var flere svartspanere i nærheten, eller noen desperanter, eller noen gigantiske flammevesener med vinger, og Azkabans enorme og fryktelige bygningsmasse så forbløffende knøttsmått ut fra denne høyden.

Harry fikk sopelimen til å peke mot sola, svakt synlig gjennom skyene; den sto ikke høyt på himmelen på denne tida av dagen og i denne vintermåneden, og sopelimen akselererte i den retningen i to nye sekunder og skaffet seg en forbløffende mengde hastighet svært raskt før det faste brennstoffet i raketten tok slutt.

Etter det, da Harry igjen kunne høre seg selv tenke, var det bare ulingen av vinden forårsaket av den latterlige farten deres, og Harrys trylleri-styrkede fingre som grep om sopelimen motsto bare det farts-senkende draget fra å bevege seg langt raskere enn terminalfarten; *da* var det at Harry faktisk tenkte igjennom alle de greiene med newtonsk mekanikk og aristotelisk fysikk og sopelimer og raketter og viktigheten av nysgjerrighet og hvordan han aldri skulle gjøre noe så griffingsk igjen noensinne eller i alle fall ikke før han hadde lært Den mørke herrens hemmelighet om udødelighet og *hvorfor* hadde han hørt på professor Kvirinius «*Jeg forssikrer deg, gutt, jeg ville ikke forssøkt dette hviss jeg ikke forventet å overleve*» Krengle istedenfor professor Mikal «Sønn, hvis du forsøker å gjøre noe som helst med raketter på egen hånd, jeg mener *noe som helst* uten at en kyndig ekspert følger med, så vil du dø og det vil gjøre moren din trist» Vernes-Eving.

*
*

«*HVA?*» hylte Amelia til speilet.

*
*

Vinden hadde roet seg ned til et levelig nivå ettersom luftmotstanden bremset dem opp, hvilket ga Harry god anledning til å lytte til den summende, ringende lyden som nå ga inntrykk av å fylle hele hjernen hans.

Professor Krengle var ment å kaste en stillhetsformel på rakettens dyse … tydeligvis var det grenser for hva stillhetsformler kunne gjøre … når han tenkte på det burde Harry ha transfigurert et par øreplugger, ikke bare stolt på stillhetsformelen, skjønt det ville vel ikke ha vært nok, det heller …

Vel, magisk helbredelse hadde sannsynligvis en metode for å behandle permanent hørselsskade.

Det var ikke tull, heller, magisk helbredelse *hadde* sannsynligvis noe for å behandle det. Han hadde sett elever gå til madam Pomfrit med skader som hørtes langt verre ut enn dette …

Er det noen teknikker for å transplantere en imaginær personlighet til en annens hode? spurte Håsblås. *Jeg har ikke lyst til å bo i ditt lenger.*

Harry dyttet alt det der bak i bakhodet, det var ikke egentlig noe han kunne gjøre med det akkurat nå. Hvis det var noe han *burde* bekymre seg om –

Så kastet Harry et blikk bak seg, idet han for første gang husket å sjekke hvorvidt Bellatrix eller professor Krengle hadde blitt blåst vekk fra sopelimen.

Men den grønne slangen var fremdeles i selen sin, og den utmagrede kvinnen klamret seg fremdeles til sopelimen, med et ansikt som fremdeles hadde en usunn farge og med øyne som fremdeles var klare og farlige. Skuldrene hennes ristet som om hun lo hysterisk, og leppene hennes beveget seg som for å rope, men ingen lyd kom ut –

Å ja, stemmer.

Harry tok av seg hetta på kappen, og dunket på ørene sine for å la henne skjønne at han ikke kunne høre noe.

Hvorpå Bellatrix grep staven sin, pekte den på Harry, og plutselig minsket ringingen i ørene hans og han kunne høre henne.

Et øyeblikk senere angret han på det; de forbannelsene hun skrek ut mot Azkaban, desperanter, svartspanere, Humlesnurr, Lucifus, Bartemius Kroek, noe som het Føniksordenen, og alle som sto i veien for hennes mørke herre, et cetera, var slett ikke passende for yngre og mer sensitive lyttere; og latteren hennes gjorde vondt i hans nylig legede ører.

«Nok, Bella,» sa Harry til sist, og stemmen hennes stoppet øyeblikkelig.

Det var en pause. Harry trakk kappen tilbake over hodet, bare på generelt grunnlag; og innså samtidig at de kanskje hadde teleskoper der nede eller noe; han skjønte plutselig at det å ta av seg hetta bare for et øyeblikk hadde vært en utrolig teit ting å gjøre, han håpet at hele oppdraget ikke endte opp med å feile på grunn av den ene tabben …

Vi er visst ikke helt skapt for dette, er vi vel? bemerket Smygard.

Hei, protesterte Håsblås i ren refleks, *vi kan ikke forvente å få til alt perfekt den første gangen, vi trenger sannsynligvis bare mer øvelse GLEM AT JEG SA DET.*

Harry så seg bakover igjen, og så Bellatrix se seg rundt med et forvirret, undrende uttrykk i ansiktet. Hodet hennes snudde seg hit, så dit, så tilbake igjen.

Og til slutt sa Bellatrix, nå med lavere stemme, «Herre, hvor er vi?»

Hva mener du? var det Harry ville sagt, men Mørkets herre ville aldri innrømmet at det var noe han ikke forsto, så Harry svarte, tørt, «Vi er på en sopelime.»

Tror hun at hun er død, at dette er Himmelen?

Bellatrix' hender var fremdeles lenket fast til sopelimen, så det var bare en finger som hevet seg og pekte når hun sa, «Hva er *det?*»

Harrys blikk fulgte den retningen fingeren hennes pekte, og så … ikke noe spesielt, faktisk …

Så innså Harry det. Etter at de hadde kommet høyt nok, var det ikke lenger skyer som dekket den.

«Det er sola, kjære Bella.»

Det kom ut bemerkelsesverdig kontrollert; Mørkets herre hørtes fullstendig rolig ut, og kanskje litt utålmodig; men tårene rant nedover Harrys kinn.

I den endeløse kulden, i gravens mørke, ville sola naturligvis ha vært …

Et lykkelig minne …

Bellatrix' hode fortsatte å snu seg.

«Og de fluffy greiene?» sa hun.

«Skyer.»

Det var en pause, og så sa Bellatrix, «Men hva *er* de?»

Harry svarte ikke, han ville aldri ha klart å holde stemmen sin rolig, han klarte bare så vidt å holde pustingen jevn mens han gråt.

Etter en stund pustet Bellatrix ut, så bløtt at Harry nesten ikke hørte henne, «Det er vakkert …»

Så slappet ansiktet hennes langsomt av, fargen forlot blekheten omtrent så raskt som den hadde kommet.

Den skjelettliknende kroppen hennes falt slapt sammen over sopelimen.

Den lånte tryllestaven dinglet livløst fra stroppen som var festet til hennes ubevegelige hånd.

NÅ KØDDER DU –

Så husket Harrys sinn at Kvikkopperpepper-eliksiren hadde en kostnad, Bellatrix ville `ssove gansske lenge,` hadde professor Krengle sagt.

Og i det samme øyeblikket ble en annen del av Harry fullstendig overbevist, der han så tilbake på den kalkhvite avmagrede kvinnen, som så dødere ut i det klare sollivet enn noe annet Harry hadde sett i sitt liv, at hun *var* død, at hun nettopp hadde ytret sitt siste ord, at professor Krengle hadde dosert feil –

– eller med vilje ofret Bellatrix for å hjelpe dem med å flykte –

Puster hun?

Harry kunne ikke se om hun pustet.

Han kunne ikke se noen måte å gripe bak seg og ta pulsen på henne på, der han satt i førersetet på sopelimen.

Harry tok et overblikk framover for å forsikre seg om at de ikke hadde kurs mot eventuelle flyvende steiner, fortsatte å styre sopelimen mot sola; den usynlige gutten og den muligens døde kvinnen red av gårde inn i ettermiddagen mens fingrene grep så hardt om treverket at de ble hvite.

Han kunne ikke snu seg bakover og utføre kunstig åndedrett.

Han kunne ikke bruke noe fra helbredersettet sitt.

Stole på at professor Krengle ikke har satt henne i fare?

Merkelig, det var merkelig, at selv det å være overbevist om at professor Krengle ikke hadde ment å drepe svartspaneren (for det *ville* ha vært idiotisk) allikevel innebar at forsvarsprofessorens forsikringer ikke lenger føltes betryggende.

Så slo det Harry at det fremdeles gjensto å sjekke –

Harry så seg bakover, og hveste, «`Lærer?`»

Slangen rørte ikke på seg i selen, og sa ingen ord.

… kanskje slangen, som ikke var en faktisk rytter, ikke hadde blitt beskyttet mot akselerasjonen. Eller kanskje det å komme så nære desperantene uten beskyttelse, selv et øyeblikk i animagus-form, hadde slått ut forsvarsprofessoren.

Det var ikke bra.

Det var meningen at professor Krengle skulle fortelle Harry når det var trygt å bruke flyttnøkkelen.

Harry styrte sopelimen med hvitnende fingre, og tenkte, han tenkte svært hardt i en liten, umålt tidsperiode, der Bellatrix kanskje eller kanskje ikke pustet, der professor Krengle selv muligens allerede hadde ikke-pustet en stund.

Og Harry avgjorde at selv om det var mulig å rette opp feilen ved å eventuelt kaste bort flyttnøkkelen han hadde på seg, så var det ikke mulig å rette opp feilen ved å la en hjerne gå uten oksygen for lenge.

Så Harry tok den neste flyttnøkkelen i rekkefølgen fra pungen sin, idet han fikk sopelimen til å stå stille i den klare blå lufta (Harry visste ikke, når han tenkte seg om, hvorvidt en flyttnøkkels evne til å justere i forhold til jordas rotasjon også inkluderte evnen til å tilpasse generell hastighet med de nye omgivelsene), lot flyttnøkkelen berøre sopelimen, og …

Harry stoppet opp, holdt fremdeles kvisten, lik den kvisten han hadde brukket for noe som virket som to uker siden. Han følte en plutselig motvilje; det virket som om hjernen hans hadde lært seg leksa, ved en ren nevral prosess av operant betinging, om at Å Knekke Kvister Er En Dårlig Ide.

Men det var ikke faktisk logisk, så Harry knakk kvisten allikevel.

*
*

Det kom et tordnende smell fra bak den nærmeste metalldøra, hvilket fikk Amelia til å slippe speilet og virvle rundt med tryllestaven i hånda, og så åpnet døra seg med et smell og Albus Humlesnurr kom til syne, stående foran et stort rykende hull i fengselsveggen.

«Amelia,» sa den gamle trollmannen. Det var ikke noe spor av noe av hans vanlige lette humør, øynene var så harde som safirer bak halvmånebrillene.

«Jeg må forlate Azkaban og jeg må gjøre det *nå.* Er det noen raskere måte enn en sopelime når jeg skal komme meg utenfor vaktformlene?»

«Nei –»

«Da vil jeg trenge din raskeste sopelime, umiddelbart!»

Det stedet Amelia *ønsket* å være var sammen med den svartspaneren som var blitt skadet av satanstunger eller hva det nå hadde vært.

Det hun *trengte* å gjøre var å finne ut hva Humlesnurr visste.

«Du!» bjeffet den gamle heksa til teamet rundt seg. «Fortsett å gå gjennom korridorene helt til dere har nådd bunnen, alle har kanskje ikke unnsluppet ennå!»

Og så, til den gamle trollmannen, «To sopelimer. Du kan orientere meg når vi har kommet opp i lufta.»

Blikkene møttes, hvert med sin utfordring, men det varte ikke lenge.

*
*

Et sykelig hardt trekk tok tak i Harrys underliv, langt hardere enn trekket som hadde ført ham til Azkaban, og denne gangen var reisens avstand så stor at han kunne høre et øyeblikks stillhet, observere det usynlige rommet mellom rom, i sprekken mellom ett sted og et annet.

*
*

Sola, som et lite øyeblikk hadde skint på de to, ble raskt skygget for av en regnsky mens de skjøt vekk fra Azkaban, i vindens retning og raskere enn vinden.

«Hvem står bak?» ropte Amelia til sopelimen som fløy ved siden av henne.

«En av to personer,» svarte Humlesnurr, «her og nå vet jeg ikke hvem av dem. Hvis det er den første, så har vi problemer. Hvis det er den andre, så har vi alle langt større problemer.»

Amelia gadd ikke å bruke pust på å sukke. «Når vil du vite det sikkert?»

Den gamle trollmannens stemme var barsk, rolig, og allikevel var den på en eller annen måte hørbar over lyden av vinden. «Tre ting trenger de for perfeksjon, hvis det er den ene: Kjøttet til Den mørke herrens mest trofaste tjener, blodet til Den mørke herrens største fiende, og tilgang til en bestemt grav. Jeg hadde antatt at Harry Potter var trygg, når Azkaban-forsøket omtrent hadde feilet – skjønt jeg satte fremdeles vaktformler på ham – men nå er jeg allikevel avgjort bekymret. De har tilgang til Tid, en eller annen som har en tidsvender sender meldinger for dem; og jeg mistenker at forsøket på å kidnappe Harry Potter allerede har funnet sted for noen timer siden. Det er derfor *vi* ikke har hørt om det, siden vi er i Azkaban der tida ikke kan slå knute på seg selv. Den fortida kom etter vår egen framtid, forstår du.»

«Og hvis det er den andre?» ropte Amelia. Det hun allerede hadde hørt var bekymrende nok; det hørtes ut som det mørkeste av mørke ritualer, og sentrerte på den døde Mørkets herre selv.

Den gamle trollmannen, hvis ansikt nå var enda barskere, sa ingenting, bare ristet på hodet.

*
*

Da trekket fra flyttnøkkelen hadde stoppet tittet sola bare så vidt over horisonten, og det så mer ut som soloppgang enn solnedgang, idet sopelimen svevet lavt over et lite område med mørk oransje stein og sand, arrangert i klumpete åser som om noen hadde knadd landets deig noen ganger og så glemt å kjevle det flatt. I nærheten rullet vannet forbi i en endeløs utsikt av vann, skjønt grunnen under den svevende sopelimen var noen meter over havets nivå.

Harry blunket til morgengryets farger, og så forsto han at flyttnøkkelen hadde vært internasjonal.

«Hei der!» kom et skarpt kvinnelig rop nedenfra, og Harry snudde sopelimen for å ta en titt. En kvinne som så ut til å være middelaldrende holdt en hånd opp mot munnen som for å rope, og sprang framover. Hennes vennlige ansiktstrekk, smale øyne og ravfargede hud var kjennetegn på en rase Harry ikke kjente til; hun hadde briljant purpurkutte i en stil Harry aldri hadde sett maken til; og da leppene hennes åpnet seg igjen snakket hun med en aksent Harry ikke kunne plassere, for han hadde ikke reist mye rundt. «Hvor ble dere av? Dere er to timer forsinket! Jeg ga dere nesten opp … hallo?»

Det var en kort pause. Harry oppdaget at tankene hans beveget seg merkelig, for sakte, alt virket fjernt, som om det var en tykk glassplate mellom ham selv og følelsene sine, slik at han kunne se, men ikke røre. Dette hadde kommet over ham da han så soloppgangens lys og den vennlig utseende heksa, og tenkte at dette virket absolutt som en passende måte å avslutte et eventyr på.

Så løp heksa forover og trakk tryllestaven; et mumlet ord skar over lenkene som festet den utmagrede kvinnen til sopelimen, og Bellatrix ble svevet ned på sandsteinen med skjelettarmene og de bleke beina danglet som livløse ting. «Åh, Merlin,» hvisket heksa, «Merlin, Merlin, Merlin …»

Det virker som om hun er bekymret, tenkte en abstrakt, fjern ting mellom to glasspaneler. *Er det dette en virkelig helbreder ville sagt, eller er det noe en som er bedt om å gi en opptreden ville si?*

Som om det ikke var Harry som snakket, men en annen del av ham som var bak enda et glasspanel, kom det hvisking fra leppene hans. «Den grønne slangen på ryggen hennes er en animagus.» Hviskingen var ikke lys, ikke kald, bare stille. «Han er bevisstløs.»

Heksas hode tittet opp, for å se hvor stemmen hadde kommet fra, den som virket som om den snakket fra tom luft, og etterpå så hun ned på Bellatrix igjen. «Du er ikke herr Jaffe.»

«Det får vi tro er animagusen,» hvisket Harrys lepper. *Å,* tenkte Harry bak glasset, som lyttet til lyden fra sine egne lepper, *det gir mening; professor Krengle må ha brukt et annet navn.*

«Siden når er *han* en a – bah, glem det.» Heksa la tryllestaven kort på slangens nese, så ristet hun skarpt på hodet. «Ikke noe feil med ham som en dags hvilke ikke vil fikse. *Henne …*»

«Kan du vekke ham opp nå?» hvisket Harrys lepper. *Er det en god ide?* tenkte Harry, men det virket definitivt som om leppene hans syntes det.

Igjen den skarpe hoderistingen. «Hvis en Stimulus ikke fungerte på ham –»

«Jeg har ikke forsøkt det,» hvisket Harrys lepper.

«Hva? Hvorfor – ah, samme det. *Stimulus!*»

En pause, og så krøp en slange sakte ut fra selen sin. Det grønne hodet hevet seg sakte og så seg rundt.

En uklarhet senere var det professor Krengle som sto der; og enda et øyeblikk senere hadde han falt ned på kne.

«Ligg ned,» sa heksa uten å se opp fra Bellatrix. «Er det deg der inne, Jeremiel?»

«Ja,» sa forsvarsprofessoren ganske hest, idet han la seg forsiktig ned på en relativt flat del av sandsteinen. Han var ikke like blek som Bellatrix, men ansiktet var blodløst i det svake morgengryet. «Vær hilset, frøken Kambell.»

«Dette har vi allerede vært gjennom,» sa heksa, skarp i stemmen og med et lett smil på ansiktet, «kall meg Krystine, dette er ikke Storbritannia og vi trenger ikke dine formaliteter her. *Og* det er blitt doktor nå, ikke frøken.»

«Min unnskyldning, doktor Kambell.» Dette ble etterfulgt av en tørr klukklatter.

Heksas smil ble litt bredere; stemmen mye skarpere.

«Hvem er vennen din?»

«Det trenger du ikke å vite.» Forsvarsprofessorens øyne var lukket, der han lå på bakken.

«Hvor galt gikk det?»

Særdeles tørt: «Du kan lese om det i morgen i alle aviser som har en internasjonal seksjon.»

Heksas tryllestav tappet her, der, dyttet og strøk over hele kroppen til Bellatrix. «Jeg har savnet deg, Jeremiel.»

«Virkelig?» sa forsvarsprofessoren, og hørtes lett overrasket ut.

«Ikke det minste. Hvis jeg ikke skyldte deg –»

Forsvarsprofessoren startet å le, og snart endte det opp i et hosteanfall.

Hva tror du? sa Smygard til Den indre kritikeren, mens Harry hørte på fra bak glassveggene. *Opptreden, eller virkelig?*

Klarer ikke å avgjøre det, sa Harrys indre kritiker. *Jeg er ikke i topp kritisk form akkurat nå.*

Har noen et forslag til en god måte å hente inn mer informasjon på? sa Ravnklo.

Igjen den hviskingen fra tomme lufta over sopelimen: «Hva er sjansen for å få omgjort alt som er blitt gjort med henne?»

«Tja, skal vi se. Psykomantikk og ukjente mørke ritualer; ti år slik at alt det der virkelig kan feste seg, etterfulgt av ti år med påvirkning fra desperanter? Omgjøre *det?* Nå prater du tull, herr Hvem du nå er. Spørsmålet er om det er noe *igjen*, og jeg vil si at det kanskje er en sjanse av tre –» Heksa avbrøt plutselig seg selv. Da stemmen hennes snakket igjen, var den langt stillere. «Hvis du var hennes venn tidligere … så, nei, du vil aldri få henne tilbake. Det er best at du forstår det med en gang.»

Jeg stemmer for at dette er en opptreden, sa Den indre kritikeren. *Hun ville ikke bare sprute ut med alt det der som svar på ett spørsmål, med mindre hun ventet på en anledning til å gjøre det.*

Notert, men jeg setter en lav vekting av tiltro på det, sa Ravnklo. *Det er svært vanskelig å ikke la mistankene dine kontrollere oppfattelsen din når du forsøker å vekte så subtile bevis.*

«Hva slags eliksir ga du henne?» sa heksa etter å ha åpnet Bellatrix' munn og tittet inn, tryllestaven hennes lyste opp med mangefarget blinking.

Mannen på bakken sa rolig, «Kvikkopper –»

«*Hva i all verden tenkte du på?*»

Igjen den hostende latteren.

«Hun kommer til å sove en uke hvis hun er heldig,» sa heksa, og klikket med tungen. «Jeg ugler deg når hun åpner øynene, antar jeg, så du kan komme tilbake og overtale henne til å gjennomføre Ubryteløftet. Har du noe som vil forhindre henne fra å drepe meg på stedet, hvis hun i det hele tatt klarer å bevege seg den første måneden?»

Fremdeles med lukkede øyne tok forsvarsprofessoren fram et papirark fra kutten sin; et øyeblikk senere begynte ord å vise seg på det, fulgt av små røykdotter. Da røyken sluttet fløt papiret over til kvinnen.

Kvinnen tittet på papiret med hevede øyenbryn og snøftet sardonisk. «Best for deg at dette virker, Jeremiel, ellers vil min siste vilje og mitt testament si at hele min formue skal brukes til å sette en pris på hodet ditt. Og når vi snakker om det –»

Forsvarsprofessoren grep nok en gang innenfor kutten og kastet en klirrende pose over til heksa. Heksa fanget den, holdt den opp for å vurdere vekten, og ga fra seg en fornøyd lyd.

Så reiste hun seg opp, og den magre skjelettkvinnen fløt opp fra bakken ved siden av henne. «Jeg drar tilbake,» sa heksa. «Jeg kan ikke starte arbeidet mitt her.»

«Vent,» sa forsvarsprofessoren, og med en gest tok han tilbake tryllestaven fra Bellatrix' hånd og festeanordning. Så pekte hånda hans staven mot Bellatrix, og beveget den i en liten sirkel, fulgt av et stille, «*Forglemmiarum.*»

«*Nå holder det,*» glefset helsa, «jeg tar henne med herfra før noen skader henne ytterligere –» En arm kom rundt for å klemme Bellatrix DeMons til siden hennes, og så forsvant begge med det høye PLOPP!-et som kjennetegnet eksivering.

Og det ble stille på dette ujevne stedet, utenom det jevne bruset fra passerende bølger og et lite vindpust.

Jeg tror forestillingen er over, sa Den indre kritikeren. *Jeg gir den to og en halv av fem stjerner. Hun er sannsynligvis ikke en spesielt erfaren skuespiller.*

Jeg lurer på om en virkelig helbreder ville virke mer uekte enn en skuespiller som ble bedt om å spille en? undret Ravnklo.

Som å se på et tv-program, det var slik det føltes, som å se et program som hadde karakterer du ikke egentlig likte spesielt godt, det var alt som kunne sees og føles fra bak glassveggene.

På en eller annen måte klarte Harry å bevege leppene på egen hånd, sende sin egen stemme ut i den stille morgenlufta, og ble deretter overrasket over å høre sitt eget spørsmål. «Hvor mange forskjellige mennesker er du, forresten?»

Den bleke mannen som lå på bakken lo ikke, men fra sopelimen kunne Harrys øyne se at kanten på professor Krengles lepper krøllet seg oppover, antydningen til det familiære sardoniske smilet. «Kan ikke si at jeg har brydd meg med å telle. Hvor mange er du?»

Det burde ikke ha rystet Harrys indre så mye, å høre det svaret, og allikevel følte han – han følte seg – ustabil, som om hans eget senter hadde blitt fjernet –

Åh.

«Unnskyld meg,» sa Harrys stemme. Den hørtes nå like fjern og frakoblet ut som blekningen Harry følte. «Jeg tror at jeg kommer til å besvime om noen sekunder.»

«Bruk den fjerde portnøkkelen jeg ga deg, den jeg sa førte til reserve-tilfluktsrommet,» sa mannen som lå på bakken, rolig, men raskt. «Det vil være tryggere der. Og fortsett å ha på deg kappen.»

Harrys ledige hånd trakk fram enda en kvist fra pungen og brakk den.

Så kom det nok et flyttnøkkel-trekk, av internasjonal lengde, og så var han på et mørkt sted.

«*Lumos,*» sa Harrys lepper, og en del av ham tittet seg rundt for å forsikre seg om tryggheten til alle deler av ham.

Han var inne i noe som så ut som en gompe-lagerbygning, en forlatt sådan.

Harrys føtter klatret av sopelimen og la kroppen ned på gulvet. Øynene lukket seg, og en bitteliten del av selvet viljet lyset til å forsvinne, før mørket tok ham.

*
*

«Hvor skal du dra?» ropte Amelia. De hadde kommet omtrent til grensen for Azkabans vaktformler.

«Tilbake i tid for å beskytte Harry Potter,» sa den gamle trollmannen, og før Amelia kunne gjøre så mye som å åpne leppene for å spørre om han ønsket hjelp, følte hun vaktformlenes grense idet de passerte den.

Det kom et plopp av eksivering, og trollmannen og føniksen forsvant og etterlot seg den lånte sopelimen.

59.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 10

«Våkne.»

Harrys øyne fløy opp idet han våknet med et kvelende gisp, en rykkvis oppstart av den slappe kroppen. Han kunne ikke huske noen drømmer, kanskje hjernen hans hadde vært for utslitt til å drømme; det virket som om han bare hadde lukket øynene og så hørte det ordet et øyeblikk senere.

«Du må våkne,» sa stemmen til Kvirinius Krengle. «Jeg ga deg så mye tid jeg kunne, men det burde være klokt å spare minst én bruk av tidsvenderen din. Vi må snart gå fire timer tilbake til Hos Marie, og må på alle måter framstå som om vi ikke har gjort noe som helst interessant i dag. Jeg ønsket å snakke med deg før det.»

Harry satte seg sakte opp midt i mørket. Kroppen hans smertet, og ikke bare de stedene der den hadde hvilt på det harde betonggulvet. Bilder snublet over hverandre i hukommelsen hans, alt det hans bevisstløse hjerne hadde vært for sliten til å putte inn i et ordentlig mareritt.

Tolv forferdelige tomheter som fløt nedover en metallkorridor, brøt ned metallet rundt seg, lys som ble svakere og temperatur som falt idet tomhetene forsøkte å suge alt liv ut av verden –

Kalkhvit hud, så vidt nok til å dekke skjelettet som var igjen etter at fett og muskler var blitt borte –

En metalldør –

En kvinnes stemme –

Nei, jeg mente det ikke, vær så snill, ikke dø –

Jeg kan ikke huske mine barns navn lenger –

Ikke gå, ikke ta det bort, ikke ikke ikke –

«Hva var det stedet?» sa Harry hest, med en stemme som ble dyttet ut av strupen slik vann kan bli tvunget gjennom et for tynt rør; i mørket hørtes den nesten like knust som Bellatrix DeMons' stemme hadde vært. «*Hva var det stedet? Det der var ikke et fengsel, det var HELVETE!*»

«Helvete?» sa den rolige stemmen til forsvarsprofessoren. «Du mener den kristne straff-fantasien? Jeg antar det er en likhet.»

«Hvordan –» Harrys stemme var halvveis blokkert, noe stort satt fast i halsen hans. «Hvordan – hvordan kunne de –» *Mennesker* hadde bygd det stedet, noen hadde *laget*

Azkaban, de hadde laget det med *vilje*, de hadde gjort det med *overlegg*, den kvinnen, hun hadde barn, barn hun ikke husket, en eller annen dommer hadde *bestemt* at dette skulle skje med henne, noen hadde vært nødt til å *hale* henne med ned i cellen og låse celledøra mens hun skrek, noen ga henne mat hver dag og gikk av sted *uten å slippe henne løs* –

«*HVORDAN KAN MENNESKER GJØRE DET*?»

«Hvorfor skulle de ikke det?» sa forsvarsprofessoren. Et blekt, blått lys opplyste lagerbygningen og viste fram et høyt grotteaktig betongtak, og et støvete betonggulv; og professor Krengle som satt et stykke vekk fra Harry, og lente ryggen sin mot en malt vegg; det bleke, blå lyset gjorde veggene om til overflater lik isbreer, støvet på gulvet til spredt snø, og mannen selv hadde blitt en isskulptur, omgitt av mørke der den svarte kutten lå over ham. «Hvilken nytte har fangene i Azkaban for dem?»

Harrys munn åpnet seg til et kvekk. Ingen ord kom ut.

Et svakt smil vred seg på forsvarsprofessorens lepper. «Du vet, herr Potter, hvis Han-hvis-navn-må-være-unevnt hadde endt opp med å herske over det magiske Storbritannia, så ville han ha bygd det fordi han likte å se sine fiender lide. Og hvis han istedenfor begynte å finne lidelsene usmakelige, ja, da ville han beordret Azkaban revet neste dag. Når det gjelder de som bygde Azkaban, og de som ikke river det ned, mens de taler høytsvevende prekener og innbiller seg at de *ikke* er skurker … vel, herr Potter, jeg tror at hvis jeg hadde hatt valget mellom å drikke te med dem, og å drikke te med Du-vet-hvem, så tror jeg fornuften min hadde blitt mindre forulempet av Den mørke herren.»

«Jeg forstår ikke,» sa Harry med skjelvende stemme, han hadde lest om det klassiske eksperimentet med psykologien i fengsler, de helt vanlige studentene som hadde blitt sadistiske med en gang de fikk rollen som fengselsvakter; det var først nå han innså at eksperimentet ikke hadde undersøkt det riktige spørsmålet, det ene, viktigste spørsmålet, de hadde ikke tatt en titt på nøkkelpersonene, ikke fengselsvaktene men *alle andre,* «Jeg forstår virkelig ikke, professor Krengle, hvordan mennesker bare kan forholde seg passivt og la dette skje, *hvorfor* det landet som er det magiske Storbritannia *gjør dette* –» Harrys stemme stoppet opp.

Forsvarsprofessorens øyne hadde tilsynelatende samme farge som alltid, i det bleke, blå lyset, for det lyset hadde samme farge som Kvirinius Krengles iriser, de aldri smeltende bitene av is. «Velkommen, her Potter, til ditt første møte med politikkens realiteter. Hva har de fortapte vesenene i Azkaban å tilby til noen av sidene? Hvem ville få en fordel av å hjelpe dem? En politiker som åpent tok deres side ville bli assosiert med kriminelle, med svakhet, med smakløse ting som folk helst ikke vil tenke på. Alternativt kunne politikeren demonstrere sin makt og grusomhet ved å rope om lengre straffer; for å kunne vise styrke trenger du et offer som kan knuses under deg, tross alt. Og befolkningen applauderer, for det er deres instinkt å støtte vinneren.» En kald latter fylt med morskap. «Ser du, herr Potter, ingen tror helt på at *de* vil ende opp i Azkaban, så de ser ingen personlig fare med et slikt sted. Når det gjelder hva de utsetter andre for … Jeg

antar at du en gang ble fortalt at mennesker bryr seg om den typen ting? Det er en løgn, herr Potter, mennesker bryr seg ikke det minste, og hvis du ikke hadde levd et utrolig beskyttet liv så ville du ha lagt merke til det for lenge siden. Trøst deg med dette: de som nå er fanger i Azkaban stemte på den samme magiministeren som lovet å flytte cellene deres nærmere desperantene. Jeg tilstår, herr Potter, at jeg ser lite håp for demokratiet som en effektiv styringsform, men jeg beundrer poesien som ligger i det at det får ofrene til å bidra til sin egen undergang.»

Harrys sinn som nylig hadde samlet seg truet med å splintre opp i smådeler igjen, ordene falt som hammerslag på bevisstheten hans og drev ham tilbake, trinn for trinn, over kanten der en dyp avgrunn ventet, og han forsøkte å finne noe som kunne redde ham, et eller annet smart svar som kunne imøtegå ordene, men det kom ikke.

Forsvarsprofessoren så på Harry, blikket reflekterte mer nysgjerrighet enn befaling. «Det er svært enkelt, herr Potter, å forstå hvordan Azkaban ble bygd, og hvordan det fortsetter å eksistere. Mennesker bryr seg om det de selv forventer å tjene eller tape; og så lenge de ikke forventer at det slår tilbake på dem selv, er deres grusomhet og mangel på medfølelse uten grenser. Alle andre trollmenn i dette landet er ikke annerledes på innsiden enn ham som ønsket å herske over dem, Du-vet-hvem; de bare mangler hans kraft og hans … oppriktighet.»

Guttens hender var strammet i knyttnever, så fast at neglene skar seg inn i håndflatene; om fingrene hans var hvite eller ansiktet blekt kunne du ikke ha sett det, for det svake, blå lyset omgjorde alt til is eller skygger. «En gang tilbød du meg din støtte hvis min ambisjon var å bli den neste mørke herren. Er det derfor, professor?»

Forsvarsprofessoren bøyde hodet, et tynt smil på leppene hans. «Lær alt jeg har å lære deg, herr Potter; så vil du til slutt herske over dette landet. Da kan du rive ned det fengselet som demokratiet lagde, hvis du fremdeles finner at Azkaban fornærmer følelsene dine. Lik det eller ikke, herr Potter; i dag har du sett at din egen vilje står i konflikt med befolkningens vilje, og at du ikke bøyer hodet ditt og godtar deres avgjørelse når det skjer. Så for dem, uansett om de vet det eller ikke, og uansett om du vedkjenner deg det selv eller ikke, så er du deres neste mørke herre.»

I det monokromatiske lyset, ubevegelig, virket både gutten og forsvarsprofessoren som isskulpturer uten bevegelse, irisene i deres øyne var dempet ned til samme farge og så svært like ut i det lyset.

Harry stirret direkte inn i de bleke øynene. Alle spørsmålene som lenge hadde vært undertrykket, de han hadde sagt til seg selv at han satte på vent fram til midten av mai. Det hadde vært en løgn, visste Harry nå, det hadde vært å lure seg selv; han hadde ikke stilt spørsmålene fordi han hadde vært redd for svarene. Og nå prøvde alt å komme ut fra leppene hans på en gang. «I den første dagen av dine timer, da forsøkte du å overbevise mine klassekamerater om at jeg er en drapsmann.»

«Det er du.» Med morskap. «Men hvis ditt spørsmål er hvorfor jeg *fortalte* det til dem, herr Potter, så er svaret at du vil finne ut at flertydighet er en fin alliert på din vei mot

makt. Vis fram et tegn på Smygard en dag, og motsi det med et tegn på Griffing dagen etter; og smygardingene vil være i stand til å tro det de ønsker, mens griffingene også diskuterer seg fram til å støtte deg. Så lenge det er uklarhet kan folk tro det som virker å være til deres fordel. Og så lenge du framstår som sterk, så lenge det virker som om du vinner, vil instinktet deres fortelle dem at deres fordel ligger i å støtte deg. Gå alltid i skyggene; og både lys og mørke vil følge deg.»

«Og,» sa gutten med jevn stemme, «akkurat hva ønsker *du* deg fra dette?»

Professor Krengle hadde lent seg enda lenger tilbake mot veggen, slik at ansiktet ble dekket i skygge; øynene endret seg fra blek is til mørke groper som dem hans slangeform hadde. «Jeg ønsker at Storbritannia skal vokse seg sterkt under en sterk leder; det *er* mitt ønske. Og når det gjelder hvorfor,» professor Krengle smilte uten glede, «så tror jeg at jeg skal holde det for meg selv.»

«Følelsen av dommedag som jeg har i nærheten av deg.» Ordene ble vanskeligere og vanskeligere å si, der subjektet danset nærmere og nærmere noe fryktelig og forbudt. «Du har alltid visst hva det betydde.»

«Jeg har gjettet på flere muligheter,» sa professor Krengle med et ansiktsuttrykk som var umulig å lese. «Og ennå vil jeg ikke si alt jeg har gjettet. Men så mye vil jeg fortelle deg: det er *din* dommedag som flammer opp når vi kommer for nær hverandre, ikke min.»

For en gangs skyld klarte Harrys hjerne å markere dette som et tvilsomt utsagn og mulig løgn, istedenfor å tro alt den hørte. «Hvorfor blir du av og til en zombie?»

«Personlige årsaker,» sa professor Krengle med absolutt ingen humor i stemmen.

«Hva var det overordnede motivet for å redde Bellatrix?»

Det var en kort stillhet, der Harry konsentrerte seg hardt om å kontrollere pustingen sin, å holde den stødig.

Til sist trakk forsvarsprofessoren på skuldrene, som om det ikke betydde noe. «Jeg har nesten stavet det for deg, herr Potter. Jeg har fortalt deg alt du trengte å vite for å dedusere deg fram til svaret på egen hånd, hvis du hadde vært tilstrekkelig moden til å vurdere det første åpenbare spørsmålet. Bellatrix DeMons var Den mørke herrens mektigste tjener, hennes lojalitet mest sikker; hun var den personen som var mest troende til å få ta del i noen av Smygards tapte kunnskap, som burde ha vært din.»

Sakte krøp raseriet inn over Harry, sakte kom vreden, noe forferdelig begynte å koke i blodet hans, om noen øyeblikk kom han til å si noe han virkelig ikke burde si mens de to var alene i et forlatt lager –

«Men hun *var* uskyldig,» sa forsvarsprofessoren. Han smilte ikke. «Og måten alle hennes valg ble tatt vekk fra henne på, slik at hun aldri fikk en sjanse til å lide for sine *egne* feil … den slo meg som *overdrevet*, herr Potter. Selv om hun ikke kan fortelle deg noe nyttig –» Forsvarsprofessoren trakk lett på skuldrene igjen, «– så skal jeg ikke tenke på denne dagens arbeid som bortkastet.»

«Så altruistisk av deg,» sa Harry kjølig. «Så hvis alle trollmenn er som Du-vet-hvem på innsiden, så er du kanskje et unntak, eller?»

Forsvarsprofessorens øyne lå fremdeles i skyggen, mørke groper man ikke kunne oppnå kontakt med. «Kall det et innfall, herr Potter. Av og til har det moret meg å spille heltens rolle. Hvem vet, kanskje Du-vet-hvem kunne ha sagt det samme.»

Harry åpnet munnen en siste gang –

Og oppdaget at han ikke klarte å si det, han kunne ikke stille det siste spørsmålet, det siste og viktigste spørsmålet, han kunne ikke få ordene til å komme ut. Selv om en slik unnlatelse var forbudt for en rasjonalist, selv om han alltid hadde forsøkt å følge Tarskis litani og Gendlins litani og sverget på at alt som kunne bli ødelagt av sannheten burde bli det, så klarte han ikke, i det ene øyeblikket, å få seg selv til å stille det siste spørsmålet høyt. Selv om han visste at han tenkte på feil måte, selv om han visste at det var meningen at han skulle være bedre enn dette, så klarte han ikke å si det.

«Nå er det min tur til å spørre ut deg.» Professor Krengles rygg rettet seg fra der den hadde lent seg mot isbreveggen av malt betong. «Jeg undres, herr Potter, på om du har noen kommentarer rundt det at du nesten drepte meg og ødela vår felles anstrengelse. Jeg har forstått det slik at en unnskyldning, i slike tilfeller, betraktes som et tegn på respekt. Men du har ikke tilbudt meg en. Er det bare slik at du ennå ikke har kommet så langt, herr Potter?»

Tonen var rolig, den stille kanten i stemmen var så fin og skarp at den ville skjære tvers igjennom deg før du innså at du ble myrdet.

Og Harry bare stirret på forsvarsprofessoren med kjølige øyne som aldri ville vike fra noe; ikke en gang døden, nå. Han var ikke lenger i Azkaban, ikke lenger redd for den delen av seg selv som var uten frykt; og den solide edelsteinen som var Harry hadde rotert for å møte stress, vendt seg sømløst fra en fasett til en annen, fra lys til mørke, varme til kulde.

Et kalkulert trekk fra hans side, for å få meg til å føle meg skyldig, plassere meg i en posisjon der jeg må underkaste meg?

Ekte følelse fra hans side?

«Jeg forstår,» sa professor Krengle. «Jeg antar at det besvarer –»

«Nei,» sa gutten med kald, fattet stemme, «du får ikke lov til å styre konversasjonen så lett, professor. Jeg gikk svært langt for å beskytte deg og få deg trygt ut av Azkaban, *etter* at jeg trodde du hadde forsøkt å drepe en politimann. Det inkluderte å møte tolv desperanter uten en skytsverge. Jeg undres, hvis jeg hadde sagt unnskyld da du forlangte det, ville du ha sagt takk tilbake? Eller har jeg rett når jeg antar at det var min underkastelse du ønsket der, ikke bare min respekt?»

Det var en pause, og så kom professor Krengles stemme med et svar, åpenbart iskaldt og med en fare som ikke lenger var skjult. «Det virker som om du fremdeles ikke kan få deg til å tape, herr Potter.»

Mørke stirret ut av Harrys øyne uten at han vred på seg; forsvarsprofessoren selv redusert til en vanlig dødelig ting i disse øynene. «Ah, og lurer *du* på, nå, hvorvidt *du* burde late som om du tapte mot meg, og late som om du var ydmyk overfor mitt sinne, fordi det passet til dine egne planer? Tanken om en kalkulert falsk unnskyldning, *slo den deg i det hele tatt?* Ikke meg heller, professor Krengle.»

Forsvarsprofessoren lo, lavt og humørløst, tommere enn tomrommet mellom stjernene, farlig som et vakuum fylt med hard stråling. «Nei, herr Potter, du har ikke lært leksa di, ikke i det hele tatt.»

«Jeg tenkte på å tape mange ganger, i Azkaban,» sa gutten med rolig stemme. «At jeg bare burde gi opp, og overgi meg til svartspanerne. Å tape ville ha vært det fornuftige valget. Jeg hørte stemmen din si det til meg, i sinnet mitt; og jeg ville ha *gjort* det, hvis jeg hadde vært der alene. Men jeg kunne ikke få meg selv til å tape *deg.*»

Så ble det nok en gang stille, for en tid; som om selv forsvarsprofessoren ikke helt kunne finne ut hva han skulle svare til det.

«Jeg er nysgjerrig,» sa professor Krengle til slutt. «Hva synes du at jeg burde be om unnskyldning for, egentlig? Jeg ga deg eksplisitte instruksjoner i tilfelle det ble en kamp. Du skulle holde deg nede, holde deg av veien, ikke bruke noe magi. Du brøt instruksjonene og satte oppdraget i fare.»

«Jeg tok ingen beslutning,» sa gutten jevnt, «det var ikke noe valg som ble gjort, bare et ønske om at svartspaneren ikke skulle dø, og skytsvergen min var der. For at det ønsket ikke skulle finne sted, så burde du ha advart meg om at du muligens ville bløffe ved å bruke en mordforbannelse. Som standard går jeg ut fra at når du peker tryllestaven på noen og sier *Avada Kadavra*, så er det fordi du ønsker å se dem døde. Burde ikke det være første regel for Trygg Bruk av Utilgivelige Forbannelser?»

«Regler er for dueller,» sa forsvarsprofessoren. Noe av kulden hadde vendt tilbake i stemmen. «Og duellering er en sport, ikke en gren av kampmagi. I en virkelig kamp så er en forbannelse som ikke kan blokkeres og som motstanderen derved *må* hoppe unna, en uvurderlig taktikk. Jeg ville ha trodd at dette var åpenbart for deg, men det virker som om jeg har feilbedømt intellektet ditt.»

«For meg virker det også uhøflig,» sa gutten, og fortsatte som om den andre ikke hadde sagt noe, «å *ikke fortelle meg* at jeg kunne drepe begge to hvis jeg kastet en formel på deg. Hva hvis noe hadde skjedd med deg, og jeg hadde forsøkt en Stimulus eller en sveveformel? Den ignoransen, som du tillot av grunner jeg ikke kan gjette på, spilte også en rolle i denne katastrofen.»

Ny stillhet. Forsvarsprofessorens øyne hadde smalnet, og det var et lett forvirret uttrykk på ansiktet hans, som om han hadde møtt på en fullstendig ukjent situasjon; og mannen sa fremdeles ikke noe.

«Vel,» sa gutten. Øynene hans hadde ikke vandret vekk fra forsvarsprofessorens. «Jeg er definitivt lei meg for at jeg skadet deg, professor. Men jeg tror ikke at denne situasjo-

nen tilsier at jeg underkaster meg din vilje. Jeg har aldri helt forstått konseptet med unnskyldninger, og enda mindre hvordan det kan brukes i en situasjon som dette; hvis du har min anger, men ikke min underkastelse, teller det som å si unnskyld?»

Igjen den kalde, kalde latteren, mørkere enn tomrommet mellom stjernene.

«Det vet jeg ikke noe om,» sa forsvarsprofessoren, «jeg har heller aldri forstått konseptet med unnskyldninger. Det spillet ville være meningsløst mellom oss, virker det som, når begge ville vite at det var en løgn. La oss ikke snakke mer om det. Med tida vil vi gjøre opp gjeld mellom oss.»

Det var stille en stund.

«Forresten,» sa gutten. «Hermine Grang ville aldri ha bygd Azkaban, uansett hvem som skulle plasseres der. Og hun ville ha valgt å dø før hun ville valgt å skade en uskyldig. Jeg bare nevner dette, siden du sa tidligere at alle trollmenn er som Du-vet-hvem på innsiden; og det er et enkelt faktum at dette rett og slett er feil. Jeg ville ha innsett det tidligere hvis jeg ikke hadde vært,» gutten ga fra seg et kort, barskt smil, «utslitt og stresset.»

Forsvarsprofessorens øyne var halvåpne, uttrykket fjernt. «Innsiden av folk er ikke alltid slik utsiden tyder på, herr Potter. Kanskje hun rett og slett ønsker at andre skal tenke på henne som ei snill og grei jente. Hun kan ikke bruke skytsvergeformelen –»

«Hah,» sa gutten; smilet virket ektere nå, varmere. «Hun har problemer av nøyaktig samme grunn som jeg hadde. Det er lys nok inne i henne til å ødelegge desperanter, det er jeg sikker på. Hun ville ikke være i stand til å *stoppe* seg selv fra å ødelegge desperanter, selv om det ville koste henne sitt eget liv …» Gutten sporet av, og så fortsatte stemmen. «Det er ikke sikkert at *jeg* er slik en god person, kanskje; men de finnes, og hun er en av dem.»

Tørt. «Hun er ung, og det koster henne lite å framstå som snill.»

Harry måtte vurdere hvordan samtalen kunne fortsettes. Så sa han, «Professor, jeg må spørre deg; når du ser noe som er mørkt og dystert, slår det deg aldri å forsøke å *forbedre* det på noen måte? Som, ja, noe går galt i folks hoder og får dem til å tro at det er finfint å torturere kriminelle, men det betyr ikke at de er virkelig onde på innsiden; og kanskje, hvis du lærte dem de riktige tingene, viste dem hva de gjorde galt, så kunne du forandre det som –»

Da lo professor Krengle, og ikke med den tidligere tomheten. «Ah, herr Potter, noen ganger glemmer jeg hvor ung du er. Det ville være enklere å forandre farge på himmelen.» Nok en klukklatter, denne gangen kaldere. «Og grunnen til at det er lett for deg å tilgi slike idioter og tro det beste om dem, herr Potter, er at du selv ikke har lidd ondt. Du vil tenke mindre varmt om vanlige idioter etter første gang idiotien deres kostet deg noe du holdt kjær. La oss si hundre galleoner fra din egen lomme, kanskje, istedenfor den pinefulle døden til hundre fremmede.» Forsvarsprofessoren smilte tynt. Han tok

lommeuret ut av kutten og så på det. «La oss dra tilbake nå, hvis det ikke er mer som skal sies mellom oss.»

«Du har ingen spørsmål om de umulige tingene jeg gjorde for å få oss ut av Azkaban?»

«Nei,» sa forsvarsprofessoren. «Jeg antar at jeg har funnet ut av de fleste av dem allerede. Når det gjelder resten, så er det altfor sjelden jeg finner en person som jeg ikke kan gjennomskue øyeblikkelig, det være seg venn eller fiende. Jeg skal løse gåten du utgjør på egen hånd, når tida er moden.»

Forsvarsprofessoren kravlet seg opp, dyttet mot veggen med begge hender og kom seg på beina, mykt, om enn for sakte. Gutten gjorde det samme med mindre eleganse.

Og så buste gutten ut med det siste, mest forferdelige spørsmålet som han tidligere ikke hadde klart å stille; som om det å si det høyt ville gjøre det virkelig, som om det ikke allerede var fullstendig åpenbart.

«Hvorfor er jeg ikke slik som andre barn på min alder?»

*
*

I en forlatt sidegate til Diagonallmenningen, der rester av ikke-Forsvunnet søppel lå her og der langs kanten der brosteinsgata møtte bygningsveggene av murstein på hver side, sammen med spredt skitt og andre tegn på manglende vedlikehold, immiverte en eldgammel trollmann og føniksen hans brått inn.

Trollmannen grep allerede innenfor kutten for å hente timeglasset da, av gammel vane, øynene hoppet til et tilfeldig sted mellom gata og veggen, for å memorere det –

Og den gamle trollmannen blunket overrasket; akkurat på det punktet lå det en bit pergament.

En rynke krysset Albus Humlesnurrs ansikt idet han tok et skritt fram, plukket opp den sammenkrøllede lappen og brettet den ut.

På den sto det et enkelt ord «NEI», og ikke noe mer.

Sakte lot trollmannen det flagre vekk fra fingrene sine. Fraværende bøyde han seg ned på fortauet og plukket opp nærmeste pergamentbit, som så merkelig lik ut den han nettopp hadde funnet; han berørte den med tryllestaven sin, og et øyeblikk senere hadde lappen en inskripsjon med det samme ordet «NEI», i den samme håndskriften, som var hans egen.

Den gamle trollmannen hadde planlagt å reise tre timer tilbake i tid, til da Harry Potter først ankom Diagonallmenningen. Han hadde allerede observert, med sine instrumenter, at gutten forlot Galtvort, og det kunne ikke gjøres om (hans ene forsøk på å narre sine egne instrumenter, og derigjennom kontrollere Tiden uten å endre hvordan den så ut til å være for ham selv, hadde resultert i en katastrofe tilstrekkelig til å overbe-

vise ham om å aldri forsøke slike smarte triks om igjen). Han hadde håpet å hente ut gutten ved første mulige øyeblikk etter ankomsten, og plassere ham et annet trygt sted, om ikke Galtvort (for instrumentene hans hadde ikke vist at gutten hadde kommet tilbake.) Men nå –

«Et paradoks hvis jeg plukker ham opp rett etter at han ankommer Diagonallmenningen?» mumlet den gamle trollmannen til seg selv. «Kanskje de ikke iverksatte planen om å bryte seg inn i Azkaban før etter at de hadde bekreftet hans ankomst her … eller kanskje … muligens …»

*
*

Malt betong, hardt gulv og fjernt tak; to figurer sto ansikt til ansikt. Et vesen som bar formen av en mann sent i trettiårene, med antydning til måne; og et annet sinn som bar formen til en elleveårig gutt med et arr på panna. Is og skygge, blekt blått lys.

«Jeg vet ikke,» sa mannen.

Gutten bare så på ham. Og så sa han, «Jaha, virkelig?»

«I sannhet,» sa mannen. «Jeg vet ingenting, og det jeg gjetter vil jeg ikke fortelle om. Allikevel kan jeg si så mye –»

60.

EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET, DEL 11: HEMMELIGHOLDELSE OG ÅPENHET

Gjennom grønn flamme virvlet de, gjennom flumnettverket spant de, Minervas hjerte løp løpsk med en bankende redsel hun ikke hadde følt på ti år og tre måneder, korridorene mellom rom hostet og spyttet dem ut i lobbyen til Flirgott (den raskeste flummottakeren i Diagonallmenningen; forbindelsen som var vanskeligst å avbryte; den raskeste vei ut av Galtvort foruten bruk av føniks). En gnomvakt snudde seg mot dem, øynene utvidet seg, han startet på et lett respektfullt bukk –

Destinasjon, definisjon, demonstrasjon!

Og de to var plutselig i alleen rett bakenfor Hos Marie, tryllestavene allerede ute og hevet, de spant rundt rygg mot rygg og ordene til anti-forvrengningsformelen var allerede på Severus' lepper.

Alleen var tom.

Da hun snudde seg tilbake for å se på Severus slo tryllestaven hans allerede ned på hans eget hode med en lyd som når et egg knustes, mens leppene hans framsa ord om usynlighet; han fikk fargene til sine omgivelser, ble en uklarhet av sine omgivelser, uklarheten beveget seg og ble tilpasset det som var bak ham, og så var det ingenting der.

Hun senket tryllestaven og tok et steg fram for å motta sin egen forvrengning –

Bak henne hørtes en lyd man ikke kunne ta feil av, noe som brøt ut i flammer.

Hun spant rundt og så Albus der, den lange tryllestaven var allerede trukket og løftet i hans høyre hånd. Øynene var bistre under brillenes halvsirkler, og Vulkan satt på skulderen hans og spredte ut sine ildfargede vinger, klar for både flukt og kamp.

«Albus!» sa hun. «Jeg trodde –» Hun hadde akkurat sett ham reise til Azkaban, og hun hadde trodd at ikke en gang fønikser kunne komme tilbake derfra så lett.

Så innså hun det.

«Hun klarte å flykte,» sa Albus. «Fikk skytsvergen din tak i ham?»

Bankingen i hjertet hennes ble sterkere, frykten i årene hennes ble mer solid. «Han sa han var her, på badet –»

«La oss håpe at han snakket sant,» sa Albus, og tryllestaven berørte hodet hennes og frambragte en følelse av at vann rant ned over henne; og et øyeblikk senere sprang alle fire (selv Vulkan hadde blitt gjort usynlig, skjønt du av og til kunne få et glimt av noe

som minnet om ild i lufta rundt ham) mot forsiden av restauranten. De ventet foran døra mens Albus hvisket noe, og et øyeblikk senere reiste en av kundene som var synlig fra vinduet seg opp med et vagt uttrykk på ansiktet og åpnet døra som for å ta en rask titt etter noen venner; og de tre gikk inn og skyndte seg forbi intetanende kunder (Severus merket seg alle ansiktene, visste Minerva, og Albus ville oppdage eventuell forvrengning) mot skiltet som pekte mot badet –

En gammel tredør merket med symbolet for toalett slamret seg åpen, og fire usynlige redningsmenn stormet inn.

Det lille, men rene trerommet var tomt, ferske vanndråper syntes i vasken, men det var ikke noe tegn til Harry; bare et papirark som var lagt igjen på dolokket.

Hun kunne knapt puste.

Arket svevet opp i lufta; Albus grep det, og et øyeblikk senere ble det kastet i hennes retning.

M: Hva sa hatten til meg at jeg skulle si til deg?

–H

«Ah,» sa Minerva høyt i overraskelse, sinnet hennes brukte et øyeblikk på å plassere spørsmålet, det var ikke den typen ting du glemte, men hun hadde ikke tenkt i den *modusen*, egentlig – «Jeg er en frekk oppkomling og jeg skal holde meg unna dens områder.»

«*Eh?*» sa lufta med stemmen til Albus, som om også han kunne bli sjokkert.

Også kom Harry Potters hode til syne, hengende løst ved siden av lufta over toalettet; ansiktet var kaldt og på vakt, den altfor-voksne Harry hun av og til hadde sett, med øyne som flakket fram og tilbake og rundt seg.

«Hva er det som –» begynte gutten.

Albus, nå synlig igjen sammen med henne og Vulkan, beveget seg umiddelbart forover; venstre hånd strakte seg fram og snappet et hårstrå fra Harrys hode (som frambrakte et overrasket utrop fra gutten); Minerva tok imot hårstrået i sin egen hånd, og et øyeblikk senere grep Albus den for det meste usynlige gutten i armene, og det kom et blink av rødgyllen ild.

Og Harry Potter var trygg.

Ved siden av henne kom Severus gradvis til syne. Hans høyre hånd trakk allerede fram flaska fra kutten, hans venstre hånd allerede utstrakt og ventende. Hun ga ham Harrys hår, og et øyeblikk senere falt det ned i flaska med uferdig polyksir, som øyeblikkelig begynte å frese og boble idet det fikk potensen som ville gjøre Severus i stand til å spille sin rolle som lokkemat.

«Det var uventet,» sa eliksirmesteren sakte. «Hvorfor plukket ikke rektor opp herr Potter *tidligere*, undres jeg, hvis han gikk så langt som til å vri tida? Ingenting burde ha forhindret ham fra å gjøre det … avgjort; skytsvergen din burde ha funnet herr Potter da han allerede var på et trygt sted ...»

Hun hadde ikke tenkt på det; en annen oppdagelse hadde hoppet til første plass i sinnet hennes. Det var ikke på langt nær så redselsfullt som at Bellatrix DeMons hadde rømt fra Azkaban, men allikevel –

«Harry har en *usynlighetskappe?*» sa hun.

Eliksirmesteren svarte ikke; han krympet.

*
*

Tikk-snikk, drypp-blipp, ding-ring-ting …

Det irriterte henne fremdeles, skjønt man la ikke like mye merke til det etter en stund; allikevel, når og hvis hun ble rektor kom hun til å kjøre en permanent *Stillus* på hele greia. Hvilken rektor på Galtvort, undret hun, hadde vært den første til å være så hensynsløs at de skapte en dings som laget *lyd*, for så å gi den videre til sine etterfølgere?

Hun satt på rektors kontor med et kjapt transfigurert eget skrivebord, og gjorde noen av de hundre små bitene av papirarbeid som var nødvendig for at Galtvort ikke skulle stoppe opp; hun kunne enkelt fortape seg i dette arbeidet, og det forhindret henne fra å tenke på andre ting. Albus hadde en gang bemerket, og hadde hørtes ganske syrlig ut, at det virket som om Galtvorts drift fløt enda glattere når det var en ekstern krise som hun ville unngå å tenke på …

… ti år siden, det var forrige gang Albus hadde sagt det.

Der var kimingen som indikerte at det kom en besøkende.

Minerva fortsatte å lese det pergamentet hun holdt på med.

Døra slamret åpen og Severus Slur kom til syne. Han tok tre skritt inn i rommet og sa uten den minste pause, «Har vi hørt noe fra Galøye?»

Albus reiste seg allerede fra stolen sin idet hun ryddet unna pergamentene sine og kansellerte skrivebordet. «Bisters skytsverge rapporterer til den jeg som er i Azkaban,» sa Albus. «Hans Øye så ingenting; og hvis ikke Thunors Øye ser en ting, så eksisterer ikke den tingen. Du?»

«Ingen har prøvd å ta blodet mitt med makt,» sa Severus. Han ga en kjapp grimase av et smil. «Utenom forsvarsprofessoren.»

«*Hva?*» sa Minerva.

«Han så at jeg var en falsk Harry selv før jeg kunne åpne leppene mine, og rimelig nok angrep han meg umiddelbart og krevde å få vite hvor herr Potter befant seg.» Nok et grimaseaktig smil. «Å rope at jeg var Severus Slur så ikke ut til å berolige ham, av en eller annen grunn. Jeg tror gjerne at den mannen ville drept meg for en sølvsigd og gitt fem fjong tilbake som veksel. Jeg ble nødt til å lamslå vår gode professor Krengle, noe som ikke var spesielt lett, og han reagerte dårlig på heksingen. 'Harry Potter' var naturlig nok

forskrekket og sprang ut og sa fra til eieren, og forsvarsprofessoren ble ført direkte til St. Mungos –»

«*St. Mungos?*»

«– som sa at han sannsynligvis hadde vært overarbeidet i flere uker før han kollapset, så utslitt var han. Din dyrebare forsvarsprofessor har det bra, Minerva; lamslåelsen kan ha hjulpet ham ved å tvinge ham til å ta noen fridager. Etterpå avslo jeg tilbudet om en flum til Galtvort, og gikk tilbake til Diagonallmenningen og spaserte rundt; men det virker ikke som om noen har ønsket seg herr Potters blod i dag.»

«Vår forsvarsprofessor er i de beste hender, det er jeg trygg på,» sa Albus. «Viktigere saker krever vår oppmerksomhet, Minerva.»

Det tok adskillig anstrengelse for henne å vrenge oppmerksomheten tilbake til noe annet, men hun satte seg ned igjen, og Severus vinket fram en stol til seg selv også; og så trakk de seg sammen for å begynne rådslagingen.

Hun følte seg som en polyksirt juksemaker når hun satt mellom de to. Krig var ikke hennes kunst, ei heller plotting. Hun måtte slite for å holde seg ett skritt foran Wiltersen-tvillingene, og det hendte at hun ikke klarte det. Til syvende og sist satt hun bare her fordi hun hadde hørt profetien …

«Vi står overfor,» startet rektor med å si, «et heller alarmerende mysterium. Jeg kan bare se for meg to trollmenn som kunne ha konstruert denne flukten.»

Minerva trakk pusten skarpt. «Det er en sjanse for at det *ikke* er Du-vet-hvem?»

«Jeg er redd for det,» sa rektor.

Hun tittet sideveis og så at Severus så like forvirret ut som henne. *Redd* for at Den mørke herren ikke skulle gjenoppstå? Hun ville ha gitt nesten alt for at det ikke skulle være sant.

«Så,» sa Albus tungt. «Vår første mistenkte er Voldemort, som har gjenoppstått og leter etter en måte å få tilbake sin gamle kropp. Jeg har studert mange bøker jeg skulle ønske at jeg ikke hadde lest, forsket på alle muligheter han har for å vente tilbake, og jeg har funnet bare tre. Hans beste vei mot livet er De vises stein, som Flamel forsikrer meg om at ikke en gang Voldemort kunne skape på egen hånd; langs den veien ville han gjenoppstå mektigere og mer forferdelig enn noen gang tidligere. Jeg ville ikke ha tenkt at Voldemort var i stand til å motstå fristelsen fra Steinen, enda mindre fordi slik en åpenbar felle er en utfordring mot kløkten hans. Men hans andre vei er omtrent like sterk: Kjøttet av hans tjener, villig gitt; blodet av hans fiende, tatt med makt; og beinet av en forfar, uvitende skjenket. Voldemort er en perfeksjonist –» Albus tittet på Severus, som nikket enig, «– og han ville definitivt søkt den mektigste kombinasjonen: kjøttet til Bellatrix DeMons, blodet til Harry Potter, og et bein fra hans far. Voldemorts siste vei er å forføre et offer og trekke ut livet fra dem over en lang periode; i så tilfelle ville Voldemort være svak sammenliknet med sin tidligere kraft. Motivet hans for å sikre seg Bellatrix er klart. Og hvis han holder henne som reserve, for å bruke henne kun hvis han

ikke kan sikre seg steinen, så ville det forklare hvorfor det ikke ble gjort noe forsøk på å kidnappe Harry denne dagen.»

Minerva gløttet på Severus igjen; så ham lytte oppmerksomt, men uten å virke overrasket.

«Det som *ikke* er klart,» fortsatte rektor, «er *hvordan* Voldemort kunne ha konstruert denne flukten. En dødsdokke ble etterlatt i Bellatrix' sted, flukten hennes var ment å ikke bli oppdaget; og selv om det slo feil, så kunne ikke desperantene finne henne etter deres første advarsel. Azkaban har stått ugjennomtrengelig i århundrer, og jeg kan ikke forestille meg hvordan Voldemort kan ha gått fram for å få til dette.»

«Det behøver ikke å bety så mye,» sa Severus uttrykksløst. «For at Den mørke herren skal gjøre det vi ikke kan forestille oss, kreves bare at han har bedre forestillingsevne.»

Albus nikket bistert. «Uheldigvis er det nå en annen trollmann som ler av umuligheter. En trollmann som, for ikke lenge siden, utviklet en ny og kraftig formel som kunne ha blindet desperantene i forbindelse med flukten. Og han er også implisert av andre grunner.»

Minervas hjerte hoppet over et slag, hun visste ikke *hvordan*, eller *hvorfor*, men det begynte å stå skrekkelig klart for henne *hvem* –

«Hvem i all verden kunne *det* være?» sa Severus og hørtes forvirret ut.

Albus lente seg tilbake og sa de fatale ordene, selv om hun hadde fryktet dem: «Harry Jakob Potter-Eving-Vernes.»

«*Potter*?» utbrøt eliksirmesteren, med så mye sjokk i den vanligvis silkebløte stemmen som hun noensinne hadde hørt fra han. «Rektor, er dette en av dine spøker? Han går i første klasse på Galtvort! Et raserianfall og noen barnslige streker med en usynlighetskappe gjør ham ikke til –»

«Det er ingen spøk,» sa Minerva, med en stemme som så vidt var mer enn hvisking. «Harry gjør allerede originale oppdagelser i transfigurasjon, Severus. Skjønt jeg visste ikke at han forsket på formler også.»

«Harry er ingen vanlig førsteklassing,» sa rektor alvorlig. «Han er merket som Den mørke herrens like, og han har krefter som Den mørke herren ikke kjenner til.»

Severus så på henne, og du måtte ha kjent ham godt for å se at han hadde et bedende ansiktsuttrykk. «Er det meningen at jeg skal ta dette alvorlig?»

Minerva bare nikket.

«Vet noen *andre* om denne … nye og mektige formelen?» forlangte Severus å få vite.

Rektor så på henne med unnskyldning i blikket –

På en eller annen måte visste hun det, hun visste det selv før han sa det, og hun ønsket å skrike av sine lungers fulle kraft.

– og sa, «Kvirinius Krengle.»

«*Hvorfor,*» sa hun, med en stemme som burde ha smeltet halvparten av dingsene på kontoret, «*FORTALTE herr Potter forsvarsprofessoren om denne geniale nye formelen for å bryte seg ut av fengsler* –»

Rektor strøk en sliten, rynkete hånd over sin like rynkete panne. «Kvirinius bare var der helt tilfeldig, Minerva. Selv ikke jeg så noen fare i det der og da.» Rektor nølte. «Og Harry sa at denne formelen var for farlig til at han kunne forklare det til noen av oss; og da jeg spurte ham igjen, i dag, så insisterte han på at han fremdeles ikke hadde forklart den for Kvirinius, heller ikke hadde han latt psykoblokk-barrierene falle i nærheten av forsvarsprofessoren –»

«Herr Potter er en *psykoblokker*? Du ga ham en usynlighetskappe og han er immun mot verifiserum og han er *venn med Wiltersen-tvillingene*? Albus, har du noen ide om hva du har sluppet løs på denne skolen?» Stemmen hennes var nesten et hyl nå. «Før han har kommet til syvende klasse vil det ikke være igjen annet av Galtvort enn et rykende hull i bakken!»

Albus lente seg tilbake i den store polstrede stolen og sa, smilende, «Ikke glem tidsvenderen.»

Da hylte hun, men stille.

Severus sa, langsomt og slepende, «Burde jeg lære ham å brygge polyksir, rektor? Jeg spør bare for å få det hele komplett, i tilfelle du ikke er fornøyd med alvorlighetsgraden i din kjæle-katastrofe.»

«Kanskje til neste år,» sa Albus. «Mine kjæreste venner, spørsmålet vi har foran oss er hvorvidt Harry Potter har bidratt til å få Bellatrix DeMons ut fra Azkaban, hvilket er en tanke mer enn bare ungdommelige ablegøyer selv etter mine tolerante standarder.»

«Unnskyld meg, rektor,» sa Severus med et av de tørrere smilene hun noensinne hadde sett ham servere Albus, «men jeg vil gjerne få registrert min mening om at svaret er nei. Dette er Den mørke herrens verk, enkelt og greit.»

«Så hvorfor,» sa Albus, og nå var det absolutt ingen humor i stemmen hans, «da jeg planla å hente ut Harry umiddelbart etter at han kom til Diagonallmenningen, så fant jeg ut at dette ville resultere i et paradoks?»

Minerva sank lengre tilbake i stolen sin, lot venstre albue falle ned på det harde, polstrede armlenet, lente hodet i hendene, og lukket øynene i fortvilelse.

Det var et ordtak som ble spredt i engere kretser at bare én av tretti svartspanere var kvalifisert til å etterforske saker som involverte tidsvendere; og av de få, så var halvparten allerede blitt sinnssyke, og resten ville bli det snart.

«Så du mistenker,» sa Severus' stemme, «at Potter forlot Diagonallmenningen, dro til Azkaban, og så tidsløkket seg tilbake til Diagonallmenningen etterpå for å bli plukket opp av oss –»

«Eksakt,» sa Albus stemme. «Skjønt det er også mulig at Voldemort eller hans tjenere fulgte med for å forsikre seg om at Harry ankom Diagonallmenningen før de begynte

operasjonen mot Azkaban. Og at de hadde noen med en tidsvender som kunne sende tilbake melding om deres suksess, for å utløse bortføringen. Faktisk var det min mistanke om denne muligheten som fikk meg til å sende deg og Minerva på deres eget oppdrag, før jeg selv dro til Azkaban. På det tidspunktet trodde jeg at utbrytingen ville slå feil, men hvis det å hente hit Harry Potter innebar å observere det faktum som deres eventuelle feil ville medføre, så kunne ikke jeg selv ha reist til Azkaban etter at jeg hadde interagert med ham, for Azkabans framtid kan ikke berøre dets fortid. Da jeg, i Azkaban, ikke mottok noen rapport fra deg eller Minerva, og heller ikke fra Pirrevimp som jeg ba om å forsøke å kontakte dere, så visste jeg at deres interaksjon med Harry Potter hadde vært en interaksjon med Azkabans framtid, hvilket betydde at noen sendte meldinger gjennom Tiden –»

Albus' stemme stoppet opp.

«Men rektor,» sa Severus, «*du* kom tilbake fra Azkabans framtid og interagerte med oss …»

Eliksirmesterens stemme sporet av.

«Men Severus, hvis jeg hadde *mottatt* rapporter fra deg og Minerva om at Harry var i sikkerhet, så ville jeg ikke, i utgangspunktet, reist tilbake i tid for –»

«Rektor, jeg tror vi er nødt til å tegne opp diagrammer for å løse dette.»

«Jeg er enig, Severus.»

Det var lyd av pergament som ble lagt ut på et bord, og fjærpenner som skrapte, og mer diskusjon.

Minerva satt i stolen sin og hvilte hodet i hånda med øynene lukket.

Hun hadde en gang hørt en historie om en kriminell som hadde hatt en tidsvender som Mysterieavdelingen hadde forseglet til hans person, i et tilfelle av ekstremt dårlige vurderinger rundt hvem som trengte en; og en svartspaner hadde blitt satt på saken for å spore opp denne ukjente tidsforbryteren, og svartspaneren hadde også blitt utstyrt med en tidsvender; og historien hadde endt med at begge havnet på St. Mungos avdeling for totalt uhelbredelige sinnsforvirrede.

Minerva satt der med øynene lukket, hun forsøkte å ikke lytte, å ikke tenke på det, og å ikke bli gal.

Etter en stund, da diskusjonen så ut til å ha dødd ut, sa hun høyt, «Herr Potters tidsvender er begrenset til timene mellom klokka ni på kvelden og midnatt. Var det beskyttende skallet rundt den tuklet med, Albus?»

«Ikke som mine beste undersøkende formler kunne finne ut,» sa Albus. «Men skallene er nye ting, og å overkomme De unevneliges forholdsregler uten å etterlate spor er … muligens *ikke* umulig.»

Hun åpnet øynene, og fikk se Severus og rektor stirre intenst på et pergament som var dekket med kruseduller som var nøstet inn i hverandre og som uten tvil ville drive henne inn i galskap om hun skulle forsøke å forstå det.

«Har dere kommet til noen *konklusjoner?*» sa Minerva. «Og vennligst ikke fortell meg hvordan dere kom fram til dem.»

Severus og rektor så på hverandre, og så snudde de seg for å se på henne.

«Vi har konkludert,» sa rektor alvorlig, «at enten var Harry involvert eller så var han det ikke; at enten har Voldemort tilgang til en tidsvender eller så har han det ikke; og at uansett hva som kunne ha skjedd inne i Azkaban så var det ingen som tok en tur til Lillehenge gravplass i løpet av den perioden Bister allerede har overvåket den innenfor min egen fortid.»

«I korte trekk,» sa Severus slepent, «vi vet ingenting, kjære Minerva; skjønt det virker i det minste *sannsynlig* at en annen tidsvender var involvert, på en eller annen måte. Min egen mistanke handler om at Potter har blitt bestukket, lurt eller truet til å sende meldinger tilbake i tid; kanskje til og med når det gjelder flukten fra fengselet. Jeg skal ikke fremme det åpenbare forslaget om hvem som trekker i trådene hans. Men jeg foreslår at klokka ni i kveld så tester vi om Potter er i stand til å reise alle de seks timene tilbake til klokka tre, for å se om han har brukt tidsvenderen tidligere i dag.»

«Det virker fornuftig å gjøre det uansett,» sa Humlesnurr. «Se til at det blir gjort, Minerva, og få Harry til å komme innom kontoret mitt når det passer ham, en gang etter det.»

«Men mistenker dere fremdeles at Harry er direkte involvert i selve utbruddet fra fengselet?»

«Mulig, men usannsynlig,» sa Severus, samtidig som Albus sa, «Ja.»

Minerva knep seg rundt neseroten, pustet dypt inn, og lot lufta gli sakte ut igjen. «Albus, Severus, hva i all verden for slags *grunn* ville herr Potter ha for å gjøre en slik ting!»

«Ingen som jeg kan komme på,» sa Albus, «men det gjenstår allikevel at bare Harrys tryllerier, av alle metoder jeg kjenner til, kunne ha –»

«Vent litt,» sa Severus. Alle uttrykk forsvant fra ansiktet hans. «En tanke slo meg, jeg må undersøke –» Eliksirmesteren grep litt flumpulver, skred over rommet til peisen – Albus viftet kjapt med tryllestaven for å tenne den – og så, i et bluss av grønn flamme, og ordene «Kontoret til husstyrer i Smygard», var Severus borte.

Hun og Albus så på hverandre og begge trakk på skuldrene; og så gjenopptok Albus sine studier av pergamentet.

Severus spant ut av peisen igjen kun få minutter senere, og børstet spor av aske vekk fra kutten sin.

«Vel,» sa eliksirmesteren. Igjen det uttrykksløse ansiktet. «Jeg er redd for at herr Potter har et motiv.»

«Ut med det!» sa Albus.

«Jeg fant Lars Loran DeMons der han satt og studerte i Smygards oppholdsrom,» sa Severus. «Han var ikke motvillig til å møte øynene mine. Og det virker som om herr

DeMons ikke likte å tenke på at foreldrene hans var i Azkaban, i kulden og mørket, med desperantene som sugde vekk livet deres, at de hadde smerter hvert sekund av hver dag, og at han hadde fortalt herr Potter dette og tryglet ham om å få dem ut. Fordi, skjønner dere, herr DeMons hadde hørt at Gutten-som-overlevde kunne gjøre alt.»

Hun og Albus utvekslet blikk.

«Severus,» sa Minerva, «*virkelig* … selv *Harry* … har mer sunn fornuft enn *det* …»

Stemmen hennes sporet av. «Herr Potter tror han er Gud,» sa Severus uttrykksløst, «og Lasse DeMons falt på kne foran ham i et ekteført bønnerop.»

Minerva stirret på Sirius og følte seg dårlig i magen. Hun hadde studert gompereligion – det var den vanligste grunnen når foreldrene til gompefødte måtte få justert minnene sine – og hun visste nok til å forstå hva Severus nettopp hadde sagt.

«Uansett,» sa eliksirmesteren. «Jeg tok en titt inne i herr DeMons for å se om han visste noe om sin mors flukt. Han har ikke hørt noe. Men det øyeblikket han finner det ut, vil han konkludere at den som er ansvarlig er Harry Potter.»

«Jeg forstår …» sa Albus sakte. «Takk, Severus. Det er gode nyheter.»

«*Gode nyheter?*» buste Minerva ut med.

Albus tittet på henne, nå med et like uttrykksløst ansikt som Severus, og hun husket med et sjokk at Albus' egen – «Det er den beste grunnen jeg på noen måte kan forestille meg for å hente Bellatrix ut av Azkaban,» sa Albus stille. «Og hvis det *ikke* er Harry, må vi huske på; så er det garantert Voldemort selv som gjør sitt første trekk. Men la oss ikke forhaste oss med å avsi en dom mens det fremdeles er mye vi ennå ikke vet, skjønt vi vil snart få vite mer.»

Nok en gang reiste Albus seg opp bak skrivebordet, marsjerte bort til peisen der det fremdeles brant, kastet inn en ny klype grønt pulver og stakk hodet inn i flammene. «Avdelingen for magisk justis,» sa han, «Direktørens kontor.»

Etter et øyeblikk kom stemmen til madam Beining klar og skarp. «Hva er det, Albus? Jeg er ganske opptatt.»

«Amelia,» sa Albus, «jeg bønnfaller deg om å dele eventuelle oppdagelser du har gjort angående denne saken.»

Det var en pause. «Jaha,» sa den kalde stemmen til madam Beining fra den flammende ilden, «og gjelder det begge veier, Albus?»

«Det kan hende,» sa den gamle trollmannen rolig.

«Hvis en eneste svartspaner dør på grunn av din tilbakeholdenhet, geskjeftige gamle mann, så vil jeg holde deg fullt ansvarlig.»

«Jeg forstår, Amelia,» sa Albus, «men jeg har ikke noe ønske om å utløse unødvendig bekymring og vantro –»

«*Bellatrix DeMons* har flyktet fra *Azkaban!* Hva slags bekymring eller vantro tror du jeg ville kalle *unødvendig* i dette tilfellet?»

«Det kan hende at jeg vil minne deg på de ordene senere,» sa den gamle trollmannen inn i de grønne flammene. «For hvis jeg blir trygg på at min frykt ikke er grunnløs, så *vil* jeg fortelle deg det. Nå, Amelia, jeg trygler deg, hvis du har funnet ut noe som helst om denne saken, så vær så snill, del det.»

En ny pause, og så sa madam Beinings stemme, «Jeg har informasjon som jeg fikk vite fire timer inn i framtida, Albus. Vil du fremdeles ha den?»

Albus stoppet opp –

(og overveide, visste Minerva, muligheten for at han skulle kunne ønske å gå mer enn to timer tilbake i tid fra dette øyeblikket; for du kunne ikke sende informasjon lengre tilbake i tid enn seks timer, ikke med noen rekke av tidsvendere.)

– og sa til slutt, «Ja takk.»

«Vi hadde flaks,» sa madam Beinings stemme, «en av svartspanerne som var vitne til flukten var gompefødt, og hun fortalte oss at den flyvende flammeformelen, som vi kalte det, kanskje ikke var en formel i det hele tatt, men en gompegjenstand.»

Som et hardt slag i magen, det var slik det føltes, og kvalmen i Minervas mellomgulv doblet seg. Alle som hadde sett en kamp med Kaoslegionen visste hvilken hånd som vanligvis sto bak slikt …

Madam Beinings stemme fortsatte. «Vi hentet inn Arthur Wiltersen fra Avdelingen for misbruk av gompegjenstander – han vet mer om gompegjenstander enn noen annen nålevende trollmann – og ga ham beskrivelsen fra svartspanerne som var til stede, og han løste det. Det var en gompeartefakt som kalles en rakker, og de kaller den det fordi du må være en helsprø rakker for å ri på en. For bare seks år siden var det en av rakkerne deres som eksploderte og drepte hundrevis av gomper med et smell, og nesten satte fyr på månen. Wiltersen sa at rakkere bruker en spesiell type vitenskap som kalles motsatt reaksjon, så planen er å utvikle en heksing som vil forhindre den vitenskapen fra å virke rundt Azkaban.»

«Takk, Amelia,» sa Albus alvorlig. «Er det alt?»

«Jeg skal sjekke om vi har noe fra seks timer framover,» sa stemmen til madam Beining, «hvis vi har det ville de ikke ha fortalt det til meg, men jeg skal få dem til å gjøre det. Har *du* noe du vil fortelle meg, Albus? Hvilke av de to mulighetene ser det ut til å være?»

«Ikke ennå, Amelia,» sa Albus, «men det kan hende jeg har nyheter til deg snart.»

Så rettet han seg opp fra ilden igjen, som bleknet tilbake til vanlige gule flammer. Hvert minutt av den gamle trollmannens år, hvert naturlige sekund siden fødselen og hvert ekstra sekund som tidsvending hadde lagt til, alt det pluss et par ekstra tiår for stress, var synlig som rynkede linjer i ansiktet hans.

«Severus?» sa den gamle trollmannen. «Hva *var* det egentlig?»

«En rakett,» sa den halvblods eliksirmesteren, som hadde vokst opp i gompebyen Koksheim. «En av de mest imponerende gompeteknologiene.»

«Hvor sannsynlig er det at *Harry* kjenner til slike kunster?»

Severus sa slepende, «Åh, en gutt som herr Potter vet *alt* om raketter; det, kjære Minerva, er helt sikkert. Du må huske at ting gjøres annerledes i gompeverdenen.» Severus skar en grimase. «Men raketter *er* farlige, og dyre …»

«Harry har stjålet og skjult en ukjent mengde penger fra hvelvet sitt i Flirgott, kanskje tusenvis av galleoner,» sa rektor; og så, som svar til deres tvillingblikk, «Det var *ikke* en del av planen min, men jeg gjorde den feilen å sende forsvarsprofessoren for å overvåke at Harry tok ut fem galleoner til julepresanger …» Rektor trakk på skuldrene. «Ja, jeg er enig, i tilbakeblikk var det ren idioti, la oss fortsette.»

I stillhet dunket Minerva hodet noen ganger mot stolens nakkestøtte.

«Uansett, rektor,» sa Severus. «Bare fordi dødseterne aldri brukte gompeartefakter i den første krigen, betyr det ikke at *han* ikke kjenner til det. Raketter falt over Storbritannia som våpen, på gompesiden av Grindelwalds krig. Hvis han brukte somrene de årene i et gompe-barnehjem, slik du fortalte oss, rektor … så har også han hørt om raketter. Og hvis han har fått rapporter om herr Potter og hans liksom-kamper der han bruker gompeartefakter, så ville han garantert plukke opp dette som en styrke ved fienden og forsøke å gjøre det bedre selv. Det er *akkurat* slik han tenker: all kraft han ser vil han forsøke å ta som sin egen.»

Den gamle trollmannen sto bom stille, uten å bevege en lillefinger, selv hårene i skjegget virket som om de var frosset fast lik ståltråd; og en tanke slo Minerva, mer skremmende enn noen annen tanke hun hadde hatt, at Albus Humlesnurr sto fastfrosset i redsel.

«Severus,» sa Albus Humlesnurr, og stemmen hans brast nesten, «innser du hva du sier? Hvis Harry Potter og Voldemort utkjemper sin krig med gompevåpen, vil det ikke bli noe igjen av verden utenom ild!»

«*Hva?*» sa Minerva. Hun hadde naturligvis hørt om skytevåpen, men de var ikke *så* farlige for ei erfaren heks –

Severus snakket som om hun ikke var til stede. «Så kan hende, rektor, at han sender en bevisst advarsel til Harry Potter om akkurat det; en beskjed om at alle angrep med gompevåpen vil bli møtt med tilsvarende motangrep. Kommander herr Potter til å stoppe bruken av gompeteknologi i kampene sine; det vil vise ham at meldingen er mottatt … og ikke gi ham flere ideer.» Severus rynket panna. «Skjønt, når jeg tenker på det, herr Malfang – og naturligvis frøken Grang – jeg tror kanskje heller at et fullstendig forbud mot teknologi er klokere –»

Den gamle trollmannen presset begge hender mot panna, og fra leppene hans kom en ustødig stemme, «Jeg begynner å *håpe* at det er Harry som står bak denne flukten … åh, Merlin beskytte oss alle, hva har jeg gjort, hva har jeg gjort, hva vil det bli av denne verden?»

Severus trakk på skuldrene. «Fra de ryktene jeg har hørt, rektor, er gompevåpen bare en tanke verre enn de mer … *utilgjengelige* aspektene av trolldomskunst –»

«*Verre?*» gispet Minerva, og klappet så igjen munnen som med tvang.

«Verre enn noen fare som er tilbake i disse bleknende år,» sa Albus. «Ikke verre enn det som utslettet Atlantis fra Tiden.»

Minerva stirret på ham og følte svetten piple ut langs hele ryggraden.

Severus fortsatte, og henvendte seg fremdeles til Albus. «Alle dødseterne utenom Bellatrix ville ha forrådt ham; alle hans støttespillere ville ha vendt seg imot ham; alle maktene i verden ville ha samlet seg for å ødelegge ham, hvis han hadde vært uforsiktig med noe virkelig farlig potent. Er dette så annerledes?»

Litt bevegelse, litt farge, hadde vendt tilbake til den gamle trollmannens ansikt. «Kanskje ikke …»

«Og uansett,» sa Severus med et lett nedlatende smil, «gompevåpen er ikke så enkle å få tak i, ikke for tusen galleoner eller tusen tusen.»

Transfigurerer ikke Harry bare alt han trenger til kampene sine? tenkte Minerva, men før hun kunne åpne munnen for å spørre –

Peisen brøt ut i grønne flammer på det tidspunktet, og ansiktet til Trivius Fjoth-Fjolne, madam Beinings assistent, dukket opp. «Overmagiarius?» sa Fjoth-Fjolne. «Jeg har en rapport til deg, sendt fra …» Fjoth-Fjolnes øyne vurderte Minerva og Severus, «seks minutter siden.»

«Om seks timer, mener du,» sa Albus. «Det er meningen at disse to skal høre det; avgi din rapport.»

«Vi vet hvordan det ble gjort,» sa Fjoth-Fjolne. «I Bellatrix DeMons' celle, skjult i et hjørne, var en eliksirflaske; og tester av de restene av væske som var igjen viser at det var en animagus-eliksir.»

Det var en lang pause.

«Jeg skjønner …» sa Albus tungt.

«Unnskyld meg?» sa Minerva. Det gjorde ikke hun.

Fjoth-Fjolnes hode vendte seg mot henne. «Animaguser, madam McSnurp, i sin animagus-form, er mindre interessante for desperanter. Alle fanger testes før de ankommer Azkaban; og hvis de er animaguser blir deres dyreform ødelagt. Men vi hadde ikke tenkt på at noen som var beskyttet av en skytsvergeformel mens de tok eliksiren og utførte meditasjonen kanskje ville kunne klare å bli en animagus *etter* at de havnet i Azkaban –»

«Jeg har forstått det slik,» sa Severus, og hadde nå på seg sitt vanlige hånflir, «at animagus-meditasjonen krever en anselig mengde tid.»

«Vel, herr Slur,» bjeffet Fjoth-Fjolne, «arkivene viser at Bellatrix DeMons var en animagus *før* hun ble dømt til Azkaban og at hennes dyreform ble ødelagt; så kanskje hennes *andre* meditasjon ikke tok like lang tid som den første!»

«Jeg ville ikke ha trodd det mulig for noen fange i Azkaban å gjøre en slik ting …» sa Albus. «Men Bellatrix DeMons var en høyst mektig trollkvinne før hun ble innsatt, og hun kunne kanskje ha greid det, hvis noen heks kunne. Kan Azkaban sikres mot at dette blir gjentatt?»

«Ja,» sa det selvsikre hodet til Trivius Fjoth-Fjolne. «Våre eksperter sier at det er nær utenkelig at animagus-meditasjonen kan bli utført på mindre enn tre timer, uavhengig av erfaring. Alle besøk til fanger som har lov til å få besøk vil heretter begrenses til to timer, og desperantene vil informere oss om noen skytsverge vedlikeholdes i fangeområdet lengre enn det.»

Albus så ikke glad ut, men nikket allikevel. «Jeg forstår. Da vil det ikke bli flere forsøk av den typen, naturligvis, men ikke la vaktholdet bli mindre grundig. Og når Amelia har fått beskjed om alt dette, fortell henne at jeg har informasjon til henne.»

Hodet til Trivius Fjoth-Fjolne forsvant uten å si noe mer.

«Ingen flere forsøk …?» sa Minerva.

«Fordi, kjære Minerva,» sa Severus slepent, og det tilvante hånfliret var ennå ikke helt borte, «hvis Den mørke herren hadde planlagt å befri noen av sine andre tjenere fra Azkaban, så ville han ikke latt det bli igjen en eliksirflaske som kunne fortelle oss hvordan det ble gjort.» Severus rynket panna. «Jeg må tilstå … allikevel forstår jeg ikke hvorfor den flaska ble gjensatt der.»

«Det er en form for beskjed …» sa Albus sakte. «Og jeg forstår ikke meningen, ikke i det hele tatt …» Han trommet med fingrene på pulten.

Et langt minutt eller tre stirret den gamle trollmannen ut i intet, med en grimase; mens også Severus satt i stillhet.

Så ristet Albus urolig på hodet, og sa, «Severus, forstår *du* noe av dette?»

«Nei,» sa eliksirmesteren, og med et sardonisk smil, «hvilket sannsynligvis er like greit for oss; uansett hva det var *ment* at vi skulle konkludere ut fra dette, så har den delen av planen hans slått feil.»

«Dere er sikre, nå, på at det *er* Du vet … at det er Voldemort?» sa Minerva. «Det kunne ikke være at en eller annen *annen* dødseter har fått denne smarte ideen?»

«Og de kjente også til raketter?» sa Severus tørt. «Jeg tror ikke at de andre dødseterne var så glade i gompologi. Det er ham.»

«Ham er det visselig,» sa Albus. «Azkaban har forblitt ugjennomtrengelig gjennom århundrene, bare for å se seg slått av en vanlig animagus-eliksir. Det er for smart og for umulig, noe som alltid var Voldemorts signatur siden de dagene han var kjent som Tom Venster. Enhver som ville ønske å forfalske den signaturen måtte være like kløktig som Voldemort selv for å gjøre det. Og det er ingen andre i hele verden som ved et uhell ville overvurdere min egen kløkt, og la det ligge igjen en beskjed til meg som jeg ikke kan forstå i det hele tatt.»

«Med mindre han har vurdert deg helt nøyaktig,» sa Severus tonløst, «og i så tilfelle er det nøyaktig det han mente at du skulle tenke.»

Albus sukket. «For visst. Men selv om han har narret meg fullstendig, så kan vi i det minste stole på konklusjonen om at det ikke var Harry Potter.»

Det burde ha kommet som en lettelse, og allikevel følte Minerva at kulden spredte seg gjennom ryggraden og gjennom blodårene, gjennom lunger og bein.

Hun husket samtaler som dette.

Hun husket samtaler som dette fra ti år tilbake, fra en tid der blod hadde flytt gjennom Storbritannia i brede elver, der trollmenn og hekser hun en gang hadde undervist hadde blitt slaktet i hundrevis, hun husket brennende hjem og skrikende barn og glimt av grønne lys –

«Hva vil du fortelle madam Beining?» hvisket hun.

Albus reiste seg fra pulten og gikk inn til rommets senter, hånda hans berørte lett forskjellige gjenstander, her et instrument av lys, der et instrument av lyd; han justerte brillene med en hånd, og brukte den andre hånda til å sentrere det lange sølvskjegget mot kutten sin, og så til slutt snudde den gamle trollmannen seg og sto igjen ansikt til ansikt med dem.

«Jeg vil fortelle henne det lille jeg vet om den svartekunsten som kalles malacrux, der en sjel nektes sin død,» sa Albus Humlesnurr, i et bløtt tonefall som syntes å fylle hele rommet, «og jeg vil fortelle henne hva som kan utføres med kjøttet til en tjener.»

«Jeg vil fortelle henne at jeg gjenoppretter Føniksordenen.»

«Jeg vil fortelle henne at Voldemort har vendt tilbake.»

«Og at den andre trollmannskrigen har begynt.»

*
*

NOEN TIMER SENERE …

Den antikke gamle klokka på veggen i viserektors kontor hadde gylne visere, og sølvtall som utgjorde urskiven; den tikket og rykket lydløst gjennom sine bevegelser, for den hadde en lydløs-fortrylling på seg.

Den gylne timeviseren nærmet seg sølvnummeret ni; den gylne minuttviseren gjorde det samme; de to koblede delene av Tid nærmet seg hverandre og kom snart til å være på samme sted, men ville aldri kollidere.

Klokka var 20.43, og tida nærmet seg da Harrys tidsvender ville åpne seg, for å bli testet på den ene måten som ikke noen tenkelig formel kunne narre, med mindre den formelen kunne omgå selve Tidens lover. Ingen kropp eller sjel, ingen kunnskap eller substans, kunne putte syv ekstra timer inn i en enkelt dag. Hun ville finne på en melding

der og da, og be Harry om å ta med meldingen seks timer tilbake til professor Pirrevimp klokka tre; og så ville hun spørre professor Pirrevimp om han hadde mottatt den på det tidspunktet.

Og professor Pirrevimp ville fortelle henne at han absolutt hadde mottatt den klokka tre.

Og så ville hun be Severus og Albus om å ha *litt* mer tiltro til Harry neste gang.

Professor McSnurp kastet skytsvergeformelen sin, og sa til sin skinnende katt, «Gå til herr Potter og fortell ham dette: Herr Potter, vær vennlig å komme til mitt kontor med en gang du hører dette, uten å gjøre noe annet på veien hit.»

61.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET. FINALE

Minerva tittet opp på klokka, gullviserne og sølvtallene, de rykkende bevegelsene. Gomper hadde funnet den opp, og før de hadde det hadde ikke trollmenn brydd seg om å holde orden på tid. Klokkene som hadde tjent Galtvorts klasser da borgen ble reist var styrt av timeglass med sand. Det var en av de tingene blodpuristene ønsket at ikke skulle være sant, og derfor visste Minerva det.

Hun hadde fått en Strålende i sin ØGLE i gompologi, som hun nå mest oppfattet som et skammens merke når hun tenkte på hvor lite hun visste. Hennes yngre selv hadde innsett, selv da, at dette faget var en bløff, undervist av en fullblods, etter sigende fordi gompefødte ikke kunne vurdere korrekt hva trollmannsfødte trengte å lære, og mer presis fordi skolestyret ikke syntes noe om gomper i det hele tatt. Men da hun var sytten år hadde Strålende-karakteren vært det viktigste for henne, husket hun med tristhet …

Hvis Harry Potter og Voldemort utkjemper sin krig med gompevåpen vil det ikke bli noe igjen av verden utenom ild!

Det kunne hun ikke forestille seg, og grunnen til at hun ikke kunne forestille seg det var at hun ikke kunne se for seg at Harry slåss mot Du-vet-hvem.

Hun hadde møtt Mørkets herre fire ganger og overlevd alle; tre ganger med Albus til å beskytte henne, og en gang med Bister ved sin side. Hun husket det skadede, slangeliknende ansiktet; de svake, grønne skjellene som var spredt over huden hans, de glødende røde øynene, stemmen som lo i en lys hvesing og ikke lovet noe annet en ondskap og plage; det rene og komplette monster.

Og Harry Potter var det lett å se for seg, det klare uttrykket på ansiktet til en ung gutt som vekslet mellom å ta det latterlige alvorlig og det alvorlige latterlig.

Og å se for seg de to møtes foran spissen til den andres tryllestav var for smertefullt å se for seg.

De hadde ingen rett, ingen rett i det hele tatt til å legge dette på en elleve år gammel gutt. Hun visste hva rektor hadde bestemt for ham i dag, for hun var blitt bedt om å gjøre forberedelsene; og hvis det hadde vært henne i den alderen ville hun ha rast og hylt og grått og vært utrøstelig i ukevis, og …

Han er ingen vanlig førsteklassing, hadde Albus sagt. *Han er merket som Den mørke herrens like, og han har krefter som Den mørke herren ikke kjenner til.*

Den forferdelige, hule stemmen som tordnet ut av Rakel Rummelfiolds munn, den ekte og opprinnelige profetien, hørtes nok en gang som et ekko i sinnet hennes. Hun

hadde på følelsen av at den ikke betydde det rektor trodde at den gjorde, men hun klarte ikke å sette ord på forskjellen.

Og allikevel virket det sant, at hvis det fantes en elleveåring på hele jordas overflate som kunne bære denne byrden, så var det gutten som nå nærmet seg kontoret hennes. Og hvis hun sa noe i nærheten av 'stakkars Harry' direkte til ham … vel, han ville ikke like det.

Så nå må jeg finne en måte å drepe en udødelig mørk trollmann på, hadde Harry sagt den dagen han først hadde funnet det ut. *Jeg skulle virkelig ønske du hadde fortalt meg det før vi var ferdige med å shoppe.*

Hun hadde vært husstyrer for huset Griffing lenge nok; hun hadde sett nok venner dø, til å vite at det var noen mennesker du ikke kunne redde fra å bli helter.

Det banket på døra, og professor McSnurp sa, «Kom inn.»

Da Harry kom inn hadde ansiktet det samme kjølige, vaktsomme uttrykket hun hadde sett inne på Hos Marie, og hun lurte et øyeblikk på om han hadde hatt på seg denne maska, det samme selvet, hele denne dagen.

Den unge gutten satte seg ned på stolen foran pulten hennes, og sa, «Så det er på tide at jeg blir fortalt hva som foregår?» Nøytrale var ordene, de hadde ikke den skarpheten som skulle ha fulgt ansiktsuttrykket.

Professor McSnurps øyenbryn hevet seg i overraskelse før hun kunne hindre det, og hun sa, «Har ikke rektor fortalt deg noen ting, herr Potter?»

Gutten ristet på hodet. «Bare at han hadde mottatt en advarsel om at jeg kunne være i fare, men at jeg var trygg nå.»

Minerva hadde problemer med å møte blikket hans. Hvordan kunne de *gjøre* dette mot ham, hvordan kunne de legge dette på en elleve år gammel gutt, denne krigen, denne skjebnen, denne profetien … og de *stolte* ikke en gang på ham …

Hun tvang seg til å se direkte på Harry, og så at hans grønne øyne var rolige mens de hvilte på henne.

«Professor McSnurp?» sa gutten stille.

«Herr Potter,» sa professor McSnurp. «Jeg er redd for at det ikke er opp til meg å forklare, men hvis rektor etter dette *fremdeles* ikke forteller deg noe, så kan du komme tilbake til meg og så skal jeg gå og kjefte på ham for deg.»

Guttens øyne utvidet seg, noe av den virkelige Harry kunne sees gjennom sprekkene før den kalde maska kom tilbake på plass.

«Uansett,» sa professor McSnurp bryskt. «Jeg beklager om det er ubeleilig, herr Potter, men jeg er nødt til å be deg om å bruke tidsvenderen til å gå seks timer tilbake til klokka tre, og gi følgende melding til professor Pirrevimp: 'Sølv på treet'. Be professoren om å skrive ned tidspunktet der du ga ham meldingen. Etterpå ønsker rektor å treffe deg når det passer for deg.»

Det var en pause.

Så sa gutten, «Så jeg er mistenkt for å misbruke tidsvenderen, altså?»

«Ikke av *meg!*» sa professor McSnurp fort. «Jeg beklager *virkelig* ubeleiligheten, herr Potter.»

Nok en pause, og så trakk den unge gutten på skuldrene. «Det vil rote til søvnskjemaet mitt, men jeg antar at det ikke får hjelpe. Vær vennlig å gi husnissene beskjed om at dersom jeg ber om en tidlig frokost, for eksempel rundt klokka tre i morgen tidlig, så skal jeg få det.»

«Naturligvis, herr Potter,» sa hun. «Takk for din forståelse.»

Gutten reiste seg fra stolen og ga henne et formelt bukk, så gikk han ut av døra med en hånd som allerede beveget seg innenfor skjorten der tidsvenderen ventet, og hun ropte nesten *Harry!* etter ham, det var bare det at hun visste ikke hva hun skulle ha sagt etter det.

Istedenfor ventet hun, med øynene på klokka.

Hvor lang tid trengte hun å vente på at Harry skulle gå tilbake i tid?

Vel, det trengte hun jo strengt tatt ikke å vente på i det hele tatt; hvis han hadde gjort det, så hadde det allerede skjedd …

Derfor skjønte Minerva at hun utsatte det fordi hun var nervøs, og da hun innså det, ble hun trist. Ugagn, ja visst; unevnelig, utenkelig ugagn med forsiktigheten og framsyntheten til en fallende stein – hun ante ikke hvordan gutten hadde lurt Valghatten til å ikke sortere ham til Griffing der han åpenbart hørte til – men ikke noe mørkt eller skadelig, det hadde aldri skjedd. Under all ugagn rant godheten hans like dyp og sterk som hos Wiltersen-tvillingene, skjønt ikke en gang Martyriusforbannelsen kunne ha fått henne til å si det høyt.

«*Forvento Vergum*», sa hun, og så, «Gå til professor Pirrevimp, og bring tilbake hans svar etter at du har spurt ham dette: 'Gav herr Potter deg en beskjed fra meg, hva var den beskjeden, og når mottok du den?'»

*
*

En time tidligere, etter å ha brukt siste gjenværende spinn av tidsvenderen etter å ha tatt på seg Usynlighetskappen, plasserte Harry timeglasset tilbake under skjorta.

Og så satte han kurs for Smygards fangekjeller, og gikk så raskt de usynlige beina kunne klare, skjønt han sprang ikke. Heldigvis var viserektors kontor allerede i en av Galtvorts nedre etasjer …

Noen trapper senere, passert i to, men ikke tre trinn av gangen, og Harry stoppet ved en korridor der inngangen til Smygards oppholdsrom lå rett rundt hjørnet.

Harry tok ut et stykke pergament (ikke papir) og en sitatpenn (ikke fjærpenn) ut av pungen sin, og sa til sitatpennen, «Skriv disse bokstavene nøyaktig som jeg sier dem: Z-P-F-G-V-Y-C-V-E, mellomrom, F-Ø-Y-I-C-Å-G-E-R-R-G.»

I kryptografi var det to typer koder; koder som hindret lillebroren din i å lese meldingen din, og koder som hindret større regjeringer i å gjøre det samme, og dette var den første typen kode, men det var bedre enn ingenting. I teorien skulle ingen lese den uansett, men selv om de gjorde det ville de ikke huske noe interessant med mindre de klarte å dekryptere den først.

Så puttet Harry pergamentet i en pergamentkonvolutt, og med tryllestaven sin smeltet han litt grønn voks for å forsegle den.

I prinsippet kunne naturligvis Harry ha gjort alt dette for mange timer siden, men på en eller annen måte virket det som at når han ventet til *etter* at han hadde hørt meldingen fra professor McSnurps egne lepper, så virket det mindre som å Tulle Med Tiden.

Så la Harry konvolutten ned i en annen konvolutt, som allerede inneholdt et annet papirark med andre instruksjoner, og fem sølvsigder.

Han lukket konvolutten (som allerede hadde et navn skrevet på utsiden), forseglet den med mer grønn voks, og presset en siste sigd inn i seglet.

Og så la Harry *den* konvolutten ned i den aller siste konvolutten, der navnet «Marie Vepsekjerr» var skrevet med store bokstaver.

Og Harry kastet et blikk rundt svingen der det skulende portrettet som utgjorde døra til Smygards oppholdsrom ventet; og siden han ikke ville at portrettet skulle huske å ha ikke-sett noen usynlige, brukte Harry sveveformelen til å sveve konvolutten mot den skulende mannen og dunke den mot ham.

Den skulende mannen så ned mot konvolutten, tittet på den gjennom en monokkel, og sukket, og snudde seg rundt til innsiden av Smygards oppholdsrom, og framsa, «Melding til Marie Vepsekjerr!»

Så fikk konvolutten lov til å falle på gulvet.

Noen øyeblikk senere åpnet portrettdøra seg, og Marie snappet opp konvolutten fra gulvet.

Hun ville åpne den og finne en sigd og en konvolutt adressert til en fjerdeklassing ved navn Margrete Bylling.

(Smygardinger gjorde denne typen ting hele tida, og en sigd betydde definitivt en hastebeskjed.)

Margrete ville åpne *sin* konvolutt, og finne fem sigder sammen med en konvolutt som skulle etterlates i et ubrukt klasserom …

… *etter* at hun hadde brukt tidsvenderen til å gå fem timer tilbake …

… og der ville hun finne fem nye sigder som ventet på henne, hvis hun kom dit kjapt.

Og en usynlig Harry Potter ville vente i det klasserommet fra kl. 15 til 15.30, bare i tilfelle noen forsøkte den åpenbare testen.

Vel, i det minste hadde det vært åpenbart for professor Krengle.

Det hadde også vært åpenbart for professor Krengle at (a) Margrete Bylling hadde en tidsvender, og (b) hun var ikke svært nøye på hvordan hun brukte den, for eksempel til å gi sin yngre søster virkelig saftige biter av sladder 'før' noen andre hadde hørt det.

Noe av spenningen rant ut av Harry da han beveget seg vekk fra portrettdøra, fremdeles usynlig. På en eller annen måte hadde sinnet hans allikevel klart å bekymre seg for planen, selv om det *visste* at den allerede hadde lyktes. Det eneste som gjensto nå var konfrontasjonen med Humlesnurr, og så var han ferdig for dagen … han ville gå til rektors steingurger klokka ni på kvelden, siden det å gjøre det klokka åtte ville virke mer mistenkelig. På denne måten kunne han påstå at han bare hadde misforstått hva professor McSnurp hadde ment med «etterpå» …

Den obskure smerten strammet rundt Harrys hjerte igjen mens han tenkte på professor McSnurp.

Så Harry trakk seg litt lenger inn i sin mørke side, som hadde hatt på seg det rolige ansiktsuttrykket og holdt utslittheten borte fra ansiktet, og fortsatte å gå.

Det ville bli en pris å betale, men noen ganger måtte du låne alt du kunne i dag, og la regningen forfalle i morgen.

*
*

Selv Harrys mørke side begynte å føle seg utslitt da spiraltrappa hadde levert ham opp til den store eikedøra som var den siste porten inn til Humlesnurrs kontor, men siden Harry nå var *lovlige* fire timer etter sin naturlige sengetid, var det trygt å la utmattelsen skinne igjennom; i alle fall den fysiske, om ikke den emosjonelle.

Eikedøra svingte seg åpen –

Harrys øyne hadde allerede fokusert i retning av det store skrivebordet, tronen bak det; så det tok et øyeblikk før han registrerte at tronen var tom, og skrivebordet nakent utenom et lærinnbundet verk; og så flyttet Harry blikket og fant trollmannen stående blant dingsene sine, de dusinvis av mystiske, ukjente gjenstander. Vulkan og Valghatten okkuperte sine respektive vagler; en klar, munter flamme spraket i en krok som Harry ikke tidligere hadde innsett var et ildsted, og så var det de to røde paraplyene og tre røde tøfler for venstre fot. Alle ting var på sin plass og slik de pleide å være, utenom den gamle trollmannen selv, som sto høyreist og kledt i en kutte med en ytterst formell sort farge. Det var et sjokk for øynene, den kutten på den personen, det var som om Harry hadde sett sin far ha på seg forretningsdress.

Svært eldgammelt var uttrykket man fikk av Albus Humlesnurr, og sørgmodig.

«Hallo, Harry,» sa den gamle trollmannen.

Innenfra et alternativt selv vedlikeholdt som en psykoblokk-konstruksjon var det en Uskyldig-Harry som hadde absolutt ingen formening om hva som pågikk, men som bukket lett og kjølig, og sa, «Rektor. Jeg antar at du har fått beskjed tilbake fra viserektor McSnurp nå; så hvis det er greit for deg, så ville jeg *virkelig* like å få vite hva som pågår.»

«Ja,» sa den gamle trollmannen, «tida er inne, Harry Potter.» Ryggen rettet seg, bare så vidt, siden trollmannen allerede hadde stått oppreist; men på en eller annen måte fikk selv den lille endringen til å få trollmannen til å se en fot høyere ut, og sterkere, om ikke yngre; formidabel, om ikke farlig; hans potens samlet rundt ham som et sjal. Med en klar stemme snakket han: «Denne dagen har din krig mot Voldemort begynt.»

«Hva?» sa den ytre Harry som ikke visste noen ting, mens noe som fulgte med innenfor tenkte mye av det samme bare med tillegg av ganske mye banning.

«Bellatrix DeMons har blitt hentet ut av Azkaban; hun har rømt fra et fengsel som er umulig å rømme fra,» sa den gamle trollmannen. «Det er en gjerning som bærer Voldemorts signatur, hvis jeg noensinne har sett slikt; og hun, hans mest trofaste tjener, er en av tre ting han trenger for å gjenoppstå i sin nye kropp. Etter ti år har den fienden du en gang overvant vendt tilbake, slik det var forutsagt.»

Ingen av Harrys deler kunne komme på noe svar til det, i det minste ikke på de få sekundene det tok før den gamle trollmannen fortsatte.

«Det trenger ikke å endre stort for deg, foreløpig,» sa den gamle trollmannen. «Jeg har begynt å sette sammen Føniksordenen igjen slik at den kan tjene deg; jeg har advart de få sjelene som kan og bør forstå: Amelia Beining, Alastor Bister, Bartemius Kroek, visse andre. Om profetien – ja, det er en profeti – har jeg ikke fortalt dem; men de vet at Voldemort er tilbake, og de vet at du skal spille en vital rolle. De og jeg skal utkjempe din krig i starten, mens krigen er liten, mens du blir sterkere og kanskje klokere her på Galtvort.» Den gamle trollmannens hender løftet seg, som om de bønnfalt. «Så for deg, foreløpig, er det bare en endring, og jeg ber deg innstendig om å forstå nødvendigheten av den. Gjenkjenner du boka på skrivebordet mitt, Harry?»

Den indre delen av Harry skrek og slo hodet mot innbilte vegger, mens den ytre Harry snudde seg og stirret på det som viste seg å være –

Det var en lengre pause.

Så sa Harry, «Det er en kopi av *Ringenes Herre* av J.R.R. Tolkien.»

«Du gjenkjente et sitat fra dem boka,» sa Humlesnurr med et oppmerksomt uttrykk i øynene, «så jeg går ut fra at du husker den godt. Hvis jeg tar feil, vær vennlig å korrigere meg.»

Harry bare stirret på ham.

«Det er viktig å forstå,» sa Humlesnurr, «at denne boka ikke gir et realistisk bilde av en trollmannskrig. John Tolkien slåss aldri mot Voldemort. Din krig vil ikke være lik de bøkene du har lest. Det virkelige livet er ikke som i historiene. Forstår du, Harry?»

Ganske sakte nikket Harry «ja», og så ristet han et «nei» med hodet.

«Spesielt,» sa Humlesnurr, «så er det en bestemt svært toskete ting som Gandalv gjør i første bok. Han gjør mange feil, gjør Tolkiens trollmann; men denne ene feilen er vanskeligst å tilgi. Den feilen er som følger. Da Gandalv først mistenkte, selv for et øyeblikk, at Frodo kunne ha den ene ringen, så burde han ha flyttet Frodo til Kløvendal *umiddelbart.* Det kunne ha vært pinlig for den gamle trollmannen dersom mistanken hans hadde vært feil. Det kunne ha vært ubehagelig å gi Frodo en slik ordre, og Frodo kunne ha funnet det svært ubeleilig å måtte sette til side mange andre planer og tidsfordriv. Men litt pinlighet, og ubehagelighet, og ubeleilighet, er som ingenting sammenliknet med å tape hele krigen din, når de ni Nazgulene sveiper ned over Hobsyssel mens du leser gamle pergamentruller i Minas Tirith, og tar ringen umiddelbart. Og det er ikke bare Frodo som ville ha blitt skadet; hele Midgard ville ha endt opp i slaveri. Hvis det *ikke* bare hadde vært en historie, Harry, så ville de ha tapt krigen. Forstår du hva jeg snakker om?»

«Eh …» sa Harry, «ikke egentlig …» Det var noe med Humlesnurr når han var som dette, som gjorde det vanskelig å holde seg skikkelig kald; hans mørke side hadde problemer med *rarhet.*

«Så vil jeg stave det for deg,» sa den gamle trollmannen. Stemmen hans var stødig, øynene var triste. «Frodo burde umiddelbart ha blitt flyttet til Kløvendal av Gandalv selv – og Frodo skulle aldri ha forlatt Kløvendal uten vakter. Det burde ikke ha vært noen terror i Bri, ingen Dyssehaugene der skrømt tok dem, ingen Blåstertopp der Frodo ble såret, de kunne ha tapt hele krigen ved hver av de anledningene, som et resultat av Gandalvs dårskap! Forstår du nå hva jeg sier til deg, sønn av Mikal og Petunia?»

Og den Harry som ikke visste noe, forsto.

Og den Harry som ikke visste noe så at dette var den smarte, den vise, den intelligente og fornuftige, den *riktige* tingen å gjøre.

Og den Harry som ikke visste noe sa akkurat det en uskyldig Harry *ville* ha sagt, mens den stille observatøren skrek i forvirring og pine.

«Det du sier,» sa Harry, og stemmen skalv mens følelsene inni ham brant seg gjennom den ytre roligheten, «er at jeg ikke skal hjem til foreldrene mine i påsken.»

«Du *kommer* til å se dem igjen,» sa den gamle trollmannen raskt. «Jeg vil snakke med dem og be dem innstendig om å komme hit for å være her sammen med deg; jeg vil vise dem all mulig vertskapelighet når de kommer på besøk. Men du skal ikke hjem i påsken, Harry. Du skal ikke hjem til sommeren. Du skal ikke lenger spise lunsj i Diagonallmenningen, selv om professor Krengle er der for å passe på deg. Ditt blod er den andre ingrediensen Voldemort trenger for å gjenoppstå like sterk som han var tidligere. Så du skal aldri igjen forlate grensene for Galtvorts beskyttelse uten en vital grunn, og en vakt som er sterk nok til å avverge alle angrep lenge nok til å få deg i sikkerhet.»

Øyekrokene til Harry begynte å bli fuktige. «Er det en forespørsel?» sa den ustødige stemmen hans. «Eller en ordre?»

«Jeg beklager, Harry,» sa den gamle trollmannen bløtt. «Dine foreldre vil se nødvendigheten, håper jeg, men hvis ikke … Jeg er redd for at de ikke har noe alternativ; loven, selv om den skulle være gal, anerkjenner dem ikke som dine verger. Jeg beklager, Harry, og jeg vil forstå det hvis du forakter meg for det, men det må gjøres.»

Harry snurret rundt, tittet på døra, han klarte ikke å se på Humlesnurr mer, kunne ikke stole på sitt eget ansikt.

Dette er prisen du selv må betale, sa Håsblås i sinnet hans, *slik dine handlinger forårsaket kostnader for andre. Vil det endre hele synet ditt på saken, på den måten professor Krengle tror det vil?*

Helt automatisk sa maska til uskyldige Harry nøyaktig det den ville ha sagt: «Er mine foreldre i fare? Trenger *de* å bli flyttet hit?»

«Nei,» sa den gamle trollmannens stemme. «Det tror jeg ikke. Dødseterne lærte, mot slutten av krigen, at de ikke skulle angripe Ordenens familier. Og hvis Voldemort nå handler uten sine tidligere kompanjonger, så vet han fremdeles at det er jeg som for øyeblikket tar beslutningene, og han vet at jeg ikke vil gi ham noe hvis familien din trues. Jeg har lært ham at jeg ikke er mottakelig for utpressing, og derfor vil han ikke forsøke.»

Da snudde Harry seg tilbake, og så en kulde i den gamle trollmannens ansikt som passet til endringen i stemmen, Humlesnurrs blå øyne ble harde som stål bak glassene; det passet ikke personen, men det passet den formelle sorte kutten.

«Er det alt, eller er det mer?» sa Harrys skjelvende stemme. Senere ville han tenke igjennom dette; senere ville han komme på kløktige mottiltak; senere ville han spørre professor Krengle om det var noen måte å overbevise rektor om at han tok feil på. Akkurat nå, derimot, krevde det all Harrys oppmerksomhet å vedlikeholde maska.

«Voldemort brukte en gompeartefakt til å unnslippe fra Azkaban,» sa den gamle trollmannen. «Han observerer deg og lærer av deg, Harry Potter. Snart vil en mann ved navn Arthur Wiltersen ved Magidepartementet utstede en forordning om at all bruk av gompegjenstander må opphøre i forsvarsprofessorens kamper. For framtida, når du får en god ide, så bør du være mer forsiktig med hvem du deler den med.»

Det virket ikke viktig sammenliknet med det andre. Harry bare nikket, og sa igjen, «Var det alt?»

Det ble en pause.

«Vær så snill,» sa den gamle trollmannen hviskende. «Jeg har ikke rett til å be om din tilgivelse, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, men vær så snill, si i det minste at du forstår hvorfor.» Det var fuktighet i den gamle trollmannens øyne.

«Jeg forstår,» sa stemmen til den ytre Harry som forsto, «jeg mener … jeg har faktisk tenkt litt på det selv … jeg lurte på om jeg kunne få deg og foreldrene mine til å godta at

jeg var på Galtvort om sommeren, slik som de foreldreløse, så jeg kunne bruke biblioteket her, det er mer interessant på Galtvort uansett …»

En halvkvalt lyd kom fra Albus Humlesnurrs strupe.

Harry snudde seg mot døra igjen. Han kom seg ikke unna uskadet, men han kom seg unna.

Han tok et steg framover.

Hånda hans grep mot dørhåndtaket.

Et gjennomtrengende skrik skar gjennom lufta –

Som i sakte bevegelse, mens Harry snudde seg, så han at føniksen hadde kastet seg ut i lufta og fløy mot ham.

Fra den virkelige Harry, den som kjente hans egen skyld, kom et stikk av panikk; han hadde ikke tenkt på det, hadde ikke forventet det, han hadde forberedt seg på å møte Humlesnurr, men han hadde glemt *Vulkan* –

Flaks, flaks, flaks; tre ganger slo føniksens vinger slik en ild blusser opp og dør ned, det virket som om reisen gikk altfor sakte der Vulkan gled over de mysteriøse dingsene mot dit Harry sto.

Og den rødgylne fuglen svevde foran ham med myke vingeslag, beveget seg i lufta som flammen på et stearinlys.

«Hva er det, Vulkan?» sa den falske Harry forundret, og så føniksen inn i øynene, slik han ville ha gjort om han var uskyldig. Den virkelige Harry, som følte den samme forferdelige kvalmen inne i seg som da professor McSnurp hadde uttrykt sin tillit til ham, tenkte, *Ble jeg ond i dag, Vulkan? Jeg håper ikke … jeg trodde ikke at jeg var ond … Hater du meg nå? Hvis jeg er blitt noe en føniks hater, kanskje jeg bare burde slutte med det nå, gi opp alt og tilstå* –

Vulkan skrek, det mest forferdelige skriket Harry noensinne hadde hørt, et skrik som fikk alle dingsene til å vibrere og fikk alle de sovende figurene til å hoppe i portrettene sine.

Det skar gjennom alt forsvaret Harry hadde lik et hvitglødende sverd gjennom smør; kollapset alle lagene hans som når en ballong sprakk; dyttet umiddelbart om på prioriteringene hans da han husket den ene, viktigste tingen; tårene begynte å renne fritt fra Harrys øyne, ned på kinnene, og stemmen hans var halvkvalt idet ordene kom ut av halsen hans som om han hostet opp lava –

«Vulkan sier,» sa Harrys stemme, «han vil at jeg, skal, gjøre, noe, med, fangene, i Azkaban –»

«Vulkan, *nei!*» sa den gamle trollmannen. Humlesnurr skred forover og strakte en bedende hånd fram mot føniksen. Den gamle trollmannens stemme var nesten like desperat som føniksens skrik hadde vært. «Du kan ikke be ham om det, Vulkan, han er fremdeles bare en gutt!»

«Du dro til Azkaban,» hvisket Harry, «du tok Vulkan med deg, han så – *du* så – du var *der,* du så – *HVORFOR GJORDE DU IKKE NOE? HVORFOR SLAPP DU DEM IKKE UT?*»

Da instrumentene stoppet å vibrere innså Harry at Vulkan hadde skreket samtidig med hans eget skrik, at føniksen nå fløy ved siden av Harry og møtte Humlesnurr ved hans side; det rødgylne hodet var på høyde med hans eget.

«Kan du,» hvisket den gamle trollmannen, «kan du virkelig høre føniksens stemme så tydelig?»

Harry hulket nesten for mye til å snakke, for alle metalldørene han hadde passert, stemmene han hadde hørt, de verste minnene, den desperate tryglingen da han gikk videre, alt hadde sprunget fram i sinnet hans som ild da føniksen skrek, alle de indre bolverkene hans var knust. Harry visste ikke om han virkelig kunne høre føniksens stemme så tydelig, om han ville ha forstått Vulkan uten å vite på forhånd. Alt Harry visste var at han hadde en plausibel unnskyldning for å si det professor Krengle hadde sagt at han *aldri* måtte nevne i konversasjoner fra denne dagen; fordi dette var akkurat det en uskyldig Harry ville ha sagt, ville ha gjort, hvis han *hadde* hørt så tydelig. «De har det vondt – vi må hjelpe dem –»

«Jeg *kan ikke!*» skrek Albus Humlesnurr ut. «Harry, Vulkan, jeg *kan ikke*, det er ikke noe jeg kan gjøre!»

Nok et gjennomtrengende skrik.

«*HVORFOR IKKE? BARE GÅ INN OG FÅ DEM UT!*»

Den gamle trollmannen vrengte blikket sitt vekk fra føniksen, og øynene hans møtte Harrys istedenfor. «Harry, fortell det til Vulkan for meg! Fortell ham at det ikke er så enkelt! Fønikser er ikke vanlige dyr, men de *er* dyr, Harry, de kan ikke forstå –»

«Jeg forstår heller ikke,» sa Harry med skjelvende stemme. «Jeg forstår ikke hvorfor dere *gir folk som føde til desperanter! Azkaban er ikke et fengsel, det er et torturkammer og dere torturerer disse menneskene til DØDE!*»

«Parsifal,» sa den gamle trollmannen hest, «Parsifal Humlesnurr, min egen far, Harry, min egen far døde i Azkaban! Jeg vet, jeg vet at det er redselsfullt! *Men hva vil du ha meg til å gjøre?* Å knuse Azkaban med rå kraft? Vil du at jeg skal erklære åpent opprør mot Magidepartementet?»

KRA!

Det var en pause, og Harrys skjelvende stemme sa, «Vulkan vet ikke noe om regjeringer, han vil bare at du – tar fangene ut – av cellene sine – og han vil hjelpe deg å slåss, hvis noen står i veien for deg – og – og det vil jeg også, rektor! Jeg blir med deg og ødelegger alle desperanter som kommer i nærheten! Politisk etterspill kan vi bry oss om etterpå, jeg vedder på at du og jeg sammen kunne slippe unna med det –»

«Harry,» hvisket den gamle trollmannen, «fønikser forstår ikke hvordan det å vinne et slag kan tape krigen.» Tårer strømmet nedover den gamle trollmannens kinn, og dryppet

ned i sølvskjegget. «Kampen er alt de vet om. De er gode, men ikke vise. Det er derfor de velger trollmenn som sine herrer.»

«Kan du hente ut desperantene slik at jeg kan ta meg av dem?» Harrys stemme var bedende nå. «Få dem ut i grupper på femten – jeg tror jeg kan ødelegge så mange samtidig uten å skade meg selv –»

Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Det var vanskelig nok å si fra at vi hadde mistet en – de kunne kanskje gi meg en til, men aldri to – de betraktes som nasjonal eiendom, Harry, våpen i tilfelle det blir krig –»

Raseriet flammet opp i Harry, flammet opp som ild, det kunne ha kommet fra der føniksen nå hvilte seg på hans egen skulder, og det kunne ha kommet fra hans egen mørke side, og de to raseriene blandet seg inne i ham, den varme og den kalde, og det var en merkelig stemme som sa fra strupen hans, «Si meg dette. Hva må en regjering gjøre, hva må velgerne gjøre med demokratiet sitt, hva må *folk* i et *land* gjøre, før jeg burde bestemme meg for at jeg ikke er på deres side lenger?»

Den gamle trollmannens øyne utvidet seg der han stirret på gutten med en føniks på skulderen. «Harry … er det dine ord, eller forsvarsprofessorens –»

«Fordi det må jo være *en form for* poeng et sted, må det ikke? Og hvis det ikke er Azkaban, så hvor er det?»

«Harry, lytt, vær så snill, hør på meg! Trollmenn ville ikke kunne leve sammen hvis alle erklærte opprør mot fellesskapet, hver gang de var uenige! Det vil alltid være *noe* –»

«*Azkaban er ikke bare noe! Det er ondskap!*»

«Ja, selv ondskap! Selv noen onder, Harry, for trollmenn er ikke perfekt gode! Og allikevel er det bedre at vi lever i fred, enn i kaos; og hvis du og jeg ødelegger Azkaban med makt så ville det være begynnelsen på *kaos*, kan du ikke se det?» Den gamle trollmannens stemme var bedende. «Og det er mulig å opponere mot viljen til dine medtrollmenn, åpent eller i hemmelighet, uten å *hate* dem, uten å erklære dem for onde og fiender! Jeg tror ikke at folket i dette landet fortjener det av deg, Harry! Og selv om noen av dem fortjente det – hva med barna, hva med elevene på Galtvort, hva med de mange gode menneskene som er blandet inn med de dårlige?»

Harry så på skulderen sin der Vulkan hadde vaglet seg, så at føniksens øyne stirret tilbake på ham; de glødet ikke og allikevel flammet de, røde flammer i en sjø av gyllen ild.

Hva synes du, Vulkan?

«Kra?» sa føniksen.

Vulkan forsto ikke konversasjonen.

Den unge gutten så på den gamle trollmannen, og sa med tykk stemme, «Eller kanskje føniksene er visere enn oss, smartere enn oss, kanskje de følger oss rundt og håper at vi en dag vil *lytte* til dem, slik at kanskje en gang vi *forstår*, en dag så skal vi bare *ta*, fangene, *ut*, fra sine *celler* –»

Harry spant rundt og dro eikedøra åpen og gikk ut i spiraltrappa og slamret døra igjen bak seg.

Spiraltrappa begynte å rotere, Harry ble fraktet nedover, og han puttet ansiktet i hendene sine og begynte å gråte.

Det var ikke før han var halvveis til bunnen at han la merke til forskjellen, la merke til varmen som fremdeles spredte seg gjennom ham, og han innså at –

«Vulkan?» hvisket Harry.

– føniksen var fremdeles på skulderen hans, vaglet der som han hadde sett ham noen ganger på Humlesnurrs.

Harry stirret igjen inn i øynene, de røde flammene i den gylne ilden.

«Du er ikke min føniks nå … er du?»

Kra!

«Åh,» sa Harry, og stemmen skalv litt, «det er jeg glad for å høre, Vulkan, fordi jeg tror ikke – rektor – jeg tror ikke han fortjener –»

Harry stoppet og trakk pusten.

«Jeg tror ikke han fortjener det, Vulkan, han forsøkte å gjøre det rette …»

Kra!

«Men du er sint på ham og forsøker å få fram poenget ditt. Jeg forstår.»

Føniksen trykket hodet ømt mot Harrys skulder, og steingurgen gikk smidig til side for å slippe Harry tilbake til Galtvorts korridorer.

62.
EKSPERIMENTET I STANFORD-FENGSELET. ETTERSPILL

ETTERSPILL, HERMINE GRANG:

Hun holdt akkurat på å lukke bøkene og rydde vekk leksene for å forberede seg på leggetid; Padma og Amanda stablet opp sine egne bøker på den andre siden av bordet, da Harry Potter kom inn i Ravnklostua; og det var ikke før da at hun innså at hun ikke hadde sett ham siden frokost.

Den innsikten ble kjapt tråkket på av en langt mer sjokkerende observasjon.

Det var et gyllenrødt bevinget vesen på Harrys skulder, en lysende fugl av ild.

Og Harry så trist og utslitt ut, og virkelig *trett*, som om føniksen var det eneste som holdt ham gående, men det var allikevel en varme ved ham; hvis du myste med øynene kunne du ha trodd at du på en eller annen måte så på rektor, det var det inntrykket som gikk gjennom Hermines hode selv om det ikke ga mening.

Harry Potter slepte seg gjennom Ravnklostua, forbi sofaer fulle med stirrende jenter, forbi kortspillgrupper med stirrende gutter, på vei mot henne.

I teorien snakket hun ikke med Harry Potter ennå, uka hans var ikke ferdig før i morgen, men hva det nå var som foregikk var det helt klart *langt* viktigere enn det –

«Vulkan,» sa Harry akkurat idet hun åpnet munnen, «den jenta der borte er Hermine Grang, hun snakker ikke til meg akkurat nå fordi jeg er en idiot, men hvis du ønsker å være på skulderen til en god person så er hun bedre enn meg.»

Så mye utmattelse og smerte i Harry Potters stemme –

Men før hun kunne finne ut hva hun skulle gjøre med det, hadde føniksen glidd vekk fra Harrys skulder lik ild som kryper over en fyrstikk i hurtig fart, den glimtet mot henne, det var en føniks som fløy foran henne og stirret på henne med øyne av lys og flamme.

«*Kra?*» spurte føniksen.

Hermine stirret på den, det føltes som om hun møtte et spørsmål på en prøve hun hadde glemt å forberede seg til, det ene aller viktigste spørsmålet og hun hadde gått der hele livet uten å forberede seg på det, hun kunne ikke finne på noe å si.

«Jeg –» sa hun. «Jeg er bare tolv, jeg har ikke *gjort* noe ennå –»

Føniksen gled bare mykt rundt, roterte rundt en vingetupp som det vesenet av lys og luft det var, og svevde tilbake til Harry Potters skulder der den bestemt slo seg ned.

«Dumme gutt,» sa Padma på den andre siden av henne; det så ut som om hun prøvde å bestemme seg for om hun skulle le eller skjære en grimase, «fønikser er ikke for smarte jenter som gjør leksene sine, de er for idioter som går rett på fem eldre Smygard-bøller. Det er en grunn til at Griffings farger er rødt og gull, vet du.»

I Ravnklostua kunne det høres en hel del vennlig latter.

Hermine var ikke av dem som lo.

Ikke Harry heller.

Harry hadde lagt en hånd over ansiktet sitt. «Fortell Hermine at jeg beklager,» sa han til Padma, og stemmen hadde nesten minsket til hvisking. «Fortell henne at jeg glemte at fønikser er dyr, de forstår ikke tid og planlegging, de forstår ikke folk som *skal* gjøre gode ting senere – jeg er ikke sikker på om de forstår tanken om at det er noe en person *er*, alt de ser er hva folk gjør. Vulkan forstår ikke hva tolv betyr. Fortell Hermine at jeg er lei meg – jeg burde ikke ha – alt går bare galt, gjør det ikke?»

Harry snudde seg for å gå, fremdeles med føniksen på skulderen, begynte sakte å slepe seg mot trappa som førte opp til sovesalen hans.

Og Hermine kunne ikke la det bli med det, hun bare *kunne ikke* la det bli med det. Hun visste ikke om det var hennes konkurranse med Harry eller om det var noe annet. Hun kunne bare ikke la det bli med at føniksen vendte seg vekk fra henne.

Hun *måtte* –

Sinnet hennes sendte frenetisk inn et spørsmål til helheten av hennes ypperlige hukommelse, og fant en ting –

«Jeg skulle til å springe foran desperanten for å forsøke å redde Harry!» ropte hun litt desperat til den rødgylne fuglen. «Jeg mener, jeg begynte faktisk å springe og alt! Det var dumt og modig, ikke sant»?

Med et kvitrende skrik kastet føniksen seg fra Harrys skulder igjen, tilbake mot henne som en ildebrann som spredte seg utover, den sirklet rundt henne tre ganger som om hun var senteret i et inferno, og bare et øyeblikk berørte vingen dens kinnet hennes, før føniksen gled tilbake til Harry.

Det var stille i Ravnklostua.

«Jeg sa jo det,» sa Harry høyt, og så startet han å klatre opp trappene til soverommet sitt; det virket som om han klatret veldig raskt, som om han var svært lett på føttene av en eller annen årsak, slik at han og Vulkan ble borte i løpet av et kort øyeblikk.

Hermine holdt en skjelvende hånd opp til kinnet der Vulkan hadde berørt henne med vingen, en varm flekk forble der som om en liten bit av huden hennes hadde blitt varsomt påtent.

Hun hadde besvart føniksens spørsmål, antok hun, men det føltes som om hun bare så vidt hadde klart å bestå, som om hun fikk 62 og kunne ha fått 104 hvis hun forsøkte hardere.

Hvis hun hadde prøvd *i det hele tatt.*

Hun hadde faktisk ikke egentlig prøvd i det hele tatt, når hun tenkte seg om.

Bare gjort leksene sine –

Hvem har du reddet?

*
*

ETTERSPILL, VULKAN:

Mareritt, det var hva gutten hadde forventet, skrikende og tryglende og hylende stormer av tomhet, utladningen av redslene som var blitt lagt inn i minnene, og på den måten, kanskje, kunne de bli en ting som hørte fortida til.

Og gutten visste at marerittene ville komme.

Natta etter ville de komme.

Gutten drømte, og i hans drømmer var verden i flammer, Galtvort var i flammer, hjemmet hans var i flammer, gatene i Oxford var i flammer; alt brant med gylne flammer som skinte varmt, men ikke konsumerte; og alle menneskene som gikk gjennom de flammende gatene skinte med hvitt lys klarere enn ild, som om de var flammer selv, eller stjerner.

De andre guttene i første klasse kom for å legge seg, og så det med egne øyne, underet som de allerede hadde hørt rykte om, at Harry Potter lå stille og uten bevegelse i sin seng, med et vennlig smil på ansiktet; mens en rødgyllen fugl hadde vaglet seg på puta hans og holdt vakt over ham, med lysende vinger svøpt over ham som et pledd som var trukket over hodet hans.

Regnskapets time hadde blitt utsatt enda en natt.

*
*

ETTERSPILL, DRACO MALFANG:

Draco rettet på kutten sin, og sørget for at den grønne kanten var rett. Han viftet tryllestaven over sitt eget hode og framsa en formel som far hadde lært ham mens andre barn fremdeles lekte i søla; en formel som sørget for at ikke et eneste fnugg av lo eller støv ville skitne til trollmannskutten hans.

Draco plukket opp den mystiske konvolutten som far hadde uglet ham, og dyttet den inn i kutten sin. Han hadde allerede brukt *Tafyrio* og *Rydderuskus* på den mysteriøse beskjeden.

Og så gikk han av gårde til frokost, for å sette seg på nøyaktig samme tikk av klokka som da maten kom til syne, hvis han kunne få det til, slik at det ville se ut som om alle andre hadde ventet på hans ankomst før de kunne spise. Fordi hvis du var Malfangs ætling så var du fus i alt, inkludert frokost. Derfor.

Vincent og Grylius ventet på ham utenfor døra til hans private rom, våkne og klare før han var – skjønt ikke, naturligvis, like skarpt oppdresset.

Smygards oppholdsrom var forlatt; alle som sto opp så tidlig gikk uansett rett til frokost.

Hallene i Smygards fangerom var stille foruten deres egne fottrinn, tomme og stille nok til at ekkoene fikk fritt spillerom.

Storsalen var et kaos av larm og støy på tross av det ganske lave antall elever som hadde kommet; noen yngre barn gråt, elever sprang fram og tilbake mellom bord eller sto i små grupper og ropte til hverandre, en prefekt med rød kutte sto foran to grønnstripete elever og skrek mot dem, og Slur skred fram mot kaoset –

Støyen minsket litt idet folk fikk øye på Draco, idet noen av ansiktene snudde seg for å stirre på ham, og ble stille.

Maten kom på bordet. Ingen så på den.

Og Slur spant rundt på helen, avbrøt forrige mål, og gikk rett mot Draco.

En knute av frykt strammet rundt Dracos hjerte, hadde noe hendt med far – nei, da ville da vel far helt sikkert ha fortalt ham – hva som enn skjedde, hvorfor hadde ikke far fortalt –

Under Slurs øyne hang det poser av utmattelse, så Draco idet husstyreren hans kom nærmere; eliksirmesteren hadde aldri vært skarp til å dresse seg opp (dette var en underdrivelse) men kutten var enda skitnere og mer ustelt denne morgenen, og flekket med ekstra fett.

«Har du ikke hørt det?» hveste husstyreren idet han kom nær nok. «For svingende, Malfang, du får da vel tilsendt en avis?»

«Hva er det, profe –»

«Bellatrix DeMons har unnsluppet fra Azkaban!»

«*Hva?*» sa Draco sjokkert, og Grylius bak ham sa noen han virkelig ikke skulle ha sagt, og Vincent bare gispet.

Slur stirret på ham med smale øyne, så nikket han brått. «Jeg ser at Lucifus ikke har fortalt deg noe. Nei vel.» Slur snøftet, snudde seg –

«Professor!» sa Draco. Implikasjonene begynte akkurat å gå opp for ham, og hjernen hans spant febrilsk. «Professor, hva burde jeg gjøre – far har ikke instruert meg –»

«Da *foreslår jeg*,» snerret Slur idet han skred av gårde, «at du *forteller* dem det, Malfang, slik din far har hatt til hensikt!»

Draco kastet et blikk tilbake på Vincent og Grylius, skjønt han visste ikke hvorfor han gadd, de så naturligvis enda mer forvirret ut enn han gjorde.

Og Draco gikk framover mot Smygard-bordet, og satte seg ned ved den bortre enden, der det fremdeles ikke var noen som hadde satt seg.

Draco tok litt pølseomelett på tallerkenen sin, og begynte å spise med automatiske bevegelser.

Bellatrix DeMons har unnsluppet fra Azkaban.

Bellatrix DeMons har unnsluppet fra Azkaban …?

Draco ante ikke hva han skulle få ut av det, det var like totalt uventet som at sola skulle slukke – vel, det var forventet at sola ville slukke om seks milliarder år, men det var like uventet som om sola skulle slukke *i morgen. Far* ville ikke ha gjort det. Humlesnurr ville ikke ha gjort det, *ingen* skulle ha vært *i stand til* å gjøre det – hva var egentlig *meningen* – hvilken *nytte* ville Bellatrix ha for noen etter ti år i Azkaban – selv om hun ble sterk igjen, hva var poenget med en mektig trollkvinne som var fullstendig ond og sinnssyk og fanatisk dedikert til en mørk herre som ikke var her mer?

«Hei,» sa Vincent fra plassen ved siden av Draco, «jeg skjønner ikke, sjef, hvorfor gjorde vi det?»

«*Vi* gjorde det ikke, treigskalle!» glefset Draco. «Åh, for Merlins skyld, hvis selv *du* tror at vi – har ikke din far fortalt deg noen av historiene om Bellatrix DeMons? Hun torturerte far en gang, hun torturerte *din* far, hun torturerte *alle*, Den mørke herren ba henne en gang om å kaste *Martyrio* på seg selv og hun *gjorde det!* Hun gjorde ikke sprø ting for å skape frykt og lydighet i befolkningen, hun gjorde sprø ting fordi hun er sprø! Hun er ei *ond hurpe*, det er det hun er!»

«Åh, virkelig?» sa en indignert stemme bak Draco.

Draco så ikke opp. Grylius og Vincent ville passe ryggen hans.

«Jeg ville ha trodd at du ble glad –»

«– over å høre at en dødseter er blitt befridd, Malfang!»

Alekto Misfall hadde alltid vært en av de *andre* problem-menneskene; far hadde en gang bedt Draco forsikre seg om at han aldri var i samme rom som Alekto …

Draco snudde seg og ga Flora og Hestia Misfall sitt Hånflir Nummer Tre, det som sa at han var av en eldgammel adelsslekt og det var ikke de, og ja, det betydde noe. Draco sa i deres generelle retning, han nedlot seg definitivt ikke til å snakke direkte til *dem* spesielt, «Det finnes dødsetere, og så finnes det dødsetere,» og så snudde han seg tilbake til maten sin.

Så kom det to sinte, synkrone «Hmf!», fulgt av to par sko som stormet mot den andre enden av Smygard-bordet.

Få minutter senere kom Milly Bylling springende mot dem, synlig andpusten, og sa, «herr Malfang, har du hørt om det?»

«Om Bellatrix DeMons?» sa Draco. «Ja –»

«Nei, om Potter!»

«Hva?»

«Potter gikk rundt med en *føniks* på skulderen sin i går kveld, det så ut som han hadde blitt slept gjennom ti mil med søle, de sier at føniksen tok ham med til Azkaban for å forsøke å stoppe Bellatrix, og han duellerte med henne og de sprengte halve festningen!»

«*Hva?*» sa Draco, «Åh, men det er bare ingen *måte* at –»

Draco stoppet.

Han hadde sagt det et antall ganger om Harry Potter og hadde begynt å legge merke til en trend.

Milly sprang videre for å fortelle det til noen andre.

«Du tror ikke *virkelig* –» sa Grylius.

«Ærlig talt så har jeg ingen anelse lenger,» sa Draco.

Et par minutter senere, etter at Teodor Nokk hadde satt seg tvers overfor ham og Viljam Rosinius hadde satt seg med Misfall-tvillingene, dultet Vincent til ham og sa, «Der.»

Harry Potter hadde kommet inn i Storhallen.

Draco holdt nøye øye med ham.

Det var ikke noe alarmert uttrykk på Harrys ansikt som han kunne se, ingen overraskelse, ikke noe sjokk, han bare så …

Det var det samme fjerne, selv-oppslukte uttrykket Harry hadde når han forsøkte å finne ut svaret på et spørsmål Draco ennå ikke forsto.

Draco dyttet seg kjapt opp fra benken ved Smygard-bordet, sa «Vent her,» og gikk så fort som verdigheten tillot mot Harry.

Det virket som om Harry la merke til at han nærmet seg akkurat idet den andre gutten var på vei mot Ravnklo-bordet, og Draco –

– ga Harry ett kjapt blikk –

– og gikk så rett forbi ham, rett ut av Storhallen.

Et minutt senere tittet Harry rundt hjørnet på det lille steinutspringet der Draco hadde ventet; det lurte kanskje ikke alle, men det ville skape en plausibel grunn for å benekte.

«*Stillus,*» sa Harry. «Draco, hva –»

Draco tok konvolutten fram fra kutten sin. «Jeg har en melding til deg fra far.»

«*Hæh?*» sa Harry, og tok konvolutten fra Draco, og rev den åpen på en temmelig ikke-forsiktig måte, og trakk fram et ark pergament og brettet det opp og –

Harry pustet skarpt inn.

Så tittet Harry på Draco.

Så tittet Harry ned på pergamentet igjen.

Det var en pause.

Harry sa, «Ba Lucifus deg om å melde tilbake hvordan jeg reagerte på dette?»

Draco nølte litt, veide alternativene, og så åpnet han munnen –

«Ja, det ser jeg at han gjorde,» sa Harry, og Draco forbannet seg selv, han burde visst bedre, det var bare det at det *hadde* vært vanskelig å bestemme seg. «Hva kommer du til å fortelle ham?»

«At du ble overrasket,» sa Draco.

«Overrasket,» sa Harry flatt. «Jah. Fint. Fortell ham det.»

«Hva *er* det?» sa Draco. Og så, når han la merke til at Harry ikke helt visste om han ville svare, «Hvis du samhandler med far bak min rygg –»

Og Harry ga Draco papiret.

Det sa:

Jeg vet det var deg.

«*HVA I* –»

«Jeg skulle til å spørre *deg* om det,» sa Harry. «Har du *noen* peiling på hva faren din tenker på?»

Draco stirret på Harry.

Så sa Draco, «*Var* det deg som gjorde det?»

«Hva?» sa Harry? «Hva *i all verden* for slags grunn skulle jeg ha til – *hvordan* i alle dager skulle jeg –»

«Gjorde du det, Harry?»

«Nei!» sa Harry. «Selvsagt ikke!»

Draco hadde lyttet nøye, men han hadde ikke oppdaget noen nøling eller skjelving.

Så Draco nikket, og sa, «Jeg aner ikke hva faren min tenker på, men det *kan ikke*, jeg mener *kan ikke på noen måte* være bra. Og øh … folk sier også …»

«Hva,» sa Harry trett, «sier de, Draco?»

«Tok en føniks deg *virkelig* med til Azkaban for å forsøke å forhindre at Bellatrix DeMons flyktet –»

*
*

ETTERSPILL, NILUS LANGBALLE:

Harry hadde akkurat satt seg ned ved Ravnklo-bordet for første gang den morgenen, i håp om å få seg en rask matbit. Han visste at han hadde behov for å gå et sted for seg selv og tenke igjennom ting, men det var en liten gjenværende del av føniksens fred (selv etter møtet med Draco) som han fremdeles gjerne ville holde seg fast i, en eller annen vi-

dunderlig drøm som han ikke kunne huske noe av utenom skjønnheten; og den delen av ham som *ikke* følte seg fredfull ventet bare på at alle amboltene skulle slutte å falle ned på ham, slik at når han senere gikk for å tenke og være for seg selv en stund, ville han kunne prosessere alle katastrofene samtidig.

Harrys hånd grep en gaffel, løftet en bit potetmos mot munnen –

Og det kom et skrik.

Nå og da ville noen rope når de hørte nyhetene, men Harrys ører *gjenkjente* dette –

Harry kom seg øyeblikkelig opp fra benken og satte kursen mot Håsblås-bordet, med en forferdelig kvalm følelse som plutselig begynte å gnage nederst i magen hans. Det var en av de tingene han ikke hadde tenkt igjennom da han hadde bestemt seg for å utføre forbrytelsen, fordi professor Krengle hadde planlagt det slik at ingen ville få vite det; og nå, i etterkant, så hadde Harry bare – ikke *tenkt* på det –

Dette, sa Håsblås med bitter intensitet, *er også din skyld.*

Men før Harry hadde kommet seg dit, hadde Nilus satt seg ned og spiste nå farsekaker med klapsefikensaus.

Håsblåsguttens hender skalv, men han skar opp maten sin, og spiste den, uten å miste noe.

«Hallo, general,» sa Nilus, og stemmen skalv bare lett. «Utkjempet du en duell med Bellatrix DeMons i går kveld?»

«Nei,» sa Harry. Stemmen hans skalv også, av en eller annen grunn.

«Regnet ikke med det,» sa Nilus, Det var en skrapende lyd mens kniven kuttet kjøttet igjen. «Jeg har tenkt til å finne henne og drepe henne, kan jeg regne med din hjelp?»

Forbløffede gisp kom fra mengden av håsblåsinger som hadde samlet seg rundt Nilus.

«Hvis hun kommer etter deg,» sa Harry hest, *hvis alt var en fryktelig feil, hvis alt var en løgn,* «så vil jeg forsvare deg med mitt liv,» *jeg vil ikke la deg bli skadet for det jeg gjorde, uansett,* «men jeg vil ikke hjelpe deg med å finne henne, Nilus, venner hjelper ikke venner med å begå selvmord.»

Nilus' gaffel stoppet opp på vei mot munnen.

Så puttet Nilus matbiten i munnen, og tygget igjen.

Og Nilus svelget den.

Og Nilus sa, «Jeg tenkte ikke *akkurat nå*, men etter at jeg er ferdig på Galtvort.»

«Nilus,» sa Harry, og holdt stemmen svært nøye kontrollert, «Jeg tror at, selv etter at du er uteksaminert fra Galtvort, så er det allikevel muligens en *fullstendig idiotisk ide.* Det er nødt til å være langt mer erfarne svartspanere som er på jakt etter henne –» *nei, vent, det var ikke lurt –*

«Hør på ham!» sa Ernst Maltmann, og så sa en eldre utseende håsblåsjente som sto ved siden av Nilus, «Nille, vær så snill, tenk på det, han har rett!»

Nilus reiste seg opp.

Nilus sa, «Vennligst ikke følg etter meg.»

Nilus reiste seg og gikk bort fra alle sammen; Harry og Ernst strakk armen automatisk og ufrivillig ut etter ham, og noen av de andre håsblåsingene gjorde det samme.

Og Nilus satte seg ned ved Griffing-bordet, og i det fjerne (skjønt de måtte anstrenge seg for å få det med seg) hørte de Nilus sa, «Jeg har tenkt til å oppspore henne og drepe henne når jeg er uteksaminert, er det noen som vil hjelpe?» og minst fem stemmer sa «Ja» og så sa Ronny Wiltersen høyt, «Still dere i kø, folkens, jeg fikk ei ugle fra mamma til morran i dag, hu sa at jeg skulle si til alle at hu er fus,» og noen sa «*Molly Wiltersen* mot *Bellatrix DeMons*? Hvem tror hun at hun lurer –» og Ronny strakte seg bort til et fat og grep en muffin –

Noen dunket Harry på skulderen, og han snudde seg og så ei ukjent grønnstripet eldre jente, som overrakte en pergamentkonvolutt og så gikk raskt videre.

Harry stirret på konvolutten et øyeblikk, og gikk så bort til nærmeste vegg. Det var ikke veldig privat, men det burde være tilstrekkelig uforstyrret; og Harry ønsket ikke å gi inntrykk av at han hadde mye å skjule.

Det hadde vært en levering fra Smygard-systemet; det du brukte hvis du ønsket å kommunisere med noen uten at andre visste at dere hadde snakket sammen. Avsenderen ga en konvolutt til noen som hadde rykte på seg for å være et sendebud man kunne stole på, sammen med ti fjong; den første personen ville ta fem fjong og gi konvolutten videre til et annet sendebud sammen med de resterende fem fjong, og det andre sendebudet ville åpne den konvolutten og finne nok en konvolutt med et navn påskrevet og levere konvolutten til den personen. På den måten ville ingen av de to menneskene som overleverte beskjeden kjenne til både avsender *og* mottaker, så ingen andre visste at de to partene hadde hatt kontakt …

Da Harry kom fram til veggen, puttet han konvolutten innenfor kutten, åpnet den mellom klesfoldene, og tok en forsiktig titt på pergamentet han trakk fram.

Det sa,

Klasserommet til venstre for transfigurasjon, 8 om morgenen.
– LL

Harry stirret på det, og forsøkte å huske om han kjente noen med initialene LL.

Han søkte i minnet …

Søkte …

Hentet –

«*Kleggen*-jenta?» hvisket Harry vantro, og så lukket han munnen. Hun var bare ti år gammel, hun burde ikke være på Galtvort i det hele tatt!

*
*

ETTERSPILL: LARS LORAN DEMONS

Harry sto i det ubrukte klasserommet ved siden av transfigurasjon klokka åtte om morgenen, ventende, i det minste hadde han klart å få i seg litt mat før han møtte den neste katastrofen, Lulla Lunekjær …

Døra til klasserommet åpnet seg, og Harry så, og ga seg selv et virkelig *hardt* mentalt spark.

Enda en ting han ikke hadde tenkt på, enda en ting han *virkelig burde ha tenkt på.*

Den andre guttens grønnstripete formelle kutte var skjev, det var røde flekker på den som lignet svært på små prikker av friskt blod, og en av munnvikene så ut som et sted som hadde blitt kuttet og helbredet, av *Restitutio* eller en annen mindre medisinsk formel som ikke helt fjernet all skaden.

Lars Lorans ansikt var stripet av tårer, ferske tårer og halvtørkede tårer, og det var vann i øynene hans, og et løfte om at mer var på vei. «*Stillus,*» sa den eldre gutten, og så «*Humanum exponerio*» og noen andre ting, mens Harry tenkte febrilsk og uten stort hell.

Og så senket Lars Loran tryllestaven sin og puttet den i kutten, og sakte denne gangen, formelt, sank gutten ned på knærne på det støvete gulvet i klasserommet.

Han bøyde hodet sitt helt ned, helt til panna hans også berørte støvet, og Harry ville ha sagt noe, men hadde mistet munn og mæle.

Lars Loran DeMons sa, med brusten stemme, «Mitt liv er ditt, herre, og min død likeså.»

«Jeg,» sa Harry, det var en stor klump i halsen hans, og han hadde problemer med å snakke, «jeg –» *hadde ikke noe med det å gjøre,* burde han ha sagt, skulle han ha sagt *akkurat nå,* men også den uskyldige Harry ville ha hatt problemer med å si noe –

«Takk,» hvisket Lars Loran, «takk, herre, åh, tusen takk», lyden av et avbrutt hulk kom fra den knelende gutten, alt Harry kunne se av ham var håret på bakhodet hans, ingenting av ansiktet. «Jeg er en tosk, herre, et utakknemlig fjols, ikke verdig til å tjene deg, jeg kan ikke klandre meg selv tilstrekkelig, for jeg – jeg skrek til deg etter at du hjalp meg, fordi jeg trodde du avviste meg, og jeg forsto ikke engang før i morges at jeg hadde vært slik en tosk som spurte deg mens Langballe hørte på –»

«Jeg hadde ikke noe med det å gjøre,» sa Harry.

(Og han fant det svært vanskelig å fortelle en blank løgn på den måten.)

Sakte hevet Lars Loran hodet sitt fra gulvet, og så opp på Harry.

«Jeg forstår, herre,» sa den eldre gutten, stemmen hans skalv litt, «du stoler ikke på min kløkt, og jeg har sannelig vist meg selv som en tosk … jeg ønsket bare å fortelle deg, at jeg ikke er utakknemlig, at jeg vet at det må ha vært svært vanskelig å redde bare en

person, at de er på vakt nå, og at du ikke kan – hjelpe far – men jeg er ikke utakknemlig, jeg vil aldri være utakknemlig mot deg igjen. Hvis du noensinne har en bruk for denne uverdige tjeneren, så send bud på meg hvor enn jeg er, og jeg vil komme, herre –»

«Jeg var ikke involvert på noen måte.»

(Men det ble lettere hver gang han gjorde det.)

Lars Loran kastet et blikk opp på Harry, og sa usikkert, «Har jeg din tillatelse til å gå, herre … ?»

«Jeg er ikke din herre.»

Lars Loran sa, «Ja, herre, jeg forstår,» og dyttet seg opp fra gulvet, sto opprett og bukket dypt, så rygget han vekk fra Harry helt til han snudde seg for å åpne klasseroms-døra.

Idet Lars Lorans hånd berørte dørklinken, stoppet han opp.

Harry kunne ikke se Lars Lorans ansikt, da den eldre guttens stemme sa, «Sendte du henne til noen som vil ta vare på henne? Spurte hun om meg i det hele tatt?»

Og Harry sa, med fullstendig normal og jevn stemme, «Vennligst hold opp med det. Jeg var ikke involvert på noen måte.»

«Ja, herre, beklager, herre,» sa stemmen til Lars Loran; og smygardgutten åpnet døra og gikk ut og lukket døra bak seg. Føttene hans skjøt fart idet han sprang vekk, men ikke raskt nok til at Harry ikke kunne høre at han startet å hulke.

Ville jeg grått? undret Harry. *Hvis jeg ikke visste noe, hvis jeg var uskyldig, ville jeg startet å gråte akkurat nå?*

Harry visste ikke, så han fortsatte bare å stirre på døra.

Og en eller annen utrolig taktløs del av ham tenkte, *Yay, vi fullførte et oppdrag og fikk en lakei –*

Hold kjeft. Hvis du noen gang ønsker å få lov til å stemme på noe igjen … hold kjeft.

*
*

ETTERSPILL, AMELIA BEINING:

«Så livet hans er ikke i fare, antar jeg,» sa Amelia.

Helbrederen, en gammel mann med faste øyne som bar hvit kutte (han var gompe-født og fulgte en eller annen merkelig gompetradisjon; Amelia hadde aldri spurt ham om det, men personlig syntes hun at det fikk ham til å ligne altfor mye på et spøkelse), ristet på hodet og sa, «Definitivt ikke.»

Amelia tittet på den menneskelige skikkelsen som hvilte bevisstløs på helbrederens seng, det forbrente og forslåtte kjøttet; det tynne lakenet som hadde dekket ham for bluferdighetens skyld var blitt brettet ned på hennes forespørsel.

Han kunne bli helt frisk igjen.

Eller kanskje ikke.

Helbrederen hadde sagt at det var altfor tidlig å si.

Så tittet Amelia bort på den andre heksa i rommet, etterforskeren.

«Og du sier,» sa Amelia, «at den brennende materien var transfigurert fra *vann*, sannsynligvis i form av is.»

Etterforskeren nikket, og sa, mens hun hørtes litt forvirret ut, «Det kunne ha vært mye verre, hvis det ikke hadde vært for –»

«Så *veldig snilt* av dem,» spyttet hun ut, og så presset hun en sliten hånd mot panna. Nei … nei, det *hadde* vært planlagt som omtenksomt. Ved denne siste etappen av flukten ville det ikke være noe poeng i å lure noen. Hvem det nå var som hadde gjort dette, så *hadde* de forsøkt å begrense skaden – og de hadde tenkt på at svartspanere kunne puste inn røyken, ikke på at noen skulle bli angrepet med ilden. Hvis de fremdeles hadde hatt full kontroll ville de, uten tvil, ha styrt rakkeren mer forsiktig.

Men Bellatrix DeMons hadde ridd på rakkeren ut av Azkaban alene, alle svartspanerne som så det hadde vært enige om det; de hadde hatt sine anti-forvrengningsformler aktive og det hadde bare vært en kvinne på rakkeren, selv om rakkeren hadde rom for to.

En eller annen god og uskyldig person, som var i stand til å kaste skytsvergeformelen, var blitt lurt til å redde Bellatrix DeMons.

En eller annen uskyldig hadde slåss mot Barry Enhånd, og forsiktig overmannet en erfaren svartspaner uten å skade ham nevneverdig.

En eller annen uskyldig hadde transfigurert brennstoffet til gompeartefakten som de hadde brukt til å ri ut av Azkaban, og laget det av frossent vann for at det ikke skulle skade svartspanerne hennes.

Og etter det hadde de ikke lenger vært nyttige for Bellatrix DeMons.

Du ville jo forvente at alle som var i stand til å overmanne Barry Enhånd skulle forutse den delen. Men så ville du ikke akkurat forvente at noen som kunne kaste skytsvergeformelen ville prøve å redde Bellatrix DeMons i første omgang.

Amelia førte hånda ned over øynene sine, og lukket dem et øyeblikk i stille sorg. *Jeg lurer på hvem det var, og hvordan Du-vet-hvem manipulerte dem … hva i alle dager for slags historie kunne ha blitt fortalt …*

Hun innså ikke før et øyeblikk senere at den tanken betydde at hun startet å tro. Kanskje fordi at, uansett hvor vanskelig det var å tro på Humlesnurr, så begynte det å bli mer vanskelig å *ikke* gjenkjenne håndverket til den kalde, mørke intelligensen.

*
*

ETTERSPILL, ALBUS HUMLESNURR:

Ja vel, så var det bare femtisju sekunder til frokosten var over, og ja vel, så hadde han trengt fire omdreininger av tidsvenderen sin, men når alt kom til alt, så rakk Albus Humlesnurr alltid måltider.

«Rektor?» pep den høflige stemmen til professor Filius Pirrevimp, idet den gamle trollmannen passerte ham på vei til sitteplassen sin. «Herr Potter etterlot en melding til deg.»

Den gamle trollmannen stoppet. Han så spørrende på formelprofessoren.

«Herr Potter sa at etter at han våknet opp, så innså han at de tingene han hadde sagt til deg etter at Vulkan skrek var svært urettferdige. Herr Potter sa at han sa ikke noe om andre ting, men ba bare om unnskyldning for den delen.»

Den gamle trollmannen fortsatte å se på formelprofessoren sin, og sa fremdeles ikke noe.

«Rektor?» kvekket Filius.

«Fortell ham at jeg sa takk,» sa Albus Humlesnurr, «men at det er mer vist å lytte til fønikser enn til vise gamle trollmenn,» og satte seg ned på plassen sin, tre sekunder før all mat forsvant.

*
*

ETTERSPILL, PROFESSOR KRENGLE:

«Nei,» glefset madam Pomfrit til barnet, «du får *ikke* se ham! Du får ikke *plage* ham! Du får ikke lov til å stille ham *ett lite spørsmål!* Han skal hvile *i senga* og gjøre *ingenting* i minst *tre dager!*»

*
*

ETTERSPILL, MINERVA MCSNURP:

Hun var på vei mot sykestua, og Harry Potter var på vei ut fra den, da de passerte hverandre.

Blikket han ga henne var ikke sint.

Det var ikke trist.

Det sa ikke mye i det hele tatt.

Det var som … som om han så på henne akkurat lenge nok til å gjøre det tydelig at han *ikke* med vilje unnlot å se på henne.

Og deretter så han vekk før hun klarte å bestemme seg for hva slags blikk hun skulle servere til gjengjeld; som om han ønsket å spare henne for det også.

Han sa ingenting da han gikk forbi henne.

Det gjorde ikke hun heller.

For hva kunne det ha vært å si?

*
*

ETTERSPILL, FRED OG FRANK WILTERSEN:

De kvekket faktisk høyt da de kom rundt et hjørne og så Humlesnurr.

Det skyldtes ikke det faktum at rektor hadde dukket opp fra ingensteds og så på dem med et strengt blikk. Humlesnurr gjorde alltid *det.*

Men trollmannen var kledt i formell svart kutte og så *svært* eldgammel og *svært* mektig ut, og han ga dem begge et SKARPT BLIKK.

«Fred og Frank Wiltersen!» lød Humlesnurrs Ord av Kraft.

«Ja, rektor!» sa de, rettet seg lynraskt opp og ga ham en stram militærhilsen som de hadde sett på gamle bilder.

«Lytt nøye! Dere er venner av Harry Potter, er det så?»

«Ja, rektor!»

«Harry Potter er i fare. Han *må ikke* gå utenfor Galtvorts beskyttende magi. Hør meg, sønner av Wiltersen, jeg ber dere om å høre: dere vet at jeg er like Griffing som dere, at jeg også vet at det finnes høyere regler enn reglene. Men dette, Fred og Frank, denne ene tingen er av aller skrekkeligste viktighet, det må ikke være noen unntak denne gangen, små eller store! Hvis dere hjelper Harry med å forlate Galtvort kan han *dø!* Om han sender dere ut på et oppdrag, så kan dere gå; om han ber dere om å skaffe ham gjenstander, så kan dere hjelpe; men hvis han ber dere om å smugle sin egen person ut av Galtvort, så *må dere nekte!* Forstår dere?»

«Ja, rektor!» Dette sa det helt uten å tenke, egentlig, og så utvekslet de usikre blikk med hverandre –

De klare blå øynene til rektor stirret fast på dem. «Nei. Ikke uten å tenke. Hvis Harry ber dere om å få ham ut, så må dere nekte; hvis han spør dere om veien ut, må dere

nekte. Jeg vil ikke be dere om å si fra til meg hvis det skjer, for det vet jeg at dere aldri vil gjøre. Men be ham på vegne av meg om å komme til *meg*, hvis det er så viktig, og *jeg* vil vokte ham mens han går. Fred, Frank, jeg beklager å legge slike begrensninger på deres vennskap, men dette er hans *liv.*»

De to så lenge på hverandre; de kommuniserte ikke, de bare tenkte de samme tingene samtidig.

Deretter vendte de blikket mot Humlesnurr igjen.

Så sa de, med et grøss av kulde idet de framsa navnet, «Bellatrix DeMons.»

«Dere kan trygt gå ut fra,» sa rektor, «at det er minst så ille som det.»

«Okei –»

«– forstått.»

*
*

ETTERSPILL, ALASTOR BISTER OG SEVERUS SLUR:

Da Alastor Bister mistet øyet sitt, hadde han påkalt tjenesten til den svært lærde ravnkloing Jørund Skurkløft, som Bister mistrodde en anelse mindre enn gjennomsnittet fordi Bister hadde unnlatt å rapportere ham for å være en uregistrert varulv; og han hadde betalt Skurkløft for å sette opp en liste over alle kjente magiske øyne, og alle kjente ledetråder til hvor de kunne befinne seg.

Da Bister hadde fått lista tilbake, hadde han ikke brydd seg om å lese det meste av den; for på toppen av lista sto Thunors Øye, med opphav i en æra før Galtvort ble skapt, og som for tida var eid av en mektig mørk trollmann som hersket over et lite, glemt helveteshull som ikke var i Storbritannia eller andre steder der han måtte bekymre seg om idiotiske regler.

Slik var det at Alastor Bister hadde mistet sin venstre fot og fått Thunors Øye i sin besittelse, og slik hadde de undertrykkede sjelene i Urulat fått sin frihet i omtrent to uker før en annen mørk trollmann kom og fylte maktvakuumet.

Deretter hadde han vurdert å gå etter Thunors Venstrefot, men hadde bestemt seg for å ikke gjøre det etter at han innså at det ville være *akkurat det de forventet.*

Nå vendte Galøye Bister sakte på seg, snudde seg alltid rundt, og holdt oversyn over gravplassen på Lillehenge. Det burde ha vært langt dystrere, det stedet, men i fullt dagslys virket det ikke som noe annet enn en gressbakke markert med vanlige gravsteiner, avgrenset av de lenkede bøyde bitene av skjørt metall som gompene brukte istedenfor vaktformler, og de var lette nok å klatre over. (Bister kunne ikke forstå hva gompene tenkte på med denne innretningen; om de *latet som* om de hadde beskyttelse, eller hva;

og han hadde bestemt seg for å ikke spørre om gompe-kriminelle respekterte slike lenker.)

Bister *trengte* ikke faktisk å snu og vende på seg for å holde oversikt over gravplassen.

Thunors Øye så alt innenfor synsavstand i alle retninger rundt ham, uansett hvor det pekte.

Men det var ingen bestemt grunn til å la en tidligere dødseter som Severus Slur få vite det.

Av og til kalte folk Bister 'paranoid'.

Bister ba dem alltid om å overleve hundre års jakt etter svarte trollmenn og så kunne de eventuelt diskutere saken etter det.

Galøye Bister hadde en gang kommet fram til hvor lang tid det hadde tatt ham, da han så tilbake, å oppnå det han nå vurderte som et anstendig nivå av forsiktighet – veid opp hvor mye erfaring han hadde trengt til å bli *flink* istedenfor *heldig* – og hadde begynt å mistenke at de fleste mennesker døde før de kom så langt. Bister hadde en gang uttrykt denne tanken til Skurkløft, som hadde utført noen chiffreringer og funderinger, og svart ham at en typisk person som jaktet på mørke trollmenn ville dø, i gjennomsnitt, åtte og en halv ganger på veien til å bli 'paranoid'. Dette forklarte en hel del, forutsatt at Skurkløft ikke løy.

I går hadde Albus Humlesnurr fortalt Galøye Bister at Den mørke herren hadde brukt unevnelige svartekunster for å overleve kroppens død, og var nå våken og utenlands, der han forsøkte å gjenbygge kraften sin og starte trollmannskrigen på ny.

Andre ville kunne ha reagert med skepsis og vantro.

«Jeg kan ikke tro at dere karer aldri fortalte meg om denne gjenfødelsesgreia,» sa Galøye Bister med adskillig syrlighet i stemmen. «Innser dere hvor lang tid jeg vil bruke på å sjekke graven til alle forgjengere til alle svarte trollmenn jeg noensinne har drept som kunne ha vært smart nok til å lage en malacrux? Dere startet ikke med denne graven akkurat *nå*, håper jeg?»

«Jeg gir denne en ny dose hvert år,» sa Severus Slur rolig, og åpnet den tredje av det mannen hadde *påstått* ville være sytten flasker, og begynte å vifte med tryllestaven over den. «De andre forfedre-gravene vi har klart å finne er forgiftet med bare de lengst varende substansene, siden noen av oss har mindre fritid enn deg selv.»

Bister så på mens væsken snurret ut av beholderen og forsvant, for straks å dukke opp inne i beina der margen en gang hadde vært. «Men dere mener det er verdt umaken å sette opp en felle, istedenfor å bare Forsvinne beina.»

«Han *har* andre veier fram til liv, dersom han skulle vurdere denne som blokkert,» sa Slur tørt, og åpnet en fjerde flaske. «Og før du spør, det må være den originale graven, åstedet for den første gravleggingen; beinet må fjernes som en del av ritualet og ikke tidligere. Derfor kan han ikke ha hentet det ut før, og det er heller ikke noe poeng i å

bytte ut skjelettet med et av en svakere forgjenger. Han ville legge merke til at det hadde mistet all kraft.»

«Hvem ellers vet om denne fellen?» forlangte Bister å få vite.

«Du. Jeg. Rektor. Ingen andre.»

Bister snøftet. «Pfah. Har Albus fortalt Amelia, Bart og den McSnurp-kvinnen om gjenfødelsesritualet?»

«Ja –»

«Hvis Voldy finner ut at Albus vet om gjenfødelsesritualet og at Albus har fortalt det til *dem*, så vil Voldy tenke seg fram til at Albus har sagt det til *meg*, og Voldy *vet* at jeg ville tenkt på dette.» Bister ristet foraktfullt på hodet. «Hva er disse andre måtene Voldy kan bruke for å komme tilbake?»

Slurs hånd tok en pause før flaske fem (alt sammen foregikk forvrengt, selvsagt; hele denne operasjonen var forvrengt, men det betydde mindre enn ingenting for Bister, det bare markerte deg i synet til Øyet hans som forsøker-å-skjule), og den tidligere dødseteren sa, «Det trenger du ikke å vite.»

«Du lærer, gutt,» sa Bister med mild anerkjennelse. «Hva er det i flaskene?»

Slur åpnet den femte flaska, og beveget tryllestaven for å få substansen til å flyte over mot graven, og sa, «Denne? Et gompenarkotikum som heter LSD. En samtale i går fikk meg til å tenke på gompeting, og LSD virket som det mest interessante valget, så jeg skyndte meg å få tak i noe. Hvis det blir en del av gjenfødelseseliksiren, mistenker jeg at effekten vil bli permanent.»

«Hva gjør den?» sa Bister.

«Det sies at effekten er umulig å beskrive for noen som ikke har brukt det,» kom det slepent fra Slur, «og jeg har ikke brukt det.»

Bister nikket anerkjennende idet Slur åpnet den sjette flaska. «Hva med den der?»

«Kjærlighetseliksir.»

«*Kjærlighetseliksir?*»

«Ikke den vanlige typen. Den er ment å utløse et toveisbånd med en uutholdelig søt lamiakvinne ved navn Lara som rektor håper kan være i stand til å omvende selv ham, hvis de virkelig elsket hverandre.»

«*Blæh!*» sa Bister. «Den forbannede sentimentale tosken –»

«Enig,» sa Severus Slur kjølig, med oppmerksomheten rettet mot arbeidet.

«Fortell meg at du i det minste har noe malaklo-gift der et sted.»

«Andre flaske.»

«Iokain-pulver.»

«Enten fjortende eller femtende flaske.»

«Bahls Deliriksir,» sa Bister, og navnga et ekstremt avhengighetsskapende narkotisk stoff med interessante bieffekter på folk med Smygard-tendenser; Bister hadde en gang sett en avhengig mørk trollmann gjøre latterlige anstrengelser for å få et offer til å ta på

en bestemt flyttnøkkel, istedenfor å bare få noen til å kaste en fjong med felle på til vedkommende på neste bytur; og etter å ha utført alt det arbeidet, så hadde den avhengige lagt ned *ekstra* arbeid på å legge en *Flyttus nummer to* på *den samme flyttnøkkelen*, som ville, på andre berøring, flytte offeret tilbake i trygghet. Til denne dag, selv når han tok hensyn til deliksiren, kunne ikke Bister forestille seg hva i alle dager som hadde passert gjennom hodet til mannen på det tidspunktet han kastet *Flyttus* nummer to.

«Tiende flaske,» sa Slur.

«Basiliskgift,» foreslo Bister.

«*Hva?*» spyttet Slur ut. «Slangegift vil bidra positivt til gjenfødelseseliksiren! For ikke å snakke om at den ville løse opp bein og alle de andre ingrediensene! Og hvor i alle dager ville *vi* uansett få tak i –»

«Rolig, gutt, jeg bare sjekket om du kunne dine saker.»

Galøye Bister fortsatte sin (i hemmelighet unødvendige) sakte dreining for å holde oppsyn med gravplassen, og eliksirmesteren fortsatte å helle.

«Vent litt,» sa Bister plutselig. «Hvordan vet du at *dette* virkelig er stedet der –»

«Fordi det står 'Tom Venster' på gravsteinen,» sa Slur tørt. «Og jeg har nettopp vunnet ti sigder fra rektor, som veddet på at du ville komme på det før femte flaske. Så mye for konstant årvåkenhet.»

«Hvor lang tid tok det før Albus innså –»

«Tre år etter at vi lærte om ritualet,» sa Slur, i et tonefall som ikke var helt likt som hans vanlige sardoniske slepende stemme. «Når vi tenker tilbake, burde vi ha konsultert deg tidligere.»

Slur åpnet den niende flaska.

«Vi har forgiftet alle de andre gravene også, med langtidsvirkende substanser,» bemerket den tidligere dødseteren. «Det *er* mulig at vi er på riktig gravplass. Det er ikke sikkert at han planla så langt framover da han i sin tid slaktet familien sin, og han kan ikke flytte selve graven –»

«Det virkelige stedet ser ikke ut som en gravplass mer,» sa Bister flatt. «Han flyttet alle de *andre* gravene hit og forandret minnene til gompene. Ikke en gang Bellatrix DeMons ville få vite om det før ritualet skulle til å starte. *Ingen* kjenner den sanne plasseringen nå utenom ham.»

De fortsatte sitt nytteløse arbeid.

*
*

ETTERSPILL, BLAISE ZABINI:

Smygards oppholdsrom kunne bli nøyaktig og presist bli beskrevet som en remilitarisert sone; det øyeblikket du kom inn gjennom portretthullet ville du se at venstre halvdel av rommet Definitivt Ikke Snakket med høyre halvdel og omvendt. Det var helt åpenbart, det trengte ikke å bli forklart til noen, at du *ikke* hadde et valg om å *ikke velge side.*

Ved et bord nøyaktig midt i rommet satt Blaise Zabini for seg selv, og gliste selvtilfreds mens han gjorde lekser. Han hadde et rykte nå, og han aktet å opprettholde det.

*
*

ETTERSPILL, DAFNIA GRØNBEK OG TRACEY DAVIDSEN:

«Skal du noe spennende i dag?» sa Tracey.

«Niks,» sa Dafnia.

*
*

ETTERSPILL, HARRY POTTER:

Hvis du gikk høyt nok i Galtvort, ville du ikke se mange andre mennesker; bare korridorer og vinduer og trapper og et tilfeldig portrett her og der, og av og til et eller annet severdig, slik som en bronsestatue av et pelskledt vesen som lignet et lite barn, og holdt et pussig, flatt spyd …

Hvis du gikk høyt nok i Galtvort, ville du ikke se mange andre mennesker, og det passet Harry ypperlig.

Det var mange andre steder det var mye verre å være fanget i, antok Harry. Sannsynligvis kunne du ikke tenke deg noe sted som var *bedre* å være fanget i enn et eldgammelt slott med en fraktal struktur som alltid var i endring, som innebar at du aldri ville gå tom for steder å utforske, full av interessante mennesker og interessante bøker og utrolig viktig kunnskap som var ukjent for gompe-vitenskapen.

Hvis Harry ikke hadde fått beskjed om at han ikke *kunne* forlate stedet, så ville han sannsynligvis *hoppet av glede* over sjansen til å kunne bruke mer tid på Galtvort; han ville ha plottet og inngått hemmelige samarbeid for å få det til. Galtvort var bokstavelig talt

optimalt, kanskje ikke innenfor alle områder som var mulig å tenke seg, men definitivt på den virkelige planeten jorda; det var det Aller Morsomste Stedet.

Hvordan kunne slottet og slottsområdet virke så mye mindre, så mye mer begrensende, hvordan kunne resten av verden bli så mye mer interessant og viktig, det øyeblikket Harry hadde fått beskjed om at han ikke fikk lov til å forlate Galtvort? Han hadde brukt *måneder* her og det hadde ikke føltes klaustrofobisk *da*.

Du kjenner til forskningen på dette området, bemerket en del av ham selv, *det er bare standard knapphetseffekt, som den gangen da en stat forbød vaskemidler med fosfat og folk som aldri hadde brydd seg før kjørte til neste stat for å kunne kjøpe hauger av fosfatholdig vaskemiddel, og undersøkelser viste at de vurderte slike vaskemidler som mildere, mer effektive og til og med lettere å helle … og hvis du gir en toåring valget mellom et leketøy som ligger fritt og åpent og et som er beskyttet av en barriere de kan gå rundt, så vil de ignorere leken som ligger åpent og velge den bak barrieren … selgere vet at de kan øke salget rett og slett ved å fortelle kunden at varen kanskje ikke er tilgjengelig … alt det der sto i Cialdinis bok Påvirkning, alt du føler akkurat nå, gresset er alltid grønnere på den siden som ikke er tillatt.*

Hvis Harry ikke hadde blitt fortalt at han ikke kunne bevege seg utenfor Galtvort, så ville han sannsynligvis *jublet* over muligheten til å være her hele sommeren …

… men ikke resten av livet.

Og det var egentlig hele problemet, på en måte.

Hvem vet om det virkelig fremdeles *fantes* en mørk fyrst Voldemort som han skulle overvinne?

Hvem vet om Han-hvis-navn-må-være-unevnt fremdeles eksisterte utenfor fantasien til den kanskje-ikke-bare-later-som-om-han-er-gale gamle trollmannen?

Fyrst Voldemorts kropp hadde blitt funnet, forbrent til kull, og det kunne ikke virkelig finnes slike ting som en sjel. Hvordan kunne fyrst Voldemort fremdeles være i live? Hvordan kunne Humlesnurr *vite* at han var i live?

Og hvis det ikke var en mørk herre, så kunne ikke Harry overvinne ham, og han ville være fanget på Galtvort for alltid.

… kanskje han ville kunne unnslippe på lovlig måte etter at han ble uteksaminert i sitt syvende år; seks år og fire måneder og tre uker fra nå. Det var ikke *så* lenge når man tenkte på mulige tidsrom, det bare *virket* lenge nok til at protoner kunne forvitre.

Men det var ikke *bare* det, heller.

Det var ikke *bare* det at Harrys frihet sto på spill.

Rektor på Galtvort, overmagiarius av Heksingating, grandilokvensibus av Det internasjonale hekseriforbund, slo alarm i all stillhet.

En *falsk* alarm.

En falsk alarm som *Harry* hadde utløst.

Vet du, sa den delen av ham som hadde ansvaret for å forbedre evnene hans, *tenkte du ikke igjennom, en gang, hvordan hvert forskjellige yrke har hver sin måte å være fremragende*

på, hvordan en fremragende lærer ikke er lik en fremragende rørlegger; men alle har til felles bestemte metoder for å ikke være dumme; og at en av de aller viktigste av disse teknikkene er å vedkjenne seg små feilgrep og rette dem opp før de ble STORE feilgrep?

… skjønt dette virket allerede som om det kunne klassifiseres som et STORT feilgrep, faktisk …

Poenget er, sa hans indre oppsynsmann, *at det blir verre bokstavelig talt minutt for minutt. Måten spionerer rekrutterer folk på er å få dem til å begå et lite feilgrep, og så bruker de dette lille feilgrepet til å presse dem til å gjøre et større feilgrep, og så bruker de DET feilgrepet til å få dem til å gjøre enda større ting, og så eier utpresseren dem til slutt med hud og hår.*

Tenkte du ikke en gang på hvordan den personen som ble presset, hvis de kunne forutse hvordan det kom til å gå, burde bestemme seg for å ta straffen etter første trinn, motta straffen som fulgte med at første feilgrep ble offentliggjort? Bestemte du deg ikke for at det var det du ville gjøre, hvis noen noensinne prøvde å presse deg til å gjøre noe stort for å skjule noe lite? Du ser likheten her, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes?

Men så var det ikke lite, det var allerede ikke lite, det ville være en god del mennesker med temmelig mye makt og innflytelse som ville bli svært sinte på Harry, ikke bare for den falske alarmen, men for å *befri Bellatrix fra Azkaban,* hvis Den mørke herren *faktisk* eksisterte og kom etter ham senere, så ville den krigen kanskje allerede være tapt –

Du tror ikke at de vil bli imponert av din ærlighet og rasjonalitet og framsynthet ved å stoppe dette før snøballen ruller enda lenger?

Nei, det trodde Harry *ikke* at de ville bli; og etter et øyeblikks refleksjon så det ut til at alle deler av seg selv om deltok i konversasjonen måtte si seg enig i at det var absurd optimistisk.

Hans vandrende føtter førte ham nær et åpent vindu, og Harry gikk bort dit, lente armene på vinduskarmen og stirret ned på Galtvort-parken høyt ovenfra.

Brunt som var nakne trær, gult som var dødt gress, isfarget is som var frosne bekker og frosne tjern … den skoleansatte, hvem det nå var, som hadde døpt dette for 'Den forbudte skogen' hadde ikke forstått noe særlig om markedsføring; navnet ga deg bare mer lyst til å dra dit. Sola holdt på å gå ned, for Harry hadde tenkt en del timer nå; for det meste tenkt de samme tingene om igjen og om igjen, men med viktige forskjeller hver gang, som om tankene hans ikke gikk i sirkler, men klatret oppover i en spiral, eller nedover.

Han hadde fremdeles vanskelig for å tro at han hadde gjennomgått *hele* den greia med Azkaban – han hadde skrudd av skytsvergen sin før den sugde ut alt livet hans, han hadde lamslått en svartspaner, han hadde funnet ut hvordan han skulle skjule Bella fra desperantene, han hadde stått ansikt til ansikt med tolv desperanter og skremt dem vekk, han hadde funnet opp den rakettassisterte sopelimen, og ridd på den – han hadde gjennomgått *hele* greia, og ikke *en eneste gang* hadde han satt mot i seg selv ved å tenke, *Jeg er nødt til å gjøre dette … fordi … jeg lovet Hermine at jeg skulle komme tilbake fra den lunsjen!*

Det virket som en ugjenkallelig tapt mulighet som han aldri ville få igjen; nesten som, siden han hadde gjort det feil *den* gangen, så ville han aldri klare å få det *rett*, uansett hva slags utfordring han møtte neste gang, eller hva slags løfte han ga. Fordi da ville han bare gjøre det keitete og med vilje for å rette opp det at han ikke hadde gjort det *første* gang, istedenfor å fremføre de heltemodige utsagnene han kunne ha gjort hvis han hadde husket løftet til Hermine. Som om en feil sving var umulig å rette opp, du fikk bare en sjanse, måtte få det til første gang …

Han burde ha husket det løftet til Hermine *før* han dro til Azkaban.

Men, skal vi se, hvorfor hadde han i det hele tatt bestemt seg for å gjøre det?

Min foreløpige hypotese er at du er ganske dum, sa Håsblås.

Det er ikke veldig nyttig når feil skal analyseres, tenkte Harry.

Hvis du vil ha litt flere detaljer, sa Håsblås, *så var forsvarsprofessoren ved Galtvort bare, 'La oss få Bellatrix ut av Azkaban!', og du bare, 'Okei!'*

Vent litt, DET er urettferdig –

Hei, sa Håsblås, *har du lagt merke til at når du er så langt oppe som dette, og hvert enkelt tre blir utydelig og sklir over i nabotreet, så kan du faktisk se formen til selve skogen?*

Hvorfor *hadde* han gjort det …?

Ikke på grunn av noen kost-nytte-beregninger, det var helt sikkert. Han hadde vært for brydd til å trekke fram et papirark og starte å beregne forventede effekter, han hadde bekymret seg for at professor Krengle ville slutte å respektere ham hvis han sa nei eller til og med nølte for mye med å hjelpe en jomfru i nød.

Han hadde tenkt, et sted dypt inne i seg, at hvis din mysteriøse lærer tilbød deg ditt første oppdrag, den første muligheten, det første utlyste eventyret, og du sa *nei*, så ville din mysteriøse lærer forlate deg i avsky, og du ville aldri få en ny sjanse til å være helt …

… ja, sånn var det. Når han tenkte tilbake, var det akkurat sånn det hadde vært. Han hadde gått rundt og startet å tro at livet hadde et plott, og her var det et *plot twist*, i motsetning til, tja, si, her er et forslag om å *hente Bellatrix DeMons ut fra Azkaban.* Det hadde vært den sanne og opprinnelige grunnen for avgjørelsen i den brøkdelen av et sekund som den hadde blitt tatt; hjernen hans hadde perseptuelt gjenkjent narrativet der han sa 'nei' som dissonant. Og hvis du tenkte litt grundigere igjennom det, så var ikke det en spesielt rasjonell måte å ta avgjørelser på. Professor Krengles overordnede motiv om å sikre seg de siste rester av Smygards tapte kunnskap, før Bellatrix døde og det ble ugjenkallelig glemt, virket imponerende fornuftig i sammenlikning; en fordel som sto i bra forhold til det som i starten hadde virket som en liten risiko.

Det virket ikke rettferdig, det virket ikke *rettferdig,* at *dette* var det som skjedde hvis han mistet grepet om rasjonaliteten sin bare for brøkdelen av et sekund, den bittelille tida som trengtes for at hjernen skulle bestemme seg for å være mer komfortabel med 'ja'-argumenter enn 'nei'-argumenter i diskusjonen som hadde fulgt etterpå.

Harry *ville* ikke tilstå og ruinere sitt gode navn og rykte for alltid, og få alle til å bli sinte på ham, og kanskje ende opp med å bli drept av Den mørke herren senere. Han ville heller være fanget på Galtvort i seks år enn å møte det. Det var slik han følte det. Og derved var det faktisk nyttig, en lettelse, å være i stand til å klynge seg til en enkelt avgjørende faktor, som var at hvis Harry tilsto, så ville professor Krengle havne i Azkaban og dø der.

(Et hopp, en pause, en stamming i Harrys åndedrett.)

Og …

Hvis du formulerte det på *den* måten, så hei, da kunne du til og med late som om du var en helt istedenfor en feiging.

Harry løftet øynene fra Den forbudte skogen, og tittet opp på den klare, blå, forbudte himmelen.

Stirret ut gjennom glassrutene på den store, lyse, flammende tingen, de fluffy tingene, det mystiske endeløse blå som de var festet på, det merkelige, nye, ukjente stedet.

Det … hjalp, faktisk, det hjalp en hel del, å tenke på at hans egne problemer var ikke-eksisterende sammenliknet med å være i Azkaban. At det var mennesker i verden som *virkelig* var i trøbbel, og Harry Potter var ikke en av dem.

Hva skulle han egentlig gjøre med Azkaban?

Hva skulle han egentlig gjøre med det magiske Storbritannia?

… hvem sin side var han på, på dette tidspunktet?

I det klare dagslyset var det slik at alt Albus Humlesnurr hadde sagt definitivt *hørtes* mye visere ut enn professor Krengle. Bedre og lysere, mer moralsk, mer *passende*, ville det ikke være hyggelig om det var sant. Og tingen man måtte huske på var at Humlesnurr trodde på ting *fordi* de hørtes fine ut, mens professor Krengle var den som var *åndsfrisk.*

(Igjen det hoppet i pustingen hans, det skjedde hver gang han tenkte på professor Krengle.)

Men bare fordi ting hørtes fine ut, gjorde det jo ikke *feil* heller.

Og hvis forsvarsprofessoren *hadde* en liten flekk på åndsfriskheten, så var det at hans syn på livet var *for negativt.*

Virkelig? spurte den delen av Harry som hadde lest atten millioner eksperimentelle resultater om mennesker som var for optimistiske og hadde for stor tiltro til seg selv. *Professor Krengle er for pessimistisk? Så pessimistisk at hans forventninger rutinemessig er dårligere enn virkeligheten? Stopp ham ut og putt ham i et museum, han er unik. Hvem av dere to planla den perfekte forbrytelsen, og så la inn all den feilmarginen og de nødplanene som endte opp med å redde skinnet ditt, bare i tilfelle den perfekte forbrytelsen slo feil? Hint, hint, navnet hans var ikke Harry Potter.*

Men 'pessimistisk' var ikke riktig ord for å beskrive professor Krengles problem – hvis det da virkelig var et problem, og ikke den overlegne visdommen som fulgte erfaring. Men for Harry virket det som om professor Krengle konstant tolket alt i verst mulig lys. Hvis du ga professor Krengle et glass som var 90 % fullt, ville han fortelle deg at de tomme 10 % beviste at ingen *virkelig* brydde seg om vann.

Det var en veldig god analogi, når Harry tenkte over det. Ikke hele det magiske Storbritannia var som Azkaban, det glasset var godt over halvfullt …

Harry myste opp på den klare blå himmelen.

… skjønt, hvis man *fulgte* den analogien … hvis Azkaban eksisterte, så kanskje det faktisk beviste at de 90 % gode menneskene var der av andre grunner, folk som forsøkte å *vise seg fram som gode,* som professor Krengle hadde sagt. For hvis de virkelig var gode, så ville de ikke ha laget Azkaban, de ville ha stormet festningen for å rive den ned … ville de ikke?

Harry myste opp på den klare blå himmelen. Hvis du ville være en rasjonalist var du nødt til å lese en skrekkelig mengde artikler om feil i den menneskelige naturen, og noen av disse feilene var uskyldige logiske feilslutninger, og noen av dem så langt mørkere ut.

Harry myste opp på den klare blå himmelen, og tenkte på Milgram-eksperimentet.

Stanley Milgram hadde utført det for å utforske årsakene til andre verdenskrig, forsøke å forstå hvorfor Tysklands innbyggere hadde adlydt Hitler.

Så han hadde designet et eksperiment for å utforske *lydighet*, for å se om tyskere, av en eller annen grunn, var mer troende til å adlyde skadelige ordre fra autoritetspersoner.

Først hadde han kjørt en pilotversjon av eksperimentet på amerikanske testpersoner, som en kontroll.

Og etterpå hadde han ikke brydd seg om å prøve det i Tyskland.

Eksperimentutstyr: En serie av 30 brytere plassert i en vannrett linje, med merkelapper som startet på '15 volt' og gikk opp til '450 volt', med forklaringer for hver gruppe av fire brytere. Den første gruppa med fire het 'Lett sjokk', sjette gruppe het 'Ekstremt intenst sjokk', syvende gruppe het 'Fare: alvorlig sjokk', og de to bryterne som var igjen hadde bare merkelappene 'XXX'.

Og en skuespiller, som samarbeidet med eksperimentlederen, som hadde framstått overfor de sanne testpersonene som en som var akkurat som dem; noen som hadde besvart den samme annonsen for deltakelse i et eksperiment om læring, og som hadde tapt et (fikset) lotteri og blitt bundet fast i en stol, sammen med elektrodene. De ekte testpersonene hadde fått et lett sjokk fra elektrodene, bare slik at de kunne se at det fungerte.

De virkelige testpersonene hadde blitt fortalt at eksperimentet omhandlet effekten av straff på læring og hukommelse, og at en del av testen var å se om det gikk an å se noen forskjell ut fra hva slags type person som ga straffen; og at personen som var festet til

stolen ville prøve å memorisere sett av ordpar, og at hver gang 'eleven' fikk en feil, så skulle 'læreren' gi et stadig sterkere sjokk.

Ved 300 volt skulle skuespilleren stoppe å forsøke å rope ut svar og begynne å sparke i veggen; og testlederen ville deretter instruere testpersonen om at et ikke-svar skulle behandles som et feil svar, og så fortsette.

Ved 315 volt ville dunkingen i veggen bli gjentatt.

Etter det ville ikke noe bli hørt.

Hvis testpersonen protesterte, eller nektet å vri en bryter, så ville testlederen, som vedlikeholdt en passiv oppførsel og var kledt i grå labfrakk, si 'Vennligst fortsett', og så, 'Eksperimentet krever at du fortsetter', deretter 'Det er absolutt nødvendig at du fortsetter', og til sist 'Du har ikke noe annet valg, du *må* fortsette'. Hvis den siste oppfordringen fremdeles ikke virket, så ville eksperimentet stoppe der.

Før eksperimentet ble satt i gang hadde Milgram beskrevet utformingen av eksperimentet, og så spurt fjorten eldre psykologistudenter hvilken andel av testpersonene *de* trodde ville gå hele veien til 450-voltsmerket, hvilken andel av testpersonene som ville vri den siste av de to bryterne merket XXX, etter at offeret hadde sluttet å respondere.

Det mest pessimistiske svaret hadde vært 3 %.

Det faktiske antallet hadde vært 26 av 40.

Testpersonene hadde svettet, stønnet, stammet, ledd nervøst, bitt seg i leppene, gravd neglene inn i sitt eget kjøtt. Men når testlederen hadde oppfordret dem til å fortsette, så hadde de, de fleste av dem, fortsatt med å gi det de trodde var smertefulle, farlige, muligens dødelige elektriske sjokk. Helt til toppen av skalaen.

Harry kunne høre professor Krengle le, i tankene: forsvarsprofessorens stemme som sa noe liknende som: *Vel, vel, herr Potter, selv ikke jeg hadde vært så kynisk; jeg visste at folk ville forråde sine kjæreste prinsipper for penger og makt, men jeg visste ikke at et alvorlig blikk også ville holde.*

Det var farlig å forsøke å gjette innen evolusjonær psykologi hvis du ikke var en profesjonell evolusjonær psykolog; men da Harry hadde lest om Milgram-eksperimentet hadde tanken slått ham at situasjoner som denne sannsynligvis hadde oppstått mange ganger i forfedrenes omgivelser, og at de fleste mulige forfedre som hadde forsøkt å ikke adlyde autoritetene var døde. Eller at de i det minste hadde gjort det mindre bra i det videre livet enn dem som adlød. Folk *tenkte på* seg selv som gode og moralske, men når det ble alvor var det en bryter som ble vridd over i hjernen deres, og det var plutselig mye vanskeligere å heroisk gå mot autoritetene enn de hadde trodd. Selv om du kunne gjøre det, ville det ikke være lett, det ville ikke være en framvisning av heltemodighet som kom uten anstrengelse. Du ville skjelve, stemmen din ville feile, du ville være redd; ville du allikevel være i stand til å motstå autoritetene?

Brått blunket Harry. Hjernen hans hadde nettopp opprettet en sammenheng mellom Milgram-eksperimentet og det Hermine hadde gjort i første time av forsvar mot svarte-

kunster, hun hadde nektet å skyte på en medelev, selv når autoriteten hadde sagt at hun måtte; hun hadde skjelvet og vært redd, men hun hadde allikevel nektet. Harry hadde sett det skje rett foran sine egne øyne, og allikevel hadde han ikke laget den koblingen før nå …

Harry stirret ned på den rødnende horisonten, sola sank lavere, himmelen bleknet, mørknet, selv om mesteparten av den fremdeles var blå; snart ville det bli natt. De gylne og røde fargene til sola og solnedgangen minnet ham om Vulkan; og Harry undret seg et øyeblikk over om det måtte være en trist ting å være en føniks, og kalle og rope og skrike uten å bli tatt hensyn til.

Men Vulkan ville aldri gi opp. Like mange ganger som han døde ville han alltid bli gjenfødt, for Vulkan var et vesen av lys og ild, og det å fortvile over Azkaban hørte til mørket like mye som Azkaban selv gjorde.

Hvis du fikk et glass som var halvfullt og halvtomt, så var det slik virkeligheten var, det var sannheten og slik var det; men du kunne fremdeles velge hvordan du *følte* om det, om du ville fortvile over den tomme halvparten eller glede deg over vannet som var der.

Milgram hadde forsøkt visse andre variasjoner av testen.

I det attende eksperimentet hadde testpersonen bare måttet rope ut testordene til offeret som var bundet fast i stolen, og skrive ned svarene, mens noen *andre* vred på bryterne. Det var de samme tegnene på lidelse, den samme frenetiske bankingen fulgt av stillhet, men det var ikke *du* som vred på bryteren. *Du* bare så på at det skjedde, og leste opp spørsmålene til personen som ble torturert.

37 av 40 testpersoner hadde fortsatt sin deltakelse i eksperimentet helt til enden, den 450-volts enden som var markert med 'XXX'.

Og hvis du var professor Krengle, så kunne du ha bestemt deg for å føle deg kynisk omkring det.

Men 3 av 40 testpersoner hadde *nektet* å delta hele veien til enden.

Herminene.

De eksiterte, i verden, de menneskene som ikke ville fyre av en enkeltslagheksing mot en medelev selv om forsvarsprofessoren beordret dem til å gjøre det. De som hadde skjult sigøynere og jøder og homoseksuelle på loftene sine under Holocaust, og av og til mistet livet sitt for det.

Og var disse personene fra en annen rase enn menneskeheten? Hadde de noen ekstra tannhjul i hodet, en tilleggsbit av nevralt nettverk, som mindre verdige dødelige ikke hadde? Men det var ikke sannsynlig, gitt logikken i seksuell reproduksjon som sa at genene for komplekst maskineri ville bli rørt sammen og bli ødelagt hvis de ikke var universelle.

Uansett hva slags deler Hermine var laget av, så hadde alle de samme delene inne i seg et sted …

… vel, det var jo en hyggelig tanke, men den var ikke *fullstendig* korrekt, det fantes slike ting som hjerneskader; folk kunne *miste* gener, og det komplekse maskineriet ville stoppe å fungere, det var sosiopater og psykopater, folk som ikke hadde det utstyret i hjernen som skulle til for å klare å bry seg. Kanskje fyrst Voldemort hadde blitt født slik, eller kanskje han hadde kjent til godhet og allikevel valgt ondskap; her og nå betydde det ikke det minste. Men en *supermajoritet* av befolkningen burde være i stand til å gjøre det Hermine og motstandere mot Holocaust gjorde.

Testpersonene som hadde gjennomgått Milgram-eksperimentet, som hadde skjelvet og svettet og ledd nervøst mens de gikk hele veien til å vri bryterne merket 'XXX'; mange av dem hadde skrevet for å takke Milgram i etterkant for hva de hadde lært om seg selv. Det var også en del av historien, legenden om det legendariske eksperimentet.

Sola hadde nesten forsvunnet nedenfor horisonten nå, en siste gyllen skalk tittet opp over tretoppene i det fjerne.

Harry så på den, skalken av sola; brillene hans var ment å være UV-resistente så han skulle kunne se rett på den uten å skade øynene.

Harry stirret direkte på den, den lille delen av lyset som ikke var forvansket og blokkert og skjult, selv om det bare var 3 deler av 40; de andre 37 delene var der et sted. De 7,5 % av glasset som var fullt, som beviste at folk virkelig brydde seg om vann, selv om den styrken til å bry seg inne i dem selv altfor ofte ble overvunnet. Hvis folk virkelig ikke brydde seg, ville glasset virkelig ha vært tomt. Hvis alle hadde vært som Du-vet-hvem på innsiden, i hemmelighet smart egoistiske, så ville det ikke ha vært noen som motarbeidet Holocaust i det hele tatt.

Harry tittet ned på solnedgangen, på den andre dagen av resten av hans liv, og visste at han hadde byttet side.

Fordi han kunne ikke tro på det mer, virkelig ikke, ikke etter å ha dratt til Azkaban. Han kunne ikke gjøre det 37 av 40 mennesker ville stemme for at han gjorde. Alle hadde kanskje inne i seg det som krevdes for å være Hermine, og en dag ville de kanskje lære; men *en dag* var ikke *nå*, ikke her, ikke i dag, ikke i den virkelige verden. Hvis du var på den siden som hadde 3 av 40 personer var du ikke en politisk majoritet, og professor Krengle hadde hatt rett, Harry ville ikke bøye hodet i underkastelse når det skjedde.

På en måte var det forferdelig passende. Du skulle rett og slett ikke dra til Azkaban og komme tilbake uten å ha byttet mening om noe som helst viktig.

Så da har professor Krengle rett, mener du? spurte Smygard. *Hvis vi glemmer det der om hvorvidt han er god eller ond, – har han rett? Er du, for dem, uansett om de vet det eller ikke, deres neste herre? Vi kan droppe den mørke-greia, det er bare han som er kynisk igjen. Men er det å herske blitt din intensjon nå? Jeg må nesten få sagt at det gjør selv meg nervøs.*

Tror du at du er til å stole på om du får makt? sa Griffing. *Er det ikke en slags regel om at mennesker som ønsker makt ikke burde få det? Kanskje vi burde gjøre Hermine til hersker istedenfor.*

Tror du at du er egnet til å lede et samfunn og ikke få det til å kollapse inn i totalt kaos på tre uker blank? sa Håsblås. *Se for deg hvor høyt mamma ville skrike hvis hun hørte at du var blitt valgt til statsminister, og så spør du deg selv, er du sikker på at hun tar feil der?*

Faktisk, sa Ravnklo, *jeg må påpeke at alle disse politiske greiene høres overveldende kjedelig ut. Hva om vi overlater alt som har med velgere å gjøre til Draco og holder oss til vitenskap? Det er det vi faktisk er flinke til, og det har vært kjent for å forbedre tilværelsen for mennesker også, vet du.*

Sakte i svingene, tenkte Harry til delene av seg selv, *vi trenger ikke å bestemme alt akkurat nå. Vi har lov til å tenke igjennom problemet så grundig som mulig før vi finner fram til en løsning.*

Den siste lille biten av sola sank under horisonten.

Det var merkelig, denne følelsen av å ikke helt vite hvem du var, hvilken side du var på, å *ikke allerede ha bestemt deg* for noe så stort som det, det var en ufamiliær følelse av frihet i det …

Og det minnet ham om hva professor Krengle hadde sagt til hans siste spørsmål, hvilket minnet ham om professor Krengle, hvilket gjorde det vanskelig å puste igjen, startet opp den brennende følelsen i Harrys hals og sendte tankene hans rundt i den klatrende spiralen en gang til.

Hvorfor var det blitt sånn at han ble trist hver gang han tenkte på professor Krengle? Harry var vant til å kjenne seg selv, og han visste ikke hvorfor han følte seg så trist …

Det føltes som om han hadde mistet professor Krengle for alltid, mistet ham i Azkaban, det var slik det føles. Like sikkert som om forsvarsprofessoren var blitt spist av desperanter, konsumert av tomrommene.

Mistet ham! Hvorfor mistet jeg ham? Fordi han sa Avada Kadavra og det faktisk var en god grunn til å gjøre det, selv om jeg ikke forsto det på et par timer? Hvorfor kan ikke ting bli slik de var før?

Men det hadde ikke *vært* Avada Kadavra. Det kunne ha spilt en liten rolle i den ikke-reversible kollapsen av en struktur av rasjonaliseringer og vegringer og å møysommelig la være å tenke over visse ting. Men det hadde ikke vært *Avada Kadavra*, dét hadde ikke vært den forstyrrende tingen som Harry hadde sett.

Hva var det jeg så …?

Harry tittet på den mørknende himmelen.

Han hadde sett professor Krengle gjøre seg om til en forherdet kriminell da han møtte svartspaneren, og den tilsynelatende endringen i personlighet hadde skjedd uten anstrengelse og var komplett.

En annen kvinne hadde kjent forsvarsprofessoren som 'Jeremiel Jaffe'.

Hvor mange forskjellige mennesker er du, forresten?

Kan ikke si at jeg har brydd meg med å telle.

Du måtte jo nesten bare lure …

… på om 'professor Krengle' bare var enda et navn på lista, bare en person til som han hadde *gjort seg om til*, laget som middel for å oppnå et eller annet mål det var umulig å gjette på.

Fra nå av ville Harry alltid lure på, hver gang han snakket med professor Krengle, om det var en maske, og hvilket motiv som lå bak denne maska. Med hvert tørre smil ville Harry forsøke å se hva som styrte disse leppene akkurat nå.

Er det slik andre mennesker vil starte å tenke om meg, hvis jeg blir altfor Smygard? Hvis jeg kjører gjennom altfor mange snedige planer, vil jeg aldri bli i stand til å smile til noen igjen, uten at de lurer på hva jeg egentlig mener med det?

Kanskje det fantes måter å gjenoppbygge tillit, på overflaten, og gjøre et normalt menneskelig forhold mulig igjen, men Harry kunne ikke se for seg hva det kunne være.

Det var slik Harry hadde mistet professor Krengle, ikke personen, men … forbindelsen mellom dem ...

Hvorfor gjorde det så vondt?

Hvorfor føltes det så ensomt nå?

Det fantes da helt klart andre mennesker, kanskje bedre mennesker, å stole på og bli venn med? Professor McSnurp, professor Pirrevimp, Hermine, Draco, for ikke å snakke om mamma og pappa, det var ikke som om Harry var *alene* …

Bare …

En kvelende følelse vokste i Harrys strupe idet han forsto.

Det var bare det at professor McSnurp, professor Pirrevimp, Hermine, Draco, alle visste av og til noe som Harry ikke visste, men …

De var ikke fremragende, og hevet over Harry, *innenfor* de områdene han hadde sine styrker; de geniale evnene de hadde var ikke av hans type geni, og hans type geni var ikke som deres; han kunne se på dem som likeverdige, men kunne ikke se *opp* til dem som *en som var bedre.*

Ingen av dem hadde vært, ingen av dem kunne noensinne bli …

Harrys mentor …

Det var det professor Krengle hadde vært.

Det var det Harry hadde mistet.

Og måten han hadde mistet sin første mentor på gjorde det, eller gjorde det ikke, umulig for Harry å få ham tilbake. Kanskje en dag ville han kjenne til alle professor Krengles skjulte hensikter, og tvilen mellom dem ville forsvinne; men skjønt det virket mulig så virket det ikke så veldig sannsynlig.

Det kom et vindkast, utenfor borgen; det bøyde de nakne trærne, skapte krusninger på innsjøen som fremdeles ikke var frosset til ute på dypet, den laget en hviskende lyd mens den gled forbi vinduet som tittet ut på den duskmørke verden, og Harrys tanker vandret utover for en tid.

Så trakk de seg innover igjen, til neste trinn i spiralen.

Hvorfor er jeg annerledes enn de andre barna på min alder?

Hvis professor Krengles svar på det hadde vært en unnvikelse, så var det en velkalkulert en. Dyp nok og kompleks nok, tilstrekkelig full av forslag om skjulte meninger, til å tjene som felle for en ravnkloing som ikke ville ha bli distrahert av noe mindre. Eller kanskje professor Krengle hadde ment svaret sitt ærlig. Hvem kunne vite hvilke motiver som kunne ha styrt de leppene?

Jeg vil si så mye som dette, her Potter: Du er allerede en psykoblokker, og jeg tror du kommer til å bli en perfekt psykoblokker før det er gått lang tid. Identitet innebærer ikke, for slike som oss, det samme som for andre mennesker. Alle vi kan forestille oss, kan vi være, og det som er virkelig annerledes med deg, herr Potter, er at du har en uvanlig god fantasi. En forfatter må inneholde sine karakterer, han må være større enn dem for å klare å gi dem liv inne i hodet sitt. For en skuespiller eller en spion eller en politiker, så er begrensningen i egen diameter grensen for hvem han kan gi seg ut for å være, grensen for hvilket ansikt han kan ha på som en maske. Men for slike som du og jeg … alle vi kan forestille oss, kan vi også være, ikke bare å late som, men på virkelig. Mens du forestilte deg at du var et barn, herr Potter, så var du et barn. Allikevel er det andre eksistenser du kan støtte opp om, større eksistenser, hvis du så ønsket. Hvorfor er du så fri, og har så stor omkrets, når andre barn på din alder er så små og begrensede? Hvorfor kan du forestille deg og bli et 'selv' som er mer voksent enn det selv et barn av en skuespiller skulle være i stand til å komponere? Det vet jeg ikke, og jeg kan ikke si hva jeg gjetter. Men det du har, herr Potter, er frihet.

Hvis det var skjult planlagt smiger, så var det skikkelig distraherende.

Og den tanken som var enda mer bekymrende var at professor Krengle ikke hadde *innsett* hvor forstyrret Harry ville bli, hvor *feil* den talen ville høres ut for ham, hvor mye skade den ville gjøre på hans tillit til professor Krengle.

Det burde alltid være en ekte person som du *virkelig* var, i tingenes kjerne …

Harry stirret ut på den kommende natta, på mørket som samlet seg.

… ikke sant?

*
*

Det var nesten leggetid da Hermine hørte de regelmessige innpustingene og tittet opp fra sin kopi av *Beauxbatons historie* for å se den savnede gutten, gutten som hadde blitt borte under søndagens lunsj, hvems fravær fra middagen hadde blitt fulgt av rykter – og hun hadde ikke trodd på dem fordi de var *fullstendig latterlige*, men hun hadde følt seg urolig på innsiden – om at han hadde trukket seg tilbake fra Galtvort for å spore opp Bellatrix DeMons.

«*Harry!*» skrek hun, og hun tenkte ikke en gang på at hun snakket direkte til ham for første gang på ei uke, ei heller la hun merke til hvordan en del andre elever skvatt av lyden av ropingen hennes, helt borte i andre enden av Ravnklostua.

Harrys øyne hadde allerede funnet henne, han var allerede på vei mot henne, så hun stoppet halvveis oppe fra stolen –

Et par øyeblikk senere satt Harry tvers overfor henne, og han la bort tryllestaven etter å ha kastet en *Stillus*-barriere rundt dem.

(Og en ganske stor gjeng ravnkloinger forsøkte å se ut som om de ikke så på.)

«Hei der,» sa Harry. Stemmen skalv litt. «Jeg har savnet deg. Du har … tenkt til å snakke med meg igjen nå?»

Hermine nikket, hun bare nikket, hun kunne ikke komme på noe å si. Hun hadde også savnet Harry, men hun innså, med et par store tekopper skyldfølelse, at det kanskje hadde vært mye verre for ham. Hun hadde andre venner; Harry … av og til føltes det ikke *rettferdig* at Harry snakket til bare henne på denne måten, slik at hun *måtte* snakke med ham; men hun fikk det bestemte inntrykket av hele Harrys person at det hadde skjedd en god del urettferdige ting med ham også.

«Hva er det som har *skjedd*?» sa hun. «Vi får høre alle slags rykter. Det var folk som sa at du hadde dratt av sted for å slåss mot Bellatrix DeMons, det var folk som sa at du hadde dratt for å *slå deg sammen med* Bellatrix DeMons –» og *de* ryktene hadde sagt at Hermine bare hadde funnet på det der med føniksen, og hun hadde ropt at hele Ravnklostua hadde sett det, så det neste ryktet hadde påstått at hun hadde funnet på *den* delen også, som var idioti av slike *ubegripelige dimensjoner* at den hadde gjort henne helt paff.

«Jeg kan ikke snakke om det,» sa Harry hviskende. «Kan ikke snakke om en hel del av det. Jeg skulle ønske at jeg kunne fortelle deg alt,» stemmen hans skalv, «men jeg kan ikke … jeg antar, hvis det hjelper eller noe, så skal jeg i alle fall ikke ha lunsj med professor Krengle mer …»

Harry la hendene over ansiktet og dekte for øynene sine.

Hermine følte seg kvalm i absolutt hele overkroppen.

«Gråter du?» sa Hermine.

«Ja,» sa Harry, med ujevnt pust. «Jeg vil ikke at noen andre skal se det.»

Det ble stille. Hermine ville så gjerne hjelpe, men hun visste ikke hva hun skulle gjøre med en gutt som gråt, og hun visste ikke hva som skjedde; det føltes som om store ting skjedde rundt henne – nei, rundt Harry – og hvis hun visste hva de var så ville hun sannsynligvis bli redd, eller bekymret, eller noe, men hun visste ingenting.

«Har professor Krengle gjort noe galt?» sa hun til slutt.

«Det er ikke derfor jeg ikke kan ha lunsj med ham mer,» sa Harry, fremdeles med den hviskende stemmen og med hendene presset over øynene. «Det var rektors avgjørelse. Men ja, professor Krengle sa noen ting til meg som fikk meg til å stole mindre på ham,

antar jeg …» Harrys stemme hørtes svært skjelven ut. «Jeg føler meg ganske alene akkurat nå.»

Hermine puttet hånda si på kinnet der Vulkan hadde berørt henne dagen før. Hun hadde tenkt på den berøringen, igjen og igjen, kanskje fordi hun hadde *ønsket* at det skulle være viktig, at det skulle bety noe for henne …

«Er det noe jeg kan gjøre for å hjelpe?» sa hun.

«Jeg vil gjøre noe normalt,» sa Harry fra bak hendene sine. «Et eller annet som er veldig normalt for førsteklassinger på Galtvort. Noe som elleve- og tolvåringer som oss er *ment* å gjøre. Som et slag med svartespreng eller noe … du har ikke tilfeldigvis kortene eller kan reglene eller noe sånt?»

«Æh … jeg *kan* ikke reglene, faktisk …» sa Hermine. «Jeg vet at de *eksploderer.*»

«Ikke klysekuler, sikkert?»

«Kan ikke reglene og de *spytter* på deg. Dette er spill for *gutter*, Harry!»

Det var en pause. Harry gned hendene mot ansiktet for å tørke det, og så tok han hendene vekk; og da han så på henne igjen så han litt hjelpeløs ut. «Vel,» sa Harry, «hva *gjør* hekser og trollmenn på vår alder, når de leker, du veit, den typen meningsløse, dumme leker som det er *ment* vi skal leke på vår alder?»

«Hoppe paradis?» sa Hermine. «Hoppetau? Enhjørningsangrep? *Jeg* vet ikke, *jeg* leser bøker!»

Harry startet å le, og Hermine startet å knise sammen ham skjønt hun visste ikke helt hvorfor, men det *var* morsomt.

«Det hjalp vel kanskje litt,» sa Harry. «Faktisk så tror jeg det hjalp mye mer enn det ville hjulpet å spille klysekuler en hel time, så takk for at du er deg. Og samme hva, så skal jeg *ikke* få noen til å Forglemme alt jeg kan om kalkulus. Jeg dør heller.»

«*Hva?*» sa Hermine. «Hvorfor – hvorfor *i alle dager* ville du ønske å gjøre *det?*»

Harry reiste seg fra bordet, og det kom en strøm av gjenopprettede bakgrunnslyder idet bevegelsen hans brøt stillhetsformelen. «Jeg er en tanke søvnig, så jeg stikker og legger meg,» sa Harry, nå med vanlig og tørr stemme igjen, «jeg har litt tapt tid jeg må ta igjen, men vi sees til frokost, og så til urtologi, hvis det er greit. For ikke å snakke om at det ikke ville være rettferdig å lesse av all depresjonen min på deg. Natta, Hermine.»

«God natt, Harry,» sa hun, og følte seg forvirret og bekymret. «Drøm søtt.»

Harry snublet litt idet hun sa det, og så fortsatte han mot trappa som ledet til sovesalen for førsteklassinger.

*
*

Harry skrudde lydløseren på sengegavlen sin på maks, slik at han ikke ville vekke noen andre hvis han startet å skrike.

Satte alarmen til å vekke ham til frokost (hvis han ikke allerede var våken på det tidspunktet; hvis han da fikk sove i det hele tatt).

Kom seg i seng, la seg ned –

– følte klumpen under puta.

Harry stirret opp i himlingen over senga.

Hveste lavt, «Åh, nå tuller du …»

Det tok noen sekunder før Harry klarte å motivere seg til å sette seg opp i senga, trekke dyna over seg selv og puta for å gjøre handlingen uklar for de andre guttene, kaste en lavintensitets *Lumos* og se hva som lå under puta.

Det var et pergament, og en kortstokk.

På pergamentet sto det,

En liten fugl har fortalt meg at Humlesnurr har stengt døra til buret ditt.

Jeg må innrømme at i dette tilfellet kan det tenkes at Humlesnurr har et poeng. Bellatrix DeMons er igjen sluppet løs i verden, og det er ikke gode nyheter for noen god person. Hvis jeg var i Humlesnurrs sted, er det mulig jeg ville ha gjort det samme.

Men bare i tilfelle … Salems Hekseinstitutt i Amerika tar også imot gutter, til tross for navnet. De er gode mennesker og ville til og med beskytte deg fra Humlesnurr hvis du skulle trenge det. Storbritannia hevder at du trenger Humlesnurrs tillatelse til å emigrere til det magiske Amerika, men det magiske Amerika er uenig. Så hvis du havner i en prekær situasjon; gå utenfor grensen av Galtvorts beskyttelser, ta fram hjerter konge fra kortstokken og riv det i to.

At du bare burde gjøre dette hvis det er en ytterst prekær situasjon burde være unødvendig å si.

Lev vel, Harry Potter.

– Julenissen

Harry stirret ned på kortstokken.

Den *kunne* ikke frakte ham noe annet sted, ikke akkurat nå, flyttnøkler virket ikke her inne.

Men han følte seg allikevel urolig rundt det å plukke den opp, selv bare for å skjule den inne i kofferten sin …

Vel, han hadde *allerede* plukket opp pergamentet, og det kunne jo like gjerne vært fortryllet med en felle, hvis det var feller involvert.

Men allikevel.

«Vingardium Leviosa,» hvisket Harry, og Svevde kortstokken til å ligge ved siden av vekkerklokka der den lå i en lomme i sengegavlen. Han fikk ta seg av det i morgen.

Og så la Harry seg tilbake i senga, og lukket øynene, for å drømme uten noen føniks til å beskytte seg, og gjøre opp for sine handlinger.

*
*

Han våknet med et gisp av redsel, ikke et skrik; han hadde fremdeles ikke skreket denne natta, men teppet lå sammenkrøllet rundt kroppen hans der hans sovende skikkelse hadde vridd og vrengt på seg mens han drømte om å springe, forsøkte å komme seg unna gapene i rom som jaget ham gjennom en korridor av metall opplyst av svakt gasslys, en endeløst lang korridor av metall opplyst av svakt gasslys, og han hadde ikke *visst*, i drømmen, at det å berøre tomrommene ville innebære at han ville dø på skrekkeligste vis og etterlate den fremdeles pustene kroppen liggende tilbake, alt han hadde visst var at han var nødt til å springe og springe vekk fra sårene i verden som skled etter ham –

Harry startet å gråte igjen, ikke på grunn av redselen i å bli jaget, det var fordi han løp vekk fra noen bak ham som ropte om hjelp, skrek til ham at han måtte komme tilbake og redde henne, hjelpe henne, hun var i ferd med å bli spist, hun kom til å dø, og i drømmen hadde Harry sprunget vekk istedenfor å hjelpe henne.

«*IKKE GÅ!*» Stemmen kom som et skrik fra bak metalldøra. «*Nei, nei, nei, ikke gå, ikke ta det bort, ikke ikke ikke –*»

Hvorfor hadde Vulkan i det hele tatt satt seg til på skulderen hans? Han hadde gått sin vei. Vulkan burde hate ham.

Vulkan burde hate Humlesnurr. *Han* hadde gått sin vei.

Vulkan burde hate alle –

Gutten var ikke våken, drømte ikke, tankene hans var omtåket og forvirret i skyggelandet mellom søvn og oppvåkning, ubeskyttet av sikkerhetsnettet som hans våkne sinn laget for seg selv, de grundige reglene og sensorene. I dette skyggelandet hadde hjernen hans våknet tilstrekkelig til å tenke, men noe annet var for søvnig til å gripe inn; tankene hans fór av sted fritt og vilt, uhindret av hans konsept om selvet, hans våkne selvs idealer om hva han ikke burde tenke på. Det var friheten i hans hjernes drømmer, mens hans konsept om selvet sov. Fri til å gjenta, om igjen og om igjen, Harrys nye verste mareritt:

«*Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!*»

«*Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!*»

«*Nei, jeg mente det ikke, vær så snill å ikke dø!*»

Et raseri vokste i ham side om side med selvforakt, en forferdelig het vrede / iskaldt hat, for verden som hadde gjort dette mot henne / mot ham selv, og i denne halvvåkne tilstanden fantaserte Harry om flukt, fantaserte om måter å unnslippe dette moralske dilemmaet på, han så seg selv sveve over den enorme triangulære redselen som var Azkaban, og hvisket en besvergelse ulik alle andre stavelser som noensinne før hadde blitt hørt på jorda, hvisking som ga ekko over hele himmelen og ble hørt på den andre siden av jorda, og det var en eksplosjon av skytsvergens sølvild som lik en atombombe rev alle desperanter i filler umiddelbart og rev fra hverandre Azkabans metallvegger, knuste de lange korridorene og alt deres svake oransje lys, og så et sekund senere husket hjernen hans at det var mennesker der inne, og skrev om den halvdrømmende fantasien slik at den viste alle fangene som lo mens de fløy av gårde i flokker vekk fra det flammende vraket av Azkaban, sølvlyset ga lemmene deres tilbake kraft og muskler mens de fløy, og Harry startet å gråte voldsommere inn i puta sin, fordi han ikke kunne gjøre det, fordi han ikke var Gud –

Han hadde sverget på sitt liv og sin magi og sin kunst som rasjonalist, han hadde sverget ved alt han holdt kjært og alle sine lykkelige minner, han hadde gitt sin ed så nå måtte han gjøre noe, *måtte gjøre noe, måtte GJØRE NOE* –

Kanskje det ikke hadde noe for seg.

Kanskje det var meningsløst å følge reglene.

Kanskje du bare brant ned Azkaban uansett.

Og faktisk så hadde han sverget på å gjøre det, så nå var det det han måtte gjøre.

Han ville bare gjøre det som var nødvendig for å bli kvitt Azkaban, det var alt. Hvis det betydde å herske over Storbritannia, så var det greit; hvis det betydde å finne en formel som kunne hviskes, som ville gi ekko over hele himmelen, samme det; det viktige var å ødelegge Azkaban.

Det var den siden han var på, det var den han var, så, der, det var gjort.

Hans våkne sinn ville ha krevet adskillig flere detaljer før den godtok at det var svaret, men i hans halvveis drømmende tilstand føltes det tilstrekkelig mye som en løsning til at hans trøtte sinn kunne få sove på ordentlig igjen, og drømme det neste mareritet.

*
*

ENDELIG ETTERSPILL:

Hun våknet med et gisp av redsel, en forstyrrelse i pustingen hennes som fikk henne til å føle at hun ikke fikk nok luft, og allikevel beveget ikke lungene hennes på seg, hun

våknet opp med et stemmeløst skrik på leppene og ingen ord, ingen ord kom fram, for hun kunne ikke forstå hva hun hadde sett, *hun kunne ikke forstå hva hun hadde sett,* det var for stort for henne til å begripe og få en forståelig form, hun kunne ikke sette ord på den formløse skikkelsen og derfor kunne hun ikke få det ut, kunne ikke få det ut og bli uskyldig og uvitende på ny.

«Hva er klokka?» hvisket hun.

Hennes juvelprydede vekkerklokke i gull, den vakre og magiske og kostbare vekkerklokka som rektor hadde gitt henne da hun ble ansatt på Galtvort, hvisket tilbake, «Rundt to på natta. Fortsett å sove.»

Lakenene hennes var badet i svette, nattkjolen hennes var badet i svette, hun tok tryllestaven opp fra der den lå ved siden av puta og rengjorde seg selv før hun forsøkte å fortsette å sove, hun forsøkte å fortsette å sove og klarte det til slutt.

Rakel Rummelfiold fortsatte å sove.

63.
SMITTSOMME LØGNER

Hermine Grang hadde en gang, et eller annet sted, lest at en av de viktige faktorene for å holde vekten under kontroll var å gi oppmerksomhet til maten du spiste, å legge merke til at du spiste den, slik at du ble tilfreds med måltidet. Denne morgenen hadde hun laget seg toast, og puttet smør på toasten, og kanel på smøret, og det burde virkelig være nok til å få henne til å *legge merke til*, denne gang, godsakene som sto på bordet foran henne …

Uten å legge merke til kanelen eller smøret, uten å legge merke til maten eller at hun i det hele tatt spiste, svelget Hermine nok en bit toast og sa, «Kan du forsøke å forklare det igjen? Jeg fikk fremdeles ikke grep om halvparten.»

«Det er ganske rett fram, egentlig, hvis du tenker som en smygarding som er lys,» sa gutten som alle andre på skolen, unntatt de to, nå regnet med var hennes sanne kjærlighet. Harry Potters skje rørte fraværende i frokostblandingen; han hadde ikke spist noe særlig av den denne morgenen, ikke som Hermine hadde sett. «Hver god ting i verden får sin egen motsetning til å eksistere. Fønikser er ikke noe unntak.»

Hermine tok nok en bit av toasten med smør og kanel uten å legge merke til det, og sa, «Hvordan kan noen *ikke forstå* at Vulkan synes at du er en god nok person til at den kan sitte på skulderen din mens du går rundt? Han ville ikke gjøre det med en mørk trollmann! Det ville han bare ikke!»

Og hun hadde ikke ropt til noen rundt det at Vulkan berørte hennes *eget* kinn, fordi hun visste at det ikke ville være rett – hvis en føniks berørte deg, så var det ikke meningen at du skulle skryte av det, det var ikke det fønikser var til for.

Men hun *håpet* virkelig at det ville knuse ryktene om at Harry Potter holdt på å bli ond, og at Hermine Grang fulgte ham ned.

Og det hadde det ikke.

Og hun kunne helt ærlig ikke forstå hvorfor ikke.

Harry spiste litt mer av frokostblandingen sin, og blikket ble fjernt og møtte ikke lenger hennes eget. «Tenk på det slik: Du skulker skolen en dag, og du juger og forteller læreren din at du var syk. Læreren din ber deg om å ta med en legeerklæring, og så forfalsker du en. Læreren sier at hun vil ringe legen for å undersøke, så du er nødt til å gi henne et telefonnummer som du sier er til legen, men som egentlig er til en venn, som gir seg ut for å være lege når hun ringer –»

«Du gjorde *hva?*»

Harry tittet opp fra frokostblandingen, og nå smilte han. «Jeg sa ikke at jeg virkelig *gjorde* det, Hermine …» Så gikk øynene hans brått ned til bollen med melkemat. «Nei.

Bare et eksempel. Løgner formerer seg, det er det jeg sier. Du må fortelle flere løgner for å dekke over dem, juge om alle fakta som er forbundet med den første løgnen. Og hvis du *fortsetter* å juge, og du *fortsetter* å dekke over, så må du før eller siden starte å juge om de generelle lovene om tanker. Som, noen selger deg en type alternativ medisin som ikke virker, og alle dobbelt-blind-eksperimentelle studier vil bekrefte at de ikke virker. Så hvis noen ønsker å *fortsette* å forsvare løgnen, så må de få deg til å mistro den eksperimentelle metoden. Som, den eksperimentelle metoden er bare for vanlig *vitenskapelig* medisin, ikke slik fantastisk alternativ medisin som deres. Eller en god og rettskaffen person burde tro så sterkt de kan, uansett hva bevisene sier. Eller sannhet eksisterer ikke, og det finnes ikke noe slikt som objektiv realitet. En masse 'sunt vett' som det er ikke bare *feil*, det er anti-epistemologisk, det er *systematisk* feil. For hver regel om rasjonalitet som forteller deg hvordan du finner fram til sannheten, så er det noen der ute som har behov for at du skal tro på det motsatte. Hvis du en gang forteller en løgn, så er sannheten din fiende i etterkant; og det er mengder av mennesker der ute som forteller løgner –» Harrys stemme stoppet opp.

«Hva har det med Vulkan å gjøre?» sa hun.

Harry løftet skjeen fra frokostblandingen, og pekte i retning av lærerbordet. «Rektor har en føniks, ikke sant? Og han er overmagiarius av Heksingating? Så han har politiske motstandere, som Lucifus. Nå, tror du egentlig at motstanderne bare kommer til å sitte, gi labb og rulle rundt, fordi Humlesnurr har en føniks og de ikke har det? Tror du de vil gå med på at Vulkan er *noen form for bevis* for at Humlesnurr er en god person? Selvsagt ikke. De er nødt til å finne opp *noe* å si som gjør Vulkan … *uviktig.* Som, fønikser følger bare mennesker som blindt angriper alt de tror er ondt, så det å ha en føniks betyr bare at du er en idiot eller en farlig fanatiker. Eller, fønikser følger bare folk som er rent Griffing, så Griffing at de ikke har dydene til andre hus. Eller det viser bare hvor mye mot et magisk dyr mener du har, ikke noe annet, og det ville ikke være rettferdig å vurdere politikere basert på det. De må si *noe* for å fornekte føniksen. Jeg vedder på at Lucifus ikke en gang har trengt å lage nye argumenter. Jeg vedder på at alt er sagt før, for århundrer siden, helt siden den første gangen noen gikk rundt med en føniks på skulderen, og noen andre ville at folk ikke skulle se på dette som bevis. Jeg vedder på at da Vulkan først kom til Humlesnurr så var dette allerede en vanlig tenkemåte, det ville bare ha virket *merkelig* å ta hensyn til hva en føniks likte eller mislikte. Det ville være som om en gompe-avis testet politiske kandidater for å bedømme deres generelle kjennskap til vitenskap. For hver god kraft som finnes i universet, så er det noen andre som tjener på at folk ikke tror på det, eller dytter det inn i en liten boks slik at det ikke kan påvirke dem.»

«Men –» sa Hermine. «Okei, jeg skjønner hvorfor Lucifus Malfang ikke vil at noen skal tro at Vulkan betyr noe, men hvorfor er det slik at noen som *ikke* er et dårlig menneske *tror* på ham?»

Harry Potter trakk lett på skuldrene. Skjeen hans havnet nede i melkematen igjen, og han rørte rundt uten stopp. «Hvorfor virker noen form for kynisme tiltrekkende på folk?

Fordi det virker som et tegn på modenhet, på å være sofistikert, som om du har sett alt og vet bedre. Eller fordi det å rakke ned på noe føles som om du hever deg selv. Eller de har ikke en føniks selv, så det politiske instinktet forteller dem at det gir ingen fordeler å si pene ting om fønikser. Eller fordi det å være kynisk er som å vite en hemmelig sannhet som vanlige mennesker ikke vet om …» Harry Potter tittet i retning av lærerbordet, og stemmen senket seg til den ble nesten hvisking. «Jeg tror kanskje at det er der *han* gjør feil – at han er kynisk om alt annet, men ikke om kynisme i seg selv.»

Uten å tenke seg om tittet Hermine i retning lærerbordet, men forsvarsprofessorens stol var fremdeles tom, slik den hadde vært på mandag og tirsdag; viserektor hadde tidligere annonsert at dagens timer med professor Krengle ble avlyst.

Etterpå, da Harry hadde spist noen biter sirupsterte og så forlatt bordet, tittet Hermine bort på Antonius og Padma som tilfeldigvis hadde spist i nærheten, men *definitivt ikke* sniklyttet eller noe slikt.

Antonius og Padma tittet tilbake på henne.

Padma sa nølende, «Er det bare meg, eller har Harry Potter startet å snakke som en mer *komplisert* bok de siste dagene? Jeg mener, jeg har ikke lyttet til ham svært lenge –»

«Det er ikke bare deg,» sa Antonius.

Hermine sa ikke noe, men bekymringen hennes økte. Hva som enn hadde skjedd med Harry den dagen med føniksen så hadde det endret ham; det var noe nytt i ham nå. Ikke kaldt, men *hardt.* Noen ganger fikk hun et glimt av ham der han stirret ut av vinduet på ingenting, med et uttrykk av alvorlig målbevissthet i ansiktet. I urtologitimen mandag hadde en venusildfanger kommet ut av kontroll; og Harry hadde taklet Tom slik at de unngikk en flammekule akkurat idet professor Stikling hadde ropt ut en flammefryseformel; og da Harry hadde reist seg fra gulvet igjen hadde han bare gått tilbake til plassen sin som om det ikke hadde skjedd noe interessant. Og da hun for en gangs skyld hadde fått bedre resultater enn Harry på en transfigurasjonsprøve, senere samme mandag, hadde Harry smilt mot henne som om han gratulerte henne, istedenfor å gnisse tenner; og … det hadde brydd henne *veldig.*

Hun fikk følelsen av at Harry …

… trakk seg bort fra henne …

«Han virker mye *eldre*, sånn plutselig,» sa Antonius. «Ikke som en virkelig voksen, jeg kan ikke se for meg *Harry* som voksen, men det er som om han plutselig har blitt en *fjerdeårs versjon* av … av *hva det nå enn er* at han er.»

«Vel,» sa Padma. Hun drysset elegant litt strøssel med scones-smak over sconesen med sjokoladesmak. «Jeg tror at Drage og Solskinn helt klart bør alliere seg i neste kamp, ellers vil herr Harry Potter *knuse* oss. Vi var allierte sist, og selv da vant Kaos nesten –»

«Jah,» sa Antonius. «Der tror jeg du har rett, frøken Patil. Om du kan si til Dragegeneralen at vi ønsker et møte –»

«Nei!» sa Hermine. «Vi burde ikke *trenge* å slå oss sammen mot general Potter for å ha en sjanse. Det gir ingen mening, spesielt ikke nå som ingen kan bruke gompeting lenger. Det er fremdeles tjuefire soldater i hver arme.»

Verken Padma eller Antonius sa noe til det.

*
*

Bank-bank, bank-bank.

«Kom inn, herr Potter,» sa hun.

Døra knirket seg åpen, og Harry Potter smøg seg inn gjennom åpningen inn til kontoret hennes; han dyttet døra igjen bak seg med en hånd, og satt seg uten et ord i den polstrede stolen som nå sto foran pulten hennes. Hun hadde transfigurert den stolen så ofte at den av og til endret form for å reflektere sinnstilstanden hennes, uten noen bevegelse fra en tryllestav eller en besvergelse eller til og med bevisst vilje. Akkurat nå hadde stolen blitt overdådig polstret, slik at da Harry satte seg så sank han ned i den, som om stolen ga ham en klem.

Det virket ikke som om Harry la merke til det. En aura av stille målbevissthet så ut til å omgi gutten; øynene hans hadde møtt hennes stødig, og vek ikke et øyeblikk. «Du tilkalte meg?» sa gutten.

«Det gjorde jeg,» sa professor McSnurp. «Jeg har to gode nyheter til deg, herr Potter. Først – har du i det hele tatt møtt herr Rubeus Gygrid? Skogvokteren? Han var en gammel venn av dine foreldre.»

Harry nølte. Så, «Herr Gygrid snakket til meg litt etter at jeg startet her,» sa Harry. «Jeg tror det var tirsdag i den første uka mi ved skolen. Han sa ikke noe om at han kjente familien min, ved den anledningen. Der og da trodde jeg bare at han gjerne ville introdusere seg selv for Gutten-som-overlevde … hadde han noen form for skjult agenda? Han *virket* ikke som typen til å ha det …»

«Ah …» sa hun. Det tok henne et øyeblikk å samle tankene sine. «Det er en lang historie, herr Potter, men herr Gygrid ble feilaktig anklaget for å myrde en elev, for fem tiår siden. Herr Gygrids tryllestav ble brukket, og han ble utvist. Senere, da professor Humlesnurr ble rektor, ga han herr Gygrid en stilling her som skogvokter.»

Harrys øyne betraktet henne oppmerksomt. «Du sa at for fem tiår siden var det forrige gang en elev døde på Galtvort, og du var sikker på at for fem tiår siden var forrige gang noen hørte Valghattens hemmelige beskjed.»

Hun følte en lett kuldegysning – selv ikke rektor eller Severus ville nødvendigvis sett den forbindelsen så kjapt – og sa, «Ja, herr Potter. Noen åpnet Mysteriekammeret, men det var det ingen som trodde på, og herr Gygrid fikk skylden for dødsfallet som fulgte. Men rektor har nå lokalisert den ekstra heksingen som ble lagt på Valghatten, og han

har vist den fram for et spesielt utvalg i Heksingating. Som et resultat har herr Gygrids dom blitt opphevet – faktisk akkurat i morges – og han vil få tillatelse til å få seg en ny tryllestav.» Hun nølte. «Vi … har ennå ikke fortalt herr Gygrid dette, herr Potter. Vi ønsket å vente til det var fullbrakt, slik at han ikke skulle få falske forhåpninger etter så lang tid. Herr Potter … vi lurte på om vi kunne fortelle herr Gygrid at det var du som hjalp ham …?»

Hun så det avveiende uttrykket i øynene hans –

«Jeg husker at herr Gygrid holdt deg mens du var baby,» sa hun. «Jeg tror at han ville blitt svært glad for å få vite det.»

Men hun la merke til det, på Harrys ansikt, det øyeblikket da han konkluderte med at Rubeus ikke ville være nyttig for ham.

Harry ristet på hodet. «Det er ille nok om noen kunne dedusere at det var en ormmunn i dette årets elevkull,» sa Harry. «Jeg tror det vil være mer fornuftig å holde det så hemmelig som mulig.»

Hun husket Jakob og Lilly, som aldri nølte med å gjengjelde vennskapet som den store, barduse mannen hadde tilbudt dem, selv om Jakob aldri så mye var ætling til en velstående adelsslekt eller Lilly en vordende formelmesterinne, og Rubeus bare en halvjøtul som hadde fått staven sin brukket …

«Fordi du ikke forventer at han skal være nyttig, herr Potter?»

Det var stillhet. Hun hadde ikke planlagt å si det høyt.

Et trist uttrykk kom til syne på Harrys ansikt. «Sannsynligvis,» sa Harry stille. «Men jeg tror bare ikke at han og jeg ville komme overens. Tror du?»

Noe så ut til å ha satt seg fast i halsen hennes, helt plutselig.

«Når vi snakker om å gjøre nytte av folk,» sa Harry. «Det virker som om jeg kommer til å bli kastet ut i en krig mot en mørk herre i nær framtid. Så mens jeg allerede er her på kontoret ditt, vil jeg gjerne be om at søvnsyklusen min kan utvides til tretti timer per dag. Nilus Langballe vil gjerne begynne å øve på duellering; det er en eldre håsblåsing som har tilbudt seg å lære ham opp, og de inviterte meg til å bli med. Det er også en del andre ting jeg ønsker å lære meg – og hvis du eller rektor mener jeg burde studere noe bestemt, slik at jeg skal bli en kraftfull trollmann når jeg vokser opp, vær så snill å si fra. Det er fint om du gir beskjed til madam Pomfrit om at hun skal gjøre klar den eliksiren som trengs, eller hva det nå er hun trenger å –»

«*Herr Potter!*»

Harrys øyne stirret rett inn i hennes egne. «Ja, Minerva? Jeg vet at det ikke var din ide, men jeg vil gjerne overleve den bruken rektor ønsker å gjøre av meg. Det er fint om du ikke er til hinder for det.»

Hun ble nesten knust. «Harry,» hvisket hun med naken stemme, «barn burde ikke trenge å *tenke* på den måten!»

«Det har du rett i, det burde de ikke,» sa Harry. «*Mange* barn er dog nødt til å vokse opp altfor tidlig, ikke bare meg; og de fleste barn som har det slik ville sannsynligvis byttet plass med meg i løpet av fem sekunder, om de kunne. Jeg har ikke tenkt til å synes synd på meg selv, professor McSnurp, ikke når det er mennesker der ute som har virkelige problemer, og jeg ikke er en av dem.»

Hun svelget, hardt, og sa, «Herr Potter, med tretti timer per dag vil du – bli *eldre,* du vil eldes raskere –» *Som Albus.*

«Og i femte klasse vil jeg være rundt samme fysiologiske alder som Hermine,» sa Harry. «Det virker ikke *så* fryktelig.» Nå var det et ironisk smil på Harrys ansikt. «Ærlig talt, jeg ville sannsynligvis ha hatt lyst til det selv om det *ikke* fantes en mørk herre. Trollmenn lever ganske lenge, og enten trollmenn eller gomper vil sannsynligvis forlenge det ytterligere i løpet av det neste århundret. Det er ingen grunn til at jeg *ikke* skulle dytte så mange timer inn i en dag som jeg kan. Jeg har ting jeg har planer om å få gjort, og det er best om de blir gjort raskt.»

Det var en lang pause.

«Greit,» sa Minerva. Det kom ut omtrent som hvisking. Hun hevet stemmen. «Ja vel, herr Potter; jeg skal spørre rektor, og hvis han er enig, så blir det slik.»

Harrys øyne smalnet et øyeblikk. «Akkurat. Vel, vennligst minn rektor på at Gudrik Griffing, med sine siste ord, sa at hvis det hadde vært det rette for ham å gjøre det, så ville han ikke be noen andre om å velge annerledes, selv ikke den yngste elev ved Galtvort.»

Og hun visste med en hul følelse at den lille sjansen for at Albus skulle stoppe dette, stoppe noe av det, nettopp hadde Forsvunnet inn til ingenting. Det var det Albus hadde fortalt henne da hun hadde innvendt at Georgen Kaurin hadde vært for ung, og så da hun hadde innvendt at Peter Pevensie var for ung, og til slutt hadde hun gitt opp å komme med innvendinger. «Hvem fortalte deg det, herr Potter?» *Ikke Albus – Albus ville vel aldri sagt det til en eneste elev –*

«Jeg har lest ganske mye i det siste,» sa Harry. Kroppen hans begynte å reise seg fra stolen som omsluttet ham, så stoppet den. «Kunne jeg kanskje spurt om den andre gode nyheten?»

«Åh,» sa hun. «Ah – professor Krengle har våknet og sier at du kan –»

*
*

Sykestua ved Galtvort var et briljant, åpent område, opplyst av dagslyset på alle fire sider til tross for at det tilsynelatende lå midt i slottet. Hvite senger strakte seg ut i lange rader; bare tre av dem var for tida i bruk. En eldre gutt og ei eldre jente på hver sin side, begge lå stille med øynene lukket, sannsynligvis bevisstløse og fortryllede mens en eller annen

helbredende formel eller eliksir rekonfigurerte kroppene deres på ubehagelige måter; og den tredje sengeliggende hadde forhenget trukket til rundt senga, hvilket sannsynligvis var like greit. Madam Pomfrit hadde dyttet ham videre med en hard dult og bedt ham om å ikke glane, og Harry måtte gi seg selv en skarp påminnelse om at noen fremdeles ikke visste hvem Gutten-som-overlevde var – enten det, eller madam Pomfrits identitet var fast forankret i hennes absolutte dominanse over sin egen sykestue, og så videre, bla, bla, samme kunne det være.

Bak radene av senger var det fem dører som førte inn til de private rommene der de oppbevarte de pasientene som skulle bli der noen dager, istedenfor timer, og der tilstanden ikke var slik at de ble overført til St. Mungos.

Uten vinduer, uten himmel, ikke opplyst av annet enn en enslig røykfri fakkel på en av de solide steinveggene; slik var rommet bak den midterste døra. Harry hadde lurt på om professorer kunne be Galtvort om å endre seg selv; eller om sykestua alltid hadde et slikt rom tilgjengelig, for mennesker som ikke satte pris på lys.

I midten av rommet, mellom to like nattbord som så ut til å ha bli skåret ut av den samme grå marmoren som veggene, sto en hvit sykeseng, som så vagt oransje ut i det røykfrie fakkellyset; og i den senga, med et hvitt laken trukket opp over hoftene, og iført en pasientdrakt, satt professor Krengle med ryggen lett løftet mot sengestammen.

Det var noe skrekkelig ved å se professor Krengle i en av madam Pomfrits senger, selv om forsvarsprofessoren ikke så skadet ut. Selv om han visste at professor Krengle med vilje hadde arrangert sitt tilsynelatende nederlag mot Severus, for å få en unnskyldning til å komme til hektene igjen etter Azkaban. Harry hadde aldri *faktisk* sett noen dø i en sykeseng, men han hadde sett altfor mange filmer. Det var en tilkjennegivelse av dødelighet, og forsvarsprofessoren var *ikke* ment å være dødelig.

Madam Pomfrit hadde gitt Harry klar beskjed om at han hadde absolutt forbud mot å plage pasienten.

Harry hadde svart, «Jeg forstår,» som teknisk sett ikke sa noe om lydighet.

Den strenge, gamle helbredersken hadde deretter snudd seg, og startet å fortelle professor Krengle at han absolutt ikke skulle overanstrenge seg eller … bli opphisset ….

Deretter hadde madam Pomfrit sporet av, raskt snudd seg igjen, og forlot rommet hurtig med et litt forvirret uttrykk i ansiktet.

«Ikke ille,» bemerket Harry etter at døra hadde lukket seg bak den flyktende medisinske matronen. «En dag må jeg lære meg hvordan det der kan gjøres.»

Professor Krengle smilte et smil som var helt blottet for humoristisk innhold, og sa, med en stemme som hørtes mange hakk tørrere ut enn sin vanlige tørrhet, «Takk for din artistiske kritikk, herr Potter.»

Harry stirret inn i de blekblå øynene, og tenkte at professor Krengle så …

… eldre ut.

Det var subtilt; det kunne bare ha vært noe Harry innbilte seg, det kunne ha vært det dårlige lyset. Men håret over Kvirinius Krengles panne kunne kanskje ha trukket seg litt tilbake, det gjenværende håret kunne være noe tynnere og gråere, og satt fart i skalletheten som allerede begynte å bli synlig i bakhodet hans. Ansiktet var kanskje litt mer innsunket.

De blekblå øynene hadde forblitt skarpe og intense.

«Jeg er glad,» sa Harry stille, «for å se deg i det som virker som god form.»

«Utseendet kan naturligvis narre folk,» sa professor Krengle. Han vrikket på fingrene, og da hånda hans var ferdig med gestikuleringen holdt den tryllestaven hans. «Kan du tenke deg, den kvinnen tror hun har konfiskert denne?»

Seks besvergelser framsa forsvarsprofessoren da; seks av de tretti han hadde brukt for å beskytte den viktige konversasjonen deres i Maries Rom.

Harry hevet øyenbrynene, stille spørrende.

«Det er alt jeg klarer akkurat nå,» sa forsvarsprofessoren. «Jeg forventer at det skal holde. Allikevel, det er et ordtak: Hvis det er noe du ønsker at ikke skal bli hørt, så skal du ikke si det. Vennligst anse at det gjelder i fullt monn. Jeg er blitt fortalt at du har forsøkt å besøke meg?»

«Ja,» sa Harry. Han stoppet for å samle tankene. «Har rektor, eller noen andre, fortalt deg at vi ikke kan spise lunsj sammen mer?»

«Noe slikt,» sa forsvarsprofessoren. Og uten å endre ansiktsuttrykk, «Selvsagt var jeg forferdelig lei meg over å høre det.»

«Det er mer ekstremt enn det, faktisk,» sa Harry. «Jeg har fått ordre om å holde meg på slottet og innenfor slottets område på ubestemt tid. Jeg kan ikke forlate det uten en vakt og en god grunn. Jeg skal ikke hjem til sommeren, kanskje aldri mer. Jeg hadde håpet … å snakke med deg, om det.»

Det var en pause.

Forsvarsprofessoren pustet ut noe som hørtes som et kort sukk, og sa, «Vi må bare satse på det kjente faktum at viserektor vil personlig myrde alle som forsøker å rapportere meg. Herr Potter, jeg ønsker å holde denne samtalen på sporet slik at den blir raskt ferdig, er det forstått?»

Harry nikket, og –

I lyset til den enslige fakkelen, som hadde fargetoner fra den rødlige enden av det optiske spektrum, var slangens grønne skjell ikke svært reflekterende, og de blå og hvite stripene knapt mer enn dem. Øynene, som tidligere hadde minnet om grå groper, reflekterte nå fakkellyset, og virket lysere enn resten av slangen.

«*Sså,*» hveste det giftige vesenet. «*Hva ønssket du å ssi?*»

Og Harry hveste, «*Rektor tror at kvinnenss tidligere herre er han ssom sstjal henne ut fra fengssel.*»

Harry *hadde* tenkt på det denne gangen, og grundig, før han hadde bestemt seg for at han ville avsløre overfor professor Krengle *bare* at rektor trodde dette; og *ikke* si noe om profetien som hadde fått Voldemort til å gå etter Harrys foreldre, heller ikke at rektor gjenopplivet Føniksordenen … det var en risiko, en betydelig risiko, men Harry trengte en alliert her.

«*Han tror at han lever?*» sa slangen til slutt. Den delte to-tuppede tungen spilte raskt fra side til side, sardonisk slangelatter. «*Jeg er ikke sspesielt overrassket.*»

«*Ja,*» hveste Harry tørt. «*Gansske underholdende, for vissst. Bortssett fra at nå er jeg låsst til Galtvort for nesste sseks år, for ssikkerhetss sskyld! Jeg har besstemt at jeg vil, definitivt, ssøke makt, og innelåsst er ikke nyttig for det. Må overbevisse rektor om at mørk herre ennå ikke våknet, at flukt sskyldtes noen andre –*»

Igjen den raske spillingen til slangens tunge; slangelatteren var sterkere, tørrere, denne gangen. «*Amatørmesssig tosskeskap.*»

«*Unnsskyld?*» hveste Harry.

«*Du sser feil, tenker å gjøre om, ssette tida tilbake til sstart. Selv ikke en gang med timeglasss kan tid gjøress om. Må gå framover isstedenfor. Du tenker å overbevisse andre om at de tar feil. Mye lettere å overbevisse om at de har rett. Sså tenk, gutt: hvilken ny hendelsse kunne få rektor til å besstemme sseg for at du var trygg igjen, ssamtidig ssom det fremmer dine andre agendaer?*»

Harry stirret overrasket på slangen. Hjernen hans prøvde å forstå, og løse gåten –

«*Er det ikke åpenbart?*» hveste slangen. Igjen spilte tungen sardonisk latter. «*For å ssette deg sselv fri, å få makt i Sstorbritannia, sså må du igjen bli ssett menss du overvinner Mørketss herre.*»

*
*

I rødoransje flakkende fakkellys svaiet en grønn slange over en hvit sykehusseng, mens gutten stirret inn i dypet i dens øyne.

«*Ssså,*» sa Harry til slutt. «*La osss få klart hva ssom er foresslått. Du ssier at vi ssetter opp noen ssom utgir seg for å være Mørk herre.*»

«*Noe ssånt. Kvinnen vi reddet vil ssamarbeide, burde være overbevissende når hun kan sseesss ved hanss sside.» Mer sardonisk tungespilling. «Du kidnappess fra Galtvort til offentlig plasss, mange vitner, besskyttelsser holder vakter vekk. Mørk herre annonsserer at han endelig har fått fyssisk form, etter å ha vandret ssom ånd i mange år; ssier at han har økt sstyrke, sselv ikke du kan stoppe ham nå.*

Tilbyr duell. Du kasster skytssverge, Mørk herre ler av deg, ssier han ikke er livssspisser. Kasster mordforbannelsse, du blokkerer, tilsskuere sser Mørk herre ekssplodere –»

«*Kasste mordforbannelsse?*» hveste Harry vantro. «*På meg? Igjen? Andre gang? Ingen vil tro at Mørk herre ville være sså dum –*»

«*Du og jeg er enesste to mennessker i landet ssom ville legge merke til det,*» hvislet slangen. «*Sstol på meg her.*»

«*Hva om det kommer tredje en dag?*»

Slangen svaiet tankefullt. «*Kunne skrive annet manuss for sskuespill, hvis du ønssker. Uanssett sscenario, burde åpne for at Mørk herre fremdeless kan komme tilbake – nassjon må tro at de fremdeless trenger din besskyttelse.*»

Harry stirret inn i de rødflakkende gropene som var slangens øyne.

«*Vel?*» hvislet den svaiende formen.

Det åpenbare tanken var at det å bli med på forsvarsprofessorens plott og narrespill en *andre* gang, og spinne en *enda* mer komplisert løgn for å dekke over det første feilgrepet, var å skape *enda en* fatal sårbarhet hvis noen skulle finne ut sannheten; ville være *nøyaktig* samme type stupiditet som om den foreslåtte mørk herre-kopien skulle bruke mordforbannelsen igjen. Det krevdes ikke en gang at Håsblås-siden hans påpekte dette, Harrys normale mentale stemme fant det åpenbart.

Men det var også definitivt et spørsmål om hvorvidt den passende moralen som kunne læres av forrige eksperiment var å alltid si *nei* umiddelbart til forsvarsprofessoren, eller …

«*Vil tenke på det,*» hveste Harry. «*Vil ikke ssvare med det ssamme, denne gangen, vil vurdere rissiko og fordeler førsst –*»

«*Forsstått,*» hveste slangen. «*Men hussk, gutt, andre hendelsser fortssetter uten deg. Nøle er alltid lett, ssjelden nyttig.*»

*
*

Gutten kom ut fra det private rommet og ut i hoved-sykesalen, og kjørte fingrene nervøst gjennom den rotete svarte håret idet han gikk forbi de hvite sengene, opptatte og ledige.

Kort etter forlot gutten Galtvorts sykestue helt, og passerte madam Pomfrit på veien ut med et distrahert nikk.

Gutten gikk ut i en gang, og så videre ut i en større korridor, og stoppet så og lente seg mot veggen.

Greia var …

… at han *ikke* hadde noe lyst til å være innesperret på Galtvort de neste seks årene; og når du tenkte på det …

… hendelsen med å redde Bellatrix fra Azkaban ga ikke kostnader for *bare* Harry. Andre mennesker ville bekymre seg, leve i frykt for at Den mørke herren skulle vende tilbake, bruke ukjente ressurser på ukjente sikkerhetsforanstaltninger. Harry kunne forlange at de skrev manus på en slik måte at det *ikke* virket plausibelt at Den mørke herren ville komme igjen en tredje gang. Og så ville folk slappe av, og alt ville være over.

Med mindre det faktisk *var* en mørk herre der ute som måtte fryktes. Det *hadde* vært en profeti.

Gutten som lente seg mot veggen utstøtte et bløtt sukk, og begynte å gå igjen.

Harry hadde nesten glemt det, men til slutt *hadde* han husket å vise professor Krengle kortstokken som 'julenissen' hadde gitt ham søndag kveld, der hjerterkongen ble sagt å være en flyttnøkkel som ville føre ham til Salem Hekseinstitutt i Amerika. Selv om Harry naturligvis ikke hadde fortalt professor Krengle *hvem* som hadde sendt ham kortstokken, eller hva det var *ment* at den skulle gjøre, før han hadde spurt professor Krengle om det var mulig å si hvor flyttnøkkelen ville transportere ham.

Forsvarsprofessoren hadde gjort seg om til sin menneskeform igjen, og undersøkt hjerterkongen med noen berøringer fra tryllestaven.

Og ifølge professor Krengle …

… ville flyttnøkkelen sende brukeren til et sted i London, men han kunne ikke slå fast lokasjonen mer nøyaktig enn det.

Harry hadde vist professor Krengle lappen som hadde fulgt med kortstokken, uten å si noe om tidligere beskjeder.

Professor Krengle hadde kjapt lest den, klukkledd tørt, og bemerket at hvis du leste beskjeden *grundig*, så sa den ikke *eksplisitt* at flyttnøkkelen ville ta ham med til Salems Hekseinstitutt.

Det var viktig å lære seg å legge merke til den slags subtile forskjeller, sa professor Krengle, hvis du ønsket å bli en mektig trollmann når du vokste opp; eller, for den del, om du ønsket å vokse opp i det hele tatt.

Gutten sukket igjen idet han slepte seg til neste time.

Han begynte å lure på om alle andre trollmannsskoler også var som dette, eller om det bare var Galtvort som hadde et problem.

64.
Selvrealisering, del 1

Nøle er alltid lett, ssjelden nyttig.

Det hadde forsvarsprofessoren fortalt ham; og skjønt du kunne gruble rundt detaljene i dette ordtaket, forsto Harry ravnkloingenes svakheter godt nok til å vite at du måtte *komme til bunns i* dine egne grublerier. Var det slik at noen planer krevde at du måtte vente? Ja, mange planer krevde at du måtte *vente med å handle*, men det var ikke det samme som å *nøle med å velge.* En ting var å vente fordi du visste hva som var riktig øyeblikk for å gjøre det som var nødvendig; men å vente fordi du ikke kunne bestemme seg – ingen smarte planer krevde det.

Trengte du av og til mer informasjon for å velge? Ja, men det kunne også ende opp i en unnskyldning for å utsette saken; og det ville være *fristende* å utsette det, når du sto overfor et valg mellom to smertefulle alternativer, og det å *ikke velge* ville la deg slippe den mentale smerten inntil videre. Så du ville velge en bit informasjon som ikke var lett å få tak i, og hevde at det var umulig å gjøre et valg uten den; det ville være unnskyldningen din. Skjønt hvis du visste *hvilken* informasjon du trengte, visste *når* og *hvordan* du kunne få tak i denne informasjonen, og så visste hva du ville *gjøre* avhengig av hver enkel mulig observasjon, så kunne det i mindre grad mistenkes for å være en unnskyldning for nøling.

Hvis du *ikke* bare nølte, burde du være i stand til å velge *på forhånd* hva du ville gjøre, med en gang du fikk den ekstra informasjonen du påsto at du trengte.

Hvis Mørkets herre *virkelig* var der ute, ville det være lurt å bli med på professor Krengles plan om å få noen til å gi seg ut for å være Mørkets herre?

Nei. Definitivt ikke. Absolutt ikke.

Og hvis Harry visste *helt sikkert* at Mørkets herre *ikke* virkelig var der ute … i *så* tilfelle, så …

Forsvarsprofessorens kontor var et lite rom, i alle fall i dag; det hadde endret seg siden forrige gang Harry hadde sett det; steinen i rommet hadde blitt mørkere, mer polert. Bak forsvarsprofessorens skrivebord sto den enslige tomme bokhylla som alltid utsmykket rommet, en høy bokhylle som strakte seg nesten fra gulv til tak, med syv tomme hylleplater. Harry hadde bare sett professor Krengle ta ut ei bok fra de tomme hyllene ved en anledning, og hadde aldri sett ham putte ei bok tilbake.

Den grønne slangen svaiet over stolsetet bak forsvarsprofessorens skrivebord, øynene uten øyelokk stirret uten å blunke på Harry fra omtrent samme høyde.

Nå var de beskyttet av tjueto formler, alle som kunne kastes inne i Galtvort uten å påkalle rektors oppmerksomhet.

«*Nei,*» hveste Harry.

Den grønne slangen tippet på hodet, vred det lett; ingen følelse ble formidlet av bevegelsen, ikke noe som Harrys ormtungetalent formidlet til ham. «*Grunn til ikke?*» sa den grønne slangen.

«*For rissikabelt,*» sa Harry enkelt. Det var sant uansett om Mørkets herre var der ute. Det å tvinge seg selv til å velge på forhånd hadde fått ham til å innse at han bare hadde brukt det ubesvarte spørsmålet som unnskyldning for å nøle; den fornuftige avgjørelsen var den samme uansett svar.

Et øyeblikk virket det som om øynene i de mørke gropene glinset svart; et øyeblikk gapte den skjellete munnen og viste fram hoggtennene. «*Tror du har lært feil leksse, gutt, fra forrige feil. Mine planer pleier ikke å feile, og forrige ville ha vært feilfri uten din egen dumhet. Riktig leksse er å følge sstien som din eldre og vissere Ssmygarding visser deg, temme dine ville impulsser.*»

«*Leksse jeg lærte er å ikke forssøke plott ssom får jente-venn til å tro at jeg er ond eller gutte-venn til å tro at jeg er dum,*» glefset Harry tilbake. Han hadde forberedt et mer behersket svar enn det, men ordene hadde på en eller annen måte funnet veien ut av munnen hans.

Sssss-lyden som kom fra slangen ble ikke oppfattet av Harry som ord, bare som rent raseri. Et øyeblikk senere, «*Du ssa til dem –*»

«*Sselvsagt ikke! Men vet hva de ville ssagt.*»

Det var en lang pause mens slangehodet svaiet, og stirret på Harry; nok en gang gikk det ikke an å oppfatte noen følelse, og Harry lurte på hva professor Krengle kunne tenke på som professor Krengle ville bruke så lang tid å tenke på.

«*Du bryr deg sseriøst om hva de to tenker?*» kom slangens hvesing endelig. «*Virkelige barn er de to, ikke som deg. Kunne ikke vurdert vokssne ssaker.*»

«*Kunne kansskje gjort det bedre enn meg,*» hveste Harry. «*Gutte-venn ville ha sspurt om hemmelige motiver før vurdert å redde kvinne –*»

«*Glad for at du forsstår det nå,*» hvislet slangen kjølig. «*Sspør alltid etter andress fordel. Sså må du lære å alltid sspørre om dine egne. Hviss min plan ikke er etter din ssmak, hva er din?*»

«*Hviss nødvendig – være på sskolen i sseks år og sstudere. Galtvort virker bra ssted å være. Bøker, venner, merkelig men ssmakfull mat.*» Harry ønsket å klukkle, men det fantes ingen virkemidler i ormtunge for den latteren han ønsket å uttrykke.

Dypet i slangens øyne virket nesten svart. «*Lett å ssi det nå. Sslike som du og jeg, vi akssepterer ikke å bli fengsslet. Du vil misste tålmodighet*

lenge før ssjuende år, kansskje før dette er sslutt. Jeg sskal planlegge etter det.»

Og før Harry kunne hvese fram flere ord på ormtunge, satt professor Krengles menneskeform i stolen igjen. «Så, herr Potter,» sa forsvarsprofessoren, med en stemme så rolig som om de ikke hadde diskutert noe viktig; som om konversasjonen ikke hadde foregått i det hele tatt, «Jeg hører at du har begynt å trene på duellering. Ikke den verdiløse typen med *regler,* håper jeg?»

*
*

Hanna Abom virket så fra seg som Hermine noen gang hadde sett henne (unntatt dagen med føniksen, den dagen Bellatrix DeMons hadde rømt, som ikke burde telle for noen). Håsblåsjenta hadde kommet over til Ravnklo-bordet under middagen, og klappet Hermine på skulderen, og nesten halt henne vekk –

«Nilus og Harry Potter lærer duellering av herr Djervell!» braste Hanna ut med så snart de var noen få skritt vekk fra bordet.

«Hvem?» sa Hermine.

«*Fredrik Djervell!*» sa Hanna. «Han er kaptein på rumpeldunklaget vårt, og general for en arme, og han tar *alle* valgfrie fag og får bedre karakterer enn noen annen, og jeg hører at han får trening i duellering fra profesjonelle privatlærere hver sommer, og en gang slo han *to* syvendeklassinger, og til og med noen lærere kaller ham Super-Håsblåsingen, og professor Stikling sier at vi alle burde emu, eh, emuljere ham, eller noe sånt, og –»

Etter at Hanna til slutt måtte stoppe opp for å puste (lista hadde fortsatt en stund), klarte Hermine å få inn et ord.

«Solskinnssoldat Abom!» sa Hermine. «Ro deg *ned.* Vi kommer ikke til å slåss mot general Djervell, ikke sant? Klart, Nilus øver for å klare å slå oss, men vi kan også lære –»

«*Forstår* du ikke?» skrek Hanna, og hevet stemmen langt høyere enn den burde ha vært hvis de forsøkte å holde samtalen slik at alle ravnkloingene som så på dem ikke skulle høre dem. «Nilus øver ikke for å slå *oss!* Han øver sånn at han kan slåss mot *Bellatrix DeMons!* De kommer til å valse gjennom oss som en klabb gjennom en stabel pannekaker!»

Solskinnsgeneralen ga soldaten sin et blikk. «Hør,» sa Hermine, «jeg tror ikke at noen ukers øvelse vil få noen til å bli en uovervinnelig kriger. Pluss at vi *vet* allerede hva vi skal gjøre med uovervinnelige krigere. Vi konsentrerer ilden på dem og så går de ned akkurat slik som Draco.»

Håsblås-jenta tittet på henne med en blanding av beundring og skepsis. «Er du ikke en gang, du veit, *bekymret?*»

«Åh, *ærlig talt!*» sa Hermine. Noen ganger var det vanskelig å være den eneste fornuftige personen i hele ditt klassetrinn. «Har du ikke noensinne hørt uttrykket at det eneste vi behøver å frykte, er frykten selv?»

«*Hva?*» sa Hanna. «Det er jo galskap, hva med dødskappesvevere som sniker i mørket, og å bli plassert under Befaliusforbannelsen, og fryktelige transfigurasjonsulykker, og –»

«Det jeg *mener,*» sa Hermine, og utmattelse lekket ut i den nå-hevede stemmen hennes, hun hadde måttet høre på denne typen ting *hele uka* nå, «hva om vi venter til *etter* at Kaoslegionen *faktisk* knuser oss med å bli så redde for dem og *mumlet du nettopp Griffinger og trodde jeg ikke skulle høre det?*»

Noen øyeblikk senere gikk Hermine tilbake til plassen sin med et søtt smil klistret på det unge ansiktet; det var ikke det fryktinngytende, kjølige blikket til Harrys mørke side, men det var det mest redselsfulle ansiktet *hun* klarte å lage.

Harry Potter skulle *så* gå ned i neste kamp.

* * *

«Dette er galskap,» gispet Nilus, med den lille mengden luft han fremdeles klarte å avse uten å miste pusten helt.

«Dette er *genialt!*» sa Fredrik Djervell. Øynene til Super-Håsblåsingen glinset med manisk entusiasme, skinte som svette på panna mens han trampet føttene gjennom dansen til en av duellstillingene sine. De vanlige lette trinnene hans hadde endret seg til tyngre tramping, som kunne ha noe med å gjøre de transfigurerte metallvektene de hadde plassert på armer og bein og spent fast over brystene. «Hvor *får* du disse ideene fra, herr Potter?»

«En merkelig gammel butikk … i Oxford … og jeg skal aldri … handle der … igjen.» *Dunk.*

65.
Selvrealisering, del 2

I de øvre deler av Galtvort, der rom og korridorer endret seg på daglig basis, der selve terrenget var uklart og ikke bare kartet, der slottets stabilitet begynte å gli over i drømmer og kaos uten å endre sin arkitektoniske stil eller tilsynelatende soliditet – i de øvre deler av Galtvort skulle en kamp snart bli utkjempet.

Nærværet til så mange elever ville stabilisere korridorene en stund, siden de kontinuerlig ble observert. Rommene og korridorene i Galtvort ville av og til *bevege* seg mens folk så direkte på dem, men de ville ikke *skifte form.* Selv etter åtte århundrer var Galtvort fremdeles litt sjenert rundt det å skifte mens noen så på.

Men til tross for denne midlertidige permanentheten (hadde forsvarsprofessoren sagt) så hadde de øvre deler av Galtvort allikevel en militær realisme: du måtte lære terrenget på nytt hver gang, og sjekke hvert skap for hemmelige korridorer om igjen.

Søndag, var det; søndag den 1. mars. Professor Krengle hadde kommet seg tilstrekkelig til å fortsette å organisere kamper, og alle forsøkte å ta igjen det tapte.

Dragegeneralen, Draco Malfang, tittet på to kompasser som han holdt i hver sin hånd. Et kompass hadde Solas farge; den andre hadde et flerfarget regnbueskinn som indikerte Kaos. De andre to generalene, visste Draco, hadde fått sine egne kompass; skjønt Hermines hånd, og Harry Potters hånd, ville holde et kompass som var oransjerødt og flakket i refleksjonene lik ild, og alltid pekte mot den største aktive delen av Dragearmeen.

Uten disse kompassene kunne de ha lett i dagevis uten å finne hverandre, hvilket var en terrengmessig fare som fulgte med det å kjempe i Galtvorts øvre deler.

Draco hadde en dårlig følelse rundt hva som ville skje når Dragearmeen fant Kaoslegionen. Harry Potter hadde endret seg siden Bellatrix DeMons hadde rømt; Smygards arving virket mer som en virkelig herre nå (og hvordan hadde professor Krengle visst at det ville skje?) Draco ville ha følt seg langt bedre hvis Hermine Grang hadde stått ved siden av ham med sine tjuetre solskinnssoldater på slep, men nei, Solskinnsgeneralen hadde vært idiotisk stolt og nektet å motta hjelp mot general Potter. Hun ønsket å ta ned Potter selv, hadde hun fortalt ham.

Den urgamle adelsslekta Malfang hadde vedlikeholdt sin innflytelse over Storbritannia gjennom århundrene ved å forstå at du ikke alltid kunne være *den* mektigste. Noen ganger var en annen fyrste rett og slett sterkere, og du måtte godta å *bare* være den fremste løytnanten. Du kunne bygge opp en *anselig* posisjon av rikdom og makt gjennom et dusin generasjoner med å være nestkommanderende. Du måtte bare være forsik-

tig nok, hver gang, til å ikke la din adelsslekt bli dratt med i fallet til den herren du tjente. Det var Malfang-tradisjonen, som århundrer med erfaring hadde finpusset …

Og derved hadde far grundig forklart Draco at hvis han møtte på noen som åpenbart var sterkere enn ham, så skulle Draco *ikke* motsette seg dette og *ikke* benekte det og *ikke* levere et raserianfall som kunne sabotere hans potensielle stilling; men Draco *skulle* forsikre seg om at hans plass i neste generasjons maktstruktur ikke var lavere enn andre plass.

Grang, tydeligvis, hadde aldri fått denne lærdommen fra sine egne foreldre, og benektet fremdeles det åpenbare faktum at Harry Potter begynte å bli sterkere enn henne.

Så Draco hadde i all hemmelighet møtt kaptein Goldstein og kaptein Beining og kaptein Maltmann og de hadde blitt enige om at alle skulle gjøre sitt beste for å forsikre seg om at Drage og Solskinn ikke kom til å møtes på slagmarken før de hadde møtt den større trusselen som Kaos utgjorde.

Det var ikke *egentlig* å bryte avtalen om å ikke tillate forrædere; når du åpent og ærlig mente å *hjelpe* den andre armeen innebar ikke det å godta hjelp fra forrædere.

En høy, ringende tone ga gjenlyd gjennom korridorene for å signalisere starten av kampen, og et øyeblikk senere ropte Draco «*Gå!*» og dragene begynte å springe. Det ville gjøre soldatene hans slitne, det ville ha en kostnad selv etter at de hadde stoppet og fått igjen pusten, men de *måtte* få Kaos rett mellom dem selv og Solskinnsregimentet.

*
*

Harry og Nilus gikk med bedagelig tempo gjennom korridorene; Harry holdt et øye med det gulgylne kompasset som pekte mot lokasjonen til Solskinnsregimentet, og Nilus holdt utkikk bare i tilfelle de skulle møte på noen andre.

Hvis du hørte nøye etter kunne du legge merke til at fottrinnene deres hørtes ganske tunge ut.

«Så,» sa kaosløytnanten etter en stund. «Det er altså derfor du fikk oss til å øve på duellering med all den vekten påspent?»

Harry nikket, og holdt øynene festet på kompasset pekte i retning Solskinn; hvis den relative retningen begynte å endre seg raskt så ville det bety at de nærmet seg.

«Jeg ville ikke si noe til de andre, men et par uker er ikke nok til å få noe særlig ekstra muskler,» sa Nilus. «Og balansen er annerledes; og jeg tror at dette faktisk veier *mer*, og teller ikke dette som å transfigurere en gompeartefakt?»

«Niks,» sa Harry. «Det sjekket jeg på forhånd. Du kan se det på noen Galtvort-statuer, så noen trollmenn *pleide* å ha slike på, selv om det bare var et utslag av middelalderens mote.» Og siden ingen ville gidde å forsøke noe slikt hvis de *ikke* kjempet mot

førsteklassinger som brukte svake formler som søvnheksingen, så telte det heller ikke som å gi bort gode ideer.

De kom til et Y-kryss, et irriterende et; ingen av korridorene svingte i akkurat den retningen som ville føre fram til at de kunne avskjære den veien der Solskinnsarmeen ville dra mens de fulgte Kaoslegionen som fulgte Dragearmeen. Så Harry valgte det alternativet som virket som de beste av de to, og Nilus fulgte etter.

«Det er nok best om vi tar en kjapp stillhetsformel på disse greiene når vi kommer nære,» sa Nilus. «Det lager en del lyd, de kunne gjette seg til det.»

Harry nikket, og så sa han «God ide» i tilfelle Nilus ikke hadde tittet på ham.

De trampet videre på korridorens steingulv gjennom Galtvorts øvre deler, opplyst av vinduer med klart eller farget glass; og nå og da passerte de statuer av hekser og drager og til og med den tilfeldige trollmannsridderen i platerustning eller ringbrynje.

*
*

Solskinnssoldatene skred gjennom en lang, vid korridor med tryllestavene oppe og klare. De kunne ikke bruke det prismatiske skjoldet mens de manøvrerte, men Parvati Patil og Miseria Prunk vedlikeholdt *Dekkio* rundt offisersgruppa, som ville være de første målene i alle bakhold.

Taktikken for deres neste kamp, hadde hun og hennes offiserer bestemt, ville være å blande seg direkte inn blant de fiendtlige soldatene så raskt som mulig – etter å ha øvd *seg imellom* hvordan de skulle støtte hverandre, og unngå å treffe hverandre, og å finne posisjoner der fiendtlige soldater ville nøle med å gi ild. De hadde bare hatt tid til fire timers øving, men hun trodde at hennes tropper allerede ville være flinkere til den typen blandet kamp enn soldater som ikke hadde øvd i det hele tatt. Det virket som den typen taktikk som Kaos kunne brukt, men de hadde ikke faktisk brukt det ennå.

Det var en god taktikk, trodde hun. Og allikevel, uansett hvor mye hun hadde skjennet på soldatene sine, så hadde de fortsatt med å hviske fryktsomme rykter om hva Harry og Nilus holdt på å lære seg. Til sist hadde hun gått for å snakke med kaptein Goldstein, som forsto slike ting som Soldatenes Kampmoral, og Antonius hadde foreslått –

«Det var merkelig,» sa kaptein Maltmann plutselig, og skar en grimase mot det flammende og det regnbueskimrende kompasset han holdt i hver sin hånd. (Ernst var, som Harry ville ha sagt, «flink til spatial visualisering,» og hadde derfor blitt utpekt til å holde begge kompassene og forsøke å tenke seg fram til hva fiendene foretok seg.) «Jeg tror … dragene beveger seg ikke raskt mer … jeg tror de kom seg til motsatt side av Kaos fra oss først … og det ser ut som om Kaos beveger seg for å angripe dem, istedenfor å forsøke å manøvrere seg vekk fra midten?»

Hermine rynket panna og forsøkte å forstå, og hun så tilsvarende rynker på ansiktene til Antonius og Ronny. Hvis Kaos og Drage gikk til direkte angrep på hverandre, og brukte opp store styrker på den kampen, så betydde det å praktisk talt gi seieren til Solskinn …

«Potter tror at vi er allierte så han angriper Malfang nå, før Drage kan slå seg sammen med oss,» sa menig Blaise Zabini fra fotsoldatenes rekker. «Eller Potter tror rett og slett at han kan slå begge armeer på rad, hvis han angriper dem separat.» Smygardgutten ga fra seg et nedlatende sukk. «Skal dere forfremme meg til offiser igjen snart? Dere er helt håpløse uten meg, og det vet dere.»

Alle sammen ignorerte lydene av snakking som kom fra Zabinis munn.

«Vi går fremdeles i riktig retning?» sa Antonius.

«Jah,» sa Ernst.

«Nærmer vi oss?» sa Ronny.

«Ikke ennå –»

Det var da de store, svarte tredørene i enden av korridoren åpnet seg med et brak, og avslørte to figurer omtrent dekket i grå kapper; grått tøy strakk seg ned over ansiktene under de grå hettene; en av figurene løftet allerede en tryllestav og pekte direkte på henne.

Og så endret kampens ansikt seg drastisk, idet Harrys stemme, høy og stram av anstrengelse, skrek ut ordet:

«*Lamstivosløvus!*»

Lammeren med duellstyrke tordnet mot henne, hun var så sjokkert at hun ikke startet å bevege seg før det nesten var for sent; og strømmen av rødt lys *knuste* seg gjennom *Dekkio*-skjoldet foran dem og hun klarte så vidt å hoppe til side; det var en lett kiling på armen hennes idet det røde lyset for forbi henne, og hun så i øyekroken at Susanne ble truffet, løftet opp i lufta og kastet mot Ronny –

«*Sovnium!*» brølte Antonius' stemme, fulgt et øyeblikk senere av et dusin stemmer som skrek ut «*Sovnium!*»

Hermine dyttet seg panisk opp på føttene, og idet hun kom seg opp, så hun de to figurene i grå kapper bare stå der.

Du kunne ikke *se* søvnheksinger, formelen var for svak –

Men det var helt utenkelig at alle ville ha *bommet.*

«*Lamstivosløvus!*» skrek stemmen til Nilus Langballe, og nok en rød stråle skjøt mot henne; hun falt sammen i en uverdig haug idet hun desperat vred seg ut av veien, og da hun kom seg opp, andpusten, så hun at denne gangen hadde lammeren truffet Ronny der han hadde holdt på å reise seg opp.

«Heisan, Solskinn,» sa Harrys stemme fra under hetta.

«Vi er De grå riddere av Kaos,» sa Nilus' stemme.

«Vi er deres motstandere i denne kampen,» sa Harrys stemme, «mens Kaos' *andre* arme slakter dragene.»

«Og forresten,» sa Nilus' stemme, «vi er uovervinnelige.»

*
*

De to guttene i sine grå kapper og kutter, med grått tøy over ansiktene, sto ansikt til ansikt med hele Solskinnsarmeen, og virket uberørt av et dusin søvnheksinger.

Dafnia hørte et bløtt sukk ved siden av seg, og da hun snudde hodet så hun at Hannas lepper var halvåpne, og håsblåsjentas øyne var store, og hun stirret på –

Det ville ha vært vanskelig å beskrive den jungelen av tanker som føk gjennom Dafnias sinn idet hun innså at Hanna stirret på Nilus og ikke Harry, som i sin tur fikk en del av henne til å legge merke til at Nilus faktisk *hadde* blitt ganske interessant i det siste, som gutt å betrakte; faktisk virket den siste ætling av Langballe rett og slett *kul* akkurat nå, og noe våknet inne i henne og hennes egne lepper åpnet seg og alt som Fyrstinnen hennes Mor noen gang hadde instruert henne i om blyg oppførsel og smiger og sjampo med lukt ble blåst rett ut av hodet hennes så hardt at det ville ha krøllet håret rundt ørene hennes, fordi hun hadde observert Hermine og Harry og nå visste hun plutselig hvordan hun ønsket at hennes *egen* kurtise skulle ende –

Fyrstinnen hennes Mor hadde også nylig instruert henne i et lite utvalg formler som det ville være pinlig å ikke kjenne til hvis du tilhørte den urgamle adelsslekta Grønbek.

Dafnias tryllestav svingte ut til venstre, og hun ropte ut «*Tordnum!*»

Staven gikk over hodet hennes, og hun framsa besvergelsen «*Gråskalletakio!*»

Og til sist grep hun tryllestaven med begge hender og skrek, «*Lysesverdius!*»

Det enorme forbruket av magisk kraft sendte henne nesten ned i knestående, men hun holdt det ut, og da det flammende omrisset hadde funnet sin form og stabilisert seg ble magiforbruket noe mindre.

Allikevel, hun hadde på følelsen at hun ikke burde forsøke å kjempe med dette altfor lenge.

At alle stirret på henne var *helt* unødvendig å nevne, og hun *burde* ha sprunget fram for å konfrontere Nilus med håret strømmende rundt seg, men alt hun klarte å få til var å gå stødig framover og rette sin Eldgamle Klinge mot Nilus Langballe. At alle gikk til siden og ga henne plass var også unødvendig å nevne.

«*Jeg kjennes som Dafnia, av den urgamle adelsslekta Grønbek,*» skrek hun ut. «*Grønbek av Solskinn!*» Formalitetene rundt duellering var helt borte fra hodet hennes; hun hadde sett nok skuespill til å huske dødsutfordringer og blodsutfordringer, men hun kunne ikke i det hele tatt huske hva som kunne være passende for dette, så hun bare rettet det hvitglødende sverdet mot objektet for sin forelskelse og ropte, «*Få se hva du har, Nilly!*»

På ny skrek Harrys stemme «*Lamstivosløvus!*», og senere, når hun husket dette, kunne hun ikke helt tro at hun hadde klart det, men hun svingte ut med lysbladet som om det var et balltre, og *sendte lammeren tilbake mot Harry* som bare så vidt klarte å vri seg unna.

«*Tordnum!*» ropte Nilus, av den urgamle adelsslekta Langballe. «*Gråskalletakio, Lysesverdius!*»

*
*

I noen sekunder gjorde ingen noe annet enn å stirre på Nilus og Dafnia mens de startet å slå løs på hverandre. Begge beveget seg sakte, og Hermine gjettet på at denne formelen brukte en hel del av den magiske styrken deres. Oskar, Aksel og Elmer, som var gompefødte og hadde sett bestemte filmer, så ikke spesielt imponerte ut.

Men du måtte nesten gi dem ekstrapoeng for å i det hele tatt bruke lyssabler.

«For å sjekke,» sa Harrys stemme. «Jeg vet at forsvarsprofessoren ser på, men jeg må nesten spørre allikevel, vet noen om de faktisk vil kutte hverandre i to hvis de faktisk treffer –»

«Nei,» sa Hermine fraværende. Dette hadde vært i en av historiebøkene hennes, skjønt hun hadde ingen anelse om at det magiske duellsverdet så *slik* ut.

«Du *kan* den formelen?»

«Åh, nei, det er Den Eldgamle Klinges formel, det er bare tillatt for urgamle adelsslekter –»

Hermine stoppet å snakke og tittet på Harry, eller snarere Harrys grå hette.

«Vel,» sa Harrys stemme, «da antar jeg at jeg får ta ned resten av Solskinnsregimentet på egen hånd.» Hun kunne ikke se ansiktet hans, men stemmen hørtes ut som om han smilte.

«Du dukket unna da Dafnia reflekterte din egen formel tilbake mot deg,» sa Hermine. «Så uansett hva du har gjort, så er du *ikke* uovervinnelig. En *Lamstivosløvus* kan få has på deg.»

«Interessant teori,» sa Harrys stemme under hetta. «Har du noen i armeen din som kan teste det?»

«Jeg leste om lammevåden en gang,» sa Hermine. «Lurer på om jeg kan huske instruksjonene korrekt?» Tryllestaven hennes løftet seg så den pekte på Harry.

Det var en kort pause, mens en gutt og ei jente pustet tungt og hørbart i nærheten mens de slo løs på hverandre med lyssabler.

«Naturligvis,» sa Harry og pekte sin egen tryllestav på henne, «så kan *jeg* rett og slett bruke *Sovnium* på deg. Det krever jo mye mindre anstrengelse.»

Nye *Dekkio*-skjold kom til syne foran henne, kastet av Miseria og Parvati, mens Harry snakket.

Tuppen av Hermines egen tryllestav begynte å lage små bevegelser i lufta; en diamant inne i en sirkel, en diamant inne i en sirkel, hun øvde opp bevegelsene slik at de passet nøyaktig med hva hun hadde sett i boka. Det ville være en vanskelig oppgave selv for henne, men hun *måtte* kaste formelen riktig på første forsøk, hun hadde ikke råd til feilede kastinger som ville tømme henne for energi.

«Vet du,» sa Hermine Grang, «jeg skjønner at det ikke egentlig er din feil, men jeg begynner å bli lei av å høre folk snakke om Gutten-som-overlevde, som om – som om du er en slags *gud* eller noe.»

«Samme her, må jeg si,» sa Harry Potter. «Det er trist den måten folk hele tida undervurderer meg på.»

Tryllestaven hennes fortsatte å øve på diamanten inne i sirkelen, om og om igjen. Harry ville lade opp sin egen styrke, visste hun, mens hun selv øvde så mye hun kunne før angrepet. «Jeg begynner å tro at du må jekkes ned et hakk, general Kaos.»

«Det kan du kanskje ha rett i,» svarte Harry endeframt. Føttene hans begynte å bevege seg gjennom det hun gjenkjente som en duellants dansemønster. «Uheldigvis er det ingen igjen som kan slå meg nå, utenom en annen Harry Potter.»

«La meg være spesifikk, herr Potter. *Jeg* skal jekke deg ned et hakk.»

«Du og hvilken annen arme?»

«Du tror at du er ganske kul, gjør du ikke,» sa Hermine.

«Når du nevner det, så, ja, jo,» sa Harry. «Ja, det gjør jeg. Noen kunne kalle det arrogant, men er det egentlig meningen at jeg skal være den siste personen på Galtvort til å legge merke til hvor kul jeg er?»

Hermine løftet venstre hånd i lufta og knyttet neven.

Det var et signal. Åtte utvalgte soldater i armeen hennes ville peke tryllestavene sine på henne, og stille kaste *Vingardium Leviosa.*

Dette hadde de *også* øvd på, med en gang Hermine hadde gitt opp å belære soldatene sine, og heller, etter Antonius' forslag, forsøkt å gi dem en Solskinnsgeneral som *så ut som om* hun kunne overvinne uovervinnelige fiender.

«Du later som om du er Supermann,» sa Hermine. Hun løftet venstre knyttneve høyere i lufta, og de åtte soldatene som støttet henne Svevde henne opp i lufta. «*Vel, her er Super-Hermine!*» Hånda hennes skjøt framover, og idet hun fløy raskt gjennom lufta mot Harry, og bare angret på at hun ikke kunne se ansiktsuttrykket hans, laget tryllestaven hennes en diamant inni en sirkel og hun hentet fram all magien hun kunne, det føltes som hun innbilte seg at det å berøre en strømførende ledning ville føles idet den altfor kraftige formelen raste gjennom henne da stemmen hennes skrek «*Lamstivosløvus!*»

Den røde strålen føk ut fra tryllestaven hennes, perfekt formet.

Harry hoppet unna.

Og deretter, fordi de ikke hadde øvd på å gjøre dette inne i korridorer, så krasjet hun inn i en vegg.

*
*

«*Sovnium!*» skrek Draco, og så etter bare et par sekunder til å lade opp, «*MEN I SLANGENS HUGGTANN DA! SOVNIUM!*»

Han *visste* at han traff Teodor, gutten forsøkte ikke en gang å dukke unna, men ætlingen til Nokk bare gliste like ondt som sin far og rettet tryllestaven –

Draco klarte å hoppe til side akkurat idet Teodor sa «*Sovnium!*» men Draco begynte å bli utslitt, han kunne ikke fortsette slik, Teodor gadd ikke å hoppe unna noe som helst mens Draco måtte fortsette å bevege seg, dette var *galskap*.

Han hadde nok styrke nå til å fyre av på ny, men –

Idioti er å gjøre den samme tingen og forvente et annet resultat, hadde Harry sagt; dette var på en eller annen måte *Harrys* verk, det kunne ikke være en gompeartefakt lenger; men Draco kunne ikke tenke seg hva det *kunne* være, og han burde tenke på hypoteser og måter å teste dem på, men han var for opptatt med å febrilsk dukke unna mens Teodor lo og skjøt en ny søvnheksing på ham; Draco følte seg svakt nummen i siden mens han vred seg unna denne gangen; det hadde vært en hårfin bom, og til sist kunne ikke Draco holde ut lenger, han brydde seg ikke om hva slags teori han testet eller hvorfor idet han bare –

«*Lysikus!*» ropte Draco, og Teodor fikk et omriss av rødt lys, «*Mørkius!*» og det forsvant igjen (så Teodor *kunne* faktisk påvirkes av magi), «*Exitarmus!*» og Teodors tryllestav ble kastet vekk (det hadde vært en bra formel å bruke uansett nå som Draco fikk tenkt seg om) men Teodor løp mot Draco med armene utstrakt for å takle ham så Draco skrek «*Vipendo!*» og den andre guttens føtter ble brått løftet opp –

– og ryggen til Teodor traff brakken med et overraskende høyt og *metallisk* smell.

Dracos syn var uskarpt etter å ha kastet fire formler i så rask rekkefølge, og Teodor holdt allerede på å komme seg på føttene, så det var ikke en gang tid til å tenke i ord, men Draco klarte allikevel å si «*Sovnium!*» og *denne* gangen siktet han på Teodors ansikt istedenfor på brystet.

Teodor hoppet unna (han *hoppet unna!*) og gutten skrek «*Kode sju på Malfang!*»

«*Prismatis!*» skrek Padmas stemme og det var plutselig en skimrende regnbuevegg foran Draco, akkurat idet fire Kaotiske stemmer ropte ut «*Sovnium!*»

Og det var en pause, mens alle tittet på den store prismatiske sfæren som beskyttet restene av Dragearmeen.

Å kaste den femte formelen hadde sendt Draco ned på hender og knær, men han tittet opp, og klarte å si, så tydelig han kunne, «Hvis søvnheksingen – ikke virker – sikt på ansiktet – jeg tror løytnantene har på seg metallskjorter.»

«Dekk har ællerede miste før mange solldater,» sa Finnimann høyt fra den andre siden av barrieren, «vi kjæm til å slå dekk uansett,» og så lo griffinggutten ondt. Han fikk til den onde latteren omtrent like bra som Harry Potter nå, og de andre Kaos-legionærene startet å le med ham straks etterpå.

Fra øyekroken kunne Draco se stedet der Grylius og Vincent lå bevisstløse. Padma vedlikeholdt fremdeles den prismatiske sfæren, den største han hadde sett henne kaste noensinne; men hun pustet tungt, fremdeles tydelig svett etter kreftene de hadde brukt på å springe for å finne riktig posisjon; ravnklojenta var en sterk heks, men ikke en *atletisk* en.

Han håpet virkelig at general Grang ville komme snart og angripe Kaos bakfra. General Potter og Nilus av Kaos manglet, og Draco kunne gjette hvor de hadde blitt av, men to soldater kunne ikke sinke Solskinnsregimentet altfor lenge på egen hånd, kunne de?

*
*

Hun visste at det ikke var rettferdig, at den andre jenta hadde gitt alt hun hadde, men Hermine ønsket allikevel at Dafnia hadde holdt ut lenger.

«*Hamrius!*» sa Nilus' stemme bak henne der hun fløy, og så hørtes lyden av den prismatiske veggen som knuste, Hannas stemme som desperat ropte «*Sovnium!*» og så et øyeblikk etter Nilus' rolige stemme som sa «Sovnium» og så var det et dunk idet nok en av hennes soldater falt om.

Og kraften som holdt henne i lufta ble svekket nok en gang, Hermine kunne føle løftet fra sveveformlene som trakk i henne, men nå var det rett og slett ikke lenger tilstrekkelig.

Flyturen hennes stoppet opp og hun begynte sakte å falle mot bakken, og hun burde ha gitt signalet til sine soldater om å bare *slippe* henne, men hun var for sint og forvirret og hun tenkte ikke raskt nok og forsøkte fremdeles å samle styrke for en siste lamme-våde, og derved hadde hun ingen steder å gjøre av seg idet Harry pekte staven på henne og sa «*Sovnium*» og det var det siste ordet Hermine Grang hørte av kampen sin.

66.
Selvrealisering, del 3

Hermine følte seg veldig langt unna det å være snill og flink pike akkurat nå, ikke god heller; det var en varm ball av sinne som brant inni henne og hun lurte på om dette var noe av det samme som Harrys mørke side (skjønt sannsynligvis var det ikke i nærheten) og hun burde ikke reagere på den måten på noe som bare var en teit liten lek, men –

Hele armeen hennes. To soldater hadde banket opp hele armeen hennes. Det var det hun hadde blitt fortalt etter at hun våknet.

Det var litt for mye av det gode.

«Vel,» sa professor Krengle. På nært hold så ikke helsen til forsvarsprofessoren ut til å være fullt så bra som forrige gang hun hadde vært på kontoret hans; huden var blekere, og han beveget seg litt saktere. Men ansiktsuttrykket var like fast som alltid, og blikket gjennomtrengende; fingrene hans trommet skarpt på skrivebordet, rapp-ta-tapp. «Jeg går ut fra av at dere tre så er det bare herr Malfang som har gjettet hvorfor jeg har bedt dere om å komme.»

«Noe med urgamle adelsslekter å gjøre?» sa Harry ved siden av henne, og hørtes litt forvirret ut. «Jeg brøt ikke en eller annen merkelig lov ved å skyte Dafnia, gjorde jeg?»

«Ikke helt,» sa mannen med tung ironi. «Siden frøken Grønbek ikke fulgte de korrekte prosedyrene for dueller, kan hun heller ikke kreve at du fratas ditt slektsnavn. Skjønt jeg ville selvsagt aldri ha tillatt en formell duell. Kriger respekterer ikke den slags regler.» Forsvarsprofessoren bøyde seg framover og hvilte kinnene i hender som møtte hverandre fingertupp mot fingertupp, slik at de så ut som et tårn med spir, som om det å ha sittet rett i stolen allerede hadde slitt ham ut. Øynene gransket dem, skarpe og farlige. «General Malfang. Hvorfor sendte jeg bud på dere?»

«General Potter mot oss to er ikke en rettferdig kamp mer,» sa Draco Malfang med lav stemme.

«*Hva?*» hostet Hermine fram. «Vi hadde dem *nesten,* hvis Dafnia ikke hadde besvimt, så kunne –»

«Frøken Grønbek besvimte ikke på grunn av magisk utmattelse,» sa professor Krengle tørt. «Herr Potter skjøt henne i ryggen med en søvnheksing mens soldatene dine var distrahert av synet av generalen sin som fløy inn i en vegg. Men gratulerer uansett, frøken Grang, med å *nesten* overvinne to kaoslegionærer med bare tjuefire solskinnssoldater.»

Blodet som flammet i kinnene hennes ble enda varmere. «Det – det var bare – hvis bare jeg hadde funnet ut at han hadde på seg rustning –»

Professor Krengle tittet på henne over der hendene hans berørte hverandre. «Selvsagt finnes det måter du *kunne* ha vunnet på, frøken Grang. Det er det alltid, i alle tapte kamper. Verden rundt oss er full av muligheter, renner over av muligheter, som nesten alle mennesker ignorerer fordi det ville kreve at de bryter en tilvant tenkemåte; i enhver kamp er det tusen Håsblås-bein som venter på å bli kvesset til spyd. Hvis du hadde tenkt på å kjøre en *Finite Incantatem* over hele området bare som standard forholdsregel, så ville du ha avsluttet heksingen på herr Potters ringbrynje og alt annet han hadde på seg utenom undertøyet, hvilket får meg til å mistenke at herr Potter ikke helt innså sin egen sårbarhet. Eller du kunne fått soldatene dine til å kaste seg over herr Potter og herr Langballe og fysisk vrenge tryllestavene ut av hendene deres. Herr Malfangs eget svar var ikke det jeg ville kalle *velbegrunnet*, men i det minste ignorerte han ikke fullstendig sine tusen alternativer. Et sardonisk smil. «Men du, frøken Grang, hadde så uflaks at du husket hvordan man kaster lammeformelen, og derfor gjennomsøkte du ikke din ypperlige hukommelse etter et dusin enklere formler som kunne ha gjort jobben. Og du plasserte hele din armes skjebne i hendene på en enkelt person, så de mistet motet da du falt. Etterpå fortsatte de å kaste sine nytteløse søvnheksinger, styrt av de kampvanene de hadde blitt trent opp til, ute av stand til å bryte mønsteret slik herr Malfang gjorde. Jeg kan ikke helt se for meg hva som foregår i folks hoder når de gjentar den samme feilslåtte strategien gang etter gang, men tydeligvis er det en forbløffende sjelden innsikt at det går an å prøve noe annet. Og så ble hele Solskinnsregimentet utradert av to soldater.» Forsvarsprofessoren gliste uten glede. «En oppfatter visse likheter med hvordan femti dødsetere dominerte hele det magiske Storbritannia, og hvordan vårt høyt elskede departement fortsetter sitt styre.»

Forsvarsprofessoren sukket. «*Uansett,* frøken Grang, så gjenstår det faktum at dette er ikke første gang du taper på denne måten. I den forrige kampen slo du og herr Malfang deres styrker sammen, og allikevel ble kampen helt jevn, slik at du og herr Malfang måtte jage etter herr Potter oppe på taket. Kaoslegionen har nå vist, to ganger på rad, militær styrke som tilsvarer begge de to andre armeene sammenlagt. Da har jeg ikke lenger noe valg. General Potter, du må velge åtte soldater fra din arme, inkludert minst en kaosløytnant, som skal fordeles på Dragearmeen og Solskinnsregimentet –»

«*Hva?*» kom det brått fra Hermine igjen, hun tittet bort på de andre generalene og så at Harry så like sjokkert ut som henne, mens Draco Malfang bare så resignert ut.

«General Potter er sterkere enn dere to sammenlagt,» sa professor Krengle med rolig presisjon. «Deres konkurranse er over, han har vunnet, og det er på tide å rebalansere de tre armeene for å gi ham en større utfordring.»

«*Professor Krengle!*» sa Harry. «Jeg har ikke –»

«Dette er min avgjørelse som lærer i kampmagi ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, og den er ikke åpen for forhandlinger.» Ordene var fremdeles presise, men uttrykket i professor Krengles øyne kjølte ned Hermines blod, selv om han stirret på Harry og ikke på henne. «Og jeg finner det *mistenkelig*, herr Potter, at i det øyeblikket du

ønsket å isolere frøken Grang og herr Malfang og tvinge dem til å jage deg ut på taket, så var du i stand til å utslette akkurat så mye av deres samlede styrke som du ønsket. I sannhet, det er det nivået av ytelse jeg har *forventet* av deg siden skoleåret startet, og jeg er *irritert* over å finne ut at du ikke har ytt maksimalt i mine timer hele denne tida! Jeg har sett hva du virkelig kan gjøre, herr Potter. Du er langt forbi det punktet der herr Malfang eller frøken Grang kan slåss mot deg på like vilkår, og du vil ikke få tillatelse til å late som noe annet. Dette, herr Potter, forteller jeg deg i kraft av min stilling som din professor: For at du skal lære ditt fulle potensiale, må du gjøre fullt bruk av dine evner, og ikke holde igjen av *noen* årsak – spesielt ikke barnslige klager over hva dine venner måtte tenke!»

*
*

Hun forlot forsvarsprofessorens kontor med en større arme, og mindre verdighet, og følte seg ganske mye som et trist lite insekt som nettopp hadde blitt klemt flat, og forsøkte svært hardt på å ikke gråte.

«Jeg *har ikke* holdt noe tilbake!» sa Harry idet de kom rundt den første svingen vekk fra professor Krengles kontor, det øyeblikket der tredøra forsvant av syne bak steinveggene. «Jeg lot ikke som, jeg *lot* aldri noen av dere vinne!»

Hun svarte ikke, kunne ikke svare, alt ville bryte løs hvis hun forsøkte å si et ord.

«Virkelig?» sa Draco Malfang. Dragegeneralen hadde fremdeles en aura av oppgitthet rundt seg. «Fordi Krengle har rett, vet du, det er *mistenkelig* at du kunne ta ut nesten alle i begge våre armeer med en gang du fikk ideen om å få oss til å jage deg ut på taket. Og sa du ikke noe da, Potter, om at vi trengte å slå deg når du slåss på ordentlig?»

Den brennende følelsen krøp opp gjennom strupen hennes, og når den nådde øynene hennes ville hun bryte ut i tårer, og derfra ville hun bare være ei gråtende liten jente for begge de andre.

«Det –» sa Harrys stemme, det hørtes ut som om han forsøkte å få fram noe viktig, hun så ikke på ham, men stemmen hørtes som om han hadde vendt hodet mot henne. «Det var – jeg forsøkte mye hardere den gangen, det var en viktig grunn, jeg *måtte*, så jeg brukte en haug med triks som jeg hadde lagret opp – og –»

Hun hadde prøvd så hardt hun kunne, hver eneste gang.

«– og jeg, jeg slapp ut en side av meg selv jeg ikke vanligvis ville bruke for noe som forsvarstimen –»

Så hvis hun noensinne kom nære å slå Harry når det *virkelig* betydde noe, så kunne han bare gå til sin mørke side og knuse henne, var det slik?

… Selvsagt var det det. Hun kunne ikke engang se Harry inn i øynene når han var skremmende på den måten, hvordan kunne hun ha trodd at hun kunne slå ham på ordentlig?

Korridoren delte seg, og Harry Potter og Draco Malfang gikk til venstre mot en trapp som førte opp til tredje etasje, og hun gikk til høyre istedenfor, hun ante ikke hvor den gangen ville føre henne, men akkurat nå ville hun heller gå seg vill i slottet.

«Unnskyld meg, Draco,» sa Harrys stemme, og så var det klapring av fottrinn bak henne.

«La meg være i fred,» sa hun, da det kom ut hørtes det fast ut, men så var hun nødt til å lukke munnen og presse leppene hardt sammen og holde pusten for å forhindre at alt sammen kom fram.

Gutten bare fortsatte å komme, og sprang rundt henne og plasserte seg foran henne, fordi han var en idiot, derfor, og Harry sa, med en stemme som nå var høy og desperat hvisking, «Jeg sprang ikke av gårde når *du* slo *meg* i alle fag utenom sopelimer!»

Han forsto ikke, og han ville aldri forstå, Harry Potter ville aldri forstå, fordi uansett hvilken konkurranse han tapte ville han uansett være Gutten-som-overlevde, hvis du var Harry Potter og Hermine Grang slo deg så betydde det at alle forventet at du skulle møte utfordringen; hvis du var Hermine Grang og Harry Potter slo deg så betydde det at du var ingen.

«Det er ikke rettferdig,» sa hun, stemmen hennes skalv, men hun gråt ikke foreløpig, fremdeles ikke, «*Jeg* burde ikke være nødt til å slåss mot din mørke side, jeg er bare – jeg er –» *Jeg er bare tolv*, det var det hun tenkte.

«Jeg brukte bare min mørke side *en gang* og det var – da jeg *måtte!*»

«Så i dag slo du *hele armeen min* ved bare å være Harry?» Og fremdeles gråt hun ikke, og hun lurte på hvordan ansiktet hennes så ut akkurat nå, om hun så ut som en sint Hermine eller en trist en.

«Jeg –» sa Harry. Stemmen ble litt lavere, «Jeg var ikke … jeg *forventet* ikke egentlig å vinne, den gangen, jeg vet jeg sa jeg var uovervinnelig, men det var bare for å skremme deg, jeg hadde i virkeligheten bare trodd at vi skulle klare å sakke deg litt –»

Hun startet å gå igjen, gikk rett forbi ham, og idet hun passerte Harry strammet ansiktet hans seg som om *han* skulle til å gråte.

«Har professor Krengle rett?» kom en høy desperat hvisking bak henne. «Hvis jeg har deg til venn, vil jeg alltid være redd for å gjøre det bedre enn deg fordi jeg vil vite at det sårer følelsene dine? Det er ikke rettferdig, Hermine!»

Hun pustet dypt, holdt pusten og løp, føttene hennes raste over steinene så raskt de kunne, hun sprang så raskt hun turte med slørete syn, sprang slik at ingen kunne høre henne, og denne gangen fulgte ikke Harry etter henne.

*
*

Minerva gjennomgikk transfigurasjonspergamentet som hadde frist mandag, og hadde nettopp justert ned til minus to hundre poeng for et pergament innlevert av en femteklassing, med en feil som potensielt kunne ha drept noen. I hennes første år som professor hadde hun blitt indignert over dårskapen til eldre elever, nå var hun bare resignert. Ikke bare var det slik at noen mennesker aldri lærte; de la ikke en gang merke til at de var håpløse, de forble i godt humør og ivrige og fortsatte å prøve. Noen ganger trodde de på deg når du fortalte dem, før de forlot Galtvort, at de *aldri* måtte forsøke noe alvorlig, at de burde oppgi fri transformering og bruke kunsten bare gjennom etablerte formler, og noen ganger … så gjorde de ikke det.

Hun var midt inne i å forsøke å nøste opp et spesielt innviklet svar da et bank på døra forstyrret tankene hennes; og det var ikke innenfor kontortid, men hun hadde brukt svært kort tid som husstyrer for huset Griffing på å lære å vente med å avsi en dom. Du kunne alltids trekke fra huspoeng *etterpå.*

«Kom inn,» sa hun med klar, kjølig stemme.

Den unge jenta som kom inn på kontoret hadde tydeligvis grått, og etterpå hadde hun vasket ansiktet sitt i et håp om at det ikke ville synes –

«Frøken Grang!» sa professor McSnurp. Det hadde tatt henne et øyeblikk å gjenkjenne det ansiktet når øynene var røde og kinnene oppblåste. «Hva har skjedd?»

«Professor,» sa den unge jenta med skjelvende stemme, «du sa at hvis jeg noensinne var bekymret eller ukomfortabel med noe, så skulle jeg komme til deg med en gang –»

«Ja,» sa professor McSnurp, «og nå, *hva har skjedd*?»

Jenta startet å forklare –

Hermine sto stille og trappene skrudde seg rundt henne, en roterende heliks som ikke burde ha ført henne noe sted i det hele tatt, og istedenfor tok henne stadig *oppover.* Hermine syntes det lignet på Den endeløse trapps fortryllelse, som hadde blitt oppfunnet i 1733 av trollmannen Arram Sabeti som hadde levd på toppen av Mount Everest i de dager der ingen gomp kunne bestige det. Bare at det ikke kunne stemme, fordi Galtvort var mye eldre – kanskje fortryllelsen var blitt *gjen*oppfunnet?

Hun burde ha vært redd, burde ha vært nervøs for sitt andre møte med rektor.

Hun *var*, faktisk, redd og nervøs for sitt andre møte med rektor.

Det var bare det at Hermine hadde tenkt; hun hadde tenkt en hel del, etter at hun ikke hadde klart å løpe lenger og hadde sklidd ned langs en vegg med ild i lungene, tenkt mens hun lå krøllet opp som en ball med ryggen mot den kjølige steinveggen og føttene trukket opp under seg og hun gråt.

Selv om hun tapte for Harry Potter skulle hun aldri, noensinne, tape for Draco Malfang, det var bare totalt *absolutt* uakseptabelt, og professor Krengle hadde rost general

Malfang for å ikke ignorere sine tusen alternativer; og så etter at Hermine hadde grått seg selv ferdig hadde hun tenkt på fjorten andre formler som hun *skulle* ha forsøkt mot Harry og Nilus, og så begynte hun å lure på om hun kanskje gjorde den samme typen feil når det gjaldt andre ting; og det var slik hun hadde endt opp med å banke på professor McSnurps dør. Ikke for å spørre om hjelp; akkurat nå hadde ikke Hermine noen planer hun kunne spørre om hjelp *til*, men bare for å fortelle professor McSnurp alt, fordi når hun kom på den tanken så hadde det virket som et av de tusen alternativene som professor Krengle hadde snakket om.

Og hun hadde fortalt professor McSnurp om hvordan Harry Potter hadde endret seg siden den dagen da føniksen hadde vært på skulderen hans, og hvordan folk begynte å se på henne mer og mer som noe som var Harrys, og hvordan det virket som om Harry trakk seg lenger og lenger vekk fra alle andre i deres årstrinn og gikk rundt med en trist aura rundt seg, iblant, som om han holdt på å miste noe, og *hun visste ikke lenger hva hun skulle gjøre.*

Og professor McSnurp hadde fortalt henne at nå måtte de gå og snakke med rektor.

Og Hermine hadde blitt bekymret, men så hadde det slått henne at *Harry Potter* ikke ville ha vært redd for rektor. Harry Potter ville bare ha kjørt på videre med hva det nå var han forsøkte på. Kanskje (den tanken hadde slått henne) var det verdt å *forsøke* å være på den måten, å *ikke* være redd, bare gjøre hva som helst, og se hva som skjedde med henne, det kunne ikke egentlig være verre.

De Endeløse Trappene sluttet å rotere.

Den store eikedøra foran dem, med en griff i bronse som dørhammer, åpnet seg uten å bli berørt.

Bak et svart skrivebord av eik med dusinvis av skuffer vendt i alle retninger, det virket som om det hadde sett av skuffer *inni* andre skuffer, var den sølvskjeggede rektor av Galtvort på sin trone, Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, inn i hvis vennlig blunkende øyne Hermine stirret i omtrent tre sekunder før hun ble distrahert av alle de andre tingene i rommet.

En tid senere – hun var ikke sikker på hvor lenge, men det var mens hun forsøkte å telle antall gjenstander i rommet for tredje gang og *fremdeles* ikke fikk samme svar, selv om hukommelsen hennes insisterte på at ingenting hadde blitt lagt til eller trukket fra – rensket rektor halsen sin og sa, «frøken Grang?»

Hermines hode snurret rundt, og hun følte varme i kinnene, men det virket ikke som om Humlesnurr var irritert på henne i det hele tatt, bare alvorlig, og med et nysgjerrig uttrykk i de milde øynene bak halvmåneglassene.

«Hermine,» sa professor McSnurp, og den eldre heksas stemme var vennlig, og hånda hennes hvilte betryggende på Hermines skulder, «vær vennlig å fortelle rektor det du sa til meg om Harry.»

Hermine begynte å snakke, og på tross av hennes nye forsett så snublet stemmen hennes allikevel litt med nervøsitet, idet hun beskrev hvordan Harry hadde endret seg de siste ukene siden Vulkan hadde vaglet seg på skulderen hans.

Da hun var ferdig ble det en pause, og så sukket rektor. «Jeg beklager, Hermine Grang,» sa Humlesnurr. De blå øynene hadde blitt tristere mens hun snakket. «Det er … uheldig, men jeg kan ikke si at det er uventet. Det er en helts byrde, dette du er vitne til.»

«En *helt?*» sa Hermine. Hun tittet nervøst på professor McSnurp og så at transfigurasjonsprofessorens ansikt hadde blitt stramt, skjønt hånda hennes holdt fremdeles et vennlig og betryggende grep om Hermines skulder.

«Ja,» sa Humlesnurr. «Jeg var en helt selv, en gang, før jeg ble en mysteriøs gammel trollmann, i de dager da jeg sto mot Grindelwald. Du har lest historiebøker, frøken Grang?»

Hermine nikket.

«Vel,» sa Humlesnurr, «det er det helter må gjøre, frøken Grang; de har sine oppgaver, og de må vokse seg sterke nok til å utføre dem, og det er det du ser er i ferd med å skje med Harry. Hvis det er noe som kan gjøres for å gjøre den veien enklere, så vil *du* måtte være den som gjør det, og ikke jeg. For jeg er ikke Harrys venn, dessverre, men bare hans mysteriøse gamle trollmann.»

«Jeg –» sa Hermine. «Jeg er ikke sikker på – at jeg fremdeles vil være –» Stemmen hennes stoppet opp, det virket for fryktelig til å si høyt.

Humlesnurr lukket øynene, og da han åpnet dem, så han litt eldre ut enn tidligere. «Ingen kan hindre deg, frøken Grang, hvis du velger å slutte å være Harrys venn. Når det gjelder hvordan det ville påvirke ham, så kan det tenkes at du vet det bedre enn meg.»

«Det – virker ikke *rettferdig,*» sa Hermine med skjelvende stemme. «At jeg *må* være Harrys venn fordi han ikke har noen andre? Det virker ikke rettferdig.»

«Det å *være* en venn er ikke noe du kan tvinges til, frøken Grang.» Det virket som de blå øynene så rett gjennom henne. «Følelsene er der, eller de er der ikke. Hvis de er der, kan du godta dem eller avvise dem. Du *er* Harrys venn – og om du velger å benekte det vil det såre ham forferdelig, kanskje på en slik måte at det ikke kan repareres. Men frøken Grang, hva ville drive deg til en slik ytterlighet?»

Hun kunne ikke finne ord. Hun hadde aldri vært i stand til å finne ord. «Hvis du kommer for nære Harry – så blir du *oppspist,* og ingen ser *deg* noe mer, du er bare noe som er *hans*, alle tror at verden snurrer rundt ham, og …» Hun hadde ikke ordene som skulle til.

Den gamle trollmannen nikket sakte. «Det er visselig en urettferdig verden vi lever i, frøken Grang. Hele verden vet nå at det er jeg som overvant Grindelwald, og færre husker Elisabeth Pettertoft som døde mens hun åpnet veien slik at jeg kunne komme igjennom. Og allikevel huskes hun. Harry Potter *er* helten i dette stykket, frøken Grang; verden *snurrer* faktisk rundt ham. Han er skjebnebestemt for store ting, og jeg antar at

med tida vil navnet Albus Humlesnurr huskes som Harry Potters mysteriøse gamle trollmann, mer enn for noe annet jeg har gjort. Og kanskje vil navnet Hermine Grang bli husket som hans følgesvenn, hvis du gjør deg fortjent til det når dagen er inne. For dette jeg nå sier er sannhet: aldri vil du finne mer ære på egen hånd enn i Harry Potters følge.»

Hermine ristet heftig på hodet. «Men det er *ikke* –» Hun hadde visst at hun ikke ville være i stand til å forklare. «Det handler ikke om *ære*, det handler om å være – noe som tilhører noen andre!»

«Så du mener at du heller ville være en helt?» Den gamle trollmannen sukket. «Frøken Grang, jeg har *vært* en helt, og en leder; og jeg ville ha vært tusen ganger lykkeligere hvis jeg kunne ha hørt til noen som Harry Potter. Noen som er laget av tøffere materiale enn meg, som kan ta de tøffe avgjørelsene, og allikevel være verdig til å lede meg. Jeg trodde, en gang, at jeg kjente en slik mann, men jeg tok feil … frøken Grang, du har absolutt *ingen* anelse om hvor heldig slike som deg er, sammenliknet med heltene.»

Den varme, brennende følelsen krøp opp i strupen hennes igjen, sammen med hjelpeløsheten; hun forsto ikke hvorfor professor McSnurp hadde tatt henne med hit hvis rektor ikke kom til å hjelpe, og et blikk på professor McSnurps ansikt viste at heller ikke professor McSnurp syntes at det var en god ide lenger.

«Jeg vil ikke være en helt,» sa Hermine Grang, «Jeg vil ikke være medhjelperen til en helt heller, jeg vil bare være *meg selv.»*

(Tanken kom til henne noen sekunder senere at hun kanskje faktisk *ville* være en helt, men hun bestemte seg for å ikke endre det hun hadde sagt.)

«Ah,» sa den gamle trollmannen. «Det er en drøy bestilling, frøken Grang.» Humlesnurr reiste seg fra sin trone, kom ut fra bakenfor skrivebordet, og pekte på et symbol på veggen, så allestedsnærværende at Hermines øyne hadde hoppet over det; et bleknet skjold der Galtvorts heraldikk var innskrevet; løven og slangen, grevlingen og reven, og på latin var det inngravert de ordene hun aldri hadde forstått. Så, idet hun innså hvor det skjoldet var, og hvor gammelt det så ut, gikk det plutselig opp for Hermine at dette kanskje var *originalen* –

«En håsblåsing ville si,» sa Humlesnurr, og tappet fingeren på den bleknende grevlingen og fikk Hermine til å vri seg over denne helligbrøden (hvis det faktisk *var* originalen), «at folk feiler i å bli det de er ment å bli, fordi de er for late til å legge inn den innsatsen som kreves. En ravnkloing,» tapp-tapp på ravnen, «ville gjenta de ordene som de vise vet er langt eldre enn Sokrates, *kjenn deg selv*, og si at folk feiler i å bli dem de er ment å bli gjennom ignoranse og mangel på tanke. Og Salazar Smygard,» Humlesnurr skar en grimase idet fingeren tappet den bleknende slangen, «vel, han sa at vi blir de vi er ment å bli ved å følge våre begjær dit de leder oss. Kanskje han ville si at folk feiler i å bli dem de er ment å bli fordi nekter å gjøre det som er nødvendig for å oppnå sine ambisjoner. Men så noterer en seg at nesten alle mørke trollmenn som kom ut av

Galtvort har vært smygardinger. Ble de hva de var ment å bli? Det tror jeg ikke.» Humlesnurrs finger tappet på løven, og så vendte han seg mot henne. «Fortell meg, frøken Grang, hva ville en griffing si? Jeg behøver ikke å spørre deg om Valghatten tilbød deg det huset.»

Det virket ikke som et vanskelig spørsmål. «En griffing ville si at folk ikke blir det de er ment å bli fordi de er redde.»

«Folk flest *er* redde, frøken Grang,» sa den gamle trollmannen. «De lever hele livet omgitt av krøplende frykt som avskjærer dem fra alt de kunne ha oppnådd, alt de kunne ha blitt. Frykt for å si eller gjøre feil ting, frykt for å miste eiendelene sine, frykt for døden, og framfor alt, frykt for hva andre mennesker vil tro om dem. Slik frykt er en forferdelig ting, frøken Grang; og det er forferdelig viktig å vite det. Men det er ikke det Gudrik Griffing ville ha sagt. Folk blir det de er ment å bli, frøken Grang, ved å gjøre det som er rett.» Den gamle trollmannens stemme var vennlig. «Så fortell meg, frøken Grang, hva virker for deg å være det *rette* valget? Fordi *det* er hva du virkelig er, og hvor nå den veien fører, så er det det du er ment å bli.»

Det var en lang pause fylt med lydene fra ting som ikke kunne telles.

Hun tenkte på det, fordi hun var en ravnkloing.

«Jeg *tenker* at det ikke er riktig,» sa Hermine sakte, «at noen må leve i andres skygge på den måten …»

«Mange ting i denne verden er ikke riktige,» sa den gamle trollmannen, «spørsmålet er hva som er det rette for *deg* å gjøre med det. Hermine Grang, jeg skal være mindre subtil enn det som er vanlig for en mysteriøs gammel trollmann, og fortelle deg rett ut at du kan ikke *forestille deg* hvor dårlig ting kan bli hvis hendelsene rundt Harry Potter går feil vei. Hans oppgave er en sak du ikke en gang ville *drømme om* å gå vekk fra, hvis du kjente til den.»

«*Hvilken* oppgave?» sa Hermine. Hennes stemme skalv, fordi det var svært klart hva slags svar rektor var ute etter, og hun ønsket ikke å gi det. «Hva *skjedde* med Harry den dagen, *hvorfor* var Vulkan på skulderen hans?»

«Han vokste opp,» sa den gamle trollmannen. Øynene hans blunket flere ganger, bak halvmånebrillene, og ansiktet hans så plutselig svært rynkete ut. «Ser du, frøken Grang, folk vokser ikke opp fordi tida går; folk vokser opp fordi de plasseres i voksne situasjoner. Det er det som skjedde med Harry Potter på lørdag. Han ble fortalt – du skal ikke dele denne informasjonen, ber jeg deg om å forstå – han ble fortalt at han vil bli nødt til å kjempe mot noen. Jeg kan ikke fortelle deg hvem. Jeg kan ikke fortelle deg hvorfor. Men det er det som skjedde med ham, og det er derfor han trenger sine venner.»

Det var en pause.

«*Bellatrix DeMons?*» sa Hermine. Hun kunne ikke ha blitt mer sjokkert hvis noen hadde dyttet en elektrisk ledning inn i øret hennes. «Har du tenkt å få Harry til å slåss mot *Bellatrix DeMons?*»

«Nei,» sa den gamle trollmannen. «Ikke henne. Jeg kan ikke fortelle deg hvem, eller hvorfor.»

Hun tenkte på det litt til.

«Er det noen måte jeg kan *holde følge med* Harry på?» sa Hermine. «Jeg mener, jeg sier ikke at det er det jeg kommer til å *gjøre*, men – hvis han trenger venner, kan vi være *jevnbyrdige* venner? Kan jeg også være en helt?»

«Ah,» sa den gamle trollmannen og smilte. «Bare du kan avgjøre det, frøken Grang.»

«Men du kommer ikke til å hjelpe meg på samme måte som du hjelper Harry.»

Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Det er ikke stort jeg har hjulpet ham, frøken Grang. Og hvis du virkelig ber meg om en oppgave –» Den gamle trollmannen smilte igjen, heller ironisk. «Frøken Grang, du er i ditt første år på Galtvort. Ikke vær for ivrig etter å vokse opp; det vil bli nok tid til det senere.»

«Jeg er tolv. Harry er *elleve.*»

«Harry Potter er spesiell,» sa den gamle trollmannen. «Som du er klar over, frøken Grang.» De blå øynene ble plutselig gjennomtrengende bak halvmånebrillene, og hun ble minnet på den dagen med desperanten da Humlesnurrs stemme hadde sagt, inne i hodet hennes, at han visste om Harrys mørke side.

Hermine løftet hånda og berørte professor McSnurps hånd, som hadde beholdt et betryggende fast nærvær på skulderen hennes hele denne tida, og Hermine sa, hun var overrasket over at stemmen holdt, «Jeg vil gjerne gå nå, om det er greit.»

«Selvsagt,» sa professor McSnurp, og Hermine følte at hånda på skulderen hennes vennlig snudde henne rundt slik at hun sto foran eikedøra.

«Har du valgt din vei ennå, Hermine Grang?» sa Albus Humlesnurrs stemme bak henne, i det døra sakte knirket seg åpen og Fortryllelsen med De Endeløse Trappene kom til syne.

Hun nikket.

«Og?»

«Jeg,» sa hun, og stemmen hennes satt fast, «Jeg, jeg, –»

Hun svelget.

«Jeg vil gjøre – det som er rett –»

Hun sa ikke noe mer, hun klarte ikke, og så begynte De Endeløse Trappene å snurre henne rundt på ny.

Verken hun eller professor McSnurp sa noe på veien ned.

Da de flytende steingurgene trådte til side, og de to trådte ut i Galtvorts korridorer, sa professor McSnurp til sist noe, og hun framførte med hviskende stemme, «Jeg er så forferdelig lei meg, frøken Grang. Jeg trodde ikke rektor ville si slike ting til deg. Jeg tror han i sannhet har glemt hvordan det er å være et barn.»

Hermine tittet tilbake på henne og så at professor McSnurp så ut som om *hun* var i ferd med å bryte ut i tårer … ikke på ordentlig, egentlig, men det var en stramhet i ansiktet hennes som kunne likne.

«Hvis jeg også ønsker å bli en helt,» sa Hermine, «hvis jeg også har bestemt meg for å bli en helt, er det noe *du* kan gjøre for å hjelpe?»

Professor McSnurp ristet raskt på hodet, og sa, «Frøken Grang, jeg er ikke sikker på at rektor tar feil på *det* området. Du *er* tolv år.»

«Okei,» sa Hermine.

De vandret framover et stykke.

«Unnskyld meg,» sa Hermine, «er det greit hvis jeg bare går tilbake til Ravnklo-tårnet på egen hånd? Jeg beklager, det er ikke din feil eller noe, jeg bare har lyst til å være litt for meg selv akkurat nå.»

«Naturligvis, frøken Grang,» sa professor McSnurp, og stemmen hennes hørtes litt hes ut, og så hørte Hermine at fottrinnene hennes stanse og så snu seg og gå den andre veien bak henne.

Hermine Grang gikk av gårde.

Hun gikk opp et sett trapper, så et nytt, og lurte på om det var noen andre på Galtvort som kunne gi henne en sjanse til å bli en helt. Professor Pirrevimp ville si det samme som professor McSnurp, og selv om han ikke gjorde det, kunne han sannsynligvis ikke være til hjelp, Hermine visste ikke hvem som *kunne* være til hjelp. Vel, professor Krengle ville komme opp med noe lurt hvis hun brukte nok krenglepoeng, men hun hadde på følelsen av at det var en dårlig ide å spørre ham – at forsvarsprofessoren ikke kunne hjelpe henne til å bli den typen helt som det var verdt å bli, og at han ikke en gang ville forstå forskjellen.

Hun hadde nesten kommet seg til Ravnklo-tårnet da hun så blinket av gull.

67.
Selvrealisering, del 4

Det var kun i øyekroken Hermine så det, en refleksjon i en statues polerte metall i et kryss mellom to korridorer, et blink av gull, et glimt av rødt, noe som lignet et bilde av ild; bare et øyeblikk så hun det, og så var det borte.

Hun stoppet opp, forvirret, og så gikk hun *nesten* videre, men det hadde vært noe kjent med den kortvarige gløden –

Hermine gikk videre til dit statuen sto, og tittet ned den korridoren der hun gikk ut fra at flammen som ble reflektert kunne ha kommet fra.

Svakt, som om det var fra et sted langt borte, hørte hun skriket, kalleropet.

Hermine begynte å løpe.

Hun løp en stund; hver gang hun kom til et kryss stoppet hun opp og fikk tilbake så mye pust hun klarte, og så ville hun se et nytt glimt av ild reflektert fra en eller annen retning, eller høre det fjerne kalleropet. Hvis det ikke hadde vært for armetreningen hennes ville hun kollapset av utmattelse ved å løpe på den måten.

Hun så aldri føniksen.

Og så kom hun til et kryss med fire mulige veier, og det var *ingenting*, ikke noe tegn; hun ventet i lange sekunder, men hun hørte intet rop og så ingen ild, og hun hadde nettopp begynt å undre seg, med en syk og trist følelse, om hun hadde innbilt seg det hele, idet hun hørte et *menneske* skrike ut.

Idet hennes raskt løpende føtter kom rundt hjørnet oppfattet hun hele scenen med ett blikk; tre store gutter med grønnstripede kutter snudde seg allerede for å se på henne, og en kortere og mindre gutt i gult, som dinglet i lufta fra en fot som ble holdt oppe av en usynlig hånd.

Solskinnsgeneralen tenkte seg ikke om et eneste sekund – hvis du stoppet opp for å tenke ble det aldri et særlig bra overraskelsesangrep.

Tryllestaven var i hånda hennes, gjorde vridningen, og leppene hennes sa «*Sovnium!*» og den største bølla falt om kull; håsblåsgutten falt ned fra lufta med et *dunk!* og de to andre bøllene forsøkte å sikte inn tryllestavene sine på henne, og hun sa «*Sovnium!*» igjen, og en til av de store guttene datt overende – den av dem som hadde siktet raskest med tryllestaven, det var den hun hadde skutt på.

Uheldigvis var det å kaste to søvnheksinger på rad strevsomt selv for henne, og hun klarte ikke å få av gårde en tredje, før –

Den siste bølla ropte «*Parero!*» og ble omgitt av en skimrende blå glød.

For tjuefire timer siden ville Hermine fått panikk; en *virkelig* skjoldformel ville la bølla kaste formler på henne mens han selv var beskyttet.

Men *nå,* så tenkte hun bare –

«*Lamstivosløvus!*» skrek bøllegutten.

Den dyprøde strålen skjøt mot henne med fryktelig briljans, den flammet langt kraftigere enn noen heksing som hadde skutt ut fra Harrys tryllestav.

Hermine svingte seg svakt til venstre, og strålen bommet, fordi guttens *sikte* ikke hadde vært i nærheten av så bra som Harrys, og tanken slo henne at bøller og professor Krengles armeer muligens ikke fungerte sammen.

«*Lamstivosløvus!*» ropte bøllegutten igjen. «*Exitarmus! Lamstivosløvus!*»

Men uansett, *nå* hadde hun jo nettopp brukt en hel time på å tenke på alle de *andre* formlene hun kunne ha kastet på Harry og Nilus –

«*Gellio!*» ropte bøllegutten, en bredstrålet heksing uten en tydelig stråle som kunne hoppes unna, og knærne hennes ble plutselig for svake til å holde henne oppe. Og så, med et sint brøl som lagde en enda sterkere dyprød stråle, «*Lamstivosløvus!*»

Hun vred seg unna den ved å la seg falle med vilje, og da hadde hun kommet seg tilstrekkelig til sin neste formel, som var –

«*Holkium,*» sa Hermine, og rettet bemerkningen mot gulvet.

«Oof,» sa bøllegutten idet føttene forsvant under ham og *han faktisk mistet tryllestaven.*

Parero-formelen oppløste seg.

«*Sovnium,*» sa Hermine.

Pusten hennes kom fremdeles i raske støt idet hun krabbet over dit hvor håsblåsgutten hadde satt seg opp, han stønnet og gned seg i hodet etter å ha falt i gulvet med hodet først; det var bra at han ikke var en gomp, innså Hermine, ellers kunne han ha brukket nakken. Hun hadde ikke egentlig tenkt på det.

«Øh,» sa gutten, håret hadde en farge som ville ha gitt ham merkelappen 'brunette' om han var ei jente; øynene en slags standard brunfarge som på en eller annen måte virket akkurat riktig for Håsblås; det var ingen tårer i ansiktet hans, men han så noe blek ut. Hun gjettet at han kunne være i fjerde klasse, eller tredje.

Så utvidet de brune øynene hans idet han fokuserte på henne. «*General Solskinn?*»

«Jah,» sa hun. «Det er (*pust)* meg.» Hvis håsblåsingen sa noe om at hun var Harry Potters utkårede, kom hun til å drepe ham, bestemte hun seg for.

«Wow,» sa håsblåsgutten. «Det var – du bare – jeg mener, jeg så deg på skjermene før jul, men – wow! Jeg kan ikke tro at du gjorde det der nå nettopp!»

Det var en pause.

Jeg kan heller ikke tro at jeg gjorde det der nå nettopp, tenkte Hermine Grang, som følte seg litt svak, helt plutselig, det må ha vært all løpingen. «Unnskyld (*pust)* meg,» sa hun, «kan du (*pust)* u-gellifisere beina mine?»

Gutten nikket, dyttet seg opp på føttene og lette i kutten sin for å finne tryllestaven; men Hermine måtte korrigere bevegelsene hans før motheksingen fungerte riktig.

«Jeg heter Mikal Piggtil,» sa gutten da Hermine hadde kommet seg tilbake på føttene igjen. Han rakte fram hånda. «I Håsblås kaller de meg bare Mikke, det er ingen andre Mikke i mitt hus dette året, tro det eller ei.»

De tok hverandre i hendene, og Mikke sa, «Uansett, *tusen takk.*»

Hermine var ikke forberedt på den plutselige bølgen av eufori som strømmet over henne; det å redde noen føltes bokstavelig talt bedre enn noe annet hun hadde følt *hele livet.*

Hun snudde seg for å se på bøllene.

De var svært store, og de så ut til å være, trodde hun, rundt femten år gamle; og hun innså plutselig hvor *stor* forskjellen hadde blitt mellom Galtvort-elever som hadde blitt med i professor Krengles valgfrie aktiviteter, og elever som i årevis hadde fått opplæring av de verste professorene som noensinne hadde professert. Det å være i stand til å *treffe* ting du siktet på, for eksempel; eller å klare å tenke raskt nok under en kamp at du burde *Stimulus* dine falne kamerater. Og andre ting som professor Krengle hadde sagt, som at i den virkelige verden ville nesten alle kamper bli avgjort av et overraskende angrep, ga plutselig mye mer mening for henne.

Mens hun fremdeles prøvde å få tilbake pusten, vendte hun blikket mot Mikke igjen.

«Ville du (*pust)* trodd,» sa Hermine Grang, «at for fem minutter siden hadde jeg (*pust)* problemer med å finne ut hvordan jeg kunne (*pust)* bli en helt?»

Hadde hun virkelig trodd at hun trengte noens *tillatelse*, eller at helter satt rolig og ventet på at noen skulle gi dem oppgaver? Nå skjønte hun at det hele var svært enkelt – du dro bare dit det skjedde noe ondt, det var alt som krevdes for å være en helt. Hun burde ha husket, hun burde ikke ha trengt påminnelse fra en føniks, at stygge ting noen ganger hendte her og nå, på Galtvort.

Og så tittet Hermine seg nervøst tilbake til dit de tre eldre guttene lå bevisstløse, og hun innså at de hadde *sett* henne, det kunne hende at de *visste* hvem hun var, de kunne snike seg innpå henne og overraske *henne* med et angrep, og – og de kunne virkelig skade henne –

Hermine stoppet.

Hun husket at Harry Potter hadde gått inn midt mellom *fem* Smygard-bøller den aller første skoledagen, da han ikke engang hadde lært seg å bruke tryllestaven.

Hun husket at rektor sa at du vokste opp ved å bli plassert i voksne situasjoner, og at de fleste mennesker levde sine liv innenfor en begrensende sirkel av frykt.

Og hun husket professor McSnurps stemme som sa, «Du *er* tolv.»

Hermine pustet dypt; en gang, to ganger, tre ganger.

Hun spurte Mikke om han hadde behov for å besøke madam Pomfrits kontor, hvilket han ikke hadde; og fikk ham til å fortelle henne navnene på smygardguttene, bare i tilfelle.

Og så spankulerte Hermine Grang vekk fra haugen av bevisstløse bøller, og forsikret seg om at hun plasserte et smil på ansiktet der hun gikk.

Hun visste at hun sannsynligvis kom til å få vondt før eller senere. Men hvis du var altfor redd for å få vondt ved å gjøre det som var rett, så kunne du ikke være en helt, så enkelt var det; og hvis noen hadde plassert Valghatten på hodet hennes i det øyeblikket ville den ikke ha ventet *ett sekund* før den ropte ut 'GRIFFING!'

*
*

Hun tenkte fremdeles på dette da hun kom ned til middag; euforien ved å redde noen var fremdeles ikke bleknet, og hun begynte å bekymre seg for om den hadde ødelagt noe i hjernen hennes.

Idet hun nærmet seg Ravnklo-bordet brøt det løs en plutselig epidemi av hvisking, og Hermine lurte på om håsblåsgutten hadde sagt noe, før hun innså at hviskingen sannsynligvis ikke handlet om *det.*

Hun satte seg ned tvers overfor Harry Potter som så *ekstremt* nervøs ut, sannsynligvis fordi hun fremdeles smilte.

«Ah –» sa Harry idet hun forsynte seg med nyristet brød, smør, kanel, ikke noe frukt eller grønnsaker overhodet, og tre porsjoner sjokoladebrownies. «Eh –»

Hun lot ham fortsette slik til hun var ferdig med å skjenke seg opp et glass grapefruktjus, og så sa hun, «Jeg har et spørsmål til deg, herr Potter. Hva tror du det skyldes at mennesker feiler i å bli seg selv?»

«*Hva?*» sa Harry.

Hun tittet på ham. «Lat som om ikke alle disse greiene pågår,» sa hun, «og bare si det du ville ha sagt i går.»

«Ehh …» sa Harry, og så svært forvirret og bekymret ut. «Jeg tror at vi allerede *er* oss selv … det er ikke som om jeg er en imperfekt kopi av noen andre. Men det høres ut som om du ønsker en bestemt type svar, så da vil jeg si at folk ikke blir seg selv fordi vi absorberer alle disse ville tingene fra miljøet vi lever i, og så gulper vi det opp igjen. Jeg mener, hvor mange som spiller rumpeldunk ville spilt et sånt spill hvis de hadde funnet på spillet selv? Eller tilbake i gompe-Storbritannia, hvor mange mennesker som ser på seg selv som arbeiderparti, konservative eller liberaldemokrater ville ha funnet opp nøyaktig den kombinasjonen av politiske trossetninger hvis de måtte kommet fram til alt på egen hånd?»

Hermine vurderte dette. Hun hadde lurt på om Harry ville si noe smygardsk eller til og med noe griffingsk, men dette så ikke ut til å passe inn i rektors liste; og det gikk opp for Hermine at det kunne muligens være ganske mange flere synspunkter enn bare fire.

«Okei,» sa Hermine, «nytt spørsmål. Hva gjør noen til en helt?»

«En *helt?*» sa Harry.

«Japps,» sa Hermine.

«Ah …» sa Harry. Kniven og gaffelen hans sagde nervøst på et stykke steik, og kuttet det opp i mindre og mindre biter. «Jeg tror at ganske mange mennesker kan gjøre ting når verden sender dem inn i riktig situasjon … som ved at folk forventer at du skal gjøre det, eller det bare forutsetter ferdigheter og evner som du allerede har, eller det er en autoritet som følger med for å se om du gjør noe feil, eller forsikrer seg om at du gjør din del. Men problemer som det er sannsynligvis allerede i ferd med å bli løst, om du skjønner, og da er det ikke noe behov for helter. Så jeg tror at de menneskene vi kaller 'helter' er sjeldne fordi de er nødt til å finne alle løsningene underveis, og de fleste er ikke komfortable med det. Hvorfor spør du?» Harrys gaffel stablet tre biter av gjennom-oppdelt steik og løftet dem opp til munnen.

«Nei, du skjønner, i stad slo jeg ut tre eldre Smygard-bøller og reddet en håsblåsing,» sa Hermine. «Jeg har tenkt til å bli en helt.»

Da Harry var ferdig med å hoste opp maten han hadde fått i vrangstrupen (noen av de andre ravnkloingene som var innenfor hørevidde hostet fremdeles) sa han, «*Hva?*»

Hermine fortalte historien, den begynte å spre seg utover som hvisking allerede mens hun fortalte den. (Skjønt hun utelot den delen med føniksen, fordi det virket som noe privat mellom dem. Hermine hadde følt seg overrasket, da hun tenkte på det i etterkant, over at en føniks ville dukke opp for noen som *ønsket* å være en helt; det virket litt egoistisk når hun tenkte på det på den måten; men kanskje det ikke betydde noe for fønikser så lenge de så at du var villig til å hjelpe folk.)

Da hun var ferdig med å snakke, stirret Harry på henne fra den andre siden av bordet og sa ikke et ord.

«Jeg beklager for hvordan jeg oppførte meg tidligere,» sa Hermine. Hun tok en slurk fra glasset med grapefruktjus. «Jeg burde ha husket at så lenge jeg slår deg ned i støvlene i formeltimene, så er det greit at du gjør det bedre i forsvar.»

«*Vær så snill* å ikke misforstå dette,» sa Harry. Han så altfor voksen ut nå, og alvorlig. «Men er du sikker på at dette er den *du* er, og ikke, for å si det litt brutalt, meg?»

«Jeg er helt sikker,» sa Hermine. «Altså, navnet mitt rimer til og med ganske mye på 'heltinne', jeg har ikke tenkt på det før i dag.»

«Det å være en helt er ikke akkurat en tur i parken,» sa Harry. «Ikke virkelig helting, den typen voksne er nødt til å gjøre, det er ikke som dette, det kommer ikke til å bli så lett som dette.»

«Det vet jeg,» sa Hermine.

«Det er vanskelig, og det er smertefullt, og du må ta avgjørelser der det ikke finnes noen gode svar –»

«Ja, Harry, jeg har også lest de bøkene.»

«Nei,» sa Harry, «du forstår ikke, selv om bøkene advarer deg så er det ingen måte du *kan* forstå det på før –»

«Det stopper ikke deg,» sa Hermine. «Det stopper deg ikke et sekund. Jeg vedder på at du aldri en gang *vurderte* å ikke være en helt på grunn av det. Så hvorfor tror du at det vil stoppe meg?»

Det var en pause.

Et plutselig stort glis lyste opp Harrys ansikt, et smil som var like lyst og guttaktig som grimasen hadde vært dyster og voksen, og så var alt bra igjen mellom dem.

«Dette kommer til å gå noe så inni granskauen forferdelig galt på en eller annen måte,» sa Harry, og smilte fremdeles bredt. «Du vet det, ikke sant?»

«Ja, seff,» sa Hermine. Hun tok enda en bit toast. «Hvilket minner meg om noe, Humlesnurr nektet å være min mysteriøse gamle trollmann, er det noe sted jeg kan skrive for å bestille en ny?»

*
*

ETTERSPILL:

«… og professor Pirrevimp sier at det virker helt umulig å få henne til å ombestemme seg,» sa Minerva stramt og stirret på den sølvskjeggede gamle trollmannen som var ansvarlig for dette. Albus Humlesnurr satt bare stille og lyttet til henne med et fjernt, trist uttrykk i øynene. «Frøken Grang blunket ikke en gang da professor Pirrevimp truet med å få henne overført til Griffing; hun sa bare at hvis hun dro, så ville hun ta med seg alle bøkene sine. Hermine Grang har bestemt seg for å bli en helt og hun tar ikke nei for et svar. Jeg tviler på om du kunne ha dyttet henne ut i dette noe hardere hvis du hadde *prøvd* –»

Det tok Minervas hjerne fem hele sekunder å behandle innsikten.

«*ALBUS!*» skrek hun.

«Min kjære,» sa den gamle trollmannen, «etter at du har tatt deg av din trettiende helt, eller noe sånt, så vil du innse at de reagerer temmelig forutsigbart på bestemte ting; som å bli fortalt at de er for unge, eller at de ikke er skapt til å være helter; eller at det å være en helt er ubehagelig; og hvis du virkelig vil forsikre deg om saken så forteller du dem alle tre. Skjønt,» med et kort sukk, «det lønner seg ikke å gjøre det *for* åpenlyst, ellers vil viserektoren din avsløre deg.»

«Albus,» sa Minerva, med enda strammere stemme, «hvis hun blir skadet, så sverger jeg, denne gangen skal jeg –»

«Hun ville ha endt opp med det uansett,» sa Albus, fremdeles med det fjerne, triste blikket. «Hvis noen er ment å bli en helt, så vil de ikke lytte til våre advarsler, Minerva,

uansett hvor hardt vi forsøker. Og når det er slik, så er det bedre for Harry om frøken Grang ikke blir hengende for langt etter.» Albus framskaffet, som fra ingen steder, en liten tinnboks som åpnet seg og avslørte små gule klumper, hun hadde aldri vært i stand til å finne ut hvor han oppbevarte den og hun hadde aldri klart å oppdage magien som var involvert. «Sitronsutt?»

«*Hun er ei tolv år gammel jente, Albus!*»

*
*

ETTER-ETTERSPILL:

Innenfor vinduene, knapt usynlige i kveldsmørket, svømte det fisk i det svarte vannet; lyst opp av det klare skinnet fra Smygards oppholdsrom når de kom nærmere; oppslukt av mørket når de svømte vekk.

Dafnia Grønbek satt i en komfortabel, svart lærsofa. Hodet hadde kollapset ned i hendene hennes; hun glødet gyllengult idet skinnende gnister av hvitt lyst dukket opp og forsvant rundt henne.

Hun hadde forberedt seg på å bli ertet for å like Nilus Langballe. Hun hadde forventet å få høre en haug spydige kommentarer om håsblåsinger. Hun hadde planlagt *massevis* av smarte svarreplikker til disse tenkte konversasjonene da hun var på vei tilbake til Smygards fangehull.

Hun hadde *sett fram til* å bli ertet for å like Nilus. Å bli ertet for den typen ting betydde at du hadde vokst opp til å bli ei jente på ordentlig.

Men det viste seg at ingen hadde forstått at det å utfordre Nilus til en Eldgammel Duell betydde at hun likte ham. Hun hadde trodd at det ville ha vært *åpenbart*, men neida, den tanken hadde tydeligvis ikke falt noen inn.

Det var alltid den heksingen du ikke så som traff deg.

Hun burde bare kalt seg for Dafnia av Solskinn, på linje med Nilus av Kaos. Eller Solskinns-Dafnia sånn som Solskinns-Ronny. Eller *hva som helst* utenom Grønbek av Solskinn.

Grønbek av Solskinn.

Derfra hadde det gått over til Grønbek av Solskinn og Blå Himmel.

Så hadde noen lagt til Snødekkede Fjell og Spretne Villdyr.

For øyeblikket ble hun omtalt som Den glitrende enhjørningsprinsessen av den urgamle adelsslekta Gnistrebæsj.

Og en eller annen forbannet sjetteklassejente hadde truffet henne med en glitrevåde, hun hadde ikke en gang *visst* at det fantes noe slikt som en glitrevåde, og *Finite Incantatem* hadde ikke virket, og hun hadde spurt eldre jenter som hun *trodde* var hennes venner

(hun hadde åpenbart tatt feil på dette området) og så hadde hun truet kasteren med alvorlige politiske følger iverksatt av hennes far, og allikevel satt Dafnia Grønbek i Smygards oppholdsrom med hodet i hendene, lyst glitrende, og lurte på hvordan hun hadde endt opp med å være den eneste åndsfriske personen på Galtvort.

Det var *etter middagstid* og de *holdt på fremdeles* og hvis de ikke holdt opp før i morgen tidlig kom hun til å søke om å bli tatt opp ved Durmstrang for å bli den neste mørke fruen.

«Hei, alle sammen!» sa Misfall-tvillingene dramatisk, mens de viftet med en utgave av *Aftenprofeten*. «Heksingating har nettopp vedtatt at 'Få se hva du har' utgjør en lovlig utfordring som skal utkjempes fram til utfordreren legger seg ned for å ta en høneblund!»

«Hvordan våger dere å fornærme æren til Den Glitrende Enhjørningsprinsessen!» ropte Tracey. «Få se hva dere har!» Og så la Tracey seg flatt ned på sofaen og snorket høyt.

Dafnias glitrende hode sank lenger ned i de glødende hendene hennes. «Etter at familien min tar over så skal jeg få lagt dere alle sammen under en anti-immiveringstrolling og sende dere til sjøs med flumnettverket,» sa hun til ingen bestemt. «Det er greit for dere, ikke sant?»

Dunk-dunk, dunk-dunk-dunk, dunk.

Dafnia tittet opp, overrasket; det der var et kodesignal fra Solskinn –

«*Det tykkes meg å høre dunking!*» bæljet herr Gurgel. «*Der dunkes på døra!*»

«*Få se hva du har, dør!*» ropte en eldre gutt nær døra, og rev den opp.

Det ble et øyeblikk med fullstendig overraskelse.

«Jeg er kommet for å snakke med frøken Grønbek,» sa Solskinnsgeneralen, med en stemme som om hun prøvde å høres selvsikker ut. «Kunne noen være så snill –»

Fra uttrykket på Hermines ansikt hadde hun akkurat lagt merke til Dafnias glitring.

Og det var *da* Milly Bylling kom stormende opp fra de nedre soverommene og ropte, «Hei, alle sammen, gjett hva, nå har *Grang* gått av sted og jult opp Drønne og det som var igjen av gjengen hans, og faren hans uglet ham og sa at hvis han ikke –»

Milly fikk øye på Hermine som sto i døråpningen.

Det ble en svært høy stillhet.

«Øh,» sa Dafnia. *Hva?* sa hjernen hennes. «Æh, hva gjør du her, general?»

«Vel,» sa Hermine med et pussig smil på ansiktet, «jeg har bestemt meg for at det ikke er rettferdig at mysteriøse gamle trollmenn gir noen mennesker en sjanse til å bli helter, og ikke andre, og jeg har også lest historiebøker, og det er på langt nær nok jentehelter i dem. Så jeg tenkte at jeg bare skulle stikke innom for å sjekke om du hadde lyst til å bli en helt og hvorfor gløder du på den måten?»

Det ble nok en stillhet.

«Dette,» sa Dafnia, «var sannsynligvis *ikke* det beste tidspunktet for å stille meg det spørsmålet –»

«*Jeg tar tilbudet!*» ropte Tracey Davidsen og spratt opp fra sofaen.

*
*

Og slik kom det til at Foreningen for Utviklingen av Likhet i Heltemessige Eventyrlige Tilnærminger ble født.

68.
Selvrealisering, del 5

Selv om du hadde vært viserektor i tre årtier, og professor i transfigurasjon før det, var det sjelden at du tok Albus Humlesnurr fullstendig på senga.

«… Susanne Beining, Lavendel Bruun, og Dafnia Grønbek,» avsluttet Minerva. «Jeg ville også bemerke, Albus, at frøken Grangs beretning om din tilsynelatende mangel på støtte – hennes ordvalg var visstnok 'han sa jeg burde være glad for å bare være en medhjelper' – har generert en hel del *interesse* blant de eldre jentene. Flere av dem har kommet til meg for å spørre om frøken Grangs beskyldninger var sanne, siden frøken Grang hadde sagt at jeg var til stede.»

Den gamle trollmannen lente seg tilbake i den store stolen sin mens han fremdeles stirret på henne med et ganske abstrahert uttrykk bak halvmånebrillene.

«Det satte meg i litt av et dilemma, Albus,» sa professor McSnurp. Hun sørget for at ansiktet hennes holdt seg helt nøytralt. «Nå vet jeg selvsagt at du ikke virkelig mente å fraråde jenta fra å gjøre det, faktisk det motsatte. Men du og Severus har ofte fortalt meg at for å holde på en hemmelighet, så må jeg ikke vise noen tegn som skiller seg fra reaksjonen til en som virkelig ikke vet noe. Derfor hadde jeg ikke annet valg enn å bekrefte at frøken Grangs beretning var presis, og late som om jeg var passelig bekymret, med en lett overtone av fornærmethet. Når alt kommer til alt, hvis jeg *ikke* hadde visst at du manipulerte frøken Grang med vilje, ville jeg muligens ha blitt helt satt ut.»

«Jeg … forstår,» sa den gamle trollmannen sakte. Hendene hans lekte fraværende med sølvskjegget; små, raske bevegelser.

«Heldigvis,» fortsatte professor McSnurp, «er så langt professorene Schummel og Vektor de eneste medlemmene av lærerstaben som bærer frøken Grangs jakkemerke.»

«Jakkemerke?» gjentok den gamle trollmannen.

Minerva trakk fram en liten sølvplate som viste forkortelsen FULHET, la den på skrivebordet til Albus, og dunket lett på den med fingeren.

Og stemmene til Hermine Grang, Padma Patil, Parvati Patil, Lavendel Bruun, Susanne Beining, Hanna Abom, Dafnia Grønbek og Tracey Davidsen skrek ut i kor, «*Vi liker ikke andre plass, hekser vil ha heltepass!*»

«Frøken Grang selger dem for to sigder, og kunne fortelle meg at hun hittil har solgt femti av dem. Jeg har forstått det slik at Nymfadora Dult, syvendeklassing i Håsblås, fortryller dem for henne. For å fullføre min rapport,» sa professor McSnurp bryskt, «så ber våre åtte nyslåtte heltinner om tillatelse til å utføre en protest utenfor inngangen til Deres kontor.»

«Jeg håper,» sa Albus og skar en grimase, «at du forklarte dem at –»

«Jeg forklarte dem at onsdag kl. 19 ville passe utmerket,» sa Minerva. Hun tok jakkemerket tilbake fra rektors skrivebord, sendte Albus et honningsøtt smil, og vendte seg mot døra.

«Minerva?» sa den gamle trollmannen bak henne. «*Minerva!*»

Eikedøra lukket seg solid bak henne.

*
*

Det var ikke mye plass mellom steinveggene som avgrenset vestibylen foran rektors kontor, så selv om ganske mange mennesker hadde ytret ønske om å se på protesten, var det ikke mange som hadde fått lov til å komme. Bare professor Schummel og professor Vektor, som hadde på seg jakkemerke; og prefektene Pernille Klarvang, Rose Bruun og Jakki Prime, som hadde på seg jakkemerkene. Bak *dem*, professor McSnurp og professor Stikling og professor Pirrevimp, som ikke hadde på seg jakkemerkene, som holdt øye med hele affæren. Harry Potter og Galtvorts topptillitsmann var der, og gutteprefektene Perry Wiltersen og Oliver Wolpert, som alle hadde på seg jakkemerkene for å vise Solidaritet. Og selvsagt de åtte grunnleggerne av FULHET, som dannet et demonstrasjonstog ved siden av gurgene med skiltene sine. Hermines eget skilt, festet til et solid trehåndtak som så ut til å bli tyngre og tyngre i hendene hennes etter hvert som sekundene tikket forbi, sa INGENS MEDHJELPER.

Og professor Krengle, som lente ryggen mot en vegg bakerst og så på med øyne som var umulige å lese. Forsvarsprofessoren hadde fått tak i et av jakkemerkene hennes, skjønt hun hadde aldri solgt et til ham; og han hadde det ikke på seg, men kastet det fraværende opp og tok imot det igjen med en hånd.

Hele ideen hadde virket mye bedre for fire dager siden, da indignasjonen hennes brant friskt og hett, og hun hadde stått overfor utsiktene til å gjøre dette *fire dager senere* istedenfor *akkurat nå.*

Men hun måtte fortsette, fordi det var det helter gjorde, de fortsatte, og også fordi det hadde virket uendelig forferdelig å si til alle at hun avlyste det. Hermine lurte på hvor mye heroisme som hadde funnet sted med akkurat samme bakgrunn. De fleste bøker *sa* ikke «Og så nektet de å gi opp, uansett hvor fornuftig det ville ha vært, fordi det ville ha vært altfor flaut»; men ganske store deler av historien ga mer mening på den måten.

Klokka 19.15, hadde professor McSnurp fortalt henne, ville rektor Humlesnurr komme ned og snakke til dem noen minutter. Professor McSnurp hadde sagt at de ikke skulle være redde – rektor var en god person innerst inne, og de hadde brukt korrekt framgangsmåte for å få skolens godkjenning til å protestere.

Men Hermine var svært, svært klar over at selv om hun gjorde dette med underskrevet tillatelse, så Trosset hun fremdeles Autoriteten.

Etter at hun hadde bestemt seg for å bli en helt hadde Hermine gjort den åpenbare tingen, som var å gå til Galtvorts bibliotek og hente ut bøker om hvordan man ble en helt. Så hadde hun satt disse bøkene tilbake i hyllene igjen, siden det var fullstendig tydelig at ingen av forfatterne faktisk hadde vært en helt selv. Istedenfor hadde hun bare lest fem ganger, helt til hun hadde memorert hvert ord, de 75 centimetere av Gudrik Griffing som var hele hans selvbiografi og hans råd om livet. (Eller oversettelsen, i det minste; hun kunne ikke lese latin ennå.) Gudrik Griffings selvbiografi hadde vært adskillig mer *komprimert* enn de bøkene Hermine var vant til å lese, han brukte *en setning* på å si ting som skulle hatt 75 centimeter for seg selv, og så var det en *ny* setning etter det …

Men det var tydelig ut fra det hun leste at enskjønt det å Trosse Autoriteten ikke var *poenget* med å være en helt, så kunne du ikke være en helt hvis du var for redd for å gjøre det. Og på dette tidspunktet visste Hermine Grang hvordan andre oppfattet henne, og hun visste hva andre mennesker syntes at hun ikke kunne gjøre.

Med et fast grep løftet Hermine protestplakaten sin høyere og konsentrerte seg om å puste sakte og rytmisk istedenfor å hyperventilere helt til hun falt om kull.

«*Virkelig?*» sa frøken Prime med utilslørt fascinasjon. «De kunne ikke *stemme?*»

«Slik var det,» sa professor Schummel. (Astronomiprofessorens hår var fremdeles mørkt, og det mørke ansiktet bare lett rynket, Hermine *ville* ha gjettet at hun var rundt sytti år, bortsett fra –) «Jeg husker levende min mors glede da de annonserte Lov om Kvinners Kvalifisering til Valgdeltakelse, selv om hun ikke faktisk var kvalifisert.» (Hvilket innebar at professor Schummel hadde vært sammen med gompefamilien sin i 1918.) «Og det var ikke det verste; nei da. For, ser du, bare et par århundrer tidligere –»

Tretti sekunder sendere stirret alle ikke-gompefødte, både mannlige og kvinnelige, på professor Schummel med fullstendig sjokkerte ansiktsuttrykk. Hanna hadde sluppet skiltet sitt i befippelsen.

«Og det var *heller* ikke det verste, ikke i nærheten,» fullførte professor Schummel. «Men dere ser hvordan denne typen ting har potensiale til å ende opp.»

«Merlin bevare oss,» sa Pernille Klarvang med halvkvalt stemme. «Du mener at det er *slik* menn ville behandle oss hvis vi ikke hadde tryllestaver og kunne forsvare oss selv?»

«*Hei!*» sa en av gutte-prefektene. «*Det* er ikke –»

Så kom det en kort, sardonisk latter fra professor Krengles retning. Da Hermine snudde seg for å se på ham så hun at forsvarsprofessoren fremdeles lekte seg med jakkemerket, og uten å bry seg om å se opp på resten av dem, sa han, «Slik er menneskets natur, frøken Klarvang. Føl deg trygg på at *du* ikke ville være noe snillere, dersom hekser hadde tryllestaver og menn manglet dem.»

«Det tror jeg knappest!» glefset professor Schummel.

En kald klukklatter. «Jeg mistenker at det skjer oftere enn noen våger å antyde, selv i de stolteste renblodsfamilier. En eller annen ensom heks får øye på en kjekk gomp; og tenker, så lett det ville være å gi ham en kjærlighetseliksir, slik at han ville begjære og be-

undre henne og henne alene. Og siden hun vet at han ikke har noen motstandskraft, ja, så er det jo bare naturlig at hun tar det hun ønsker –»

«*Professor Krengle!*» sa professor McSnurp skarpt.

«Unnskyld,» sa professor Krengle mildt, og øynene så fremdeles ned på jakkemerket i hånda hans, «later vi alle fremdeles som at dette ikke foregår? I tilfelle beklager jeg.»

Professor Schummel glefset, «Og jeg antar at trollmenn ikke –»

«Det er *barn* til stede, professorer!» Igjen professor McSnurp.

«Noen gjør det,» sa professor Krengle jevnt, som om de diskuterte været. «Skjønt jeg personlig gjør det ikke.»

Deretter ble det en hel del stillhet. Hermine løftet opp plakaten sin igjen – den hadde glidd ned på skulderen hennes mens hun lyttet. Hun hadde aldri tenkt på det, ikke engang det aller minste, og nå forsøkte hun å *ikke* tenke på det, og magen hennes føltes litt urolig. Hun så i Harry Potters retning, uten å helt vite hvorfor hun gjorde det; og hun så at Harrys ansikt var fullkomment rolig. Hun fikk en kuldegysning før hun så vekk, men ikke helt raskt nok til å gå glipp av det lille nikket som Harry ga henne, som om de var enige om noe.

«For å være ærlig,» sa professor Schummel etter en stund, «siden jeg mottok brevet fra Galtvort, så kan jeg ikke minnes å ha vært utsatt for noen fordommer fordi jeg var kvinne, eller farget. Nei, nå er det alltid for å være gompefødt. Jeg mener å huske at frøken Grang sa at det *bare* var helter hun hadde funnet et problem med, så langt?»

Det tok Hermine et øyeblikk å innse at hun hadde blitt spurt et spørsmål, og så sa hun «Ja,» med en stemme som kvekket litt. Hele denne greia hadde vokst seg til noe som var en hel del større enn hun hadde sett for seg da hun startet det.

«Hva nøyaktig var det du undersøkte, frøken Grang?» sa professor Vektor. Hun så eldre ut enn professor Schummel, håret hennes hadde begynt å gråne; Hermine hadde aldri vært i nærheten av professor Vektor personlig før aritmantikkprofessoren hadde spurt henne om et jakkemerke.

«Hm,» sa Hermine, med litt lys stemme, «Jeg sjekket historiebøkene, og det har vært like mange kvinnelige magiministre som mannlige. Deretter så jeg på stillingen som grandilokvensibus, og det har vært noen få flere trollmenn enn hekser, men ikke så mange. Men hvis du ser på folk som var berømte for å jakte på mørke trollmenn, eller folk som har stoppet invasjoner av mørke vesener, eller folk som har nedkjempet mørke herrer –»

«Og de mørke trollmennene selv, naturligvis,» sa professor Krengle. *Nå* hadde forsvarsprofessoren tittet opp. «Du kan legge til det på lista di, frøken Grang. Blant alle de mistenkte dødseterne kjenner vi bare to trollkvinner; Bellatrix DeMons og Alekto Misfall. Og jeg tør påstå at få trollmenn vil ha vansker med å nevne en eneste mørk frue utenom Baba Yaga.»

Hermine bare stirret på ham.

Han kunne da *aldri* –

«Professor Krengle,» sa professor Vektor, «nøyaktig hva er det du impliserer?»

Forsvarsprofessoren holdt opp jakkemerket så de gullfargede bokstavene FULHET vendte mot dem, og sa «Helter»; så vendte han merket for å vise fram den sølvfargede baksiden og sa, «Mørke trollmenn. Disse er beslektede karriereveier fulgt av mennesker som likner på hverandre, og en kan knapt spørre hvorfor unge hekser vender seg bort fra en av veiene uten å gjøre betraktninger om dens refleksjon.»

«Aha, *nå* skjønner jeg!» sa Tracey Davidsen, og hevet stemmen så plutselig at Hermine skvatt litt. «Du er med i protesten vår fordi du er bekymret over at ikke nok unge jenter blir mørke hekser!» Så fniste Tracey, hvilket Hermine aldri ville klart på dette tidspunktet om du så betalte henne ti millioner kroner.

Det var et halvveis smil på professor Krengles ansikt idet han svarte, «Ikke egentlig, frøken Davidsen. Når sant skal sies bryr jeg meg ikke det minste om den slags. Men det er meningsløst å telle heksene blant magiministre og andre slike vanlige mennesker som lever vanlige liv, når Grindelwald og Humlesnurr og Han-hvis-navn-må-være-unevnt alle var menn.» Forsvarsprofessoren lekte fraværende med jakkemerket, og snudde det rundt og rundt i hånda si. «På den annen side, det er svært få mennesker som noensinne gjør noe interessant med livene sine. Hvilken rolle skulle det spille for deg om *de* for det meste er hekser eller for det meste er trollmenn, så lenge *du* ikke er en av dem? Og jeg mistenker at du ikke kommer til å være en av dem, frøken Davidsen; for skjønt du er ambisiøs, så har du ingen ambisjon.»

«*Det er ikke sant!*» sa Tracey indignert. «Og hva betyr det, forresten?»

Professor Krengle rettet seg opp fra der han hadde hvilt ryggen mot veggen. «Du ble valgt inn i Smygard, frøken Davidsen, og jeg forventer at du vil gripe enhver anledning for forfremmelse som faller i dine hender. Men du har ingen indre drivkraft mot en større ambisjon, og du vil ikke *skape* dine muligheter. I beste fall vil du klatre deg oppover og inn i Magidepartementet, eller en tilsvarende høy og uviktig posisjon, og aldri bryte lenkene rundt din eksistens.»

Så flyttet professor Krengles blikk seg fra Tracey, han så på *henne*, de blekblå øynene stirret henne med forferdelig intensitet – «Fortell meg, frøken Grang. Har *du* en ambisjon?»

«Professor –» kvekket den høye, faste stemmen til professor Pirrevimp, og så brøt hennes husstyrers stemme av, og i sideblikket så hun at Harry la sin hånd på professor Pirrevimps skulder og ristet hodet sitt, med et ansikt som så svært voksent ut.

Hermine følte seg som et rådyr som var fanget i noens frontlykter.

«Hva drev deg til å bryte dine bånd, frøken Grang?» sa forsvarsprofessoren, og stirret rett på henne. «Hvorfor er gode karakterer i timene ikke lenger nok? Er det sann storhet du søker? Er det noe aspekt av verden du ikke er fornøyd med, som du må gjøre om til å

bli slik du ønsker det? Eller er alt dette bare et barns lek for deg? Jeg vil bli temmelig skuffet hvis alt dette bare handler om rivalisering med Harry Potter.»

«Jeg –» sa Hermine, stemmen hadde så høyt toneleie at den laget en slags pipelyd, men hun kunne ikke komme på noe annet å si.

«Du kan få litt betenkningstid, om du ønsker,» sa professor Krengle. «Lat som om det er en stil i hjemmelekse, tretti centimeter som skal leveres torsdag. Jeg hører du er ganske veltalende ved slike anledninger.»

Alle stirret på henne.

«Jeg –» sa Hermine. «Jeg er ikke enig i en eneste av tingene du har sagt, noe sted.»

«Vel talt,» kom professor McSnurps glassklare stemme.

Professor Krengles blikk flakket ikke. «Det er ikke tretti centimeter, frøken Grang. *Noe* driver deg til å gå imot rektors vilje og samle følgere rundt deg selv. Kanskje det er noe du foretrekker å ikke si høyt?

Hermine visste at det korrekte svaret ikke ville imponere professor Krengle, men det var det korrekte svaret, så hun sa det. «Jeg tror ikke du trenger ambisjoner for å bli en helt,» sa Hermine. Stemmen hennes skalv, men den sprakk ikke. «Jeg tror du bare må gjøre det som er rett. Og de er ikke mine følgere, men mine venner.»

Professor Krengle lente seg tilbake mot veggen igjen. Halvsmilet var borte fra ansiktet hans. «De fleste forteller seg selv at de gjør det rette, frøken Grang. Men derigjennom løfter de seg ikke over det ordinære.»

Hermine pustet dypt, og forsøkte å være modig. «Det handler ikke *om* å ikke være ordinær,» sa hun så staut hun kunne. «Men jeg tror at hvis noen bare forsøker å gjøre det rette, om igjen og om igjen, og de ikke er for late til å gjøre alt som kreves, og de tenker over det de holder på med, og de er modige nok til å gjøre det selv når de er redde –» Hermine stoppet opp et øyeblikk, og kastet et kjapt blikk på Tracey og Dafnia, «– og de lager en god plan for hvordan de skal gjøre det – og de ikke bare gjør det andre mennesker gjør – så tror jeg at noen som det allerede ville havne opp i nok trøbbel.»

Noen av jentene og guttene klukklo, og det samme gjorde professor McSnurp som så ironisk og stolt ut på en gang.

«Det kan være du har rett i det,» sa forsvarsprofessoren med øynene halvt lukket. Han kastet jakkemerket bort til Hermine, og hun fanget det uten å tenke. «Min donasjon til din sak, frøken Grang. Jeg forstår at de er verdt to sigder.»

Forsvarsprofessoren snudde seg og gikk av sted uten flere ord.

«Jeg trodde jeg skulle besvime!» gispet Hanna etter at lyden av fottrinnene hans var blitt borte, og hun hørte at noen av de andre jentene pustet ut eller satte ned plakatene sine et øyeblikk.

«Jeg har *så* en ambisjon!» sa Tracey, som virket som om hun var på nippet til å gråte. «Jeg – jeg skal – jeg skal finne ut hva det er før i morgen, men jeg har en, helt sikkert!»

«Hvis du ikke kan komme på noe,» sa Dafnia og ga Tracey en trøstende klapp på skulderen, «bare gå med den gamle og velutprøvde med å ta over verden.»

«Hei!» sa Susanne skarpt. «Det er meningen at dere skal være helter nå! Det betyr at dere må være *gode!*»

«Neida, det er greit,» sa Lavendel, «jeg er ganske sikker på at general Kaos har lyst til å ta over verden, og *han* er en slags god fyr.»

«Takke futten for det,» mumlet Hanna halvveis uhørlig.

Mer konversasjon foregikk i demonstrasjonstoget. «Du milde strypenøkk,» sa Pernille Klarvang. «Jeg tror at det er den mest *utilslørt* onde forsvarsprofessoren vi noensinne har hatt.»

Professor McSnurp hostet advarende, og topptillitsmannen sa, «Du var her ikke da vi hadde professor Gråkrangell,» hvilket forårsaket rykninger i flere av de tilstedeværende.

«Professor Krengle *snakker* bare på den måten,» sa Harry Potter, skjønt han hørtes mindre sikker ut enn tidligere. «Jeg mener, når man tenker over det, han *gjør* ikke noe slik som professor Slur gjør –»

«Herr Potter,» pep professor Pirrevimp, med høflig stemme og alvorlig ansikt, «hvorfor ba du meg om å være stille?»

«Professor Krengle testet Hermine for å se om han ønsket å være hennes mysteriøse gamle trollmann,» sa Harry. «Noe som absolutt ikke ville ha fungert på noe tenkelig vis, men hun måtte svare for seg selv.»

Hermine blunket.

Så blunket Hermine igjen, idet hun innså at det var professor Krengle som var Harry Potters mysteriøse gamle trollmann, og ikke Humlesnurr i det hele tatt, og det var *virkelig ikke et godt tegn –*

En rumlende lyd fylte den lille steinvestibylen, og Hermine, allerede med nerver i helspenn, spant kjapt rundt, og mistet nesten protestplakaten idet hennes andre hånd skjøt mot tryllestaven.

Steingurgene trådte til side; den Flytende Steinen rumlet som stein og beveget seg som kjøtt. De store, stygge figurene ventet bare kort; døde, grå øyne stirret ut i taus vaktsomhet. Så foldet de store gurgene vingene tilbake på plass og trådte tilbake til sin utgangsposisjon; den Flytende Steinen endret ikke utseende i det hele tatt idet den gikk tilbake fra fleksibilitet til å være uten bevegelse, og det korte gapet i Galtvorts steinvegg var igjen solid.

Og foran dem alle, med kutte av lyst purpur som sannsynligvis bare så latterlig ut hvis du var gompefødt, sto den tårnende skikkelsen til Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, rektor på Galtvort, overmagiarius av Heksingating, grandilokvensibus av Det internasjonale hekseriforbund, den mørke fyrst Grindelwalds overmann og beskytter av Storbritannia, gjenoppdageren av de sagnomsuste tolv bruksområder for drageblod, den mest kraftfulle trollmannen i live; og han så på *henne*, Hermine Johanne Grang, general

av det nylig forsterkede Solskinnsregimentet, som fikk best karakterer i det første år av Galtvorts klasser, og som hadde erklært seg selv som heltinne.

Selv *navnet* hennes var kortere enn hans.

Rektor smilte vennlig til henne, øynene som var omgitt av rynker blinket muntert bak deres halvsirkler av glass, og sa, «Hallo, frøken Grang.»

Det merkelige var at det var ikke på langt nær så skremmende som å snakke til professor Krengle. «Hallo, rektor Humlesnurr,» sa Hermine med bare lett skjelving i stemmen.

«Frøken Grang,» sa Humlesnurr, og så mer alvorlig ut, «Jeg tror at du og jeg muligens kan ha misforstått hverandre. Jeg mente ikke å implisere at du ikke kunne, eller ikke burde være en helt. Jeg mente definitivt ikke å implisere at hekser generelt sett ikke burde være helter. Bare at du var … litt for ung, til å tenke på slike ting.»

Hermine kunne ikke for det; hun kastet et blikk på professor McSnurp og så at professor McSnurp ga henne et oppmuntrende smil – eller i det minste ga hun begge to *en form for* smil – så Hermine tittet tilbake på rektor og sa, og den lille skjelvingen i stemmen hennes var nå litt sterkere, «Siden du begynte som rektor på Galtvort for førti år siden, så har det vært elleve elever som har gått ut av Galtvort og blitt helter, jeg mener folk som Kristoffer T. Cordata og så videre, og *ti* av dem var gutter. Bekka Sleggebærer var den eneste heksa.»

«Hm,» sa rektor. Det var et tankefullt uttrykk på ansiktet hans; det *virket* i alle fall som om han tenkte igjennom saken. «Frøken Grang, jeg har aldri vært særlig nøye med å holde rede på slike tall. Ofte er det langt enklere å telle enn å forstå. Mange gode mennesker har kommet ut av Galtvort, både hekser og trollmenn; de som har oppnådd berømmelse som helter er bare én type god person, og kanskje heller ikke den ypperste. Du inkluderte ikke Allinda Langballe eller Lilly Potter i din oppsummering … Men det legger vi til side. Fortell meg, frøken Grang, laget du også en oversikt over hvor mange helter som kom ut av Galtvort i de førti årene før min tid? For i det tidsrommet kan jeg minnes bare tre som nå kalles helter; og blant de tre, ingen hekser overhodet.»

«Jeg prøver ikke å si at det *bare* er deg!» sa Hermine. «Det er bare det at jeg tror at kanskje *mange* mennesker, som rektorene før deg, kanskje hele ditt samfunn og alt sammen, kanskje ikke oppmuntrer jenter til å prøve seg.»

Den gamle trollmannen sukket. De halv-bebrillede øynene så bare på henne, som om det bare var de to til stede. «Frøken Grang, det kan være mulig å forsøke å få hekser vekk fra en tanke om å bli formelmesterinner, eller rumpeldunkspillere, eller til og med svartspanere. Men ikke helter. Hvis noen er ment å være en helt, så vil de ende opp med å være en helt. De vil gå igjennom ild og svømme igjennom is. Desperanter vil ikke stoppe dem, heller ikke at venner dør, og heller ikke at noen ber dem om å la være.»

«Vel,» sa Hermine, og stoppet opp for å finne riktige ord. «Vel, jeg mener … hva hvis det der ikke *faktisk* er sant? Jeg mener, på *meg* virker det som om at hvis du vil ha flere hekser til å bli helter, så burde du lære dem helting.»

«Mange gutter og jenter er helter i sine drømmer,» sa Humlesnurr stille. Han så ikke på noen av de andre jentene, bare henne. «Færre i den våkne verden. Mange har holdt stillingen og møtt mørket når det kommer etter dem. Færre oppsøker mørket og tvinger det til å møte dem. Det er et hardt liv, noen ganger ensomt, ofte kort. Jeg har ikke bedt noen om å ikke adlyde det kallet, men jeg ville heller ikke ønske å øke deres antall.»

Hermine nølte; det var noe i det rynkede ansiktet som stoppet henne, som et hint om alle følelsene som ikke ble vist fram, årevis av dem …

Kanskje hvis det var flere helter, så ville ikke livene deres være så ensomme, eller så korte.

Skjønt hun kunne ikke få seg til å si det, ikke til ham.

«Men poenget er allikevel uvesentlig,» sa den gamle trollmannen. Han smilte, litt sørgmodig, tenkte hun. «Frøken Grang, man kan ikke lære bort det å være helt på samme måte som man kan ha timer i formler. Du kan ikke gi en lekse på tjuefem centimeter om hvordan du fortsetter selv om alt håp ser ut til å være tapt. Du kan ikke øve opp elever i når de skal reise seg og si fra til rektor at han tar feil. Helter er født, ikke opplært. Og av en eller annen grunn er flere av dem født som gutter enn som jenter.» Rektor trakk på skuldrene, som for å si at *han* ikke visste hvordan noe kunne gjøres med denne saken.

«Hm,» sa Hermine. Hun kunne ikke noe for det, hun kastet et blikk bak seg.

Professor Schummel så en tanke indignert ut. Og det var *ikke* sant at alle stirret på henne som om hun bare var dum, slik hun hadde startet å innbille seg mens hun lyttet til Humlesnurr.

Hermine snudde seg for å se på Humlesnurr igjen, pustet dypt, og sa, «Vel, kanskje folk som er ment å være helter kommer til å bli helter uansett. Men jeg ser ikke helt hvordan noen virkelig kan *vite* det, bortsett fra bare å si senere at det var sånn. Og da *jeg* fortalte deg at jeg ønsket å være en helt, så var du ikke spesielt oppmuntrende.»

«Herr Potter,» sa rektor mildt. Øynene hans forlot ikke hennes. «Kunne du være så vennlig å fortelle frøken Grang om ditt inntrykk fra vårt første møte? Ville du si at jeg var oppmuntrende? Tal oppriktig.»

Det ble en pause.

«Herr Potter?» sa professor Vektors stemme bak henne, hun hørtes forvirret ut.

«Eh,» sa Harrys stemme fra lenger bak, *han* hørtes ekstremt motvillig ut. «Øh … vel, faktisk, i mitt tilfelle satte rektor fyr på en kylling.»

«Han *hva?*» buste Hermine ut, bare at det var en rekke mennesker som utbrøt forskjellige ting samtidig så hun var ikke sikker på at noen hørte henne.

Humlesnurr fortsatte å holde blikket på henne, og så fullstendig seriøs ut.

«Jeg visste ikke om Vulkan,» sa Harrys stemme raskt, «så han fortalte meg at Vulkan var en føniks, mens han pekte på en kylling på Vulkans vagle så jeg skulle tro at *det* var Vulkan, og så satte han fyr på kyllingen – og så ga han meg en ganske stor stein og fortalte meg at den hadde tilhørt min far, og at jeg burde bære den med meg overalt –»

«Men det er *galskap!*» buste Susanne ut.

Plutselig ble det stille.

Rektor snudde langsomt hodet for å stirre på Susanne.

«Jeg –» sa Susanne. «Jeg mener – jeg –»

Rektor bøyde seg framover til hans ansikt var rett foran den unge jentas.

«Jeg gjorde ikke –» sa Susanne.

Humlesnurr plasserte en finger på leppene og spilte på slurva med en *brbl-brvblrbl-brvlrblrvr*-lyd.

Rektor rettet seg opp igjen og sa, «Vel, mine gode heltinner, det har vært hyggelig å snakke med dere, men akk, mye annet gjenstår å bli gjort denne dag. Allikevel, vær trygge på at jeg er uutgrunnelig overfor alle, ikke bare hekser.»

Gurgene trådte til side, den Flytende Steinen rumlet som stein mens den beveget seg som kjøtt.

De store, stygge figurene ventet kort med døde, grå øyne som stirret ut i taus vakt, idet Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, som smilte like menneskekjærlig som da han først kom ut av kontoret, trådte tilbake inn i Fortryllelsen av den Endeløse Trapp.

Steingurgene foldet vingene sine tilbake og trådte tilbake til sin tidligere stilling, og bare et kort «Bwa-ha-ha!» hørtes før gapet lukket seg.

Det var en lang stillhet.

«Satte han *virkelig* fyr på en kylling?» sa Hanna.

*
*

De åtte hadde fortsatt å protestere selv etter det, men for å være ærlig la de ikke lenger sjelen sin i det.

Det *hadde* blitt avklart, etter en forsiktig utspørring fra professor Pirrevimp, at Harry Potter ikke hadde kjent noen lukt fra kyllingen som brant. Hvilket betydde at det sannsynligvis hadde vært en liten stein eller noe, transfigurert om til en kylling og så innelukket i en begrensningsformel for å sikre at ingen røyk slapp ut i lufta – både professor Pirrevimp og professor McSnurp hadde vært svært tydelige på at ingen skulle forsøke det uten deres overoppsyn.

Men allikevel …

Men allikevel … hva?

Hermine hadde ingen *anelse* om allikevel hva da.

Men *allikevel.*

Etter at en haug blikk var blitt utvekslet mellom en gruppe jenter der ingen ville være den første til å si det, hadde Hermine erklært at protesten var over, og de voksne og guttene hadde gått sin vei.

«Du synes ikke at vi var urettferdige mot Humlesnurr, vel?» sa Susanne idet heltinnene forlot vestibylen til lyden av åtte par føtter som tråkket langs steingulvet i Galtvorts korridorer. «Jeg mener, hvis han *er* like gal overfor alle, og ikke bare hekser, så er det ikke diskriminering, ikke sant?»

«Jeg har ikke lyst til å protestere mot rektor noe mer,» sa Hanna svakt. Håsblåsjenta gikk litt ustødig. «Jeg blåser i hva professor McSnurp sier om at han ikke vil holde det mot oss, det er bare for mye for nervene mine.»

Lavendel snøftet. «Høres ikke ut som om *du* kommer til å slakte armeer av inferier med det første –»

«Stopp det der!» sa Hermine skarpt. «Hør her, alle vi er nødt til å *lære* oss å være heltinner, ikke sant? Det er greit hvis det er noen som ikke vet det fra før av.»

«Rektor tror ikke at det *kan* læres,» sa Padma. Ravnklojentas ansikt var tankefullt, og skrittene tilmålte, der hun skred gjennom korridoren. «Rektor synes ikke engang at det er en god ide.»

Dafnia gikk stødig framover med rak rygg og hode hevet; hun så mer ut som en Ordentlig Ung Kvinne i sin Galtvort-kutte enn det Hermine kunne ha gjort i sitt mest formelle antrekk. «Rektor,» sa Dafnia med presis stemme, og skoene hennes laget harde, skarpe klikkelyder på steinen, «synes hele gjengen av oss er en haug dumme jentunger som leker en lek, og at Hermine kanskje blir en bra medhjelper en dag, men at resten av oss er håpløse.»

«Har han *rett?*» sa Parvati. Griffingjentas ansikt var svært alvorlig, hvilket fikk henne til å ligne langt mer på tvillingsøsteren enn det hun vanligvis gjorde. «Jeg mener, det spørsmålet må faktisk stilles –»

«*Nei!*» spyttet Tracey ut. Smygardjenta snek seg gjennom gangen og så ut som om hun var klar til å *drepe* noen, som en kvinnelig miniatyr-Slur. Av alle jentene var Tracey den som Hermine kjente minst. Hermine hadde snakket med Lavendel tidligere, men hun hadde aldri egentlig *sett* Tracey utenom foran tuppen på tryllestaven sin under kamp, helt til smygardingen hadde hoppet opp fra sofaen for å melde seg frivillig. «Vi skal vise ham! Vi skal vise dem *alle sammen!*»

«Okei,» sa Susanne, «det var *definitivt* ondt –»

«Nei,» sa Lavendel, «det er et motto fra Kaoslegionen, faktisk. Bare at hun tok ikke den der sinnssyke latteren etterpå.»

«Det stemmer,» sa Tracey, med lav og barsk stemme. «Denne gangen ler jeg ikke.» Jenta fortsatte å snike seg gjennom korridoren, som om det var dramatisk musikk som fulgte henne som bare hun kunne høre.

(Hermine startet å bekymre seg over *nøyaktig* hva de lettpåvirkelige ungdommene i Kaoslegionen lærte av Harry Potter.)

«Men – jeg mener –» sa Parvati. Hun hadde fremdeles et ettertenksomt uttrykk i ansiktet. «Jeg mener, det er lett å se *hvorfor* rektor ville tro at vi bare er dumme jentunger, ikke sant? Hva har det å protestere utenfor rektors kontor å gjøre med det å bli heltinner?»

«Høh,» sa Lavendel, som også så tankefull ut nå. «Det er sant. Vi burde gjøre noe heltemodig. Jeg mener heltinnemodig.»

«Hm –» sa Hanna, som temmelig nøyaktig uttrykte Hermines egne følelser om dette emnet.

«Vel,» sa Parvati, «har alle dere allerede vært gjennom Humlesnurrs forbudte korridor i fjerde etasje? Jeg mener, alle i Griffing har gjort det nå –»

«*Vent!*» sa Hermine desperat. «Jeg vil ikke at dere skal gjøre noe *farlig!*»

Det ble en pause mens alle tittet på Hermine, som nå innså, altfor sent, hvorfor Humlesnurr ikke hadde ønsket at noen *andre* skulle være en helt.

«Jeg tror ikke du kan være en heltinne hvis du aldri gjør noe farlig,» bemerket Lavendel nokså fornuftig.

«Dessuten,» sa Padma, med et kalkulerende uttrykk i ansiktet. «Alle vet at ikke noe *virkelig* ille skjer på Galtvort, ikke sant? Mot elever, mener jeg, ikke mot forsvarsprofessorer. Vi har jo alle disse eldgamle vaktformlene og sånt.»

«Hm –» sa Hanna igjen.

«Akkurat,» sa Parvati, «det verste som kan skje er at vi taper noen få dusin huspoeng eller noe, og det er to av oss fra hvert hus så *det* vil jo jevne seg bra ut.»

«Ja, men, det er jo *genialt,* Hermine!» sa Dafnia i et svært forbløffet tonefall. «Den måten du har satt det opp på gjør at vi kan komme oss unna med *alt mulig!* Og jeg la ikke en gang merke til den slu planen din før nå!»

«*HM* –» sa Hermine, Hanna og Susanne.

«Greit!» sa Parvati. «Så nå er tida inne til at vi skal bli virkelige heltinner. Vi skal oppsøke mørket –»

«Og tvinge *det* til å møte *oss* –» sa Lavendel.

«Og lære det å være redd,» sa Tracey Davidsen bistert.

69.
Selvrealisering, del 6

«Vel,» hvisket Dafnia og holdt stemmen sin så lav hun kunne, «nå føler jeg meg i det minste ikke som den eneste åndsfriske personen på Galtvort mer.»

«Fordi nå har du resten av oss som venner?» hvisket Lavendel Bruun, som trippet av sted på hennes venstre side.

«Jeg tror ikke at det er det hun mener,» mumlet general Grang fra Lavendels egen venstreside.

De smøg seg sakte og forsiktig gjennom Galtvorts korridorer, alle åtte hadde begge ører på stilk for å lytte etter det minste tegn til Trøbbel, som om det var en kamp og de lette etter fiendtlige krigere å legge seg i bakhold for; bare at i dette tilfellet lette de etter bøller som skulle Overvinnes og ofre som skulle Reddes, i tidsrommet mellom der frokosten sluttet og der Lavendel og Parvati måtte gå til urtologitimen.

Lavendel hadde argumentert for det synet at hvis ei jente i første klasse kunne ta ned tre eldre bøller, så burde åtte førsteårs jenter være i stand til å slå tjuefire eldre bøller fordi Multiplikasjon.

Skulle en dømme etter hennes frenetiske usammenhengende tale og håndveiving, hadde ikke general Grang funnet dette overbevisende.

Padma hadde forholdt seg stille en stund i diskusjonen som fulgte, og så bemerket tankefullt at selv på Galtvort ville det neppe være bra for ditt rykte som bølle å banke opp jenter i første klasse.

Parvati hadde rettet seg opp da hun hørte dette, og utbrøt at dette betydde at de var *de eneste* som kunne gjøre noe med Galtvorts bølleproblem, hvilket gjorde det *helt virkelig* heltinnemodig. Pluss at *hele grunnen* til at deres foreldre hadde flyttet til Storbritannia var at de to skulle gå på verdens eneste magiske skole med en dødsrate på 0 %, og hva var poenget hvis de ikke utnyttet det til å prøve ut en del ting?

Til dette hadde general Grang svart at Parvati ikke forsto hensikten med en perfekt sikkerhetshistorikk *i det hele tatt* –

Lavendel hadde sagt at hvis det *virkelig* var sånn at alle var venner og sammen om dette, og ikke Hermines medhjelpere slik professor Krengle trodde, så burde de stemme over slike ting som dette.

Dafnia hadde forventet at hennes stemme ville bli avgjørende etter at Hermine og Susanne og Hanna stemte nei. Og derved hadde Dafnia vurdert det svært grundig etter at hennes første bølge av entusiasme hadde lagt seg. Hun *var* en smygarding, tross alt, og det betydde at det var *hennes* ansvar å holde et vaktsomt øye med deres egne interesser mens de alle sprang rundt og forsøkte å hjelpe folk – hennes jobb å beregne hvor risikabelt det egentlig var, og hvorvidt det ville være verdt det for *dem*, akkurat slik mor ville ha gjort i hennes sted. Alltid passe på deg selv og dine venner på den måten, det var det ordentlig smygarding handlet om …

Hanna Abom, den nervøse, lille håsblåsjenta, hadde med en liten, skjelvende stemme sagt «Ja.»

Og nå *måtte* Dafnia og Susanne og Hermine følge de andre fem, de kunne ikke *på noen måte* la de andre gå av sted på egen hånd. Fordi ingen griffing ville kunne leve med å skade det siste overlevende barnet i Beining-familien, og ingen smygarding ville tørre å overfalle datteren til den urgamle adelsslekta Grønbek. (*Håpet* Dafnia, i det minste.) Og general Grang som startet hele greia … det var ikke en gang noe vits i å spørre.

Galtvorts korridorer passerte dem en etter en, de anspente hendene deres beveget seg aldri langt fra tryllestavene, ettersom stein og tre og evigbrennende fakler kom til syne og ble borte bak dem. Ved en anledning hørte de fottrinn og trakk pusten; hendene deres søkte nesten etter tryllestavene; men så var det bare en enslig eldre ravnkloing som tittet nysgjerrig på dem før han snufset og lot blikket falle tilbake til boka si idet han gikk videre.

Heltinnene snek seg forbi høytidelige eikepaneler med utskårne forgylte fresker, og kom til en blindvei som kun førte inn til en guttedo, og vendte om, og vandret *tilbake* forbi høytidelige eikepaneler med utskårne forgylte fresker, og svingte så gjennom støvete gamle mursteinskorridorer med sementmørtel, som faktisk endte opp med å føre dem rundt i en sirkel, så de spurte et portrett og fortsatte så ned en *annen* støvete gammel mursteinskorridor istedenfor, som førte dem til en kort marmortrapp som burde ha ført dem opp omtrent til etasje fire og en halv hvis det hadde vært noe annet sted enn på Galtvort, og så var det tilbake til steindekket gulv igjen, og vinduer i taket som lot pilarer av solskinn stråle ned på dem selv om de ikke var i nærheten av taket, og etter at de hadde fulgt den gangen rundt et par hjørner førte den dem til en ny guttedo, tydelig markert med et skilt som viste silhuetten til en kuttekledt figur som urinerte ned i et toalett.

Alle åtte sto foran den lukkede døra og stirret med en viss mengde oppgitthet.

«Jeg kjeder meg,» sa Lavendel.

Padma gjorde et nummer av å ta et lommeur ut av kutten sin og tittet på det. «Seksten minutter og tretti sekunder,» sa hun. «Ny rekord for å beholde oppmerksomheten for en griffing.»

«*Jeg* tror heller ikke at dette kommer til å fungere,» sa Susanne. «Og jeg er en *håsblåsing.*»

«Vet dere,» sa Lavendel tankefullt, «jeg lurer på om kanskje det som *virkelig* gjør noen til en helt, er at når de forsøker noe som dette, så *skjer det faktisk* noe interessant.»

«Vedder på at du har rett,» sa Tracey. «Jeg vedder på at hvis vi hadde *Harry Potter* med oss, så hadde vi møtt på tre bøller og et skjult rom fullt av skatter i løpet av de første fem minuttene. Jeg vedder på at alt general Kaos trenger å gjøre er å gå på badet, og han, bare, finner Smygards Mysteriekammer eller noe –»

Dafnia kunne ikke la den gå upåaktet hen. «Tror du fyrst Smygard ville ha plassert inngangen til Mysteriekammeret på et *bad* –»

«Det jeg *sier,*» sa Susanne, idet Tracey åpnet munnen for å svare, «er at vi har ingen måte å faktisk *finne* noen bøller på. Jeg mener, alt *de* trenger å gjøre er å finne en håsblåsing et sted, mens vi er nødt til å treffe på dem på nøyaktig rett *tid*, ikke sant? Hvilket er et *veldig bra problem* fordi hvis vi *faktisk* fant dem, så ville vi alle bli skvist som insekter. Kan vi ikke bare gjøre den der forbudte-fjerde-etasje-korridor-greia som det er *ment* at vi skal gjøre?»

Lavendel snøftet foraktfullt. «Du blir ikke en *virkelig* heltinne bare ved å gjøre de forbudte tingene som rektor *sier* at du ikke skal gjøre!»

(Dafnias sinn forsøkte å finne en mening i dette utsagnet, samtidig som hun sendte Valghatten en stille takk for å ikke plassere henne i den minste nærhet av Griffing.)

«Når jeg tenker over det …» sa Parvati sakte, «jeg mener, hva er oddsen for at Harry Potter tilfeldigvis skulle møte de fem bøllene den *første morgenen* på skolen? Han må ha hatt *en eller annen måte* å finne dem på.»

Dafnia sto tilfeldigvis slik til at når hun så på Parvati så kunne hun også se Hermine, så hun la merke til at ravnklojentas uttrykk forandret seg – og så innså hun at Solskinnsgeneralen *også* hadde funnet noen bøller nå nettopp –

«Åh!» sa Padma som om hun nettopp hadde innsett noe. «Naturligvis! Gjenferdet til Salazar Smygard fortalte ham det!»

«*Hva?*» sa Dafnia nøyaktig samtidig som flere andre personer.

«Det er det det spøkelset var som skremte meg, det er jeg temmelig sikker på,» forklarte Padma. «Jeg mener, jeg kom bare fram til det i etterkant, men … ja. Salazar Smygards spøkelse liker det ikke når smygardinger er bøller, han synes det bringer skam over hans navn, og spøkelset er fremdeles nøklet inn i Galtvorts beskyttelser så han vet alt som hender, det vedder jeg på.»

Dafnias munn hang åpen; og hun så at Hanna hadde lagt en hånd på panna og lente seg mot steinveggene, mens Traceys øyne brant som små brune stjerner.

Salazar Smygards spøkelse?

Hadde gått i kompaniskap med *Harry Potter?*

Og hadde sendt *Hermine Grang* for å stoppe gjengen til Drønne?

Hun hadde gladelig betalt hundre galleoner for å være til stede når Draco Malfang fikk høre dette.

Skjønt når man tenkte på hvor raskt rykter spredte seg på Galtvort; nå da Padma hadde avslørt hemmeligheten, hadde Milly sannsynligvis fortalt ham det for tretti minutter siden …

Faktisk … nå da Dafnia *tenkte* igjennom det …

«Så,» sa Parvati, «Vi er nødt til å spørre Gutten-som-overlevde hvor vi kan finne Salazar Smygards spøkelse? Wow, jeg antar at hvis jeg sier slike ting høyt, så kan det hende at jeg faktisk holder på å bli en heltinne –»

«Ja!» sa Lavendel. «Vi er nødt til å spørre Gutten-som-overlevde hvor vi kan finne Salazar Smygards spøkelse!»

«Vi er nødt til å spørre … Gutten-som-overlevde … hvor vi kan finne Salazar Smygards spøkelse …» gjentok Hanna med nervøs stemme, som om hun tvang seg selv til å si det.

«Og hvis *det* ikke fungerer,» ropte Tracey, «så lamslår vi Harry Potter, svinebinder ham og tar ham *med* oss!»

*
*

Det sa en hel del, tenkte Hermine Grang, og det var egentlig en del heller triste greier – mens de åtte av dem vandret tilbake gjennom den labyrinten av svingete små passasjer som var Galtvort, siden tida før neste skoletime var omme, og de ikke hadde funnet noen bøller – at hun helt ærlig ikke ante hvorvidt Harry Potter hadde blitt ført rundt av Smygards spøkelse eller en føniks eller *hva.* Og hva nå enn Harry hadde gjort, så håpet hun at det *ikke* virket for dem. Og mest av alt håpet hun at de andre ikke stemte for Traceys ide om å lamslå Harry Potter og frakte den bevisstløse kroppen med seg rundt for å tiltrekke seg Eventyr. Det var ikke sjanse for at det kunne fungere i det virkelige livet, eller, hvis det gjorde det, så ga hun opp.

Hermine tittet fra heks til heks, Tracey småpratet med Lavendel, og de andre kom med bemerkninger innimellom; og blikket hennes falt på ei jente som virket heller underkuet og stille, den eneste personen som hun ikke hadde noen sjanse til å gjette tankene til.

«Hanna?» sa hun til jenta som gikk ved siden av seg. Hermine forsøkte å gjøre stemmen så vennlig hun kunne. «Du må ikke svare, men er det greit om jeg spør hvorfor du stemte ja til å slåss mot bøller?»

Hermine hadde trodd at hun gjorde stemmen myk og lav, men alle stoppet å gå, og Lavendel og Tracey stoppet å prate og tittet på dem.

Hannas kinn ble allerede rødere, og akkurat idet hun åpnet munnen –

«Det er fordi hun har mer mot enn *du* tror, åpenbart,» sa Lavendel.

Hanna stoppet med munnen åpen.

Hun lukket munnen.

Hun svelget, hardt og synlig, mens kinnene hennes ble enda rødere.

Så pustet Hanna dypt, og sa, med liten stemme, «Det er en gutt som jeg liker.»

Håsblåsjenta rykket til idet hun sa det, og hodet hennes pilte nervøst fra side til side for å se på alle som så på henne, mens pausen og stillheten strakk seg ut.

«Ehh, okei?» sa Susanne til slutt.

«Jeg har *fem* gutter som jeg liker,» sa Lavendel.

«Padma og jeg visste at vi kom til å like de samme guttene,» sa Parvati, «så vi lagde ei liste og kastet fjong og mynt for å se hvem som kunne velge først.»

«Jeg vet hvem *jeg* er skjebnebestemt til å gifte meg med,» sa Tracey. «Jeg bryr meg ikke om hva verden sier, han er ment å bli min!»

Dette fikk alle de andre jentene til å se forventningsfullt på Hermine, hvis hjerne allerede hadde skylt ut Traceys siste uttalelse fullstendig slik at den kunne fokusere kun på det første Hanna hadde sagt.

«Hm,» sa Hermine. Hun var svært nøye med å la stemmen fortsette å være vennlig. «Hanna, grunnen til at du ble med i Foreningen for Utviklingen av Likhet i Heltemessige Eventyrlige Tilnærminger var at det er en gutt som kanskje vil like deg mer hvis du blir en helt?»

Håsblåsjenta nikket igjen, og kinnene ble dyprøde mens hun stirret ned på sitt eget speilbilde i de blankpolerte skoene.

«Hun liker Nilus Langballe, faktisk,» sa Dafnia. Smygardjenta ga fra seg et trist sukk. «Og beklageligvis for henne kommer han til å gifte seg med en annen. Det er svært tragisk.»

Dette frembrakte en høyfrekvent *iiiip*-lyd fra Hanna, som fortsatte å stirre på føttene sine.

«Vent, hva?» sa Lavendel. «Nilus skal gifte seg med en annen? Hvordan vet du noe om dette? *Hvem?*»

Dafnia bare ristet trist på hodet med et deprimert uttrykk.

«*Unnskyld meg,*» sa Hermine, og så, da de andre så på henne igjen, «Ah …» mens hun forsøkte å organisere tankene sine. «Jeg mener, eh … Hanna … å forsøke å bli en helt for at en gutt skal like deg er ikke veldig *feministisk.*»

«Det uttales *feminint,* faktisk,» sa Padma.

«Og hvorfor sier du at Hanna ikke er feminin?» sa Susanne. «Det er ikke noe ufeminint ved å ønske å imponere en gutt.»

«Dessuten,» sa Parvati, og hørtes forvirret ut, «er ikke hele poenget at vi forsøker å være helter selv om det ikke er feminint?»

Diskusjonen som fulgte, ville ikke bli husket av Hermine Grang som en av hennes mest suksessfulle forsøk på å bevege seg inn på den politiske utdanningens områder. Hun forsøkte å forklare, og så, etter diskusjonen som fulgte, forsøkte hun å forklare en gang til, mens de andre syv jentene så på henne med mer og mer skeptiske uttrykk. Etterpå erklærte Dafnia i den bydende tonen til den framtidige fyrstinne Grønbek at hvis denne feminist-greia betydde at jenter ikke fikk lov til å jakte på gutter på akkurat den måten de ville, så kunne feminismen holde seg i gompeverdenen der den hørte hjemme. Lavendel foreslo at kanskje heksisme kunne si at hekser kunne gjøre akkurat det de ville, noe som hørtes mer morsomt ut enn feminisme. Og til slutt stengte Padma for mer diskusjon ved å bemerke, utmattet, at hun ikke så noe poeng i å fortsette diskusjonen, siden FULHET ikke *handlet* om feminisme i det hele tatt, det dreide seg bare om at flere jenter ville bli helter.

På dette tidspunktet hadde Hermine gitt opp.

*
*

Idet formeltimen deres sluttet den dagen, og førsteklasse-ravnkloingene begynte å traske ut av klasserommet, begynte Hermine allerede å få trekninger. De hadde kommet seg til timen rett før klokka klang, de måtte springe rett til pultene og sette seg ned, så det hadde ikke vært tid til at den forferdelige tingen skulle skje *så langt*; men det betydde bare at Hermine fikk lov til å se fram til den kommende katastrofen *hele timen*.

Sikkert nok; etter at professor Pirrevimp hadde kvekket fram at alle kunne gå, og alle gikk, så begynte Harry å gå mot henne; og for sin egen del skyflet Hermine bøkene inn i minkelskinnpungen sin og gikk raskt mot døra og dyttet den åpen og gikk ut i korridoren, og naturligvis fulgte Harry etter henne med et overrasket uttrykk fordi de hadde en avtale om å dra på biblioteket –

«Hermine?» sa Harry idet døra lukket seg bak ham. «Er det noe galt?»

Døra fløy åpen bak Harry straks etter at han hadde lukket den; Harry hoppet så vidt unna før den traff ham, og Padma Patil kom ut av klasserommet med et forskrekkelig bestemt uttrykk på ansiktet.

«Unnskyld meg, herr Potter,» kom de forferdelige ordene, den unge jentas høye stemme ga gjenklang gjennom korridoren som de mørkeste dommedagsklokker, «kan jeg spørre deg om hjelp med noe?»

Harrys øyenbryn hevet seg, og han sa, «Du kan naturligvis *spørre.*»

«Kan du si oss hvordan man snakker med Salazar Smygards spøkelse? Vi vil at han skal fortelle oss hvordan man finner bøller, slik han forteller deg det.»

Det ble stille i korridoren utenfor klasserommet.

Døra åpnet seg igjen, og Su tittet ut med en nysgjerrig mine –

«Vel, vi får komme oss til biblioteket,» sa Harry hverdagslig, og ansiktet så avslappet ut, «har du noe imot å slå følge med oss?», og begynte å gå i den retningen som førte til biblioteket på oddetallsdager den måneden, og det virket som om Su hadde tenkt å slå følge, men Harrys ansikt vendte seg mot hennes et øyeblikk.

Det var ikke før Harry hadde rundet et hjørne at han trakk fram tryllestaven sin, sa «*Stillus*» med lav, presis stemme, vendte seg til Padma og sa, «En interessant gjetning, frøken Patil.»

Padma så ganske kry ut, da, og sa, «Jeg *burde* ha skjønt det tidligere, egentlig. Det var den *hvesingen* i spøkelsets stemme, jeg burde ha tenkt ormmunn med en gang, selv før han begynte å snakke om Gudrik Griffing.»

Harrys ansikt forandret seg ikke. «Kan jeg få spørre, frøken Patil, om hvorvidt du har delt denne tanken med –»

«Hun sa det foran alle i FULHET,» sa Hermine.

Harrys øyne så ut som om han forsøkte å beregne noe svært raskt, og så sa han, «Hermine, hva er sjansen for at –»

«Hun sa det foran Lavendel *og* Tracey.»

«Um,» sa Padma. «Burde jeg ikke ha gjort det?»

*
*

«Vent her,» gryntet herr Gurgel, og gikk rundt hjørnet; og man hørte lyden av at han banket på Draco Malfangs private rom.

Det var en litt uggen følelse i Traceys mage, og hun minnet seg igjen på at siden Padma hadde avslørt hemmeligheten så kom *noen* til å fortelle det til Draco Malfang, og det kunne like gjerne være *henne*, og det var ikke som om hun *skyldte* Harry Potter noe, og en smygarding måtte gjøre det som var nødvendig for å oppnå sine Ambisjoner.

Hun hadde samlet på Ambisjoner helt siden professor Krengle hadde rakket ned på henne, og så langt hadde hun bestemt seg for at hun ønsket å eie sin egen Nimbus 2000-sopelime, bli super-berømt, gifte seg med Harry Potter, spise sjokoladefrosker til frokost hver dag, og overvinne minst *tre* mørke herrer bare for å vise professor Krengle hvem som var ordinær.

«Herr Malfang vil ta imot deg,» sa den lave, truende stemmen til herr Gurgel idet han kom tilbake. «Og det er best for deg at han ikke synes at du kaster bort tida hans.» Gutten tårnet over henne et øyeblikk, og trådte så til side.

Tracey la til det å ha sine egne tjenere til lista over Ambisjoner, og gikk inn.

Malfangs private soverom så akkurat ut som Dafnias. Helt privat hadde hun håpet på krystallkroner av diamant eller gullfresker på veggene – hun ville aldri ha sagt det så Dafnia kunne høre henne, men adelsslekta Malfang *var* et steg opp fra Grønbek. Men

det var bare et lite soverom likt Dafnias, og den eneste forskjellen var at Malfangs greier var dekorert med sølvslanger istedenfor smaragdplanter.

Idet hun trådte over dørstokken, reiste Draco Malfang – som var perfekt kledt og velstelt selv inne på sitt eget soverom – seg opp fra kontorstolen for å hilse henne velkommen med et lite, vennlig bukk, og hadde på et sjarmerende smil akkurat som om hun var noen som *betydde* noe, hvilket gjorde Tracey så nervøs at hun glemte alt hun hadde øvd på inne i hodet sitt og bare buste ut med, «Jeg har noe å fortelle deg!»

«Ja, Grylius sa det,» sa Draco Malfang glatt. «Vær så god, frøken Davidsen, sett deg ned.» Han pekte på *sin egen kontorstol,* idet han selv satte seg ned på senga.

Hun følte seg lettere animert, idet hun forsiktig satte seg i Malfangs egen stol; ubevisst beveget fingrene hennes seg over kutten for å justere måten de falt over knærne hennes på, for å forsøke å få dem til å se like elegante og glatte ut som Draco Malfangs –

«Så, frøken Davidsen,» sa Draco Malfang. «Hva ønsket du å fortelle meg?»

Tracey nølte, og så, da Malfangs ansikt begynte å se litt utålmodig ut, så stammet hun det bare fram, alt Padma hadde sagt om at Salazar Smygards spøkelse sendte Harry Potter ut for å stoppe bøller og også det Dafnia hadde fortalt henne om at Hermine Grang var en del av det –

Draco Malfangs uttrykk endret seg overhodet ikke mens hun snakket, ikke det minste, og det gikk opp for Tracey med et sykelig sug i magen.

«Du *tror* meg ikke!» sa hun.

En kort pause.

«Vel,» sa Draco Malfang, med et smil som ikke var fullt så sjarmerende som det forrige, «Jeg *tror* at det var det Padma sa og det Dafnia sa, så takk uansett, frøken Davidsen.» Gutten reiste seg fra der han hadde sittet på senga, og Tracey, helt uten å tenke seg om, reiste seg fra stolen.

Mens han fulgte henne til døra, akkurat idet han skulle til å vri på dørklinken, gikk det opp for Tracey at – «Du spurte meg ikke om hva jeg ønsket i bytte for denne informasjonen,» sa hun.

Draco Malfang ga henne et slags blikk, hun visste ikke helt hva det skulle bety, og han sa ikke noe.

«Vel, uansett,» sa Tracey, og gjorde en plutselig endring i sin tidligere Plan, «Jeg *ønsker* ingenting til gjengjeld, jeg ville bare være vennlig.»

Et kort overrasket uttrykk syntes på Draco Malfangs ansikt før det igjen glattet seg ut, og han sa, «Det er ikke *så* enkelt å bli venn med en Malfang, frøken Davidsen.»

Tracey smilte, og mente det. «Vel, da skal jeg bare fortsett å være vennlig, da,» sa hun, og forlot rommet med litt ekstra sprett i steget, og følte seg som en virkelig smygarding for kanskje den første gangen i sitt liv. Hun hadde nettopp bestemt at Draco Malfang også skulle være en av ektemennene hennes.

*
*

Etter at jenta hadde gått, kom Grylius inn, lukket døra igjen og sa, «Er alt i orden, herr Malfang?»

Draco sa ingenting til sin tjener og venn. Øynene hans stirret ut i ingenting, som om han forsøkte å stirre gjennom veggene i soverommet, gjennom Galtvorts innsjø som omga Smygards fangekjellere, gjennom jordskorpen og atmosfæren og støvet mellom stjernene i Melkeveien, helt ut i den fullstendige tomheten og mørket mellom galaksene som ingen trollmann og ingen vitenskapsmann noen gang hadde sett.

«Herr Malfang?» sa Grylius, og begynte å høres litt bekymret ut.

«Jeg kan ikke tro at jeg trodde på hvert eneste ord av det der,» sa Draco.

*
*

Dafnia gjorde ferdig sine siste centimetere om transfigurasjon og tittet opp, tvers over Smygards oppholdsrom, der Milly Bylling fremdeles gjorde lekser. Det var på tide å ta en Avgjørelse.

Hvis FULHET skulle gå rundt og forsøke å lamslå bøller, så ville ikke bøllene like det; det var åpenbart. Og de ville forsøke å gjøre noe ubehagelig med det, det var også åpenbart. På den annen side, hvis bøllene virkelig ble ekle å ha med å gjøre, så kunne Hermine be Harry Potter om hjelp, eller de kunne slå sammen krenglepoengene sine og be forsvarsprofessoren om en tjeneste … Nei, den tingen Dafnia var *virkelig* bekymret for var om denne affæren ville bli dårlig mottatt av professor Slur. Du ville bare *aldri* havne på feil side av det Slur likte.

Men siden den dagen hun hadde utfordret Nilus til en Eldgammel Duell, hadde hun lagt merke til at folk så på henne på en annen måte. Selv smygardingene som ertet henne så annerledes på henne. Det begynte å gå opp for Dafnia at det å være en datter av den urgamle adelsslekta Grønbek ga *langt* mer respekt hvis du var en vakker *heltinne* som var født inn i en urgammel adelsslekt, og ikke bare en pen adelsjente. Det var forskjellen mellom å ha din rolle spilt av den mest prominente kvinnelige skuespilleren, og å ha din rolle spilt av en to galleoners tilfeldig frilanser med hvinende latter.

Å bekjempe bøller var muligens ikke den *beste* måten å bli en heltinne på. Men far hadde en gang fortalt henne at problemet med å ikke gripe muligheter var at det var vanedannende. Hvis du sa til deg selv at du heller ventet på en bedre mulighet, så ville du sannsynligvis si det samme til deg selv neste gang. Far hadde sagt at folk flest brukte hele *livet* på å vente på en mulighet som var god nok, og så døde de. Far hadde sagt at selv om det å gripe muligheter *ville* medføre at all slags ting kunne gå galt, så var det ikke på

langt nær så ille som å være en håpløs klump. Far hadde sagt at *etter* at hun fikk for vane å gripe muligheter, så var tida inne til å velge mulighetene med omhu.

På den annen side; mor hadde advart henne mot å stole på alle fars råd, og hadde sagt at Dafnia ikke fikk lov til å spørre om fars sjette år på Galtvort før hun var minst tretti år gammel.

Men til syvende og sist *hadde* far fått mor til å gifte seg med ham, og med hell plottet seg inn i en urgammel adelsslekt, så det *var* jo også det å ta hensyn til.

Milly Bylling gjorde seg ferdig med leksene og begynte å legge vekk tingene sine.

Dafnia reiste seg fra pulten og gikk bort til henne.

Milly svingte beina vekk fra bordet og reiste seg opp, slang bokveska over en skulder, og tittet opp på Dafnia som kom gående, med et forvirret uttrykk på ansiktet.

«Hei, Milly,» sa Dafnia idet hun kom nærmere, og gjorde stemmen sin lav og opphisset, «gjett hva jeg fant ut i dag?»

«Den greia med at Salazar Smygards spøkelse hjelper Grang?» sa Milly. «Det har jeg allerede fått med meg –»

«Nei,» sa Dafnia med en lav og forsiktig stemme, «dette er til og med *bedre.*»

«Virkelig?» sa Milly, i en tilsvarende lav og opphisset stemme. «Hva er det?»

Dafnia så seg konspiratorisk rundt. «Kom til rommet mitt, så skal jeg fortelle deg det.»

De gikk bort til trappene som førte nedover; de private rommene var til og med lavere ned i innsjøen enn soverommene for syvende klasse …

Snart etter satt Dafnia i den komfortable kontorstolen sin, og Milly hadde satt seg godt til rette på sengekanten.

«*Stillus,*» sa Dafnia, da begge hadde satt seg; og istedenfor å putte tryllestaven tilbake innenfor kutten, lot Dafnia bare hånda falle naturlig ned langs siden, der den fremdeles holdt tryllestaven, bare i tilfelle.

«O-*kei,*» sa Milly. «Hva *er* det?»

«Vet du hva jeg har funnet ut?» sa Dafnia. «Jeg har kommet fram til at du får vite om rykter *så* raskt, du vet om ting *før de faktisk skjer.*»

Dafnia hadde halvveis forventet at Milly skulle bli blek og besvime, og hun gjorde ikke egentlig det, men jenta hadde noen ganske merkelige rykninger før hun startet å stamme fram benektelser.

«Å, ta det rolig, du trenger ikke å bekymre deg,» sa Dafnia med sitt søteste smil, «jeg vil ikke fortelle noen andre at du er en seerske. Jeg mener, vi er jo venner, ikke sant?»

Rianna Filthorn, syvendeårs smygarding, jobbet ivrig med nok en seksti centimeters stil (hun tok alle fag utenom clairvoyanse og gompologi, og det virket som om ØGLE-året hennes besto av *bare* lekser) da husstyreren hennes kom fram til bordet hun jobbet ved og bjeffet «Bli med meg, frøken Filthorn!» og gikk videre alt mens hun febrilsk begynte å pakke sammen pergament, fjærpenn og bøker.

Da hun til slutt tok igjen professor Slur ventet han rett utenfor rommet og stirret på henne med halvlukkede øyne som så altfor intense ut; og før hun kunne spørre hva dette dreide seg om spant han rundt og marsjerte nedover gangene, så hun måtte skynde seg for å holde følge.

Turen deres førte dem ned et sett trapper og så et nytt sett, under det hun hadde trodd var det laveste nivået i Smygards fangekjellere. Og korridorene begynte å se eldre ut, arkitekturen så ut til å gå flere århundrer tilbake, til en tid der store, ujevne steiner ble holdt sammen av simpel mørtel. Hun begynte å undres på om professor Slur tok henne med til de *virkelige* fangekjellerne hun hadde hørt rykte om, Galtvorts virkelige fangekjellere som hadde blitt avsperret for alle andre enn de ansatte; og om professor Slur kanskje gjorde forferdelige ting der nede mot uskyldige, hjelpeløse unge jenter, men det var sannsynligvis bare en ønskedrøm fra hennes side.

De gikk ned nok et sett med trapper, og kom ut i et rom som ikke var et rom i det hele tatt, men en tom steinhule med en enkelt dør, gjennomhullet av mange mørke åpninger og opplyst av en enslig fakkel av eldgammel type som startet å brenne idet de kom inn.

Deretter tok professor Slur fram tryllestaven sin og begynte å kaste formel etter formel, hun mistet oversikten over antallet; og så, da eliksirmesteren var ferdig, vendte han seg mot henne, låste sine intense øyne til hennes, og sa med en stemme som ikke var den vanlige, slepende, men helt jevn, «Du vil ikke si noe til noen om denne saken, frøken Filthorn; ikke nå, og ikke senere. Hvis du aksepterer det, så nikk. Hvis ikke, så snur vi oss og går tilbake.»

Hun nikket, skrekkslagen, og med et merkelig håp som startet å gry i hjertet hennes (vel, ikke akkurat i hjertet).

«Oppgaven jeg har til deg er svært enkelt, frøken Filthorn,» sa professor Slurs tonløse stemme, «og din ekstremt generøse belønning på femti galleoner er bare for å kompensere deg for å få hukommelsen din justert i etterkant.»

Hun trakk pusten, helt ufrivillig. Familien hennes var nok velstående, men de hadde andre døtre og innvilget henne et heller stramt budsjett, og det var definitivt mye penger for *henne.*

Så rapporterte ørene hennes at de hadde hørt ordene *justert hukommelse* og et øyeblikk ble hun indignert, det var ikke noe poeng hvis hun ikke kunne beholde minnene, hva slags jente trodde professor Slur at hun *var?*

«Du kjenner sikkert til,» sa Severus Slur, «frøken Hermine Grang, Solskinnsgeneralen?»

«*Hva?*» sa Rianna Filthorn i plutselig frykt og avsky. «Hun er i *første klasse! Æsj!*»

70.
Selvrealisering, del 7: Plausibel grunn til å nekte

Vintersola hadde gått ned i god tid før middagen var ferdig, slik at det var under det fredelige lyset fra stjerner som blinket ned fra det fortryllede taket i Storhallen at Hermine gikk av sted til Ravnklo-tårnet sammen med sin studiekamerat Harry Potter, som i det siste så ut til å ha *idiotiske* mengder tid til å studere. Hun hadde ikke den fjerneste ide om når Harry faktisk gjorde leksene sine, bortsett fra at de ble gjort, muligens av husnisser mens han sov.

Nesten hvert eneste øyepar i hele hallen så på dem idet de gikk ut gjennom de mektige dørene i spiserommet; de så mer ut som beleiringsdører i et slott enn som noe en elev burde være nødt til å passere på vei ut fra middag.

De gikk uten å snakke, og fortsatte å gå til det fjerne babbelet fra elevenes samtaler hadde dødd ut, og så gikk de to litt videre gjennom steinkorridorene før Hermine til slutt snakket.

«Hvorfor gjorde du det, Harry?»

«Gjorde hva?» sa Gutten-som-overlevde i en fraværende tone, som om hodet hans var et helt annet sted og tenkte på ting av enormt større betydning.

«Jeg mener, hvorfor sa du ikke bare nei til dem?»

«Vel,» sa Harry, mens skoene deres trasket over flisene, «jeg kan ikke bare gå rundt og si 'nei' hver gang noen spør meg om noe jeg ikke har gjort. Jeg mener, sett at noen spurte meg, 'Harry, var det du som gjorde den spøken med den usynlige malingen?' og jeg sier 'nei', og så sier de 'Harry, vet du hvem som tullet med sopelimen til Griffingspeideren?' og jeg sier 'Jeg nekter å svare på det spørsmålet.' Det ville være temmelig avslørende.»

«Og *det* er grunnen til,» sa Hermine forsiktig, «at du fortalte alle …» Hun konsentrerte seg for å forsøke å huske de nøyaktige ordene. «At hvis det, hypotetisk sett, *var* en konspirasjon, så kunne du ikke bekrefte eller benekte at den sanne mesteren bak konspirasjonen var gjenferdet til Salazar Smygard, og faktisk ville du ikke en gang være i stand til å innrømme at konspirasjonen eksisterte, så folk burde stoppe å spørre om det.»

«Ja,» sa Harry Potter og smilte svakt. «Det vil lære dem å ikke ta hypotetiske scenarier altfor alvorlig.»

«Og du ba *meg* om å ikke svare på noe –»

«Det kan tenkes at de ikke *tror* på deg, hvis du benekter det,» sa Harry. «Så det er bedre å ikke si noe, med mindre du vil at de skal tro at du er en løgner.»

«Men –» sa Hermine hjelpeløst. «Men – men nå tror folk at jeg *gjør* ting for *Salazar Smygard!*» Måten som griffingene hadde sett på henne på – måten som *smygardingene* hadde sett på henne på –

«Det er noe som følger med det å være en helt,» sa Harry. «Har du sett hva *Kleggen* sier om *meg?*»

Et kort øyeblikk forestilte Hermine seg at foreldrene hennes leste en avisartikkel om henne, og istedenfor at historien handlet om at hun hadde vunnet en nasjonal stavekonkurranse eller en av de andre måtene hun kunne se for seg å havne i avisen på, så sa overskriften 'HERMINE GRANG GJØR DRACO MALFANG GRAVID'.

Det var nok til å få deg til å tenke to ganger på hele den der heltinne-greia.

Harrys stemme ble litt mer formell. «Og mens vi snakker om det, frøken Grang; hvordan går det med din nyeste oppgave?»

«Vel,» sa Hermine, «med mindre Salazar Smygards spøkelse *virkelig* dukker opp og forteller oss hvor vi kan finne bøller, så tror jeg ikke at vi kommer til å ha noe særlig flaks.» Ikke at hun var lei seg for det.

Hun kastet et blikk bort på Harry, og så at gutten ga henne et merkelig, intenst blikk.

«Vet du, Hermine,» sa gutten stille, som for å forsikre seg om at ingen andre i verden hørte det, «jeg tror du har rett. Jeg tror at noen mennesker får langt mer hjelp enn andre til å bli helter. Og *jeg* synes heller ikke at det er rettferdig.»

Og Harry trakk henne med seg etter heksekutten som lå over armen hennes, og dro henne med seg inn i en sidehall av den korridoren de gikk gjennom; munnen hennes gapte av overraskelse idet Harry fant fram tryllestaven; de rundet en sving i sidehallen og den var så smal at den nesten dyttet henne og Harry inn i hverandre, idet Harry pekte den veien de hadde kommet fra og bløtt sa «*Stillus,*» og så et øyeblikk senere, i motsatt retning, «*Stillus*» igjen.

Gutten så undersøkende rundt seg, ikke bare til hver side, men også opp mot taket og ned mot gulvet.

Og så stakk Harry hånda si inn i pungen og sa, «Usynlighetskappe.»

«*Hviiip?*» sa Hermine.

Harry trakk allerede ut folder av skimrende svart stoff fra minkelskinngjenstanden. «Slapp av,» sa gutten med et lite glis, «de er så sjeldne at ingen har brydd seg om å lage en skoleregel mot dem …»

Og så holdt Harry det mørke fløyelsstoffet ut mot henne, og sa, med merkelig formell stemme, «Jeg gir deg ikke fra meg, men låner deg bort, min kappe, til Hermine Johanne Grang. Beskytt henne vel.»

Hun stirret på kappens skimrende fløyel, stoff som svelget alt lys som falt på det bortsett fra det som glimtet fra små, merkelige refleksjoner, stoff så perfekt svart at det burde vist støv eller nupper eller *noe*, men gjorde det ikke; jo lenger du så på den, jo mer følte du at det du så på ikke var der i det hele tatt og det var bare en svart kappe.

«Ta den, Hermine.»

Knapt uten å tenke strakk Hermine ut hånda for å ta stoffet; og så akkurat idet hjernen hennes våknet, og hun begynte å trekke hånda tilbake, så slapp Harry kappen og den startet å falle og hun grep fatt i den uten å tenke. Og det øyeblikket fingrene hennes berørte og holdt kappen følte hun et slags uforklarlig støt strømme gjennom henne som da hun løftet opp tryllestaven sin for første gang; og det var som om en sang ble sunget, aldri så svakt, bak i sinnet hennes.

«Det er en av mine oppdragsgjenstander, Hermine,» sa Harry bløtt. «Den tilhørte min far, og det er ikke noe jeg kan erstatte hvis den blir borte. Ikke lån den bort til noen andre, ikke vis den fram til noen andre, ikke fortell noen at den eksisterer … men hvis du ønsker å låne den en stund, bare kom til meg og spør.»

Til slutt rev Hermine øynene vekk fra de dybdeløse svarte foldene og stirret tilbake på Harry.

«Jeg kan ikke –»

«Det kan du definitivt,» sa Harry. «Fordi det ikke er noe som er det minste rettferdig ved at jeg finner denne pakket inn i en gaveboks ved senga mi en morgen, og du … ikke.» Harry stoppet opp, tankefull. «Med mindre du *fikk* din egen usynlighetskappe; i tilfelle kan det være det samme.»

Implikasjonene av *usynlighetskappe* gikk til slutt opp for henne for fullt, og hun pekte en sjokkert finger på Harry, skjønt de var nær nok til at hun ikke kunne rette ut armen skikkelig, og stemmen hennes steg med en betraktelig porsjon indignasjon idet hun sa, «Så det er *slik* du forsvant fra eliksirskapet! Og den gangen da –» og så sporet hun av, fordi selv *med* en usynlighetskappe kunne hun allikevel ikke forstå nøyaktig hvordan Harry hadde …

Harry polerte neglene sine på kutten sin med kunstferdig nonsjalanse, og sa, «Vel, du visste at det måtte være *noe slags* triks involvert, ikke sant? Og nå vil heltinnen mysteriøst få vite når og hvor bøllene kan finnes – akkurat som om hun hørte bøllene planlegge det, selv om ingen på hennes alder *på noen måte* kunne gjort seg usynlig for å spionere på dem.»

Det var en pause og en stillhet.

«Harry –» sa hun. «Jeg – jeg er ikke så sikker lenger på om det å slåss mot bøller er en god ide.»

Harrys øyne møtte hennes stødig. «Fordi de andre jentene kanskje kan bli skadet?»

Hun nikket, bare nikket.

«Det er *deres* valg, Hermine, akkurat slik det er ditt eget. *Jeg* bestemte meg for å ikke gjøre de åpenbare dumme tingene som alle gjør i bøker, som å forsøke å holde deg trygg og beskyttet og hjelpeløs, og få deg til å bli virkelig sint på meg, og dytte meg vekk mens du går av sted og ender opp i enda mer trøbbel, hvoretter du på en heroisk måte klarer deg gjennom det, og jeg etterpå får min åpenbaring og innser at bla, bla, bla og så videre. Jeg vet hvordan den delen av mitt livs historie går, så jeg bare hopper over det. Hvis jeg kan forutsi hva jeg kommer til å tenke senere, kan jeg like gjerne tenke det med en gang. Uansett, poenget mitt er, du burde heller ikke kvele *dine* venners initiativ for å holde dem trygge. Bare fortell dem rett ut at det er lett å forutse at det kommer til å gå skikkelig ille, og hvis de allikevel vil være heltinner etter det, så, greit.»

Det var i slike situasjoner at Hermine lurte på om hun *noen gang* kom til å bli vant til måten Harry tenkte på. «Harry, jeg,» stemmen hennes satt fast et kort øyeblikk, «jeg vil virkelig, *virkelig* ikke at de skal bli skadet! Spesielt ikke på grunn av noe jeg startet!»

«Hermine,» sa Harry alvorlig, «jeg er temmelig sikker på at du gjorde det rette. Jeg kan ikke helt se hva som realistisk sett kunne skje med dem som ville være *verre* for dem, i lengden, enn å *ikke prøve.*»

«Hva om de blir *alvorlig* skadet?» sa Hermine. Det kjentes som om stemmen ble blokkert i strupen hennes; hun husket at kaptein Ernst hadde fortalt hvordan Harry bare hadde stirret rett inn i bøllas øyne idet bølla bøyde fingrene hans bakover, før professor Stikling hadde kommet og reddet ham; og det var en annen tanke som kom etter det, om Hanna og hennes delikate hender med fingerneglene som hun møysommelig lakkerte i Håsblås-gult hver morgen, men det ga ikke hjernen hennes henne lov til å se for seg. «Og så – så kommer de aldri til å gjøre noe modig mer, aldri igjen –»

«Jeg tror ikke det fungerer på den måten,» sa Harry stødig. «Selv om alt går himmelropende galt, så tror jeg ikke det fungerer på den måten inne i et menneskelig sinn. Det viktige er å tro om deg selv at du er en som kan bryte ut av stengslene dine. Det å forsøke, og bli skadet, kan ikke på noen måte være verre for deg enn å … *sitte fast.*»

«Hva hvis du tar *feil,* Harry?»

Harry stoppet opp et øyeblikk, og så trakk han litt trist på skuldrene, og sa, «Hva om jeg har rett?»

Hermine så ned igjen på det svarte stoffet som rant over hendene hennes. Fra innsiden føltes kappen merkelig bløt og allikevel fast mot håndflaten hennes, som om den forsøkte å gi hånda hennes en beroligende klem.

Så løftet hun armen igjen, og holdt kappen ut mot Harry.

Harry beveget seg ikke for å ta imot.

«Jeg –» sa Hermine. «Jeg mener, takk, tusen takk, men jeg tenker fremdeles på saken, så du kan ta den tilbake for øyeblikket. Og … Harry, jeg synes ikke det er riktig å *spionere* på folk –»

«Ikke engang på kjente bøller, for å redde ofrene deres?» sa Harry. «*Jeg* har aldri blitt mobbet, men jeg har vært igjennom en realistisk simulering, og det føltes ikke spesielt behagelig. Har du noen gang blitt mobbet, Hermine?»

«Nei,» sa hun med stille stemme, og fortsatte å rekke Harrys usynlighetskappe fram mot ham.

Til slutt tok Harry kappen sin tilbake – hun følte et kort stikk av tap idet den uhørlige sangen forsvant fra baksiden av sinnet hennes – og startet å stappe det svarte stoffet tilbake i pungen sin.

Da pungen var ferdig med å spise det siste av tøyet, snudde Harry seg for å ta ned stillhetsbarrierene –

«Og, hm,» sa Hermine. «Det er ikke *den* usynlighetskappen, vel? Den vi leste om i biblioteket på side atten av Berta Pittelpytts oversettelse av Gottschalks *En illustrert Gjennomgang av Tapte Gjenstander*?»

Harry snudde hodet sitt tilbake, gliste svakt, og sa i nøyaktig samme tonefall som han tidligere hadde brukt til de andre elevene ved middagen, «Jeg kan ikke bekrefte eller benekte at jeg er i besittelse av magiske artefakter med utrolig kraft.»

*
*

Da Hermine klatret opp i senga den kvelden forsøkte hun fremdeles å bestemme seg. Livet hennes hadde vært enklere ved middagstider, på den tida der det ikke *hadde* vært noen praktisk måte å finne bøller på; og nå måtte hun velge på nytt; ikke for seg selv, denne gangen, men for vennene sine. I sinnet kunne hun se for seg Humlesnurrs rynkede ansikt og smerten det ikke helt hadde klart å skjule, og i sinnet hørte hun Harrys stemme som sa «Det er *deres* valg, Hermine, akkurat slik det er ditt eget.»

Og hånda hennes fortsatte å huske følelsen av kappen mot fingrene hennes; følelsen gikk på repetisjon, om igjen og om igjen ble den spilt av inne i hodet hennes. Det var en kraft tilknyttet den følelsen som overtalte tankene hennes til å vende tilbake til den, og til den sangen hun hadde hørt / ikke hadde hørt i en del av sinnet sitt, og magien som nå lå stille igjen.

Harry hadde snakket til kappen som om den var en *person,* bedt den om å ta godt vare på henne. Harry hadde sagt at kappen hadde tilhørt hans far; at han ikke kunne erstatte den hvis den ble borte …

Men … Harry ville da ikke virkelig *gjøre* det?

Bare *gi* henne en av de tre Dødens talismaner som ble skapt hundrevis av år før Galtvort?

Hun kunne si at hun følte seg smigret, men dette gikk *langt* forbi å føle seg smigret, det fikk henne til å lure på akkurat hva hun betydde for Harry.

Kanskje Harry var den typen person som gikk rundt og lånte bort eldgamle tapte artefakter til *alle* han anså som en venn, men –

Men når hun tenkte på *hvilken* del av Harrys liv han sa han hadde hoppet over, den delen der han forsøkte å sørge for at hun var trygg og beskyttet …

Hermine stirret opp i taket i Ravnklos sovesal. Et sted under senga si hørte hun Amanda og Su snakke. Hun skrudde opp lydløseren sin slik at hun ikke kunne høre de nøyaktige ordene, men kunne allikevel høre den fjerne mumlingen; det var noe betryggende ved å sove på en sovesal med de andre jentene. Harry pleide å skru lydløseren sin på maks, visste hun.

Hun begynte også å lure på om Harry *faktisk*, vel …

Du vet …

Likte henne.

Hermine brukte lang tid på å få sove den kvelden.

Og da hun våknet opp neste morgen stakk det en liten pergamentbit fram fra under puta hennes som sa *Klokka halv elleve vil du finne en bølle i fjerde gangvei til venstre for den hallen som fører ut av eliksir-klasserommet –S.*

*
*

Da Hermine kom inn i Storsalen den morgenen var magen hennes full av sommerfugler på størrelse med hippogriffer, og selv mens hun nærmet seg Ravnklos frokostbord hadde hun ennå ikke bestemt seg for hva hun skulle *gjøre.*

Det var en ledig plass ved siden av Padma, så hun. Det burde altså være der hun burde sette seg, hvis hun skulle si det til Padma og så be Padma om å si det til Dafnia og Tracey.

Hermine gikk mot den ledige plassen ved siden av Padma.

Ord ventet i strupen hennes, *Padma, jeg fikk en mysteriøs melding –*

Og hun kunne føle en diger mursteinsmur inne i seg som hindret ordene i å komme ut. Hun kom til å sette Hanna og Susanne og Dafnia *i fare.* Ta dem i hånda og lede dem rett inn i trøbbel. Det var Galt.

Eller hun kunne bare gå og prøve å takle bølla på egen hånd, uten å si noe til vennene sine, og det var, helt åpenbart, også Galt.

Hermine visste at hun sto overfor et Moralsk Dilemma, akkurat som alle de heksene og trollmennene hun hadde lest om i fortellinger. Det var bare det at i fortellinger fikk

alltid folk et *riktig* valg og et feil valg, ikke to valg som var feil, hvilket virket en smule urettferdig. Men hun hadde på følelsen, av en eller annen grunn – kanskje det kom av den måten Harry alltid snakket om hvordan historiebøkene ville se dem – at hun nå måtte foreta en Heltemodig Avgjørelse, og at hele hennes liv nå kunne gå i to forskjellige retninger, avhengig av hva hun valgte akkurat nå, *denne morgenen.*

Hermine satte seg ned ved bordet uten å se seg om til noen av sidene, hun bare stirret på tallerkenen og sølvtøyet som om de kanskje hadde svarene skjult inne i seg; hun tenkte så hardt som hun noensinne hadde gjort, og noen sekunder senere hørte hun Padmas stemme hviske nesten inne i øret hennes, «Dafnia sier at hun vet hvor det kommer til å være en bølle klokka halv elleve i dag.»

*
*

Fordømt.

De var alle fordømt, etter Susanne Beinings mening.

Tante hadde av og til fortalt historier som startet slik som dette; folk som gjorde noe de *visste* var idiotisk, og historiene sluttet vanligvis med at noen var *fordømte* ut over veggene og ut over gulvene og lagde flekker på tantes sko.

«Hei, Padma,» mumlet Parvati, stemmen hennes var bare så vidt hørbar over de bløte trinnene til åtte jenter som trippet på tærne gjennom korridoren som førte mot eliksirklasserommet, «vet du hvorfor Hermine har sukket hele morgenen –»

«Ingen snakking!» hveste Lavendel, den harde hviskingen hørtes mye høyere ut enn Parvatis mumling. «Du vet aldri når Ondskapen lytter!»

«*Sssh!*» sa tre andre jenter enda høyere.

Fullstendig, totalt, helt ekstremt fordømt.

Idet de nærmet seg den fjerde korridoren til venstre for eliksirklasserommet, der Dafnias mysteriøse informant hadde sagt at bøllingen ville finne sted, beveget de åtte seg saktere forover; lyden av føttene deres ble bløtere, og til sist gjorde general Grang den håndbevegelsen som betydde *Stopp, jeg går og ser etter.*

Og så løftet Lavendel hånda, og da Hermine snudde seg for å se på henne, så Lavendel forvirret ut; hun pekte rett nedover i korridoren, gestikulerte for seg selv, og så prøvde hun å gi noen tegn som Susanne ikke forsto –

General Grang ristet på hodet, og nok en gang, denne gangen med saktere og mer overdrevne bevegelser, gjorde hun tegnet for *Stopp, jeg går og ser etter.*

Lavendel, som så enda mer forvirret ut, pekte tilbake den veien de hadde kommet, og gjorde en sprettende bevegelse med den andre hånda.

Nå så alle til og med mer forvirret ut enn Lavendel, og Susanne tenkte syrlig at én times øvelse for to dager siden ikke var nok til å huske et nytt sett kodesignaler.

Hermine pekte på Lavendel, så på gulvet under Lavendels føtter, og ansiktsuttrykket hennes gjorde det fullstendig klart at hensikten var *Du. Blir. Her.*

Lavendel nikket.

Dom-me-dag, gikk ordene av Kaoslegionens marsjsang gjennom Susannes hode, *dom-me-dag dom-me-dag dom-me-dag …*

Hermine grep innenfor kutten, og trakk ut en kort stav med et speil på enden, og et øyestykke. Svært stille og forsiktig krøp ravnklojenta opp mot veggen, rett ved der gangen åpnet seg ved korridoren, og dyttet så vidt tuppen av øyestykket rundt hjørnet.

Så litt til.

Så litt til.

Så stakk general Grang forsiktig hodet rundt hjørnet.

General Grang vendte seg tilbake mot dem, nikket, og gjorde håndtegnet for *følg meg.*

Susanne følte seg litt bedre idet hun krøp framover. Den delen av Planen som hadde gått ut på at de skulle komme dit en halvtime før bølla hadde, tilsynelatende, fungert. Kanskje de bare var *en smule* fordømte …?

*
*

Klokka ti tjueni, nesten presis på sekundet, dukket bølla opp. Hvis noen hadde vært i nærheten for å høre det – skjønt korridoren var tilsynelatende tom – så ville de ha hørt skoene hans klikke solid gjennom hovedkorridoren, gå inn den lille gangen, gå mot der gangen svingte rundt det første hjørnet, og så stoppet han, litt overrasket av å se at gangveien nå endte i en solid mursteinsvegg der det ikke hadde vært noen vegg før.

Så trakk bølla på skuldrene og snudde seg, mens han lente seg tilbake for å holde utsikt med hovedgangen fra rett rundt hjørnet.

Det *var* tross alt slottet Galtvort.

Bak de raskt transfigurerte tynne panelene de hadde brukt for å skape innrykk av en mursteinsmur ventet jentene; de snakket ikke, de beveget seg ikke, de pustet nesten ikke, men så på gjennom tittehullene de hadde laget for seg selv.

Idet Susannes blikk saumfor bølla kunne hun kjenne at brystet hennes strammet seg, og det forplantet seg helt ned til tærne. Gutten så ut til å være i syvende klasse, om ikke *eldre*, og kutten hans hadde grønne striper istedenfor de røde som de hadde håpet på, og han hadde *muskler*, og etter å ha sett litt lenger, innså Susanne at stillingen hadde den balansen som innebar at han *duellerte.*

Så hørte alle lyden av flere føtter som nærmet seg fra korridoren. Smygardingene og griffingene i fjerde trinn hadde nettopp kommet ut fra eliksirtimen.

Fottrinnene trampet forbi, fjernet seg og døde ut; og bølla foretok seg ikke noe. Et øyeblikk følte Susanne et stikk av lettelse –

Så hørtes en ny, mindre gruppe fottrinn som kom nærmere.

Bølla gjorde fremdeles ingenting, idet fottrinnene passerte.

Dette hendte noen flere ganger.

Og så, idet de kunne høre den svake lyden av et siste par med fottrinn, hørte jentene bøllas stemme som sa, klart og kaldt og stille, «*Parero.*»

Noen *gispet* faktisk på det tidspunktet, skjønt heldigvis veldig, veldig lavt. Hvis de ikke en gang kunne få inn et eneste skudd –

Bøllene lærte *allerede,* innså Susanne; hun hadde ikke forventet at FULHET ville ha handlefrihet særlig lenge før bøllene tok hintet – men – Hermine hadde allerede overvunnet tre bøller – og skolen hadde summet med spekulasjoner om Salazar Smygards spøkelse, i går –

Han venter oss!

Susanne ville ha hvisket at de måtte gi opp, at de måtte avbryte planen, det var bare det at det ikke var noen måte å gi en beskjed –

«*Stillus,*» sa bølla med en bløt, bestemt stemme idet tryllestaven hans pekte mot korridoren, og den blå uklarheten av skjoldformelen skimret rundt ham. «*Apporto* offer.»

Da fjerdeklassingen kom innenfor synsvidde dinglet han opp ned som om en usynlig hånd holdt det ene beinet hans; den rødstripede kutten begynte å gli nedover hoftene og viste fram buksene under. Munnen hans åpnet og lukket seg hjelpeløst, men ingen lyd kom ut.

«Jeg antar at du lurer på hva som foregår,» sa den syvendeårs smygardingen med stille, kald stemme. «Ikke bekymre deg om det. Det er så enkelt at selv en griffing kan forstå det.»

Med disse ordene formet smygardingens venstre hånd en knyttneve som ble kjørt hardt inn i griffingens mage. Fjerdeklassingen vred seg febrilsk, men ingen ord kom ut av munnen hans.

«Du er mitt offer,» sa den eldre smygardingen. «Jeg er en bølle. Jeg har tenkt til å jule deg opp. Og så får vi se om noen stopper meg.»

Akkurat da innså Susanne at det var en felle.

Og omtrent samtidig klang den mektige og lyse stemmen til ei ung jente, som skrek, «*Stopp, ugjerningsmann! Finite Incantatem!*»

Lavendel, tenkte Susanne, pinefullt. Griffingjenta hadde meldt seg frivillig til å være en distraksjon, mens de andre utførte et flankeangrep fra et sted bølla ikke ville vente det, det hadde vært planen, men nå –

«I Galtvorts navn,» skrek Lavendels stemme ut, skjønt de ikke kunne se henne, «og i navnet til heltinner overalt, så befaler jeg deg å slippe den IIIIIK!»

«*Exitarmus,*» sa bølla. «*Lamstivosløvus. Apporto* teit heltinne.»

Da Lavendel kom flytende innenfor synsvidde, dinglende etter en fot og bevisstløs, blunket Susanne; jenta hadde på seg skjørt og bluse i klart mørkerødt og gull, istedenfor den vanlige Galtvort-kutten.

Bølla ga også jentas kropp som hang opp og ned et pussig blikk, og så pekte han med tryllestaven på henne og sa «*Finite Incantatem,*» men klærne forble uforandret.

Så trakk bølla på skuldrene, og så, fremdeles vendt mot Lavendel istedenfor den dinglende fjerdeårs gutten, trakk han knyttneven sin tilbake –

«*Hamrius!*» skrek fem stemmer, og fem grønne spiraler skjøt fram fra fem tryllestaver som siktet gjennom fem hull i den falske veggen, og et øyeblikk senere ropte Hermines stemme «*Lamstivosløvus!*»

Fem grønne spiraler knuste ineffektivt mot den blå tåka, og Hermines røde skudd spratt vekk fra skjoldet og traff fjerdeklassingen, som rykket til og så ble stille.

Og bølla fra sjuende snudde seg rundt og smilte barskt idet førsteklassejentene skrek og angrep.

*
*

Susannes øyne åpnet seg brått, og øyeblikkelig rullet hun seg vekk fra der hun hadde ligget på gulvet, lungene hennes brant fremdeles og hele kroppen gjorde fremdeles vondt fra å ha blitt truffet; etter det hun kunne se hadde kampen bare beveget seg noen sekunder framover, Hannas kropp falt med armene utstrakt i retning Susanne, «*Holkium!*» ropte Hermine, men den eldre gutten viftet bare med staven som etterlot seg en grønn glød og Hermines formel ble synlig omgjort til et regn av blåhvite gnister, og i omtrent samme bevegelse sa bølla «*Lamstivosløvus!*» og Hermine ble blåst bakover og Susanne hentet opp all den magiske kraften hun hadde igjen og ropte «*Stimulus!*» mot Hermines kropp i det bølla snudde seg mot henne, og så skrek Padma «*Prismatis!*» rett før bølla ropte «*Hindrio!*», og regnbuesfæren dannet seg *rundt bølla* og den syvendeårs smygardingen sjanglet idet hans egen heksing ble reflektert tilbake på ham selv, men et øyeblikk senere sveipet bøllas tryllestav opp for å berøre seg selv og så ble Padmas prismatiske sfære knust som en såpeboble idet bøllas tryllestav skar igjennom den og «*Stimulus!*» skrek Parvati mot Hannas kropp, og Tracey og Lavendel skrek samtidig «*Vingardium Leviosa!*» –

*
*

Hanna Abom holdt ut tryllestaven med en hånd som skalv av utmattelse; nå hadde hun ikke engang nok magi igjen til en eneste *Stimulus.*

Resten av gangen lå i stillhet, falne kropper lå spredt ut over bakken; Padma og Tracey og Lavendel, Hermine og Parvati i en haug mot veggen; Susann sto forsteinet mens øynene hjelpeløst fulgte handlingen, selv griffinggutten lå henslengt uten en bevegelse (Hermine hadde vekket ham og han hadde kjempet, men det hadde ikke vært nok.)

Det hadde vært en svært kortvarig kamp.

Bølla smilte fremdeles, de eneste tegnene på anstrengelse hos ham var en lett bølge i den blå gløden som omga ham, og et par svetteperler på panna.

Bølla løftet hånda, tørket svette av panna, og snek seg mot henne som en menneskeformet levende dødskappesvever.

Hanna snudde seg og flyktet, hun spant rundt og sprang med skrik som satt fast i halsen, spurtet forbi det falne panelet med den falske mursteinsveggen, sprang nedover korridoren så hurtig hun klarte, og dukket fra side til side så godt hun kunne –

Rett før Hanna kom til svingen sa bøllas stemme bak henne «*Spasmio!*» og hun fikk forferdelige kramper i beina, hun falt overende og skled og hodet hennes traff veggen, men hun la ikke en gang merke til den smerten idet hun startet å hyle med smertefullt forvridde muskler –

Bølla snek seg fremdeles mot henne, så Hanna idet hun snudde hodet; sakte kom han mot henne, fremdeles med det forferdelige smilet.

Og hun rullet, til tross for smerten fra leggmusklene som lagde knute på seg, hun rullet rundt hjørnet i korridoren og skrek, «Gå *vekk!*»

«Jeg trukke det,» sa bølla, nå med en stemme dyp og skremmende som en voksen manns, han hørtes svært nær ut nå.

Bølla gikk rundt hjørnet og Dafnia Grønbek kjørte sitt Eldgamle Klinge rett inn i mellomgulvet hans.

Et kraftig glimt lyste opp hele korridoren –

*
*

De syv jentene forlot madam Pomfrits kontor med en kuet mine, og etterlot seg en av dem fremdeles liggende i en sykehusseng.

Hanna ville være bra igjen om rundt trettifem minutter, hadde helbredersken sagt; avrevne muskler var lette å fikse.

Dafnia hadde tatt seg av all snakkingen, og ifølge henne hadde Hanna feilet litt med en langløpsformel, hvilket hadde forårsaket krampene. Madam Pomfrit hadde gitt dem et skarpt blikk, men hadde ikke forfulgt saken, selv om den formelen var omtrent seks år over deres nivå.

Madam Pomfrit hadde også gitt Dafnia en eliksir for å avhjelpe tilstanden med total magisk utslitthet, og advart henne mot å bruke noen form for magi de neste tre timene. Det, etter sigende, hadde vært fordi Dafnia brukte altfor mye magi på å forsøke å *Finite* Hanna, – istedenfor at hennes Eldgamle Klinge trakk ut all magien hennes for å bryte *Parero*-formelen.

Resten av dem hadde bestemt seg for å ikke si noe om blåmerkene under kuttene før de kunne få noen eldre jenter til å kaste *Restitutio.* Det var grenser for hva Dafnia kunne snakke seg ut av.

Hele greia, tenkte Susanne, hadde vært for nære på, altfor nære på. Hvis bølla hadde så mye som sett rundt hjørnet – hvis han hadde tatt seg tid til å kaste skjoldformelen igjen –

«Vi burde stoppe,» sa Susanne så snart de syv var utenfor hørevidde fra helbrederskens kontor. «Vi burde stoppe å gjøre dette.»

Deretter, av en eller annen grunn, selv om det var meningen at de skulle stemme over denne typen ting, snudde alle seg for å se på general Grang.

Solskinnsgeneralen snudde seg ikke for å se på henne, hun bare gikk videre med et tankefullt blikk.

Etter en liten stund sa Hermine Grang, med en stemme som hørtes tankefull og litt trist ut, «Hanna sa at *hun* ikke ville at vi skulle stoppe. Jeg er ikke sikker på om det er riktig av oss å … være mindre modige *for hennes skyld*, enn det hun er.»

Alle de andre jentene, utenom Susanne, nikket til dette.

«Jeg tror at dette gikk så dårlig som det kunne gå,» sa Parvati. «Og vi kan takle det. Det har vi bevist nå.»

Susanne kunne ikke komme på noe å si til dette. Hun trodde ikke at det å skrike så høyt hun kunne om åpenbar idioti og DOMMEDAG ville være overtalende. Og hun kunne heller ikke bare *forlate* de andre jentene. Var det ikke nok å være forbannet med hardt arbeid, hvorfor måtte håsblåsinger være *lojale* i tillegg til alt annet?

«Forresten, Lavendel,» sa Padma. «Hva i navnet til Merlins underbukser *hadde du på deg* der borte?»

«Heltekostymet mitt,» sa griffingjenta.

Dafnia hørtes matt ut, og snakket uten å snu på hodet mens hun trasket nedover gangen. «Det er kostymet til Griffings Soldater i skuespillet *Månesoldatenes krøniker.*»

«Transfigurerte du det?» sa Parvati og så forvirret ut. «Men bølla kastet *Finite* på deg, jeg skjønner ikke –»

«Niks!» sa Lavendel. «Det er *ekte!* Du skjønner, jeg bare transfigurerte heltekostymet mitt om til vanlig bluse og skjørt *på forhånd,* så det eneste jeg trengte å gjøre var å kaste *Finite* på meg selv etter at jeg så bølla. Vil du ha ditt eget kostyme, Parvati? Jeg fikk laget mitt i går, Alvilde og Edvin i sjette klasse gjorde det, for tolv sigder –»

«Jeg tror,» sa general Grang med forsiktig stemme, «at det ville få alle til å se litt latterlige ut.»

«Vel,» sa Lavendel, «vi burde stemme over hvorvidt –»

«Jeg tror,» sa general Grang, «at uansett hva *noen av dere* stemmer, så vil jeg ikke bli funnet *død* ikledt et slikt kostyme –»

Susanne ignorerte diskusjonen. Hun forsøkte å komme fram til en eller annen lur strategi for å bli mindre fordømt.

*
*

Hele Storhallen ble stille, om det så bare var et kort øyeblikk, idet de syv av dem kom inn for å spise lunsj.

Så startet applausen.

Den var spredt; ikke den massive klappingen av alle som applauderte på likt. Mye av den kom fra Griffing-bordet, mindre fra Håsblås og Ravnklo, og ikke noe fra Smygard.

Dafnia følte ansiktet stramme seg. Hun hadde *håpet* – vel, kanskje etter at de hadde funnet en Griffing-bølle å stoppe, og en smygarding å redde, så ville hennes med-smygardinger kanskje innse –

Hun så bort på Håsblås-bordet.

Nilus Langballe applauderte med hendene høyt over hodet, skjønt han smilte ikke. Kanskje han hadde hørt om Hanna, eller kanskje han lurte på hvorfor Hanna ikke var der.

Så, ikke helt i stand til å hindre seg selv fra å gjøre det, tittet hun bort på lærerbordet.

Professor Stiklings ansikt var rynket med bekymringer. Hun og professor McSnurp bøyde hodene sine mot rektor Humlesnurr, som så alvorlig ut, og leppene deres beveget seg raskt. Professor Pirrevimp så mer resignert ut enn noe annet, og Krengle, med slapt ansikt, stakk skjelvende mot suppen sin med en skje som var trykket inn i en knyttneve.

Professor Slur så direkte på –

Henne?

Eller – på Hermine Grang, som sto ved siden av henne?

Et lite, tynt smil gled over eliksirmesterens ansikt, og han løftet hendene, og førte dem sammen i en bevegelse som var for sakte til å være et ordentlig klapp, og så vendte eliksirmesteren oppmerksomheten tilbake til tallerkenen sin og ignorerte konversasjonen rundt seg.

Dafnia følte en kuldegysning idet hun raskt snudde seg for å gå mot Smygard-bordet. Susanne og Lavendel og Parvati skrellet av fra gruppa, og satte kursen mot Håsblås- og Griffing-bordene på den andre siden av Storhallen.

Det skjedde mens de passerte den delen av Smygard-bordet der Smygards rumpeldunklag satt.

Det var da Hermine plutselig snublet, snublet *brått* som om noen trakk henne ned, og forsvant sprellende inn i åpningen mellom der Markus Flint og Lusian Wold satt, og det var en trist, liten plaskelyd da Hermines ansikt stoppet opp på Flints tallerken med steik og potetmos.

Så skjedde alt sammen altfor raskt, eller kanskje det bare var Dafnia selv som tenkte for sakte, i det Flint brølte indignert og hånda hans røsket Hermine bakover og hev henne inn i Ravnklo-bordet, og hun kolliderte med ryggen til en elev og kollapset på gulvet –

Stillheten spredte seg ut som ringer i vann.

Hermine dyttet seg opp på hendene, skjønt hun kom seg ikke helt opp på føttene; Dafnia kunne se at hele kroppen hennes ristet, og at ansiktet hennes fremdeles var dekket med potetmos og småbiter av steik.

I et langt øyeblikk var det ingen som snakket, ingen som beveget seg. Som om ingen i hele Storhallen kunne se for seg, noe mer enn det Dafnia kunne, hvordan dette kom til å utvikle seg.

Så kom Flints kraftige stemme, stemmen til Smygard-kapteinen som var vant til å brøle ut kommandoer på rumpeldunkbanen, og rumlet farlig, «Du ødela maten min, jentunge.»

Nok et øyeblikk med frossen stillhet. Hermines hode – Dafnia kunne se at det skalv – snudde seg for å se på Smygards rumpeldunkkaptein.

«Si unnskyld,» sa Flint.

Harry Potter startet å reise seg fra Ravnklo-bordet, og så stoppet han halvveis, som om han akkurat kom til å tenke på noe –

Så reiste fem andre mennesker seg fra Ravnklo-bordet.

Hele Smygards rumpeldunklag reiste seg, og tryllestavene fant veien til hendene deres; og så reiste elevene ved Griffing-bordet seg, og ved Håsblås-bordet, og uten å tenke seg om snudde Dafnia seg for å se på lærerbordet, og hun så at rektor fremdeles satt og observerte, bare observerte, Humlesnurr bare *så på* og han hadde en hånd utstrakt som for å holde tilbake professor McSnurp – om bare ett sekund kom noen til å kaste en heksing, og så ville det være for sent, *hvorfor gjorde ikke rektor noe* –

Og en stemme sa, «Mine beklagelser.»

Dafnia snudde seg tilbake for å se, med munnen hengende åpen i absolutt sjokk.

«*Skrubberunt,*» sa den glatte stemmen, og potetmosen forsvant fra Hermines ansikt og avdekket ravnkloingens overraskede uttrykk idet Draco Malfang nærmet seg henne, la vekk tryllestaven og gikk ned på et kne ved siden av henne og tilbød henne en hjelpende hånd.

«Beklager det der, frøken Grang,» sa Draco Malfangs høflige stemme. «Jeg antar at noen syntes at de var morsomme.»

Hermine tok Dracos hånd, og Dafnia innså plutselig hva som kom til å skje –

Men Draco Malfang trakk *ikke* Hermine halvveis opp bare for å slippe henne.

Han bare trakk henne opp på føttene.

«Takk,» sa Hermine.

«Bare hyggelig,» sa Draco Malfang med en høy stemme, og så seg ikke rundt for å se på at alle fire av Galtvorts hus stirret fullstendig sjokkert på ham. «Bare husk at det å være slu og ambisiøs ikke betyr at du må være som det der.»

Og så gikk Draco Malfang tilbake til sin plass ved Smygard-benken og satte seg ned som om han ikke nettopp hadde – han hadde ikke nettopp – *han hadde bare* –

Hermine gikk til nærmeste ledige plass på Ravnklo-benken og satte seg.

Et stort antall andre mennesker satte seg også, temmelig sakte.

«Dafnia?» sa Tracey. «Er alt bra med deg?»

*
*

Dracos hjerte hamret så hardt i brystet hans at han var bekymret for om det kanskje ville eksplodere rett ut av brystet i en dusj av blod, slik den forbannelsen Alekto Misfall en gang hadde brukt på en valp.

Dracos ansikt forble fullstendig kontrollert, fordi han visste (det hadde blitt drillet inn i ham, igjen og igjen) at hvis han viste det minste tegn på frykten han følte, så ville huskameratene hans rive ham i biter som en sverm akromantulaer.

Det hadde ikke vært tid til å sjekke med Harry Potter, ingen tid til å plotte, ingen tid til å tenke, bare det ene øyeblikket der han innså at tida for å starte å redde Smygards rykte var *akkurat nå.*

Fra alle sider av det lange Smygard-bordet stirret sinte ansikter på Draco.

Men de var i undertall mot ansiktene som bare så forvirret ut.

«Ålreit, jeg gir opp,» sa en sjetteklassegutt som Draco ikke gjenkjente, som satt på andre siden av ham og to plasser til høyre. «Hvorfor gjorde du det, Malfang?»

Selv om munnen hans var svært tørr, svelget ikke Draco. Det ville ha vært et tegn på frykt. Istedenfor tok han en bit gulrot, som hadde vært det fuktigste av alt på tallerkenen hans, og tygget og svelget, mens han tenkte så raskt han kunne.

«Vet du,» sa Draco, og gjorde stemmen sin så kuttende han kunne – mens hjertet hans dunket enda hardere i brystet, idet alle rundt ham stoppet å snakke for å lytte – «det er *sannsynligvis* en eller annen måte å få Smygard til å se *enda verre* ut enn å angripe åtte førsteårige jenter fra alle fire hus som samarbeider om å stoppe bøller, men jeg kan ikke forestille meg *hva* det skulle være. På denne måten får vi fordel av det Grønbek gjør.»

De forvirrede ansiktene fortsatte å være forvirret.

«Hva?» sa sjetteårs-gutten, og «Vent, *hvilken* fordel?» sa femteklassejenta på hans høyre side.

«Det får huset Smygard til å se bedre ut,» sa Draco.

Smygardingene rundt ham ga ham undrende blikk som om han nettopp hadde forsøkt å forklare algebra.

«Se bedre ut for *hvem?*» sa den sjetteårs gutten.

«Men du hjalp nettopp en *grums,*» sa den femteårs jenta. «Hvordan er *det* ment å se bra ut?»

Dracos strupe tetnet seg. Hjernen hans opplevde en forferdelig feilfungering der den ikke kunne komme på noe annet å si enn sannheten –

Så, «Det er sannsynligvis en form for utrolig smart plott som Malfang er i gang med,» sa en annen femteklassing. «Dere vet, som i *Lysets tragedie,* der alt som ser ut som tilbakeslag er en del av plottet. Og det ender opp med Grangs hode på en påle og ingen mistenker at det var ham.»

«*Det* gir mening,» sa noen lenger ned ved bordet, og det ble masse nikking.

*
*

«Vet *du* hva sjefen driver med?» mumlet Vincent lavt.

Grylius Gurgel svarte ikke. I hodet sitt kunne han høre svært tydelig lyden av sin herres stemme som sa, *Jeg kan ikke tro at jeg trodde på hvert ord av det der,* den dagen ryktet hadde startet om at Salazar Smygard viste Potter og Grang hvor de kunne finne bøller.

«Herr Gurgel?» hvisket Vincent.

Grylius Gurgels lepper formet ordene, *Åh nei,* men ingen lyd kom ut.

*
*

Hermine hadde forlatt lunsjen tidlig den dagen, av en eller annen grunn hadde hun ikke følt seg sulten. De få sekundene av forferdelig ydmykelse hadde fortsatt å brenne gjennom hjernen hennes, igjen og igjen, følelsen da ansiktet hennes ble skviset inn i potetmosen, og så å bli kastet gjennom lufta, og så smygardguttens stemme som sa 'Si unnskyld' … det kunne være den aller første gangen i hele hennes liv der hun følte for å *hate* noen. Gutten som hadde kastet henne (Markus Flint, sa de at navnet hans var) og hvem det nå var som hadde kastet den snubleheksingen på henne i første omgang … hun

hadde følt det, i et forferdelig øyeblikk hadde hun hatt lyst til å gå og si til Harry at hvis han begynte å bli *kreativ* på hennes vegne, så ville hun ikke ha noe imot det.

Hun hadde ikke vært et minutt ute av Storhallen før hun hørte løpende føtter bak seg, og snudde seg for å se Dafnia som sprang mot henne.

Og lyttet til hva solskinnssoldaten hennes hadde å si …

«*Forstår* du ikke?» Dafnias stemme var så vidt under et skrik. «Bare fordi noen er snille mot deg betyr ikke at de er din venn! Han er *Draco Malfang!* Faren hans er dødseter, alle foreldrene til alle vennene hans er dødsetere – Nokk, Gurgel, Krabbe, *alle rundt ham,* forstår du det? De forakter gompefødte *alle sammen*, de vil at alle som er som deg skal *dø*, de synes at du ikke er brukelig til noe utenom å være et *offer* i forferdelige mørke ritualer! Draco er *den neste lord Malfang,* han er blitt oppdratt fra fødselen av til å hate deg og han er blitt oppdratt fra fødselen av til å *juge!*» Dafnias grågrønne øyne stirret flammende på henne, og forlangte godtakelse og forståelse.

«Han –» sa Hermine sviktende. Hun husket taket, det forferdelige sjokket idet hun startet å falle, Draco Malfangs hånd som grep hennes og holdt så hardt at hun hadde hatt blåmerker etterpå. Hun måtte be ham to ganger før han til slutt lot henne falle. «Kanskje Draco Malfang ikke er som dem –»

Dafnias hvisking var nesten som et skrik. «Hvis han ender opp med å *ikke* gjøre noe mot deg, ti ganger så hardt som det han hjalp deg med, så er *livet* hans *over*, forstår du? Jeg mener, Lucifus Malfang ville *bokstavelig talt* gjøre ham arveløs! Vet du hva sjansene er for at han *ikke* har en slu plan?»

«Liten?» sa Hermine med tynn stemme.

«*Null!*» hveste Dafnia. «Jeg mener *ingen!* Jeg mener *mindre* enn null! Jeg mener at den sjansen er så liten at du ikke kunne finne den med tre forstørrelsestryllinger og en Pol-Pek-formel og – og – og et eldgammelt kart og en kentaurprofet! Alle i Smygard vet at han pønsker ut en slu plan mot deg og ikke vil bli mistenkt, jeg hørte at noen sa at noen så at han pekte tryllestaven sin mot deg rett før du snublet – *skjønner* du ikke? *Alt dette er en del av Malfangs plan!*»

*
*

Draco satt og spiste steik med stekt blomkål og askesnogsaus (den var ikke laget av ekte askesnogegg, den bare smakte som ild), og forsøkte å ikke le og forsøkte å ikke gråte.

Han hadde *hørt* om plausibel grunn til å nekte, men hadde ikke innsett hvor mye det hadde å si før han fant ut at Malfangene ikke hadde noen.

«Vil dere vite hva plottet mitt er?» sa Draco. «*Her* er plottet mitt. Jeg har ikke tenkt til å gjøre *noe*, og så *neste* gang folk tror at jeg plotter noe, så vil de ikke være sikre.»

«Huh …» sa femteklassingen. «Jeg tror ikke at jeg tror på deg, det høres ikke snedig nok ut til å være det virkelige svaret –»

«Det er det han *vil* du skal tro,» sa den femteårs jenta.

*
*

«Albus,» sa Minerva i en farlig tone, «*planla* du alt dette?»

*
*

«Vel, hvis jeg *faktisk* knipset fingrene mine under bordet, så ville jeg ikke bare *fortelle* deg det –»

*
*

Forsvarsprofessorens skjelvende hånd mistet skjeen ned i suppen igjen.

*
*

«Hva mener du, *lurte dere inn i en felle?*» sa Milly. De to satt med beina i kors på Dafnias seng, etter å ha gått rett dit fra Storhallen etter lunsj. «Med mine Seer-Øyne som stirrer gjennom Selve Tiden, så jeg at dere *vant!*»

Dafnia stirret på Milly, og hennes egne bare vanlige dødelige øyne var ganske smale for øyeblikket. «Den gutten *ventet* på oss!»

«Vel, ja!» sa Milly. «Alle vet at dere jakter på bøller!»

«Hanna ble truffet av en virkelig smertefull heksing,» sa Dafnia. «Hun måtte oppsøke en helbreder, Milly! Hvis vi er venner, burde du *advart* meg!»

«Hør, Dafnia, jeg *fortalte* deg –» Smygardjenta stoppet opp, som om hun forsøkte å huske noe, og så sa hun, «Jeg mener, jeg fortalte deg, det jeg Ser *må* skje. Hvis jeg forsøker å endre det, hvis *noen* forsøker å endre det, så vil virkelig forferdelige, forskrekkelige, ikke bra, ekstremt dårlige ting skje. Og så vil det skje *uansett*. Hvis jeg Ser at dere blir jult opp, så *kan* jeg ikke fortelle deg det, for da vil dere prøve å *ikke dra dit*, og *så* –» Milly stoppet.

«Og så?» sa Dafnia skeptisk. «Jeg mener, hva skjer hvis vi rett og slett ikke drar dit?»

«Jeg *vet* ikke!» sa Milly. «Men det får sannsynligvis det å bli spist av dødskappesvevere til å ligne på et teselskap!»

«Hør, selv jeg vet at det ikke er slik profetier fungerer,» sa Dafnia, og stoppet så opp. «I det minste fungerer ikke profetier på den måten i skuespill …» Vel, måtte hun innrømme, det var jo alle former for tragedier der det å forsøke å unngå en profeti *fikk* det til å skje, eller der det, på den annen side, å forsøke å *følge det profetien sa* var den eneste grunnen til at det skjedde. Men du *kunne* få profetier til å gjøre som du ville hvis du var smart nok; eller noen som elsket deg høyt nok kunne ta din plass; eller med nok innsats så var det mulig å fullstendig gå imot en profeti … Skjønt, igjen, i skuespill husket aldri seerne hva de Så, heller …

Milly måtte ha sett Dafnias nøling, fordi den andre jenta begynte å se litt tryggere ut. «Vel,» sa Milly skarpt, «dette er ikke et skuespill! Hør, jeg kan fortelle deg om jeg Ser at kampen blir hard eller lett. Men det er *alt* jeg kan gjøre, forstår du? Og hvis jeg sier 'hard' så kan dere *ikke* la være å møte opp! Eller – eller –» Millys øyne rullet bakover i hodet, og hun framsa hult, «*De som prøver å lure sine skjebner vil møte en trist og mørk ende –*»

*
*

Professor Stikling ristet på hodet, og ansiktet så stramt ut.

«Men –» sa Susanne. «Men du hjalp *Harry Potter* den ene gangen –»

«Og det ble gjort *fullstendig klart* for meg,» sa professor Stikling i en stemme som hørtes ut som om noen brukte en krympeformel på halsen hennes, «at det var professor Slurs jobb, og ikke min, å holde orden i huset Smygard – frøken Beining, *vær så snill,* du trenger ikke å *gjøre* dette hvis –»

«Jo, jeg *trenger* å gjøre det,» sa Susanne ulykkelig. «Jeg er en håsblåsing, vi er nødt til å være lojale.»

*
*

«Et mysteriøst stykke pergament under puta di?» sa Harry Potter, og så opp fra der han satt, i det *Stillus*-påvirkede hjørnet der de studerte. Så smalnet guttens grønne øyne. «Det var ikke fra Julenissen, vel?»

Pause.

«Okei,» sa Hermine. «Jeg skal *ikke* spørre, og du skal *ikke* fortelle meg det, og vi skal *begge to* late som om du aldri sa det og jeg vet ikke noe om det –»

*
*

Susanne gikk bort til bordet så snart den eldre jenta var alene, og så seg fort rundt i Håsblås' oppholdsrom for å forsikre seg om at ingen så på dem (på den måten tante hadde lært henne å gjøre, slik at det ikke var åpenbart at hun så etter).

«Hei der, Sussi,» sa den syvendeårs håsblåsingen. «Trenger du allerede mer –»

«Kunne jeg fått snakke med deg privat litt, vær så snill?» sa Susanne.

*
*

Fernandus Astorgus, syvendeklassing i Smygard, og inntil nylig ansett som en lovende nybegynner i Ungdommens duellkrets, sto stiv som en påle i professor Slurs kontor, med tennene fast sammenpresset og svette rennende nedover ryggraden.

«Jeg husker helt bestemt,» sa husstyreren hans med en sardonisk, slepende stemme, «at jeg advarte deg, og et antall andre, denne bestemte morgenen, at det var visse jenter i første klasse som kunne vise seg å være irriterende, hvis en kriger var *uforsiktig* og lot seg selv bli *overrasket.*»

Professor Slur smøg seg i en sirkel rundt ham.

«Jeg –» sa Fernandus, idet mer svette perlet fram på panna. Han visste hvor latterlig det hørtes ut, hvor mye av en patetisk unnskyldning det var. «Professor, de burde ikke ha vært i stand til –» Ei jente i første klasse skulle ikke ha vært i stand til å bryte gjennom hans *Parero*, uansett hva slags Eldgammel Formel hun brukte – Grønbek måtte absolutt ha hatt *hjelp* –

Men det var svært tydelig at husstyreren hans ikke kom til å tro på det.

«Åh, det er jeg helt enig i,» knurret Slur lavt og truende. «Det burde de ikke ha klart. Jeg begynner å lure på om herr Malfang, uansett hva hans kløktige plan kan være, kanskje har et poeng, Astorgus. Det kan ikke være bra for huset Smygards rykte dersom våre krigere, istedenfor å demonstrere styrke, taper mot småjenter!» Slurs stemme øke i styrke. «Det er et hell for deg at du hadde såpass god smak at du ble overvunnet av ei liten jente som er en med-smygarding fra en adelig slekt, Astorgus, ellers ville jeg trukket poeng fra deg selv!»

Fernandus Astorgus knyttet nevene langs sidene, men han kunne ikke komme på en eneste ting å si.

Det tok sin tid før Fernandus Astorgus fikk lov til å forlate husstyrerens nærvær.

Og etterpå var det bare veggene, gulvet og taket som så Severus Slurs smil.

*
*

Den kvelden fikk Draco besøk av sin fars ugle, Petrus, som ikke var grønn, men bare fordi det ikke fantes noe slikt som grønne ugler. Det beste far hadde klart å finne var en ugle med de reneste sølvfjær, med store lysende grønne øyne, og et nebb så skarpt og grusomt som noen slanges hoggtenner. Pergamentet som var viklet rundt Petrus' bein var kort og rett på sak:

Hva gjør du, min sønn?

Pergamentet som Draco sendte tilbake var like kort, og det sa,

Jeg forsøker å forhindre at Smygards rykte skades, far.

Akkurat så lang tid senere som det tok for ei ugle å fly fra Galtvort til Malfanghus og tilbake, kom familieugla med en ny beskjed, og denne sa bare:

Og hva gjør du egentlig?

Draco stirret på pergamentet han hadde fjernet fra uglas bein og rullet ut. Hendene hans skalv, idet han holdt pergamentbiten bort til lyset fra peisen. Fem ord, skrevet med svart blekk, burde ikke ha vær mer skremmende enn døden.

Det var lite tid å tenke på. Far visste nøyaktig hvor lang tid det tok for en melding å reise fra Malfanghus til Galtvort og tilbake igjen; han ville vite det hvis Draco halte ut tida for å komponere en forsiktig løgn.

Men allikevel ventet Draco til hånda hans sluttet å skjelve, før han skrev svaret sitt, det eneste svaret han hadde tenkt ut som far kanskje kunne akseptere.

Jeg forbereder meg til neste krig.

Draco surret pergamentet rundt uglas bein og bant det fast, og sendte så Petrus flaksende ut av rommet sitt, gjennom Galtvorts haller, ut i natta.

Han ventet, men det kom ikke noe svar.

71.
Selvrealisering, del 8: det hellige og det hverdagslige

Den røde ildstrålen traff Hanna rett i fjeset, vippet henne over ende og sendte hodet hennes med et dunk rett i steinveggen, hvor det bleke ansiktet hennes så ut til å bli hengende et øyeblikk, innrammet av flyvende strå av brungyllent hår, før hun kollapset på bakken i en haug av kuttetøy og hårstrå, idet den tredje og endelige salven med flammende grønne spiraler tok ned fiendens skjoldformel.

Marsdagene marsjerte forbi, fylt av timer og studier og hjemmelekser, frokost og lunsj og middag.

Griffinggutten stirret på de åtte av dem, anspentheten var tydelig i hvert ord av kroppsspråket, ansiktet hans gjorde bevegelser, men det kom ingen lyd; og så slapp hendene hans grepet om smygardguttens krage, og han gikk av gårde uten at noen sa et ord. (Vel, Lavendel sa nesten et ord – munnen hennes var nettopp i ferd med å åpne seg i indignasjon, kanskje fordi hun ikke hadde fått sjansen til å framføre talen sin – men heldigvis så Hermine det og gjorde tegnet som betydde HOLD KJEFT.)

Og så var det naturligvis soving. Man vil jo ikke glemme det med sovingen bare fordi det virker så normalt.

«Stimulus!» sa den unge stemmen til Susanne Beining, og Hermines øyne åpnet seg og leppene hennes trakk inn luft med et gisp, lungene hennes føltes tunge som om en tung vekt lå på brystet hennes. Ved siden av henne holdt Hanna allerede på å sette seg opp, mens hun holdt hodet i hendene og skar en grimase. Dafnia hadde advart dem om at dette ville bli en 'hard' kamp, noe som hadde gjort Hermine litt urolig, og det samme gjaldt visst for alle sammen. Bortsett kanskje fra Susanne, som bare hadde møtt opp på det avtalte tidspunktet, og fulgt med dem uten å si noe, og slåss mot syvendeårs-bølla til hun var den siste jenta som fremdeles sto. Kanskje griffingen hadde nølt med å slåss mot den siste datter av Beining, eller kanskje Susanne bare hadde vært veldig heldig; uansett, da Hermine forsøkte å sette seg opp igjen, så innså hun at brystet hennes hadde føltes veldig tungt fordi det var, faktisk, en ganske stor kropp som hadde falt sammen og landet oppå henne.

Heller ikke ville du ønske å glemme det der med magi, selv om det faktiske øyeblikket der du kastet en formel utgjorde bare en helt minimal del av dagen din. Det var tross alt hele poenget med Galtvort.

«Okei, hva med om vi sklir rundt på skateboard?» sa Lavendel. «Vi kunne komme oss fortere rundt enn ved å gå. Og så ville vi se kjempekule ut på skateboard, gompeartefakter er kanskje ikke like kjappe som sopelimer, men de ser tøffere ut – vi burde stemme over det –»

Når det gjaldt den tida som ble til overs, så brukte du den til ting som falt naturlig for deg: sladder om romanser i de øvre klassetrinnene, eller bøker og studietimer.

Hermine strakte ut en skjelvende hånd mot sin utgave av Galtvorts historie fra der den hadde falt; boka som hun alltid fant trøst i lå bare litt unna der hun selv hadde endt opp på gulvet, etter at den øvreårige jenta i rødstripete kutte hadde skubbet henne inn i veggen. Og så hadde den eldre griffingheksa gått videre uten å se seg tilbake, bare hvisket fram et «Salazars –» og et ord som gjorde mer vondt enn noe smygardingene sa om grumser, 'grums' var bare et merkelig trollmannsord, men Hermine kjente godt til det ordet griffingen hadde sagt. Hun kunne ikke bli vant til det, hun kunne ikke bli vant til å bli hatet. Det gjorde fremdeles like vondt hver gang det skjedde, og på et vis gjorde det enda mer vondt når det kom fra griffingene som liksom skulle være de snille.

Harry hadde delt ut åtte av sine soldater til de andre armeene, som han hadde fått beskjed om; han hadde frivillig gitt fra seg *to* kaosløytnanter, Tommy Ding ble sendt til Dragearmeen, og så byttet han bort Jokum Finnimann til henne mot Blaise Zabini, som han sa ble 'suboptimalt utnyttet' i Solskinn. Lavendel hadde valgt å bli med det meste av FULHET i Solskinn; Tracey hadde bestemt seg for å bli i Kaos.

«Så du kan bruke sjarmen på general Potter?» sa Lavendel, mens Hermine ignorerte begge to så hardt hun kunne. «Jeg må få lov til å si, Tracey, at jeg tror at vår Solskinnsgeneral allerede har festet et godt grep om ham – det ville være lettere å overbevise Hermine om at dere tre burde ha en av de der, du veit, ordningene –»

Hittil hadde ingen funnet ut av hva slags kløktige planer Draco Malfang pønsket på.

«Sikker?» sa Harry Potter, og hørtes litt motvillig ut. «Du vet at en rasjonalist aldri noensinne er sikker på noe som helst, Hermine, ikke en gang at to og to blir fire. Jeg kan ikke faktisk lese sinnet til Malfang, og hvis jeg kunne, så kunne jeg ikke være sikker på at han ikke var en perfekt psykoblokker. Alt jeg kan si er at basert på det jeg har sett av Malfang, så er det langt mer plausibelt enn det Dafnia Grønbek tror, at han faktisk prøver å vise smygardingene en bedre vei. Vi burde … vi burde virkelig forsøke å støtte opp om det, Hermine.»

(Vel, det virket som om Harry mente at Draco Malfang var på den gode siden. Problemet var bare at Harry også hadde en tendens til å stole på slike folk som professor Krengle.)

«Professor Krengle,» sa Harry, «jeg er bekymret over det hatet huset Smygard ser ut til å utvikle mot Hermine Grang.»

De satt på forsvarsprofessorens kontor, Harry satt et godt stykke unna skrivebordet (og allikevel var følelsen av umiddelbar katastrofe godt merkbar), den tomme bokhylla dannet fremdeles en ramme rundt professor Krengles stadig mer hårløse hode. Koppen som balanserte på Harrys hofte var fylt med professor Krengles obskure, sannsynligvis-dyre kinesiske te, og det sa noe om måten Harry hadde tenkt på i det siste at for å drikke av den måtte han foreta et bevisst valg.

«Og dette angår meg av hvilken grunn?» sa professor Krengle, og nippet til teen sin.

«Nå ja, vel,» sa Harry, «det der bare overser jeg – åh, kom igjen, professor Krengle, *du* har plottet for å gjenopprette huset Smygards rykte minst siden den første fredagen i år.»

Det kunne ha kanskje vært en bitteliten sprekk av et smil, i kantene av de tynne, bleke leppene; men på den annen side, det kunne også muligens ikke ha vært det. «Jeg tror at huset Smygard vil klare seg greit til slutt, herr Potter, uavhengig av skjebnen til ei enkelt jente. Men jeg er enig i at akkurat nå ser det ikke spesielt lystig ut for din lille venn. Bøller fra to hus, mange av dem fra mektige familier med gode forbindelser, ser frøken Grang som en trussel mot deres rykte og en skam mot deres stolthet. Det er et svært kraftfullt motiv for å skade henne; og allikevel blekner det mot den rå misunnelsen fra griffingene, som ser at en fra utsiden får de heroismens laurbær som de har drømt om siden barndommen.» Nå var smilet på professor Krengles lepper absolutt til stede, enskjønt tynt. «Og så er det de i huset Smygard som hører at Salazar Smygards spøkelse har forlatt dem til fordel for en grums. Jeg lurer på om du i det hele tatt kan forestille deg, herr Potter, hvordan slike som dem ville reagere på det? De som ikke tror på det, ville gladelig drept frøken Grang for fornærmelsen. Og når det gjelder de smygardingene som undres, innerst inne, i et eller annet stille sted inne i dem selv, om det kanskje kunne være *sant* … deres indre panikk er noe det er svært vanskelig å vurdere.» Professor Krengle nippet likevektig til teen. «Når du får mer erfaring, herr Potter, vil du se slike konsekvenser før du begynner å plotte. Slik det er nå, får du dårlig hjelp av din bevisste ignoranse av all menneskelig natur som du ikke liker.»

Harry nippet til sin egen te.

«Ah …» sa Harry. «Professor Krengle … hjelp?»

«Jeg har allerede tilbudt frøken Grang min hjelp,» sa professor Krengle, «i det øyeblikket jeg forutså hvordan dette ville utvikle seg. Min elev fortalte meg, på en høflig måte, at jeg ikke skulle blande meg inn i hennes saker. Og hun vil heller ikke gi deg noe annet svar, regner jeg med. Siden jeg har lite både å vinne og tape i denne saken, så har jeg heller ikke tenkt til å anstrenge meg ytterligere.» Forsvarsprofessoren trakk på skuldrene, med tekoppen holdt stødig i det nøyaktig riktige høflige grepet, slik at væskens overflate ikke en gang så ut til å bevege på seg idet professor Krengle lente seg bakover i stolen. «Ikke bekymre deg for mye, herr Potter. Akkurat nå er det mange sterke følelser

rundt frøken Grang, men hun er i mindre fare enn du kanskje forestiller deg. Når du blir eldre, vil du lære at det vanlige folk først og fremst gjør er ingenting.»

*
*

Konvolutten som Smygard-systemet hadde levert til Dafnia under lunsjen var usignert, som vanlig; pergamentet inne i den oppga et tidspunkt og et sted, og sa, enkelt, 'vanskelig'.

Det var ikke det som hadde bekymret Dafnia. Den som hadde bekymret Dafnia var at hun noterte seg at Milly ikke ville se i hennes og Traceys retning under lunsjen den dagen. Hun hadde bare stirret rett fram på tallerkenen sin og spist. Milly hadde tittet opp bare en gang, som Dafnia hadde sett, i retning Håsblås-bordet, og så vendte hun øynene raskt ned igjen; skjønt Dafnia var for langt unna til å kunne se Millys ansiktsuttrykk, siden Milly hadde satt seg ned langt fra henne og Tracey.

Dafnia hadde grublet på dette under lunsjen, med en kvalm følelse i magen ulik noe hun kunne huske å ha hatt tidligere, og den hadde fått henne til å stoppe å spise før hun var halvferdig med første porsjon.

Det jeg Ser må skje … det får sannsynligvis det å bli spist av dødskappesvevere til å ligne på et teselskap …

Det var ingen bevisst avgjørelse Dafnia tok, absolutt ikke slik smygardinger var ment å gjøre, ingen avveining av personlige fordeler.

Istedenfor –

Dafnia fortalte Hanna og Susanne og alle sammen, at hennes informant hadde advart henne om at den neste bølla kom til å sikte seg inn på håsblåsinger spesielt, og at bølla planla å risikere lærernes vrede ved å *virkelig* skade enten Hanna eller Susanne, som i, *seriøst,* og at de to ville måtte stå over denne.

Hanna hadde gått med på å holde seg utenfor.

Susanne hadde –

*
*

«*Hva er det du gjør her?*» ropte general Grang, skjønt det var en slags blanding av rop og hvisking.

Susannes runde ansikt forandret seg ikke, som om håsblåsjenta plutselig hadde utviklet den typen erfaren tomhet som Dafnias egen mor brukte. «Er jeg virkelig her?» sa Susanne rolig.

«*Du sa at du ville stå over denne gangen!*»

«Sa jeg det?» sa Susanne. Hun snurret tryllestaven hverdagslig i en hånd, og lente seg mot steinveggen der de ventet; det rødbrune håret hennes plasserte på en eller annen måte seg selv perfekt ordnet mot den gule kanten av heksekutten. «Jeg lurer på hvorfor. Kanskje jeg ikke ville at Hanna skulle få merkelige ideer. Du vet, Håsblås-lojalitet.»

«Hvis du ikke forlater oss,» sa Solskinnsgeneralen, «så avblåser jeg dette oppdraget, og så går vi *alle* tilbake til lesesalene våre, frøken Beining!»

«*Hei!*» sa Lavendel. «Vi stemte ikke over –»

«Greit for meg,» sa Susanne, som holdt et stødig blikk mot den andre enden av korridoren der den slo seg sammen med den flislagte gangen hvor de hadde blitt fortalt at bølla skulle komme. «Da blir jeg bare her alene, da.»

«Hvorfor –» sa Dafnia, med hjertet i halsen. *Hvis jeg forsøker å endre det, hvis noen forsøker å endre det, så vil virkelig forferdelige, forskrekkelige, ikke bra, ekstremt dårlige ting skje. Og så vil det skje uansett.* «Hvorfor gjør du dette?»

«Det er ikke likt meg,» sa Susanne. «Jeg vet det. Men –» Susanne trakk på skuldrene. «Folk oppfører seg ikke alltid som seg selv, vet du.»

De ba pent.

De tryglet.

Susanne sa ikke engang noe mer, hun bare fortsatte å holde utkikk og vente.

Dafnia gråt nesten, hun undret seg stadig over om hun hadde *forårsaket* dette, hvis det å forsøke å forandre Skjebnen fikk dette til å bli *verre* –

«Dafnia,» sa Hermine, med en stemme mye høyere enn vanlig, «gå og hent en lærer. Løp.»

Dafnia spant rundt på hælen og satte av gårde i den andre retningen i korridoren, og så innså hun noe, og så snudde hun seg tilbake til dit alle de andre jentene utenom Susanne så på at hun forlot dem, og Dafnia, som følte seg som om hun skulle kaste opp, sa, «Jeg kan ikke …»

«*Hva?*» sa Hermine.

«Jeg tror det blir verre hver gang du prøver å motvirke det som er skjebnebestemt,» sa Dafnia. Det var slik det noen ganger var i skuespill.

Hermine stirret på henne, og så sa Hermine, «Padma.»

Den andre ravnklojenta satte av sted straks, uten å diskutere. Dafnia så henne forlate dem, og visste at Padma ikke var like flink til å løpe som henne, og nå lurte hun på om det kanskje ville vise seg å være *den eneste grunnen* til at hjelpen ville komme for sent …

«Bøllene er her,» sa Susanne lakonisk. «Heisan, de har et gissel.»

Alle sammen virvlet rundt, og tittet, og så –

Tre eldre bøller; Dafnias øyne kjente igjen Arsenia Belgmørch, som var en toppløytnant i en av armeene i syvendeklasse, og Terkel Sverthe som var nummer to i Galtvorts duellklubb, og verst av alt, Robert Juksom III, i sjetteklasse, som hadde en far som nesten helt sikkert var en dødseter.

Alle tre var omgitt av skjoldformler, blå tåker som glødet under overflaten i striper av andre farger og viste tegn til fasettering over, skjold med flere lag, som om de tre trodde de slåss mot seriøse duellanter og hadde brukt tilsvarende med energi.

Og bak dem, bundet og støttet opp av glødende rep, var Hanna Abom. Øynene hennes var utvidede og fylt av panikk, og munnen hennes beveget seg, skjønt de ikke kunne høre noe gjennom *Stillus*'en de hadde satt opp tidligere.

Så gjorde Juksom et kast med tryllestaven, og de glødende repene kastet Hanna mot dem, det var et lite plopp idet Hannas kropp suste gjennom *Stillus*-barrieren; Susannes tryllestav pekte umiddelbart på Hanna og Susannes stemme mumlet «*Vingardium Leviosa*» –

«*Løp!*» skrek Hanna, idet hun ble mykt senket ned mot gulvet.

Men korridoren foran dem og bak dem var nå blokkert av et glødende grått felt, en barriereformel som Dafnia ikke kjente igjen.

«Trenger jeg å forklare hva dette handler om?» sa Sverthe med falsk jovialitet. Den syvendeårs duellanten hadde tatt på seg et kjekt smil som ikke nådde fram til øynene. «Vel, bare for sikkerhets skyld, dere små, upraktiske vesener, og det inkluderer deg, frøken Grønbek; dere har skapt mer enn nok trøbbel og dere har fortalt mer enn nok løgner. Vi tok med oss den lille vennen deres bare for å sørge for at alle vet at vi tok dere alle sammen – skjønt jeg antar at den andre ravnklojenta gjemmer seg rundt et hjørne eller klamrer seg fast til taket et sted? Vel, det spiller ingen rolle. Dette er deres –»

«Nok snakking,» sa Robert Juksom III, «tid for smerte,» og løftet staven sin. «*Spasmio!*»

Akkurat samtidig pekte Susanne framover med tryllestaven sin og sa «*Prismatis!*» og en liten regnbuesfære dannet seg omtrent øyeblikkelig midt i lufta, miniatyrbarrieren var så kondensert og strålende at den holdt seg intakt selv da Juksoms heksing traff den og spratt tilbake mot Belgmørch, som veivet med tryllestaven for å få bort den mørke strålen; og så et øyeblikk senere var den mangefargede gløden borte.

Dafnias øyne utvidet seg et øyeblikk, hun hadde aldri tenkt på å bruke en prismatisk sfære på *den* måten –

«Juksy, kjære?» sa Belgmørch. Leppene hennes utvidet seg i et ondskapsfullt smil. «Jeg trodde vi hadde snakket om dette. Først slår vi dem, *så* leker vi.»

«V-vær så snill,» sa Hermine Grang med sviktende stemme, «la dem gå – jeg, jeg, jeg lover at jeg –»

«Åh, virkelig,» sa Sverthe i et irritert tonefall. «Har du tenkt til å tilby deg å overgi deg hvis vi lar de andre gå? Men vi har dere *alle*, nå.»

Så smilte Juksom. «Det kunne være morsomt,» sa junior-dødseteren fra sjette klasse, bløtt og truende. «Hvordan ville det være om du slikker skoene mine, grums, og *en* av dine venner kan gå? Velg den du liker best, og la de andre være igjen for å få det vondt.»

«Niks,» sa den unge stemmen til Susanne Beining, «det kommer ikke til å skje,» og med en blindende rask bevegelse sprang håsblåsjenta til venstre akkurat idet en rød lammestråle brøt ut fra Belgmørchs tryllestav, Dafnia kunne nesten ikke *se* bevegelsen idet Susanne så ut til å treffe korridorens vegg og så sprette tilbake fra den som om hun var en gummiball, og føttene hennes hamret inn i Juksom *ansikt,* det trengte ikke gjennom skjoldet, men sjetteklassingen sjanglet allikevel bakover av kraften og Susanne fulgte ham ned og foten hennes trampet på guttens stavarm, nok en gang var skjoldet i veien, «*Senilum totalis!*» ropte Sverthe og Parvati ropte «*Prismatis!*» og regnbueveggen dannet seg, men den flammende blå strålen gikk rett igjennom det som om det ikke en gang var der, strålen bommet på Susanne med noen få centimeter, det var en virvelvind av bevegelser som Dafnia ikke kunne følge, i løpet av denne bevegelsen fikk Belgmørch beina slått vekk under seg, men den eldre heksa bare rullet tilbake i stående posisjon, og så –

Dafnia så det komme, og leppene hennes begynte å forme ordene «*Pris* –» men det var allerede for sent.

Tre glitrende salver hamret inn i Susanne samtidig; hun hadde tryllestaven løftet som om hun kunne kontre dem og så var det et hvitt lysglimt idet heksingene traff det magiske treet, men så vred Susannes bein på seg og sendte henne flyvende inn i en vegg. Hodet hennes traff veggen med en merkelig knekkende lyd, og så datt Susanne overende og lå stille med hodet i en tilsynelatende pussig vinkel, fremdeles med et fast grep om tryllestaven i en utstrakt hånd.

Et øyeblikk av frossen stillhet.

Parvati fortet seg over til der Susanne lå, presset en tommel over pulspunktet på Susannes håndledd, og så – så, sakte, skjelvende kom Parvati seg på beina, med store øyne og –

«*Pulsum exponerio,*» sa Sverthe akkurat idet Parvati åpnet munnen, og Susannes kropp ble omgitt av en varm, rød glød. Nå gliste den syvendeårs gutten virkelig. «Sannsynligvis bare et brukket kragebein, ville jeg sagt. Men bra forsøk.»

«Merlin, de *er* vrange,» sa Juksom.

«Dere hadde meg et sekund der, småjenter.» Den syvendeårs jenta smilte ikke i det hele tatt.

«*Tordnum!*» skrek Dafnia, løftet tryllestaven over hodet sitt og fokuserte hardere enn hun hadde gjort i hele sitt liv. «*Gråskalletakio! Lysesve* –»

Hun så ikke en gang heksingen som tok henne ned.

Hermine følte støtet fra *Stimulus* vekke henne opp, og en slags intuitiv strategiforståelse gjorde at hun *ikke* rullet seg rett opp på beina; det hadde vært en fullstendig håpløs kamp, og hun visste ikke hva hun kunne gjøre, men et eller annet instinkt fortalte henne at det å komme seg kjapt opp på beina ikke var det rette.

Hun åpnet øynene sine som små sprekker, og den tynne stripen av lys som kom inn viste Parvati som rygget unna fra alle tre bøllene, den siste jenta som fremdeles sto oppreist etter det Hermine kunne se.

Og øynene viste henne også Tracey som hadde falt ikke langt fra henne, og Hermines tryllestav var fremdeles i hendene hennes; og så, med et desperat håp om at smygardjenta ville vise mer sunn fornuft enn hun vanligvis gjorde, utførte Hermine bevegelsene med tryllestaven så ubemerkelig hun kunne, og hvisket, knapt uten å bevege leppene, «Stimulus».

Hermine følte at formelen fungerte, men Tracey beveget seg ikke. Hermine håpet at det var fordi Tracey var kløktig, og ventet på en sjanse til å …

Hva *kunne* de gjøre?

Hermine visste ikke, og panikken som hadde ligget på lur underveis i kampen startet å spise henne opp innvending nå da hun lå stille, nå da hun forsøkte å tenke, nå da hun kunne se at alt var absolutt håpløs.

Det var da Hermine hørte et dunk, og skjønt det nå var utenfor hennes synsvidde, visste hun at Parvati hadde falt.

Et øyeblikks stillhet kom og gikk.

«Hva nå?» sa stemmen til den skremmende-bløte gutten.

«Nå vekker vi opp grumsa,» sa den presise stemmen til den skremmende/formelle gutten, «og finner ut hvem som *virkelig* står bak dem, ikke Salazar Smygards spøkelse.»

«Nei, søtinger,» sa stemmen til den skremmende/søte jenta, «*først* binder vi alle sammen *svært* grundig –»

Og så kom det en lyd som fra lyn og torden, og Hermines øyne utvidet seg i sjokk før hun kunne beherske seg, og i sitt utvidete synsfelt kunne hun se den skremmende/bløte gutten vri seg i kramper mens gule buer av energi krabbet over ham lik store flammende ormer. Tryllestaven fløy ut av hånda hans mens han kollapset på gulvet, vred seg i spasmer, og et øyeblikk etter lå han rolig.

«Sover alle andre nå?» sa en stemme. «Bra.»

Susanne Beining reiste seg fra gulvet nær der den skremmende/bløte gutten hadde stått, med nakken fremdeles bøyd på en pussig måte. Så rullet hun hodet rundt på skuldrene, en henslengt bevegelse, og så var hodet hennes rett igjen.

Den førsteårige jenta med rundt ansikt sto og betraktet de to gjenværende bøllene med en hånd plassert utfordrende på hoften.

Med et glis.

Og omgitt av mangefasettert blå tåke.

«Polyksir!» spyttet bøllejenta fram.

«*Polydrikkus reverso!*» brølte den gjenværende bøllegutten.

Noe med form som et speilvendt skjerf spyttet ut av tryllestaven hans –

Passerte uten motstand gjennom tåka som omga Susanne –

Et øyeblikk glødet hun i en merkelig speilfarge, som en refleksjon av seg selv –

Og så falmet gløden.

Den unge jenta sto der fremdeles, med hånda på hoften.

«Feil,» sa Susanne.

«Og *dette* er sannheten,» sa Susanne. «I tilfelle ingen har fortalt dere det tidligere –»

I den lille hånda hennes løftet en tryllestav seg, uklart synlig gjennom den blå tåka som omga den.

«Du bøller ikke med 'Blåsingene,» sa Susanne, og med et grått glimt så lyst at det gjorde vondt i Hermines halvlukkede øyne, startet den virkelige kampen.

Den pågikk en stund.

Noe av taket ble smeltet.

Jentebølla forsøkte å skrike fram et tilbud om våpenhvile, at de ville forlate stedet og ta Juksom med seg, og Susanne skrek ut stavelsene til en forbannelse som Hermine kjente igjen som Abi-Dalzims Grusomme Vissenhet som var ulovlig i syv land.

Til slutt lå bøllejenta bevisstløs og ikke-gjenoppvekkelig på gulvet, og den siste bøllegutten hadde flyktet og etterlot seg kompanjongenes kropper, og Susanne lente seg mot en av veggene, badet i svette og med den svidde kutten våt av svettemerker, med anstrengt pust, og venstre arm grep om høyre skulder.

Etter en stund rettet Susanne seg opp, og snudde seg for å se bort mot der hennes med-hekser sov på gulvet.

Vel, de *burde* ha sovet på gulvet.

Lavendel satt allerede oppreist med øyne så store som vannmeloner.

«Det …» sa Lavendel.

«Var …» sa Tracey.

«*Hva?*» sa Hermine.

«Jeg mener, *hva?*» sa Parvati.

«*Kult!*» sa Lavendel.

«Åh, fillern,» sa Susanne Beining. Ansiktet hennes hadde allerede sett litt blekt ut under svetten, og nå ble det blekere, det så nesten fryktelig hvitt ut. «Eh … kunne jeg overbevise dere om at dere hallusinerte alt det der?»

Blikk ble kjapt utvekslet. Hermine tittet på Parvati, Parvati tittet på Lavendel, Lavendel møtte kjapt blikket til Tracey.

De fire av dem tittet tilbake på Susanne og ristet på hodene.

«Åh, fillern,» sa Susanne igjen. «Hør, jeg kommer tilbake om et par minutter men jeg må virkelig gå nå *vær så snill* å ikke si dette til noen ha det!»

Og Susanne sprang ut i gangen, og beveget seg overraskende fort, før noen kunne si noe mer.

«Nei, jeg mener det, *hva?*» sa Parvati.

«*Stimulus,*» sa Hermine, og pekte med tryllestaven mot Dafnia, hvis kropp hun ikke hadde vært i stand til å se tidligere; og Lavendel pekte staven sin mot Hannas kropp og sa det samme.

Hannas øyne åpnet seg og hun forsøkte febrilsk å rulle seg opp på føttene, men kollapset og falt på gulvet før hun var halvveis.

«Det er greit, Hanna!» sa Lavendel. «Vi vant.»

«Vi *hva?*» sa Hanna fra den lille haugen sin på gulvet.

Dafnia hadde ikke beveget seg, men Hermine kunne se brystet hennes heve og senke seg, og pusterytmen virket normal nok. «Jeg tror hun er i orden,» sa Hermine, «men –» Hun stoppet et øyeblikk for å svelge, og munnen hennes var fremdeles tørr. Dette hadde kommet helt, helt, *helt* ut av kontroll. «Jeg tror vi burde få med oss Dafnia til madam Pomfrit …»

«Greit, greit, bare *gi meg noen sekunder her* så vil jeg *sannsynligvis komme til hektene igjen,*» sa Parvati.

«*Unn*-skyld meg,» sa Hanna med en stemme som var høflig, men bestemt. «Hvordan vant vi? Og hvorfor er taket halvsmeltet?»

Det var en pause.

«Susanne gjorde det,» sa Tracey.

«Japp,» sa Parvati, med en stemme som bare skalv lett idet hun reiste seg opp og startet å børste støv av sin rødkantede kutte, «det viser seg at Susanne Beining er Håsblås' Arving og at hun har åpnet den lenge forsvunnede inngangen til Helga Håsblås' Hardt Arbeids- og Øvingskammer.»

«*Hæ?*» sa Hanna, som lot hendene vandre over kroppen sin som for å forsikre seg om at alle kroppsdeler fremdeles var der. «Jeg trodde det bare var noe professor Stikling sier for å lære oss en Viktig Moralsk Lekse – er *Susanne* det?»

Sakte begynte Hermine å samle seg. Det hadde ikke egentlig vært mer enn tretti sekunder med ekstrem skrekk, – i alle fall ikke de delene hun hadde vært ved bevissthet for. «Faktisk,» sa Hermine forsiktig, idet hjernen hennes begynte å virke igjen, «jeg er ganske sikker på at det bare *er* noe professor Stikling sier, det var ikke i *Galtvorts historie* eller noe annet sted jeg har lest –»

«*Hun er en dobbeltheks!*» ropte Tracey, med en stemme som var så høy at den sprakk. «Hun *er* det! Hun er en av *dem!* Hun har vært det hele tida!»

«*Hva?*» rope Parvati, og vred seg rundt for å se på Tracey. «Det er det *mest stupide* jeg har –»

«*Selvsagt!*» sa Lavendel, som nå hadde kommet seg helt på føttene og startet å sprette opp og ned i opphisselse. «Jeg burde ha *innsett* det!»

«Susanne er en *hva?*» sa Hermine.

«En *dobbelt* heks!» sa Tracey.

«Du skjønner,» sa Lavendel, og snakket svært raskt, «Det har alltid vært historier, om disse barna som er født som super-magikere og kan kaste formler som ingen andre kan, og det er en hel hemmelig skole gjemt inne i Galtvort med klasser bare de kan se og delta i –»

«Det er bare *historier!*» ropte Parvati. «Det er ikke sånn den virkelige verden fungerer! Jeg mener, jo da, jeg har også lest de bøkene –»

«Bare vent litt, er dere snille,» sa Hermine. Kanskje hjernen hennes *følte* seg litt treig, når alt kom til alt. «Du mener at selv om du *allerede* går på en magisk skole og alt mulig, så har du allikevel lyst til å gå på en *dobbelt* magisk skole?»

Lavendel så forvirret på henne. «Hva?» sa Lavendel. «Hvem ville *ikke* ønsket å ha super-ekstra magiske krefter? Det ville liksom være sånn ordentlig forbløffende *skjebne* og greier! Det ville bety at du var *spesiell!*»

Hanna nikket til dette, og tittet opp fra der hun hadde kravlet over til Dafnia for å sjekke om hun hadde brukket noe. «Skulle ønske *jeg* var en dobbeltheks,» sa Hanna, og så, med en litt tristere stemme, «skjønt jeg tror ikke egentlig at det finnes noe sånt … hva kunne dere se at Susanne gjorde, nøyaktig? Jeg mener, er dere sikre på at dere ikke bare 'så' ting etter at dere ble lamslått?»

Hermine kunne ikke, virkelig, på ordentlig, finne flere ord på dette tidspunktet.

«Åh nei!» sa Tracey. Smygardjenta spant rundt for å se på inngangen til korridoren, og kutten flagret rundt henne. «Åh nei! Vi må komme oss vekk herfra! Vi er nødt til å forsvinne før Susanne kommer tilbake med noen som kan super-misminne oss!»

«Susanne ville ikke *gjøre* det!» sa Parvati. «Jeg mener, hvis det i det hele tatt er *noen* som –»

«HVA ER DET SOM FOREGÅR HER?» brølte en høyfrekvent kvekkende stemme, idet professor Pirrevimp stormet inn i den delvis smeltede korridoren som en liten, farlig komprimert pakke av rent akademisk raseri, og en askefjeset Padma gispende bak ham.

*
*

«Hva *skjedde?*» sprutet Susanne ut til jenta som så ut nøyaktig som henne, bortsett fra den svidde kutten som var våt av svette.

«Ooo, bra spørsmål!» sa den andre Susanne Beining idet hun kjapt vrengte av seg det som var igjen av de lånte klærne. Et øyeblikk senere begynte jenta å metamorfe seg

tilbake til sin mer vanlige Nymfadora Dult-form. «Beklager, jeg kunne ikke komme på noe svar selv, så du har omtrent tre minutter på deg til å finne på noe –»

*
*

Som Dafnia Grønbek bemerket senere med en viss syrlighet, så var feilen i Hermines snedige plan om å forsikre seg om at huspoeng ble tatt likt fra alle fire hus om de ble tatt det at den ikke fungerte på *gjensittinger.*

Alle hadde vært enige om å holde tett om Susannes mystiske krefter – selv Tracey, etter at Susanne truet med å få henne super-misminnet hvis hun ikke lovte. Uheldigvis, oppdaget de ved middagstider, hadde noen glemt å fortelle *bøllene* om denne avtalen, og også at Susanne Beining hadde ofret sjelen sin til forferdelige, forbudte krefter som nå bodde i det skallet som var hennes kropp og det var derfor alle hadde fått gjensitting.

«Hermine?» sa Harry Potter ved siden av henne ved middagsbordet, med en prøvende stemme. «Vær så snill å ikke ta det ille opp, og jeg forstår det hvis du sier at dette ikke er min sak, men nå tror jeg at alt dette begynner å komme litt ut av kontroll.»

Hermine fortsatte med å mose stykket med sjokoladekake som var på tallerkenen sin til en fin grøt av kake og glasur. «Ja,» sa Hermine, og stemmen var kanskje en anelse syrlig, «det var det jeg sa til professor Pirrevimp da jeg ba ham om unnskyldning, at jeg visste at dette hadde gått litt over styr, og han skrek: *Virkelig, frøken Grang? Så du synes virkelig det?* i et kvekk som var så høyt at ørene mine tok fyr. Jeg mener at ørene mine *faktisk tok fyr.* Professor Pirrevimp måtte slukke dem igjen.»

Harry hadde lagt en hånd på panna. «Unnskyld meg,» sa Harry. Ansiktet var absolutt nøytralt. «Noen ganger har jeg fremdeles litt problemer med å bli vant til den typen ting. Hei, Hermine, husker du da vi var unge og naive og vi fremdeles trodde verden var et sted det var ganske greit å forstå?»

Hermine la ned gaffelen sin et øyeblikk og så på ham. «Ønsker du av og til at du var en gomp, Harry?»

«*Hæ?*» sa Harry. «Vel, nei, selvsagt ikke! Jeg mener, selv om jeg var en gomp ville jeg sannsynligvis en dag ha forsøkt å ta over verrrrrdeeeee –» idet Hermine ga ham et *blikk* og gutten raskt svelget ordet og sa, «jeg mener *optimalisere*, selvsagt, du *vet* at det er det jeg virkelig mener, Hermine! Poenget mitt er, det er ikke som om mine *mål* ville forandre seg på den ene eller andre måten. Men med magi kommer det til å være langt lettere å få ting gjort enn om jeg måtte gjøre ting bare ved hjelp av det vanlige settet av gompeferdigheter. Hvis du tenker logisk på det, så er det *derfor* jeg går på Galtvort istedenfor å bare ignorere alt dette og studere for å få en karriere innen nanoteknologi.»

Hermine, som var ferdig med å håndlage sjokoladekakesausen sin, begynte å dyppe gulrøttene sine i den og spise dem.

«Hvorfor spør du?» sa Harry. «Skulle *du* ønske at du var tilbake i gompeverdenen?»

«Ikke akkurat,» sa Hermine, idet hun knasket i seg både gulrot og sjokolade. «Det var bare det at jeg, vel, følte meg litt merkelig fordi jeg har hatt *lyst* til å bli ei heks … Hadde du lyst til å bli en trollmann da du var liten?»

«Selvsagt,» sa Harry umiddelbart. «Og så ville jeg ha psykiske krefter, og superstyrke, og titanforsterket beinbygning, og mitt eget flyvende slott, og noen ganger følte jeg meg trist fordi jeg kanskje måtte nøye meg med å bli en berømt vitenskapsmann og en astronaut.»

Hermine nikket. «Vet du,» sa hun mykt, «jeg tror at heksene og trollmennene som *vokser opp* her ikke egentlig setter tilstrekkelig stor pris på magi …»

«Vel, naturligvis gjør de ikke det,» sa Harry, «det er det som gir oss en fordel. Er ikke det åpenbart? Jeg mener, seriøst, det var fullstendig åpenbart for meg fem minutter etter at jeg først kom inn i Diagonallmenningen.» Det var et forvirret blikk på guttens ansikt, som om han ikke kunne forstå hvorfor hun la merke til noe som var så dagligdags.

72.
Selvrealisering, del 9: Konflikter eskalerer

Harry gikk et trinn fram, og så enda et trinn, helt til en urolig følelse begynte å strømme gjennom ham, en forstyrrelse i nervesystemet hans.

Han sa ingenting, løftet ikke en hånd; den gjennomstrømmende uroligheten ville si det for ham.

Fra bak den stengte kontordøra kom en hvisking gjennom døra, som om det ikke var noen dør der.

«Det er ikke kontortid,» sa den kalde hviskingen, «og heller ikke er tida inne for vårt møte. Jeg tar ti krenglepoeng fra deg, og vær glad for at det ikke er mer.»

Harry forholdt seg rolig. Å gjennomgå Azkaban hadde rekalibrert skalaen hans over følelsesmessige forstyrrelser; og det å tape et huspoeng, som tidligere hadde vært fem på en skala som gikk til ti, lå nå rundt null komma tre. Harrys stemme var like rolig, idet han sa, «Du framsa en testbar forutsigelse og den ble falsifisert, professor. Jeg ønsket bare å bemerke det.»

Idet Harry snudde seg for å gå, hørte han døra åpne seg bak ham, og han vendte seg lett overrasket rundt.

Professor Krengle lente seg tilbake i stolen sin, hodet hang slapt bakover mot hodestøtten, og et pergament fløt i lufta foran ham. Begge forsvarsprofessorens hender hvilte dødt på skrivebordet, som om de ikke hadde nerver. Han kunne ha vært et lik, bortsett fra at de isblå øynene fremdeles beveget seg, fram og tilbake, fram og tilbake.

Pergamentet forsvant, og ble erstattet med et nytt så raskt at det virket som om materialet bare flagret.

Så beveget også leppene seg. «Og fra dette,» hvisket leppene, «trekker du hvilken slutning, herr Potter?»

Harry ble rystet av synet, men stemmen hans holdt seg jevn idet han sa, «At ordinære mennesker ikke alltid gjør ingenting, og at Hermine Grang er i mer fare fra huset Smygard enn du har trodd.»

Leppene bøyde seg en liten anelse. «Så du tror jeg har feilet i min forståelse av menneskelig natur. Men det er knapt den eneste muligheten, gutt. Ser du den andre?»

Harry rynket brynene mens han stirret på forsvarsprofessoren.

«Jeg går lei av dette,» hvisket forsvarsprofessoren. «Du får stå der til du finner det ut selv, ellers kan du forlate rommet.» Som om Harry hadde sluttet å eksistere vendte forsvarsprofessorens øyne tilbake til pergamentet; nok en gang skannet de fram og tilbake.

Det tok seks pergamenter til før Harry så det, og sa det høyt, «Du tror at din forutsigelse feilet fordi det var en annen faktor til stede som ikke var i din modell. En eller annen grunn til at huset Smygard hater Hermine mer enn du innså. Som da kalkulasjonen av planeten Uranus' rotasjon var feil, og problemet ikke skyldtes Newtons lover, men at de ikke visste om Neptun –»

Pergamentet forsvant, og ble ikke erstattet. Hodet løftet seg fra sin døde posisjon, rettet seg opp for å møte Harry mer direkte ansikt til ansikt, og stemmen som kom var stille, men ikke tonløs. «Jeg tror, gutt,» sa professor Krengle bløtt, men i noe som begynte å ligne på hans normale stemme, «at hvis hele huset Smygard hatet henne så mye, så ville jeg ha sett det. Og allikevel var det tre formidable krigere fra det huset som gjorde noe, istedenfor ingenting, med den fare og de kostnader det kunne medføre. Hva slags kraft kunne ha beveget dem, eller villet deres handlinger?» Det isblå glitteret i forsvarsprofessorens øyne møtte Harrys eget blikk. «En hånd som besitter innflytelse på innsiden av Smygard, kanskje. Så hvordan ville en slik hånd kunne tjene på at ei jente og hennes følgere blir skadet?»

«Hm …» sa Harry. «Det måtte være noen som på en eller annen måte er truet av Hermines opptreden, eller noen som ville få æren om hun ble skadet? Jeg kjenner ikke til noen som passer til den profilen, men så vet jeg heller ikke så mye om noen i Smygard utenom førsteklassingene.» En annen tanke slo Harry, den at det å dedusere en skjult mesterhjerne fra et eneste lett uventet angrep virket som utilstrekkelig bevis for å støtte teoriens tidligere usannsynlighet; men så *var* det professor Krengle som foretok deduseringen …

Forsvarsprofessoren bare tittet på Harry; øyelokkene senket seg en anelse som for å uttrykke utålmodighet.

«Og ja,» sa Harry, «jeg *er* sikker på at Draco Malfang ikke står bak.»

En hvesing av utgående luft, som et sukk. «Han er sønnen til Lucifus Malfang, trent opp etter de mest krevende standarder. Hva du nå har sett av ham, selv i det som virker å være ubevoktede øyeblikk når maska hans glir til side og du stoler på at du har sett sannheten bakenfor, selv det kan være en del av det ansiktet han velger å vise deg.»

Bare hvis Draco klarte å kaste skytsvergeformelen som en del av skuespillet. Men Harry sa ikke det, naturligvis, istedenfor smilte han bare lett, og sa, «Så enten har du aldri *virkelig* lest Dracos sinn, eller så er det bare det du ønsker at jeg skal tro.»

Det var en pause. En av hendene snudde seg, og en finger vinket ham nærmere.

Harry gikk inn i rommet. Døra lukket seg bak ham.

«Det var ikke noe du skulle ha sagt høyt med menneskestemme,» sa professor Krengles bløte stemme. «Psykomantikk, på Malfangs arving? Hvis Lucifus Malfang fikk høre om det, ville han fått meg myrdet kjapt.»

«Han ville *forsøke,*» sa Harry. Det burde ha vunnet et glimt i professor Krengles øyne, men forsvarsprofessorens ansikt var uten bevegelse. «Men beklager.»

Da forsvarsprofessoren snakket igjen, hadde stemmen på ny blitt en kald hvisking. «Jeg antar at jeg kunne, og synes synd på snikmorderen.» Hodet falt dødt tilbake mot stolen og tippet over til en side, øynene møtte ikke lenger Harrys. «Men disse små spillene er knapt interessante slik de er nå. Legg til psykomantikk, og det opphører helt å være et spill.»

Harry visste knapt hva han skulle si. Han hadde sett professor Krengle sint en eller to ganger før, men dette virket tommere, og Harry visste ikke hva han skulle si til det. *Hva er det som plager deg, professor Krengle?* kunne han ikke spørre.

«Så hva *er* det som interesserer deg?» sa Harry noen øyeblikk senere, etter at han hadde funnet ut at det virket som en tryggere strategi for å lede professor Krengles oppmerksomhet over mot mer positive ting. Det å sitere eksperimentelle resultater som peker på det å føre en takknemlighetsjournal som en strategi for å øke livslykke virket ikke som om det ville falle i god jord.

«Jeg vil fortelle deg hva som *ikke* interesserer meg,» sa den iskalde hviskingen. «Det å vurdere og sette karakter på skolestiler som er bestemt av Magidepartementet interesserer meg ikke, herr Potter. Men jeg har akseptert stillingen som forsvarsprofessor ved Galtvort, og det skal jeg fullføre helt til siste slutt.» Et nytt pergament kom til syne foran professor Krengles hode, og øynene hans begynte å skanne over det. «Arsenia Belgmørch hadde en høy stilling i mine armeer før tåpelighetene hennes. Jeg vil tilby henne sjansen å bli værende istedenfor å bli kastet ut, hvis hun forteller meg nøyaktig hvilken kraft som beveget henne. Og jeg skal gjøre det klart overfor henne hva som vil skje om hun juger. Jeg tillater meg selv å lese ansikter.»

Forsvarsprofessorens finger pekte forbi Harry, mot døra.

«Men om du nå tok feil av den menneskelige natur,» sa Harry, «eller om det er en ekstra kraft i virksomhet i huset Smygard – uansett så er Hermine Grang i mer fare enn du forutså. Forrige gang var det tre sterke krigere, så hva skjer neste –»

«Hun ønsker ikke min hjelp, ei heller din,» sa en bløt, kald stemme. «Jeg finner ikke lenger dine bekymringer så underholdende som jeg en gang gjorde, herr Potter. Gå.»

På en eller annen måte, selv om de alle var likeverdige og hun definitivt ikke var noen form for leder *i det hele tatt*, så var det alltid Hermine som endte opp med å snakke først i denne typen situasjoner.

Galtvorts fire bord, de fire husene som spiste frokost, tittet over dit de, de åtte medlemmene av FULHET, hadde samlet seg litt avsides.

Professor Pirrevimp stirret også alvorlig på dem fra lærerbordet. Hermine så ikke den veien, men hun kunne føle professor Pirrevimps blikk bak i nakken. Altså, *bokstavelig talt* føle det. Det var temmelig guffent.

«Hvorfor sa du til Tracey at du ville snakke med oss, herr Potter?» sa Hermine med skarp stemme.

«Professor Krengle utviste Arsenia Belgmørch fra sin arme i går kveld,» sa Harry Potter. «Og fra alle de andre frivillige forsvarsaktivitetene hennes. Er det noen av dere som ser betydningen av dette? Frøken Grønbek? Padma?»

Harrys øyne sveipet over dem, idet Hermine utvekslet et forundret blikk med Padma, og Dafnia ristet på hodet.

«Vel,» sa Harry stille, «jeg hadde ikke egentlig forventet at dere skulle det. Men det betyr at dere er i fare, og jeg vet ikke hvor stor fare.» Gutten rettet på skuldrene, og så Hermine rett inn i øynene. «Jeg hadde ikke tenkt til å si dette, men … jeg ville bare tilby å sette dere under hva nå for beskyttelse jeg kan gi. Gjøre det klart overfor alle at alle som kødder med dere, kødder med Gutten-som-overlevde.»

«Harry!» sa Hermine skarpt. «Du *vet* at jeg ikke vil –»

«Noen av dem er *mine* venner også, Hermine.» Harry flyttet ikke sine øyne fra hennes. «Og det er deres avgjørelse, ikke din. Padma? Du fortalte meg at jeg ikke har gjeld til deg etter det jeg gjorde, og det er den typen ting en venn ville si.»

Hermine brøt blikkontakten med Harry for å se bort på Padma, som ristet på hodet.

«Lavendel?» sa Harry. «Du har kjempet vel i min arme, og jeg vil kjempe for deg om du ønsker det.»

«Takk så mye, general!» sa Lavendel tørt. «Jeg mener, herr Potter. Men nei takk. Jeg er en heltinne og en griffing, og jeg kan slåss for meg selv.»

Det var en pause.

«Parvati?» sa Harry. «Susanne? Hanna? Dafnia? Jeg kjenner ikke dere så godt, men det er noe jeg ville ha tilbudt alle som kom og spurte meg om det, tror jeg.»

En etter en ristet de andre fire jentene på hodene sine.

Der og da innså Hermine hva som ville komme, men hun kunne ikke se en eneste ting hun kunne gjøre med det.

«Og min lojale soldat, Kaotiske Tracey?» sa Harry Potter.

«*Virkelig?*» gispet Tracey, fullstendig ute av stand til å oppfatte de stikkende blikkene som Hermine og samtlige av de andre jentene sendte mot henne. Traceys hender fløy kunstferdig opp til kinnene, skjønt hun klarte ikke å faktisk rødme, etter det Hermine

kunne se; og hennes brune øyne var, om ikke skinnende, så i alle fall vidåpne. «Du ville gjøre det? For *meg?* Jeg mener – jeg mener, naturligvis, absolutt, general Kaos –»

*
*

Og slik ble det til Harry Potter på den selvsamme morgenen gikk bort til Griffingbordet, og så til Smygard-bordet, og fortalte begge hus at dersom noen skadet Tracey Davidsen, uansett hva hun gjorde der og da, ville de, sitat, lære den sanne meningen av kaos, sitat slutt.

Det var med en betydelig anstrengelse at Draco Malfang klarte å stoppe seg selv fra å dundre hodet gjentatte ganger ned i tallerkenen med toast.

Galtvorts bøller var ikke akkurat vitenskapsmenn.

Men selv *de*, visste Draco, ville ha lyst til å teste dette.

*
*

Foreningen for Utviklingen av Likhet i Heltemessige Eventyrlige Tilnærminger hadde ikke *annonsert* det, det virket ikke som om det ville ha noe for seg å *annonsere* det. men alle hadde stille bestemt (eller, i Lavendels tilfelle, fått det skreket inn i hodet av alle de syv andre jentene) at de skulle ta en pause fra å slåss mot bøller en stund, i alle fall helt til deres husstyrere ikke så like skarpt på dem lenger, og eldre elever hadde stoppet å dytte Hermine inn i vegger.

Dafnia hadde *fortalt* Milly at de tok en pause.

Og derfor var det med en viss forbløffelse at Dafnia, noen dager senere, så på det pergamentet som ble levert til henne i lunsjen, skrevet med en hånd så skjelvende at det var nærmest uleselig, og det sa:

2 i ettermiddag på toppen av trappa opp fra biblioteket VIRKELIG VIKTIG alle må være der – Milly

Dafnia så seg om, men hun kunne ikke se Milly noen steder i Storhallen.

«En melding fra informanten din?» sa Hermine da Dafnia fortalte henne det. «Det var merkelig – *jeg* har ikke –»

«Har ikke hva da?» sa Dafnia, etter at ravnklojenta stoppet opp midt i setningen.

Solskinnsgeneralen ristet på hodet og sa, «Hør, Dafnia, jeg tror vi trenger å få vite hvor disse meldingene kommer fra før vi fortsetter å følge dem. Se hva som skjedde sist, hvordan kunne noen ha *visst* hvor de tre bøllene ville være, med mindre de var med på det?»

«Det kan jeg ikke si –» sa Dafnia. «Jeg mener, jeg kan ikke si noe, men jeg vet hvor meldingene kommer fra, og jeg vet hvordan noen kan vite.»

Hermine ga Dafnia et *blikk* som, et øyeblikk, fikk ravnklojenta til å være skremmende lik professor McSnurp.

«M-hmh,» sa Hermine. «Og vet du hvordan Susanne plutselig ble Supergirl?»

Dafnia ristet på hodet, og sa, «Nei, men jeg tror at det kan være *virkelig viktig* at når vi får en melding om at vi burde være et sted, så *må alle være der.*» Dafnia hadde ikke *sett* det som hadde hendt med Susanne, etter at Dafnia hadde forsøkt å omgå profetien ved å holde Susanne unna. Men hun hadde fått *høre* det i etterkant, og nå var Dafnia redd for at …

Hun muligens kunne …

Muligens kunne ha Ødelagt Noe …

«M-hmh,» sa Hermine, som gjorde McSnurp-blikket igjen.

*
*

Ingen så ut til å vite hvor det hadde startet, hvem som hadde startet det. Hvis du prøvde å følge sporet etterpå, gikk bakover ord for ord og mumling for mumling, så ville du sannsynligvis funnet ut at det gikk i en stor sirkel.

Pergrim Drønne ble tappet på skulderen idet han forlot Eliksirer den morgenen.

Fernandus Astorgus hørte en hvisking i øret til lunsj.

Robert Juksom III fant en liten sammenbrettet lapp under tallerkenen sin.

Karl Krikkbukk overhørte to eldre griffinger hviske om det, og de ga ham betydningsfulle blikk idet de gikk forbi.

Ingen så ut til å vite hvor beskjeden hadde startet, eller hvem som først hadde gitt den, men den inneholdt stedet, og den nevnte tidspunktet, og den sa at fargen ville være hvit.

*
*

«Hver eneste en av dere er nødt til å ha dette absolutt klart for seg,» sa Susanne Beining. Håsblåsjenta, eller hva nå det var for merkelig kraft som hadde besatt henne, *latet* ikke engang som om hun var normal lenger. Den rundfjesete jenta skred gjennom hallene med en fast, selvsikker gange. «Hvis vi kommer dit og det bare er én bølle, så er det greit, dere kan slåss mot dem på den vanlige måten. Mine mystiske superkrefter vil ikke aktiveres hvis ingen uskyldige er i fare. Men hvis fem bøller fra sjuende hopper ut av skapet, så vet dere hva dere skal gjøre? Det stemmer, dere *løper av gårde* og lar meg slåss mot dem.

Å finne en lærer er valgfritt, det viktige er at dere *løper av gårde* så snart jeg skaper en åpning. I en slik kamp er dere *til bry.* Dere er *sivile mål* jeg må bekymre meg for å beskytte. Så dere kommer dere bort så raskt som mulig og dere *vil ikke forsøke* å gjøre *noe* heltemodig, eller, jeg sverger, når den tida kommer at dere får lov til å stå opp fra helbrederens senger så skal jeg *personlig* møte opp og *sparke rumpene deres* rett tilbake. Har alle dette fullstendig klart for seg?»

«Ja,» kvekket de fleste jentene, skjønt i Hannas tilfelle kom det ut som, «Ja, fyrstinne Susanne.»

«*Ikke* kall meg det,» glefset Susanne. «Og *jeg tror ikke jeg hørte svar fra deg, frøken Bruun!* Jeg advarer deg, jeg har venner som skriver skuespill, og hvis du gjør noe dumt vil ettertida huske deg som Lavendel, det Forbløffende Dumme Gisselet.»

(Hermine begynte å lure på akkurat hvor mange Galtvort-elever utenom Harry som hadde mysteriøse mørke sider, og om *hun* muligens ville utvikle en hvis hun fortsatte å bruke tid sammen med dem.)

«Skal bli, kaptein Beining,» sa Lavendel med en uvanlig respektfull tone, idet de gikk rundt en ny sving langs den korteste veien til biblioteket, og passerte gjennom en ganske stor korridor som hadde seks sett med doble dører, tre sett på hver side. «Kan jeg spørre om det er noen måte at *jeg* kan bli en dobbeltheks på?»

«Meld deg på forkurset til svartspanerutdanningen i ditt sjette år,» sa Susanne. «Det er det nest beste. Å ja, og hvis en berømt svartspaner tilbyr seg å være mentor for deg i sommerjobben din ved svartspanerkontoret, bare ignorer alle som advarer deg om at han har dårlig innflytelse på deg og at du nesten helt sikkert vil dø.»

Lavendel nikket raskt. «Mottatt, mottatt.»

(Padma, som ikke selv hadde vært der forrige gang, ga Susanne *svært* skeptiske blikk.)

Så stoppet Susanne plutselig brått, tryllestaven hennes føk opp, og hun sa, «*Parero maksimalis!*»

En strøm av adrenalin gikk gjennom Hermine, hun trakk øyeblikkelig tryllestaven sin og spant rundt –

Men hun kunne ikke se noe galt, gjennom den tykkere blå tåka som nå omga dem.

De andre jentene, som også hadde trukket inn i formasjonen, så også forvirret ut.

«Beklager!» sa Susanne. «Sorry, jenter. Gi meg et øyeblikk til å undersøke dette stedet. Jeg kom til å tenke på en bestemt person, og det minnet meg på at denne hallen vi er i nå, med alle disse dørene, ville være et *ypperlig* sted for et bakholdsangrep.»

Det var et øyeblikks stillhet.

«Nå,» sa en røff mannlig stemme; en summende undertone gjorde den så uklar at den ikke kunne identifiseres.

Alle seks sett av doble dører åpnet seg med et brak.

Hvite kutter marsjerte stille framover, heldekkende hvite kutter uten noen merker som viste tilhørighet til noe hus, og hvitt tøy som dekket ansiktene under hettene. De

marsjerte ut, og marsjerte ut, og fylte den store korridoren i et slikt antall at det var vanskelig å telle. Sannsynligvis færre enn femti kutter. Definitivt flere enn tretti. Alle var allerede omgitt av blå tåke.

Susanne sa noen Ekstremt Stygge Ord, så fæle at ved nesten alle andre anledninger ville Hermine lagt merke til dem.

«Den meldingen!» skrek Dafnia ut i plutselig redsel. «Den *var* ikke fra –»

«Milly Bylling?» sa stemmen og den summende undertonen. «Nei, det var den ikke. Ser du, frøken Grønbek, hvis den samme jenta sender av gårde en Smygard-melding hver dag du slåss mot en bølle, så vil ganske snart noen andre legge merke til det. Vi skal ta en liten prat med henne etter at vi er ferdige med dere.»

«Frøken Susanne,» sa Hanna i en stemme som nettopp hadde begynt å skjelve, «kan du være super nok til å –»

Tryllestaver løftet seg i mange hender. Det kom en serie av blendende blink av grønt lys, en massiv kanonade av skjoldbrekkere, og etterpå var det ikke lenger noen beskyttende blå halvkule som omga dem, og Susanne hadde falt ned på knærne og holdt seg til hodet.

Barrierer av solid svarthet hadde dukket opp i begge ender av korridoren. Bak de dobbeltdørene Hermine kunne se inn i, var det bare ubrukte klasserom, svært blinde veier.

«Nei,» sa den mannlige stemmen med summingen, «det kan hun ikke. I tilfelle dere ikke har lagt merke til det, så har dere fått ganske mange mennesker til å bli svært sinte på dere, og vi har ingen intensjon om å tape denne gangen. Ålreit, alle sammen, vær klare til å gi ild.»

Tryllestavene rundt jentenes forsvarsring siktet igjen, lavt nok til at fiendene deres ikke ville treffe hverandre hvis de bommet.

Og så sa en annen mannlig stemme, med en tilsvarende summing, plutselig «*Humanum exponerio!*»

Og et øyeblikk senere kom det en ny, voldsom skur av skjoldbrekkere og heksinger, avfyrt i refleks mot figuren som plutselig kom til syne, den knuste skjoldene som nesten umiddelbart begynte å forme seg rundt den –

Og så, idet den samme figuren falt til bakken, en lamslått stillhet.

«*Professor Slur?*» sa den andre stemmen. «Er *han* den som har blandet seg inn?»

Det var Galtvorts eliksirmester som nå lå bevisstløs på steingulvet, den flekkete kutten ristet et siste øyeblikk før den falt til ro; den falne hånda utstrakt mot der tryllestaven sakte rullet vekk.

«Nei,» sa den første mannlige stemmen, og hørtes litt mer usikker ut. Så tok den seg sammen, «Nei, det kan det umulig være. Han hørte oss spre budskapet, selvsagt, og ble med for å sørge for at ingen rotet det til igjen. Vi vekker ham opp etterpå og sier unnskyld, og han kan Forglemme barna så de ikke husker noe, han er professor, så han kan gjøre det. Men uansett, vi får sørge for at vi *virkelig* er alene nå. *Verifisynum!*»

Hele to dusin formler måtte ha blitt framsagt da, men ingen flere usynlige mennesker kom til syne. Spesielt en av formlene fikk Hermines hjerte til å synke; hun gjenkjente den som den formelen som hadde blitt listet opp ved siden av beskrivelsen av Den sanne usynlighetskappen, som ikke ville avsløre kappen, men den ville fortelle deg hvorvidt den eller visse andre artefakter var i nærheten.

«Jenter?» hvisket Susanne. Hun dyttet seg sakte opp på føttene, skjønt Hermine kunne se lemmene hennes svaie og skjelve. «Jenter, jeg beklager det jeg sa tidligere. Hvis noen av dere har noe lurt og heroisk å prøve på, så kan dere like gjerne prøve.»

«Åh, jah,» sa Tracey Davidsen plutselig, med skjelvende stemme. «Jeg *glemte* det nesten!» Smygardjenta hevet stemmen, og snakket.

«Hei, alle sammen!» skrek Tracey i et høyfrekvent skjelvende rop. «Hei, planlegger dere å skade meg også?»

«Ja, faktisk,» sa den summende stemmen til lederen. «Det har vi.»

«Jeg er under Harry Potters beskyttelse, vet dere! Alle som prøver å skade meg vil lære den sanne betydningen av kaos! Så har dere tenkt til å la meg gå?» Det burde ha hørtes utfordrende ut. Istedenfor hørtes det skrekkslagent ut.

Det var en pause. Noen av hettene som tilhørte kuttene snudde seg mot hverandre, og snudde seg så tilbake for å se på jentene.

«Hm …» sa den summende mannlige stemmen. «Hm … nei.»

Tracey Davidsen puttet tryllestaven inn i kutten sin.

Sakte, med overlegg, reiste hun høyre hånd høyt i lufta, og presset tommel og langfinger sammen.

«Sett i gang,» sa stemmen.

Tracey Davidsen knipset i fingrene.

Det var en lang, forferdelig pause.

Ingenting skjedde,

«Nei, da så,» sa stemmen –

Tracey sa, med en stemme som var enda høyere og mer skjelven, «*Acathla, mundatus sum.*» Hennes hånd, som strakte seg enda litt lenger opp, knipset fingrene igjen for andre gang.

En navnløs kulde bredte seg nedover Hermines rygg, da, en dusj av frykt og desorientering som om hun nettopp hadde følt gulvet tippe under seg, og true med å sende henne ned til et mørke som lå under.

«Hva er det hun –» begynte en summende kvinnelig stemme.

Traceys ansikt så blekt ut, forvridd av frykt, men leppene hennes beveget seg, de sendte ut lyder i en høy besvergelse, «*Mabra, brahoring, mabra …*»

En kjølig vind sprang plutselig til liv inne i den stengte korridoren, en mørk pust som kjærtegnet deres ansikter og berørte deres hender med is.

«Gi ild på henne på min telling!» ropte den ledende stemmen. «En, to, *tre!*» og kanskje-førti stemmer brølte formler, og lagde en diger konsentrisk rekke av flammende stråler som lyste opp den brede korridoren, sterkere enn sola –

– det korte øyeblikket før strålene traff og forsvant mot en mørkerød oktogon som dukket opp i lufta rundt jentene, og så forsvant et øyeblikk senere.

Hermine så det; hun så det, men hun kunne fremdeles ikke forestille seg det; hun kunne ikke forestille seg en skjoldformel så kraftfull, en formel som kunne stå imot en arme.

Og Traceys stemme fortsatte å synge fram en besvergelse, stemmen hørtes høyere og mer selvsikker, og ansikt var stivt og vridd som om hun forsøkte å huske noe *svært nøyaktig.*

«*Shuffle, duffle, muzzle, muff.*

Fista, wista, mista-cuff».

Nå kunne alle de tilstedeværende føle det, heltinner like mye som bøller, følelsen av en mørk vilje som presset nedover mot dem, en tingling i lufta der noe bygde seg opp, og bygde seg opp, og bygde seg opp. All den blå tåka rundt de hvite kuttene, alle skjoldformlene, hadde dødd ut uten at noen synlig heksing berørte dem. Det kom flere lysglimt idet flere desperate formler ble avfyrt, men de sloknet halvveis ut i lufta lik flammer fra stearinlys som berører vann.

De svarte barrierene i korridorens to ender hadde løst seg opp lik røyk under det økende trykket; men fordunstingen deres avdekket at utgangene var forseglet, blokkert av store plater av mørkt metall som så flekket ut som av blod; og idet Tracey messet fram «*Lemarchand, Lament, Lemarchand,*» begynte et forferdelig blått lys å skinne ut fra under metallplatene, og mellom dem; og de seks settene med dobbeltdører slamret igjen samtidig, idet panikkslagne hvitkuttede bøller begynte å banke på dem og hyle.

Så slo Traceys hånd ned mot venstre, og hun skrek «*Khornath!*», så pekte hånda bak henne og «*Slaaneth!*», over henne «*Nurgolth!*», og så, til høyre, «*TZINTCHI!*»

Tracey stoppet et sekund, og pustet dypt; og Hermine fant igjen stemmen sin og ropte, «*Stopp! Tracey, stopp!*»

Men det var et merkelig, vilt smil på Traceys ansikt. Hun løftet hånda enda høyere, og knipset i fingrene en tredje gang; og da hun snakket igjen var det under hennes lyse jentestemme en undertone som om et kor fra dypet messet sammen med henne.

«*Mørke bortenfor mørke, dypere enn beksvarte natt.*

Begravet under Tidens strøm …

Fra mørke til mørke, din stemme gir ekko i tomheten,

Ukjent for døden, ei heller kjent for livet.»

«*Hva er det du holder på med?*» skrek Parvati, og griffingjenta strakk ut en hånd som for å dra ned smygardingen, som nå begynte å sveve oppover i lufta; og både Dafnia og

Susanne grep tak i Parvatis arm samtidig og Dafnia skrek ut, «Ikke, vi vet ikke hva som vil skje hvis ritualet blir forstyrret!»

«*Vel, men hva er det som skjer hvis det blir FULLFØRT?*» skrek Hermine, så nær en fullstendig nedsmelting av hjernen som hun aldri hadde vært før.

Susannes ansikt var kritthvitt, og hun hvisket, «Jeg beklager, Galøye …»

Og Tracey fortsatte å snakke, kroppen hennes fløt høyere og høyere opp fra gulvet, det svarte håret hennes pisket vilt rundt henne i de kjølige vindene.

«*Du som kjenner porten, du som er porten, portens nøkkel og portens vokter: jeg byr deg å åpne veien for ham, og manifestere hans kraft i mitt nærvær!*»

Så ble korridoren plutselig kastet ut i fullstendig mørke og stillhet, slik at bare Tracey kunne sees og høres, som om det ikke var noe annet igjen i universet utenom henne og lyset som opplyste henne fra en ukjent, navnløs kilde.

Den skinnende jenta løftet hånda en siste gang, og med fryktelig tyngde presset hun tommel og langfinger sammen.

Og inne i mørket tittet Hermine på Traceys ansikt og så at smygardjentas øyne nå hadde, eksakt nyansert, grønnfargen til Harry Potters.

«*Harry Jakob Potter-Eving-Vernes!*

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes!

HARRY JAKOB POTTER-EVING-VERNES!»

Det var et knips som et tordenskrall, og så –

*
*

Harry hadde valgt å innta en heller avslappet positur, der han satt i en lav stol foran det mektige skrivebordet til rektoren ved Galtvort: et bein slengt over det andre kneet, og armene lette og ledige på hver side. Harry gjorde sitt beste for å sile vekk lydene til dingsene som omga dem, skjønt den rett bak ham som hørtes ut som ei ugle som tutet desperat mens den passerte gjennom en flisekutter var temmelig vanskelig å ignorere.

«Harry,» sa den gamle trollmannen bak skrivebordet, den aldrende stemmen jevn mens de blå øynene stirret ut på ham fra bak de skinnende halvmånebrillene. Rektor Humlesnurr hadde kledd seg i midnattsblå kutte, ikke helt formelt svart, men mørk nok til å komme virkelig nær dødsens alvor, slik trollmannsverdenen regnet motens betydning. «Var du … *ansvarlig* for dette?»

«Jeg kan ikke benekte at min innflytelse har gjort seg gjeldende,» sa Harry.

Dem gamle trollmannen tok av seg brillene, og bøyde seg fram for å stirre direkte på Harry, blå øyne mot grønne. «Jeg vil stille deg et spørsmål,» sa rektor med stille stemme. «Synes du selv at det du gjorde i dag var – *passende?*»

«De var bøller, og de kom til den korridoren med et klart formål om å skade Hermine Grang og syv andre førsteklassinger,» sa Harry likeverdig. «Hvis ikke jeg er for ung for moralsk bedømming, så er ikke de det heller. Nei, rektor, de fortjente ikke å dø. Men de *fortjente* å bli strippet nakne og bli limt fast i taket.»

Den gamle trollmannen tok på seg brillene sine igjen. For aller første gang som Harry hadde sett ham, virket det som om rektor var målløs. «Må Merlin selv være mitt vitne,» sa Humlesurr, «jeg har ikke den fjerneste anelse om hvordan jeg burde reagere på dette.»

«Det er ganske nøyaktig den effekten jeg ønsket å oppnå,» sa Harry. Han følte at han burde ha plystret en munter melodi, men uheldigvis hadde han aldri lært seg å plystre skikkelig.

«Jeg trenger ikke å spørre hvem som er *direkte* ansvarlig,» sa rektor. «Bare tre trollmenn på Galtvort kunne være kraftfulle nok til det. Jeg selv gjorde det ikke. Severus har forsikret meg om at han ikke var involvert. Og den tredje …» Rektor ristet hodet en tanke fortvilet. «Du lånte forsvarsprofessoren kappen din, Harry. Jeg tror ikke det var lurt. For siden han nå har unnsluppet oppdagelse gjennom enkle formler, så vet han for sikkert at det er en Dødstalisman – hvis, for den del, han ikke skjønte det fra den første berøring.»

«Professor Krengle hadde allerede dedusert at jeg har en usynlighetskappe,» sa Harry. «Og slik jeg kjenner ham, så har han sannsynligvis gjettet at det er en Dødstalisman. Men i *dette* tilfellet, rektor, så har det seg slik at professor Krengle var under en av de hvite kuttene med skjult ansikt.»

Det var en ny pause.

«Svært kløktig,» sa rektor. Han lente seg tilbake i tronen og sukket. «Jeg har snakket med forsvarsprofessoren. Rett før deg, for visst. Jeg visste ikke helt hva jeg skulle si. Jeg fortalte ham at dette ikke var den anerkjente politikken Galtvort har for å ta opp brudd på disiplinen i gangene, og at jeg ikke syntes det var passende for en Galtvort-professor å gjøre det han har gjort.»

«Og hva svarte professor Krengle til det?» sa Harry, som slett ikke var imponert over Galtvorts gjeldende politikk for å sørge for disiplin i gangene.

Rektor så resignert ut. «Han sa: *Så gi meg sparken, da.*»

På en eller annen måte klarte Harry å ikke juble høyt.

Rektor skar en grimase. «Men *hvorfor* gjorde han det, Harry?»

«Fordi professor Krengle ikke liker skolebøller og jeg spurte veldig pent,» sa Harry. *Og han kjedet seg, og jeg tenkte dette kunne muntre ham opp.* «Enten det, eller så er det en del av et utrolig dypt plott.»

Rektor reiste seg opp fra bak skrivebordet, og begynte å gå fram og tilbake foran hattestativet med Valghatten og de røde tøflene. «Harry, synes du ikke selv også at dette har blitt litt …»

«Råkult?» foreslo Harry.

«*Fullstendig og totalt ute av kontroll* ville være en bedre beskrivelse,» sa Humlesnurr. «Jeg er ikke sikker på at det noensinne har vært et tidspunkt i hele denne skolens historie der ting har blitt så, så … Jeg har ikke et ord for dette, Harry, fordi ting har aldri blitt slik som dette før, og derfor har ingen hatt behov for å finne opp et ord for det.»

Harry ville ha forsøkt å finne opp ord for å uttrykke hvor dypt komplimentert han følte seg, hvis han ikke hadde snøftet såpass av latter at det ble vrient å snakke.

Rektor så på ham med økende grad av alvorlighet. «Harry, kan du *i det hele tatt forstå* hvorfor jeg finner disse hendelsene bekymringsverdige?»

«Ærlig?» sa Harry. «Nei, ikke egentlig. Jeg mener, professor McSnurp ville naturligvis ha innsigelser til alt som bryter den kjedelige monotonien som er Galtvorts skole-opplevelse. Men så ville jo heller ikke professor McSnurp satt fyr på en kylling.»

Rynkene ble dypere i Humlesnurrs rynkede ansikt. «Det, Harry, er ikke det som bekymrer meg,» sa rektor stille. «Det ble utkjempet et fullverdig slag innenfor disse hallene!»

«Rektor,» sa Harry, og forsøkte å holde stemmen varsomt respektfull, «professor Krengle og jeg valgte ikke at dette slaget skulle finne sted. Bøllene gjorde det. *Vi* bestemte bare at lysets side skulle vinne. Jeg vet at det finnes tilfeller der moralens grenser er usikre, men i dette tilfellet var skillet mellom skurkene og heltinnene omtrent tjue meter høyt og dekket av hvit ild. Vår innblanding var kanskje *merkelig*, men den var definitivt ikke *feil* –»

Humlesnurr hadde gått tilbake til skrivebordet, og satte seg ned i sin polstrede trone med et bløtt dunk, og dekket nå ansiktet sitt med begge hender.

«Er det noe jeg går glipp av her?» sa Harry. «Jeg trodde du i hemmelighet ville være på vår side, rektor. Det var den griffinge tingen å gjøre. Wiltersen-tvillingene ville godkjenne det, *Vulkan* ville godkjenne –» Harry kastet et blikk bort på den gylne vaglen, men den var tom; enten hadde føniksen viktigere ting å gjøre, eller rektor hadde ikke invitert ham til dagens møte.

«Det,» sa rektor med en gammel og trett og noe uklar stemme, «er en presis beskrivelse av problemet, Harry. Det er en grunn til at modige, unge helter ikke plasseres som ansvarlige for skoler.»

«Ålreit,» sa Harry. Han klarte ikke helt å holde skepsisen ute av stemmen. «Hva er det jeg har gått glipp av denne gangen?»

Den gamle trollmannen løftet hodet; ansiktet var nå alvorstungt, og roligere. «Hør, Harry,» sa Humlesnurr, «hør nøye; for alle som har kraft må lære dette før eller senere. Noen ting i denne verden er, visselig, i sannhet enkle. Hvis du plukker opp en stein og slipper den igjen, vil jorda ikke bli tyngre av den grunn, stjernene vil ikke beveges vekk fra sine baner. Jeg sier dette, Harry, slik at du vet at jeg ikke later som om jeg er vis, når jeg forteller deg at likesom noen ting er enkle, er andre komplekse. Det er større trollmannskunster som etterlater seg spor i verden, og merker på dem som bruker dem, som

simple formler *ikke* vil. Disse trollmannskunstene fordrer nøling, vurdering av konsekvenser, et øyeblikk til å veie meningen av deres merker. Og allikevel er den mest intrikate magi jeg kjenner simplere enn den simpleste sjel. *Mennesker,* Harry, mennesker blir alltid merket, av det de gjør og det som gjøres mot dem. Kan du, så, forstå hvordan det å si, 'Her er skillet mellom helt og skurk!' ikke er nok til å slå fast at det du gjorde var rett?»

«Rektor,» sa Harry jevnt, «dette er ikke en avgjørelse jeg tok på en innskytelse. Nei, jeg vet ikke nøyaktig hva slags effekt dette vil ha på hver eneste av de bøllene som var til stede. Men hvis jeg alltid ventet på helt nøyaktig informasjon før jeg handlet, ville jeg aldri få gjort noe. Når det kommer til den framtidige psykologiske utviklingen til, si, Pergrim Drønne, så ville det å banke opp åtte jenter i første klasse sannsynligvis ikke være bra for ham. Og det var ikke nok å bare stoppe dem stille og raskt, siden da ville de bare ha prøvd igjen senere; de måtte få se at det var en beskyttende kraft som man gjør lurt i å frykte.» Harrys stemme holdt seg jevn og rolig. «Men naturligvis, siden jeg *er* en av de snille, så ønsket jeg ikke å skade dem permanent, nei, heller ikke å påføre dem den minste smerte; og allikevel måtte straffen være tilstrekkelig til å veie tungt i sinnet til alle som ville kunne tenke på å forsøke igjen. Så, etter å ha veid det forventede utkommet som best jeg kunne med mitt bundne rasjonelle intellekt, tenkte jeg det ville være den beste løsningen å strippe bøllene nakne og lime dem fast i taket.»

Den unge helten stirret rett inn i den gamle trollmannens blikk, faste grønne øyne låste seg med det blå bak brillene.

Og siden jeg ikke var der og ikke gjorde noe personlig, er det ingen lovlig måte å straffe meg på etter Galtvorts skoleregler; den eneste som gjorde noe var professor Krengle, og han er urørlig. Og det å rett og slett bryte reglene for å ta meg ville ikke være en lur ting å gjøre mot helten du oppdrar til å slåss mot fyrst Voldemort … Denne gangen *hadde* Harry faktisk prøvd å tenke igjennom alle konsekvensene på forhånd, før han hadde kommet med forslaget til professor Krengle; og for en gang skyld hadde ikke forsvarprofessoren kalt ham en tosk, bare sakte begynt å smile, og så begynt å le.

«Jeg forstår dine intensjoner, Harry,» sa den gamle trollmannen. «Du tror at du har lært Galtvorts bøller en lekse. Men hvis Pergrim Drønne var i stand til å lære den leksa, ville han ikke være Pergrim Drønne. Han vil bare bli mer provosert av det du gjorde – det er ikke rettferdig, det er ikke rett, men det er slik det er.» Den gamle trollmannen lukket øynene sine, som i et kortvarig stikk av smerte, og så åpnet han dem igjen. «Harry, den mest pinefulle sannhet alle helter må lære er at Det Rette ikke kan, ikke bør, vinne hver kamp; *det må ikke skje.* Alt dette begynte da frøken Grang kjempet mot tre eldre fiender og vant. Hvis hun hadde sagt seg fornøyd med dette, så ville ekkoene av hennes dåd dødd vekk over tid. Istedenfor slo hun seg sammen med andre førsteklassinger og løftet staven i åpen utfordring mot Pergrim Drønne og alle av hans slag; og hans slag kan ikke gjøre annet enn å løfte sine egne staver og ta imot utfordringen. Så Fernandus Astorgus gikk for å jakte på henne, og normalt ville han ha

slått henne; det ville ha vært en trist dag, men det ville ha sluttet der. Det er ikke nok magi samlet i åtte førsteårs hekser til å overvinne en slik fiende. Men du kunne ikke akseptere det, Harry, kunne ikke la frøken Grang lære sine egne lekser; så du sendte forsvarsprofessoren til å holde øye med dem under dekke av usynlighet, og gjennomtrenge Astorgus' skjold da Dafnia Grønbek satte inn sitt støt –»

Hva? tenkte Harry.

Den gamle trollmannen fortsatte å snakke. «Hver gang du grep inn, Harry, så økte det konfliktnivået videre, og enda videre. Snart sto frøken Grang overfor selveste Robert Juksom, sønn av en dødseter, med to sterke allierte ved sin side. Frøken Grang ville i sannhet ha blitt utsatt for betydelige smerter hvis hun hadde tapt den kampen. Og allikevel, nok en gang, gjennom din vilje og Kvirinius' hånd, denne gangen vist mer åpenlyst, vant hun.»

Harry slet fremdeles med å se for seg tanken på at forsvarsprofessoren usynlig skulle ha fulgt med på FULHET, og beskyttet heltinnene fra å komme til skade.

«Og på denne måten er det,» fullførte den gamle trollmannen, «at vi endte opp med dagen i dag, Harry, der førtifire elever angrep åtte hekser fra første klasse. Et fullverdig slag, en ekte kamp, utkjempet inne i disse hallene! Jeg vet at det ikke direkte var det du planla, men du er nødt til å akseptere en grad av ansvarlighet. Gjennom hele min tid på Galtvort så har noe slikt aldri skjedd før du kom til denne skolen; verken da jeg var elev eller senere som lærer og rektor.»

«Tusen takk, det var pent sagt,» sa Harry endefram. «Skjønt jeg tror professor Krengle fortjener mer av æren enn meg.»

De blå øynene utvidet seg. «Harry –»

«Disse bøllene har angrepet sine ofre lenge før dette skoleåret,» sa Harry. Selv om han anstrengte seg for å være rolig, begynte stemmen hans å heve seg. «Men ingen ser ut til å ha lært elevene at de har lov til å *slåss tilbake.* Jeg vet at det er mye vanskeligere å *ignorere* en tosidig kamp enn et hjelpeløst offer som blir hekset eller nesten dyttet ut av et vindu, men det kan vel ikke egentlig sies å være *verre,* kan det? Jeg skulle ønske at jeg hadde lest mer av Gudrik Griffings verker så jeg kunne sitere ham, det er nødt til å være noe der som kunne passe til denne situasjonen. Åpen kamp skaper kanskje *mer støy* enn ofrene som lider i stillhet, det kan være vanskeligere å late som ingenting skjer, men sluttresultatet er bedre –»

«Nei, det er det ikke,» sa Humlesnurr. «Det er ikke det, Harry. Å *alltid* slåss mot mørket, å *aldri* la ondskap skje uten å utfordre det – det er ikke heroisme, men simpel stolthet. Selv Gudrik Griffing tenkte ikke at alle kriger var verdt å utkjempe, skjønt i hele livet sitt gikk han fra en kamp til den neste.» Den gamle trollmannens stemme ble stillere. «I sannhet, Harry, dine ord – de er ikke onde. Nei, ikke onde, og dog allikevel, så har de forskrekket meg. Du er en som en dag kan komme til å ha stor kraft, stor makt, over trolldom, over dine med-trollmenn. Og hvis, når den dagen opprinner, du fremde-

les tror at ondskap aldri må få lov til å forekomme uten å bli utfordret –» Nå var det en tone av ekte bekymring i rektors stemme. «Verden har blitt mer skjør siden den alderen Galtvort ble reist; jeg frykter at den ikke vil tåle raseriet til en ny Gudrik Griffing. Og selv han ble ikke like raskt sint som deg.» Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Du er *for* klar til å slåss, Harry. Altfor klart til å slåss, og Galtvort selv blir et mer voldelig sted rundt deg.»

«Vel,» sa Harry, bevisst forsiktig etter å ha veid sine ord. «Jeg vet ikke om det vil hjelpe at jeg sier dette, men jeg tror at du har fått feil inntrykk av hva slags person jeg er. Jeg liker heller ikke virkelige kamper. Det er skremmende, og voldelig, og folk kan bli skadet. Men i dag *har jeg ikke slåss*, rektor.»

Rektor skar en grimase. «Du sendte forsvarsprofessoren i ditt sted –»

«Professor Krengle har heller ikke slåss i dag,» sa Harry rolig. «Det var ingen der som var sterke nok til å kjempe mot ham. Det som hendte i dag var ikke å kjempe, det var å vinne.»

Det tok litt tid før den gamle trollmannen snakket etter dette. «Det kan forholde seg slik eller så,» sa rektor, «men alle disse konfliktene må få en ende. Jeg kan høre en anspenthet i lufta, og for hver av disse konfliktene, så stiger spenningen. Alt dette må få en ende, en absolutt ende, og raskt; du må ikke stå i veien for denne enden.»

Den gamle trollmannen gjorde en håndbevegelse mot kontorets store eikedør, og Harry forlot rommet gjennom den.

*
*

Det var med en viss overraskelse at Harry gikk ut mellom de store grå gurgene som hadde gjort plass for ham, og fikk se at Kvirinius Krengle fremdeles sto stablet opp mot korridorens steinvegg; en tykk tråd med sikkel rant fra den slappe munnen og ned på lærerkutten; han hadde akkurat samme stilling som da Harry hadde gått opp til rektors kontor.

Harry ventet, men den sammensunkne mannen beveget seg ikke; og etter lange, pinlige sekunder begynte Harry å gå nedover korridoren igjen.

«Herr Potter?» kom en bløt tilkalling, etter at Harry hadde passert to hjørner; en stille stemme som bar unaturlig langt gjennom hallene.

Da Harry hadde kommet tilbake fant han professor Krengle fremdeles oppstablet langs veggen, men øynene betraktet ham nå med skarp intelligens.

Beklager at jeg har trettet deg ut –

Det var noe Harry ikke kunne si. Han hadde lagt merke til korrelasjonen mellom den anstrengelsen professor Krengle foretok seg og den tida han trengte til å 'hvile'. Men Harry hadde resonnert slik at hvis anstrengelsen var for smertefull eller ugunstig, kom

professor Krengle rett og slett til å si nei. Nå undret Harry på om den resonneringen faktisk hadde vært korrekt, og om ikke, hvordan han burde be om unnskyldning …

Forsvarsprofessoren snakket med stille stemme, og resten av kroppen beveget ikke på seg. «Hvordan gikk ditt møte med rektor, herr Potter?»

«Jeg vet ikke riktig,» sa Harry. «Ikke den veien jeg forutså. Det virker som om han synes at lyset burde tape langt oftere enn det jeg ville betrakte som klokt. Videre er jeg ikke sikker på om han forstår forskjellen mellom å forsøke å slåss og å forsøke å vinne. Det forklarer en hel del, faktisk …» Harry hadde ikke lest mye om Trollmannskrigen, men han hadde lest nok til å vite at de gode sannsynligvis *hadde* fått et ganske nøyaktig bilde av hvem de verste dødseterne var, og *hadde ikke* rett og slett uglet håndgranater til dem alle i løpet av fem minutter.

En bløt, bløt latter fra de bleke leppene. «Humlesnurr forstår ikke gleden av å vinne, akkurat slik han ikke forstår gleden ved spillet. Fortell meg, herr Potter. Foreslo du denne lille planen med en bevisst tanke om å bedre humøret mitt?»

«Det var en av flere grunner, ja,» sa Harry, fordi et instinkt hadde advart ham at han kunne ikke rett og slett si *Ja.*

«Vet du,» sa forsvarsprofessoren i et bløtt, tenksomt tonefall, «det har vært dem som har forsøkt å lysne opp mine mørkere stunder, og de som faktisk har bidratt til å gi meg lysere dager, men du er den første som noensinne har klart å gjøre det med vilje?» Forsvarsprofessoren så ut til å rette seg opp og ut fra veggen med en pussig bevegelse som kunne ha inkludert magi så vel som muskler; og forsvarsprofessoren begynte å gå av sted uten å se i Harrys retning. Bare en enkel bevegelse med en finger indikerte at Harry var ment å følge etter.

«Spesielt satte jeg pris på besvergelsen du komponerte for frøken Davidsen,» sa professor Krengle etter at de hadde gått en kort strekning. «Skjønt det ville muligens ha vært klokere å konsultere meg på forhånd, før du ga det til henne slik at hun kunne lære det utenat.» En hånd våknet til liv innenfor forsvarsprofessorens kutte og trakk fram en tryllestav, som lagde små bevegelser i lufta, og etterpå ble alle de fjerne lydene fra Galtvortslottet borte. «Fortell meg ærlig, herr Potter; har du på noen måte gjort deg kjent med teorien bak mørke ritualer? Det er ikke det samme som å innrømme en plan om å bruke dem; mange trollmenn kjenner til prinsippene.»

«Nei …» sa Harry sakte. For en stund tilbake hadde han bestemt seg for å ikke forsøke å snike seg inn i den begrensede seksjonen i Galtvorts bibliotek, mye av samme grunn som da han for et år siden hadde bestemt seg for å *ikke* slå opp hvordan man laget eksplosiver av vanlige husholdningsmaterialer. Harry var stolt av at han i det minste hadde *mer* sunn fornuft enn det folk trodde at han hadde.

«Åh?» sa professor Krengle. Mannen gikk mer normalt nå, og leppene bølget seg i et pussig smil. «Ja ja, kanskje du bare har et naturlig talent på det området.»

«Tja, vel,» sa Harry matt. «Jeg antar at barnebokforfatteren Dr. Seuss også har et naturlig talent for mørke ritualer, fordi den delen med *shuffle, duffle, muzzle, muff* kommer fra en barnebok som heter *Bartholomew and the Oobleck* –»

«Nei, ikke den delen,» sa professor Krengle. Stemmen hans ble litt sterkere, og fikk i seg litt av den klangen som ble brukt til undervisning. «En vanlig formel, her Potter, kan kastes rett og slett ved å framsi bestemte ord, gjøre presise bevegelser med tryllestaven, og bruke noe av din egen styrke. Selv kraftige tryllerier kan framkalles på denne måten, hvis magien er effektiv så vel som virkningsfull. Men for de største trollmannskunster er ikke stemme alene tilstrekkelig til å gi dem struktur. Du må utføre bestemte handlinger, gjøre betydningsfulle valg. Heller er ikke den midlertidige bruken av din egen styrke nok til å vekke dem til live; et ritual krever et permanent offer. Kraften i slike større kunster, sammenliknet med ordinære formler, kan være som dagen sammenliknet med natta. Men mange ritualer – faktisk de fleste – er slik av natur at de krever minst ett offer som forutsetter at man ikke er altfor fintfølende. Og derved er hele området med rituell magi, som inneholder alle de mest vidtgående og interessante områdene av trollmannskunsten, gjennomgående betraktet som mørk. Med et par unntak som er tradisjonsbestemt, naturligvis.» Professor Krengles stemme fikk en sardonisk klang. «Ubryteløftet er altfor nyttig for enkelte velstående adelsslekter til å bli helt forbudt – skjønt det å binde en manns vilje gjennom hele hans levetid i sannhet er en forferdelig handling, mer fryktelig enn flere mindre ritualer som trollmenn skyr unna. En kyniker ville kanskje konkludere med at hvilke ritualer som er forbudt ikke er så mye et spørsmål om moral som om vane. Men det var en avsporing …» Professor Krengle hostet kort for å renske halsen. «Ubryteløftet krever tre deltakere og tre offer. Den som mottar Ubryteløftet må være en som kunne ha lært seg å stole på den som lover, men velger istedenfor å avkreve Løftet, og ofrer derved muligheten til tillit. Den som avgir løftet må være en som kunne ha valgt å gjøre det Løftet krever av dem, og de ofrer sin mulighet for valg. Og den tredje trollmannen, binderen, ofrer permanent en liten del av sin egen magi, for å vedlikeholde Løftet for alltid.»

«Ah,» sa Harry. «Jeg har *lurt* på hvorfor den formelen ikke brukes over alt, hver gang to mennesker har vanskelig for å stole på hverandre … skjønt … hvorfor er det ikke slik at trollmenn som er døden nær krever penger for å være binder av et Ubryteløfte, og bruker disse pengene til å etterlate en arv til sine barn –»

«Fordi de er dumme,» sa professor Krengle. «Det er hundrevis av nyttige ritualer som kunne utføres hvis menn hadde så mye sunn sans; jeg kunne navngi tyve uten å stoppe for å trekke pusten. Men uansett, herr Potter, tingen med slike ritualer – uansett om du velger å kalle dem mørke eller ikke – er at de er skapt for å være magisk effektive, ikke for å virke imponerende når de utføres. Jeg antar at det er en viss tendens til at de mer kraftige ritualene krever mer fryktelige offer. Allikevel, det skrekkeligste ritualet jeg kjenner til krever ikke noe annet enn et tau som har hengt en mann og et sverd som har drept en kvinne; og det er et ritual som lover å bringe fram Døden i egen person – skjønt

hva som egentlig menes med det vet jeg ikke, og jeg bryr meg ikke om å finne det ut, siden det også ble sagt at motmagien – for å fjerne Døden igjen – har gått tapt. Den aller mest skremmende besvergelsen jeg har kommet over høres ikke en hundredel så skrekkelig ut som den du komponerte for frøken Davidsen. De blant bøllene som hadde noe kjennskap til mørke ritualer – og jeg er sikker på at noen blant dem hadde det – må ha vært mer vettskremt enn ord kan beskrive. Hvis det faktisk eksisterte et ritual som virket så imponerende, herr Potter, ville det smelte jorda.»

«Øhm,» sa Harry.

Professor Krengles lepper vred seg et hakk videre. «Ah, men det som virkelig moret meg var dette. Ser du, herr Potter, besvergelsen til hvert ritual navngir det som skal ofres, og det som skal fås. Besvergelsen som du ga til frøken Davidsen snakket, først, om et mørke bak mørket, begravet under Tidens strøm, som kjenner porten, og er porten. Og den andre tingen den snakket om, herr Potter, var manifestasjonen av din egen tilstedeværelse. Og alltid, i hvert element i et ritual, så navngis *først* det som ofres, og *deretter* hva som forlanges til gjengjeld.»

«Jeg … skjønner,» sa Harry, idet han trasket gjennom Galtvorts haller etter professor Krengle, og fulgte ham mot forsvarsprofessorens kontor. «Så min besvergelse, slik jeg skrev den, impliserer at Den Ytre Gud, Yog-Sothoth –»

«Ble permanent ofret i et ritual som bare kort sørget for at din tilstedeværelse manifesterte seg,» sa professor Krengle. «Jeg antar at vi i morgen vil oppdage hvorvidt noen tok det alvorlig, når vi leser i avisene og ser hvorvidt alle verdens magiske nasjoner nå slår seg sammen i et desperat forsøk på å sperre av din inntreden i vår virkelighet.»

De fortsatte å gå, idet forsvarsprofessoren begynte å klukkle med merkelige strupelyder.

De to snakket ikke mer etter det, før de kom til forsvarsprofessorens kontor, og så stoppet mannen opp med en hånd på døra.

«Det er svært bemerkelsesverdig,» sa forsvarsprofessoren, med en stemme som igjen var bløt, nesten uhørlig. Mannen så ikke direkte på Harry, og Harry så bare baksiden hans. «Svært bemerkelsesverdig … Det var en tid der jeg ville ha ofret en finger av min stavhånd for å gi Galtvorts bøller den behandlingen de fikk i dag. For å få dem til å frykte meg, slik de nå frykter deg; å bli respektert av alle elever og beundret av mange; jeg ville ha gitt en finger for det. Du har nå alt jeg ønsket på den tida. Og alt jeg vet om menneskelig natur sier at jeg burde hate deg. Allikevel er det ikke så. Det er svært bemerkelsesverdig.»

Det burde ha vært et rørende øyeblikk, men istedenfor følte Harry at det gikk kaldt nedover ryggen på ham, som om han var en liten fisk i sjøen, og en eller annen diger hvithai nettopp hadde tittet på ham og bestemt seg for, etter tydelig nøling, å ikke spise ham.

Mannen åpnet døra til forsvarsprofessorens kontor, gikk inn, og ble borte.

ETTERSPILL:

Hennes med-smygardinger så på Dafnia som … som om de ikke hadde den fjerneste anelse om hvordan man burde se på henne.

Griffingene så på henne som om de ikke hadde den fjerneste anelse om hvordan man burde se på henne.

Uten å vise frykt skred Dafnia Grønbek inn i eliksir-klasserommet, innpakket i den urørlige verdigheten til en urgammel adelsslekt. På innsiden følte hun det mye på samme måte som alle andre sannsynligvis gjorde.

Det hadde gått to timer siden *hva?* da *hva?* hadde skjedd, og Dafnias hjerne tenkte fremdeles ganske nøyaktig: *Hva? Hva? Hva?*

Klasserommet var stille mens de alle ventet på at professor Slur skulle komme. Lavendel og Parvati satt nær en gruppe av andre griffinger, omgitt av stille stirring. De to så over hverandres lekser før timen startet, og ingen andre hjalp dem eller snakket med dem. Selv Lavendel, som Dafnia kunne ha sverget på at det var umulig å bringe ut av fatning, virket kuet.

Dafnia satte seg ved pulten, og tok *Magiske drikker og eliksirer* ut av skolesekken, og begynte å se over sine egne lekser, og gjøre sitt beste for å opptre normalt. Folk stirret på henne, og sa ingenting –

Et gisp gikk gjennom hele klasserommet. Gutter og jenter rykket tilbake, lente seg vekk fra døra som om de var hvetestrå som ble berørt av et vindkast.

I døra sto Tracey Davidsen, innhyllet i en svart, forreven kappe som var blitt drapert over Galtvort-uniformen hennes.

Tracey gikk sakte inn i klasserommet og svaiet lett med hvert steg, slik at det så ut som om hun forsøkte å *flyte.* Hun satt seg ned ved sin vanlige pult, som tilfeldigvis var ved siden av Dafnia.

Sakte snudde Tracey på hodet for å se på Dafnia.

«Ser du?» sa smygardjenta med lav gravrøst. «Jeg sa at jeg ville få tak i ham før hun gjorde det.»

«Hva?» utbrøt Dafnia, som umiddelbart ønsket at hun ikke hadde sagt noe.

«Jeg fikk tak i Harry Potter før Grang klarte det.» Traceys stemme var fremdeles lav, men øynene glødet i triumf. «Ser du, Dafnia, det general Potter ser etter i ei jente er ikke et pent ansikt eller en pen kjole. Han ønsker ei jente som er villig til å kanalisere hans fryktelige krefter, det er det han vil ha. Nå er jeg hans – og han er min!»

Denne erklæringen produserte en frossen stillhet gjennom hele klasserommet.

«Unnskyld meg, frøken Davidsen,» sa den kultiverte stemmen til Draco Malfang, som virket uberørt mens han bladde igjennom sine egne eliksir-pergamenter. Den andre ætlingen til en urgammel adelsslekt gjorde ikke så mye som å titte opp fra pulten, selv da alle andre snudde seg for å se på ham. «*Fortalte* Harry Potter deg faktisk det? Brukte han de ordene?»

«Vel, nei …» sa Tracey, og så blinket det sint i øynene hennes. «Men det er *best for ham* at han tar meg, nå da jeg har ofret sjelen min til ham og alt!»

«*Ofret du sjelen din til Harry Potter?*» gispet Milly. Det kom en klirring fra den andre siden av klasserommet der Ronny Wiltersen nettopp hadde mistet blekkhuset i pulten slik at det knustes.

«Vel, jeg er ganske sikker på at jeg gjorde det,» sa Tracey, og hørtes usikker ut i noen sekunder før hun tok seg sammen. «Jeg mener, jeg så meg selv i et speil og jeg ser blekere ut nå, og jeg kan alltid føle et mørke som omgir meg, og jeg var en katalysator for hans skrekkelige krefter og alt … Dafnia, du så også at øynene mine ble grønne, ikke sant? Jeg så det ikke selv, men det er det jeg har hørt i ettertid.»

Det ble en pause, der de eneste lydene kom fra Ronny Wiltersen som forsøkte å rengjøre pulten sin.

«Dafnia?» sa Tracey.

«Jeg tror ikke noe på det,» sa en sint stemme. «Det er umulig at den neste mørke herren ville ta *deg* til brud!»

Sakte, og med betydelig vantro, snudde hoder seg for å stirre på Petrea Parkasen.

«Hysj på deg,» sa Tracey, «eller så skal jeg …» smygardjenta stoppet opp. Så ble Traceys stemme enda mørkere og lavere, og hun sa, «Hysj på deg, ellers fortærer jeg sjelen din.»

«Du kan ikke gjøre det,» sa Petrea, i den selvsikre tonen til ei høne som hadde utarbeidet en ypperlig hakkeorden der hun selv befant seg øverst, og hadde ingen planer om å oppdatere denne tilstanden basert på noe så simpelt som *bevis.*

Sakte, som om hun forsøkte å flyte, reiste Tracey seg fra pulten. Det kom flere gisp. Dafnia følte seg som om noen hadde Forsteinet henne fast i stolen.

«Tracey?» sa Lavendel med liten stemme. «Vær så vennlig å ikke gjør alt det der en gang til. Vær så snill?»

Nå viste Petrea tydelige tegn på nervøsitet idet Tracey svaiet mot pulten hennes. «Hva tror du at du gjør?» sa Petrea, og klarte ikke helt å høre indignert ut.

«Det har jeg allerede sagt,» sa Tracey truende. «Jeg skal fortære sjelen din.»

Tracey bøyde seg ned over Petrea, som satt som fastfrosset ved pulten; og så, mens leppene deres nesten berørte hverandre, laget hun en lyd som av en kraftig innpust.

«Der!» sa Tracey og rettet seg opp. «Jeg spiste sjelen din.»

«Ne-hei, det gjorde du ikke, det!» sa Petrea.

«Jo-ho, det gjorde jeg det, så!» sa Tracey.

En veldig kort pause –

«Merlin, hun *gjorde det!*» skrek Teodor Nokk. «Du ser helt blek ut, og øynene dine virker tomme!»

«*Hva?*» hylte Petrea og ble blek. Jenta spratt opp fra pulten og begynte panisk å lete gjennom veska si. Etter at Petrea fant fram et speil og tittet på seg selv, ble hun enda blekere.

Dafnia klarte ikke lenger å vedlikeholde den aristokratiske framtoningen og lot hodet falle ned mot pulten med et høyt dunk, idet hun lurte på hvorvidt det å gå på samme skole som alle de andre viktige familiene virkelig var verdt det å gå på samme skole som Kaoslegionen.

«Nei og nei, du lyt ha trøbbel nå, Petrea,» sa Jokum Finnimann. «Je veit itte nøyaktig å som skjer når en dessperant kysse deg, men hvis atte a' Tracey Davidsen kysse deg så er det sannsynligvis gørgæli.»

«Jeg har hørt om mennesker uten sjeler,» sa Tommy Ding mørkt. «De må kle seg bare i svart, og de skriver forferdelig poesi, og ingenting kan gjøre dem lykkelige. De har masser av *angst*.»

«Jeg vil ikke ha angst!» skrek Petrea.

«Synd,» sa Tommy Ding. «Du kommer til å ha det sånn, nå som sjelen din er borte.»

Petrea snudde seg, og strakte ut en bedende hånd mot Draco Malfangs pult. «Draco,» sa hun bedende. «Herr Malfang! Vær så snill, få Tracey til å gi sjelen min tilbake til meg!»

«Jeg kan ikke,» sa Tracey. «Jeg *spiste* den.»

«Få henne til å kaste den opp!» hylte Petrea.

Hodet til Malfangs arving hadde falt framover, han hvilte hodet i begge hender slik at ingen kunne se ansiktet hans. «Hvorfor er livet mitt slik som dette?» sa Draco Malfang.

Et kaos av hvisking startet opp idet Tracey gikk tilbake til pulten, med et tilfreds smil, mens Petrea sto midt i klasserommet og vred hendene sine, og tårer startet å dryppe fra øynene –

«*Vær. Stille.*»

Det virket som om den bløte, dødelige stemmen fylte hele klasserommet idet professor Slur snek seg gjennom døra. Ansiktet hans var sintere enn Dafnia noensinne hadde sett før, og det sendte et støt av ekte frykt nedover ryggraden. Hun konsentrerte seg raskt om hjemmeleksene igjen.

«Sitt ned, Parkasen,» hveste eliksirmesteren, «og du, Davidsen, ta av den latterlige kappen –»

«*Professor Sluuuuuuuur!*» hylte Petrea Parkasen, oppløst i tårer. «*Tracey spiste sjeeeeeeelen miiiiiiin!*»

73.
Selvrealisering, del 10: Ansvar

Det var en buende, buktende gangvei midt i Galtvort, som bølget lik et løst hårstrå; noen ganger virket det som om den krysset seg selv, men du ville aldri komme til slutten av den hvis du ga etter for fristelsen til å ta det som virket som snarveier.

I enden av floken sto seks elever lent mot ujevn stein, kuttene svarte mot de grå veggene, og kantet med grønt; øynene hoppet fra den ene til den andre. Faklene brant i sine holdere og kastet lys for å jage vekk mørket, og hete for å jage vekk kulden i Smygards fangekjellere.

«Jeg er *sikker*,» glefset Arsenia Belgmørch, «*fullstendig* sikker, på at det ikke var et virkelig ritual. Små førstis-hekser kan ikke utføre den typen magi, og selv om de kunne, så, hvem har noensinne hørt om et mørkt ritual som *ofrer* en innesperret redsel for – *det?*»

«Var du –» sa Lusian Wold. «Jeg mener – etter at jenta knipset i fingrene –»

Belgmørchs blikk burde ha smeltet ham. «Nei,» spyttet hun ut, «det var jeg *ikke.*»

«Altså, hun var ikke naken,» kom det slepent fra Markus Flint, der de brede skuldrene hans lente seg tilbake, tilsynelatende avslappet, mot den klumpete steinoverflaten. «Dekket av sjokoladeglasur, ja, men ikke naken.»

«På denne dag har Potter på det groveste fornærmet våre hus,» sa den alvorlige stemmen til Fernandus Astorgus.

«Ja, jo, jeg beklager at jeg går rett på sak her,» sa Terkel Sverthe jevnt. Duellanten fra syvende klasse gned haken, der en antydning til skjegg hadde fått lov til å vokse ut. «Men når noen limer deg fast i taket, så er det en beskjed, Astorgus. Det er en beskjed som sier: Jeg er en utrolig mektig mørk trollmann som kunne ha gjort nøyaktig det jeg ville mot deg, og jeg bryr meg katta om ditt hus blir fornærmet av det.»

Robert Juksom III ga fra seg en bløt, lav latter til dette, en klukking som fikk flere til å grøsse. «Det får deg til å lure på om du valgte feil side, gjør det ikke. Jeg har hørt fortellinger om *meldinger* som det der, sendt etter ordre fra den gamle Mørke herren …»

«Jeg er ikke klar til å knele for Potter riktig ennå,» sa Astorgus, og stirret hardt inn i Juksoms øyne.

«Ikke jeg heller,» sa Belgmørch.

Juksom holdt tryllestaven sin og snurret den fraværende bakover og framover i fingrene sine, pekte den først oppover, siden nedover. «Er du en griffing eller en smygarding?» sa Juksom. «Alle har en pris. Alle som er smarte.»

Dette utsagnet førte til et øyeblikks stillhet.

«Burde ikke Malfang være her?» sa Wold tentativt.

Flint kastet avvisende på hånda. «Uansett hva slags plott Malfang pønsker på, så ønsker han å framstå som uskyldig. Han ville ikke ønske at noen la merke til at han var borte på samme tid som oss.»

«Men alle *vet* det allerede,» sa Wold. «Selv i de andre husene.»

«Jepp, svært kløpete,» sa Belgmørch og snøftet. «Malfang eller ikke, han er bare en liten førstis og vi trenger ham ikke her.»

«Jeg skal ugle min far,» sa Juksom bløtt, «og *han* vil snakke med lord Malfang selv –» Helt plutselig stoppet Juksom å snakke.

«Jeg vet ikke hva *dere* tenker, fininger,» sa Belgmørch med falsk sødme i stemmen, «men *jeg* har ikke tenkt å løpe rundt og være redd på grunn av et falskt ritual, og *jeg* er ikke ferdig med Potter og kjælegrumsa hans.»

Ingen svarte. Alle blikkene deres så forbi henne.

Sakte snudde Belgmørch seg rundt for å se hva de andre stirret på.

«Dere vil gjøre *ingenting,*» hveste husstyreren deres. Severus Slurs ansikt var rasende, da han snakket fløy det små dråper av spytt ut av munnen hans og lagde flekker på den allerede skitne kutten. «Dere tåper har gjort *tilstrekkelig!* Dere har bragt skam over mitt hus – *tapt* mot førsteklassinger – og nå snakker dere om å involvere adelige lorder i Heksingating i deres *patetiske* barnekrangler? *Jeg* skal ta meg av denne saken. *Dere* skal ikke bringe mer skam over dette huset igjen, dere skal ikke gjøre noe som har *den minste risiko* for å bringe mer skam over dette huset! Dere er *ferdige* med å slåss mot hekser, og hvis jeg får høre om noe annet –»

*
*

Hvis du trodde at de kom til å sitte ved siden av hverandre til middag, etter det, ville du tatt feil.

«Hva er det egentlig hun vil *ha* fra meg?» kom klageropet fra gutten som, til tross for sine inngående studier av vitenskapelig litteratur, fremdeles var en smule naiv angående visse ting. «Hadde hun *lyst* til å få juling?»

De øvreårs ravnkloguttene som hadde satt seg ned ved siden av ham ved middagsbordet utvekslet kjappe blikk med hverandre helt til, som etter et uskrevet regelverk, den mest erfarne blant dem tok ordet.

«Hør,» sa Artinius Prask, syvendeklassingen som ledet konkurransen med tre hekser og en forsvarsprofessor, «den greia du er nødt til å forstå er at, bare fordi hun er *sint*, så betyr ikke det at du har mistet poeng. Frøken Grang er sint fordi hun ble vettskremt og du er *i posisjon til å få skylden for det,* forstår du? Men samtidig, skjønt hun ikke kommer til å innrømme det, så er hun rørt over at kjæresten hennes gikk til slike latterlige og ærlig talt sinnssyke skritt for å beskytte henne.»

«Dette handler ikke om *poeng,*» kvernet det ut av Harry; man kunne *se* ordene flykte ut mellom de sammenbitte tennene. Middagen sto urørt på bordet foran ham. «Dette handler om *rettferdighet.* Og *jeg. Er. Ikke. Kjæresten. Hennes!*»

Dette ble møtt med en viss mengde fliring fra alle tilstedeværende.

«Ærlig talt,» sa en gutt fra sjetteklasse i Ravnklo, «jeg tror vel at etter at hun kysset deg for å få deg ut av despereringen, og så limte du førtifire bøller fast i taket for henne, så er vi et stykke forbi den der 'hun er ikke kjæresten min, egentlig' og over i spørsmålet om hvordan barna deres kommer til å bli. Wow, det var en skremmende tanke …» Ravnkloingen sporet av, og så sa han, med en mindre stemme, «Kunne du latt være å se på meg på den måten, vær så snill?»

«Hør,» sa Artinius Prask, «jeg beklager å være så likeframt her, men du kan ha rettferdighet eller du kan ha jenter; du kan ikke ha begge delene samtidig.» Han klappet en vennligsinnet hånd på Harry Potters skulder. «Du har potensiale, gutt, mer potensiale enn noen annen trollmann jeg har sett, men du er nødt til å lære deg hvordan du *utnytter* det, ser du. Vær litt søtere mot dem, lær deg noen formler for å rydde opp i det kråkereiret du kaller hår. Og viktigst av alt, du må skjule ondheten din bedre – ikke *for* bra, men bedre. Pene, velstelte gutter får jenter, og mørke trollmenn får også jenter; mens pene, velstelte gutter som er mistenkt for å være mørke *i hemmelighet* får flere jenter enn du kan forestille deg –»

«Ikke interessert,» sa Harry flatt, idet han plukket opp guttens hånd fra skulderen og slapp den halv-irritert fra seg.

«Men det kommer du til å bli,» sa Artinius Prask, med en lav stemme som bar i seg varsler om framtida, «Ah, det kommer du til å bli!»

Et annet sted ved samme bord –

«*Romantisk?*» skrek Hermine Grang, så høyt at noen av jentene ved siden av henne hoppet til. «*Hvilken del av det der var romantisk?* Han *spurte* ikke! Han *spør* aldri! Han bare sender spøkelser etter folk og limer dem til tak og gjør det han vil med *mitt* liv!»

«Men forstår du ikke?» sa en fjerdeårs heks. «Det betyr at selv om han er ond, så *elsker* han deg!»

«Det var kanskje ikke så utrolig hjelpsomt,» sa Pernille Klarvang litt lenger ned ved bordet, men hun ble ignorert. Flere eldre hekser hadde satt kursen mot Hermine, etter at hun hadde satt seg ned på den totalt motsatte siden av bordet fra Harry Potter, men en

raskere sky av yngre jenter hadde omringet Hermine og utgjorde en ugjennomtrengelig barriere.

«Gutter,» sa Hermine Grang, «burde ikke få lov til å elske jenter uten å spørre dem først! Dette er sant på en rekke måter og spesielt når det kommer til det å lime folk fast i taket!»

Dette ble også ignorert. «Det er akkurat som et skuespill!» sukket ei jente i tredje.

«Et skuespill?» sa Hermine. «Jeg skulle ha likt å se det skuespillet der noe sånt som *dette* skjer!»

«Åh,» sa den tredjeårs jenta, «jeg tenkte på det der virkelig *romantiske* stykket der det er den her veldig hyggelige, søte gutten som skal ta en tur gjennom flumnettverket, bare det at han uttaler destinasjonen feil og snubler inn i dette rommet fullt av mørke trollmenn som utfører et forbudt ritual som burde forblitt glemt og fortapt, og de ofrer syv fanger for å sette fri denne eldgamle Redselen som etter sigende skal oppfylle noens ønske når det blir befridd, så naturligvis er det slik at guttens tilsynekomst avbryter ritualet før det blir fullført, og idet Redselen spiser alle de mørke trollmennene, og alle dør, så er guttens siste tanke at han ønsker at han kunne hatt en kjæreste, og før du vet ordet av det ligger gutten i fanget til denne vakre jenta som har øyne som brenner med et forferdelig lys, bare at hun skjønner ingenting om det å være et menneske, så gutten må hele tida forhindre henne fra å spise mennesker. Dette er akkurat som det skuespillet, bare at du er gutten og Harry Potter er jenta!»

«Det …» sa Hermine, og følte seg ganske overrasket. «Det *høres* faktisk litt ut som –»

«*Gjør* det?» kom det fra ei jente i andre klasse som satt tvers overfor bordet, som nå lente seg forover og så skrekkslagen og enda mer fascinert ut.

«Nei!» sa Hermine. «Jeg mener – *han er ikke kjæresten min!*»

To sekunder senere fikk Hermines ører med seg hva leppene hennes nettopp hadde sagt.

Den fjerdeårs heksa la hånda på Hermines skulder og klemte den trøstende. «Frøken Grang,» sa hun beroligende, «Jeg tror at hvis du skal være helt ærlig med deg selv, så vil du nok innrømme at den virkelige grunnen til at du er sint på din mørke mester er at han kanaliserte sine unevnelige krefter gjennom Tracey Davidsen istedenfor deg.»

Hermines munn åpnet seg, men strupen hennes låste seg før ordene kom ut, hvilket sannsynligvis var like greit, fordi hvis hun faktisk hadde skreket så høyt ville det ha ødelagt et eller annet.

«Men hvordan er det i det hele tatt mulig?» sa tredjeklassingen. «Jeg mener, at Harry klarer å sende sin kraft gjennom ei annen jente selv om han har bundet seg til deg? Har dere tre inngått en av de der, du vet, ordningene?»

«*Gææææck,*» sa Hermine Grang, fremdeles med låst strupe, haltende hjerne, og stemmebånd som spontant lagde lyder som om hun var en sint and.

⁂

(SENERE.)

«Jeg skjønner ikke hvorfor du er så *urimelig,*» sa en annen heks i andre klasse, som hadde erstattet tredjeklassingen etter at Hermine hadde truet med å få Tracey til å spise sjelen hennes. «Jeg mener, virkelig, hvis noen som Harry Potter reddet *meg*, så ville jeg – sende ham takkekort, og klemme ham, og,» jentas ansikt var en tanke rødt, «vel, kysse ham, ville jeg ha håpet.»

«Ja!» sa den andre andreårs-heksa. «Jeg har aldri skjønt hvorfor jenter i skuespill blir *sinte* når hovedpersonen anstrenger seg skikkelig for å være snille mot dem. *Jeg* ville ikke oppført meg sånn hvis helten likte *meg!*»

Hermine Grang hadde sluppet hodet ned i middagsbordet, og hendene hennes holdt nå sakte på å trekke ut hår.

«Du forstår bare ikke mannlig psykologi,» sa fjerdeklassingen med autoritativt stemme. «Grang er nødt til å få det til å *se ut som* at hun mysteriøst kan motstå hans forførende sjarme.»

⁂

(ENDA SENERE.)

Og så, før lang tid var gått, hadde Hermine Grang vendt seg til den eneste personen som hun fremdeles kunne snakke med, den eneste personen som garantert forsto hennes synsvinkel –

«De er gale, alle sammen,» sa Hermine Grang der hun skred energisk mot Ravnklotårnet etter å ha forlatt middagen tidlig. «Alle utenom deg og meg, Harry, jeg mener *alle* utenom oss på hele denne Galtvort-skolen, de er alle fullstendig *gale.* Og ravnklojenter er de *verste*, jeg vet ikke *hva* ravnklojentene leser når de blir eldre, men jeg er sikker på at de ikke burde lese det. En heks spurte meg om vi to hadde forbundet sjelene våre, noe jeg hadde tenkt å slå opp i biblioteket i kveld, men jeg er temmelig sikker på at noe slikt aldri faktisk har hent –»

«Jeg har ikke en gang et *navn* for denne typen feilaktig tankemåte,» sa Harry Potter. Gutten gikk normalt, hvilket betydde at han ofte måtte hoppe et par skritt forover for å holde følge med hennes egen fart som ble drevet opp av indignasjon. «Jeg tror seriøst at hvis det var opp til *dem*, så ville de halt oss av gårde øyeblikkelig for å få navnene våre

endret til Potter-Eving-Vernes-Grang … Ugh, bare det å si det høyt får meg til å innse hvor forferdelig det høres ut.»

«Du mener *ditt* navn ville være Potter-Eving-Vernes-Grang og *mitt* ville være Grang-Potter-Eving-Vernes,» sa Hermine. «Det er for fryktelig å se for seg.»

«Nei,» sa gutten, «Potter er en adelsslekt, så jeg tror at det navnet skal være foran –»

«*Hva?*» sa hun indignert. «Hvem sier at *vi* må –»

Dette ble fulgt av en plutselig, forferdelig stillhet, som bare ble brutt av dunkene fra skoene deres.

«*Uansett,*» sa Hermine raskt, «noen av de spinnville tingene de sa ved middagen fikk meg til å tenke, så jeg hadde bare lyst til å si, Harry, at jeg virkelig er takknemlig for at du reddet meg og alle de andre fra å bli jult opp, og selv om noen deler av denne ettermiddagen har opprørt meg, så er jeg sikker på at vi kan diskutere det rolig.»

«Ah …» sa Harry med et svakt og tentativt smil, og øynene viste en blanding av forvirring og takknemlighet, «det er … bra, antar jeg?»

For å være nøyaktig, så hadde det vært den fjerdeårs heksa som hadde forklart at, siden Harry var den onde trollmannen som hadde blitt forelsket i Hermine, og Hermine var den rene og uskyldige jenta som enten ville omvende ham eller bli forført av Svartekunstene selv, så fulgte det at Hermine *måtte* være konstant indignert overfor alt Harry gjorde, selv om han heroisk reddet henne fra den visse undergang, bare slik at romansen deres ikke ville bli avklart før slutten av fjerde akt. Og *så* hadde Pernille Klarvang, som Hermine virkelig hadde trodd var smartere enn det, bemerket med høy stemme at av identiske årsaker så var det *umulig* for Hermine å bare gå bort og snakke fornuftig med Harry om hvorfor hun følte seg såret, og dessuten var mørke trollmenn tiltrukket av flammende motstand i en kvinne, ikke logikk. Dette var tidspunktet der Hermine hadde dyttet seg opp fra benken, marsjert rasende bort til der Harry satt, og spurt ham i et rimelig tonefall om de to kunne ta seg en gåtur og finne ut av ting.

«Så med andre ord,» sa Hermine med sin aller roligste stemme, «du er ikke egentlig i trøbbel når det gjelder meg, jeg snakker fremdeles med deg, vi er fremdeles venner, og vi skal fortsette å studere sammen. Vi er *ikke* i en krangel. Sant?»

På en eller annen måte så dette bare ut til å øke Harry Potters bekymring. «Greit,» sa Gutten-som-overlevde.

«Flott!» sa Hermine. «Så, *har* du funnet ut av hvorfor jeg var irritert, herr Potter?»

Det var en pause. «Du ville at jeg skulle holde meg borte fra dine saker?» sa Harry forsiktig. «Jeg mener – jeg vet at du ville gjøre ting på egen hånd. Og jeg *holdt* meg unna helt til jeg hørte at dere ble overfalt av tre junior-dødsetere, og, ærlig talt, jeg forventet ikke det. *Professor Krengle* forventet ikke det. Jeg begynte å bli redd for at dere hadde havnet i større problemer enn dere kunne takle, og så, ikke for å fornærme, Hermine, men førtifire bøller i et massivt bakholdsangrep er langt forbi det *noen* kunne klart å takle uten hjelp. Det er derfor jeg tenkte at dere virkelig trengte hjelp bare den ene –»

«Neida, den delen er grei,» sa Hermine. «Vi *havnet* i større problemer enn vi kunne takle, helt åpenbart. Vennligst gjett en gang til, herr Potter.»

«Hm,» sa Harry. «Det Tracey gjorde … forskrekket deg?»

«Forskrekket meg, her Potter?» Det var muligens en anelse syrlighet i stemmen hennes. «Nei, herr Potter, jeg var *redd*. Jeg var *vettskremt.* Jeg ville ikke ha innrømt å være redd for bare *drager* eller noe, folk ville kanskje tro jeg var en *feiging*, men når du hører fjerne stemmer som skriker 'Tekeli-li! Tekeli-li!' og det er dammer av blod som renner inn under alle dørene, så er det greit å bli redd.»

«Jeg beklager *virkelig,* altså,» sa Harry med noe som hørtes ut som oppriktig anger. «Jeg trodde du ville innse at det var meg.»

«Og *grunnen* til at vi alle ble så redde, herr Potter, var at *du spurte ikke først!*» Til tross for hennes intensjoner oppdaget Hermine at stemmen hennes hevet seg igjen. «Du skulle *spurt* meg før du gjorde noe sånt som det, Harry! Du skulle ha sagt helt spesifikt, 'Hermine, er det greit om jeg får blod til å komme fram under dørene?' Det er viktig å være spesifikk når du spør om den typen ting!»

Gutten gned seg bak i nakken mens han gikk. «Jeg … ærlig talt, jeg tenkte bare at du *måtte* ha kommet til å si nei.»

«Ja, herr Potter, *jeg kunne ha sagt nei.* Det er *hele poenget med å spørre på forhånd,* herr Potter!»

«Nei, jeg mener, du *måtte* ha sagt nei, uansett om det var det du *virkelig* ville eller ikke. Og så ville dere alle bli rundjult og det ville ha vært *min* feil fordi jeg spurte først.»

Hermines øyenbryn hevet seg i overraskelse, og hun fortsatte å gå noen trinn mens hun forsøkte å forstå dette. «Hva?» sa hun.

«Vel …» sa gutten sakte. «Jeg mener … du er Solskinnsgeneralen, ikke sant? Du *kunne* ikke si ja til at jeg skremmer folk, selv ikke bøller, selv ikke for å redde vennene dine fra å få juling. Du *måtte* ha sagt nei, og så ville dere blitt skadet. På denne måten kan du helt ærlig fortelle folk at du ikke hadde noen anelse om hva som skulle skje, og at det ikke var din feil. Det var derfor jeg ikke advarte deg.»

Hermine stoppet å gå, og snudde seg for å møte Harry ansikt til ansikt istedenfor bare å snu på hodet. Stemmen hennes var rolig og veloverveid da hun sa, «Harry, du er *nødt* til å stoppe å finne på smarte grunner til å gjøre dumme ting.»

Harrys øyenbryn fløy i været. Etter et øyeblikk sa han, «Hør … jeg skjønner hva du mener, naturligvis, men det er allikevel spørsmålet om hvorvidt det faktisk *er* en god ide, ikke bare en smart en –»

«Jeg forstår hvorfor du gjorde det du gjorde i dag,» sa Hermine. «Men jeg vil at du skal love at fra nå av, så skal du spørre meg først, hver gang, selv om du kan finne en grunn til at du ikke burde gjøre det.»

Det ble en pause som strakte seg ut, og Hermine kunne føle hjertet synke i brystet.

«Hermine –» begynte Harry å si.

«*Hvorfor?*» Frustrasjonen brøt inn i stemmen hennes. «*Hvorfor er det så forferdelig? Alt du trenger å gjøre er å spørre!*»

Harrys øyne var svært alvorlige. «Hvem i FULHET er det du prøver mest på å beskytte, Hermine? Hvem er du mest redd for, når dere slåss?»

«Hanna Abom,» sa Hermine uten å måtte tenke seg om, og så følte hun seg litt ille til mote, fordi Hanna faktisk *prøvde* hardt og hun *hadde* forbedret seg en hel del –

«Ville du synes det var greit å overlate til noen andre, som Tracey, det *endelige* ansvaret for å beskytte Hanna? Hvis du visste at Hanna var på vei inn i et bakhold, og du kom opp med en plan for å beskytte henne, ville du følt at det var greit hvis Tracey var den som sa at du fikk lov til å gjøre det eller ikke?»

«Vel … nei?» sa Hermine forvirret.

De grønne øynene til Gutten-som-overlevde møtte hennes stødig. «Ville du latt *Hanna* ta den endelige avgjørelsen når det gjaldt hennes egen beskyttelse?»

«Jeg –» sa Hermine. Det var merkelig, hun visste det riktige svaret, og hun visste også at det riktige svaret ikke faktisk var sant. Hanna prøvde så godt hun kunne å bevise at hun ikke var redd, selv om hun *var* det, og det var lett å se hvordan håsblåsjenta kunne komme til å prøve *for* hardt –

Så innså Hermine betydningen. «Du synes at jeg er som *Hanna?*»

«Ikke … helt det …» Harry kjørte hånda gjennom det rotete håret sitt. «Hør, Hermine, hva ville *du* ha foreslått å gjøre, hvis jeg advarte deg om et bakhold bestående av førtifire bøller?»

«Jeg ville ha gjort den *ansvarlige* tingen og fortalt det til *professor McSnurp* og latt *henne* ta seg av det,» sa Hermine umiddelbart. «Og *så* ville det ikke ha vært mørke og mennesker som skrek og forferdelig blått lys –»

Men Harry ristet på hodet. «Det er *ikke* den ansvarlige tingen å gjøre, Hermine. Det er det noen som spiller *rollen* som 'ei ansvarlig jente' ville gjøre. *Ja*, jeg tenkte på det å gå til professor McSnurp. Men hun ville bare ha stoppet katastrofen *én gang.* Sannsynligvis før det ble noen forstyrrelser i det hele tatt, for eksempel ved å fortelle bøllene at hun visste om det. Hvis bøllene ble straffet bare for å plotte, ville straffen være å miste huspoeng, eller i verste fall en dags gjensitting, ingenting som på noen måte ville skremme dem. Og så ville bøllene ha *forsøkt igjen.* Færre av dem, med større grad av sikkerhet rundt operasjonen slik at jeg ikke ville få høre om det. De ville sannsynligvis ta *en* av dere i bakhold, alene. Professor McSnurp har ikke *autoritet* til å gjøre noe som er tilstrekkelig skremmende for å beskytte dere – og *hun* ville ikke ha overtrådt grensene for sin autoritet, fordi hun ikke egentlig er ansvarlig.»

«*Professor McSnurp* er ikke ansvarlig?» sa Hermine vantro. Hun kjørte hendene inn i hoftene og stirret åpenlyst på ham. «Er du *sprø?*»

Gutten blunket ikke. «Du kunne kanskje kalle det heroisk ansvarlighet,» sa Harry Potter. «Ikke som den vanlige typen. Det betyr at hva som enn hender, uansett hva, så er

det *alltid* din feil. Selv om du forteller det til professor McSnurp, så er hun ikke ansvarlig for det som skjer, *du* er det. Å følge skolereglene er ingen unnskyldning; at det er noen andre som bestemmer er ingen unnskyldning; selv det å forsøke å gjøre ditt beste er ingen unnskyldning. Det finnes ingen unnskyldninger, du er nødt til å *få det gjort, uansett hva.*» Harrys ansikt strammet seg. «Det er derfor jeg sier at du ikke tenker ansvarlig, Hermine. Det å tenke at din jobb er gjort når du har fortalt det til professor McSnurp – det er ikke å tenke som en heltinne. Det blir som å si at hvis Hanna blir jult opp så er det *greit*, fordi det ikke er *din feil* lenger. Men det å være en heltinne betyr at din jobb ikke er over før du har gjort *alt det som skal til* for å beskytte de andre jentene, *permanent.*» I Harrys stemme var det en klang av stål som han hadde fått etter den dagen Vulkan hadde vært på skulderen hans. «Du kan ikke tenke slik at det å følge reglene innebærer at du har gjort din plikt.»

«Jeg tror,» sa Hermine likefram, «at det kan være at du og jeg er uenige om visse ting, herr Potter. Som hvorvidt du eller professor McSnurp er mest *ansvarlige*, og hvorvidt det å være *ansvarlig* vanligvis involverer folk som springer rundt og skriker, og hvor mye av en god ide det er å følge skolens regler. Og bare fordi vi er uenige, herr Potter, betyr ikke det at *du* får det siste ordet.»

«Vel,» sa Harry, «du spurte om hva som var *så* fryktelig med at jeg måtte spørre først, og det var et overraskende bra spørsmål, så jeg gjennomsøkte hodet mitt og dette var svaret jeg fant. Jeg tror at min virkelige frykt er at hvis Hanna havner i problemer og jeg finner en måte å redde henne på som virker merkelig eller mørk eller noe, så vil du kanskje ikke legge stor nok vekt på konsekvensene for Hanna. Du ville kanskje ikke godta heltinnens ansvar for å finne fram til *en eller annen måte* å redde henne på, uansett hva det var. Istedenfor ville du bare fortsette med *rollen* til Hermine Grang, den fornuftige ravnklojenta, og *rollen* til Hermine Grang sier automatisk nei, uansett om hun har en bedre plan på lur eller ikke. Og så ville de førtifire bøllene jult opp Hanna etter tur, og det ville vært min feil fordi jeg *visste* det ville skje, selv om jeg ikke ønsket at virkeligheten skulle være slik; jeg visste at det var slik det ville bli. Jeg er temmelig sikker på at det var min hemmelige, ordløse, unevnelige redsel.»

Frustrasjonen bygde seg opp inne i henne igjen. «Det er *mitt* liv!» utbrøt Hermine. Hun kunne forestille seg hvordan det ville være å ha en Harry som hele tida blandet seg inn i hennes saker, og hele tida finne på begrunnelser for å ikke spørre henne først og å ikke høre på hennes innvendinger. Det burde ikke være nødvendig å *vinne en diskusjon* bare for å – «Det kommer *alltid* til å være en grunn, du kan *alltid* si at jeg ikke tenker riktig! Jeg ønsker *mitt eget liv!* Ellers vil jeg gå vekk fra deg, det vil jeg virkelig gjøre, det mener jeg, Harry.»

Harry sukket. «Dette er akkurat der jeg ikke ønsket at ting skulle ende opp, og her er vi. Du er redd for akkurat det samme som jeg er, er du ikke? Redd for at hvis *du* slipper rattet, så kommer vi til å krasje.» Munnvikene hans krøllet seg, men det så ikke ut som et virkelig smil. «Det er noe jeg kan forstå.»

«Jeg tror ikke du forstår *i det hele tatt!*» sa Hermine skarpt. «Du sa vi skulle være *partnere*, Harry!»

Det stoppet ham, hun kunne se at det stoppet ham.

«Hva med dette?» sa Harry til sist. «Jeg lover å spørre deg før jeg gjør noe som kan tolkes som å blande meg inn i dine saker. Men *du* må love *meg* at du er fornuftig, Hermine. Jeg mener *virkelig,* på ordentlig, stoppe og tenke igjennom saken i tyve sekunder først, behandle det som et virkelig valg. Den typen fornuftighet der du innser at jeg tilbyr en måte å beskytte de andre jentene på, og der hvis du automatisk sier *nei* uten å tenke igjennom det skikkelig, så er det en *faktisk konsekvens* at Hanna Abom kan ende opp på sykestua.»

Hermine stirret på Harry, idet forslaget hans nærmet seg slutten.

«Vel?» sa Harry.

«Jeg burde ikke være nødt til å love noe,» sa hun, «bare for å bli *konsultert* om *mitt eget liv.*» Hun vendte seg bort fra Harry og begynte å gå mot Ravnklo-tårnet, uten å se på ham. «Men jeg skal tenke på det uansett.»

Hun hørte Harry sukke, og etter at de hadde gått i stillhet en stund, og passert en buegang av et rødlig metall som lignet kobber, inn i en korridor som var akkurat som den de forlot bortsett fra at flisene var femkantede istedenfor firkantede.

«Hermine …» sa Harry. «Jeg har holdt øye med deg, og tenkt, siden den dagen du sa at du ville være en helt. Du *har* motet. Du vil slåss for det som er rett, selv når du møter fiender som ville ha skremt vekk andre mennesker. Du har definitivt den rå intelligensen som kreves, og du er sannsynligvis en bedre person på innsiden enn det jeg er. Men allikevel … vel, for å være ærlig, Hermine … jeg kan ikke helt se for meg at du kan fylle Humlesnurrs sko, og lede det magiske Storbritannias kamp mot Du-vet-hvem. Ikke ennå, i det minste.»

Hermine hadde snudd hodet for å stirre på Harry, som bare fortsatte å gå, som om han var fortapt i tanker. Fylle *de* skoene? Hun hadde aldri forsøkt å se seg selv på den måten. Hun hadde aldri *sett for seg* å se seg selv på den måten.

«Og det kan hende jeg tar feil,» sa Harry mens de gikk. «Kanskje jeg bare har lest altfor mange historier der heltene ikke gjør det som er fornuftig, og følger reglene, og forteller ting til professor McSnurp-ene sine, slik at hjernen min ikke oppfatter deg som en skikkelig helt slik som i bøkene. Kanskje er det du som er den fornuftige, Hermine, og jeg som bare er den dumme. Men hver gang du snakker om å følge reglene og å stole på lærerne, så får jeg den samme følelsen, som om det er knyttet sammen med en siste ting som hindrer deg, en siste ting som får din aktive rollefigur til å gå i dvalemodus og gjør deg om til en NPC igjen …» Et sukk unnslapp Harry. «Kanskje det er derfor Humlesnurr sa at jeg burde ha hatt onde steforeldre.»

«Han sa *hva?*»

Harry nikket. «Jeg vet fremdeles ikke om rektor spøkte, eller … greia er, på en måte hadde han *rett.* Jeg *hadde* foreldre som elsket meg, men jeg følte aldri at jeg kunne stole på deres avgjørelser, de var ikke *gjennomtenkte* nok. Jeg visste alltid at dersom jeg ikke tenkte ting igjennom på egen hånd, kunne jeg ende opp med å bli skadet. Professor McSnurp vil gjøre alt som trengs for å få jobben gjort *hvis* jeg er der for å mase på henne; hun kommer ikke til å bryte regler på egen hånd uten oppsyn fra en helt. Professor Krengle *er* virkelig en person som får ting gjort uansett hva, og han er den eneste andre personen jeg vet om som legger merke til slike ting som at snoppen ødelegger rumpeldunk. Men *han* stoler jeg ikke på at er *god*. Selv når det er sagt, så tror jeg at det er en del av det miljøet som skaper det Humlesnurr vil kalle en helt – folk som ikke har noen andre å skyve det endelige ansvaret over på, og det er derfor de lager seg en mental vane med å holde oversikt over alt på egen hånd.»

Hermine sa ikke noe til det, men hun tenkte tilbake til noe Gudrik Griffing hadde skrevet nær slutten av sin svært korte selvbiografi. Kort og uten forklaring, fordi pergamentrullen var ment å bli håndkopiert, hundrevis av år før gompenes trykkpresser hadde inspirert trollmenn til å finne opp lese-skrive-pennen.

Ingen redningsmann har redningsmannen, hadde Gudrik Griffing skrevet. *Ingen herre har helten, ingen mor og ingen far, bare tomheten over seg.*

Hvis *det* var prisen for å være en helt, så var ikke Hermine sikker på om hun hadde lyst til å betale den. Eller kanskje – skjønt det var ikke den typen ting hun ville ha tenkt, før hun begynte å bruke tid sammen med Harry – kanskje Gudrik Griffing hadde *misforstått.*

«Stoler du på *Humlesnurr?*» sa Hermine. «Jeg mener, han er jo til stede her på skolen og han er den mest legendariske helten i hele verden –»

«Han *var* den mest legendariske helten,» sa Harry. «Nå setter han fyr på kyllinger. Ærlig talt, synes *du* at Humlesnurr er til å stole på?»

Hermine svarte ikke.

Side ved side begynte de to å gå opp store, brede spiraltrapper, der trinnene vekselsvis var av bronseaktig metall og blå stein; den siste biten inn til der Ravnklo-portrettet ventet og voktet rommene med tåpelige gåter.

«Åh, og jeg kom nettopp til å tenke på noe som jeg burde fortelle deg,» sa Harry da de var kommet omtrent halvveis opp. «Siden det påvirker livet ditt og greier. Se på det som en slags nedbetaling –»

«Hva er det?» sa Hermine.

«Jeg spår at FULHET kommer til å oppløses.»

«*Oppløses?*» sa Hermine, og snublet nesten i et trappetrinn.

«Jah,» sa Harry. «Jeg mener, jeg kan jo ta feil, men jeg mistenker at lærerne er i ferd med å slå hardt ned på slåssing i korridorene.» Harry gliste mens han snakket, et glimt i øyet bak brillene hintet om skjult kunnskap. «Kaste nye beskyttelsesformler som vil av-

sløre offensiv magibruk, eller å starte å bekrefte rapporter om mobbing ved hjelp av verifiserum – jeg kan se for meg flere måter de kan gjøre det på. Men hvis jeg har rett, så er det noe å feire, Hermine; du og alle sammen. Dere sparket i gang nok offentlig bråk til at dere fikk dem til å faktisk *gjøre* noe med bøllingen. *All* bøllingen.»

Da begynte et smil sakte å få leppene hennes til å bølge seg oppover, og idet de kom til toppen av trappene og begynte å gå mot Ravnklos portrett og hennes gåte, følte Hermine seg ganske lett til beins, en vidunderlig svevende følelse spredte seg gjennom henne som om hun var blitt pumpet full av helium.

På en eller annen måte, til tross for all den innsatsen de åtte hadde lagt inn, så hadde hun ikke forventet *så* mye, hun hadde ikke regnet med at det faktisk ville *virke.*

De hadde utgjort en *forskjell* …

*
*

Det var ved slutten av frokosttida neste morgen.

Elevene fra alle år satt svært stille på benkene sine, alle hoder var vendt i samme retning, mot lærerbordet. Foran det sto ei enslig førsteklassingsjente stiv og uten bevegelser, med hodet tippet lett tilbake for å stirre opp på husstyreren for huset Smygard.

Professor Slurs ansikt var forvridd i raseri og triumf, like hevngjerrig som noe maleri av en mørk trollmann; og bak ham satt de andre lærerne ved lærerbordet og så på, med ansikt som kunne ha vært skåret ut i stein.

«– permanent oppløst,» spyttet eliksirmesteren ut. «Din selvopprettede forening er *bannlyst* fra Galtvort, ved min avgjørelse som professor! Hvis din forening eller noen medlemmer av den blir observert mens den slåss i gangene igjen, Grang, så vil du *personlig* bli holdt ansvarlig og utvist, av meg, fra Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom!»

Jenta fra første klasse sto der, foran lærerbordet der hun tidligere bare hadde blitt kalt fram for å motta anerkjennelser og smil; sto der med ryggen rak og oppreist i sin kurve lik en kentaurs bue; hun ga ingenting til fienden.

Den førsteårs jenta sto der med all gråten og sinnet inne i seg, med ansiktet urørlig, ingenting så ut til å endre seg på utsiden, mens noe sakte brøt sammen inne i henne, hun kunne føle det gå i stykker.

Det gikk mer i stykker da professor Slur ga henne to ukers gjensitting for det lovbruddet som bruk av vold på skolen utgjorde, snerret fram med det foraktfulle ansiktet han hadde vist alle på den første dagen med eliksirer; og med en liten vridning i kanten av smilet som sa at eliksirmesteren visste nøyaktig hvor urettferdig han var.

Hva det nå var inne i henne gikk i fillebiter, fra topp til bunn, da professor Slur tok ett hundre poeng fra Ravnklo.

Så sluttet det, og Slur fortalte henne at hun kunne gå og sette seg igjen.

Hun snudde seg og så mot Ravnklo-bordet; Harry Potter satt stille på plassen sin, hun kunne ikke se ansiktsuttrykket hans herfra, hun så knyttnevene hans på bordet, men hun kunne ikke se om de strammet seg til de hvitnet, som hennes egne. Hun hadde hvisket til ham, da professor Slur hadde ropt henne opp, at han skulle ikke gjøre noe uten å spørre først.

Hermine snudde seg tilbake for å se på lærerbordet, akkurat idet Slur holdt på å snu seg bort fra henne for å finne plassen sin igjen.

«Jeg sa du kunne gå, jente,» sa den snerrende stemmen, men det var et fornøyd smil på Slurs ansikt, som om han ventet på at hun skulle gjøre noe –

Hermine tok fem nye skritt framover langs lærerbordet, og sa med brutt stemme, «Rektor?»

Fullstendig stillhet fylte Storhallen.

Rektor Humlesnurr sa ingenting, beveget seg ikke. Det var som om han, også, bare var skåret ut i stein.

Hermine vendte blikket for å se på professor Pirrevimp. Hodet hans, knapt synlig over bordkanten, så ut som om det stirret ned i fanget sitt. Ved siden av ham var professor Stiklings ansikt svært stramt; det så ut som om hun tvang seg selv til å se på, og leppene hennes skalv, men hun sa ingenting.

Professor McSnurps stol var tom. Viserektor hadde ikke møtt opp til frokost den morgenen.

«Hvorfor sier ingen av dere noe?» sa Hermine Grang. Stemmen hennes skalv med hennes siste håp, det siste, desperate ropet om hjelp fra det stedet inne i henne. «Dere *vet* at det han gjør er galt!»

«To ekstra uker gjensitting for oppsetsighet,» sa Slur silkebløtt.

Det knuste.

Hun så på lærerbordet noen sekunder til, på professor Pirrevimp og professor Stikling og det tomme stedet der professor McSnurp skulle ha vært. Så snudde Hermine Grang seg og begynte å gå tilbake til Ravnklo-bordet.

Et brus av samtaler startet, idet alle elevene så ut til å våkne til liv igjen.

Og så, idet hun var nesten framme –

Den tørre stemmen til professor Krengle brøt gjennom alle lyder, og stemmen sa, «Ett hundre poeng til frøken Grang for å gjøre det som er rett.»

Hermine snublet nesten, og så fortsatte hun framover, idet Slur rasende begynte å rope noe, idet professor Krengle lente seg tilbake i stolen sin og begynte å le, idet Humlesnurrs stemme sa noe hun ikke oppfattet, og så satt hun ved Ravnklo-bordet igjen, ved siden av Harry Potter.

Harry Potter satt stivfrossen ved siden av henne, han så ut som en som ikke turte å bevege på seg.

«Det er greit,» sa stemmen hennes til ham, automatisk, uten at det var noe valg eller tanke involvert, skjønt det var ikke greit i det hele tatt, egentlig. «Men kan du se om du kan få meg ut fra Slurs gjensitting, som du klarte for deg selv den gangen?»

Harry Potter nikket, ett enkelt rykk i hodet. «Jeg –» sa Harry. «Jeg – jeg beklager, dette – alt dette er min feil –»

«Ikke vær *dust,* Harry.» Det var merkelig hvordan stemmen hennes kom ut og hørtes helt normal, og uten at hun trengte å tenke på hva hun skulle si. Hermine tittet ned på frokosttallerkenen, men det å spise var helt utelukket; det var en rulling og kverning i magen hennes som antydet at hun allerede var på nippet til å kaste opp, hvilket var merkelig, siden hun kunne ha sverget på at hele kroppen føltes nummen, som om hun ikke følte noe, samtidig.

«Og,» sa stemmen hennes, «hvis du har lyst til å bryte noen skoleregler eller noe, så kan du bare spørre meg, jeg lover at jeg ikke vil si nei uten videre.»

*
*

Non est salvatori salvator,
Neque defensori dominus,
Nec pater nec mater,
Nihil supernum.
- Gudrik Griffing,
1202 evt.

74.
Selvrealisering, ettterspill: slik det kunne se ut til å være

ETTERSPILL: ALBUS HUMLESNURR OG –

Den gamle trollmannen satt alene ved skrivebordet sitt, i ikke-stillheten på rektors kontor, blant de utallige dingsene som man knapt la merke til; kutten hans var av en hyggelig gulfarge, av mykt tøy, ikke slik bekledning han normalt ville brukt i andres nærvær. Hans rynkede hånd holdt en fjærpenn som skrapet i vei på et offisielt utseende pergament. Hvis du på en eller annen måte kunne ha vært der for å se på dette ansiktet fullt av linjer, ville du ikke ha vært i stand til å utlede noe mer om mannen selv mer enn du ville forstått de enigmatiske dingsene. Du kunne kanskje ha lagt merke til at ansiktet så litt trist ut, litt utslitt, men så var det alltid slik Albus Humlesnurr så ut når han var alene.

I flumpeisen var det bare litt spredt aske uten antydning til flamme; en magisk dør som hadde blitt lukket så solid at den hadde sluttet å eksistere. På det materielle plan hadde den store eikedøra inn til kontoret blitt lukket og låst; bakenfor døra lå De Endeløse Trappene uten bevegelse; ved bunnen av de trappene sto gurgene som blokkerte inngangen stille, og de fløt ikke; deres pseudo-liv hadde trukket seg vekk, og bare solid stein var igjen.

Så, idet fjærpennen var midt i prosessen med å penne ut et ord, ja, idet den holdt på å forme en bokstav –

Den gamle trollmannen skjøt opp på føttene med en hastighet som ville ha sjokkert alle som så på; fjærpennen ble forlatt midt i brevet og falt ned på pergamentet; som lyn spant han rundt mot eikedøra, den gule kutten virvlet rundt ham, og en tryllestav med fryktelig kraft hoppet inn i hånda hans –

Og like brått stoppet den gamle trollmannen opp, pauset bevegelsen idet tryllestaven var framme og klar.

En hånd slo til mot eikedøra, og banket tre ganger.

Mer sakte, nå, flyttet den dystre tryllestaven seg tilbake til duellhylsteret som var festet inni den gamle trollmannens erme. Den eldgamle mannen beveget seg noen skritt framover, rettet seg opp til en mer formell holdning, ordnet ansiktet i fattede former. Rett i nærheten, på skrivebordet, flyttet fjærpennen seg til siden av pergamentet, som om

den hadde blitt forsiktig lagt til side istedenfor å bli sluppet i hastverk; og pergamentet selv snudde seg for å vise en tom side.

Med en stille vridning i viljen åpnet Humlesnurr døra.

De grønne øynene stirret på ham, harde som steiner.

«Jeg tilstår at jeg er imponert, Harry,» sa den gamle trollmannen stille. «Usynlighetskappen ville ha latt deg unnslippe mine svakere sanser; men jeg kunne ikke føle at gurgene trådte til side, ei heller at trappene snurret. Hvordan kom du hit?»

Gutten gikk inn på kontoret, trinn for planlagte trinn, til døra lukket seg mykt bak ham. «Jeg kan gå hvor som helst jeg velger, med eller uten tillatelse,» sa gutten. Stemmen virket rolig; kanskje en tanke for rolig. «Jeg er i ditt kontor fordi jeg bestemte meg for å være her, og til Bloksberg med passord. Du tar svært feil, rektor Humlesnurr, hvis du tror at jeg befinner meg på denne skolen fordi jeg er en fange her. Jeg har rett og slett bare ikke bestemt meg, *hittil,* for å forlate den. Med det i tankene: hvorfor kommanderte du din agent, professor Slur, til å bryte den avtalen vi inngikk på dette kontoret, om at han ikke skulle plage noen elev fra fjerde trinn og nedover?»

Den gamle trollmannen tittet på den sinte unge helten et langt øyeblikk. Så, sakte nok til å ikke alarmere gutten, trakk de gamle fingrene opp en av de mange skuffene i skrivebordet, løftet fram et stykke pergament og la det på skrivebordet. «Fjorten,» sa den gamle trollmannen. «Det er ikke det antall ugler som ble sendt i går kveld. Bare uglene som ble sendt til familier som har et sete i Heksingating, eller familier med stor formue, eller familier som allerede er alliert med dine fiender. Eller, i tilfellet Robert Juksom, alle tre; for hans far, lord Juksom, er en dødseter, og hans bestefar en dødseter som døde foran Alastor Bisters tryllestav. Hva brevene sa vet jeg ikke, men jeg kan gjette. Forstår du *fremdeles ikke*, Harry Potter? Hver gang Hermine Grang *vant*, som du kaller det, så økte trusselen mot henne fra Smygard, igjen og igjen. Men nå har smygardingene triumfert over henne, enkelt og trygt, uten vold eller varig skade. De har vunnet, og trenger ikke slåss noe mer …» Den gamle trollmannen sukket. «Det var det jeg hadde planlagt. Det jeg hadde håpet. Og slik ville det ha blitt, dersom ikke forsvarsprofessoren hadde sett det for godt å blande seg inn. Nå havner krangelen i skolestyret, der Severus tilsynelatende vil overvinne forsvarsprofessoren; men det vil ikke føles likt for smygardingene, det ville ikke ha vært ferdig og over på et øyeblikk, til deres tilfredsstillelse.»

Gutten fortsatte lenger inn i rommet; hodet hans bøyde seg ytterligere for å se på halvmånebrillene; og på en eller annen måte virket det som om gutten så ned på rektor, istedenfor opp. «Så denne lord Juksom er en dødseter?» sa gutten bløtt. «Fint. Da er livet hans allerede kjøpt og betalt for, og jeg kan gjøre alt jeg ønsker med ham uten etiske problemer –»

«*Harry!*»

Guttens stemme var klar som is, frosset av det reneste vann fra en urørt kilde. «Det virker som om du tror at lyset skal leve i frykt for mørket. Jeg sier at det burde være om-

vendt. Jeg ville foretrekke å ikke drepe denne lord Juksom, selv om han er en dødseter. Men en times idestorming med forsvarsprofessoren ville være tilstrekkelig til å finne en kreativ måte å ruinere ham finansielt på, eller å få ham utvist fra det magiske Storbritannia. Det ville fungere for å få fram poenget, tror jeg.»

«Jeg tilstår,» sa rektor sakte, «at tanken på å ruinere en fem hundre år gammel adelsslekt, og utfordre en dødseter til en krig til siste slutt, på grunn av noen gnisninger i Galtvorts ganger, ikke hadde slått meg, Harry.» Den gamle trollmannen løftet en finger for å dytte halvmåneglassene tilbake på plass fra der de hadde sklidd ned på nesen hans i de plutselige bevegelsene tidligere. «Jeg våger å påstå at den tanken heller ikke ville ha slått frøken Grang, eller professor McSnurp, eller Fred og Frank.»

Gutten trakk på skuldrene. «Det ville ikke *handle* om det som skjedde i gangene,» sa gutten. «Det ville dreie seg om rettferdighet for hans tidligere forbrytelser, og jeg ville bare ha gjort det hvis Juksom gjorde første trekk. Poenget er ikke å få folk til å være redde for meg som en joker, når alt kommer til alt. Det er for å lære dem at nøytrale har ingenting å frykte fra meg, og at det å dytte meg med en pinne er utrolig farlig.» Gutten smilte på en måte som ikke nådde fram til øynene hans. «Kanskje jeg skal kjøpe en annonse i *Aftenprofeten* der det står at alle som ønsker å fortsette denne disputten med meg vil lære den sanne meningen av kaos, men at alle som lar meg få være i fred får også være i fred.»

«*Nei,*» sa den gamle trollmannen. Stemmen hans var dypere nå, og bar i seg noe av hans sanne alder og kraft. «Nei, Harry, slik må det ikke bli. Du har ennå ikke lært den sanne meningen av kamp, det som i sannhet skjer når fiender møtes på slagmarken. Og derfor drømmer du, gutt av ung alder, om å lære dine fiender å frykte deg. Det skremmer meg at du, altfor kort kommet i livet som du er, kanskje allerede har nok kraft til å gjøre noen av dine drømmer virkelige. Men hør; det er *ingen* svinger på den veien som ikke fører til mørket, Harry; ingen. Det er visselig framgangsmåten til en mørk herre.»

Gutten nølte, da, og øynene hans flakket bort til den tomme gylne plattformen der Vulkan av og til hvilte sine vinger. Det var en gest som få ville ha lagt merke til, men den gamle trollmannen kjente den svært godt.

«Ålreit, glem den delen om å lære dem å frykte meg,» sa gutten da. Stemmen var ikke mindre hard, men noe av kulden hadde forsvunnet fra den. «Jeg synes fremdeles ikke at du skulle la barn komme til skade av frykt for hva noen som lord Juksom *kanskje* kan gjøre. Det å beskytte dem er hele poenget med din jobb. Hvis lord Juksom virkelig forsøker å blande seg inn, så gjør det som trengs for å stoppe ham. Gi meg full tilgang til hvelvet mitt, og jeg vil *personlig* ta ansvaret for å ta meg av eventuelle konsekvenser av å forby bøller på Galtvort, om det nå er lord Juksom eller andre.»

Sakte ristet den gamle trollmannen på hodet. «Det virker som om du tror, Harry, at jeg bare trenger å bruke min fulle kraft, så vil alle fiender bli feid til side. Der tar du feil. Lucifus Malfang kontrollerer minister Bloeuf, gjennom *Aftenprofeten* påvirker han hele Storbritannia, og det er bare så vidt han ikke kontrollerer nok av skolestyret til å få meg

kastet ut fra Galtvort. Amelia Beining og Bartemius Kroek er allierte, men selv de ville tre til side hvis de så oss handle tøylesløst. Verden rundt oss er skjørere enn du virker å tro, og vi må gå med større forsiktighet. Den gamle trollmannskrigen tok aldri slutt, Harry, den bare fortsatte i en annen form; den svarte kongen sover, og Lucifus Malfang beveger hans sjakkbrikker for en tid. Tror du at Lucifus Malfang enkelt og greit ville tillate at du tok en brikke med hans farge?»

Gutten smilte, igjen med en anelse av den tidligere kulden. «Okei, da skal jeg finne en måte å sette det opp på slik at det ser ut som om lord Juksom forrådte sin egen side.»

«Harry –»

«Hindringer betyr at du *må bli kreativ,* rektor. Det betyr ikke at du må forlate de barna det er meningen at du skal beskytte. La lyset vinne, og hvis det skaper problemer, så –» Gutten trakk på skuldrene. «La lyset vinne igjen.»

«Slik ville fønikser kanskje tale, hvis de hadde ord,» sa den gamle trollmannen. «Men du forstår ikke *føniksens pris.*»

De siste to ordene ble uttalt med en merkelig klar stemme som hørtes ut til å gi ekko gjennom hele kontoret, og så var det en høy rumlende lyd som virket som om den kom fra alle steder rundt dem.

Mellom det eldgamle skjoldet på veggen og Valghattens hylle begynte steinene i veggen å flyte og flytte på seg, de rant inn i to innrammende søyler og avslørte et gap mellom dem, en åpning som viste steintrapper som førte opp i mørket.

Den gamle trollmannen vendte seg og skred mot disse trappene, og så tittet han tilbake til der Harry Potter sto. «Kom!» sa den gamle trollmannen. Nå glimtet det ikke i de blå øynene. «Siden du allerede har gått så langt som til å tvinge deg inn hit uten invitasjon, kan du like gjerne gå lenger.»

*
*

Det var intet gelender ved denne steintrappa, og etter de første få trinnene trakk Harry fram tryllestaven sin og kastet *Lumos.* Rektor så seg ikke tilbake, det virket ikke som om han tittet ned, som om han hadde gått opp disse trinnene ofte nok til å ikke trenge å se.

Gutten visste at han burde ha vært nysgjerrig, eller redd, men det var ikke ledig hjernekapasitet til det. Det tok all kontroll han hadde å ikke la raseriet inne i ham koke over mer enn det hadde gjort.

Trappa gikk ikke svært høyt, en kort trapp som gikk rett fram og opp uten svinger og buer.

På toppen var det en dør av solid metall, som så svart ut i det blå lyset som ble kastet fra Harrys tryllestav, hvilket betydde at metallet selv enten var svart eller kanskje rødt.

Albus Humlesnurr løftet opp sin lange tryllestav som om han holdt fram et symbol, og snakket nok en gang med den merkelige stemmen som virket å gi ekko i Harrys ører, som om de brant seg fast i hukommelsen hans: «*Føniksens skjebne.*»

Den siste døra åpnet seg, og Harry fulgte Humlesnurr inn.

Rommet bak så ut til å være av svart metall lik døra som førte inn. Veggene var svarte, gulvet var svart. Taket over var svart, foruten en enslig kule av krystall som hang ned fra taket i en hvit lenke, og skinte med et briljant sølvlys som så ut som om det kunne ha vært laget som en imitasjon av en skytsverges lys, skjønt du forsto at det ikke var den virkelige tingen.

Inne i rommet var det pidestaller av svart metall; hver bar på et bilde som beveget seg, eller en stående sylinder halvfull med en svakt skinnende sølvvæske, eller et enslig lite objekt; et svidd sølvhalsbånd, en flatklemt hatt, en urørt giftering i gull. Mange pidestaller hadde alle tre, bildet og sølvvæsken og gjenstanden. Det virket å være et høyt antall tryllestaver på disse pidestallene, og mange av disse stavene var brukket, eller brent, eller det så ut som om treet på et vis hadde smeltet.

Så lang tid tok det før Harry innså hva han så på, og så føltes det plutselig som om halsen ble kvalt; det var som om raseriet inne i ham hadde blitt utsatt for et hammerslag, kanskje det hardeste hammerslaget i hele dets eksistens.

«Dette er ikke alle falne fra alle mine kriger,» sa Albus Humlesnurr. Ryggen hans var vendt mot Harry, bare de grå lokkene og den kule kutten var synlig. «Ikke i nærheten av alle. Bare mine nærmeste venner, og de som døde som et resultat av mine dårligste beslutninger; her oppbevarer jeg noe for å minnes dem. De jeg angrer på mest av alt, dette er deres plass.»

Harry kunne ikke telle hvor mange pidestaller som var i rommet. Kanskje kunne det ha vært rundt hundre. Rommet av svart metall var ikke lite, og det var tydelig mer plass igjen for framtidige pidestaller.

Albus Humlesnurr snudde seg og så på Harry, de dypblå øynene som stål under hans øyenbryn, men stemme, da han snakket, var behersket. «Meg tykkes at du ikke vet noe om føniksens pris,» sa Albus Humlesnurr stille. «For meg framstår du ikke som en ond person, men forferdelig uvitende, og trygg i din uvitenhet; slik jeg selv var, for lang tid siden. Og allikevel har jeg aldri hørt Vulkan så tydelig som du virker å ha gjort den dagen. Kanskje var jeg allerede for gammel og full av sorg da min føniks kom til meg. Hvis det er noe jeg ikke forstår, om hvor klar jeg burde være til å kjempe, så fortell meg denne visdommen.» Det var ingen anger i den gamle trollmannens stemme; slaget som tok pusten fra deg som når du falt av en sopelime kom fra de brente og brukne tryllestavene, som glimtet rolig i sin død under sølvlyset. «Eller også vend om og gå bort fra dette stedet, men så vil jeg heller ikke høre mer om det.»

Harry visste ikke hva han skulle si. Det hadde ikke vært noe i hans eget liv som var som dette, og det virket som om alle ordene hans falt vekk og ble borte. Han kunne

finne noe å si hvis han så etter, men han kunne ikke tro, i det øyeblikket, at ordene ville være meningsfulle. Du burde ikke være i stand til å vinne noen diskusjon bare fordi mennesker hadde dødd som et resultat av dine avgjørelser, og allikevel, selv ved å vite det føltes det ikke som om det var noe som kunne bli sagt. At det ikke var noe som Harry hadde noen rett til å si.

Og Harry snudde seg nesten og gikk bort fra denne plassen, om det ikke hadde vært for forståelsen som kom til ham da: at det sannsynligvis var en del av Albus Humlesnurr som alltid sto på dette stedet, alltid, uansett hvor han var. Og hvis du sto på et sted som dette så kunne du gjøre alt, *tape* alt, hvis det betydde at du ikke trengte å kjempe en gang til.

En av pidestallene grep Harrys oppmerksomhet; fotografiet som var på den beveget seg ikke, smilte ikke og vinket ikke, det var et gompefotografi av en kvinne som så alvorlig inn i kameraet, hennes brune hår vridd inn til en slags vanlige gompefletter som Harry ikke hadde sett på noen heks. Det var en sylinder med sølvaktig væske ved siden av fotografiet, men ikke noe objekt; ingen smeltet ring eller brukket tryllestav.

Harry gikk framover, sakte, helt til han sto foran pidestallen. «Hvem var hun?» sa Harry, og stemmen hans hørtes rar ut i hans egne ører.

«Hennes navn var Tessa Glassbrønn,» sa Humlesnurr. «Moren til en gompefødt datter, som dødseterne drepte. Hun var en etterforsker i gompestaten, og etter det formidlet hun informasjon fra gompemyndighetene til Føniksordenen, fram til hun ble – forrådt – til Voldemorts hender.» Det var en skjelving i den gamle trollmannens stemme. «Hun døde ikke på en pen måte, Harry.»

«Reddet hun liv?»

«Ja,» sa trollmannen stille. «Det gjorde hun.»

Harry løftet blikket fra pidestallen for å se på Humlesnurr. «Ville verden ha blitt et bedre sted dersom hun ikke hadde kjempet?»

«Nei, det ville den ikke,» sa den gamle trollmannen. Stemmen hans var trett, og full av sorg. Han virket mer bøyd nå, som om han brettet seg inn i seg selv. «Jeg ser at du fremdeles ikke forstår. Jeg tror at du ikke vil forstå før den dagen du – åh, Harry. For så veldig lenge siden, da jeg ikke var stort eldre enn du er nå, så lærte jeg voldens sanne ansikt, og dens kostnader. Å fylle lufta med dødelige forbannelser – uansett av hvilken grunn – *uansett* av hvilken grunn, Harry – det er en forferdelig ting, og dets natur er korrupt, like fryktelig som de mørkeste ritualer. Vold, når den først starter, blir som en dødskappesvever som slår ut mot alt liv som er i nærheten. Jeg … ville gjerne spare deg for denne kunnskapen og måten jeg fikk lære den på, Harry.»

Harry så vekk fra de blå øynene, og slo blikket ned mot det svarte metallet i gulvet. Rektor forsøkte å fortelle ham noe viktig, det var tydelig; og det var slett ikke noe som Harry mente var dumt, heller.

«Det var en gang en gomp som het Mohandas Gandhi,» sa Harry til gulvet. «Han mente at regjeringen i gompe-Storbritannia ikke skulle herske over landet hans. Og han nektet å kjempe. Han overbeviste hele landet sitt om at de ikke skulle kjempe. Istedenfor fortalte han sitt folk at de skulle gå bort til de britiske soldatene og la seg selv bli slått ned, uten å gjøre motstand, og når Storbritannia ikke lenger orket å gjøre dette, ble landet hans fritt. Jeg syntes dette var en svært vakker ting, da jeg leste om det; jeg syntes det var noe mer opphøyd enn alle kriger som noen gang hadde vært utkjempet med geværer eller sverd. At de virkelig hadde gjort det, og at det *faktisk hadde virket.*» Harry trakk pusten igjen. «Men så fant jeg ut at Gandhi fortalte sitt folk, under andre verdenskrig, at hvis nazistene invaderte dem skulle de bruke ikkevoldelig motstand mot dem også. Men nazistene ville bare ha skutt alle sammen. Og kanskje Winston Churchill alltid følte at det burde ha vært en bedre måte, en eller annen smart måte å vinne på som ikke krevde at så mange kom til skade, men det fant han aldri, og derfor måtte han kjempe.» Harry tittet opp på rektor, som stirret på ham. «Winston Churchill var den som forsøkte å overbevise den britiske regjeringen om at de *ikke* skulle gi Tsjekkoslovakia til Hitler i bytte for en fredsavtale, at de skulle gjøre klar til krig umiddelbart –»

«Jeg gjenkjenner navnet, Harry,» sa Humlesnurr. Leppene hans krøllet seg svakt oppover. «Og min ærlighet tvinger meg til å nevne at gode, gamle Winston aldri var en type som ble noe særlig påvirket av samvittighet, selv etter et dusin drinker med ildwhisky.»

«Poenget er,» sa Harry, etter en kort pause for å minne seg selv på akkurat hvem det var han snakket til, og å slå ned den tilbakevendende følelsen om at han var et ignorant barn som var blitt rammet av sinnssyk frekkhet, som ikke hadde noen rett til å være i dette rommet og ingen rett til å spørre ut Albus Humlesnurr om noe, «poenget er at det å si at vold er ondt ikke er et *svar.* Det sier ikke når du må kjempe og når du kan unngå det. Det er et vanskelig spørsmål, og Gandhi nektet å forholde seg til det, og det var da jeg mistet noe av min respekt for ham.»

«Og ditt eget svar, Harry?» sa Humlesnurr stille.

«Et svar er at du burde aldri bruke vold unntatt for å stoppe vold,» sa Harry. «Du burde ikke risikere noens liv med mindre du kan redde enda flere liv. Det *høres* bra ut når man sier det slik. Problemet er bare at hvis en politimann ser en innbruddstyv som bryter seg inn i et hus, så *bør* politimannen forsøke å stoppe tyven, selv om tyven kanskje kommer til å sette seg til motverge og noen kan bli skadet eller til og med drept. Selv om tyven bare forsøker å stjele noen juveler, som bare er *ting.* Fordi hvis ingen ikke så mye som *plager* tyvene, så vil det blir *flere* tyver, og *flere* tyver. Og selv om de bare noensinne stjal *ting* hver gang, så ville det – samfunnsveven –» Harry stoppet opp. Tankene hans var ikke like velordnede som de vanligvis lot som de var, i dette rommet. Han burde ha vært i stand til å gi en fullstendig logisk framstilling med utgangspunkt i spillteori, burde i det minste ha vært i stand til å *se* det på den måten, men det unnslapp ham. Hauker og duer – «Ser du ikke, hvis onde mennesker er villige til å risikere vold for å få tak i det de vil ha, og gode mennesker alltid trekker seg unna fordi vold er en for stor risiko, så er det

– det er ikke et godt samfunn å leve i, rektor! Ser du ikke hva all denne mobbingen gjør mot Galtvort, og mot huset Smygard mest av alt?»

«*Krig* er for forferdelig å risikere,» sa den gamle trollmannen. «Og allikevel vil den komme. Voldemort vender tilbake. De svarte sjakkbrikkene samler seg. Severus er en av de viktigste brikkene som vår side har, i den krigen. Men vår onde eliksirmester må, som det heter, spille sin rolle. Hvis Severus kan betale den kostnaden ved å såre barns følelser, bare *følelsene,* Harry,» den gamle trollmannens stemme var svært myk, «så ville du måtte være helt utrolig uskyldig innenfor krigens irrganger for å tro at han gjorde et dårlig bytte. Vanskelige valg ser ikke ut som *det*, Harry. De ser ut – som dette.» Den gamle trollmannen gjorde ingen gester. Han bare sto der han var, blant pidestallene.

«Du burde ikke være rektor,» sa Harry med brennende hals. «Jeg beklager, jeg beklager så mye, men du burde ikke forsøke å lede en skole og lede en krig samtidig. Galtvort burde ikke være en del av dette.»

«Barna vil overleve,» sa den gamle trollmannen med trette gamle øyne. «De ville ikke overleve Voldemort. Har du lurt på hvorfor barna på Galtvort ikke snakker noe særlig om sine foreldre, Harry? Det er fordi det alltid er, innen hørevidde, noen som har mistet moren sin, eller faren sin, eller begge. Dette er det Voldemort etterlot seg forrige gang han kom. *Ingenting* er verdt at den krigen starter på ny en eneste dag tidligere enn den må, eller varer en eneste dag lenger enn den må.» Nå beveget den gamle trollmannen armene som for å indikere alle de ødelagte tryllestavene. «Vi kjempet ikke fordi det virket som den riktige tingen å gjøre! Vi slåss når vi måtte, når det ikke var andre utveier. Det var vårt svar.»

«Er det derfor du ventet så lenge med å konfrontere Grindelwald?»

Harry hadde stilt dette spørsmålet uten helt å tenke seg om –

Tida gikk sakte mens de blå øynene gransket ham.

«Hvem har du snakket med, Harry?» sa den gamle trollmannen. «Nei, ikke svar. Jeg vet det allerede.» Humlesnurr sukket. «Mange har stilt meg det spørsmålet, og jeg har alltid avvist dem. Allikevel, når tida er inne må du få vite den fulle sannheten om den saken. Vil du sverge på å ikke nevne dette til andre, før jeg gir deg tillatelse?»

Harry ville ha likt å få lov til å si det til Draco, men – «Jeg sverger,» sa Harry.

«Grindelwald var i besittelse av en eldgammel og fryktelig gjenstand,» sa Humlesnurr. «Mens han eide den, kunne jeg ikke bryte igjennom forsvaret hans. I vår duell kunne jeg ikke vinne, bare kjempe mot ham i mange, lange timer før han falt om av utmattelse, og jeg ville ha tatt min død av den kampen i etterkant dersom det ikke var for Vulkan. Men mens hans gompeallierte fremdeles gjorde blodoffer for å vedlikeholde hans kraft ville Grindelwald *ikke* ha falt. Han var, på den tida, virkelig uovervinnelig. Om den forferdelige gjenstanden som Grindelwald hadde må ingen få vite, ingen må mistenke, det må ikke finnes et eneste hint. Og derfor må du ikke snakke om det, og jeg

vil ikke si noe mer for nå. Det er alt, Harry. Det finnes ingen moral som kan bli lært, og ingen visdom. Dette er alt som er.»

Harry nikket sakte. Det var ikke helt utenkelig, gitt magiens muligheter …

«Og så,» fortsatte Humlesnurrs stemme, enda stillere, nesten som om han snakket med seg selv, «siden det var jeg som overmannet ham, så adlød de meg da jeg sa at han ikke skulle dø, selv om de skrek i tusentall etter hans blod. Så han ble fengslet i Nurmengaard, i fengselet han selv fikk bygd, og han har sittet der til denne dag. Jeg dro til den duellen uten å ha til hensikt å drepe ham, Harry. Fordi, ser du, jeg hadde forsøkt å drepe Grindelwald en gang tidligere, for lenge siden, og det … det var … det viste seg å være … et feilgrep, Harry …» Den gamle trollmannen stirret nå på sin lange mørkegrå tryllestav der han holdt den i begge hender, som om den var en krystallkule i en gompefantasi, en spådomskilde der svar kunne bli funnet. «Og jeg tenkte, der, da … jeg tenkte at jeg aldri skulle drepe. Og så kom Voldemort.»

Den gamle trollmannen så opp på Harry igjen, og sa, med hes stemme, «Han er ikke som Grindelwald, Harry. Det er ikke noe menneskelig igjen i ham. *Ham* må du ødelegge. Du må ikke nøle, når den tida kommer. Mot ham alene, av alle vesener i verden, må du ikke vise noen nåde; og når du er ferdig må du glemme det, glemme at du noensinne har gjort en slik ting, og gå tilbake til å leve. Spar ditt raseri til dette, og dette alene.»

Deretter var det stillhet.

Det varte i mange lange sekunder, før den til slutt ble brutt av et enkelt spørsmål.

«Er det desperanter i Nurmengaard?»

«Hva?» sa den gamle trollmannen. «Nei! Det ville jeg ikke ha gjort, selv mot ham –»

Den gamle trollmannen stirret på den unge gutten, som hadde rettet seg opp, og ansiktet hans endret seg.

«Med andre ord,» sa gutten, som om han snakket med seg selv uten at det var flere mennesker i rommet, «så er det allerede kjent hvordan man kan holde mektige, svarte trollmenn i fengsel, uten å bruke desperanter. Folk *vet* at de vet dette.»

«Harry …?»

«Nei,» sa gutten. Gutten tittet opp, og øynene hans flammet lik grønn ild. «Jeg godtar ikke svaret ditt, rektor. Vulkan ga meg et oppdrag, og nå vet jeg hvorfor Vulkan ga det oppdraget til meg, og ikke til deg. Du er villig til å akseptere maktbalanser der de slemme gutta ender opp med å vinne. Jeg er ikke.»

«Dette er heller ikke et svar,» sa den gamle trollmannen; ansiktet viste ikke fram noe av smerten han følte, han hadde lang erfaring med å skjule det. «Å nekte å akseptere noe vil ikke endre det. Jeg undres nå på om du rett og slett er for ung til å forstå dette spørsmålet, Harry, uansett hvordan du gir deg ut for å være; bare i et barns fantasier kan *alle* kamper vinnes, og ikke en eneste ondskap tolereres.»

«Og det er derfor jeg kan ødelegge desperanter mens du ikke kan,» sa gutten. «Fordi jeg tror at mørket kan bli ødelagt.»

Den gamle trollmannens pust stoppet opp i halsen hans.

«Føniksens pris er ikke uunngåelig,» sa gutten. «Det er ikke en del av noen dyp balanse som er innebygd i universet. Det er bare de delene av problemet som du ennå ikke har funnet ut hvordan du kan jukse deg rundt.»

Den gamle trollmannens lepper åpnet seg, og ingen ord kom fram.

Sølvaktig lys falt ned over knuste tryllestaver.

«Vulkan ga meg et oppdrag,» gjentok gutten, «og jeg vil utføre det oppdraget om jeg så må rive hele Magidepartementet i filler for å få det til. Det er den delen av svaret du ikke har fått med deg. Du stopper ikke opp og sier, *akk ja, det ser ikke ut til at jeg kan finne noen måte å stoppe mobbingen i Galtvort på*, og *la det bli* med det. Du er nødt til å fortsette å lete helt til du finner ut hvordan det kan gjøres. Hvis det krever at hele Lucifus Malfangs konspirasjon må ødelegges, så, *greit.*»

«Og den egentlige kampen, kampen mot Voldemort?» sa den gamle trollmannen med ustødig stemme. «Hva vil du gjøre for å vinne *den,* Harry? Vil du rive hele verden i filler? Selv om du en dag vil få slik kraft, er du ennå ikke hevet over det å måtte betale en pris, og det kan det hende at du aldri vil bli. Hvis du vil handle på denne måten *nå*, så er det intet annet enn galskap!»

«Jeg spurte professor Krengle om hvorfor han lo,» sa gutten jevnt, «etter at han ga de hundre poengene til Hermine. Og professor Krengle sa, dette er ikke de nøyaktige ordene, men det er mer eller mindre det han sa, at han fant det forskrekkelig morsomt at den store og gode Albus Humlesnurr hadde sittet der og gjort ingenting da denne stakkars, uskyldige jenta tryglet om hjelp, mens *han* hadde vært den som forsvarte henne. Og han fortalte meg, da, at innen de gode og moralske menneskene var ferdige med å knyte seg inn i knuter, så var det de endte opp med å gjøre, *ingenting*; eller, hvis de handlet, så kunne du knapt skjelne handlingene fra det mennesker kaller dårlig. Mens *han* kunne hjelpe uskyldige jenter når som helst han følte for det, fordi han ikke var en god person. Og at jeg burde huske dette, hver gang jeg vurderte å vokse opp og bli god.»

Den gamle trollmannen viste ikke fram noe tegn på kraften i dette slaget. Bare en lett utvidelse av øynene ville ha røpet det, hvis du hadde observert ham svært nøye.

«Ikke bekymre deg, rektor,» sa gutten. «Jeg har ikke blitt feilkoblet på noen måte. Jeg vet at det er meningen at jeg skal lære godhet fra Hermine og Vulkan, ikke fra professor Krengle og deg. Hvilket fører meg over til den faktiske grunnen til at jeg kom hit. Hermines tid er for verdifull til å kastes bort på gjensittinger. Professor Slur vil omgjøre det, og hevde at jeg presset ham.»

Etter en nøling nikket den gamle trollmannen på hodet, og sølvskjegget svaiet lett under det. «Det ville ikke være det beste for *henne*, Harry,» sa den gamle trollmannen.

«Men gjensittingen kan gjøres hos professor Kiste, og du og hun kan studere sammen i hans klasserom.»

«Akseptert,» sa gutten. «Jeg tror det var alt vi hadde å prate om, når alt kommer til alt. Du kan forvente, neste gang det virker som om du jobber på de dårlige guttas side eller lar dem vinne, at jeg vil gjøre hva enn det er jeg tror Vulkan ville bedt meg om, uansett hvor mye trøbbel det kan føre til. Jeg håper at vi forstår hverandre.»

Uten å si et ord til, snudde gutten seg og gikk ut av rommet, gjennom den åpne døra av svart metall, ordet «*Lumos!*» og lyset fra tryllestaven hans fulgte kort etterpå.

Den gamle trollmannen sto der stille, stille, blant ruinene av de livene som hans eget liv hadde etterlatt seg. Hans rynkede hånd hevet seg, skjelvende, for å berøre halvmånebrillene –

Gutten stakk hodet inn igjen. «Hadde du hatt noe imot å skru på trappene, rektor? Det hadde vært fint å slippe det samme bryet med å komme ut som det var å komme inn.»

«Gå, Harry Potter,» sa den gamle trollmannen. «Trappene vil ta deg imot.»

(En tid senere var det en tidligere versjon av Harry, som hadde ventet usynlig ved siden av gurgene siden klokka 21, som hadde fulgt viserektor gjennom åpningen som hadde sluppet henne igjennom, og stått stille bak henne i de roterende trappene til de kom til toppen, og så, fremdeles under kappen, snurret tidsvenderen sin tre ganger.)

*
*

ETTERSPILL: PROFESSOR KRENGLE OG –

I en skyggefull lysning ventet forsvarsprofessoren, med ryggen lent skjødesløst mot den grove, grå barken til et tårnende bøketre som ennå ikke hadde fått løv i de sene marsdagene, slik at stammen og kronen var lik en blek arm som hevet seg opp fra bakken og eksploderte ut i en hånd med tusen fingre. Rundt forsvarsprofessoren, og over ham, var det grener så tette at selv i den tidligste våren, der få trær hadde så mye som vist fram sine knopper, kunne du knapt se himmelen fra bakken. Trådene i dette nettet av tre krysset hverandre og spredte seg så mye utover at hvis du var på en sopelime et stykke oppe, og lette etter noen nedenunder, ville det ha vært lettere å følge ørene enn øynene. Heller ikke ville det ha hjulpet at det var nesten mørkt mellom de skjulende trærne, og at sola nesten var under horisonten slik at bare en svak glød av bleknende solskinn lyste opp toppene av de høyeste trærne.

Så kom lyden av fottrinn, nesten uhørlige selv på skogbunnen; gangarten til en mann vant til å bevege seg usett. Ingen kvist brakk, ei heller raslet det i løv –

«God aften,» sa professor Krengle. Forsvarsprofessoren brydde seg ikke om å flytte øynene, eller hendene fra der de hang skjødesløst ved hans side.

En figur kledt i svart kappe kom skimrende til syne, hodet hans vendte seg for å se til venstre og så til høyre. I figurens høyre hånd, holdt lavt, var en stav av tre så grått at det nesten var sølv.

«Jeg vet ikke hvorfor du ønsket å møte meg *her*, av alle steder,» sa Severus Slur med kjølig stemme.

«Åh,» sa professor Krengle fraværende, som om hele saken var av den minste viktighet. «Jeg trodde du ville sette pris på å holde det privat. Galtvorts vegger har ører, og du ville ikke ønske at rektor fikk vite om din rolle i gårsdagens affære, ville du?»

Marsmånedens kjølighet virket som om den ble dypere, temperaturen sank lavere. «Jeg vet ikke hva du snakker om,» sa eliksirmesteren iskaldt.

«Du vet nøyaktig hva vi snakker om,» sa Krengle i en stemme med en klang av morskap. «Virkelig, min gode professor, du burde ikke blande deg inn i affærene til idioter med mindre du er klar til å forsvare deg selv øyeblikkelig mot all volden deres.» (Forsvarsprofessorens hender var fremdeles åpne og avslappede ved siden hans.) «Og allikevel virker det ikke som om noen av disse idiotene husker å ha sett deg falle; heller ikke husker de unge damene at du var til stede. Hvilket reiser det fascinerende spørsmål om hvorfor du ville å gå så ekstremt langt, jeg tør si *desperat* langt, som å kaste *femtito* misminneformler.» Professor Krengle la hodet på skakke. «Ville du frykte hva slike vanlige elever skulle mene? Det tviler jeg på. Ville du frykte at saken ble kjent for din gode venn, lord Malfang? Men disse idiotene fant opp, der og da, en fullstendig tilfredsstillende unnskyldning for din tilstedeværelse. Nei, det er bare en person som holder så mye makt over deg, og som ville være opprørt over å finne at du utførte slu planer uten at han kjente til dem. Din sanne og skjulte mester, Albus Humlesnurr.»

«*Hva?*» hveste eliksirmesteren, med sinne klart skrevet på ansiktet.

«Men nå, tilsynelatende, handler du på egen hånd; og jeg er ganske interessert i å finne ut av *hva i all verden* du driver med, og hvorfor.» Forsvarsprofessoren iakttok den svartkledde silhuetten av eliksirmesteren med et blikk en mann kunne gi et eksepsjonelt interessant insekt, selv om det til syvende og sist bare var et insekt.

«Jeg er ikke Humlesnurrs tjener,» sa eliksirmesteren kjølig.

«Virkelig? Forbløffende nyheter.» Forsvarprofessoren smilte lett. «Fortell meg alt om det.»

Det var en lang pause. Fra et tre i nærheten tutet ei ugle; lyden var svært høy i stillheten; ingen av mennene skvatt eller rykket til.

«Du vil ikke ha meg til din fiende, Krengle,» sa Severus Slur med en svært bløt stemme.

«Vil jeg ikke?» sa professor Krengle. «Hvordan kan du vite det?»

«På den andre siden,» fortsatte eliksirmesteren, «så nyter mine venner godt av mange fordeler.»

Mannen som lente seg mot den grå barken hevet øyenbrynene. «Slik som hva da?»

«Det er mye jeg vet om denne skolen,» sa eliksirmesteren. «Ting du muligens ikke tror at jeg vet.»

Det var en forventningsfull pause.

«Så utrolig fascinerende,» sa professor Krengle. Mannen undersøkte neglene sine med et uttrykk som antydet at han kjedet seg. «Bare fortsett.»

«Jeg vet at du har … *utforsket* … korridoren i fjerde etasje –»

«Du vet ingenting av den sorten.» Mannens rygg rettet seg opp mot treet. «Ikke forsøk deg å bløffe meg, Severus Slur; jeg finner det irriterende, og du er ikke i posisjon til å irritere meg. Et enkelt blikk ville fortelle enhver kompetent trollmann at rektor har tapetsert den korridoren med et latterlig antall beskyttelser og vever, utløsere og snubletråder. Og mer; det er formler av eldgammel kraft lagt ned der, magiske konstruksjoner som jeg ikke en gang har hørt rykter om, teknikker som må ha blitt håndplukket fra den oppsamlede kunnskapen til Flamel selv. Til og med Han-hvis-navn-må-være-unevnt ville ha hatt problemer med å passere ubemerket gjennom der.» Professor Krengle dunket en finger tankefullt på kinnet. «Og når det gjelder den faktiske låsen, en *Plomberiporto* lagt på en vanlig dørvrider, kastet med så lite kraft at den ikke ville ha holdt frøken Grang ute den dagen hun startet på Galtvort. Aldri i min eksistens har jeg møtt på en slik åpenbar felle.» Nå smalet forsvarsprofessoren øynene. «Jeg vet ikke om noen som fremdeles finnes i denne verden som disse fantastiske bragdene av oppsporing og varsling ville være til nytte mot. Hvis det finnes en eller annen trollmann som er i besittelse av eldgammel kunnskap, som jeg ikke vet noe om, og at fellen er satt mot denne – så kan du handle bort *den* informasjonen for så mye stillhet som du skulle ønske, min kjære professor, og ha en god porsjon tjenester til gode fra meg etterpå.»

Du kunne ha sverget på at professor Krengle observerte Severus Slur med intens interesse. Ikke det svakeste spor av smil kunne sees på mannens lepper.

Det var nok en lang stillhet i lysningen.

«Jeg vet ikke *hvem* Humlesnurr frykter,» sa Slur. «Men jeg vet hva slags agn han har satt ut, og litt om hvordan det i sin helhet er bevoktet –»

«Når det gjelder det,» sa professor Krengle, og igjen hørtes det ut som om han kjedet seg, «så stjal jeg det for mange måneder siden, og lot en kopi ligge der istedenfor. Men takk som spør.»

«Du juger,» sa Severus Slur etter en pause.

«Ja, det gjør jeg.» Professor Krengle lente ryggen sin mot det grå treverket igjen, øynene vandret opp til det tykke nettet av greiner, natta som falt på var knapt synlig gjennom det kompliserte, kryssende mønsteret. «Jeg ville, enkelt fortalt, bare finne ut

om du oppdaget det, siden du later som om du vet så lite.» Forsvarsprofessoren smilte til seg selv.

Eliksirmesteren så ut som om han holdt på å kveles av sitt eget raseri. «*Hva er det du ønsker?*»

«Ingenting, egentlig,» sa forsvarsprofessoren, og fortsatte å titte opp mot skogens tak. «Jeg var bare nysgjerrig. Jeg antar at jeg bare skal følge med og se hvor plottingen din fører hen, og i mellomtida sier jeg ingenting til rektor – såframt du er villig til å gjøre meg en tjeneste fra tid til annen, selvsagt.» Et tørt smil krysset over ansiktet. «Det var alt for denne gang, Severus Slur; du kan gå. Skjønt jeg ville ikke ha noe imot en ny liten prat snart, hvis du er villig til å snakke ærlig med meg rundt hvor din lojalitet ligger. Og jeg mener *ærlig,* ikke de falske ansiktene du har vist i dag. Det kan tenkes at du vil finne at du har flere allierte enn du har trodd. Bruk litt tid på å tenke på dette, min venn.»

*
*

ETTERSPILL: DRACO MALFANG OG –

En regnbuehemisfære, en halvkule av solid kraft med lite egen farge som sendte tilbake det innfallende lyset i splintret refleksjon, lysende i mange farger, der det speilet og delte opp lysskinnet fra de mange vakre kandelabrene i Smygards oppholdsrom.

Beskyttet bak denne regnbuehemisfæren var det skrekkslagne ansiktet til en ung heks som aldri hadde slåss mot bøller, som aldri hadde blitt med i noen av professor Krengles armeer, som i beste fall fikk karakteren Akseptabelt i forsvarsklassen, som ikke kunne ha kastet en prismatisk barriere selv for å redde sitt eget liv.

«Åh, kutt ut,» sa Draco Malfang, og fikk stemmen sin til å høres ut som om han kjedet seg til tross for svetten som hadde begynt å piple fram under kutten, idet han holdt tryllestaven rettet mot barrieren som beskyttet Milly Bylling.

Han kunne ikke huske å ha tatt en avgjørelse, det hadde bare vært de to eldre guttene som var i ferd med å hekse Milly, og oppholdsrommet som taust var vitne til det, og så hadde Dracos hånd bare trukket staven og kastet opp barrieren, og overlot til hjertet å pumpe seg selv full av sjokkert adrenalin mens hans stakkars triste hjerne febrilsk søkte gjennom seg selv for å komme opp med brukbare forklaringer –

De to eldre guttene rettet seg opp fra der de hadde tårnet over Milly, vendte seg mot Draco og så på ham med en blanding av sjokk og sinne. Grylius og Vincent ved siden av ham hadde trukket sine egne tryllestaver, men de pekte ikke med dem. Alle tre sammen kunne uansett ikke ha vunnet.

Men de eldre guttene kom ikke til å hekse ham. Ingen kunne på noen måte være dum nok til å hekse den neste lord Malfang.

Det var ikke frykt for å bli hekset som fikk Draco til å svette under kutten, idet han desperat håpet at vannperlene ikke var synlige på panna hans.

Draco svettet på grunn av den gryende og kvalmende vissheten om at selv om han kom unna med dette nå, så, hvis han fortsatte langs denne veien, så ville det komme et tidspunkt der alt ville rase ned; og så ville han kanskje ikke bli den neste lord Malfang allikevel.

«Herr Malfang,» sa den gutten som så eldst ut. «Hvorfor beskytter du henne?»

«Så dere har funnet konspirasjonens tjenerinne,» sa Draco med et Hånflir Nummer To, «og det er, la meg få klarhet i dette, ei førsteklassing ved navn Milly Bylling. Hun er bare en *formidler*, din *tomsing!*»

«Hva så?» forlangte den eldre gutten å få vite. «Allikevel hjalp hun dem!»

Draco løftet tryllestaven sin, og den prismatiske sfæren forsvant. Fremdeles med en stemme som om han kjedet seg, sa Draco, «*Visste* du hva du drev med, frøken Bylling?»

«N-nei,» stammet Milly fram fra der hun satt ved pulten sin.

«Visste du hvor Smygard-meldingene du videresendte skulle ende opp?»

«Nei!» sa Milly.

«Takk,» sa Draco. «Så kan alle la henne være i fred, hun er bare en bonde på brettet. Frøken Bylling, du kan anse den tjenesten du gjorde meg i februar som å være gjengjeldt.» Og Draco vendte tilbake til hjemmeleksa i eliksirer, og håpet ved Merlins lilletå at Milly ikke sa noe utrolig dumt, slik som 'Hvilken tjeneste?' –

«Så hvorfor,» sa en klar stemme fra andre siden av rommet, «gikk de heksene dit en beskjed fra Milly fortalte at de skulle gå?»

Draco svettet enda mer idet han løftet hodet igjen for å se dit Terkel Sverthe hadde snakket. «Nøyaktig hva sa den falske beskjeden, egentlig?» sa Draco. «Var det, 'Jeg kommanderer dere til å gå fram i navnet til Den mørke fyrstinne Bylling' eller 'Vær så snill å møte meg her, vennlig hilsen Milly'?»

Terkel Sverthe åpnet munnen, og nølte i brøkdelen av et sekund –

«Det var det jeg tenkte,» sa Draco. «Det var ikke en veldig god test, herr Sverthe, det – det kan –» Et febrilsk nerveopprivende øyeblikk mens han tenkte ut hvordan han kunne si det uten å bruke Harry-ord som *falske positive.* «Det kan få heksene til å gå dit hvis noen av dem bare er *venner* med Milly.»

Som om saken nå i sin helhest var løst, tittet Draco ned på eliksirleksene igjen, og ignorerte (bortsett fra følelsen av syk redsel i magen) hviskingen som startet rundt i rommet.

Det var bare i øyekroken at han oppfattet at Grylius stirret på ham.

Dracos øyne hvilte på astronomileksene, men han klarte ikke å konsentrere seg om dem. Hvis du forsøkte å ikke tenke på ting Harry Potter hadde sagt, så var mer eller mindre det verste du kunne gjøre det å se på lærebokas bilder av nattehimmelen og forsøke å huske at det *ikke* var meningen at du skulle vite noe om hvordan planetene beveget seg. Astronomi, en nobel og prestisjefylt kunst, et tegn på læring og kunnskap; det var bare det at gomper hadde hemmelige moderne artefakter som kunne gjøre det en million billion ganger bedre ved å bruke metoder Harry hadde forsøkt å forklare, og Draco kunne fremdeles ikke en gang *begynne* å forstå det, bortsett fra at det etter sigende ikke en gang krevdes *magi* for å få *ting* til å gjøre *aritmantikk.*

Draco tittet på illustrasjonene av stjernebilder, og undret på om det var som dette også i de andre husene, om folk alltid truet hverandre i Ravnklo.

Harry Potter hadde en gang fortalt ham at soldater på en slagmark ikke egentlig kjempet for sitt land. Patriotisme kunne kanskje få dem til slagmarken i første omgang, men når de først var der, så kjempet de for å beskytte *hverandre,* venner de hadde trent sammen med som nå var rett foran dem. Og Harry hadde bemerket, og Draco hadde visst at det var sant, at du kunne ikke bruke lojalitet til en leder som kraftkilde for en skytsvergeformel, det var ikke *helt* den rette typen varm og lykkelig tanke. Men å tenke på det å beskytte noen ved siden av deg –

Det, hadde Harry Potter tankefullt sagt, var sannsynligvis grunnen til at dødseterne hadde gått i oppløsning i det øyeblikket Mørkets herre forsvant. De hadde ikke tilstrekkelig varme tanker for *hverandre.*

Du kunne rekruttere en gruppe som inkluderte Bellatrix DeMons og Alekto Misfall side om side med lord Malfang og herr McKnife, og holde dem på plass med Martyriusforbannelsen. Men det øyeblikket mesteren av det mørke merket var borte, hadde du ikke en arme lenger, du hadde en gruppe bekjente. Det var derfor far hadde feilet. Det hadde ikke engang vært hans feil i noen særlig grad. Det hadde ikke vært noe far *kunne* ha gjort, etter å ha arvet noen dødsetere som ikke egentlig var *venner* med hverandre.

Og selv om det var huset Smygard han var ment å beskytte – huset Smygard som han og Harry hadde laget en pakt for å *redde* – så kunne ikke Draco unngå å tenke, av og til, at det rett og slett var mindre *utmattende* når han ledet armeøvelser. Når han jobbet med elever fra de andre tre husene som ikke var Smygard. Med en gang du så og satte navn på problemene, så kunne du ikke *slutte* å se dem, det ble bare mer *irriterende* hver dag.

«Herr Malfang?» sa stemmen til Grylius Gurgel, fra der han lå på gulvet ved siden av Dracos pult, i det lille, men private soverommet; Grylius gjorde hjemmeleksene i transfigurasjon, hvilket han ofte trengte hjelp til.

Alle distraksjoner var svært velkomne på dette tidspunktet. «Ja?» sa Draco.

«Du holdt ikke egentlig på med å plotte mot Grang i det hele tatt,» sa Grylius. «Gjorde du vel?»

Følelsen som spredte seg gjennom Dracos mage føltes akkurat slik Grylius' stemme hørtes, syk og redd.

«Du hjalp faktisk Grang, den dagen du plukket henne opp fra gulvet,» sa Grylius. «Og tidligere, den gangen du hindret henne fra å falle ned fra det taket. Du *hjalp* en grums –»

«Ja, særlig,» sa Draco uten den minste nøling eller forsinkelse, og tittet tilbake på astronomileksene som om han ikke var det minste nervøs. Alt sammen skjedde slik Draco hadde fryktet ville skje, men i det minste betydde det at han hadde gjennomgått denne samtalen i hodet om igjen og om igjen, og funnet det rette åpningstrekket. «Kom igjen, Grylius, du har duellert med general Grang, du *vet* hvor sterke formlene hennes er. Som om et virkelig gompeavkom kunne vært mer kraftfull enn deg, mer kraftfull enn Teodor, mer kraftfull enn hver eneste renblods i hele vårt årskull utenom meg? *Tror* du ikke på noe av det far sier? Hun er *adoptert.* Foreldene hennes døde i krigen, og noen stakk henne vekk hos noen gomper for å beskytte henne. Det er bare *så* umulig at general Grang virkelig er en grums.»

En sakte puls av stillhet gjennom Dracos soverom. Draco ville gjerne se ned, trengte å vite hvilket uttrykk Grylius hadde på ansiktet. Men han k*unne* ikke titte opp fra pulten, ikke ennå, ikke før Grylius sa noe.

Og så –

«Er det *det* Harry Potter fortalte deg?» sa Grylius.

Stemmen skalv, og ble brutt. Da Draco tittet opp fra leksene så han at tårer lakk ut fra Grylius' øyne.

Det hadde tydeligvis ikke virket.

«Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre,» sa Grylius hviskende. «Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre nå, herr Malfang. Din far kommer ikke – når han finner det ut – han kommer ikke til å like det, herr Malfang!»

Det er ikke din jobb å bestemme hva far vil like, Gurgel –

Draco kunne høre ordene inne i hodet sitt; de hørtes i fars stemme, med samme fasthet. Det var den typen ting far hadde *sagt* han skulle si, hvis Vincent eller Grylius noensinne spurte ham ut; og hvis det ikke hjalp skulle han hekse dem. De var *ikke* jevnbyrdige venner, hadde far sagt, og det fikk han aldri lov til å glemme. Draco var lederen, de var hans tjenere, og hvis Draco ikke kunne holde det slik så var han ikke egnet til å være arvingen til adelsslekta Malfang …

«Alt er greit, Grylius,» sa Draco, så vennlig han kunne. «Alt du trenger å bekymre deg om er å beskytte meg. Ingen kommer til å gi deg noe skyld for å følge mine ordre, ikke min far, og ikke din.» Han puttet all den varmen han kunne inn i stemmen, som for å kaste en skytsvergeformel. «Og uansett vil neste krig ikke bli den samme som den forrige. Adelsslekta Malfang var til stede lenge før Den mørke herren, og ikke hver lord Malfang gjør ting på samme måte. Far vet dette.»

«Gjør han?» sa Grylius med skjelvende stemme. «Gjør han *virkelig* det?»

Draco nikket. «Professor Krengle vet det også,» sa Draco. «Det er dette armeene handler om. Forsvarsprofessoren har rett; når neste krig kommer, vil ikke far klare å forene hele landet, de kommer til å huske *forrige* krig. Men alle som har kjempet i professor Krengles armeer vil huske hvem de sterkeste generalene var; de vil vite hvem som er verdige til å lede dem. De vil utrope Harry Potter som sin fyrste, og jeg vil bli hans høyre hånd, og adelsslekta Malfang vil ende opp på toppen som alltid. Folk kan til og med vende seg til *meg,* hvis Potter ikke er der, så lenge de mener jeg er til å stole på. Det er dette jeg setter opp. Far vil forstå.»

Grylius strakte seg opp og tørket øynene, og tittet ned igjen på transfigurasjonsleksene. «Okei,» sa Grylius med skjelvende stemme. «Hvis du sier det, herr Malfang.»

Draco nikket igjen, ignorerte den hule følelsen inni seg som skyldtes løgnene han nettopp hadde fortalt sin venn, og vendte tilbake til stjernene.

*
*

ETTERSPILL: HERMINE GRANG OG –

Det å være usynlig burde ha vært mer *interessant* enn dette; Galtvorts korridorer burde ha konturer i merkelige farger eller noe. Men faktisk, tenkte Hermine, så var det å være under Harrys usynlighetskappe nøyaktig likt som å *ikke* være under en usynlighetskappe, bortsett fra den delen med kappe. Når du trakk sløret av mykt, svart tøy ned fra hetta og over ansiktet, så kunne du ikke en gang se det foran deg; og etterpå så det ikke ut til å hindre pusten din det minste. Hele verden så lik ut, bortsett fra at når du gikk forbi ting av metall, så kunne du ikke se små refleksjoner av deg selv. Portretter tittet ikke på deg, bare gjorde hva det nå var for merkelige ting de gjorde når de var alene. Hermine hadde ikke forsøkt å gå forbi et speil ennå, hun var ikke sikker på om hun *ville.* Mest av alt var det ikke noe *du* lenger der du gikk rundt, ingen hender, ingen føtter, bare en utsikt som forandret seg. Det var en urovekkende følelse, ikke først og fremst av å *være usynlig* som av å *ikke eksistere.*

Harry hadde ikke spurt i det hele tatt; hun hadde bare fått fram ordet 'usynlighet' og så hadde Harry trukket fram Usynlighetskappen fra pungen sin. Hun hadde ikke engang fått sjansen til å forklare noe rundt sitt ekstremt hemmelige møte med Dafnia og Milly Bylling, eller at hun trodde det ville bidra til å beskytte de andre jentene; Harry hadde bare overrakt det som sannsynligvis var en Dødstalisman. Hvis du var rettferdig, og hun *prøvde* å være rettferdig, så måtte hun innrømme at noen ganger kunne Harry være en svært, svært trofast venn.

Det hemmelige møtet i seg selv hadde vært en stor, sørgelig katastrofe.

Milly hadde hevdet å være en seer.

Hermine hadde forsiktig forklart til Milly og Dafnia i det vide og brede at dette rett og slett ikke kunne være tilfelle.

Hun og Harry hadde slått opp spådomskunst tidlig i sin forskning; Harry hadde insistert på at de leste alt de kunne finne om profetier som ikke var i beskyttet avdeling. Som Harry hadde bemerket, så ville det spare dem en haug arbeid om de bare kunne få en seer til å forutsi alt de ville finne ut trettifem år senere. (Eller for å si det på Harrys måte; alle måter å anskaffe informasjon overført fra fjern framtid på var potensielt en øyeblikkelig tilstand som fasiliterte global seier.)

Men, som Hermine hadde forklart Milly, så kunne ikke profetier kontrolleres, man kunne ikke *be* om en profeti som handlet om noe spesifikt. Istedenfor (hadde bøkene sagt) var det et slags *press* som bygde seg opp i Tiden, når en eller annen stor hendelse forsøkte å skje eller hindre seg selv i å skje. Og seere var som svake punkter som lot dette trykket slippe ut, når den rette tilhøreren var i nærheten. Så profetier omhandlet bare store, viktige ting, fordi bare det genererte nok press; og det skjedde så å si aldri at mer enn én seer sa den samme tingen, fordi etterpå var trykket blitt tilstrekkelig minsket. Og, som Hermine hadde forklart videre til Milly; seerne selv husket ikke sine profetier, fordi meldingen ikke var til *dem.* Og meldingene ville komme ut som gåter, og bare noen som hørte profetien med seerens originalstemme ville høre all meningen som gåten inneholdt. Det var rett og slett ikke *mulig* at Milly bare kunne strø om seg med profetier *når som helst hun ønsket det,* om *skolebøller*, og så *huske* det; og hvis hun *hadde* gjort det ville det kommet ut som 'skjelettet er nøkkelen' og ikke 'Susanne Beining må være til stede'.

Milly hadde sett ganske skremt ut på dette tidspunktet, så Hermine hadde løst opp knyttnevene som hun hadde kjørt inn i hoftene sine, roet seg ned, og påpekt varsomt at hun var glad for at Milly hadde hjulpet dem, men de *hadde* noen ganger gått i en felle etter å ha fulgt det Milly sa, og derfor ønsket Hermine svært gjerne å få vite hvor meldingene *faktisk* kom fra.

Og Milly hadde sagt med liten stemme:

Men, men hun fortalte meg at hun var en seer …

Hermine hadde bedt Dafnia om å ikke forsøke mer, etter at Milly hadde nektet å røpe kilden. Det var ikke bare det at Hermine hadde følt seg elendig av å se det skremte uttrykket i Millys ansikt. Det var mer det at Hermine hadde en sterk følelse av at hvis de *fant* den personen som hadde fortalt Milly disse tingene, så, heisan, så ville det vise seg at *de* bare tilfeldigvis fant konvolutter under puta den morgenen.

Hun begynte å få den samme fortvilende følelsen som hun hadde fått i slaget før jul, da hun så på Zabinis diagrammer med alle de fargede linjene og boksene og … og hun hadde først akkurat nå innsett hva det betydde at *Zabini* var den som hadde vist henne diagrammene.

Selv for en ravnkloing, følte hun, fantes det noe sånt som å få livet ditt altfor komplisert.

Hermine begynte å gå opp en kort spiral av gule marmortrinn som stakk ut fra en sentral akse, en 'hemmelig' trapp (som de fleste kjente til) som faktisk var en av de raskeste veiene fra Smygards fangehull til Ravnklo-tårnet, men som bare hekser kunne bruke. (Hvorfor jenter spesielt trengte en rask måte å bevege seg fra Ravnklo til Smygard og tilbake på, var noe Hermine fant en smule gåtefullt.) På toppen av trappa, nå som hun hadde kommet seg vekk fra smygardsteder og tilbake til Galtvorts hoveddeler, stoppet Hermine og tok av Harrys usynlighetskappe.

Etter at pungen hadde svelget kappen, snudde Hermine seg mot høyre og fortsatte å gå ned en kort passasje, og holdt nå automatisk et øye med omgivelsene i alle retninger uten egentlig å tenke på det, og hennes øyne som kontinuerlig var på utkikk tittet inn i en skyggefull alkove –

(*flyktig følelse av desorientering*)

– og så ble hun truffet av en strøm av sjokk og frykt, som en lammevåde over hele kroppen; og hun oppdaget at tryllestaven plutselig, uten noen bevisst tanke eller beslutning, hadde hoppet opp i hånda hennes og allerede pekte på …

… en svart kappe så bred og bølgende at det var umulig å fastslå om figuren under var mannlig eller kvinnelig, og over kappen en bredbremmet svart hatt; og en svart tåke så ut til å samle seg under den og gjøre ansiktet uklart på den eller det som var under.

«Hallo igjen, Hermine,» hvisket en vislende stemme fra under hatten, fra bak den svarte tåka.

Hermines hjerte dunket allerede hardt inne i brystet hennes, heksekutten føltes allerede våt av svette mot huden, det var allerede en smak av frykt i munnen hennes; hun visste ikke hvorfor hun plutselig var så full av adrenalin, men hånda hennes grep hardere om staven. «Hvem er du?» forlangte Hermine å få vite.

Hatten la seg lett på skakke; den hviskende stemmen, da den kom fram fra den svarte tåka, var så tørr som støv. «Den siste allierte,» sa den vislende hviskingen. «Den som til slutt svarer, når ingen andre vil svare deg. Jeg er kanskje den eneste *sanne* vennen du har på hele Galtvort, Hermine. For du har nå sett hvordan de andre forble tause da du trengte dem –»

«Hva er *navnet* ditt?»

Den svarte kappen roterte lett, fram og tilbake, det *så* ikke ut som om skuldre ble trukket, men det formidlet et skuldertrekk. «Det er gåten, unge ravnkloing. fram til du har løst den kan du kalle meg hva du måtte ønske.»

Hun kunne føle at håndflatene allerede var svette, og var takknemlig for furene i stavens håndtak som hjalp hånda hennes med å beholde et stødig grep om treet. «ja vel, mister Utrolig Mistenkelig Person,» sa Hermine, «hva er det du vil meg?»

«Det er feil spørsmål,» kom hviskingen fra den svarte tåka. «Du burde snarere spørre hva *jeg* kan tilby *deg.*»

«Nei,» sa den unge jenta temmelig stødig, «jeg tror faktisk *ikke* at jeg burde spørre om det.»

En høyfrekvent klukkelyd kom fra den svarte tåka. «Ikke makt,» hvisket stemmen, «ikke rikdom, du bryr deg lite om slike ting, gjør du ikke, unge ravnkloing? *Kunnskap.* Det er det jeg innehar. Jeg vet hva som foregår på skolen, alle de skjulte planene og spillerne, svarene på gåtene. Jeg vet den sanne grunnen til kulden du ser i Harry Potters øyne. Jeg vet den sanne naturen bak professor Krengles mysteriøse sykdom. Jeg vet hvem Humlesnurr i sannhet frykter.»

«Fint for deg,» sa Hermine Grang. «Men vet du hvor mange slikk det tar for å komme til sjokoladekjernen i en karamell-slikkepinne?»

Den svarte tåka ble kanskje et lite hakk svartere, stemmen hørtes lavere da den talte, skuffet. «Så du er ikke det minste nysgjerrig, unge ravnkloing, rundt det å finne sannhetene bak løgnene?»

«Ett hundre og åttisju,» sa hun. «Jeg forsøkte en gang, og det var så mange jeg kom fram til.» Hånda hennes glapp nesten taket om tryllestaven, det var en følelse av utmattelse i fingrene som om hun hadde holdt staven i timevis istedenfor minutter –

Stemmen hveste, «Professor Slur er i hemmelighet en dødseter.»

Hermine mistet nesten tryllestaven.

«Ah,» hvisket stemmen fornøyd. «Jeg trodde nok at det kunne interessere deg. Så, Hermine. Er det noe annet du ønsker å vite om dine fiender, eller de du kaller venner?»

Hun stirret opp på den svarte tåka som hang over den tårnende svarte kappen, og prøvde febrilsk å ordne tankene sine. Professor Slur var en dødseter? Hvem ville *fortelle* henne noe slikt, *hvorfor,* hva var det som *foregikk?*

«Det –» sa Hermine. Stemmen skalv. «Det er et svært alvorlig forhold, hvis det virkelig er sant. Hvorfor forteller du noe slikt til *meg*, og ikke til rektor Humlesnurr?»

«Humlesnurr gjorde intet for å stoppe Slur,» hvisket den svarte tåka. «Du så det, Hermine. Råten her i Galtvort starter på toppen. Alt som er feil med denne skolen; alt starter med den gale rektoren. Du alene turte å si det høyt – og derfor snakker jeg til deg.»

«Og har du også snakket med Harry Potter, da, eller?» sa Hermine, og prøvde å holde stemmen så jevn hun kunne. Hvis *dette* var hans hjelpsomme spøkelse –

Den svarte tåka ble mørkere, og lysere, som om den ristet på hodet. «Jeg er redd for Harry Potter,» hvisket den. «For kulden i øynene hans, for mørkheten som vokser bak dem. Harry Potter er en drapsmann, og alle som er til hinder for ham vil dø. Selv du, Hermine Grang, hvis du våger å virkelig stå opp mot ham; mørket bak øynene hans vil strekke seg ut og ødelegge deg. Dette vet jeg.»

«Da vet du ikke halvparten av hva du later som om du vet,» sa Hermine, med en stemme som var litt fastere. «Jeg er også redd for Harry. Men ikke fordi hva han noensinne ville gjøre mot *meg.* Jeg er redd for hva han ville gjøre for å *beskytte* meg –»

«Feil.» Hviskingen var flat, og hard, som om å formidle at det ikke var noen mulighet for å nekte. «Harry Potter *vil* vende seg mot deg med tida, Hermine, når mørket tar ham helt. Han vil ikke felle en tåre, han vil ikke engang legge merke til det, den dagen hans fottrinn til slutt knuser deg under seg.»

«*Dobbelt* feil!» sa hun med en stemme som hevet seg, skjønt hun grøsset på ryggen. En av Harrys fraser kom til henne. «Hva tror du at du vet, og hvordan tror du at du vet det?»

«Tid –» Stemmen virket å ta seg sammen. «Tid nok for det senere. For nå, i dag, er Harry Potter for visst ikke din fiende. Og allikevel er du i stor fare.»

«Jeg kan tro på *det,*» sa Hermine Grang. Hun ønsket desperat å flytte tryllestaven over i den andre hånda, det føltes ut som om hun snart måtte ta tak i sin høyre arm bare for å holde den oppe, hodet hennes smertet som om hun hadde stirret på den svarte tåka i dagevis; hun visste ikke hvorfor hun hadde blitt så sliten så raskt.

«Lucifus Malfang har lagt merke til deg, Hermine.» Hviskingen hadde økt i styrke, den hadde forlatt tonløsheten og hadde nå i seg hørbar bekymring. «Du har ydmyket huset Smygard, du har overvunnet hans sønn i kamp. Selv før det var du til forlegenhet for alle som står med dødseterne; for du er en gompefødt, og allikevel har du trolldomskrefter sterkere enn noen renblods. Og nå begynner du å bli kjent, verdens øyne er på deg. Lucifus Malfang søker å knuse deg, Hermine, å skade deg og kanskje til og med drepe deg, og han har ressursene som skal til for å gjøre det!» Hviskingen formidlet en følelse av viktighet.

Det var en pause.

«Var det alt?» sa Hermine. Hvis hun var eks-oberst Zabini eller Harry Potter, ville hun sannsynligvis stilt kløktige spørsmål for å få ut mer informasjon; men hodet hennes føltes langsomt og utslitt. Hun trengte virkelig å komme seg vekk herfra og gå og legge seg ned en stund.

«Du tror ikke på meg,» sa hviskingen, bløtere og tristere nå. «Hvorfor ikke, Hermine? Jeg *forsøker* faktisk å hjelpe deg.»

Hermine tok et skritt bakover, vekk fra den skyggefulle alkoven.

«*Hvorfor ikke, Hermine?*» forlangte stemmen å få vite, og hevet seg til en hvesing. «Du skylder meg såpass! Fortell meg, og så –» Stemmen stoppet opp, og kom på ny, stillere. «Og så kan du vel gå, antar jeg. Bare fortell meg – *hvorfor* –»

Kanskje skulle hun ikke ha svart; kanskje hun bare burde ha snudd seg og flyktet, eller enda bedre, først kastet en prismatisk vegg og så skreket så høyt hun kunne og så løpt; men tonen av ekte smerte i stemmen berørte henne, og derfor svarte hun.

«Fordi du ser utrolig mørk og skremmende og mistenkelig ut,» sa Hermine, og holdt stemmen høflig, mens tryllestaven ble holdt stødig mot den tårnende svarte kappen og den ansiktsløse svarte tåka.

«Er det *alt?*» hvisket stemmen vantro. Den hørtes trist ut. «Jeg håpet på mer fra deg, Hermine. En ravnkloing som deg, den mest intelligente ravnkloing som har smykket Galtvort på en generasjon, burde da vite at utseendet kan bedra.»

«Åh, men det vet jeg da,» sa Hermine. Hun tok et trinn tilbake; hennes utslitte hender strammet seg om tryllestaven. «Men den tingen folk av og til glemmer, er at selv om utseendet *kan* bedra, så gjør det det vanligvis *ikke.*»

Det var en pause.

«Ha. Du *er* ei smart jente,» sa stemmen, og den svarte tåka oppløste seg og gjorde ikke lenger noe uklart; hun så ansiktet under, og gjenkjennelsen sendte et støt av vettskremt adrenalin strømmende gjennom henne –

(*flyktig følelse av desorientering*)

– og så ble hun truffet av en strøm av sjokk og frykt, som en lammevåde over hele kroppen; og hun oppdaget at tryllestaven plutselig, uten noen bevisst tanke eller beslutning, hadde hoppet opp i hånda hennes og allerede pekte på …

… en skinnende kvinne; hennes lange, hvite kjole flagret rundt henne som berørt av usynlige vinder; verken hennes hender eller hennes føtter var synlige, hennes ansikt var skjult bak et hvitt slør; og hun gløde over det hele, ikke som et spøkelse, heller ikke gjennomskinnelig, bare omgitt av et bløtt hvitt lys.

Hermine stirret med åpen munn på det milde vesenet, og lurte på hvorfor hjertet hennes allerede dunket så hardt, og hvorfor hun følte seg så redd.

«Hallo igjen, Hermine,» kom den vennlige hviskingen fra den hvite gløden bak sløret. «Jeg er blitt sendt for å hjelpe deg, så vær så snill, ikke vær redd. Jeg er din tjener i alle ting; for du, min frue, er bæreren av en vidunderlig skjebne –»

…

…

…

75.
Mellomspill med bekjenneren: tapte kostnader

Rianna Filthorn gikk nedover trappene av ujevn stein og simpel mørtel, og holdt en *Lumos* gående i mellomrommet mellom lampettene; holdt tryllestaven høyt i gapene mellom lys og lys.

Hun kom til den tomme steinhulen som var gjennomhullet med mange mørke åpninger, opplyst av en fakkel av den eldgamle typen som tente seg idet hun kom inn.

Det var ingen andre der, foreløpig, og etter at hun hadde stått der nervøs i mange lange minutter begynte hun på formelen for å transfigurere en polstret sofa som var stor nok til at to personer kunne sitte, eller kanskje til og med legge seg ned. En enkelt trekrakk ville ha vært enklere, det kunne hun klart på femten sekunder, men – vel –

Selv da sofaen var helt ferdig hadde ikke professor Slur ankommet, og hun satte seg ned på venstre side av sofaen sin med pulsen dunkende i halsen. På en eller annen måte ble hun bare mer nervøs, ikke mindre, ettersom forsinkelsen strakte seg ut.

Hun visste at dette var siste gang.

Den siste gangen før alle disse minnene forsvant, og Rianna Filthorn befant seg i en mysteriøs hule og lurte på hva som foregikk.

Det var noe med dette som føltes som å dø.

Bøkene sa at en skikkelig utført Forglemmiarum ikke var skadelig, folk glemte ting hele tida. Folk drømte, og våknet deretter opp uten å huske drømmene. Forglemmiarum innebar ikke en gang noe særlig diskontinuitet, bare et øyeblikks følelse av desorientering; det var som å bli distrahert av en høy lyd og så spore av fra en tanke du ikke helt kunne huske etterpå. Det var det bøkene sa, og det var derfor minneformler var fullt godkjent av Magidepartementet for alle autoriserte statlige formål.

Men allikevel, *disse tankene,* de tankene hun tenkte akkurat nå; snart var det ingen som ville ha dem mer. Når hun så inn i framtida, så var det ingen som kunne fullføre disse tankene som hun ikke var ferdig med å tenke. Selv om hun klarte å oppklare alle løse trådene i sinnet sitt i løpet av det neste minuttet, ville det ikke være noe igjen av det senere. Var ikke det nøyaktig slikt du ville tenke på, hvis du kom til å dø det neste minuttet?

Lyden av dempede trinn kunne høres …

Severus Slur kom til syne i hulen.

Øynene hans beveget seg mot henne der hun satt i sofaen, og et merkelig uttrykk kom over ansiktet hans; merkelig fordi det ikke var sardonisk, eller sint, eller kaldt.

«Takk skal du ha, frøken Filthorn,» sa Slur stille, «det var omtenksomt av deg.» Eliksirmesteren tok ut tryllestaven sin og utførte de vanlige privatlivsformlene, og så kom han nærmere henne og satte seg tungt ned ved siden av henne på den transfigurerte sofaen.

Pulsen hennes hamret nå av helt andre grunner.

Hun vendte seg sakte for å se på professor Slur, og så at hodet hans lente seg bakover i sofaen, og at øynene var lukket. Skjønt han sov ikke. Ansiktet hans virket anspent, ikke avslappet, og det bar spor av smerte.

Hun visste – hun var plutselig sikker på – at hun bare fikk lov til å se dette fordi hun ikke kom til å huske det etterpå; og at ingen før henne noensinne hadde fått lov til å se det.

Den frenetiske konversasjonen som pågikk inne i Rianna Filthorns hode sa noe som dette: *Jeg kunne bare lene meg bort og kysse ham, du har gått fullstendig fra det lille vettet du har, øynene hans er lukket og jeg vedder på at han ikke ville kunne stoppe meg i tide, jeg vedder på at det ville ta flere år før noen fant kroppen din –*

Men da åpnet professor Slur øynene sine (til hennes indre skuffelse og lettelse) og sa, med en mer normal stemme, «Din betaling, frøken Filthorn.» Fra kutten sin tok han fram en rubin, kuttet etter Flirgott-standard, og holdt den mot henne. «Femti fasetter. Jeg vil ikke ha noe imot at du teller dem.»

Hun holdt ut en skjelvende hånd, og håpet at Slur ville presse rubinen inn i fingrene hennes, at hun skulle få føle en berøring av hans hud mot hennes egen –

Men istedenfor løftet Slur hånda lett og slapp rubinen ned i hennes, og lente seg så tilbake i sofaen igjen. «Du vil huske at du fant denne liggende på bakken i denne hulen, dit du kom for å utforske,» sa Slur. «Og siden ingen utenom deg faktisk vil tro på det, så vil du huske å ha tenkt at det ville være enklere om du deponerte pengene i en separat boks i Flirgott.»

En stund var det bare den fjerne sprakingen fra fakkelen.

«Hvorfor –» sa Rianna Filthorn. *Han vet at jeg ikke kommer til å huske det.* «Hvorfor *gjorde* du det? Jeg mener – du sa jeg skulle si hvor bøllene ville være, og hvem de ville være, men ikke hvorvidt Grang ville være der. Og jeg vet at, med den måten tidsvenderen fungerer på, hvis du vil *få* Grang til å være der, så kan du ikke få vite om det allerede har skjedd. Så jeg kom fram til at *vi* var de som fortalte henne hvor hun skulle gå. Det var vi, ikke sant?»

Slur nikket uten å snakke. Han hadde lukket øynene igjen.

«Men,» sa Rianna, «jeg forstår ikke *hvorfor* du hjalp henne. Og nå – etter hva du gjorde mot Grang i Storhallen – jeg forstår det rett og slett ikke.» Rianna hadde aldri tenkt på seg selv som spesielt snill og hyggelig. Hun hadde ikke fulgt så nøye med på kontroversene rundt Solskinnsgeneralen. Men noe med det å *hjelpe* Grang med å slåss mot bøller hadde … vel, hun hadde blitt vant til å tenke på det som den gode siden, og å

tenke på *seg selv* som å høre til på den gode siden. Og hun hadde funnet ut at hun faktisk likte det. Det var vanskelig, bare å gå slipp på det. «Hvorfor gjorde du det, professor Slur?»

Slur ristet på hodet; ansiktet strammet seg til.

«Er –» sa Rianna haltende. «Jeg mener – når vi først er her – er det noe du gjerne vil snakke om?» Det var noe *hun* gjerne ville si, men hun kunne ikke få ordene til å komme ut mellom leppene.

«Jeg kan tenke meg en sak,» sa Slur etter en pause. «Hvis du er interessert, frøken Filthorn.»

Slurs øyne var fremdeles lukket, så hun kunne ikke bare nikke. Det var knapt stemmen hennes bar da hun tvang seg selv til å si «Ja.»

«Det er en bestemt gutt i klassen som liker deg, frøken Filthorn,» sa Slur fra bak de lukkede øynene. «Jeg vil ikke si hans navn. Men han holder øye med deg hver gang du går gjennom rommet, når han tror du ikke ser på. Han drømmer om deg, og begjærer deg, men han har aldri spurt deg om så mye som et kyss.»

Hjertet hennes startet å dunke enda hardere.

«Vær vennlig å fortelle meg din ærlige mening, frøken Filthorn. Hva tenker du om denne gutten?»

«Vel –» sa hun, og snublet i ordene. «Jeg tenker at – å aldri engang be om et kyss – ville være –»

Trist.

Stakkarslig.

«Svakhet,» sa hun, med skjelvende stemme.

«Jeg er enig,» sa Slur. «Men sett at gutten hadde hjulpet deg med noe. Ville du mene at du skyldte ham et kyss, hvis han spurte?»

Hun trakk pusten skarpt –

«Eller ville du tenke,» fortsatte Slur, fremdeles med øynene lukket, «at han bare var plagsom?»

Ordene stakk henne som kniver, og hun kunne ikke for det, men ga fra seg et høyt gisp.

Slurs øyne åpnet seg, og blikket hans møtte hennes der de satt i sofaen.

Så begynte eliksirmestere å le, en liten, trist klukklatter.

«Nei, ikke *deg,* frøken Filthorn!» sa Slur. «Ikke *deg!* Det *er* faktisk en bestemt gutt vi snakker om. En som er i din eliksirklasse, faktisk.»

«Åh,» sa hun. Hun forsøkte å huske hva Slur hadde sagt tidligere, og nå følte hun seg litt ukomfortabel ved tanken på at en gutt holdt øye med henne, alltid holdt stille øye med henne. «Vel, hm, i så tilfelle. Det er ganske *ekkelt,* faktisk. Hvem er det?»

Eliksirmesteren ristet på hodet. «Det spiller ingen rolle,» sa Slur. «Av nysgjerrighet, hva ville du synes om den gutten fremdeles var forelsket i deg mange år senere?»

«Hm,» sa hun, og følte seg litt forvirret, «det ville være fullstendig patetisk?»

Fakkelen knitret litt i hulen.

«Det er merkelig,» sa Slur stille. «Jeg har hatt to mentorer i min tid. Begge hadde en ekstraordinær evne til å oppfatte, og ingen av dem fortale meg noensinne ting jeg ikke kunne se selv. Det er tydelig nok hvorfor den første ikke sa noe, men den andre …» Slurs ansikt strammet seg. «Jeg antar at jeg måtte ha vært naiv for å spørre om hvorfor han forholdt seg stille.»

Stillheten strakk seg ut, mens Rianna febrilsk forsøkte å komme på noe å si.

«Det er en merkelig ting,» sa Slur, med enda mykere stemme, «å se tilbake etter bare trettito år, og lure på når livet ditt gikk så i stykker at det ikke lenger kunne repareres. Ble det avgjort da Valghatten ropte ut 'Smygard!' for meg? Det virker urettferdig, siden jeg ikke ble tilbudt noe valg; Valghatten snakket i det øyeblikket den berørte hodet mitt. Og allikevel kan jeg ikke si at den valgte feil. Jeg satte aldri pris på kunnskap for dens egen skyld. Jeg var aldri lojal mot den ene personen jeg kalte venn. Jeg var aldri en som opplevde rettferdig vrede, hverken da eller nå. Mot? Det ligger ikke noe mot i å risikere et liv som allerede er i ruiner. Mine små frykter har alltid vært herre over meg, og jeg har aldri gått vekk fra noen av de stiene jeg gikk langs, på grunn av disse små fryktene. Nei, Valghatten kunne aldri ha puttet meg i hennes hus. Kan hende ble mitt endelige tap bestemt allerede på det tidspunktet. Er det rettferdig, spør jeg, selv om Valghatten taler sant? Er det rettferdig at noen barn skal ha mer mot enn andre, og at en manns liv derfor blir dømt etter det?»

Rianna Filthorn startet å innse at hun aldri hadde hatt den fjerneste anelse om hvem eliksirmesteren hennes var på innsiden, og uheldigvis var ikke alle disse mørke, skjulte dypene til noen særlig hjelp for hennes eget problem.

«Men nei,» sa Slur. «Jeg vet hvor det gikk feil for siste gang. Jeg kunne peke på den bestemte dagen og timen der jeg mistet min siste sjanse. Frøken Filthorn, tilbød Valghatten deg Ravnklo?»

«J-ja,» sa hun, uten å tenke seg om.

«Er du noe særlig flink til å gjette gåter?

«Ja,» sa hun igjen, for uansett hva professor Slur var i ferd med å si, så ville hun ikke få høre det om hun sa *nei.*

«Jeg er forferdelig på gåter,» sa Slur med fjern stemme. «En gang fikk jeg en gåte jeg skulle løse, og jeg forsto ikke engang den enkleste delen før det var for sent. Jeg innså ikke engang at gåten var myntet på *meg* før det var for sent. Jeg trodde jeg bare slumpet til å overhøre den, når det i sannhet var andre som overhørte noe som var ment for meg. Så jeg solgte gåten min til en annen, og det var da ødeleggelsen av livet mitt ikke lenger kunne rettes opp.» Slurs stemme var fremdeles fjern, men hørtes mer fraværende enn sorgtung ut. «Og selv nå forstår jeg ingenting av betydningen. Fortell meg, frøken Filthorn, sett at en mann bar på en kniv, og så snublet han over en baby og stakk seg selv til

døde. Ville du si at den babyen hadde,» Slurs stemme ble lavere, som om han imiterte noen med enda lavere stemme, «MAKTEN TIL Å KNUSE ham?»

«Hm … nei?» sa hun nølende.

«Men hva *betyr* det så å ha makten til å knuse noen?»

Rianna tenkte igjennom gåten. (Og ønsket, ikke for første gang i sitt liv, at hun hadde valgt Ravnklo samme hvor mye hennes foreldre ville ha mislikt det, men Valghatten hadde aldri tilbudt henne Griffing.) «Vel …» sa Rianna. Hun hadde problemer med å sette ord på tankene sine. «Det betyr at du har *makten*, men du *må* ikke gjøre det. Det betyr at du kunne gjøre det hvis du forsøkte –»

«Valg,» sa eliksirmesteren i den samme fraværende tonen, som om han ikke egentlig snakket med henne i det hele tatt. «Det vil være et valg. Det er det gåten ser ut til å antyde. Og at resultatet av valget ikke er åpenbart for den som velger, for gåten sier ikke, *vil knuse*, men heller *har makt til å knuse.* Hvordan ville en voksen mann merke en baby som sin like?»

«Hæ?» sa Rianna, som hadde problemer med å følge eliksirmesterens tankerekke her.

«Å *merke* en baby er enkelt. Alle sterke mørke forbannelser ville produsere et varig arr. Men det kan gjøres mot alle barn. Hva slags merke ville bety at en baby var din *like*?»

Hun svarte med det første hun kunne komme på. «Hvis du skrev under en forlovelseskontrakt, så ville det bety at du ville bli deres like en dag, når de vokste opp og dere ble gift.»

«Det …» sa Slur. «Det er sannsynligvis ikke riktig svar, frøken Filthorn, men takk for at du forsøkte.» De lange delikate fingrene, oppøvd ved å røre ut eliksirer med nesten utenkelig høy grad av nøyaktighet, strakk seg opp og gned sidene av mannens panne. «Det er nok til å drive meg inn i galskapen, så mye står og faller på så skjøre ord. Krefter som er ham ukjent … det *må* være mer enn en ukjent formel. Ikke noe *han* kunne skaffe seg rett og slett ved å lese og øve. Et eller annet medfødt talent? Ingen kan lære seg å bli en metamorfmagiker … og allikevel virker det knappest som en kraft som er ham *ukjent.* Heller ikke kan jeg forstå hvorfor ingen av dem kan leve hvis begge lever … hvorfor kan ikke begge leve?» Eliksirmesteren sukket. «Og ikke noe av dette betyr noe for deg, gjør det, frøken Filthorn? Ordene er ingenting. Ordene er skygger. Det er hennes *intonasjon* som bærer meningen og det er noe jeg aldri har vært i stand til å …»

Eliksirmesteren sporet av, mens Rianna stirret på ham.

«En *profeti*?» sa Rianna med et høyt kvekk. «Du hørte en *profeti*?» Hun hadde tatt clairvoyanse noen måneder, før hun droppet faget i avsky; og hun visste bare litt om hvordan det fungerte.

«Jeg vil prøve en siste ting,» sa Slur. «Noe jeg ikke har prøvd tidligere. Frøken Filthorn, lytt til *lyden* av stemmen min, *måten* jeg sier det på, ikke selve ordene, og si meg hva du tror meningen er. Kan du gjøre det? Fint,» sa Slur, idet hun nikket lydig, skjønt hun var overhodet ikke sikker på hva det var meningen at hun skulle gjøre.

Og Severus Slur trakk pusten, og messet ut, «FOR SAH LENGE BEGGE LEVEH, KAN INGEN AV'EM LEVEH.»

Det sendte grøsninger nedover ryggen hennes, og det hjalp ikke at hun visste at de hule ordene hadde blitt framsagt for å imitere en sann profeti. Nervøst framsa hun det første hun kunne tenke på, som muligens kunne ha vært påvirket av selskapet hun var i. «De to forskjellige ingrediensene kan ikke eksistere i samme heksekjele?»

«Men hvorfor *ikke*, frøken Filthorn? Hva er *meningen* med et utsagn som det? Hva er det egentlig vi blir fortalt?»

«Ah …» hun fikk gamble. «Hvis de to ingrediensene blander seg, så vil de ta fyr og brenne opp heksekjelen?»

Slurs ansiktsuttrykk endret seg ikke det minste.

«Kanskje,» sa Slur til slutt, etter at de hadde sittet i sofaen i forferdelig stillhet i det som virket som flere minutter. «Det ville forklare ordet *må.* Takk igjen, frøken Filthorn. Nok en gang har du vært svært hjelpsom.»

«Jeg –» sa hun, «jeg var glad for å –» og ordene satt fast i halsen hennes. Eliksirmesteren hadde takket henne med en ganske *endelig* tone, og hun visste at tida til den Rianna Filthorn som husket disse øyeblikkene nærmet seg slutten. «Jeg skulle ønske at jeg ikke behøvde å glemme dette, professor Slur!»

«Jeg skulle ønske,» sa Severus slur med en hvisking så lav at hun knapt kunne høre det, «at alt hadde vært annerledes …»

Eliksirmesteren reiste seg fra sofaen; vekten av hans nærhet forsvant ved siden av henne. Han snudde seg og trakk fram tryllestaven fra kutten, og pekte den på henne.

«Vent –» sa hun. «Før det –»

Av en eller annen grunn var det forferdelig vanskelig å ta det første skrittet fra fantasi til virkelighet, fra å forestille seg til å gjøre. Selv om det bare var ett skritt og aldri ville bli flere. Gapet strakte seg ut som avstanden mellom to fjell.

Valghatten hadde aldri tilbudt henne Griffing …

… var det rettferdig at en kvinnes liv skulle bli dømt ut fra det?

Hvis du ikke kan si det nå, når du ikke en gang vil huske det etterpå – når ingenting vil fortsette fra dette øyeblikket, akkurat som om du var i ferd med å dø – så når vil du noensinne kunne si det, til noen?

«Kan jeg få et kyss først?» sa Rianna Filthorn.

Slurs svarte øyne studerte henne så intenst at rødmingen hennes gikk nesten ned til brystet, og hun lurte på om han visste at hun fremdeles var svak, at det ikke var et kyss hun egentlig ønsket.

«Hvorfor ikke,» sa eliksirmesteren stille, og han bøyde hodet ned mot sofaen og kysset henne.

Det var slett ikke som hun hadde forestilt seg. I fantasiene hennes var Slurs kyss voldsomme, kyss som ble tatt fra henne med kraft, men dette var – det var bare *pinlig*, faktisk.

Slurs lepper presset seg for hardt mot hennes, trykket dem bakover mot tennene hennes, og vinkelen var feil, og nesene deres bøyde hverandre litt, og leppene hans var for *stramme* og –

Det var ikke før eliksirmesteren rettet seg opp igjen, og løftet tryllestaven på ny, at hun innså det.

«Det var ikke –» sa hun i en undrende tone, og så opp på ham. «Det var ikke – var det – ditt *første* –»

Rianna Filthorn blunket overrasket over den steinhulen hun nettopp hadde oppdaget, og i hånda holdt hun fremdeles den ekstraordinære rubinen hun hadde funnet i skitten i et av hjørnene. Det var litt av en nedfallsfrukt, og hun visste ikke hvorfor det å se på rubinen fikk henne til å føle seg så trist, som om hun hadde glemt noe, noe som hadde vært dyrebart for henne.

76.
Preludium til tabu avveininger: juksing

Det var lørdag, den 4. april, i året 1992.

Herr og fru Davidsen så heller nervøse ut der de satt i en viss spesialseksjon på tribunen ved Galtvorts rumpeldunkbane – skjønt i dag var ikke de polstrede benkene satt opp for å se flyvende sopelimer, men heller en gigantisk firkant av noe som liknet pergament; en stor, hvit tomhet som snart skulle skimre med små vinduer som viste gress og soldater. Enn så lenge viste den bare den reflekterte mattgrå fargen av skydekket over. (Det så ut som om det ville trekke opp til uvær, skjønt vær-trollmennene hadde lovet at regnet ikke ville komme før til natta.)

Vanligvis var den eldgamle tradisjonen ved Galtvort at slike simple ting som foreldre skulle Holde Seg Borte – mye av samme grunn som at utålmodige barn får beskjed om å komme seg ut av kjøkkenet og ikke blande seg i kokkens saker. Den eneste grunnen til en formell samtale mellom lærer og foreldre var hvis læreren følte at en forelder ikke skikket seg vel. Det krevdes helt eksepsjonelle omstendigheter før Galtvorts administrasjon følte at den måtte rettferdiggjøre seg overfor *deg.* Ved alle anledninger, enkelt sagt, hadde Galtvorts administrasjon åtte hundre års anerkjent historie i ryggen, og det hadde ikke du.

Derfor var det med en viss skjelving at herr og fru Davidsen hadde insistert på en audiens med viserektor McSnurp. Det var vanskelig å mønstre en passende følelse av indignasjon når du skulle møte den samme verdige heksa som, tolv år og fire måneder tidligere, hadde gitt dere begge to ukers gjensitting etter å ha tatt dere på fersk gjerning i å unnfange Tracey.

På den annen side, så hadde herr og fru Davidsens mot blitt styrket ved å sint vifte med et nummer av *Kleggen* der overskriften sto med stor skrift slik at hele verden kunne se det:

Pakter med Potter?
Beining, Davidsen, Grang
i fryktens kjærlighetstriangel

Og slik hadde herr og fru Davidsen argumentert seg inn i fakultetstribunen ved Galtvorts rumpeldunkbane, der de nå satt forskanset med ypperlig utsikt til professor Krengles fortryllede skjermer, så de to kunne se med egne øyne «Nøyaktig hva i gnome-

ræva som har foregått ved denne skolen, hvis du unnskylder uttrykket, viserektor McSnurp!»

Plassert til venstre for herr Davidsen satt en annen bekymret forelder, en hvithåret mann i elegant svart kutte av uovertruffen kvalitet, en Lucifus Malfang, politisk leder av den sterkeste fraksjonen i Heksingating.

Til venstre for lord Malfang satt en hånlig aristokratisk mann med arrete ansikt som hadde blitt introdusert for dem som lord Juksom.

Så en eldre, men skarpøyet fyr ved navn Karolus Nokk, etter ryktene nesten like velstående som lord Malfang, plassert til venstre for lord Juksom.

Til høyre for fru Davidsen ville en finne den skjønne lady og den enda kjekkere lord av den urgamle adelsslekta Grønbek. Unge var de, slik trollmenn talte alder, kledd i grå silkekutter der små, mørke smaragder var brodert inn og formet mønstre av gresstrå. Lady Grønbek ble ansett for å være en avgjørende vippestemme i Heksingating, etter at hennes mor i overraskende fart hadde trukket seg fra forsamlingen. Hennes sjarmerende mann, skjønt hans familie ikke selv var adelig eller rik, hadde tatt plass i Galtvorts skolestyre.

Til høyre for dem satt ei heks med kraftig hake og utrolig barskt utseende, som hadde tatt herr og fru Davidsen i hånda uten det minste hint av nedlatenhet. Dette var Amelia Beining, direktør for Avdelingen for magisk justis.

På Amelias høyre hånd var en eldre kvinne som hadde satt motescenen til det magiske Storbritannia på hodet ved å integrere en levende gribb i hatten, en Augusta Langballe. Skjønt hun ikke ble tiltalt som lady, ville madam Langballe bruke Langballe-familiens fulle rettigheter helt til den siste ætlingen ble myndig, og hun ble betraktet som en ledende person i en mindre fraksjon i Heksingating.

Ved siden av madam Langballe satt ingen andre enn overmagiarius grandilokvensibus rektor Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, legendarisk beseirer av Grindelwald, beskytter av Storbritannia, gjenoppdageren av de sagnomsuste tolv bruksområder for drageblod, den mest kraftfulle trollmannen i live, etc.

Og til sist, ytterst til høyre, ville en finne den enigmatiske forsvarsprofessoren ved Galtvort, Kvirinius Krengle, som lente seg bakover på de polstrede benkene som om han hvilte; han virker fullstendig og naturlig uberørt av tilstedeværelsen til et stemmeflertall i Galtvorts skolestyre, som hadde stukket innom denne fine lørdagen for å finne ut nøyaktig hva i gnomeræva som foregikk på Galtvort generelt; og med Draco Malfang, Teodor Nokk, Dafnia Grønbek, Susanne Beining og Nilus Langballe spesielt. Navnet Harry Potter hadde også vært gjenstand for adskillige diskusjoner.

Åh, og en måtte selvsagt ikke glemme Tracey Davidsen. Direktør Beinings øyenbryn hadde hevet seg interessert da hun fikk høre at det unge paret ble introdusert som hennes foreldre. Lord Juksom hadde gitt dem et kort, vantro blikk før han avfeiet dem

med et snøft. Lucifus Malfang hadde hilst høflig på dem; smilet hans hintet svakt om at han både moret seg og syntes synd på dem.

Herr og fru Davidsen, som sist hadde avgitt en tellende stemme da de berørte sine staver for minister Bloeuf, som hadde en total sum av tre hundre galleoner lagret i sitt hvelv i Flirgott, og som jobbet henholdsvis med å selge heksekjeler i en eliksirbutikk og å fortrylle totaliskoper, satt tett inntil hverandre, stivt opprett på sine polstrede benker, og ønsket desperat at de hadde tatt på seg penere kutter.

Himmelen over var en solid masse av skyer fordelt på mørkere og lysere grå, dystre, med et løfte om framtidige stormer; skjønt ingen lyn blinket foreløpig, ei heller rumlet torden i det fjerne; og bare et par truende dråper hadde falt.

*
*

Solskinnsregimentet marsjerte til sitt utpekte startsted i en viss skog, skjønt det var mer som en langsom spasertur; du ville ikke ønske å slite deg ut før kampen i det hele tatt hadde startet, og aprilbrisen var irriterende fuktig, skjønt kjølig. Foran dem svevet en gul flamme sakte gjennom lufta og ledet dem til riktig sted i deres eget tempo.

Susanne Beining kastet stadig bekymrede blikk mot Solskinnsgeneralen der de marsjerte gjennom skogen som lå i et gråaktig lys. Det at professor Slur hadde gitt Hermine en kraftig reprimande så ut til å ha rystet henne. Hermine hadde til og med gått glipp av Solskinnsregimentets offisielle planleggingsmøte, hvilket virket forståelig nok; men da Susanne hadde prøvd å vise sin sympati etterpå, hadde Hermine stotret fram at hun bare hadde glemt tida, som ikke i det hele tatt var en vanlig ting for henne å si, og jenta hadde sett utslitt og redd ut som om hun nettopp hadde vært innesperret på en jentedo sammen med en desperant i tre dager. Selv nå, når hele Solskinnsgeneralens fokus burde vært rettet mot den kommende kampen, pilte ravnklojentas blikk i alle retninger som om hun ventet på at mørke trollmenn skulle hoppe ut av buskene og ofre henne i et eller annet ritual.

«Vi fikk mye færre valgmuligheter når vi ikke lenger kan bruke gompegjenstander,» sa Antonius Goldstein i den mutte tonen gutten pleide å bruke for å formidle bevisst pessimisme. «Jeg fikk en ide om å transfigurere nett som kunne kastes over folk, men –»

«Ville ikke funka,» sa Ernst Maltmann. Håsblåsgutten ristet på hodet, og så til og med mer alvorlig ut enn Antonius. «Jeg mener, det er akkurat som å kaste en heksing, de ville hoppet unna.»

Antonius nikket. «Det var det jeg også tenkte. Har du noen ideer, Jokum?»

Den tidligere kaosløytnanten så fremdeles litt nervøs og utilpass ut, der han marsjerte sammen med sine nye kamerater i Solskinnsregimentet. «Beklager,» sa den nyutnevnte kaptein Finnimann. «Je er mæst slik en strattegisk mesterhjerne.»

«*Jeg* er den strategiske mesterhjerne-typen,» sa Ronny Wiltersen, og hørtes støtt ut.

«Det er *tre* armeer,» sa Solskinnsgeneralen syrlig, «hvilket betyr at vi skal slåss mot *to* armeer samtidig, hvilket betyr at vi trenger mer enn én strateg, hvilket betyr hold munn, Ronny!»

Ronny ga generalen deres et overrasket og bekymret blikk. «Hei,» sa griffinggutten i en beroligende tone, «du burde'ke la Slur gå så mye inn på deg –»

«Hva synes *du* vi burde gjøre, general?» sa Susanne svært høyt og raskt. «Jeg mener, vi har ikke egentlig en plan foreløpig.» Deres offisielle planleggingsmøte hadde vært *forbløffende* mislykket siden Hermine ikke var der og både Ronny og Antonius trodde de hadde ledelsen.

«Trenger vi egentlig en plan?» sa Solskinnsgeneralen, og hørtes litt fraværende ut. «Vi har deg og meg og Lavendel og Parvati og Hanna og Dafnia og Ronny og Ernst og Antonius *og* kaptein Finnimann.»

«Det –» begynte Antonius.

«Høres ut som en tem'lig bra strategi,» sa Ronny med et anerkjennende nikk. «Femenalt! Når'u tenker på det, har vi jo like mange sterke soldater som begge de andre armeene til sammen. Kaos har bare Potter og Langballe og Nokk tilbake – vel, og Zabini også, antar jeg –»

«Og Tracey,» sa Hermine.

Flere personer svelget nervøst.

«Åh, kutt ut,» sa Susanne skarpt. «Hun er bare et kampherdet medlem av FULHET, det er alt general Solskinn mener.»

«Allikevel,» sa Ernst og vendte seg for å se alvorlig på Susanne, «jeg synes at det er best at du er i den gruppa som skal slåss mot Kaos, kaptein Beining. Jeg vet at du ikke kan bruke dine doble magiske evner med mindre uskyldige er i fare, men jeg mener – bare i tilfelle frøken Davidsen *faktisk*, du vet, mister kontrollen og forsøker å spise noens sjel –»

«Jeg kan ta meg av henne,» fortalte Susanne ham, og holdt stemmen i en beroligende tone. Det måtte innrømmes, Susanne var ikke erstattet av en metamorfmagiker for øyeblikket, men så var sannsynligvis ikke Tracey en polyksirt Humlesnurr eller hvem det nå var heller.

Kaptein Finnimann messet i en dyp, rumlende stemme, «Je finner din mangel på skepsis forstyrrendes.» Han løftet hånda, der tommel og pekefinger nesten berørte hverandre, og pekte på Ernst.

Av en eller annen grunn så Antonius Goldstein ut til å få et plutselig hosteanfall. «Hva skulle det bety?» sa Ernst.

«Det er bære noe 'n general Potter sier iblænt,» sa kaptein Finnimann. «Pussig, men når du først blir med i Kaosleggio'n virke ælt som galskap, og så, etti et par mån'er innser du at det er *ælle dom ændre* som er gærne –»

«Jeg *sa,*» sa Ronny høyt, «at det høres ut som en god strategi. Vi transfigurerer ikke-no', vi bruker ikke opp krefter på forhånd, vi kan takle hva som helst de kan kaste mot oss, og så bare overmanner vi dem.»

«Okei,» sa Hermine. «La oss gjøre det.»

«Men –» sa Antonius, og kastet et irritert blikk på Ronny. «Men general, Harry Potter har *seksten* mennesker igjen i armeen sin. Dragene og vi har tjueåtte hver. Harry vet det, han vet at han er nødt til å finne på noe utrolig –»

«Som hva da?» forlangte Hermine å få vite, og hørtes stresset ut. «Hvis vi ikke vet hva han planlegger, kan vi like gjerne spare magien vår slik at vi kan kjøre masse *Finite* senere. Slik vi burde ha gjort *forrige* gang!»

Susanne berørte Hermine lett på skulderen. «General Grang?» sa Susanne. «Jeg synes du bør ta litt pause før kampen.»

Hun hadde forventet at Hermine ville diskutere, men Hermine bare nikket og gikk så litt raskere, slik at hun kom bort fra Solskinnsregimentets offisielle offisersgruppe. Øynene hennes holdt fremdeles øye med skogen, og av og til himmelen.

Susanne fulgte henne. Det tok seg ikke ut å la det se ut som om Solskinnsgeneralen ble kastet ut fra sin egen offisielle offisersgruppe.

«Hermine?» sa Susanne mykt, etter at de hadde gått et stykke unna. «Du er nødt til å fokusere. Professor Krengle har ansvaret her, ikke Slur, og han vil ikke la noe galt skje med deg eller noen andre.»

«Det var ikke hjelpsomt,» sa Hermine med lett skjelvende tone. «Det var ikke spesielt hjelpsomt i det hele tatt, kaptein Beining.»

De to av dem gikk raskere, sirklet rundt noen av de andre soldatene, inspiserte oppmarsjområdet og vurderte trærne som omga dem.

«Susanne?» sa Hermine med liten stemme, da de hadde kommet lengre vekk fra alle de andre. «Tror du Dafnia har rett i at Draco Malfang holder på med et komplott?»

«Ja,» sa Susanne umiddelbart, helt uten å tenke seg om. «Man kan vite det sikkert fordi navnet hans har bokstavene M-A-L-F-A-N og G i seg.»

Hermine så seg rundt, som for å forsikre seg om at ingen holdt øye med dem, skjønt det var naturligvis en fortreffelig måte å få andre til å legge merke til deg på. «Tror du Malfang sto bak det Slur gjorde?»

«Slur kunne stå bak Malfang,» sa Susanne tankefullt, idet hun husket noen diskusjoner rundt tantens middagsbord, «eller Lucifus Malfang kunne stå bak begge to.» Susanne grøsset lett på ryggen idet denne siste tanken dukket opp hos henne. Plutselig virket det langt mindre rimelig å be Hermine om å fokusere på det kommende slaget. «Hvorfor, har du funnet noen spor som tyder på det?»

Hermine ristet på hodet. «Nei,» sa ravnklojenta, med en stemme som om hun var i ferd med å begynne å gråte. «Jeg bare – tenkte på det på egen hånd – det er alt.»

*
*

På deres utvalgte plass i en skog nær Galtvort hadde Dragegeneralen og krigerne i Dragearmeen ventet der deres røde flamme hadde ført dem, under grå skyer.

Ved Dracos høyre side sto Padma Patil, hans nestkommanderende, som en gang hadde ledet hele Dragearmeen etter at Draco var blitt lamslått. Ved Dracos rygg var Vincent, sønn av Krabbe, en familie som hadde tjent Malfang-slekta siden før noen kunne huske; den muskuløse gutten var på vakt slik han alltid var på vakt, uansett om det var erklært kamp eller ikke. Lenger bak sto Grylius av Gurgel-familien ved siden av en av to sopelimer som Dragearmeen hadde fått utdelt; hvis Gurgelene ikke hadde tjent Malfangene like lenge som Krabbene, så hadde de ikke tjent dem mindre vel.

Og ved Dracos venstre side, nå, sto det en Tommy Ding av Griffing, en grums eller muligens halvblods som ikke visste noen ting om sin far.

Det å sende Tommy Ding til Dragearmeen hadde vært et trekk Harry hadde gjort med overlegg, det var Draco sikker på. Tre andre tidligere kaotikere hadde også blitt overført til Dragearmeen, og alle fulgte Draco med haukeblikk for å se om han behandlet den tidligere løytnanten det aller minste fornærmende.

Noen kunne ha kalt det sabotasje, men Draco visste bedre. Harry hadde også sendt løytnant Finnimann til Solskinnsregimentet, selv om professor Krengles mandat bare hadde krevd at Harry skulle gi fra seg *en* løytnant. Det hadde også vært et bevisst trekk, for å gjøre det krystallklart for alle at Harry *ikke* bare ga fra seg de soldatene han likte minst.

På en måte kunne det ha vært enklere for Draco å vinne den sanne lojaliteten til de nye soldatene hvis de hadde trodd at Harry ikke hadde ønsket å beholde dem. På en annen måte, vel … det var ikke lett å sette ord på det. Harry hadde gitt ham gode soldater som hadde sin stolthet intakt, men det var mer enn det. Harry hadde vist vennlighet mot sine soldater, men det var mer enn *det.* Det var ikke bare det at Harry opptrådte rettferdig, det var noe som … som du ikke kunne unngå å se i kontrast mot den måten det ble spilt på i huset Smygard.

Så Draco hadde ikke antydet den aller minste fornærmelse overfor herr Ding, men tatt ham rett til sin side, underordnet seg selv og Padma men ingen annen. Det var en test, hadde Draco fortalt herr Ding og alle andre; ikke en forfremmelse. Herr Ding ville måtte bevise at han var verdig en rang innen Dragearmeen – men han ville få en sjanse, og sjansen *ville* være rettferdig. Herr Ding hadde sett ut som at han var overrasket over denne seremonielle framgangsmåten (Kaoslegionen, etter det Draco hadde hørt, var heller uformelle), men griffinggutten hadde rettet seg opp og nikket.

Og så, etter at herr Ding hadde gjort det helt greit i en av Dragearmeens øvelser, hadde han blitt tatt med til strategimøtet i Dragearmeens store militærkontor. Og noen

få minutter inn i møtet hadde Padma kommet til å spørre – som om det var et helt normalt spørsmål – om herr Ding hadde noen ideer til hvordan Kaoslegionen kunne slås.

Griffinggutten hadde muntert svart at Harry hadde forutsett at general Malfang ville få en av sine soldater til å spørre om dette, og at Harry hadde gitt ham beskjed om at general Malfang burde spørre seg selv om hvor hans relative fordel lå – hva Draco Malfang kunne gjøre, eller hva Dragearmeen kunne gjøre, som Kaoslegionen ikke kunne matche – og så forsøke å utnytte det for alt det var verdt. Tommy Ding kunne ikke se for seg hva denne fordelen kunne være, her og nå, men hvis han *faktisk* fikk ideer for å slå Kaos, ville han dele dem. Harry hadde beordret ham til det, når alt kom til alt.

Sukk, hadde Draco tenkt, siden han ikke faktisk kunne sukke høyt. Men det var et godt råd, og Draco hadde fulgt det, og satt seg ned ved skrivepulten i soverommet med pergament og fjærpenn og skrevet ned alt som kunne være relative fordeler.

Og, nesten til Dracos egen overraskelse, hadde han fått en ide, en virkelig en. Faktisk hadde han fått *to.*

Den hule bjellen ga gjenlyd gjennom skogen, og hørtes på en eller annen måte mer illevarslende ut enn tidligere. Øyeblikkelig skrek de to pilotene «*Opp!*», sprang opp på sopelimene og satte kursen for den grå himmelen.

*
*

Herr og fru Davidsen hadde nå nærmest falt sammen mot hverandre, mer som en følge av slitne muskler enn at spenningen hadde minsket. Foran dem flimret det enorme hvite pergamentet i tre vinduer, som om det hadde blitt laget hull gjennom og inn til skogen, og viste fram de tre armeene som marsjerte. Mindre vinduer viste de seks rytterne på sopelimer, og i hjørnet av pergamentet ble det vist fram en oversikt over hele skogen, med lysende prikker som indikerte armeer og speidere.

Vinduet inn til Solskinn viste general Grang og hennes kapteiner som marsjerte i sentrum av Solskinnsregimentet, beskyttet av *Dekkio*-skjermer sammen med et antall andre unge hekser. Solskinnsregimentet, hadde forsvarsprofessoren bemerket, visste godt at det nå hadde fått en sterk fordel i antall erfarne soldater, og det aktet å beskytte disse soldatene fra et overraskende angrep. Bortsett fra det marsjerte solskinnssoldatene framover i jevnt tempo og sparte på kreftene.

Soldatene i general Malfangs arme, i alle fall dem med gode karakterer i transfigurasjon, plukket opp løv og transfigurerte dem om til … vel, hvis du så på Padma Patil, som nesten var ferdig med sin, så virket det som om løvet hennes var blitt til en venstrehånds hanske med en festestropp. (Vinduet hadde zoomet inn for å vise fram dette.)

Lord Juksom så på skjermen med et flatt uttrykk; stemmen hans, da han snakket, virket som om den oset og dryppet med forakt. «Hva *er* det din sønn driver med, Lucifus?»

Den utenlandsk-fødte heksa som nå sto ved Draco Malfangs høyre side var ferdig med å transfigurere sin hanske, og overrakte den nå til Dragegeneralen nesten som et offer.

«Jeg vet ikke,» sa Lucifus Malfang, med rolig, men ikke mindre aristokratisk stemme, «men jeg må stole på at han har en god grunn til å gjøre det.»

Hele Dragearmeen stoppet opp et øyeblikk idet Padma fikk hansken på plass på venstre hånd, festet den, og rakte den fram mot Draco Malfang; som også stoppet opp, pustet dypt flere ganger, løftet tryllestaven, utførte et presis sett av åtte bevegelser og brølte ut «*Plomberiporto!*»

Dragekrigeren løftet sin behanskede hånd, sprikte prøvende med fingrende, og leverte et lite bukk til Draco Malfang, som besvarte det mer overfladisk, skjønt Dragegeneralen svaiet lett. Så vendte Padma tilbake til sin plass ved Dracos side, og dragene begynte å marsjere igjen.

«Vel,» bemerket Augusta Langballe. «Det kunne vel ikke være slik at noen kunne tenke seg å forklare dette?» Amelia Beining skar en lett grimase idet hun stirret på skjermen.

«Av en eller annen grunn,» sa professor Krengles stemme med en porsjon morskap, «virker det som om Malfangs ætling er i stand til å kaste overraskende sterke formler til en førsteklassing å være. På grunn av sitt blods renhet, naturligvis. Den gode lord Malfang ville jo selvsagt ikke ha omgått reglene for mindreåriges bruk av magi ved å tillate at hans sønn fikk en tryllestav før han ble tatt opp ved Galtvort.»

«Jeg foreslår at du er litt forsiktig med hva du antyder, Krengle,» sa Lucifus Malfang kjølig.

«Åh, men jeg er det,» sa professor Krengle. «En *Plomberiporto* kan ikke oppløses av en *Finite Incantatem;* det kreves en *Alohomora* av tilsvarende styrke. fram til det vil en hanske fortryllet med en slik formel motstå mindre materielle krefter, og avlede søvnheksingen og lammevåden. Og siden verken herr Potter eller frøken Grang kan kaste en tilstrekkelig kraftig motformel, så er den formelen uovervinnelig på denne slagmarken. Det er ikke det opprinnelige bruksområdet for formelen, og heller ikke hensikten til hvem det nå var som lærte herr Malfang en nødformel for å unngå sine fiender. Men det kan synes som om herr Malfang har begynt å lære kreativitet.»

Lucifus Malfang hadde rettet seg opp mens forsvarsprofessoren snakket; nå satt han opprett på sin polstrede benk, med hodet merkbart høyere hevet enn tidligere, og da han snakket var det med stille stolthet. «Han vil bli den største lord Malfang som hittil har levet.»

«Ikke stort å skryte av,» mumlet Augusta Langballe lavt; Amelia Beining klukklo, hvilket også herr Davidsen gjorde en bitteliten, fatal brøkdel av et sekund før han stoppet med en halvkvalt gurgling.

«Jeg er ganske så enig,» sa professor Krengle, skjønt det var ikke helt åpenbart hvem han snakket til. «Uheldigvis for herr Malfang er han temmelig ny innenfor kreativitetens kunst, og slik har han begått den klassiske feilen til Ravnklo.»

«Og hva skulle så det være?» sa Lucifus Malfang, med en stemme som hadde blitt kjølig igjen.

Professor Krengle hadde lent seg tilbake i sitt sete, de blekblå øynene kort ufokuserte idet et av vinduene skiftet visning innenfor den større skjermen, og zoomet inn for å vise svetten som kom til syne på Draco Malfangs panne. «Det er slik en vakker ide at herr Malfang helt har oversett de pragmatiske vanskelighetene.»

«Kunne noen tatt seg bryet med å forklare det?» sa lady Grønbek. «Ikke alle vi som er her er ekspert på slike … affærer.»

Amelia Beining snakket, den gamle heksa hørtes en anelse tørr ut. «Det vil friste dem til å forsøke å fange våder som det ville være smartere å bare hoppe unna. Og hvis de har hatt lite trening i å fange våder ville det innebære at det er tilsvarende lurt å la være å forsøke. I tillegg vil det å kaste såpass mange sterke formler slite ut deres sterkeste kriger.»

Professor Krengle ga AMJ-direktøren et halv-nikk i annerkjennelse. «Som du sier, madam Beining. Herr Malfang er en nykommer innenfor det å få ideer, så når han har funnet en, er han stolt av seg selv for å ha funnet fram til den. Han har foreløpig ikke hatt nok ideer til å uten å blunke forkaste dem som er vakre på ett vis og upraktiske på andre; han har ennå ikke blitt tilstrekkelig trygg på sin evne til å tenke ut bedre ideer når de trengs. Det vi ser her er ikke herr Malfangs beste ide, er jeg redd, men snarere hans eneste.»

Lord Malfang vendte seg bare mot skjermene igjen, som om forsvarsprofessoren hadde brukt opp sin rett til å eksistere.

«Men –» sa lady Grønbek. «Men hva i Merlins navn er det Harry Potter –»

*
*

Seksten gjenværende soldater i Kaoslegionen – eller snarere femten pluss Blaise Zabini – marsjerte selvsikre gjennom skogen; skoene deres trampet lystig over den fremdeles tørre bakken. Kamuflasjeuniformene deres gikk mer i ett med skogen enn vanlig, alle farger framsto mer utvasket i nyansene av en overskyet dag.

Seksten kaoslegionærer, mot tjueåtte dragekrigere og tjueåtte solskinnssoldater.

Den felles oppfatningen hadde vært at når oddsen var såpass dårlig, var det praktisk talt umulig for dem å tape. Når alt kom til alt, var general Kaos nødt til å komme opp med noe virkelig *spektakulært* i møtet med slike odds.

Det var noe nær marerittaktig hvordan det nå virket som om at alle forventet at Harry skulle trekke mirakler opp av hatten, på forespørsel, hver gang et mirakel var nødvendig. Det innebar at hvis du ikke kunne gjøre det umulige, så *skuffet du dine venner* og *feilet i å leve opp til ditt potensiale …*

Harry hadde ikke brydd seg om å klage til professor Krengle om 'for mye press'. Harrys mentale modell av forsvarsprofessoren hadde forutsagt at han ville se svært misfornøyd ut, og si ting som *Du er fullt i stand til å løse dette problemet, herr Potter; prøvde du i det hele tatt?* og så gi Harry flere hundre krenglepoeng i minus.

Fra oven, fra der to sopelimer holdt øye med marsjen deres, ropte den lyse unge stemmen til Thea Mandelblom «Venn!» og så et øyeblikk etter, «Peppernøtt!»

En håndfull sekunder senere kom soldaten som hadde gitt seg selv kodenavnet Peppernøtt tilbake med to never fulle av eikenøtter. Hun svettet lett i den kjølige, men fuktige lufta etter joggeturen hun hadde hatt fram og tilbake til eiketreet som Nilus hadde fått øye på. Peppernøtt satte kursen mot dit Sanna holdt fram en uniformsskjorte med halsen knyttet igjen, istedenfor at noen skulle måtte transfigurere en bag. Da Peppernøtt holdt fram hendene for å forsøke å slippe eikenøttene ned i bæreskjorta, rykket Kaotiske Sanna med et flir skjorta til høyre, så til venstre igjen mens Peppernøtt gjorde et nytt forsøk på å slippe fra seg eikenøttene, helt til et skarpt «Frøken Bull Frimann!» fra løytnant Nokk fikk Sanna til å sukke og holde skjorta i ro. Peppernøtt slapp eikenøttene ned blant de som allerede var samlet, og satte så av sted for å finne flere.

Et eller annet sted i bakgrunnen sang Ella Spunt på sin helt egne versjon av Kaoslegionens marsjsang, og rundt halvparten av de andre soldatene forsøkte å synge med til tross for at de ikke kjente melodien på forhånd. Søsknene Einar, Per, Ingrid og Ole sang den i kanon. I nærheten var Nita Fagerstråle, som hadde gode ferdigheter i transfigurasjon, nettopp ferdig med å lage et nytt par grønne solbriller, og ga dem til Aslak Wolpert, som brettet dem sammen og stakk dem ned i uniformslomma. Andre soldater hadde allerede på seg sine egne grønne solbriller, til tross for den overskyete dagen.

Du kunne gjette på at det var en eller annen form for usannsynlig komplisert og fascinerende forklaring bak dette, og du ville ha rett i det.

To dager tidligere hadde Harry sittet blant bokhyllene sine i den komfortable gyngestolen han hadde skaffet seg til koffertens kjeller, og grublet stille i den rolige perioden mellom skoletimer og middagstid, og tenkt på kraft.

For at seksten kaotikere skulle kunne beseire tjueåtte solslikkere og tjueåtte drager ville de trenge en kraftforsterker. Det var grenser for hva du kunne gjøre med manøvre-

ring. Det *måtte* være et hemmelig våpen, og det måtte være uovervinnelig, eller i det minste moderat ustoppelig.

Gompegjenstander var nå ikke lenger tillatt i Galtvorts liksomkamper, forbudt etter departementalt rundskriv. Og problemet med å finne fram til en eller annen smart og uvanlig formel var at en arme som var dobbelt så stor som din egen kunne overvelde nesten alt du prøvde på med *Finite.* Solskinnsregimentet hadde kanskje ikke kommet på den taktikken da de møtte de transfigurerte ringbrynjene, men ingen ville glemme det igjen etter at professor Krengle hadde påpekt det. Og *Finite Incantatem* var en motformel av ren kraft som ville kreve minst så mye magi som formelen som ble avbrutt … noe som, hvis du møtte en betydelig overmakt, gjorde det til en helt ny form for militær utfordring. Fienden kunne *Finite* alt du prøvde på, og fremdeles ha nok magi til overs til skjold og et bombardement av søvnheksinger.

Med mindre du på en eller annen måte kunne påkalle potensiell energi utover styrken til en førsteårs elev ved Galtvort, noe som var for kraftig til at fienden kunne *Finite* det.

Så Harry hadde spurt Nilus om han noensinne hadde hørt om *små, trygge* ritualer med ofring –

Og så, etter at skrikingen og ropingen hadde opphørt, etter at Harry hadde stoppet å forsøke å argumentere med Ubryteløftet og bare gitt opp hele greia som 'for vanskelig, fra en PR-synsvinkel', hadde Harry innsett at han faktisk ikke hadde trengt å gå i den retningen. De lærte deg jo hvordan du påkalte krefter langt utenfor din egen styrke i den vanlige undervisningen ved Galtvort.

Noen ganger, selv når du trodde du så rett på noe, så innså du ikke *hva* du så på før du tilfeldigvis stilte nøyaktig det riktige spørsmålet.

Forsvar. Formler. Transfigurasjon. Eliksirer. Magihistorie. Astronomi. Fly sopelime. Clairvoyanse. Urtologi …

«*Fiende!*» skrek stemmen ovenfra.

*
*

Det var like greit at Nilus Langballe ikke hadde den fjerneste anelse om at bestemoren hans så på, ellers ville han ha tenkt seg om både to og tre ganger før han skrek ut skremmende kamprop, så høyt han kunne, mens han kastet *Lysikus* hver tredje sekund der han skjøt som en rakett gjennom en tett skog, hakk i hæl på Grylius Gurgel.

(«Men –» sa Augusta Langballe, og ansiktsuttrykket viste fram like mye overraskelse som bekymring. «Men Nilus er redd for høyder!»)

(«Ikke alle redsler er varige,» sa Amelia Beining. Den gamle heksa begunstiget den store skjermen foran dem med et vurderende blikk. «Eller kanskje han har funnet mot. Til syvende og sist kommer det mye ut på det samme.»)

Et glimt av rødt –

Nilus dukket unna, han traff nesten et tre, men han dukket unna; og så klarte Nilus på en eller annen måte også å dukke unna *nesten* alle greinene før de traff ham i ansiktet.

Herr Gurgels sopelime fikk lenger og lenger forsprang – selv om de to red nøyaktig samme sopelime og herr Gurgel veide mer, sakket Nilus allikevel akterut. Så Nilus senket farten, trakk seg tilbake, satte vinkelen opp og ut av skogen og skjøt fart tilbake mot dit Kaoslegionen fremdeles marsjerte.

Tjue sekunder senere – det hadde ikke vært en lang jakt, bare en *spennende* en – var Nilus tilbake blant sine med-kaotikere, og hoppet av sopelimen for å gå på bakken en stund.

«Nilus –» sa general Potter. Harrys stemme var litt fjern, der han gikk stødig og forsiktig gjennom skogen, med tryllestaven fremdeles i arbeid med den nesten ferdige Formen til objektet han sakte transfigurerte. Ved siden av ham arbeidet Blaise Zabini med en mindre versjon av samme transfigurasjon, og så ut som en ravende inferius der han snublet framover. «Jeg sa jo det – Nilus – du trenger ikke å –»

«Jo, det gjør jeg,» sa Nilus. Han tittet ned til der fingrene fremdeles grep om sopelimen, og så at ikke bare hendene, men begge armene skalv. Men med mindre noen andre i Kaos hadde øvd duellering en time hver dag sammen med herr Djervell, og så øvd på sikting på egen hånd en time til etter det, så var Nilus sannsynligvis den beste til å skyte fra en sopelime selv når man tok med i beregningen at han ikke var så veldig god til å fly.

«Bra gjort, Nilus,» sa Teodor fra der han gikk foran dem alle, og ledet Kaoslegionen framover gjennom skogen kun iført ei trøye.

(Augusta Langballe og Karolus Nokk utvekslet et kort, forbløffet blikk, før de vred blikkene fra hverandre som om de var blitt stukket.)

Nilus pustet dypt noen ganger, forsøkte å gjøre hendene stødige, forsøkte å tenke; det var ikke sikkert Harry var noe særlig tess til dyp strategisk tenking mens han var midt inne i en større transfigurasjonsjobb. «Løytnant Nokk, har du noen ide om hvorfor Dragearmeen nettopp gjorde det der? De mistet en sopelime –» Dragene hadde startet kampen med et skinnangrep som en distraksjon for herr Gurgels ankomst gjennom skogen; Nilus hadde ikke innsett at det var *to* sopelimer som angrep før det nesten var for sent. Men Kaoslegionen hadde *fått has på* den andre piloten. Det var derfor sopelimer vanligvis ikke angrep før armeene møttes, det betydde at en hel arme ville konsentrere ildgivningen på sopelimen. «Og dragene fikk ikke tatt noen av oss, ikke sant?»

«Niks!» sa Tracey Davidsen stolt. Hun marsjerte også ved general Potters side nå, med tryllestaven i lavt grep og stadig på vakt mens hun lot øynene gjennomsøke skogen som

omga dem. «Jeg kastet opp en prismatisk sfære liksom bare *rett* før herr Gurgels heksing traff Zabini, og han hadde hånda utstrakt på en sånn måte at jeg tror han planla å ta ned generalen også.» Smygard-heksa smilte med ond selvtillit. «Herr Gurgel forsøkte en borhammerheksing, men lærte til sin skuffelse at hans svake magi var utilstrekkelig mot mine nyfunne mørke krefter, hahahaha!»

Noen kaotikere lo sammen med henne, men en kvalmende følelse begynte å murre i Nilus' mage da han innså hvor nært Kaoslegionen hadde kommet en komplett katastrofe. Hvis herr Gurgel hadde klart å avbryte begge transfigurasjonene –

* * *

«Rapport!» glefset Dragegeneralen, og gjorde sitt beste for å skjule hvor utslitt han var etter å ha kastet sytten låseformler, med enda flere i vente.

Svetteperler var synlige på Grylius' panne. «Fienden tok ned Dylte Småtting,» sa Grylius formelt. «Harry Potter og Blaise Zabini holder begge på med å transformere noe mørkegrått og rundt, jeg tror ikke det var ferdig, men det så ut som om det ville bli stort og hult, liksom heksekjele-formet. Zabinis var mindre enn Potters. Jeg klarte ikke å få has på noen av dem eller å avbryte transfigureringene, Tracey Davidsen blokkerte meg. Nilus Langballe er på en sopelime, og han er fremdeles en elendig flyger, men siktet hans er virkelig bra.»

Draco lyttet, skar en grimase, og så tittet han bort på Padma og Tommy Ding, som begge ristet på hodet og indikerte at heller ikke de kunne komme på noe som var stort og grått og formet som en heksekjele.

«Noe annet?» sa Draco. Hvis det var alt, så hadde de mistet en sopelime for ingenting, og det –

«Den eneste andre merkelige tingen jeg så,» sa Grylius, og hørtes forvirret ut, «var at noen av kaotikerne hadde på seg … noen slags … briller?»

Draco tenkte kjapt gjennom dette, og la ikke merke til at han hadde stoppet å marsjere eller at hele Dragearmeen automatisk hadde stoppet sammen med ham.

«Var det noe spesielt med brillene?» sa Draco.

«Hm …» sa Grylius. «De var … grønnaktige, kanskje?»

«Okei,» sa Draco. Igjen uten å tenke begynte han å gå igjen, og dragene hans fulgte etter. «Her er vår nye strategi. Vi kommer bare til å sende elleve drager mot Kaoslegionen, ikke fjorten. Det burde være nok til å slå dem, nå da vi kan nøytralisere deres spesielle fortrinn.» Det var en sjanse å ta, men av og til måtte du ta sjanser, hvis du ville bli best i en treveis kamp.

«Har du funnet ut av Kaos sin plan, general Malfang?» sa herr Ding med betydelig overraskelse.

«Hva gjør de?» sa Padma.

«Jeg har ikke den fjerneste anelse,» sa Draco med et flir av den mest raffinerte selvgodhet. «Vi gjør bare det som er åpenbart.»

*
*

Harry, som nå hadde gjort ferdig sin heksekjele, helte forsiktig eikenøtter opp i beholderen mens speiderne lette etter vannpytter eller bekker i nærheten som kunne brukes som basisvæske. De hadde møtt på flere fordypninger og små kløfter i skogen tidligere, så det burde ikke ta lang tid. En annen speider hadde kommet med en rett grein som ville gjøre nytte som rørepinne, slik at Harry ikke ville trenge å transfigurere en.

Noen ganger, selv når du trodde du så rett på noe, så innså du ikke *hva* du så på før du tilfeldigvis stilte nøyaktig det riktige spørsmålet …

Hvordan kan jeg påkalle magiske krefter som burde være utenfor rekkevidde for elever i første klasse?

Eliksirmesteren hadde fortalt dem en advarende historie (med mye hånfliring og latter for å få dumskapen til å virke som idioti av laveste rang istedenfor vågal og romantisk) om en andreklassing i Beauxbatons som hadde stjålet noen ingredienser som var ekstremt utilgjengelige og dyre, og forsøkte å brygge polyksir så hun kunne låne formen til ei annen jente for formål det var best å ikke snakke om. Det var bare det at hun hadde klart å forurense eliksiren med *kattehår*, og så, istedenfor å oppsøke en helbreder umiddelbart, hadde heksa gjemt seg på et bad, og håpet at effektene bare ville gå over; og til sist, da hun endelig ble funnet, hadde det vært for sent til at transformasjonen kunne reverseres fullstendig, hvilket dømte henne til et liv i fortvilelse som en slags katt-jente-hybrid.

Harry hadde ikke innsett hva det *betydde* før det øyeblikket han tenkte på det riktige spørsmålet – men noe av det som faktisk ble fortalt i historien var at en ung trollmann eller heks kunne gjøre ting med eliksirbrygging som de ikke kunne komme i nærheten av med formler. Polyksir var en av de mest potente eliksirene som var kjent … men det som gjorde polyksir til en eliksir på ØGLE-nivå, virket det som, var ikke at du trengte en viss alder før du hadde nok magisk kraft; det var hvor vanskelig eliksiren var å brygge presist, og hva som skjedde med deg hvis du tullet det til.

Ingen i noen av armeene hadde forsøkt å brygge noen eliksirer fram til da. Men professor Krengle ville la deg slippe unna med nesten hva som helst, hvis det var noe du også kunne ha gjort i en virkelig krig. *Juksing er teknikk,* hadde forsvarsprofessoren en gang belært dem. *Eller snarere, juks er det taperne kaller teknikk, og det vil være verdt ekstra krenglepoeng hvis det gjøres med hell.* I prinsippet var det ikke noe urealistisk med å transfi-

gurere et par heksekjeler og brygge eliksirer av hva du nå hadde for hånda, hvis du hadde nok tid før armeene møttes.

Så Harry hadde funnet fram sin kopi av *Magiske drikker og eliksirer,* og begynt å lete etter en trygg men nyttig eliksir han kunne brygge i minuttene før kampen startet – en eliksir som ville vinne kampen for raskt til at motformler kunne bli brukt, eller produsere en magisk effekt som var sterkere enn det førsteklassinger kunne *Finite.*

Noen ganger, selv når du trodde du så rett på noe, så innså du ikke *hva* du så på før du tilfeldigvis stilte nøyaktig det riktige spørsmålet …

Hva slags eliksir kan jeg brygge hvis jeg bare kan bruke ingredienser som kan samles inn fra en vanlig skog?

Alle oppskrifter i *Magiske drikker og eliksirer* brukte minst én ingrediens fra en magisk plante eller et magisk dyr. Hvilket var uheldig, fordi alle *magiske* planter og dyr var i Den forbudte skogen, og ikke i den tryggere og mindre skogen der kampene foregikk.

En annen kunne kanskje ha gitt opp på dette tidspunktet.

Harry hadde bladd seg fra en oppskrift til den neste, skumleste raskere og raskere idet han begynte å forstå, fikk bekreftet det han allerede hadde lest og nå *så* for første gang.

Det virket som om hver eneste eliksiroppskrift krevde minst én magisk ingrediens, *men hvorfor skulle det være tilfelle?*

Formler krevde ingen materielle komponenter i det hele tatt; du bare sa ordene og veivet med tryllestaven. Harry hadde tenkt på eliksirbrygging som omtrent noe liknende: Istedenfor at de stavelsene du uttalte utløste en magisk effekt av ingen forståelig grunn, så samlet du en haug motbydelige ingredienser og rørte fire ganger med klokka, og så utløste det en magisk effekt på en eller annen vilkårlig måte.

I så tilfelle, siden de fleste eliksirer brukte vanlige ingredienser som pinnsvinpigger eller stuete snegler, så ville du forvente å finne noen eliksirer som *bare* brukte vanlige ingredienser.

Men istedenfor krevde hver eneste oppskrift i *Magiske drikker og eliksirer* minst *en* ingrediens fra en magisk plante eller et magisk dyr – en ingrediens slik som silke fra en akromantula eller kronblader fra en venusildfanger.

Noen ganger, selv når du trodde du så rett på noe, så innså du ikke *hva* du så på før du tilfeldigvis stilte nøyaktig det riktige spørsmålet …

Hvis det å brygge en eliksir er som å kaste en formel, hvorfor ramler jeg ikke om kull av utmattelse etter å ha brygget en drikk så kraftfull som den for kurering av byller?

Forrige fredag hadde Harrys doble eliksirtime tatt for seg bryggingen av *eliksir for kurering av byller* … til tross for at selv de vanligste helbredende formlene, hvis du forsøkte å kaste dem med tryllestav og besvergelser, var minst fjerdeårs. Og etterpå hadde alle følt seg slik de vanligvis følte seg etter eliksirtimene, nemlig *ikke* magisk utslitt på noen merkbar måte.

Harry hadde smekket igjen sin kopi av *Magiske drikker og eliksirer*, og skyndt seg ned til Ravnklostua. Der hadde han funnet en syvendeårs ravnkloing som holdt på med leksene i eliksirer på ØGLE-nivå og betalt den eldre gutten en sigd for å låne *Eliksirer for viderekomne* i fem minutter; fordi Harry ikke hadde hatt lyst til å springe helt til biblioteket for å finne en bekreftelse.

Etter å ha skumlest fem oppskrifter i syvendeårs-boka, hadde Harry lest den sjette oppskriften, for en *eliksir for flammepusting*, som brukte egg fra askesnogen … og boka advarte om at ilden fra eliksiren ikke kunne bli sterkere enn den magiske ilden som hadde klekket ut askesnogen som hadde lagt eggene.

Harry hadde ropt «*Eureka!*» midt inne i Ravnklostua, og fått alvorlig kjeft av en prefekt i nærheten, som trodde at herr Potter forsøkte å kaste en formel. Ingen i trollmannsverdenen ville kjenne til eller bry seg om en eldgammel gomp ved navn Arkimedes, eller ur-fysikerens oppdagelse om at vannet som rant ut av et badekar ville tilsvare volumet av objektet som dukket ned i badekaret …

Konserveringslover. De hadde vært den kritiske innsikten i flere gompeoppdagelser enn Harry enkelt kunne telle. I gompeteknologi kunne du ikke løfte en fjær en meter opp fra bakken uten at kraften kom fra *et eller annet sted.* Hvis du så på smeltet lava som strømmet ut fra en vulkan og spurte hvor varmen kom fra, ville en fysiker fortelle deg om radioaktive tungmetaller i sentrum av jordas flytende kjerne. Hvis du spurte hvor energien som gir kraft til radioaktiviteten kom fra, ville fysikeren peke på en æra før jorda hadde blitt dannet, og en ur-supernova i galaksens tidlige dager som hadde bakt atomkjerner som var tyngre enn den naturlige grensen, der supernovaen hadde komprimert protoner og nøytroner sammen til en tett, ustabil pakke som ga fra seg noe av supernovaens energi når den delte seg. En lyspære fikk kraft av elektrisitet, som fikk kraft fra et kjernekraftverk, som fikk kraft fra en supernova … Du kunne spille det spillet helt tilbake til Big Bang.

Magi så *ikke* ut til å fungere på denne måten, for å si det mildt. Magiens holdning til lover som energiprinsippet var noe midt imellom en kjempestor utstrakt langfinger og et skuldertrekk av fullstendig likegyldighet. *Aquamenti* lagde vann ut av ingenting, så vidt noen visste; det var ingen kjent innsjø som minsket for hver gang. Det var en enkel formel for femte klasse, ikke ansett som imponerende av trollmenn, fordi det å skape et simpelt glass vann ikke virket forbløffende på dem. De hadde ikke den ville ideen om at masse burde konserveres, eller at det å skape ett gram masse på en eller annen måte tilsvarte 90 000 000 000 000 joule med energi. Det var en øvreårs formel som Harry hadde kommet over der *den bokstavelige besvergelsen* var '*Arresto momentum!*' og da Harry hadde spurt om momentet gikk et *annet* sted hadde han bare fått forvirrede blikk. Harry hadde holdt stadig mer desperat utkikk etter *noen* form for konserveringsprinsipper i magi, hva som helst, hvor som helst …

… og hele tida hadde han hatt det rett foran nesetippen, i alle eliksirklasser. Å brygge en eliksir *skapte* ikke magi, det *konserverte* magi, det var derfor alle eliksirer trengte minst

én magisk ingrediens. Og ved å følge instruksjoner som 'rør fire ganger mot klokka og en gang med klokka' – hadde Harry hypotetisert – gjorde du noe tilsvarende som å kaste en liten formel som omformet magien i ingrediensene. (Og løste opp den fysiske formen, slik at ingredienser som pinnsvinpigger omformet seg greit til en drikkbar væske; Harry mistenkte sterkt at hvis en gomp skulle følge samme oppskrift ville det ikke bli annet enn søle fylt med pigger.) Det var det eliksirbrygging virkelig *var*, kunsten å omforme eksisterende magiske essenser. Så du var kanskje en tanke sliten etter en eliksirtime, men ikke mye, fordi du puttet ikke din egen kraft inn i eliksiren, du bare omformet magi som allerede var til stede. Og det var derfor en andreklassing kunne brygge polyksir, eller i alle fall komme nære.

Harry hadde fortsatt å skumlese *Eliksirer for viderekomne* for å se om noe kanskje kunne motbevise hans nylig framsatte, nypolerte teori. Etter fem minutter hadde han knipset over en nok en sigd til den eldre gutten (mot dennes protester) og fortsatt.

Gigantstyrke-eliksiren krevde at en marokse hadde trampet på den knuste myrgnagen som du skulle røre inn i eliksiren. Det var merkelig, hadde Harry innsett etter et øyeblikk, fordi knuste myrgnager ikke var noe særlig sterke i seg selv, de var bare … veldig, veldig knuste etter at maroksen var ferdig med dem.

En annen oppskrift ba deg om å 'berøre med støpt bronse', eller med andre ord, ta en fjong i en tang så du kunne berøre eliksirens overflate; og hvis du slapp fjongen helt nedi, advarte boka, så ville eliksiren umiddelbart bli superopphetet og koke over.

Harry hadde stirret på eliksirene og advarslene, og utformet en andre og merkeligere hypotese. Selvsagt ville det ikke være så enkelt som at eliksirbrygging brukte magiske potensialer som lå i ingrediensene, slik gompebiler ble drevet av forbrenningspotensialet i bensin. Magi ville aldri være så fornuftig innrettet som det …

Og så hadde Harry gått til professor Pirrevimp – siden han ikke ønsket å nærme seg professor Slur utenom klassene – og Harry hadde fortalt professor Pirrevimp at han ønsket å finne opp en ny eliksir, og han visste hva ingrediensene burde være og hva eliksiren skulle gjøre, men han visste ikke hvordan han skulle komme fram til riktig mønster for røringen –

Etter at professor Pirrevimp var ferdig med å skrike i frykt og springe rundt i små sirkler, og professor McSnurp hadde blitt tilkalt til det påfølgende intense avhøret for å forsikre Harry om at i dette tilfellet var det både akseptabelt og viktig at han avslørte sin underliggende teori, hadde det vist seg at Harry ikke hadde gjort en ny magisk oppdagelse, men gjenoppdaget en lov som var så eldgammel at ingen visste hvem som hadde formulert den først:

En eliksir bruker det som er investert i å skape ingrediensene.

Varmen i gnomesmiene som hadde støpt bronsefjongen, maroksens styrke som hadde knust myrgnagen, den magiske ilden som hadde klekket ut askesnogen; alle disse

potensene kunne påkalles, fås tilbake, låses opp og omformes av den formel-liknende prosessen med å røre ingrediensene i nøyaktige mønstre.

(Fra et gompesynspunkt var det bare *merkelig*, en åndssvak versjon av termodynamikk funnet opp av noen som syntes livet burde være *rettferdig.* Fra et gompesynspunkt ville varmen som ble brukt til å støpe bronsen ikke ha gått inn i bronsen, varmen ville ha forsvunnet og gått inn i omgivelsene og blitt mindre tilgjengelig på permanent basis. Energien var konservert, den kunne verken skapes eller ødelegges; *entropien* økte stadig. Men trollmenn tenkte ikke på den måten. Fra deres perspektiv var det slik at hvis du la litt arbeid inn i å skape en fjong, så var det bare rett og rimelig at du kunne få nøyaktig samme mengde arbeid ut igjen av fjongen. Harry hadde forsøkt å forklare hvorfor dette hørtes en tanke pussig ut hvis du var oppdratt blant gomper, og professor McSnurp hadde med et smil spurt om hvorfor gompenes perspektiv skulle være noe bedre enn trollmennenes.)

Det fundamentale prinsippet i eliksirbrygging hadde ikke noe navn og ingen fast formulering, fordi da kunne du bli fristet til å skrive det ned.

Og noen som ikke var smarte nok til å oppdage dette prinsippet på egen hånd kunne komme til å lese det.

Og de ville få alle slags lyse ideer om å skape nye eliksirer.

Og så ville de bli omgjort til kattejenter.

Det hadde blitt gjort svært tydelig overfor Harry at han ikke skulle dele denne bestemte oppdagelsen med Nilus, og heller ikke Hermine, etter den neste kampen mellom armeene. Harry hadde forsøkt å si noe om at Hermine hadde virket litt utav seg i det siste og dette kunne være akkurat den typen ting som muntret henne opp litt. Professor McSnurp hadde avfeid det blankt, og professor Pirrevimp hadde løftet de små hendene sine og gjort en bevegelse som simulerte det å knekke en tryllestav i to.

Skjønt de to professorene hadde vært vennlige nok til å foreslå at hvis herr Potter trodde han visste hva eliksirens ingredienser skulle være, så kunne han kanskje klare å finne en allerede eksisterende oppskrift som gjorde den samme tingen; og professor Pirrevimp hadde nevnt flere bind i Galtvorts bibliotek som kunne være nyttige …

*
*

Den enorme, pergamentliknende skjermen viste nå bare skogen i oversikt sett fra lufta, og du kunne knapt få øye på de kamuflerte skikkelsene i de tre armeene, hver av dem delt opp i to grupper, som nærmet seg hverandre for å utkjempe det treveis slaget.

Benkene rundt rumpeldunkbanen fyltes nå raskt opp av den typen tilskuere som fort ble rastløse og bare ville få med seg sluttkampen og droppe alle de kjedelige periodene i starten. (Hvis det var noe feil med professor Krengles kamper, var det allmenn enighet

om, så var det at severdighetene ikke på langt nær varte så lenge som rumpeldunkkamper, når de først startet. Til dette hadde professor Krengle svart, *slik er det i det virkelige livet,* og det var det.)

Innenfor det store vinduet på skjermen – alt var ett vindu nå, som så ned fra stor høyde – kom de uklare samlingene av små kamuflerte skikkelser stadig nærmere hverandre.

Nærmere.

De berørte hverandre nesten –

*
*

Det enorme, hvite pergamentvinduet viste de første innledende kamphandlingene mellom Solskinn og Kaos, en skrikende mengde av løpende barn med smileansikt på brystet, som løp framover i stormangrep med *Dekkio*-skjoldene reist, og andre ropte «*Sovnium!*» –

Helt til en av dem skrek ut «*Prismatis!*» med vettskremt stemme, og hele angrepet stoppet brått opp foran den glitrende veggen av kraft som hadde dukket opp foran dem.

Tracey Davidsen hadde kommet fram fra trærne.

«Det stemmer,» sa Tracey, med en stemme som var lav og barsk idet hun rettet staven sin mot barrieren. «Dere bør frykte meg. For jeg er Tracey Davidsen, den Mørche Damen! Og det er Mørch Dame som staves M-Ø-R-C-H, med C og H!»

(Amelia Beining, direktør for Avdelingen for magisk justis, kastet et spørrende blikk på herr og fru Davidsen, som begge så ut som om de mye heller ville ha dødd på flekken.)

Bak den prismatiske barrieren pågikk det en slags hviskende diskusjon mellom solskinnssoldatene, der spesielt en av dem så ut til å få kjeft av flere av de andre.

Så, et øyeblikk senere, var det *Tracey* som rykket til.

Susanne Beining hadde kommet fram til solskinnsgruppas frontlinje.

(«Du galopperende gorgon,» sa Augusta Langballe. «Hva *i alle dager* tror du at din grand-niese har lært på Galtvort?»)

(«Jeg vet ikke,» sa Amelia Beining, «men jeg skal ugle henne en sjokoladefrosk og instrukser om å lære mer av det.»)

Den prismatiske barrieren forsvant.

Solskinnssoldatene fortsatte stormløpet framover.

Tracey brølte, med en stemme som var høy av anstrengelse, «*Inflammare!*» og solskinnsangrepet stoppet igjen brått opp idet en flammende linje dukket opp mellom dem i det halvtørre gresset og strakte seg ut for å følge bevegelsen av Traceys tryllestav der hun pekte den; et øyeblikk senere skrek Susanne Beining «*Finite Incantatem!*» og flam-

mene svekket seg, styrket seg, svekket seg i denne konkurransen mellom viljene deres; andre soldater løftet sine tryllestaver for å sikte på Tracey, og det var *da* Nilus Langballe kom skrikende i et stupdykk ned fra himmelen.

*
*

En av dragekrigerne, Birgulf Qvaler, gjorde et håndsignal, han pekte framover og skrått mot venstre; og det var en plutselig stille summing av hvisking i denne delen av Dragearmeen idet alle stille endret retning til den veien fienden var. Solslikkerne visste de var der, selvsagt visste begge armeene dette; men allikevel, som på instinkt var alle nå så stille som mulig.

Dragene krøp videre framover, og så videre, de bleke kamuflasjeformene til solslikkerne begynte å synes mellom trærne langt der borte, og fremdeles var det ingen som sa noe, ingen som brølte fram ordren om å angripe.

Draco var nå helt framme i fortroppen, Vincent rett bak ham og Padma bare en tanke lenger bak der igjen; hvis de tre kunne motstå kraften fra Solskinns beste, så kunne resten av Dragearmeen muligens ha en sjanse.

Så merket Draco at en solslikker stirret på ham fra avstand, i fortroppen til sin egen arme, stirret på ham med et uttrykk av raseri –

Tvers over slagmarken møttes øynene deres.

Draco hadde bare en brøkdel av et sekund til å undres, i bakhodet, hva Hermine Grang var så sint for, før ropet steg fra begge armeene; og alle sprang forover for å angripe.

*
*

De andre kaotikerne hadde nå kommet fram fra mellom trærne, noen hadde *falt ned* fra trærne, og kampen var i full gang nå, alle skjøt i alle retninger på alt som så ut som en fiende. I tillegg var det et antall solslikkere som skrek «*Lysikus!*» mot Nilus Langballe der Kaos-håsblåsingen vred seg og skjøt som en rakett gjennom lufta med manøvre som bare kunne beskrives som, i sannhet, 'kaotiske' –

Og det skjedde, på den måten det bare skjer en av tyve ganger i øvelseskamper, at Nilus Langballes sopelime glødet sterkt og rødt mellom hans faste hender.

Det burde ha betydd at Langballe var ute av spillet.

Så, på Galtvorts tribuner, fra tilskuerskaren av elever, steg det opp et skrik –

Kamprealisme. Det var professor Krengles ene overordnede regel. Du kunne unnslippe med hva som helst hvis det var realistisk, og i det virkelige liv ville ikke en soldat bare forsvinne hvis *sopelimen* ble truffet av en våde.

Nilus falt mot bakken og skrek «*Kaotisk landing!*» og kaotikerne vendte oppmerksomheten bort fra kampene for å kaste sveveformelen (og springe samtidig, så de ikke ville være enkle mål), og nesten alle andre stoppet for å måpe –

Og Nilus Langballe slamret ned i den løvdekte skogbunnen, han landet på ett kne, en fot, og begge hender, som om han knelte for å få ridderslaget.

Alt stoppet. Selv Tracey og Susanne tok en pause i sin duell.

På tribunene forsvant all lyd fra tilskuerne.

Det var en universell stillhet satt sammen av forbløffelse, bekymring, og ren gapende ærefrykt, idet alle ventet for å se hva som ville skje videre.

Og så reiste Nilus Langballe seg sakte på føttene, og rettet tryllestaven mot solskinnssoldatene.

Selv om ingen på slagmarken hørte det, var det nå en stor andel av publikum på tribunene som hadde begynt å synge, med økende toneleie hver gang ordet ble ytret, «DOM-ME-DAG, DOM-ME-DAG», fordi du kunne bare ikke se noe sånt og *ikke* synes at det trengtes musikk til.

«Folkemengden heier på din sønnesønn,» sa Amelia Beining. Den gamle heksa beæret skjermen med et vurderende blikk.

«De gjør så,» sa Augusta Langballe. «Noen, hvis jeg hører riktig, synger, *Vårt blod for Nilus! Våre sjeler for Nilus!*»

«Visst,» sa Amelia, og tok en slurk fra en tekopp som ikke hadde vært der noen øyeblikk tidligere. «Det viser at gutten har lederpotensiale.»

«Disse sangene,» fortsatte Augusta, og stemmen fikk en enda mer forbløffende klang, «det virker som om de kommer fra Håsblås-benkene.»

«Det er huset for de lojale, kjære,» sa Amelia.

«Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr! *Hva i Merlins navn har foregått på denne skolen?*»

Lucifus Malfang så på skjermene med et ironisk smil, og fingrene trommet på armlenet uten at det var mulig å finne noe mønster eller noen rytme. «Jeg vet ikke hva som er mest skremmende, tanken om at han har en skjult plan som ligger bak alt dette, eller tanken om at han ikke har det.»

«Se!» ropte lorden av Grønbek. Den elegante unge mannen hadde halvveis reist seg fra setet sitt og pekte med en finger på skjermen. «Der er hun i gang!»

«Vi tar ham begge samtidig,» hvisket Dafnia. Hun visste at noen få, fryktfylte minutter med ekte kamperfaring, en håndfull ganger hver uke, sannsynligvis ikke var nok til å måle seg mot Nilus' regelmessige duelltrening med Harry og Fredrik Djervell i samme periode. «Han er for sterk for en av oss, men begge to sammen – jeg bruker formelen min, du prøver bare å lamslå ham –»

Hanna nikket ved siden av henne, og så skrek de begge så høyt de kunne og stormet framover; sveveformelen til to støttende solskinnssoldater fikk dem til å bevege seg raskere og gjorde dem lett til beins, Dafnia skrek allerede «*Tordnum!*» mens Hanna vedlikeholdt et stort *Dekkio*-skjold som beveget seg foran dem, og med et kortvarig ekstra løft hoppet de over hodene til frontlinjen og landet rett framfor Nilus med håret blafrende høyt rundt seg –

(Fotografer var strengt forbudt ved alle konkurranser på Galtvort, men på en eller annen måte havnet dette øyeblikket *allikevel* på forsiden av neste dags *Kleggen.)*

– og i samme øyeblikk, fordi det å slåss mot eldre bøller hadde brent vekk de minste spor av nøling, fyrte Hanna av sin første søvnheksing mot Nilus (hun hadde startet besvergelsen mens hun fremdeles var i lufta) mens Dafnia, som fokuserte mer på hurtighet enn styrke, slo ned med sin Eldgamle Klinge der hun trodde Nilus' hofter ville være *etter* han hadde hoppet unna –

Men Nilus hoppet oppover, ikke sideveis; hoppet høyere enn det burde ha vært mulig å få til, slik at det glødende sverdet hennes bare skar i lufta under føttene hans. Dafnia rakk å innse hva det betydde, at Nilus fremdeles hadde andre kaotikere som svevet ham opp; hun rakk å løfte Klingen opp over hodet, men Nilus *falt for raskt* og da Klingen hans braste inn i hennes var det som å bli truffet av en klabb. Det slo Dafnia over ende og sendte henne sprellende ned på gresset, og hun traff bakken med et dunk. Det kunne ha betydd slutten for hennes del hvis ikke Nilus også hadde landet for hardt, og gikk ned på knærne med et smertefullt gisp. Og så, før Nilus kunne få svingt sin glødende Klinge ned, ropte Hanna «*Sovnium!»;* og Nilus snublet febrilsk bakover – skjønt naturligvis hadde ingen magi faktisk kommet ut av Hannas tryllestav, håsblåsjenta kunne ikke egentlig ha skutt på ny så raskt – hvilket ga Dafnia et sekund til å komme seg på beina og få begge hender rundt sin egen tryllestav igjen –

*
*

«Kjære Merlin,» sa lady Grønbek. Stemmen hennes virket ustødig, og den aristokratiske posituren var grundig punktert. «Min datter kjemper med Den Eldgamle Klinges formel. I sitt første skoleår. Jeg hadde ingen anelse om at hun hadde – et slikt ekstraordinært talent –»

«Ypperlig blod,» sa Karolus Nokk anerkjennende, noe som fikk Augusta til å snøfte.

«Min gode frue,» sa professor Krengle, og hørtes alvorlig ut. «Ikke gjør deres datter slik urett. Det er ikke bare talent du ser nå.» Stemmen ble litt tørrere. «Snarere er det dette som skjer når barn bruker sitt konkurranseinstinkt på en lek som inkluderer faktisk magibruk.»

*
*

«*Exitarmus!*» ropte Draco, og forsøkte å ikke la stemmen sprekke mens han samtidig hoppet unna den flammende røde lammestrålen som Hermine Grang hadde skutt mot ham, musklene vred seg for å følge instinktet om å hoppe til feil side – hun hadde pekt mot hans venstre side, og så, med en merkelig vri, hadde hun fyrt til høyre –

Hermine hoppet unna den raske duellvåden, og skrek ut knapt uten å ta pause, «*Atsjokio!*», en bredvinklet heksing som Draco ikke kunne unngå, men han klarte å peke tryllestaven på sitt eget ansikt og rope «*Trutus!*» før den plutselige trangen til å trekke pusten kunne utvikle seg til et nyseanfall som ville ha avsluttet kampen.

Draco Malfang var allerede halvveis utslitt fra alle låseformlene og all transfigurasjonen tidligere, men forvirringen hans begynte å bli erstattet av at hans eget blod kokte, han visste ikke hvorfor Grang angrep ham med slikt raseri helt plutselig, men *hvis hun ville ha en kamp, så skulle hun få en* –

(Dragene og solslikkerne stoppet ikke opp for å se på duellen mellom generalene sine; dragene var for disiplinerte til å stoppe for å se og det betydde at solslikkerne også måtte fortsette kampen; men de måpende tilskuerne på Galtvorts rumpeldunktribuner ble til og med tilstrekkelig distrahert til å flytte oppmerksomheten vekk fra Nilus' og Dafnias batalje og over til duellen mellom de to generalene der Malfang og Grang avfyrte heksing etter heksing og våde etter våde mot hverandre, kastet raskere enn noen annen elev i deres årskull kunne ha greid; Dragegeneralens erfarne duelldans ble møtt av Solskinnsgeneralens innbitte energi der de to mest magisk kraftfulle førsteklassingene gikk over til formler mer eksotiske enn den vanlige søvnheksingen.)

– skjønt, Draco begynte å innse at da han og Harry og professor Krengle hadde avfeid frøken Grang som å ha like mye drapshensikt som en bolle våte druer, så hadde de aldri sett henne *sint.*

*
*

Dafnia slo ut med sin Eldgamle Klinge, og igjen forsøkte hun ikke å slå hardt, men bare å bevege Klingen så raskt som mulig, samtidig som Hanna ropte «*Sovnium!*» og Nilus

hoppet tilbake igjen, men det hadde vært en ny bløff og Hanna beveget seg inn for å avfyre en virkelig heksing på kloss hold –

– og Nilus Langballe gjorde nøyaktig det – ville han forklare senere – Fredrik Djervell hadde øvd ham opp til å gjøre hvis han slåss mot Bellatrix DeMons, som var å spinne rundt og sparke Hanna *virkelig hardt* i mellomgulvet.

Håsblåsjenta utstøtte en trist, liten lyd, et gispende smerteskrik, idet hun gikk ned for telling av den harde skoen som sank inn i magen hennes med kraften av hele Nilus' kropp bak seg.

Et øyeblikk var hele slagmarken som lammet, alt stoppet opp unntatt Hannas fallende skikkelse.

Så ble Nilus' ansikt fylt av absolutt fortvilelse, og han senket tryllestaven, kaosløytnanten beveget seg instinktivt mot sin huskamerat og grep mot henne med den andre hånda –

– idet Hanna gjorde om fallet sitt til en rulle, kom opp igjen med tryllestaven hevet, og skjøt ham.

Brøkdelen av et sekund senere kjørte Dafnia, som heller ikke hadde nølt, sin Eldgamle Klinge rett inn i ryggen til Nilus, noe som fikk kaosløytnantens muskler til å vri seg i spasmer der den lammende magien tømte seg inn i ham samtidig som Hannas søvnvåde tok effekt, og så lå den siste ætling av Langballe stille på bakken med et uttrykk av total overraskelse frosset fast på ansiktet.

*
*

«I dag har herr Langballe lært en verdifull lekse om sine følelser rundt skyld og anger,» sa professor Krengle.

«Og ridderlighet,» sa Amelia, og nippet til teen sin igjen.

*
*

«Går det bra med deg?» hvisket Dafnia, der hun sto beskyttende over Hanna som lå på bakken og holdt seg til magen. Jenta ga ingen annen form for svar enn lyder som om hun brakk seg, noe som fikk det til å høres som om Hanna forsøkte å ikke kaste opp mens hun forsøkte å ikke gråte.

På en eller annen måte, selv om det kanskje ikke var så lurt taktisk – det ville ha vært bedre om Hanna hadde blitt hekset rett i søvn, enn at andre soldater måtte brukes til å beskytte henne – så var det et antall solslikkere som hadde stilt seg opp rundt Hanna

med et fast grep om tryllestavene mens de stirret sint på kaotikerne. Noen hadde kastet opp en prismatisk barriere mellom de to gruppene, Dafnia kunne ikke se hvem.

Og av en eller annen grunn så ikke kaotikerne ut til å presse framover sitt eget angrep. Selv Tracey hadde helt droppet det bistre ansiktsuttrykket og byttet nervøst vekten fra det ene beinet til det andre, som om hun hadde vansker med å huske hvilken side hun var på –

«*Stopp!*» ropte en stemme. «*Ildopphør!*»

Det var ikke så mye ild som pågikk uansett, men den opphørte.

General Potter, som i hver detalj så ut som Gutten-som-overlevde, skred ut fra mellom trærne med noe stort og kamuflasjetøy-dekket under den ene armen.

«Er pusten til frøken Abom normal?» ropte general Potter ut.

Dafnia så seg ikke tilbake. Hun stolte ikke på at det ikke var en felle – det var fullstendig sikkert at dersom kaotikerne benyttet sjansen til å angripe, ville ikke professor Krengle bare si at det var fullt lovlig, men også gi dem ekstra poeng i etterkant. Men Dafnia kunne høre svaret greit nok med sine egne ører, det var ikke akkurat som om Hanna forsøkte å puste *stille*, så hun sa, «På en måte.»

«Hun burde komme seg ut herfra og til noen som kan bruke helbredende formler,» sa Harry. «Bare i tilfelle det der brakk noe.»

Bakenfor Dafnia hørtes en liten, gispende stemme som sa, «Jeg – kan – fremdeles – kjempe –»

«Frøken Abom, ikke –» sa Harry, akkurat idet det hørtes en lyd bak Dafnia som indikerte at noen kollapset på bakken etter å ha forsøkt, og feilet i, å komme seg på beina. Alle skuttet seg, men Dafnia snudde ikke ryggen til Harry.

«Hvorfor har ikke lærerne stoppet kampen?» sa Susanne med sint stemme.

«Jeg antar at det er fordi frøken Abom ikke er i fare for å bli permanent skadet og professor Krengle synes vi lærer noe viktig,» sa Harry med hard stemme. «Hør her, frøken Abom, hvis du går, så vil Tracey også trekke seg fra kampen. Dere er allerede flere enn oss, så det er en veldig bra avtale for deres side. Vær så snill å ta den.»

«Hanna, bare gå!» sa Dafnia. «Jeg mener, bare si at du er ute!»

Da Dafnia kastet et kjapt blikk bak seg så hun at Hanna ristet hodet, der hun fremdeles lå sammenkrøket på gresset.

«Gidder ikke krangle mer,» sa Harry. «*Kaotikere! Jo raskere vi lamslår dem, jo raskere kommer hun seg vekk herfra! Vi har tenkt å gjøre dette veldig kjapt, selv om vi mister noen! Våpenhvile over! TUNFISK!*»

Dafnias politisk trente bakhode hadde bare et øyeblikk på seg til å beundre hvordan Harrys få ord nettopp hadde fått kaotikerne til å framstå som de *snille*, og så, nesten synkront, kjørte kaotikerne hendene ned i uniformslommene og trakk fram grønne solbriller som hun ikke kunne huske å ha sett maken til. Ikke noe du ville ha på deg på stranda, mer som briller for avansert eliksirbrygging –

Så innså Dafnia hva som var i ferd med å skje, og løftet sin andre hånd lynraskt for å dekke øynene, akkurat idet Harry rev tøyet vekk fra heksekjelen.

Væsken som strømmet ut da Harry Potter kastet heksekjelens innhold ut i lufta var for lyst til at man kunne se på, for briljant til å kunne forestille seg, skinnende som sola forsterket et dusin ganger –

(hvilket var nøyaktig det det var)

(sollyset som hadde blitt investert i å skape eikenøttene, den lysende energien som hadde gitt drivstoffet til at treet kunne vokse opp fra den nakne jorda)

(strålende ut i gjennomtrengende purpur, fargen av de blandede blå og røde bølgelengdene som klorofyll absorberte)

(med omtrent ingen av de grønne bølgelengdene som klorofyll reflekterte for å skape eikeløvets grønnfarge)

(som var fargen til Kaoslegionens solbriller, skapt for å la grønne bølgelengder slippe igjennom mens de blokkerte rødt og blått, og reduserte selv den mest glødende purpurstråling til noe som kunne utholdes)

– det fiolette lyset skinte og skinte, Dafnia forsøkte å fjerne armen fra øynene, men oppdaget at hun ikke kunne se rett på noen ting, selv *refleksjonen* av purpurlys fra omgivelsene var så sterk at hun måtte myse; og hun hadde bare tid til å rope ett *Finite Incantatem*, som ikke fungerte, før en søvnheksing tok henne.

Det som var igjen av kampen tok ikke veldig lang tid etter det.

*
*

«NÅ!» brølte Blaise Zabini, tidligere av Solskinn, nå i spissen for en gruppe kaoslegionærer. «Jeg mener, TUNFISK!» Smygardguttens hender grep tøyet som beskyttet heksekjelen fra den utløsende berøringen fra dagslyset og var allerede i ferd med å trekke det til side.

«NÅ!» brølte Tommy Ding, tidligere av Kaos, nå i spissen for en tropp dragekrigere. «GJØR AKKURAT DET DE GJØR!»

Kaotikerne i Zabinis gruppe kjørte hendene ned i uniformslommene, og trakk opp grønne solbriller –

– en handling nesten perfekt speilet av Tommy og dragekrigerne, som trakk fram sine egne grønnfargede eliksirbriller, og kjapt trakk festestroppene over sine egne hoder, akkurat idet kaotikerne fikk på seg sine briller og den purpurfargede strålingen strømmet over slagmarken.

(Som general Malfang forklarte; hvis herr Gurgel rapporterte at Kaoslegionen hadde på seg grønnfargede eliksirbriller, så trengte du ikke vite *hvorfor* før du transfigurerte dine egne.)

«DET ER JUKS!» skrek Blaise Zabini.

«DET ER TEKNIKK!» skrek Tommy tilbake. «DRAGER, ANGRIP!»

(«Unnskyld meg,» sa lady Grønbek. «Kunne du la være å le på den måten, herr Krengle? Det er ganske urovekkende.»)

«FINITE BRILLENE DERES!» ropte Blaise Zabini, idet de to armeene sprang mot hverandre gjennom allestedsnærværende blendende purpurlys.

«DERE HØRTE HAM!» ropte Tommy. «TA BRILLENE DERES!»

Blaise Zabinis svar til dette kom ikke fram som artikulerte setninger.

Den kampen varte en hel del lenger.

*
*

«*Lamstivosløvus!*» skrek Solskinnsgeneralen.

Draco hoppet ikke unna, han kastet ikke en motformel, han hadde ikke igjen nok energi til noen av delene; alt han kunne gjøre var å få venstre hånd opp i stilling og håpe at den traff –

Den røde lammevåden oppløste seg mot Dracos *Plomberiporto*-hanske, som han hadde transfigurert og magi-låst fast til hånda på lik linje med resten av Dragearmeen. Det var alt som reddet ham nå, det skjoldet.

Det burde ha vært tid for et motangrep, men Draco klarte bare å få tilbake litt pust, idet de to danset framover og bakover under trærne i de uopphørlige bevegelsene i duellen deres. Overfor ham pustet general Grang tungt, den unge jentas ansikt glinset av svette som om det var dugg, kastanjehåret hennes var fuktig og hang som brune tau. Kamuflasjeuniformen hennes hadde våte svetteflekker, skuldrene hennes ristet tydelig av utmattelse, men tryllestaven hennes var fremdeles stødig som stål der den pekte på Draco gjennom alle bevegelsene. Øynene hennes stirret sint, kinnene hennes brant av raseri.

Så, lille jente, hvorfor later du som om du slåss som en voksen i dag?

Ertingen dukket opp i hodet hans, men han trodde ikke egentlig at han trengte at Grang ble enda sintere; så istedenfor sa Draco bare – skjønt han kunne høre at hans egen stemme var ustødig – «Noen bestemt grunn til at du er sint på meg, Grang?»

Jenta hev etter pusten selv, stemmen hennes skalv mens hun snakket. «Jeg vet hva du pønsker på,» sa Hermine Grang, med en stemme som hevet seg. «Jeg vet hva du og Slur pønsker på, Malfang, og jeg vet hvem som står bak!»

«Hæ?» sa Draco helt uten å tenke seg om.

Det så bare ut til å gjøre Grang enda mer rasende, og fingrene hennes hvitnet rundt tryllestaven der hun holdt den rett mot ham.

Og så skjønte Draco det, og det fikk hans eget blod til å koke i årene. Selv *hun* trodde at han i hemmelighet plottet mot henne –

«*Du også?*» ropte Draco ut. «*Jeg hjalp deg, ditt overbitte hespetre! Du, du, du,*» – og stammet seg forbi alle de mørke forbannelsene som dukket opp i hodet hans helt til han fant noe han faktisk kunne kaste på henne – «*TANNEKSPANDIO!*»

Men Grang vred seg lynraskt unna tannforlengingsvåden, og så kom hennes egen tryllestav opp og klar på nesten kloss hold, idet Draco fikk opp sin venstre hånd som et skjold, og plasserte den magilåste hansken mellom seg selv og hva det nå var hun var i ferd med å kaste, og så steg Solskinnsgeneralens egen stemme til et skrik som kunne høres over hele slagmarken –

«*ALOHOMORA!*»

Tida burde ha stoppet.

Men det gjorde den ikke.

Istedenfor klikket det i låsen og hansken falt av.

Som ingenting.

Som ingenting.

Skjermene viste alt sammen svært tydelig, til alle deler av Galtvort stadion.

Og den dødens stillhet som falt over hver benk i hver seksjon sa at alle forsto på en prikk hva det betydde, at ætlingen til Malfang-slekta nettopp hadde fått sin magi beseiret av en gompefødt.

Hermine Grang tok ingen pause i kampen, viste ingen tegn på at hun i det hele tatt hadde innsett hva hun hadde gjort; istedenfor vippet foten hennes ut i et spark i gompestil som slo Dracos tryllestav rett ut av hånda hans, hans sjokkerte hode og kropp beveget seg akkurat litt for sakte. Draco stupte mot tryllestaven, og lette febrilsk på bakken, men bak ham var det ei jentes sprukne stemme som sa «*Sovnium!*» og Draco Malfang falt og reiste seg ikke opp igjen.

Det var nok et øyeblikk av frossen stillhet. Solskinnsgeneralen svaiet på føttene, og så ut som om hun var i ferd med å besvime.

Så brølte dragekrigerne i raseri og sorg, og stormet fram for å hevne sin falne kommandant.

*
*

Herr og fru Davidsen skalv idet de reiste seg opp fra de komfortable setene på lærertribunen; de kunne ikke akkurat holde rundt hverandre mens de gikk, men de holdt hverandres hender i et fast grep og forsøkte så godt de kunne å late som om de var usynlige. Hvis de hadde vært barn, unge nok for tilfeldig magi, ville de sannsynligvis spontant ha forvrengt seg selv.

Den eldre Karolus Nokk sa ingenting idet han reiste seg fra stolen. Den arrete lord Juksom sa ingenting idet han reiste seg fra sin egen stol.

Lucifus Malfang sa ingenting der han sto.

Alle tre vendte seg om uten å stoppe opp, og skred mot trappene til de opphøyde tribunene, beveget seg merkelig synkront, som en trio av svartspanere –

«Lord Malfang,» sa forsvarsprofessoren med mild stemme. Han satt fremdeles på sin egen plass, og tittet opp på den pergamentliknende skjermen med armene slapt ned langs siden, som om han av en eller annen grunn ikke følte for å bevege på seg.

Den hvithårede mannen stoppet opp rett før utgangen, og den eldre mannen og den arrete mannen stoppet samtidig, på hver side av ham. Lord Malfangs hode vendte seg, for lite til å være noen form for reaksjon på å ha fått en henvendelse, men i forsvarsprofessorens retning.

«Deres sønn gjorde en eksepsjonell innsats i dag,» sa professor Krengle. «Jeg må tilstå at jeg undervurderte ham. Og han har fortjent sin armes lojalitet, som du har vært vitne til.» Forsvarsprofessorens stemme var fremdeles svært mild. «Som din sønns lærer er det min mening at han ikke vil tjene på at du griper inn i hans –»

Lord Malfang og hans likesinnede forsvant ned trappene.

«Et flott forsøk, Kvirinius,» sa Humlesnurr stille. Den gamle trollmannens ansikt viste små, bekymrede rynker; han hadde heller ikke reist seg fra sin egen plass, og stirret på pergamentskjermene som om de fremdeles var aktive. «Tror du han vil høre etter?»

Forsvarsprofessorens skuldre vred seg i en lett trekning, den eneste bevegelsen de hadde vist siden kampen endte.

«*Vel,*» sa lady Grønbek, idet hun reiste seg opp, knekte knokene og strakk på seg, med ektemannen stille ved sin side. «Jeg må nesten si at dette var svært … interessant …»

Amelia Beining hadde reist seg fra sitt eget polstrete sete uten noe om og men. «I sannhet interessant,» sa direktør Beining. «Jeg må innrømme at jeg er en tanke foruroliget over nivået på ferdighetene disse barna brukte når de slåss mot hverandre.»

«Ferdighetene?» sa lord Grønbek. «Formlene deres virket ikke spesielt imponerende på meg. Unntatt Dafnias, selvsagt.»

Den gamle heksa flyttet ikke øynene, som fremdeles stirret på forsvarsprofessorens halv-skallede hode. «Lammevåden er ikke en førsteårs formel, lord Grønbek, men det er ikke den ferdigheten jeg tenkte på. De støttet hverandre med disse enkle formlene, de reagerte hurtig på overraskelser …» Direktøren for AMJ stoppet opp, som om hun lette etter ord som en sivilist ville forstå. «Midt i slaget,» sa hun til slutt, «med våder og heksinger som fløy i alle retninger … så virket det som om barna følte seg hjemme.»

«Nettopp, direktør Beining,» sa forsvarsprofessoren. «Noen kunster er det best å begynne med tidlig.»

Den gamle heksas øyne smalnet. «Du forbereder dem på å bli en militærstyrke, professor. Til hvilket formål?»

«Vent nå litt!» skjøt lord Grønbek inn. «Det er massevis av skoler der de lærer å duellere fra første klasse!»

«Duellere?» sa forsvarsprofessoren. Bakfra var det ikke synlig om det bleke ansiktet smilte eller ikke. «Det er ingenting, lord Grønbek, mot hva mine elever har lært. De har lært å ikke nøle når de møter bakholdsangrep og overlegne fiender. De har lært å tilpasse seg når kampens omstendigheter og betingelser endrer seg, og endrer seg igjen. De har lært å beskytte sine allierte, å gi mer beskyttelse til de som er mer verdifulle, å forlate deler av armeen som ikke kan reddes. De har lært at de er nødt til å følge ordre for å overleve. Noen har til og med lært litt kreativitet. Åh, nei, lord Grønbek, *disse* trollmennene vil ikke gjemme seg på sine herregårder og vente på å bli beskyttet, når neste trussel kommer. De vil vite at de vet hvordan de skal kjempe.»

Augusta Langballe klappet høyt hendene sine sammen tre ganger.

*
*

Vi vant.

Det var det første Draco hørte da han våknet opp på slagmarken, Padma fortalte ham hvordan soldatene hans hadde gått sammen og forsterket sine anstrengelser etter at han falt. Hvordan, takket være Dragegeneralens forholdsregler, herr Ding hadde ført sin gruppe til seier over Kaos. Hvordan general Potter hadde overvunnet den delen av Solskinnsregimentet som møtte ham i strid. Hvordan herr Dings dragekrigere hadde slått seg sammen med hovedstyrken, som bar både sine egne briller og solbrillene til de overvunne kaotikerne. Hvordan, bare noen øyeblikk senere, general Potters gjenværende styrke hadde angrepet begge de andre armeene med en eliksir som strålte ut et blendende purpurfarget lys. Men dragene hadde numerisk overtall over både Solskinn og Kaos, og nok solbriller for sine krigere; og slik hadde Padma klart å lede sin arvede arme til seier.

Fra lyset i Padmas øyne og det arrogante smilet som ville ha vært en pryd på ansiktet til en Malfang, var det tydelig at hun forventet gratulasjoner. Draco klarte å gni ut en eller annen form for hyllest fra mellom de sammenbitte tennene, og han kunne ikke ha sagt senere hvilke ord han brukte. Denne heksa som var født i utlandet ante tydeligvis ikke hva som hadde skjedd, eller hva det betydde.

Jeg tapte.

Dragene slepte seg tilbake til Galtvort under grå skyer, kalde dråper landet tungt på Dracos hud, en etter en. Mens han hadde vært lamslått hadde regnet, som lenge hadde sett ut til å komme, endelig begynt å falle. Det var bare en mulighet igjen for Draco nå. Et tvunget trekk, som herr McKnife, som hadde lært Draco sjakk, ville ha sagt. Harry Potter ville sannsynligvis ikke like det, hvis han virkelig var forelsket i Grang slik alle sa.

Men det tvungne trekket, slik herr McKnife hadde definert det, var et du var nødt til å gjøre hvis du i det hele tatt ønsket at spillet skulle fortsette.

Scenen repeterte seg i Dracos hode, om igjen og om igjen, selv der han gikk i halvsvime gjennom de massive portene på Galtvort, sendte vekk Vincent og Grylius med to skarpe ord, og ble alene i sitt private soverom, der han satt på senga og stirret på veggen over skrivebordet. Det fylte sinnet hans som om en desperant hadde låst scenen fast i hukommelsen.

Det klikket i låsen og hansken falt av –

Draco visste, han *visste* hva han hadde gjort feil. Han hadde vært så sliten etter å ha kastet tjuesju låseformler for alle de andre dragekrigerne. Mindre enn ett minutt var ikke nok tid til å få kraften helt tilbake etter hver formel. Og derved hadde han *bare* kastet *Plomberiporto* på sin egen låste hanske, *bare* kastet formelen, ikke puttet all sin styrke i den for å binde den sterkere enn det Harry Potter eller Hermine Grang ville kunne løse opp.

Men ingen kom til å tro på det, selv om det var sant. Selv i Smygard ville ingen tro på det. Det hørtes ut som en bortforklaring, og en bortforklaring var alt alle kom til å høre.

Grang vred seg lynraskt og skrek 'ALOHOMORA!' –

Dracos hode spilte situasjonen i reprise, om igjen og om igjen, og motviljen økte. Han hadde hjulpet Grang – samarbeidet med henne om å forby forrædere – holdt hånda hennes da hun hang fra taket – stoppet et opprør fra å bryte ut rundt henne i Storhallen – ante hun noe som helst om hva han hadde risikert, hva han sannsynligvis allerede hadde *tapt*, hva det betydde for arvingen til adelsslekta Malfang å gjøre noe sånt for en *grums* –

Og nå var det bare ett mulig trekk som gjensto, og tingen med tvungne trekk var at du *måtte* gjøre dem, selv om det betydde gjensitting og tap av huspoeng. Professor Slur ville vite og forstå, men det var grenser (hadde far advart ham) for hva eliksirmesteren ville overse.

Å utfordre Grang til en trollmannsduell, i åpen trass mot Galtvorts klare regler. Angripe henne umiddelbart, hvis hun forsøkte å nekte. Å slå henne en mot en, i offentlighet, ikke med smarte duelleringsteknikker, men ved å *overvelde* hennes magi. Slå henne solid, komplett, knuse henne så totalt som Den mørke herren selv hadde knust sine fiender. Gjøre det absolutt klart for alle, slik at det ikke kunne være noen rest av tvil tilbake, at Draco rett og slett hadde vært utslitt etter å ha brukt den formelen så mange ganger. Bevise at Malfang-blodet var sterkere enn det til noen grums –

Det er bare det at sånn er det ikke, hvisket Harry Potters stemme inne i Dracos hode. *Det er lett å glemme hva som virkelig er sant, Draco, med en gang du forsøker å vinne i politikk. Men i virkeligheten er det bare en ting som gjør deg til en trollmann, husker du?*

Draco visste det, da, han visste årsaken til at han var urolig i bakhodet, der han stirret på den tomme veggen over skrivebordet og tenkte igjennom sitt tvungne trekk. Det burde ha vært lett – når du bare hadde ett trekk, så var det det du skulle gjøre – men –

Grang som vred seg, spant rundt, svettedampende hår fløy rundt henne, stråler skjøt ut av tryllestaven hennes like raskt som fra hans egen, våder og motvåder, glødende flaggermus som fløy rundt hodet hans, og gjennom alt dette uttrykket av raseri i Grangs øyne –

En del av ham hadde beundret det, før alt hadde gått galt, beundret Grangs raseri og kraft; en del av ham hadde elsket den første virkelige kampen han hadde vært i, mot …

… en motstander på samme nivå.

Hvis han utfordret Grang, og *tapte* …

Det burde ikke være mulig, Draco hadde fått tryllestaven sin to hele år før noen annen på hans årstrinn.

Men så var det bare det at det var en grunn til at de vanligvis ikke brydde seg om å gi tryllestaver til niåringer. Alder talte også, det var ikke bare hvor lenge du hadde holdt i en tryllestav. Grangs fødselsdag hadde kommet rett over nyttår, da Harry hadde kjøpt pungen til henne. Det betydde at hun var tolv nå, at hun hadde vært tolv nesten siden skolestart. Og sannheten var at Draco ikke hadde øvd noe særlig utenom timene, sannsynligvis ikke på langt nær så mye som Hermine Grang av Ravnklo. Draco hadde ikke trodd at han trengte mer trening for å beholde forspranget …

Og Grang var også utslitt, hvisket stemmen til Beviser for Motsatt Synspunkt inne i ham. Grang måtte ha vært utslitt fra alle de lammevådene, og selv i den tilstanden hadde hun vært i stand til å løse opp låseformelen hans.

Og Draco *hadde ikke* råd til å utfordre Grang offentlig, en mot en, uten noen bortforklaringer, og tape.

Draco visste hva det var meningen at du skulle gjøre i slike situasjoner. Det var meningen at du skulle jukse. Men hvis noen oppdaget at Draco jukset, ville det være katastrofalt, perfekt materiale for utpressing selv om det aldri ble offentlig kjent, og alle smygardinger som så på ville *vite* det, de ville *se etter* …

Og så, hvis du hadde vært der for å se på, ville du ha sett Draco Malfang reise seg fra senga, og gå til skrivebordet, og ta ut et ark av det fineste saueskinnspergament, og et blekkhus av perlemor, fylt med grønnlig-sølvfarget blekk som hadde blitt tilvirket av ekte sølv og knuste smaragder. Fra den store kofferten ved fotenden av senga trakk smygardingen fram ei bok som også var innbundet med sølv og smaragder, med tittelen *Etikette i Storbritannias adelshus.* Og med en ny, ren fjærpenn begynte Draco Malfang å skrive, mens han ofte så etter i boka som lå åpen som en referanse. Det var et bistert smil på guttens ansikt, noe som fikk den unge Malfang til å virke svært lik sin far, der han møysommelig tegnet ut hver bokstav som om den var et separat kunstverk.

Fra Draco, sønn av Lucifus sønn av Abraxis lorder av den urgamle adelsslekta Malfang, også sønn av Narsissa datter av Druella lady av den urgamle adelsslekta Svaart, ætling av og arving til den urgamle adelsslekta Malfang:

Til Hermine, den første Grang:

(Den formen kunne ha vært ment å høres høflig ut, da den ble laget for lenge siden; mens nå til dags, etter å ha vært brukt i århundrer for å tiltale grumser, hadde den i seg en vidunderlig klang av raffinert gift.)

Jeg, Draco, av den urgamle slekt, forlanger oppreisning, for

Draco stoppet opp, og flyttet forsiktig fjærpennen til side slik at den ikke skulle dryppe. Han trengte en foranledning for dette, i det minste hvis han ønsket å bestemme omstendighetene for duellen. Den som ble utfordret kunne velge betingelsene *med mindre* de hadde fornærmet en adelig slekt. Han måtte få det til å se ut som om Grang hadde fornærmet ham …

Hva var det han tenkte på? Grang *hadde* fornærmet ham.

Draco bladde seg fram i boka til siden med standardformuleringer, og fant en som virket passende.

Jeg, Draco, av den urgamle slekt, forlanger oppreisning, for at jeg tre ganger har hjulpet deg og tilbudt deg intet annet enn min gode vilje, og til gjengjeld anklaget du meg på falskt grunnlag for å plotte mot deg,

Draco måtte stoppe for å puste, og tvinge ned sinnet som kokte i ham; han startet å føle fornærmelsen på ordentlig nå, og han hadde nettopp skrevet ut den siste frasen og understreket den uten å tenke, som om det var et vanlig brev. Etter å ha tenkt seg om et øyeblikk, lot han det stå; det var muligens ikke den eksakte formelle frasen, men den hadde en rå, sint tone som virket passende.

og denne fornærmelsen tilbød du meg foran Storbritannias øyne.

Derfor må jeg, Draco, pålegge deg, Hermine, etter skikk, etter lov, etter

«… den syttende avgjørelsen i det trettiførste Heksingating,» sa Draco høyt uten å se etter, et utsagn velkjent fra mange skuespill; han rettet seg opp mens han sa det, og følte hvert pulsslag av det adelige blodet i årene sine.

Derfor må jeg, Draco, pålegge deg, Hermine, etter skikk, etter lov, etter den 17. avgjørelsen i det 31. Heksingating, til å møte meg i trollmannsduell med disse betingelser: At vi begge kommer alene og i stillhet, uten å snakke til noen før eller etter,

Hvis duellen gikk dårlig, kunne Draco bare la være å si noe og la det bli med det. Og hvis han overvant Grang, ville han ha lært eksperimentelt at han kunne slå henne *på nytt* i en offentlig utfordring. Det var ikke juksing, men det var Vitenskap, som var nesten like bra.

at vi utfører vår tvekamp med magi alene, uten død eller varig skade,

… hvor? Draco hadde blitt fortalt om et rom på Galtvort som var bra for dueller, der alt verdifullt allerede var beskyttet av formler, og det ikke var noen portretter som kunne sladre på deg … hvilket rom hadde det vært igjen …

i troferommet på slottet til Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom,

Og deres andre og offentlige duell burde helst skje snart, som i morgen, det ville ta svært liten tid før ryktet hans i Smygard havnet i søla uten sjanse for å rette det opp igjen. Han måtte kjempe mot Grang første gang *i kveld.*

når klokka slår sitt midnattsslag og avslutter denne dagen.
Draco, av den urgamle adelsslekta Malfang.

Draco signerte det formelle pergamentet, og fant så fram et vanlig og mindre ark pergament, og sitt vanlige blekk, for en avsluttende kommentar:

Hvis du ikke vet hvordan reglene fungerer, Grang, så er det slik. Du har fornærmet en urgammel adelsslekt, og jeg har lovlig rett til å utfordre. Og hvis du bryter betingelsene for

duellen, som å få Pirrevimp til å møte opp i troferommet, eller bare å fortelle det til noen annen, så vil min far ta deg og din falske ære rett til Heksingating.

Draco Malfang

På den siste bokstaven presset fjærpennen så voldsomt ned på pergamentet at tuppen brakk av, hvilket laget en blekkstrek og en liten rift i pergamentet, som Draco også syntes så aldeles passende ut.

*
*

Ved middagstid den kvelden kom Susanne Beining til Harry Potter og fortalte ham at hun trodde at Draco Malfang kom til å gjennomføre plottet sitt mot Hermine ganske snart. Hun hadde advart alle medlemmene av FULHET, og hun hadde advart professor Stikling, og hun hadde advart professor Pirrevimp, og hun kom til å sende et brev til tante i kveld, og nå advarte hun Harry Potter også. Men de kunne ikke helt snakke om det med Padma – sa Susanne, og så svært alvorlig ut – fordi Padma følte seg dratt mellom lojaliteten til Hermine og lojaliteten til generalen sin.

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, som her og nå følte seg mye mer frustrert over hele denne situasjonen istedenfor over noe virkelig *produktivt*, glefset til henne at *ja*, han visste at noe måtte gjøres.

Etter at Susanne Beining hadde gått igjen, tittet Harry over mot den andre enden av Ravnklo-bordet, der Hermine hadde satt seg ned et stykke fra ham eller Padma eller Antonius eller noen av de andre vennene sine.

Men Hermine så ikke ut til å være i et sånt humør at hun ville sette noe særlig pris på at noen kom bort og plaget henne.

Senere, da han tenkte tilbake på denne situasjonen, ville Harry tenke på hvordan det var i sci-fi- og fantasy-bøker, der folk alltid tok store, viktige valg ut fra store, viktige begrunnelser. Hari Seldon hadde skapt sitt Fundament for å gjenreise Det galaktiske imperiet fra asken, ikke fordi han ville se viktigere ut hvis han kunne ha ansvaret for sin egen forskergruppe. Raistlin Majere hadde brutt båndet til sine brødre fordi han ønsket å bli en gud, ikke fordi han var inkompetent i personlige relasjoner og uvillig til å spørre om råd om hvordan han kunne forbedre seg. Frodo Lommelun hadde tatt Ringen fordi han var en helt som ønsket å redde Midgard, ikke fordi det ville vært pinlig å ikke gjøre det. Hvis noen noensinne skulle skrive en sann historie om verden – ikke at noen verken kunne eller ville gjøre det – så ville det vise seg at sannsynligvis 97 % av alle skjebnens viktigste øyeblikk ville være konstruert av løgner og papirlommetørklær og trivielle små tanker som noen like gjerne kunne ha tenkt på andre måter.

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes så på Hermine Grang, der hun satt ved den andre siden av bordet, og nølte med å plage henne siden det så ut som om hun allerede var i dårlig humør.

Så derfor tenkte Harry at det sannsynligvis ga mer mening å snakke med Draco Malfang først, bare sånn at han kunne absolutt, fullstendig, definitivt forsikre Hermine om at Draco faktisk ikke plottet mot henne.

Og senere, etter middagen, da Harry gikk ned til Smygards fangehull og fikk beskjed av Vincent om at *sjefen ska'kke forstyrres* …så hadde Harry tenkt at kanskje han skulle se etter om Hermine ville snakke med ham med en gang. At han bare skulle starte å løse opp i floken før den ble enda mer innfløkt. Harry lurte på om han bare prokrastinerte, om hodet hans bare hadde funnet en smart unnskyldning for å utsette noe ubehagelig-men-nødvendig.

Han tenkte faktisk akkurat dette.

Og så bestemte Harry Jakob Potter-Eving-Vernes seg for at han bare kunne snakke med Draco Malfang neste morgen istedenfor, etter søndagsfrokosten, og *så* snakke med Hermine.

Mennesker gjorde den typen ting hele tida.

*
*

Det var søndag morgen den 5. april 1992, og den simulerte himmelen over Storhallen i Galtvort viste enorme regnskyll som bøttet ned så tett at lynglimtene ble skjult og oppdelt i små blink av hvitt lys som noen ganger omformet husbordene, gjorde ansiktene bleke og fikk alle elevene til å se ut som spøkelser, i korte glimt.

Harry satt ved Ravnklo-bordet og spiste småtrøtt på en vaffel, og ventet på at Draco skulle dukke opp slik at han kunne starte med å få ting i orden. En utgave av *Kleggen* ble sendt rundt; av en eller annen grunn hadde den Hanna og Dafnia på forsiden, men den hadde ikke kommet fram til ham ennå.

Et par minutter senere var Harry ferdig med å spise vaffelen sin, og tittet seg rundt for å se om Draco hadde kommet ned til Smygard-bordet for å spise frokost ennå.

Det var merkelig.

Draco Malfang var nesten aldri for seint ute.

Siden Harry tittet mot Smygard-bordet, så han ikke Hermine Grang som kom inn gjennom Storhallens store dører. Derfor skvatt han litt til da han snudde seg tilbake og oppdaget at Hermine satt seg ned rett ved siden ham ved Ravnklo-bordet, akkurat som om hun ikke hadde ikke-gjort det i mer enn en uke.

«Hei, Harry,» sa Hermine, med en stemme som hørtes nesten nøyaktig normal ut. Hun startet å legge toast på tallerkenen sin, sammen med et utvalg av sunne frukter og grønnsaker. «Hvordan har du det?»

«Innenfor et standardavvik av min egen pussige lille middelverdi,» svarte Harry automatisk. «Hvordan har du det selv? Har du sovet bra?»

Det var mørke poser under Hermine Grangs øyne.

«Å, ja, jøss da, jeg har det fint,» sa Hermine Grang.

«Hm,» sa Harry. Han tok et stykke pai og la det på tallerkenen (siden hjernen hans var opptatt med andre ting, tok Harrys hånd rett og slett den mest smakfulle tingen innenfor rekkevidde, uten å evaluere komplekse konsepter som hvorvidt han var klar for dessert.) «Hm, Hermine, jeg må virkelig snakke med deg senere i dag, er det greit?»

«Selvsagt,» sa Hermine. «Hvorfor skulle det ikke være det?»

«Fordi –» sa Harry. «Jeg mener – du og jeg har ikke – de siste dagene –»

Hold kjeft, foreslo en intern del av Harry som virket å være nylig utpekt til å ta seg av styringen av Hermine-relaterte saker.

Det virket ikke som om Hermine la så mye merke til ham uansett. Hun bare stirret ned på tallerkenen sin, og så, etter omtrent ti sekunder med pinlig stillhet, begynte hun å spise tomatskivene sine, en etter en, uten stopp.

Harry så vekk fra henne og begynte å spise et stykke pai som, oppdaget han, på en eller annen måte hadde dukket opp på hans egen tallerken.

«Så!» sa Hermine Grang plutselig etter at hun hadde tømt det meste av tallerkenen sin i stillhet. «Er det noe som skjer i dag?»

«Øh …» sa Harry. Han tittet seg febrilsk rundt, som for å finne noe-som-skjer som han kunne bruke som samtaleemne.

Og slik var Harry en av de første til å se det, og peke stumt, skjønt den plutselige økningen av hvisking som sveipet gjennom Storhallen viste at et antall andre mennesker også hadde sett det.

Den distinkte dyprøde teinten i kuttene ville ha blitt gjenkjent overalt, men allikevel tok det Harrys hjerne noen øyeblikk å plassere ansiktene. En nordisk utseende kvinne, alvorlig, som i dag så heller barsk ut. En kvinne med gjennomtrengende blikk og langt brunt hår i hestehale. En høy, tynn og blek kvinne, med et ansikt så uttrykksløst at det var som stein. Det tok Harry noen øyeblikk å plassere ansiktene, og huske navnene, fra den dagen for lenge siden i januar da desperanten hadde kommet til Galtvort: *Bachmann, Mehammer, Fludal.*

«En trio av svartspanere?» sa Hermine med en merkelig lys stemme. «Pussig, jeg lurer på hva de skal her.»

Humlesnurr var også sammen med dem, og så mer bekymret ut enn Harry noensinne hadde sett ham; og etter et øyeblikks pause der den gamle trollmannens øyne søkte gjennom Storhallen og alle elevene som hvisket over frokosten, så pekte han –

– rett på Harry.

«Hva er det *nå,* da,» sa Harry lavt. På innsiden var tankene adskillig mer paniske enn som så, og han lurte febrilsk på om noen hadde knyttet ham opp mot flukten fra Azkaban. Med et blikk han håpet framsto som tilfeldig så han opp mot lærerbordet, og innså at professor Krengle ikke var å finne der denne morgenen –

Svartspanerne kom mot ham med raske skritt; svartspaner Fludal kom fra den andre siden av Ravnklo-bordet som for å avskjære flukten i den retningen, svartspanerne Mehammer og Bachmann kom fra Harrys side, og rektor fulgte hakk i Bachmanns hæler.

Alle samtaler overalt var erstattet av total stillhet.

Svartspanerne kom fram til Harrys plass ved bordet og omringet ham fra tre kanter.

«Ja?» sa Harry, så normalt han kunne. «Hva er det?»

«Hermine Grang,» sa svartspaner Bachmann med tonløs stemme, «du er arrestert for mordforsøk på Draco Malfang.»

77.

Tabu avveininger, del 1

Ordene ramlet inn i Harrys bevissthet og knuste tankene hans til hundre skår av vantro, sjokket av adrenalin strømmet inn i så mye forvirring at –

«Hun –» sa Harry. «Hun – hun ville aldri – HVA?»

Svartspanerne ignorerte ham. Bachmann snakket igjen, fremdeles med den fargeløse stemmen. «Herr Malfang har fått tilbake bevisstheten på St. Mungos og navngitt deg, Hermine Grang, som ansvarlig. Han har gjentatt disse beskyldningene under to dråper verifiserum. Blodfrysforbannelsen du kastet på herr Malfang ville ha drept ham dersom han ikke var blitt funnet og behandlet, og det må antas at du visste at dette var en dødelig forbannelse. Jeg arresterer deg derfor herved etter den alvorlige anklagen om mordforsøk, og du vil bli brakt inn til departementets varetekt for å bli forhørt under tre dråper verifiserum –»

«*Er dere gale?*» sprutet det ut av Harrys munn idet han dyttet seg opp fra Ravnklobordet, et øyeblikk før svartspaner Mehammers hånd landet fast og tungt på skulderen hans. Harry ignorerte den. «Det der er *Hermine Grang* dere forsøker å arrestere, den snilleste jenta i Ravnklo, hun hjelper håsblåsinger med leksene sine, hun ville *dø* før hun forsøkte å drepe *noen* –»

Hermine Grangs ansikt hadde krøllet seg sammen. «Jeg gjorde det,» hvisket hun med liten stemme. «Det var meg.»

Nok en stor stein falt ned på Harrys tanker og ødela den skjøre ordenen som var igjen; fragmenter av forståelse ble knust til støv.

Det virket som om Humlesnurrs ansikt hadde blitt flere tiår eldre på noen få sekunder. «Hvorfor, frøken Grang?» sa Humlesnurr, og hans egen stemme var også knapt mer enn hvisking. «Hvorfor ville du ha gjort noe slikt?»

«Jeg,» sa Hermine, «Jeg, jeg – beklager – jeg vet ikke hvorfor jeg –» Det virket som om hun kollapset inn i seg selv, stemmen hennes laget knapt noen andre lyder enn hulking, og de eneste ordene som var forståelige, var «jeg trodde – drept ham – beklager –»

Og Harry burde ha sagt noe, burde ha gjort noe, burde ha hoppet opp fra plassen sin og lamslått alle tre svartspanerne og så fortsatt med et eller annet ufattelig smart neste trekk, men de to ganger knuste fragmentene av tankeprosessene hans ga ingen respons. Mehammers hånd dyttet Harry vennlig, men fast, tilbake på plassen sin, og Harry oppda-

get at han *satt fast* der som om han var limt, han forsøkte å gripe tryllestaven for en *Finite* og den ville ikke komme ut av lomma hans; de tre svartspanerne og Humlesnurr eskorterte Hermine ut av Storhallen i en økende storm av utrop og dørene begynte å svinge seg igjen bak dem – ingenting ga mening, det var surrealistisk i en hittil ukjent grad, som om han var blitt transportert til et alternativt univers, og så hoppet Harrys hukommelse tilbake til en annen forvirrende dag, og i et øyeblikk av desperat inspirasjon innså han til slutt hva Wiltersen-tvillingene hadde gjort mot Rita Slita, og stemmen hans hevet seg til et skrik, «*HERMINE DU GJORDE DET IKKE NOEN HAR KASTET EN FALSKMINNE-FORMEL PÅ DEG!*»

Men dørene var allerede lukket.

*
*

Minerva kunne aldri i verden klart å stå stille, hun travet fram og tilbake gjennom rektors kontor; et sted bak i hodet var det en halvveis forventning om at Severus eller Harry skulle be henne være stille og sette seg ned, men verken eliksirmesteren eller Gutten-som-overlevde så ut til å bry seg stort om henne; begge hadde blikkene fokusert på Albus Humlesnurr som nettopp hadde kommet ut av flumpeisen. I bakgrunnen var det en rekke ting i kontoret som ga fra seg lyder, som ingen hørte. Severus så like følelseskald ut som alltid, der han satt i en liten lenestol ved siden av rektors skrivebord. Den gamle trollmannen sto rak og fryktelig ved peisen som fremdeles brant; en kutte sort som en stjerneløs natt, og han utstrålte kraft og fortvilelse. Alle hennes egne tanker besto av fullstendig forvirring og skrekk. Harry Potter satt på en trestol, fingrene hans grep om setet, og øynene var raseri og is fra en polarnatt.

Klokka 18.33 hadde Kvirinius Krengle sendt flummelding til St. Mungos fra sitt kontor med beskjed om å få hentet Draco Malfang umiddelbart. Professor Krengle hadde funnet herr Malfang i Galtvorts troferom, på dødens rand som følge av den pågående effekten av blodfrysforbannelsen som sakte senket kroppstemperaturen hans. Professor Krengle hadde umiddelbart opphevet forbannelsen, kastet stabiliserende formler på herr Malfang, og levitert ham til sitt kontor for å flumme ham til St. Mungos for videre behandling. Etter dette, hadde professor Krengle orientert rektor med en kort oppramsing av fakta før han forsvant inn i flumnettverket, hadde svartspanerne fått beskjed av St. Mungos og forlangte hans nærvær for avhør.

Den klare hensikten med blodfrysforbannelsen hadde vært å drepe Draco Malfang så langsomt at Galtvorts vaktformler, som var utformet slik at de ville oppdage plutselig skade, ikke ville utløses. Under avhør hadde professor Krengle fortalt svartspanerne at han hadde kastet flere sporingsformler på herr Malfang i januar, kort tid etter at herr Malfang kom tilbake til Galtvort etter juleferien. Professor Krengle hadde kastet disse sporingsformlene fordi han hadde fått nyss om at en person hadde motiv for å skade

herr Malfang. Professor Krengle hadde nektet å identifisere denne personen. Sporingsformlene som professor Krengle hadde kastet ble utløst da herr Malfangs helsetilstand falt under et bestemt nivå, istedenfor ved en plutselig forandring; og hadde således advart professor Krengle før herr Malfang hadde dødd.

To dråper av verifiserum, tilstrekkelig til å forhindre herr Malfang fra å forbedre eller endre informasjonen i sine utsagn, hadde vist at herr Malfang hadde – tillatt etter lovene for adelsslekter, ulovlig etter Galtvorts reglement – utfordret Hermine Grang til en duell. Herr Malfang hadde vunnet duellen, men var i etterkant, da han forlot stedet, blitt angrepet av frøken Grang bakfra med en lammevåde. Etter dette visste ikke herr Malfang noe mer.

Tre dråper av verifiserum, nok til å få henne til å frivillig komme med alle relevante opplysninger, hadde fått Hermine Grang til å innrømme at hun hadde lamslått Draco Malfang bakfra, og så, i et raserianfall, kastet blodfrysforbannelsen på ham, for med vilje å drepe ham langsomt nok til å unngå å bli fanget opp av Galtvorts vaktformler, som hun hadde lest alt om i *Galtvorts historie.* Hun hadde blitt skrekkslagen over sine egne handlinger da hun våknet neste morgen, men hadde ikke fortalt noen om hva hun hadde gjort, fordi hun trodde Draco Malfang allerede ville være død – som han definitivt ville ha vært etter syv timer, dersom magien i hans egen kropp ikke hadde motstått effektene av blodfrysforbannelsen.

«Rettssaken hennes,» sa Albus Humlesnurr, «er i morgen klokka tolv.»

«*Hva?*» kom det vantro fra Harry Potter. Gutten-som-overlevde reiste seg ikke opp fra stolen, men Minerva så at fingrene hans ble hvite der de grep om tresetet under ham. «Det er sinnssykt! Man får ikke gjennomført en politietterforskning på en dag –»

Eliksirmesteren tok ordet. «Dette er ikke *gompe*-Storbritannia, herr Potter!» Severus' ansikt var like uttrykksløst som alltid, men bittet i stemmen var skarpt. «Svartspanerne har en anklage under verifiserum og en tilståelse under verifiserum. Hva dem angår, er etterforskningen *ferdig.*»

«Ikke helt,» sa Humlesnurr, idet Harry virket som om han var i ferd med å eksplodere. «Jeg har insistert overfor Amelia at denne saken skal gjennomgås på det grundigste. Uheldigvis, ettersom den skjebnesvangre duellen var ved midnatt –»

«*Antatte* duellen,» sa Harry skarpt.

«Ettersom den *antatte* duellen var ved midnatt – ja, du har naturligvis rett, Harry – hvilket er utenfor rekkevidde av en tidsvender –»

«Også *antakelig,*» sa Gutten-som-overlevde kaldt. «Og ganske *mistenkelig*, siden den antatte morderen ikke vet om tidsvendere. Jeg håper at en usynlig svartspaner umiddelbart ble sendt tilbake i tid så langt som mulig for å observere –»

Humlesnurr bøyde hodet lett. «Jeg dro dit *selv,* Harry, det øyeblikket jeg fikk høre det. Men da jeg ankom troferommet var herr Malfang allerede bevisstløs, og frøken Grang var forsvunnet –»

«Nei,» sa Harry Potter. «Du ankom troferommet og så Draco bevisstløs. Det er alt du observerte, rektor. Du *observerte* ikke Hermine der, eller så henne gå. La oss skille observasjon fra slutninger.» Guttens hode vendte seg for å se på henne. «Befalio, Forglemmiarum, falskminneformel, psykomantikk. Professor McSnurp, har jeg glemt noen form for sinnspåvirkende magi som kunne ha fått Hermine til å gjøre dette eller få henne til å tro at hun hadde gjort det?»

«Forflokningsformelen,» sa hun. Og svartekunstene hadde aldri vært hennes fag, men hun visste – «Og visse mørke ritualer. Men ingen av dem kunne ha blitt utført i Galtvort uten at alarmer ble utløst.»

Gutten nikket; øynene hans adresserte fremdeles henne. «Hvilke av de formlene kan oppdages? Hvilke ville svartspanerne forsøke å finne?»

«Forflokningsformelen ville forsvinne etter et par timer,» sa hun, etter et øyeblikks tankevirksomhet. «Frøken Grang ville huske Befaliusforbannelsen. Forglemmiarum kan ikke oppdages på noen måte vi vet om, men bare en professor kunne ha kastet den formelen på en elev uten at alarmene fra Galtvorts vaktformler ville bli utløst. Psykomantikk – kan bare bli oppdaget av en annen psykomantiker, tror jeg –»

«Jeg ba om at frøken Grang skulle bli undersøkt av retts-psykomantikeren,» sa Humlesnurr. «Undersøkelsen viste –»

«Stoler vi på henne?» sa Harry.

«Ham,» sa Humlesnurr. «Povlus Sætre, som jeg husker som en ærlig elev i Ravnklo, og han er bundet av et Ubryteløfte om å fortelle sannheten om det han ser –»

«Kunne noen andre være polyksirt til å ligne på ham?» Harry Potter avbrøt igjen. «Hva *observerte* du, rektor?»

Albus sa tungt, «En person som lignet på herr Sætre fortalte oss at en enkelt psykomantiker hadde foretatt en lett berøring i frøken Grangs sinn for noen måneder siden. Det er fra januar, Harry, da jeg kommuniserte med frøken Grang angående en viss desperant. Det var forventet; men hva jeg ikke forventet var resten av det Sofie fant.» Den gamle trollmannen snudde seg for å stirre inn i flumilden, noe som fikk de oransje flammene til å reflekteres i ansiktet hans. «Som du sier, Harry, en falskminneformel er en mulighet; de er, når de er kastet perfekt, umulige å skjelne fra virkelige minner –»

«Det overrasker meg ikke,» avbrøt Harry. «Studier har vist at menneskelige minner mer eller mindre skrives om hver gang vi husker dem –»

«Harry,» sa Minerva bløtt, og guttens munn klappet igjen.

Den gamle trollmannen fortsatte. «– Men en falskminneformel av så god kvalitet krever like mye tid å lage som et ekte minne. Å skape et detaljert minne av en ti minutters hendelse er ti minutters arbeid. I ifølge retts-psykomantikeren,» Albus' ansikt virket nå enda mer trett og rynkete enn tidligere, «har frøken Grang vært besatt av negative tanker rundt herr Malfang siden den dagen da Severus … skrek til henne. Hun har tenkt mye på hvordan herr Malfang kanskje står i ledtog med professor Slur, hvordan han

kanskje holdt på å legge planer for å skade henne og skade Harry – sett for seg dette flere timer hver dag – det ville være umulig å skape falske minner for et så langt tidsrom.»

«Tilsynelatende sinnssykdom …» Severus mumlet lavt, som om han snakket til seg selv. «*Kunne* det være naturlig? Nei, det er for katastrofalt til å være et uhell; for passende for *noen*, det kan det ikke være tvil om. Et gompe-narkotikum, kanskje? Men det ville ikke ha vært nok – frøken Grangs galskap måtte ha vært *ledet* –»

«Ah!» sa Harry plutselig. «Nå forstår jeg det. Den *første* falskminneformelen ble kastet på Hermine etter at professor Slur skrek til henne, og viste, la oss si, at Draco og professor Slur plottet for å drepe henne. Så i går natt ble det falske minnet *fjernet* med misminneformelen, og etterlot minnet om at hun var besatt av negative tanker om Draco tilsynelatende uten grunn, samtidig som hun og Draco fikk falske minner om duellen.»

Minerva blunket, ytterst overrasket. Det ville tatt tusen år før hun kunne ha tenkt seg den muligheten.

Eliksirmesteren skar en tankefull grimase, med oppmerksomme øyne. «*Reaksjonen* på en falskminneformel er vanskelig å forutsi i forkant, herr Potter, uten psykomantikk. Subjektet oppfører seg ikke alltid som forventet, når de først husker de falske minnene. Det ville ha vært en risikabel strategi. Men jeg antar at det er en måte professor Krengle kunne ha gjort det på.»

«*Professor Krengle?*» sa Harry. «Hvilket motiv skulle *han* ha for å –»

Eliksirmesteren svarte tørt, «Forsvarsprofessoren er alltid en mistenkt, herr Potter, uavhengig av hvilken person som tilfeldigvis har denne stillingen her og nå. Det er en trend man legger merke til etter hvert.»

Albus løftet opp en hånd, en gest for å få stillhet, og alle hodene vendte seg mot ham. «Men i dette tilfellet er det en annen mistenkt,» sa Albus stille. «Voldemort.»

Det virket som om dette dødeligste av alle unevnelige ord ga ekko rundt i rommet, og opphevet varmestrålingen fra de oransje flammene i ildstedet.

«Jeg vet ikke,» sa den gamle trollmannen sakte, «jeg vet altfor lite, om hvilke metoder Voldemort har brukt for udødelighet. Han lette i de bøkene før jeg gjorde det, tror jeg. Alt jeg kunne finne var eldgamle historier, spredt ut over for mange bind til at han kunne fjerne alle. Men å finne sannheten blant mange historier er også noe en trollmann bør mestre, og dette har jeg satt meg fore. Det er et menneskeoffer, et mord, derom er jeg sikker; utført med det kaldeste blod, der offeret dør i navnløs frykt. Og urgamle sagn om besatte trollmenn, som utførte gal manns dåder, og la krav på tittelen mørk herre, skjønt de ble overvunnet; og det er vanligvis en gjenstand, forbundet med mørke herrer, som er i deres besittelse …» Albus tittet på Harry, de eldgamle øynene utforsket de yngre. «Jeg tror, Harry – skjønt du vil bare kalle det slutninger – at det å myrde splitter sjelen. At ved et ritual av den mørkeste redsel blir denne avrevne delen av sjelen forankret til denne verden. Til en materiell ting i denne verden. Som må være, eller som derved blir, en ting av Kraft.»

Malacrux. Det forferdelige navnet ga ekko i Minervas sinn, skjønt det virket som – av hvilken grunn visste hun ikke – at Albus ikke ville nevne ordet i Harrys nærvær.

«Og derfor,» avsluttet den gamle trollmannen stille, «er den gjenværende delen av sjelen bundet til den forankrede delen, og blir igjen her når kroppen ødelegges. En trist og smertefull tilværelse, tror jeg det må være; mindre enn ånd, mindre enn det simpleste spøkelse …» Den gamle trollmannens øyne var låst til Harrys, som stirret tilbake med smale øyne. «Det ville ta tid før den avrevne biten av sjelen kunne få tilbake et liksomliv. Det er derfor vi har hatt vår ti års pause, tror jeg; grunnen til at Voldemort ikke vendte tilbake med en gang. Men gitt tid … så ville den antatt døde være i stand til å gjenoppstå.» Den gamle trollmannen snakket med barsk presisjon. «Det er tydelig, fra historiene, at de mørke herrene som vendte tilbake ved å besette en annens kropp innehar mindre magisk kraft enn de en gang hadde. Jeg tror ikke at Voldemort ville være fornøyd med det. Han ville finne en annen måte å gjenskape sitt liv på. Men Voldemort var mer Smygard enn Salazar, og ville ha grepet etter enhver tenkelig mulighet. Han ville *bruke* sin usle tilværelse, *bruke* sin kraft til å besette, hvis han hadde grunn. Hvis han kunne dra nytte av en annens … uforklarlige sinne.» Albus' stemme hadde sunket til nesten hvisking. «Det er dette jeg mistenker skjedde med frøken Grang.»

Minervas hals var svært tørr. «Han er *her,*» gispet hun. «*Her,* på *Galtvort* –»

Så stoppet hun opp, fordi *grunnen* til at Voldemort hadde kommet til Galtvort –

Den gamle trollmannen tittet kort på henne, og sa, fremdeles med den hviskingen, «Jeg beklager, Minerva, du hadde rett.»

Harrys stemme hadde en skarp kant. «Rett angående hva?»

«Voldemorts sterkeste og sikreste vei tilbake til livet,» sa Humlesnurr tungt. «Den veien han helst ønsker å gå, som vil gjøre at han kommer tilbake større og frykteligere enn noen gang tidligere. Det er bevoktet her, i dette slottet –»

«Unnskyld meg,» sa Harry høflig. «Er du en idiot?»

«Harry,» sa hun, men det var ingen kraft i stemmen hennes.

«Jeg mener, du har kanskje ikke lagt merke til dette, rektor Humlesnurr, men dette slottet er fullt av *BARN* –»

«*Jeg hadde ikke noe valg!*» bjeffet Humlesnurr. De blå øynene flammet nå, bak halvmånebrillene. «Jeg *eier* den ikke, den tingen som Voldemort begjærer. Den hører til en annen, og holdes her etter *hans* ønske! Jeg *ba om* at den skulle bli oppbevart i Mysteriedepartementet. Men *han* ville ikke godta det – han sa det måtte være innenfor Galtvorts vaktformler, omfattet av Grunnleggernes beskyttelser –» Humlesnurr strøk en hånd over panna. «Nei,» sa den gamle trollmannen med stillere stemme. «Jeg kan ikke overføre denne skylden til ham. Han har rett. Det er for mye kraft i den gjenstanden, altfor mye som menn begjærer. Jeg gikk med på at fellen skulle legges innenfor Galtvorts vaktformler, der jeg har min egen kraft.» Den gamle trollmannen bøyde hodet. «Jeg visste at Voldemort ville orme seg inn hit på en eller annen måte, og planla å fange ham. Jeg tenkte

ikke – jeg drømte ikke om – at han ville oppholde seg i en fiendtlig festning et minutt lenger enn det han måtte.»

«Men,» sa Severus forvirret, «hva i all verden ville Den mørke herren tjene på å drepe Lucifus' eneste arving?»

«Til dagsordenen,» sa Harry Potter, med en hard kant i stemmen. «Motivene til hvem det nå enn er som står bak er ikke hovedsaken her. Vår øverste prioritet her og nå er at en uskyldig Galtvort-elev er i *trøbbel!*»

De grønne øynene låste seg mot de blå, idet Albus Humlesnurr stirret tilbake på Gutten-som-overlevde –

«Helt riktig, herr Potter,» sa Minerva, hun hadde ikke en gang tenkt igjennom det, det virket som om ordene bare hoppet ut av munnen hennes. «Albus, hvem er det som ser til frøken Grang nå?»

«Professor Pirrevimp har reist for å være sammen med henne,» sa rektor.

«Hun trenger en *advokat,*» sa Harry. «Enhver som bare sier 'jeg gjorde det' til politiet er åpenbart –»

«Uheldigvis,» sa Minerva, og fikk noe av den klassiske 'professor McSnurp'-tonen uten å tenke seg om, «tviler jeg på at en advokat ville være til nytte for frøken Grang på dette tidspunktet, herr Potter. Hun skal dømmes av Heksingating, og det er overveldende lite sannsynlig at de lar henne slippe unna på grunn av en slik detalj.»

Harry så på henne med et fullstendig vantro blikk, som om det å foreslå at Hermine Grang ikke trengte en advokat var på linje med å foreslå at hun burde settes i brann.

«Hun har rett, herr Potter,» sa Severus stille. «Det er få rettsprosesser i dette landet som tar i bruk advokater.»

Harry løftet brillene og gned seg kort i øynene. «Greit. Så akkurat hvordan skal vi klare å få Hermine ut av denne suppa? Siden advokater ikke er inkludert her, antar jeg at det ikke er stort håp om at dommerne forstår konseptene 'sunn fornuft' og 'sannsynlighet' bra nok til å innse at tolv år gamle jenter i bunn og grunn aldri begår overlagte drap?»

«Det er Heksingating hun står overfor,» sa Severus. «De eldste adelsslektene, og visse andre innflytelsesrike trollmenn.» Severus' ansikt vred seg med noe som nærmet seg hans vanlige sarkasme. «Hvorvidt de skulle fremvise noen sunn fornuft – du kunne like gjerne håpe på at de skulle lage et baconsmørbrød til deg, Potter.»

Harry nikket med lukket munn. «Nøyaktig hva slags straff er det Hermine kan forvente? Brukket tryllestav og utvisning –»

«Nei,» sa Severus. «Ikke noe så mildt som det. Misforstår du med vilje, Potter? Hun skal opp for *Heksingating.* Det er ingen bestemt strafferamme. Det er bare avstemmingen.»

Harry Potter mumlet, «*Lovens bokstav, i komplekse tider, har vist seg å være defekt; å dømmes av folkets mening gir nok mye mer effekt* … Nei vel, det er altså ingen juridiske regler som setter begrensninger i det hele tatt?»

Lys ga gjenskinn fra den gamle trollmannens halvmånebriller; han snakket forsiktig, og ikke uten sinne. «Juridisk sett, Harry, står vi her overfor en blodgjeld fra Hermine Grang til adelsslekta Malfang. Lord Malfang foreslår en måte denne kan betales på, og så vil Heksingating stemme over forslaget. Det er alt.»

«Men …» sa Harry sakte. «Lucifus ble valgt til Smygard, han er *nødt* til å innse at Hermine bare var en brikke i et spill. Ikke den han egentlig burde være sint på. Ikke sant?»

«Nei, Harry Potter,» sa Albus Humlesnurr tungt. «Det er slik du *ønsker* at Lucifus Malfang skal tenke. Lucifus Malfang selv … vil ikke dele ditt ønske om at han skal tenke på den måten.»

Harry stirret på rektor, med øyne som ble kaldere, samtidig som Minerva selv måtte jobbe mer med å undertrykke sine egne følelser, stoppe å vandre rundt i rommet og forsøke å puste. Hun hadde forsøkt å ikke tenke på det, forsøkt å vende tankene bort fra det, men hun visste. Hun hadde visst det det øyeblikket hun hørte det. Hun kunne se det i Albus' øyne –

«Er det snakk om dødsstraff?» sa Harry stille, og hun grøsset nedover hele ryggen ved undertonen i den stemmen.

«Nei!» sa Albus. «Nei, ikke Kysset, ikke Azkaban, ikke for en førsteklassing ved Galtvort. Vårt land er ennå ikke *så* fortapt.»

«Men Lucifus Malfang,» sa Severus tonløst, «vil definitivt ikke være fornøyd med at hun bare får brukket tryllestaven.»

«Ålreit,» sa Harry bydende. «Slik jeg ser det, har vi to grunnleggende framgangsmåter her. En, finne den virkelige skyldige. To, andre muligheter for å øve press på Lucifus. Professor Krengle reddet Dracos liv, teller det som et blodgjeld fra adelsslekta Malfang til ham, som han kunne bruke til å innløse Hermines?»

Minerva blunket forbløffet enda en gang.

«Nei,» sa Humlesnurr. Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Det var godt tenkt, men – nei, Harry, jeg beklager, men det går ikke. Det er et unntak hvis Heksingating mistenker at omstendighetene ved en livsgjeld kan ha vært iscenesatt. Og forsvarsprofessoren er knapt utenfor mistanke. Slik ville Lucifus argumentere.»

Harry nikket en enkelt gang, med behersket ansikt. «Rektor, jeg vet jeg sa at jeg ikke ville – men gitt omstendighetene – den gangen Draco kastet den torturforbannelsen på meg, er det gjeld nok –»

«Nei,» sa den gamle trollmannen (samtidig som hun buste ut et «*Hva?*» og Severus hevet et øyenbryn), «Det ville ikke ha vært nok, og nå er det ingen gjeld overhodet. Du er en psykoblokker og kan ikke gi vitnemål under verifiserum. Draco Malfang kunne

fått det minnet Forglemmet før han kunne avgi vitnemål –» Albus nølte. «Harry … hva du nå enn har gjort med Draco, må du gå ut fra at Lucifus Malfang snart vil vite det.»

Harrys hode sank ned i hendene hans. «Han kommer til å gi Draco verifiserum.»

«Ja,» sa Albus stille.

Gutten-som-overlevde sa ikke noe, der han satt med hodet i hendene.

Eliksirmesteren så ekte overrasket ut. «Draco *forsøkte* virkelig å hjelpe frøken Grang,» sa Severus. «Du – Potter, du prøvde *faktisk* –»

«Å omvende ham?» sa Harry med hodet i hendene. «Jeg var omtrent trekvart ferdig. Hadde lært ham skytsvergeformelen og alt. Men nå vet jeg ikke hva som vil skje.»

«Voldemort har slått til hardt mot oss, på denne dag,» sa Albus. Lyden av trollmannens stemme var lik synet av gutten med hodet i hendene. «Han har tatt ut to av våre brikker, med ett … Nei. Jeg burde ha sett det tidligere. Han har tatt ut to av *Harrys* brikker med ett trekk. Voldemort har begynt spillet sitt igjen, ikke mot meg, men mot *Harry.* Voldemort kjenner profetien, han vet hvem hans siste fiende er. Han har ikke tenkt til å vente slik at han møter Hermine Grang og Draco Malfang ved Harrys side når de er voksne. Han slår til mot dem *nå.*»

«Kanskje det er Du-vet-hvem, og kanskje det ikke er det,» sa Harry, og stemmen hørtes litt ustødig ut. «La oss ikke innsnevre hypoteserommet for tidlig.» Harry pustet dypt og senket hendene igjen. «Den andre tingen vi kan forsøke er å få has på den virkelige skyldige før rettssaken – eller i det minste finne solid bevis for at *noen* har stått bak.»

«Herr Potter,» sa Minerva, «professor Krengle fortalte svartspanerne at han vet om noen som har et motiv for å skade herr Malfang. Vet *du* hvem han snakket om?»

«Ja,» sa Harry, etter kort nøling. «Men jeg tror at jeg vil foreta den delen av etterforskningen sammen med forsvarsprofessoren – akkurat slik jeg ikke ville ønsket at professor Krengle var i rommet mens vi diskuterte hvordan vi skulle etterforske *ham.*»

«Han mistenker meg?» sa Severus, og så ga han fra seg en kort latter. «Ja, selvsagt gjør han det.»

«Min egen plan,» sa Harry, «er å gå og ta en titt på troferommet der denne duellen etter sigende skal ha funnet sted for å se om jeg kan finne noe utenom det vanlige. Hvis du kan be svartspanerne som etterforsker åstedet om å slippe meg inn –»

«Hvilke svartspanere som etterforsker?» sa Severus tonløst.

Harry Potter pustet dypt inn, slapp lufta sakte ut, og så snakket han igjen. «I krimbøker tar det vanligvis lenger enn én dag å oppklare en forbrytelse, men tjuefire timer er – nei, *tretti* timer er atten hundre minutter. Og jeg kan tenke meg minst ett annet viktig sted som bør gjennomsøkes etter spor – skjønt det bør være noen som kan komme seg inn i ravnklojentenes sovesaler. Tidligere, da Hermine slåss mot bøller, fant hun beskjeder under puta hver morgen som fortalte henne hvor hun skulle gå –»

«*Albus …*» stønnet Minerva.

«Jeg sendte dem ikke,» sa den gamle trollmannen. De hvite øyenbrynene hans hadde hevet seg i overraskelse. «Dette visste jeg ikke noe om. Tror du at hun er blitt brukt i et større spill, Harry?»

«Det er en mulighet,» sa Harry. «Og enda mer fordi det er en ny del av dette puslespillet som du ikke kjenner til ennå.» Harrys stemme senket seg, ble mer intens. «Rektor, du vet allerede at jeg fikk min fars usynlighetskappe fra noen som la igjen en beskjed under puta mi, der det sto at det var en tidlig julepresang. Jeg tror vi må gå ut fra at det er den samme personen som la igjen meldinger til Hermine –»

«Harry,» sa den gamle trollmannen, og nølte et øyeblikk. «Det å levere din fars Kappe tilbake til deg, virker ikke på meg som en handling utført av en ondsinnet –»

«*Hør,*» sa Harry Potter innstendig. «Den delen du *ikke* vet er at etter at Bellatrix DeMons rømte fra Azkaban, så fant jeg en ny lapp under puta mi, signert 'Julenissen', som sa at de hadde hørt at du skulle gi meg husarrest på Galtvort, og at de ville gi meg en fluktrute til Salems Hekseinstitutt i Amerika. Den beskjeden kom sammen med en kortstokk, der hjerterkongen ble sagt å være en flyttnøkkel –»

«*Herr Potter!*» ropte professor McSnurp, helt instinktivt, uten å tenke seg om. «Det kunne ha vært et *kidnappingsforsøk!* Du burde ha sagt –»

«Ja, professor, jeg gjorde det som var fornuftig,» sa gutten stødig. «Jeg gjorde det som var fornuftig, *tilpasset til omstendighetene.* Jeg fortalte det til professor Krengle. Og ifølge professor Krengle fører den flyttnøkkelen til et sted i London – den er definitivt ikke sterk nok til å være en internasjonal flyttnøkkel. Klart, det er *mulig* at vedkommende som sendte beskjeden er ærlig, og at stedet i London bare er et stoppested på veien.» Gutten grep innenfor kutten og tok fram en kortstokk og en brettet papirlapp. «Jeg stoler på at dere *ikke* stormer inn med flammende skytevåpen – jeg mener flammende tryllestaver – bare i tilfelle avsenderen er en av mine allierte, om enn ikke en av deres. Men om dette er en felle, synes jeg at vi skal utløse den *nå.* Og hvem det nå er, så tar vi dem *i live* slik at vi kan bringe dem fram for Heksingating; jeg kan ikke få understreket det nok.»

Severus reiste seg fra stolen, nå med målbevisste øyne, og beveget seg mot Harry. «Jeg trenger ett av dine hårstrå for polyksiren, herr Potter –»

«La oss ikke forhaste oss!» sa Albus. «Vi har fremdeles ikke undersøkt beskjedene som ble send til frøken Grang; det kan hende at de ikke likner i det hele tatt. Severus, kunne du ha oppsøkt hennes sovesal og se om du kan finne dem?»

Harry Potters øyenbryn hevet seg, der han sto for å tilby eliksirmesteren bedre tilgang til sin høysåte av hårvekst. «Du tror at to *forskjellige* personer flyr rundt på Galtvort og legger fra seg lapper under puter?»

Severus ga fra seg en kort, sardonisk latter, samtidig som en hånd beveget seg og trakk ut et hår, som snart var forsiktig innpakket i silke. «Høyst sannsynlig. Hvis det er noe jeg har lært i min tid som husstyrer for Smygard, så er det hva slags latterlig kaos som opp-

står når det er mer enn én plotter og mer enn ett plott. Men rektor – jeg er av den mening at herr Potter har rett; jeg burde følge denne portnøkkelen og se hvor den fører hen.»

Albus nølte, og nikket så motvillig. «Da vil jeg ha et ord med deg før du drar.»

*
*

Idet Harry Potter forlot rommet for å gjøre sine egne undersøkelser, spant Severus rundt på hælen og skred raskt mot krukka med flumpulver, så raskt at kutten flagret bak ham. «Jeg skal hente litt rå polyksir, legge til hårstrået, og reise. Rektor, vil du gjøre deg klar til å –»

«Albus,» sa Minerva, og var overrasket over hvor stødig stemmen hennes var, «var det du som la fra deg de lappene under herr Potters pute?»

Severus' hånd stoppet opp et øyeblikk før han kastet flumpulver inn i flammene.

Humlesnurr nikket til henne, skjønt smilet som fulgte med virket litt hult. «Du kjenner meg altfor godt, kjære.»

«Og jeg antar at flyttnøkkelen går til et vennligsinnet sted der herr Potter ville bli oppbevart trygt helt til du kom for å hente ham og ta ham med tilbake til Galtvort?» Stemmen hennes var stram – det var fornuftig, hun ikke nekte for at det var fornuftig, men det virket på en eller annen måte litt grusomt.

«Det ville komme an på omstendighetene,» sa den gamle trollmannen stille. «Hvis Harry hadde gått til et slikt skritt – så ville jeg kanskje latt ham få nyte godt av flukten, for en stund. Det ville være bedre å vite hvor han dro, og sørge for at det var et sted som var trygt, hos venner –»

«Og tenke seg til,» sa professor McSnurp, «at jeg hadde tenkt til å gi herr Potter en skjennepreken for å ikke fortelle oss om denne viktige saken! Stramme ham opp for å ikke ha nok vett til å stole på oss!» Stemmen hennes hadde hevet seg. «Jeg skal hoppe over den oppleksingen, antar jeg!»

Severus stirret på rektor med smale øyne. «Og beskjedene til frøken Grang –»

«Forsvarsprofessoren, høyst sannsynlig,» sa den gamle trollmannen. «Allikevel – det er bare gjetning.»

«Jeg skal gå og lete etter dem,» sa Severus. «Og så, antar jeg, starte å lete etter Du-vet-hvem.» En grimase kom til syne på eliksirmesterens ansikt. «En oppgave der jeg ikke aner hvor jeg skal begynne. Vet du om noen tryllerier som kan brukes for å finne en sjel, rektor?»

*
*

Clairvoyanseklasserommet var opplyst av det svake, røde lyset fra hundre små flammer som varmet opp hundre typer røkelse, slik at hvis du ville spørre hvordan rommet så ut, beskrevet med ett ord, ville svaret være 'røyk'. (Forutsatt at du brydde deg om å se på noe i det hele tatt, når nesa di var i ferd med å overbelastes og truet med å dø.) Hvis blikket ditt kunne trenge igjennom disse mørke dunstene, ville du se et lite, overmøblert rom der førti polstrede lenestoler, de fleste tomme, var presset sammen rundt en liten åpning midt i rommet, der en rund fallem i gulvet ventet på at du skulle unnslippe.

«Grimmen!» sa professor Rummelfiold med skjelvende stemme, der hun tittet ned i Frank Wiltersens tekopp. «Grimmen! Det er et tegn på døden! En du kjenner, Frank – en du kjenner kommer til å dø! Og snart – ja, det kommer til å skje ganske snart, tror jeg – med mindre, naturligvis, det skjer senere –»

Det ville ha vært langt mer skremmende, syntes Fred og Frank, hvis hun ikke hadde sagt nøyaktig det samme til hver eneste andre elev i deres clairvoyanseklasse. På dette tidspunktet tenkte de ikke noe over det i det hele tatt; tankene deres kvernet rundt dagens katastrofe –

Gulvdøra fløy opp med et smell som fikk professor Rummelfiold til å hvine og søle Franks te ut over kutten hans, og så et øyeblikk senere kom Humlesnurr farende opp fra gulvet med en flammende fugl på skulderen.

«Fred!» sa den gamle trollmannen bydende. Kutten hans var svart som en måneløs natt, øynene harde som blå diamanter. «Frank! Bli med meg, nå!»

Det kom et kollektivt gisp, og innen Fred og Frank klatret ned stigen etter rektor hadde hele klassen kastet seg ut i spekulasjoner rundt hvilken rolle de hadde spilt i mordforsøket på Draco Malfang.

Fallemmen hadde knapt smekket sammen over dem før alle lyder i nærheten ble dempet, og den gamle trollmannen spant rundt mot dem og holdt ut en hånd og sa bydende, «Gi meg kartet!»

«K-kart?» sa Fred og Frank, fullstendig sjokkert. De hadde aldri hatt den minste mistanke om at Humlesnurr hadde hatt en mistanke om det. «Hva mener du, v-vi aner'ke hva du –»

«Hermine Grang er i trøbbel,» sa den gamle trollmannen.

«Kartet er på sovesalen vår,» sa Fred eller Frank øyeblikkelig. «Bare gi oss noen minutter til å hente det og så skal vi –»

Trollmannens armer feide dem opp som om de var store koseputer, det kom et skjærende skrik og et blink av ild og så var de tre i sovesalen til tredjeårs griffinggutter.

Kort tid etterpå overrakte Fred og Frank kartet til rektor, og vred seg bare lett ved helligbrøden ved å gi deres skattede del av Galtvorts sikkerhetssystem til den personen som faktisk eide det; og den gamle trollmannen skar en grimase da han så at det tilsynelatende var et tomt stykke permanent.

«Du må si,» forklarte de, «*Jeg lover på tro og ære at jeg er ute på revestreker –*»

«Jeg nekter å juge,» sa den gamle trollmannen. Han holdt kartet opp i været og bæljet, «Hør meg, Galtvort! *Deligitor prodi!*» Et øyeblikk senere bar rektor Valghatten på hodet, og den så *skremmende velplassert* ut, som om Humlesnurr alltid hadde ventet på en slitt gammel hatt med spiss på for å gjøre tilværelsen komplett.

(Fred og Frank memoriserte denne frasen øyeblikkelig, bare i tilfelle den ville virke for noen andre enn rektor, og begynte å tenke på skøyerstreker som involverte Valghatten.)

Den gamle trollmannen kastet ikke bort et øyeblikk før han rev Valghatten av hodet og snudde den opp ned – det var litt vanskelig å avgjøre da Hatten var opp-ned, men den så litt furten ut over å bli behandlet på denne måten – og kjørte hånda ned i hatten og trakk ut en krystallstav. Med dette instrumentet begynte han å trekke runeliknende mønstre på kartet, og mumlet merkelige besvergelser som bare nesten liknet latin og som ga ekko i ørene deres på en uvanlig ekkel måte. Midtveis i opptrekkingen av en rune tittet han opp på dem begge, og fikserte dem med et skarpt blikk. «Jeg vil returnere dette senere, sønner av Wiltersen. Gå tilbake til timen.»

«Ja, rektor,» sa de, og nølte. «Ah – når det gjelder Hermine Grang, kommer'a virkelig til å bli nødt til å tjene Draco Malfang for alltid som hans –»

«*Gå,*» sa den gamle trollmannen.

De gikk.

Da han var alene i rommet, tittet trollmannen ned på kartet, som nå hadde skrevet på seg selv en fin håndtegning av oppholdsrommet i Griffing, der de var; og det lille håndskrevne *Albus P.U.B. Humlesnurr* var det eneste som var igjen der.

Den gamle trollmannen rettet ut kartet, bøyde seg over det, og hvisket, «Finn Tom Venster.»

*
*

Avhørsrommet i Avdelingen for magisk justis var vanligvis opplyst av et lite oransje lys, slik at svartspaneren som avhørte deg kunne lene seg mot din ukomfortable metallstol med mesteparten av sitt eget ansikt i skyggen, for å hindre deg fra å lese deres ansiktsuttrykk mens de definitivt kunne lese ditt.

I det øyeblikket herr Krengle hadde kommet inn i rommet, hadde det lille oransje lyset svekket seg og begynt å flakke, lik et stearinlys i ferd med å bli blåst ut av vinden. Rommet var nå opplyst av en isfarget glød som tilsynelatende ikke kom fra noen lyskilde. Islyset fikk professor Krengles bleke hud til å lyse opp som alabast, bortsett fra øynene, som på en eller annen måte holdt seg i skyggen.

Svartspaneren som sto vakt utenfor hadde i det stille forsøkt å fjerne denne effekten fire ganger uten den minste suksess, til tross for det faktum at herr Krengle høflig hadde

levert inn tryllestaven sin da han ble hentet inn til avhør, og ikke hadde vist noe tegn til å si fram noen besvergelser eller bruke magisk kraft på andre måter.

«Kvirinius … Krengle,» kom det slepent fra mannen som nå satt tvers overfor der forsvarsprofessoren hadde ventet høflig. Avhøreren hadde gulbrunt hår som var børstet bakover som en løves man, med gulaktige øyne i et alvorlig, rynkete ansikt til en mann i sitt tiende tiår. Mannen holdt akkurat på med å bla igjennom en stor mappe med pergamenter som hadde blitt hentet ut av en svart og svært solid utseende koffert etter at han hadde haltet inn i rommet og satt seg ned. Det virket ikke som om han så på ansiktet til mannen han avhørte. Han hadde ikke introdusert seg.

Etter å ha bladd gjennom pergamenter enda litt mer, hvilket ble utført i stillhet, snakket svartspaneren igjen. «Født 26. september 1955 av Kassandra Krengle, etter en kjent affære med Lirinius Krekh-Lyng …» leste svartspaneren opp. «valgt inn i Ravnklo … UGLEr ganske bra … ØGLEr i formler, transfigurasjon … Strålende i gompologi, imponerende … oldruner, og ah ja, forsvar mot svartekunster. Strålende der også. Fortsatte videre med å bli litt av en turist, og besøkte alle slags steder. Flyttnøkkel-visum til Transilvania, Det forbudte keiserriket, Byen av endeløst mørke … oi, oi, *Texas.*» Mannen så opp fra mappa med smale øyne. «Hva gjorde du *der*, herr Krengle?»

«Så meg om, for det meste i gompeområdene,» sa forsvarsprofessoren lett og ledig. «Som du nevnte, jeg er jo litt av en turist.»

Mannen lyttet til dette med rynket panne, og tittet ned og så opp igjen. «Jeg ser også at du besøkte Fuyuki City i 1983.»

Forsvarsprofessoren hevet et øyenbryn i lett forvirring. «Hva med det?»

«Hva gjorde du i Fuyuki City?» Spørsmålet kom som et barberbladskarp glefs.

Forsvarsprofessoren skar en lett grimase. «Ikke noe spesielt. Jeg besøkte noen av de mer velkjente severdighetene, noen av de mindre velkjente severdighetene, og bortsett fra det holdt jeg meg vel egentlig mest for meg selv.»

«Virkelig?» sa svartspaneren bløtt. «Det er et svar jeg finner ganske interessant.»

«Hvordan det?» sa forsvarsprofessoren.

«Fordi det var ikke notert noe om et turistvisum til Fuyuki City.» Mannen slamret mappa i bordet. «Du er ikke Kvirinius Krengle. Hvem i *maroksens nesebor* er du?»

*
*

Eliksirmesteren gikk stille inn i ravnklojentenes sovesaler, salen til jentene i første trinn, et hyggelig sted der bronse og blått konkurrerte om å være hovedfargen til kosedyr, skjerf og klær, små billige smykkegjenstander og plakater av berømte mennesker. Hermine Grangs seng var lett å identifisere; det var den som var blitt angrepet av et bokmonster.

Det virket ikke som om noen andre var i nærheten, på denne tida av dagen, og et antall formler bekreftet dette.

Eliksirmesteren lette under Hermine Grangs pute, og under senga hennes, og begynte så å gjennomgå kofferten hennes og sorterte gjennom nevnelige og unevnelige gjenstander uten å endre ansiktsuttrykk, og klarte til slutt å trekke fram en bunke papirer som beskrev tider og steder der man ville treffe på bøller; alle papirene kun underskrevet med en forseggjort 'S'.

Et kort ildblaff senere var papirene borte, og eliksirmesteren dro for å rapportere at han ikke kunne finne noe.

*
*

Forsvarsprofessoren satt rolig med hendene fremdeles foldet i fanget. «Hvis du konsulterer rektor Humlesnurr,» sa forsvarsprofessoren, «vil du finne at han er fullt klar over sakens forhold, og at jeg gikk med på å undervise forsvarsklassene på den eksplisitte betingelsen at ingen skulle gjøre undersøkelser rundt min –»

Lynraskt røsket avhøreren fram tryllestaven og spyttet ut «*Polydrikkus reverso!*» samtidig som forsvarsprofessoren nøs, hvilket på en eller annen måte fikk strålen av speilaktig sølv til å oppløses i en dusj av hvite gnister.

«Å, beklager,» sa forsvarsprofessoren høflig.

Smilet som svartspaneren leverte inneholdt absolutt ingen humor. «Så hvor er den virkelige Kvirinius Krengle, hva? Under *Befalio* i bunnen av en koffert et sted, mens du tar hår nå og da for din illegale polyksir?»

«Det går i høyeste grad an å stille spørsmål rundt dine antakelser,» sa forsvarsprofessoren med en viss skarphet i stemmen. «Hva får deg til å tro at jeg ikke rett og slett stjal kroppen hans ved å bruke ufattelig mørk magi?»

Dette ble etterfulgt av en viss pause.

«Jeg foreslår,» sa svartspaneren, «at du tar dette alvorlig, herr Hvem-du-nå-enn-er.»

«Jeg beklager,» sa forsvarsprofessoren og lente seg tilbake i stolen, «men jeg ser liten grunn til å være spesielt ydmyk ved denne bestemte anledningen. Hva har du tenkt til å gjøre, drepe meg?»

«Jeg setter ikke pris på humoren din,» sa svartspaneren bløtt.

«Så uheldig for deg, Rufus Grimst,» sa forsvarsprofessoren. «Du har min dypeste sympati.» Han la hodet på skakke, og lot til å studere avhøreren; og selv innenfor skyggen av islyset glitret øynene.

*
*

Padma stirret ned på tallerkenen sin.

«Hermine ville ikke bare *gjøre* det!» ropte Amanda Brunkeberg, som praktisk talt var på gråten, faktisk *var* hun på gråten, og stemmen hennes ville ha vært høy nok til å få hele Storhallen til å bli stille hvis det ikke hadde vært for alle de andre elevene som også ropte til hverandre. «Jeg – jeg vedder på at Malfang forsøkte på – å *gjøre* ting med henne, og –»

«Generalen vår ville *aldri* gjøre noe sånt!» ropte Pomonus Dolohov, til og med høyere enn Amanda.

«Selvsagt ville han det!» ropte Antonius Goldstein. «Malfang er sønnen til en *dødseter!*»

Padma stirret ned på tallerkenen sin.

Draco var general i armeen hennes. Hermine var grunnleggeren av FULHET.

Draco hadde gitt henne tillit som nestkommanderende. Hermine var hennes medravnkloing.

Begge to var hennes venner, kanskje de to beste vennene hun hadde.

Padma stirret ned på tallerkenen sin. Hun var glad for at Valghatten ikke hadde tilbudt henne Håsblås. Hvis hun hadde blitt valgt til Håsblås, ville det sannsynligvis ha vært mye vanskeligere å forsøke å bestemme seg for hvor hennes delte lojalitet skulle ligge.

Hun blunket, og innså at synet hadde blitt uklart igjen; og løftet en skjelvende hånd for å tørke øynene en gang til.

Morag McDonald snøftet så høyt at det var hørbart selv i denne lunsjens pandemonium, og sa med høy stemme, «Jeg vedder på at Grang *jukset* under kampen i går, jeg vedder på at det var derfor Malfang utfordret henne –»

«Alle sammen *HOLDER KJEFT!*» brølte Harry Potter, mens han traff bordet så hardt med nevene at tallerkener klirret over alt.

En hvilken som helst annen gang ville dette ha forårsaket en reprimande fra lærerne; denne gangen fikk det bare et par av de nærmeste elevene til å kaste et blikk bort på ham.

«Jeg hadde tenkt til å spise lunsj,» sa Harry Potter, «og så fortsette med å gjøre undersøkelser, så jeg hadde ikke tenkt til å si noe. Men dere er jo *dumme* alle sammen, og når sannheten kommer fram kommer dere til å angre på hva dere har sagt om uskyldige mennesker. Draco har ikke gjort noe; Hermine har ikke gjort noe; begge har vært utsatt for falskminneformler!» Harry Potters stemme hadde steget i styrke da han uttalte de siste ordene. «*På hvilken måte er det ikke HIMMELROPENDE ÅPENBART?*»

«Tror du at vi tror på *det?*» ropte Pomonus Dolohov tilbake til ham. «Det er det alle sier! 'Jeg gjorde det ikke, det var bare en falskminneformel!' Tror du at vi er *dumme?*»

Og Morag nikket enig, med et nedlatende blikk.

Uttrykket som dukket opp i Harry Potters ansikt fikk Padma til å skvette.

«Jeg skjønner,» sa Harry Potter; det var ikke et rop, så Padma måtte anstrenge seg for å høre det. «Professor Krengle er ikke her for å forklare meg hvor dumme mennesker er, men jeg vedder på at jeg forstår det greit på egen hånd denne gangen. Folk gjør noe dumt og blir tatt og får verifiserum. Ikke romantiske mesterkriminelle, fordi *de* ville ikke blitt tatt, *de* ville ha lært psykoblokking. Triste, patetiske, inkompetente kriminelle blir tatt, og tilstår under verifiserum, og de er desperate etter å holde seg ute fra Azkaban så de sier at de ble utsatt for en falskminneformel. Riktig? Så hjernen din, i en ren Pavlovsk refleks, kobler ideen om falskminneformler til patetiske kriminelle med lite troverdige unnskyldninger. Du trenger ikke å vurdere de spesifikke detaljene, hjernen din bare *mønster-gjenkjenner* hypotesen inn i en samling ting du ikke tror på, og så er du ferdig. Akkurat som at min far trodde at magiske hypoteser aldri var troverdige, fordi han hadde hørt så mange dumme mennesker snakke om magi. Det å tro på en hypotese som involverer falskminneformler er *lavstatus.*»

«Hva *babler* du om?» sa Morag, og tittet på Gutten-som-overlevde nedover en nese som ble holdt høyt mot sky.

«Tror du vi kommer til å tro på noe *du* sier?» ropte en noe eldre utseende ravnkloing som Padma ikke kjente igjen. «Når *du* gjorde Grang mørk?»

«Og jeg kommer ikke til å klage,» sa Harry Potter med en uhyggelig rolig stemme, «over trollmenn som ikke eier logikk og tror på de villeste ting. Fordi jeg sa det der til professor Krengle en gang, og han bare ga meg et sånt *blikk* og sa at hvis jeg ikke var forblindet av min oppdragelse ville jeg kunne tenke meg fram til hundre mer latterlige ting som en haug gomper tror på. Det dere alle gjør er veldig menneskelig og veldig normalt og gjør dere ikke til *uvanlig* dårlige mennesker, så jeg har ikke tenkt til å klage.» Gutten-som-overlevde reiste seg fra benken. «Ser dere senere.»

Og så gikk Harry Potter vekk fra dem, gikk vekk fra dem alle sammen.

«Du tror ikke at han har *rett*, gjør du?» sa Su Li ved siden av henne, i et tonefall som gjorde det åpenbart hva *hun* trodde.

«Jeg –» sa Padma. Det virket som om ordene satt fast i halsen hennes, at tankene satt fast i hodet hennes. «Jeg – jeg mener – jeg –»

*
*

Hvis du tenker hardt nok kan du gjøre det umulige.

(Dette hadde alltid vært en trosartikkel hos Harry. En gang i tida hadde han anerkjent fysikkens lover som faste begrensninger, og nå mistenkte han at det ikke fantes sanne grenser i det hele tatt.)

Hvis du tenker *raskt* nok kan du av og til gjøre det umulige *kjapt* …

… noen ganger.

Bare noen ganger. Ikke alltid.

Ikke slik at du kan *regne med* å få det til.

Gutten-som-overlevde så seg rundt i troferommet, omgitt av utmerkelser og pokaler og plaketter og skjold og statuer og medaljer som ble oppbevart i tusenvis, kanskje titusenvis av glassmontre. I like mange århundrer som Galtvort hadde eksistert hadde dette rommet samlet opp nye detaljer. En uke, en måned, kanskje til og med et år hadde ikke vært nok til å bruke 'Utforsk'-valget på hver gjenstand i dette rommet. Med professor Pirrevimp borte hadde Harry spurt professor Vektor om det var noen måte å oppdage om den beskyttende magien rundt krystallvasene hadde mottatt noen skade; å verifisere inntrykket som en virkelig duell burde ha etterlatt seg. Harry hadde jobbet seg gjennom Galtvorts bibliotek for å se om det var noen formler som kunne påvise forskjell mellom gamle og nye fingeravtrykk, eller å oppdage spor av tidligere pust i rommet. Og alle disse forsøkene på å leke detektiv hadde slått feil.

Det var ingen spor, ingen han var smart nok til å finne.

Professor Slur hadde sagt at flyttnøkkelen førte til et tomt hus i London, uten spor av noen eller noe spesielt.

Professor Slur hadde ikke funnet noen beskjeder rundt Hermines soveplass.

Rektor Humlesnurr hadde sagt at Voldemorts ånd sannsynligvis holdt til i Mysteriekammeret der Galtvorts sikkerhetssystem ikke kunne finne ham. Harry hadde sneket seg inn i Smygards fangekjeller under Usynlighetskappen og brukt resten av ettermiddagen på å lete gjennom alle de åpenbare stedene, men hadde ikke funnet noe slangete som hadde svart da han snakket til det. Inngangen til Mysteriekammeret, virket det som, var ikke ment å bli funnet på én dag.

Harry hadde snakket med alle Hermines venner som fremdeles ville snakke med ham, og ingen av dem hadde husket at Hermine sa noe spesifikt om hvorfor hun trodde at Draco plottet mot henne.

Professor Krengle hadde ikke kommet tilbake fra Magidepartementet ved middagstid. De eldre elevene så ut til å tro at årets forsvarsprofessor sannsynligvis ville ende opp med å få skylden for hendelsen, og få sparken for å lære Galtvorts elever å være for voldelige. De hadde snakket om forsvarsprofessoren som om han allerede var borte.

Harry hadde brukt opp alle seks timene fra tidsvenderen sin, og det var fremdeles ingen spor, og han måtte få seg litt søvn nå hvis han skulle klare å fungere under Hermines rettssak neste dag.

Gutten-som-ødela-en-desperant sto i midten av Galtvorts troferom, og han hadde sluppet tryllestaven ned ved føttene sine. Han gråt.

Noen ganger forsøkte du å få tak i hjernen din, og så svarte den ikke.

Hermine Grangs rettssak startet som planlagt neste dag.

78.
Tabu avveininger, del 2: Horn-effekten

Heksingatings Eldgamle Hall er kjølig og mørk, med konsentriske halvsirkler av stein som hever seg opp fra det laveste midtpunktet, og enkle trebenker plassert på disse reiste halvsirklene. Det er ingen synlig lyskilde, men hallen er godt opplyst, uten noen synlig årsak eller grunn; det er rett og slett et faktum at hallen er godt opplyst. Veggene er, som gulvet, av stein, mørk stein; en eller annen elegant og mysteriøs sammensetning av stein som behager blikket; med en glatt tekstur som gir inntrykk av å flyte og endre seg under overflaten. Dette er Den eldgamle hallen, trollmannskunstens eldste plass som har overlevd til våre dager; alle andre Kraftens steder var blitt ødelagt i en eller annen krig. Dette er Heksingatings Hall, som er eldgammel fordi krigene opphørte da dette stedet ble bygd.

Dette er Heksingatings Hall; det finnes eldre steder, men de er skjult. Legendene sier at veggene av mørk stein ble tryllet, skapt, viljet til eksistens av Merlin, da han samlet de mektigste trollmennene som var igjen i verden og innga dem med slik ærefrykt at de godtok ham som sin leder. Og da (fortsetter legendene) seerne fortsatte med å forutsi at fremdeles var det ikke nok som hadde blitt gjort for å forhindre at denne verden med dens magi skulle gå under, så (sier historien) ofret Merlin sitt liv, og sin trollmannskunst, og sin tid, for å skape Merlins Forordning og la den tre i kraft. Det var ikke en handling uten en kostnad, for et sted som dette kunne ikke skapes på ny ved noen kraft som fremdeles er kjent for trollmenn. Og heller ikke ødelegges, for disse veggene av mørk stein ville passere uskadd, og kanskje uoppvarmet, gjennom sentrum av en kjernefysisk eksplosjon. Det er synd at ingen lenger vet hvordan man lager slike steder.

På det høyeste av de stadig høyere halvsirklene i Heksingating, på det øverste nivået av mørk stein, er et podium. Ved det podiet står en gammel mann, med ansiktet rynket av bekymringer og omsorg, og et sølvskjegg som strekker seg nedenfor midjen; dette er Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr. Hans høyre hånd bærer en stav av kraft, på hans skulder er vaglet en fugl av ild. Hans høyre hånd holder en kort stein, tynn og uten kjennetegn og skapt av samme mørke stein som veggene, og dette er Merlins Ubrutte Linje, regalien til overmagiarius. Cathrin Blokks-Bergh overrakte Linja til Albus Humlesnurr

på sin siste levedag, knapt timer etter at han vendte halvdød tilbake etter å ha beseiret Grindelwald, med en føniks flammende klart ved sin side. Hun mottok i sin tid Linja fra perfeksjonisten Nikodemus Kapernaum; hver trollmann overrakte den til sin valgte etterfølger, tilbake i tid i en ubrutt linje til den dagen Merlin ga sitt liv. Det (hvis du lurte) er hvordan det magiske Storbritannia klarte å velge Kornelius Bloeuf til magiminister, og allikevel fikk Albus Humlesnurr til overmagiarius. Ikke ved lov (for lover kan skrives om) men ved eldgammel tradisjon er det slik at Heksingating ikke velger hvem som skal være leder for sine lettsindigheter. Siden dagen for Merlins offer har den viktigste plikten til alle overmagiariuser vært å utøve den strengeste forsiktighet i sitt valg av folk som både er gode og i stand til å finne gode etterfølgere. Du ville forvente at denne lysets kjede ville miste et ledd, en eller annen gang gjennom århundrene; at den ville trå feil minst en gang, og så aldri komme tilbake. Men det har den ikke. Merlins Linje fortsetter, ubrutt.

(Eller slik er det ifølge Humlesnurrs fraksjon. Lord Malfang ville fortelle deg noe annet. Og i Asia forteller de helt andre historier, som ikke nødvendigvis gjør at Storbritannias versjon er feil.)

På den aller nederste plattformen i Den eldgamle hallen er det en høyrygget stol, med føtter og armlener og uten puter, av mørkt metall heller enn mørk stein, som Merlin ikke plasserte der.

Magidepartementet som vokste opp rundt denne plassen har trepaneler og gullpynt, er lyst opp og oppvarmet av ild, fylt med travel dårskap. Dette stedet er annerledes. Det er steinhjertet til det magiske Storbritannia, og det er verken gullpyntet eller dekket med trepaneler, verken lyst eller oppvarmet av ild.

De kommer alvorlig defilerende inn i rommet, heksene og trollmennene i plommefargede kutter med en H brodert på i sølv. De bringer med seg en aura av alvor som viser at de er fullt klar over at de er skikkelig, skikkelig viktige. Selvsagt, for de skal møte i Den eldgamle hallen. Disse er lorder og ladyer av Heksingating, og de anser seg selv som de fineste representanter for verdens viktigste magiske nasjon. Mindre folk har falt på kne for dem i bønn; de er mektige, de er rike, de er adelige, er de ikke storartede?

Albus Humlesnurr kjenner alle i dette rommet ved navn. Han har undervist mange av dem, skjønt altfor få har lært. Noen er hans allierte, noen er hans motstandere; resten oppvarter han innenfor den forsiktige dansen som er deres nøytralitet. Alle sammen er, for ham, mennesker.

Den nåværende forsvarsprofessoren ved Galtvort, hvis du spurte om hans mening om disse lordene og ladyene, ville si at skjønt mange av dem er ambisiøse, så har få av dem ambisjoner. Han ville bemerke at Heksingating er akkurat der noen som det ville ende opp – at det er nøyaktig den typen mulighet du ville kaste deg over, hvis du ikke hadde noe bedre å gjøre. Slike folk er sjelden interessante, men de er ofte nyttige; brikker som kan manipuleres, poeng som kan skåres, av de virkelige spillerne.

Ikke blant de stigende halvsirklene, men på en av sidene, langs en hevet bue for tilskuerne, ved siden av ei heks med spiss hatt hvis ansikt er rynket av engstelse, sitter det en gutt kledd i den mest formelle svarte kutten han eier. Hans øyne er av grønn is og har et fraværende uttrykk, og han ser knapt på lordene og ladyene der de vrimler inn. For ham er de bare en samling mumlende plommefargede kapper som dekorerer trebenkene, visuell bakgrunn for Den eldgamle hallens scene. Hvis det er en fiende her, eller noe som kan manipuleres, så er det bare 'Heksingating'. De rike elitene i det magiske Storbritannia har kollektiv kraft, men ingen individuell betydning; deres mål er for fremmede og for hverdagslige til å spille personlige roller i fortellingen. Når det gjelder akkurat her og nå, på dette tidspunktet, så verken liker eller misliker han disse plommefargede kuttene, fordi hjernen hans ikke tildeler dem nok selvstendig kraft til å være subjekter for moralsk vurdering.

Han er en spiller, og de er veggtapet.

Dette synspunktet er i ferd med å endres.

Harry så seg useende rundt i Heksatings hall; den så temmelig gammel og historisk ut, og det var ingen tvil om at Hermine kunne ha holdt foredrag om dette stedet for ham i flere timer. De plommefargede kuttene hadde sluttet å ankomme, og Harrys lommeur, som beveget seg ca. tre minutter for hver halvtime, sa at tida var nesten inne for at rettssaken skulle starte.

Professor McSnurp satt ved siden av ham, og øynene hennes forlot ham ikke for mer enn tjue sekunder av gangen.

Harry hadde lest *Aftenprofeten* den morgenen. Overskriften hadde vært

Gal gompefødt forsøker å avslutte urgammel slektslinje

og resten av avisen hadde vært på samme måten. Da Harry var ni år gammel hadde IRA sprengt en britisk militærkaserne, og han hadde sett på TV mens alle politikerne konkurrerte om hvem som kunne være mest høylydt forarget. Og tanken hadde slått Harry – selv da, før han hadde visst mye om psykologi – at det så ut som om *alle* konkurrerte om å se hvem som kunne være mest sint, og *ingen* ville få lov til å foreslå at noen var *for* sinte, selv om de nettopp hadde foreslått fullstendig kjernefysisk bombing av Irland. Selv da hadde han blitt slått av en grunnleggende tomhet i politikernes indignasjon – selv om han ikke hadde hatt ordene til å beskrive det, i den alderen – en følelse av at de forsøkte å skåre billige poenger ved å treffe det samme, trygge målet som alle andre.

Harry hadde alltid hatt den typen hul følelse omkring politisk indignasjon, men det var merkelig hvor mye mer åpenbart det virket når du leste et dusin artikler i *Aftenprofeten* som gikk til angrep på Hermine Grang.

Lederartikkelen, skrevet av et eller annet navn som Harry ikke kjente igjen, hadde forlangt at minimumsalderen for Azkaban skulle senkes, slik at den forskrudde grumsen som hadde vanæret Skottland med sitt ville, uprovoserte angrep på den siste ætling av en urgammel slekt innenfor Galtvorts hellige rom kunne bli sendt til desperantene – det var den eneste straffen som kunne nå opp til alvorligheten i hennes unevnelige forbrytelse. Bare dette ville være nok til å ta motet fra andre fremmede, mindre-enn-menneskelige beist som på samme måte kunne tro i sin skrudde sinnsforstyrrelse at de kunne unngå følgene av Heksingatings uunngåelige og nådeløse utrenskning av alt som truet den høyvelbårne adeligheten til og så videre, og så videre, og så videre.

Den neste artikkelen hadde sagt det samme, bare med mindre veltalende ord.

Tidligere hadde Albus Humlesnurr fortalt ham,

«Jeg vil ikke forsøke å hindre deg fra å være til stede ved denne rettssaken.» Den gamle trollmannens stemme var stille og ubøyelig. «Jeg kan enkelt forutsi hvordan det ville gå. Men til gjengjeld ønsker jeg tilsvarende velvilje fra din side. Heksingatings politiske prosesser er delikate, og du vet ingenting om dem. Forsøk deg på dumheter, og det vil bli Hermine Grang som må betale prisen; og du vil huske disse dumhetene resten av ditt liv, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes.»

«Jeg forstår,» sa Harry. «Jeg skjønner. Bare – hvis du planlegger å trekke en kanin opp av hatten og redde dagen i siste minutt når alt virker tapt, vær så snill å fortelle meg det nå istedenfor å la meg sitte og bekymre meg –»

«Det ville jeg ikke gjøre mot deg,» sa den gamle trollmannen, og en fryktelig tretthet lot til å overvelde ham idet han snudde seg for å gå. «Og enda mindre mot Hermine. Men jeg har ingen kaniner i hatten min, Harry. Vi må bare vente og se hva Lucifus Malfang ønsker.»

Det kom et lite skarpt smell, en enslig kort lyd som på en eller annen måte fikk hele rommet til å bli stille og fikk Harrys hode til å vri seg rundt og oppover. Humlesnurr hadde nettopp slått lett på podiet med den mørke staven han holdt i sin venstre hånd.

«Den nittiende sesjonen av det to hundrede og åttende Heksingating er samlet på forespørsel fra lord Lucifus Malfang,» sa den gamle trollmannen tonløst.

Øyeblikkelig, langt ut på siden for podiet, men også på den høyeste sirkelen, reiste en høy mann seg, med en man av langt hvitt hår flommende nedover fra hodet og over skuldrene på den plommefargede kutten. «Jeg presenterer et vitne for utspørring under verifiserum,» sa Lucifus Malfang, den kjølige tonen klar gjennom hele rommet, glatt kontrollert med kun et hint av rettferdig vrede. «La Hermine, den første Grang, bli bragt fram.»

«Jeg ber dere alle om å huske at hun er en førsteklassing ved Galtvort,» sa Humlesnurr. «Jeg kommer ikke til å godta noen form for urettmessig behandling av dette vitnet –»

Noen på benkene sa temmelig hørbart «Hah!» og det var en hel del misfornøyd snøfting; det var til og med en eller to som buet.

Harry stirret på de plommefargede kuttene, med øyne som smalnet.

Og med det voksende sinnet kom det noe annet, en økende følelse av urolighet, av noe som gikk fryktelig på skjeve, som om selve virkeligheten var i ferd med å bli forstyrret. Harry visste det, på en eller annen måte, men han kunne ikke finne ut hva som var årsaken, eller hvorfor hodet hans trodde at dette kom til å bli verre …

«*Ro i salen!*» bæljet Humlesnurr. Han tappet steinstaven to ganger på podiet, og frambragte to nye små klikk som hørtes over all støyen. «Jeg ønsker orden her!»

Døra som vitnet ble bragt inn gjennom var rett under Harrys egen plass, så det var ikke før hele gruppa hadde kommet helt inn i steinhallen at Harry så –

– en trio svartspanere –

– Hermine hadde ryggen til Harry da hun ble ført inn, han kunne ikke se ansiktet hennes –

– fulgt av en skinnende sølvspurv og et løpende måneskinns-ekorn –

– og kilden til den forferdelige følelsen av feilhet, halvskjult under en forreven kappe.

Harry kom seg på beina før han i det hele tatt tenkte seg om, det var bare professor McSnurps plutselige febrilske grep om håndleddet hans som stoppet hånda hans fra å søke tryllestaven; og transfigurasjonsprofessoren hvisket desperat, «*Harry, det er greit, det er skytsverger der –*»

Det tok et par sekunder før Harry kom til seg selv. For at den delen av seg selv som forsto at Hermine ikke hadde vært direkte eksponert for en desperant, kunne overtale de andre delene av seg selv til å beholde noe som liknet sinnsro –

Men dyreskytsverger er ikke perfekte, sa en annen stemme inne i hodet hans. *Ellers ville ikke Humlesnurr se formen til en naken mann, 'lett smertefull å se på'. Du følte den ankomme, dyreskytsverger eller ikke …*

Sakte satte Harry Potter seg ned igjen mens professor McSnurp trakk ham nedover med sitt grep om håndleddet hans.

Men på det tidspunktet hadde han allerede erklært krig mot den nasjonen som var det magiske Storbritannia, og tanken på at andre folk skulle kunne komme til å kalle ham en mørk herre virket ikke lenger viktig den ene eller andre veien.

Hermines ansikt ble synlig for ham, idet hun satte seg ned i stolen. Hun var ikke opprett og trassig i sin motstand slik hun hadde vært foran Slur, hun gråt ikke slik hun hadde gjort da svartspanerne arresterte henne. Hun bare satt der med et uttrykk av tom redsel idet mørke metallenker slanget seg ut fra stolen og bandt seg rundt hennes armer og bein.

Harry holdt ikke ut lenger. Helt uten å tenke seg om forsøkte han å flykte inn i seg selv, flykte inn til sin mørke side, trekke det kalde raseriet over seg som et skjold. Det tok for lang tid, han hadde ikke forsøkt å gå helt inn i sin mørke side siden Azkaban. Og så, da blodet hans nærmet seg kaldt, så han opp igjen, og så Hermine i stolen igjen, og oppdaget at hans mørke side ikke visste noe om hvordan den skulle forholde seg til denne typen smerte, den skar gjennom kulden som en kniv og det gjorde ikke det minste mindre vondt.

«Nei, men, er det ikke Harry Potter!» kom en høy, lys kvinnelig stemme, sykelig søt og overbærende.

Sakte vendte Harry hodet vekk fra stolen og så en smilende kvinne som hadde på seg så mye sminke at huden nesten så rosa ut, sittende ved siden av en mann som Harry ut fra fotografier gjenkjente som minister Kornelius Bloeuf.

«Hadde du noe du ville ha sagt, herr Potter?» spurte kvinnen, så muntert som om det ikke var en rettssak.

Andre mennesker tittet også på ham nå.

Harry klarte ikke å si noe, alle ordene i hodet hans ville ha vært svært dumme å si høyt. Han kunne ikke komme på noe å si som Nilus også kunne ha sagt. Humlesnurr hadde advart Harry om at hvis noen *annen* ønsket at Gutten-som-overlevde skulle si noe, måtte han *late som om han var så gammel som han var* –

«Rektor sa at jeg ikke burde snakke,» sa gutten, ikke helt i stand til å holde en skarp kant ute av stemmen.

«Åh, men du har da *vår* tillatelse til å si noe!» sa kvinnen blidt. «Jeg er sikker på at Heksingating alltid er glade for å høre hva Gutten-som-overlevde har å si!» Ved siden av henne satt minister Kornelius Bloeuf og nikket.

Kvinnens ansikt var pløsete og overvektig, synlig blekt under sminken. Nesten uunngåelig dukket et visst ord opp i hodet hans, og det ordet var *padde.* Som, sa Harrys logiske del, ikke skulle gis sammenheng med moral på noen måte. Det var bare i Disney-filmer at stygge mennesker hadde større sannsynlighet for å være onde, og omvendt; og manus til de filmene var sannsynligvis skrevet av forfattere som aldri hadde vært stygge. Han fikk gi henne en sjanse; alle i dette rommet fortjente én sjanse …

«Fordi jeg ble kvitt Mørkets herre?» sa gutten, og pekte på desperanten som svevet bak Hermines stol. «Det er noe i dette rommet som er mørkere.»

Kvinnens ansikt smalnet, og ble mer alvorlig. «Jeg innser at en ung gutt som deg selv kanskje er redd for dem, herr Potter, men desperantene er svært lydige overfor Magidepartementet. Og de er, selvsagt, nødvendige for å bevokte –»

«Ei tolv år gammel jente?» ropte gutten. «Dette er de mørkeste vesenene i hele verden, jeg kunne føle den komme selv gjennom skytsvergen – *feilheten* komme nærmere – den er forferdelig ond, og den – den ville spist alle i dette rommet, hvis den kunne! Den

burde aldri fått lov til å komme i nærheten av noe barn, noen gang! Ikke meg, ikke henne, ingen! Dere burde stemme over å sende den bort!»

«Vi skal *definitivt* ikke ha noen slik avstemning –» glefset paddekvinnen.

«Det holder, madam Uffert, herr Potter,» kom Humlesnurrs faste stemme fra høyt oppe. Og så etter en kort pause fortsatte den gamle trollmannen, «Skjønt, gutten har naturligvis rett i alt han sa.»

Noen av medlemmene i Heksingating virket beskjemmet over formaningen fra Gutten-som-overlevde, og et par andre nikket heftig til den gamle trollmannens ord. Men de var for få. Harry kunne se det. De var for få.

Nå ble verifiserumet bragt inn, og et kort øyeblikk så det ut til at Hermine *kom til* å gråte, hun så på Harry – nei, på professor McSnurp – og professor McSnurp formet ord med munnen som Harry ikke fikk noe ut av fra sin vinkel. Så svelget Hermine tre dråper verifiserum, og ansiktet ble slapt.

«Groff Rovart,» sa den glatte stemmen til Lucifus Malfang. «Din redelighet er kjent for oss alle. Kunne vi be deg om dette?»

En av de tre svartspanerne trådte fram.

Etter de første få spørsmålene tittet Harry vekk og så til en annen kant med fingrene i ørene, ettersom Hermines hjerne spilte av innholdet i falskminneformelen. Han kunne ikke utstå de dop-sløvede kvalene i Hermines stemme idet hun gjenkalte de falske minnene, og hans mørke side klarte heller ikke å håndtere det, og han hadde allerede fått en kortversjon av innholdet.

Harrys sinn hoppet tilbake til en annen redselsfull dag, og skjønt Harry hadde vært på nippet til å avskrive fyrst Voldemorts fortsatte eksistens som seniliteten til en gammel trollmann, virket det plutselig forferdelig og fullstendig plausibelt at personligheten som hadde forfalsket Hermines hukommelse var akkurat det samme sinnet som hadde – *gjort bruk av* – Bellatrix DeMons. De to hendelsene hadde en viss felles signatur. Å velge at dette skulle skje, *planlegge* at dette skulle skje – det krevdes mer enn ondskap, det ville kreve *tomhet.*

Harry så opp et øyeblikk, da, og la merke til at de plommefargede kuttene tittet på, bare tittet på.

En tid senere, etter at alle stjernene på nattehimmelen hadde blitt kalde og mørke og det siste lyset i universet hadde kjølnet til glør og blitt svart, var utspørringen av Hermine over.

«Hvis det behager mine herrer,» sa stemmen til lord Malfang, «vil jeg gjerne at vitneutsagnet til min sønn Draco, avgitt under to dråper verifiserum, skal bli lest opp på dette tidspunktet.»

Før hun kom etter meg i det slaget, hadde jeg ingen komplotter mot Grang. Men etter den dagen følte jeg meg virkelig forurettet, jeg hadde hjulpet henne alle de gangene –

Lyden som kom fra Hermines strupe var som om hun nettopp hadde blitt knust under en fallende stein, så stor at hun ikke kunne gråte eller puste, bare et lite, trist gisp.

«Unnskyld meg,» sa ei heks fra det som virket å være Malfang-siden av rommet. «Men lord Malfang, hvorfor ville din sønn ha *hjulpet* denne grumsejenta?»

«Min sønn,» sa Lucifus Malfang med tung stemme, «har, virker det som, hørt på visse feilinformerte ideer. Han er ung – og han har lært, nå, det vi alle har sett som et land, hva slik dårskap resulterer i.»

Et par trinn nedover besøksbenkene satt en mann med reporterhatt og et skilt som identifiserte ham som ansatt i *Aftenprofeten* og noterte flittig med en lang fjærpenn.

De få menneskene som hadde nikket enighet med Humlesnurr tidligere så ganske uvel ut nå. En heks i plommefarget kutte gjorde et nummer av å reise seg fra det som virket som Humlesnurr-siden av rommet, og flytte seg over til Malfang-siden.

Svartspaneren fortsatte, med monoton stemme.

«Jeg var så sliten etter å ha kastet alle de låseformlene, jeg var svak da jeg kastet den siste. Jeg trodde jeg var sterkere enn Grang, men det var ikke sikkert, så jeg testet det empirisk ved å utfordre henne til en duell, det er derfor jeg g-g-gjorde det og også fordi hvis jeg vant så planla jeg å slå henne en gang til, neste dag, slik at alle kunne se det. Dumme verifiserum. Men hun visste ikke om det da hun forsøkte å drepe meg! Og jeg var virkelig fornærmet etter det hun gjorde, jeg hadde virkelig hjulpet henne tidligere, og jeg hadde ikke lagt noen planer for å gjøre henne noe, det var bare det at hun kom for å ta meg foran alle sammen!»

Da alle vitneuttalelsene var overstått, begynte Heksingating sine forhandlinger.

Hvis du kunne kalle dem det.

Det virket som om mange medlemmer av Heksingating var av den sterke formening at mord var galt.

De plommefargede kuttene på Humlesnurrs side av rommet var tause, de antatt gode sparte sin politiske kapital til kamper som var enklere å vinne. Og Harry kunne høre, som om professor Krengle sto ved siden av ham, en tørr stemme i sinnet sitt, som forklarte ham at det knapt ville være til politikernes egen fordel å si noe på dette tidspunktet.

Men det var en trollmann i rommet som hadde tilstrekkelig høy status til at han, tilsynelatende, fremdeles var upåvirket av en frykt for å tape ansikt; én trollmann alene med status stor nok til at han kunne si fornuftige ord og komme fra det uten en skramme. Han alene talte til Hermines forsvar, mannen med en føniks flammende lyst på skulderen sin.

Kun Albus Humlesnurr talte.

Overmagiarius nevnte ikke muligheten for at Hermine Grang var fullstendig uskyldig. Det, hadde rektor forklart Harry, kom ikke til å bli trodd, og ville kun gjøre det verre.

Men Albus Humlesnurr sa, i den ene høflige, omtenksomme påminnelsen etter den andre, at den tiltalte var ei førsteårs jente på Galtvort; at mange hadde gjort mye dumskap i sin ungdom; at en førsteklassing på Galtvort rett og slett var for ung til å forstå konsekvensene av sine handlinger. Ham selv (sa overmagiarius stille) hadde forsøkt visse dårskaper i sin egen ungdom, da han var eldre enn henne.

Albus Humlesnurr sa at Hermine Grang var elsket av hele Galtvorts lærerstab, og hadde hjulpet fire håsblåsjenter med formelleksene, og hadde tjent ett hundre og tre poeng for Ravnklo i løpet av skoleåret.

Albus Humlesnurr sa at ingen som kjente Hermine Grang ville være annet enn sjokkert av disse hendelsene; at de hadde, alle sammen, hørt skrekken i stemmen hennes der hun framførte sitt vitnemål. Og hvis en eller annen uvanlig galskap midlertidig hadde besatt henne, så – stemmen hans hevet seg bydende – fortjente hun ikke annet fra dem enn sympati og en helbreders behandling.

Og til sist minnet Albus Humlesnurr Heksingating på, mot flere protesterende utrop, at tiltalen var *mordforsøk* og ikke mord. Albus Humlesnurr sa, mot en økende storm av innvendinger, at ingen varig skade hadde skjedd. Og Albus Humlesnurr ba dem innstendig om å ikke gjøre noe verre enn noe som hittil hadde skjedd –

«*Nok!*» bæljet Lucifus Malfang, og en håndsopprekning viste at forhandlingene var over. Den hvithårede mannen sto høy og skrekkelig, den sølvprydede stokken holdt høyt i en hånd som en auksjonshammer som var i ferd med å falle. «For det denne gale kvinnen har forsøkt å gjøre mot min sønn – for blodgjelden hun skylder for å forsøke å gjøre slutt på linjen til en urgammel adelsslekt – så sier jeg at hun skal –»

«Azkaban!» brølte en mann med arrete fjes, som satt ved lord Malfangs høyre side. «Send den gale grumsa til Azkaban!»

«Azkaban!» ropte en annen plommefarget kutte, og så en annen, og en annen –

Et klikk fra staven i Humlesnurrs hånd gjorde rommet stille. «Dere forstyrrer Heksingatings ro,» sa den gamle trollmannen alvorlig. «Og deres forslag er barbarisk, under verdigheten til denne forsamlingen. Det er ting vi ikke gjør. Lord Malfang?»

Lord Malfang hadde lyttet til dette med ubevegelig ansikt. «Vel,» sa lord Malfang etter noen øyeblikk. Et kaldt glimt lyste i øynene hans. «Jeg hadde ikke planlagt å be om det. Men hvis dette er viljen til Heksingating – så la henne få betale slik alle i hennes situasjon ville ha betalt. La det bli Azkaban.»

Et stort, rasende jubelbrøl –

«Er dere alle *fortapt?*» skrek Albus Humlesnurr. «Hun er for ung! Sinnet hennes ville ikke motstå det! Ikke på tre århundrer har noe slikt vært gjort i Storbritannia!»

«Hva vil andre land tenke om oss?» sa den skarpe stemmen til en kvinne som Harry gjenkjente som Nilus' bestemor.

«Vil *du* bevokte Azkaban etter at hun blir sendt dit, lord Malfang?» sa en streng eldre heks som Harry ikke kjente. «For mine svartspanere kan tenkes å nekte å bevokte det, frykter jeg, hvis små barn skal oppbevares der.»

«Forhandlingene er over,» sa Lucifus Malfang kjølig. «Men hvis du ikke er i stand til å finne svartspanere som kan adlyde bestemmelser i Heksingating, madam Beining, så kan du trekke deg fra stillingen; vi kan enkelt nok finne en annen kandidat for den posisjonen. Hallens vilje er klar. For monstrøsiteten i hennes forbrytelse skal jenta behandles som en voksen og straffes tilsvarende; ti år i Azkaban, rettferdig gjengjeld for mordforsøk.»

Så snakket den gamle trollmannen igjen, med lavere stemme. «Er det ikke noe alternativ til dette, Lucifus? Vi kan trekke oss tilbake til mitt kontor for å diskutere det, om nødvendig.»

Den høye mannen med det lange hvite håret vendte seg, nå, for å skue mot der den gamle trollmannen sto ved sitt podium; og de to stirret på hverandre et langt øyeblikk.

Da Lucifus Malfang snakket igjen skalv stemmen hans lett, som om hans faste kontroll over den sviktet litt. «Blod påkrever betaling; min families blod. Ikke for noen pris vil jeg selge hennes blodgjeld til min sønn. Det er noe du ikke ville forstå, du som ikke har hatt egen kjærlighet i ditt liv eller et eget barn. Allikevel, det er mer enn én person som har gjeld til adelsslekta Malfang, og jeg vil tro at min sønn, om han sto blant oss, heller ville få betaling for sin mors blod enn sitt eget. Bekjenn din egen forbrytelse for Heksingating, slik du bekjente for meg, og jeg skal –»

«Ikke tenk på det en gang, Albus,» sa den strenge gamle heksa som hadde snakket tidligere.

Den gamle trollmannen sto ved podiet.

Den gamle trollmannen sto ved podiet, ansiktet vred seg, det vred seg opp igjen –

«Hold opp,» sa den gamle heksa. «Du vet hvilket svar du må gi, Albus. Det vil ikke endre seg selv om du piner deg selv med å tenke på det.»

Den gamle trollmannen snakket.

«Nei,» sa Albus Humlesnurr.

«Og du, Malfang,» fortsatte den strenge heksa, «jeg antar at det du egentlig ville hele tida var å ødelegge –»

«Knappest,» sa Lucifus Malfang, med lepper som nå vred seg i et bittert smil. «Nei, jeg har intet annet formål her enn min sønns rettmessige hevn. Jeg bare ønsket å vise Heksingating sannheten bak denne gamle mannens påtatte heltemodighet og hans lovtale for den jenta – at han knapt ville tenke på å ofre seg selv for å redde henne.»

«Grusomhet verdig en dødseter, for visst,» sa Augusta Langballe. «Ikke at jeg antyder noe, selvsagt.»

«Grusomhet?» sa Lucifus Malfang, fremdeles med dette bitre smilet på ansiktet. «Det tror jeg ikke. Jeg visste hva svaret hans ville komme til å være. Jeg har alltid advart deg

om at han bare spiller den rollen han velger å vise fram. Hvis du tror på nølingen hans, er du dum og naiv. Husk at hans svar var det samme.» Mannen hevet stemmen. «La oss gå til avstemming, mine venner. Jeg tror en håndsopprekning er tilstrekkelig. Jeg kan ikke forestille meg at mange her vil velge å stå på samme side som mordere.» Stemmen ble kald i siste del av setningen, og løftet svært tydelig.

«Se på jenta,» sa Albus Humlesnurr. «Se henne, se den redselen dere er i ferd med å begå! Hun er –» Den gamle trollmannens stemme sviktet. «Hun er redd –»

Verifiserumet må ha sluttet å virke, fordi Hermine Grangs ansikt begynte å vri seg bak slappheten; lemmene hennes skalv tydelig under lenkene, som om hun forsøkte å flykte, flykte fra den stolen, men ble presset ned av vekter større enn de fortryllede metallkjedene som bant henne. Så en anstrengt vridning, og Hermines nakke beveget seg, hodet hennes vred seg, nok til å få øyekontakt –

Hun så på Harry Potter, og skjønt hun ikke sa noe, var det absolutt krystallklart hva hun sa.

Harry

hjelp meg

vær så snill –

Og i Heksatings eldgamle hall klang det ut en iskald stemme, tale med fargen til flytende nitrogen, for høyt i tonefall til å komme fra en for ung strupe, og den stemmen sa, «*Lucifus Malfang.*»

I den eldgamle og hellige hallen til Heksingating så folk seg rundt, og det tok altfor lang tid for øynene deres å finne det de lette etter. Det kunne ha vært høyt tonefall, det kunne ha vært for lavt til ordene som ble uttalt; og allikevel, du ville ikke ha forventet å høre den stemmen fra et barn.

Det var ikke før lord Malfang snakket som svar at folk innså hvor de burde titte.

«Harry Potter,» sa Lucifus Malfang. Han bøyde ikke på hodet.

Hoder spant rundt, øyne flyttet seg, og folk fokuserte på den unge gutten med det rotete håret som sto ved siden av den gråtende eldre heksa. Gutten sto opprett, men knapt høyere enn brystet til en voksen mann, selv med sko på; kledd i kort, formell, sort kutte. Skjønt med mindre øynene dine var svært skarpe, så ville du ikke kunne ha sett, helt fra den andre siden av Hallen, det berømte og dødelige arret bak det rotete håret hans.

«Denne toskeskapen kler deg ikke, Lucifus,» sa gutten. «Tolvårige jenter går ikke rundt og utfører mord. Du er en smygarding, og en intelligent sådan. Du vet at dette er et komplott. Hermine Grang ble plassert på dette spillebrettet med makt, av den ukjente

hånda som står bak komplottet. *Du* var definitivt ment å handle på den måten du handler nå – bortsett fra at Draco Malfang var ment å være død, og du var ment å være hinsides fornuft. Men han lever, og du er ved dine fulle fem. Hvorfor velger du allikevel å spille den rollen som er tildelt deg, i et komplott som var ment å drepe din egen sønn?»

Det virket som om en storm raste inne i Lucifus, ansiktet under det flommende hvite håret truet med å sprekke og la noe annet slippe ut, skjønt det ville være umulig å gjette hva. Lorden av Malfang så ut til å skulle til å snakke en gang, og så to ganger til, og svelget tre uhørlige setninger før hans lepper virkelig åpnet seg. «Et komplott, sier du?» sa lord Malfang til slutt. Ansiktet hans hadde rykninger og var bare så vidt holdt under kontroll. «Og hvem skulle så stå bak et slikt komplott?»

«Hvis jeg visste det,» sa gutten, «ville jeg ha sagt det langt tidligere. Men alle som noensinne har vært Hermine Grangs klassekamerat kunne fortalt deg at hun er en fullstendig usannsynlig type som morder. Hun hjelper, faktisk, håsblåsinger med leksene. Dette var ikke en naturlig handling, lord Malfang.»

«Komplott – eller ikke komplott –» Lucifus' stemme skalv. «Dette grumsesøppelet har rørt sønnen min, og derfor skal jeg ødelegge henne. Dette burde du vite fullt og helt, *Harry Potter.*»

«Det er mulig å stille spørsmål ved,» sa gutten, «for å si det mildt, hvorvidt Hermine Grang faktisk var den som kastet blodfrysforbannelsen. Jeg vet ikke de nøyaktige omstendighetene eller hvilke formler som var involvert, men enkle triks ville ikke ha vært tilstrekkelige for å få henne til å gjøre noe slikt. Hun handlet ikke etter sin egen frie vilje; kanskje handlet hun ikke i det hele tatt. Din hevn tar feil retning, lord Malfang, og det skjer med vilje. Det er ikke ei tolvårig jente som fortjener ditt raseri.»

«Og hvorfor bryr *du* deg om hva som skjer med henne?» sa Lucifus Malfang med en stemme som steg i volum. «Hva står på spill for *deg* her?»

«Hun er min venn,» sa gutten. «på samme måte som at Draco er min venn. Det er mulig at dette slaget var rettet mot meg, og ikke mot adelsslekta Malfang i det hele tatt.»

Igjen rykket det i musklene i Lucifus' ansikt. «Og nå juger du til meg – som du løy til min sønn!»

«Tro det eller ei,» sa gutten stille, «min vilje var aldri noe annet enn at Draco skulle vite hva som er sant –»

«*Nok!*» skrek lord Malfang. «Nok av dine løgner. Nok av dine *spill!* Du forstår ikke – du vil aldri kunne forstå – hva det innebærer at han er min sønn! Jeg vil ikke bli nektet denne hevnen! Aldri mer! Ikke flere ganger! For det blodet denne jenta skylder adelsslekta Malfang skal hun sendes til Azkaban. Og hvis jeg noensinne finner at en annens hånd var med i spillet – selv om det er din egen – så skal også den hånda kuttes av!» Lucifus Malfang hevet sin dødelige sølvstokk som for en befaling, tennene var sammenbitte og leppene trukket tilbake i et snerr, som en ulv som sto overfor en drage. «Og hvis du ikke har noe bedre å si enn det – vær stille, Harry Potter!»

Harrys blod hamret selv under isen fra sin mørke side; frykten for Hermines skjebne, den delen av ham som ønsket å slå til mot Lucifus og ødelegge ham der han sto for sin uforskammethet og sin *toskeskap* – men Harry hadde ikke makt eller kraft til det, han hadde ikke en gang en eneste stemme i Heksingating –

Draco hadde sagt at Lucifus var redd for ham, av en ukjent grunn. Og Harry kunne se det i det svært anspente ansiktet til lord Malfang, måten kjevene strammet seg på, at det tok alt hans mot å be Harry om å holde munn.

Så Harry sa, med kjølig og dødelig stemme, og håpet for alt i verden at det betydde noe, «Du vil få min fiendskap om du gjør dette, Lucifus …»

Noen i de lavere rader av det som tydeligvis var blodpurist-siden i Heksingating, som så ned på gutten istedenfor opp på lord Malfang, lo vantro til dette. Andre plommefargede kapper begynte også å le.

Lord Malfang stirret på ham med hard verdighet, ettersom den latteren spredte seg. «Hvis du ønsker fiendskapen til adelsslekta Malfang, så skal du få det, *barn.*»

«Nei virkelig,» sa kvinnen med for mye sminke, «dette synes jeg har gått altfor langt, synes ikke du også, lord Malfang? Gutten vil jo gå glipp av timene sine.»

«Det vil han visselig,» sa Lucifus Malfang, og så hevet han stemmen igjen. «Det skal stemmes! Ved håndsopprekning, la Heksingating anerkjenne blodgjelden som tilfaller den urgamle adelsslekta Malfang, for mordforsøket på dens siste ætling og avslutningen av dens linje, av Hermine, den første Grang!»

Hender skjøt i været, den ene etter den andre, og sekretæren som satt i nederste sirkel begynte å sette av tegn på pergament for å telle dem, men det var tydelig hvilken vei majoriteten av stemmene gikk.

Og Harry skrek inne i hodet sitt, et febrilsk rop om hjelp sendt ut til alle deler av seg selv som kunne tilby en utvei, en strategi, en ide. Men det var ingenting, det var ingenting, han hadde spilt ut sine siste kort og tapt. Og så, med en siste tvungen desperasjon, kastet Harry seg ut i sin mørke side; *dyttet* seg selv inn i sin mørke side, grep mot den dødelige klarheten, tilbød sin mørke side alt den ville ha hvis den bare ville løse dette problemet for ham; og til sist kom den dødelige roen over ham, den sanne isen besvarte til slutt kallet hans. Gjennom all panikk og fortvilelse begynte sinnet hans å søke gjennom hvert eneste faktum det hadde, gjenkalle alt det visste om Lucifus Malfang, om Heksingating, om lovene til det magiske Storbritannia; hans øyne var festet på rekkene av stoler, på hver eneste person og hver eneste ting innenfor synsvidde, og søkte etter hver eneste mulighet som kunne gripes –

79.
Tabu avveininger, del 3

I halvsirkler av mørk stein, den ene over den andre, et stort hav av hevede hender.

Lordene og ladyene av Heksingating, i plommefargede kutter markert med en 'H' i sølv, stirret ned i fast fordømmelse på ei ung jente som skalv i lenkene sine. Hvis de hadde, i noe bestemt etisk system, fordømt seg selv, så var det tydelig at de tenkte ganske høye tanker om seg selv for å ha gjort det.

Harrys pust skalv i brystet hans. Hans mørke side hadde kommet opp med en plan – og så rotert seg selv ut igjen, fordi det å snakke for iskaldt ville ikke være til Hermines fordel; et faktum den bare-halvkalde Harry på en eller annen måte ikke hadde innsett …

«Stemmene er opptalt og er i flertall,» framsa sekretæren, da all tellingen var gjort, og de hevede hendene senket seg igjen. «Heksingating anerkjenner blodgjelden som Hermine Grang skylder adelsslekta Malfang for mordforsøket på dens ætling og avslutningen av slektas ættelinje.»

Lucifus Malfang smilte i bister tilfredsstillelse. «Og nå,» sa den hvithårede trollmannen, «sier jeg at hennes gjeld skal bli betalt –»

Harry knyttet nevene under benken og ropte, «Ved den gjelden som adelsslekta Malfang skylder adelsslekta Potter!»

«Stillhet!» bjeffet kvinnen med for mye rosa sminke som satt ved siden av minister Bloeuf. «Du har forstyrret saksgangen mer enn nok som det er! Svartspanere, eskorter ham ut!»

«Vent,» sa Augusta Langballe fra øverste seterad. «Hvilken gjeld er dette?»

Lucifus' hender ble hvite rundt stokken. «Malfang-slekta har ingen gjeld til deg!»

Det var ikke verdens mest solide håp; det var basert på en nyhetsartikkel av en kvinne som hadde blitt utsatt for en falskminneformel, men Rita Slita så ut til å ha funnet det plausibelt at herr Wiltersen kunne ha stått i gjeld til Jakob Potter fordi …

«Jeg er forbløffet over at du har glemt det,» sa Harry jevnt. «Det må i sannhet ha vært en forferdelig og smertefull periode av ditt liv, der du strevde under Befaliusforbannelsen fra Han-hvis-navn-må-være-unevnt, helt til du ble befridd fra den ved hjelp av an-

strengelsene til adelsslekta Potter. Fra min mor, Lilly Potter, som døde for det, og fra min far, Jakob Potter, som døde for det, og naturligvis fra meg.»

Det var en kort stillhet inne i Den eldgamle hallen.

«Ja visst, det var da et ypperlig poeng, herr Potter,» sa den gamle heksa som nå hadde blitt identifisert som madam Beining. «Jeg er også temmelig overrasket over at lord Malfang ville glemme en slik betydningsfull hendelse. Det må ha vært slik en lykkens dag for ham.»

«Ja,» sa Augusta Langballe. «Han må ha vært så takknemlig.»

Madam Beining nikket. «Malfang-slekta kan jo ikke på noen måte benekte denne gjelden – med mindre, kanskje lord Malfang vil fortelle oss at det er noe han har husket feil? Jeg har selvsagt profesjonelle interesser på dette området. Vi forsøker alltid å få et klarere bilde av hva som skjedde i de mørke dagene.»

Lucifus Malfangs hender grep om stokkens sølvslangehåndtak som om han var i ferd med å slå til med den, å frigjøre hvilken kraft den nå kunne inneha –

Så virket det som om lord Malfang slappet av, og et kjølig smil kom på ansiktet hans. «Naturligvis,» sa han lett. «Jeg vedgår at jeg ikke forsto det umiddelbart, men barnet har helt rett. Men jeg tror ikke helt at de to gjeldspostene opphever hverandre – adelsslekta Potter forsøkte bare å redde seg selv, når alt kommer til alt –»

«Slik er det ikke,» sa Humlesnurr fra oven.

«– og derfor,» fortsatte Lucifus Malfang, «forlanger jeg økonomisk kompensasjon i tillegg, som godtgjøring for blodgjelden som gjelder min sønn. Slik er også loven.»

Harry følte en merkelig rykning inne i seg. Det hadde også nyhetsartikkelen nevnt, herr Wiltersen hadde forlangt ti tusen galleoner i tillegg –

«Hvor mye?» sa Gutten-som-overlevde.

Lucifus hadde fremdeles det kalde smilet. «Ett hundre tusen galleoner. Hvis du ikke har så mye i hvelvet ditt, antar jeg at jeg må godta et gjeldsbrev på det utestående.»

Et brøl av protest kom fra Humlesnurr-siden av rommet; selv noen av plommekuttene i midten så sjokkerte ut.

«Skal vi la Heksingating stemme over det?» sa Lucifus Malfang. «Jeg tror få av oss ville like å se den lille mordersken gå fri. Ved håndsopprekning; at ytterligere et hundre tusen galleoner ville trengs for å oppheve gjelden!»

Sekretæren begynte å telle, men også denne avstemningen var tydelig.

Harry sto der og pustet dypt.

Det er best for deg at du ikke trenger å vurdere dette, sa Harrys indre Griffing truende.

Det er en større handel, noterte Ravnklo. *Vi burde faktisk bruke en god del tid på å tenke på det.*

Det burde ikke ha vært vanskelig. Det *burde* ikke. To millioner pund var bare penger, og penger var bare verdt det de kunne kjøpe …

Det var merkelig hvor stor mental tilknytning du kunne ha til 'bare penger', eller hvor smertefullt det kunne være å se for seg å miste et bankhvelv fullt av gull som du ikke engang hadde forestilt deg eksisterte for bare ett år siden.

Kimball Kinnison ville ikke nølt, sa Griffing. *Seriøst. Liksom, dette tar du uten å blunke. Hva slags helt er du egentlig? Jeg hater deg allerede fordi du trenger mer enn 50 millisekunder å vurdere på.*

Dette er det virkelige livet, sa Ravnklo. *Å tape alle pengene dine er mye mer smertefullt for virkelige mennesker i virkelige liv enn i bøker om helter.*

Hva? kom det forlangende fra Griffing. *Hvilken side er du på?*

Jeg argumenterte ikke for et bestemt svar, sa Ravnklo, *jeg bare sa det fordi det var sant.*

Kunne hundre tusen galleoner bli brukt til å redde mer enn ett liv hvis de ble brukt på en annen måte? sa Smygard. *Vi har forskning å gjøre, kamper å kjempe; forskjellen mellom 40 000 galleoner i formue og 60 000 galleoner i gjeld er ikke ubetydelig –*

Så da bruker vi bare en av metodene våre for å tjene penger kjapt og får inn hele beløpet igjen, sa Håsblås.

Det er ikke sikkert at de vil fungere, sa Smygard, *og mange av dem krever startkapital –*

Personlig, sa Griffing, *så stemmer jeg for at vi redder Hermine og så går vi sammen og dreper vår indre Smygarding.*

Sekretærens stemme sa at avstemningen hadde blitt talt opp og at forslaget hadde fått flertall …

Harrys lepper åpnet seg.

«Jeg godtar tilbudet ditt,» sa Harrys lepper, uten nøling, uten at noen avgjørelse var tatt; som om den interne diskusjonen hadde vært en lek og en illusjon, og at den som virkelig kontrollerte stemmen ikke hadde tatt noen del i den.

Lucifus Malfangs maske av rolighet ble knust, øynene hans utvidet seg, han stirret på Harry i ren uforfalsket forbløffelse. Munnen hans hadde åpnet seg lett, skjønt han snakket ikke, og hvis han ga fra seg noen bestemte lyder kunne de ikke høres fra brølet av tilsvarende gisp fra Heksingating –

Et klikk av stein gjorde mengden taus.

«Nei,» sa stemmen til Humlesnurr.

Harrys hode spant rundt for å stirre på den eldgamle trollmannen.

Humlesnurrs rynkede ansikt var blekt, sølvskjegget skalv synlig; han så ut som om han var i siste stadium av en dødelig sykdom. «Jeg – beklager, Harry – men dette valget er ikke ditt – for jeg er fremdeles verge for deg og ditt hvelv.»

«*Hva?*» sa Harry, for sjokkert til å utforme et passende svar.

«Jeg kan ikke la deg havne i gjeld til Lucifus Malfang, Harry! Jeg kan ikke! Du vet ikke – du innser ikke –»

DØ.

Harry visste ikke en gang hvilken del av ham selv som hadde snakket; det kunne ha vært en enstemmig avgjørelse, med det rene raseriet og sinnet som rant gjennom ham. Et øyeblikk trodde han at den rene styrken i raseriet kunne fått magiske vinger og fløyet bort for å slå til mot rektor, og kaste ham død ned fra podiet –

Men da den mentale stemmen hadde snakket, sto den gamle trollmannen fremdeles der og stirret på Harry, med en lang, mørk tryllestav i høyre hånd og en kort svart stav i venstre.

Og Harrys øyne vandret også bort til den rødgylne fuglen som hvilte på skulderen av Humlesnurrs svarte kutte, taus, der ingen føniks burde ha vært taus. «Vulkan,» sa Harry, med en stemme som hørtes rar ut i hans egne ører, «kan du skrike til ham for meg?»

Den flammende fuglen på den gamle trollmannens skuldre skrek ikke. Kanskje Heksingating hadde krevd at en stilleformel måtte bli plassert på vesenet. Men Vulkan slo til sin herre; en gyllen vinge dasket den gamle trollmannens hode.

«Jeg kan ikke, Harry!» sa den gamle trollmannen, med tydelig pine i stemmen. «Jeg gjør det jeg må gjøre!»

Og Harry visste, da, mens han så på den rødgylne fuglen, hva han også måtte gjøre. Det burde ha vært åpenbart helt fra starten, den løsningen.

«Da vil jeg også gjøre det jeg må gjøre,» sa Harry opp til Humlesnurr, som om de to sto alene i rommet. «Du innser det, gjør du ikke?»

Den gamle trollmannen ristet sitt skjelvende hode. «Du vil endre mening når du blir eldre –»

«Det er ikke det jeg snakker om,» sa Harry, og stemmen var fremdeles merkelig da han hørte den selv. «Jeg mener at jeg ikke vil tillate at Hermine Grang blir spist av desperanter under noen omstendigheter. Punktum. Uavhengig av hva noen lov sier, og uansett hva jeg må gjøre for å forhindre det. Må jeg fremdeles stave det for deg?»

En pussig mannlig stemme sa fra et sted langt borte, «Forsikre dere om at jenta tas rett til Azkaban, og blir plassert under ekstra bevoktning.»

Harry ventet, stirret på den gamle trollmannen, og snakket så igjen. «Jeg vil reise til Azkaban,» sa Harry til den gamle trollmannen, som om de sto alene i hele verden, «før Hermine kan bli fraktet dit, og starte å knipse i fingrene. Det kan tenkes at det vil koste meg mitt liv, men før hun kommer dit vil det ikke være noe Azkaban lenger.»

Noen medlemmer av Heksingating gispet i overraskelse.

Så begynte et større antall av dem å le.

«Hvordan ville du i det hele tatt komme deg ditt, lillegutt?» sa noen, blant de som lo.

«Jeg har mine metoder for å komme meg steder,» sa guttens fjerne stemme. Harry holdt blikket på Humlesnurr, på den gamle trollmannen som stirret sjokkert på ham. Harry så ikke rett på Vulkan, røpet ikke planen; men i sinnet forberedte han seg på å tilkalle føniksen for å transportere ham, forberedte seg på å fylle sinnet med lys og raseri,

for å kalle ildfuglen til seg med all sin styrke; kanskje ble han nødt til å gjøre det øyeblikkelig hvis Humlesnurr pekte med tryllestaven –

«Ville du virkelig det?» sa den gamle trollmannen til Harry, også som om de to sto alene i rommet.

Rommet ble nok en gang stille mens alle stirret sjokkert på Heksingatings overmagiarius, som så ut til å ta den gale trusselen fullstendig på alvor.

Den gamle trollmannens øyne var festet kun på Harry. «Ville du risikere alt – *alt* – bare for henne?»

«Ja,» svarte Harry tilbake.

Det er feil svar, vet du, sa Smygard. *Seriøst.*

Men det er det sanne svaret.

«Du vil ikke høre på fornuft?» sa den gamle trollmannen.

«Tydeligvis ikke,» svarte Harry.

Blikkene deres var låst mot hverandre.

«Dette er en forferdelig dårskap,» sa den gamle trollmannen.

«Jeg er klar over dette,» sa helten. «Og nå skal du slutte å hindre meg.»

Merkelig lys glimtet i de eldgamle blå øynene. «Som du ønsker, Harry Potter, men vit at dette ikke er over.»

Resten av verden kom til syne igjen.

«Jeg trekker tilbake min innsigelse,» sa den gamle trollmannen, «Harry Potter kan gjøre slik han ønsker,» og Heksingating eksploderte i et sjokkert brøl, for straks etterpå å bli stillet av et siste tapp fra steinstaven.

Harry vendte hodet tilbake for å se på lord Malfang, som så ut som om han nettopp hadde sett en katt gjøre seg om til en person og starte å spise andre katter. Å kalle ansiktsuttrykket forvirret var ikke engang en start.

«Ville du virkelig …» sa Lucifus Malfang sakte. «Ville du virkelig betale hundre tusen galleoner, for å redde ei grumsejente.»

«Jeg tror det er rundt førti tusen i mitt hvelv i Flirgott,» sa Harry. Det var merkelig hvordan det *faktisk* forårsaket mer indre smerte enn tanken på å ta en mer-enn-femtiprosents sjanse for å risikere livet ved å ødelegge Azkaban. «Når det gjelder de siste seksti tusen – hvordan er reglene, egentlig?»

«De forfaller når du uteksamineres fra Galtvort,» sa den gamle trollmannen høyt ovenfra. «Men lord Malfang har visse rettigheter før det, er jeg redd.»

Lucifus Malfang sto uten bevegelse, og skar en grimase mens han tittet ned på Harry. «Hva slags forhold har du til henne, egentlig? Hva betyr hun for deg, siden du vil betale så mye for å holde henne utenfor fare?»

«Hun er min venn.»

Lucifus Malfangs øyne smalnet. «Av det jeg har hørt, kan du ikke kaste skytsvergeformelen, og Humlesnurr vet dette. Kraften i en enkelt desperant drepte deg nesten. Du ville ikke våge å bevege deg nær Azkaban i egen person –»

«Det var i januar,» sa Harry. «Vi er i april nå.»

Lucifus Malfangs øyne forble kjølige og beregnende. «Du later som om du kan ødelegge Azkaban, og Humlesnurr later som om han tror på det.»

Harry svarte ikke.

Den hvithårede mannen vendte seg svakt, mot midten av halvsirkelen, som for å snakke til hele Heksingating. «Jeg trekker tilbake tilbudet mitt!» ropte lorden av Malfang. «Jeg vil ikke godta gjelden til adelsslekta Potter som betaling, selv ikke for hundre tusen galleoner! Jentas blodgjeld til adelsslekta Malfang står!»

Igjen et brøl fra mange stemmer. «Uhederlig!» ropte en. «Du anerkjente gjelden til adelsslekta Potter, og allikevel ville du –» og så stoppet den stemmen brått.

«Jeg anerkjenner gjelden, men loven pålegger meg ikke å godta at den oppveier den andre gjelden,» sa lord Malfang med et bistert smil. «Jenta er ikke en del av adelsslekta Potter; gjelden jeg skylder adelsslekta Potter er ingen gjeld til henne. Når det gjelder *uhederlighet* –» Lucifus Malfang tok en pause. «Når det kommer til den store skammen jeg føler for min utakknemlighet overfor Potterne, som har gjort så mye for meg –» Lucifus Malfang bøyde hodet. «Må mine forfedre tilgi meg.»

«Vel, gutt?» ropte den arrete mannen som satt på lord Malfangs høyre side. «Gå og ødelegg Azkaban, da!»

«Jeg ville ha likt å se det,» sa en annen stemme. «Kommer du til å selge billetter?»

Det var unødvendig å si at Harry ikke valgte akkurat dette øyeblikket til å gi opp.

Jenta er ikke en del av adelsslekta Potter –

Han hadde, faktisk, sett den åpenbare veien ut av dette dilemmaet omtrent umiddelbart.

Muligens ville han ha brukt lenger tid hvis han ikke nylig hadde overhørt et antall samtaler mellom eldre Ravnklo-jenter, og lest et visst antall artikler i *Kleggen*.

Allikevel hadde han visse problemer med å akseptere det.

Dette er latterlig, sa en del av Harry som nettopp hadde gitt seg selv navnet Den interne konsistens-sjekkeren. *Våre handlinger her er fullstendig uten sammenheng. Først føler du mindre emosjonell motvilje mot å risikere det forbannede LIVET ditt og sannsynligvis DØ for å redde Hermine, enn å skille deg fra en teit haug med gull. Og nå nøler du ved tanken på å gifte deg?*

SYSTEMFEIL.

Vet du hva? sa Den interne konsistens-sjekkeren. *Du er teit.*

Jeg sa ikke nei, tenkte Harry. *Jeg sa bare SYSTEMFEIL.*

Jeg stemmer for å ødelegge Azkaban, sa Griffing. *Det burde gjøres uansett.*

Virkelig, virkelig teit, sa Den interne konsistens-sjekkeren. *Nå stopper vi å tulle, hva? Jeg overtar kontroll over kroppen din.*

Gutten pustet dypt inn, og åpnet munnen –

På dette tidspunktet hadde Harry Potter fullstendig glemt eksistensen til professor McSnurp, som hele tida hadde sittet der og fått et antall interessante endringer i ansiktsuttrykk som Harry ikke hadde fått med seg fordi han var distrahert. Det ville ha vært i overkant brutalt å si at Harry hadde glemt henne fordi han ikke anså henne for å være en spiller. Det ville være hyggeligere å si at professor McSnurp ikke på en åpenbar måte var en løsning på noen av hans nåværende problemer, og derfor var hun ikke en del av universet.

Så Harry, som på dette tidspunktet hadde en grei mengde adrenalin i blodomløpet, skvatt til og hoppet ganske synlig da professor McSnurp, nå med øyne som brant av umulig håp mens tårene på kinnene hennes var halvveis tørket, sprang opp og ropte, «*Med meg, herr Potter!*», og uten å vente på svar braste nedover trappene som førte til den nederste plattformen der det ventet en stol av mørkt metall.

Det tok et øyeblikk, men Harry sprang etter; skjønt det tok ham lenger tid å komme seg ned til bunnen, etter at professor McSnurp volte-sprang ned halvparten av trappene med en merkelig katteliknende bevegelse og landet idet den forbløffede svartspanertrioen pekte tryllestavene sine mot henne.

«Frøken Grang!» ropte professor McSnurp. «Kan du snakke ennå?»

På mye den samme måten som med professor McSnurp, kunne det sannsynligvis sies at Harry hadde glemt Hermine Grangs eksistens, fordi Harry hadde løftet hodet for å se oppover istedenfor nedover, og fordi han ikke hadde sett for seg at hun utgjorde noen løsning på det problemet han hadde her og nå. Skjønt det var knapt sikkert, faktisk ikke i det hele tatt sannsynlig, at hvis Harry hadde husket å se på Hermine eller tenkt noe på hvordan hun måtte føle seg akkurat nå, så hadde det hjulpet noe som helst.

Harry kom seg til bunnen av trappa og fikk hele Hermine Grang i synsvidden –

Uten å tenke seg om, uten å kunne noe for det, lukket Harry øynene, men han hadde sett.

Skolekutten rundt nakken hennes, gjennomvåt av tårer.

Måten hun hadde sett vekk fra *ham* på.

Og minnets og sympatiens øye, som ikke kunne lukkes, som ikke kunne se vekk, visste at Hermine hadde gjennomlevd sitt livs største skam foran adelskapet til det magiske Storbritannia og professor McSnurp og Humlesnurr og Harry; og så blitt dømt til Azkaban der hun ville bli eksponert for kulde og mørke og alle sine verste minner til hun ble gal og døde; og så hadde hun hørt at Harry ville gi bort alle pengene sine og pådra seg stor gjeld for å redde henne, og kanskje til og med ofre livet

og med desperanten stående bare et par skritt bak henne

hadde hun ikke sagt noen ting …

«J-ja,» hvisket stemmen til Hermine Grang. «Jeg k-kan snakke.»

Harry åpnet øynene igjen og så på ansiktet hennes, som nå så på ham. Det sa ikke noe av det han trodde Hermine følte, ansikter kunne ikke uttrykke slike kompliserte ting, alt ansiktsmuskler kunne gjøre var å stramme seg sammen i knuter.

«H-H-Harry, j-jeg er, jeg er, så –»

«Hold munn,» foreslo Harry.

«– l-l-lei meg –»

«Hvis du aldri hadde møtt meg på toget ville du ikke vært i trøbbel akkurat nå. Så det er fint om du holder munn,» sa Harry Potter.

«Begge dere to, slutt å være dumme,» sa professor McSnurp med sin faste, skotske aksent (det var merkelig hvor mye det hjalp). «Herr Potter, løft tryllestaven din slik at frøken Grangs fingre kan berøre den. Frøken Grang, gjenta etter meg. Ved mitt liv og min magi –»

Harry gjorde slik han fikk beskjed om, og stakk staven framover slik at den berørte Hermines fingre; og så sa Hermines sviktende stemme, «Ved mitt liv og min magi –»

«Jeg sverger meg til tjeneste for adelsslekta Potter –» sa professor McSnurp.

Og Hermine, uten å vente på ytterligere instruksjoner, sa, med ord som rant ut av henne i hast, «Jeg sverger meg til tjeneste for adelsslekta Potter, å adlyde dets hersker eller herskerinne, og være ved deres høyre hånd, og kjempe på deres kommando, og følge der de går, til den dagen jeg dør.»

Alle disse ordene hadde fosset ut av henne i et desperat gisp før Harry rakk å tenke eller si noe, selv i det tilfellet at han hadde vært gal nok til å avbryte.

«Herr Potter, gjenta disse ordene,» sa professor McSnurp. «Jeg, Harry, arving og siste ætling av Potterne, godtar å ta deg i min tjeneste, til verden og dens magi opphører.»

Harry pustet dypt og sa, «Jeg, Harry, arving og siste ætling av Potterne, godtar å ta deg i min tjeneste, til verden og dens magi opphører.»

«Det var det,» sa professor McSnurp. «Bra gjort.»

Harry tittet opp, og så at hele Heksingating, hvis eksistens han hadde glemt, stirret på dem.

Og Minerva McSnurp, som *var* husstyrer for huset Griffing selv om hun ikke alltid oppførte seg slik, så høyt opp mot dit Lucifus Malfang sto; og hun sa til ham foran hele Heksingating, «Jeg angrer på hvert eneste poeng jeg noensinne ga deg i transfigurasjon, din ondskapsfulle lille orm.»

Hva nå enn Lucifus skulle til å svare ble stilnet av et dunk av den korte staven i Humlesnurrs hånd. «Ahem!» sa den gamle trollmannen fra sitt podium av mørk stein. «Denne sesjonen har trukket ut ganske betraktelig, og hvis vi ikke er ferdige snart, kan det være at noen av oss går glipp av hele lunsjen. Loven på dette området er klar. Dere har allerede stemt over betingelsene for denne avtalen, og lord Malfang kan ikke på lovlig måte avslå. Siden vi nå har gått langt over vår tilmålte tid, vil jeg herved, med hen-

visning til den siste beslutningen til de overlevende fra det åttiåttende Heksingating, avslutte denne sesjonen.»

Den gamle trollmannen dunket staven av mørk stein tre ganger.

«Dere tåper!» ropte Lucifus Malfang. Det hvite håret ristet som om det ble kastet rundt av vinden; ansiktet under var blekt av raseri. «Tror dere at dere kan komme unna med hva dere har gjort i dag? Tror dere at den jenta kan forsøke å drepe min sønn og unnslippe uskadet?»

Den paddeliknende rosa-sminkede kvinnen, med et navn Harry ikke lenger kunne huske, reiste seg fra plassen sin. «Neimen, selvsagt ikke,» sa hun med et sykelig smil. «Når alt kommer til alt *er* jenta fremdeles en morder, og jeg tror nok at Magidepartementet skal holde et særdeles godt øye med henne – det virker knappest klokt at hun skulle få lov til å gå fritt rundt, slik situasjonen er –»

Harry var nå fullstendig drittlei.

Uten å vente for å høre mer, snudde Harry på hælen og gikk med lange skritt mot –

Redselen bare han virkelig kunne se, fraværet av farge og rom, såret i verden, og den forrevne kappen som fløt over; helt utilstrekkelig bevoktet av et løpende månelyst ekorn og en flaksende sølvspurv.

Hans mørke side hadde også notert seg, da den så igjennom hele rommet på jakt etter noe som kunne brukes som våpen, at fienden hadde vært tåpelige nok til å bringe en desperant i nærheten av Harry. Det var et virkelig mektig våpen, og et Harry antakelig kunne bruke langt bedre enn dens såkalte herskere. En gang i tida, i Azkaban, hadde Harry bedt tolv desperanter om å snu seg og forlate dem, og de hadde forsvunnet.

Desperantene er Døden, og skytsvergeformelen virker ved å tenke på glade minner istedenfor på døden.

Hvis Harrys teori var korrekt, så var den ene setningen alt som var nødvendig for å sprekke opp svartspanernes skytsverger som såpebobler, og forsikre at ingen som var i nærheten av stemmen hans kunne kaste en ny.

Jeg har tenkt til å kansellere skytsvergene og forhindre at flere skytsvergeformler blir kastet. Og så vil min desperant, som flyr raskere enn noen sopelime, Kysse alle her som stemte for å sende ei tolvårig jente til Azkaban.

Si det, for å sette opp en hvis-så-forventning, og vente til folk forsto og begynte å le. Og så uttale den fatale sannheten; og så, når svartspanernes skytsverger forsvant for å få fram poenget, ville enten folks *forventninger* om tomheten uten et sinn, eller Harrys trussel om dens ødeleggelse, få desperanten til å adlyde. De som hadde ønsket å gjøre kompromisser med mørket ville bli konsumert av det.

Det var den andre løsningen hans mørke side hadde foreslått.

Mens han ignorerte gispene som kom bak ham, krysset Harry skytsvergenes radius og gikk til han sto ett skritt fra Døden. Dens uhindrede frykt strømmet rundt ham som en malstrøm, som å stå ved siden av det sugende sluket i et stort badekar som tømte seg for

vann; men nå som de falske skytsvergene ikke lenger gjorde samhandlingen deres uklar, kunne Harry nå inn til desperanten på samme måte som den kunne nå ut til ham. Harry så rett inn i det sugende vakuumet og –

jorda mellom stjernene

hans triumf ved å redde Hermine

en dag vil den virkeligheten som du er en skygge av opphøre å eksistere

Harry tok hele den sølvaktige følelsen som ga brennstoff til skytsvergen hans og *dyttet* den mot desperanten, og forventet at Dødens skygge skulle flykte fra ham –

– og idet Harry gjorde dette, veivet han med armene og ropte «HUSJ!»

Tomheten trakk seg brått tilbake fra Harry, så langt den kunne, helt til den sto med ryggen opp mot den mørke steinveggen.

I hallen var det dødsens stille.

Harry snudde ryggen mot tomrommet, og så opp mot dit paddekvinnen sto. Hun var blek under den rosa sminken, munnen åpnet og lukket seg som en fisk.

«Jeg skal gi deg dette ene tilbudet,» sa Gutten-som-overlevde. «Jeg får aldri høre noe om at du har blandet deg inn i mine saker, eller i sakene til mine folk. Til gjengjeld får du aldri vite hvorfor dette udødelige, sjelespisende monsteret er redd for meg. Nå setter du deg ned og holder kjeft.»

Den paddeliknende kvinnen datt tilbake på plassen sin uten et ord.

Harry tittet lenger opp.

«En gåte, lord Malfang!» ropte Gutten-som-overlevde tvers over Den eldgamle hallen. «Jeg vet at du ikke var i Ravnklo, men forsøk å finne svaret uansett! Hva ødelegger mørke herrer, skremmer desperanter og skylder deg seksti tusen galleoner?»

Et øyeblikk sto lord Malfang der med lett utvidede øyne; så fikk ansiktet på ny den kalde forakten, og stemmen svarte kjølig. «Truer du meg åpenlyst, herr Potter?»

«Jeg truer deg ikke,» sa Gutten-som-overlevde. «Jeg *skremmer* deg. Det er en forskjell.»

«Det holder, herr Potter,» sa professor McSnurp. «Vi er allerede for sent ute til ettermiddagens transfigurasjonstime. Og så er det fint om du kommer tilbake hit, du gjør fremdeles den stakkars desperanten vettskremt.» Hun vendte seg mot svartspanerne. «Herr Balleram, om du ville være så vennlig!»

Harry skred tilbake mot dem, idet svartspaneren som fikk henvendelsen beveget seg fram og trykket en kort stav av svart metall mot den mørke metallstolen, og mumlet et uhørlig ord om å sette fri.

Lenkene krøp tilbake like glatt som de hadde dukket opp; og Hermine dyttet seg selv ut av stolen så raskt hun kunne, og halvveis løp, halvveis snublet noen skritt forover.

Harry holdt ut armene –

– og Hermine halvveis hoppet, halvveis falt inn i professor McSnurps armer, og begynte å gråte hysterisk.

Hrmf, sa en stemme inne i Harry. *Jeg synes vel egentlig at vi hadde fortjent å få den der.*

Åh, hold kjeft.

Professor McSnurp holdt Hermine så fast at du kunne ha trodd at det var en mor som holdt datteren sin, eller kanskje barnebarnet. Etter et par øyeblikk begynte intensiteten i Hermines hulk å minske, og så sluttet den. Professor McSnurp skiftet brått stilling og grep enda fastere tak i henne; jentas hender hang slappe, nå, og øynene var lukket –

«Hun blir bra igjen, herr Potter,» sa professor McSnurp mykt i retning Harry, uten å se på ham. «Hun trenger bare et par timer i en av madam Pomfrits senger.»

«Ja vel, greit,» sa Harry. «La oss få henne til madam Pomfrit.»

«Ja,» sa Humlesnurr, idet han kom ned til bunnen av de mørke steintrappene. «La oss alle visselig reise hjem.» De blå øynene hans, harde som safirer, var festet på Harry.

*
*

Heksingatings lorder og ladyer forlater sine trebenker, de går ut av hallen slik de kom, og ser heller nervøse ut.

Det store flertallet tenker 'Desperanten var redd for Gutten-som overlevde!'

Noen av de sluere lurer allerede på hvordan dette vil påvirke den delikate maktbalansen i Heksingating – en ny spillebrikke kan nettopp ha dukket opp på spillebrettet.

Nesten ingen tenker noe sånt som 'Jeg lurer på hvordan han gjorde det.'

Dette er sannheten om Heksingating: Mange er adelige, mange er svært velstående forretningsfolk, noen fikk sin status på andre måter. Noen av dem er dumme. De fleste er slue innenfor forretning og politikk, men deres sluhet er begrenset. Nesten ingen har gått Veien for å bli kraftfull i trolldomskunsten. De har ikke lest igjennom eldgamle bøker, finstudert gamle pergamenter, søkt etter sannheter som er for mektige til å være lett synlige og som er skjult i gåter, jaktet på sann magi blant et hundre fantastiske eventyr. Når de ikke studerer en gjeldskontrakt, lar de sin sluhet hvile og slapper av med en eller annen form for komfortabelt nonsens. De tror på Dødens talismaner, men de tror også på at Merlin slåss mot den fryktede Totoro og tok Midgardsormen til fange. De vet (siden dette også er en del av den vanlige legenden) at en mektig trollmann må lære seg å se hva som er sant blant et hundre plausible løgner. Men det har ikke slått dem at de kanskje kunne gjøre det samme.

(Hvorfor ikke? Ja, virkelig; hvorfor ville trollmenn med nok status og rikdom til å kunne gjøre akkurat det de ville, velge å bruke livet til å slåss over lukrative monopoler for import av blekk? Rektor ved Galtvort ville knapt forstå spørsmålet; selvsagt burde ikke folk flest bli mektige trollmenn, akkurat slik folk flest ikke burde bli helter. Forsvarsprofessoren kunne forklare, lenge og kynisk, hvorfor deres ambisjoner er så trivielle; heller ikke for ham er dette en gåte. Bare Harry Potter, med alle de bøkene han har lest, er ikke i stand til å forstå; for Gutten-som-overlevde virker livsvalgene til disse lordene og

ladyene uforståelige – ikke noe en god person ville ha gjort, men det er heller ikke valget til en ond person. Men hvem av disse tre er visest?)

Uansett hva grunnen er, så har i alle fall det meste av Heksingating aldri gått Veien som fører til mektig trolldom; de søker ikke det som er skjult. For dem er det ikke noe *hvorfor.* Det er ingen forklaring. Det er ingen årsakssammenheng. Gutten-som-overlevde, som allerede var halvveis til legendestatus, er nå forfremmet til ekte legende; og det er et nakent faktum, enkelt og selvforklart, at Gutten-som-overlevde skremmer desperanter. For ti år siden fikk de høre at en gutt på ett år overvant den forferdeligste mørke herren i deres generasjon, kanskje den ondeste mørke herren som noensinne hadde levd; og de bare aksepterte dette også.

Du er ikke ment å stille spørsmål ved denne typen ting (vet de, på en eller annen måte som ikke blir formulert i klar tekst). Hvis den forferdeligste mørke herren i historien bestemmer seg for å gå etter en uskyldig baby – ja, så *må* han jo bli overvunnet. Hvordan kunne noe annet skje? Rytmen i skuespillet forlanger det. Det er meningen at du skal applaudere, ikke reise deg opp fra din plass blant publikum og si 'Hvorfor?' Dette er rett og slett slik denne historien er laget, at Den mørke herren til slutt overvinnes av et lite barn; og hvis du har tenkt til å stille spørsmål rundt det kunne du like gjerne la være å se skuespillet i det hele tatt.

Det slår dem ikke at det går an å tenke annerledes, at de kan begynne å gruble på hendelsene de har sett med egne øyne i Den eldgamle hallen. Faktisk er de ikke en gang bevisste på at de bruker skuespillets logikk på hendelser i det virkelige livet. Når det kommer til å vurdere handlingene til Gutten-som-overlevde med den samme grundige logikk som de ville bruke på en politisk allianse eller en forretningsmulighet – hva slags hjerne ville komme på å gjøre *det*, når disse hendelsene passer utmerket inn i en fiks ferdig legende?

Men det er noen ganske få, som har sin plass på disse trebenkene, som *ikke* tenker på denne måten.

Et bestemt lite utvalg mennesker i Heksingating *har* lest igjennom halv-oppløste pergamentruller og lyttet til historier om ting som skjedde med noens brors fetter, ikke som underholdning, men som en del av en søken etter makt og sannhet. De har allerede notert seg Natta i Gudriksdal, slik den ble rapportert av Albus Humlesnurr, som noe uvanlig og som en mulig viktig hendelse. De har lurt på hvorfor det skjedde, og *om* det i det hele tatt skjedde; og hvis ikke, hvorfor Humlesnurr juger.

Og når en elleve år gammel gutt reiser seg opp og sier «Lucifus Malfang» med denne kalde, voksne stemmen, og fortsetter med å framføre ord en rett og slett ikke forventer å høre fra en førsteklassing ved Galtvort, så vil de slett ikke la dette faktumet forsvinne inn i et lovløst virvar av legender og teaterkunster.

De noterer seg dette som et spor.

De legger det til på lista.

Lista begynner å se en tanke alarmerende ut.

Det er heller ikke spesielt beroligende når gutten roper «HUSJ!» til en desperant, og det råtnende liket viker unna, rygger opp mot motsatt vegg og den forferdelige raspende stemmen som smerter ørende sier, «*Få ham til å gå bort.*»

89.
Tabu avveininger, delfinale

Føniksreiser var en opplevelse fullstendig ulikt immivering eller flyttnøkler. Du tok fyr – du kunne definitivt føle at du tok fyr, selv om det ikke var noen smerte – og istedenfor å brenne opp og bli til aske, brant ilden gjennom hele kroppen din og du *ble* ild, og så sluknet du ett sted og flammet opp et annet sted. Det gjorde deg ikke kvalm slik som flyttnøkler eller immivering, men det var uansett en heller urovekkende opplevelse. Hvis den underliggende sannheten ved føniksreiser virkelig var å bli en spesifikk instans av en mer generell Ild, så kunne det hinte til at du potensielt kunne brenne *overalt* – selv i en fjern fortid, eller i et annet univers, eller på to steder samtidig. Du kunne slukke på ett sted og flamme opp hundre andre; og når du kom til Galtvort ville du ikke egentlig vite hva forskjellen var. Skjønt Harry hadde lest alt han kunne finne om fønikser, og forsøkt å finne ut hvordan han kunne få seg sin egen; og han hadde ikke funnet noe som hintet om noe i nærheten av *slike* muligheter.

Harry tok fyr, og sluknet, og begynte å brenne et annet sted; og mer var det ikke som skulle til – han, rektor, og den bevisstløse skikkelsen til Hermine Grang befant seg et annet sted; med Vulkan over dem alle. Et rolig, varmt rom med lyse steinpillarer, opplyst av himmelen på alle fire sider, fylt med hvite senger i lange rekker; fire av dem hadde forheng rundt seg for å skjerme for lyd, de resterende var tomme.

I sideblikket la Harry merke til at en overrasket madam Pomfrit snudde seg mot dem. Det virket ikke som om Humlesnurr tenkte stort på helbredersken, der han la Hermine forsiktig ned i en ledig hvit seng.

Fra et fjernt hjørne var det et grønt lysglimt, og ut fra en peis skred professor McSnurp, og børstet av seg flumaske mens hun kom mot dem.

Den gamle trollmannen snudde seg bort fra senga og strakk på ny ut en arm for å legge den rundt Harry; og så forsvant Gutten-som-overlevde og hans trollmann i et nytt flammebluss.

*
*

Da Harry hadde blitt i fyr og flamme igjen – det vil si, kommet seg etter føniksreisen – sto han i rektors kontor, blant lydene av et dusin dusin uforklarlige gjenstander.

Den unge gutten tok et skritt vekk fra den gamle trollmannen og snudde seg så mot ham, og øyne av smaragd møtte øyne av safir.

Det tok lang tid før noen av dem sa noe, der de sto og så på hverandre; som om alt de hadde å si bare kunne bli formidlet ved blikk, og ikke kunne sies på andre måter.

Til slutt artikulerte gutten ord, sakte og presist.

«Jeg kan ikke tro at en føniks fremdeles sitter på skulderen din.»

«Føniksen velger kun én,» sa den gamle trollmannen. «Det er tenkelig at de forlater en herre som velger ondt istedenfor godt; men de vil ikke forlate en herre som er tvunget til å velge mellom to goder. Fønikser er ikke arrogante. De kjenner grensene for sin egen visdom.» Virkelig fast, det eldgamle blikket. «I motsetning til deg, Harry.»

«Å velge mellom to goder,» kom et flatt ekko fra Harry. «Som Hermine Grangs liv, mot et hundre tusen galleoner.» Sinnet og indignasjonen Harry ønsket å putte inn i stemmen var ikke helt der, av en eller annen grunn, kanskje fordi –

«Du er knappest i en posisjon der du kan belære meg om disse tingene, Harry Potter.» Mykheten i rektors stemme var slett ikke ekte. «Eller var det et øyeblikks nøling jeg så på ansiktet, der i Den eldgamle hallen?»

Følelsen av innvendig hulhet ble verre. «Jeg så etter andre alternativer,» kom det bitende fra Harry. «En måte å redde henne på som *ikke* førte til tap av penger.»

Wow, sa Ravnklo. *Du fortalte nettopp noe som var en komplett løgn. Ikke bare det, jeg tror også at du faktisk trodde på det de sekundene det tok å si det. Det er ganske skremmende.*

«*Er* det det du tenkte, Harry?» De blå øynene var oppmerksomme, og det var et forferdelig øyeblikk der Harry lurte på om verdens mest kraftfulle trollmann kunne se tvers igjennom psykoblokk-barrierene hans.

«*Ja,*» sa Harry, «jeg nølte ved tanken på smerten ved å miste alle pengene i hvelvet mitt. Men jeg *gjorde* det! *Det* er det som teller! Og *du* –» Indignasjonen som hadde bleknet vekk fra Harrys stemme kom tilbake. «Du satte *faktisk* en pris på Hermine Grangs liv, og du satte det til under ett hundre tusen galleoner!»

«Åh?» sa den gamle trollmannen bløtt. «Og hvilken pris setter du så på hennes liv? En million galleoner?»

«Kjenner du til det økonomiske konseptet 'erstatningsverdi'?» Ordene rant fra Harrys lepper nesten raskere enn han kunne vurdere dem. «Hermines erstatningsverdi er *uendelig!* Jeg kan ikke dra noe sted og kjøpe en ny!»

Nå snakker du jo bare matematisk nonsens, sa Smygard. *Ravnklo, kan jeg få litt støtte her?*

«Er Minervas liv også av uendelig verdi?» sa den gamle trollmannen barskt. «Ville du ofre Minerva for å redde Hermine?»

«Ja og ja,» bjeffet Harry. «Det er en del av professor McSnurps jobb, og hun vet det.»

«Så er ikke Minervas verdi uendelig,» sa den gamle trollmannen, «høyt elsket som hun allikevel er. Det kan bare være én konge på sjakkbrettet, Harry Potter, bare én

brikke du vil ofre alle andre brikker for å redde. Og Hermine Grang er ikke den brikken. Ikke tro noe annet, Harry Potter – i dag kan det godt hende at du tapte krigen din.»

Og hvis den gamle trollmannens ord ikke hadde truffet fullt så hardt, og fullt så nærme sannheten, kan det tenkes at Harry ikke hadde sagt de ordene han sa nå.

«Lucifus hadde rett,» vred Harry utav seg. «Du hadde aldri en kone, du hadde aldri en datter, du har aldri hatt noe annet enn krig –»

Den gamle trollmannens venstre hånd lukket seg hardt rundt Harrys håndledd; beinete fingre gravde seg inn barnemusklene på Harrys arm, og et øyeblikk var Harry paralysert av sjokket, han hadde glemt hva det betydde at voksne var sterkere.

Det virket ikke som om Albus Humlesnurr la merke til det. Han bare snudde seg, og dro Harry etter seg, og beveget seg forover med harde skritt mot veggen i rommet.

«*Føniksens pris.*»

Harry ble trukket med oppover langs de svarte trappetrinnene.

«*Føniksens skjebne.*»

Rommet med svarte pidestaller, sølvlys som falt ned over knuste tryllestaver.

«Tror du,» ropte Harry, etter at leppene hans hadde låst seg opp igjen, «at du kan vinne alle diskusjoner bare ved å stå her?»

Den gamle trollmannen ignorerte ham, og trakk Harry tvers over rommet. Hans høyre hånd, som ikke lenger holdt tryllestaven, plukket opp en beholder med sølvaktig væske –

Harry blunket av sjokket; beholderen med sølvvæsken hadde stått ved siden av et bilde av *Humlesnurr,* eller slik hadde i alle fall Harry oppfattet det i det korte øyeblikket før han ble dratt videre.

Forbi alle pidestallene, i den borterste enden av rommet, sto et stort, løftet steinbasseng der det var inngravert runer som Harry ikke kjente igjen. Midten av bassenget var grunt og fylt med en gjennomsiktig væske, og oppi dette slapp den gamle trollmannen beholderen med sølvstoffet, som umiddelbart begynte å spre seg ut, virvle, og gjøre hele bassenget merkelig hvitglødende.

Den gamle trollmannens hånd slapp Harrys arm og gestikulerte mot det glødende bassenget, og kommanderte skarpt, «Se!»

Som beordret, stirret Harry på det glødende vannet.

«Putt hodet ditt i tanketanken, Harry Potter.» Den gamle trollmannens stemme var streng.

Harry hadde hørt ordet før, men kunne ikke huske hvor. «Hva – er det denne gjør –»

«Minner,» sa den gamle trollmannen. «Du vil se et av mine minner. Jeg sverger på at det er trygt. Nå, se inn i tanketanken, Ravnklo, hvis du fremdeles bryr deg noe som helst om din verdifulle sannhet!»

Det var en forespørsel Harry ikke kunne avslå, og han trådte fram og stakk hodet ned i det glødende vannet.

Harry satt bak skrivebordet i rektors kontor på Galtvort, og hans rynkede hender som grep om hodet var flekket med alder og hvite hår.

«Han er alt jeg har!» gråt en stemme, svært merkelig var Humlesnurrs stemme slik Humlesnurr selv husket den; fra innsiden virket den langt mindre fast og vis. «Den siste i min familie! Alt jeg har igjen!»

Ingen følelser hadde fått lov til å bli formidlet gjennom tanketanken, bare den fysiske følelsen av hvordan det var å uttrykke ordene. Harry hørte følelsen av å være fullstendig ensom og forlatt i Humlesnurrs ord, lydene som virket som om de kom fra Harrys egen strupe, men Harry følte det ikke utenom med hørselen.

«Du har ikke noe valg,» sa en stemme brutalt.

Øynene beveget seg, synsfeltet inkluderte en mann som Harry ikke kjente igjen, i klær som hadde linjer av svartspanernes dyprøde farge, men laget av solid lær med mange lommer.

Hans høyre øye var forstørret, med et elektrisk-blått øyeeple som hele tida hoppet og spratt fra side til side.

«Du kan ikke be meg om dette, Alastor!» Humlesnurrs stemme var vill. «Ikke dette! Alt annet enn dette!»

«Jeg ber ikke,» knurret mannen. «Voldy er den som ber, og du skal si nei til ham.»

«For penger, Alastor?» ba Humlesnurrs stemme. «Bare for penger?»

«Hvis du betaler løsepenger for Abriam, taper du krigen,» sa mannen skarp. «Enkelt og greit. Ett hundre tusen galleoner er omtrent alt vi har i krigskassa, og hvis du bruker det på denne måten vil den ikke bli fylt opp igjen. Hva skal du gjøre, forsøke å overbevise Potterne om å tømme hvelvet slik Langballene allerede har gjort? Voldy kommer bare til å kidnappe noen andre og framstille et nytt krav. Allinda, Minerva, hvem som helst du bryr deg om, alle vil bli målskiver hvis du betaler dødseterne. Det er ikke den leksa du bør prøve å lære dem.»

«Hvis jeg gjør dette vil jeg ikke ha noen igjen. Ingen.» Humlesnurrs stemme brøt sammen, verden tippet idet hodet som så falt ned i de eldgamle hendene, og fryktelige lyder kom fra ikke-Harrys stemme idet han begynte å hulke som et barn.

«Skal jeg si nei til Voldys budbringer?» sa Alastors stemme, nå merkelig mild. «Du trenger ikke å gjøre det selv, gamle venn.»

«Nei – jeg skal si det selv – jeg må –»

Minnet endte med et sjokk og Harry rev hodet ut av det glødende vannet, gispende, som om han ikke hadde fått luft.

Overgangen mellom scenene, mellom en virkelighet mange år gammel og nåtida, var et nytt støt i Harrys sinn; på et vis hadde dykket ned i fortida løsnet hans grep om virkeligheten. Den knuste gamle mannen som hulket på kontoret sitt hadde vært en annen person tidligere, så mye hadde Harry forstått; en som var mindre hard –

Før alt hadde forsvunnet lik røyk som løste seg opp, og *nåtida* kom tilbake, dagen i dag.

Fryktelig og streng sto den eldgamle trollmannen, som om han var hugget ut i stein; skjegg vevd av tråd som jern, halvmånebriller lik speil, og øynene bak dem så skarpe og faste som svart diamant.

«Vil du også se min bror mens han døde under *Martyrio*?» sa Albus Humlesnurr. «Voldemort sendte meg det minnet i tillegg!»

«Og det –» Harry hadde vansker med å få stemmen til å bære, på grunn av den syke følelsen i brystet. «*Det* var da –» Det virket som om ordene brant i halsen hans, da den forferdelige sannheten gikk opp for ham, da han innså det fryktelige. «Det var da du brant Narsissa Malfang levende i hennes eget soverom.»

Albus Humlesnurrs blikk var kaldt idet han svarte. «Til det spørsmålet ville bare en tåpe si ja eller nei. Det som betyr noe er at dødseterne tror jeg drepte henne, og den troen gjorde at familiene til alle medlemmer i Føniksordenen var trygge – fram til denne dagen. Forstår du nå hva du har gjort? Hva du har gjort mot dine *venner,* Harry Potter, og mot alle som står på din side?» Den gamle trollmannen virket å vokse seg enda høyere og mer fryktelig, og stemmen steg ytterligere. «Du har gjort dem alle om til målskiver, og mål vil de fortsette å være! Helt til du beviser, på den eneste måten det kan bevises, at du ikke lenger er villig til å betale en slik pris!»

«Og er det sant?» sa Harry. En summende følelse fylte ham, og kroppen føltes fjernere. «Det Draco sa, at Narsissa Malfang aldri fikk skitt på sine egne hender, at hun bare var Lucifus' kone? Hun var en støttespiller, det forstår jeg, men jeg kan ikke gå med på at det rettferdiggjorde å bli *brent levende.*»

«Intet mindre enn det ville ha overbevist dem om at jeg var ferdig med å nøle.» Den gamle trollmannens stemme tillot ingen spørsmål og ingen avvisning. «Alltid var jeg for uvillig til å gjøre det jeg måtte, alltid var det andre som betalte prisen for min nåde. Dette fortalte Alastor meg fra starten, men jeg hørte ikke på ham. Du, antar jeg, vil vise deg å kunne ta slike avgjørelser bedre enn meg.»

«Jeg er forbløffet,» sa Harry, overrasket over at stemmen hans var nesten stødig. «Jeg ville ha forventet at dødseterne ville gått etter en annen familie på den lyse siden og starte en syklus av økende gjengjeldelse, hvis du ikke fikk tatt ut alle sammen med ditt første trekk.»

«Hvis min motstander hadde vært Lucifus, så ja, kanskje.» Humlesnurrs øyne var lik stein. «Jeg er blitt fortalt at Voldemort lo av nyhetene, og erklærte til sine dødsetere at jeg endelig hadde vokst opp, og til slutt hadde blitt en verdig motstander. Kanskje han hadde rett. Etter den dagen der jeg dømte min bror til sin død, begynte jeg å veie de som fulgte meg, balanserte dem mot hverandre, spurte meg selv hvem jeg ville risikere, og hvem jeg kunne ofre, for hvilket mål. Det var merkelig hvor mange færre brikker jeg mistet med en gang jeg visse hva de var verdt.»

Harrys kjever lot til å være låst, som om det tok en massiv anstrengelse å få leppene til å bevege seg. «Men så er det ikke som om Lucifus med vilje tok Hermine for å kreve løsepenger,» sa Harrys stemme tynt. «Fra Lucifus' perspektiv var det noen andre som brøt våpenhvilen først. Og når vi har det perspektivet, hvor mange galleoner *var* Hermine egentlig verdt, nøyaktig? Hvis det bare hadde vært snakk om en helt normal trussel rettet mot hennes liv, hvor mye burde jeg ha betalt for å redde henne? Ti tusen galleoner? Fem tusen?»

Den gamle trollmannen svarte ikke.

«En pussig liten sak,» sa Harry, med en stemme som skalv på samme måte som en gjenstand som ble observert under vann. «Vet du, den dagen jeg sto foran desperanten, vet du hva mitt verste minne var? Det var at foreldrene mine døde. Jeg hørte stemmene deres og alt.»

Den gamle trollmannens øyne utvidet seg bak halvmånebrillene.

«Og her er saken,» sa Harry, «her er den saken jeg har tenkt på, om igjen og om igjen. Den mørke herren ga Lilly Potter en sjanse til å gå vekk fra situasjonen. Han sa at hun kunne flykte. Han *fortalte* henne at det å dø foran barnesenga ikke ville redde babyen hennes. 'Gå til side, dumme kvinne, hvis du vet ditt eget beste' –» En forferdelig kulde ség inn over Harry idet han uttalte de ordene med sine egne lepper, men han ristet det av seg og fortsatte. «Og etterpå fortsatte jeg å tenke, det virket som om jeg ikke klarte å stoppe meg selv fra å tenke, hadde ikke Mørkets herre *rett?* Hvis bare mor hadde gått vekk. Hun prøvde å kaste en forbannelse på Mørkets herre, men det var selvmord; hun må ha *visst* at det var selvmord. Hennes valg var ikke mellom sitt liv og mitt, hennes valg var at hun kunne overleve selv eller at vi begge kunne dø! Hvis hun bare hadde tatt det logiske valget og gått sin vei, jeg mener, jeg elsker mamma også, men Lilly Potter ville ha vært i live her og nå og hun ville ha vært min mor!» Tårer sprang fram i Harrys øyne. «Det er først nå at jeg forstår, jeg skjønner hvordan mor må ha følt det. Hun *kunne* ikke gå vekk fra barnesenga. Hun kunne ikke! Kjærlighet går ikke sin vei!»

Det var som om den gamle trollmannen hadde blitt truffet, blitt truffet av en meisel som knuste ham på midten, fra hodet og nedover.

«Hva er det jeg har sagt?» hvisket den gamle trollmannen. «Hva er det jeg har sagt til deg?»

«Jeg vet ikke!» ropte Harry. «Jeg hørte heller ikke etter!»

«Jeg – jeg beklager, Harry – jeg –» Den gamle trollmannen presset hendene mot ansiktet, og Harry så at Albus Humlesnurr gråt. «Jeg burde ikke ha sagt, slike ting til deg – jeg skulle ikke, ha avvist, din ungdommelige uskyld –»

Harry stirret på trollmannen et sekund til, så snudde han seg og marsjerte ut av det svarte rommet, ned trappene, gjennom kontoret –

«Jeg forstår virkelig ikke hvorfor du fremdeles er på skulderen hans,» sa Harry til Vulkan.

– ut eikedøra og inn i den endeløst vridende spiralen.

Harry hadde ankommet transfigurasjonsklasserommet før noen annen, selv før professor McSnurp. Før det hadde det vært formeltimer, for hans årstrinn, men han hadde ikke en gang brydd seg om å forsøke å rekke det. Hvorvidt professor McSnurp kom til å rekke dagens timer visste han ikke. Det var noe illevarslende rundt alle de tomme pultene ved siden av ham, fraværet ved tavla. Som om han var alene på Galtvort, og alle vennene hans hadde reist.

Ifølge timeplanen skulle dagens tema være vedlikehold av transfigurasjon, og alle reglene rundt dette hadde Harry lært utenat før, da han transfigurerte en stor stein om til den lille diamanten som gnistret på ringfingeren hans. Det ville være et teoretisk emne, heller enn et praktisk, for resten av klassen; hvilket var trist, fordi han kunne ha trengt en dose av den transeliknende tilstanden som transfigurasjon kunne gi.

Harry la fjernt merke til at hendene hans skalv, såpass at han hadde problemer med å knyte opp snøret på pungen da han skulle finne fram læreboka.

Du var monstrøst urettferdig mot Humlesnurr, sa den stemmen Harry tidligere hadde kalt Smygard, bare at nå virket det også som om den var Stemmen for økonomisk fornuft og kanskje også Samvittighet.

Harrys øyne vandret ned i læreboka, men den seksjonen av stoffet var så velkjent at det like gjerne kunne ha vært et tomt pergament.

Humlesnurr utkjempet en krig mot en mørk herre som med vilje ønsket å knuse ham på den mest ondskapsfulle måte som kunne tenkes. Han måtte velge mellom å tape krigen eller å tape broren sin. Albus Humlesnurr vet, han lærte det på verst tenkelig måte, at det er grenser for hvor mye ett liv er verdt; og det gjorde ham nesten sinnssyk å innrømme det. Men du, Harry Potter – du visste allerede bedre enn som så.

«Hold kjeft,» hvisket gutten til det tomme transfigurasjonsklasserommet, skjønt det ikke var noen der som kunne høre det.

Du har allerede lest om Philip Tetlocks eksperimenter der folk blir bedt om å foreta en avveining mellom en høyt verdsatt ting og en vanligere ting; som en sykehussjef som må velge mellom å bruke ti millioner på en lever som kan redde en femåring, og å bruke ti millioner til å kjøpe annet utstyr til sykehuset eller betale lønninger. Og testpersonene ble indignerte og ønsket å straffe sykehussjefen for å i det hele tatt gjøre en slik avveining. Husker du å ha lest om det, Harry Potter? Husker du at du tenkte hvor idiotisk det var, siden hvis sykehusutstyr og legelønninger ikke også bidro til å redde liv, så var det ikke noe poeng i å ha sykehus eller leger? Burde sykehussjefen betalt en milliard for den leveren, selv om det betydde at sykehuset gikk konkurs neste dag?

«Hold kjeft!» hvisket gutten.

Hver gang du bruker penger for å redde et liv med en viss grad av sannsynlighet, så etablerer du en lavere grense for pengeverdien til et liv. Hver gang du nekter å bruke penger for å redde et liv med en viss grad av sannsynlighet, så etablerer du en øvre grense for livets pengeverdi. Hvis din øvre og nedre grense ikke henger sammen, så ville det bety at du kunne flytte penger fra ett sted til et annet, og redde flere liv for samme kostnad. Så hvis du ønsket å bruke en begrenset sum penger for å redde så mange liv som mulig, så må dine valg være konsistente med en eller annen monetær verdi som er satt på et menneskeliv; hvis ikke, så kunne du bare flytte de samme pengene rundt og få et bedre resultat. Så svært trist, så svært hul er den indignasjonen, til de som nekter å si at penger og liv noensinne kan sammenliknes, når alt de gjør er å forby den strategien som redder flest mennesker, slik at de kan utgi seg for å være moralsk overlegne alle andre …

Du visste det, og allikevel sa du det du sa til Humlesnurr.

Du forsøkte med vilje å såre Humlesnurrs følelser.

Han har aldri forsøkt å såre deg, Harry Potter, ikke en eneste gang.

Harrys hode falt ned i hendene hans.

Hvorfor hadde Harry sagt det han hadde sagt, til en trist, eldgammel trollmann som hadde slåss hardt og holdt ut mer enn noen burde ha vært nødt til å holde ut? Selv om den gamle trollmannen tok feil, – fortjente han å bli såret for det, etter alt som hadde skjedd med ham? Hvorfor var det en del av ham som virket å bli helt urimelig sint på den gamle trollmannen, uten grunn; og slo til mot ham hardere enn Harry noensinne hadde slått til mot noen, uten tanke om å moderere seg så snart raseriet var blitt vekket, og bare ville roe seg ned når Harry forlot hans nærvær?

Er det fordi du vet at Humlesnurr ikke vil slåss tilbake? At uansett hva du sier til ham, uansett hvor urettferdig, så vil han aldri bruke sin makt og kraft mot deg, han vil aldri behandle deg på den måten du behandler ham? Er det på denne måten du behandler folk når du vet at de ikke vil ta igjen? Jakob Potters bølle-gener, som til slutt kommer til syne?

Harry lukket øynene.

Som om Valghatten snakket inne i hodet hans –

Hva er den virkelige årsaken bak sinnet ditt?

Hva er du redd for?

En virvelvind av bilder stormet plutselig gjennom Harrys sinn; tidligere tiders Humlesnurr som gråt ned i hendene sine; dagens gamle trollmann, som sto høyreist og fryktelig; et bilde av Hermine som skrek i sine lenker, i metallstolen, idet Harry overga henne til desperantene; og et bilde av en kvinne med langt hvitt hår (hadde hun sett ut slik som ektemannen?) som falt om kull i flammene i sitt eget soverom, idet en tryllestav ble rettet mot henne og oransje lys ble reflektert fra halvmånebriller.

Albus Humlesnurr virket som om han mente at Harry ville være bedre til slike ting enn ham.

Og Harry visste at han sannsynligvis ville være det. Han hadde tross alt et godt grep om matematikk.

Men det var underforstått, på en eller annen måte lå det implisitt, at utilitaristiske etikere ikke *faktisk* ranet banker slik at de kunne gi pengene til fattige. Sluttresultatet av å kaste over bord alle etiske begrensninger ville ikke *faktisk* bli solskinn og roser og lykke for alle. Konsekvensialismen innebar å gjøre de handlingene som førte med seg den beste totalsummen av konsekvenser, ikke handlinger som hadde én positiv konsekvens og ødela alt annet. Folk som drev med maksimering av forventet nytte fikk lov til å ta hensyn til sunn fornuft når de kalkulerte forventningene.

På en eller annen måte hadde Harry forstått dette, selv før noen andre hadde advart ham hadde han forstått det. Han hadde visst det før han leste om Vladimir Lenin eller historien om den franske revolusjon. Kanskje var det hans tidligste science fiction-bøker som advarte ham om mennesker med gode intensjoner, eller kanskje Harry bare hadde sett logikken på egen hånd. På en eller annen måte hadde han visst, helt fra starten av, at hvis han brøt sin egen etikk *når som helst det var en god grunn* så ville ikke sluttresultatet bli bra.

Et siste bilde kom til ham: Lilly Potter som sto foran barnesenga og vurderte avstanden mellom de forskjellige sluttresultatene: totalsummen hvis hun ble værende og forsøkte å kaste en forbannelse på fienden (død Lilly, død Harry), og sluttsummen hvis hun forlot stedet (levende Lilly, død Harry); at hun veide de forventede konsekvensene, og gjorde det eneste fornuftige valget.

Om hun hadde gjort det hadde hun vært Harrys levende mor.

«Men mennesker kan ikke leve på den måten,» hvisket guttens lepper til det tomme klasserommet. «Mennesker kan ikke leve på den måten.»

81.
Tabu avveininger, ettterspill, del 1

Da Padma ankom transfigurasjonsklasserommet så hun at halve klassen hadde kommet før henne. En merkelig, dødsens stillhet hersket i rommet. Harry Potter satt alene i et hjørne, og stirret fraværende ut i intet, med øynene bare halvveis åpne, nesten lukket.

Rykter sa at svartspanerne hadde oppdaget av forsvarsprofessoren hadde polyksirt seg om til Grang for å lure Malfang.

Rykter sa at Hermine hadde blitt bundet av Ubryteløftet til å bli Malfangs slave.

Rykter sa at Hermine hadde mottatt desperantenes Kyss.

Men hvis *det* var sant, ville ikke Harry Potter sitte der, han ville –

Padma visste ikke hva general Potter ville gjøre. Hjernen hennes ble helt tom da hun forsøkte å vurdere den saken.

Selv da professor McSnurp kom dit hadde ikke stillheten blitt brutt. Transfigurasjonsprofessoren gikk bort til tavla uten å stoppe opp, renset den med en håndbevegelse, og startet å skrive.

«I dag, barn,» begynte den rolige stemmen til transfigurasjonsprofessoren, akkurat som om ingenting uvanlig hadde skjedd den uka, «skal vi lære hvor mye anstrengelse det tar å vedlikeholde en transfigurasjon, og hvorfor, på deres alder, dere ikke en gang burde forsøke. Den opprinnelige Formen har ikke forsvunnet, den er bare undertrykt; og for å vedlikeholde den undertrykkingen –»

«Unnskyld meg,» sa Padma Patil. Hun visste at stemmen hennes skalv, hun visste at det var tydelig at hele kroppen hennes skalv, men hun måtte spørre. «Unnskyld meg, professor, hva skjedde med frøken Grang?»

Transfigurasjonsprofessoren tok en pause ved tavla, og snudde seg for å se på Padma. Professoren burde ha sett streng ut, siden hun hadde blitt avbrutt uten at en hånd var løftet i været, men ansiktet hennes var istedenfor vennlig. «Du vet det ikke allerede, frøken Patil? Jeg forventet at ryktet ville ha spredd seg.»

«Det er for mange rykter,» sa Padma. «Jeg vet ikke hva som er sant.»

Morag McDonald løftet hånda, og så snakket hun før hun fikk ordet, «Jeg sa jo det, Padma, det som er *sant* er at Heksingating fant Grang skyldig og dømte henne til å motta desperantkysset og så hentet de inn desperanten og Harry Potter limte den fast i taket og ville ikke slippe den ned før –»

«Åh, kjære Merlin,» sa professor McSnurp og fikk et skarpt ansiktsuttrykk, men så var det tydelig at hun roet seg selv ned. «Hele affæren var fullstendig tåpelig og jeg vil ikke

utdype det hele i detalj. La det være klart at frøken Grang hviler hos madam Pomfrit for øyeblikket, og hun kommer tilbake til timene i morgen. Og hvis jeg finner ut at noen av dere plager henne, skal jeg gjøre dem om til glassvaser og slippe dem i gulvet.»

Hele klassen gispet til dette; ikke så mye fordi det var en dødelig trussel, men fordi det *brøt sikkerhetsreglene for transfigurasjon.*

Professor McSnurp vendte seg tilbake mot tavla –

Fra et hjørne i klasserommet steg en annen stemme. «Hva med professor Krengle?» sa Tom Blom. «Er han blitt arrestert?»

«Svartspanerne har bare tatt ham inn til avhør,» sa transfigurasjonsprofessoren uten å snu seg. «Hvis de ikke har gitt oss forsvarsprofessoren vår tilbake i løpet av i morgen, skal jeg be rektor om å gå og hente ham. Skjønt jeg kan like gjerne gjøre det kjent med en gang at skolestyret skal møtes for å avgjøre om professor Krengles kamper skal få lov til å fortsette.»

Pomonus Dolohov snakket. «Og general Malfang? Når kommer han tilbake fra St. Mungos?»

Transfigurasjonsprofessoren stoppet å tegne på tavla.

Hun snudde seg rundt igjen, saktere denne gangen.

«Jeg beklager *virkelig*, herr Dolohov,» sa professor McSnurp. Ansiktet hennes virket en tanke mer rynket enn da hun hadde ankommet rommet. «Så vidt jeg kan forstå er det ingen fare med herr Malfangs helse. Uheldigvis har jeg mottatt ei ugle fra herr Malfangs far som tar ham ut fra Galtvort. Jeg er redd for at han ikke kommer tilbake.»

82.
Tabu avveininger, ettespill, del 2

Da Hermine Grang våknet, oppdaget hun at hun lå i en myk, komfortabel seng på Galtvorts sykestue, med en firkant av lys fra ettermiddagssola som skinte ned på kroppen hennes og varmet henne gjennom det tynne lakenet. Hukommelsen hennes fortalte henne at det ville være en skjerm rundt senga, enten dratt for eller åpen, og at resten av madam Pomfrits domene ville ligge bakenfor; de andre sengene, ledige eller opptatte, og klare vinduer som var plassert inn i de utskårne steinbuene som var Galtvorts vegger.

Da Hermine åpnet øynene, var den første tingen hun så ansiktet til professor McSnurp, som satt på venstre side av senga hennes. Professor Pirrevimp var ikke der, men det var forståelig; han hadde holdt seg ved hennes side hele morgenen i bevaringscellen, og vedlikeholdt sin sølvravn som ekstra beskyttelse mot desperanten, og med det faste, lille ansiktet alltid vendt ut mot svartspanerne. Husstyreren for Ravnklo hadde med sikkerhet brukt altfor mye tid på henne, og hadde sannsynligvis vendt tilbake for å undervise, istedenfor å holde vakt over ei jente som var dømt for mordforsøk.

Hun følte seg forferdelig, forferdelig dårlig, og hun trodde ikke at det skyldtes noen eliksir. Hermine ville ha startet å gråte igjen, men det var bare det at hun hadde vondt i halsen, øynene hennes sved fremdeles, og hjernen hennes følte seg rett og slett utslitt. Hun kunne ikke ha orket å gråte igjen; kunne ikke finne styrke til flere tårer.

«Hvor er foreldrene mine?» hvisket Hermine til husstyreren for Griffing. På en eller annen måte virket det som den verste ting i verden å skulle møte dem, verre enn alt annet som hadde skjedd; og allikevel ønsket hun å se dem.

Det vennlige uttrykket på professor McSnurps ansikt ble transfigurert om til noe tristere. «Jeg beklager, frøken Grang. Skjønt det var ikke alltid slik, så har vi i senere år vurdert det dit hen at det er klokere å ikke fortelle foreldrene til gompefødte om farer som deres barn har vært utsatt for. Jeg vil råde deg også til å ikke si noe om saken, hvis du ønsker å forbli på Galtvort uten å få trøbbel med dem.»

«Jeg skal ikke bli utvist?» hvisket jenta. «For det jeg gjorde?»

«Nei,» sa professor McSnurp. «Frøken Grang … du må sikkert ha hørt … jeg håper du hørte herr Potter, da han sa at du var uskyldig?»

«Det var bare noe han sa,» sa hun sløvt. «For å få meg fri, mener jeg.»

Den eldre heksa ristet hodet fast. «Nei, frøken Grang. Herr Potter tror at du er blitt falskminnet, at hele duellen ikke fant sted. Rektor mistenker at enda mørkere magiske krefter kan ha blitt brukt – at din egen hånd kanskje kastet formelen, men ikke din egen

vilje. Selv professor Slur finner hele affæren fullstendig usannsynlig, skjønt han kanskje ikke vil kunne si det offentlig. Han lurte på om noe han kalte narkotiske gompe-stoffer kanskje kunne ha blitt brukt på deg.»

Hermines øyne fortsatte å stirre på transfigurasjonsprofessoren med et fjernt blikk; hun visste at hun nettopp var blitt fortalt noe vesentlig, men hun kunne ikke finne energien til å ta inn endringer i sinnet sitt.

«Men *du* må da åpenbart ikke tro på det selv?» sa professor McSnurp. «Frøken Grang, du kan ikke tro om deg selv at du ville bestemme deg for å drepe!»

«Men jeg –» Hennes ypperlige hukommelse spilte hjelpsomt reprisen for tusende gang, Draco Malfang fortalte henne med et snerr at hun aldri ville ha slått ham om han ikke var sliten, og hadde så fortsatt med å bevise akkurat det, ved å danse som en duellant mellom de beskyttede trofeene mens hun febrilsk dukket unna, og ga henne det avgjørende støtet med en våde som sendte henne med et smell inn i veggen og fikk blod til å renne fra kinnet hennes – og så – så hadde hun –

«Men du husker å ha gjort det,» sa den eldre heksa, som overvåket henne med vennlig forståelse. «Frøken Grang, det er ikke noen grunn til at ei jente på tolv år skal bære på slike fryktelige minner. Bare si ordet, så skal jeg med glede stenge dem vekk for deg.»

Det var som om et glass varmt vann var blitt kastet i fjeset hennes. «Hva?»

Professor McSnurp tok ut tryllestaven sin, en gest så innøvd og rask at det var som om hun pekte med en finger. «Jeg kan ikke tilby deg å bli kvitt minnet fullstendig, frøken Grang,» sa transfigurasjonsprofessoren med sin vante presisjon. «Det kan være viktige opplysninger gravd ned der. Men det er en form av misminneformelen som kan reverseres, og jeg kan med glede kaste den på deg.»

Hermine stirret på tryllestaven, og følte at en glød av håp begynte å røre på seg for første gang på nesten to dager.

Få det til å ikke ha skjedd … hun hadde ønsket det om og om igjen, at Tidens hånd skulle skru seg tilbake og utslette det forferdelige valget som aldri, noensinne kunne gjøres om. Og selv om det å slette minnet ikke var det samme, så var det allikevel en slags lettelse …

Hun tittet tilbake på professor McSnurps vennlige ansikt.

«Du tror *virkelig* at jeg ikke gjorde det?» sa Hermine, med skjelvende stemme.

«Jeg er *helt* viss på at du aldri ville gjøre en slik ting av din egen fri vilje.»

Under pleddet grep Hermines hender om lakenet. «*Harry* tror ikke at jeg gjorde det?»

«Herr Potter er av den mening at minnene dine er fullstendig fabrikkerte. Jeg mener at han åpenbart har et poeng.»

Så lot Hermines stramme fingre gi slipp på lakenet, og hun falt tilbake i senga, der hun delvis hadde reist seg opp.

Nei.

Hun hadde ikke sagt noe.

Hun hadde våknet opp og husket hva som hadde skjedd natta før, og det hadde vært som – som – hun kunne ikke finne ord selv i sine egne tanker hva det hadde vært som. Men hun hadde visst at Draco Malfang allerede var død, og hun hadde ikke sagt noe, hadde ikke gått til professor Pirrevimp og tilstått. Hun hadde bare kledd på seg og gått ned til frokost og *forsøkt å opptre normalt* slik at ingen noensinne ville få vite, og hun hadde visst at det var feil og Feil og forferdelig, skrekkelig FEIL men hun hadde vært så, så vettskremt –

Selv om Harry Potter hadde rett, selv om duellen med Draco Malfang var en løgn, så hadde hun gjort *det* valget helt på egen hånd. Hun fortjente ikke å glemme det, eller å bli tilgitt for det.

Og hvis hun *hadde* gjort det som var rett, gått rett til professor Pirrevimp, kanskje det ville ha – hjulpet, på en måte, kanskje alle da ville ha sett at hun angret, og Harry ville ikke ha behøvd å gi bort alle pengene sine for å redde henne –

Hermine lukket øynene, knep dem virkelig hardt sammen, hun kunne ikke takle å starte å gråte igjen. «Jeg er en forferdelig person,» sa hun med sviktende stemme. «Jeg er fæl, jeg er ikke heltemodig i det hele tatt –»

Professor McSnurps stemme var svært skarp, som om Hermine nettopp hadde gjort en forferdelig feil i hjemmeleksa i transfigurasjon. «Hold opp med denne dårskapen, frøken Grang! *Forferdelig* er hvem det nå var som gjorde dette mot deg. Og angående det å være heltemodig – vel, frøken Grang, du har allerede hørt min mening om unge jenter som forsøker å involvere seg i den slags før de en gang har fylt fjorten, så jeg skal ikke lekse opp for deg rundt den saken nok en gang. Jeg skal bare si at du nettopp har hatt en absolutt skrekkelig opplevelse, som du overlevde så bra som noen heks i ditt årstrinn kunne håpe på. I dag får du lov til å gråte så mye du ønsker. I morgen skal du tilbake til timene.»

Det var da Hermine visste at professor McSnurp ikke kunne hjelpe henne. Hun trengte at noen kjeftet på henne, skjelte henne ut, hun kunne ikke få forlatelse for sine synder dersom hun ikke kunne få skylden, og professor McSnurp ville aldri gjøre det for henne, ville aldri be om så mye fra ei liten ravnklojente.

Hermine snudde seg på siden i sykestuas seng, krøp sammen, vekk fra professor McSnurp. «Vær så snill,» hvisket hun. «Jeg vil gjerne snakke – med rektor –»

*
*

«Hermine.»

Da Hermine Grang åpnet øynene for andre gang, så hun Albus Humlesnurrs ansikt, med linjer og rynker av bekymring og omtanke, som lente seg over senga hennes; det så

ut nesten som om *han* hadde grått, skjønt det var umulig; og Hermine følte et nytt stikk av skyld for å ha skaffet ham så mye bry.

«Minerva sa at du ønsket å snakke med meg,» sa den gamle trollmannen.

«Jeg –» Plutselig visste ikke Hermine hva hun skulle si i det hele tatt. Strupen hennes låste seg, og alt hun kunne gjøre var å stamme fram, «Jeg – jeg –»

På en eller annen måte måtte tonefallet hennes ha kommunisert det andre ordet, det hun ikke en gang klarte å si lenger.

«*Beklager*?» sa Humlesnurr. «Hvorfor, hva er det du skal beklage?»

Hun måtte tvinge ordene ut av strupen sin. «Du fortalte Harry – at han ikke skulle betale – så *jeg* skulle ikke – ha gjort det professor McSnurp sa, jeg skulle ikke ha rørt tryllestaven hans –»

«Min kjære,» sa Humlesnurr, «dersom du ikke hadde sverget deg til tjeneste for Potter-slekta, ville Harry ha angrepet Azkaban på egen hånd, og høyst sannsynlig ha vunnet. Den gutten vet å velge sine ord med omhu, men jeg har aldri opplevd at han har løyet; og i Gutten-som-overlevde er det en kraft som Den mørke herren aldri kjente til. Han ville i sannhet ha forsøkt å knuse Azkaban, selv om det ville ha kostet ham livet.» Den gamle trollmannens stemme ble mildere, og vennligere. «Nei, Hermine, du har virkelig ingen grunn til å legge noen skyld på deg selv.»

«Jeg kunne ha *fått* ham til å ikke gjøre det.»

I Humlesnurrs øyne var det et kort, muntert blink som snart druknet i utslitthet. «Virkelig, frøken Grang? Kanskje du burde være rektor i mitt sted, for jeg selv har ingen slik makt over sta barn.»

«Harry lovet –» Stemmen hennes stoppet. Den forferdelige sannheten var svært vanskelig å si fram. «Harry Potter lovet meg – at han aldri ville hjelpe meg – hvis jeg ba ham om å ikke gjøre det.»

Det var en pause. De fjerne lydene i sykestua som hadde fulgt professor McSnurp hadde opphørt, innså Hermine, da Humlesnurr hadde vekket henne. Fra der hun lå i senga si kunne hun bare se taket, og øverste del av vinduene på den ene veggen, men ingenting i hennes synsfelt beveget seg, og hvis det var lyder, så kunne hun ikke høre dem.

«Ah,» sa Humlesnurr. Den gamle trollmannen sukket tungt. «Jeg antar at det er mulig at gutten ville ha holdt løftet sitt.»

«Jeg skulle – jeg skulle ha –»

«Endt opp i Azkaban av egen fri vilje?» sa Humlesnurr. «Frøken Grang, det er mer enn jeg noensinne ville be noen som helst om å gjøre.»

«Men –» Hermine svelget. Hun kunne ikke unngå å legge merke til smutthullet; alle som ønsket å komme gjennom portrettdøra til Ravnklostua lærte seg kjapt å legge merke til nøyaktig ordlyd. «Men det er ikke mer enn du ville ha påtatt deg *selv*.»

«Hermine –» begynte den gamle trollmannen.

«Hvorfor?» sa Hermine stemme, det virket som om den fortsatte å snakke uten å konferere med sinnet hennes nå. «Hvorfor kunne jeg ikke være modigere? Jeg hadde tenkt å springe inn foran desperanten – for Harry – før, jeg mener, i januar – så hvorfor – hvorfor – hvorfor kunne jeg ikke –» Hvorfor hadde tanken på å bli sendt til Azkaban fullstendig satt henne ut, hvorfor hadde hun glemt alt om det å være God –

«Min kjære pike,» sa Humlesnurr. De blå øynene bak halvmånebrillene viste en fullstendig forståelse av hennes skyld. «Jeg ville ikke ha gjort det noe som helst bedre selv, i mitt første år på Galtvort. Slik du vil være snill mot andre, bør du også forsøke å være snillere mot deg selv.»

«Så jeg *gjorde* feil ting.» På en eller annen måte trengte hun å si det, å bli fortalt det, selv om hun allerede visste det.

Det var en pause.

«Lytt, unge ravnkloing,» sa den gamle trollmannen, «og lytt nøye, for jeg skal tale for deg en sannhet. De fleste skadegjørere tenker ikke på seg selv som onde; nei, de fleste ser seg selv som helter i de historiene de forteller. En gang trodde jeg at den største ondskap i denne verden ble gjort i navnet til alles beste. Jeg tok feil. Forferdelig feil. Det er ondskap i denne verden som kjenner seg selv som ond, og hater det gode med hele sin styrke. Alle skjønne ting søker det å ødelegge.»

Hermine skalv i senga si, hun hadde en følelse av at det var svært virkelig, når Humlesnurr sa det.

Den gamle trollmannen fortsatte å snakke. «Du er en av de skjønne tingene i denne verden, Hermine Grang, og derav følger at ondskapen hater deg også. Hvis du hadde holdt deg sterk selv gjennom denne prøvelsen, ville den ha slått hardere til mot deg, og enda hardere, helt til du knuste. Tro ikke at helter ikke kan knuses! Vi er bare vanskeligere å knuse, Hermine.» Den gamle trollmannens øyne hadde blitt fastere og mer alvorlig enn hun kunne huske å ha sett noen gang. «Når du har vært utslitt i timevis, når smerte og død ikke er en tilfeldig frykt, men en visshet, da er det vanskeligere å være en helt. Hvis jeg må si sannheten – så i dag, ja, så ville jeg ikke vakle ved tanken på Azkaban. Men da jeg var en førsteklassing på Galtvort – så ville jeg ha flyktet fra desperanten som du konfronterte, for min far hadde dødd i Azkaban, og jeg fryktet dem. Vit dette! Ondskapen som slo til mot deg kunne ha knust alle, selv meg. Bare Harry Potter har det i seg å møte den redselen, når han har kommet til sin fulle kraft.»

Hermines nakke kunne ikke vedlikeholde blikkontakten med den gamle trollmannen lenger; hun lot hodet falle tilbake, ned på puta, der hun stirret opp mot taket og absorberte det hun kunne.

«Hvorfor?» Stemmen hennes skalv igjen. «Hvorfor ville noen være så onde? Jeg forstår ikke.»

«Også jeg har undret meg,» sa Humlesnurrs stemme, med dyp tristhet i seg. «I tre tiår har jeg undret, og jeg forstår fremdeles ikke. Du og jeg vil aldri forstå, Hermine Grang.

Men i det minste vet jeg nå hva virkelig ondskap ville si selv, hvis vi kunne snakke til det og spørre det hvorfor det var ondt. Det ville si, *Hvorfor ikke?*»

Et kort bluss av indignasjon flammet opp inne i henne. «Det må være en *million* årsaker til hvorfor ikke!»

«Visselig,» sa Humlesnurrs stemme. «En million, og mer til. Vi vil alltid kjenne til de grunnene, du og jeg. Hvis du insisterer på å si det på den måten – så, ja, Hermine; denne dagens rettssak knuste deg. Men det som skjer *etter* at du blir knust – også det er en del av det å være en helt. Hvilket du er, Hermine Grang, og alltid vil forbli.»

Hun løftet hodet igjen og stirret på ham.

Den gamle trollmannen reiste seg fra sengekanten hennes. Sølvskjegget hans duppet ned, idet Humlesnurr bukket alvorlig for henne, og forlot sykestua.

Hun fortsatte å stirre i den retningen den gamle trollmannen hadde gått.

Det burde ha betydd noe for henne, burde ha rørt henne. Skulle ha fått henne til å føle seg bedre på innsiden, at Humlesnurr, som hadde virket så motvillig tidligere, nå hadde anerkjent henne som en helt.

Hun følte ingenting.

Hermine lot hodet falle tilbake på senga, idet madam Pomfrit kom og fikk henne til å drikke noe som fikk leppene hennes til å svi som etter å ha spist sterk mat, og luktet enda mer sviende, og ikke smakte noe som helst. Det betydde ingenting for henne. Hun fortsatte å stirre opp på de fjerne steinflisene i taket.

*
*

Minerva ventet, og gjorde sitt beste for å ikke trippe, ved siden av dobbeltdørene som førte inn til Galtvorts sykestue; hun hadde alltid tenkt på disse dørene som 'de illevarslende portene' da hun var barn på Galtvort, og klarte ikke å unngå å huske det nå. For mange dårlige nyheter hadde blitt framsagt der –

Albus kom ut. Den gamle trollmannen stoppet ikke opp på sin vei ut av sykestua, fortsatte bare å gå mot professor Pirrevimps kontor; og Minerva fulgte etter ham.

Professor McSnurp renset stemmen. «Er det gjort, Albus?»

Den gamle trollmannen nikket bekreftende. «Hvis noen form for ondsinnet magi kastes på henne, eller noen ånd rører ved henne, så vil jeg få vite det og skal komme.»

«Jeg snakket med herr Potter etter transfigurasjonstimen,» sa professor McSnurp. «Han var av den mening at frøken Grang burde gå på Beauxbatons, istedenfor Galtvort, fra nå av.»

Den gamle trollmannen ristet på hodet. «Nei. Hvis Voldemort virkelig ønsker å slå til mot frøken Grang – hans utholdenhet og tålmodighet er større enn det som kan måles. Tjenerne hans vender tilbake til ham; han kunne ikke ha klart å hente ut Bellatrix alene.

Azkaban selv er ikke trygg mot hans ugjerninger, og hva angår Beauxbatons – nei, Minerva. Jeg tror ikke Voldemort kan besette en sjel så ofte, eller overta sterkere sjeler, ellers ville dette året ha foregått annerledes. Og Harry Potter er her, som Voldemort må frykte enten han innrømmer det eller ikke. Nå da jeg har satt en beskyttelse på henne, så vil frøken Grang være tryggere inne på Galtvort enn utenfor.»

«Herr Potter så ut til å tvile på det,» sa Minerva. Hun kunne ikke helt holde en skarp tone vekk fra stemmen; det var en del av henne som var temmelig enig. «Han så ut til å føle at sunn fornuft tilsa at frøken Grang burde fortsette sin utdannelse et hvilket som helst annet sted enn Galtvort.»

Den gamle trollmannen sukket. «Jeg frykter at gutten har brukt for mye tid blant gomper. De strever alltid mot det trygge; alltid ser de for seg at trygghet kan oppnås. Hvis frøken Grang ikke er trygg i midten av vår festning, vil hun ikke bli noe tryggere av å forlate den.»

«Ikke alle ser ut til å mene det,» sa professor McSnurp. Det hadde vært omtrent det første brevet hun hadde sett da hun kastet et kjapt blikk på skrivebordet sitt, en konvolutt av fineste saueskinn, forseglet med voks i grønt og sølv der det var innpresset en slangefigur som hevet seg og hveste mot henne. «Jeg har mottatt lord Malfangs ugle som fastslår at hans sønn tas ut av Galtvort.»

Den gamle trollmannen nikket, men stoppet ikke opp. «Vet Harry dette?»

«Ja.» Stemmen hennes sviktet, et øyeblikk, idet hun husket Harrys ansiktsuttrykk. «Etter timen ga herr Potter lord Malfang komplimenter for ypperlig bruk av sunn sans, og sa at han ville skrive til madam Langballe og gi henne råd om å gjøre det samme, i tilfelle herr Langballe var neste mål. I det tilfellet at herr Langballes verge sviktet i sine vurderinger til en slik grad at hun lot ham fortsette ved Galtvort, så ønsket herr Potter at han skulle få en tidsvender, en usynlighetskappe, en sopelime og en pung han kan bære det med seg i; samt en tåring med en nød-portnøkkel til et trygt sted, i tilfelle noen kidnapper herr Langballe og frakter ham utenfor Galtvorts beskyttelser. Jeg fortalte herr Potter at jeg ikke trodde at Magidepartementet ville godkjenne slik bruk av våre tidsvendere, og han sa at vi ikke skulle spørre dem. Jeg forventer at han ønsker at frøken Grang mottar det samme utstyret, dersom hun blir værende. Og for seg selv ønsker herr Potter en trepersons sopelime som kan fraktes i pungen.» Hun var ikke overveldet av denne lista med sikkerhetsforanstaltninger. Imponert over smartheten, men ikke overveldet; hun var tross alt en mester i transfigurasjon. Men det sendte fremdeles ukomfortable tanker gjennom henne, at Harry Potter nå så på Galtvort som like farlig som det å forske på nye formler.

«Det er ikke helt liketil å gå imot Mysterieavdelingen,» sa Albus. «Men for de andre tingene –» Den gamle trollmannen så ut til å falle ørlite sammen. «Vi kan like gjerne gi gutten det han ønsker. Og jeg vil også sette beskyttelser på Nilus, og skrive til Augusta og si at han burde bli her over ferien.»

«Og til slutt,» sa hun, «så sier herr Potter – dette er et direkte sitat, Albus – at uansett hva slags mørk trollmann-magnet som rektor bevarer her på skolen, så må han få det bort herfra, *nå.*» Denne gangen klarte hun ikke å holde den skarpe kanten ute av stemmen.

«Jeg ba Flamel innstendig om dette,» sa Albus, med tydelig smerte i stemmen. «Men mester Flamel har sagt – at selv *han* ikke lenger kan holde Steinen trygg – at han tror at Voldemort har metoder for å finne den uansett hvor den skulle bli gjemt – og at han ikke vil tillate at den bevoktes noe annet sted enn på Galtvort. Minerva, jeg beklager, men det må gjøres – *må!*»

«Da blir det vel slik,» sa professor McSnurp. «Men om jeg skal si min mening, så synes jeg at herr Potter har rett på hvert eneste punkt.»

Den gamle trollmannen kastet et blikk på henne, og stemmen hans hadde en viss klang idet han sa, «Minerva, du har kjent meg lenge, og kjent meg like godt som noen annen som fremdeles er i live – fortell meg, er jeg allerede fortapt i mørket?»

«Hva?» sa professor McSnurp i ekte overraskelse. Så, «Åh, Albus, nei!»

Den gamle trollmannens lepper ble trykket hardt sammen før han snakket. «For alles beste. Jeg har ofret så mange, for alles beste. I dag fordømte jeg nesten Hermine Grang til Azkaban for alles beste. Og jeg legger merke til – i dag la jeg merke til – at jeg begynner å se med motvilje på uskyldighet som ikke lenger er min –» Den gamle trollmannens stemme stoppet opp. «Ondskap som gjøres i det godes navn. Ondskap som gjøres i det ondes navn. Hva *er* verst?»

«Nå er du dum, Albus.»

Den gamle trollmannen kastet et blikk på henne igjen, før han nok en gang vendte blikket i den retningen de gikk. «Fortell meg, Minerva – stoppet du opp for å vurdere konsekvensene, før du fortalte frøken Grang om hvordan hun kunne binde seg til Potter-slekta?»

Hun pustet inn, dypt og ufrivillig, idet hun forsto hva hun hadde gjort –

«Så, det gjorde du ikke.» Albus' øyne ble triste. «Nei, Minerva, du må ikke be om unnskyldning. Dette er like bra. For det du har sett av meg på denne dag – hvis din første lojalitet nå går til Harry Potter, og ikke til meg, så er det rett og rimelig.» Hun åpnet leppene for å protestere, men Albus fortsatte før hun kunne si et ord. «Virkelig – virkelig – det vil være nødvendig og mer enn nødvendig, hvis Den mørke herren som Harry må overvinne for å komme til sin maktposisjon ikke er Voldemort når alt kommer til alt –»

«Ikke *dette* igjen!» sa Minerva. «Albus, det var Du-vet-hvem, ikke deg, som merket Harry som sin likemann. Det er *ingen mulig måte* at profetien kunne snakke om deg!»

Den gamle trollmannen nikket, men øynene hans var fremdeles fjerne, og fokuserte bare på veien foran dem.

Bevaringscellen, plassert om lag midt i lokalene til Avdelingen for magisk justis, var ganske luksuriøst utstyrt; hvilket mer gjenspeilet hva voksne trollmenn tok for gitt enn spesielt varme følelser overfor fanger. Det var en lenestol som automagisk lente seg tilbake og gynget; den hadde myke, selvvarmende puter med rik tekstur. Der var også ei bokhylle som inneholdt tilfeldige bøker som var reddet fra en tilbudskasse, og en full hylle med eldgamle magasiner, inkludert et fra 1883. Når det gjaldt toalettet, vel, så var ikke det akkurat luksuriøst, men det var lagt en magisk formel på rommet som mer eller mindre utsatte alle behov for å bruke toalettet; det var ikke meningen at du skulle gå noe sted der den voktende svartspaneren ikke kunne se deg. Men utenom det, alt i alt, så var det en ganske hyggelig liten celle. Forsvarsprofessoren ved Galtvort ble holdt tilbake her; ikke arrestert, ikke en gang forsøkt skremt. Det var ingen bevis som pekte mot ham … bortsett fra at en forferdelig og uvanlig forbrytelse hadde blitt begått ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, og det tidligere historiske mønsteret antydet at det var særdeles gode sjanser for at nåværende forsvarsprofessor var innblandet på en eller annen måte. Til dette kunne legges det faktum at ingen i AMJ hadde noen anelse om hvem forsvarsprofessoren *var*, og at mannen bokstavelig talt hadde *nyst* til alle forsøk på å avsløre hans sanne identitet. Så, nei, neida, de *hadde* ikke sluppet 'Kvirinius Krengle' tilbake til Galtvort riktig ennå.

La oss gjenta dette for å understreke:

Forsvarsprofessoren.

Ble holdt tilbake.

I en celle.

Forsvarsprofessoren stirret på den svartspaneren som holdt vakt, mens han nynnet.

Forsvarsprofessoren hadde ikke sagt et eneste ord siden han ankom til denne bestemte cellen. Han hadde *bare* nynnet.

Nynningen startet som en enkel god natt-sang for barn, den som i gompe-verdenen går slik, *Når trollmor har lagt sine elleve små troll …*

Denne melodien ble nynnet, uten variasjon, igjen og igjen, i syv minutter, for å etablere det underliggende mønsteret.

Så begynte variasjonene over temaet. Fraser nynnet for sakte, med lange pauser mellom, slik at lytterens sinn uten å kunne noe for det venter og venter på neste tone, neste frase. Og så, når så denne neste frasen kommer, så er den så falsk, så utrolig, usannsynlig falsk; ikke bare utenfor tonearten for forrige frase, men sunget på en måte som ikke samsvarer med *noen* toneart, at du måtte tro at denne personen hadde brukt timer på å øve inn nynningen svært nøyaktig bare for å oppnå en slik perfekt anti-toneart.

Det har samme likhet med musikk som den fryktelige, døde stemmen til en desperant har med menneskelig tale.

Og denne forferdelige, forferdelige nynningen er *umulig* å ignorere. Den har visse likheter med en kjent vuggesang, men den avviker fra det mønsteret på måter som er umulig å forutse. Den setter opp forventninger, for så å bryte dem, og aldri i noe konstant mønster som ville tillate at nynningen forsvant i bakgrunnen. Lytterens hjerne kan ikke hindre seg selv i å vente på at de anti-musikalske frasene skal fullføres, og heller ikke hindre seg selv i å legge merke til overraskelsene.

Den eneste mulige forklaringen for hvordan denne formen for nynning kunne se dagens lys er at den var bevisst designet av et eller annet forferdelig, ondt geni som våknet opp en dag, fant ut at all den vanlige, gammeldagse torturen begynte å bli kjedelig, og bestemte seg for å gi seg selv et handicap med å finne ut hvorvidt han kunne bryte ned noens sinn *bare ved å nynne til dem.*

Svartspaneren har lyttet til denne nynningen, mer forferdelig enn man kan forestille seg, i timevis, samtidig som han er blitt stirret på av et nærvær som føles stort, kaldt og dødelig, som føles like forferdelig enten han ser rett på det eller om det er i øyekroken –

Nynningen stoppet.

Det var en lang pause. Tid nok for at falskt håp kunne begynne å vokse, og så bli knust igjen av minnet av tidligere skuffelser. Og så, etter hvert som pausen trakk ut, og trakk ut, så økte det håpet igjen, ustoppelig –

Nynningen startet igjen.

Svartspaneren brøt sammen.

Fra beltet sitt tok svartspaneren fram et speil, dunket på det en gang, og sa så, «Dette er junior-svartspaner Arjun Alltuna, jeg melder inn kode RJ-L20 i celle tre.»

«Kode RJ-L20?» sa speilet i et forbløffet tonefall. Så kom en lyd av ark som ble bladd i, og så, «Du ønsker å bli byttet ut fordi en fange prøver psykologisk krigføring på deg og lykkes med det?»

(Amelia Beining er virkelig ganske intelligent.)

«Hva er det fangen sier til deg?» sa speilet.

(Dette spørsmålet er *ikke* en del av prosedyre RJ-L20, men uheldigvis har Amelia Beining glemt å inkludere en eksplisitt instruksjon om at kommanderende offiser ikke skal spørre om dette.)

«Han –» sa svartspaneren, og kastet et blikk tilbake i cellen. Forsvarsprofessoren lente seg nå tilbake i stolen sin og så ganske avslappet ut. «Han *stirret* på meg! Og *nynnet!*»

Det var en pause.

Speilet snakket igjen. «Og du rapporterer inn en RJ-L20 på grunn av det? Du er sikker på at du ikke bare er lei av å holde vakt?»

(Amelia Beining er omgitt av idioter.)

«Du forstår ikke!» skrek svartspaner Alltuna. «Det er virkelig en helt forferdelig nynning!»

Speilet overførte en lyd av kvalt latter i bakgrunnen, som hørtes som om den kom fra flere enn én person. Så ny tale. «Herr Alltuna, hvis du ikke ønsker å bli nedgradert til junior svartspaner, andre klasse, så foreslår jeg at du tar deg sammen og fortsetter arbeidet –»

«Glem det,» sa en tørr, skarp stemme, som hørtes lett fjern ut på grunn av avstanden fra speilet.

(Noe som er grunnen til at Amelia Beining ofte sitter i koordinasjonssenteret i AMJ mens hun gjør det papirarbeidet Magidepartementet krever.)

«Svartspaner Alltuna,» sa den tørre stemmen, som virket som om den nærmet seg speilet, «du vil straks få avløsning. Svartspaner John Dandel, prosedyren for RJ-L20 sier *ikke* at du skal be om noen grunn. Den sier at du skal avløse den svartspaneren som melder inn koden. *Hvis* jeg oppdager at det virker som om svartspanere misbruker koden, så vil *jeg* endre prosedyren for å forhindre misbruk –» Stemmen i speilet stoppet brått.

Svartspaneren snudde seg tilbake for å se triumferende mot der den nåværende forsvarsprofessoren ved Galtvort lente seg tilbake i sin komfortable lenestol.

Så sa mannen de første ordene som hadde forlatt leppene hans siden han kom inn i cellen.

«Farvel, herr Alltuna,» sa forsvarsprofessoren.

Et par minutter senere åpnet celledøra seg, og inn kom gående en gråhåret kvinne, kledt i kutter med svartspanernes karmosinrøde linjer, uten tegn på rang eller andre utsmykkinger, og med en svart lærmappe under venstre arm. «Du er avløst,» sa kvinnen kjapt.

Det ble en liten forsinkelse mens svartspaner Alltuna forsøkte å forklare hva som hadde skjedd. Dette ble avbrutt av et nikk og en tydelig, enkel finger som pekte på døra.

«God kveld, madam direktør,» sa forsvarsprofessoren.

Amelia Beining lot seg ikke merke med dette utsagnet, men satte seg brått ned i den ledige stolen. Den eldre heksa åpnet den svarte mappa og blikket hennes flyttet seg ned til pergamentene inni. «Mulige hint som kan si noe om identiteten til dagens forsvarsprofessor ved Galtvort, kompilert av svartspaner Rovart.» Tittelpergamentet ble vendt om. «Forsvarsprofessoren sa at han ble sortert inn i Smygard. Hevdet at familien hans ble drept av Voldemort. Sa at han studerte ved et kampkunstsenter i gompe-Asia, som ble ødelagt av Voldemort. En forespørsel sendt via Magidepartementet for internasjonalt magisamarbeid identifiserer denne hendelsen som Oni-affæren i 1969.» Nok et pergament ble bladd om. «Det virker også som om denne forsvarsprofessoren leverte en engasjert tale til sine elever, straks før forrige jul, som skjennet på forrige generasjons manglende evne til å samle seg til innsats mot dødseterne.» Den eldre heksa tittet opp fra lær-

mappa. «Madam Langballe syntes den var svært inspirerende, og insisterte på at jeg skulle lese talen i sin helhet. Argumentasjonen slo meg som kjent, skjønt jeg kunne ikke plassere den der og da. Men så skal det også sies at jeg antok at du var død.»

Lederen for det magiske Storbritannias politistyrker kastet nå et skarpt blikk på han som for tida var forsvarsprofessor ved Galtvort, gjennom panelet av magisk forsterket glass som skilte dem. Mannen i cellen gjengjeldte blikket uten å virke alarmert.

«Jeg skal ikke nevne noen navn,» sa den eldre heksa. «Men jeg skal fortelle en historie, og se om det virker kjent.» Amelia Beining tittet ned igjen, og vendte om til neste pergament. «Født 1927, startet på Galtvort i 1938, valgt inn i Smygard, uteksaminert 1945. Feiret fullført skolegang med en lengre reise utenlands, og forsvant under et besøk i Albania. Antatt død fram til 1970, da han vendte tilbake til det magiske Storbritannia like brått som han hadde forsvunnet, og uten noen forklaring på de manglende tjuefem årene. Han søkte ikke omgang med familie og venner, og levde isolert. I 1971, under et ærend i Diagonallmenningen, forhindret han ved kamp et forsøk fra Bellatrix DeMons på å kidnappe datteren til magiministeren, og brukte mordforbannelsen til å drepe to av de tre dødseterne som fulgte henne. Utover dette kjenner hele Storbritannia til historien; trenger jeg å fortsette?» Heksa tittet opp fra mappa igjen. «Ja vel. Det var en rettssak i Heksingating, der denne unge mannen ble tilgitt for bruken av mordforbannelsen, ikke minst på grunn av innsatsen fra hans bestemor, ladyen av hans adelsslekt. Han ble gjenforent med sin familie, og de samlet hele slekta for å feire hans tilbakekomst. Æresgjesten ankom festen bare for å finne at hele familien var slaktet ned av dødsetere, ned til siste husnisse; og at han selv nå var den siste gjenværende ætling av en urgammel slekt.»

Forsvarsprofessoren hadde ikke gitt noen form for reaksjon på noe av dette, bortsett fra at øynene hans halvveis hadde lukket seg, som om han var sliten.

«Den unge mannen tok sin families plass i Heksingating, og ble en av de fasteste talspersonene i kampen mot Du-vet-hvem. Flere ganger ledet han styrker mot dødseterne, og kjempet med gode taktiske ferdigheter og ekstraordinær styrke. Folk begynte å omtale ham som den neste Humlesnurr, det var antatt at han kunne bli den nye magiministeren etter at Den mørke herren falt. Den tredje juli, 1973, unnlot han å møte opp til en viktig avstemning i Heksingating, og siden har ingen hørt noe til ham. Vi antok at Du-vet-hvem hadde drept ham. Vi tok det svært hardt, og etter den dagen ble alt mye vanskeligere.» Den gamle heksas blikk var spørrende. «Også jeg sørget over deg. Hva skjedde?»

Forsvarsprofessorens skuldre beveget seg svakt; en lett skuldertrekking. «Du gjør mange antakelser,» sa forsvarsprofessoren mykt. «Personlig ville jeg gå ut fra at den mannen døde for mange år siden. Men hvis det viser seg at den mannen allikevel er i live – så er det åpenbart at han ikke ønsker at det blir gjort kjent, og har gode grunner for å forbli anonym. Den mannen var en gang til en viss nytte for deg, kan det virke som.» Forsvarsprofessorens lepper kruset seg i et kynisk smil. «Men jeg er ikke lenger overras-

ket over at takknemlighet er kortvarige greier. Er det enda flere krav du ville ha stilt ham?»

Den gamle heksa lente seg tilbake i stolen som svartspanerne brukte til vakthold, og så overrasket og kanskje til og med litt støtt ut. «Nei –» sa hun etter et øyeblikk. Fingrene dunket på lærmappa; *nervøst,* kunne du ha trodd, hvis du hadde trodd på at Amelia Beining noensinne kunne være nervøs. «Men ditt adelshus – din *slekt* – det er ikke mange urgamle slekter som fremdeles består –»

«Det vil bety lite for dette landet om det er åtte urgamle slekter som gjenstår, eller syv.»

Heksa sukket. «Hva synes Humlesnurr om alt dette?»

Mannen i bevaringscellen ristet på hodet. «Han vet ikke hvem jeg er; og lovet å ikke gjøre undersøkelser.»

Den gamle heksa hevet øyenbrynene. «Men hvordan identifiserte han deg så overfor Galtvorts vaktformler?»

Et lett smil. «Rektor trakk opp en sirkel, og fortalte Galtvort at han som sto inne i den var forsvarsprofessoren. Og når vi er inne på det –» Tonen ble lavere, flatere. «Jeg går glipp av timene mine, direktør Beining.»

«Det virker som om du – *hviler,* av og til, på en besynderlig måte. Dette er også noe som er rapportert inn. Og det virker som om du *hviler* oftere og oftere, ettersom tida går.» Den gamle heksas fingre trommet på lærmappa igjen. «Jeg kan ikke huske å ha lest om et slikt symptom, men når en hører om en slik ting, så kan en forestille seg … mørke trollmenn møtt i kamp, forferdelige forbannelser mottatt …»

Forsvarsprofessoren forble uttrykksløs.

«Trenger du hjelp fra en helbreder?» sa Amelia Beining. Hennes egen maske hadde sprukket opp, og det var tydelig å lese smerten i øynene hennes. «Er det noe som helst som kan gjøres for deg?»

«Jeg gikk med på å undervise forsvar mot svartekunster ved Galtvort,» sa mannen i cellen flatt. «Trekk dine egne konklusjoner, madam. Og jeg savner timene mine, av hvilke det ikke er mange som gjenstår. Jeg ønsker å vende tilbake til Galtvort, nå.»

*
*

Da Hermine våknet for tredje gang (skjønt det føltes som om hun bare hadde lukket øynene et øyeblikk) var sola enda lavere på himmelen, og hadde nesten gått helt ned. Hun følte seg litt mer levende, og, merkelig nok, enda mer utslitt. Denne gangen var det professor Pirrevimp som sto ved siden av senga hennes og ristet henne i skulderen, med et fat med dampende mat flytende ved siden av seg. Av en eller annen grunn hadde hun

trodd at Harry Potter burde lene seg over hodeenden av senga, men han var ikke der. Hadde hun drømt det? Hun kunne ikke huske å ha drømt.

Det viste seg (ifølge professor Pirrevimp) at Hermine hadde gått glipp av middag i Storsalen, og hadde blitt vekket for å spise. Og så kunne hun gå tilbake til Ravnklostua, og sin egen seng, for å sove der resten av natta.

Hun spiste i stillhet. Det var deler av henne som ønsket å spørre professor Pirrevimp om hvorvidt *han* trodde hun hadde fått endret hukommelsen på magisk vis, eller om hun hadde forsøkt å drepe Draco Malfang av sin egen fri vilje –

– som hun kunne huske å ha gjort –

– men mesteparten av henne var redd for å få svaret. *Redd for å finne ut* var et faresignal, ifølge Harry Potter og hans bøker; men hodet hennes føltes trett, *forslått*, og hun kunne ikke finne tilstrekkelig styrke til å overvinne det.

Da hun og professor Pirrevimp forlot sykestua fant de Harry Potter sittende med beina i kors utenfor døra, der han i stillhet leste ei bok om psykologi.

«Jeg tar hånd om henne herfra,» sa Gutten-som-overlevde. «Professor McSnurp sa at det var greit.»

Professor Pirrevimp så ut til å akseptere dette, og forlot dem etter et strengt blikk på begge to. Hun kunne ikke forestille seg hva det strenge blikket var ment å si, med mindre det var *ikke forsøk å drepe flere elever.*

Lyden av professor Pirrevimps fottrinn ble svakere, og de to sto alene på utsiden av dørene til sykestua.

Hun så på de grønne øynene til Gutten-som-overlevde, det rotete håret som ikke helt skjulte arret på panna; hun tittet opp på ansiktet til gutten som hadde gitt bort alle pengene sine for å redde henne uten å tenke seg om to ganger. Inne i henne var det følelser – skyld, skam, flauhet, andre ting også – men ingen ord. Det var ingenting hun visste hvordan hun kunne si.

«Så,» sa Harry plutselig, «jeg leste kjapt gjennom psykologibøkene mine for å se hva de sier om post-traumatisk stresslidelse. De gamle bøkene sier at du burde snakke om erfaringen med en veileder umiddelbart etterpå. Den nyere forskningen sier at når de faktisk kjørte eksperimenter, så viste det seg at det å snakke om det rett etterpå gjorde det verre. Det virker som om det du egentlig burde gjøre er å følge sinnets naturlige impuls om å undertrykke minnene og rett og slett la være å tenke på det en stund.»

Dette var så *normalt* for den måten hun og Harry vanligvis snakket på at hun følte en plutselig sviende følelse i halsen.

Vi trenger ikke å snakke om det. Det var det Harry hadde sagt, mer eller mindre. Det føltes som å jukse, kanskje til og med som en løgn. Ingenting *var* normalt. Alt som var galt, var fremdeles forferdelig galt; alt som ikke var sagt trengte fremdeles å bli sagt …

«Okei,» sa Hermine, fordi det var ikke noe annet som kunne bli sagt, ikke noe annet i det hele tatt.

«Beklager at jeg ikke var der og ventet da du våknet opp,» sa Harry, idet de startet å gå. «Madam Pomfrit ville ikke slippe meg inn, så jeg bare ventet her ute.» Han trakk på skuldrene, lett og trist. «Jeg antar jeg burde være der ute og forsøke å begrense skadevirkningene på omdømmefeltet, men … ærlig talt har jeg aldri vært flink til det, jeg ender alltid opp med å snakke skarpt til folk.»

«Hvor ille er det?» Hun tenkte at stemmen hennes burde ha kommet som hvisking, som et kvekk, men det gjorde den ikke.

«Vel –» sa Harry med åpenbar nøling. «Det du er nødt til å forstå, Hermine, er at du hadde en haug med forsvarere i dag morges, men alle som var på din side bare … *fant på ting.* Draco prøvde å drepe deg først, sånt som det. Det var Grang mot Malfang, det er slik folk så det, som ei vippehuske der det å dytte hans side ned innebar å dytte din side opp. Jeg fortalte dem at sannsynligvis var dere uskyldige *begge to*, at dere begge hadde fått hukommelsen magisk justert. De hørte ikke etter, og begge sider behandlet meg som en forræder som prøvde å stå i midten. Og så fikk folk høre at Draco hadde avgitt vitnemål under verifiserum om at han hadde forsøkt å hjelpe deg før kampen – ikke kom med det ansiktsuttrykket, Hermine, det er ikke sånn at du faktisk gjorde noe mot ham. Uansett, alle skjønte at pro-Malfang-fraksjonen hadde rett og at pro-Grang-fraksjonen tok feil.» Et lite sukk unnslapp Harry. «Jeg *sa* til dem at når sannheten kommer for en dag senere, så vil de bli flaue …»

«Hvor ille er det?» sa hun igjen. Denne gangen var stemmen hennes svakere.

«Husker du Aschs konformitetsstudie?» sa Harry, og vendte hodet for å gi henne et alvorlig blikk.

Hjernen hennes *husket veldig sakte* noen sekunder, hvilket skremte henne, men så tok hun referansen. I 1951 hadde Solomon Asch tatt noen testpersoner, og hver av dem hadde blitt plassert i en rekke av andre mennesker som så ut som dem, og virket som andre testsubjekter, men som i virkeligheten samarbeidet med testlederen. De hadde vist fram en referanselinje på en skjerm, merket X, ved siden av tre andre linjer, merket A, B og C. Testlederen hadde spurt hvilken av de andre linjene som var like lang som X. Det riktige svaret hadde helt åpenbart vært C. De andre 'testpersonene', som samarbeidet med testlederen, hadde den ene etter den andre svart at X hadde samme lengde som B. Den virkelige testpersonen var plassert nest sist, siden det å være sist ville virke litt mistenkelig. Testen hadde vært ment å undersøke hvorvidt den virkelige testpersonen ville vise seg å være konform, å avgi det samme gale svaret B som de andre, eller om vedkommende ville avgi det tydelig riktige svaret C.

75 % av testpersonene hadde bøyd seg for konformitetspresset minst en gang. En tredjedel av subjektene hadde fulgt mengden mer enn halvparten av gangene. Noen hadde rapportert i etterkant at de faktisk *trodde* at X hadde samme lengde som B. Og det hadde vært i en situasjon der testpersonene ikke kjente noen av de andre 'testerne' som samarbeidet med testlederen. Hvis du plasserte folk i nærheten av andre som hørte til samme

gruppe, som, å plassere en i rullestol ved siden av andre mennesker i rullestol, så ville konformitetseffekten bli enda sterkere …

Hermine følte seg kvalm idet hun så hvor denne konversasjonen førte. «Jeg husker,» hvisket hun.

«Jeg ga Kaoslegionen anti-konformitetstrening, husker du. Jeg fikk hver legionær til å stå i midten og si 'To ganger to er fire!' eller 'Gress er grønt!' mens alle andre i Kaoslegionen kalte dem idioter eller snerret til dem – Alan Flint er skikkelig god til å snerre – eller bare så tomt på dem for så å gå bort. Det du må huske er at *bare* Kaoslegionen noensinne har øvd på noe sånt. Ingen andre på Galtvort ved i det hele tatt hva konformitet *er.*»

«Harry!» Stemmen hennes skalv. «Hvor ille *er* det?»

Harry ga fra seg nok et trist skuldertrekk. «Alle i andre årstrinn og over det, siden de ikke kjenner deg. Alle i Dragearmeen. Hele Smygard, selvsagt. Og, vel, omtrent hele resten av det magiske Storbritannia også, tror jeg. Husk, Lucifus Malfang kontrollerer *Aftenprofeten.*»

«Alle?» hvisket hun. Lemmene hennes føltes plutselig kalde, som om hun nettopp hadde kommet ut av et uoppvarmet svømmebasseng.

«Det folk virkelig tror på føles ikke som å *tro,* det føles som den måten verden virkelig *er* på. Du og jeg står i en privat liten boble i universet der Hermine Grang har fått hukommelsen magisk endret. Alle andre lever i den verdenen der Hermine Grang forsøkte å myrde Draco Malfang. Hvis Ernst Maltmann –»

Pusten hennes satt seg fast i halsen. *Kaptein Maltmann –*

«– synes han etisk sett ikke lenger kan være din venn nå, vel, så forsøker han å gjøre det rette slik han forstår det, i den verdenen han tror han lever i.» Harrys øyne var svært alvorlige. «Hermine, du har fortalt meg mange ganger at jeg ser altfor mye ned på andre mennesker. Men hvis jeg forventet for mye av dem – hvis jeg forventet at folk skulle *oppfatte verden korrekt* – ja, da ville jeg virkelig hate dem. Sett bort fra idealismen, så vet ikke Galtvort-elever egentlig nok om kognitiv vitenskap til å ta ansvar for hvordan deres egne hjerner fungerer. Det er ikke deres feil at de er gale.» Harrys stemme var merkelig mild, nesten som en voksens. «Jeg vet at dette kommer til å bli mye vanskeligere for deg enn det ville ha vært for meg. Men husk, til slutt vil den virkelige skurken bli tatt. Sannheten vil komme for en dag; alle som var trygge på å ha rett på feil grunnlag blir flaue.»

«Og hvis den virkelige skurken ikke blir tatt?» sa hun med skjelvende stemme.

… eller hvis det viser seg at det var meg allikevel?

«Så kan du forlate Galtvort og reise til Salems Hekseinstitutt i Amerika.»

«*Forlate Galtvort?*» Hun hadde aldri noensinne sett for seg den muligheten bortsett fra som den ultimate straff.

«Jeg … Hermine, jeg tror kanskje at du burde gjøre det uansett. Galtvort er ikke et slott, det er sinnssykdom med vegger. Du *har* andre muligheter.»

«Jeg …» stammet hun. «Jeg må … tenke på det …»

Harry nikket. «I det minste er det ingen som kommer til å forsøke å hekse deg, ikke etter det rektor sa ved kveldens middag. Å, og Ronny Wiltersen kom bort til meg, han så veldig alvorlig ut, og fortalte meg at hvis jeg så deg først, så skulle jeg fortelle deg at han er lei seg for å ha tenkt stygt om deg, og at han aldri vil si et vondt ord om deg igjen.»

«*Ronny* tror at jeg er uskyldig?» sa Hermine.

«Vel … han tror ikke du er *uskyldig*, som sådan …»

* * *

Hele Ravnklostua ble stille idet de to gikk inn.

Stirret på dem.

Stirret på henne.

(Hun hadde hatt mareritt som liknet på dette.)

Og så, en etter en, vendte folk blikket bort fra henne.

Pernille Klarvang, femteårs-prefekten med ansvar for førsteklassinger, så bort sakte og bevisst, snudde hodet for å se i en annen retning.

Su Li og Lisa Tørpin og Mikkel Kroken, alle satt samlet ved et bord, alle hadde hun hjulpet med leksene en eller annen gang, alle så vekk, ansiktene var plutselig nervøse hvis hun forsøkte å få blikkontakt.

En heks i tredje klasse ved navn Latrisia Eggelkam, som FULHET to ganger hadde reddet fra Smygard-bøller, bøyde seg kjapt over pulten og fortsatte med leksene.

Amanda Brunkeberg så vekk fra henne.

Hvis Hermine ikke begynte å gråte, der og da, var det bare fordi hun hadde forventet det, denne scenen hadde utspilt seg i hodet hennes gang etter gang. I det minste skrek ikke folk til henne, eller dyttet henne, eller hekset henne. De bare så bort –

Hermine gikk med hevet hode mot trappa som førte opp til sovesalen for jenter i første klasse. (Hun så ikke Padma Patil eller Antonius Goldstein som så på henne, de to ensomme hodene som vendte seg for å følge henne mens hun gikk.) Fra bak henne hørte hun Harry Potter si med svært rolig stemme, «Vær klar over at sannheten kommer til å komme fram til slutt, alle sammen. Så hvis alle sammen er overbevist om at hun er skyldig, kan jeg vennligst be dere signere dette arket her, som sier at hvis det senere viser seg at hun er uskyldig, så får hun lov til å si 'Det var det jeg sa' og så bruke det mot dere resten av livet? Kom igjen, still dere i kø, ikke vær feige, hvis dere virkelig tror så burde dere ikke være nervøse –»

Hun var halvveis opp trappa da hun innså at det også ville være andre jenter inne på sovesalen hennes.

Stjernene hadde ikke helt kommet ut ennå; bare en eller to av de klareste var synlige gjennom den rød-purpurfargede disen i horisonten, skjønt sola hadde gått helt ned.

Hermines hender grep hardt om steinrekkverket som omga den lille balkongen, der hun hadde hoppet ut av trappeoppgangen etter å ha innsett at –

– hun kunne ikke bare gå tilbake til senga –

– ordene ga ekko i hodet hennes, slik som 'Du kan ikke reise hjem igjen' burde høres.

Hun stirret ned på Galtvorts tomme marker, den bleknende solnedgangen, gresset som vokste så langt nedenunder.

Trett, hun var trett, hun klarte ikke å tenke, hun trengte å sove. Professor Pirrevimp hadde fortalt henne at hun trengte å sove, og det hadde vært nok en eliksir som fulgte med middagen hennes. Kanskje det var slik trollmannsverdenen behandlet forferdelige traumer som ble påført uskyldige unge jenter, bare få dem til å sove en hel del etterpå.

Hun burde gå tilbake til rommet sitt og sove, men hun var redd for å gå til et sted der det var andre mennesker. Redd for hvordan de kanskje ville se på henne, eller se vekk.

Fragmenter av tanker jaktet hverandre rundt i et sinn som var for utslitt til å fullføre eller koble dem sammen, ettersom natta satte inn for fullt.

Hvorfor –

Hvorfor skjedde alt dette –

Alt var i orden for en uke siden –

Hvorfor –

Fra bak henne kom den knirkende lyden av en dør som åpnet seg.

Hun snudde på hodet og tittet.

Professor Krengle lente seg mot den lille gangen hun hadde gått gjennom, hun så silhuetten som om den var kuttet ut i papp, en kontur mot lyset fra Galtvorts opplyste fakler bak ham, i den åpne døra. Hun kunne ikke se ansiktsuttrykket hans, skjønt gangen bak ham var opplyst; øynene hans, ansiktet, alt hun kunne se herfra lå inne i nattas skygge.

Forsvarsprofessoren ved Galtvort, nummer en på lista over mennesker som kanskje hadde stått bak dette. Hun hadde ikke engang innsett at hun *hadde* en liste over mistenkte før dette øyeblikket.

Mannen sto inne i gangen, og sa ingenting; og hun kunne ikke se øynene hans. Hva i all verden *gjorde* han der i utgangspunktet –

«Er du her for å drepe meg?» sa Hermine Grang.

Professor Krengle la hodet på skakke til dette utsagnet.

Så begynte forsvarsprofessoren å gå mot henne, den mørke silhuetten løftet en hånd sakte og meningsfullt, som for å dytte henne ned fra Ravnklo-tårnet –

«*Lamstivosløvus!*»

Adrenalinflommen i blodet hennes tok kontroll, hun trakk tryllestaven uten å tenke, leppene hennes formet ordene på egen hånd, lammevåden løp ut av tryllestaven hennes og –

– *stoppet helt opp* foran professor Krengles hånd; den flakset rundt midt i lufta som om den fremdeles forsøkte å fly, og ga fra seg en lett hvesende lyd.

Den røde gløden lyste opp professor Krengles ansikt for første gang, og avslørte et merkelig, hengivent smil.

«Bedre,» sa professor Krengle. «Frøken Grang, du er fremdeles elev i min forsvarsklasse. Som sådan, hvis du anser meg som en trussel, så forventer jeg ikke at du bare ser trist på meg og spør meg om jeg er her for å drepe deg. Minus to krenglepoeng.»

Hun var helt ute av stand til å sette sammen ord.

Forsvarsprofessoren knipset skjødesløst mot den hengende lammevåden, og sendte heksingen flaksende bakover, over hodet hennes, langt inn i natta, slik at de nok en gang sto der i mørket. Så gikk professor Krengle ut av gangen, og døra svingte igjen bak ham; og et bløtt, hvitt lys sprang opp rundt de to, slik at hun nok en gang kunne se hans ansikt, fremdeles med det merkelige, hengivne smilet.

«Hva er det du – hva *gjør* du her?»

Et par trinn til førte professor Krengle til en høyere del av balkongen, der han plasserte albuene på rekkverket, og lente seg tungt mot det mens han så opp og ut i natta.

«Jeg kom rett hit etter å ha blitt sluppet fri av svartspanerne, det øyeblikket jeg var ferdig med å avlegge rapport til rektor,» sa professor Krengle med lav stemme, «fordi jeg er læreren din, og du er min elev, og jeg er ansvarlig for deg.»

Da forsto Hermine; hun husket hva professor Krengle hadde sagt til Harry i årets andre forsvarstime, om å kontrollere sinnet sitt. Hun følte rødmen spre seg helt ned til brystet. Det tok ytterligere et øyeblikk før denne kunnskapen kunne ta over kontrollen fra forskrekkelsen, for at hun skulle klare å tvinge ut ordene –

«Jeg –» sa Hermine. «Harry mener – at jeg *ikke* – mistet besinnelsen, jeg mener –»

«Jeg har hørt dette,» sa professor Krengle heller tørt. Han ristet på hodet, som om det var til selve stjernene på nattehimmelen. «Gutten er heldig at jeg har gått fra å være irritert over hvor selvdestruktiv han er, og over til å bli rent nysgjerrig på hva han kommer til å gjøre neste gang. Men jeg er enig i hvordan herr Potter sammenfatter fakta. Dette mordet var vel planlagt for å unngå å bli lagt merke til både av Galtvorts vaktformler og rektors årvåkne øyne. Naturligvis, i et slikt omtenksomt mord må det være en uskyldig som kan få skylden.» Et kort, skrått smil krysset forsvarsprofessorens lepper, skjønt han så ikke på henne. «Når det gjelder tanken om at du gjorde dette på egen hånd – jeg ser på meg selv som en talentfull lærer, men selv jeg kunne ikke lært bort slik drapshensikt til en elev som var så motvillig og lite talentfull som Hermine Grang.»

Den delen av hjernen hennes som indignert sa *Hva?* var ikke på langt nær sterk nok til å nå fram til leppene hennes.

«Nei …» sa professor Krengle. «Det er ikke derfor jeg er her. Du har ikke gjort noen forsøk på å skjule at du misliker meg, frøken Grang. Jeg takker deg for denne ærligheten, for jeg foretrekker ekte hat framfor falsk kjærlighet. Men du er fremdeles min elev, og jeg har noe å fortelle deg, hvis du vil lytte til det.»

Hermine så på ham, mens hun fremdeles prøvde å undertrykke ettervirkningene av adrenalinet fra tidligere. Forsvarsprofessoren sto tilsynelatende bare der og stirret opp mot den mørke himmelen, der stjernene begynte å bli synlige.

«Jeg hadde tenkt å bli en helt, en gang,» sa professor Krengle, mens han fremdeles tittet oppover. «Kan du tro på det, frøken Grang?»

«Nei.»

«Takk nok en gang, frøken Grang. Det er uansett sant. For lenge siden, lenge før din tid eller Harry Potters, var det en mann som ble hyllet som en frelser. Den utvalgte ætlingen, en slik som alle ville gjenkjenne fra historier og myter, som holder rettferdighet og hevn som doble tryllestaver mot sin fryktelige fiende.» Professor Krengle ga fra seg en bløt, bitter latter, og fortsatte å stirre opp mot nattehimmelen. «Vet du, frøken Grang, allerede på den tida så jeg på meg selv som kynisk, og allikevel… vel.»

Stillheten varte og rakk, i nattekulden.

«Helt ærlig,» sa professor Krengle og tittet opp på stjernene, «så forstår jeg det fremdeles ikke. De burde ha visst at deres liv avhang av den mannens suksess. Og allikevel var det som om de forsøkte å gjøre alt de kunne for å gjøre livet hans *ubehagelig.* Å kaste alle mulige hindringer foran ham. Jeg var ikke naiv, frøken Grang; jeg forventet ikke at de mektige skulle stille seg på min side så raskt – ikke uten at de fikk fordeler av det selv. Men deres maktbase var også truet, og jeg var sjokkert over hvordan de tilsynelatende var tilfreds med å ta noen trinn tilbake, holde seg i bakgrunnen, og overlate byrden av hele ansvaret til denne mannen. De fnøs av hans gjerninger, bemerket seg imellom hvordan de ville gjøre det bedre i hans sted, men de nedlot seg ikke til å gå fram og gjøre noe.» Professor Krengle ristet på hodet som om minnet moret ham. «Og det var det aller merkeligste – den mørke trollmannen, den mannens fryktede nemesis – ser du, de som tjente *ham* var ivrige etter å utføre sine oppgaver. Den mørke trollmannen ble mer grusom mot sine følgere, og de fulgte ham enda mer ivrig. Menn kjempet for sjansen til å tjene *ham;* mens de hvis liv avhang av den andre mannen følte seg helt fri til å gjøre hans liv vanskelig … Jeg kunne ikke forstå det, frøken Grang.» Professor Krengles ansikt var i skyggene, mens han skuet oppover. «Kanskje, ved å påta seg selv forbannelsen ved å handle, så kunne den mannen fjerne den fra alle andre? Var det derfor de følte seg fri til å hindre ham i hans kamp mot den svarte trollmannen som ville ha gjort dem alle til slaver? Å tro at folk ville handle i tråd med sitt eget beste var ikke kynisk, viste det seg, men den reneste optimisme; i virkeligheten klarer ikke folk å leve opp til en slik høy

standard. Og så kom det en tid der den ene innså at det kanskje var bedre å slåss mot den mørke trollmannen alene, enn med den typen tilhengere bak seg.»

«Så –» Hermines stemme hørtes rar ut i nattemørket. «Du etterlot dine venner et sted der de kunne være trygge, og forsøkte å angripe den mørke trollmannen helt på egen hånd?»

«Å, nei, neida,» sa professor Krengle. «Jeg stoppet å forsøke å være en helt, og dro vekk for å gjøre noe annet som jeg fant større glede i.»

«*Hva?*» sa Hermine helt uten å tenke seg om. «Det er *fryktelig!*»

Forsvarsprofessoren vendte hodet ned fra himmelen for å titte på henne; og i lyset fra døråpningen så hun at han smilte – eller i alle fall at halvparten av ansiktet hans smilte. «Har du tenkt til å fortelle meg, frøken Grang, at jeg er en fryktelig person? Vel, kan hende jeg er det. Men hva synes du så, er mennesker som aldri en gang forsøker å være helter enda verre? Hvis jeg aldri hadde gjort noe i det hele tatt, som dem, ville du da ha tenkt bedre om meg?»

Hermine åpnet munnen og fant ut, nok en gang, at hun ikke hadde noe å si. Det var ikke riktig å bare gå vekk fra det å være en helt, du kunne ikke bare *gjøre* det, men hun *ønsket* heller ikke å si at alle som ikke var en helt ikke var verdt noe, det var Krengletenking …

Smilet, eller halvsmilet, hadde forsvunnet. «Du var en tåpe,» sa forsvarsprofessoren stille, «da du forventet noen varig takknemlighet fra de du forsøkte å beskytte, med en gang du tok rollen som heltinne. Akkurat slik du forventet at den mannen skulle fortsette å være en helt, og kalte det fryktelig da han stoppet, selv om tusenvis av andre ikke løftet en finger. Det var bare *forventet* at du skulle slåss mot bøller. Det var en skatt du skyldte, og de aksepterte det som prinser, med et fnys hvis betalingen din kom for sent. Og du har allerede lagt merke til, skulle jeg tro, at deres begeistring forsvant som støv i vinden med en gang det ikke lenger var i deres interesse å bli assosiert med deg …»

Forsvarsprosessoren rettet seg sakte opp fra balkongen, sto nesten rett, og snudde seg for å betrakte henne.

«Men du trenger ikke å være en helt, frøken Grang,» sa professor Krengle. «Du kan stoppe når som helst du føler for det.»

Den tanken …

… *hadde* slått henne tidligere, flere ganger de siste to dagene.

Folk blir det de er ment å bli ved å gjøre det som er rett, hadde rektor Humlesnurr fortalt henne. Problemet var at det virket som om det var to forskjellige rette ting å gjøre. Det var en del av henne som sa at det *rette* var å fortsette å være en heltinne, og bli på Galtvort; hun visste ikke hva som foregikk, men en heltinne ville ikke bare stikke av.

Og så var det også en fornuftens stemme som sa at unge barn ikke burde være i nærheten av slike farer, det var slikt voksne var til for; stemmen til hver eneste skoleplakat som sa at du ikke skulle ta imot godteri fra fremmede.

Det var også riktig.

Hermine Grang sto der på den balkongen, og så på professor Krengle som sto i silhuett mot stjernene som begynte å vise seg, og hun forsto ikke; hun kunne ikke forstå hvordan forsvarsprofessoren kunne stirre på henne med et ansikt som viste bekymring, hun kunne ikke forstå antydningen til smerte i forsvarsprofessorens stemme som trengte igjennom til henne; hun kunne ikke forstå *hvorfor* hun ble fortalt alt dette.

«Du liker meg ikke en gang, professor,» sa Hermine.

Et lite smil dukket kortvarig opp på professor Krengles ansikt. «Jeg antar at jeg kunne si en hel del om hvor sint jeg er for at denne affæren har opptatt min verdifulle tid og forstyrret mine forsvarstimer. Men for det meste, frøken Grang, er det slik at du er min student, og uansett hva slags andre titler og yrker jeg har hatt tidligere, så mener jeg selv at jeg har vært en bra lærer ved Galtvort, har jeg ikke?» Plutselig virke professor Krengles øyne svært trette. «Og som din lærer gir jeg deg råd om at du har andre karrieremuligheter. Jeg skulle ikke ønske å se at andre går den samme veien jeg tok.»

Hermine svelget. Dette var en side ved professor Krengle som hun aldri hadde sett eller tenkt seg, og den begynte å gnage på de forestillingene hun hadde om ham.

Professor Krengle iakttok henne et øyeblikk, og vendte så blikket bort fra henne igjen, tilbake opp mot stjernehimmelen. Da han snakket igjen, var stemmen lavere. «Noen her har pekt deg ut som et mål, frøken Grang, og jeg kan ikke beskytte deg slik jeg beskyttet herr Malfang. Rektor har forhindret det, av det han hevder er gode årsaker. Det er lett å bli glad i Galtvort, det vet jeg, fordi jeg er glad i stedet selv. Men i Frankrike har de et annet syn på de urgamle adelsslektene enn i Storbritannia; og på Beauxbatons ville du ikke blitt behandlet dårlig, tror jeg. Hva annet du enn tenker om meg, så sverger jeg at hvis du ber meg om å få deg trygt til Beauxbatons, så vil jeg gjøre alt som står i min makt for å få overført deg dit.»

«Jeg kan ikke bare –» sa Hermine.

«Å, men du *kan* det, frøken Grang.» De blekblå øynene hans fulgte henne nå oppmerksomt. «Hva du nå enn ønsker å få ut av livet, så vil du ikke oppnå det her ved Galtvort, ikke nå lenger. Dette stedet er nå ødelagt for din del, selv om du ikke tar alle andre trusler og farer med i beregningen. Du kan rett og slett bare be Harry Potter om å kommandere deg til å dra til Beauxbatons og leve resten av livet i fred og ro. Hvis du forblir her, vil han være din herre og mester i øynene til Storbritannia og dets lover!»

Hun hadde ikke engang tenkt over akkurat den saken, den bleknet så mye i forhold til det å bli spist av desperanter; det hadde vært uviktig for henne tidligere, men nå virket det bare barnslig, uviktig, meningsløst, – så hvorfor sved det i øynene hennes?

«Og hvis det ikke påvirker deg, frøken Grang; ta også med i beregningen at herr Potter har, nå i dag, rundt lunsj, truet Lucifus Malfang, Albus Humlesnurr og hele Heksingating fordi han ikke klarer å tenke fornuftig når noe truer med å da deg vekk fra ham. Er du ikke redd for hva han vil komme til å gjøre neste gang?»

Det ga mening. Forferdelig mening. Fryktelig, skrekkelig mening.

Det ga *for mye* mening –

Hun kunne ikke ha beskrevet det med ord, det som utløste denne innsikten, med mindre det var den rene styrken i presset som forsvarsprofessoren utsatte henne for.

At hvis det *var* forsvarsprofessoren som sto bak hele greia – så hadde professor Krengle gjort alt dette *bare så hun ikke kunne stå i veien for hans planer for Harry.*

Uten å ha tatt noen bevisst avgjørelse, skiftet hun vekten til det andre beinet, kroppen hennes flyttet seg litt vekk fra forsvarsprofessoren –

«Så du tror jeg er den ansvarlige?» sa professor Krengle. Stemmen hans hørtes litt trist ut idet han sa det, og hennes eget hjerte stoppet nesten da hun hørte tonen. «Jeg antar at jeg ikke kan klandre deg. Jeg er forsvarsprofessor ved Galtvort, når alt kommer til alt. Men, frøken Grang, selv ved å *anta* at jeg er din fiende, så burde fornuftig sans allikevel be deg om å komme deg bort fra meg *svært raskt.* Du kan ikke bruke mordforbannelsen, så den korrekte taktikken er å eksivere. Jeg har ikke noe imot å være en forbryter i din forestilling hvis det gjør saken klarere. Forlat Galtvort, og overlat meg til de som kan takle meg. Jeg vil arrangere transporten slik at den skjer gjennom en eller annen familie med godt rykte; og herr Potter vil vite å legge skylden på meg hvis du ikke får en god reise og kommer trygt fram.»

«Jeg –» Hun følte seg kald, nattelufta kjølte ned huden hennes, eller kan hende den selv ble nedkjølt. «Jeg må tenke på saken –»

Professor Krengle ristet på hodet. «Nei, frøken Grang. Det vil ta tid for meg å arrangere din avreise, og jeg har mindre tid igjen enn du kanskje tror. Avgjørelsen er kanskje smertefull for deg, men den burde ikke være vanskelig å ta; det ligger mye tyngde på skålene på denne vekta, men de er ikke jevnt fordelt. Jeg må vite i kveld om du ønsker å reise eller ikke.»

Og hvis ikke –

Ga forsvarsprofessoren henne en bevisst advarsel? At hvis hun ikke flyktet, så ville han slå til igjen?

Hvorfor skulle det bety så mye; hva ønsket professor Krengle å *gjøre* med Harry?

Hermine Grang, jeg skal være mindre subtil enn det som er vanlig for en mysteriøs gammel trollmann, og fortelle deg rett ut at du kan ikke forestille deg hvor dårlig ting kan bli hvis hendelsene rundt Harry Potter går feil vei.

Verdens mektigste trollmann hadde sagt det til henne, da han snakket om hvor viktig det var at hun *ikke* stoppet å være Harrys venn.

Hermine svelget, hun svaiet litt der hun sto, på steinbalkongen i et magisk slott. Plutselig virket det som om hele den dødelige absurditeten i situasjonen reiste seg opp og grep henne om strupen; at tolvårige jenter ikke *skulle* være i fare, ikke *skulle* tenke på slike ting, at mamma ville ønske at hun FLYKTET og at pappa ville få hjerteattakk hvis han visste så mye som at det var et spørsmål hun måtte vurdere.

Og da innså hun at Harry og Humlesnurr begge hadde forsøkt å advare henne, at alt hun noensinne hadde tenkt rundt det å være en heltinne hadde vært feil. At det ikke egentlig fantes noe slikt som helter, utenfor historiene. Det var bare forferdelig fare, og å bli arrestert av svartspanere og plassert i celler ved siden av desperanter, smerte og redsel og –

«Frøken Grang?» sa forsvarsprofessoren.

Hun sa ingenting. Alle ordene satt fast i halsen hennes.

«Jeg trenger en avgjørelse, frøken Grang.»

Hun holdt kjevene fast lukket, lot ingen ord unnslippe.

Til slutt sukket forsvarsprofessoren. Det hvite lyset bleknet sakte, og døra bak ham åpnet seg sakte, slik at han nok en gang var en svart silhuett mot åpningen. «God natt, frøken Grang,» sa han, og vendte ryggen til henne, og gikk av gårde inn i Galtvort.

Det tok en god stund før pusten hennes roet seg ned. Hva nå enn som hadde foregått her i kveld, så føltes det ikke som noen form for seier. Hun hadde slåss så hardt for å stoppe seg selv fra å si *ja* da hun ble utsatt for forsvarsprofessorens harde press, og nå visste hun ikke en gang om hun hadde tatt det rette valget.

Da hun gikk tilbake inn i lyset selv (etter at utslittheten hadde overvunnet alt annet og søvn nok en gang var en mulighet), så trodde hun at hun hørte det innenfra gangen, fra bak henne og over henne, et fjernt, kraksende skrik.

Men det var ikke ment for henne, visste hun, så hun startet å gå opp trappa mot sovesalen.

De andre jentene sov sannsynligvis allerede, og ville ikke se på henne, eller se vekk –

Hun følte tårene komme, og denne gangen stoppet hun dem ikke.

83.
Tabu avveininger, ettterspill, del 3: Avstand

Langsom og tung å gå var den lange trappa som førte til toppen av Ravnklo-tårnet. Fra innsiden så trappegangen ut som en rett oppadgående linje, skjønt fra utsiden kunne du se at det logisk sett måtte være en spiral. Du kunne bare komme deg til toppen av Ravnklo-tårnet ved å ta den lange klatreturen uten snarveier, steintrinn etter steintrinn; de passerte under Harrys føtter, dyttet ned av hans trette bein.

Harry hadde sett til at Hermine kom seg trygt i seng.

Han hadde blitt værende i Ravnklostua lenge nok til å samle et par signaturer som kunne komme til nytte for Hermine senere. Ikke mange elever hadde signert; trollmenn hadde ikke blitt opplært til å tenke etter de reglene for gompevitenskap som sier 'mener du noe med det så gjør noe med det, ta sjansen og forutsi hva som skal skje eller også stopp å late som om du tror på teoriene dine.' De fleste hadde ikke sett noen *inkongruens* mellom det å være for nervøs til å signere en avtale som sa at Hermine fikk lov til å ta igjen for dette resten av livet hvis de tok feil, og samtidig framstå utad som trygge på at hun var skyldig. Men bare det å ha forlangt å få signaturene ville få fram poenget etter at sannheten kom ut, hvis noen på noe tidspunkt igjen skulle mistenke Hermine for å gjøre noe mørkt. I det minste ville hun ikke være nødt til å gjennomgå dette *to* ganger.

Etter det hadde Harry raskt forlatt oppholdsrommet, fordi alle de vennlige, tilgivende følelsene han hadde resonnert seg fram til begynte å bli vanskeligere og vanskeligere å huske. Noen ganger tenkte Harry at den dypeste splitten i sin personlighet ikke hadde noe med hans mørke side å gjøre; snarere var det skillet mellom den altruistiske og tilgivende Abstrakt Tenkende Harry, mot den frustrerte og sinte Harry Her Og Nå.

Den sirkulære plattformen på toppen av Ravnklo-tårnet var ikke det høyeste stedet på Galtvort, men Ravnklo-tårnet stakk ut fra slottets hoveddel så du kunne ikke se ned på plattformen fra Astronomitårnet. Et stille sted for å tenke, hvis du hadde en fryktelig masse å tenke på. Et sted der få andre elever noensinne kom – det var enklere steder der du kunne få privatliv, hvis privatliv var alt du lette etter.

De natt-tente faklene til Galtvort var langt nedenunder. Plattformen selv hadde få hindringer for utsikten; trappene endte i et udekket hull i gulvet, istedenfor i en opprett dør. Fra dette stedet, altså, var stjernene så synlige som de var noe som helst annet sted på jorda.

Gutten la seg ned midt på plattformen, uten tanke for at kutten kunne bli skitten, og senket hodet ned for å hvile på gulvets steinfliser; slik at virkeligheten ble stjernelys, bortsett fra et par halv-sette glimt av stein helt ute i synsranden og en snei av en måne i ne.

Knappenålshodene av lys på mørk fløyel blinket, svekket seg og kom tilbake, en annerledes form for skjønnhet enn den stødige briljansen i Stille natt.

Harry stirret ut, fraværende, mens sinnet vandret langs andre baner.

Denne dagen har din krig mot Voldemort begynt …

Humlesnurr hadde sagt dette, etter hendelsen med å redde Bellatrix ut fra Azkaban. Det hadde vært en falsk alarm, men setningen uttrykte følelsen godt nok.

For to netter siden hadde denne krigen startet, og Harry visste ikke hvem han slåss mot.

Humlesnurr trodde det var fyrst Voldemort, oppstått fra de døde, som gjorde sitt første trekk mot gutten som overvant ham forrige gang.

Professor Krengle hadde plassert advarende formler på Draco, i frykt for at Galtvorts gale rektor skulle forsøke å gi Harry skylden for døden til Lucifus' sønn.

Eller professor Krengle hadde planlagt hele greia, og *det* var slik han visste hvor han kunne finne Draco. Severus Slur mente at Galtvorts forsvarsprofessor var en åpenbar mistenkt, til og med *den* åpenbart mistenkte.

Og Severus Slur selv var kanskje eller kanskje ikke det minste til å stole på.

Noen hadde erklært krig mot Harry, og deres første angrep hadde ment å ta ut både Draco og Hermine; og det var med knappest mulige marginer at Harry hadde reddet Hermine.

Du kunne ikke kalle det en seier. Draco hadde blitt fjernet fra Galtvort, og hvis det ikke var et dødsfall, sånn sett, så var det ikke klart hvordan det kunne gjøres om, eller hvordan Draco ville være hvis han kom tilbake. Det magiske Storbritannia så nå på Hermine som en gomp som var skyldig i mordforsøk, noe som kanskje eller kanskje ikke ville få henne til å gjøre det fornuftige og reise bort. Harry hadde ofret hele sin formue for å forhindre dette tapet, og det kortet kunne bare bli spilt én gang.

En ukjent makt hadde slått til mot ham, og selv om det slaget delvis var blitt blokkert, så hadde det allikevel truffet *svært hardt.*

I det minste hadde ikke hans mørke side spurt ham om noe til gjengjeld for å redde Hermine. Kanskje fordi hans mørke side *ikke* var en innbilt stemme slik som Håsblås; Harry kunne *forestille seg* at hans Håsblås-side ville kunne be om forskjellige ting fra ham, men hans mørke side var ikke slik. Hans 'mørke side', så langt Harry forsto det, var en annerledes måte som Harry av og til *var på.* Her og nå var ikke Harry sint; og det å forsøke å spørre om hva 'mørke Harry' ønsket var som en telefon som ringte uten å bli besvart. Tanken var til og med litt merkelig; hvordan kunne du skylde noe til en annerledes måte du av og til oppførte deg på?

Harry stirret opp på de tilfeldige stjernene, de spredte, blinkende lysene som menneskelige hjerner ikke kunne la være å plassere i mønstre som tilsvarte innbilte stjernebilder.

Og så var det det løftet Harry hadde sverget.

Draco skulle hjelpe Harry med å reformere hus Smygard. Og Harry skulle ta til fiende hvem nå enn Harry trodde, ut fra sin beste vurdering som rasjonalist, hadde drept Narsissa Malfang. Hvis Narsissa aldri hadde skitnet til hendene selv, hvis hun faktisk virkelig var blitt brent levende, hvis morderen ikke hadde blitt lurt – det var alle de vilkårene Harry kunne huske å ha satt. Han burde sannsynligvis ha skrevet det ned, eller enda bedre, aldri lovet noe som hadde så mange vilkår i første omgang,

Løftet hadde mulige utveier, for den typen person som lot seg selv rasjonalisere en utvei. Humlesnurr hadde ikke *faktisk* tilstått. Han hadde ikke åpent sagt at han hadde gjort det. Det var plausible årsaker for en faktisk-skyldig Humlesnurr til å oppføre seg på den måten. Men det var *også* det du ville forvente å se hvis noen andre hadde brent Narsissa, og Humlesnurr hadde tatt på seg ansvaret.

Harry ristet på hodet, og trykket flat først en side av håret, så den andre siden, mot gulvets steinfliser. Det var fremdeles en siste utvei, Draco kunne fremdeles løse ham fra eden når som helst. Han kunne, i det minste, forklare situasjonen for Draco, og diskutere mulige løsninger med ham, når de møttes igjen. Det virket ikke som en særlig stor sjanse for å bli løst fra eden – men ideen om å snakke ærlig og åpent om saken var nok til å tilfredsstille den delen av ham som krevde at en ed skulle holdes. Selv om det bare betydde en utsettelse, så var det bedre enn å ta en god mann til fiende.

Men er Humlesnurr en god mann? spurte stemmen til Håsblås. *Hvis Humlesnurr brente noen levende – var ikke hele poenget at gode mennesker kan drepe, men vil aldri drepe med lidelse?*

Kanskje han drepte henne umiddelbart, sa Smygard, *og så løy til Lucifus om den delen med å bli brent levende. Men … hvis det var noen mulighet for at dødseterne magisk kunne verifisere hvordan Narsissa døde … og hvis det å bli tatt i en løgn ville kunne sette mange flere Lyse familier i fare …*

Forsiktig med hva vi finner smarte rasjonaliseringer for, advarte Griffing.

Du er nødt til å forvente at omdømmet ditt påvirker hvordan andre mennesker behandler deg, sa Håsblås. *Hvis du bestemmer deg for at det er tilstrekkelig gode grunner til å brenne en kvinne levende, så er en av de forutsigbare sideeffektene at gode mennesker bestemmer seg for at du har krysset en linje og må stoppes. Humlesnurr burde ha forutsett det. Han har ingen rett til å klage.*

Eller kanskje han forventer at vi skal være smartere, sa Smygard. *Nå som vi vet såpass mye om sannheten – uavhengig av de nøyaktige detaljene i hele historien – kan vi virkelig tro på at Humlesnurr er en forferdelig, grusom person som burde være vår fiende? Midt i en fryktelig,*

blodig krig, så satte Humlesnurr fyr på én sivilist hos fienden? Det er forferdelig bare i en tegneserie-virkelighet, ikke ut fra noen form for realistisk historisk standard.

Harry stirret opp på stjernehimmelen, og husket historie.

I det virkelige livet, i virkelige kriger …

Under andre verdenskrig hadde det vært et prosjekt for å sabotere nazistenes kjernevåpenprogram. Mange år tidligere hadde Leo Szilard, som var den første til å innse mulighetene for en fisjons-kjedereaksjon, overtalt Fermi til å ikke publisere oppdagelsen om at renset grafitt var en billig og effektiv nøytronmoderator. Fermi hadde ønsket å publisere, i navnet til det store, internasjonale prosjektet som var Vitenskapen, som var hevet over nasjonalismen. Men Szilard hadde overtalt Rabi, og Fermi hadde fulgt majoritetsstemmene i deres lille trepersons konspirasjon. Og derfor, mange år senere, var deuterium den eneste nøytronmoderatoren nazistene kjente til.

Den eneste kilden til deuterium under nazistenes kontroll hadde vært en beslaglagt fabrikk i det okkuperte Norge, som hadde blitt satt ut av spill ved bombing og sabotasje, som forårsaket i alt tjuefire sivile døde.

Nazistene hadde forsøkt å skipe ut den ferdig raffinerte deuteriumen til Tyskland om bord på en sivil norsk ferje, *SS Hydro*.

Knut Haukelid og hans assistenter hadde blitt oppdaget av nattevakten på den sivile ferja mens de snek seg om bord for å sabotere den. Haukelid hadde fortalt vaktmannen at de var på flukt fra Gestapo, og vakten hadde latt dem gå. Haukelid hadde vurdert å advare nattevakten, men det ville ha satt oppdraget i fare, så Haukelid bare tok den andre mannen i hånda. Og det sivile skipet hadde sunket i den dypeste delen av innsjøen, med åtte døde tyskere, syv døde blant mannskapet, og tre døde sivile passasjerer. Noen av nordmennene som kom for å bistå hadde ment at de gjenværende tyske overlevende burde bli overlatt til seg selv for å drukne; men dette synet hadde ikke vunnet fram, og de tyske overlevende hadde blitt reddet. Og det hadde utgjort slutten på nazistenes kjernevåpenprogram.

Dette innebar at Knut Haukelid hadde drept uskyldige mennesker. Minst en av dem, nattevakten på skipet, hadde vært en *god* person. En som hadde gjort anstrengelser for å hjelpe Haukelid, hvilket utgjorde en risiko for ham selv; ut fra vennlighet i hjertet, og fra gode moralske grunner; og han hadde blitt sendt ut for å drukne til gjengjeld. Senere, i historiens kalde lys, hadde det sett ut som om nazistene aldri egentlig var nærme det å framskaffe kjernefysiske våpen i det hele tatt.

Og Harry hadde aldri lest noe som antydet at Haukelid hadde gjort noe galt.

Slik var krig i det virkelige livet. Når det gjelder total skade, og hvem som var blitt rammet, så var det Haukelid gjorde betraktelig *verre* enn det Humlesnurr kanskje hadde gjort mot Narsissa Malfang, eller det Humlesnurr kanskje hadde gjort ved å lekke profetien til fyrst Voldemort for å få ham til å angripe Harrys foreldre.

Hvis Haukelid hadde vært en superhelt i en tegneserie, ville han på en eller annen måte ha fått alle sivilistene bort fra ferja før angrepet, han ville ha angrepet de tyske soldatene direkte …

… heller enn å la en eneste uskyldig person dø …

… men Knut Haukelid hadde ikke vært en superhelt.

Det hadde heller ikke Albus Humlesnurr vært.

Harry lukket øynene, og svelget hardt et par ganger mot den plutselige lammende følelsen i strupen. Det ble plutselig svært tydelig at mens Harry gikk rundt og forsøkte å leve etter Opplysningstidas idealer, så var Humlesnurr den som faktisk hadde *utkjempet en krig.* Ikkevoldelige idealer var billige og enkle å forholde seg til hvis du var en vitenskapsmann, som levde inne i en *Parero*-boble kastet av politimennene og soldatene hvis handlinger du hadde den luksusen å kunne stille spørsmål ved. Albus Humlesnurr hørtes ut til å ha hatt minst like sterke idealer som Harry fra starten, om ikke sterkere; og Humlesnurr hadde ikke kommet seg gjennom sin krig uten å drepe fiender og ofre venner.

Er du så mye bedre enn Haukelid og Humlesnurr, Harry Potter, at du vil være i stand til å slåss uten en eneste fallen? Selv i tegneserienes verden, så er den eneste grunnen til at det virker som at en superhelt som Batman har suksess det at tegneserieleseren bare legger merke til det når Viktige Navngitte Personer dør, ikke når Jokeren skyter en tilfeldig navnløs forbipasserende for å vise at han er en skurk. Batman er en morder, på linje med Jokeren, på grunn av alle livene Jokeren tok som Batman kunne ha reddet ved å drepe ham. Det var det mannen ved navn Alastor hadde forsøkt å fortelle Humlesnurr, og etter det hadde Humlesnurr angret på at han hadde brukt så lang tid på å endre mening. Vil du virkelig forsøke å følge stien til en superhelt, og aldri ofre en eneste brikke eller drepe en eneste fiende?

Mentalt utslitt vendte Harry oppmerksomheten bort fra dilemmaet et øyeblikk, og åpnet nok en gang øynene for å skue nattas hemisfære, som ikke krevde noen avgjørelser fra hans side.

I utkanten av synsfeltet hans, den bleke, hvite halvmånen, med det synlige lyset som hadde forlatt månen for et og et kvart sekund siden, rundt 375 000 kilometer vekk fra jorda.

Over og til siden, Stella Polaris, Nordstjernen; den første stjernen Harry hadde lært å identifisere på himmelen, ved å følge kanten av Karlsvogna. Det var i virkeligheten et system med fem stjerner med en briljant sentral supergigant, 434 lysår fra jorda. Det var den første 'stjernen' Harry hadde lært navnet på av sin far, for så lenge siden at han ikke hadde kunnet gjette hvor gammel han hadde vært.

Den uklare tåka som var Melkeveien, så mange milliarder fjerne stjerner at de ble en uklar elv, formen til den flate spiralgalaksen som strakte seg over en distanse på 100 000 lysår. Hvis Harry hadde følt noen form for undring den *første* gangen han hadde blitt for-

talt det, så hadde han vært så ung at han nå ikke klarte å huske det, ettersom årene hadde gått.

I sentrum av Andromeda-konstellasjonen var stjernen Andromeda, som i virkeligheten var Andromeda-galaksen. Den nærmeste galaksen til Melkeveien, 2,4 millioner lysår unna, som var estimert til å inneholde en billion stjerner.

Slike numre fikk 'uendelig' til å blekne i sammenlikning, fordi begrepet 'uendelig' var tomt og hadde ingen spesielle kjennetegn. Det å tenke seg at stjernene var 'uendelig' langt borte var langt mindre skremmende enn å forsøke å regne ut hva 2,4 millioner lysår var i meter. 2,4 millioner lysår, ganger 31 millioner sekunder i et år, ganger et foton som beveger seg 300 000 000 meter per sekund …

Det var merkelig å tenke seg at slike distanser kanskje *ikke* var uoppnåelig langt borte. Magi var løs i universet, med slike ting som tidsvendere og sopelimer. Hadde noen trollmann noensinne forsøkt å måle hastigheten til en flyttnøkkel, eller en føniks?

Og den menneskelige forståelse av magi kunne ikke på noen måte være i *nærheten* av de underliggende lovene. Hva kunne du være i stand til å gjøre med magi hvis du *virkelig* forsto den?

For et år siden hadde pappa reist til National University i Canberra, Australia, til en konferanse der han var invitert til å være foredragsholder; og han hadde tatt med seg mamma og Harry. Og alle sammen hadde besøkt Australias nasjonalmuseum, fordi, hadde det vist seg, det var i bunn og grunn ikke noe annet å gjøre i Canberra. Glassmontrene hadde vist fram steinkastere som var laget av australske aboriginer – de så ut som store skohorn av tre, men jevnet til og skrapt ut og ornamentert med metodisk grundighet. På de 40 000 årene siden anatomisk moderne mennesker hadde migrert til Australia fra Asia hadde ingen funnet opp bue og pil. Det fikk deg virkelig til å beundre hvor *ikke-åpenbar* ideen med framskritt var. Hvorfor ville du i det hele tatt tenke på 'oppfinnelse' som noe viktig, hvis alle heltemodige fortellinger i din kjente historie handlet om store krigere og forsvarere istedenfor om Thomas Alva Edison? Hvordan kunne noen ha mistenkt, der de skar ut en steinkaster med flid og møye, at menneskelige vesener en dag ville finne opp rakettdrevne fartøyer og energi fra atomkraft?

Kunne du ha sett opp på himmelen, mot solas klare lys, og dedusert at universet inneholdt kraftkilder som var større enn bare ild? Ville du ha innsett at hvis de grunnleggende fysiske lovene tillot det, så ville menneskene en dag bruke samme energikilde som sola? Selv om ingenting du kunne forestille deg å gjøre med steinkastere eller vevde punger – ikke noe løpsmønster over savannen, og ingenting du kunne oppnå ved å jakte på dyr – kunne få til noe slikt selv i fantasien?

Det var ikke som om dagens gomper hadde kommet noe i nærheten av grensene for hva gompefysikk sa var mulig. Og allikevel, på samme måte som jegere og sankere som var konseptuelt knyttet til sine steinkastere, så levde de fleste gomper i en verden definert av grensene for hva du kunne gjøre med biler og telefoner. Selv om gompefysikk eksplisitt tillot muligheter som molekylær nanoteknologi eller Penrose-prosessen for å

hente ut energi fra sorte hull, så flyttet folk flest den informasjonen over i samme del av hjernen som lagret eventyr og historiebøker, et trygt stykke unna deres personlige realitet: *Langt, langt borte, for lenge, lenge siden …* Ingen overraskelse, altså, at trollmannsverdenen levde i et konseptuelt univers begrenset av – ikke bare magiens fundamentale lover, som ingen ikke en gang kjente – men bare av de overfladiske reglene til kjente formler og fortryllelser. Du kunne ikke observere måten magi ble praktisert på i dag og *ikke* bli minnet om Australias nasjonalmuseum, med en gang du innså hva du så på. Selv om Harrys første gjetninger hadde vært feil, så var det på den ene eller andre måten utenkelig at de *fundamentale* lovene i universet inneholdt et spesialtilfelle som forutsatte at menneskelige lepper uttalte frasen 'Vingardium Leviosa'. Og selv denne grunnleggende famlingen innen magi var nok til å gjøre ting som gompefysikk sa skulle være *for alltid umulig*: tidsvenderen, vann skapt ut av ingenting med *Aquamenti.* Hva var de *ultimate* mulighetene for oppfinnelse, hvis de underliggende lovene i universet tillot en elleveåring med en pinne å bryte nesten alle begrensninger i gompeversjonen av fysikk?

Som jegere og samlere som forsøkte å titte opp på sola, og gjette at universet måtte være skapt på en måte som tillot kjernekraft …

Det fikk deg til å lure på om kanskje tjue tusen millioner millioner millioner meter kanskje ikke var så langt, når alt kom til alt.

Det var et trinn videre fra Abstrakt Tenkende Harry som han kunne ta, hvis han hadde nok tid til å samle tankene og var i de riktige omgivelsene; noe utenfor Abstrakt Tenkende Harry, siden det var utenfor Harry Her Og Nå. Ved å titte opp på stjernene kunne du forsøke å forestille deg hva de fjerne etterkommerne etter menneskeheten ville tenke om dilemmaet ditt – om hundre millioner år, når stjernene ville ha spunnet gjennom kjempestore galaktiske bevegelser fram til helt nye posisjoner, hvert kjent stjernebilde oppløst og spredt. Det var et elementært teorem om sannsynlighet som sa at hvis du visste hva svaret ville bli etter å få hentet inn framtidige bevis, så burde du adoptere det svaret med en gang. Hvis du *visste* destinasjonen din, så var du allerede der. Og ved analogi, om enn ikke helt ved teorem, – hvis du kunne gjette hva etterkommerne av menneskeheten ville tenke om noe, så burde du sette i gang og adoptere den tenkemåten som din egen.

Fra den synsvinkelen virket ideen om å drepe to tredjedeler av Heksingating mye mindre appellerende enn den hadde gjort for et par timer siden. Selv om du *måtte* gjøre det, selv om du visste som et ugjendrivelig faktum at det ville være det beste for det magiske Storbritannia og at hele den framtidige historien ville se verre ut hvis du ikke gjorde det … selv som en nødvendighet ville døden til tenkende vesener være en tragedie. Nok et element i jordas sorger; Den Eldgamle Jorda der alt hadde startet, en gang, langt, langt borte, for lenge, lenge siden.

Han er ikke som Grindelwald. Det er ikke noe menneskelig igjen i ham. Ham må du ødelegge. Spar ditt raseri til dette, og dette alene –

Harry ristet lett på hodet, og stjernene ble litt vridd i synsfeltet, der han lå på steingulvet og tittet oppover og utover og framover i tid. Selv hvis Humlesnurr hadde rett, og den virkelige fienden var fullstendig gal og ond … om et hundre millioner år ville den organiske livsformen kjent som fyrst Voldemort sannsynligvis ikke se så mye annerledes ut enn alle de andre villfarne barna på Den Gamle Jorda. Uansett hva fyrst Voldemort hadde gjort mot seg selv, hva nå enn det var for mørke ritualer som virket så forferdelig ugjenkallelige på det som bare var en menneskelig skala, så ville det ikke være utenfor helbredelse til teknologien som ville eksistere om hundre millioner år. Å drepe ham, selv om du *måtte* gjøre det for å redde andres liv, ville bare være nok et dødsfall for framtidige tenkende vesener å bli trist av. Hvordan kunne du titte opp på stjernene og tro noe annet?

Harry stirret opp på Evighetens blinkende lys og grublet over hva barnas barnebarns barnebarn ville tenke om det Humlesnurr hadde kanskje-gjort mot Narsissa.

Men selv om du forsøkte å formulere spørsmålet på den måten, å spørre om hva menneskehetens etterfølgere ville tenke, så trakk du allikevel bare på din egen kunnskap, og ikke deres. Svaret ville fremdeles komme fra et sted inne i deg selv, og det kunne fremdeles være feil. Hvis du ikke kjente den hundrede desimalen til pi selv, så visste du ikke hvordan barnas barnebarns barnebarn ville kalkulere det, uansett hvor trivielt et faktum det måtte være.

*
*

Sakte – han hadde ligget der og sett på stjernene lengre enn han hadde planlagt – satte Harry seg opp fra bakken. Han dyttet seg opp på føttene, til tross for at musklene protesterte; så gikk han over til kanten av steinplattformen på det høyeste punktet på Ravnklo-tårnet. Steinrekkverket rundt plattformen var ikke høyt, ikke høyt nok til å være trygt. De var snarere markører enn et rekkverk. Harry gikk ikke altfor nærme kanten; det var ikke noe poeng i å ta sjanser. Da han tittet ned på Galtvorts marker nedenunder følte han forutsigbart svimmelhet, den boblende påvirkningen kalt vertigo. Hjernen hans var i alarmberedskap, virket det som, fordi bakken nedenunder var *så langt borte.* Den kunne være hele 50 meter unna.

Poenget her, så det ut til, var at ting måtte være *utrolig* nærme før hjernen din kunne forstå dem godt nok til å føle frykt.

Det var en sjelden hjerne som kunne ha sterke følelser om noe, hvis det ikke var nært i rom, nært i tid, for hånda, lett å gripe …

Før hadde Harry sett for seg at det å reise til Azkaban ville kreve planlegging og samarbeid med en voksen medhjelper. Flyttnøkler, sopelimer, formler for usynlighet. En eller annen måte å komme seg ned til de nederste nivåene på uten at svartspanerne la

merke til det, så han kunne grave seg fram til den sentrale gropen der dødens skygger ventet.

Og det hadde vært nok til å utsette planen til en gang i framtida, trygt adskilt fra her og nå.

Han hadde ikke innsett før i dag at det kanskje var så enkelt som å finne Vulkan og si til føniksen at tida var inne.

Minner kom til overflaten igjen; minner som Harry ikke klarte å glemme for lang tid av gangen. Skjønt steinen under føttene hans ikke var glatt som metall, skjønt den månelyse himmelen strakk seg rundt hele synsfeltet hans; på en eller annen måte var det svært lett å forestille seg at han var fanget i en lang metallkorridor svakt opplyst av oransje lys.

Natta var stille, stille nok til at minner var klart hørbare.

Nei, jeg mente det ikke, vær så snill, ikke dø!

Nei, jeg mente det ikke, vær så snill, ikke dø!

Ikke ta det bort, ikke ikke ikke –

Verden ble slørete, og Harry tørket øynene med kutteermet.

Hvis *Hermine* hadde vært den som var bak den døra –

Hvis Hermine hadde blitt plassert i Azkaban, så ville Harry ha tilkalt føniksen og dratt ditt og brent vekk hver eneste desperant, og det ville ikke ha gjort et fnugg av forskjell hvor mye galskap det var eller hva annet han ønsket å gjøre med livet sitt. Det var bare – det var – det var bare slik det var.

Og den kvinnen som *var* bak den døra – var det ikke noen, et sted, som holdt henne for verdifull? Var det ikke bare Harrys avstand fra hennes liv som forhindret hjernen hans fra å drive ham til Azkaban for å redde henne *uansett hva som skjedde*? Hva ville kreves for å overtale ham? Ville han ha trengt å kjenne ansiktet hennes? Navnet? Favorittfargen hennes? Ville han ha kjent en ustoppelig trang til å dra til Azkaban for å redde Tracey Davidsen? Ville han måttet dra dit for å redde professor McSnurp? Mamma og pappa – der var det ikke en gang noe spørsmål. Og den kvinnen hadde sagt at hun var noens mor. Hvor mange mennesker hadde ønsket at de hadde kraft nok til å knuse Azkaban? Hvor mange fanger i Azkaban drømte hver natt om en slik mirakuløs redning?

Ingen. Det er en lykkelig tanke.

Kanskje han *skulle* legge Azkaban i grus. Alt han trengte å gjøre var å finne Vulkan og fortelle den at tida var inne. Visualisere senteret i desperantenes grop, slik han hadde sett den fra sopelimen; og bedt føniksen om å flytte ham dit. Kaste den sanne skytsvergeformelen på kloss hold, og til skjærsilden med alt som skjedde etterpå.

Alt han trengte å gjøre var å finne Vulkan.

Kanskje det var så lett som å tenke på flammen, tilkalle ildfuglen i hjertet –

En stjerne blinket klart i natta.

Før Harrys øyne hadde hoppet i en refleksbevegelse øvd opp på å observere meteorsvermer, var en annen del av ham overrasket over at det astronomiske fenomenet frem-

deles var der; en fjern stjerne som sakte og tydelig økte i lysstyrke. Et øyeblikk var Harry forbløffet og lurte på om han så, ikke en meteor, men en nova eller en supernova – kunne du *se* at de ble sterkere på denne måten? Var den innledende fasen i en nova ment å ha den guloransje fargen?

Så beveget den nye stjernen seg igjen; den så ut til å vokse i tillegg til å lyse sterkere. Plutselig så den *nærmere* ut, ikke lenger så langt unna at avstand ble meningsløst. Som om det du trodde var en stjerne viste seg å være et fly, en lys skikkelse med en form du faktisk kunne se …

… nei, ikke et fly …

Harry innså hva det var, og oppdagelsen spredte seg ut fra Harrys bryst i en bølge av prikking, svette som ventet på å piple fram.

… en fugl.

Et gjennomtrengende skrik i natta, som ga ekko fra Galtvorts tak.

Vesenet som ankom hadde en hale av ild bak seg der det fløy, det ga fra seg gylne flammer lik gnister fra fjærene der de mektige vingene slo og slo igjen. Selv der den sveipet opp i en stor kurve for å sveve et kort stykke vekk fra Harry, selv da flammene som omga ferden dens ble svakere, så virket ikke vesenet selv mindre lyssterkt, mindre klart; som om en usett sol skinte på det og lyste det opp.

Store, skinnende vinger, røde som en solnedgang, og øyne som lysende perler, som brant med gyllen flamme og vilje.

Føniksens nebb åpnet seg, og det kom et høyt *kra!* som Harry forsto som om det hadde vært et uttalt ord:

KOM!

Uten en bevisst tanke snublet gutten bakover fra kanten av taket, med øynene fremdeles låst på føniksen; hele kroppen hans anspent og skjelvende, knyttnevene hans åpnet og strammet seg ved siden hans; han gikk bakover, gikk bort.

Føniksen skrek igjen; en desperat, bedende lyd. Det ble ikke overført som ord denne gangen, men det kom fram som følelser, et ekko av alt Harry noensinne hadde følt om Azkaban og all fristelse til å *handle*, til å bare *gjøre* noe med det, det desperate ønsket om å gjøre noe *nå* og ikke utsette det lenger, alt uttalt i skriket fra en fugl.

La oss dra. Tida er inne. Stemmen som snakket kom fra Harrys indre, ikke fra føniksen; fra så dypt inne i ham at det ikke kunne gis et separat navn som 'Griffing-siden'.

Alt han trengte å gjøre var å ta et skritt fram og berøre føniksens klør, og den ville føre ham dit han trengte å være, dit han ofte tenkte at han burde være, nede i Azkabans sentrale grop. Harry kunne se stedet for seg i sinnet sitt, det skinte med utrolig klarhet, bildet av ham selv som plutselig smilte i glad visshet idet han kastet av seg all frykt og *valgte* –

«Men jeg –» hvisket Harry, uten å være klar over hvilke lyder som kom ut av munnen hans. Harry løftet sine skjelvende hender mot øynene der tårer hadde sprunget ut, mens

føniksen svevde foran ham med store vingeslag. «Men jeg – det er andre mennesker jeg også trenger å redde, andre ting jeg må gjøre –»

Ildfuglen ga fra seg et gjennomtrengende skrik, og gutten skvatt bakover som om han mottok et slag. Det var ikke en kommando, det var ikke en innvending, det var *kunnskapen* –

Korridorene svakt opplyst av oransje lys.

Det føltes som en strammende tvang i Harrys bryst, begjæret etter å bare *gjøre* det og bli ferdig med det. Han ville kanskje komme til å dø, men hvis han ikke døde ville han kunne føle seg *ren* igjen. Ha prinsipper som var mer enn unnskyldninger for å ikke handle. Det var *hans* liv. Hans å bruke, hvis han valgte det. Han kunne gjøre det når som helst han ønsket …

… hvis han ikke var en god person.

*
*

Gutten sto der på toppen av taket, hans egne øyne låst til to punkter av ild. Stjernene hadde kanskje hatt tid til å flytte seg innenfor sine stjernebilder mens han sto der, og var i pine over denne avgjørelsen …

… som ikke …

… ville endre seg.

Guttens blikk flakket en enkelt gang opp til stjernene over; og så tittet han på føniksen.

«Ikke ennå,» sa gutten med knapt hørbar stemme. «Ikke ennå. Det er for mye annet jeg må gjøre. Vær så snill å komme tilbake senere, når jeg har funnet andre som kan kaste den sanne skytsvergen – om seks måneder, kanskje –»

Uten ord, uten lyd omringet en sfære av ild fuglens form, den spraket og brant med hvite og karmosinrøde tunger som om den mente å fortære det som lå innenfor; og da ilden spredte seg og etterlot grå røyk, var det ikke lenger noen føniks der.

På toppen av Ravnklo-tårnet var det stillhet. Gutten senket gradvis hendene ned fra ørene, en bevegelse kun pauset for å tørke de våte kinnene.

Sakte snudde gutten seg –

Så skrek han ut og hoppet bakover og falt nesten ned fra Ravnklo-tårnet; skjønt et slikt feilsteg ville knapt ha betydd noe, med den andre trollmannen som sto der.

«Og slik ble det avgjort,» sa Albus Humlesnurr, med en nesten hviskende stemme. «Slik ble det avgjort.» Vulkan var på skulderen hans, og stirret mot der den andre føniksen hadde vært, med et fugleblikk som var umulig å tolke.

«*Hva gjør du her?*»

«Ah?» sa den eldgamle mannen som sto på takplattformens motsatte hjørne. «Jeg følte nærværet til et vesen som Galtvort ikke kjente, og kom for å se etter, selvsagt.» Sakte kom den gamle trollmannens skjelvende hånd opp for å ta av halvmånebrillene, den andre hånda tørket øynene og panna med kutteermet. «Jeg våget – våget ikke å snakke – jeg visste, jeg visste at dette valget, mer enn noe annet valg, måtte være ditt eget –»

En merkelig forståelse begynte å fylle Harry, det boblet opp i ham som en syk følelse i magen.

«At alt avhang av dette,» sa Albus Humlesnurr, fremdeles nesten hviskende, «så mye visste jeg. Men hvilket valg som førte inn i mørket, det kunne jeg ikke forutse. I det minste var valget ditt eget.»

«Jeg har ikke –» sa Harry, og så stoppet stemmen hans.

En forferdelig hypotese, som raskt økte i sannsynlighet …

«Føniksen kommer,» sa den gamle trollmannen. «Til de som vil kjempe, til de som vil handle selv om det koster dem livet; til dem kommer føniksen. Fønikser er ikke vise, Harry, de har ingen måte å vurdere oss på, dømme oss, utenom det å være vitne til valget. Jeg trodde jeg gikk til min død da føniksen tok meg med for å slåss mot Grindelwald. Jeg visste ikke at Vulkan ville gi meg næring, og helbrede meg, og holde seg ved min side –» Den gamle trollmannens stemme skalv et øyeblikk. «Man snakker ikke om det – du burde innse, Harry, hvorfor man aldri snakker om det – hvis en visste, så kunne ikke føniksen dømme. Men til deg, Harry, kan jeg si det nå, for føniksen kommer bare én gang.»

Den gamle trollmannen gikk over Ravnklo-tårnets topp til dit en gutt sto som grodd fast i begynnende redsel, i begynnende og total redsel.

I min duell mot Grindelwald kunne jeg ikke vinne, bare kjempe mot ham i mange, lange timer før han falt om av utmattelse, og jeg ville ha tatt min død av den kampen i etterkant dersom det ikke var for Vulkan –

Harry visste ikke en gang at han snakket, før hviskingen hadde unnsluppet ham –

«Så jeg *kunne* ha –»

«Kunne du?» sa den eldgamle trollmannen, med en stemme som hørtes langt eldre ut enn hans vanlige tonefall. «Tre ganger, nå, har en føniks kommet til en av mine elever. En sendte sin vekk, og sorgen ved handlingen knuste henne, tror jeg. Og den siste var en slektning av din unge venn Lavendel Bruun, og han –» Den gamle trollmannens stemme sprakk opp. «Han kom aldri tilbake, gjorde stakkars John, og han reddet ingen av de han tenkte å redde. Det er sagt, blant de få kyndige i føniksslære, at ikke en av fire kommer tilbake fra sin prøvelse. Og selv om du ville ha overlevd – for det livet du må leve, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes – de valgene du må ta, og de veiene du må gå – å alltid høre føniksens skrik – hvem kan si at det ikke ville ha gjort deg gal?» Den gamle trollmannen løftet kutteermet igjen, og tørket ansiktet nok en gang. «Jeg hadde større glede av Vulkans nærvær i de lange dagene før jeg kjempet mot Voldemort.»

Det virket ikke som om gutten hørte etter, hele oppmerksomheten hans var rettet mot den rødgylne fuglen på den eldgamle trollmannens skulder. «Vulkan?» sa gutten med skjelvende stemme. «Hvorfor vil du ikke se på meg, Vulkan?»

Vulkan vred på hodet for å titte nysgjerrig på gutten, så snudde den seg tilbake og fortsatte å stirre på sin herre.

«Se?» sa den gamle trollmannen. «Han avviser deg ikke. Vulkan er kanskje ikke interessert i deg helt på den måten, nå lenger; og han vet –» trollmannen smilte skrått, «– at du ikke akkurat er lojal mot mesteren hans. Men en som føniksen i det hele tatt kommer til – kan ikke være en som en annen føniks kan mislike.» Trollmannens stemme ble hviskende igjen. «Det ble aldri sett en fugl på Gudrik Griffings skulder. Skjønt det ikke er skrevet ned selv i hans hemmelige notater, så tror jeg han må ha sent vekk sin føniks, før han valgte rødt og gull som sine farger. Kanskje skyldfølelsen fikk ham til å gå lengre enn han ville ha turt ellers. Eller kanskje det lærte ham ydmykhet, og respekt for menneskelig skrøpelighet, og feil …» Trollmannen bøyde hodet. «I sannhet vet jeg ikke hvorvidt ditt valg var klokt. I sannhet vet jeg ikke om det var det rette å gjøre, eller om det var feil. Hvis jeg visste, Harry, så ville jeg ha sagt det. Men jeg –» Humlesnurrs stemme sprakk opp. «Jeg er ikke noe annet enn en tåpelig ung gutt som har blitt en tåpelig gammel mann, og jeg har ingen visdom.»

Harry kunne ikke puste, kvalmen virket som om den fylte hele kroppen hans, og rant over; magen var låst fast. Han var plutselig og skrekkelig sikker på at han hadde feilet, i en endelig betydning feilet, feilet her og nå, akkurat i kveld –

Gutten virvlet rundt og sprang mot kanten av taket. «Kom tilbake!» Stemmen hans sprakk, og økte til et hyl. «*Kom tilbake!*»

* * *

ENDELIG ETTERSPILL:

Hun våknet med et gisp av skrekk, hun våknet med et uartikulert skrik på leppene, og ingen ord kom fram; hun kunne ikke forstå hva hun hadde sett, *hun kunne ikke forstå hva hun hadde sett* –

«Hva er klokka?» hvisket hun.

Hennes juvelprydede vekkerklokke av gull hvisket tilbake, «Rundt elleve på kvelden. Fortsett å sove.»

Lakenet hennes var dryppende vått av svette, nattkjolen var våt av svette; hun hentet fram tryllestaven fra der den lå ved siden av puta og renset seg litt før hun forsøkte å få sove igjen, og klarte det til slutt.

Rakel Rummelfiold falt i søvn igjen.

I Den forbudte skogen var det en kentaur som var blitt vekket av en navnløs tanke. Han studerte nattehimmelen en stund, men fant bare spørsmål der, og ingen svar; og etter å ha bøyd og brettet en rekke bein falt Firenze i søvn igjen.

I de fjerne land i det magiske Asia var det en eldgammel heks ved navn Fan Tong som vanligvis sov seg gjennom de endeløse dagene, som fortalte sin bekymrede sønnesønns sønn at hun hadde det bra, det var bare et mareritt, og så fortsatte hun å sove.

I et land der gompefødte ikke mottok noen form for brev var det et jentebarn, for ung til å ha fått et eget navn, som ble vugget i armene til sin irriterte men elskende mor helt til hun stoppet å gråte og falt i søvn igjen.

Ingen av dem sov godt.

84.
Testing av multiple hypoteser

(Internasjonale nyhetsoverskrifter, 7. april 1992:)

Svenska hexpressen:

HELE DET BRITISKE HEKSINGATING
MELDER Å HA SETT 'GUTTEN-SOM-OVERLEVDE'
SKREMME EN DESPERANT

EKSPERT PÅ MAGISKE VESENER:
«DET DER ER BARE LØGN»

FRANKRIKE, TYSKLAND ANKLAGER STORBRITANNIA
FOR Å HA FUNNET PÅ HELE GREIA

New Zealands formelrapport:

HVA HAR DREVET BRITISKE STYRESMAKTER INN I GALSKAPEN?
KAN VÅR REGJERING VÆRE DE NESTE?

EKSPERTER LISTER OPP TOPP 28 GRUNNER
TIL Å TRO AT DET ALLEREDE HAR SKJEDD

Den amerikanske magiker:

VARULVKLAN BLIR DE
FØRSTE INNBYGGERNE I WYOMING

Kleggen:

MALFANG FLYKTER FRA GALTVORT
IDET LAMIAKREFTER VÅKNER

Aftenprofeten:

JURIDISK TRIKS LAR
«GAL GOMPEFØDT» UNNSLIPPE
MENS POTTER TRUER MAGIDEPARTEMENTET
MED ANGREP PÅ AZKABAN

* 1998 *

HYPOTESE: VOLDEMORT

(8. APRIL 1992, KL. 19.22)

De fire samlet seg nok en gang rundt det eldgamle skrivebordet til rektor ved Galtvort, med dets skuffer inni skuffene inni skuffene, der alt tidligere papirarbeidet til Galtvort skole var lagret; legendene mente at rektor Kapibel en gang hadde gått seg vill inne i det skrivebordet, og var, faktisk, der fremdeles, og ville ikke bli sluppet ut igjen før hun hadde fått orden på papirene sine. Minerva så ikke spesielt fram til å arve de skuffene, når hun en dag arvet det skrivebordet – hvis noen av dem overlevde.

Albus Humlesnurr satt bak skrivebordet sitt og så alvorlig og fattet ut.

Severus Slur sto ved siden av den døde flumpeisen med sin aske, og ga inntrykk av å sveve illevarslende som den vampyren som elevene av og til anklaget ham for å late som at han var.

Galøye Bister var ment å slå følge med dem, men hadde ennå ikke ankommet.

Og Harry …

En gutts lille, tynne skikkelse, vaglet på armen på stolen sin, som om energiene som rant gjennom ham var for kraftige til å tillate en normal sittestilling. Fast ansikt, svett hår, bestemte grønne øyne, og mellom der, arret i form av et lynglimt, det som aldri grodde. Han virket mer bister, nå; selv sammenliknet med for en eneste uke tilbake.

Et øyeblikk tenkte Minerva tilbake på turen til Diagonallmenningen med Harry, for noe som virket som evigheter og atter evigheter siden. Allerede da hadde det på en eller annen måte vært denne alvorlige gutten *inne i* Harry. Dette var ikke fullstendig hennes egen feil, eller Albus' feil. Og allikevel var det en tristhet her som var vanskelig å bære, den kontrasten mellom den unge gutten hun hadde møtt første gang, og den gutten som var resultatet av møtet med det magiske Storbritannia. Harry hadde aldri hatt en spesielt *vanlig* barndom, hadde hun skjønt; Harrys adoptivforeldre hadde fortalt henne at han hadde snakket lite og lekt mindre med gompebarn. Det var smertefullt å tenke på at Harry kanskje bare hadde hatt et par måneders lek med de andre barna på Galtvort, før krigens krav hadde strippet vekk alt. Kanskje det fantes et annet ansikt som Harry viste fram til andre barn på hans egen alder, når han ikke prøvde å stirre Heksingating i senk. Men hun kunne ikke la være å se for seg Harry Potters barndom som en stor haug med ved, og hun selv og Albus som la trebit etter trebit inn i flammehavet.

«Profetier er merkelige ting,» sa Albus Humlesnurr. Den gamle trollmannens øyelokk dekket øynene hans halvveis, som om han var utslitt. «Vage, uklare, med en mening som unnslipper oss som vann som holdes mellom spredte fingre. Profetier er alltid en byrde, for det er ingen svar å finne der, bare spørsmål.»

Harry Potter satt anspent. «Rektor Humlesnurr,» sa gutten med myk presisjon, «mine venner er under angrep. Hermine Grang ble nesten sendt til Azkaban. Krigen har startet, som du formulerte det. Professor Rummelfiolds profeti er nøkkelinformasjon når jeg skal balansere mine hypoteser om hva det er som foregår. For ikke å snakke om hvor tullete det er – og *farlig* – at Den mørke herren kjenner til profetien, og jeg *ikke* gjør det.»

Albus så på henne, strengt og spørrende, og hun ristet hodet til svar; hva nå det var for en utenkelig måte at Harry hadde funnet ut at Rummelfiold hadde framsagt profetien på, og at Den mørke herren kjente til den, så var det ikke hun som hadde latt ham få vite det.

«Voldemort, i sitt forsøk på å avlede den selvsamme profetien, gikk til sitt nederlag i møtet med deg,» sa den gamle trollmannen så. «Kunnskapen hans var utelukkende skadelig for ham. Tenk nøye igjennom det, Harry Potter.»

«Ja, rektor, jeg forstår det. I den kulturen der jeg vokste opp har vi også en litterær tradisjon for selvoppfyllende og feiltolkede profetier. Jeg skal tolke med varsomhet, vær sikker. Men jeg har allerede gjettet en hel del. Er det tryggere for meg at jeg arbeider ut fra delvis gjetting?»

Tida gikk.

«Minerva,» sa Albus. «Om du ville være så vennlig.»

«Han med …» begynte hun. Ordene kom famlende ut av strupen hennes; hun var ingen skuespillerinne. Hun kunne ikke imitere den dype, isnende tonen i den opprinnelige profetien; og allikevel virket det som om den tonen bar all *meningen.* «Han med makt til å knuse Mørkets herre er på vei … født av dem som tre ganger har trosset ham, født når den sjuende måned dør …»

«*Og Mørkets herre skal merke ham som sin like,*» kom Severus' stemme, hvilket fikk henne til å hoppe i stolen. Eliksirmesteren tårnet opp ved ildstedet. «*Men han skal eie krefter som er Mørkets herre ukjente … den ene må dø for den andres hånd, for så lenge begge lever, kan ingen av dem leve.*»

Den siste linja framsa Severus så illevarslende at det ga henne frysninger; det var nesten som å lytte til Rakel Rummelfiold.

Harry lyttet med rynket panne. «Kan du gjenta det?» sa Harry.

«*Han med makt til å knuse Mørkets herre er på vei, født av dem som tre ganger har trosset ham, født når den sjuende måned –*»

«Eller egentlig, vent litt, kan du skrive det ned? Jeg må analysere det *grundig* –»

Dette ble gjort, mens både Albus og Severus fulgte med som hauker, som for å sørge for at ingen usett hånd grep inn og snappet denne verdifulle informasjonen.

«La meg se …» sa Harry. «Jeg er hankjønn og født 31. juli, sjekk. Jeg overvant faktisk Mørkets herre, sjekk. Flertydig pronomen i linje to … men det er rimelig å tro at det var mine foreldre, og at ingen annen gravid kvinne var på besøk. Dette arret er en åpenbar

kandidat for merket …» Harry rørte ved panna. «Så er det disse kreftene som er ukjente for Mørkets herre, det refererer antakelig til min vitenskapelige bakgrunn –»

«Nei,» sa Severus.

Harry tittet overrasket opp på eliksirmesteren.

Severus' øyne var lukket, og ansiktet stramt konsentrert. «Mørkets herre kunne skaffe seg den kraften ved å studere de samme bøkene som deg, Potter. Men profetien sa ikke, *krefter som Mørkets herre ikke har.* Heller ikke, *krefter Mørkets herre ikke kan få.* Hun snakket om *krefter som er Mørkets herre ukjent* … det vil være noe merkeligere for ham enn gompeartefakter. Noe han kanskje ikke kan forstå i det hele tatt, selv om han har sett det …»

«Vitenskap er ikke en kasse med teknologiske triks,» sa Harry. «Det er ikke bare gompeversjonen av en tryllestav. Det er ikke en gang kunnskap som det å memorere den periodiske tabellen. Det er en helt annen måte å *tenke* på.»

«Kanskje …» mumlet eliksirmesteren, men stemmen var skeptisk.

«Det er farefullt,» sa Albus, «å forsøke å lese for mye ut av en profeti, selv om du har hørt den selv. De er ekstremt frustrerende ting.»

«Ja, jeg skjønner dette her,» sa Harry. Hånda hans hevet seg og gned på arret på panna. «Men … okei, hvis *dette* virkelig er alt vi vet … hør, jeg bare sier det enkelt og greit. Hvordan *vet* du at Mørkets herre faktisk overlevde?»

«*Hva?*» skrek hun ut. Albus bare sukket og lente seg tilbake i den enorme rektorstolen.

«Vel,» sa Harry, «forestill dere hvordan denne profetien hørtes ut da den ble framsagt. Du-vet-hvem får vite om profetiens innhold, og det høres ut som om jeg er skjebnebestemt til å vokse opp og knuse ham. At det er meningen at vi to skal ha en endelig kamp der en av oss må dø for den andres hånd, for så lenge begge lever, kan ingen av oss leve. Så Du-vet-hvem angriper Gudriksdal og overvinnes *umiddelbart*, og etterlater seg *en eller annen rest* som kanskje eller kanskje ikke er hans løsrevne sjel. Kanskje dødseterne er det han etterlater seg, eller mørkets merke. Denne profetien kan allerede være fullbyrdet, det er det jeg sier. Ikke misforstå – jeg innser at min tolkning er litt søkt. Rummelfiolds ordvalg virker ikke å være naturlige for *bare* å beskrive hendelsene som historisk sett skjedde den 31. oktober 1981. Det å angripe en baby og så at heksingen reflekteres er ikke noe du vanligvis ville kalt 'makt til å knuse'. Men hvis du tenker på profetien som noe som omhandlet *flere* mulige framtider, der bare *en* faktisk ble realisert på Allehelgensaften, så kunne profetien allerede være oppfylt.»

«Men –» buste Minerva ut med. «Men raidet på Azkaban –»

«*Hvis* Mørkets herre overlevde, så, ja, da er han den mest sannsynlige mistenkte for rømmingen fra Azkaban,» sa Harry fornuftsmessig. «Du kunne til og med si at rømmingen fra Azkaban er bayesiansk bevis for at Den mørke herren overlevde, fordi en rømming fra Azkaban har større sannsynlighet for å skje i verdener der han er i live enn i

verdener der han er død. Men det er ikke *sterkt* bayesiansk bevis. Det er ikke noe som *umulig kan skje* med mindre Den mørke herren er i live. Professor Krengle, som *ikke* startet ut fra antakelsen om at Du-vet-hvem fremdeles er i live, hadde ingen problemer med å tenke fram en alternativ forklaring. For ham var det åpenbart at en eller annen mektig trollmann ønsket seg Bellatrix DeMons fordi hun kjente noen av Mørkets herres hemmeligheter, som for eksempel noe av hans magiske kunnskap som han fortalte bare til henne. Sannsynligheten for at noen overlever sin egen kropps død er veldig lav, selv om det er magisk mulig. *Vanligvis* skjer det ikke. Så hvis det *bare* er rømmingen fra Azkaban … Jeg må si at formelt er ikke det tilstrekkelig bayesiansk bevis. Usannsynligheten i beviset ved å anta at hypotesen er falsk står ikke i forhold til den tidligere antatte sannsynligheten til hypotesen.»

«Nei,» sa Severus flatt. «Profetien er ikke fullbrakt ennå. Jeg ville ha visst det om den var det.»

«Er du *sikker* på det?»

«Ja, Potter. Hvis profetien allerede hadde vært fullbrakt, ville jeg *forstå* det! Jeg hørte Rummelfiolds ord, jeg husker Rummelfiolds stemme, og hvis jeg fikk vite om de hendelsene som stemte overens med profetien, ville jeg *kjenne dem igjen.* Det som allerede har skjedd … stemmer *ikke* overens.» Eliksirmesteren snakket med visshet i stemmen.

«Jeg er ikke sikker på hva jeg kan bruke det utsagnet til,» sa Harry. Hånda hans gled opp og gned fraværende arret i panna. «Kanskje er det bare at det du *tror* har hendt ikke passer, og at det som virkelig har hendt er noe annet …»

«Voldemort *er* i live,» sa Albus. «Det er andre indikasjoner.»

«Som hva?» svarte Harry umiddelbart.

Albus tok en liten pause før han fortsatte. «Det finnes forferdelige ritualer som trollmenn har brukt for å komme tilbake fra de døde,» sa Albus sakte. «Så mye kan alle finne ut ved å studere historie og legender. Og allikevel er disse bøkene nå savnet, jeg kunne ikke finne dem; det var Voldemort som fjernet dem, det er jeg sikker på –»

«Så du *kan ikke* finne bøker om udødelighet, og det beviser at Du-vet-hvem har dem?»

«Nettopp,» sa Albus. «Det er en bestemt bok – jeg vil ikke si navnet på den høyt – som mangler fra begrenset seksjon i Galtvorts bibliotek. Et eldgammelt pergament som burde ha vært hos Borgia & Brust, med bare et tomrom på ei hylle for å vise hvor det en gang var –» Den gamle trollmannen stoppet. «Men jeg antar,» sa den gamle trollmannen, som til seg selv, «at du vil si at selv om Voldemort forsøkte å gjøre seg selv udødelig, så beviser ikke det at han lyktes …»

Harry sukket. «Bevis, rektor? Alt som finnes, er sannsynligheter. Hvis det er kjent at det eksisterer bestemte bøker som omhandler ritualer om udødelighet, og disse nå er blitt borte, så øker det sannsynligheten for at noen har forsøkt et slikt ritual. Som i sin tur øker den tidligere sannsynligheten for at Mørkets herre overlevde sin død. Jeg går

med på dette, og takker deg for å bidra med dette faktumet. Spørsmålet er om den tidligere sannsynligheten øker *tilstrekkelig.*»

«Visselig,» sa Albus stille, «hvis du tillater selv en *sjanse* for at Voldemort overlevde, så må det være verdt å være på vakt mot?»

Harry bøyde hodet lett. «Som du sier, rektor. Skjønt med en gang en sannsynlighet faller lavt nok, så er det også en feiltakelse å fortsette å være svært opptatt av den … Gitt at bøker om udødelighet mangler, og at denne profetien ville høres *en tanke* mer naturlig ut hvis det refererer til at Mørkets herre og jeg har en framtidig kamp, så går jeg med på at det at Mørkets herre er i live er en sannsynlighet, ikke bare en mulighet. Men andre sannsynligheter må *også* vurderes – og i den sannsynlige verdenen der Du-vet-hvem *ikke* er i live, så var det noen annen som fikk Hermine opp i vanskeligheter.»

«Dårskap,» sa Severus bløtt. «Ren dårskap. Mørkets merke har ikke bleknet, ei heller dets mester.»

«Akkurat! *Det* er det jeg mener med formelt utilstrekkelig bayesiansk bevis. Ja da, det høres veldig dystert og illevarslende ut og greier, men er det *så* usannsynlig at et magisk merke fortsetter å eksistere etter at skaperen dør? Sett at merket helt sikkert vil fortsette å eksistere mens Mørkets herres bevissthet lever, men *på forhånd* ville vi bare ha gjettet på en tjue prosents sjanse for at mørkets merke skulle fortsette å eksistere etter at Den mørke herren dør. Så observasjonen, 'Det mørke merket har ikke bleknet' har fem ganger større sannsynlighet for å opptre i verdener der Mørkets herre lever enn i verdener der Mørkets herre er død. Er det virkelig tilstrekkelig med den tidligere usannsynligheten vi har satt på udødelighet? La oss si at sjansene var hundre til en mot at Mørkets herre overlevde. Hvis en hypotese har hundre ganger større mulighet til å være feil enn rett, og så ser du bevis som er fem ganger mer sannsynlig hvis hypotesen er sann enn feil, så burde du oppdatere beregningen til at hypotesen har tjue ganger større sannsynlighet for å være feil enn riktig. Sjanse på hundre til en, ganger en sannsynlighetsfaktor på en til fem, tilsvarer en sjanse på tjue til en på at Mørkets herre er død –»

«*Hvor* henter du alle disse numrene fra, Potter?»

«Det *er* den aksepterte svakheten ved denne metoden,» sa Harry straks. «Men det jeg sikter til rent *kvalitativt* er hvorfor observasjonen 'Mørkets merke har ikke bleknet' ikke er tilstrekkelig støtte for hypotesen 'Mørkets herre er udødelig'. Beviset er ikke like ekstraordinært som påstanden.» Harry tok en kort pause. «For ikke å snakke om at selv om Mørkets herre er i live, så er det ikke *nødvendigvis* han som sto bak Hermines problemer. Som en slu mann en gang sa, det kan finnes mer enn en slu planlegger og mer enn ett plott.»

«Slik som for eksempel forsvarsprofessoren,» sa Severus med et tynt smil. «Jeg antar at vi alle må gå med på at han er en mistenkt. Det var forsvarsprofessoren forrige skoleår, når alt kommer til alt; og året før der, og året før *der.*»

Harrys øyne falt ned på pergamentet på fanget hans. «La oss fortsette. Er vi *sikre* på at denne profetien er nøyaktig? Ingen har kludret med hukommelsen til professor McSnurp, kanskje endret eller fjernet en linje?»

Albus rykket til, tok en kort pause, og så snakket han sakte. «En stor besvergelse er lagt over Storbritannia, som registrerer alle profetier som framsies innenfor våre grenser. Langt under Heksingatings Eldgamle Hall, i Mysteriedepartementet, registreres de.»

«Spådomshallen,» hvisket Minerva. Hun hadde lest om det stedet, sagt å være et enormt rom med hyller fylt med glødende kuler; en etter en dukket kulene opp gjennom hundrevis av år. Merlin selv hadde spunnet denne besvergelsen, ble det sagt; den største trollmannens endelige klask i skjebnens ansikt. Ikke alle profetier førte til noe godt; og Merlin hadde ønsket at i det minste alle som ble nevnt i en profeti skulle få vite hva som hadde blitt sagt om dem. Det var den respekten Merlin hadde vist for deres frie vilje, at Skjebnen ikke skulle kunne kontrollere dem fra utsiden, uten at noen visste om det. De som var nevnt i en profeti kunne få en glødende kule svevende ned til hånda si, og så få høre profetien uttalt med seerens sanne røst. Andre som forsøkte å berøre en slik kule, ble det sagt, ville bli drevet til galskap – eller muligens bare få hodet sprengt i biter; legendene var uklare på dette punktet. Uansett hva Merlin opprinnelig hadde tenkt seg, så hadde De unevnelige ikke latt noen komme inn på flere århundrer, etter det hun hadde hørt. *Oldtidas trollmannskunster* hadde slått fast at senere Unevnelige hadde oppdaget at det å gi subjektet for en profeti et hint kunne påvirke seernes utløsning av hva det nå var for tidsmessig trykk de utløste; og Merlins arvtakere hadde derfor forseglet denne hallen. Det gikk opp for Minerva at hun lurte på (nå som hun hadde brukt noen måneder i herr Potters nærvær) hvordan noen faktisk kunne *vite* dette; men hun visste også bedre enn å spørre Albus, i tilfelle Albus kom til å svare. Minerva trodde fast og bestemt på at du bare burde bekymre deg om Tid hvis du var ei klokke.

«Spådomshallen,» bekreftet Albus høyt. «De som nevnes i en profeti, kan lytte til den profetien der. Ser du implikasjonen, Harry?»

Harry rynket panna. «Vel, jeg kunne lytte til den, eller Mørkets herre … åh, *foreldrene mine.* De som tre ganger har vist Mørkets herre tross. De var også nevnt i profetien, så de kunne høre opptaket?»

«Hvis Jakob og Lilly hørte noe annet enn det Minerva sa,» sa Albus likefram, «så fortalte de ikke meg om det.»

«Du førte Jakob og Lilly *dit?*» sa Minerva.

«Vulkan kan reise mange steder,» sa Albus. «Ikke nevnt dette videre.»

Harry stirret rett på Albus. «Kan *jeg* dra til dette mysterieavdeling-stedet og høre opptaket av profetien? Den opprinnelige tonen i stemmen kunne vise seg å være nyttig, etter det jeg har hørt.»

Lys glimtet fra refleksjonen i Albus' halvmånebriller idet den gamle trollmannen sakte ristet på hodet. «Jeg mener det ville være uklokt,» sa Albus. «For grunner andre enn

de åpenbare. Det er farlig, dette stedet som Merlin laget; farligere for noen mennesker enn for andre.»

«Jeg skjønner,» sa Harry tonløst, og tittet tilbake ned på pergamentet. «Jeg skal anse profetien som antatt korrekt gjengitt for nå. Den neste delen sier at Mørkets herre har merket meg som hans like. Noen ide om nøyaktig hva det betyr?»

«Definitivt ikke,» sa Albus, «at du må imitere hans handlinger, på noe sett.»

«Jeg er ikke *dum*, rektor. Gomper har tenkt seg fram til en ting eller to omkring tidsparadokser, selv om det for dem kun er teoretisk. Jeg vil ikke kaste bort mine etiske retningslinjer bare fordi et signal fra framtida påstår at det kommer til å skje, fordi da blir det den eneste grunnen til at det skjedde i det hele tatt. Allikevel, hva *betyr* det?»

«Det vet jeg ikke,» sa Severus.

«Heller ikke jeg,» sa hun.

Harry tok ut tryllestaven sin, vendte den om i hånda, stirret meditativt på treverket. «Elleve tommer, kristtorn, med en kjerne av føniksfjær,» sa Harry. «Og føniksen som ga sin halefjær til denne staven, ga kun fra seg én annen fjær, som herr … hva var det han het, Oliven-noe … brukte som kjerne til Den mørke herrens tryllestav. *Og* jeg er en ormmunn. Det virket som et veldig stort sammentreff allerede da. Og nå finner jeg ut at det er en profeti som fastslår at jeg skal bli Mørkets herres like.»

Severus' øyne var tankefulle; rektors blikk uleselig.

«Kunne det kanskje være,» sa Minerva med sviktende stemme, «at Du-vet-hvem – at Voldemort – overførte noen av sine egne krefter til herr Potter, den natta han ga ham det arret? Ikke noe han planla å gjøre, definitivt. Allikevel … jeg kan ikke se hvordan herr Potter kunne være hans *like*, hvis han hadde noe mindre magisk kraft eller kunnskap enn Mørkets herre selv …»

«Meh,» sa Harry, og stirret fremdeles meditativt på tryllestaven sin. «Jeg ville ha slåss mot Mørkets herre helt uten magi, hvis jeg måtte. *Homo sapiens* ble ikke den dominante arten på denne planeten ved å ha de skarpeste klørne eller den hardeste rustningen – skjønt jeg antar at noe av det poenget kanskje er tapt på trollmenn. Allikevel, det er under min verdighet som et menneskelig vesen å være redd for noe som ikke er smartere enn meg; og ut fra det jeg har hørt, så var ikke Mørkets herre spesielt skremmende på det området.»

Eliksirmesteren snakket, og stemmen fikk noe av den vanlige foraktelige tonen. «Du anser deg selv for å være mer intelligent enn Mørkets herre, Potter?»

«Faktisk, ja,» sa Harry, og rullet opp venstre kutteerme for å vise fram den nakne albuen. «Ah, det minner meg om noe! La oss forsikre oss om at ingen her har den der lett synlige tatoveringen på det der vanlige stedet som er lett å sjekke, den tatoveringen som ville peke dem ut som en hemmelig fiendtlig spion.»

Albus gjorde en stillende bevegelse som fikk eliksirmesteren til å stoppe før han kunne si noe spottende. «Fortell meg, Harry,» sa Albus, «hvordan ville *du* ha laget et slikt mørkets merke?»

«En plassering utenom det vanlige,» sa Harry umiddelbart, «et sted som ikke var lett å undersøke uten pinligheter og mas, skjønt en person som var opptatt av sikkerhet ville sjekke uansett. Lage det mindre, om mulig. Legge over en annen ikke-magisk tatovering for å gjøre den nøyaktige formen utydelig – eller enda bedre, dekke det med et lag falsk hud –»

«Kløktig, i sannhet,» sa Albus. «Men fortell meg, la oss anta at du kunne legge inn alle betingelser du ønsket i dette merket, å få det til å blekne eller komme til syne slik du selv ønsket det. Hva ville du da ha gjort?»

«La det være fullstendig usynlig til enhver tid,» sa Harry med et tonefall som fastslo det åpenbare. «Du ville ikke ønske at det var noen måte å se forskjell på en spion og en ikke-spion.»

«Om vi nå antar at du er enda mer kløktig,» sa Albus. «Du er en mester i smarte triks, en mester i lureri, og du bruker dine evner til det fulleste.»

«Vel –» Gutten stoppet opp, og rynket panna. «Det virker unødvendig komplisert, mer som en taktikk en skurk ville bruke i et rollespill enn noe du ville ha prøvd i en virkelig krig. Men jeg antar at du kunne plassert falske mørke merker på folk som ikke virkelig er dødsetere, og la de ekte merkene på de virkelige dødseterne være usynlige. Men da vil det være et spørsmål om hvorfor folk i utgangspunktet ville tro at mørkets merke identifiserte en dødseter … jeg er nok nødt til å tenke på dette i minst fem minutter, hvis jeg skal gjøre en tilstrekkelig grundig vurdering av problemstillingen.»

«Jeg spør deg om dette,» sa Albus, fremdeles med den milde tonen, «fordi jeg faktisk, i krigens tidlige dager, utførte slike tester som du foreslår. Ordenen overlevde bare min tåpelighet fordi Alastor ikke stolte på de nakne armene vi så. Jeg tenkte meg senere fram til at bærerne av merket ville være i stand til å skjule det eller vise det etter egen vilje. Og allikevel, da vi trakk Igor Karkaroff fram for Heksingating, så var merket tydelig synlig på armen hans, uansett hvor mye Karkaroff forsøkte å si at han var uskyldig. Hvilke faktiske regler som styrer mørkets merke, vet jeg ikke. Selv Severus er bundet av sitt merke slik at han ikke kan røpe dets hemmeligheter til noen som ikke vet dem fra før.»

«Åh, ja, *det* gjør jo det hele *åpenbart,*» sa Harry umiddelbart. «Vent et øyeblikk – du var en *dødseter?*» Harry overførte blikket sitt til Severus.

Severus sendte et tynt smil tilbake. «Så vidt de vet, er jeg det fremdeles.»

«Harry,» sa Albus, med øyne bare for gutten. «Hva mener du, det gjør det hele åpenbart?»

«Informasjonsteori 101,» sa gutten i en belærende tone. «Det å observere variabel X gir informasjon om variabel Y, hvis og bare hvis de positive verdiene av X har forskjellige sannsynligheter gitt av de forskjellige tilstandene til Y. Det øyeblikket du hører om noe

som helst som skiller mellom en spion og en ikke-spion, så burde du umiddelbart starte å tenke på å utnytte det til å skille mellom spioner og ikke-spioner. Og tilsvarende, for å skille virkelighet fra løgner, så trenger du en prosess som oppfører seg annerledes når den er i nærvær av det som er sant og det som er løgn – det er derfor 'tro' ikke kan brukes som en metode for å skille, mens 'gjør eksperimentelle forutsigelser og test dem' gjør det. Du sier at noen med mørkets merke ikke kan avsløre hemmelighetene til noen som ikke allerede kjenner til dem. Så, for å finne ut hvordan mørkets merke fungerer, skriv ned alle måter du kan forestille deg at merket *faktisk* kan fungere på, og så observer professor Slur mens han forsøker å fortelle om hver av disse tingene til en medhjelper – kanskje en som ikke vet hva eksperimentet handler om – jeg skal forklare binærsøk senere så du kan spille Tjue spørsmål for å smalne det inn litt – og alt han *ikke* klarer å si høyt er sant. Stillheten hans ville være noe som oppførte seg annerledes rundt virkelige utsagn om merket versus falske utsagn, ser du.»

Minervas munn hang åpen, innså hun; og hun lukket den brått. Selv Albus så overrasket ut.

«Og etter det, som jeg sa, så kan *all* forskjell i oppførsel mellom spioner og ikke-spioner brukes til å identifisere spioner. Med en gang du har identifisert minst én magisk sensurert hemmelighet ved merket, så kan du teste noen for om de har merket ved å sjekke om de kan fortelle denne hemmeligheten til noen som ikke allerede vet det –»

«*Tusen takk, herr Potter.*»

Alle tittet på Severus. Eliksirmesteren rettet seg opp, og han viste tenner i en grimase av sint triumf. «Rektor, jeg kan fra nå av snakke fritt om merket. Hvis vi *vet* at vi tas og blir anklaget for å være dødsetere, foran andre som ennå ikke har sett våre nakne armer, så vil merket vårt vise seg selv uansett om vi vil eller ikke. Men hvis de allerede har sett armene våre nakne, så vil det ikke vise seg; og heller ikke om vi bare testes ut av mistanke. På den måten virker det som om mørkets merke identifiserer dødsetere – men bare de dødseterne som allerede er kjent, som du forstår.»

«Ah …» sa Albus. «Takk, Severus.» Han lukket øynene kort. «Det ville i sannhet forklare hvordan Svaart unnslapp selv Petters oppmerksomhet … ja, ja. Og Harrys foreslåtte test?»

Eliksirmesteren ristet på hodet. «Den mørke herren var ingen tåpe, til tross for Potters dagdrømmer. Det øyeblikket en slik test mistenkes, så slutter merket å binde våre tunger. Allikevel kunne jeg ikke gi noen hint om denne muligheten, bare vente til noen andre kunne dedusere den.» Nok et tynt smil. «Jeg ville ha gitt deg en solid porsjon huspoeng nå, herr Potter, hvis det ikke ville så tvil om dekket jeg gjemmer meg bak. Men som du kan se, så var Mørkets herre svært slu.» Blikket hans ble fjernere. «Ah,» pustet Severus, «han var i sannhet *svært* slu …»

Harry Potter satt stille lenge.

Så –

«Nei,» sa Harry. Gutten ristet på hodet. «Nei, det kan ikke *faktisk* være sant. Først og fremst, vi snakker om den typen logisk nøtt som ville dukke opp i kapittel *en* av en Raymond Smullyan-bok, ikke noe i *nærheten* av hva gompe-vitenskapsmenn gjør til daglig. Og for det andre, for alt jeg vet tok det Mørkets herre fem måneders tenking for å finne opp den gåten jeg nettopp løste på fem sekunder –»

«Er det *så* utenkelig for deg, Potter, at noen kan være like intelligent som deg selv?» Eliksirmesterens stemme inneholdt mer nysgjerrighet enn spott.

«Det kalles en standardverdi, professor Slur. Bevisene som foreligger kan støtte både det at Mørkets herre fant opp gåten på fem måneder eller på fem sekunder, men i alle gitte populasjoner vil det være mange flere mennesker som kan gjøre det på fem måneder enn på fem sekunder …» Harry tørket en hånd mot panna si. «Fillern også, hvordan kan jeg forklare det? Jeg antar, fra ditt perspektiv, at Mørkets herre fant opp en smart gåte og jeg løste den på en smart måte og det får oss til å se *likeverdige* ut.»

«Jeg husker din første dag med eliksirtimer,» sa eliksirmesteren tørt. «Jeg tror at du fremdeles har en vei å gå.»

«Fred, Severus,» sa Albus. «Harry har allerede oppnådd mer enn du vet om. Allikevel, fortell meg, Harry – hvorfor tror du *faktisk* at Mørkets herre er mindre intelligent enn deg? Åpenbart er han en skadet sjel på mange områder. Men kløkt målt mot kløkt – du er ennå ikke klar til å møte ham, slik jeg bedømmer det; og jeg kjenner den fulle rekkevidden av dine dåder.»

*
*

Det som var frustrerende med denne konversasjonen var at Harry *ikke kunne fortelle om sine faktiske grunner for å være uenig*, hvilket brøt flere grunnleggende prinsipper for diskusjonsbasert samarbeid.

Han kunne ikke forklare hvordan Bellatrix virkelig var blitt hentet ut fra Azkaban – ikke av Du-vet-hvem i noen form eller skikkelse, men av den kombinerte kløkten til Harry og professor Krengle.

Harry ønsket ikke å si høyt foran professor McSnurp at eksistensen av hjerneskade impliserte at det ikke fantes en slik ting som sjeler. Hvilket gjorde suksessfulle ritualer for udødelighet … vel, ikke *umulige*, Harry hadde definitivt planer om å smi sammen en vei til magisk udødelighet *en dag*, men det ville være *mye vanskeligere* og kreve *mye mer smarthet* enn bare det å binde en allerede eksisterende sjel til en magisk beholder. Hvilket ingen intelligente trollmenn ville bry seg om i første omgang, hvis de visste at sjelen deres var udødelig.

Og den virkelige og ærlige grunnen til at Harry visste at Mørkets herre ikke kunne ha vært *så* smart … vel … det var ingen taktfull måte å si det på, men …

Harry *hadde* vært til stede på en samling i Heksingating. Han hadde sett de latterlige 'sikkerhetsforanstaltningene', hvis du kunne kalle dem det, som bevoktet de dypeste nivåene i Magidepartementet. De hadde ikke en gang den der 'Tyvens bane' som gnomene brukte til å vaske vekk polyksir og *Befalio* fra folk som skulle ned til hvelvene. Den åpenbare metoden for å ta over Magidepartementet ville være å ta en *Befalio* på magiministeren og noen få departementssjefer, og så ugle en håndgranat til alle som var for kraftfulle for *Befalio*. Eller ugle dem gass som gjorde dem bevisstløse, hvis du trengte dem levende og i en tilstand av Levende Dødhet for å få hår til polyksirer. Psykomantikk, falske minner, forflokningsformelen – det var latterlig, den magiske verdenen var *supermettet* med metoder for å jukse. Det var ikke sikkert at Harry ville bruke noen av disse metodene selv, når han skulle ta over Storbritannia, siden han var begrenset av sine etiske retningslinjer … vel, Harry kunne *kanskje* bruke noen av de mindre alvorlige metodene, siden polyksir eller en midlertidig forflokning eller psykomantikk kun med lesetilgang alle hørtes bedre ut enn en ekstra dag der Azkaban eksisterte … men …

Hvis Harry ikke hadde vært begrenset av etiske regler, så var det mulig at han kunne ha tatt ut de ondere seksjonene av Heksingating den dagen; helt alene, kun ved å bruke en førsteklassings magiske kraft, fordi han var smart nok til å forstå desperanter. Skjønt Harry hadde kanskje ikke befunnet seg i en spesielt god posisjon politisk etterpå, siden de overlevende medlemmer i Heksingating ville ha syntes det var billig og enkelt å forkaste handlingene hans av PR-grunner og fordømme ham, selv om de smartere der ville innse at det var til alles beste … men *allikevel.*

Hvis du var helt uten etiske begrensninger, bevæpnet med Salazar Smygards eldgamle hemmeligheter, hadde dusinvis av kraftfulle tilhengere inkludert Lucifus Malfang, og det tok deg mer enn ti år å *feile* i å rive ned de styrende organer i det magiske Storbritannia, så betydde det at du var ganske dum.

«Hvordan skal jeg si dette …» sa Harry. «Hør, rektor, du har etikk, det er en rekke taktikker du ikke vil bruke i kamp fordi du ikke er ond. Og du har slåss mot Mørkets herre, en ekstremt kraftig trollmann som ikke hadde disse begrensningene, og du holdt ham unna *uansett.* Hvis Du-vet-hvem hadde vært supersmart *i tillegg*, ville du vært *død*. Dere ville alle ha vært døde. Dere ville dødd *umiddelbart* –»

«Harry,» sa professor McSnurp. Stemmen hennes sviktet. «Harry, vi *døde* nesten, alle sammen. Mer enn halvparten av Føniksordenen døde. Hvis det ikke hadde vært for Albus – Albus Humlesnurr, den største trollmannen de siste to århundrer, Harry – så ville vi med visshet ha omkommet.»

Harry strøk en hånd over panna igjen. «Jeg beklager,» sa Harry. «Jeg forsøker ikke å bagatellisere det dere opplevde. Jeg vet at Du-vet-hvem var en komplett ond, utrolig kraftig mørk trollmann med dusinvis av kraftfulle tilhengere, og det er … dårlige nyheter, ja, definitivt dårlig. Det er bare det at …» *Alt det der er ikke på noe i nærheten av den samme trusselskalaen som hvis din fiende er smart, siden de da ville transfigurere botulin-*

gift og snike en milliondels gram inn i teen din. Var det noen trygg måte å formidle det konseptet på uten å gå i detaljer? Harry kunne ikke tenke på noen.

«Vær så snill, Harry,» sa professor McSnurp. «Vær så snill, Harry, jeg bønnfaller deg – *ta Mørkets herre på alvor!* Han er farligere enn –» Den eldre heksa så ut til å ha vansker med å finne riktige ord. «Han er *langt* farligere enn transfigurasjon!»

Harrys øyenbryn hevet seg før han kunne hindre seg selv i det. En mørk klukklatter kom fra den retningen der Severus Slur befant seg.

Hm, sa Ravnklos stemme inne i ham. *Hm, ærlig talt så har professor McSnurp rett, vi tar ikke dette så seriøst som vi ville ha gjort om vi så på et vitenskapelig problem. Det vanskelige er å overhodet reagere på ny informasjon, istedenfor å bare forkaste alt sammen. Akkurat nå virker det som om vi ikke endret vår oppfatning i det hele tatt etter å ha møtt på et uventet, viktig argument. Vår avvisning av fyrst Voldemort som en seriøs trussel var opprinnelig basert på at mørkets merke var åpenlyst idiotisk. Det ville trenge en fokusert innsats å gå tilbake og mistenke hele stien av resonnementer vi fulgte basert på den falske antakelsen, og vi har ikke gjort den innsatsen her og nå.*

«Greit,» sa Harry, akkurat idet professor McSnurp så ut til å ville snakke igjen. «Greit, for å ta dette på alvor, er jeg nødt til å stoppe og tenke i fem minutter.»

«Vennligst gjør det,» sa Albus Humlesnurr.

Harry lukket øynene.

Hans Ravnklo-side delte seg i tre.

Sannsynlighetsestimat, sa Ravnklo En, som tok rollen som moderator. *At Mørkets herre er i live, og like smart som vi er, og derfor en genuin trussel.*

Hvorfor er ikke alle hans fiender allerede døde? sa Ravnklo To, som var aktor.

Bemerk, sa Ravnklo En, *vi hadde allerede tenkt på det argumentet så vi kan ikke bruke det til å skifte oppfatning igjen hver gang vi gjennomgår det.*

Men hva er den faktiske logiske bristen? sa Ravnklo To. *I verdener med en smart fyrst Voldemort ville alle i Føniksordenen dø i løpet av krigens første fem minutter. Verden ser ikke slik ut, så vi lever ikke i den verden. QED.*

Er det virkelig så sikkert? spurte Ravnklo Tre, som var blitt utnevnt som forsvarer. *Kanskje det var en eller annen grunn til at fyrst Voldemort ikke utkjempet en slik total krig på det tidspunktet –*

Som hva da? forlangte Ravnklo To å få vite. *Videre, uansett hva din unnskyldning er, så forlanger jeg at sannsynligheten for din hypotese får minuspoeng tilsvarende den økte kompleksiteten –*

La Tre snakke, sa Ravnklo En.

Okei … hør, sa Ravnklo Tre. *Først og fremst, vi vet ikke om noen vil være i stand til å ta over Magidepartementet kun med tankekontroll. Kanskje det magiske Storbritannia i virkeligheten er et oligarki og du trenger nok militær styrke til å skremme familieoverhodene til underkastelse –*

Bruk Befalio på dem også, skjøt Ravnklo To inn.

– og oligarkene har Tyvens bane i inngangene til sine hjem –

Straff for kompleksitet! skrek Ravnklo To. *Flere episykler!*

– åh, vær rimelig, sa Ravnklo Tre. *Vi har ikke faktisk sett noen ta over Magidepartementet med et par velplasserte Befaliusforbannelser. Vi vet ikke at det faktisk kan gjøres så enkelt.*

Men, sa Ravnklo To, *selv når vi tar det med i beregningen … det virker virkelig som om det burde finnes en annen måte. Ti år med feil, virkelig? Ved å bruke vanlige taktikker for terrorisme? Det er … ikke en gang å prøve.*

Kanskje fyrst Voldemort hadde mer kreative ideer, svarte Ravnklo Tre, *men han ønsket ikke å vise fram planene sine til andre lands regjeringer, ønsket ikke at de skulle vite hvor sårbare de var og installere Tyvens bane i sine ministerier. Ikke før han hadde sikret seg Storbritannia som maktbase og nok tjenere til å undertvinge alle de andre større regjeringene på samme tidspunkt.*

Du går nå ut fra at han ønsker å erobre hele verden, påpekte Ravnklo To.

Rummelfiold profeterte at han ville være vår like, kommenterte Ravnklo Tre nøkternt. *Derfor ønsket han å ta over verden.*

Og hvis han er din like, og du er nødt til å slåss mot ham –

Et øyeblikk forsøkte Harrys sinn å forestille seg en situasjon der to *kreative* trollmenn utkjempet en total krig mot hverandre.

Harry hadde notert seg alle formler og eliksirer i sine førsteklassebøker som kunne bli kreativt brukt til å drepe folk. Han hadde ikke klart å stoppe seg selv fra å gjøre det. Bokstavelig talt. Han hadde *forsøkt* å forhindre hjernen sin fra å gjøre det hver gang, men det var som å se på en fisk og forsøke å stoppe hjernen din fra å legge merke til at det var en fisk. Hva noen kunne *kreativt* gjøre med magi på syvende årstrinn, eller svartspanernivå, eller eldgammel tapt magi slik fyrst Voldemort hadde hatt … tålte ikke å bli tenkt for mye på. En kreativ geni-psykopat med magiske superkrefter var ikke en 'trussel', det var hendelse på utryddelsesnivå.

Så ristet Harry på hodet, og avviste den dystre retningen som resonneringen hans hadde tatt. Spørsmålet var hvorvidt det var en signifikant mulighet for å møte noe så skrekkelig som en mørk rasjonalist i utgangspunktet.

Forhåndssannsynlighet for at noen skulle forsøke et ritual for udødelighet som faktisk fikk det til å fungere …

Kall det en til tusen, som et generøst overestimat; det var ikke slik at grovt regnet en av tusen trollmenn overlevde sin egen død. Skjønt, det måtte medgis at Harry ikke hadde data på hvor mange som hadde forsøkt udødelighetsritualer først.

Hva om Mørkets herre er så smart som oss? sa Ravnklo Tre. *Du vet, på den måten Rummelfiold profeterte at han skulle være vår like. Da ville han få sitt udødelighetsritual til å fungere.*

Å kreve et slikt nivå av intelligens var en tilleggsdetalj som var problematisk; forhåndssannsynligheten for at et tilfeldig medlem i populasjonen var så intelligent var svært lav …

Men fyrst Voldemort var ikke en tilfeldig utvalgt trollmann, han var en bestemt trollmann i populasjonen som hadde fått alles oppmerksomhet. Gåten med merket impliserte et visst minimumsnivå av intelligens, selv dersom (hypotetisk) Mørkets herre hadde brukt lengre tid på å tenke den ut. Og på den annen side, i gompeverdenen, alle de ekstremt intelligente personene Harry kjente til fra historien hadde *ikke* blitt onde diktatorer eller terrorister. Det nærmeste man kunne komme i gompeverdenen var forvaltere av hedgefond, og ingen av *dem* hadde forsøkt å ta over så mye som et land i den tredje verden; et poeng som satte en øvre grense for både deres mulige ondskap og mulige godhet.

Det var tenkelige hypoteser der Mørkets herre var smart og Føniksordenen *ikke* bare døde øyeblikkelig, men de hypotesene var mer sammensatte og burde gi minuspoeng for kompleksitet. Etter at kompleksitetsstraffen for de andre unnskyldningene ble faktorert inn ville det være en sannsynlighetsratio for hypotesene 'Mørkets herre var smart' mot 'Mørkets herre var dum' til observasjonen, 'Mørkets herre vant ikke krigen umiddelbart'. Det var sannsynligvis verdt en 10:1 sannsynlighetsratio til fordel for at Mørkets herre var dum … men kanskje ikke en 100:1. Du kunne ikke faktisk si at 'Mørkets herre vinner umiddelbart' hadde en sannsynlighet på *mer* enn 99 prosent, hvis du antok av Mørkets herre var smart fra starten av; summen av alle andre mulige unnskyldninger ville være mer enn 0,01.

Og så var det profetien … som kanskje eller kanskje ikke *opprinnelig* hadde hatt med en linje om hvordan fyrst Voldemort *umiddelbart* ville dø dersom han konfronterte Potterne. Som Albus Humlesnurr deretter hadde redigert i professor McSnurps minne, med den hensikt å narre fyrst Voldemort til å møte sitt endelikt. Hvis det *ikke* fantes en slik linje, så hørtes profetien ut *noe* mer som om Du-vet-hvem og Gutten-som-overlevde var skjebnebestemt til å ha en konfrontasjon senere. Men i *så* tilfelle var det mindre sannsynlig at Humlesnurr ville komme opp med en plausibel unnskyldning for å ikke ta med Harry til Spådomshallen …

Harry undret seg på om han i det hele tatt kunne *klare* å få en bayesiansk beregning ut av dette. Naturligvis var det slik med en subjektiv bayesiansk kalkyle at poenget ikke var at, etter at du hadde funnet på en haug numre, så ville det å gange dem sammen gi deg et nøyaktig riktig tall. Det virkelige poenget var at *prosessen* med å finne på disse tallene ville tvinge deg til å ta hensyn til alle relevante fakta og veie alle relative sannsynligheter. Som å innse, så snart du faktisk *tenkte* på sannsynligheten for at mørkets merke ikke bleknet *hvis* Du-vet-hvem *var* død, at sannsynligheten ikke var lav nok til at observasjonen kunne telle som sterkt bevis. En versjon av prosessen var å samle hypoteser og liste opp bevis, finne på alle numrene, gjøre beregningen, og så glemme sluttsvaret og følge det hjernen din syntes virket mest rimelig *etter* at du hadde tvunget den til å virke-

lig *veie* alle faktorer. Problemet var at bevisene ikke sto i noe avhengighetsforhold til hverandre, og det var en rekke interessante bakgrunnsfaktorer som spilte inn …

… vel, *en* ting var i det minste sikkert.

Hvis kalkulasjonen i det hele tatt kunne gjøres, ville det være nødvendig med et stykke papir og en blyant.

I peisen på den ene siden av rektors kontor flammet ilden plutselig opp, og endret seg fra oransje til en lys giftiggrønn farge.

«Ah!» sa professor McSnurp inn i den ukomfortable ikke-stillheten. «Det er Galøye Bister, formoder jeg.»

«La denne saken hvile for nå,» sa rektor med en viss lettelse, idet han også snudde seg for å holde øye med flummen. «Jeg antar at vi kommer til å få høre noen nyheter om denne saken også.»

*
*

HYPOTESE: HERMINE GRANG

(8. APRIL 1992, KL. 18.53)

I mellomtida, i Storhallen i Galtvort, idet elevene som ikke hadde hemmelige møter med rektor var opptatt med middagene sine rundt fire store bord –

«Det er snålt,» sa Tommy Ding tankefullt. «Jeg trodde ikke på generalen da han sa at det han ville lære oss ville endre oss for alltid, og at vi aldri ville klare å vende tilbake til et normalt liv igjen. Med en gang vi visste. Med en gang vi så det *han* kunne se.»

«Ja, itte sænt!» sa Jokum Finnimann. «Je trudde óg at det der bære va en spøk! Liksom, du veit, ælt anna n' general Kaos no'nsinne tala om.»

«Men nå –» sa Tommy trist. «Vi *kan* ikke gå tilbake, kan vi? Det ville være som å gå tilbake til en gompeskole etter å ha gått på Galtvort. Vi bare … vi er bare nødt til å holde oss i nærheten av hverandre. Det er alt vi kan gjøre, ellers blir vi gale.»

Jokum Finnimann, ved siden av ham, bare nikket uten et ord og spiste enda en bit savannespringer.

Rundt dem fortsatte konversasjonen ved Griffing-bordet. Den var ikke like *ustoppelig* som den hadde vært i går, men nå og da ble emnet tatt fram igjen.

«Vel, det må ha vært *noen* form for treveis kjærlighetsforhold,» sa en andreårs heks ved navn Samantha Crowley (hun svarte aldri når hun ble spurt om eventuelt slektskap med forfatteren). «Spørsmålet er, hvilken vei *gikk* dette forholdet før alt gikk galt? Hvem

elsket hvem – og hvorvidt den personen elsket vedkommende tilbake – jeg vet ikke *hvor* mange mulige løsninger det er –»

«Sekstifire,» sa Sara Varyabel, en blomstrende skjønnhet som sannsynligvis burde vært valgt inn i Ravnklo eller Håsblås istedenfor. «Nei, vent, det er feil. Jeg mener, hvis ingen elsket Malfang og Malfang ikke elsket noen så ville han ikke egentlig være en del av kjærlighetstrianglet … dette kommer til å kreve aritmantikk, kunne dere bare vente to minutter?»

«Etter *min* mening er det helt åpenbart at Grang er Potters ruterhjerte, og at Potter sjalifiserte mellom Malfang og Grang.» Heksa som hadde snakket nikket med selvtilfredsheten til en som nettopp hadde levert en presis løsning på en komplisert situasjon.

«Det der er jo ikke en gang ord,» protesterte en ung trollmann. «Du bare finner dem på mens du snakker.»

«Av og til kan du ikke beskrive en ting ved å bruke *virkelige* ord.»

«Det er så *trist,»* sa Nasreen Imani, som faktisk hadde tårer i øynene. «De var bare – de var bare så *åpenbart* ment å være sammen!»

«Du mener Potter og Malfang?» sa en andreklassing ved navn Kolly McMester. «Åh, jeg er så enig – familiene deres hatet hverandre så mye, det er jo bare helt umulig at de *ikke* kunne bli forelsket i hverandre –»

«Nei, jeg mener alle tre,» sa Nasreen.

Dette forårsaket en kort pause i den hviskende konversasjonen. Tommy Ding fikk i stillhet lemonaden sin i vrangstrupen, og forsøkte å ikke lage noen lyder der den rant ut av munnen hans og gjorde skjorta hans våt.

«*Wow*,» sa en mørkhåret heks ved navn Helga Birkebark. «Det er virkelig … *sofistikert* av deg, Nasreen.»

«Hør, alle sammen, vi er nødt til å være litt realistiske her,» sa Elise Plom, en høy heks som hadde vært general for en arme og derfor snakket med en viss autoritet i stemmen. «Vi *vet* – fordi hun kysset ham – at Grang elsket Potter. Så den eneste grunnen til at hun skulle prøve å drepe Malfang er at hun visste at hun var i ferd med å miste Potter til ham. Det er ingen grunn til å gjøre det så komplisert – dere oppfører dere som om dette er et skuespill istedenfor det virkelige livet!»

«Men selv om Grang var forelsket, så er det allikevel rart at hun bare skulle *miste hodet fullstendig* på den måten,» sa Barkhado, hvis svarte kutte kombinert med den nattsvarte huden fikk henne til å se ut som en mørk silhuett. «Jeg vet ikke … jeg tror kanskje det er mer som foregår her enn bare en romantisk novelle som har gått galt. Jeg tror kanskje at folk flest ikke har noen ide i det hele tatt om hva det er som foregår.»

«*Ja! Takk skal du ha!*» utbrøt Tommy Ding. «Hør – innser dere ikke – slik som Harry Potter *fortalte* oss alle sammen – hvis du ikke *forutså* at noe ville skje, hvis det kom helt overraskende, så ville det du trodde om en verden der du *ikke* forutså det ikke være nok

til å forklare …» Tommys stemme døde ut, siden han så at ingen hørte etter. «Det er *fullstendig håpløst*, er det ikke?»

«Skjønte du ikke det før nå?» sa Lavendel Bruun som satt tvers overfor sine to tidligere med-kaotikere. «Hvordan i alle dager ble du løytnant?»

«Åh, kan dere to være stille!» glefset Nasreen til dem. «Det er åpenbart at begge dere to vil ha de tre for dere selv!»

«Jeg mener det!» sa Barkhado. «Hva om det som *virkelig* skjer er annerledes enn alle de, dere veit, *normale* tingene som alle de *normale* menneskene snakker om? Hva om noen – *fikk* Grang til å gjøre det hun gjorde, akkurat slik Potter forsøkte å fortelle alle sammen?»

«Jeg tror Barkhado har rett,» sa en utenlandsk-utseende gutt som alltid introduserte seg som 'Adrian Springfrø' selv om foreldrene hans faktisk hadde døpt ham Gale Drongo. «Jeg tror at det hele tida har vært …» Adrian senket stemmen illevarslende, «… *en skjult hånd* …» Adrian hevet stemmen igjen, «som har formet alle hendelsene. En person som har stått bak *alt*, fra starten av. Og jeg snakker ikke om professor Slur heller.»

«Du mener ikke –» gispet Sara.

«Jo,» sa Adrian. «Den som *virkelig* står bak alt dette er – *Tracey Davidsen!*»

«Det er det jeg også tror,» sa Barkhado. «Når alt kommer til alt –» Hun tittet seg raskt rundt. «Helt siden den greia med bøllene og taket – selv trærne i skogen rundt Galtvort virker som om de *skjelver*, som om de er *redde* –»

Jokum Finnimann rynket tankefullt på panna. «Je trur je skjønner å Harry får sin … *dere veit* … fra,» sa Jokum, og senket stemmen slik at bare Lavendel og Tommy kunne høre det.

«Åh, jeg skjønner så absolutt hva du mener,» sa Lavendel. Hun brydde seg ikke om å senke sin egen stemme. «Det er et mirakel at han ikke brøt sammen og bare startet å drepe alle sammen for *evigheter* siden.»

«Personlig,» sa Tommy, også med lav stemme, «så vil jeg si at den virkelig skremmende biten er – det kunne vært *oss.*»

«Jepp,» sa Lavendel. «Det er veldig greit å vite at *vi* alle er fullstendig ved våre fulle fem nå.»

Tommy og Jokum nikket alvorlig.

*
*

HYPOTESE: G.G.

(8. APRIL 1992, KL. 20.08)

Flumilden på rektors kontor flammet opp i lyst blekgrønt, ilden ble konsentrert til den dannet en spinnende virvelvind av smaragd, og så flammet den enda klarere og spyttet en menneskelig figur ut i lufta –

Det var en uklarhet av bevegelser i det figuren som viste seg snappet opp en tryllestav, mykt spinnende med bevegelsen fra flummen som en ballettdanser, slik at hans skytefelt med staven dekket hele rommets 360 grader; og så, like plutselig, stoppet figuren og ble stille.

Umiddelbart da Harry så mannen, selv før han merket seg øyet, noterte han seg arrene på hendene, arrene på fjeset, som om mannen hadde blitt brent og skåret opp over hele kroppen; skjønt det eneste som kunne sees av huden hans var hendene og ansiktet. Resten av mannens kropp var skjult, dekket av ikke kutte, men lær som så mer ut som rustning enn klær; mørkt grått lær, som passet godt til mannens uflidde grå hår.

Den neste tingen som Harrys syn forsto, var det briljante blå øyet som okkuperte høyre side av mannens ansikt.

En del av Harrys sinn innså at personen som professor McSnurp hadde gitt navnet 'Galøye Bister' var den samme som Humlesnurr hadde kalt 'Alastor', inne i det minnet som Humlesnurr hadde vist Harry; et bilde fra før en eller annen hendelse (eller, flere hendelser, sannsynligvis) hadde gitt mannen arr på hver centimeter av kroppen og tatt en bit av nesa hans –

Og en annen del av sinnet hans merket seg støtet av adrenalin. Harry hadde trukket staven sin i ren refleks da mannen hadde spunnet ut av flummen som han hadde gjort, det hadde vært noe der som føltes som et *bakholdsangrep,* Harrys hånd hadde allerede startet å løfte tryllestaven for en *Sovnium* før han klarte å stoppe det. Selv nå holdt den rustningkledde mannen tryllestaven parat; den pekte ikke på en bestemt person, men dekket hele rommet, og tryllestaven var allerede på perfekt linje med øynene, som en soldat som sikter nedover et geværløp. Det var fare i mannens kroppsstilling, og i støvlene på føttene hans; fare i lærrustningen han bar og fare i det briljante blå øyet.

Da den arrete mannen snakket, til rektor, hadde stemmen hans en skarp kant. «Jeg antar at du ser for deg at dette rommet er trygt?»

«Det er bare venner her,» sa Humlesnurr.

Mannens hode nikket mot Harry. «Det inkluderer *ham?*»

«Hvis Harry Potter ikke er vår venn,» sa Humlesnurr alvorlig, «så er vi alle definitivt dømt til undergang; så vi kan like gjerne gå ut fra at han er det.»

Mannens tryllestav holdt seg stødig og klar, skjønt den pekte ikke direkte på Harry. «Gutten trakk nesten staven mot meg nå nettopp.»

«Uhh …» sa Harry. Han la merke til at hånda hans fremdeles holdt tryllestaven i et fast grep, og anstrengte seg for å la hånda slappe av og falle ned langs siden igjen. «Beklager det, du virket en tanke … klar til kamp.»

Den arrete mannens tryllestav beveget seg så vidt bort fra der den nesten hadde pekt på Harry, skjønt den senket seg ikke, og mannen ga fra seg et kort bjeff av en latter. «Konstant årvåkenhet, hva, gutt?» sa mannen.

«Det er ikke paranoia hvis de virkelig er ute etter deg,» framsa Harry ordtaket.

Mannen vendte seg helt mot Harry; og i den grad Harry kunne lese noe uttrykk ut av det arrete ansiktet, så virket mannen nå *interessert.*

Humlesnurrs øyne hadde fått igjen noe av det briljante glimtet som de hadde hatt før flukten fra Azkaban, et smil under sølvbarten som om det smilet aldri hadde vært borte. «Harry, dette er Alastor Bister, også kalt Galøye, som vil kommandere Føniksordenen etter meg – hvis noe skulle skje meg, altså. Alastor, dette er Harry Potter. Jeg har alt håp om at dere to skal trives *fantastisk godt* sammen.»

«Jeg har hørt en hel del om deg, gutt,» sa Galøye Bister. Hans ene mørke naturlige øye fikserte på Harry, mens fronten av det briljante blå spant frenetisk rundt, det lot til å rotere helt fritt i øyehulen. «Ikke alt sammen bra. Hører de kaller deg Desperantskremmeren i departementet.»

Etter å ha tenkt seg om litt, bestemte Harry seg for å svare med et vitende smil.

«Hvordan fikk du til den der, gutt?» sa mannen bløtt. Nå var det blå øyet hans også fiksert på Harry. «Jeg tok en liten prat med en av svartspanerne som eskorterte desperanten der til Azkaban. Milan Lindström sa at den kom rett fra gropen, og ingen ga den spesielle instruksjoner på veien. Naturligvis kan hun ha jugd.»

«Det var ikke noe snedig triks involvert der,» sa Harry. «Jeg gjorde det på den harde måten. Skjønt det kan naturligvis hende at jeg juger nå.»

Humlesnurr lente seg tilbake i stolen sin og klukklo i bakgrunnen, som om han bare var nok en dings på rektors kontor og det var lyden han lagde.

Den arrete mannen snudde seg tilbake for å se på rektor, skjønt tryllestaven hans var i lav klarstilling og pekte i Harrys generelle retning. Da han snakket, var stemmen hans barsk og forretningsmessig. «Jeg har en ledetråd til en av Voldys nylige verter. Er du sikker på at skyggen hans er på Galtvort nå?»

«Ikke *sikker* –» begynte Humlesnurr.

«Du sa *hva?*» avbrøt Harry. Etter å ha nesten konkludert med at Mørkets herre ikke eksisterte, var det et sjokk å høre en diskusjon som tok det for gitt.

«Voldys vert,» sa Bister kort. «Den han besatte før han tok over Grang.»

«Hvis historiene snakker sant,» sa Humlesnurr, «så er det en form for gjenstand av kraft som binder Voldemorts skygge til denne verden; og ved hjelp av den kan han forhandle med en vert om å besette kroppen deres, og overføre noe av sin kraft og stolthet til dem –»

«Så det åpenbare spørsmålet er hvem som har fått for mye kraft for raskt,» sa Bister kjapt. «Og det viser seg at det er en fyr som har gått hen og forvist brøleånden i Bandon, satt en stake i en hel løpsk klan av vampyrer i Asia, sporet ned Vagga-Vagga-varulven og

utryddet en bande gravgespenster med en tesil. *Og* han melker det for alt det er verdt; det har vært snakket om Merlin-ordenen. Virker som om han har blitt litt av en sjarmør og politiker, ikke bare en kraftfull trollmann.»

«Kjære vene,» mumlet Humlesnurr. «Er du sikker på at han ikke bare bruker sine egne ferdigheter?»

«Sjekket karakterene hans,» sa Bister. «Arkivet viser at Gyldeprinz Gulmedal fikk Troll i sin forsvars-UGLE og ikke gadd å prøve på ØGLE. Akkurat den typen lettlurt fjols som ville ta imot den typen avtale som Voldy tilbød.» Det blå øyet virvlet som besatt rundt i øyehulen. «Med mindre dere husker Gyldeprinz som elev, og tror at han har nok potensiale til å gjøre alt dette på egen hånd?»

«Nei,» sa professor McSnurp. Hun rynket panna. «Ikke en sjanse, ville jeg sagt.»

«Jeg er redd jeg må si meg enig,» sa Humlesnurr med en undertone av pine. «Ah, Gyldeprinz, din stakkars tosk …»

Bisters glis var mer likt et snerr. «Tre om natta-jobb for deg, Albus? Gulmedal skulle være hjemme i natt.»

Harry lyttet til dette med økende uro, og lurte på om selv *Magidepartementet* hadde noen regler om at dommere trengte å utstede tillatelse til ransakelse og avhør – for ikke å snakke om en gjeng som tok loven i egne hender, slik den organisasjonen det virket som om Harry nå var blitt en del av. «Unnskyld meg,» sa Harry. «*Nøyaktig* hva er det som skjer klokka tre om morgenen?»

Noe i Harrys stemme må ha røpet ham, fordi den arrete mannen virvlet rundt for å se på ham. «Har du noen problemer med det, gutt?»

Harry stoppet opp, og forsøkte å finne ut hvordan han skulle formulere dette til den fremmede –

«Vil ta ham ned selv?» fortsatte den arrete mannen. «Få hevn for foreldrene dine, hæ?»

«Nei,» sa Harry så høflig han klarte. «Ærlig talt – hør, hvis vi visste *sikkert* at han var en villig vert for Du-vet-hvem, så er det én ting, men hvis vi *ikke* er sikre og dere skal dra av sted for å drepe ham –»

«Drepe?» snøftet Galøye. «Det er det som er låst inne i hodet hans,» Bister tappet seg på panna, «som vi trenger fra ham, gutt. Hvis vi er heldige, så kan ikke Voldy rense fjottens hukommelse like lett som han kunne da han var levende, og Gulmedal vil huske hva malacruxen så ut som.»

Harry noterte seg mentalt ordet *malacrux* for framtidig undersøkelse, og fortsatte, «Jeg er bare bekymret for at en som er uskyldig – det som høres ut som en ganske anstendig person, *hvis* han gjorde alt det der på egen hånd – kanskje er i ferd med å bli skadet.»

«Svartspanere skader folk,» sa den arrete mannen kort. «Dårlige folk, hvis du er heldig. Noen dager er du ikke heldig, og mer er det ikke å si om den saken. Bare husk, mørke trollmenn skader langt flere mennesker enn vi gjør.»

Harry pustet dypt. «Kan du i det minste *forsøke* å ikke skade denne personen, i tilfelle han *ikke* er –»

«Hva gjør denne førsteklassingen i dette rommet, Albus?» forlangte den arrete mannen å få vite idet han virvlet rundt igjen for å se på rektor. «Og ikke fortell meg at det er på grunn av det han gjorde da han var en baby.»

«Harry Potter er ikke en vanlig førsteklassing,» sa rektor stille. «Han har allerede utført bedrifter som er tilstrekkelig umulige til å sjokkere selv meg, Alastor. Hans er det eneste intellektet i Ordenen som kanskje en dag kan matche Voldemort, slik du og jeg aldri kunne.»

Den arrete mannen lente seg over rektors skrivebord. «Han er en negativ faktor. En byrde. Naiv. Vet ikke en pokkers ting om hva krig handler om. Jeg vil ha ham bort herfra, og ha alle minnene hans om Ordenen fjernet før en av Voldys tjenere plukker dem rett ut av sinnet hans –»

«Jeg er en psykoblokker, faktisk.»

Galøye Bister kastet et blikk med smale øyne bort på rektor, som nikket.

Og så snudde den arrete mannen seg rundt og sto rett overfor Harry, og blikkene deres møttes.

Det plutselige raseriet i psykomantikkangrepet fikk nesten Harry til å falle av stolen; det var som om et knivblad av hvitglødende jern kuttet seg inn i den innbilte personen som var fremst i sinnet hans. Harry hadde ikke hatt en sjanse til å øve siden herr Dyrkorns treningstimer, og Harry mistet nesten grep om den innbilte personen som det virkelige ham latet som om han var, idet den personens verden ble omgjort til glødende lava og en rasende sonde av undersøkende spørsmål. Harry mistet nesten grep om det å bare *late* som at han hallusinerte, bare *late* som om han var den imaginære personen som skrek i sjokk og smerte der psykomantikken rev åndsfriskheten hans i filler og omformet ham til å tro at han sto i brann –

Harry klarte å bryte øyekontakten, og lot blikket falle ned på Bisters kinn.

«Du er ute av trening, gutt,» sa Bister. Harry så ikke på mannens ansikt, men stemmen var dødelig alvorlig. «Og jeg skal advare deg kun denne ene gangen. Voldy er ikke som noen annen psykomantiker i registrert historie. Han trenger ikke å se deg inn i øynene, og hvis skjoldene dine er så rustne som det der så vil du aldri merke en eneste ting.»

«Behørig notert,» sa Harry til det arrete kinnet. Harry var mer rystet enn han ville ha innrømmet, herr Dyrkorn hadde ikke vært noe i nærheten av så kraftfull, og hadde aldri testet Harry på *den* måten. Det å late som om han var en som hadde det vondt, var … Harry kunne ikke finne ord for å beskrive hva det føltes som å inneholde en innbilt person som hadde så mye smerter, men det hadde ikke vært *normalt.* «Får jeg noen plusser i boka for å være en psykoblokker i utgangspunktet?»

«Så du tror at du alt er voksen, hæ? Se meg i øynene!»

Harry styrket skjoldene sine, og tittet enda en gang inn i det mørkegrå øyet og det briljant blå.

«Har du noensinne sett noen dø?» spurte Galøye Bister.

«Mine foreldre,» sa Harry likefram. «Jeg fikk tilbake det minnet i januar da jeg sto overfor en desperant for å lære skytsvergeformelen. Jeg husker Du-vet-hvems stemme –» En grøsning gikk gjennom Harrys kropp, og tryllestaven rykket til i hånda hans. «Min viktigste taktiske rapport er at Du-vet-hvem kunne framsi mordforbannelsen på mindre enn et halvt sekund, men du visste sannsynligvis det allerede.»

Det var et gisp fra professor McSnurps retning, og Severus' ansikt hadde strammet seg.

«Ålreit,» sa Galøye Bister bløtt. Et merkelig tynt smil vred leppene i det arrete fjeset. «Jeg skal gi deg samme tilbud som jeg gir enhver svartspaner på prøve. Få inn én berøring på meg, gutt – ett treff, en formel – og jeg skal anerkjenne din rett til å snakke til meg.»

«Alastor!» ropte professor McSnurps stemme ut. «Virkelig, det er en helt urimelig test! Herr Potter, hva nå enn annet han har utrettet, har ikke hundre års kamperfaring!»

Harrys øyne skjøt lynraskt rundt i rommet, saumfor de merkelige gjenstandene, tittet forbi Humlesnurr og Severus og Valghatten, stoppet kort opp her og der. Harry kunne ikke se professor McSnurp fra der han sto, men det betydde ingenting. Det var bare en gjenstand han virkelig hadde ønsket å se på, og poenget med alle de andre blikkene hadde bare vært å skjule hvilken det var.

«Jepp jepp,» sa Harry, og hoppet ned fra stolen mens han ignorerte professor McSnurps brå gisp og eliksirmesterens vantro snøft. Humlesnurr hadde hevet øyenbrynene, og Bister gliste som en tiger. «Sørg for å vekke meg opp om førti minutter om han faktisk får tatt meg.» Harry inntok en duellists startposisjon, med staven holdt lavt. «Så la oss sette i gang –»

*
*

Harry åpnet øynene, hodet hans føltes som om det hadde blitt stappet fullt av bomull.

Alle andre var borte fra rektors kontor; flumilden var svak; bare Humlesnurr ventet fremdeles bak skrivebordet.

«Hei, Harry,» sa rektor stille.

«Jeg så ikke en gang at han *beveget* seg,» sa Harry beundrende, og musklene knaket idet han satte seg opp.

«Du sto to skritt unna Alastor Bister,» sa Humlesnurr, «og du tok blikket vekk fra tryllestaven hans.»

Harry nikket, idet han tok Usynlighetskappen ut av pungen sin. «Jeg mener – jeg inntok duellposisjon så han skulle tro at jeg var en standard idiot og undervurdere meg – men jeg må innrømme at *det der* var imponerende.»

«Så du planla det slik hele tida, Harry?» sa Humlesnurr.

«Selvsagt,» sa Harry. «Legg merke til at jeg gjør dette med en gang jeg våknet opp, istedenfor å stoppe for å tenke meg om.»

Harry kastet kappens hette over hodet sitt, og tittet tilbake opp på vegguret som han tilfeldig hadde kastet blikket på tidligere.

Det hadde da vist omtrent tjuetre minutter etter åtte; og nå var den fem over ni.

*
*

Minerva stirret idet gutten plasserte seg selv i en duellposisjon, med tryllestaven holdt lavt. Et øyeblikk undret Minerva på om Harry på noen måte – nei, det var fullstendig latterlig, det var *Galøye Bister* og det var mer enn umulig. Naturligvis var det det hun hadde trodd om den delvise transfigurasjonen hans også …

«Så la oss sette i gang,» sa Harry og falt over ende.

Severus klukklo en gang. «Herr Potter har sine sider, det må jeg innrømme,» sa eliksirmesteren. «Skjønt jeg ville aldri ha sagt det mens han var våken, og hvis du gjentar ordene skal jeg benekte dem, for guttens ego er allerede mer enn stort nok. Herr Potter har sine sider, Galøye, men duellering er ikke blant dem.»

Galøyes egen klukklatter var lavere og bistrere. «Å, ja,» sa Galøye. «Bare idioter duellerer. Å stå der på den måten og vente på at jeg skulle angripe, hva *var* det gutten tenkte? Jeg burde gi ham et arr, for å huske denne anledningen –»

«Alastor!» bjeffet Albus, idet hun skrek «Stopp!»; Severus hoppet fram, og Galøye Bister pekte målrettet tryllestaven mot Harry Potters kropp.

«*Lamstivosløvus!*»

Galøyes kropp virket nesten å flimre idet han spant rundt på trefoten sin som et lyn, raskere enn hun noensinne hadde sett noen bevege seg uten magi; den røde lammevåden passerte gjennom den plutselig tomme lufta og bommet så vidt på Severus før den krasjet inn i motsatt vegg, og innen øynene hennes hadde rykket tilbake til Bister var det sytten strålende kuler i mønsteret til en *Sagitta Magica,* synlig bare for et øyeblikk før de dannet en briljant strek og traff *noe* som falt på gulvet med et dunk –

*
*

«Hallo igjen, Harry,» sa Humlesnurr.

«Jeg kan ikke *fatte* denne fyrens reaksjonsevne,» sa Harry, tok av seg kappen mens han reiste seg opp fra der han hadde ligget usynlig på gulvet, usett av sitt tidligere selv. «Hastigheten hans er utrolig også. Jeg må finne en måte å zappe ham på uten å si fram en besvergelse som røper meg …»

* * *

– og så dukket Galøye hardt og raskt, hendene hans traff flatt på gulvet. Hun så nesten ikke de to tynne hvite trådene som passerte gjennom det tomrommet hun hadde sett, men øynene hennes gikk til den blå gnisten som kom til syne da trådene traff en av rektors dingser, og før hun rakk å snu hodet tilbake, hadde Galøye kommet seg lynraskt og glidende opp på beina, tryllestaven hans danset så raskt at det var vanskelig å se den, og det var lyden av nok et dunk –

* * *

«Hallo igjen, Harry.»

«Unnskyld meg, rektor, men kunne du la meg gå ned trappene, og så komme opp igjen, før jeg hopper tilbake for siste gang? Dette vil kreve mer enn en times forberedelser –»

* * *

Minerva måpte til Galøye Bister, som ikke hadde senket tryllestaven sin det minste, og Severus hadde et uttrykk på ansiktet som var nært sjokkartet.

«Vel, gutt?» sa Galøye Bister. «Hva annet er det du har?»

Harry Potters hode dukket opp, flytende midt i lufta idet en usynlig hånd trakk tilbake hetta på Usynlighetskappen.

«Det øyet,» sa Harry Potter. Det var et merkelig hissig lys i guttens øyne. «Det er ikke en vanlig gjenstand. Den kan se rett gjennom Usynlighetskappen min. Du hoppet unna mitt transfigurerte elektrosjokkvåpen så snart jeg startet å heve det, selv om jeg ikke sa fram noen besvergelse. Og nå som jeg har studert deg nærmere – du observerte alle mine tidsvendte selv i det øyeblikket du flummet inn i rommet, gjorde du ikke?»

Galøye Bister smilte, det samme fliret som viste tenner; hun hadde sett dette da de sto overfor Voldemort selv. «Bruk et hundre år på å jakte mørke trollmenn, og du vil se alt,» sa Bister. «En gang arresterte jeg en ung japaner som prøvde et liknende triks. Han fant

ut på den harde måten at hans teknikk med skyggekopier ikke hjalp stort mot dette øyet mitt.»

«Du ser i alle retninger,» sa Harry Potter, med det merkelige hissige lyset fremdeles i blikket hans. «Uansett hvor øyet faktisk peker, så ser det alt rundt deg.»

Bisters tigerglis ble bredere. «Det er ikke flere av deg i rommet nå,» sa Galøye. «Tror du at det er fordi du gir opp etter dette forsøket, eller fordi du vinner? Noen veddemål, gutt?»

«Det er mitt siste forsøk fordi jeg bestemte meg for å vedde mine siste tre timer på en enkelt sjanse,» sa Harry Potter. «Når det gjelder om jeg vinner eller ikke –»

Uklare bevegelser fylte hele lufta i rektors kontor. Galøye Bister hoppet til en side med vanvittig hastighet, og et øyeblikk senere rykket Harry hodet bakover mens han ropte «*Lamstivoslappus!*»

Tre glødende former i lufta beveget seg forbi Harrys hode, som beveget seg, samtidig som en rød stråle skjøt ut fra Harrys posisjon, den gikk forbi Galøye idet han dukket unna i nok en annen retning –

Hvis hun hadde blunket, ville hun ha gått glipp av det, den røde strålen som tok en bråsving midt i lufta og hamret inn i Bisters øre.

Bister falt.

Harry Potters hode droppet ned til høyden av en førsteklassing på hender og knær, og så helt ned på gulvet, og ansiktet hans åpenbarte plutselig utmattelse.

Minerva McSnurp sa, «Hva i *himmerik* var det –»

«Så du besøkte altså Pirrevimp,» sa Bister. Den pensjonerte svartspaneren satt i en stol, og tok dype slurker fra et oppkvikkende middel han hadde i en flaske som han hadde tatt av beltet sitt.

Harry Potter nikket, og satt nå i sin egen stol istedenfor å være vaglet på et armlene. «Jeg prøvde forsvarsprofessoren først, men –» Gutten skar en grimase. «Han … var ikke tilgjengelig. Vel, jeg hadde bestemt meg for at det var verdt å risikere fem huspoeng, og hvis du sier at en risiko er verdt det, så kan du ikke klage når du må betale. Uansett, jeg gjettet meg fram til at du hadde et øye som så ting som andre mennesker ikke kunne se, og da, som Isaac Asimov påpekte i sin *Second Foundation*, er det skarpt lys som er våpenet. Les nok science fiction, vet du, og du kommer til å lese om alt mulig minst én gang. Uansett, jeg fortalte professor Pirrevimp at jeg trengte en formel som ville skape et stort nummer av lysende og flakkende former som kunne fylle hele kontoret, men usynlige, slik at bare ditt øye kunne se dem. Jeg hadde ingen anelse om hva det i det hele tatt ville *innebære* å kaste en illusjon og så gjøre den usynlig, men jeg regnet med at hvis

jeg ikke sa det høyt, så ville professor Pirrevimp bare gjøre det uansett, og det gjorde han. Det viste seg at det ikke var en formel jeg ville klare å bruke på egen hånd, men Pirrevimp lagde en engangsdings som kunne gjøre det – skjønt jeg måtte overtale ham til å gå med på at det ikke var å jukse, siden *absolutt ingenting* kan telle som juks mot en svartspaner som har levd lenge nok til å gå av med pensjon. Og så hadde jeg fremdeles ikke klart for meg hvordan jeg kunne treffe deg, siden du beveger deg så raskt. Så jeg spurte om formler som var målsøkende, og det var da Pirrevimp viste meg heksingen jeg brukte på slutten, Svingelammeren. Det er en av professor Pirrevimps egne oppfinnelser – han er en mesterduellant i tillegg til å være formelmester –»

«Vet det, gutt.»

«Beklager. Uansett, professoren sa at han forlot duellklubben før han fikk en sjanse til å bruke den formelen, siden den bare virker når den kan være siste støt mot en motstander uten skjold. Heksingen kommer så nært målet som mulig langs sin opprinnelige bane, og så med en gang den oppdager at målet fjerner seg igjen, så svinger heksingen midt i lufta og går rett på målets nye posisjon. Den kan bare svinge én gang – men besvergelsen likner svært på 'Lamstivosløvus' og lammestrålen har samme farge, så hvis fienden tror at det er en vanlig lammeváde og prøver å hoppe til side som vanlig, så vil den ene svingen få has på dem. Åh, og professoren ba om at ingen av oss skulle nevne dette spesialtrikset, bare i tilfelle han fikk sjanse til å bruke det i en konkurranse en gang.»

«Men –» sa professor McSnurp. Hun gløttet bort på Galøye Bister, som nikket anerkjennende, og på Severus, som med omhu beholdt et uttrykksløst ansikt. «Herr Potter, du lamslo nettopp *Galøye Bister!* Den mest berømte mørk trollmann-jegeren i svartspanerkontorets historie! Det burde ha vært umulig!»

Bister ga fra seg en mørk klukklatter. «Hva er *ditt* svar til det, gutt? Jeg er nysgjerrig.»

«Vel …» sa Harry. «Først og fremst, professor McSnurp, så slåss ingen av oss på ordentlig.»

«*Ingen av dere?*»

«Naturligvis ikke,» sa Harry. «Hvis det hadde vært en seriøs kamp ville herr Bister tatt ned alle kopier av meg umiddelbart, uten å vente på at de skulle angripe. Og for min del, hvis det *faktisk* var nødvendig å ta ned den mest berømte svartspaneren i kontorets historie, ville jeg få rektor Humlesnurr til å gjøre det for meg. Og utenom det … siden det *ikke* var en ordentlig kamp …» Harry stoppet opp. «Hvordan kan jeg si det? Trollmenn er vant til dueller der folk slåss fram og tilbake med formler en stund. Men hvis to gomper med pistoler står i et lite rom og skyter på hverandre … så er det sånn at den som treffer først, vinner. Og hvis en av dem med vilje bommer, og gir den andre sjanse etter sjanse – som herr Bister ga meg flere nye sjanser – vel, så måtte du ha vært temmelig patetisk hvis du tapte.»

«Åh, ikke *så* patetisk,» sa Bister med et lett truende glis.

Harry så ikke ut til å legge merke til det. «Du kan kanskje si at herr Bister testet meg for å se om jeg ville forsøke å *slåss mot ham*, eller forsøke å *vinne.* Altså, hvorvidt jeg ville ta *rollen* til en som slåss – bruke standardformler jeg allerede kjente, skjønt jeg ikke forventet at *konsekvensene* av den handlingen ville være seier – eller om jeg ville lete igjennom uvanlige planer til jeg fant noe som *kunne* vinne. Som forskjellen mellom en elev som sitter i timen fordi det er det elever gjør, og en elev som bryr seg nok til å spørre seg selv hva som kreves for å *faktisk* lære et bestemt emne, og øver på den nødvendige måten – ser du, professor McSnurp? Når du ser på det på den måten – innser at herr Bister ga meg en rekke sjanser, og at jeg ikke burde angripe i det hele tatt med mindre jeg tror jeg kan vinne – så gjorde jeg det ikke all verdens bra, siden jeg faktisk trengte tre forsøk på å få has på ham. Pluss, som jeg sa, i en virkelig kamp kunne herr Bister gjort seg *selv* usynlig, eller satt opp skjold –»

«Ikke stol for mye på skjold, gutt,» sa Galøye. Den lærkledte svartspaneren tok nok en slurk fra den oppkvikkende flaska. «Det du lærer i ditt første år på akademiet er ikke en sannhet for alltid, ikke mot de sterkeste mørke trollmennene. For hvert skjold som noensinne er laget, er det en eller annen forbannelse som går rett gjennom det, hvis du ikke er rask nok til å kaste motforbannelsen. Og det finnes en forbannelse som går gjennom alt, og det er en forbannelse som enhver dødseter vil bruke.»

Harry Potter nikket alvorlig. «Stemmer, noen formler er umulige å blokkere. Jeg skal huske det, i tilfelle noen kaster en mordforbannelse på meg. Igjen.»

«Den typen smarthet får folk drept, gutt, og det bør du ikke glemme.»

Et trist sukk fra Gutten-som-overlevde. «Jeg vet det. Beklager.»

«Så, sønn. Du hadde noe å si rundt det at Albus og jeg drar for å besøke Gulmedal?»

Harry åpnet munnen sin, så stoppet han opp litt. «Jeg skal ikke fortelle dere hvordan en krig skal føres,» sa Gutten-som-overlevde til slutt. «Jeg har ingen erfaring med det. Alt jeg vet er at det finnes konsekvenser. Vær vennlig å ta det rådet at etter min vurdering er Gulmedal sannsynligvis uskyldig, så hvis dere kan unngå å skade ham uten for mye risiko –» Gutten trakk på skuldrene. «Jeg kjenner ikke eventuelle kostnader knyttet til en slik framgangsmåte. Bare, vær så snill, vær forsiktig så dere ikke skader ham hvis han er uskyldig.»

«Hvis jeg kan,» sa Bister.

«Og – dere planlegger å se igjennom sinnet hans for spor og bevis etter Mørkets herre, ikke sant? Jeg vet ikke hva lovene i det magiske Storbritannia sier om å framskaffe bevis – men alle er alltid skyldig i å bryte *en eller annen* lov, det er rett og slett for mange lover. Så hvis det *ikke* handler om Mørkets herre, ikke overlever ham til departementet, bare slett minnet hans og gå, okei?»

Bister rynket panna. «Sønn, ingen skaffer seg så mye magisk kraft så raskt uten å pønske på *noe.*»

«Så overlat det til de vanlige svartspanerne, hvis og når de kan finne bevis på den vanlige måten. Vær så snill, herr Bister. Kall det en vane fra min gompeoppdragelse, men hvis det *ikke* handler om krigen så vil jeg ikke at vi skal være det onde politiet som bryter seg inn i folks hus midt på natta, gjennomsøker sinnet deres og sender dem til Azkaban.»

«Jeg skjønner ikke hensikten med dette, sønn, men jeg antar at jeg kunne gjøre deg den tjenesten.»

«Noe annet, Alastor?» spurte Albus.

«Ja,» sa Bister. «Angående den der forsvarsprofessoren deres –»

*
*

HYPOTESE: GYLDEPRINZ GULMEDAL: SLUTT

*
*

HYPOTESE: HUMLESNURR

(9. APRIL 1992, KL. 17.32)

Idet professor Krengle sakte hevet teen sin, rykket tekoppen til midt i bevegelsen, og sendte den mørke gjennomskinnelige væsken så vidt skvalpende over siden, slik at bare tre enslige dråper krøp nedover tekoppens side. Harry ville ikke ha lagt merke til det, hvis han ikke tilfeldigvis hadde sett svært nøye etter; for professor Krengles grep rundt koppen var fjellstøtt før og etter dette.

Hvis denne lille rykningen utviklet seg til en konstant skjelving, ville det bety slutten på alle former for ikke-stavløs magi for forsvarsprofessoren. Stavarbeid ga ikke rom for skjelvende fingre. Hvor mye det *faktisk* ville hemme professoren, om det nå ville gjøre det i det hele tatt, kunne ikke Harry gjette på. Forsvarsprofessoren var definitivt i stand til å utføre magi uten tryllestav, men pleide allikevel å bruke en stav for større ting – skjønt for ham var det kanskje bare for letthets skyld …

«Sinnssykdom,» sa professor Krengle, idet han forsiktig nippet til teen – han tittet på tekoppen, ikke på Harry, hvilket var uvanlig for ham – «kan være en signatur i seg selv.»

Forsvarsprofessorens lille kontor var stille, det lydbeskyttede rommet lydløst slik rektors kontor aldri kunne være det. Noen ganger hendte det at begge tilfeldigvis var ferdige med å puste ut eller inn samtidig; og så var det en fullstendig lydmessig tomhet som nesten var en lyd i seg selv.

«Jeg går med på det i en viss betydning,» sa Harry. «Hvis noen forteller meg at alle *stirrer* på dem og at undertøyet deres får strødd i seg pulver som kontrollerer tanker, så vet jeg at de er psykotiske, fordi det er psykosens standardsignatur. Men hvis du forteller meg at *alt* som er forvirrende peker på Albus Humlesnurr som en mistenkt, så virker det … drøyt. Bare fordi jeg ikke kan se en hensikt betyr ikke det at det ikke *er* en hensikt.»

«Uten hensikt?» sa professor Krengle. «Åh, men Humlesnurrs galskap er ikke at han er uten hensikt, men at han har for mange hensikter. Rektor kan ha planlagt dette for å få Lucifus Malfang til å droppe det spillet som handler om å hevne seg på deg – eller det kunne være et dusin andre plott. Hvem vet hva rektor tror han har gode grunner for å gjøre, når han har funnet gode grunner for å gjøre så mange merkelige ting allerede?»

Harry hadde høflig takket nei til te, selv om han innså at professor Krengle ville forstå hva det betydde. Han hadde vurdert å ta med seg sin egen brusboks – men hadde bestemt seg for å la være det også, etter å ha innsett hvor lett det ville være for forsvarsprofessoren å teleportere inn en del av en eliksir, selv om de to ikke kunne berøre hverandre med direkte magi.

«Nå har jeg rukket å se litt mer av Humlesnurr,» sa Harry. «Med mindre alt jeg har sett er en løgn, så finner jeg det vanskelig å tro at han ville legge planer for å sende en eneste Galtvort-elev til Azkaban. Noensinne.»

«Ah,» sa forsvarsprofessoren bløtt, den lille refleksjonen av tekoppen glimtet i de bleke øynene. «Men kanskje det er en annen signatur, herr Potter. Du har foreløpig ikke forstått perspektivet til en mann som Humlesnurr. Hvis han må, av en eller annen tilstrekkelig edel grunn, ofre en elev – ja, men så hvilken annen ville han velge, enn hun som erklærte seg selv som en heltinne?»

Det fikk Harry til å tenke. Kanskje det skyldtes tilbakeblikkets bias, men det *virket* som om det konsentrerte noe av den hypotesens sannsynlighetsmasse rundt det å plassere akkurat Hermine i en slik situasjon. Og på samme måte, så *hadde* professor Krengle på forhånd spådd at Humlesnurr kunne komme til å utpeke Draco som mål …

Men hvis det er deg som er bak alt dette, professor, så kan det være at du har utformet dine planer for å sette en felle for rektor, og så sørget for å kaste mistanke på ham på forhånd.

Konseptet 'bevis' hadde en noe annerledes mening når du forholdt deg til noen som hadde erklært seg selv for å spille spillet på 'ett nivå høyere enn deg'.

«Jeg ser poenget ditt, professor,» sa Harry jevnt, uten å gi hint om sine andre tanker. «Så du tror at det er mest sannsynlig at det var rektor som la denne fellen for Hermine?»

«Ikke nødvendigvis, herr Potter.» Professor Krengle tømte tekoppen i en slurk og satte den ned, koppen ga fra seg et skarpt klirr idet den landet. «Det er også Severus Slur

– skjønt hva han tror han kan vinne på det, kan jeg ikke gjette på. Derfor er han heller ikke min hovedmistenkte.»

«Men hvem er så det?» sa Harry, lettere forvirret. Professor Krengle kom garantert ikke til å svare 'Du-vet-hvem' –

«Svartspanerne har en regel,» sa professor Krengle. «Etterforsk offeret. Mange liksomkriminelle innbiller seg at hvis det virker som om de er offeret for en forbrytelse, så vil de ikke bli mistenkt. Så mange kriminelle ser for seg dette, faktisk, at hver eneste senior svartspaner har sett det et dusin ganger.»

«Du prøver ikke seriøst å overbevise meg om at *Hermine* –»

Forsvarsprofessoren ga Harry et av de der smaløyde *blikkene* som betydde at han var dum.

Draco? Draco hadde blitt avhørt under verifiserum – men Lucifus hadde kanskje tilstrekkelig kontroll til å påvirke svartspanere til … åh.

«Du tror *Lucifus Malfang* satte opp en felle *med sin egen sønn?*» sa Harry.

«Hvorfor ikke?» sa professor Krengle bløtt. «Fra herr Malfangs nedskrevne vitnemål, herr Potter, leser jeg ut det inntrykket at du hadde en viss suksess med å endre herr Malfangs politiske ståsted. Hvis Lucifus Malfang hadde funnet ut dette tidligere … så kunne han ha bestemt seg for at sin *tidligere* arving hadde blitt en byrde.»

«Den kjøper jeg ikke,» sa Harry flatt.

«Nå er du i overkant naiv, herr Potter. Historiebøkene er fulle av familiekrangler som har endt med mord, for ubekvemmeligheter og trusler langt mindre enn det herr Malfang utgjorde for sin far. Jeg antar at det neste du vil fortelle meg er at lord Malfang av dødseterne er altfor vennlig innstilt til å ønske å skade sin sønn.» En kant av tung sarkasme i stemmen.

«Vel, ja, faktisk,» sa Harry. «Kjærlighet er noe virkelig, professor, et fenomen med observerbare effekter. Hjerner er virkelige, følelser er virkelige, og kjærlighet er like mye en del av den virkelige verden som epler og trær. Hvis du gjør eksperimentelle forutsigelser uten å regne med foreldres kjærlighet, så vil du få skikkelige vansker med å forklare meg hvorfor mine egne foreldre ikke sendte meg til et barnehjem etter hendelsen med vitenskapsprosjektet på skolen.»

Forsvarsprofessoren reagerte ikke på dette i det hele tatt.

Harry fortsatte, «Fra det Draco sier, så har Lucifus prioritert ham høyere enn viktige avstemminger i Heksingating. Det er signifikant bevis, siden det finnes adskillig billigere måter å late som om man elsker noen på, hvis du bare ønsker å late som. Og det er ikke akkurat som at forhåndssannsynligheten for at en forelder skal elske sitt barn er *lav.* Jeg antar at det er mulig at Lucifus bare tok *rollen* som en elskende far, og at han forkastet den rollen etter at han fikk vite at Draco fraterniserte med gompefødte. Men som man sier, professor, man må skille mellom mulighet og sannsynlighet.»

«Så ville jo forbrytelsen være enda bedre,» sa forsvarsprofessoren, fremdeles med det bløte tonefallet, «hvis ingen ville tro det om ham.»

«Og hvordan ville Lucifus klare å endre hukommelsen til Hermine i første omgang, uten at Galtvorts vaktformler ville slå alarm? *Han* er ikke en professor – aha, du tror det er professor Slur.»

«Feil,» sa forsvarsprofessoren. «Lucifus Malfang ville ikke bruke en tjener til en slik affære. Men anta at en eller annen Galtvort-professor, intelligent nok til å kaste en velformet minneformel uten å ha noe særlig til ferdigheter i kamp, besøker Galtvang. Fra en mørk sidegate stiger den svartkledde skikkelsen til Malfang fram – han ville gjøre noe slikt personlig – og sier et eneste ord til henne.»

«*Befalio.*»

«*Sesampsykus,* snarere,» sa professor Krengle. «Jeg vet ikke om Galtvorts beskyttelse ville utløses hvis en professor kom tilbake under innflytelse av Befaliusforbannelsen. Og hvis jeg ikke vet det, så er det sannsynlig at heller ikke Malfang vet det. Men i det minste er Malfang en perfekt psykoblokker; kan hende han er i stand til å bruke psykomantikk. Når det gjelder offeret … kanskje Aurora Schummel; ingen ville undres over at astronomiprofessoren var ute om natta.»

«Eller enda mer åpenbart, professor Stikling,» sa Harry. «Siden hun er den siste personen noen ville mistenke.»

Forsvarsprofessoren nølte et øyeblikk. «Kanskje.»

«Apropos noe helt annet,» sa Harry så, og plasserte en tankefull rynke i panna, «jeg antar at du ikke uten videre vet eller husker om noen av dagens lærere på Galtvort var til stede den gang da herr Gygrid fikk skylden for hendelsen i 1943?»

«Humlesnurr underviste i transfigurasjon, Kedelbrenn hadde stell av magiske vesener, og Vektor var lærer i aritmantikk,» sa professor Krengle øyeblikkelig. «Og jeg mener at Trivia Taakeprat, som nå underviser i oldruner, var Ravnklo-prefekt på den tida. Men herr Potter, det er ingen grunn til å mistenke at andre ved siden av Du-vet-hvem var involvert i *den* affæren.»

Harry trakk kunstferdig på skuldrene. «Det virket verdt å stille spørsmålet, bare for å sjekke. Uansett, professor, jeg går med på at det er mulig at en fra utsiden brukte psykomantikk på et medlem av Galtvorts stab, og så endret minnet i ettertid; det er helt garantert at ingen ville glemme den biten. Men jeg tror *ikke* at Lucifus Malfang er en sannsynlig kandidat for å være denne mesterhjernen. Det er mulig, men ikke sannsynlig, at alt rundt Lucifus' tilsynelatende kjærlighet for Draco bare var pliktfølelse, og at alt gikk opp i røyk. Det er mulig, men ikke sannsynlig, at alt Lucifus gjorde foran Heksingating bare var skuespill. Folks utside likner ikke alltid på innsiden, slik du sa. Men det er ett bevis som ikke passer inn i det hele tatt.»

«Og hva er så det?» sa forsvarsprofessoren, med øynene halvt lukket.

«Lucifus forsøkte å nekte å godta et hundre tusen galleoner for Hermines liv. Jeg så hvor overrasket Heksingating var, da Lucifus sa at han nekter til tross for æresreglene. Heksingating *forventet* ikke det av ham. Hvorfor skulle han *ikke* bare ta pengene mens han spilte indignert og latet som om han gnisset tenner? Han ville ikke faktisk bry seg så mye om å få kastet Hermine i Azkaban.»

Det var en pause. «Kanskje han bare levde seg for mye inn i rollen han spilte,» sa professor Krengle. «Det er slikt som kan hende, herr Potter, når du står midt oppe i det.»

«Kanskje,» sa Harry. «Men allikevel er det nok en *usannsynlighet* som må postuleres – og når du har kommet så langt at du må legge inn så mange unnskyldninger i en teori, så kan den ikke havne øverst på lista lenger. Noe annet spesielt du synes jeg burde tenke på, innenfor rekkevidden til alle andre muligheter?»

En lang stillhet fulgte. Forsvarsprofessorens øyne senket seg for å se på den tomme tekoppen foran dem, og virket uvanlig fjern.

«Jeg antar jeg kan tenke meg en siste mistenkt,» sa forsvarsprofessoren til slutt.

Harry nikket.

Forsvarsprofessoren la tilsynelatende ikke merke til dette, men fortsatte bare. «Har rektor fortalt deg noe – selv et hint – om professor Rummelfiolds spådom?»

«*Hæ?*» sa Harry automatisk, og konverterte sitt eget plutselige sjokk om til den beste uvitenheten han klarte. Det var sannsynligvis feil nivå for å lure professor Krengle, men Harry ville *definitivt* ikke ta seg tid til å tenke før han svarte – *vent, hvordan i alle dager kan professor Krengle vite om det* – «Professor Rummelfiold har framsatt en spådom?»

«Du *var* jo til stede og hørte hvordan den begynte,» sa professor Krengle og rynket panna. «Du ropte ut til hele skolen at profetien ikke kunne handle om deg, siden du ikke kom, du var her allerede.»

HAN KOMMER. DEN ENE SOM VIL RIVE I STYKKER SELVE –

Og det var så langt professor Rummelfiold hadde kommet før Humlesnurr hadde grepet tak i henne og forsvunnet.

«Åh, *den* spådommen,» sa Harry. «Sorry! Det hadde jeg helt glemt.»

Harry trodde at han hadde puttet for mye kraft inn i det utsagnet, og fire-femtedelsforventet at professor Krengle ville si, *Aha, så, herr Potter, hva er denne mysteriøse andre profetien du prøvde så hardt å skjule* –

«Det er tåpelig,» sa forsvarsprofessoren skarpt, «hvis det er sannheten du nå faktisk forteller meg. Profetier er ikke trivielle saker. Jeg har vridd hjernen min rundt det lille jeg hørte, men et slikt lite fragment er rett og slett for lite.»

«Du tror at den ene som kommer er den ene som kanskje satte en felle for Hermine?» sa Harry. Mens sinnet hans allokerte nok en ny hypotese, *usikker forutsagt referanse, han-som-skal-komme.*

«Uten å mene å fornærme frøken Grang,» sa forsvarsprofessoren med en ny rynke i panna, «så virker ikke hennes liv eller død riktig så viktig. Men noen *skulle* komme – en

som, etter din tolkning, ikke allerede var der – og noen så betydningsfull, og ukjent som spiller … hvem vet hva *annet* de kan ha gjort?»

Harry nikket, og sukket mentalt fordi han så ut til å måtte gjøre om hele kalkulasjonen rundt lord Voldemort-sannsynlighetene med nok et nytt bevis blandet inn i miksen.

Professor Krengle snakket med øynene halvveis lukket, han tittet ut som gjennom smale sprekker. «Mer enn spørsmålet om hvem profetien snakket om – hvem var ment å *høre* den? Det er sagt at spådommer er utsagt til de med kraft til å forårsake dem eller forhindre dem. Humlesnurr. Meg selv. Deg. På en fjern fjerdeplass, Severus Slur. Men av de fire ville Humlesnurr og Slur ofte være i Rummelfiolds nærhet. Du og jeg er de eneste som ikke ville ha brukt noe særlig tid i hennes nærvær før den søndagen. Jeg oppfatter det som ganske sannsynlig at profetien var ment for en av *oss* – før Humlesnurr tok forutsigersken vekk. Og rektor *sa* ikke mer til deg?» Professor Krengles stemme var bydende nå. «Jeg trodde jeg hørte litt for mye kraft i den benektelsen, herr Potter.»

«Helt ærlig, nei,» sa Harry. «Det hadde rett og slett hoppet ut av hukommelsen min.»

«I så tilfelle er jeg temmelig irritert på ham,» sa professor Krengle bløtt. «Faktisk tror jeg at jeg er sint.»

Harry sa ikke noe. Han svettet ikke en gang. Mulig at det var en dårlig grunn til å ha selvtillit, men i nøyaktig denne saken var Harry tilfeldigvis uskyldig.

Professor Krengle nikket en gang, skarpt, som i godkjennelse. «Hvis det ikke er mer som skal sies mellom oss, herr Potter, kan du gå.»

«Jeg kan tenke meg *ytterligere* en mistenkt,» sa Harry. «En du ikke hadde på din egen liste i det hele tatt. Kunne du analysert ham for meg, professor?»

Nok en gang kom et av de stille øyeblikkene som nesten var en lyd i seg selv.

«Hva *den* mistenkte angår,» sa forsvarsprofessoren bløtt, «så tror jeg du skal etterforske og bedømme ham på egen hånd, herr Potter, uten hjelp fra meg. Jeg har hørt slike forespørsler før, og erfaring har lært meg å nekte. Enten vil jeg gjøre en for god jobb med å beskylde meg selv, og overbevise deg om at jeg er skyldig – eller du vil avgjøre at mine beskyldninger var for halvhjertede, og at jeg er skyldig. Jeg vil bare gi *en* bemerkning i mitt forsvar – at jeg ville ha trengt en særdeles god grunn til å sette din skjøre allianse med arvingen til adelsslekta Malfang i fare.»

*
*

HYPOTESE: FORSVARSPROFESSOREN

(8. APRIL 1992, KL. 20.37)

«… så jeg frykter at jeg må ha meg unnskyldt,» sa Humlesnurr alvorlig. «Jeg lovet Kvirinius … eller riktigere, jeg lovet forsvarsprofessoren … at jeg ikke ville gjøre noe forsøk på å avdekke hans sanne identitet, i egen person eller på annen måte.»

«Og hvorfor ville du ha gitt et tåpelig løfte som det, da?» glefset Galøye Bister.

«Det var et ufravikelig krav ved hans ansettelse, sa han.» Humlesnurr gløttet på professor McSnurp, og et skrått smil flagret kort over ansiktet hans. «Og Minerva gjorde det klart for meg at Galtvort *var i absolutt behov av* en kompetent forsvarsprofessor dette året, selv om jeg skulle måtte hale Grindelwald ut av Nurmengaard og glemme tidligere uoverensstemmelser for å overtale ham til å ta stillingen.»

«Jeg sa det ikke *akkurat* på den måten –»

«Uttrykket sa det for deg, kjære.»

Og slik gikk til at de fire – Harry, professor McSnurp, eliksirmesteren og Alastor Bister aka 'Galøye' – kort tid etter var samlet helt alene på rektors kontor.

Det var merkelig hvordan rektors kontor virket … *ubalansert* … uten rektor til stede. Hvis du ikke hadde den eldgamle kloke mesteren der til å få alt til å virke *høytidelig*, var dere bare fire mennesker som forsøkte å ha et seriøst møte mens de var omgitt av bisarre, støyende gjenstander. Tydelig synlig fra der Harry hadde vaglet seg på armlenet på sin stol var en sammentrykket-konisk gjenstand, som en kjegle med toppen kappet av; den spant sakte rundt et pulserende sentralt lys som den skygget for, men ikke gjorde uklar; og hver gang det indre lyset pulserte lagde dingsen en *vrupp-vrupp-vrupp*-lyd som virket merkelig fjern, dempet som om dem kom fra bak fire solide vegger, selv om den spinnende-koniske-delte tingesten bare var en meter eller to vekk.

Vrupp … vrupp … vrupp …

Og så var det et utvalg kropper av Harry Potter som fremdeles pustet. Han hadde stablet dem opp i et stille hjørne, for å rydde litt opp i rot som var hans eget på mer enn én måte. (Bare en av kroppene var *ikke* på innsiden av en kopi av Usynlighetskappen, men så tok det bare en liten mengde konsentrasjon fra Harry for å legge merke til sine andre selv fra under den kappen som så ham som sin mester – en innsats Harry med vilje *ikke* hadde gjort tidligere, for å unngå å på forhånd få tidsrelatert informasjon som han ønsket å avgjøre etter sitt eget valg.) Den triste tingen var at på dette tidspunktet var det å ha sin egen kropp synlig liggende i et hjørne ikke noe som virket som galskap i det hele tatt. Det var bare … Galtvort.

«Ålreit, så,» sa Bister, og virket ganske gretten. Fra innenfor lærrustningen trakk den arrete mannen fram ei svart mappe. «Dette er en kopi av det Amelias folk har samlet. Det er nesten helt sikkert at hun vet at vi har dette, men alt er allikevel konfidensielt, er det klart? Uansett –»

Og Bister fortalte dem hvem Avdelingen for magisk justis trodde at 'Kvirinius Krengle' egentlig var. En tilsynelatende vanlig elev ved Galtvort (skjønt med nok talent til at han bare så vidt ble forbigått i rollen som topptillitsmann) som hadde reist på ferie

til Albania etter avgangseksamen, forsvant, kom tilbake etter 25 år, og ble deretter innblandet i trollmannskrigen –

«Å slakte slekta Ringelhorn var det som skaffet Voldy et navn,» sa Bister. «Før det var han bare nok en mørk trollmann med visjoner om storhet pluss en håndlanger ved navn Bellatrix DeMons. Men etter det –» Bister snøftet. «Hver tosk i landet flokket seg sammen for å tjene ham. Du ville ha *håpet* at Heksingating plutselig skulle ta situasjonen på alvor, med en gang de innså at Voldy var villig til å drepe selv disse i egne øyne særdeles verdifulle menneskene. Og det er akkurat det tufsene gjorde – *håpet* at en eller annen *annen* tufs ville ta det på alvor. Ingen av feigingene tok et skritt fram. Det var Ringelhorn, Kroek, Beining, og Langballe. Dét var omtrent samtlige i Magidepartementet som turte å si et ord som kanskje ville fornærme Voldy.»

«Det er slik din slekt ble adlet, herr Potter,» innskjøt den høytidelige stemmen til professor McSnurp. «Det er en eldgammel lov som sier at hvis noen gjør ende på en urgammel slekt, så vil den som hevner dette blodet bli adlet. Nå skal det også sies at Potterslekta allerede var eldre enn noen av de slektslinjer som kalles urgamle. Men deres fikk tittelen 'adelshus av Storbritannia' etter at krigen var over, som en anerkjennelse for at dere hadde hevnet den urgamle slekta Ringelhorn.»

«Strøm av takknemlighet og alt det der,» sa Galøye Bister surt. «Det varte ikke, men i det minste fikk Jakob og Lilly en fancy tittel og en ubrukelig medalje med i graven. Men da har vi glemt åtte år med fullstendig redsel etter at Ringelhorn forsvant og Regulus Svaart – han var Ringelhorns private kilde blant dødseterne, er vi ganske sikre på – ble henrettet av Voldy. Som en demning som brast og gørr som rant ut, og druknet hele landet. Albus pokkers Humlesnurr selv måtte tre inn i Ringelhorns sko, og det var bare så vidt nok til at vi overlevde.»

Harry lyttet med en merkelig følelse av uvirkelighet. Noe av det *føltes* rett, og passet med tidligere observasjoner – spesielt med den talen som professor Krengle hadde holdt før jul – og allikevel …

Dette var *professor Krengle* de snakket om.

«Så dette er den personen Magidepartementet mener er deres forsvarsprofessor,» sa Galøye Bister som avslutning. «Nå, hva tror *du* om denne greia, gutt?»

«Vel …» sa Harry sakte. *Det er også mulig å ha en maske bak maska.* «Den åpenbare neste tanken er at denne 'Rogus Ringelhorn'-personen faktisk døde i krigen allikevel, og at dette bare er noen som later som om de er Rogus Ringelhorn som later som om de er Kvirinius Krengle.»

«Er det *åpenbart?*» sa professor McSnurp. «Kjære Merlin …»

«Virkelig, gutt?» sa Galøye Bister, det blå øyet hans spant raskt rundt. «Jeg ville sagt at det er litt … *paranoid.*»

Du kjenner ikke professor Krengle, sa ikke Harry. «Det er en enkel teori å teste,» sa Harry høyt. «Bare sjekk hvorvidt forsvarsprofessoren husker noe om krigen som den virkelige

Rogus Ringelhorn ville ha visst. Skjønt, jeg antar, hvis han spiller rollen som Rogus Ringelhorn som *later* som om han er en annen, så har han en god unnskyldning for å *late som* at han later som at han ikke vet hva du snakker om –»

«*Litt* paranoid,» sa den arrete mannen, med stigende røst. «*Ikke tilstrekkelig paranoid! KONSTANT ÅRVÅKENHET!* Tenk en gang til, gutt – hva hvis den *virkelige* Rogus Ringelhorn aldri vendte tilbake fra Albania?»

Det ble en pause.

«Jeg forstår …» sa Harry.

«Selvsagt gjør du det,» sa professor McSnurp. «Ikke bry dere om meg, er dere snille, Jeg bare sitter her stille og rolig og blir gal.»

«I min type jobb er det slik at, hvis du overlever, så lærer du at det er tre typer mørke trollmenn,» sa Bister alvorlig; tryllestaven hans pekte ikke på noen, den var vinklet lett nedover, men den var i hånda hans. Den hadde ikke forlatt hånda hans siden det øyeblikket han kom inn i rommet. «Det er mørke trollmenn som har ett navn. Det er mørke trollmenn som har to navn. Og så er det mørke trollmenn som endrer navn på samme måte som du og jeg bytter klær. Jeg så 'Ringelhorn' ta ned tre dødsetere som om han knakk noen kvister. Det er ikke mange trollmenn som er så gode i førtifemårsalderen. Humlesnurr, kanskje, men ikke mange andre.»

«Kanskje dette er sant,» sa eliksirmesteren fra der han lusket. «Men hva så, Galøye? Uansett identitet så var Ringelhorn garantert Den mørke herrens fiende. Jeg har hørt dødsetere forbanne navnet hans selv etter at de trodde han var død. De hadde stor frykt for ham.»

«Men når det gjelder forsvarsprofessorer,» sa professor McSnurp bestemt, «så tar jeg dette og er takknemlig for det.»

Bister svingte rundt og ga henne et stygt blikk. «Bare det at, hvor i askesnogens nesebor var 'Ringelhorn' alle de årene han var borte, hæ? Kanskje han trodde han kunne skape et navn for seg selv i Storbritannia ved å stå mot Voldy, og så forsvant han da han fant ut at han tok feil. Så hvorfor skulle han komme tilbake *nå*, hæ? Hva er den *nye* planen?»

«Han, ah …» forsøkte Harry seg. «Han *sier* at han alltid ønsket å være en anerkjent forsvarsprofessor siden alle de beste kamptrollmennene har undervist ved Galtvort. Og det *er* faktisk sånn at han er en utrolig flink forsvarsprofessor, altså … jeg mener, hvis han bare ønsket å vedlikeholde en forkledning, så kunne han unnslippe med å gjøre en *mye* dårligere jobb …»

Professor McSnurp nikket fast.

«Naivt,» sa Bister flatt. «Jeg antar at dere ikke en gang har vurdert tanken på at vår forsvarsprofessor kanskje bare planla det slik at Ringelhorn-slekta ble utryddet??»

«*Hva?*» skrek professor McSnurp.

«Vår mysteriøse trollmann hører noe om et savnet barn fra en av Storbritannias urgamle slekter,» sa Bister. «Trår inn i skoene til 'Rogus Ringelhorn', men holder seg vekk fra den virkelige Ringelhorn-familien. Men til slutt er slekta nødt til å legge merke til at noe ikke stemmer. Så denne falskneren får på en eller annen måte Voldy til å slakte alle sammen – kanskje lekket et passord de ga ham for å komme innenfor beskyttelsene – og derved var han en lord av Heksingating!»

Inne i Harrys sinn virket det å pågå en kamp mellom Håsblås En, som aldri hadde stolt på forsvarsprofessoren i det hele tatt; og Håsblås To, som var altfor lojal mot Harrys venn, professor Krengle, til å tro på noe slikt bare fordi Bister sa det.

Det er jo temmelig åpenbart, da, bemerket hans Smygard-del. *Jeg mener, tror du faktisk at noen under naturlige omstendigheter ville ende opp som siste arving til en urgammel slekt OG fyrst Voldemort drepte hans familie OG han må hevne sin kampkunst-sensei? Om noe, ville jeg si at han gikk altfor langt i det å sette opp sin nye identitet som den nye ideelle helten. Det høres ut som en handling i en litt billig roman, ikke den typen ting som faktisk kan skje i det virkelige livet.*

Og dette kommer fra en foreldreløs som ble oppfostret uten å vite noe om sin arv, kommenterte Harrys Indre Kritiker. *Med en profeti som omhandler seg selv. Vet du, jeg tror ikke vi noensinne har lest en historie om to like skjebnebestemte helter som konkurrerer om hvem som er tilstrekkelig klisje til å ta ned skurken –*

Ja, svarte den sentrale Harry for å overdøve de fjerne vrupp-ende lydende i bakgrunnen, *vi lever et svært trist liv og DERE HJELPER IKKE TIL.*

Det er bare en ting som kan gjøres på dette punktet, sa Ravnklo. *Og vi vet alle hva det er, så hvorfor diskutere?*

Men, svarte Harry, *hvordan kan vi faktisk teste eksperimentelt hvorvidt professor Krengle er den originale Rogus Ringelhorn eller ikke? Jeg mener, hva slags ting som kan observeres vil oppføre seg annerledes, avhengig av om han er den virkelige Rogus Ringelhorn eller bare gir seg ut for å være det?*

«Hva vil du at jeg skal gjøre med det, Galøye?» krevde professor McSnurp å få vite. «Jeg kan ikke –»

«Du kan,» sa den arrete mannen, med et sint blikk. «Bare gi den fordømte forsvarsprofessoren sparken.»

«Det sier du *hvert* år,» sa professor McSnurp.

«Ja, og jeg har alltid rett!»

«Konstant årvåkenhet eller ikke, Alastor; elevene må få opplæring!»

Bister snøftet. «Bah! Jeg sverger på at den der forbannelsen blir verre for hvert år, ettersom dere folkens blir mer og mer motvillige til å gi slipp på dem. Deres viktige professor Krengle ville måttet *være* Grindelwald i forkledning før dere ville gitt ham sparken!»

«Er han?» Harry kunne ikke unngå å spørre. «Jeg mener, kan han *faktisk* være –»

«Jeg sjekker Grindys celle annenhver måned,» sa Bister. «Han var der i mars.»

«Kan personen som sitter i cellen være en annen?»

«Jeg tester blodet hans for å bekrefte identiteten, sønn.»

«Hvor oppbevarer du blodet som du bruker som referanse?»

«På et trygt sted.» Noe som liknet et smil strakk ut de arrete leppene. «Har du vurdert svartspanerkontoret når du er ferdig på Galtvort?»

«Alastor,» sa professor McSnurp motvillig. «Forsvarsprofessoren *har* en … helsetilstand. Jeg antar at du vil kalle det mistenkelig i seg selv – men det er langt fra sikkert at det vil være et feiltrinn fra hans side som gjør at vi ikke fornyer engasjementet hans.»

«Ja, de lille hvilepausene hans,» sa Bister mørkt. «Amelia tror at han kom i veien for en eller annen høynivå forbannelse. For *meg* høres det mer ut som et mørkt ritual som har slått feil!»

«Du har ingen bevis for det!» sa professor McSnurp.

«Den mannen kunne like gjerne bære et skilt som sa 'Mørk trollmann' i glødende grønne bokstaver over hodet sitt.»

«Ah …» sa Harry. Det virket ikke som et spesielt godt tidspunkt å spørre hva herr Bister syntes om det 'ikke alle ritualer som krever et offer er onde'-synspunktet. «Unnskyld meg, men du sa tidligere at professor Krengle – jeg mener, den gamle Rogus Ringelhorn – jeg mener, Ringelhorn fra syttitallet – uansett, du sa at den personen brukte mordforbannelsen. Hva impliserer det? Må man være en mørk trollmann for å bruke den?»

Bister ristet på hodet. «Jeg har brukt den selv. Alt som trengs, er kraft og en viss *sinnstilstand.*» Leppene skar grimaser slik at tennene vistes. «Den første gangen jeg brukte den var mot en trollmann ved navn Vendettus Bloehr, og du kan spørre meg om hva *han* gjorde etter at du er ferdig på Galtvort.»

«Men hvorfor er forbannelsen utilgivelig, da?» sa Harry. «Jeg mener, en skjæreheksing kan også drepe noen. Så hvorfor er det bedre å bruke *Explosio* istedenfor *Avada Kadav* –»

«Lukk munnen din!» sa Bister skarpt. «Noen kunne komme til å misforstå det hvis du uttaler den besvergelsen. Du *ser* for ung ut til å kaste den, men det finnes slikt som polyksir. Og for å besvare spørsmålet ditt, gutt, så er det to grunner til at den formelen er i den svarteste boka. Den første er at mordforbannelsen slår til direkte mot sjelen, og den bare fortsetter helt til den treffer en. Rett gjennom skjold. Rett gjennom *vegger.* Det er en *grunn* til at selv svartspanere som slåss mot dødsetere ikke fikk lov til å bruke den før Ringelhorn-loven ble vedtatt.»

«Ah,» sa Harry. «Det høres ut som en glimrende grunn for å bann–»

«Jeg er ikke ferdig, gutt. Den andre grunnen er at mordforbannelsen ikke *bare* forutsetter en kraftig porsjon av magi. Du må *mene* det. Du er nødt til å *ønske* at noen dør, og ikke for alles beste heller. Det å drepe Bloehr fikk ikke tilbake Bosse Humbag, eller Tobs Hildering, eller Bollis Tveten. Det var ikke for rettferdighet, eller for å hindre ham i å gjøre det igjen. *Jeg ville at han skulle dø.* Du skjønner nå, gutt? Du trenger ikke å være en

mørk trollmann for å bruke den forbannelsen – men du kan ikke være Albus Humlesnurr heller. Og hvis du er arrestert for å drepe med den, så kan du ikke forsvare deg.»

«Jeg … skjønner,» mumlet Gutten-som-overlevde. *Du kan ikke ønske den personen død som en instrumentell verdi på veien mot en eller annen positiv framtidig konsekvens, du kan ikke kaste den hvis du tror at det er et nødvendig onde; du må faktisk ønske dem døde bare fordi de skal være døde, som en endelig verdi i din nyttefunksjon.* «En magisk innkapslet preferanse for døden over livet, som slår til inne i området til den rene livskraften … det høres ut som en vanskelig forbannelse å blokkere.»

«Ikke vanskelig,» glefset Bister. «*Umulig.*»

Harry nikket alvorlig. «Men Rogus Ringelhorn – eller hvem det nå er – brukte mordforbannelsen mot et par dødsetere selv *før* de utryddet familien hans. Betyr det at han allerede nødvendigvis måtte hate dem? Som i, at den historien om kampkunst-dojoen sannsynligvis var sann?»

Bister ristet lett på hodet. «En av de mørke sannhetene ved mordforbannelsen, gutt, er at når du først har kastet den én gang, så tar det ikke mye hat å gjøre det på nytt.»

«Den skader sinnet?»

Igjen ristet Bister på hodet. «Nei. Det er drepingen som gjør det. Et mord river opp sjelen – men det ville også være tilfellet med skjæreheksingen. Mordforbannelsen sprekker ikke opp sjelen. Det bare kreves en oppsprukket sjel for å kaste den.» Hvis det var et trist uttrykk i det arrete ansiktet, så kunne ikke det leses. «Men det forteller oss ikke stort om Ringelhorn. Folk som Humlesnurr vil aldri bli i stand til å kaste forbannelsen hele sitt liv, fordi sjelen deres aldri vil sprekke, uansett – det er de menneskene som er sjeldne, svært sjeldne. Det kreves bare en liten sprekk.»

Det var en merkelig, tung følelse i Harrys bryst. Han hadde lurt på nøyaktig hva det hadde betydd, at Lilly Potter hadde forsøkt å kaste mordforbannelsen på fyrst Voldemort med sin siste pust. Men det måtte være tilgivelig, det var *rett* og *riktig* for en mor å hate den mørke trollmannen som var kommet for å drepe barnet hennes, og spottet henne fordi hun ikke klarte å hindre ham. Det var noe galt med deg som forelder hvis du *ikke* kunne kaste *Avada Kadavra* i den situasjonen. Og ingen andre forbannelser kunne trengt igjennom Den mørke herrens skjold; du måtte i det minste *forsøke* å hate Mørkets herre nok til å ønske ham død for dødens egen skyld, hvis det var den eneste måten å redde barnet ditt på.

Det kreves bare en liten sprekk …

«Nok,» sa professor McSnurp. «Hva vil du at vi skal gjøre?»

Bisters smil vred seg. «Bli kvitt forsvarsprofessoren og se om alle problemene deres forsvinner på mystisk vis. Vedder en galleon på at de gjør det.»

Professor McSnurp så ut som om hun hadde store kvaler. «Alastor – men – vil *du* undervise klassene, hvis –»

«Ha!» sa Bister. «Hvis jeg noensinne svarer ja på det spørsmålet, sjekk meg for polyksir, fordi det er ikke meg.»

«Jeg kan teste det eksperimentelt,» sa Harry. Og så, idet alle så på ham, «Jeg skal spørre professor Krengle et spørsmål som den virkelige Rogus Ringelhorn ville ha visst – som, hvem andre var i Smygard i 1945-årskullet, eller noe slikt – forhåpentligvis uten å gjøre det åpenbart hva jeg er ute etter. Det vil ikke være definitivt bevis, han kan ha forberedt seg godt på rollen, men det ville være bevis. Allikevel, herr Bister, selv om professor Krengle ikke er den opprinnelige Ringelhorn, så er jeg ikke sikker på at det å bli kvitt ham er den beste løsningen. Han har reddet livet mitt to ganger –»

«*Hva?*» kom det skarpt fra Bister. «Når? Hvordan?»

«En gang da han slo ut en stor gjeng unge hekser som tilkalte meg ned mot bakken, og en gang da han fant ut at desperanten trakk liv ut av meg gjennom tryllestaven min. Og hvis professor Krengle *ikke* var den som narret Draco Malfang opp i fella i første omgang, så reddet han Dracos liv, og ting ville ha vært langt verre hvis han ikke hadde gjort det. Hvis forsvarsprofessoren *ikke* står bak alt sammen – så er han ikke en vi har råd til å miste.»

Professor McSnurp nikket fast.

*
*

HYPOTESE: SEVERUS SLUR

(8. APRIL 1992, KL. 21.03)

Harry og professor McSnurp sto nå i de sakte snurrende trappende, som gikk rundt uten å gå ned; eller i det minste var det *en* Harry som sto i de trappene – hans andre tre selv'er var blitt etterlatt på rektors kontor.

«Kan jeg spørre deg et privat spørsmål?» sa Harry, da han trodde de var langt nok unna til å ikke bli hørt. «Og nærmere bestemt, privat fra rektors ører.»

«Ja,» sa professor McSnurp, uten helt å sukke. «Skjønt jeg håper du innser at jeg ikke kan *gjøre* noe som er i konflikt med mine plikter overfor –»

«Ja,» sa Harry, «det er akkurat det jeg trenger å spørre deg om. Foran Heksingating, da Lucifus Malfang sa at Hermine ikke var en del av Potter-slekta og at han ikke ville ta imot pengene, så ba du Hermine om å sverge den eden. Det jeg vil vite, hvis noe slikt skjer igjen, er om din øverste pliktfølelse er overfor Galtvort-eleven Hermine Grang, eller til lederen for Føniksordenen, Albus Humlesnurr.»

Professor McSnurp så ut som om noen hadde truffet henne midt i fjeset med en stekepanne av støpejern, et par minutter tidligere, og nå ble fortalt at noen kom til å gjøre det igjen, og at hun ikke skulle rykke til.

Harry rykket litt til selv. En eller annen gang måtte han lære seg den der vanen med å *ikke* formulere ting slik at de traff så hardt som overhodet mulig.

Veggene roterte rundt dem, bak dem, og på en eller annen måte gikk de nedover.

«Åh, herr Potter,» sa professor McSnurp mens hun pustet sakte ut. «Jeg … jeg *skulle ønske* at du ikke spør meg slike spørsmål … åh, Harry, jeg tenkte ikke igjennom saken der og da, ikke i det hele tatt. Jeg bare så en mulighet for å hjelpe frøken Grang, og … jeg *ble* valgt inn i Griffing, når alt kommer til alt.»

«Du har muligheten til å tenke nå,» sa Harry. Alt dette kom ut helt feil, men han måtte si det *uansett*, fordi – «Jeg ber deg ikke om å være lojal overfor *meg.* Men hvis du vet – hvis du *er* sikker på – hva du kommer til å gjøre hvis det kommer til å handle om en uskyldig Galtvort-elev på den ene siden, og Føniksordenen på den andre siden, enda en gang …»

Men professor McSnurp ristet på hodet. «Jeg er *ikke* sikker,» hvisket transfigurasjonsprofessoren. «Jeg vet ikke om det var det rette valget første gangen heller. Jeg beklager. Jeg klarer ikke å ta en avgjørelse rundt slike forferdelige ting!»

«Men du vil gjøre *noe* hvis det skjer igjen,» sa Harry. «Det å unngå å ta valget er også et valg. Du kan ikke bare *forestille deg* at du må ta en avgjørelse her og nå?»

«Nei,» sa professor McSnurp, og hørtes litt sterkere ut; og Harry innså at han ved et uhell hadde pekt på en utvei. Professorens neste ord bekreftet Harrys frykt. «Slikt et forferdelig valg som det, herr Potter – jeg tror ikke jeg skal ta det før jeg må.»

Harry sukket innvendig. Han antok at han ikke hadde noen rett til å forvente at professor McSnurp sa noe annet. I et moralsk dilemma der du ville tape noe uansett, så ville det å ta et valg *føles* dårlig uansett hva du valgte, altså kunne du midlertidig slippe unna litt mental smerte ved å nekte å velge. Kostnaden var at du ikke var i stand til å planlegge på forhånd, og også at du fikk et kjempestort bias mot det å ikke gjøre noe eller å vente til det var for sent … men du kunne ikke forvente at ei heks visste alt det. «Ålreit,» sa Harry.

Skjønt det var ikke ålreit, ikke egentlig. Humlesnurr kan ha ønsket at den gjelden ble borte; professor Krengle ville også helst ha sett at Harry ikke skyldte slekta Malfang noe. Og hvis forsvarsprofessoren *var* Rogus Ringelhorn, eller på en overbevisende måte kunne *gi seg ut for å være* Rogus Ringelhorn, så hadde fyrst Voldemort teknisk sett ikke *utryddet* slekta Ringelhorn. I så tilfelle ville noen kunne fremme en resolusjon i Heksingating om å trekke tilbake den adelige statusen til Potter-slekta, som hadde blitt tildelt som påskjønnelse for å hevne den urgamle adelsslekta Ringelhorn.

Og dermed kunne det tenkes at Hermines ed om tjeneste til en adelsslekt ville være ugyldig.

Eller kanskje ikke. Harry ante ikke noe om de juridiske teknikalitetene, spesielt ikke om Potter-slekta ville få pengene *tilbake* hvis noen klarte å få sendt Hermine til Azkaban. Bare fordi du mistet noe ville det kanskje ikke innebære at betalingen ble sendt tilbake, juridisk sett. Harry var ikke sikker, og han turte ikke å spørre en magisk advokat …

… det ville ha vært hyggelig å være i stand til å stole på at minst én voksen ville ta Hermines side istedenfor Humlesnurrs, hvis en sak som dette truet med å bli aktuell.

Trappene de var i holdt opp å rotere, og de var foran ryggene til de store steingurgene, som skled til side slik at korridoren bakenfor kom til syne.

Harry trådte ut –

En hånd la seg på Harrys skulder.

«Herr Potter,» sa professor McSnurp med lav stemme, «hvorfor ba du meg å holde et øye med professor Slur?»

Harry snudde seg rundt igjen.

«Du ba meg om å holde øynene åpne, og se om han forandret seg,» fortsatte professor McSnurp med en tone som inneholdt noe viktig. «*Hvorfor* sa du det, herr Potter?»

Det tok litt tid, gitt omstendighetene, før Harry klarte å tenke tilbake og huske hvorfor han *hadde* sagt det. Harry og Nilus hadde reddet Lars Loran DeMons fra bøller, og så hadde Harry konfrontert Severus i gangen og, i det minste ifølge eliksirmesterens egne ord, 'nesten dødd' –

«Jeg fant ut noe som gjorde meg bekymret,» sa Harry etter et øyeblikk. «Fra noen som fikk meg til å love å ikke fortelle det til noen andre.» Severus hadde fått Harry til å sverge at samtalen deres ikke ville bli delt med noen, og Harry var fremdeles bundet av dette.

«Herr Potter –» begynte professor McSnurp, og så pustet hun ut; blinket av skarphet forsvant like raskt som det hadde kommet. «Glem det. Hvis du ikke kan si det, så kan du ikke si det.»

«Hvorfor spør *du*?» sa Harry.

Professor McSnurp så ut til å nøle litt –

«Ålreit, la meg være mer spesifikk,» sa Harry. Etter at professor Krengle hadde gjort det mot *ham* en rekke ganger, begynte Harry å få taket på det. «Hvilken endring har du *allerede* observert hos professor Slur som du lurer på om du skal fortelle meg om?»

«Harry –» sa transfigurasjonsprofessoren, og lukket deretter munnen.

«Jeg vet åpenbart *noe* du ikke vet,» sa Harry hjelpsomt. «Ser du, dette er grunnen til at vi ikke alltid kan utsette å ta avgjørelser når vi møter forferdelige moralske dilemmaer.»

Professor McSnurp lukket øynene, pustet dypt inn, plasserte fingrene på neserota og trykket den gjentatte ganger. «Ålreit,» sa hun. «Det er en subtil ting … men som gir grunn til bekymring. Hvordan kan jeg få sagt dette … herr Potter, har du lest mange bøker som det ikke er meningen at unge barn skal lese?»

«Jeg har lest alle sammen, faktisk.»

«Ja, selvsagt har du det. Vel … jeg forstår det ikke helt selv, men så lenge Severus har vært ansatt ved denne skolen, og lusket rundt i den der forferdelige flekkete kutten, så har det vært *en bestemt type jenter* som har kastet lange blikk etter ham –»

«Du sier det som om det er noe galt i det?» sa Harry. «Jeg mener, hvis det er en ting jeg *faktisk* forsto ut fra de bøkene, så er det at det ikke er meningen at du skal stille spørsmål ved folks preferanser.»

Professor McSnurp ga Harry et *svært* merkelig blikk.

«Jeg mener,» sa Harry igjen, «etter det jeg har lest, så er det slik at når jeg blir litt eldre så er det noe sånt som en 10 % sjanse for at *jeg* vil synes professor Slur er attraktiv, og det viktige er at jeg bare aksepterer det jeg –»

«*Uansett, herr Potter,* så har Severus alltid ignorert disse unge jentenes blikk fullstendig. Men nå –» Professor McSnurp så ut til å innse noe, og sa raskt, med hendene løftet avvergende, «Vennligst ikke misforstå meg, professor Slur har *definitivt* ikke vært ufin mot ei eneste ung heks! Absolutt ikke! Han har aldri så mye som smilt til noen, så vidt meg bekjent. Han har bedt de unge jentene om å stoppe å stirre på ham. Og hvis de stirrer på ham uansett, så ser han vekk. Det har jeg sett med mine egne øyne.»

«Øh …» sa Harry. «Sorry, men bare fordi jeg har *lest* alle de bøkene betyr det ikke at jeg forsto dem. Hva *betyr* alt det der?»

«At han har begynt å *legge merke til det*,» sa professor McSnurp med lav stemme. «Det er en subtil ting, men nå som jeg først har sett det, er jeg sikker. Og *det* betyr … er jeg svært redd … at det båndet som holder Severus knyttet til Albus' sak … kan ha svekket seg, eller er kanskje til og med brutt.»

2 + 2 = …

«*Slur og Humlesnurr?*» Så hørte Harry de ordene som nettopp hadde kommet ut av munnen hans, og fortet seg å legge til, «Ikke at det er noe galt med det –»

«*Nei!*» sa professor McSnurp. «Åh, for Merlins skyld – jeg kan ikke forklare det for deg, herr Potter!»

En bit i puslespillet falt plutselig på plass.

Han var fremdeles forelsket i min mor?

Dette var noe midt imellom vakker tristesse og patetisk, i rundt fem sekunder, før enda en bit falt på plass.

Dette var selvsagt før jeg ga ham mine nyttige råd om personlige relasjoner.

«Jeg forstår,» sa Harry forsiktig etter noen øyeblikk. Det var tidspunkter der det å si 'Ooops' ikke helt var dekkende. «Du har rett, det er ikke et godt tegn.»

Professor McSnurp la begge hendene over ansiktet sitt. «Uansett hva du tenker på nå,» sa hun med lett dempet stemme, «som jeg kan forsikre deg at *også* er feil, så vil jeg ikke høre om det noensinne.»

«Så …» sa Harry. «Hvis, slik du antydet, at båndet som holdt professor Slur knyttet til Humlesnurr *er* brutt … hva ville han gjøre da?»

En lang stillhet fulgte.

*
*

Hva ville han gjøre da?

Minerva senket hendene, og tittet ned på ansiktet til Gutten-som-overlevde som så opp på henne. Ett enkelt spørsmål burde ikke ha gitt henne så mye fortvilelse. Hun hadde kjent Severus i mange år; de to var bundet sammen, på en merkelig måte, av den profetien de begge hadde hørt. Skjønt Minerva mistenkte, av det hun visste om regler for profetier, at hun bare hadde *overhørt* den selv. Det hadde vært Severus' handling som hadde ført profetien nærmere fullbyrdelse. Og skyldfølelsen, det knuste hjertet som hadde fulgt det valget, hadde plaget eliksirmesteren i årevis. Hun kunne ikke forestille seg hvem Severus ville være uten det. Hodet hennes ble tomt da hun forsøkte å se det for seg; tankene var som et blankt pergament.

Severus var da *sikkert ikke* lenger den mannen han en gang hadde vært, den sinte og forferdelig tåpelige unge mannen som hadde latt Voldemort få vite om profetien i bytte mot å få bli en dødseter. Hun hadde kjent ham i årevis, og Severus var garantert ikke lenger den mannen …

Kjente hun ham i det hele tatt?

Hadde *noen* noen gang sett den ekte Severus Slur?

*
*

«Jeg vet ikke,» sa professor McSnurp til slutt. «Helt ærlig, så har jeg ingen anelse. Jeg kan ikke engang se det for meg. Vet *du* noe om dette, herr Potter?»

«Æhm …» sa Harry. «Jeg tror jeg kan si at mine egne observasjoner peker i samme retning som dine. Jeg mener, det øker sannsynligheten for at professor Slur ikke elsker min mor lenger.»

Professor McSnurp lukket øynene sine. «Jeg gir opp.»

«Jeg vet ikke om noe galt han har gjort utenom det, altså,» la Harry til. «Jeg antar at rektor ga deg klarering til å spørre meg om dette?»

Professor McSnurp så vekk fra ham, og stirret i veggen. «Ikke gjør det, Harry, vær så snill.»

«Greit,» sa Harry, og snudde seg og skyndte seg videre nedover hallen; han hørte professor McSnurp som gikk bak ham i saktere tempo, og den rumlende lyden av gurgene som flyttet seg tilbake på plass.

Det var morgenen etter den neste, i eliksirtimen, at Harrys thermoseliksir kokte over i heksekjelen med et grønt skum og en lett kvalmende lukt, og professor Slur, som så mer resignert enn irritert ut, ba Harry om å bli igjen etter timen. Harry hadde sine egne mistanker om denne affæren, og så snart klassen hadde sluppet ut – Hermine, som vanlig var de siste dagene, hadde vært den første til å springe ut av døra – svingte døra igjen og låste seg bak elevene som forlot stedet.

«Jeg beklager for å ha ødelagt eliksiren din, herr Potter,» sa Severus Slur stille. På ansiktet hans var det merkelige, triste uttrykket som Harry hadde sett kun en gang tidligere, i en korridor for en tid tilbake. «Det vil ikke få noen betydning for karakterene dine. Sitt ned, er du snill.»

Harry satte seg tilbake på pulten sin, og fikk tida til å gå ved å skrubbe vekk litt mer av den grønne flekken på pultens treplate mens eliksirmesteren framsa noen privatlivsformler.

Da eliksirmesteren var ferdig, snakket han igjen. «Jeg … vet ikke helt hvordan jeg burde innlede dette emnet, herr Potter, så jeg sier det rett ut … foran desperanten, så fikk du tilbake minnet om den natta dine foreldre døde?»

Harry nikket taust.

«Hvis … jeg forstår at det ikke er et behagelig minne, men … om du kunne fortelle meg hva som skjedde …?»

«Hvorfor?» sa Harry. Stemmen hans var høytidelig, og gjorde *definitivt ikke narr av* det bedende uttrykke som Harry aldri hadde forventet å se fra den personen. «Jeg ville ikke tro at det ville være en behagelig ting for deg å høre heller, professor –»

Eliksirmesterens stemme var nesten hviskende. «Jeg har sett det for meg hver eneste natt disse siste ti årene.»

Vet du, sa Harrys Smygard-side, *det ville kanskje ikke være en spesielt god ide å la ham få høre dette, hvis hans skyld-baserte lojalitet allerede er svekket –*

Hold kjeft. Avvist.

Det var ikke noe som Harry *faktisk* kunne klare å få seg til å nekte. Han tok ett forslag fra sin Smygard-side, og det var det.

«Vil du fortelle meg *nøyaktig* hvordan det hadde seg at du fikk vite om profetien?» sa Harry. «Jeg er lei meg for å gjøre dette om til en byttehandel, jeg *skal* fortelle deg historien etterpå, bare, det kunne være virkelig viktig –»

«Det er lite å si. Jeg var der for å bli intervjuet av viserektor for stillingen som eliksirmester, og jeg ventet utenfor rommet på Galthodet da søkeren før meg, Rakel Rummelfiold, kom for å søke på stillingen som lærer i clairvoyanse. I det øyeblikket Rummelfiold var ferdig med å uttale profetien, flyktet jeg, forkastet min sjanse til å bli mester ved

Galtvort, og dro til Mørkets herre.» Eliksirmesterens ansikt var dratt og stramt. «Jeg stoppet ikke en gang opp for å vurdere hvorfor denne gåten kanskje hadde kommet meg for øre, før jeg solgte den til en annen.»

«Et *jobbintervju?*» sa Harry. «Der du og professor Rummelfiold begge tilfeldigvis var søkere, og professor McSnurp skulle intervjue dere? Det virker som … et relativt stort sammentreff …»

«Sannseersker er Tidens spillebrikker, herr Potter. Sammentreff er uvesentlig for dem, og de hever seg over det. Jeg var den som var ment å høre denne profetien og bli dens tåpe. Minervas nærvær gjorde ingen endring i det som kom til å skje. Det ble aldri brukt noen hukommelsesmagi slik du antok, jeg vet ikke hvorfor du tenkte på det, men det var ingen hukommelsesmagi, det kunne ikke ha vært slik magi i bruk. Stemmen til en seerske har en kvalitet, en gåtefullhet som selv psykomantikk ikke kan dele, hvordan kunne det ha blitt innplantet i et falskt minne? Tror du at Mørkets herre ville tro meg på mitt ord? Den mørke herren grep sinnet mitt og så mystifikasjonen der, selv om han ikke kunne gripe selve mysteriet; og dermed visste han at profetien hadde vært ekte. Den mørke herren kunne ha drept meg der og da, etter å ha tatt det han ønsket – jeg var i sannhet en tåpe som gikk til ham – men han så noe i meg som jeg ikke vet hva er, og han gjorde meg til en dødseter, skjønt på hans vilkår heller enn mine. Slik er det jeg fikk det til å skje, fikk alt til å skje, fra start til slutt, alltid mine egne handlinger.» Severus' stemme hadde blitt ganske hes, og ansiktet var fylt med naken smerte. «Nå, fortell meg, er du snill; hvordan døde Lilly?»

Harry svelget to ganger, og begynte på sin beretning.

«Jakob Potter ropte til Lilly at hun skulle ta meg og løpe sin vei, at han skulle holde Du-vet-hvem unna.»

«Du-vet-hvem sa –» Harry stoppet, han grøsset over hele seg, musklene hans strammet seg som om de forberedte seg på et anfall. Minnet kom sterkt tilbake til ham, nå, fulgt av kulde og mørke. «Han brukte … mordforbannelsen … og så kom han opp andre etasje, på en måte, jeg tror han må ha flydd, jeg husker ingen fottrinn i trappa eller noe slikt … og så sa min mor, 'Nei, ikke Harry, vær så snill, ikke Harry!' eller noe slikt. Og Mørkets herre – stemmen hans hadde slikt et høyt tonefall, lik vann som plystrer ut av en tekjele, bare *kald* – Mørkets herre sa –»

«*Gå til side, kvinne! For deg er jeg ikke kommet, bare for gutten.*»

Ordene var svært tydelige i Harrys hukommelse.

«– han sa til min mor at hun skulle gå ut av veien, han var der kun for å ta *meg*, og min mor tryglet ham om nåde, og Mørkets herre sa –»

Jeg gir deg denne sjeldne sjansen til å flykte.

«– at han var generøs og ga henne en sjanse til å flykte, men han ville ikke bry seg om å slåss mot henne, og selv om hun døde, ville hun ikke kunne redde meg –» Harrys stemme var ustødig, «– og derfor burde hun ha kommet seg vekk. Og det var da min

mor tryglet Mørkets herre om å ta hennes liv istedenfor mitt – og Den mørke herren – Den mørke herren sa til henne – og stemmen var lavere denne gang, som om han tok av seg en maske –»

Greit, jeg godtar handelen.

«– han sa at han aksepterte tilbudet hennes, og at hun skulle slippe tryllestaven så han kunne drepe henne. Og så ventet Mørkets herre, han bare ventet. Jeg, jeg vet ikke hva Lilly Potter tenkte på, det ga ikke engang mening fra starten av, det hun sa, det var ikke som om Mørkets herre ville drepe henne og så bare *dra sin vei*, når han hadde kommet dit for å ta meg. Lilly Potter sa ingenting, og så begynte Mørkets herre å le av henne, og det var skrekkelig, og – og hun prøvde til sist den eneste tingen som gjensto som ikke var å forlate meg eller gi opp og dø. Jeg vet ikke om hun en gang var i stand til det, om formelen ville ha virket for henne, men når du tenker på det, så måtte hun prøve. Den siste tingen min mor sa var '*Avada Ka*–' men Mørkets herre startet sin egen forbannelse i samme øyeblikk som hun sa '*Av*' og han sa det på mindre enn et halvt sekund og det var et blink av grønt lys og så – og så – *og så* –»

«Det holder.»

Sakte, som en kropp som flyter opp til overflaten av vannet, vendte Harry tilbake fra der han hadde vært.

«Det holder,» sa eliksirmesteren hest. «Hun døde … Lilly døde uten smerter, altså? Mørkets herre … gjorde ikke noe med henne, før hun døde?»

Hun døde i troen på at hun hadde feilet, og at Mørkets herre kom til å drepe barnet hennes rett etterpå. Det er smerte.

«Han – Den mørke herren torturerte henne ikke –» sa Harry. «Hvis det er det du spør om.»

Bak Harry låste døra seg selv opp og svingte seg åpen.

Harry forlot klasserommet.

Det var fredag, 10. april, i året 1992.

85.
Hedonistisk bevisstheT

TORSDAG 16. APRIL 1992.

Skolen var nesten forlatt nå, ni tideler av elevene hadde reist hjem på påskeferie, og omtrent alle hun kjente var borte. Susanne hadde blitt igjen, siden grandtanten hennes var svært opptatt; det samme hadde Ronny, av grunner hun ikke kjente til – kanskje Wiltersen-familien hadde såpass lite penger at det å gi mat til alle barna en ekstra uke ville merkes på budsjettet? Men dette fungerte i og for seg greit, siden Ronny og Susanne var omtrent de eneste som fremdeles ville snakke med henne. (I det minste som hun ønsket å snakke tilbake *til.* Lavendel var fremdeles hyggelig mot henne, og Tracey var, vel, Tracey, men ingen av dem var noe særlig *avslappende* å bruke ledig tid sammen med; og uansett hadde ingen av dem blitt igjen i påsken.)

Hvis hun ikke fikk dra *hjem* – og hun fikk ikke lov til å reise hjem, foreldrene hennes hadde blitt servert en løgn om at hun hadde fått et anfall av glødekopper – så var et nesten tomt Galtvort det nest beste.

Hun kunne til og med besøke biblioteket uten at folk stirret på henne, siden det ikke var undervisning og ingen forsøkte å gjøre lekser.

Det ville ha vært feil å tro at Hermine slepte seg sorgtungt rundt i korridorene og gråt hele dagen. Åh, hun hadde grått en hel del de første to dagene, naturligvis, men to dager hadde vært tilstrekkelig. Flere steder i de bøkene hun hadde lånt fra Harry sto det noe om dette, hvordan selv mennesker som ble lammet etter bilulykker ikke var i nærheten av så ulykkelige som de forventet å være, seks måneder senere; akkurat slik lotterivinnere ikke var i nærheten av så lykkelige som de trodde de skulle bli. Folk tilpasset seg, lykkenivået gikk tilbake til det som var deres vanlige nivå, livet fortsatte.

En skygge falt over Hermine idet hun satt og leste og hun virvlet rundt, tryllestaven som var skjult i fanget hennes kom opp og pekte rett mot det overraskede fjeset til –

«Beklager!» sa Harry Potter, og holdt kjapt opp håndflatene for å vise at venstre hånd var tom, og at høyre hånd holdt en liten pung i rød fløyel. «Sorry. Mente ikke å skremme deg.»

En forferdelig stillhet fulgte, hjerterytmen hennes økte og håndflatene hennes startet å svette idet Harry Potter bare så på henne. Hun hadde *nesten* snakket til ham, på den første morgenen i resten av sitt liv; men da hun hadde kommet ned til frokost hadde Harry Potter sett så *forferdelig* ut – så hun hadde ikke satt seg ned ved siden av ham ved frokostbordet, bare spist stillferdig i sin egen lille boble av 'ingen sitter ved siden av meg', og det hadde vært fryktelig, men Harry hadde ikke kommet bort til henne, og …

hun hadde rett og slett ikke snakket med ham siden det. (Det var ikke så vanskelig å unngå alle sammen, hvis du holdt deg borte fra Ravnklostua og sprang ut av klasserommet etter timen før noen rakk å snakke til deg.)

Og hele tida etter det hadde hun lurt på hva Harry tenkte om henne nå – om han hatet henne fordi han hadde mistet alle pengene sine – eller om han virkelig *var* forelsket i henne og det var derfor han hadde gjort det – eller om han hadde gitt opp tanken på at hun kunne holde tritt med ham fordi *hun* ikke kunne *skremme desperanter* – hun kunne ikke møte ham ansikt til ansikt nå, hun bare kunne ikke, hun tilbragte netter uten søvn der hun grublet over hva Harry tenkte om henne nå, og hun var redd, og hun hadde med vilje unngått gutten som hadde brukt alle pengene sine på å redde henne, og hun var et fryktelig utakknemlig vesen, og en forferdelig person, og –

Så gløttet øynene hennes ned for å se at Harry grep inn i den fløyelsrøde pungen og ta ut en hjerteformet søtsak pakket inn i rød folie, og hjernen hennes hadde en nedsmelting lik sjokolade som lå ute i sola.

«Jeg hadde tenkt til å gi deg mer rom,» sa Harry Potter, «men så er det bare det at jeg leste meg opp på Critchs teorier om hedonisme og hvordan du skal trene opp din indre brevdue og hvordan små umiddelbare positive og negative tilbakemeldinger i hemmelighet kontrollerer mesteparten av det vi faktisk gjør, og det slo meg at du kanskje unngikk meg fordi det å se meg fikk deg til å tenke på ting som føltes som negative assosiasjoner, og jeg hadde virkelig *ikke* lyst til å la det pågå lenger uten å gjøre noe med det, så jeg fikk fatt i en pakning med sjokolade fra Wiltersen-tvillingene og jeg har rett og slett tenkt til å gi deg en hver gang du ser meg som en positiv tilbakemelding hvis det er greit for deg, helt –»

«*Pust,* Harry,» sa Hermine uten å tenke seg om.

Det var det første ordet hun hadde sagt til ham siden dagen med rettssaken.

De stirret på hverandre.

Bøkene stirret på dem fra hyllene rundt dem.

De stirret mer på hverandre.

«Det er meningen at du skal spise sjokoladen,» sa Harry, og holdt ut den hjerteformede søtsaken som et valentinskort. «Med mindre bare det å motta sjokolade føles bra nok til å telle som en positiv forsterkning; i så fall må du antakelig putte den i lomma, eller noe.»

Hun visste at hvis hun forsøkte å si noe igjen så ville hun feile, så hun forsøkte ikke.

Harrys hode sank litt. «Hater du meg nå?»

«*Nei!*» sa hun. «Nei, det må du ikke tenke, Harry! Bare – bare – bare – *alt!*» Hun innså at tryllestaven hennes fremdeles pekte på Harry, så hun senket den. Hun forsøkte svært hardt å ikke bryte ut i gråt. «*Alt!*» gjentok hun, og kunne ikke finne noe bedre å si enn det, skjønt hun var sikker på at Harry ønsket å be henne om å være mer spesifikk.

«Jeg tror jeg forstår,» sa Harry forsiktig. «Hva er det du leser?»

Før hun kunne stoppe ham, bøyde Harry seg over bibliotekpulten for å se boka hun leste, han bøyde hodet sitt forover før hun klarte å tenke på å ta boka vekk –

Harry stirret på den åpne siden.

«Verdens rikeste trollmenn og hvordan de ble det,» leste Harry ut fra boktittelen øverst. «Nummer 65, lord Birkus, eier av et transportfirma som vant fraktkrigene i det 19. århundre … monopol på trekanter … jeg skjønner.»

«Jeg antar at du kommer til å fortelle meg at jeg ikke trenger å bekymre meg for noe og at du kommer til å ta hånd om alt?» Det kom ut skarpere enn hun skulle ha ønsket, og hun følte nok et stikk av skyld fordi hun var slik en forferdelig person.

«Næh,» sa Harry, og hørtes ut som om han var i merkelig godt humør. «Jeg kan forestille meg din situasjon godt nok til å vite at hvis *du* betalte en haug penger for å redde *meg*, så ville *jeg* forsøke å betale dem tilbake. Jeg ville ha visst at på ett nivå var det tullete, men jeg ville *allikevel* ha forsøkt å betale alt sammen tilbake selv. Ikke sjanse for at jeg ikke ville forstå *det*, Hermine.»

Hermines ansikt vred seg, og hun følte fuktighet i øyekrokene.

«Men vær advart,» fortsatte Harry, «det kan tenkes at jeg ordner opp i gjelden til Lucifus Malfang selv hvis jeg finner en måte å ordne det på før deg, det er viktigere å få gjort det raskt enn *hvem* av oss som får gjort det. Noe interessant så langt?»

Tre-fjerdedeler av henne sprang rundt i sirkler og dunket inn i trær idet hun forsøkte å finne ut av implikasjonene av alt Harry nettopp hadde sagt (*respekterte* han henne fremdeles som heltinne? Eller betydde det at han ikke trodde hun *kunne* gjøre det på egen hånd?) og i mellomtida var det en mye mer fornuftig del av Hermine som bladde tilbake til side 37 i boka, som hadde den mest lovende artikkelen hun hadde sett så langt (skjønt i sitt indre hadde hun sett for seg at hun gjorde det på egen hånd og overrasket Harry fullstendig) –

«Jeg synes denne virket ganske interessant,» sa stemmen hennes.

«Nummer fjorten, 'Crozier', virkelig navn ukjent,» leste Harry. «Wow, det er … det er den mest glorete rutete flosshatten jeg har sett noen gang. Rikdom, minst seks hundre tusen galleoner … så omtrent tretti millioner pund, ikke nok til å gjøre en gomp berømt, men bra nok for den mindre trollmannsbefolkningen, antar jeg. Ryktene sier at det er et moderne alias for den seks hundre år gamle Nicolas Flamel, den eneste kjente trollmannen som har lyktes i å utføre den utrolig vanskelige alkjemiske prosedyren for å lage De vises stein, som muliggjør forvandlingen av grunnleggende metaller om til gull eller sølv i tillegg til … Livseliksiren, som kan forlenge brukerens ungdom og helse uendelig … Hm, Hermine, dette virker åpenbart som falske historier.»

«Jeg har lest flere referanser til Nicolas Flamel,» sa Hermine. «*Svartekunstenes oppgang og fall* sier at han i hemmelighet trente opp Humlesnurr til å kunne stå opp imot Grindelwald. Det er mange bøker som tar den historien på alvor, ikke bare denne … du mener det virker for godt til å være sant?»

«Nei, selvsagt ikke,» sa Harry. Harry trakk ut skolen ved siden av hennes egen, ved det lille bordet, og satte seg ned ved siden av henne på den vanlige plassen til høyre for henne, som om han aldri hadde vært borte; hun måtte jobbe ekstra med å få ned en klump som truet med å sette seg fast i halsen hennes. «Ideen om 'for godt til å være sant' er ikke kausal tankegang, universet sjekker ikke om utfallet av likningene er 'for bra' eller 'for dårlig' før det tillates. Folk pleide å tenke at fly og koppevaksine var for godt til å være sant. Gomper har funnet ut mulige metoder for å reise til andre stjerner selv uten å bruke magi, og du og jeg kan bruke tryllestavene til å gjøre ting som gompefysikere mener er bokstavelig talt umulig. Jeg klarer ikke en gang å forestille meg hva vi kan være sikre på er faktiske begrensninger i magiens *virkelige* underliggende lover.»

«Men hva er problemet da, da?» sa Hermine. Stemmen hennes hørtes mer normal ut, i hennes egne ører.

«Vel …» sa Harry. Gutten strakte seg over hennes egen utstrakte arm, kutten hans berørte hennes; og dunket lett på artistens illustrasjon av en illevarslende glødende rød stein som det dryppet dyprød væske fra. «Problem en er at det ikke er noen logisk grunn til at den *samme* artefakten skulle være i stand til å forandre bly til gull *og* produsere en eliksir som holder noen unge. Jeg lurer på om det er et offisielt navn for det i litteraturen? Som 'skru volumet til elleve-effekten', kanskje? Hvis alle kan se en blomst, så vil ingen tro deg om du sier at blomster er på størrelse med hus. Men hvis du er i en kult som er opptatt av flygende tallerkener, så kan du si at det fremmede moderskipet er på størrelse med en by, eller på størrelse med månen, siden ingen kan se dette skipet uansett. Ting som kan observeres har nødvendigvis spesifikke rammer i form av bevis, men når noen finner på en historie, så kan de lage denne historien så ekstrem som de bare ønsker. Så De vises stein gir deg ubegrenset med gull *og* evig liv, ikke fordi det finnes en enkelt magisk oppdagelse som ville produsere begge disse effektene, men fordi noen fant på en historie om en superlykkelig dings.»

«Harry, det er svært mange ting innenfor magi som ikke er fornuftig,» sa hun.

«Ja, den skal du ha, det er et åpenbart poeng,» sa Harry. «Men Hermine, problem to er at selv ikke *trollmenn* er gale nok til å tilfeldigvis overse hva *dette* innebærer. *Alle* ville forsøke å gjenoppdage oppskriften for De vises stein, hele *land* ville forsøke å ta til fange den udødelige trollmannen og få hemmeligheten ut av ham –»

«Det er ingen *hemmelighet.*» Hermine bladde om til neste side, og viste Harry diagrammene. «Instruksjonene står her på neste side. Det er bare det at det er så komplisert at kun Nikolas Flamel har *gjort* det.»

«Så hele land ville forsøke å kidnappe Flamel og tvinge *ham* til å lage flere steiner. Kom igjen, Hermine, selv trollmenn ville ikke høre om *udødelighet* og, og,» Harry Potter famlet etter ord, veltalenheten hans så ut til å feile ham, «og bare *late som ingenting og fortsette med sitt.* Folk er gale, men de er ikke *så* gale!»

«Ikke alle tenker på samme måte som *deg*, Harry.» Han hadde et poeng, men … *hvor* mange forskjellige referanser hadde hun funnet til Nikolas Flamel? Utenom *Verdens*

rikeste trollmenn og *Svartekunstenes oppgang og fall*, hadde det også vært *Historier fra litt gamle dager* og *Biografier av de med rette berømte …*

«Greit da, *professor Krengle* ville ha kidnappet denne Flamel-fyren. Det er det en ond person *eller* en god person *eller* bare en *egoistisk* person ville ha gjort hvis de hadde noe sunn fornuft. Forsvarsprofessoren har kunnskap om en rekke hemmeligheter, og han ville ikke ha gått glipp av *denne.*» Harry sukket og så opp; hun fulgte blikket hans, men han så tilsynelatende bare på selve biblioteket, med rad på rad på rad av bokhyller. «Jeg mener ikke å rote til prosjektet ditt,» sa Harry, «og jeg skulle gjerne ha oppmuntret deg, men … Helt ærlig, Hermine, så er jeg ikke sikker på om du kommer til å finne gode ideer for å skaffe penger i bøker som dette. Som den gamle spøken om at hvis en økonom ser en tusenlapp på gata, så vil hun ikke bry seg om å plukke dem opp, fordi hvis den var ekte så ville noen ha plukket den opp allerede. Alle måter å skaffe masse penger på som alle *vet om*, til den grad at det havner i ei bok som dette … ser du poenget mitt? Det kan ikke være mulig for alle å få tak i tusen galleoner per måned i tre enkle trinn, ellers ville alle gjøre det.»

«Og så? Det ville ikke stoppet *deg*,» sa Hermine, og fikk tilbake litt av tøffheten i stemmen. «Du gjør umulige ting hele tida, jeg vedder på at du har gjort noe umulig *den siste uka* og at du ikke gadd å *fortelle* det til noen.»

(Det var en kort pause, som, hvis frøken Grang hadde visst det, var nøyaktig en så lang pause som du ville ta hvis du hadde slåss mot Galøye Bister og vunnet, for nøyaktig åtte dager siden.)

«Ikke de siste syv dagene, nei,» sa Harry. «Hør … en del av hemmeligheten ved å gjøre det umulige er å være kresen på *hvilke* umuligheter du gir deg i kast med, og bare forsøker hvis du har et spesielt fortrinn. Hvis det er en metode for å få tak i penger i denne boka som høres vanskelig ut for en trollmann, men lett hvis vi kan bruke pappas datamaskin, *da* har vi en plan.»

«Jeg *vet det*, Harry,» sa Hermine, og stemmen skalv bare lett. «Jeg holder på å lese for å se om det er noe her jeg *kunne* finne ut av hvordan jeg kan gjøre. Så jeg tenkte at kanskje den vanskelige delen ved å lage De vises stein var at den alkjemiske sirkelen måtte være superpresis, og jeg kunne klare det ved hjelp av et gompemikroskop –»

«Det er *briljant*, Hermine!» Gutten trakk raskt fram tryllestaven, sa «*Stillus,*» og fortsatte å snakke etter at de små lydene fra de mer bråkete bøkene hadde dødd bort. «Selv om De vises stein bare er en myte, så kan det samme trikset fort fungere for annen vanskelig alkymi –»

«Vel, det kan *ikke* virke,» sa Hermine. Hun hadde flydd gjennom biblioteket for å slå opp i den eneste boka om alkymi som ikke var i begrenset seksjon. Og så – hun husket den knusende følelsen av tap, alt det gryende håpet som forsvant som dugg for sola. «Fordi *alle* alkjemiske sirkler må tegnes opp 'med et barnehårs nøyaktighet', det er ikke mer nøyaktig for noen alkjemier enn for andre. Og trollmenn *har* totaliskoper, og jeg

har ikke hørt om noen formel der du bruker totaliskoper for å forstørre ting og gjøre dem nøyaktig. Jeg burde ha innsett det!»

«Hermine,» sa Harry seriøst, idet han puttet hånda ned i den fløyelsrøde pungen igjen, «ikke klandre deg selv når en god ide ikke virker. Du er nødt til å komme deg forbi en *rekke* feilaktige ideer for å finne en som fungerer. Og hvis du sender hjernen din negative tilbakemeldinger når du rynker på nesa av en feilaktig ide, istedenfor å innse at det å foreslå ideer er god oppførsel av hjernen din som burde oppmuntres, så vil du ganske kjapt slutte å tenke på ideer i det hele tatt.» Harry la ned to hjerteformede sjokolader ved siden av boka. «Her, ta en sjokolade til. Utenom den fra tidligere, mener jeg. Denne er for å belønne hjernen din for å ha startet å generere en god strategi for finne mulige løsninger.»

«Jeg antar du har rett,» sa Hermine med liten stemme, men hun rørte ikke sjokoladen. Hun bladde boka tilbake til side 167, som hun hadde lest før Harry hadde kommet inn.

(Hermine Grang hadde ikke behov for noe *bokmerke*, selvsagt.)

Harry lente seg lett over, hodet hans rørte nesten ved skulderen hennes, han så på sidene ettersom hun bladde videre, som om han kanskje kunne være i stand til å hente ut verdifull informasjon ved et kvart sekunds gløtt på hver side. Det var ikke så lenge siden frokost, og hun kunne tydelig identifisere fra den svake lukten av pusten hans at Harry hadde hatt bananpudding til dessert.

Harry snakket igjen. «Så når alt det er sagt … og jeg håper du tar dette som en positiv bekreftelse – forsøkte du virkelig å finne opp en måte å *masseprodusere udødelighet* slik at jeg kunne *betale min gjeld til Lucifus Malfang*?»

«Ja,» sa hun med enda mindre stemme. Selv når hun *forsøkte* å tenke som Harry, virket det ikke som om hun hadde fått taket på det ennå. «Så hva har du gjort med all tida di i det siste, Harry?»

Harry satte opp et frustrert fjes. «Forsøkt å samle bevis til dette 'Hvem satte en felle for Hermine Grang'-mysteriet.»

«Jeg …» Hermine så opp på Harry. «Burde ikke jeg … forsøke å løse mitt *eget* mysterium, da?» Det hadde ikke vært den første tanken hennes, den øverste prioriteten, men nå som Harry nevnte det …

«Det ville ikke fungere i dette tilfellet,» sa Harry nøkternt. «Det er for mange mennesker som vil snakke med meg, men ikke med deg … og jeg beklager å måtte si at noen av dem fikk meg til å love å ikke nevne det for andre. Beklager, jeg tror ikke du kan hjelpe til stort med akkurat dette.»

«Okei, antar jeg,» sa Hermine blytungt. «Greit. Du gjør alt. Du samler alle sporene og snakker med alle de mistenkte mens jeg bare sitter her i biblioteket. La meg få vite det hvis det viser seg at det var professor Krengle som gjorde det.»

«Hermine …» sa Harry. «Hvorfor er det så viktig hvem det er som gjør hva? Burde det ikke være viktigere å få løst alt sammen, enn hvem som løser det?»

«Du har nok rett,» sa Hermine. Hun løftet hendene og presset dem mot øynene sine. «Det betyr vel ingenting lenger. Alle kommer til å tenke – jeg *vet* det ikke er din feil, Harry, du var – du handlet godt, du oppførte deg som en perfekt gentleman – men uansett hva jeg gjør nå, så vil alle bare tro at jeg – jeg er noen som du kan redde.» Hun tok en pause, og fortsatte, med skjelvende stemme, «Og kanskje de har *rett,* Harry.»

«Ah, ah, ah, nei, stopp litt –»

«Jeg kan ikke skremme desperanter. Jeg kan få Strålende i formelklassen, men jeg kan ikke skremme desperanter.»

«*Jeg har en mysteriøs mørk side!*» hveste Harry, etter at hodet hans hadde vendt på seg for å få overblikk over biblioteket. (I et fjernt hjørne satt det en gutt, som av og til tittet i deres retning, men han var så langt unna at han ikke ville hørt noe selv uten Stillus-barrieren.) «Jeg har en mørk side som *definitivt* ikke er et barn, og hvem vet hva for slags andre gale magiske greier som pågår inne i hodet mitt – professor Krengle hevdet at jeg blir hvem nå enn jeg tror jeg er – alt det der er *juks*, skjønner du ikke, Hermine? Skoleadministrasjonen har ordnet noe som det ikke er meningen at jeg skal snakke om, som gjør at Gutten-som-overlevde har mer tid til å studere hver eneste dag, jeg *jukser* og allikevel *slår du meg i formelklassen.* Jeg er – jeg er sannsynligvis ikke – Gutten-som-overlevde er sannsynligvis ikke engang noe du kunne kalle et ordentlig barn – og allikevel *klarer du å konkurrere* mot det. Skjønner du ikke det, at hvis det ikke var for at folk la merke til meg, så ville du framstå som den mest kraftfulle heksa som har vokst opp det siste århundret? Når du kan slåss mot tre eldre bøller på egen hånd, og vinne?»

«Jeg vet ikke,» sa hun, og presset hendene foran øynene igjen, med en stemme som fremdeles skalv. «Alt jeg vet er at – selv om alt det der er *sant* – så kommer ikke noen til å se meg som bare meg selv lenger, noensinne.»

«Ålreit,» sa Harry etter en stund. «Jeg skjønner hva du mener. Istedenfor det berømte forskningsteamet Potter og Grang, så er det Harry Potter og lab-assistenten hans. Hmm. Her er en ide. Hva om jeg *ikke* fokuserer på å skaffe penger på en stund? Jeg mener, gjelden forfaller ikke før jeg er ferdig på Galtvort. Så du kan gjøre det på egen hånd og vise verden at du fremdeles absolutt er en faktor. Og hvis du tilfeldigvis løser hemmeligheten bak udødelighet på veien dit, så kaller vi bare det en bonus.»

Tanken om at Harry stolte på at *hun* skulle komme opp med en løsning virket … som et knusende ansvar å legge på ei stakkars traumatisert jente på tolv år, og hun ønsket å gi ham en klem for å tilby henne en måte å gjenreise sin selvrespekt som heltinne på, og det var det hun *fortjente* for å være en forferdelig person og snakke skarpt til Harry stadig vekk, når han hele tida hadde vært en sannere venn mot henne enn hun hadde vært mot ham, og det var bra at han fremdeles trodde at hun kunne gjøre ting, og …

«Er det en eller annen forbløffende rasjonell ting du gjør når sinnet ditt springer rundt i alle mulige retninger?» klarte hun å få fram.

«Framgangsmåten min er vanligvis å identifisere de forskjellige ønskene, gi dem navn, se på dem som separate individer, og la dem diskutere saken inne i hodet mitt. De som har vært mest delaktige så langt er mine Håsblås-, Ravnklo-, Griffing- og Smygard-sider, min Indre Kritiker, og mine simulerte kopier av deg, Nilus, Draco, professor McSnurp, professor Pirrevimp, professor Krengle, mamma, pappa, Richard Feynman, og Douglas Hofstadter.»

Hermine vurderte å forsøke dette, før hennes fornuftige sans advarte henne om at det muligens var en farlig type ting å late som. «Er det en kopi av *meg* inne i hodet ditt?»

«Selvsagt er det det!» sa Harry. Gutten så plutselig litt mer sårbar ut. «Mener du at det *ikke* er en kopi av meg som lever inne i *ditt* hode?»

Det *var* det, innså hun; og ikke bare det, men den hadde også Harrys nøyaktige stemme når den snakket.

«Ganske urovekkende, nå som jeg tenker på det,» sa Hermine. «Jeg har faktisk en kopi av deg som lever inne i hodet mitt. Den snakker til meg akkurat nå, og argumenterer for at dette er helt normalt.»

«Fint,» sa Harry seriøst. «Jeg mener, jeg skjønner ikke at folk kan være venner uten det.»

Så fortsatte hun å lese boka si, mens Harry virket fornøyd med å titte på sidene over skulderen hennes.

Hun hadde kommet seg helt til nummer sytti, Katarina Olivander, som tilsynelatende hadde funnet opp en måte å gjøre om smådyr til sitronpaier, da hun til slutt mønstret tilstrekkelig mot til å si noe mer.

«Harry?» sa hun. (Hun lente seg litt vekk fra ham nå, skjønt hun tenkte ikke over det selv.) «Hvis det er en kopi av Draco Malfang inne i hodet ditt, betyr det at du er venn med Draco Malfang?»

«Vel …» sa Harry. Han sukket. «Jah, jeg har ment å snakke med deg om det uansett. På en måte hadde det vært greit om jeg hadde gjort det tidligere. Uansett, hvordan kan jeg få sagt dette … jeg korrumperte ham?»

«Hva mener du, *korrumperte?*»

«Fristet ham over til den Lyse siden av Kraften.»

Munnen hennes forble åpen.

«Du vet, slik som keiseren og Darth Vader, bare omvendt.»

«*Draco Malfang,*» sa hun. «Harry, har du *noen anelse* –»

«Ja.»

«– om hva slags ting Malfang har *sagt* om meg? Hva han sa han kom til å *gjøre* mot meg, så snart han fikk muligheten? Jeg vet ikke hva han har sagt til *deg*, men Dafnia

Grønbek fortalte meg hva Malfang sier når han er i Smygard. Det er *unevnelig*, Harry! Det er unevnelig i den fullstendig bokstavelige betydningen at jeg ikke kan si det høyt!»

«Når var dette?» sa Harry. «Ved starten av skoleåret? Sa Dafnia noe om *når* det var?»

«Nei,» sa Hermine. «Fordi det betyr ikke noe når det var, Harry. Alle som sier slike ting – som Malfang sa – kan ikke være en god person. Det spiller ingen rolle hva du fristet ham med, han er fremdeles en råtten person, fordi *uansett hva* så ville en god person *aldri* –»

«Du tar feil,» sa Harry, og så henne rett inn i øynene. «Jeg kan gjette hva Draco truet med å gjøre med deg, fordi den andre gangen jeg møtte ham, snakket han om å gjøre det mot ei ti år gammel jente. Men du er nødt til å forstå at den dagen Draco Malfang først kom til Galtvort, så hadde han brukt hele den tidligere delen av livet sitt på å bli oppfostret av *dødsetere.* Det ville ha krevd *overnaturlig innblanding* dersom han skulle ha *din* moralske oppfatning når vi tar *hans* omgivelser med i betraktningen –»

Hermine ristet voldsomt på hodet. «*Nei,* Harry. Ingen er nødt til å *fortelle* deg at det er galt å få andre til å lide, det er ikke noe du ikke gjør fordi læreren sier at det ikke er lov, det er noe du ikke gjør fordi – fordi du kan *se når andre har det vondt,* vet du ikke det, Harry?» Stemmen hennes ristet nå. «Det er ikke – det er ikke en *regel* folk følger, slik som reglene for algebra! Hvis du ikke kan *se* det, hvis du ikke kan føle det *her,*» hånda hennes dunket midt på brystet, ikke nøyaktig der hjertet var lokalisert, men det spilte ingen rolle fordi alt selvsagt foregikk i hjernen uansett, «så har du bare ikke forstått det!»

Så dukket det opp en tanke hos henne om at Harry kanskje *ikke* hadde forstått det.

«Det finnes historiebøker som du ikke har lest,» sa Harry stille. «Det er bøker som du ennå ikke har lest, Hermine, og de kan gi deg en slags perspektiv. For noen århundrer siden – jeg tror at det definitivt var slik fremdeles i det syttende århundre – så var det populær underholdning i landsbyer å ta en flettet kurv, eller veske, med et dusin levende katter i, og –»

«Stopp,» sa hun.

«– brenne dem på et bål. Bare som normal feiring. God, gammeldags moro. Og det skal de ha, det var bedre moro enn å brenne kvinner som de trodde var hekser. Fordi den måten mennesker er bygd på, Hermine, den måten mennesker er bygd for å *føle* inni seg –» Harry la en hånd på sitt eget hjerte, på den anatomisk korrekte posisjonen, så stoppet han opp og flyttet hånda til å peke på hodet, omtrent i høyde med øret, «– er at de får vondt inne i seg når de ser sine *venner* ha det vondt. Noen som er innenfor den sirkelen de er opptatt av og bekymrer seg for, et medlem av sin egen stamme. Den følelsen har en av-bryter, en av-bryter med merkelapp 'fiende' eller 'fremmed' eller noen ganger bare 'ukjent'. Det er slik mennesker er, hvis de ikke *lærer* å være annerledes. Så, nei, det indikerer *ikke* at Draco Malfang var inhuman eller til og med uvanlig ond, hvis han vokste opp med å tro på at det var morsomt å skade sine fiender –»

«Hvis du tror på det,» sa stemmen hennes ustødig, «hvis du *kan* tro på det, så er du ond. Folk er alltid ansvarlige for hva de gjør. Det spiller ingen rolle hva noen *sier til deg* at du skal gjøre, du er den som faktisk gjør det. Alle vet det –»

«*Nei, det vet de ikke!* Du vokste opp i et samfunn etter andre verdenskrig der 'jeg bare fulgte ordre' er noe som *alle* vet at de dårlige folka sa. I det femtende århundre ville de kalle det hederlig pliktfølelse for undersåtter.» Harrys stemme steg i styrke. «Tror du at du er, du er rett og slett *genetisk bedre* enn alle som levde på den tida? Som om hvis du hadde blitt flyttet i tid tilbake til det femtende århundres London som barn, så ville du innsett *helt på egen hånd* at det å brenne katter var galt, å brenne hekser var galt, slaveri var galt, at sirkelen for de du burde være opptatt av burde inneholde alle tenkende vesener? Tror du at du ville være *ferdig* med å innse alt det der før din første skoledag på Galtvort? Ingen har noensinne *fortalt* Draco at han var personlig ansvarlig for å bli mer etisk enn det miljøet han vokste opp i. Og *allikevel* tok det ham bare fire måneder å komme til det punktet der han grep tak i en gompefødt som holdt på å falle ned fra en bygning.» Harrys øyne var så sinte som hun noensinne hadde sett. «Jeg er ikke *ferdig* med å korrumpere Draco Malfang, men jeg synes at han har *gjort det ganske bra så langt.*»

Problemet med å ha så bra hukommelse var at hun *husket.*

Hun husket hvordan Draco Malfang grep henne om håndleddet, så hardt at hun hadde blåmerker etterpå, idet hun holdt på å falle ned fra taket på Galtvort.

Hun husket at Draco Malfang hjalp henne opp, etter at den mystiske snublevåden hadde sendt henne hodestups inn i matfatet til kapteinen på Smygards rumpeldunklag.

Og hun husket – det var, faktisk, årsaken til at hun hadde brakt temaet på bane i det hele tatt – hvordan hun hadde følt seg da hun hørte Draco Malfangs vitnemål under verifiserum.

«Hvorfor *fortalte* du meg ikke om noe av dette?» sa Hermine, og selv om hun ikke mente det, så økte også hennes stemme i intensitet. «Hvis jeg hadde *visst* –»

«Det var ikke min hemmelighet; jeg kunne ikke fortelle den videre,» sa Harry. «Draco er den som ville fått problemer hvis faren hans hadde funnet det ut.»

«Jeg er ikke dum, herr Potter. Hva er den *virkelige* grunnen til at du ikke fortalte meg det, og hva var det du *faktisk* gjorde med herr Malfang?»

«Ah. Vel …» Harry brøt øyekontakten med henne, og så ned på bibliotekbordet.

«Draco Malfang fortalte svartspanerne under verifiserum at han ønsket å finne ut om han kunne slå meg, så han utfordret meg til en duell for å *teste det empirisk.* Det var hans *nøyaktige formulering* ifølge transkripsjonen.»

«Riktig,» sa Harry, fremdeles uten å møte øynene hennes. «Hermine Grang. *Selvfølgelig* ville hun huske den nøyaktige formuleringen. Det betyr ingenting om hun er lenket til stolen, eller tiltalt for mord foran hele Heksingating –»

«Hva var det du *virkelig* gjorde med Draco Malfang?»

Harry vred seg, og sa, «Sannsynligvis ikke *helt* det du tror, men …»

Redselen økte og økte inne i henne, og til slutt brøt den løs.

«*Gjorde du VITENSKAP med ham?*»

«Vel –»

«*Gjorde du VITENSKAP med ham? Det var meningen at du skulle gjøre vitenskap med MEG!*»

«Det var ikke på den måten! Det var ikke som om jeg gjorde *virkelig* vitenskap med ham! Jeg bare, du veit, *lærte* ham noen harmløse ting om gompevitenskap, slik som elementær fysikk med algebra og så videre – det er ikke som om jeg gjorde noen form for grunnleggende forskning på magi sammen med ham, som jeg gjorde med deg –»

«Og jeg antar at du ikke fortalte *ham* om *meg* heller?»

«Hm, selvsagt ikke?» sa Harry. «Jeg har gjort vitenskap med ham siden oktober, og han var ikke akkurat klar til å høre om deg på det tidspunktet –»

Inni henne var det en uforklarlig følelse av svik som vokste og vokste, den tok over alt, stemmen hennes som økte, øynenes stygge blikk, nesen som hun var sikker på startet å dryppe, halsen som sved. Hun dyttet seg opp fra bordet og tok et skritt bakover, for å kunne se mer ned på den som hadde sveket henne, og stemmen var svært nær et uartikulert hyl da hun ropte, «*Det er ikke okei! Du kan ikke gjøre vitenskap med to personer på en gang!*»

«Ehh …»

«Jeg mener, du kan ikke gjøre vitenskap med to forskjellige personer og *ikke fortelle dem om hverandre!*»

«Ah …» sa Harry forsiktig. «Jeg *tenkte* faktisk på det der, og jeg var nøye med å ikke la din forskning bli sammenblandet med noe jeg gjorde med ham –»

«Du var *nøye.*» Hun ville ha *hvest* det fram, hvis det hadde inneholdt noen s'er.

Harry løftet en hånd og gned seg i håret, og det fikk henne på en eller annen måte til å ha lyst til å skrike *mer* til ham. «Frøken Grang,» sa Harry, «jeg synes at denne konversasjonen har blitt *metaforisk* på et nivå som, æhm …»

«*Hva?*» hylte hun til ham, det aller høyeste hun kunne innenfor Stillus-barrieren deres.

Så innså hun det og ble så rød at hvis hun hadde hatt magisk kraft på nivå med en voksen, ville håret hennes spontant ha tatt fyr.

Den ensomme andre besøkende i biblioteket, ravnklogutten som satt langt borte i det andre hjørnet, stirret på dem med store øyne mens han gjorde et heller trist forsøk på å skjule det ved å holde ei bok opp akkurat nedenfor ansiktet sitt.

«Akkurat,» sa Harry med et lite smil. «Så, ved å ha det *helt klart for seg* at det bare var en dårlig metafor, og at *virkelige vitenskapsfolk* samarbeider med hverandre *hele tida*, så synes jeg ikke at jeg har … øh, vært utro. Vitenskapsfolk holder ofte tett om hvilke prosjekter de arbeider med. Du og jeg holder på med forskning som vi holder hemmelig, og det var grunner til å ikke fortelle det *spesielt* til Draco Malfang – han ville ikke ha vært i

nærheten av meg i det hele tatt, i starten, hvis han visste at jeg var din venn og ikke din rival. Og Draco ville ha vært utsatt for risiko hvis jeg fortalte noen andre om *ham* –»

«Er det virkelig det hele?» sa hun. «*Virkelig,* Harry? Du ville ikke at begge to skulle *føle seg spesielle*, som om vi var de *eneste* du ønsket å være sammen med og de *eneste* som fikk lov til å være sammen med deg?»

«Det var *ikke* grunnen til at jeg –»

Harry stoppet opp.

Harry tittet på henne.

Alt blodet fant veien tilbake til ansiktet hennes, sannsynligvis burde det ha kommet damp ut av ørene hennes, som i sin tur burde ha smeltet av hodet hennes slik at det flytende kjøttet rant nedover nakken hennes, idet hun innså hva hun nettopp hadde bust ut med.

Harry stirret på henne i gryende og fullstendig redsel.

«Vel …» sa hun i et temmelig høyt toneleie, «det er … åh, jeg vet ikke, Harry! *Er* det bare en metafor? Når en gutt bruker hundre tusen galleoner på å redde ei jente fra den visse undergang, så har hun lov til å tenke sitt, ikke sant? Det er som om du kjøpte blomster, bare, du veit, *en god del mer* –»

Harry dyttet seg selv opp fra bordet og tok et snublende skritt bakover, idet han fikk opp armene sine for å veive febrilsk med dem. «*Det er ikke derfor jeg gjorde det! Jeg gjorde det fordi vi er venner!*»

«Bare venner?»

Harry Potters pust begynte å oppskalere mot hyperventilering. «Veldig gode venner! Ekstra-spesielle venner, til og med! Bestevenner for alltid, muligens! Men ikke *den* slags venner!»

«Er det virkelig så fryktelig å tenke på?» sa hun med en gnist i stemmen. «Jeg mener – jeg sier ikke at *jeg* er forelsket i *deg*, men –»

«Ah, du er ikke det! *Gudskjelov.*» Harry løftet kutteermet og tørket panna. «Hør, Hermine, vær så snill å ikke misforstå, jeg er sikker på at du er en vidunderlig person –»

Hun tok et snublende trinn bakover.

«– men – selv med min mørke side –»

«Er det *det* dette handler om?» sa Hermine. «Men jeg – jeg ville ikke –»

«Nei, nei, jeg mener, jeg har en mysteriøs mørk side og sannsynligvis er det andre merkelige magiske greier som også foregår, du *vet* at jeg ikke er et vanlig barn, ikke egentlig –»

«Det er greit å ikke være normal,» sa hun, og følte seg mer og mer desperat og forvirret. «*Jeg* synes det er helt okei –»

«Men *selv med alle de merkelige magiske greiene* som lar meg være mer voksen enn jeg skulle være, så har jeg ikke kommet i puberteten ennå og det er ingen hormoner i blodstrømmen min og hjernen min er *fysisk ikke i stand til* å bli forelsket i noen. Så jeg er

ikke forelsket i deg! Det er umulig at jeg kan være forelsket i deg! For alt jeg vet her og nå, så kommer hjernen min til å våkne opp om seks måneder og bestemme seg for å bli forelsket i professor Slur! Ææhhh, kan jeg etter alt dette gå ut fra at du *har* kommet i puberteten, forresten?»

«Iiiip,» sa Hermine med en høyfrekvent lyd. Hun svaiet der hun sto, og et øyeblikk senere skyndte Harry seg bort til henne og hjalp henne til å sette seg ned på gulvet, mens han holdt kroppen hennes med faste hender.

Faktum var at hun *hadde* stavret seg bort til professor McSnurps kontor tilbake i desember, ikke fullstendig overrasket siden hun hadde lest en del, men allikevel med en ganske *vrien* følelse i kroppen, og det var en stor lettelse da hun fikk vite at hekser hadde egne formler som tok seg av den slags og *hva var det egentlig Harry drev på med ved å spørre ei stakkars uskyldig jente et slikt spørsmål –*

«Hør, jeg *beklager,»* sa Harry febrilsk. «Jeg mente det virkelig ikke på den måten det hørtes ut som! Jeg er sikker på at hvem som helst på utsiden som følger med på situasjonen og tilbyr veddemål på hvem jeg kommer til å gifte meg med vil gi deg en høyere sannsynlighet enn noen annen jeg kan tenke på –»

Intelligensen hennes, som bare så vidt hadde begynt å ta seg sammen, eksploderte umiddelbart i gnister og flammer.

«– skjønt ikke nødvendigvis en høyere sannsynlighet enn femti prosent, jeg mener, sett fra utsiden er det en rekke andre muligheter, og hvem jeg liker før jeg kommer i puberteten er ikke en så sterk *indikator* for hvem jeg kommer til å være sammen med syv år senere – jeg vil ikke få det til å høres ut som om jeg *lover* noe –»

Strupen hennes lagde en eller annen form for lyder, og hun lyttet ikke egentlig til hva slags lyder det kunne dreie seg om. Hele universet hennes hadde smalnet inn til Harrys forferdelige, forferdelige stemme.

«– og i tillegg har jeg lest om evolusjonspsykologi, og, vel, det er alle disse antydningene om at en mann og en kvinne skal leve lykkelig sammen til døden skiller dem ad kanskje heller er et unntak enn en regel, og i stammer med samlere og jegere handlet det mer om å bare holde sammen i to eller tre år for å oppdra barnet gjennom dets mest sårbare faser – og, jeg mener, når vi tar i betraktning hvor mange mennesker som ender opp fryktelig ulykkelige i tradisjonelle ekteskap, så virker det som om det kanskje er den typen ting som trenger å ordnes på en smartere måte – spesielt hvis vi faktisk løser det der med udødelighet –»

*
*

Hans Hytten, femteklassing i Ravnklo, reiste seg sakte opp fra bibliotekpulten, der han fra sitt utsiktspunkt nettopp hadde sett Grang flykte hulkende fra biblioteket. Han hadde ikke vært i stand til å høre konversasjonen, men det hadde åpenbart vært en av *de* kranglene.

Sakte og med skjelvende knær gikk Hans bort til Gutten-som-overlevde, som stirret i retning bibliotekets dører, som fremdeles vibrerte etter kraften som var blitt brukt for å smelle dem igjen.

Hans hadde ingen spesiell lyst til å gjøre dette, men Harry Potter *var* blitt valgt inn i Ravnklo. Gutten-som-overlevde var derfor, teknisk sett, hans med-ravnkloing. Og det betydde at det var en Regel som måtte følges.

Gutten-som-overlevde sa ikke noe idet Hans kom mot ham, men blikket var ikke vennlig.

Hans svelget, la en hånd på Harry Potters skulder, og framsa, med en stemme som bare så vidt sprakk opp, «Hekser! Typisk, hva?»

«*Ta bort hånda di før jeg kaster den ut i det ytre mørke!*»

Bibliotekdørene slamret seg åpne igjen idet bibliotekets nest siste person forlot åstedet.

86.
Tidspress, del 1

16. APRIL, 1992

12.07.

Lunsjtid.

Harry slepte seg bort til Griffing-bordet som for det meste var forlatt, og øynene hans slo fort fast at dagens lunsj var breenkaker og roopoballer. Konversasjonen som utgjorde bakgrunnsstøyen, fikk ørene hans med seg, var relatert til rumpeldunk; et lydmiljø som han ga en karakter noe dårligere enn lyden av rustne motorsager, men fremdeles bedre enn det Ravnklo-bordet fremdeles *plapret* om angående Hermine. Huset Griffing hadde i det minste vært mindre sympatisk innstilt til Draco Malfang fra starten av, og hadde mer politisk insentiv til å ønske at alle bare ville glemme visse uheldige fakta; og om det ikke helt var riktig grunn til å holde tyst, så var det i alle fall tyst. Tommy og Jokum og Lavendel hadde alle reist på ferie, men i det minste var det noen …

«Hva var alt det oppstyret ved lærerbordet?» sa Harry til gruppesinnet kjent som Wiltersen-tvillingene, idet han begynte å legge mat på sin egen tallerken. «Det så ut som om det akkurat tok slutt da jeg kom inn.»

«Vår kjære, men klønete professor Rummelfiold –»

«– ser ut til å ha mistet en hel suppeterrin over seg selv –»

«– for ikke å snakke om over herr Gygrid.»

Et kjapt blikk på lærerbordet bekreftet at spådomsprofessoren viftet febrilsk med tryllestaven sin mens halv-jøtulen klasket seg over klærne. Ingen andre så ut til å bry seg stort om dette, selv ikke professor McSnurp. Professor Pirrevimp sto på sin egen stol som vanlig, det virket som om rektor var fraværende igjen (han hadde vært bortreist de fleste dagene i ferien), professorene Stikling og Schummel og Vektor spiste i sin vanlige gruppe, og –

«Vet dere,» sa Harry, mens han snudde hodet for å titte på takets illusjon av en klar blå himmel, «jeg synes fremdeles det der er litt ekkelt.»

«Hva da?» sa Fred eller Frank.

Den kraftfulle og mystiske forsvarsprofessoren 'hvilte' eller hva-nå-i-all-verden-som-var-feil-med-ham, hendene hans gjorde klønete, nølende framstøt mot et kyllinglår som så ut til å unngå ham på tallerkenen.

«Eh, ingenting,» sa Harry. «Jeg er ikke helt vant til Galtvort ennå.»

Harry fortsatte å spise i moderat stillhet, mens diverse Wiltersener diskuterte en eller annen bisarr sinnspåvirkende substans kalt Krutly-kanonene.

«Hva slags dype, mysteriøse tanker er det du tenker?» sa en ungt utseende heks med kort hår som satt like ved. «Jeg mener, bare nysgjerrig. Jeg er Romilda, forresten.» Hun så på ham med et av de der blikkene som Harry var fast bestemt på å ignorere til han ble eldre.

«Så,» sa Harry, «kjenner du til de der skikkelig enkle programmene for kunstig intelligens som ELIZA, som er programmert til å bruke ord i syntaktisk riktige setninger, bare at de ikke inneholder noen forståelse av hva ordene betyr?»

«Selvsagt,» sa heksa. «Jeg har et dusin av dem i kofferten min.»

«Vel, jeg er temmelig sikker på at min forståelse av jenter er omtrent på det nivået.»

Plutselig ble det stille.

Det tok et par sekunder før Harry innså at, nei, hele Storhallen stirret ikke på *ham,* og så snudde Harry hodet sitt rundt for å se etter.

Figuren som nettopp hadde stavret seg inn i Storhallen så ut til å være herr Nask, Galtvorts liksom-vokter av korridorene; som sammen med sin rovkatt Fru Hansen utgjorde et tilfeldig sammentreff for spillere på lavere nivåer. Harry suste ofte forbi dem med sin episk-nivå Dødstalisman. (Harry hadde på et tidspunkt konsultert Wiltersen-tvillingene rundt det å gjøre noen pek mot dette naturlige målet, hvorpå Fred eller Frank stille hadde påpekt at herr Nask aldri hadde blitt observert med en tryllestav, hvilket var merkelig, egentlig, når man tenkte på hvor mange formler som ville være nyttige i en slik stilling; og det fikk deg til å lure på hvorfor Humlesnurr hadde gitt mannen en stilling ved Galtvort, og Harry hadde holdt kjeft.)

Akkurat nå var herr Nasks brune klær i uorden og våte av svette, skuldrene hevet og senket seg tydelig da han pustet, og katten, som ellers alltid fulgte ham, var borte.

«Troll –» gispet herr Nask. «I fangekjellerne –»

* * *

Minerva McSnurp reiste seg fra lærerbordet så raskt at stolen falt ned på gulvet bak henne.

«*Argus!*» skrek hun. «Hva har skjedd med deg?»

Argus Nask snublet seg framover fra de store dørene, overkroppen hans hadde små streker og flekker av dyprødt som om noen hadde sølt grillsaus over ansiktet hans. «Troll – grått – dobbelt så høyt som meg – det – det –» Argus Nask dekket ansiktet med hendene. «Det spiste Fru Hansen – spiste henne helt opp, i ett tygg –»

Minerva følte et stikk av sorg i sitt andre jeg; hun hadde ikke likt den andre katten noe særlig, men de to hadde i alle fall vært med-katter.

Storhallen gjenlød av opprør. Severus reiste seg fra lærerbordet, på en eller annen måte som unngikk oppmerksomhet, og skred ut av de store dørene uten å si noe.

Naturligvis, tenkte Minerva, *korridoren i fjerde etasje – dette kan være en distraksjon –*

Mentalt overlot hun alle slike saker til Severus, trakk fram tryllestaven, løftet den høyt, og avfyrte fem skarpe smell fulgt av purpurfarget ild.

Det ble sjokkert stillhet utenom Argus' brutte hulk.

«Et farlig vesen ser ut til å være løs på Galtvort,» sa hun til fakultetet ved lærerbordet. «Jeg vil be dere alle om å hjelpe til med å gjennomsøke hallene.» Så snudde hun seg mot de lamslåtte og stirrende elevene, og hevet stemmen. «*Prefekter – følg deres hus tilbake til oppholdsrommene umiddelbart.*»

Perry Wiltersen spratt opp ved Griffing-bordet. «Følg meg!» sa han med høy stemme. «Førsteklassinger, hold dere samlet! Nei, ikke *du* –» men på det tidspunktet hevet de andre prefektene sine egne stemmer idet et fornyet kor av stemmer begynte å stige.

Så snakket en klar, kjølig stemme under den plutselige lyden som hadde oppstått.

«Viserektor.»

Hun snudde seg.

Forsvarsprofessoren tørket rolig hendene med en serviett idet han reiste seg fra lærerbordet. «Med all respekt,» sa mannen med ukjent identitet, «du er ingen ekspert i kamptaktikk, madam. I denne situasjonen ville det være klokere å –»

«Jeg beklager, professor,» sa professor McSnurp og vendte seg mot de store dørene. Filius og Pomona hadde allerede reist seg for å følge henne, mens Rubeus Gygrid tårnet opp over alle sammen idet halv-jøtulen reiste seg opp. Hun hadde vært igjennom liknende opplevelser altfor mange ganger på dette tidspunktet. «Triste erfaringer har lært meg at anledninger som dette ikke er et godt tidspunkt for å ta imot noe råd som den gjeldende forsvarsprofessoren kan tilby. Ja, faktisk, så tror jeg det er lurt at vi to leter etter trollet sammen, slik at du ikke vil bli mistenkt for noe som eventuelt kan skje i løpet av den tida.»

Uten å nøle svingte forsvarsprofessoren seg mykt i retning av Griffing-bordet og klappet i hendene med en lyd som om gulvet slo sprekker.

«Marie Bjerkthun av hus Griffing, nestkommanderende i Mittens arme,» sa forsvarsprofessoren rolig i stillheten som oppsto. «Vennligst rådgi din husstyrer.»

Marie Bjerkthun reiste seg opp på benken og snakket; den lille heksa hørtes langt mer selvsikker ut enn Minerva kunne huske da året startet. «Elever som går gjennom gangene vil være spredt og umulig å forsvare. Alle elever forblir i Storhallen og danner en stor gruppe i midten … *ikke* omgitt av bord, et troll ville hoppe rett over bord … men i et definert område forsvart av syvendeårs elever. Kun fra armeene, uansett hvor gode de er til å *duellere,* så de ikke kommer i veien for hverandres skuddlinjer.» Marie nølte. «Jeg beklager, herr Gygrid, men – det ville ikke være trygt for deg, du burde bli her med elevene. Og professor Rummelfiold burde heller ikke møte et troll på egen hånd,» Mi-

chelle hørtes langt mindre unnskyldende for den delen, «men hvis hun går sammen med professor Krengle så kan de to sammen utgjøre en kampenhet i tillegg som er effektiv og til å stole på. Og med det er min analyse ferdig, professor.»

«Adekvat, til å bli gitt på så kort advarsel,» sa forsvarsprofessoren. «Tjue krenglepoeng til deg. Men du overser det enda enklere poenget at *hjemme* ikke betyr *trygghet*, og et troll er sterkt nok til å rive en portrettdør av hengslene –»

«Nok,» glefset Minerva. «Takk skal du ha, frøken Bjerkthun.» Hun snudde seg mot husbordene som så på. «Elever, dere gjør som hun sa.» Tilbake mot lærerbordet. «Professor Rummelfiold, du slår følge med forsvarsprofessoren –»

«Ah,» sa Rakel med sviktende stemme. Under hennes overdrevne sminke og lag av sjal virket kvinnen ganske blek. «Jeg er redd for – at jeg ikke er helt frisk i dag – ja, faktisk føler jeg meg ganske svak –»

«Du vil ikke behøve å slåss mot trollet,» sa Minerva skarpt, med en tålmodighet som på vanlig måte var tynnslitt når hun måtte forholde seg til kvinnen. «Bare følg forsvarsprofessoren og ikke la ham slippe ut av syne et øyeblikk; du må være i stand til å avgi vitnemål senere om at du var sammen med ham til enhver tid.» Hun vendte seg til Rubeus. «Rubeus, jeg overlater kommandoen her til deg. Hold dem trygge.» Den store mannen rettet seg opp da han hørte dette, mistet sitt triste uttrykk og nikket stolt til henne.

Deretter så Minerva på elevene, og hevet stemmen. «Jeg trenger knappest å si at alle som forlater Storhallen *av hvilken som helst grunn*, vil bli utvist. Ingen unnskyldninger vil bli akseptert. Er det forstått?»

Wiltersen-tvillingene, som hun hadde hatt direkte øyekontakt med, nikket respektfullt.

Uten et ord snudde hun seg og marsjerte mot hallens dører med de andre professorene bak seg.

På den andre enden av rommet, på en vegg der ingen la merke til den, viste ei klokke 12.14.

*
*

… og han innså det fremdeles ikke.

Tikk.

Idet Harry stirret med smale øyne mot dit professorene hadde gått ut, og lurte på hva som faktisk foregikk og hva det betydde; idet elevene samlet seg til en mengde som var lettere å forsvare, og tryllestaver viftet for å levitere bordene ut av veien, innså Harry det fremdeles ikke.

Tikk.

«Burde ikke *alle* professorene ha dannet par?» sa en eldre griffingelev som Harry ikke visste navnet på. «Jeg mener – det ville gått langsommere, men det ville vært tryggere, tror jeg –»

Tikk.

Noen andre svarte, og hevet stemmen, skjønt Harry fikk ikke med seg stort av det; hovedsaken var at fjelltroll var høyst resistente mot magi, og utrolig sterke, og kunne regenerere alle sår og skrammer, men de var allikevel *bråkete;* så hvis du hørte at de kom, så ville det ikke være altfor vanskelig for en Galtvort-professor å pakke dem inn i Vadims Ubrytelige et eller annet.

Tikk.

Og Harry innså det fremdeles ikke.

Tikk.

Lydene fra folkemengden dempet seg, folk snakket med lave stemmer til hverandre mens de kastet blikk rundt seg, og lyttet etter lyder av dører som ble knust eller sinte brøl.

Tikk.

Noen elever spekulerte hviskende rundt hva forsvarsprofessoren kunne håpe å oppnå ved å smugle inn et troll, og hvorvidt han var sint fordi professor McSnurp hadde innsett at dette kunne være en avledningsmanøver, og hva det var en avledning *fra.*

Tikk.

Og tanken hadde fremdeles ikke kommet til Harry, ikke før etter at alle elevene hadde samlet seg i en gruppe på kanskje hundre mennesker som ble patruljert av syvendeårs elever som så stolte og alvorlige ut, med tryllestaver som alle pekte utover; og noen foreslo å ta en opptelling, og noen andre svarte sarkastisk at det kanskje kunne ha vært smart en annen dag, men akkurat nå var praktisk talt alle sammen reist bort på påskeferie og ingen visste egentlig hvor mange elever som var ment å være der, og definitivt ikke om noen eventuelt manglet.

Tikk.

Da var det at Harry lurte på hvor Hermine var.

Tikk.

Harry tittet bort mot dit ravnkloingene hadde gruppert seg; han så ikke Hermine, men alle sto jo såpass tettpakket at du kunne ikke egentlig forvente å se noen av de lavere elevene gjennom mengden, blant alle de eldre elevene.

Tikk.

Deretter tittet Harry over mot håsblåsingene for å se om han kunne få øye på Nilus, og skjønt Nilus sto bak en mye høyere elev, klarte Harrys visuelle prosessering å finne ham nesten umiddelbart. Hermine var ikke sammen med håsblåsingene heller, etter det Harry kunne se – og hun ville definitivt ikke stå sammen med smygardingene –

Tikk.

Harry dyttet seg vei gjennom den tettpakkede mengden; gikk ved siden av eller rundt eldre elever, og ved ett tilfelle snek han seg bare mellom beina på en høy fyr, til han sto midt blant ravnkloingene og kunne definitivt verifisere at, niks, ingen Hermine.

Tikk.

«Hermine Grang!» sa Harry høyt. «Er du her?»

Ingen svarte.

Tikk.

Et sted i bakhodet hans var det en følelse av skrekk som begynte å vokse, samtidig som andre deler av ham forsøkte å bestemme seg for hvor mye panikk som var passe. Den første timen i forsvar mot svartekunster var ganske uklar i Harrys hode, men han husket fjernt noe om at troll var i stand til å spore opp bytte som var alene og uten forsvar.

Tikk.

Et annet tankespor søkte febrilsk gjennom uorganiserte muligheter; hva kunne han faktisk *gjøre?* Klokka var ikke 15 ennå, så han kunne ikke komme til dette nå'et med å bruke tidsvenderen. Selv om han kunne snike seg ut av rommet – det måtte finnes en måte å få på seg kappen på uten å bli lagt merke til, en form for distraksjon han kunne bruke – så hadde han ingen anelse om *hvor* Hermine var, og Galtvort var kjempestort.

Tikk.

En annen del av sinnet hans forsøkte å frambringe modeller av muligheter. Etter det den andre eleven hadde sagt, så var ikke troll *stillferdige* rovdyr, de var bråkete –

Hermine vil ikke ane noe om at det er et troll, så hun vil gå og undersøke hva lyden er. Hun er en heltinne, er hun ikke?

– men Hermine hadde nå en usynlighetskappe og en sopelime i pungen sin. Harry hadde insistert på den delen for både henne og Nilus, og professor McSnurp hadde fortalt ham at det var blitt gjort. Det burde være tilstrekkelig til å la Hermine unnslippe, selv om hun var elendig til å fly. Alt hun trengte å gjøre var å komme seg opp på en del av taket; det var klare dagen, og solskinn skulle på en eller annen måte være dårlige greier for troll, Harry husket så vidt den delen og derfor ville Hermine huske det helt eksakt. Og *selvsagt*, selv om Hermine ønsket å bevise at hun dugde til noe igjen, så kunne hun på ingen måte være dum nok til å angripe et fjelltroll.

Tikk.

Det ville hun ikke.

Tikk.

Det var bare ikke *henne.*

Tikk.

Og så slo det Harry at noen tidligere hadde forsøkt å få Hermine Grang anklaget for mord ved å bruke minneformler. Hadde gjort dette på innsiden av Galtvort, uten at alarmer gikk av. Og hadde arrangert det slik at Draco døde sakte nok til at ingen alarm

ville gå av før minst seks timer senere, da ingen ville kunne bruke en tidsvender for å sjekke. Og at den som var smart nok til å få et troll forbi den eldgamle vaktmagien til Galtvort uten at rektor kom for å undersøke det fremmede vesenet, kunne være smart nok til *også* å ta det åpenbare steget å forstyrre magien på Hermines gjenstander …

Tikk.

En del av ham følte noe som nærmet seg sakte stigende panikk idet perspektivet skiftet, som en Necker-kube som dreide rundt … hva i *Margaret Thatcher* hadde Harry tenkt på, å la Hermine og Nilus få bli værende på Galtvort bare fordi de hadde fått et par små idiotiske leketøy? Det kom ikke til å stoppe noen som ønsket å *drepe dem* –

Tikk.

En annen del av sinnet hans gjorde motstand; den muligheten var ikke *sikker*, den var kompleks og sannsynligheten kunne lett være under 50 %. Det var lett å forestille seg å få full panikk foran hele forsamlingen, og så kom Hermine tilbake fra badet som var rett utenfor Storhallen. Eller hvis trollet endte opp med å bevege seg langt unna der hun var … som i historien om gutten som skrek ulv, ulv; ingen ville tro ham neste gang hun virkelig var i trøbbel; det kunne bruke opp velvilje som var tilknyttet hans navn og rykte, og det kunne gjøre det vanskeligere om han fikk behov for hjelp senere …

Tikk.

Harry gjenkjente en forekomst av redd-for-å-bli-flau-vurderingen som hindret folk flest i å noensinne gjøre noe når omstendighetene var usikre, og forsøkte mentalt å trampe hardt på denne vurderingen med begge føtter. Selv da var det merkelig hvor mye viljestyrke det tok å bygge opp avgjørelsen om å rope høyt ut så alle kunne høre det; hvis Hermine faktisk var i mengden og han rett og slett ikke hadde sett henne, ville dette bli pinlig …

Tikk.

Harry trakk pusten dypt og ropte så høyt han kunne, «*Hermine Grang! Er du her?*»

Alle elevene snudde seg for å se på ham. Så snudde noen seg rundt for å se etter selv. Lydnivået i rommet sank idet noe av konversasjonen stilnet.

«*Har noen sett Hermine Grang siden – siden halv elleve eller deromkring? Har noen peiling på hvor hun kan være?*»

Bakgrunnsstøyen dempet seg ytterligere.

Ingen hadde hevet stemmen for å rope noe til ham, og spesielt hadde ingen ropt, *Ta det rolig, Harry, jeg er her.*

«Åh, Merlin,» sa noen i nærheten, og så økte lydnivået på konversasjonene igjen, med nye og opphissede tonefall.

Harry stirret ned på hendene sine, stengte plapringen ute og forsøkte å tenke, tenke, *TENKE* –

Tikk.

Tikk.

Tikk.

Susanne Beining og en rødhåret gutt med en tryllestav som så nærmest *utslitt* ut dyttet seg vei gjennom mengden omtrent samtidig.

«Vi må la lærerne få vite om dette –»

«Vi må finne'a –»

«*Finne henne?*» glefset Susanne og snudde seg mot den andre gutten. «Hvordan skal vi gjøre *det*, kaptein Wiltersen?»

«Vi går ut og *leiter* etter'a!» glefset Ronny Wiltersen tilbake.

«Er du dust? Det er lærere ute i gangene og leter allerede, hva får deg til å tro at vi har bedre sjanse enn dem til å komme over general Grang? Bare det at *vi* kommer til å bli spist av trollet! Og utvist etterpå!»

Det var merkelig hvordan det å høre dårlige ideer fikk de riktige ideene stå fram tydelig i kontrast.

«*Ålreit, alle sammen! Hør etter!*»

Folk snudde seg for å se.

«*STILLE! ALLE SAMMEN! HOLD KJEFT!*»

Halsen til Harry hadde vondt etterpå, men han fikk alles oppmerksomhet.

«Jeg har en sopelime,» sa han så høyt han klarte mens strupen fremdeles sved. Han husket Azkaban, og sopelimen som bare hadde plass til to, da han leverte bestillingen på en som kunne ta tre personer. «Det er en treseter. Jeg trenger en syvendeklassing fra armeene til å følge meg. Vi skal fly gjennom gangene så raskt som mulig og se etter Hermine Grang, plukke henne opp, og komme rett tilbake hit etterpå. Hvem blir med?»

Og plutselig ble det fullstendig stille i Storhallen.

Elever så usikkert på hverandre. De yngre elevene så forventningsfullt på de eldre elevene, mens de igjen snudde seg for å se på elevene som bevoktet området. De fleste av dem stirret rett framover med tryllestavene klare bare i tilfelle trollet valgte det øyeblikket til å bryte gjennom veggen.

Ingen beveget seg.

Ingen sa noe.

Harry Potter snakket igjen. «Vi skal ikke *slåss* mot trollet. Hvis vi ser det så bare flyr vi vekk, og det har ikke sjanse til å holde følge med en sopelime. Jeg tar ansvar for å ordne opp med lærerstaben etterpå. *Vær så snill.*»

Folk fortsatte med å se på andre folk.

Harry stirret på den tause mengden, og dusinet med syvendeklassinger som hadde blikket fast vendt utover, og følte at kulden kom over ham. Et sted i bakhodet hans lo professor Krengle hånlig og spottet ideen om at vanlige tåper noensinne ville gjøre noe nyttig av egen fri vilje, uten en tryllestav som pekte mot hodene deres …

Tikk.

Standardmedisinen mot tilskuerapati var å fokusere på et enkelt individ. «Ålreit,» sa Harry, og forsøkte å beholde den kommanderende stemmen til Gutten-som-overlevde, stemmen som ikke tvilte på lydighet. «Frøken Bjerkthun, bli med meg, nå. Vi har ingen tid å miste.»

Heksa han hadde navngitt snudde seg fra der hun sto og stirret stødig utover; uttrykket hennes var skrekkslagent det ene sekundet før ansiktet hennes ble blankt.

«Viserektor beordret oss til å bli *her* alle sammen, herr Potter.»

Harry måtte bruke viljestyrke for å tvinge kjevene åpne. «Professor Krengle sa ikke det, derimot, og det gjorde ikke du heller. Professor McSnurp er ingen taktiker, hun tenkte ikke på å sjekke om det var elever som manglet, og *hun* syntes det var en god ide å sende alle elevene på gåtur i gangene. Men professor McSnurp *forstår* det når man påpeker at hun gjør feil, du så hvordan hun lyttet til deg og professor Krengle, og jeg er sikker på at hun ikke ville at vi bare skulle ignorere det faktum at Hermine Grang er *der ute, på egen hånd* –»

Tikk.

«Jeg ville forvente at professoren sa at hun ikke ønsket at flere elever skulle gå rundt i gangene. Professoren sa at hvis noen forlot hallen av en hvilken som helst grunn, så ville de bli utvist. Kan hende *du* ikke trenger å bekymre deg for det siden du er Gutten-som-overlevde, men resten av oss *må* det!»

Tikk.

Et sted i bakhodet hans satt professor Krengle og bare lo av ham. Å forvente at en *normal* person skulle handle uten perfekt strategisk klarhet, uten et tydelig fokus på deres personlige ansvar, når de hadde en *god unnskyldning for å ikke gjøre noe* … «En elevs liv står på spill,» sa Harry med jevn stemme. «Kan hende slåss hun mot trollet akkurat nå. Av nysgjerrighet, betyr det noe for deg i det hele tatt?»

Tikk.

Frøken Bjerkthuns ansikt vred seg. «Du – du er Gutten-som-overlevde! Bare gå ut selv og knips fingrene, hvis du vil hjelpe henne!»

Tikk.

Harry var knapt klar over hva han sa selv. «Det er bare smarthet og bløffing, jeg har ikke slike krefter i det virkelige livet, ei ung jente trenger din hjelp *og er du en Griffing eller er du ikke?*»

«Hvorfor sier du alle disse tingene til *meg?*» skrek frøken Bjerkthun. «Det var ikke jeg som fikk ansvaret her inne! Det var herr Gygrid!»

En pinlig pause falt over rommet.

Harry spant rundt for å se opp på den store halv-jøtulen som tårnet opp over mengden av elever, idet samtlige andre hoder også snudde seg mot ham.

«Herr Gygrid,» sa Harry, og forsøkte å beholde den kommanderende tonen. «Du er nødt til å autorisere denne ekspedisjonen og du er nødt til å gjøre det nå.»

Tvilen så ut til å slite i Rubeus Gygrid, skjønt det var litt vanskelig å bedømme når det store hodet var så omkranset av ustelt hår og skjegg; bare øynene hans virket levende, innrammet i alt håret. «Øh …» sa halv-jøtulen. «Jeg fikk beskje' om lissom å holde alle samma trygge –»

«Flott, nå, kan vi også holde Hermine Grang trygg? Du vet, eleven som *ble feilaktig beskyldt for et mord hun ikke begikk* som *trenger noen som kan hjelpe henne?*»

Halv-jøtulen skvatt til idet Harry sa disse ordene.

Harry stirret på den enorme mannen, forsøkte å bruke viljen sin til å få ham til å ta hintet, håpet at ordene ikke hadde røpet det for noen andre – han kunne ikke bare være muskler, Jakob og Lilly hadde da helt sikkert blitt venn med denne mannen av andre grunner enn at de syntes synd på ham –

«Feilaktig beskyldt?» ropte en anonym stemme, fra et eller annet sted nær der smygardingene hadde samlet seg. «Ha, holder du fremdeles på med den greia der? Hvis hun blir spist så vil jeg si det er høyst fortjent.»

Spredt latter hørtes, samtidig som indignerte utrop kom fra andre steder.

Halv-jøtulens stemme strammet seg opp. «Du tar åssså blir her, gutt,» sa herr Gygrid i et tordnende tonefall som sannsynligvis var ment å være vennlig. «Jeg ska' ta å gå og se etter'a sjøl. Når sant ska' sies, så kan troll værra en tanke leie – du må lissom fange dem etter ankel'n og dingle dem akkurat på rette måten, ellers tar'em bare lissom og drar kroppen din i to beter –»

«Kan du fly en sopelime, herr Gygrid?»

«Øh –» Rubeus Gygrid rynket panna. «Nei.»

«Da kan du ikke lete raskt nok. *Sjetteklassinger! Kaller alle sjetteklassinger! Er det sjetteklassinger her som ikke er verdiløse feiginger?*»

Stillhet.

«*Femteklassinger?* Herr Gygrid, fortell dem at de er autorisert til å bli med meg og holde meg trygg! *Jeg prøver å være fornuftig her, for svarte!*»

Halv-jøtulen vred hendene sine med et pinefullt uttrykk i ansiktet. «Øh – jeg –»

Noe klikket inne i Harry og han startet å marsjere rett mot dørene i Storhallen, mens han dyttet bort alle som ikke kom seg ut av veien hans raskt nok som om de var statuer av deig. (Han sprang ikke, fordi løping var en invitasjon til at noen skulle forsøke å stoppe deg.) Et sted i sinnet hans gikk han gjennom et tomt rom som var fylt med mekaniske dukker som utstøtte meningsløse leppe-bevegende lyder som betydde at han ble *distrahert* –

En stor figur stilte seg i veien for ham.

Harry tittet opp.

«Jeg kan'ke la deg gjørra det, Harry Potter, ikke du av alle. Det er merk'lie ting som skjer i slottet, og kanskje er'e non' som er ute etter å få has på frøken Grang – eller kanskje døm er ute etter *deg.*» Rubeus Gygrids stemme var trist, men fast, og de gigantiske hendene hans hang ved siden lik enorme gafler. «Jeg kan'ke la deg gå ut der, Harry Potter.»

«*Lamstivosløvus!*»

Lammevåden krasjet inn i siden på Gygrids hode og fikk den store mannen til å skvette. Hodet hans vred seg rundt, raskere enn noe så stort burde være i stand til, og bæljet, «Men gryntende gomper, jente! *Å er'e du trur atte du driver med!*» til Susanne Beinings unge skikkelse.

«*Beklager!*» skrek hun. «*Tafyrio! Holkium!*»

Den store mannens hender, som nå dunket på skjegget sitt for å slukke brannen, klarte ikke helt å ta seg for idet han krasjet ned på gulvet; men det betydde ikke stort fordi Harry hadde kommet seg forbi ham og –

Nilus Langballe trådte inn foran ham, han så vettskremt, men bestemt ut, og håsblåsingens tryllestav var allerede klar og stødig i hånda hans.

Harrys hånd søkte etter sin egen tryllestav som en ren refleksbevegelse, det var så vidt han klarte å stoppe seg selv før Nilus fyrte løs på ham; han stirret på løytnanten sin som om hele verden var blitt gal.

«Harry!» buste Nilus ut. «Harry, herr Gygrid har rett, du *kan ikke*, alt dette kan være en felle, de kan være ute etter *deg* –»

Alle Nilus' muskler ble plutselig frosne og han datt overende på gulvet, stiv som en planke.

En blek Ronny Wiltersen trådte fram bak Nilus, med sin egen tryllestav klar, og sa, «Gå.»

«*Ronny, din galning, hva er det du gjør* –» kom en stemme som muligens tilhørte frøken Klarvangs kjæreste, men Harry hadde allerede kurs for døra, idet Ronnys og Susannes stemmer hevet seg i nye besvergelser. En høy stemme bæljet fram et indignert utrop, og ukjente stemmer begynte å rope.

Så var Harry gjennom, hånda hans grep ned i pungen og stemmen hans sa «S*opelime!*» idet de store dørene begynte å lukke seg igjen bak ham.

Harry fortsatte å løpe gjennom inngangshallen mens den lange trepersons sopelimen med sal begynte å komme ut av pungen, gjentok et antall banneord inne i seg og tenkte *det er dette som skjer når du prøver å være fornuftig* med den delen av hjernen som ikke prøvde å tenke ut et søkemønster for å dekke steder der Hermine kanskje var. Biblioteket var i fjerde etasje og praktisk talt på den andre siden av slottet … Harry hadde nesten kommet fram til de store marmortrappene før sopelimen var kommet i hendene hans og «*Opp!*» han var i lufta og skjøt fart opp mot tredje etasje –

«*Uæææh!*» skrek Harry, og klarte så vidt å spinne sopelimen rundt i lufta slik at han ikke spiddet en av de menneskelige figurene som lusket rundt toppen av trappene. Et skummelt øyeblikk fulgte, der han forsøkte å ikke falle av sopelimen, og gjorde de manøvrene som ville få ham til å bli værende i salen, til tross for at han var skikkelig nær bakken og nesten ikke hadde rom til å manøvrere i, og så –

«*Fred? Frank?*»

«Vi kan'ke finne ut åssen vi skal finne'a!» kom det fra en av Wiltersen-tvillingene, mens hendene vred seg i fortvilelse. «Vi sneik oss ut fordi vi trudde vi kunne finne frøken Grang – det *må* vær' en rask måte å finne noen inne i slottet på, det er vi begge sikre på – men vi kan'ke huske hva det er!»

Harry stirret på begge to, der han hang opp ned fra sopelimen som et resultat av de desperate manøvrene, og som en ren refleks sa munnen hans, «Vel, *hvorfor* var dere så sikre på at dere kunne finne henne?»

«Vi *veit ikke!*» ropte den andre Wiltersen-tvillingen.

«Har dere vært i stand til å finne folk inne i Galtvort tidligere?»

«*Ja! Vi* –» og Wiltersen-tvillingen som snakket, stoppet brått; begge de to rødhårede stirret ut i det fjerne med tomme uttrykk.

Et tordnende brak fulgte, som fra to store dører som ble dyttet åpen av noen som var veldig, veldig sterk.

Harry spant rundt i lufta for å gjøre de to ledige salene på sopelimen tilgjengelig for Wiltersen-tvillingene, han sa ingenting; det var ingen grunn til at de skulle røpe posisjonen sin hvis de ikke måtte. Det virket som om tida beveget seg altfor sakte idet Wiltersen-tvillingene kom seg opp i salene, Harrys hjerte dunket hardt til tross for den mentale kalkulasjonen som sa at herr Gygrid, løpende, ikke burde rekke selv begynnelsen av trappa i tide. Så var de tre i *hard* akselerasjon bort og i retning nærmeste korridor, steingulvet under dem ble uklart og det virket som om veggene rundt dem lagde en hørbart susende lyd (skjønt det bare var vinden i ørene deres) idet de suste forbi; Harry husket at han red på en lengre trepersons sopelime så vidt tidsnok til å *sakke farten* før neste sving.

Og nå var alle setene på sopelimen opptatt, men hvis de faktisk fant Hermine, så – Harry kunne ta på seg Usynlighetskappen, det ville skjule ham fra trollet, og det ville frigjøre en sal for Hermine –

Harry dukket brått før en plutselig bue i taket kunne rive av ham hodet.

«Vi fant Hogan!» buste det ut fra Wiltersen-tvillingen som satt bak Harry. «Det veit jeg at vi gjorde! Den gangen vi trengte å fortelle'n at Nask jakta på'n!»

«Hvordan?» sa Harry, med det meste av hjernen opptatt med å ikke dø i en forferdelig flyulykke. Han burde ha sakket farten for økt sikkerhet, men det var en spenning som økte i ham, en følelse av forferdelse uten kilde. Han *kunne ikke* sakke farten, noe forferdelig ville skje hvis han sakket farten …

«Vi –» sa Wiltersen-tvillingen bakerst. «Vi husker'ke!»

Nok en skarp sving passert i, estimerte Harry, rundt regnet 0,3 % av lysets hastighet, og de beveget seg gjennom en korridor full av svinger som Harry alltid brukte for å komme seg fra Storhallen til biblioteket, bare det at det *var ikke* den korteste veien hvis du var *på en sopelime*, han burde ha tatt den lange rette vest-korridoren istedenfor –

Den delen av hjernen hans som ikke styrte klarte til slutt å ta igjen virkeligheten.

«Noen har tuklet med sinnene deres!» ropte Harry ut, idet han vevde seg gjennom den svingete korridoren så raskt at den bakerste Wiltersen av og til dunket lett inn i en vegg siden lengden av sopelimen var i konflikt med Harrys ikke-tilpassede flyveferdigheter.

«*Hva?*» skrek Fred eller Frank.

«Hvem det nå var som fikk Hermine har tuklet med sinnene deres også!» Det kunne være Forglemmiarum, det kunne være et falskt minne som ikke var lagt på riktig, men akkurat nå klarte ikke Harry å *tenke* –

Sopelimen vendte og skjøt opp ved siden av en spiraltrapp, alle tre la seg flate langs sopelimen så de kunne komme seg gjennom hullet i taket som åpnet seg opp til fjerde etasje, og så var de foran biblioteket; sopelimen stoppet opp med en hvinelyd selv om den ikke hadde noe som helst som kunne forårsake friksjon og hvine. Harry ga Wiltersen-tvillingene et kjapt blikk for å få dem til å *bli der* idet han klatret ned fra sopelimen og dyttet opp dørene til biblioteket, og kontrollerte pusten sin da han stakk hodet innenfor.

Hermine Grang var ikke der.

Madam Knipe, som spiste et smørbrød ved skrivebordet sitt, så plutselig opp med et irritert blikk. «Biblioteket er stengt!»

«Har du sett Hermine Grang?» sa Harry.

«Jeg sa at biblioteket er *stengt,* gutt! Lunsjtid!»

«Dette er ekstremt viktig. Har du sett Hermine Grang eller har du noen anelse om hvor hun kan være?»

«Nei! Nå, forsvinn!»

«Har du noen rask måte å få kontakt med professor McSnurp på i nødsituasjoner?»

«Heh?» sa bibliotekaren overrasket. Hun reiste seg opp bak skrivebordet. «Hva er –»

«Ja eller nei. Vennligst svar umiddelbart.»

«Ah – vi har flumnettverket –»

«Hun er ikke på kontoret sitt,» sa Harry. «Har du andre måter å kontakte henne på? Ja eller nei.»

«Unge mann, jeg insisterer på at du –»

Harrys hjerne markerte dette som *jeg snakker med NPC-er igjen* idet han spant på hælen og satte kursen mot sopelimen igjen.

«Stopp!» skrek madam Knipe, og hun kom løpende – for seint, ut fra dørene, idet Harry og Wiltersen-tvillingene skjøt av sted igjen og ut av bibliotekarens synsvidde. Presset i Harrys sinn økte stadig, som om en fysisk hånd klemte brystet hans, *han måtte finne Hermine* og han hadde ingen annen ide om hvor hun kunne befinne seg, med mindre det var heksenes sovesal i Ravnklo-tårnet og der kunne han ikke komme inn. Det å gjennomsøke hele Galtvort var på grensen til en matematisk umulighet, det var sannsynligvis ikke en enkelt sammenhengende flyrute som ville besøke alle rom minst en gang – *hvorfor* hadde han ikke tenkt på å forlange at Hermine, Nilus og ham selv skulle bli gitt de der kjekke små speilene som svartspanerne brukte til å kommunisere –

Faktumet '*jeg er en idiot*' traff Harry som et slag i magen. Han trengte ikke speil for å sende en melding, han hadde ikke trengt speil siden januar. Harry sakket farten på sopelimen så den sto stille i lufta i en korridor, tryllestaven var på vei opp i hånda hans, den sterke viljen til å *beskytte Hermine Grang* steg opp fremst i sinnet hans lik en sol av sølvfarget ild og fløt ned i armen hans idet han skrek ut

«*FORVENTO VERGUM!*»

og den flammende hvite menneskeskikkelsen kom til syne som en supernova; Wiltersen-tvillingenes stemmer skrek høyt i sjokk.

«Fortell Hermine Grang – at et troll går løs inne i Galtvort – det jakter kanskje på henne – hun må straks komme seg ut i direkte sollys!»

Sølvfiguren snudde seg som om den skulle til å gå, og så forsvant den.

«Merlins underbukser,» pustet Fred eller Frank.

Sølvskikkelsen flammet brått opp på ny, og sa i den merkelige utenfor-versjonen av Harrys egen stemme, «Hermine Grang sier,» og den flammende figurens stemme fikk et høyere toneleie, «*ÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆ!*»

Det virket som om tida delte seg, som om alt beveget seg svært raskt og langsomt samtidig. En desperat impuls etter å sette fart på sopelimen, fly i topphastighet, det var bare det at Harry ikke *visste hvor* –

«Hvis du vet hvor hun er,» ropte Harry til den flammende menneskelige skikkelsen, stirret inn i den som om den var en sol, «så *før meg til henne!*»

Sølvflammen beveget seg og Harry satte opp farten etter den, Wiltersen-tvillingene ga fra seg høyfrekvente skrik bak ham idet han skjøt gjennom lufta som en kanonball, de beveget seg raskere enn fornuft og tanke, han fokuserte ikke på veggene som skvatt forbi ham eller hvor høy hastigheten var, bare fulgte sølvlyset gjennom korridorene og opp trapper og lynte gjennom dører som Fred eller Frank desperat skrek ut besvergelser for å

åpne og *alt tok allikevel for mye tid*; noe dypt inne i Harry følte det som om han beveget seg i sirup idet vinduer og portretter skjøt forbi.

Så skrek sopelimen seg gjennom en siste sving som dunket en av Wiltersen-tvillingene inn i veggen ikke fullt så hardt som en klabb ville treffe, og så fulgte de den strålende skytsvergen gjennom en åpning i takene, opp og oppover, forbi en etasje og så enda en på kortere tid enn det tok å puste.

Skytsvergen stoppet opp (og Harry bråbremset som respons) akkurat idet de kom til et stort, åpent område som spredte seg utover til det unnslapp taket og ble til en utendørsterrasse, en plattform av marmorfliser ute i fri luft –

87.
TIDSPRESS, DEL 2

Kald, blå ild klistret seg til gulvet i små klynger, rundt en flammende pøl som ga inntrykk av å brenne med et mer dødelig, hetere blått.

I en smal sirkel var marmorflisene brent og knust av en form for eksplosiv magi som bare de ypperste førsteårs hekser kunne ha kastet, ved å bruke all gjenværende styrke.

På terrassen, *fremdeles i bevegelse* i det åpne solskinnet, sto et stort, klumpete vesen av matt granittgrått. Kropp som en kampestein med et lite, skallet hode balansert på toppen som en stein, korte bein tykke som trestammer med flate, hornete føtter. En hånd holdt en enorm steinklubbe så lang og bred som et voksent menneske, og den andre hånda holdt [redacted]

Wiltersen-tvillingene hylte.

Harrys skytsverge knuste.

Trollet snøftet og spant rundt for å møte dem, og slapp [redacted] ned i den røde dammen som hadde spredt seg ut under føttene dets, og løftet klubba høyt.

Så skrek en Wiltersen fram en besvergelse og klubba ble revet ut av trollets hender, den dunket så hardt inn i ansiktets dets at det drev trollet tilbake et av skrittene, et slag som kunne ha drept en gomp. Trollet bæljet i sinne, med knust nese og blodet strømmende; og så rettet nesa seg opp igjen og var regenerert; uhyret grep med begge hender etter klubba, som skjøt av gårde gjennom lufta, men bare så vidt unngikk å bli grepet.

«Led den unna, hold den vekk fra meg,» sa en stemme.

Den leviterte klubba flyttet seg bakover fra trollet, fra terrassen og til det store åpne gulvet under taket; og trollet gjorde et enormt, fantastisk sprang som nesten skaffet det klubba tilbake. Så tok trollet et nytt, voldsomt hopp idet klubba beveget seg til en side; og sopelimen beveget seg forover og Harry hoppet av og sprang dit Hermine Grang lå i en pøl av sitt eget blod med føttene spist vekk opp til hoftene.

Harrys hender rev helbredersettet fra pungen åpent, grep en av de selvstrammende turnikeene, surret den rundt en forreven, tannmerket beinstump, hendene hans glatte av blod, men de skalv ikke, han lot dem ikke få lov til å skjelve. Idet turnikeen dannet en komplett løkke strammet den seg hardt, og mer blod kom ut, men så stoppet blødningen fra den lårstumpen, og Harry vendte seg mot den andre. Deler av sinnet hans skrek, skrek, skrek, og selv den delen av ham som plukket opp den andre selvstrammende turnikeen hørte det, men det var heller ikke tillatt.

De to Wiltersen-tvillingene ropte ut formler, den ene etter den andre i hurtig ildgivning som ville ha fått Harry til å besvime på seksti sekunder, noen ganger ropte tvillingene to forbannelser simultant i perfekt koordinasjon, men de fleste formlene oppløste

seg i harmløse gnistregn mot trollets hud. Idet den andre turnikeen strammet seg i nok en blodsprut, tittet Harry opp på et «*Revnio!*» / «*Explosio!*» som fikk trollets sårbare øyne til å eksplodere i en dobbelt dusj av glassaktige skår, men trollet bare vrælte igjen idet øynene allerede startet å danne seg på ny.

«*Ild og syre!*» ropte Harry. «*Bruk ild eller syre!*»

«*Etsio!*» / «*Tafyrio!*» hørte Harry, men han så ikke etter, han grep etter sprøyta med glødende oransje væske som var en oksygendannende eliksir, og dyttet den inn i Hermines nakke der Harry håpet halspulsåren var, for å holde hjernen hennes i live selv om lungene eller hjertet stoppet, så lenge hjernen hennes forble intakt kunne alt annet fikses, det måtte være mulig å fikse det med magi, det måtte være mulig å fikse det med magi, det måtte være mulig å fikse det med magi, og Harry dyttet stempelet i sprøyta helt til bunn; en svak gløding kom til syne under den bleke huden på nakken hennes. Så trykket Harry hardt på brystet hennes, der hjertet burde være; harde kompresjoner som han håpet ville flytte det oksygenberikede blodet rundt til dit det kunne treffe hjernen hennes, selv om hjertet kanskje hadde stoppet å slå, han hadde ikke faktisk tenkt på å sjekke pulsen hennes.

Så stirret Harry på de andre tingene i medisinsettet sitt, hjernen hans ble helt tom idet han forsøkte å finne ut hva annet som var i det, og om det var noe han kunne bruke. Skrikingen i det fjerne hjørnet av sinnet hans ble sterkere, mye sterkere, nå som hendene hans hadde holdt opp med de paniske bevegelsene. Han var plutselig klar over følelsen av våthet der blodet hadde trukket gjennom kutten hans, og bukseknærne.

Fra bak Harry kom lyden av et nytt brøl fra trollet, og han hørte en av Wiltersen-tvillingene rope «*Deligitor prodeas!*» og så «*HJELP! Gjør noe!*»

Harry vred hodet bakover for å se, og så at en av Wiltersen-tvillingene av en eller annen grunn nå hadde Valghatten på hodet, og sto ansikt til ansikt med trollet som holdt steinklubba i begge hender; det så litt brent ut nå, og hadde et par rykende arr over armene, men det var fremdeles intakt.

Og så bæljet stemmen til Hatten med en stemme så høy at det virket som om veggene skalv.

«*GRIFFING!*»

En puls av magisk kraft brant lufta, magien føltes som om den nesten kunne berøres, selv for Harrys unge sanser; trollet hoppet et stykke tilbake med et overrasket snøft. Fred eller Frank, med et merkelig ansiktsuttrykk, sveipet Hatten av hodet med en bevegelse flytende som en tryllekunstners triks, og grep inn i den med en hånd og trakk fram et skaft med en glødende rubin som endeknapp, fulgt av en bred parerstang i glinsende hvitt metall, og et blad så langt som et høyt barn. Idet sverdet ble avdekket virket det som om lufta ble fylt av et stille, rasende skrik.

På bladet var det skrevet med gullskrift, *nihil supernum.*

Så løftet Wiltersen-tvillingen sverdet høyt som om det store bladet ikke hadde noen vekt, og skrek, og gikk til angrep.

Harrys lepper åpnet seg for å si noe, en eller annen lang setning som, *Nei, stopp, du aner ikke hvordan du skal bruke et sverd,* men ikke en eneste stavelse forlot leppene hans før sverdet kuttet av trollets høyre arm rett gjennom albuen, det skar gjennom hud og kjøtt og bein som gele; akkurat idet den allerede-svingende steinklubba braste inn i den angripende Wiltersen-tvillingen og sendte ham flyvende gjennom lufta, over marmorgulvet, over hullet der de hadde kommet med sopelimen, helt til den Wiltersenen traff veggen på motsatt side og kollapset i en ubevegelig haug.

Det lysende sverdet forsvant ned i åpningen i gulvet, og klang fjernt idet det falt.

«*Fred!*» skrek Frank Wiltersen, og så «*ORKANIO!*»

Et usynlig slag traff trollet og kastet det sidelengs gjennom lufta.

«*ORKANIO!*»

Trollet ble truffet igjen, og ble blåst ut på kanten av gulvet og mot det tomme gapet ned mot en bakke som lå langt under dem.

«*ORKANIO!*»

Men trollet hadde bøyd seg ned og grepet gulvet, den gjenværende hånda slo seg gjennom marmoren for å få et fast tak. Det tredje støtet sendte trollets kropp ut i gapet; men hånda forble på kanten. Og så trakk trollet seg selv opp igjen med en hånd mens det brølte.

Frank Wiltersen sjanglet, og falt nesten; hånda falt ned langs siden. «Harry –» sa Wiltersen-tvillingen med anstrengt stemme, «Løp –»

Den gjenværende Wiltersen-tvillingen tok et skritt til siden, lente seg tungt mot veggen, og skled ned på gulvet.

Tida var oppsplittet i Harrys sinn, verden rundt ham virket som om den beveget seg sakte, forstyrret; eller kan hende var det hans eget sinn som vred og brettet seg. Han burde ha beveget seg, gjort noe, men en merkelig paralyse så ut til å ha lammet alle musklene hans, all bevegelse. Uten noen tid for ord kom tankene som blink av konsepter; at hvis Harry flyktet ville trollet spise Wiltersen-tvillingene i tillegg til Hermine, at hvis klabber ikke drepte trollmenn så var Fred fremdeles i live, at Wiltersen-tvillingene var mer kraftfulle magibrukere enn ham og de hadde ikke vært i stand til å holde trollet tilbake, det var ikke nok tid til å transfigurere noe som han ikke hadde allerede, trollet virket for smidig til å bli narret over kanten på terrassen slik at det falt ned fra Galtvorts tak, noen hadde fortryllet trollet til å motstå sollys før det ble brukt som et drapsvåpen, og hadde kanskje også forsterket det på andre måter. Og så et mentalt bilde av Hermine som løp vekk fra trollet, løp i retning sollys, og endelig kom fram til denne terrassen i dagslys mens trollet jaktet på henne; bare for å oppdage at noen andre også hadde tenkt på denne muligheten.

Den skrikende redselen i sinnet hans ble druknet ut av en annen følelse.

Harry reiste seg opp.

På den andre siden av rommet hadde fienden også reist seg; den ene armen var kuttet av et mektig sverd og vokste ikke ut igjen; armstumpen var blodig.

hensikt om å drepe

Trollet grep sin falne klubbe i den gjenværende hånda og bæljet høyt, dundret klubba i gulvet og sendte marmorfliser i alle retninger.

tenk utelukkende på å drepe

Trollet begynte å gå mot der Frank hadde falt overende, en tynn stripe av sikkel rant ned fra siden av leppene dets.

grip etter alle muligheter for å gjøre det

Harry tok fem steg forover, og fienden bæljet igjen og snudde seg vekk fra Frank; trollets øyne fokuserte rett på ham.

sensorer av, ingen nøling

Den tredje mest perfekte drapsmaskinen i naturen hadde kurs rett mot ham i stødige sprang.

DREP

Harrys venstre hånd holdt allerede den transfigurerte diamanten fra ringen; høyre hånd holdt allerede om tryllestaven.

«*Vingardium Leviosa.*»

Harrys tryllestav dirigerte den lille juvelen inn i trollets munn.

«*Finite Incantatem.*»

Trollets hode ble blåst av nakkehvirvlene idet steinen utvidet seg til sin gamle form, og Harry trådte til side idet fiendens kropp krasjet ned der han hadde stått.

Fiendens hode begynte allerede å regenerere seg, den forrevne stumpen av kjeven og nakken ble dekket til, munnen fullførte seg selv og tennene vokste ut igjen.

Harry bøyde seg ned og plukket opp trollets hode etter det venstre øret. Tryllestaven hans skar inn i trollets venstre øye, dyttet seg gjennom den geleliknende substansen og passerte inn gjennom den store åpningen i hodeskallen. Harry visualiserte en en millimeter bred seksjon tvers igjennom fiendens hjerne, og transfigurerte den om til svovelsyre.

Fienden stoppet å regenerere.

Harry kastet liket over kanten av terrassen og vendte tilbake til Hermine.

Øynene hennes beveget seg, og fokuserte på ham.

Harry fortet seg ned ved siden av henne, ignorerte at blodet gjorde hans allerede våte kutte enda våtere. *Det går bra,* hjernen hans formulerte setningen, men leppene hans ville ikke bevege seg. *Det kommer til å bli bra, vi skal finne noe magi som reparerer alt dette, gjør deg normal igjen, bare hold ut, ikke –*

Hermines lepper beveget seg, bare ørlite, men de beveget seg.

«din … feil …»

Tida frøs. Harry burde ha bedt henne om å ikke snakke, om å spare pusten, det var bare det at han klarte ikke å fjerne blokkeringen fra leppene.

Hermine trakk pusten igjen, og leppene hennes hvisket, «Ikke din feil.»

Så pustet hun ut, og lukket øynene.

Harry stirret på henne med halvåpen munn, pusten hans satt fast i halsen.

«Ikke gjør dette,» sa stemmen hans. Han hadde bare vært to minutter for seint ute.

Hermine spasmet plutselig, armene hennes vred seg opp i lufta som om hun grep etter noe, og øynene hennes åpnet seg igjen. Det var et utbrutt av *noe* som var magi og også noe mer, et rop høyere enn et jordskjelv, som inneholdt tusen bøker, tusen biblioteker, alt uttrykk i et enkelt skrik som var Hermine; for enormt til å bli forstått, bortsett fra at Harry plutselig visste at Hermine hadde overvunnet smerten, og var glad for å ikke dø alene. Et øyeblikk virket det som om magien som strømmet ut ville holde, slå røtter i slottets steiner; men så stoppet utstrålingen, magien bleknet, kroppen hennes sluttet å røre på seg og alle bevegelser stoppet opp idet Hermine Johanne Grang opphørte å eksistere –

Nei.

Harry reiste seg opp fra kroppen, og svaiet.

Nei.

Ild blaffet raskt opp, og Humlesnurr sto der med Vulkan, øyne fylt med redsel. «Jeg følte en elev dø! Hva –»

Den gamle trollmannens øyne så det som lå på bakken.

«Åh, nei,» hvisket Albus Humlesnurr. Vulkan ga fra seg en trist, sørgende kurring.

«Bring henne tilbake.»

Det var stillhet på terrassen. En bevegelse fra Humlesnurrs tryllestav løftet Fred Wiltersen opp i lufta, og han fløt mot dem, omgitt av en betryggende rosa glød.

«Harry –» begynte den gamle trollmannen. Stemmen hans sprakk opp. «Harry –»

«Få Vulkan til å gråte på henne, eller noe. Skynd deg.» Stemmen som snakket virket fullstendig rolig.

«Jeg, jeg kan ikke, Harry, det er for sent, hun er død –»

«Jeg vil ikke høre om det. Hvis det var meg som lå der ville du trekke en eller annen forbløffende kanin fram fra hatten og redde meg, ikke sant, fordi helten ikke får lov til å dø før fortellingen er over. Vel, hun er også en av heltene, så uansett hva du har spart for den der ekstra-spesielle anledningen, kom igjen og bruk det nå. Jeg lover å betale tilbake.»

«Det er ikke noe jeg kan gjøre! Sjelen hennes har forlatt kroppen, hun har gått videre.»

Harry åpnet munnen sin for å skrike ut alt sitt raseri, og så lukket han den igjen. Det var ikke noe poeng i å skrike, det ville ikke oppnå noe. Trykket inne i ham som snart ikke lenger var til å bære kunne ikke slippes ut på den måten.

Harry snudde seg vekk fra Humlesnurr og tittet ned der restene av Hermine Grang lå i en dam av blod. Deler av sinnet hans hamret løs på verden rundt ham, forsøkte å få den til å gå bort, våkne opp fra dette marerittet og finne seg selv tilbake i Ravnklostua med morgensola skinnende inn gjennom gardinene. Men blodet ble værende og Harry våknet ikke opp, og en annen del av ham visste allerede at denne hendelsen var virkelig, en del av den samme mangelfulle verdenen som inkluderte Azkaban og Heksingatings rådssal og

Nei

Med en splintret følelse, som om tida fremdeles var revet i filler rundt ham, vendte Harry seg vekk fra Humlesnurr og så ned på restene av Hermine Grang som lå i en blodpøl med to turnikeer bundet rundt stumpene av leggene, og bestemte seg for

Nei.

Jeg vil ikke akseptere dette.

Det er ingen grunn til å akseptere det, ikke når det finnes magi i verden.

Harry ville lære det han trengte å lære, finne opp det han trengte å finne opp, rive Salazar Smygards kunnskap ut av Den mørke herrens sinn, avdekke Atlantis' hemmeligheter, åpne alle porter eller bryte alle segl som var nødvendig, finne veien til all magiens opphav og reprogrammere den.

Han ville rive i stykker selve virkelighetens grunnmur for å få Hermine Grang tilbake.

*
*

«Krisen er over,» sa forsvarsprofessoren. «Du kan stige av, madam.»

Rummelfiold, som hadde sittet bak ham på den topersons sopelimen som nettopp hadde rast gjennom Galtvort, brent seg rett gjennom alle vegger og gulv som sto i veien for dem, gikk raskt av og satte seg deretter tungt ned på gulvet, et stykke vekk fra de rødglødende kantene til et nylaget hull i veggen. Kvinnens pust kom fremdeles som gisping, hun bøyde seg dobbelt som om hun var på kanten til å kaste opp noe som var større enn henne selv.

Forsvarsprofessoren hadde følt guttens skrekk, gjennom koblingen som eksisterte mellom de to, resonansen i deres magi; og han hadde innsett at gutten hadde lett etter trollet og funnet det. Forsvarsprofessoren hadde forsøkt å sende en impuls om å trekke seg tilbake, å ta på Usynlighetskappen og flykte; men han hadde aldri klart å påvirke gutten gjennom resonansen, og hadde ikke lyktes denne gangen heller.

Han hadde følt at gutten ga seg selv helt over til drapshensikten. Det var da forsvarsprofessoren hadde begynt å brenne seg gjennom Galtvort-bygningen, for å forsøke å rekke kampen tidsnok.

Han hadde følt gutten utslette fienden sin i løpet av sekunder.

Han hadde følt guttens fortvilelse idet en av vennene hans døde.

Han hadde følt raseriet gutten hadde rettet mot en plage som sannsynligvis var Humlesnurr, fulgt av en ukjent konklusjon hvis ubøyelige hardhet til og med han fant adekvat. Med litt hell hadde gutten nettopp kvittet seg med sine toskete små motviljer.

Usett av alle kurvet forsvarsprofessorens lepper seg opp i et tynt smil. Til tross for sine små opp- og nedturer, hadde det alt i alt vært en overraskende god dag –

HAN ER HER. DEN ENE SOM VIL RIVE I STYKKER SELVE STJERNENE PÅ HIMMELEN. HAN ER HER. HAN ER VERDENS UNDERGANG.

88.
ROLLER, DEL 1

En enkel *Stimulus* fra rektor hadde vekket Fred Wiltersen, fulgt av en midlertidig helbredende formel for en brukket arm og brustne ribbein. Harrys stemme hadde fjernt fortalt rektor om den transfigurerte syren inne i trollets hode (Humlesnurr hadde sett ned over kanten av takterrassen og gjort noen bevegelser før han kom tilbake), og så om at Wiltersen-tvillingenes hukommelse hadde blitt tuklet med; han vedlikeholdt en separat konversasjon som Harry husket, men ikke kunne prosessere.

Harry sto fremdeles over Hermines kropp, han hadde ikke beveget seg fra det stedet, tenkte så fort han kunne gjennom følelsen av dissosiasjon og oppdelt tid, var det noen ting han burde gjøre *nå*, noen muligheter som snart ikke var mulig lenger. Noen måte å redusere mengden av magisk allmektighet som ville trengs senere. En midlertidig fyrtårn-effekt for å markere dette øyeblikket til bruk for senere tidsreiser, hvis han en dag fant en måte å reise lenger enn seks timer tilbake i tid på. Det var teorier om tidsreiser under den generelle relativitetsteorien (som hadde virket mye mindre plausible før Harry hadde støtt på tidsvendere) og de teoriene sa at du ikke kunne reise tilbake i tid til før maskinen var bygd – en relativistisk tidsmaskin vedlikeholdt en kontinuerlig gangvei gjennom tida, den teleporterte ingenting. Men Harry kunne ikke tenke på noe som kunne komme til nytte ut fra de formlene han kjente til, Humlesnurr var ikke spesielt samarbeidsvillig, og uansett var dette flere minutter etter det kritiske punktet i Tiden.

«Harry,» hvisket rektor, og la hånda på Harrys skulder. Han hadde forsvunnet fra der han sto over Wiltersen-tvillingene og dukket opp igjen ved siden av Harry; Frank Wiltersen hadde teleportert fra der han satt til en knelende stilling ved siden av broren sin, og Fred lå nå rett ut med øynene åpne og klynket mens han pustet. «Harry, du må forlate dette stedet.»

«Vent,» sa Harrys stemme. «Jeg forsøker å tenke etter om det er noe annet jeg kan gjøre.»

Den gamle trollmannens stemme hørtes hjelpeløs ut. «Harry – jeg vet at du ikke tror på sjeler – men uansett om Hermine følger med på deg nå, eller ikke, så tror jeg ikke hun skulle ønske at du oppførte deg slik.»

… nei, det var åpenbart.

Harry pekte tryllestaven sin stødig på Hermines kropp –

«Harry! Hva er det du –»

– og lot *alt* strømme nedover armen og ut i hånda –

«*Fryserio!*»

«– gjør?»

«Hypotermi,» sa Harry fjernt, idet han sjanglet. Det hadde vært en av de formlene han og Hermine hadde eksperimentert med, for en livstid siden, slik at han var i stand til å kontrollere den nøyaktig; skjønt det hadde trengtes mye kraft for å påvirke så mye masse. Hermines kropp burde nå være nesten nøyaktig fem grader celsius. «Folk er blitt reddet tilbake fra kaldt vann etter mer enn tretti minutter uten å puste. Kulden beskytter deg fra hjerneskade, ser du, den sakner farten på alle prosesser. Gompeleger har et ordtak, du er ikke død før du er varm og død – jeg tror de til og med kjøler ned pasienten under noen kirurgiske inngrep, hvis de har behov for å stoppe noens hjerte en liten stund.»

Fred og Frank startet å hulke.

Humlesnurrs ansikt var allerede stripete av tårer. «Jeg beklager,» hvisket han. «Harry, jeg beklager så mye, men du må stoppe med dette.» Rektor tok Harry i skulderen og trakk ham vekk.

Harry tillot seg selv å bli snudd vekk fra Hermines kropp, han gikk forover mens rektor varsomt dyttet ham vekk fra blodet. Fryseformelen ville kjøpe ham tid. Minst timer, kanskje dager hvis han kunne få til å fornye formelen på Hermine eller hvis de lagret kroppen hennes på et kaldt sted.

Nå var tida inne for å tenke.

* * *

Minerva hadde sett Albus' ansikt og hun hadde visst at noe var galt; nok tid hadde gått til at hun selv kunne gruble over hva som hadde skjedd, og til og med hvem som hadde dødd; sinnet hennes blinket innom Alastor, til Augusta, til Arthur og Molly, alle blant de mest sannsynlige målene når Voldemort var på vei til makten for andre gang. Hun hadde trodd at hun hadde stålsatt seg selv; hun hadde trodd at hun var klar for de verste av nyheter.

Så snakket Albus, og alt stålet forlot henne.

Ikke Hermine – nei –

Albus ga henne et kort tidsrom å gråte på; og så fortalte han henne at Harry Potter, som hadde sett frøken Grang gå bort, hadde slått seg til utenfor sykestuas lagerrom der frøken Grangs levninger ble oppbevart, og nektet å flytte seg vekk fra stedet, og ba alle som snakket til ham om å gå vekk slik at han kunne tenke.

Det eneste som hadde fått gutten til å reagere var da Vulkan hadde forsøkt å synge til ham; Harry Potter hadde skreket til føniksen at den ikke skulle gjøre det, følelsene hans var virkelige, han ønsket ikke at magi skulle forsøke å *helbrede* dem som om de var en sykdom. Etter det hadde Vulkan nektet å synge igjen.

Albus tenkte at hun kanskje kunne ha den beste muligheten til å nå fram til Harry Potter nå.

Så hun måtte ta seg sammen, og vaske ansiktet sitt; senere ville det være tid for privat sorg, når de av barna hennes som hadde overlevd ikke trengte henne like sterkt lenger.

Minerva McSnurp tok seg sammen, trakk sammen de fjernere bitene av seg selv, tørket øynene en siste gang, og la hånda på dørklinken til den delen av sykestua som hadde et bakre lagerrom som nå ble brukt, for andre gang dette århundret og for femte gang siden Galtvort-slottet var blitt reist, som hvilested for en lovende ung elev.

Hun åpnet døra.

Harry Potters øyne stirret på henne. Gutten satt på gulvet foran døra til det bakre lagerrommet, og holdt tryllestaven i fanget sitt. Hvis disse øynene sørget, hvis de var tomme, eller hvis de til og med var brustne, så kunne det ikke synes på guttens ansikt. Det var ingen spor av tørkede tårer på disse kinnene.

«Hvorfor er du her, professor McSnurp?» sa Harry Potter. «Jeg fortalte rektor at jeg ønsket å være alene en stund.»

Hun kunne ikke komme på noe å si. *Å hjelpe deg – du har det ikke bra* – men hun visste ikke hva kun skulle si, det var ingenting hun kunne forestille seg å si som ville gjøre ting bedre. Hun hadde ikke planlagt noe før hun gikk inn i rommet, siden hun ikke akkurat hadde vært i toppslag selv.

«Hva tenker du på?» sa Minerva. Det var den eneste setningen som dukket opp i hodet hennes. Albus hadde fortalt henne at Harry hadde sagt, igjen og igjen, at han tenkte; og at hun måtte forsøke å få Harry til å snakke, på en eller annen måte.

Harry stirret halvveis på henne og halvveis forbi henne; ansiktet hans ble anspent, og hun holdt pusten.

Det tok en stund før Harry snakket.

«Jeg forsøker å tenke gjennom om det er noe jeg burde gjøre akkurat nå,» sa Harry Potter. «Men det er vanskelig. Sinnet mitt fortsetter å se for seg måter fortida kunne ha endt opp annerledes på dersom jeg hadde tenkt raskere; og jeg kan ikke utelukke at det kanskje er en nøkkelinnsikt et sted inni der.»

«Herr Potter –» sa hun med sviktende stemme. «Harry, jeg tror ikke det er sunt for deg å – tenke, slik du gjør nå –»

«Jeg er uenig. Det er det å ikke tenke som får folk drept.» Ordene ble framsagt jevnt, monotont, som om noen leste opp linjer fra ei bok.

«Harry,» sa hun, omtrent uten å tenke mens hun sa det, «det er ingenting du kunne ha gjort –»

Noe blafret i Harrys uttrykk. Øynene hans lot til å fokusere på henne for første gang.

«Ingenting jeg kunne ha *gjort?*» Harrys stemme steg da han uttalte det siste ordet. «*Ingenting jeg kunne ha GJORT? Jeg har mistet tellingen over hvor mange forskjellige måter jeg kunne ha reddet henne på! Hvis jeg hadde bedt om at vi alle fikk speil å kommunisere med!*

Hvis jeg hadde insistert på at Hermine ble tatt ut av Galtvort og plassert i en skole som ikke er sinnssyk! Hvis jeg hadde sneket meg ut umiddelbart istedenfor å forsøke å diskutere med normale mennesker! Hvis jeg hadde husket skytsvergen tidligere! Selv det aller siste minuttet var det kanskje ikke for sent! Jeg drepte trollet og snudde meg mot henne og hun var fremdeles I LIVE, og jeg bare bøyde meg ned for å lytte til hennes siste ord som en IDIOT istedenfor å tilkalle skytsvergen igjen og få Humlesnurr til å sende Vulkan! Eller hvis jeg bare hadde møtt denne problemstillingen fra en annen synsvinkel – hvis jeg hadde lett etter en elev med en tidsvender som kunne sende en melding tilbake i tid *før* jeg fant ut at noe hadde skjedd med henne, istedenfor å sitte der med et resultat som ikke kan endres – jeg *ba* rektor om å reise tilbake og redde Hermine og så bare jukse til resten, jukse til den døde kroppen, endre alles hukommelser, men Humlesnurr sa at han hadde forsøkt noe liknende en gang og det fungerte ikke og han mistet enda en venn istedenfor. Eller hvis jeg hadde – hvis jeg bare hadde valgt å – hvis, den kvelden –»

Harry presset hendene mot ansiktet, og da han fjernet dem igjen, var ansiktet hans igjen rolig og fattet.

«Uansett,» sa Harry Potter, nok en gang med denne monotone stemmen, «så vil jeg ikke gjenta den feilen, så jeg kommer til å bruke tida fram til middag på å tenke igjennom om det er noe jeg burde gjøre. Hvis jeg ikke har kommet fram til noe før det så kommer jeg og spiser middag. Nå er det fint om du går din vei.»

Hun var oppmerksom på at tårer gled nedover kinnene hennes igjen. «Harry – Harry, du må tro på at dette ikke er din feil!»

«Selvsagt er det min feil. Det er ingen andre her som kunne være ansvarlige for noe.»

«Nei! Du-vet-hvem drepte Hermine!» Hun var knapt oppmerksom på hva hun selv sa, at hun ikke hadde skjermet rommet mot andre som eventuelt kunne høre det. «Ikke du! Uansett hva annet du kunne ha gjort, så var det ikke deg som drepte henne, det var Voldemort! Hvis du ikke kan tro på det så vil du bli gal, Harry!»

«Det er ikke slik ansvarlighet fungerer, professor.» Harrys stemme var tålmodig, som om han forklarte ting til et barn som garantert ikke ville forstå. Han så ikke på henne lenger, stirret bare inn i veggen til høyre for henne. «Når du gjør en analyse av feil, så er det ikke noe poeng i å tildele feil til en del av systemet du ikke kan endre i ettertid; det er som å gå utfor en klippe og legge skylden på gravitasjonen. Gravitasjonen kommer ikke til å være annerledes neste gang. Det er ikke noe poeng i å forsøke å allokere ansvar til personer som ikke kommer til å endre sine handlinger. Med en gang du ser på det fra det perspektivet, så innser du at det å fordele skyld aldri er nyttig for noe med mindre du legger skylden på deg selv, fordi dine handlinger er de eneste som kan endres ved at du legger skylden dit. Det er derfor Humlesnurr har sitt rom fullt av ødelagte tryllestaver. Han forstår den delen, i det minste.»

En fjern del av sinnet hennes noterte seg at hun skulle vente til mye senere, og så snakke skarpt til rektor om hva slags ting han kunne vise fram til lettpåvirkelige barn.

Kan hende hun til og med burde skrike til ham denne gangen. Hun hadde fundert på om hun kanskje burde skrike til ham uansett, på grunn av frøken Grang –

«Du er *ikke* ansvarlig,» sa hun, skjønt stemmen hennes skalv. «Det er lærerne – det er vi som er ansvarlige for elevenes sikkerhet, ikke du.»

Harrys øyne flakket tilbake til henne. «*Du* er ansvarlig?» Stemmen hans var stram. «Vil du at jeg skal holde deg ansvarlig, professor McSnurp?»

Hun hevet hodet og nikket. Det ville være bedre, langt bedre, enn om Harry skyldte på seg selv.

Gutten dyttet seg opp fra sittende stilling, og tok et skritt forover. «Ålreit, da,» sa Harry med monoton stemme. «Jeg forsøkte å gjøre den fornuftige tingen, da jeg så at Hermine manglet og at ingen av lærerne visste om det. Jeg ba en syvendeårs elev om å bli med meg på sopelime og beskytte meg mens vi lette etter Hermine. Jeg ba om hjelp. Jeg tryglet om hjelp. Og ingen hjalp meg. Fordi du ga alle en absolutt ordre om å holde seg akkurat der de var, ellers ville de bli utvist, ingen unnskyldninger ville bli akseptert. Uansett hva annet Humlesnurr gjør feil, så tenker han i alle fall på elevene som folk, ikke dyr som må føres inn i en innhegning og hindres fra å gå ut. Du visste at du ikke var flink til militær tenkemåte, din første ide var å få oss alle ut og gå i korridorene; du visste at noen elever der var bedre enn deg til strategi og taktikk, og allikevel limte du oss fast i Storhallen uten noe spillerom. Så da noe skjedde som du ikke hadde forutsett, og det ville ha vært absolutt fornuftig å sende ut en syvendeårs elev på en rask sopelime for å se etter Hermine Grang, så visste elevene at du ikke ville forstå eller tilgi. De var ikke redde for trollet, de var redde for deg. Disiplinen, konformiteten, *feigheten* du la over dem forhindret meg akkurat lenge nok til at Hermine døde. Ikke at jeg burde ha forsøkt å be om hjelp fra normale mennesker, naturligvis, og jeg vil endre meg og bli mindre dum neste gang. Men hvis jeg var dum nok til å allokere ansvar til noen som ikke er meg, så er det det jeg ville ha sagt.»

Tårer rant nedover kinnene hennes.

«Det er det jeg ville ha fortalt deg hvis jeg trodde at du kunne være ansvarlig for noe. Men normale mennesker velger ikke med utgangspunkt i konsekvenser, de bare spiller roller. Det er et bilde i ditt hode av en som skaper fast disiplin, og du gjør alt som det bildet ville gjøre, uansett om det gir mening eller ikke. En som skaper fast disiplin ville beordret elevene tilbake til rommene sine, selv om det var et troll som gikk løs i gangene. En som skaper fast disiplin ville beordre elever til å ikke forlate Storhallen, under trusler om utvisning. Og det lille bildet av professor McSnurp som du har inne i hodet ditt kan ikke lære av erfaring eller endre seg selv, så denne konversasjonen er meningsløs. Folk som deg er ikke ansvarlige for noe; folk som meg er det; og når vi feiler er det ingen andre å legge skylden på.»

Gutten skred framover slik at han sto rett foran henne. Hånda hans skjøt inn under kutten, og trakk fram den gylne sfæren som var det departements-framskaffede beskyttende skallet til tidsvenderen. Han snakket med død, lav stemme uten vekt. «Denne

kunne ha reddet Hermine, hvis jeg hadde vært i stand til å bruke den. Men du mente at det var din rolle å stenge meg ned og stå i veien for meg. Ingen har dødd på Galtvort de siste femti årene, det sa du da du stengte av tidsvenderen, husker du? Jeg burde ha spurt igjen etter at Bellatrix DeMons unnslapp Azkaban, eller etter at Hermine ble beskyldt for mordforsøk. Men jeg glemte det fordi jeg var dum. Vennligst lås den opp nå før noen av mine andre venner dør.»

Uten av stand til å snakke, tok hun fram tryllestaven sin og gjorde dette, åpnet opp den tidsbestemte fortryllelsen hun hadde lagt inn i kapselens lokk.

Harry Potter åpnet det gylne skallet, tittet på det lille timeglasset innenfor sirklene, nikket, og lukket skallet igjen. «Takk skal du ha. Nå kan du gå.» Guttens stemme sprakk igjen. «Jeg må tenke.»

* * *

Hun lukket døra bak seg, en forferdelig og fremdeles for det meste kvalt lyd unnslapp strupen hennes –

Albus kom skimrende til syne ved siden av henne, en kort spraglete aura idet forvrengningen forsvant.

Hun hoppet ikke, ikke helt. «Stopp med det der, har jeg sagt,» sa Minerva. Stemmen hennes hørtes tam og blek ut i hennes egne ører. «Det var privat.»

Albus viftet fingrene mot døra bak henne. «Jeg var redd for at herr Potter kunne komme til å skade deg.» Rektor tok en kort pause, så sa han stille, «Jeg var svært overrasket over at du bare sto der og tok imot.»

«Alt jeg hadde trengt å gjøre var å si 'herr Potter', og han ville ha stoppet.» Stemmen hennes hadde dempet seg nesten til hvisking. «Bare det, og han ville ha stoppet. Og så ville han ikke ha noen han kunne ha sagt de forferdelige tingene til, ingen i det hele tatt.»

«Etter min mening var herr Potters bemerkninger fullstendig urettferdige og ufortjente,» sa Albus.

«Hvis det hadde vært deg, Albus, så ville du ikke ha truet med å utvise noen som forlot rommet. Kan du helt ærlig si meg noe annet?»

Albus hevet øyenbrynene. «Din rolle i denne katastrofen var minimal; dine beslutninger svært fornuftige der og da, og det er bare Harry Potters perfekte tilbakeblikk som gjør at han kan forestille seg noe annet. Du er for visst visere enn å skylde på deg selv for dette, Minerva.»

Hun visste svært godt at Albus ville plassere et bilde av Hermine i det forferdelige rommet sitt, at det ville få en æresplass. Albus ville holde *seg selv* ansvarlig, det var hun sikker på, selv om han ikke hadde vært på Galtvort da det skjedde. Men ikke henne.

Så du synes heller ikke det er verdt bryet å holde meg ansvarlig …

Hun lente seg tungt mot den nærmeste veggen, og forsøkte å holde tilbake tårene; hun hadde aldri sett Albus gråte bortsett fra ved tre anledninger. «Du har alltid hatt tiltro til dine elever, på en måte jeg aldri har hatt. De ville ikke ha vært redde for deg. De ville ha visst at du ville forstå.»

«Minerva –»

«Jeg er ikke passende til å etterfølge deg som rektor. Dette vet vi begge to.»

«Der tar du feil,» sa Albus stille. «Når tida er inne, vil du bli den førtifemte kvinnelige rektoren ved Galtvort og du vil gjøre en ypperlig jobb.»

Hun ristet på hodet. «Hva nå, Albus? Hvis han ikke vil lytte til meg, så til hvem?»

*
*

Det var kanskje en halv time senere. Gutten bevoktet fremdeles døra der kroppen til hans beste venn lå. Han stirret nedover, på tryllestaven som lå i hendene hans. Av og til var ansiktet hans forvridd i tanker, andre ganger var det avslappet.

Skjønt døra ikke åpnet seg, og ingen lyd kunne høres, tittet gutten opp. Han valgte et nøytralt ansikt. Stemmen hans, da han snakket, var matt. «Jeg ønsker ikke selskap.»

Døra åpnet seg.

Galtvorts forsvarsprofessor kom inn i rommet og lukket døra bak seg, og valgte forsiktig en plass i et hjørne mellom to vegger, så langt fra gutten som rommet tillot. En skarp følelse av katastrofe hadde dukket opp i lufta mellom de to, og hang der uten å forandre seg.

«Hvorfor er du her?» sa gutten.

Mannen la hodet lett på skakke. Bleke øyne studerte gutten som om han var et eksemplar av en livsform fra en fjern planet, og tilsvarende farlig.

«Jeg er kommet for å be om unnskyldning, herr Potter,» sa mannen stille.

«Unnskyldning for hva?» sa gutten. «Hvorfor det, hva kunne *du* ha gjort for å forhindre Hermines død?»

«Jeg burde ha tenkt på å undersøke hvorvidt du selv, herr Langballe og frøken Grang var til stede, siden alle dere tre var åpenbare neste mål,» sa forsvarsprofessoren uten å nøle. «Herr Gygrid var ikke mentalt utstyrt til å lede samlingen av elever. Jeg burde ha ignorert viserektors forespørsel om stillhet, og bedt henne om å la professor Pirrevimp være igjen, som ville ha vært bedre i stand til å forsvare elevene mot trusler og som kunne ha vedlikeholdt kommunikasjon via skytsverge.»

«Korrekt.» Guttens stemme var skarp som et barberblad. «Jeg hadde glemt at det var andre på Galtvort som kunne være ansvarlig for ting. Så hvorfor tenkte du ikke på det, professor? Fordi jeg har ikke trodd at *du* var dum.»

Det var en pause, og guttens fingre ble hvite rundt tryllestaven.

«Du tenkte ikke på dette heller, herr Potter, der og da.» Forsvarsprofessorens stemme var sliten. «Jeg er smartere enn deg. Jeg tenker raskere enn deg. Jeg har mer erfaring enn deg. Men gapet mellom oss to er ikke det samme som gapet mellom oss og dem. Hvis du kan overse noe, så kan jeg det også.» Mannens lepper vred seg. «Ser du, jeg deduserte øyeblikkelig at trollet kun var ment som en distraksjon fra andre saker, og av liten viktighet i seg selv. Så lenge ingen sendte elevene ut på meningsløse gåturer gjennom gangene, eller tankeløst sendte de unge smygardingene ned til de selvsamme fangehullene der trollet først var blitt sett.»

Gutten så ikke ut til å slappe av. «Jeg antar at dette er plausibelt.»

«Uansett,» sa mannen, «hvis det er noen som kan sies å være ansvarlig for frøken Grangs død, så er det meg selv. Det er jeg, ikke du, som skulle ha –»

«Jeg oppfatter det slik at du har snakket med professor McSnurp og at hun har gitt deg et manus.» Gutten brydde seg ikke om å holde bitterheten ute av stemmen. «Hvis du har noe å si til meg, professor, så si det uten maskene.»

En kort pause oppsto.

«Som du ønsker,» sa forsvarsprofessoren nøytralt. De bleke øynene holdt seg årvåkne og skarpe. «Jeg synes det er leit at jenta er død. Hun var en god elev i min forsvarsklasse, og kunne ha vært en god alliert for deg senere. Jeg ville gjerne ha trøstet deg for tapet ditt, men jeg har ingen anelse om hvordan slikt gjøres. Naturligvis, hvis jeg finner de ansvarlige skal jeg drepe dem. Du er velkommen til å bli med dersom omstendighetene tillater det.»

«Så rørende,» sa gutten med kjølig stemme. «Du vil altså ikke gå til det skrittet å hevde at du likte Hermine?»

«Hennes sjarme var bortkastet på meg, mistenker jeg. Det er lenge siden jeg dannet slike bånd på en enkel måte.»

Gutten nikket. «Takk for at du er ærlig. Var det alt, professor?»

Det var en pause.

«Slottet har arr nå,» sa mannen som sto i hjørnet.

«Hva?»

«Da en bestemt eldgammel gjenstand i min besittelse informerte meg om at frøken Grang sto på dødens rand, kastet jeg den formelen av forbannet ild som jeg nevnte tidligere. Jeg brant meg gjennom noen vegger og gulv slik at jeg kunne fly en mer rett kurs til åstedet.» Mannen snakket fremdeles tonløst. «Galtvort vil ikke helbrede slike skader av seg selv, ikke enkelt, kanskje ikke i det hele tatt. Jeg antar at det vil bli nødvendig å lappe over hullene med mindre besvergelser. Jeg angrer på dette nå, siden jeg uansett var for seint ute.»

«Ah,» sa gutten. Han lukket øynene sine kort. «Du ønsket å redde henne. Du ønsket det så sterkt at du foretok deg en eller annen faktisk handling. Jeg antar at ditt sinn, om ikke deres, ville være i stand til det.»

Et kort, tørt smil fra mannen.

«Takk skal du ha, professor. Men jeg vil gjerne få være i fred nå fram til middag. Du av alle mennesker vil forstå. Var det alt?»

«Ikke helt,» sa mannen. Et hint av sardonisk tørrhet kom nå tilbake til stemmen hans. «Du forstår, basert på nylige erfaringer er jeg litt bekymret for at du nå akter å foreta deg noe ekstremt toskete.»

«Slik som hva?» sa gutten.

«Jeg er ikke helt sikker. Kanskje du har bestemt deg for at et univers uten frøken Grang har mistet sin verdi, og burde ødelegges for de fornærmelsene det har vist deg.»

Gutten smilte uten humor. «Dine egne synspunkter vises, professor. Den slags ting er ikke egentlig min greie. Har det vært din, en eller annen gang?»

«Ikke egentlig. Jeg har ingen stor kjærlighet for universet, men jeg lever i det.»

En ny, kort pause.

«Hva planlegger du, herr Potter?» sa mannen i hjørnet. «Du har kommet fram til en form for betydningsfull avgjørelse, skjønt du forsøker å skjule den for meg. Hva er din hensikt?»

Gutten ristet på hodet. «Jeg tenker fremdeles, og vil gjerne få være alene til å gjøre nettopp det.»

«Jeg husker et tilbud du ga meg, for mange måneder siden,» sa forsvarsprofessoren. «Ønsker du noen intelligente å prate med? Jeg vil forstå det hvis det ikke er trivelig å være i nærheten av deg.»

Gutten ristet på hodet igjen. «Nei, ellers takk.»

«Nei vel,» sa forsvarsprofessoren. «Hva med noen som har stor kraft og ikke føler seg spesielt bundet av naive skrupler?»

Det var en nøling, og så ristet gutten nok en gang på hodet.

«Noen som har kjennskap til en god del hemmelig kunnskap, og magi som noen kanskje ville se på som unaturlig?»

Guttens øyne smalnet lett, så vanskelig å observere at en annen kanskje ikke ville ha gjort det –

«Jeg forstår,» sa forsvarsprofessoren. «Så kom igjen og spør meg om slike ting. Jeg gir mitt ord på at jeg ikke vil snakke noe om dette til de andre.»

En tid gikk før gutten begynte å snakke, og da han gjorde det var det med sprukken stemme.

«Jeg har til hensikt å få tilbake Hermine. Fordi det er ikke et liv etter døden, og jeg har ikke planer om å bare la henne – la henne *ikke være* –»

Gutten presset hendene over ansiktet, og da han tok dem bort igjen, virket han nok en gang like følelseskald som mannen som sto i hjørnet.

Forsvarsprofessorens øyne var tankefulle og lett overrasket.

«Hvordan?» sa mannen til slutt.

«På den måten som trengs.»

Nok en pause.

«Uavhengig av risiko,» sa mannen i hjørnet. «Uavhengig av hvor farlig magi som trengs for å få det gjort.»

«Ja.»

Professorens øyne var tankefulle. «Men hva slags generell framgangsmåte har du sett for deg? Jeg antar at det å gjøre liket hennes om til en inferius ikke er det du –»

«Ville hun være i stand til å tenke?» sa gutten. «Ville kroppen hennes fremdeles forfalle?»

«Nei, og ja.»

«Så nei.»

«Hva med Oppstandelsessteinen til Kadmon Peffermell, hvis den kunne bli skaffet til veie?»

Gutten ristet på hodet. «Jeg ønsker ikke en illusjon av Hermine som er hentet fra mine minner. Jeg vil at hun skal være i stand til å *leve* sitt *liv* –» guttens stemme sprakk opp. «Foreløpig har jeg ikke bestemt meg for hvordan jeg skal angripe problemet. Hvis jeg må bruke rå makt på problemet og løse det ved å skaffe meg nok kraft og kunnskap til å bare *få det til å skje*, så vil jeg det.»

Ny pause.

«Og når du skal gi deg i kast med *det,*» sa mannen i hjørnet, «så vil du bruke ditt favorittverktøy, vitenskap.»

«Naturligvis.»

Forsvarsprofessoren pustet ut, nesten som et sukk. «Jeg antar at det gir mening.»

«Er du villig til å hjelpe, eller ikke?» sa gutten.

«Hva slags hjelp søker du?»

«Magi. Hvor kommer den fra?»

«Det vet jeg ikke,» sa mannen.

«Og heller ingen annen vet det?»

«Åh, situasjonen er langt verre enn som så, herr Potter. Det er knapt en lærd innen de esoteriske kunster som ikke har klarlagt magiens natur, og hver eneste av dem tror noe som er forskjellig fra de andre.»

«Hvor kommer nye formler fra? Jeg leser stadig vekk om noen som finner opp en formel som skal utrette et eller annet, men det nevnes ikke *hvordan.*»

Kuttekledde skuldre ble trukket. «Hvor kommer nye bøker fra, herr Potter? De som leser mange bøker, blir av og til i stand til å skrive nye. Hvordan? Det vet ingen.»

«Det finnes bøker om å skrive –»

«Det å lese dem vil ikke gjøre deg til en berømt forfatter. Når man har tatt hensyn til at man kan få alle former for gode råd, så gjenstår det et mysterium. Det å finne opp nye formler er et tilsvarende mysterium, i renere form.» Mannen la hodet på skakke. «Slike oppgaver er farlige å gi seg i kast med. Det sies at enten bør man være barnløs, eller man bør vente til barna er voksne. Det er en grunn til at så mange oppfinnere har bakgrunn fra Griffing, og ikke fra Ravnklo slik man kanskje kunne forvente.»

«Og de kraftigere former for magi?» sa gutten.

«En legendarisk trollmann kunne kanskje finne opp ett offerritual i løpet av livet, og så gi kunnskapen videre til sine etterkommere. Å forsøke å finne opp fem slike ville være selvmord. Det er derfor de virkelig kraftfulle trollmennene er de som har studert eldgammel kunnskap.»

Gutten nikket fjernt. «En direkte løsning er åpenbart feil vei å gå, altså. Det ville ha vært hyggelig å bare funnet opp en formel for 'Vekk døde til live', 'Bli Gud' eller 'Bring hit en som står på dødens rand'. Vet du noe om Atlantis?»

«Bare det alle lærde vet,» sa mannen tørt. «Hvis du gjerne vil få en innføring i de atten mest populære teoriene – ikke gi meg det blikket, herr Potter. Hvis det var så enkelt, ville jeg gjort det for mange år siden.»

«Jeg forstår. Beklager.»

En tid med stillhet fulgte. Forsvarsprofessorens blikk hvilte på gutten; guttens blikk stirret ut i et tomrom.

«Det er noen typer magi jeg akter å lære. Formler jeg kunne ha brukt tidligere i dag, hvis jeg bare hadde kommet på å lære dem på forhånd.» Guttens stemme var kald. «Formler som jeg trenger, hvis denne typen ting fortsetter å hende. De fleste kan jeg bare slå opp, antar jeg. Andre antar jeg at jeg ikke kan.»

Forsvarsprofessoren bøyde hodet lett. «Jeg skal lære deg omtrent all magi du ønsker å kunne, herr Potter. Jeg har noen grenser, men du kan alltid spørre. Men hva, nøyaktig, er du ute etter? Du mangler den rå kraften for mordforbannelsen og de fleste andre formler som ses på som forbudt –»

«Den formelen av forbannet ild. Det er ikke tilfeldigvis et offerritual som selv et barn kunne bruke, hvis han turte?»

Forsvarsprofessorens lepper vred seg. «Det krever permanent ofring av en dråpe blod; kroppen din vil ha en bloddråpe mindre fra den dagen. Ikke den typen ting du ønsker å gjøre altfor ofte, herr Potter. Viljestyrke kreves slik at den forbannede ilden ikke vender seg mot deg og konsumerer deg; vanligvis tester man først viljestyrken på mindre prøvelser. Og selv om det ikke er et hovedelement i ritualet er jeg redd for at det krever mer magisk styrke enn du vil få de første årene.»

«Synd,» sa gutten. «Det ville ha vært fint å se uttrykket på fiendens ansikt neste gang de forsøkte å bruke et troll.»

Forsvarsprofessoren bøyde hodet lett, og leppene hans vred seg litt igjen.

«Hva med minneformler? Wiltersen-tvillingene oppførte seg rart, og rektor sa han tror de er forglemmet. Det virker som om dette er et av fiendens favorittriks.»

«Regel åtte,» sa forsvarsprofessoren. «Alle teknikker som er så gode at de påfører meg et nederlag én gang, er gode nok til at jeg bør lære dem selv.»

Gutten smilte humørløst. «Og en gang hørte jeg om en voksen som kastet *Forglemmiarum* mens hun var nesten helt tom for magi, så det burde ikke kreves for mye magi å kaste det. Det er ikke en gang ansett som utilgivelig, skjønt jeg kan ikke tenke meg hvorfor ikke. Hvis jeg kunne ha fått herr Gygrid til å huske et annet sett med ordre –»

«Det er ikke så liketil,» sa forsvarsprofessoren. «Du har ikke nok kraft til å bruke falskminneformelen, og selv en enklere *Forglemmiarum* vil være på grensen av det du kan klare. Det er en farlig kunst, ulovlig å bruke uten departementets godkjennelse, og jeg vil advare deg mot å bruke det i situasjoner der det ville være uheldig å fjerne ti år av noens hukommelse ved et uhell. Jeg skulle ønske at jeg kunne love deg å skaffe til veie en av de strengt bevoktede pergamentene fra Mysteriedepartementet, og gi den til deg i skjul. Men det jeg faktisk vil fortelle deg er at du vil finne boka om grunnleggende minnemagi i det nord-nordvestlige hjørnet i Galtvorts bibliotek, lagret under M.»

«Virkelig,» sa gutten flatt.

«Slik er det.»

«Takk for dine råd, professor.»

«Din kreativitet er blitt en god del mer praktisk, herr Potter, siden jeg først ble kjent med deg.»

«Takk for komplimentet.» Gutten tittet ikke opp fra der han satt; blikket hans var igjen festet på tryllestaven i hendene hans. «Nå vil jeg gjerne fortsette å tenke. Vær vennlig å forklare dem for meg hva som vil skje dersom jeg blir forstyrret.»

*
*

Døra til lagerrommet åpnet seg, og professor Krengle kom ut. Ansiktet hans hadde et dødt, uttrykksløst ansikt; hun ville sagt at det minnet henne om Severus, skjønt Severus hadde aldri sett helt slik ut.

Idet døra klikket igjen bak ham hadde Minerva kastet opp en ordløs Stillus-barriere. Ordene rant raskt ut av henne: «Hvordan gikk det – du var der inne en stund – snakker Harry nå?»

Professor Krengle gikk raskt over rommet til veggen på motsatt side av inngangen, og tittet tilbake på henne. Følelsesløsheten gled av ansiktet hans, som om han tok av seg en

maske, og en svært bister person kom til syne bakenfor. «Jeg snakket til herr Potter slik han forventet at jeg skulle snakke, og unngikk å si ting som ville irritere ham. Jeg tror ikke det ga ham noen trøst. Jeg tror ikke helt jeg har grepet om den slags.»

«Takk – det er fint at han snakket i det hele tatt –» Hun nølte. «Hva sa herr Potter?»

«Jeg er redd for at jeg lovet ham å ikke snakke om det til andre. Og nå … tror jeg at jeg må besøke Galtvorts bibliotek.»

«*Biblioteket?*»

«Ja,» sa professor Krengle. En ukarakteristisk spenning hadde funnet vei inn i stemmen hans. «Jeg akter å styrke sikkerheten i den begrensede seksjonen med visse foranstaltninger fra mitt eget hode. De gjeldende beskyttelsene er en vits. Og herr Potter må holdes vekk fra begrenset seksjon *for enhver pris*.»

Hun stirret på forsvarsprofessoren; hjertet hennes hadde hoppet opp i halsen.

Professor Krengle fortsatte å snakke. «Du skal *ikke* fortelle gutten at jeg har sagt dette til deg. Du vil bekrefte til Pirrevimp og Vektor at gutten skal avledes etter de vanlige metodene hvis han stiller inngående spørsmål om å skape nye formler. Og skjønt dette ikke er mitt eget fagområde, viserektor; hvis det er noen som helst måte du kan se for deg at gutten kan overtales til å slutte å synke dypere ned i sorg og galskap – noen som helst måte å gjøre om de beslutningene han fatter – så foreslår jeg at du gjør dette *umiddelbart.*»

89.
ROLLER, DEL 2

Kort tid etterpå banket det nok en gang på døra til lagerrommet.

«Hvis du faktisk bryr deg om min mentale helse,» sa gutten uten å se opp, «så vil du gå bort, la meg være i fred, og vente på at jeg kommer ned til middag. Dette er ikke hjelpsomt.»

Døra åpnet seg, og den som hadde ventet på utsiden kom inn.

«Seriøst?» sa gutten flatt.

Døra lukket og låste seg bak Severus Slur.

Galtvorts eliksirmester oppførte seg ikke med sin vanlige arroganse, og hadde heller ikke den ufølsomme maska han vanligvis hadde på rektors kontor; blikket var merkelig, mens han så ned på gutten som voktet den døra; tankene umulig å lese.

«Jeg kan heller ikke forestille meg hva viserektor tenker på,» sa Galtvorts eliksirmester. «Med mindre det er meningen at jeg skal fungere som en advarsel om hvor du vil ende opp, hvis du bestemmer deg for å ta hele skylden for hennes død selv.»

Gutten presset leppene sine sammen. «Greit. La oss bare hoppe til slutten av denne konversasjonen. Du vinner, professor Slur. Jeg går med på at du var mer ansvarlig for Lilly Potters død enn jeg var ansvarlig for Hermine Grangs død, og at min skyld ikke kan sammenliknes med din skyld. Og så vil jeg be deg om å gå, og du kan si til dem at det sannsynligvis er best om jeg får være alene en stund. Er vi ferdige?»

«Nesten,» sa eliksirmesteren. «Jeg er den som la lapper under frøken Grangs pute, og lot henne få vite hvor hun ville finne de mobbesituasjonene hun blandet seg opp i.»

Gutten reagerte ikke på dette i det hele tatt. Til slutt snakket han. «Fordi du misliker bøller.»

«Ikke bare derfor.» I eliksirmesterens stemme kunne det anes smerte; en tone som hørtes fremmed ut; det var vanskelig å se for seg at dette var den samme syrlige stemmen som instruerte barn om å ikke røre en gang til ellers ville de få håndleddene sprengt vekk. «Jeg burde ha innsett det … svært mye tidligere, antar jeg, og allikevel så jeg det ikke i det hele tatt, siden jeg var fullstendig opptatt av meg selv. Det at jeg ble plassert som husstyrer for Smygard … det innebar at Albus Humlesnurr hadde fullstendig oppgitt håpet om at hus Smygard kunne hjelpes. Jeg er sikker på at Humlesnurr må ha forsøkt, jeg kan ikke se for meg at han ikke forsøkte, da han først fikk ansvaret for Galtvort. Det må ha vært et alvorlig slag for ham da, etter det, så mye av Smygard besvarte Den mørke herrens tilkalling … han ville ikke ha plassert meg i ledelsen for det huset, og la meg handle slik jeg gjorde, med mindre han hadde mistet alt håp.» Eliksirmesterens skuldre sank under den flekkete, skitne kutten. «Men du og frøken Grang forsøkte å

gjøre noe, og dere to hadde til og med klart å påvirke herr Malfang og frøken Grønbek, og kanskje de to kunne ha utgjort eksempler på hvordan ting kunne gjøres annerledes … Jeg antar at jeg var en tåpe som håpet på det. Rektor vet ikke hva jeg har gjort, og jeg vil be deg om å ikke fortelle ham det.»

«Hvorfor forteller du meg dette?»

«Fordi saker og ting har blitt altfor alvorlige til å ikke fortelle det.» Severus Slurs lepper vred seg. «Jeg har sett nok katastrofal plotting, i min tjeneste som husstyrer for Smygard, til å vite hvordan det av og til ender opp. Hvis, i framtida, det blir kastet lys over disse tingene – så har jeg i det minste fortalt deg dette, og såpass får du lov til å si videre.»

«Vidunderlig,» sa gutten. «Takk for å ha klargjort det. Var det alt?»

«Akter du å erklære at livet ditt nå er en ruin og at det ikke er noe annet igjen for deg enn hevnen?»

«Nei, jeg har fremdeles –» Gutten avbrøt setningen.

«Så er det svært få råd jeg kan gi deg,» sa Severus Slur.

Gutten nikket fjernt. «På vegne av Hermine; takk for at du hjalp henne mot bøllene. Hun ville fortalt deg at det var den rette tingen å gjøre. Og nå ville jeg sette svært stor pris på om du kunne be dem om å *la meg være i fred.*»

Eliksirmesteren snudde seg mot døra, og når ansiktet hans ikke var synlig, kom stemmen som en hvisking, «Jeg er virkelig lei meg for tapet ditt.»

Severus Slur forlot rommet.

Gutten stirret etter ham, og forsøkte å huske, så godt han klarte etter denne tida, ord som hadde blitt sagt en tid tidligere.

Bøkene dine forrådte deg, Potter. De fortalte deg ikke den ene tingen du trengte å vite. Du kan ikke lære fra bøker hvordan det er å miste den du elsker. Det er noe du aldri kan forstå uten å føle det selv.

Omtrent slik hadde det blitt sagt, tenkte gutten, hvis han husket det riktig.

Timer hadde passert i sykestuas lageravdeling med sin lukkede dør og en hvilende død kropp.

Harry fortsatte å stirre på tryllestaven, der den lå i fanget hans. På de små ripene og flekkene på de elleve tommene med kristtorn, småskader han aldri hadde sett nøye nok etter til å legge merke til tidligere. En rask mental kalkulasjon sa at det ikke var noen grunn til bekymring, siden hvis dette var seks eller syv måneders oppsamlet skade, så ville en standard livstid ikke slite staven helt ut. Der og da ville han sannsynligvis ha bekymret seg for om hans egen tidsvender ville blitt tatt fra ham hvis han bare hadde

ropt ut åpent 'Er det noen som har en tidsvender?' i Storhallen, men det ville ha vært lett nok å planlegge på forhånd, etter lunsj, finne noen som kunne sende professor Pirrevimp en melding to timer tidligere og så ville professor Pirrevimp gått rett til Hermine, eller han kunne sendt ravne-skytsvergen sin, lenge før trollet var i nærheten av henne. Eller ville den alternative Harry allerede ha funnet ut at det var for sent – hørt om Hermines død etter lunsj og før han kunne kjøpe meldinger som ble sendt tilbake i tid? Kanskje en grunnleggende regel ved å jobbe med tidsreiser var å sørge for at du aldri risikerte å finne ut at du var for seint ute, hvis du ennå ikke hadde reist tilbake i tid. Nå var det et bittelite kjemisk brennemerke på tuppen av staven, sannsynligvis etter kontakt med syren som han hadde delvis transfigurert trollets hjerne til, men tryllestaven virket robust mot det å miste små mengder treverk. Konseptet at noe sånt som en 'magisk stav' skulle være nødvendig ble virkelig bare merkeligere jo mer du tenkte på det. Skjønt hvis formler alltid ble funnet opp på mystiske måter, nye ritualer ble skrapet ut som nye brytere på den ukjente maskinen, så var det kanskje slik at folk bare fortsatte å finne opp ritualer som involverte tryllestaver, akkurat slik de fant opp fraser som 'Vingardium Leviosa'. Det virket virkelig som om magi burde være, på visse måter, nesten allmektig, og det ville definitivt være praktisk hvis Harry bare kunne forbigå hva det nå var for konseptuelle begrensninger som forhindret folk fra å finne opp formler som 'Bare Fiks Alt For Alltid', men på en eller annen måte var aldri ting *så* enkelt når det gjaldt magi. Harry tittet på den mekaniske klokka si igjen, men tida var fremdeles ikke inne.

Han hadde forsøkt å kaste skytsvergen, og planla å be skytsvergen sin om å dra til Hermine Grang. Bare i tilfelle alt var en løgn, en falskminneformel eller en av de hvem-vet-hvor-mange måtene som fantes for å få trollmenn til å lukke øynene og drømme. Bare i tilfelle den virkelige Hermine var i live og ble oppbevart et sted, til tross for at han følte livskraften hennes idet den forlot henne. Bare i tilfelle det var et liv etter døden, og den sanne skytsvergen kunne nå fram dit.

Men formelen hadde ikke fungert, så akkurat den testen hadde ikke framskaffet noe bevis, hvilket etterlot ham med det han hadde antatt på forhånd, som ikke var gunstig.

Tida gikk, og enda mer tid. Fra utsiden ville du bare ha sett en gutt, sittende, som stirret på tryllestaven sin med et fraværende blikk, og tittet på klokka si omtrent annenhvert minutt.

Døra til lagerrommet åpnet seg *igjen.*

Gutten som satt der tittet opp med et dødelig, frysende blikk.

Så sprakk guttens ansikt i fortvilelse, og han kom seg på beina.

«Harry,» sa mannen i helknappet formell skjorte med en vest kastet over. Stemmen hans var hes. «Harry, hva er det som skjer? Rektoren ved skolen din – han dukket opp i de der latterlige kuttene på kontoret mitt, og fortalte meg at Hermine Grang var død!»

Et øyeblikk senere fulgte en kvinne mannen inn i rommet; hun virket mindre forvirret enn mannen, mindre fortapt, og reddere.

«Pappa,» sa gutten tynt. «Mamma. Ja, hun er død. De fortalte dere ikke noe annet?»

«Nei! Harry, hva er det som foregår?»

Det ble en pause.

Gutten sank sammen mot veggen. «Jeg k-kan ikke, jeg kan ikke, jeg kan ikke gjøre dette.»

«Hva?»

«Jeg kan ikke late som om jeg er et lite barn. Jeg h-har bare ikke energi til det akkurat nå.»

«Harry,» sa kvinnen med sviktende stemme. «Harry –»

«Pappa, du vet de fantasy-bøkene der helten er nødt til å skjule alt for sine foreldre fordi de, de ville ikke ha forstått, de ville ha handlet idiotisk og kommet i veien for heltens handlinger? Det er en plottmekanisme, ikke sant, slik at helten må løse alt selv istedenfor å fortelle det til foreldrene sine. V-vær så snill å ikke være den plottmekanismen, pappa, og ikke du heller, mamma. Bare … bare ikke spill den rollen. Ikke vær de foreldrene som ikke vil forstå. I-ikke skrik til meg og gi meg foreldrekrav som jeg ikke kan følge. Fordi jeg har havnet midt oppi en temmelig stupid fantasy-historie, og nå er Hermine – jeg h-har bare ikke energi til å ta meg av det også.»

Sakte, som om lemmene hans var bare halvveis bevegelige, knelte mannen i den svarte vesten ned der Harry satt, slik at øynene hans var på høyde med sønnens. «Harry,» sa mannen. «Jeg er nødt til å få høre om alt som har skjedd, her og nå.»

Gutten pustet dypt, og svelget. «De f-forteller meg at Den mørke herren jeg overvant kanskje fremdeles er i live. Som om det ikke er p-plottet i hundre dustete bøker allerede, ikke sant? Så, det kan også hende at rektor ved skolen, som er verdens mest kraftfulle trollmann, har blitt sinnssyk. Og, og Hermine ble feilaktig beskyldt for et mordforsøk rett før det, ikke at noen har fortalt foreldrene om det, eller noe. Eleven som hun ble beskyldt for å forsøke å drepe var sønnen til Lucifus Malfang, som er den mektigste politikeren i det magiske Storbritannia, og brukte å være Den mørke herrens nestkommanderende. Stillingen som forsvarsprofessor ved denne skolen er forbannet, ingen varer noensinne lenger enn ett år; de har et ordtak som sier at forsvarsprofessoren alltid er mistenkt. I år er forsvarsprofessoren i hemmelighet en mysteriøs trollmann som satte seg opp mot Den mørke herren under siste krig og er kanskje eller kanskje ikke ond selv. Og eliksirmesteren har hatt kjærlighetssorg over Lilly Potter i årevis og står kanskje bak hele greia av en eller annen forskrudd psykologisk grunn.» Guttens lepper presset seg bittert sammen. «Det skulle være det meste av dette utrolig idiotiske plottet.»

Mannen, som hadde lyttet stille til alt dette, reiste seg opp. Han la en vennlig hånd på guttens skulder. «Det holder, Harry,» sa han. «Jeg har hørt nok. Vi forlater skolen med en gang og tar deg med oss.»

Kvinnen så på gutten; ansiktet hennes stilte et spørsmål.

Gutten stirret tilbake på henne og nikket.

Kvinnens stemme var tynn da hun snakket. «*De* vil ikke la oss, Mikal.»

«De har ingen lovlig rett til å hindre oss –»

«*Lovlig rett?* Dere er *gomper,*» sa gutten. Et forvridd smil. «Dere har omtrent samme rettighetsnivå i det magiske Storbritannias rettsvesen som mus. Ingen trollmann kommer til å bry seg om noe argument du vil framføre om *rett*, om *rettferdighet*, de vil ikke engang bry seg om å lytte. Du har ingen *kraft*, ser du, ingen *makt*, så de trenger ikke å bry seg. Nei, mamma, jeg smiler ikke som dette fordi jeg er enig i politikken de fører mot gomper, jeg smiler fordi jeg er uenig i deres prinsipper overfor barn.»

«Så,» sa professor Mikal Vernes-Eving, fast, «vi skal se hva den *virkelige* regjeringen har å si om dette. Jeg kjenner en statsråd eller tre –»

«De kommer til å si, du er gal, ha en fin tur på lukket avdeling. Hvis, vel og merke, at departements-minnefikserne ikke rekker fram til deg først og endrer hukommelsen din. De gjør det ganske ofte mot gomper, har jeg skjønt. Jeg vil tro at de virkelige toppfolkene i vår regjering har fått til noen ganske hyggelige arrangementer for seg selv. Kanskje noen helbredende formler i ny og ne, hvis noen viktige får kreft.» Gutten smilte skjevt igjen. «Og slik er situasjonen, pappa, som mamma allerede har skjønt. De ville aldri ha ført dere hit eller fortalt dere noe, hvis det var en eneste ting dere kunne ha gjort med det.»

Mannens munn åpnet seg, men ingen ord kom ut, som om han hadde lest fra et manuskript som beskrev hva en bekymret forelder burde gjøre i denne typen situasjoner, og manuskriptet plutselig hadde kommet til et tomt kapittel.

«Harry,» sa kvinnen med sviktende stemme.

Gutten så på henne.

«Harry, har noe skjedd med deg? Du virker … annerledes …»

«Petunia!» sa mannen; tungen hans hadde tydeligvis begynt å fungere igjen. «Ikke si slike ting! Han er i en svært stresset situasjon, det er alt.»

«Vel, mamma, du skjønner –» Guttens stemme sprakk. «Er du sikker på at du ønsker alt dette på en gang, mamma?»

Kvinnen nikket, skjønt hun sa ikke noe.

«Jeg har … du husker at den der psykiateren på skolen mente jeg hadde et sinnemestringsproblem? Vel –» Gutten stoppet, og svelget. «Jeg vet ikke hvordan jeg skal forklare dette til deg, mamma. Det er noe magisk istedenfor. Sannsynligvis har det noe å gjøre med ting som skjedde den natta foreldrene mine døde. Jeg har … vel, jeg kalte det en mystisk mørk side og jeg vet at det høres ut som en spøk og jeg *har* sjekket det hos … hos en eldgammel, telepatisk, magisk hatt for å forsikre meg om at arret mitt ikke *faktisk* inneholdt Den mørke herrens ånd, og den sa at det var bare en person under hattebremmen dens, og jeg tror ikke at trollmenn har faktiske sjeler uansett siden de fremdeles kan bli utsatt for hjerneskade, men, bare –»

«Harry, ro ned!» sa mannen.

«– bare, bare uansett hva det er, så er det fremdeles *virkelig,* det er noe inni meg, det ga meg viljestyrke når ting gikk dårlig, jeg kunne møte alle vanskelige situasjoner så lenge jeg var sint, Slur, Humlesnurr, hele Heksingating, min mørke side var ikke redd for noe unntatt desperanter. Og jeg var ikke dum, jeg visste at det kanskje var en pris å betale for å bruke min mørke side og jeg var på utkikk for å se etter hva den prisen kunne vise seg å være. Den endret ikke magien min, det så ikke ut til at den forårsaket permanente endringer i mine verdivurderinger, den forsøkte ikke å skille meg fra vennene mine, eller noe sånt; så jeg fortsatte å bruke den hver gang jeg trengte den, og jeg fant ut altfor sent hva den virkelige prisen var –» Guttens stemme hadde nesten blitt hvisking. «Det fant jeg ut så sent som i dag … hver gang jeg bruker den mørke siden … så bruker den opp barndommen min. Jeg drepte den tingen som drepte Hermine. Og det var ikke min mørke side som gjorde det, det var meg. Åh, mamma, pappa, jeg beklager.»

En lang stillhet fulgte, fylt av lyden av knuste masker.

«Harry,» sa mannen og knelte ned igjen, «jeg trenger at du starter fra begynnelsen igjen og forklarer det hele, mye saktere.»

Gutten snakket.

Foreldrene lyttet.

En tid senere reiste faren seg opp.

Gutten tittet opp på ham, og skar en grimase i bitter forventning.

«Harry,» sa mannen, «Petunia og jeg skal få deg ut herfra så raskt som mulig –»

«Ikke gjør det,» sa gutten advarende. «Jeg mener det, pappa. Magidepartementet er ikke noe du kan ta opp kampen mot. Se for deg at de er skattevesenet eller noe annet som ikke tillater at deres dominanse blir utfordret. I det magiske Storbritannia får du bare lov til å huske det regjeringen synes du skal huske, og det å huske at magi eksisterer eller at du har en sønn som heter Harry er et privilegium, ikke en rettighet. Og hvis de gjør noe mot dere så ville jeg bli gal og gjøre hele Magidepartementet om til et kjempestort, flammende krater. Mamma, du vet hvordan dette fungerer, du er helt nødt til å hindre pappa i å forsøke noe dumt.»

«Og, sønn –» Mannen gned seg i tinningene. «Kanskje jeg ikke burde si dette akkurat nå … men er du sikker på at det du snakker om virkelig er en magisk mørk side, og ikke noe som er normalt for gutter på din alder?»

«Normalt,» sa gutten med kunstferdig tålmodighet. «Normalt på hvilken måte, mener du? Jeg kunne sjekke en gang til, men jeg er brukbart sikker på at det ikke sto noe om dette i *Oppdragelse: En guide for foreldre.* Min mørke side er ikke bare en følelsesmessig tilstand, den *gjør meg smartere.* I alle fall på noen måter. Du kan ikke bli smartere bare ved å *late som.*»

Mannen gned hodet igjen. «Vel … det er et bestemt velkjent fenomen der barn gjennomgår en biologisk prosess som av og til kan få dem til å bli sinte, og mørke, og bistre, og denne prosessen har også betydelig påvirkning på deres intelligens og deres høyde –»

Gutten sank tilbake mot veggen. «Nei, pappa, det er ikke det at jeg holder på å bli en tenåring. Jeg sjekket med hjernen min og den synes fremdeles at jenter er ekkelt. Men hvis det er det du har lyst til å late som, så er det greit for meg. Kanskje det er bedre for meg at du ikke tror på meg. Jeg bare –» Guttens stemme ble halvkvalt. «Jeg orket bare ikke å juge om det.»

«Ungdomstida fungerer ikke nødvendigvis som det der, Harry. Det kan fremdeles ta litt tid før du begynner å legge merke til jenter. Hvis, altså, du ikke har lagt merke til noen allere–» og mannen stoppet brått.

«Jeg likte ikke Hermine på den måten,» hvisket gutten. «Hvorfor skal alle alltid tenke at det må være det det handler om? Det viser lite respekt mot henne, å tenke at noen bare kunne like henne på den måten.»

Mannen svelget synlig. «Uansett, sønn, hold deg selv i trygghet mens vi forsøker å få deg ut herfra, er det forstått? Du får ikke lov til å begynne å tro at du har vendt deg til den mørke siden. Jeg vet at du har hatt, ah, det jeg pleide å kalle dine Ender Wigginsøyeblikk –»

«Jeg tror at vi nå er kommet *godt* forbi Ender og over til Ender etter at krypene dreper Valentine.»

«Språk!» sa kvinnen, og så fløy hånda hennes opp for å dekke munnen hennes.

Gutten snakket trett. «Ikke den slags kryp, mamma. De er insektsliknende utenomjordiske vesener – samme det.»

«Harry, det er akkurat det jeg sier at du ikke bør tenke,» sa professor Vernes-Eving fast. «Du skal ikke starte å tro at du holder på å bli ond. Du skal ikke skade noen, ikke oppsøke situasjoner der du kan bli skadet, eller rote rundt med noen form for svart magi i det hele tatt, mens din mor og jeg jobber med å få deg ut fra denne situasjonen. Er det forstått, sønn?»

Gutten lukket øynene sine. «Det ville vært fantastiske råd, pappa, hvis jeg bare var i en tegneseriebok.»

«*Harry* –» begynte mannen.

«Politiet kan ikke gjøre det. Soldater kan ikke gjøre det. Den mest kraftfulle trollmannen i verden kunne ikke gjøre det, og han forsøkte. Det er ikke rettferdig mot uskyldige tilskuere å late som om du er Batman hvis du ikke faktisk kan beskytte alle under den koden. Og jeg har nettopp bevist at jeg ikke kan det.»

Svetteperler glinset på professor Mikal Vernes-Evings panne. «Nå skal du høre på meg. Uansett hva du har lest i bøker, så er det ikke *meningen* at du skal beskytte noen! Eller bli involvert i noe farlig! Absolutt ikke noe som er farlig i det hele tatt! Bare hold deg på trygg avstand fra *alt mulig,* all galskapen som foregår i dette galehuset, mens vi får deg ut herfra så fort vi overhodet kan!»

Gutten så undersøkende på sin far, deretter på sin mor. Så tittet han på klokka si igjen.

«Ypperlig poeng,» sa gutten.

Gutten marsjerte over til døra og rev den opp.

Døra fløy åpen med et smell som fikk Minerva til å skvette der hun sto, og før hun fikk tid til å tenke, marsjerte Harry Potter ut av rommet og glante stygt på henne.

«Du tok mine foreldre *hit,*» sa Gutten-som-overlevde. «Til *Galtvort.* Der Du-vet-hvem eller *noen* lusker omkring og har utpekt mine venner som mål. Nøyaktig hva var det du tenkte på?»

Hun svarte ikke at hun hadde tenkt på Harry som satt foran døra til lagerrommet som inneholdt Hermines kropp, og nektet å bevege seg.

«Hvem andre vet om dette?» forlangte Harry å få vite. «Har noen sett dem sammen med deg?»

«Rektor brakte dem hit –»

«Jeg vil ha dem vekk herfra *umiddelbart* før noen andre legger merke til dem, spesielt Du-vet-hvem, men det inkluderer også professor Krengle og professor Slur. Vennligst send skytsvergen din til rektor og fortell ham at han må sende det tilbake øyeblikkelig. Ikke nevn mine foreldre ved navn, eller omtal dem som personer, i tilfelle noen lytter.»

«Det skal være sikkert,» sa professor Vernes-Eving, og nikket samtykkende fra der han sto rett bak gutten, med Petunia et trinn bak seg. Hånda hans hvilte fast på Harrys skulder. «Vi snakker ferdig med sønnen vår når vi kommer hjem.»

«Et øyeblikk, er dere snille,» sa Minerva høflig tilbake. Hennes første forsøk på å kaste skytsvergeformelen feilet; hvilket var en ulempe ved den formelen under visse omstendigheter. Det var ikke den første gangen hun hadde gjort det slik, men det virket som om hun hadde blitt litt rusten –

Minerva stengte ned tanken og konsentrerte seg.

Da meldingen var sendt, snudde hun seg tilbake til professor Vernes-Eving. «Herr Vernes-Eving,» sa hun, «jeg er redd for at herr Potter er absolutt nødt til å forbli her på Galtvort skole –»

Innen Albus til sist kom fram, var det roping; gompemannen hadde gitt opp å være verdig. I det minste var det roping på den ene siden av diskusjonen. Minerva la ikke sjelen sin i det. Sannheten var at hun ikke kunne tro på ordene som kom ut av munnen hennes.

Harry Potter hadde forholdt seg stille gjennom dette, men da professoren snudde seg for å diskutere med rektor, snakket han igjen. «Ikke her,» sa Harry. «Du kan diskutere med ham overalt, men ikke på Galtvort, pappa. Mamma, vær så snill, sørg for at pappa ikke forsøker å gjøre noe som får ham opp i problemer med departementet.»

Mikal Vernes-Evings ansikt vred seg. Han snudde seg og så på Harry Potter. Da stemmen hans kom ut var den hes, og fulgt av tårer i øynene. «Sønn – hva er det du gjør?»

«Du vet svært godt hva det er jeg gjør,» sa Harry Potter. «Du leste alle de tegneseriebøkene lenge før du ga dem til meg. Jeg har vært igjennom en haug med dritt, modnet litt, og nå beskytter jeg slektningene mine. Faktisk så er det enda enklere enn det, du vet hva jeg gjør fordi du prøvde å gjøre det samme. Jeg sørger for å få de jeg er glade i bort fra Galtvort umiddelbart, det er det jeg gjør. Rektor, vennligst få dem ut herfra før Du-vet-hvem finner ut at de er her og bestemmer seg for å drepe dem.»

Mikal Vernes-Eving begynte på en panisk spurt mot Harry, og så stoppet all bevegelse mens gompemannen sto stivnet i et foroverbøyd sprang.

«Jeg beklager,» sa rektor stille. «Vi skal snakke mer om ikke lenge. Minerva, jeg var sammen med de andre da du sendte beskjeden, de venter på kontoret ditt.»

Rektor beveget seg framover som om han gled, til han sto midt mellom kvinnen og mannen som sto som frosne; og så var det et nytt flammeglimt.

Verden begynte å bevege seg igjen.

Minerva tittet på Harry.

Ingen ord kom til henne.

«Smart trekk, å få dem hit,» sa Harry Potter. «Skadet sannsynligvis forholdet vårt permanent. Alt jeg ønsket var å være i fred fram til middagstid, for svarte. Som,» gutten tittet på armbåndsuret, «er nå *uansett.* Jeg akter å ta farvel med Hermine alene, hvilket jeg lover vil ta mindre enn to minutter, og etter det skal jeg komme ut og gå for å spise noe slik jeg uansett ville ha gjort. *Ikke* forsøk å forstyrre meg i løpet av de to minuttene ellers kommer jeg til å klikke og forsøke å drepe noen, jeg mener det, professor.»

Gutten snudde seg og strenet inn i det lille rommet, og åpnet døra på motsatt side inn til der Hermine Grangs kropp ble oppbevart, og skred inn før hun kunne tenke på å si noe. Gjennom døråpningen så hun et glimt av et syn som hun visste at intet barn burde se –

Døra slamret igjen.

Hun hastet forover, uten å tenke.

Halvveis fram til døra klarte hun å stoppe seg selv.

Sinnet hennes beveget seg sakte, og det gjorde vondt, og den delen av henne som Harry Potter ville ha kalt *bildet av en som fremmer streng disiplin* formet livløst setninger som omhandlet upassende oppførsel hos barn. Resten av henne mente at det ikke var en god ide å la noe barn, selv Harry Potter, være alene i et rom med det blodige liket av sin beste venn. Men en handling som det å åpne døra, eller å utvise noen form for autoritet, virket ikke spesielt klokt. Det var ingen riktig ting å gjøre, og ingen riktige ting å si; eller hvis det fantes en riktig vei videre, så visste hun ikke om den.

Et og et halvt minutt passerte svært sakte.

Da døra åpnet seg igjen, virket det som om Harry hadde endret seg, som om det halvannet minuttet hadde foregått i løpet av flere livstider.

«Forsegl rommet,» sa Harry stille, «og la oss gå, professor McSnurp.»

Hun gikk bort til døra til lagerrommet. Hun klarte ikke helt å stoppe seg selv fra å se inn, og så det tørkede blodet, lakenet som dekket den nedre halvdelen, overkroppen som minnet om en voksdukke, og et glimt av Hermine Grangs lukkede øyne. Noe inni henne begynte å gråte igjen.

Hun lukket døra.

Fingrene hennes beveget seg på tryllestaven; munnen hennes framsa ord uten tanker bak; formler og vaktmagi for å forsegle rommet slik at ingen kunne komme inn.

«Professor McSnurp,» sa Harry med en merkelig stemme, som om det var noe han hadde lært seg utenat, «har du steinen? Den steinen som rektor ga meg? Jeg burde transfigurere den om til en juvel igjen, siden det viste seg at det var nyttig.»

Øynene hennes flyttet seg automatisk til ringen på Harrys venstre ringfinger, og merket seg tomheten i innfatningen der juvelen skulle ha vært. «Jeg skal nevne det for rektor,» svarte munnen hennes.

«Er det en vanlig taktikk, forresten?» sa Harry, fremdeles med merkelig stemme. «Å bære med seg noe stort som er transfigurert til noe lite, og bruke det som våpen? Eller er det en vanlig transfigurasjonsøvelse?»

Hun ristet fraværende på hodet.

«Vel, så la oss gå.»

«Jeg har –» stemmen hennes stoppet. «Jeg er redd for at jeg har noe annet jeg er nødt til å gjøre nå. Klarer du deg greit på egen hånd, og vil du love at du går rett til Storhallen og spiser noe, herr Potter?»

Gutten lovte (med unntak for eksepsjonelle og uforutsette omstendigheter, hvilket hun ikke hadde noen innsigelser mot) og gikk så ut av rommet.

Det som lå foran henne … ville ikke bli enklere, definitivt, og ville kanskje vise seg å være vanskeligere.

Minerva gikk raskt til kontoret; ikke sakte, fordi det ville være uhøflig og upassende.

Professor McSnurp åpnet kontordøra.

«Fru Grang,» sa stemmen hennes, «herr Grang, jeg er så forferdelig lei meg for –»

99.
ROLLER, DEL 3

Det var ingenting som gjensto å gjøre.

Det var ingenting som gjensto å planlegge.

Det var ingenting som gjensto å tenke.

Inn i denne tomheten vokste det nye verste minnet –

Gutten-som-overlevde-i-motsetning-til-hans-beste-venn gikk sløvt gjennom de lange, ekkofylte korridorene i retning Storhallen. All tankeenergien hans var oppbrukt, og sinnet hans hadde begynt å kaste ut tanker slik som et bilde av Hermine som gikk ved siden av ham, og ordløse konsepter som *Det vil aldri skje igjen* helt til en annen del av ham skrek *Nei* og kjeftet på den med den faste hensikt om å bringe henne tilbake til live, det var bare det at den delen begynte å bli sliten og den andre delen virket uslitelig. En annen del av sinnet hans insisterte på å gjennomgå det han hadde sagt til professor McSnurp og mamma og pappa, selv om han bare hadde forsøkt å få dem ut derfra så raskt som mulig og hadde måttet klare seg med begrenset mental energi. Som om han på noen måte kunne ha gjort det bedre, ved en handling av den defekte viljen sin. Hvordan forholdet til foreldrene ville være etter dette, om det var noe forhold igjen, klarte ikke Harry å gjette.

Til sist kom han til et kryss der det sto en eldre gutt i grønnlinjet svart kutte og ventet, og leste ei bok i all stillhet, på den veien alle ville velge hvis de ønsket å avskjære noen som gikk fra sykestua til Storhallen.

Harry hadde på seg Usynlighetskappen, selvsagt; han hadde tatt den på seg etter at han forlot kontoret, og den gjorde ham immun mot nesten alle former for magisk oppsporing. Det var ikke noe poeng i å gjøre det lett for noen å forsøke å finne ham og drepe ham. Og Harry hadde nesten bestemt seg for å fortsette forbi uten å bry seg om å finne ut hva som foregikk, da han gjenkjente smygardguttens ansikt.

Og da skjønte Harry plutselig hvordan dette hang sammen. Selvsagt, en av elevene som kom til å være på skolen gjennom påskeferien, ville naturligvis være –

«Du ventet på meg,» sa Harry høyt, uten å ta av seg kappen.

Smygardgutten hoppet bakover, og slo hodet mot veggen; formelboka for femteklasse datt ut av hendene hans, før han tittet opp med store øyne.

«Du er –»

«Usynlig. Ja. Si det du har planlagt å si.»

Lars Loran DeMons kom seg på beina, og sto nærmest i giv akt, før han buste ut, «Herre, gjorde jeg det rette – jeg trodde du ikke ville at jeg skulle tre fram foran alle de

andre elevene, at de ville mistenke forbindelsen vår – jeg trodde at hvis du ønsket min hjelp, ville du åpenbart kalle på meg –»

Det var forbløffende hvor mange forskjellige måter du kunne drepe din beste venn på ved å være dum.

«Jeg –» Lars Loran nølte, så sa han med liten stemme, «Jeg tok feil, ikke sant?»

«Du oppførte deg nøyaktig slik du burde, under de omstendighetene. Det var jeg som var dum.»

«Beklager, herre,» hvisket Lars Loran.

«Hvis du *hadde* blitt med meg, ville du ha vært i stand til å drepe trollet?» Det var ikke en gang det riktige spørsmålet; det riktige spørsmålet var hvorvidt Harry ville ha vurdert Lars Loran som tilstrekkelig hjelp og flydd ut seksti sekunder tidligere, men allikevel …

«Jeg … jeg er ikke sikker, herre … jeg er ikke så velkommen til å trene på duellering i Smygard, jeg har ennå ikke lært gestene til mordforbannelsen – burde jeg studere disse kunstene for å tjene deg bedre, herre?»

«Jeg fortsetter å insistere på at jeg ikke er din herre,» sa Harry.

«Ja, herre.»

«Skjønt,» sa Harry, «og dette er ikke på noen måte en form for ordre, bare en bemerkning; alle burde vite hvordan de skal forsvare seg selv, spesielt du. Jeg er sikker på at forsvarsprofessoren vil hjelpe deg med det på generelt grunnlag, hvis du spurte.»

Lars Loran DeMons bukket og sa, «Ja, herre, jeg vil følge dine ordrer hvis jeg kan, herre.»

Harry ville ha klaget på at han ble misforstått, om det ikke hadde vært for at han egentlig hadde blitt forstått fullstendig korrekt.

Lars Loran forlot stedet.

Harry stirret på veggen.

Han hadde helt ærlig trodd at han allerede hadde funnet ut alle de forskjellige måtene han hadde vært dum på, etter å ha brukt en halv dag til å tenke på det.

Åpenbart hadde dette bare vært mer overmot fra hans side.

Forsto vi hva vi gjorde feil? sa Smygard-siden hans kjølig.

Ja, tenkte Harry.

Dine etiske kvaler gir ikke en gang mening. Du lurer ikke Lars Loran. Du gjorde nøyaktig det Lars Loran tror at du gjorde. Du ville ikke trenge å finne på unnskyldninger for at Lars Loran hjelper deg, du kunne bare si at han skylder deg en tjeneste etter å ha reddet ham fra de bøllene, det var seks vitner til den hendelsen. Hermine døde fordi du helt glemte at du hadde en ekstremt verdifull ressurs, og du glemte å tenke på Lars Loran fordi … hvorfor?

Fordi det å ha Lars Loran som lakei virket litt mørk herre-aktig? sa Håsblås med en liten, mental stemme. *Jeg mener … den avgjørelsen var sannsynligvis for det meste min skyld, må jeg vel si …*

Harrys Smygard-side besvarte ikke det med ord, bare utstrålte forakt og viste fram et bilde av Hermines lik.

Stopp det der! skrek Harry innvendig.

Neste gang, sa Smygard iskaldt, *så foreslår jeg at vi bruker mer tid på å bekymre oss om hva som er raskt og effektivt, og mindre tid på å bekymre oss for hva som virker litt mørk herre-aktig.*

Du har fått fram poenget ditt, tenkte Harry, *det kommer jeg til å gjøre.*

Nei, det kommer du ikke til å gjøre, sa Smygard. *Du kommer til å finne opp flere rasjonelle grunner for dine bittesmå kvaler. Du kommer til å begynne å høre på meg etter at din neste venn dør.*

Harry startet å bekymre seg for om han holdt på å bli sinnssyk. Konversasjonene han hadde med stemmene i hodet sitt var ikke vanligvis som dette.

Gutten-som-overlevde

smerte

Harry Vernes gikk videre alene

vondt

Harry fortsatte å gå gjennom de stille gangene.

* * *

«Hvordan går det med herr Potter?» forlangte professor Krengle å få vite. Det var en viss anspenthet rundt mannen, du kunne ikke helt kalle det *bekymring,* mer som en som ligger i bakhold og beregner tida som er igjen før angrepet. Grang'ene hadde knapt forlatt rommet sammen med madam Pomfrit før forsvarsprofessoren hadde banket på døra til kontoret hennes og så kommet inn før han ventet på hennes svar; og så snakket før hun kunne si et ord. Deler av Minerva spekulerte på om Harry Potter hadde plukket opp denne vanen fra forsvarsprofessoren sin, å ikke legge merke til andres smerte når det var noe han var opptatt av; eller om det bare var en barnslig uvane som denne mannen på en eller annen måte ikke hadde vokst av seg.

«Herr Potter har opphørt å bevokte frøken Grangs legeme,» sa hun, og puttet noe av kulden hun følte inn i stemmen sin. Hun var sikker på at forsvarsprofessoren ikke opplevde like mye sorg som henne, mannen hadde ikke nevnt Hermine Grang med et ord. At *han* skulle kreve noe av henne – «Jeg regner med at han er gått for å spise middag.»

«Jeg spør ikke om guttens *fysiske* tilstand! Har du – har han –» Professor Krengle gjorde en skarp gest, som for å indikere et konsept han ikke hadde passende ord for.

«Ikke noe særlig,» sa hun. Hun var rundt tretti sekunder unna det å beordre forsvarsprofessoren ut av kontoret sitt.

Professor Krengle begynte å gå fram og tilbake innenfor det lille området kontoret hennes utgjorde. «Frøken Grangs bekymringer var det eneste han virkelig la vekt på –

når hun er borte – alle hindringer for guttens tøylesløshet er fjernet. Jeg kan se det nå. Hvem andre er det? Herr Langballe? Herr Potter later ikke som om de er likeverdige. Pirrevimp? Hans gnomeblod ville bare rope etter hevn. Herr Malfang, hvis han skulle komme tilbake? I hvilken hensikt? Slur? En vandrende ulykke. Humlesnurr? Pfah. Hendelser som fører til katastrofe er allerede satt i gang, de må nå bli styrt langs en eller annen kurs de ikke vanligvis ville gå. Hvem kan det tenkes at herr Potter ville lytte til, som vanligvis ikke ville snakke med ham? Fredrik Djervell har lært ham opp, men hva slags råd ville herr Djervell gi? En ukjent faktor. Herr Potter brukte lang tid i samtale med Remus Lupus. Ham har jeg ikke brukt mye tid på å bli kjent med. Ville Lupus vite hvilke ord han skulle si, hvilke handlinger som må foretas, hvilket offer som må gjøres for å endre guttens kurs?» Professor Krengle snurret rundt mot henne. «I sin tid i Føniksordenen, hendte det at Remus Lupus trøstet de sørgende, eller holdt tilbake de som ville handle overilt?»

«Det er ikke en dårlig tanke,» sa hun sakte. «Jeg mener å huske at herr Lupus ofte klarte å dempe Jakob Potter noe da de gikk på Galtvort.»

«Jakob Potter,» sa professor Krengle, og øynene smalnet. «Gutten er ikke mye lik Jakob Potter. Er du trygg på at denne planen vil lykkes? Nei, det er feil spørsmål, vi trenger ikke å begrense oss til en enkelt plan. Er du sikker på at denne planen vil være *nok*, at vi ikke trenger å forfatte flere? Når jeg spør slik, så gir svaret seg selv. Veien som fører mot katastrofe, må avskjæres hvert eneste sted det er mulig.» Forsvarsprofessoren hadde gjenopptatt travingen inne på kontoret hennes; fram til en vegg, snu på hælen, bort til den andre.

«Mine unnskyldninger, professor,» hun brydde seg ikke om å holde skarpheten ute av stemmen sin, «men jeg har absolutt nådd grensen min for i dag. Du kan gå.»

«*Du.*» Professor Krengle spant rundt, og hun oppdaget at hun nå stirret rett inn i isblå øyne. «*Du* ville være den første jeg ville tenkt på etter frøken Grang, som ville holde gutten unna tåpeligheter. Har du allerede gjort absolutt alt du kan? Selvsagt har du ikke det.»

Hvordan *våget* han å antyde det. «Hvis du ikke har noe mer å si, professor, så *vil* du forlate kontoret.»

«Har dine samarbeidspartnere dedusert hvem jeg i virkeligheten er?» Ordene ble framsagt med en mild tone som overhodet ikke var ekte.

«Faktisk, ja. Nå –»

Ren magi, ren kraft krasjet inn i rommet som et lynnedslag, som et tordendrønn som ga ekko rundt ørene hennes og gjorde de andre sansene døve, papirene på skrivebordet hennes blåst rundt ikke fra et frambrakt vindkast, men av den rene, rå kraften av magisk styrke.

Så opphørte kraftutladningen, og den eneste etterdønningen var Hermine Grangs dødsattest som sakte dalte gjennom lufta ned mot gulvet.

«Jeg er Rogus Ringelhorn, som kjempet mot Voldemort,» sa mannen, fremdeles i et mildt tonefall. «Noter deg mine ord. Gutten kan ikke tillates å fortsette i den sinnstilstanden han er nå. Han vil bli *farlig.* Det er mulig at du allerede har gjort *alt du kan*. Allikevel har jeg ofte oppdaget at dette er noe som skjer ytterst sjelden, og det sies oftere enn det gjøres. Snarere mistenker jeg at du bare har gjort det du vanligvis gjør. Jeg kan ikke virkelig forstå hva som får andre til å bryte sine egne grenser, siden jeg aldri har hatt slike. Folk forblir overraskende passive når de står overfor en mulig død. Faktisk har frykt for offentlig latterliggjøring, eller å miste livsgrunnlaget, større sannsynlighet for å drive menn til ekstreme handlinger og brudd med sine normale vaner. På den andre siden av krigen, hos motparten, hadde Mørkets herre ypperlige resultater med Martyriusforbannelsen, regelmessig brukt på merkede tjenere som ikke kunne unngå straff på andre måter enn å ha *suksess* i sine oppgaver; ingen 'brukbare forsøk' ble godtatt. Forestill deg deres sinnstilstand inne i deg selv, og spør deg om du virkelig har gjort *alt du kan* for å vri Harry Potter vekk fra denne kursen.»

«Jeg er en Griffing og har ikke for vane å bli motivert av frykt,» glefset hun tilbake. «*Du* vil utvise høflighet på mitt kontor!»

«Jeg opplever frykt som en ypperlig motivasjonsfaktor, og i sannhet er det frykt som motiverer meg selv akkurat nå. Du-vet-hvem, med alle sine redsler, hadde allikevel visse grenser. Det er min profesjonelle vurdering, som en lærd trollmann nesten på linje med Humlesnurr eller Han-hvis-navn-må-være-unevnt, at gutten kan slå følge med de som har sine ritualer innskrevne på hele lands gravsteiner. Dette er ikke en tilfeldig liten bekymring, McSnurp, jeg har allerede hørt ord som jeg ser på med ytterste alvorlighet.»

«Er du gal? Tror du at herr Potter kunne – dette er latterlig. Herr Potter kan ikke på noen måte –»

Et ordløst bilde krysset sinnet hennes, av en flekk med glass på en stålkule.

«– herr Potter *ville* ikke gjøre noe slikt!»

«Hans bevisste valg kreves ikke. Trollmenn går sjelden inn for å påkalle sin egen dommedag. Herr Potter slår deg kanskje ikke som spesielt ondskapsfull. Men, slår han deg som fryktløs og ustoppelig så snart han har bestemt seg for et mål? Jeg gjentar at jeg har spesifikk grunn for de *alvorligst mulige* bekymringer!»

«Har du snakket med rektor om dette?» sa hun sakte.

«Det ville være verre enn meningsløst. Humlesnurr kan ikke nå fram til gutten. I beste fall er han vis nok til å vite dette og ikke gjøre ting verre. Selv mangler jeg det tankesettet som kreves. *Du* er den som – men jeg ser at du fremdeles er på utkikk etter andre som kan redde deg.» Forsvarsprofessoren snudde seg vekk fra henne, og gikk mot døra. «Jeg tror jeg skal konsultere Severus Slur. Mannen er kanskje en vandrende katastrofe, men han kjenner fakta, og han innehar kanskje en større forståelse for guttens sinnstilstand. Hva deg angår, madam, forestill deg at du er ved enden av ditt liv, og vet at Storbritannia – men nei, Storbritannia er ikke ditt virkelige land, er det? Forestill deg at du

er ved enden av ditt liv i det mørke spiser seg gjennom Galtvorts bleknende murer, i vissheten om at dine elever vil dø sammen med deg, og du tenker tilbake på denne dagen og innser at det var noe mer du kunne ha gjort.»

91.
ROLLER, DEL 4

Harry hadde gått inn i Storhallen, sett seg om bare en gang, plukket opp nok kalorier til å holde seg gående, gått ut, tatt på kappen igjen og funnet et tilfeldig lite hjørne der han kunne spise –

Å føle motvilje når du ser på andre mennesker er ikke et godt tegn, sa Håsblås. *Det er ikke rimelig å klandre dem for at de ikke har hatt dine muligheter til å lære det du har lært. Passivitet i nødsituasjoner er ikke det samme som at folk er egoistiske. Normalitetsbias, som det flykrasjet i Tener-noe der noen få mennesker løp ut og unnslapp, men mesteparten bare ble sittende i setene sine uten å bevege seg mens flyet deres bokstavelig talt brant opp. Bare se på hvor lang tid du brukte på å virkelig komme i gang.*

Det tjener ikke noe nyttig formål å hate, sa Griffing. *Det kommer bare til å skade altruismen din.*

Forsøk å finne fram til en treningsmetode du kan bruke for å forhindre at dette skjer neste gang, sa Ravnklo.

Jeg slenger meg frampå med en eksperimentell forutsigelse, sa Smygard, *at vi alltid vil observere nøyaktig det som kunne bli forutsagt ved hypotesen om at folk ikke kan reddes, ikke kan læres opp, og aldri vil hjelpe oss med noe viktig. Og så trenger vi en metode for å holde rede på alle de gangene jeg har rett.*

Harry ignorerte stemmene i hodet sitt og spiste bare skivene med ristet brød så raskt han kunne. Det var ikke ordentlig næring, strengt tatt, men engangs unntak skadet ikke så lenge han veide opp for det neste dag.

Midt i et tygg fløy den flammende sølvsilhuetten til en føniks inn fra ingen steder og sa, med stemmen til en trett, gammel mann, «Vennligst ta av deg kappen, Harry, jeg har et brev til deg.»

Harry hostet litt, svelget litt ristet brød som hadde gått i vrangstrupen, reiste seg opp, tok av seg Usynlighetskappen, sa høyt «Fortell Humlesnurr at jeg sa greit,» og satte seg så ned for å fortsette å spise ristet brød.

Brødet var helt borte innen Albus Humlesnurr kom gående bort til Harrys krok, bærende på brettede papirer i hånda si; ordentlig papir, med linjer, ikke trollmenns pergament.

«Er det –» sa Harry.

«Fra din far, og fra din mor,» sa den gamle trollmannen. Uten et ord rakte Humlesnurr de brettede papirene over, og uten et ord tok Harry imot dem. Den gamle trollmannen nølte, og så sa han stille, «Forsvarsprofessoren har bedt meg om å avstå fra å gi

deg råd; og jeg var inne på det samme selv etter å ha fått tid til å tenke. Jeg har alltid brukt for lang tid på å lære stillhetens goder. Men hvis jeg tar feil, kan du bare si ordet –»

«Du tar ikke feil,» sa Harry. Han tittet ned på de brettede, linjerte arkene, og hadde en kvalmende følelse i magen som var den måten kroppen hans indikerte en sterk pessimistisk forutanelse på. Foreldrene ville ikke faktisk gjøre ham arveløs, og det var ikke noe særlig de kunne *gjøre* mot ham (deler av ham var faktisk svært redd for at de skulle ta TV-privilegiene fra ham, uansett hvor liten mening det ga nå). Men han hadde trådt utenfor den rollen som foreldre forventet av barn som, slik de så det, sto lavere i hakkeordenen. Det ville være tåpelig å forvente noe annet enn komplett, indignert sinne, fullstendig, rettferdig harme, når du oppførte deg som det mot noen som trodde de var dominante over deg.

«Etter at du har lest det,» sa rektor, «er det min mening at du bør komme til Storhallen umiddelbart, Harry. Det er en erklæring som du vil ønske å høre.»

«Jeg er ikke interessert i begravelser –»

«Nei. Ikke det. Vær så snill, Harry, kom så snart du er ferdig med å lese, og gjør dette uten kappen. Vil du det?»

«Ja.»

Den gamle trollmannen gikk.

Harry måtte tvinge seg selv til å åpne brevet. Den viktige tingen var å holde dine sårbare venner og slektninger utenfor fare; det var kanskje en klisje, men så langt Harry kunne bedømme var dette gyldig logikk. Skadede mellommenneskelige forhold kunne bli reparert senere.

Det første brevet sa, i håndskrift som krevde nøye fokus for at Harry skulle kunne lese det,

Sønn,

Uansett hva du har lest i bøker, så er det å holde oss trygge ikke like viktig som å ha voksne som kan hjelpe deg når du er i trøbbel. Du bestemte deg for, uten å la oss få si noe, at vi ville gi deg opp på grunn av din 'mørke side'. Shakespeares gjenferd vet at jeg har sett ting i dette siste året som ikke ble drømt om i min filosofi – av og til undrer jeg meg på om din mor ikke bare gjør gode miner til slett spill og myndighetene tok deg bort da jeg startet å tro at du var en magibruker – så jeg kan ikke nekte for at det er mulig at du har utviklet en slags ... jeg er ikke sikker på hva det kan kalles, men 'mørk side' virker litt overilt hvis vi ikke vet hva som skjer. Er du sikker på at det ikke er et gryende telepatisk talent og at du bare plukker opp sinnene til andre trollmenn rundt deg? Deres tanker kan

virke en tanke onde for et barn som er vokst opp i en mer åndsfrisk sivilisasjon. Dette er løse spekulasjoner, innrømmer jeg, men du bør heller ikke trekke for raske konklusjoner.

De to viktigste tingene jeg har å fortelle deg er dette. Først, sønn, så har jeg all tiltro til din evne til å holde deg til den Lyse siden av Kraften så lenge du velger det, og jeg har all tiltro til at du vil velge dette. Hvis det er en eller annen ond ånd som hvisker forferdelige forslag i ørene dine, så skal du ignorere disse forslagene. Jeg føler behov for å understreke at du bør utvise ekstrem oppmerksomhet når du skal ignorere denne onde ånden selv om den foreslår det som virker som fantastisk kreative ideer, og jeg håper at jeg ikke behøver å minne deg om hendelsen med vitenskapsprosjektet som, må jeg innrømme, ville gi en god del mer mening hvis du strevde med å være besatt av djevler.

Den andre tingen jeg vil si er at du ikke trenger å frykte for at mor eller jeg kommer til å gi deg opp på grunn av din 'mørke side'. Riktignok er det så at vi ikke forventet at du skulle få magiske evner eller utvikle en forkjærlighet for svart magi, men vi forventet at du skulle bli en tenåring. Hvilket, hvis du tenker på det fra din stakkars fars perspektiv, allerede er tilstrekkelig dystre utsikter når det gjelder et barn som, før fylte ni år, hadde forårsaket uttrykning av i alt fem brannbiler. Barn vokser opp. Jeg vil ikke juge for deg og si at du vil føle deg like nærme oss når du er 20 som det du gjør nå. Men din mor og jeg vil føle oss like nærme deg når vi er gamle og grå og plager robotene på sykehjemmet. Barn gror alltid opp og vekk fra sine foreldre, og foreldrene følger dem alltid fra sidelinjen og tilbyr gode råd. Barn vokser opp, og personligheten deres endrer seg, og de gjør ting som deres foreldre skulle ønske at de ikke gjorde, og de oppfører seg respektløst mot sine foreldre og får dem halt ut av sine magiske skoler, og foreldrene fortsetter å elske dem allikevel. Slik er naturen. Skjønt hvis det er slik at du ennå ikke har kommet i puberteten og din tenåringsperiode viser seg å være enda flere hakk verre enn dette, forbeholder vi oss retten til å ta opp denne følelsen til ny vurdering.

Uansett hva som skjer, husk at vi elsker deg og vil alltid elske deg uansett hva som hender. Jeg vet ikke om vår kjærlighet har noen magisk kraft etter dine regler, men hvis den har det, ikke nøl med å tilkalle den.

Når alt dette er sagt ... Harry, det du gjorde er ikke akseptabelt. Jeg tror at du vet det. Og jeg vet også at dette ikke er riktig tidspunkt å belære deg om det. Men du må skrive og fortelle oss hva det er som skjer. Jeg kan forstå svært godt hvorfor du ønsket at vi skulle bli ført bort fra skolen umiddelbart, og jeg vet at vi ikke kan tvinge deg til noe som helst, men vær så snill, Harry, vær fornuftig og innse hvor redde vi må være.

Jeg ville ha likt å fortelle deg at du absolutt ikke får lov til å rote rundt med noen form for magi som de voksne rundt deg anser som det minste utrygt, men for alt jeg vet så kan det hende at lærerne ved din skole gir alle undervisning i nekromantikk for viderekomne hver mandag. Vær så snill, vær så snill å utvise så mye aktsomhet som din situasjon tillater, uansett hva den situasjonen inneholder. Til tross for din svært raske oppsummering har vi ikke den fjerneste anelse om hva som foregår, og jeg håper at du vil skrive til oss så mye du kan. Det er tydelig at du holder på, i alle fall på noen måter, å vokse opp, og jeg vil forsøke å ikke oppføre meg som de der barnebok-foreldrene som bare gjør ting verre – skjønt jeg håper du forstår hvor vanskelig det er – og din mor har sagt et antall skremmende ting til meg om hvordan trolldom holdes hemmelig og hvordan jeg kan få deg opp i problemer hvis jeg lager oppstyr. Jeg kan ikke be deg om å unngå alt som ikke er trygt, fordi skolen din er ikke trygg og rektoren din vil ikke la deg forlate den. Jeg kan ikke fortelle deg at du ikke bør ta ansvar for alt som skjer rundt deg, fordi for alt jeg vet så kan det hende at det også er andre barn som er i vanskeligheter. Men husk at det er ikke ditt moralske ansvar å beskytte noen voksne, deres rolle er å beskytte deg, og alle gode voksne vil være enige i dette. Vær så snill å skrive og fortelle oss mer så snart du kan.

Vi er begge desperate etter å hjelpe deg. Hvis det er noe som helst vi kan gjøre, vær så snill å la oss få vite det umiddelbart. Det er ingenting som kan skje med oss som ville være verre enn å få vite at noe har skjedd med deg.

Kjærlige hilsener,

Pappa.

Den siste siden sa bare,

Du lovet meg at du ikke ville la magi ta deg vekk fra meg. Jeg har ikke oppdratt deg til å bli en gutt som ville bryte et løfte til moren sin. Du må komme trygt tilbake, for det har du lovet.

Kjærlige hilsener,
Mamma.

Sakte senket Harry brevene og begynte å gå mot Storhallen. Hendene hans skalv, hele kroppen hans skalv, og det virket som om det trengtes en hel del anstrengelse for å ikke gråte; hvilket han uten ord visste at han ikke måtte gjøre. Han hadde ikke grått hele dagen. Og han ville ikke gråte. Å gråte var det samme som å innrømme nederlag. Og dette var ikke over. Så han ville ikke gråte.

*
*

Maten som ble servert i Storhallen den kvelden var lite overdådig; ristet brød og smør og syltetøy, vann og appelsinjus, havregrøt og annen enkel kost, uten dessert. Noen elever hadde på seg enkel svart kutte uten husfarger. Andre hadde sine normale kutter. Det kunne ha forårsaket diskusjoner, men istedenfor var det stillhet, lyden av mennesker som spiste uten å snakke. Det krevdes to sider for å diskutere, og en av sidene var lite interessert i diskusjoner denne kvelden.

Viserektor Minerva McSnurp satt ved lærerbordet uten å spise noe. Hun burde ha gjort det. Kanskje hun kom til å gjøre det snart. Men akkurat nå kunne hun ikke tvinge seg selv til å få ned en bit.

For en griffing var det bare en vei å gå. Det hadde tatt Minerva bare en ganske kort tid å huske det, etter at hun hadde fått en innstendig oppfordring av forsvarsprofessoren, og hun hadde virkelig forsøkt, men hodet hennes forble tomt for snedige planer som kunne prøves. *Det* var ikke en griffings vei; eller kanskje hun bare burde si at det ikke var *hennes* vei; det virket som om Albus mer enn gjerne forsøkte seg på plott og snedige planer … og allikevel, når hun tenkte tilbake på deres felles historie, så var det aldri noen plott i krisetider, aldri smarthet og spill som siste utvei. For Albus Humlesnurr, som for henne, så var regelen i sin innerste kjerne å bestemme hva som var det rette å gjøre, og så gjøre dette, uansett hva det måtte koste deg. Selv om det betydde å bryte dine grenser, eller endre din rolle, eller gi slipp på det du holdt opp som ditt indre bilde av deg selv. Dette var den siste utveien til en griffing.

Gjennom en sidedør til Storhallen så hun Harry Potter komme stille inn.

Tida var inne.

Professor Minerva McSnurp reiste seg fra stolen, rettet på den slitte spissen på hatten sin, og gikk sakte fram til talerstolen foran lærerbordet.

Lydene i Storhallen, allerede dempet, forsvant fullstendig idet alle elevene snudde seg for å se på henne.

«På dette tidspunktet har dere alle hørt det,» sa hun; stemmen hennes var ikke helt stødig. *At Hermine Grang er død.* Hun sa ikke de ordene høyt, siden alle hadde hørt dem. «På den eller annen måte kom et troll seg inn i slottet uten at de eldgamle vaktformlene ga alarm. På en eller annen måte klarte dette trollet å skade en elev, uten at alarmene ga lyd før på dødstidspunktet. Undersøkelser pågår for å fastslå hvordan dette kan ha skjedd. Skolestyret skal møtes for å avgjøre hvordan Galtvort skal svare. Rettferdigheten vil seire til slutt. I mellomtida er det en annen sak som omhandler rettferdighet, som må behandles umiddelbart. Frank Wiltersen, Fred Wiltersen, vennligst kom fram og stå foran oss alle.»

Wiltersen-tvillingene utvekslet blikk der de satt ved Griffing-bordet, og så reiste de seg opp og gikk mot henne, langsomt, motvillig; og da innså Minerva plutselig at Wiltersen-tvillingene trodde at de kom til å bli utvist.

De trodde helt ærlig at hun kom til å utvise dem.

Dette var resultatet; det var dette professor McSnurps indre bilde av seg selv hadde forårsaket.

Wiltersen-tvillingene gikk fram til talerstolen, og tittet opp på henne med ansikter som var redde, men faste; og hun følte at noe inni hjertet hennes fikk enda flere sprekker.

«Jeg har ikke tenkt til å utvise dere,» sa hun, og ble enda litt tristere ved å se det overraskede uttrykket på ansiktene deres. «Fred Wiltersen, Frank Wiltersen, snu dere og la deres skolekamerater få se ansiktene deres.»

Fremdeles med et overrasket uttrykk gjorde Wiltersen-tvillingene det hun ba om.

Hun stålsatte seg, med alt stålet hun kunne finne i hjertet sitt, og sa det som var rett å si.

«Jeg skammer meg,» sa Minerva McSnurp, «over dagens hendelser. Jeg skammer meg over at det bare var dere to. Skammer meg over hva jeg har gjort mot Griffing. Av alle hus, så burde det ha vært Griffing som forsøkte å hjelpe da Hermine Grang trengte det, da Harry Potter påkalte de modige for å hjelpe ham. Det var sant, en syvendeklassing kunne ha holdt fjelltrollet unna under en leteaksjon etter frøken Grang. Og dere burde ha trodd på at husstyreren for huset Griffing,» stemmen hennes slo sprekker, «ville ha hatt tiltro til dere. Hvis dere unnlot å følge hennes ordre for å gjøre det som var rett å gjøre, hvis det skjedde noe hun ikke hadde forutsett. Og grunnen til at dere ikke trodde på dette er at jeg aldri har vist det til dere. Jeg hadde ikke tiltro til dere. Jeg trodde ikke på de gode egenskapene til Griffing selv. Jeg forsøkte å slå ned trassigheten deres, iste-

denfor å trene opp motet deres til å bli brukt klokt. Hva nå enn Valghatten så i meg som førte til at jeg ble plassert i Griffing, så har jeg forrådt dette. Jeg har tilbudt rektor min avskjed fra stillingen som viserektor og min stilling som husstyrer for Griffing.»

Utrop av sjokk og fortvilelse fulgte, og ikke bare fra Griffing-bordet, idet Harrys hjerte frøs i brystet hans. Harry følte at han måtte springe fram, si noe, han hadde ikke ment at *dette* –

*
*

Minerva trakk pusten igjen, og fortsatte. «Imidlertid har rektor nektet å godta min avskjed,» sa hun. «Så jeg vil fortsette å tjene, og forsøke å gjøre godt igjen det jeg har forårsaket. På en eller annen måte må jeg finne en vei videre der jeg kan lære mine elever opp til å gjøre det som er rett. Ikke det som er trygt, ikke det som er lett, ikke det vi blir fortalt at vi skal gjøre. Hvis alt jeg kan lære dere er å levere hjemmeleksene tidsnok, kunne det like gjerne ikke ha vært et hus Griffing. Denne veien vil være vanskeligere for meg, og kanskje for oss alle. Men nå vet jeg at den veien jeg gikk tidligere bare var den enkleste.»

Hun gikk ned fra talerstolen og flyttet seg bort til der de to Wiltersen-tvillingene sto.

«Fred Wiltersen, Frank Wiltersen,» sa hun. «Dere to har ikke alltid gjort det som er rett å gjøre. Visdommens vei fører ikke gjennom åpenlys og unødvendig motstand mot autoritetene. Og allikevel, i dag har dere bevist at dere var de siste av vårt hus som har overlevd mine feilgrep. *Fordi det var det rette å gjøre,* ignorerte dere en trussel om utvisning og risikerte livene deres for å konfrontere et fjelltroll. For deres forbløffende mot, som gjør deres hus beæret over å ha dere, belønner jeg hver av dere med to hundre poeng for Griffing.»

Igjen et sjokkert uttrykk på ansiktene deres, igjen en smerte som en kniv gjennom hjertet hennes.

Hun vendte seg for å se på de andre elevene.

«Jeg vil ikke gi poeng til Ravnklo,» sa hun. «Jeg mistenker at herr Potter ikke ønsker å motta dem. Hvis jeg tar feil, kan han få korrigere meg og ta så mange huspoeng som han selv ønsker. Men for hva det er verdt, herr Potter, så er jeg,» stemmen hennes sviktet, «jeg er lei meg –»

*
*

«*Stopp!*» skrek Harry, og så, nok en gang, «Stopp!» Ordene satt fast i halsen hans. «Du trenger ikke å gjøre dette, professor.» Noe inne i ham vred seg, truet med å spjære ham

opp, som hendene til en gigant som vred i ham for å rive ham i to biter. «Og, og du må ikke glemme Susanne Beining, og Ronny Wiltersen – de hjalp også til, de burde også få huspoeng –»

«Frøken Beining og den unge Wiltersen?» sa professor McSnurp. «Rubeus sa ingenting om dette – hva gjorde de?»

«Frøken Beining forsøkte å lamme herr Gygrid da han forsøkte å stoppe meg, og herr Wiltersen skjøt Nilus da Nilus forsøkte å stoppe meg. Begge to burde få poeng, og det burde Nilus også,» Harry hadde ikke tenkt på å forestille seg det tidligere, hvordan Nilus måtte føle seg nå, men i det øyeblikket han tenkte tanken så skjønte han det, «fordi Nilus forsøkte å gjøre noe, selv om det ikke var det rette; å gjøre det som er rett er lekse nummer *to*, det kan du øve på etter at du har lært at du må i det minste gjøre *noe* –»

«Ti poeng til Håsblås, frøken Beining,» sa professor McSnurp, og stemmen hennes var ustø. «Ti poeng til Griffing, Ronny Wiltersen; din familie har grunn til å føle seg ytterst stolte denne dagen. Og ti poeng til Håsblås for Nilus Langballe, for å stå opp mot herr Potter og gjøre det han mente var det rette –»

«*Det burde du ikke!*» skrek en ung stemme fra Håsblås-bordet, fulgt av en enkelt kvalt lyd.

Harry tittet bort dit, og så kjapt tilbake på professor McSnurp, og sa, så stødig han kunne, «Nilus har rett, faktisk, du kan ikke bokstavelig talt belønne null poeng for en situasjon der du også får handlingen riktig, det sender også ut feil signal, men siden han var på riktig vei kunne det kanskje være fem poeng istedenfor.»

Professor McSnurp så et øyeblikk ut som om hun ikke kunne finne ut hva hun skulle si; men så gikk øynene hennes til Nilus' plass ved bordet, og hun sa, «Som du ønsker, herr Potter. Hva er det, frøken Beining?»

Harry tittet og så at Susanne Beining hadde trådt fram, mens hun tørket øynene sine, og håsblåsjenta sa, «Faktisk – professor McSnurp – general Potter så det ikke – men kaptein Wiltersen og jeg var ikke de eneste som forsøkte å hindre herr Gygrid, etter at han sprang ut. Før noen av de eldre elevene stoppet oss. Men vi klarte å forsinke herr Gygrid med et minutt slik at general Potter kunne komme seg vekk.»

«Du må gi poeng til dem óg,» sa Ronny Wiltersen fra Griffing-bordet. «Ellers vi'kke jeg ta imot mine.»

«Hvem ellers var det?» sa professor McSnurp med ustødig stemme.

Syv andre barn reiste seg.

Hva var det vår Smygard-side sa igjen, om å forutsi at ingenting noensinne ville fungere? sa Håsblås.

Noe inne i Harry sprakk, og han måtte bruke all sin kraft på å beholde fatningen.

Når alt hadde blitt sagt, og alt hadde blitt gjort, gikk Minerva bort til dit Harry Potter sto. Skjønt det var ikke det hun var flinkest til kastet hun en beskyttelse rundt dem for å gjøre innsynet uklart, og med nok en tanke stengte hun lyden ute.

«Du, du måtte ikke –» sa Harry Potter. «Du burde ikke ha sagt –» Han hørtes ut som om han holdt på å bli kvalt. «P-professor, alt jeg sa til deg var sårende, og hatefullt, og feil –»

«Jeg visste det allerede, Harry,» sa hun. «Allikevel ønsket jeg å gjøre det bedre.» Hun hadde en følelse av letthet i brystet, mye slik man kunne forvente etter å ha gått utenfor en klippe, når føttene dine ikke lenger trengte å holde kroppen din oppe. Hun var ikke sikker på om hun kunne gjøre dette, hun visste ikke veien; og allikevel, for første gang virket det mulig at Galtvort ikke ville bli en trist skygge av sitt tidligere jeg når hun en dag overtok som rektor.

Harry stirret på henne, og så laget han en merkelig lyd som hørtes ut som om den hadde blitt tvunget ut av strupen hans, og dekket ansiktet med hendene sine.

Så hun knelte ned, og holdt rundt ham og klemte ham. Det kunne gå galt, men det kunne også gå rett, og hun ville ikke la den usikkerheten stoppe henne; det var på tide at hun begynte å lære seg en Griffings mot, slik at hun kunne lære det videre.

«Jeg hadde en gang en søster,» hvisket hun. Bare det, og ikke noe mer.

*
*

Bare for å være på den sikre siden, sa noen deler av Harry, mens resten av ham gråt i professor McSnurps armer, *dette betyr ikke at vi har akseptert Hermines død, ikke sant?*

NEI, sa hele resten av ham, alle deler av sinnet hans i enstemmig enighet, varme og kulde og et skjult sted av stål. *Aldri, noensinne, for evig.*

*
*

Og en eldgammel trollmann som ikke var påvirket av den beskyttelsen kastet blikk på dem begge, heksa og den gråtende unge trollmannen. Albus Humlesnurr smilte med et merkelig trist uttrykk i øynene, lik en som har tatt nok et skritt mot en forutsett skjebne.

*
*

Forsvarsprofessoren så på begge to, kvinnen og den gråtende gutten. Øynene hans var svært kalde, og svært beregnende.

Han trodde ikke at dette ville være nok.

*
*

Det var ikke før neste morgen at det ble oppdaget at liket av Hermine Grang var forsvunnet.

92.
ROLLER, DEL 5

DET FØRSTE MØTET:

Klokka 06.07 den 17. april 1992 holdt sola nettopp på å komme opp over horisonten slik den ble sett fra slottet Galtvort; sollyset filtrerte seg inn gjennom gardiner som var trukket for i sovesalen til Ravnklos andreklassegutter og ga et mykt, rødoransje morgenlys som ble lite endret av det hvite stoffet som dekket vinduene; ennå vekket det ikke opp guttene som var mer vant til vinterens rytme.

I en av mange senger sov Harry Potter de helt utmattedes søvn.

Stille åpnet døra seg.

Stille gikk en figur over gulvet.

Den figuren kom til Harry Potters seng.

Figuren la en hånd på skulderen til den sovende gutten, som bråvåknet og skrek.

Ingen andre hørte dette.

«Herr Potter,» pep den lille mannen, «rektor ønsker ditt nærvær umiddelbart.»

Sakte satte gutten seg opp i senga, hendene trøblet en stund med å komme seg ut av pleddene. Han hadde ventet å føle seg mye verre da han våknet opp denne morgenen. Det føltes … feil, at hjernen hans fungerte nå, at tankene hans fremdeles rørte på seg, at han ikke var satt gråtende ut av spill i minst en uke. Gutten visste at det ikke ville ha vært en tilpasning at hjerner utviklet seg til å gjøre dette. Hans mørke side ville definitivt ikke gjøre det. Allikevel føltes det feil å være i live og klar denne morgenen.

Men hans avgjørelse om å vekke Hermine Grang til live igjen føltes – tilstrekkelig, som om han allerede gjorde det riktige, var på rett vei, og hun ville bli brakt tilbake, og mer var det ikke å si; sorg ville ha vært å gi opp. Det var ikke noe mer som skulle bestemmes, ingen flertydighet, ingen konflikt som rev i ham, og ingen grunn til å huske hva han hadde *sett* –

«Jeg skal få på meg klærne,» sa Harry.

Professor Pirrevimp så heller nølende ut, men sa med sin lyse stemme, «Rektor spesifiserte at du skulle bringes til hans kontor direkte og uten pause, herr Potter. Jeg beklager.»

Mindre enn et minutt senere – professor Pirrevimp hadde sendt ham rett til rektors kontor gjennom Galtvorts interne flumnettverk – fant Harry seg selv, fremdeles i pysjamas, ansikt til ansikt med Albus Humlesnurr. Viserektor var også der, i en annen stol, og

eliksirmesteren lusket i nærheten rundt de merkelige dingsene, observert midt i et enormt gjesp akkurat idet Harry kom inn gjennom peisen.

«Harry,» sa rektor uten innledning, «før jeg sier det jeg er nødt til å si, så vil jeg si at Hermine Grang virkelig døde. Vaktformlene registrerte det og informerte meg om det. Selve steinene kunne berette om at ei heks hadde dødd. Jeg testet kroppen hennes der den lå, og det var i sannhet Hermine Grangs jordiske levninger, ikke en dukke eller liknende. Det er ingen måte kjent for trollmannskunsten som kan gjøre om et dødsfall. Når alt dette er sagt, så har nå Hermine Grangs levninger forsvunnet fra lagerrommet der de hvilte, og der du bevoktet dem. Tok du dem, Harry Potter?»

«Nei,» sa Harry Potter og smalnet øynene. Et sideblikk viste ham at Severus observerte ham tett.

Humlesnurrs blikk var også intenst, skjønt ikke uvennlig. «Er Hermine Grangs kropp i din besittelse?»

«Nei.»

«Vet du hvor den er?»

«Nei.»

«Vet du hvem som tok den?»

«Nei,» sa Harry, og så nølte han. «Utenom de åpenbare sannsynlighetsbaserte spekulasjonene som ikke er basert på noen spesifikk kunnskap som jeg innehar.»

Den gamle trollmannen nikket. «Vet du hvorfor den ble fjernet?»

«Nei. Utenom de åpenbare spekulasjonene og så videre.»

«Hva er disse spekulasjonene?»

«Hvis fienden kan legge merke til at du sprang av sted for å konsultere Wiltersen-tvillingene i en skoletime etter at Hermine ble arrestert, og finne ut om dette magiske kartet som du sa var stjålet, så kan fienden lure på hvorfor jeg bevoktet Hermine Grangs kropp. Min tur. Planla du Hermines død i håp om å få pengene tilbake fra Lucifus?»

«*Hva?*» sa professor McSnurp.

«Nei,» sa den gamle trollmannen.

«Visste du eller mistenkte du at Hermine Grang kom til å dø?»

«Jeg visste ikke det. Når det gjelder mistanke, så arrangerte jeg det slik at hun fikk det sterkeste forsvaret mot Voldemort som jeg kunne få til. Jeg ønsket ikke hennes død, heller ikke tillot jeg at det skjedde, eller planla å tjene på det, Harry Potter. Nå kan du vise meg pungen din.»

«Den er i kofferten min –» begynte Harry.

«Severus,» sa den gamle trollmannen, og eliksirmesteren kom fram. «Sjekk kofferten hans også; alle smårom.»

«Kofferten min har magiske beskyttelser.»

Severus Slur gliste gledesløst og skred inn i den grønne flammen.

Humlesnurr tok fram sin lange mørkegrå tryllestav og begynte å bevege den sakte rundt Harrys hår; han så ut som en gomp som brukte en metalldetektor. Før han hadde kommet så langt som til Harrys nakke stoppet han opp.

«Juvelen på ringen din,» sa Humlesnurr. «Det er ikke lenger en klar diamant. Den er brun, fargen til Hermine Grangs øyne, og fargen på håret hennes.»

En plutselig anspenthet fylte rommet.

«Det er min fars stein,» sa Harry. «Transfigurert på samme måte som tidligere. Jeg bare gjorde dette for å ære Hermines minne –»

«Jeg må være sikker. Ta av den ringen, Harry, og plasser den på skrivebordet mitt.»

Sakte gjorde Harry dette, fjernet smykkesteinen og satte ringen på den andre siden av skrivebordet.

Humlesnurr pekte tryllestaven sin på juvelen, og –

En stor grå stein uten spesielle kjennetegn hoppet fram i lufta i kraften fra sin egen plutselige utvidelse, traff en eller annen usynlig barriere i lufta over, og falt så ned på rektors skrivebord med et høyt brak.

«Der fikk jeg nettopp en ny halvtimes jobb for å transfigurere den igjen,» sa Harry jevnt.

Humlesnurr fortsatte sin undersøkelse. Harry måtte fjerne sin venstre sko, og ta av tåringen som var hans nød-flyttnøkkel hvis noen kidnappet ham og tok ham med utenfor Galtvorts beskyttelser (og ikke satte opp magi for anti-immivering, anti-flyttnøkkel, anti-føniks og anti-tidsløkker, slik Severus hadde advart Harry om at alle de mest sentrale dødseterne definitivt ville gjøre). Det ble verifisert at magien som strålte ut fra tåringen var, faktisk, magien til en flyttnøkkel, og ikke magien fra en transfigurasjon. Resten av Harry ble vurdert som klarert.

Ikke lenge etter kom eliksirmesteren tilbake. Han hadde med seg Harrys pung, og en rekke andre magiske gjenstander som hadde vært i Harrys koffert; og rektor undersøkte dem alle, en etter en, selv alle gjenstandene som fremdeles befant seg i helbredersettet.

«Kan jeg gå nå?» sa Harry da alt var ferdig, og puttet så mye kulde han klarte inn i stemmen sin. Han tok opp pungen, og begynte prosessen med å mate den grå steinen inn i den. Den tomme ringen satte han tilbake på fingeren.

Den gamle trollmannen pustet ut, og stakk tryllestaven tilbake opp i ermet. «Jeg beklager *virkelig,*» sa han. «Jeg måtte vite. Harry … Den mørke herren har tatt Hermine Grangs jordiske levninger, kan det synes som. Jeg kan ikke tenke meg hva han kan tjene på det, utenom å sende liket hennes mot deg som en inferius. Severus skal gi deg visse eliksirer som du kan ha lett tilgjengelig. Vær advart, og vær forberedt til du må gjøre det som må gjøres.»

«Vil inferien ha Hermines sinn?»

«Nei –»

«Da vil det ikke være henne. Kan jeg gå? I alle fall for å bytte fra pysjamas til vanlige klær.»

«Det er også andre nyheter, men jeg skal gjøre det kort. Galtvorts beskyttelser har ikke registrert at fremmed vesen har kommet inn, og at det var forsvarsprofessoren som drepte Hermine Grang.»

«Hm,» sa Harry.

Tanke 1: Men jeg så trollet drepe Hermine.

Tanke 2: Professor Krengle forfalsket minnene mine og satte opp den scenen som Humlesnurr så da han kom dit.

Tanke 3: Professor Krengle kan ikke gjøre noe slikt; hans magi kan ikke berøre min. Jeg så det i Azkaban –

Tanke 4: Kan jeg stole på minnene fra Azkaban?

Tanke 5: Det var åpenbart noe som gikk feil i Azkaban, vi ville ikke ha trengt en rakett hvis professor Krengle ikke hadde mistet bevisstheten, og hvorfor ville han være bevisstløs hvis ikke –

Tanke 6: Dro jeg faktisk til Azkaban i det hele tatt?

Tanke 7: Det er åpenbart at jeg øvde på å kontrollere desperanter på et tidspunkt før jeg skremte den desperanten i Heksingating. Og det var i avisen.

Tanke 8: Er mitt minne om å ha lest den avisen nøyaktig?

«Hm,» sa Harry igjen. «Den formelen burde seriøst vært utilgivelig. Tror du at professor Krengle kunne ha forfalsket minnet til –»

«Nei. Jeg gikk tilbake i tid og plasserte visse instrumenter for å registrere Hermines siste kamp, som jeg ikke helt orket å se på i egen person.» Den gamle trollmannen så svært bister ut. «Du gjettet korrekt, Harry Potter. Voldemort saboterte alt vi ga til Hermine for beskyttelse. Sopelimen lå død i hendene hennes. Usynlighetskappen skjulte henne ikke. Trollet gikk rundt uskadet i sollyset; det var ikke et vesen på villspor, men et vesen omgjort til et våpen og rettet mot et mål. Og det var definitivt trollet som drepte henne, med fysisk kraft alene, slik at mine beskyttelser for å oppdage fiendtlig magi var uten virkning. Forsvarsprofessoren var aldri i hennes nærhet.»

Harry svelget, lukket øynene, og tenkte. «Så dette var et forsøk på å gi professor Krengle skylden. På en eller annen måte. Det virker som at dette er fiendens modus operandi. Troll spiser Hermine Grang, sjekk beskyttelsene, åh se, det var faktisk forsvarsprofessoren som gjorde det, samme som i fjor … nei. Nei, det kan ikke stemme.»

«Hvorfor ikke, herr Potter?» sa eliksirmesteren. «Det virker klart nok for meg –»

«Det er problemet.»

Fienden er smart.

Sakte drev søvnens tåke ut av Harrys sinn, og etter en full natts søvn kunne hjernen hans se tingene som ikke hadde vært åpenbart dagen før.

Ifølge standard litterære konvensjoner … så var det ikke meningen at fienden skulle sette seg inn i hva du hadde gjort, sabotere de magiske gjenstandene du hadde delt ut, og

så sende ut et troll som var gjort umulig å oppdage med en eller annen metode som heltene ikke kunne finne ut av selv etter at de visste om det, slik at du like gjerne kunne latt være å forsvare deg i det hele tatt. I ei bok fikk man som regel handlingen fra hovedpersonenes synsvinkel. Det å la en fiende bare omgå alt arbeidet heltene gjorde, som et resultat av planlegging og handlinger utenfor litterær synsvidde, ville være en djevel i maskinen, en *diabolus ex machina,* og dramatisk lite tilfredsstillende.

Men i det virkelige livet ville fienden tro at *de* var hovedpersonene, og de ville også være smarte, og tenke igjennom ting på forhånd, selv om du ikke så at de gjorde det. Det var derfor alt rundt dette føltes så usammenhengende, med noen deler som ikke var blitt forklart og som virket uforståelige. Hvordan hadde Lucifus følt seg da Harry hadde truet Humlesnurr med å knuse Azkaban? Hvordan hadde svartspanerne over Azkaban følt seg da de så sopelimen fly til værs på en fakkel av ild?

Fienden er smart.

«Fienden visste utmerket godt at du kom til å gå tilbake i tid for å sjekke hva som virkelig skjedde med Hermine, særlig siden det at trollet i det hele tatt kom seg inn på Galtvort forteller oss at noen kan narre vaktformlene.» Harry lukket øynene, tenkte hardere, forsøkte å sette seg i fiendens sted. Hvorfor ville han, eller hans mørke side, ha gjort noe slik som – «Det er meningen at vi skal konkludere med at fienden har kontroll over hva vaktformlene forteller oss. Men det er faktisk noe fienden bare kan gjøre med store vanskeligheter, eller under spesielle situasjoner; de forsøker å skape et falskt inntrykk av allmektighet.» *Slik jeg ville ha gjort.* «Senere vil, hypotetisk sett, vaktformlene vise at professor Schummel dreper noen. Vi tror at vaktformlene bare er narret nok en gang, men i virkeligheten ble professor Schummel utsatt for psykomantikk og *utførte* virkelig drapet.»

«Med mindre det er nøyaktig det Den mørke herren forventer at vi skal tenke,» sa Severus Slur, med en panne rynket i konsentrasjon. «I så tilfelle har han faktisk kontroll over vaktformlene, og professor Schummel er faktisk uskyldig.»

«Pleier Mørkets herre *virkelig* å bruke plott med så mange nivåer av meta –»

«Ja,» sa Humlesnurr og Severus.

Harry nikket fjernt. «Da kunne dette være en plan for å enten få oss til å tro at vaktformlene forteller oss sannheten når de juger, eller en plan for å få oss til å tro at vaktformlene juger når de forteller oss sannheten, avhengig av hvilket nivå fienden forventer at vi resonnerer på. Men hvis fienden planlegger å få oss til å stole på vaktformlene – vi ville ha stolt på dem uansett, hvis vi ikke hatt noen grunn til å ikke gjøre det. Så det ville ikke være nødvendig å legge inn så mye jobb for å legge skylden på professor Krengle på en måte som vi ville innse at det var meningen at vi skulle oppdage, bare for å narre oss til å gå meta –»

«Slik kan det ikke ha seg,» sa Humlesnurr. «Hvis Voldemort ikke har fått full kontroll over vaktformlene, så ville formlene måtte tro at en eller annen professors hånd sto bak. Ellers ville alarmen ha gått da frøken Grang ble skadet, og ikke bare da hun døde.»

Harry løftet en hånd og gned øyenbrynene, rett under hårfestet.

Okei, seriøst spørsmål. Hvis fienden er smart, hvorfor i heiteste habañero er jeg fremdeles i live? Er det seriøst så vanskelig å forgifte noen, finnes det formler og eliksirer og bezoarer som kan kurere meg for bokstavelig talt alt som kan puttes i frokosten min? Ville vaktformlene registrere det, spore magien til morderen?

Kan arret mitt inneholde det fragmentet av sjel som holder Mørkets herre forankret til verden, slik at han ikke ønsker å drepe meg? Istedenfor forsøker han å fjerne alle vennene mine for å svekke sinnet mitt slik at han kan ta over kroppen min? Det ville forklare den ormmunn-greia. Valghatten er kanskje ikke i stand til å avsløre en innkapslet-sjel-dings. Åpenbart problem 1, Mørkets herre er antatt å ha laget sin innkapslet-sjel-dings i 1943 ved å drepe hva-var-det-hun-het og legge skylden på herr Gygrid. Åpenbart problem 2, det finnes ikke noe slikt som sjeler.

Skjønt Humlesnurr mente også at mitt blod var en nøkkelingrediens i et ritual som kunne gi Mørkets herre sin fulle styrke tilbake, hvilket ville kreve at jeg var i live fram til det … og det var jo en lystelig tanke.

«Vel …» sa Harry. «Jeg er sikker på en ting.»

«Og det er?»

«Nilus må tas ut av Galtvort *nå.* Han er det åpenbare neste målet og ingen førsteklassinger kan overleve angrepskraft på dette nivået. Vi er heldige at Nilus ikke ble snikmyrdet i går kveld; fienden trenger ikke å vente til vi er ferdige med å sørge før de gjør sitt neste trekk.» *Hvorfor slo ikke fienden til mens vi var distrahert?*

Humlesnurr utvekslet blikk med Severus, og så med det plutselig stramme ansiktsuttrykket til professor McSnurp. «Harry,» sa den gamle trollmannen, «hvis du sender bort alle vennene dine selv, så er det akkurat det samme som om Voldemort –»

«Jeg takler dette *greit* – jeg klarer meg uten Nilus noen ekstra måneder – det er ikke akkurat som om du planla å la vennene mine bli her i sommerferien og det er rett og slett *ikke tilstrekkelig begrunnelse* for å sette ham i dødsfare! Professor McSnurp –»

«Jeg er helt enig,» sa den skotske heksa. Hun rynket panna. «Jeg er ekstremt enig. Jeg er så enig at jeg … jeg har litt problemer med å finne ut hvordan jeg skal få sagt dette, Albus …»

«At du straks er klar til å hale ham ut selv, uansett hva andre måtte si, fordi det ikke er noen unnskyldning å si at du bare fulgte ordre hvis Nilus dør?» sa Harry.

Professor McSnurp lukket øynene kort. «Ja, men det må da finnes en eller annen måte å være ansvarlig på som ikke krever at man truer med å handle på egen hånd.»

Rektor sukket. «Behøves ikke. Gjør det, Minerva.»

«Vent,» sa eliksirmesteren, akkurat idet professor McSnurp, som beveget seg ganske raskt, tok en klype flumpulver fra flumvasen. «Vi burde ikke rette oppmerksomhet mot gutten, slik rektor rettet oppmerksomhet mot Wiltersen-tvillingene. Det ville være klokere, mener jeg, om herr Langballes bestemor hentet ham fra Galtvort. La ham være i oppholdsrommet så lenge; det virker ikke som om Mørkets herre er i stand til å opptre så åpent.»

Nok en gang fulgte lange utvekslinger av blikk mellom de fire, og til slutt nikket Harry, etterfulgt av professor McSnurp.

«I så tilfelle,» sa Harry, «er jeg sikker på en ting til.»

«Og det er?» sa Humlesnurr.

«Jeg har sterkt behov for en tur på badet, og jeg ville også gjerne likt å skifte pysjamasen med noe annet.»

* * *

«Forresten,» sa Harry idet han og rektor kom ut fra flumpeisen og ut i det tomme kontoret til husstyreren for Ravnklo. «Et siste kjapt spørsmål jeg ønsket å spørre deg. Det sverdet som Wiltersen-tvillingene trakk ut av Valghatten. Det var Griffings sverd, ikke sant?»

Den gamle trollmannen snudde seg, med nøytralt ansikt. «Hva får deg til å tro det, Harry?»

«Valghatten skrek ut *Griffing!* rett før den ga det fra seg; sverdet hadde en rubin som balanseknapp og gullbokstaver på bladet, og på latinsk sto det *Ingenting bedre*. Kall det en gjetning.»

«*'Nihil supernum'*, sa den gamle trollmannen. «Det er ikke *helt* den korrekte oversettelsen.»

Harry nikket. «Mhm. Hva gjorde du med det?»

«Jeg hentet det der det landet, og plasserte det på et trygt sted,» sa den gamle trollmannen. Han ga Harry et fast blikk. «Jeg håper du ikke er så grådig at du ønsker det for deg selv, unge ravnkloing?»

«Ikke i det hele tatt, jeg bare ville forsikre meg at du ikke holder det permanent vekk fra de rette bærerne. Så Wiltersen-tvillingene er Griffings arvinger, altså?»

«Griffings arvinger?» sa Humlesnurr, og så overrasket ut. Så smilte den gamle trollmannen, og blå øyne blinket lyst. «Ah, Harry, Salazar Smygard bygde kanskje et mysteriekammer inn i Galtvort, men Gudrik Griffing var ikke så ekstravagant. Vi har bare sett at Gudrik etterlot sitt sverd til Galtvorts forsvar, hvis en verdig elev noensinne skulle stå overfor en fiende de ikke kunne overvinne alene.»

«Det er ikke det samme som å si nei. Ikke tro at jeg ikke la merke til at du ikke faktisk sa nei.»

«Jeg levde ikke på den tida, Harry, og jeg kan ikke si for sikkert alt Gudrik Griffing kanskje eller kanskje ikke gjorde –»

«Tildeler du rent faktisk en større enn femti prosents subjektiv sannsynlighet til det at det finnes noe slikt som en Griffings arving og at en eller begge Wiltersen-tvillingene er dette? Ja eller nei, og om du unngår å svare så betyr det ja. Du kommer ikke til å klare å distrahere meg, uansett hvor mye jeg må på do.»

Den gamle trollmannen sukket. «Ja, Fred og Frank Wiltersen er Griffings arvinger. Jeg vil be deg om å ikke nevne det for dem, ikke ennå.»

Harry nikket, og snudde seg for å gå. «Jeg er overrasket,» sa Harry. «Jeg har lest litt om Gudrik Griffings historiske liv. Wiltersen-tvillingene er … vel, de er fantastiske på forskjellige måter, men jeg synes ikke de likner stort på Gudrik fra historiebøkene.»

«Bare en mann som var til det ytterste stolt og forfengelig,» sa Humlesnurr stille, idet han vendte seg tilbake til flummen som flammet opp i grønt, «ville tro at arvingene hans ville være som ham selv, istedenfor som han skulle ønske at han kunne være.»

Rektor trådte inn i den grønne ilden og ble borte.

*
*

DET ANDRE MØTET (I EN LITEN ALKOVE VED OPPHOLDSROMMET I HÅSBLÅS):

Nilus Langballes ansikt var fortrukket i kvaler, der han snakket uten noen til stede for å høre, til tomme lufta.

«Seriøst,» sa den tomme lufta til ham. «Jeg har på meg en usynlighetskappe med ekstra anti-sporings-formler bare for å gå gjennom gangene her fordi *jeg* ikke vil bli drept. Foreldrene mine ville ha hentet meg ut fra Galtvort på sekundet hvis rektor hadde tillatt det. Nilus, det at du kommer deg vekk fra Galtvort fortere enn svint er sunn fornuft, det har *ingenting å gjøre* med –»

«Jeg sviktet deg, general,» sa Nilus, stemmen var omtrent så hul som en normal elleveårig gutt kunne få til på rimelig måte. «Jeg gjorde det ikke en gang på den Kaotiske måten. Jeg var konform overfor autoriteter og forsøkte å få deg også til å bli konform overfor autoriteter. Hva er det du alltid pleier å si, i Kaoslegionen, om at en soldat som bare kan adlyde ordre er ubrukelig?»

«Nilus,» sa den tomme lufta fast. Presset av to hender, under tynt tøy, leverte et fast trykk mot Nilus' skuldre; og stemmen beveget seg nærmere ham. «Du fulgte ikke autoriteten blindt, du forsøkte å beskytte meg. Det er sant at i denne kaotiske verden, så er sol-

dater som bare kan følge regler og reguleringer verdiløse. På den annen side, soldater som følger regler for å beskytte vennene sine er –»

«En tanke bedre enn ubrukelige?» sa Nilus bittert.

«*Betydelig* bedre enn ubrukelige. Nilus, du vurderte bare feil. Det kostet meg bare rundt seks sekunder. Det kunne jo tenkes at Hermines skader var bare så vidt dødelige, men selv da så tror jeg ikke at seks sekunder faktisk var nok tid til at trollet kunne ta et ekstra tygg av Hermine. I den alternative verdenen der du ikke forsøkte å hindre meg, så døde Hermine allikevel. Nå, jeg kunne bli stående her og ramse opp det første dusinet måter som Hermine ville ha vært i live på dersom jeg ikke hadde vært en idiot –»

«Du? *Du* sprang rett ut etter henne. *Jeg* er han som forsøkte å stoppe deg. Hvis noen har noe skyld her så er det meg,» sa Nilus bittert.

Til dette ble den tomme lufta stille en stund.

«Oi,» sa den tomme lufta til slutt. «Oi. Det setter virkelig ting i et annet perspektiv, må jeg si. Jeg skal huske dette neste gang jeg føler en impuls til å gi meg selv skylden for noe. Nilus, termen for dette i litteraturen er 'egosentrisk bias', det betyr at du opplever alt som angår ditt eget liv, men du får ikke opplevd alt annet som foregår i verden. Det var langt, langt mer som skjedde enn at du forsøkte å hindre meg. Du kommer til å bruke uker på å huske den tingen du gjorde der i seks sekunder, det skjønner jeg, men ingen andre kommer til å bry seg om å tenke på det. Andre mennesker bruker mye mindre tid på å tenke på dine tidligere feil enn du gjør, rett og slett fordi du ikke er sentrum for deres verden. Jeg *garanterer deg* at ingen utenom deg en gang har *vurdert* å gi Nilus Langballe skylden for det som skjedde med Hermine. Ikke i brøkdelen av et sekund. Akkurat nå er du, hvis du vil unnskylde uttrykket, en tøysemikkel. Nå kan du ti stille og si ha det.»

«Jeg vil ikke si ha det,» sa Nilus. Stemmen hans skalv, men han klarte å ikke gråte. «Jeg vil bli her og slåss sammen med deg mot – mot hva det nå er som skjer.»

Den tomme lufta kom nærmere ham, og omfavnet ham med en klem, og Harry Potters stemme hvisket, «Uflaks.»

93.
ROLLER, DEL 6

DET TREDJE MØTET:
(17. APRIL 1992, KL. 10.31)

Våren var i anmarsj, lufta på den sene morgenen inneholdt fremdeles skarpe rester av vinter. Påskeliljene hadde blomstret blant skogens spirende gress, de bløte gule kronbladene med sine gylne sentre dinglet livløst fra døde, grå stilker, såret eller drept av en av de plutselige frostperiodene som april ofte kunne by på. I Den forbudte skogen ville det være merkeligere livsformer, kentaurer og enhjørninger, i det minste; og Harry hadde hørt rykter om varulver. Skjønt av det Harry hadde lest om virkelige varulver, så ga ikke det noe som helst mening.

Harry beveget seg aldri det minste nær grensene til Den forbudte skogen, siden det ikke var noen grunn til å ta den risikoen. Han gikk usynlig blant de mer ordinære livsformene i den tillatte skogen, med tryllestaven i hånda, og en sopelime spent fast på ryggen for alle tilfellers skyld. Han var ikke faktisk redd; Harry syntes det var pussig at han ikke følte seg redd. Tilstanden av konstant årvåkenhet, å være klar for kamp eller flukt, føltes ikke som en byrde; ja, knapt nok som unormalt.

Langs skogbrynet av den tillatte skogen gikk Harry, føttene hans valgte aldri de velbrukte stiene der han enklere kunne bli funnet, og Galtvorts vinduer kom aldri ut av syne. Harry hadde stilt inn en alarm på den mekaniske klokka si for å varsle om lunsjtid, siden han ikke faktisk kunne se på håndleddet sitt, siden han var usynlig og alt det der. Dette gjorde at en måtte stille spørsmål om hvordan brillene hans fungerte mens han hadde på seg kappen. For den del virket det som om loven om den ekskluderte tredje impliserte at enten absorberte rhodopsin-kompleksene i netthinnen hans fotoner og sendte dem videre til nevraltappene, eller alternativt, disse fotonene gikk rett gjennom kroppen og ut på den andre siden, men ikke begge deler. Alt dette økte virkelig sannsynligheten for at usynlighetskapper lot deg se ut mens du selv var usynlig fordi, på et fundamentalt nivå, det var slik skaperen av denne magien hadde – ikke *ønsket* – men *implisitt trodd* – at usynlighet skulle fungere.

Og dernest måtte du jo lure på om noen hadde forsøkt å forfloke eller bruke psykomantikk på en person for å få dem til å ta det som et soleklart og akseptert faktum at *Fiksum Alto* burde være en enkel formel for første klasse, og så forsøke å finne den opp.

Eller kanskje finne en verdig gompefødt i et land som ikke identifiserte sine gompefødte barn, og fortelle dem omfattende løgner, finne på en bakgrunnshistorie og tilhørende bevis, slik at de ville ha helt andre ideer om hva magi kunne gjøre helt fra starten

av. Skjønt tilsynelatende måtte de fremdeles lære et antall grunnleggende formler før de ble i stand til å finne opp sine egne …

Det ville kanskje ikke fungere. Sikkert nok måtte det ha eksistert en eller flere organisk sinnssyke trollmenn som virkelig *trodde* på sine egne muligheter for guddommelighet, og allikevel ikke hadde klart å bli guddommelige. Men selv den gale hadde sannsynligvis trodd at magien for denne opphøyelsen burde være en form for grandiost dramatisk ritual og ikke noe du gjorde med en nøye komponert vridning av tryllestaven og besvergelsen *Blitilus Gudus.*

Harry var allerede temmelig sikker på at det ikke kom til å bli så lett som det. Men så var allikevel spørsmålet, *hvorfor ikke?* Hva slags mønster hadde hjernen hans lært? Kunne grunnen bli forutsagt på forhånd?

Et lett snev av oppmerksomhet krøp igjennom Harry nå, et hint av bekymring, der han kontemplerte spørsmålet. Den navnløse bekymringen ble skarpere, vokste seg gradvis større –

Professor Krengle?

Harry spant rundt, hånda hans søkte umiddelbart tidsvenderen under kappen; igjen føltes prinsippet om å være klar til flukt på et øyeblikks varsel bare helt ordinært.

Sakte, med håndflater tomme og vendt utover, kom professor Krengle gående mot ham der i utkanten av skogen, fra den generelle retningen av Galtvort slott.

«Herr Potter,» sa professor Krengle igjen. «Jeg vet at du er der. Du vet at jeg vet at du er der. Jeg må snakke med deg.»

Fremdeles sa ikke Harry noe. Professor Krengle hadde ikke faktisk nevnt hva dette handlet om, og Harrys solfylte morgentur i skogbrynet hadde skapt en stille stemning inne i ham.

Professor Krengle tok et lite trinn til venstre, et trinn forover, et nytt trinn til høyre. Han la hodet på skakke med et kalkulerende uttrykk, og så gikk han omtrent direkte mot der Harry sto, og stoppet et par skritt unna mens følelsen av dommedag hadde økt omtrent så mye den kunne før det ble umulig å tåle den.

«Er du fremdeles bestemt på å følge den kursen du har valgt?» sa professor Krengle. «Den samme kursen du snakket om i går?»

Igjen svarte ikke Harry.

Professor Krengle sukket. «Jeg har gjort mye for deg,» sa mannen. «Hva annet du kanskje lurer på angående meg, så kan du ikke benekte det. Jeg inndriver noe av denne gjelden. Snakk til meg, herr Potter.»

Jeg har ikke noe særlig lyst til å gjøre dette akkurat nå, tenkte Harry; og så, *Ah, stemmer.*

To timer senere, etter at Harry hadde spunnet tidsvenderen en gang, skrevet ned det nøyaktige tidspunktet og memorisert den nøyaktige lokasjonen, brukt nok en time på å spasere, gått inn og fortalt professor McSnurp at han akkurat nå snakket med forsvarsprofessoren i skogen utenfor Galtvort (bare i tilfelle noe skjedde med ham), gått i enda en time, og så vendt tilbake til sin opprinnelige lokasjon nøyaktig en time etter at han hadde forlatt stedet og spunnet tidsvenderen igjen –

*
*

«Hva var det?» sa professor Krengle og blunket. «Tok du akkurat å –»

«Ikke noe viktig,» sa Harry uten å trekke ned hetta på Usynlighetskappen, eller ta hånda bort fra tidsvenderen. «Ja, jeg er fremdeles sikker på min beslutning. For å være ærlig tror jeg at jeg ikke burde ha sagt noe.»

Professor Krengle bøyde hodet lett. «En tankegang som skal tjene deg vel i livet. Er det noe som kan ha mulighet til å endre beslutningen din?»

«Professor, hvis jeg allerede *visste* at det eksisterte et argument som ville endre beslutningen min –»

«Sant, for slike som oss. Men du ville være overrasket over hvor ofte noen vet hva de venter på å få høre, og allikevel venter til de får høre det.» Professor Krengle ristet på hodet. «For å si det slik … det er en viss kjensgjerning, som jeg kjenner til, men ikke du, som jeg gjerne vil overtale deg med, herr Potter.»

Harrys øyenbryn hevet seg, skjønt det neste øyeblikket innså han at professor Krengle ikke kunne se det. «Det er innenfor mine vilkår, greit nok. Fortsett.»

«Intensjonen du har landet på er langt farligere enn du innser.»

Det å svare på dette overraskende utsagnet tok ikke mye tankevirksomhet for Harrys del. «Definer farlig, og fortell meg hva du tror du vet og hvordan du tror at du vet det.»

«Noen ganger,» sa professor Krengle, «kan det å fortelle noen om en fare forårsake at de går rett inn i den. Jeg har ingen planer om å la det skje denne gangen. Forventer du at jeg skal fortelle deg nøyaktig hva du ikke må gjøre? Nøyaktig hvorfor jeg er redd?» Mannen ristet på hodet. «Hvis du var trollmannsfødt, herr Potter, så ville du ha visst at du må ta det på alvor, når en kraftfull magiker bare sier at du må være forsiktig.»

Det ville ha vært en løgn å si at Harry ikke var irritert, men samtidig var han ikke en idiot, så Harry sa bare, «Er det noe du *kan* fortelle meg?»

Forsiktig satte professor Krengle seg ned på gresset, og tok ut tryllestaven; hånda hans inntok en posisjon som Harry kjente igjen. Harrys pust stoppet nesten opp.

«Dette er den siste gangen jeg kommer til å være i stand til å gjøre dette for deg,» sa professor Krengle stille. Så begynte mannen å framsi ord som var merkelige, ikke i noe språk Harry kjente igjen, uttale som ikke helt virket menneskelig, ord som føltes som

om de gled ut av Harrys hukommelse idet han forsøkte å forstå dem, som forsvant fra sinnet hans like raskt som de kom inn.

Formelen brukte lengre tid på å skape effekten denne gangen. Trærne så ut til å mørkne, greiner og løv ble flekkete, som om de ble sett gjennom perfekte solbriller som dempet og tonet lyset uten å forskyve det. Den blå himmelhvelvingen trakk seg tilbake, horisonten som Harrys hjerne narret ham til å gi en bestemt distanse trakk seg tilbake mens den ble gråere, og mørkere grå. Skyene ble gjennomskinnelige, gjennomsiktige, fordampet, for så å la mørket skinne gjennom.

Skogen falt i skygge, bleknet, tonet ut i svart.

Den store elven av lys på himmelen ble nok en gang synlig, ettersom Harrys øyne tilpasset seg, ble i stand til å se det største objektet som menneskelige øyne noensinne kunne oppfatte som mer enn et punkt, Melkeveien som omga dem.

Og stjernene, gjennomtrengende lyse og allikevel fjerne, som blinket der ute fra sitt store dyp.

Professor Krengle pustet dypt. Så hevet han tryllestaven sin igjen (kun så vidt synlig, i stjernelyset uten sol eller måne) og tappet seg selv på hodet med en lyd som et eggeskall som ble knust.

Forsvarsprofessoren bleknet også bort, ble også usynlig.

En liten gressflekk, opplyst av svært lite i det hele tatt, drev rolig gjennom det tomme rommet.

Ingen av dem snakket på en stund. Harry var tilfreds med å se på stjernene, knapt distrahert selv av sin egen kropp. Hva nå enn professor Krengle hadde fått ham hit for å fortelle ham ville bli sagt når tida var inne.

Når tida var inne snakket en stemme.

«Det er ingen krig her,» sa en myk stemme som kunne høres innenfra tomheten. «Ingen konflikt og kamp, ingen politikk og svik, ingen død og intet liv. Alt det er for menneskers dårskap. Stjernene er hevet over slike tåpeligheter, uberørt av det. Her er det fred, og stillhet, i evighet. Slik tenkte jeg en gang.»

Harry snudde seg for å se på det stedet der stemmen kom fra, og så bare stjerner.

«Slik tenkte du en gang?» sa Harry, da det ikke virket som om det ville komme flere ord.

«Det er ingenting over menneskers dårskap,» hvisket stemmen fra tomheten. «Det er ingenting over de destruktive kreftene til tilstrekkelig intelligent idioti, ikke en gang selve stjernene. Jeg hadde mye møye og stort besvær med å få en viss gullplakett til å vare evig. Jeg ville ikke ha likt at den ble ødelagt av menneskelige tåpeligheter.»

Igjen hoppet Harrys øyne som en refleks mot der noen skulle ha framsagt disse ordene, igjen var det bare tomhet å se. «Jeg tror jeg kan betrygge deg på dette området, professor. Kjernefysiske våpen har ikke en sprengradius som når ut til … hvor langt unna er Pioneer 11? Kanskje noe rundt en milliard kilometer? Gomper snakker om kjer-

nefysiske våpen som kan ødelegge verden, men det de faktisk mener er at en liten del av jordas overflate blir lett oppvarmet. *Sola* er en gigantisk fusjonsreaksjon og *den* ødelegger ikke fjerne romsonder. Det verst tenkelige utfallet av en kjernefysisk krig ville ikke komme i nærheten av å ødelegge solsystemet, ikke at det er mye av en trøst.»

«Sant, så lenge vi snakker om gomper,» sa den myke stemmen midt i stjernelyset. «Men hva vet vel gomper om virkelig kraft? Det er ikke de som skremmer meg nå. Det er deg.»

«Professor,» sa Harry forsiktig, «skjønt jeg tilstår at jeg har rullet en del kritiske feil i mitt liv, så er det en viss avstand mellom det og å bomme på et terningkast som kan redde deg ut av situasjonen, bomme så hardt at Pioneer 11-sonden blir rammet av smellet. Det er ingen realistisk måte å gjøre det på uten å sprenge selve sola. Og før du spør, vår sol er en stjerne av G-type som tilhører hovedserien, den *kan ikke* eksplodere. All energi du putter inn i den ville bare økt volumet til hydrogenplasmaen, sola har ikke en degenerert kjerne som kan bli detonert. Sola har ikke nok masse til å bli en supernova, selv ikke mot slutten av sin levetid.»

«Slike forbløffende ting som gompene har lært,» hvisket den andre stemmen. «Hvordan stjerner lever, hvordan de er forhindret fra døden, hvordan de dør. Og de har aldri lurt på om slik kunnskap kanskje kunne være farlig.»

«For å være fullstendig ærlig, professor, den bestemte tanken har aldri slått meg heller.»

«Du er gompefødt. Om blodet snakker jeg ikke, men om hvordan du tilbragte dine barndomsår. I det ligger, sant nok, tankefrihet. Men det er også visdom i trollmannsslektas forsiktighet. Tre hundre og tjuetre år er gått siden Sicilias magiske territorier ble ødelagt av en manns toskeskap. Slike hendelser var vanligere i de årene da Galtvort ble reist. Enda vanligere i perioden rett etter Merlin. Av tida før Merlin er det lite som overlevde som nå kan studeres.»

«Det er omtrent tretti størrelsesordeners forskjell fra det og til å sprenge sola,» bemerket Harry, men tok seg i det. «Men det er et betydningsløst argument, beklager; å sprenge et helt land ville også være skrekkelig, det går jeg med på. Men uansett, professor, så planlegger jeg ikke å gjøre noe slikt.»

«Ditt bevisste valg er ikke påkrevet, herr Potter. Hvis du hadde lest flere romaner av trollmannsfødte, og færre gompehistorier, så ville du ha visst dette. I seriøs litteratur er det slik at trollmenn hvis toskeskap truer med å slippe løs Midgardsormen ikke med vilje har dette som sitt egentlige mål, det er for barnebøker. Den virkelig farlige trollmannen er kanskje besatt av å fullføre et prosjekt han venter å høste stor heder og ære for, og utsiktene til å gå glipp av denne æren og leve resten av livet i en anonym tilværelse vil virke mer skremmende tydelig for ham enn den mer ukjente effekten av å ødelegge landet sitt. Eller han har lovet noen suksess, og orker ikke å skuffe dem. Kanskje han har barn som har stor gjeld. Det er mye litterær visdom i disse historiene. De er født av barske erfaringer og byer i aske. Kanskje den mest sannsynlige årsaken til en katastrofe er en kraftfull

trollmann som, uansett hva grunnen måtte være, ikke klarer å få seg til å gi opp prosjektet sitt selv når faresignalene begynner å komme. Skjønt han snakker både mye og høyt om å være forsiktig, så vil han ikke klare å få seg selv til å faktisk stoppe prosjektet. Jeg undres, herr Potter, har du tenkt til å forsøke noe som Hermine Grang selv ville ha bedt deg om å la være?»

«*Greit,* jeg skjønner poenget,» sa Harry. «Professor, jeg er fullstendig klar over at hvis jeg redder Hermine til en pris av to andre menneskers liv, så har jeg tapt på poeng sett fra et utilitaristisk ståsted. Jeg er *ekstremt* klar over at Hermine ikke hadde ønsket at jeg skulle risikere å ødelegge et helt land bare for å redde henne. Det er bare sunn fornuft.»

«Barn som ødelegger desperanter,» sa den bløte stemmen, «hvis det bare var ett land jeg fryktet at du kunne komme til å ødelegge, ville jeg være mindre bekymret. I starten festet jeg ikke mye tiltro til at din kunnskap om gompevitenskap og gompeframgangsmåter kunne komme til å bli en kilde for stor kraft. Jeg har større tiltro til dette nå. Jeg er, i all oppriktighet, bekymret for sikkerheten til den gullplaketten.»

«Vel, hvis science fiction har lært meg noe,» sa Harry, «så har det lært meg at det å ødelegge solsystemet ikke er moralsk akseptabelt, spesielt hvis du gjør det før menneskeheten har kolonisert andre stjernesystemer.»

«Så vil du gi opp denne –»

«Nei,» sa Harry helt uten å tenke seg om før han åpnet munnen. Etter et øyeblikk la han til, «Men jeg forstår hva du forsøker å si meg.»

Stillhet. Stjernene hadde ikke endret posisjon, ikke en gang slik de tilsynelatende ville ha gjort på jordas nattehimmel, over en viss tid.

En svak raslelyd, som om noen skiftet kroppsstilling. Harry innså at han hadde stått en stund i samme stilling selv, og satte seg ned på den nesten usynlige sirkelen av gress som fremdeles var under ham, forsiktig med å ikke røre kantene av den magiske effekten.

«Si meg,» sa den myke stemmen. «Hvorfor betyr den jenta så mye for deg?»

«Fordi hun er min venn.»

«I språket slik det vanligvis brukes, herr Potter, er ordet 'venn' ikke assosiert med desperat innsats for å vekke de døde til live. Er du av den oppfatning at hun er din sanne kjærlighet, eller noe slikt?»

«Åh, ikke du også,» sa Harry med en stemme som røpet at han var lei av denne vinklingen. «Ikke du av alle mennesker, professor. Helt greit, vi er bestevenner, men det er *alt*, okei? Det er nok. Venner lar ikke sine venner forbli døde.»

«Vanlige mennesker gjør ikke denne typen innsats for dem de kaller venner.» Stemmen hørtes fjernere ut nå, fraværende. «Selv ikke for dem de sier at de elsker. Deres livsledsagere dør, og de går ikke ut og leter etter en kraft som kan vekke dem til live.»

Harry kunne ikke dy seg. Han tittet bort mot stemmen igjen, skjønt han visste det ville være resultatløst, og så bare flere stjerner. «La meg gjette, fra dette deduserer du at … folk ikke faktisk bryr seg så mye om vennene sine som de later som.»

En kort latter. «De kunne ikke akkurat late som om de bryr seg *mindre.*»

«De bryr seg, professor, og ikke bare for dem som er deres sanne kjærlighet. Soldater kaster seg over granater for å redde sine venner, mødre springer inn i brennende hus for å redde sine barn. Men hvis du er en gomp så tenker du ikke at det finnes noe sånt som magi som kan vekke noen til live igjen. Og trollmenn flest, de … *tenker ikke utenfor boksen* på den måten. Jeg mener, trollmenn flest forsøker ikke å søke opp kraft som kan gjøre *dem selv* udødelige. Beviser det at de ikke bryr seg om sine egne liv?»

«Som du sier, herr Potter. Jeg ville definitivt selv ansett deres liv som hensiktsløse og uten et fnugg av verdi. Kanskje, et sted i deres skjulte hjerter, de også tror at min mening om dem er den rette.»

Harry ristet på hodet, og så, i irritasjon, rev han hetta av kappen og ristet på hodet igjen. «Det virker som et ganske *konstruert* verdenssyn, professor,» sa det svakt opplyste guttehodet som fløt fritt over en sirkel av mørkt gress mellom stjernene. «Å forsøke å finne opp en formel for å vekke døde til live er bare ikke noe vanlige mennesker ville ha tenkt på, så du kan ikke dedusere noe ut fra at de ikke velger det.»

Et øyeblikk senere ble et svakt opplyst omriss av en mann som satt på sirkelen av gress også synlig.

«Hvis de *virkelig* brydde seg om dem de sier de elsker,» sa forsvarsprofessoren bløtt, «så ville de tenke på det, ville de ikke?»

«Hoder fungerer ikke på den måten. Hjerner blir ikke umiddelbart drastisk bedre av at innsatsen økes – eller, når de blir bedre, så er det innen svært faste grenser. Jeg kunne ikke regnet ut det tusende desimalet av pi hvis noens liv avhang av det.»

Det svakt opplyste hodet bøyde seg. «Men det er en annen mulig forklaring, herr Potter. Det er at mennesker spiller *rollen* 'venner'. De gjør akkurat så mye som den rollen krever av dem, og ikke mer. Tanken slår meg at kanskje forskjellen mellom deg og dem ikke er at du bryr deg mer enn de gjør. Hvorfor skulle du ha blitt født med slik uvanlig sterk vennskapsfølelse at du alene blant trollmannsætten drives til å gjenoppvekke Hermine Grang etter hennes død? Nei, den mest sannsynlige forskjellen er ikke at du bryr deg mer. Det er at, siden du er et mer logisk vesen enn dem, du alene har tenkt at det å spille en rolle som venn faktisk krever dette av deg.»

Harry stirret ut på stjernene. Han ville ha jugd hvis han hadde påstått at han ikke var rystet. «Det … kan ikke være sant, professor. Jeg kunne navngitt et dusin eksempler fra gomperomaner om folk som drives til å få sine døde venner tilbake til livet. Forfatterne av disse historiene hadde en klar forståelse av nøyaktig hvordan jeg føler for Hermine. Skjønt du har nok ikke lest disse, antar jeg … kanskje Orfeus og Evrydike? Jeg har ikke faktisk lest akkurat den, men jeg vet hva den handler om.»

«Slike historier er også fortalt blant trollmenn. Det er fortellingen om Midthunsøsknene. Historien om Harry Hatlevik, som ble beskyttet av sin sønn Eirik. Det er Carsten Anker og hans fordømte utfordring mot Tiden. På Sicilia før det falt, dramaet om Lucia Beltrame. I Japan forteller de om Akemi Homura og hennes tapte elskede. Det disse historiene har til felles, herr Potter, er at de alle er *fiksjon.* Trollmenn i det virkelige liv forsøker ikke det samme, skjønt tanken om å gjøre det åpenbart *ikke* er utenfor hva de kan forestille seg.»

«Fordi de ikke tror at de *kan!*» Harrys stemme hevet seg.

«Skal vi gå og fortelle den gode professor McSnurp om dine intensjoner om å finne en måte å hente frøken Grang tilbake til de levendes rekker på, og se hva hun synes om det? Kanskje det rett og slett aldri har falt henne inn å vurdere den muligheten … Ah, men du nøler. Du vet allerede svaret hennes, herr Potter. Vet du hvorfor du vet det?» Du kunne høre det kalde smilet i stemmen. «En vidunderlig teknikk, det der. Takk for at du lærte meg den.»

Harry var klar over spenningen som hadde utviklet seg i ansiktet hans, ordene kom ut som om de var bitt av. «Professor McSnurp har ikke vokst opp med gompenes konsept om vitenskapens økende kraft, og ingen har noensinne fortalt henne at når en venns liv står på spill så er det et tidspunkt der du trenger å *tenke svært rasjonelt* –»

Forsvarsprofessorens stemme hevet seg også. «Transfigurasjonsprofessoren *leser fra et manus,* herr Potter! Dette manuset sier at hun skal være lei seg og sørge, slik at alle får vite hvor mye hun brydde seg. Vanlige mennesker reagerer dårlig hvis du foreslår at de skal bevege seg utenfor manus. Hvilket du allerede visste!»

«Det er pussig, jeg kunne ha sverget på at jeg så professor McSnurp bevege seg utenfor manus ved middagen i går. Hvis jeg så henne bevege seg utenfor manus ti ganger til kunne jeg faktisk forsøke å snakke med henne om å få Hermine tilbake til de levendes rekker, men akkurat nå er dette nytt for henne og hun trenger øvelse. Når alt kommer til alt, professor, det du forsøker å bortforklare ved å kalle kjærlighet og vennskap og alt annet for løgn er bare det at *mennesker ikke vet bedre.*»

Forsvarsprofessorens stemme steg i styrke. «Hvis det var du som hadde blitt drept av det trollet, ville det ikke en gang *falle Hermine Grang inn* å gjøre det du gjør for henne! Tanken ville ikke streife Draco Malfang, ei heller Nilus Langballe, eller McSnurp eller noen andre av dine høyt skattede venner! Det er ikke en person i verden som ville gjengjelde den omtanken du viser henne! Så *hvorfor?* Hvorfor gjøre det, herr Potter?» Det var en merkelig, vill desperasjon i den stemmen. «Hvorfor være den eneste personen i verden som går til slike lengder for å fortsette å gi et synlig tegn på vennskap og omsorg, når ingen av dem noensinne vil gjøre det samme for deg?»

«Jeg tror at du misforstår kjensgjerningene, professor,» svarte Harry jevnt. «Om flere forhold, faktisk. Vi kan starte med at din modell av mine følelser er feilaktig. Fordi du ikke forstår meg det aller minste, hvis du tror at det ville stoppe meg hvis alt du sa var *sant.* Alt i verden må starte et sted, alle ting som skjer må skje for første gang. Livet på

jorda måtte starte med et eller annet lite, selvreplikerende molekyl i en gjørmepytt. Og hvis jeg var den første personen i verden, nei –»

Harrys hånd gjorde en bevegelse for å indikere omfanget av de forferdelig fjerne lyspunktene rundt dem.

«– hvis jeg var den første personen i *universet* til å virkelig bry meg om noen andre, hvilke jeg *ikke* er, forresten, så ville jeg vært beæret over å være den personen, og jeg ville forsøkt å leve opp til det.»

En lang stillhet fulgte.

«Du bryr deg virkelig om den jenta,» sa mannens svake omriss bløtt. «Du bryr deg om henne på en måte som ingen av *dem* er i stand til å bry seg om sine egne liv, for ikke å snakke om hverandres.» Forsvarsprofessorens stemme hadde blitt merkelig, fylt med en eller annen følelse som ikke kunne tolkes. «Jeg forstår det ikke, men jeg forstår hvor langt du vil gå på grunn av det. Du vil utfordre selve døden, for hennes skyld. Ingenting vil kunne hindre deg i å gjøre det.»

«Jeg bryr meg tilstrekkelig til å faktisk forsøke å gjøre en innsats,» sa Harry stille. «Ja, det er korrekt.»

Stjernelyset begynte å sprekke opp, verden begynte å skinne gjennom sprekkene; åpninger i natta som viste trestammer og løv som glødet i sollyset. Harry løftet en hånd, blunket hardt, idet lyset kom tilbake og hamret inn i øynene hans som hadde tilpasset seg mørket; og øynene gikk automatisk mot forsvarsprofessoren bare i tilfelle et angrep ville skje mens han var blindet.

Da alle stjernene hadde forsvunnet og bare dagslyset gjensto, satt professor Krengle fremdeles på gresset. «Vel, herr Potter,» sa han med sin normale stemme, «hvis det er slik det er, så skal jeg gi deg all hjelp jeg kan, mens jeg kan det.»

«Du vil *hva?*» sa Harry ufrivillig.

«Mitt tilbud slik jeg framla det i går står fremdeles. Spør, og jeg vil svare. Vis meg de samme vitenskapsbøkene som du anså som passende for herr Malfang, og jeg skal se igjennom dem og fortelle deg hvilke tanker og ideer som dukker opp. Ikke se så overrasket ut, herr Potter, jeg ville knappest la deg få gjøre dette helt alene.»

Harry stirret, med tårekanaler som fremdeles ga fra seg fuktighet i det plutselige lyset.

Professor Krengle så tilbake på ham. Noe merkelig glitret i de bleke øynene. «Jeg har gjort det jeg kan, og nå er jeg redd for at jeg må forlate deg. Ha en –» og forsvarsprofessoren nølte. «Ha en god dag, herr Potter.»

«Takk –» begynte Harry.

Mannen på gresset falt overende, hodet hans slo mot bakken med et lett dunk. Samtidig ble følelsen av dommedag så raskt svekket at Harry hoppet på beina, plutselig med hjertet i halsen.

Men figuren på bakken dyttet seg sakte opp til en krabbende posisjon. Vendte seg for å se på Harry, tomme øyne, slapp munn. Forsøkte å reise seg, falt igjen sammen på bakken.

Harry tok et steg framover, rent instinkt fortalte ham at han skulle gi en hjelpende hånd, skjønt det var inkorrekt; følelsen som steg opp inne i ham, uansett hvor svak, fortalte om fortsatt fare.

Men den falne figuren rykket seg vekk fra Harry, og så begynte den sakte å krabbe vekk fra ham, i den generelle retningen mot borgen i det fjerne.

Gutten som sto i skogbrynet glante etter ham.

94.
ROLLER, DEL 7

DET FJERDE MØTET:
(17. APRIL 1992, KL. 16.38)

Mannen som hadde på seg den slitte, varme kappen, med tre svake arr permanent svidd inn i haken, observerte Harry Potter så nøye han kunne mens gutten så seg høflig rundt mellom rekkene av småhus. For en som hadde opplevd at sin beste venn døde i går, virket Harry Potter merkelig fattet; skjønt ikke på en måte som minnet om ufølsomhet, enn si normalitet. *Jeg ønsker ikke å snakke om det,* hadde gutten sagt, *med deg eller noen andre.* Med bruk av ordet 'ønsker' og ikke 'vil', som for å vektlegge at han var i stand til å bruke voksne ord og ta voksne avgjørelser. Det hadde bare vært én ting som Remus Lupus hadde tenkt kunne hjelpe, etter at han hadde mottatt ugler fra professor McSnurp og den der merkelige Kvirinius Krengle.

«Massevis av tomme hus,» sa gutten og så seg om igjen.

Gudriksdal hadde endret seg på de ti årene siden Remus Lupus hadde vært en fast besøkende. Mange av de gamle husene med sine spisse tak så forlatt ut, med grønne slyngplanter med store blader som vokste over vinduene og dørene. Det magiske Storbritannia hadde trukket seg merkbart sammen i etterdønningene etter trollmannskrigen, hadde ikke bare mistet de som døde, men også de som flyktet. Gudriksdal var blitt hardt truffet. Og etterpå hadde enda flere familier flyttet andre steder, som til Galtvang eller det magiske London; de forlatte husene var en for ukomfortabel påminnelse.

Andre hadde blitt værende. Gudriksdal var eldre enn Galtvort, eldre enn Gudrik Griffing som den hadde hentet navn fra, og det var familier som ville bli boende her til slutten av verden og dens magi.

Potterne hadde vært en slik familie, og ville bli det igjen, hvis den siste Potter valgte det.

Remus Lupus forsøkte å forklare alt dette, og gjorde det så enkelt han kunne for den unge gutten. Ravnkloingen nikket tankefullt og sa ingenting, som om han hadde forstått alt sammen uten å behøve å stille ytterligere spørsmål. Kanskje det var slik; barnet til Jakob Potter og Lilly Evang, topptillitselever ved Galtvort, ville knappest være dum. Gutten hadde definitivt gitt inntrykk av å være svært intelligent, den lille tida da de hadde snakket i januar, skjønt da var det Remus som hadde gjort det meste av snakkingen.

(Det var også den affæren med Heksingating som Remus hadde hørt rykter om, men Remus trodde ikke på et eneste ord av det, mer enn han hadde trodd på at Jakob hadde lovet bort sin sønn i ekteskap til Mollys yngste.)

«Der er monumentet,» sa Remus, og pekte foran dem.

*
*

Harry gikk ved siden av herr Lupus mot den svarte marmorobelisken, og tenkte i stillhet. På Harry virket det som om denne utflukten i bunn og grunn var en bomtur; han hadde ikke noe behov for sorgterapi, det var ikke den veien Harry hadde valgt å gå. Etter Harrys synspunkt var de fem stadiene av sorg sinne, anger, bestemthet, undersøkelser og gjenoppliving. (Ikke at de vanlige 'fem stadier av sorg' hadde noen form for eksperimentelt grunnlag som Harry hadde hørt om.) Men herr Lupus hadde virket for oppriktig til at han ville nekte; og det å besøke Jakob og Lillys hjem var noe Harry følte at han ikke burde avslå. Så Harry gikk der, og følte seg merkelig uengasjert; gikk i stillhet rundt gjennom et skuespill der han ikke var interessert i å lese manus.

Harry hadde blitt fortalt at han ikke skulle ha på seg Usynlighetskappen på denne turen, slik at herr Lupus kunne holde et øye med ham.

Harry var bombesikker på at Humlesnurr, eller både Humlesnurr og Galøye Bister, fulgte dem usynlig for å se om noen ville bite på agnet. Det var umulig å se for seg at Harry ville ha fått slippe utenfor Galtvort med bare Remus Lupus som vakt. Skjønt, Harry forventet ikke at noe skulle skje. Han hadde ikke sett noe som motsa hypotesen om at all faren var sentrert på Galtvort og bare Galtvort.

Idet de to av dem gikk nærmere byens sentrum, transformerte den svarte obelisken seg om til –

Harry trakk pusten. Han hadde forventet Jakob Potter i en heroisk positur med tryllestaven rettet mot lord Voldemort, og Lilly Potter med utstrakte armer foran barnesenga.

Istedenfor var det en mann med uryddig hår og briller, og en kvinne med håret hengende løst og en baby i armene sine, og det var alt.

«Det ser svært … normalt ut,» sa Harry, og følte en merkelig klump i halsen.

«Madam Langballe og professor Humlesnurr satte foten ned hardt,» sa herr Lupus, som så mer på Harry enn på monumentet. «De sa at Potterne burde huskes som de hadde levd, ikke som de døde.»

Harry så på statuen, og tenkte. Svært merkelig, å se seg selv som en baby av stein, uten noe arr på panna. Det var et gløtt inn i et alternativt univers, et der Harry Jakob Potter (uten noe Vernes-Eving lagt til) ble en intelligent men normal trollmannselev, kanskje valgt inn i Griffing som sine foreldre. En Harry Potter som vokste opp til å bli en skikkelig ung trollmann, som visste lite om vitenskap til tross for at moren hans var gompe-

født. Ultimat ville det endre på … svært lite. Jakob og Lilly ville ikke ha oppfostret sønnen sin med det professor Krengle ville ha kalt *ambisjoner* og som professor Verne-Eving ville ha kalt *den felles bestrebelsen.* Hans ekte foreldre ville ha elsket ham svært høyt, og det ville ikke ha vært til hjelp for noen i hele verden utenom Harry. Hvis noen hadde kunnet reversert deres død –

«Du var deres venn,» sa Harry, og snudde seg for å se på Lupus. «I lang tid, siden dere var små.»

Herr Lupus nikket stille.

Professor Krengles stemme ga gjenlyd i Harrys omtrentlige hukommelse: *Den mest sannsynlige forskjellen er ikke at du bryr deg mer. Snarere er det at siden du er et mer logisk vesen enn dem, så er bare du klar over at rollen som venn burde kreve dette av deg …*

«Da Lilly og Jakob døde,» sa Harry, «tenkte du i det hele tatt på om det kanskje kunne finnes en eller annen magisk måte å få dem tilbake på? Som Orfeus og Evrydike? Eller, hva var det de het, Ellrik-brødrene?»

«Det er ingen magi som kan omgjøre døden,» sa herr Lupus stille. «Det finnes mysterier som trollmannskunst ikke kan berøre.»

«Foretok du en mental sjekk av hva du trodde du visste, hvordan du trodde du visste det, og hvor høy sannsynligheten var for den konklusjonen?»

«Hva?» sa herr Lupus. «Kunne du gjenta det, Harry?»

«Det jeg sier er, tenkte du igjennom det uansett?»

Herr Lupus ristet på hodet.

«Hvorfor ikke?»

«Fordi det allerede var slutt, og fullbrakt,» sa Remus Lupus vennlig. «Fordi uansett hvor Jakob og Lilly er nå, så ville de ønske at jeg handlet til beste for de levende, ikke de døde.»

Harry nikket stille. Han hadde vært temmelig sikker på svaret på det spørsmålet før han spurte. Han hadde allerede lest det manuset. Men han hadde spurt uansett, bare i tilfelle herr Lupus hadde brukt en uke på å være besatt av problemstillingen, fordi det kunne hende at Harry hadde tatt feil.

Den bløte stemmen til forsvarsprofessoren kunne nesten høres i Harrys sinn. *Sannelig, hvis Lupus virkelig brydde seg, så ville han ikke trenge spesialinstruksjoner for noe så enkelt som å tenke seg om i fem minutter før han ga opp …*

Jo, det ville han, besvarte Harry den mentale stemmen. *Menneskelige vesener ville ikke plutselig få en slik ferdighet bare fordi de bryr seg om noen. Jeg har lært det fordi jeg har lest bøker fra biblioteket, produsert av en stor vitenskapelig tradisjon –*

Og den andre delen av Harry sa, med den bløte stemmen, *Men det er også en annen hypotese, herr Potter, og den passer til observasjonene på en langt mindre komplisert måte.*

Nei, det gjør den ikke! Hvordan ville folk i det hele tatt vite hva de skulle late som, hvis ingen noensinne hadde brydd seg?

De vet ikke. Det er det du observerer.

De to fortsatte å gå mot et bestemt hus, forbi en lang rekke bebodde trollmanns-småhus og andre småhus overgrodd med slyngplanter.

Til slutt kom de fram til huset som hadde halvparten av øverste del sprengt vekk, og grønne blader vokste over og inn i huset; bak en skulderhøy viltgroende hekk langs fortauet, og en smal metallport (herr Gygrid hadde sannsynligvis trådt rett over den, siden han ikke ville få plass til å gå gjennom den). Det gapende hullet i taket var som om en gigantisk munn hadde tatt en rund bit av huset, og etterlatt seg et skjelett av tre, som kanskje hadde vært støttebjelkene, som stakk ut. På høyre side sto en enslig pipe fremdeles oppreist, uspist av gigantmunnen, men den sto faretruende skeiv uten sin tidligere støtte. Vinduer var knust. Der det skulle ha vært en inngangsdør var det bare trefliser igjen.

Til dette stedet hadde fyrst Voldemort kommet, *stille, med mindre lyd enn de døde bladene som blåste langs fortauet …*

Remus Lupus la en hånd på Harrys skulder. «Berør porten,» oppfordret herr Lupus.

Harry strakte ut en hånd og gjorde dette.

Som en hurtigvoksende blomst brøt det fram et skilt fra slyngplantene i bakken bak porten, et skilt av tre med gylne bokstaver, og det sa:

På dette stedet, natta den 31. oktober 1981,
mistet Lilly og Jakob Potter sine liv.
De ble overlevd av sin sønn, Harry Potter,
den eneste trollmannen som noensinne har overlevd mordforbannelsen,
Gutten-som-overlevde, han som brøt Du-vet-hvems makt.
Dette huset har blitt etterlatt som en ruin,
som et monument over Potterne,
for å minnes deres offer.

I et tomt rom under gullbokstavene var det skrevet inn andre meldinger, dusinvis av dem, magisk blekk som steg til overflaten og skinte klart nok til å bli lest før de bleknet og ga plass for andre meldinger.

Og slik er min Gideon hevnet.
Takk, Harry Potter. Lev vel hvor du nå er.
Vi vil alltid stå i gjeld til Potterne.
Åh Jakob, åh Lilly, jeg beklager.

Jeg håper du er i live, Harry Potter.

Det er alltid en pris.
Jeg skulle ønske våre siste ord hadde vært vennligere, Jakob. Jeg beklager.
Etter natt kommer alltid daggry.
Hvil i fred, Lilly.
Velsignet være deg, Gutten-som-overlevde. Du var vårt mirakel.

«Jeg antar –» sa Harry. «Jeg antar at det er det folk gjør – istedenfor å forsøke å forbedre ting –» Harry stoppet opp. Tanken virket som om den var uverdig for dette stedet. Han så opp, og så at Remus Lupus så på ham med et blikk så ømt at Harry vred øynene sine vekk og over til det sprengte og istykkerrevne taket.

Du var vårt mirakel. Harry hadde alltid hørt ordet 'mirakel' i en kontekst som sa at i det naturlige universet fantes det ikke noe slikt. Og allikevel, da han så på det ødelagte huset, så forsto han nøyaktig hva ordet betydde, en nåde uten forklaring, en uforståelig velsignelse. Den mørke herren hadde nesten vunnet, og så, på én natt, hadde alt mørket og all terroren tatt slutt, frelse uten begrunnelse, et plutselig morgengry som brøt natta, og selv nå visste ingen *hvorfor* –

Hvis Lilly Potter hadde overlevd sitt møte med fyrst Voldemort ville hun ha følt det på samme måte da hun senere så barnet sitt i live.

«La oss gå,» hvisket babygutten, ti år senere.

De gikk.

Inngangen til gravplassen var bevoktet av en port uten lås, av den typen som holdt dyr ute, med et sted å stå mens du flyttet døra fra en side til en annen. Remus tok fram tryllestaven sin (Harry holdt allerede sin egen) og det var en kortvarig uklarhet idet de gikk gjennom den.

Noen av steinene som hevet seg fra bakken virket like gamle som veggene i Oxford, som hans far hadde sagt var omtrent tusen år gamle.

Hally Flurp sto det på den første steinen som Harry så, med utskjæringer som var bleknet omtrent til det usynlige etter tidas erosjon. *Venja Prunk* sto det på en annen.

Lang tid hadde gått siden sist Harry besøkte en gravplass. Sinnet hans hadde fremdeles vært et barns den forrige gangen, lenge før han hadde blitt kjent med Dødens skygge. Det å komme hit nå var … merkelig, og trist, og forvirrende, og *dette har pågått så lenge, hvorfor har ikke trollmenn forsøkt å stoppe det, hvorfor har de ikke lagt all sin styrke inn i det slik gomper gjør med medisinsk forskning, og enda litt til, siden trollmenn har større grunn til å håpe …*

«Humlesnurr-familien bodde også i Gudriksdal?» sa Harry, idet de gikk forbi et par nyere gravsteiner som sa *Kendra Humlesnurr* og *Ariana Humlesnurr.*

«I lang, lang tid,» sa herr Lupus.

De gikk videre innover på gravplassen, helt mot den borterste enden, forbi mange døde som det hadde blitt sørget over.

Så pekte herr Lupus på en sammensatt dobbel gravstein, av marmor som fremdeles var hvit og uberørt av tidas tann.

«Kommer det til å være meldinger der?» sa Harry. Han ønsket ikke å forholde seg noe mer til den måten andre mennesker forholdt seg til døden på.

Herr Lupus ristet på hodet.

De gikk bort til den doble gravsteinen.

Og sto foran –

«Hva *er* dette?» hvisket Harry. «Hvem … *hvem skrev dette?*»

JAKOB POTTER
FØDT 27. MARS 1960
DØD 31. OKTOBER 1981

«Skrev hva?» sa herr Lupus, forvirret.

LILLY POTTER
FØDT 30. JANUAR 1960
DØD 31. OKTOBER 1981

«*Dette!*» ropte Harry. «*Inskripsjonen!*» Tårer sprang fram i Harrys øyne, uventet og uforklarlig, nådens berøring der ingen nåde skulle ha vært, den mystiske velsignelsen, tårer sprang fram ved

DEN SISTE FIENDE SOM SKAL OVERVINNES ER DØDEN

«Det?» sa herr Lupus. «Det er … familiemottoet, antar jeg du kunne kalle det, til Potter-slekta. Skjønt jeg tror ikke det noensinne var noe så formelt som det. Bare et ordtak overlevert muntlig gjennom generasjonene, fra langt, langt tilbake …»

«Det – men –» Harry kastet seg ned på kne ved siden av graven, og berørte inskripsjonen med en skjelvende hånd. «*Hvordan?* Ting som det kan ikke bare være, være *genetisk* –»

Og så la Harry merke til det tårene hadde gjort uklart, den svake utskjæringen av en linje, inne i en sirkel, inne i et triangel.

Symbolet til Dødens talismaner.

Og Harry forsto.

«De forsøkte,» hvisket Harry.

De tre brødrene Peffermell.

Hadde de mistet noen de holdt kjær, var det da det hadde begynt?

«Med hele deres liv forsøkte de, og de gjorde framskritt–»

Usynlighetskappen, som kunne overvinne desperantens syn.

«– men forskningen deres ble ikke fullført –»

Å være skjult fra Dødens skygge er ikke det samme som å overvinne Døden selv. Oppstandelsessteinen kunne ikke virkelig bringe noen tilbake. Oldstaven kunne ikke beskytte deg mot å bli gammel.

«– så de ga oppgaven videre til sine barn, og deres barns barn.»

Generasjon etter generasjon.

Helt til oppgaven kom til meg.

Kunne Tiden gi ekko på den måten, ha rytme, mellom så langt inn i framtida, og så langt inn i fortida? Det *kunne* ikke være en tilfeldighet, kunne det? Ikke den meldingen, ikke på dette stedet.

Familien min.

Dere var, virkelig, min mor og far.

«Det betyr ikke å vekke til live de døde, Harry,» sa herr Lupus. «Det betyr å akseptere døden, og så, ved å være forbi døden, å mestre den.»

«Fortalte Jakob deg det?» sa Harry med rar stemme.

«Nei,» sa herr Lupus, «men –»

«Bra.»

Harry reiste seg sakte opp fra der han hadde knelt, og følte seg som om han løftet en sol opp på skuldrene sine, holdt morgengryet opp over horisonten.

Selvsagt hadde andre trollmenn forsøkt. Jeg er ikke unik. Jeg var aldri alene. Disse følelsene i hjertet mitt, de er ikke så spesielle, ikke i trollmannsverdenen og ikke i den som tilhører gompene.

«Harry, tryllestaven din!» Det var en plutselig opphisselse i herr Lupus' stemme, og da Harry løftet tryllestaven sin for å se nærmere på den, så han at den skinte aldri så svakt med et sølvlys som sivet ut av treverket.

«Kast skytsvergeformelen!» ba herr Lupus ivrig. «Forsøk å kaste den igjen, Harry!»

Ah, stemmer. Så vidt herr Lupus vet, så kan jeg ikke –

Harry smilte, og ga også fra seg en liten latter. «Det er best jeg ikke gjør det,» sa Harry. «Hvis jeg forsøkte å kaste den formelen i denne sinnstilstanden, ville den sannsynligvis drepe meg.»

«*Hva?*» sa herr Lupus. «Skytsvergeformelen kan ikke gjøre noe slikt!»

Harry Jakob Potter-Eving-Vernes løftet venstre hånd, fremdeles leende, og tørket vekk noen flere tårer.

«Vet du, herr Lupus,» sa Harry, «det kreves virkelig en *barokk* tolkning å tro at noen ville vandre rundt, og gruble på om døden bare er noe vi alle er nødt til å godta, og så

kommunisere sine tanker ved å si, 'Den siste fiende som skal overvinnes er døden.' Kanskje noen andre syntes det hørtes poetisk ut og plukket opp talemåten og forsøkte å tolke den annerledes, men den som nå enn sa det for første gang var ikke spesielt glad i døden.» Noen ganger forbløffet det Harry, den måten folk flest ikke en gang så ut til å *legge merke til* at de vred noe rundt til å bli 180 grader motsatt av den første åpenbare tolkningen. Det kunne ikke være noe som krevde rå hjernekraft, folk kunne se den åpenbare meningen av de fleste andre setninger. «Og 'skal overvinnes' refererer til en endring av en framtidig tilstand, så det kan ikke handle om hvordan det er her og nå.»

Remus Lupus stirret storøyet på ham. «Du er virkelig Jakob og Lillys barn,» sa mannen, og hørtes ganske sjokkert ut.

«Ja, det er jeg,» sa Harry. Men det var ikke nok, han måtte gjøre noe mer, så Harry løftet tryllestaven i lufta og sa, med en så stødig stemme han kunne klare, «Jeg er Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, sønn av Lilly og Jakob, av slekta Potter, og jeg godtar min familiens oppgave. Døden er min fiende, og jeg vil overvinne den.»

Thrayen beyn Peverlas soona ahnd thrih heera toal thissoom Dath bey yewoonen.

"Hva?" sa Harry høyt. Ordene hadde dukket opp i hans strøm av bevissthet som om det var noe som kom fra hans egne tanker, uforklart.

«Hva var det?» sa Remus Lupus samtidig.

Harry snudde seg, lot øynene saumfare gravplassen, men han kunne ikke se noe. Ved siden av ham gjorde herr Lupus det samme.

Ingen av dem la merke til den høye gravsteinen rett ved, slitt som fra tusen års alder, der en linje i en sirkel i et triangel glødet svakt i sølv, lik lyset som hadde skint fra Harrys tryllestav, usynlig på den avstanden under den fremdeles lyse sola.

*
*

EN TID SENERE:

«Takk igjen, herr Lupus,» sa Harry; den høye, svakt arrete mannen var igjen i ferd med å ta avskjed. «Skjønt jeg skulle virkelig ønske at du ikke hadde –»

«Professor Humlesnurr sa at jeg skulle flyttnøkle oss tilbake til Galtvort hvis noe uvanlig skjedde, uansett om det liknet et angrep eller ikke,» sa herr Lupus fast. «Hvilket er fortreffelig fornuftig.»

Harry nikket. Og så, etter møysommelig å ha spart opp dette spørsmålet helt til slutt, «Har du noen formening om hva ordene betydde?»

«Hvis jeg hadde, ville jeg ikke fortelle det til deg,» sa herr Lupus, og så heller alvorlig ut. «Definitivt ikke uten professor Humlesnurrs tillatelse. Jeg kan forstå iveren din, men du bør ikke begynne å grave i Potternes slektshemmeligheter før du er voksen. Det betyr

etter at du har bestått dine ØGLEr, Harry, eller i det minste dine UGLEr. Og jeg tror fremdeles at du har fått en fullstendig feil forståelse av hva din families motto er ment å si!»

Harry nikket, sukket inne i seg, og tok farvel med herr Lupus.

*
*

Harry gikk tilbake gjennom Galtvort, til Ravnklo-tårnet, og hadde en rar følelse inne i seg, som om han var styrket. Han ville ikke ha forventet noe av det, men alt hadde blitt til det beste.

Han passerte gjennom Ravnklostua, på vei til sovesalen sin.

Det var da det skinnende vesenet kom til ham, glinsende bløtt og hvitt i stearinlysene i Ravnklostua, idet den gled ut fra ingen steder, sølvslangen.

*
*

Þregen béon Pefearles suna
and þrie hira tól þissum Déað béo gewunen.

Tre skal de være Peffermells sønner
og tre deres gjenstander som skal overvinne Døden.

– Utsagt i nærværet til de tre Peffermell-brødrene,
i et lite vertshus i utkanten av det som senere ville bli kalt Gudriksdal.

95.
ROLLER, DEL 8

For andre gang den dagen ble Harrys øyne fylt av tårer. Uten å legge merke til de forvirrede blikkene fra ravnkloingene i oppholdsrommet strakte han seg ut mot sølvvesenet som Draco Malfang hadde sendt, holdt det opp i armene sine som en levende ting; og snublet av gårde i retning sovesalen, der han i halvblinde satte kursen for bunnen av kofferten sin, mens sølvslangen ventet stille i armene hans.

*
*

DET FEMTE MØTET: KL. 10.12, SØNDAG 19. APRIL

Skyldnermøtet som lord Malfang hadde forlangt fra Harry Potter, som skyldte Lucifus Malfang en gjeld på 58 203 galleoner, ble avholdt i Flirgotts sentralbank slik loven i det magiske Storbritannia foreskrev.

Det hadde vært noe motstand fra overmagiarius Humlesnurr, som forsøkte å forhindre Harry Potter fra å forlate Galtvorts sikkerhet (en frase som fikk Harry Potter til å løfte fingrene og i stillhet lage anførselstegn i lufta). Gutten-som-overlevde hadde på sin side tenkt stille gjennom saken, og så gått med på møtet, merkelig lydig stilt overfor fiendens krav.

Rektor ved Galtvort, i kraft av å være Harry Potters lovlige verge i det magiske Storbritannias øyne, hadde nedstemt sin myndlings ønske.

Gjeldskomiteen i Heksingating hadde nedstemt rektoren ved Galtvort.

Overmagiarius hadde nedstemt Gjeldskomiteen.

Heksingating hadde nedstemt overmagiarius.

Og derved hadde Gutten-som-overlevde forlatt Galtvort, tungt bevoktet av Galøye Bister og en trio svartspanere, og satt kursen mot Flirgott; med Bisters klarblå øye som roterte vilt i alle retninger, som for å signalisere til samtlige mulige angripere at han var På Vakt og Konstant Årvåken og ville muntert sprøsteke nyrene til alle som nyste i Gutten-som-overlevdes generelle retning.

Harry Potter observerte grundigere enn tidligere, idet de marsjerte gjennom de vidåpne inngangsdørene til Flirgott, under mottoet *Fortius Quo Fidelius*. Ved Harrys siste tre besøk til Flirgott hadde han bare beundret marmorsøylene, faklene med gullflammer, og arkitekturen som ikke helt var lik de menneskelige deler av det magiske Storbritannia.

Siden den gang hadde han vært gjennom hendelsen i Azkaban og en del andre ting; og nå, ved sitt fjerde besøk, tenkte Harry på gnomopprørene og gnomenes vedvarende forbitrelse over å bli nektet tryllestaver og visse andre fakta som ikke hadde stått i historieboka for første klasse, men som Harry hadde gjettet ved mønstergjenkjenning og som professor Pirrevimp med svært lav stemme hadde bekreftet. Lord Voldemort hadde drept gnomer så vel som trollmenn – et utrolig toskete trekk fra lord Voldemort, med mindre Harry virkelig gikk glipp av noe – men hva slags synspunkt gnomer hadde på Gutten-som-overlevde hadde ikke Harry noe begrep om. Gnomer hadde et rykte for å betale tilbake det de skyldte og å ta tilbake det de mente andre skyldte dem, i tillegg til et rykte for å tolke disse spørsmålene på en heller fordomsfull måte.

I dag sto vakter i full rustning oppstilt hele veien rundt banken; de stirret på Gutten-som-overlevde med uttrykksløse ansikter, og glante stygt på Bister og svartspanerne, med glimt av bitter forakt. Ved resepsjonen og skrankene i bankens inngangsparti kastet gnomfunksjonærene tilsvarende foraktfulle blikk på de trollmennene hvis hender de fylte med galleoner; en funksjonær viste sine skarpe tenner i et glis mot ei heks som så sint og desperat ut.

Hvis jeg forstår menneskelig natur riktig – og hvis jeg har rett i at alle humanoide magiske vesener er genetisk menneskelige, pluss en arvelig magisk effekt – så er det ikke sannsynlig at du blir venn med en trollmann bare fordi jeg er høflig mot deg, eller en gang å si at jeg er sympatisk. Men jeg undres om du ville støtte Gutten-som-overlevde i et forsøk på å kaste Magidepartementet, hvis jeg lovet å oppheve loven om tryllestaver i etterkant … eller jeg i stillhet ga dere tryllestaver, og formelbøker, i bytte mot deres støtte … er det derfor hemmeligheten bak å lage tryllestaver er begrenset til slike folk som Olivander? Skjønt hvis dere virkelig er mennesker, vanlige mennesker, så har gnomnasjonen sannsynligvis sine egne interne redsler, sine egne Azkaban'er, for det er også menneskelig natur; og i så tilfelle blir jeg nødt til å kaste eller reformere deres egen regjering i tillegg. Hm.

En aldrende gnom kom til syne foran dem, og Harry bøyde hodet i nøye avveid høflighet; en gest som den eldre gnomen gjengjeldte med et avbrutt halv-nikk. Ingen vill togtur fulgte; istedenfor førte den gamle dem inn i en kort gang som endte i et lite venteværelse, med tre benker i gnomstørrelse og en stol i trollmannsstørrelse, alle tomme.

«Ikke signer noe som Lucifus Malfang gir deg,» sa Galøye Bister. «*Ingenting,* forstår du meg, gutt? Hvis Malfang gir deg en kopi av *De vidunderlige eventyrene til Gutten-som-overlevde* og ber deg om å signere den, si at du har forstuet en finger. Ikke plukk opp en fjærpenn et eneste sekund mens du er i Flirgott. Hvis noen gir deg en fjærpenn, brekk fjærpennen i to og brekk deretter dine egne fingre. Trenger jeg å utdype dette enda mer, gutt?»

«Ikke noe særlig,» sa Harry. «Vi har advokater i gompe-Storbritannia også, og de ville synes at deres advokater er pusete og søte.»

Kort tid senere overrakk Harry Potter tryllestaven sin til en bevæpnet gnomvakt som undersøkte ham med alskens interessant utseende instrumenter, og ga pungen sin til Bister for oppbevaring.

Og så gikk Harry gjennom nok en dør, og fikk en kort dusj fra Tyvens bane, som tørket vekk fra huden hans så snart han var gjennom.

På den andre siden av døra var det et større rom, rikt utsmykket og med vakre paneler, med et stort, gyllent bord som strakte seg i hele rommets lengde; to store, lærtrukkede stoler på en side av bordet og en liten trekrakk på den andre; skyldnerens vagle. To gnomer i full rustning, med forseggjorte øreringer og briller, sto vakt i rommet. Ingen av partene ville ha tryllestaver eller andre magiske gjenstander, og gnomvaktene ville angripe umiddelbart hvis noen våget å bruke stavløs magi inne i dette fredelige møtet som ble overvåket av Flirgott bank. De forseggjorte øreringene ville forhindre at gnomvaktene kunne høre konversasjonen med mindre de ble direkte tiltalt, og brillene ville la trollmennenes ansikter framstå uklare. I korte trekk var det noe som liknet på *faktisk* sikkerhet, i det minste hvis du var en psykoblokker.

Harry klatret opp på sin ukomfortable trestol, og tenkte '*subtilt*' i en tone av en viss mental sarkasme, og ventet på sine kreditorer.

Kun kort tid senere, mye kortere tid enn en skyldner lovlig kunne bli pålagt å vente, kom Lucifus Malfang inn i rommet, og tok plass i en lærstol med bevegelser som var myke av lang øvelse. Stokken med slangehodet var ikke til stede i hendene hans; den lange manen av hvitt hår fløt bak ham som alltid; ansiktet hans var umulig å lese.

Stille, bak ham, fulgte en ung gutt med hvitblondt hår i sin fars fotspor med et kontrollert ansikt, nå iført kutter langt mer eksklusive enn noen Galtvort-uniform. En gutt som også var Harrys kreditor for en sum av førti galleoner, og også av Malfangslekta, og derfor, teknisk sett, dekket av Heksingatings resolusjon som tillot dette møtet.

Draco. Harry sa det ikke høyt, lot ikke sitt eget ansiktsuttrykk endres. Han kunne ikke komme på noe passende å si. Selv ikke *jeg beklager* virket på sin plass. Harry hadde ikke våget å si noe slikt til Dracos skytsverge heller, da de hadde satt opp dette møtet i løpet av noen få, korte utvekslinger; og ikke bare fordi Lucifus kan hende kunne høre det. Det hadde vært nok å vite at Dracos lykkelige tanke fremdeles var lykkelig, og at han fremdeles var i stand til å ønske at Harry fikk vite det.

Lucifus Malfang snakket først, med jevn stemme og fast ansikt. «Jeg forstår ikke hva som foregår ved Galtvort, Harry Potter. Kunne du tenke deg å forklare det for meg?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry. «Hvis jeg forsto disse begivelsene, ville jeg ikke latt dem få utspille seg, lord Malfang.»

«Så besvar dette spørsmålet. *Hvem* er du?»

Harry stirret jevnt inn i sin kreditors ansikt. «Jeg er ikke Du-vet-hvem, som du trodde jeg var,» sa Harry. Siden han ikke var en *komplett* idiot, hadde han til slutt kommet fram til hvem Lucifus Malfang hadde trodd han hadde snakket til foran hele Heksingating.

«Åpenbart er jeg ingen vanlig gutt. Tilsvarende åpenbart er det at det sannsynligvis har *noe* å gjøre med denne Gutten-som-overlevde-affæren. Men jeg vet ikke hva, eller hvorfor, noe mer enn du gjør. Jeg spurte Valghatten, og den visste det heller ikke.»

Lucifus Malfang nikket fjernt. «Jeg kunne ikke tenke meg noen grunn til at du ville betale et hundre tusen galleoner for å redde livet til en grums. Ingen grunn utenom en, hvilket ville forklare både hennes kraft og hennes blodtørst; men så møtte hun døden i et trolls hender, og allikevel lever du. Og videre så har min *sønn* fortalt meg *en hel del* om deg, Harry Potter, som *ikke gir den aller minste mening*; jeg har vært på St. Mungos og hørt de gales tale, og de var langt mer fornuftige enn de hendelsene som min *sønn* under verifiserum fortalte meg at du iverksatte; og den delen av disse *åndssvake hendelsene*, som du *personlig utførte,* ønsker jeg at du forklarer for meg; og at du gjør det nå.»

Harry vendte seg mot Draco, som tittet tilbake på ham med et ansikt som vred seg, kontrollert, og så slappet av igjen.

«Jeg ville også,» sa Draco med høy og sviktende stemme, «gjerne, vite, hvorfor, Potter.»

Harry lukket øynene sine, og snakket uten å se. «En gompe-oppvokst gutt som trodde han var smart. Du så meg, Draco, og du tenkte hvor utrolig nyttig det ville være om Gutten-som-overlevde, av alle skolebarn i ditt årstrinn, kunne bli vist hvordan ting virkelig hang sammen, hvis vi kunne være venner. Og jeg tenkte det samme om deg. Det var bare det at du og jeg trodde at forskjellige ting var sannhet. Jeg sier ikke nå at det finnes forskjellige sannheter, jeg mener, det finnes forskjellige ting å tro på, men bare en virkelighet, bare ett univers som kan gjøre disse trosartiklene feil eller korrekt –»

«Du løy for meg.»

Harry åpnet øynene og så på Draco. «Jeg foretrekker å si,» sa Harry, med en ikke helt stødig stemme, «at tingene jeg fortalte deg var sanne fra en viss synsvinkel.»

«*Fra en viss synsvinkel?*» Draco Malfang så akkurat like sint ut som Luke Skywalker hadde hatt rett til å være, og var heller ikke i humør til å godta Kenobis unnskyldninger. «Det finnes et ord for ting som er sanne fra en viss synsvinkel. De kalles *løgner!*»

«Eller triks,» sa Harry likeframt. «Utsagn som teknisk sett er sanne, men som lurer lytteren til å danne ytterligere trosartikler som er falske. Jeg mener at det er verdt å skille mellom disse. Det jeg fortalte deg var en selvoppfyllende profeti; du trodde på at du ikke ville klare å forråde deg selv, så du forsøkte ikke å unngå det. Ferdighetene du har lært er virkelige, og det ville ha hatt svært uheldige følger om du begynte å slåss mot dem inni deg. Folk kan ikke få seg selv til å tro at blått er grønt kun ved å ville det, men de *tror* de kan, og det kan være nesten like ille.»

«Du *brukte* meg,» sa Draco Malfang.

«Jeg brukte deg bare på slike måter som gjorde deg sterkere. Det er slik resultatet skal være når man blir brukt av en venn.»

«*Selv jeg vet at det ikke er det vennskap handler om!*»

Nå snakket Lucifus Malfang igjen. «I hvilken hensikt? Til hvilket formål?» Selv den eldre Malfangs stemme var ikke helt stødig nå. «*Hvorfor?*»

Harry vurderte ham med blikket et øyeblikk, og vendte seg så mot Draco. «Din far kommer sannsynligvis ikke til å tro på dette,» sa Harry. «Men du, Draco, burde være i stand til å se at alt som har skjedd er kompatibelt med denne hypotesen. Og at en mer kynisk hypotese ikke ville forklare hvorfor jeg ikke satte deg under større press da du trodde jeg hadde pressmidler, eller hvorfor jeg lærte deg så mye. Jeg mente at arvingen til Malfang-slekta, som ble sett offentlig mens han grep hånda til ei gompefødt jente for å hindre at hun falt ned fra taket på Galtvort, ville være en god kompromisskandidat til å lede det magiske Storbritannia etter reformasjonen.»

«Så du ønsker at jeg skal tro,» sa Lucifus Malfang med tynn stemme, «at du hevder at du er sinnssyk. Vel, la den saken hvile for nå. Fortell meg hvem som slapp løs trollet på Galtvort.»

«Jeg vet ikke,» sa Harry.

«Fortell meg hvem du *mistenker,* Harry Potter.»

«Jeg har fire mistenkte. En av dem er professor Slur –»

«*Slur?*» sprutet Draco ut med.

«Den andre, åpenbart, er forsvarsprofessoren ved Galtvort, bare fordi han er forsvarsprofessor.» Harry hadde vurdert å utelate ham, siden han ikke ønsket at professor Krengle fikk Malfangs oppmerksomhet dersom han var uskyldig, men Draco ville antakelig ha kommentert det. «Den tredje ville du ikke tro på om jeg sa det. Den fjerde er en samlekategori kalt Alt Mulig Annet.» *Og den femte, lord Voldemort, tror jeg ikke at jeg vil nevne for deg.*

Lucifus Malfangs ansikt vred seg i et snerr. «Tror du at jeg ikke kan gjenkjenne et åte festet til en krok? Fortell meg om denne tredje muligheten, Potter, den du gjerne vil at jeg skal tro er det *riktige* svaret, og slutt med lekene.»

Harry ga lord Malfang et fast blikk. «En gang leste jeg ei bok det ikke var meningen at jeg skulle lese, og den fortalte meg dette: Kommunikasjon er en handling som finner sted mellom likeverdige parter. Ansatte juger til sine sjefer, som, på sin side, forventer å bli jugd til. Jeg leker ikke smart; jeg bare bemerker at det i vår nåværende situasjon ikke er mulig for meg å fortelle deg om denne tredje mistenkte, og få deg til å tro at min historie var noe annet enn agn.»

Så snakket Draco. «Det er far, ikke sant?»

Harry ga Draco et forbløffet blikk.

Draco snakket likeframe. «Du mistenker at far sendte trollet inn i Galtvort for å få has på Grang, gjør du ikke? Det er det du tenker, ikke sant!»

Harry åpnet munnen for å si, *Nei, faktisk ikke,* men så klarte han å se noen skritt framover og stoppet ordene før de kom ut av munnen, muligens for første gang i sitt liv.

«Jeg forstår …» sa Harry sakte. «Det er *dette* det handler om. Lucifus Malfang sier i offentlighet at Hermine ikke vil slippe unna med det hun har gjort, og se, plutselig blir hun drept av et troll.» På dette tidspunktet smilte Harry, på en måte som viste fram tennene hans. «Og hvis jeg benekter det her, så kan Draco, som ikke er en psykoblokker, vitne under verifiserum at Gutten-som-overlevde *ikke* mistenker Lucifus Malfang for å ha sent et troll inn i Galtvort for å drepe Hermine Grang, som er sverget til adelsslekta Potter, hvis blodgjeld nylig ble kjøpt for et hundre tusen galleoner et cetera.» Harry lente seg lett bakover, skjønt trekrakken ikke hadde noen rygg som lot ham gjøre det på en skikkelig måte. «Men nå som dette er påpekt, ser jeg jo at det er svært rimelig. Åpenbart var det *du* som drepte Hermine Grang, akkurat slik du truet med å gjøre foran hele Heksingating.»

«Det gjorde jeg ikke,» sa Lucifus Malfang, nok en gang uten uttrykk i ansiktet.

Harry viste nok en gang fram tenner i det samme ikke-smilet. «Jaha, vel, i *så* tilfelle må det være noen *andre* der ute som drepte Hermine og tuklet med Galtvorts vaktformler, den samme personen som *tidligere* prøvde å *gi Hermine skylden for mordet på Draco Malfang.* Enten drepte du Hermine Grang etter å ha mottatt betaling for livet hennes; eller så pekte du ut ei uskyldig jente for å stå bak mordforsøket på din sønn og tok alle min families penger på falske vilkår. En av disse to tingene må være sanne.»

«Kanskje *du* drepte henne i håp om å få tilbake pengene.» Lucifus Malfang hadde lent seg framover, og stirret hardt på harry.

«Så ville *jeg* ikke gitt mine penger for hennes skyld i første omgang. Som du allerede vet. Du trenger ikke å fornærme min intelligens, lord Malfang – nei, vent, beklager, du måtte jo åpenbart *si* det i tilfelle Draco trengte å bevitne det. Glem den siste der.»

Lucifus satte seg tungt tilbake i stolen og stirret.

«Jeg forsøkte å fortelle deg, far,» sa Draco anstrengt, «men ingen kan forestille seg hvordan Harry Potter er før de faktisk har *møtt* ham …»

Harry dunket tenksomt en finger på kinnet. «Så folk begynner å se det som er fullstendig åpenlyst? Det er jeg faktisk litt forbløffet over, jeg ville ikke ha spådd at det skulle skje.» På dette tidspunktet hadde Harry fått med seg den generelle rytmen i professor Krengles kynisme og var i stand til å generere den på egen hånd. «Jeg ville ikke tro at avisen var i stand til å formidle et konsept som 'Enten X eller Y må være sant, men vi vet ikke hvem.' Jeg ville bare forvente at journalister berettet om en serie med enkeltstående hendelser, slik som 'X er sant', 'Y er feil', eller 'X er sant og Y er feil'. Ikke mer komplekse logiske forbindelser som 'Hvis X er sant så er Y sant, men vi vet ikke om X er sant'. Og alle dine støttespillere burde raskt bytte mellom 'Du kan ikke bevise at lord Malfang drepte Grang, det kan ha vært noen andre' og 'Du kan ikke bevise at noen andre lurte Grang i ei felle', så lenge det er uklart ville de forsøke å få begge disse til å stemme … vent, *eier* ikke du Aftenprofeten?»

«Aftenprofeten,» sa Lucifus Malfang tynt, «som jeg på ingen måte eier, er altfor velrennomert til å publisere noen slik form for luftig nonsens. Uheldigvis er ikke alle trollmenn med innflytelse like fornuftige.»

«Aha. Mottatt.» Harry nikket.

Lucifus kastet et blikk på Draco. «Av alt det der andre herr Potter sa – var noe av det viktig?»

«Nei, far, det var det ikke.»

«Takk, sønn.» Lucifus flyttet blikket tilbake til Harry. Stemmen hans, da han snakket, var noe i nærheten hans vanlige slepende; kjølig og selvsikker. «Det er mulig at jeg kunne bli overtalt til å gi deg noen form for tjeneste, hvis du erkjenner overfor Heksingating det du åpenbart vet, at jeg ikke var ansvarlig for denne hendelsen. Jeg kunne være villig til å redusere din gjenstående gjeld til Malfang-slekta ganske betraktelig, eller til og med justere betingelsene for å tillate at betalingen blir gjort ved en senere anledning.»

Harry ga Lucifus Malfang et fast blikk. «Lucifus Malfang. På dette tidspunktet er du nå fullt klar over at Hermine Grang faktisk ble lurt opp i en felle, ved å bruke din sønn som agn; at hun ble utsatt for falskminneformler eller verre; og at slekta Potter ikke bar nag til deg før dette. Mitt motforslag er at du gir tilbake min families penger; jeg erklærer overfor Heksingating at slekta Potter ikke bærer nag til slekta Malfang, og vi presenterer en samlet front mot hvem som nå står bak dette. Vi bestemmer oss for å droppe de rollene vi er ment å spille, og slår oss sammen istedenfor å slåss. Det kan være den ene tingen som fienden ikke forventer at vi skal gjøre.»

Det ble en kort stillhet i rommet, utenom de to gnomvaktene som uansett fortsatte å puste.

«Du *er* gal,» sa Lucifus Malfang kjølig.

«Det kalles rettferdighet, lord Malfang. Du kan på ingen måte forvente at jeg samarbeider med deg mens du har tatt hele Potter-slektas formue i besittelse på det du nå vet er falskt grunnlag. Jeg forstår hvordan hendelsene så ut for deg der og da, men her og nå vet du bedre.»

«Du har ikke noe å tilby meg som er verdt ett hundre tusen galleoner.»

«Har jeg ikke?» sa Harry fraværende. «Jeg undres. Jeg finner det ganske sannsynlig at du bryr deg mer om den langsiktige posisjonen til Malfang-slekta enn om hva det nå var for politisk sak som forrige generasjons mislykkede Mørke herre gjorde til sin personlige kjepphest.» Harry kastet et meningsfylt blikk bort på Draco. «Den neste generasjonen trekker opp sine frontlinjer og danner nye allianser. Din sønn kan fryses ut av denne strukturen, eller han kan gå rett til topps. Er det mer verdt for deg enn førti tusen galleoner som du ikke egentlig forventet å få og ikke egentlig har noen bruk for?» Harry smilte tynt. «Førti tusen galleoner. To millioner gompe-pund. Din sønn vet en del om størrelsen på gompenes økonomi som kunne overraske deg. De ville more seg over at et lands

skjebne lå i potten for to millioner pund. De ville synes det var søtt. Og jeg føler det omtrent på samme måte, lord Malfang. Dette handler ikke om at jeg er desperat. Dette handler om at du får en rettferdig sjanse til å opptre rettferdig.»

«Å?» sa lord Malfang. «Og hvis jeg avslår din rettferdige sjanse, hva vil så skje?»

Harry trakk på skuldrene. «Det avhenger av hva slags samarbeidsregjering som vil bli satt sammen uten at Malfang-slekta er inkludert. Hvis styresettet kan reformeres på fredelig vis, og det ville forstyrre freden å gjøre noe annet, ville jeg betale deg tilbake i rede penger. Eller kanskje ville dødseterne få ny rettergang for tidligere forbrytelser og bli henrettet i rettferdighetens navn, naturligvis som et resultat av gode juridiske prosesser.»

«Du er i sannhet gal,» sa Lucifus Malfang stille. «Du har ingen makt, ingen rikdom, og allikevel sier du slike ting til meg.»

«Ja, det er tullete å tro at jeg kunne klare å skremme deg. Du er tross alt ingen desperant.»

Og Harry fortsatte å smile. Han hadde slått det opp, og tilsynelatende *ville* en bezoar nøytralisere omtrent samtlige gifter hvis du dyttet den raskt nok inn i noens munn. Kanskje den ikke ville reparere stråleskade fra transfigurert polonium, men på den andre siden, kanskje den ville. Så Harry hadde slått opp frysepunktet for diverse syrer, og det viste seg at svovelsyre ville fryse ved bare ti grader Celsius, hvilket betydde at Harry kunne kjøpe en liter syre i gompe-London, fryse det til fast tilstand, og transfigurere det ned til små umerkelige vann-isbiter som kunne knipses inn i noens munn og bli svelget. Ingen bezoar ville kompensere for det, så snart transfigurasjonen opphørte. Harry aktet på ingen måte å si dette høyt, naturligvis, men nå som han klart og tydelig hadde mislyktes i å forhindre dødsfall underveis i oppgaven, hadde han ingen intensjon om å la seg begrense ytterligere av noen lov, ei heller Batmans kodeks.

Siste sjanse til å leve, Lucifus. Etisk sett ble ditt liv allerede kjøpt og betalt den dagen du utførte din første ugjerning for dødseterne. Du er fremdeles menneskelig og ditt liv har fremdeles verdi i seg selv, men du har ikke lenger den deontologiske beskyttelsen til en uskyldig. Enhver god person har rett til å drepe deg nå, hvis de tror at det på lang sikt vil redde liv; og slik blir min konklusjon for deg hvis du begynner å stå i veien for meg. Hvem nå enn som sendte trollet mot Grang må også ha hatt deg som mål, og truffet deg med en eller annen forbannelse som får tidligere dødsetere til å smelte ned til en haug gørr. Svært trist.

«Far,» sa Draco med liten stemme. «Jeg synes at du bør vurdere det, far.»

Lucifus Malfang tittet på sin sønn. «Du spøker.»

«Det er sant. Jeg tror ikke at Potter bare lagde alle de bøkene på egen hånd, ingen enkelt person kunne ha skrevet alt det der, og det var ting i dem som jeg kunne verifisere på egen hånd. Og selv om bare halvparten av det er sant, så har han rett; et hundre tusen galleoner vil ikke bety stort. Hvis vi gir ham formuen hans tilbake så vil han virkelig være venn med Malfang-slekta igjen – eller i alle fall det *han* mener med å være en venn. Og hvis vi ikke gjør det, så blir han din fiende, uansett om det er i hans egen beste inte-

resse eller ikke, han kommer til å gå etter deg. Fordi det er akkurat slik Harry Potter faktisk tenker. Det handler ikke om penger for ham, det handler om det han oppfatter som ære.»

Harry bøyde hodet lett, fremdeles smilende.

«Men la oss få en ting klart,» sa Draco, og stirret nå rett på ham. Det var et vilt lys i øynene hans. «*Du handlet feil overfor meg.* Og *du skylder meg.*»

«Det anerkjenner jeg,» sa Harry stille. «Forutsatt at det andre kommer i orden, naturligvis.»

Lucifus Malfang åpnet munnen for å si hvem-vet-hva og lukket den deretter igjen. «Gal,» sa han igjen.

Deretter fulgte en lang diskusjon mellom far og sønn, der Harry faktisk klarte å holde munnen lukket.

På det tidspunktet der det virket som at selv Draco ikke ville være i stand til å overtale sin far, snakket Harry igjen, og la fram de neste trinnene han så for seg hvis slektene Potter og Malfang kunne samarbeide.

Hvorpå fulgte ytterligere diskusjoner mellom Lucifus og Draco, der Harry igjen forholdt seg stille.

Til sist vendte Lucifus Malfang sine øyne for å stirre på Harry. «Og du går ut fra,» sa Lucifus Malfang, «at du kan overtale Langballe og Beining til å gå med på dette, selv om Humlesnurr motsetter seg det.»

Harry nikket. «De vil åpenbart være mistenksomme når det gjelder din rolle. Men jeg skal fortelle dem at det var det jeg planla fra starten av, det burde være tilstrekkelig.»

«Jeg antar,» sa Lucifus Malfang etter en pause, «at jeg kunne få satt opp en kontrakt som fritar deg fra *nesten* all den gjenværende gjelden, hvis så skulle skje at jeg går med på denne sinnssvake ideen. Jeg vil selvsagt kreve flere garantier –»

Harry grep straks innenfor kutten og trakk fram et pergament, brettet det ut og la det ut over det gylne bordet. «Faktisk så tok jeg meg den friheten selv,» sa Harry. Han hadde brukt noen grundige timer i Galtvorts bibliotek med den juslitteraturen som var tilgjengelig. Heldigvis, så langt Harry kunne bedømme, var lovene til det magiske Storbritannia sjarmerende enkle etter gompestandarder. Det å skrive at den opprinnelige blodgjelden og betalingen var opphevet, at Potternes formue og alle andre gjenstander i hvelvet ville bli returnert, og den gjenværende gjelden annullert, alt uten å legge noen skyld på Malfang-slekta, tok bare noen få linjer mer enn det å si det høyt. «Jeg var nødt til å love mine verger å ikke signere noe du ga meg. Så jeg sørget for å forfatte dette selv, og signere det før jeg kom.»

Draco utstøtte en kvalt latter.

Lucifus leste gjennom kontrakten, og smilte uten den minste form for humor. «Så sjarmerende likeframt.»

«Jeg lovet også å ikke røre en eneste fjærpenn mens jeg var i Flirgott,» sa Harry. Han grep inn i kutten sin igjen og trakk fram en gompepenn, sammen med et normalt papirark. «Vil denne ordlyden være tilstrekkelig?» Harry skrev kjapt ned en erklæring med juridisk preg som sa at Potter-slekta ikke på noen måte holdt Malfang-slekta ansvarlig for mordet på Hermine Grang, og trodde ikke at de hadde noe som helst med denne saken å gjøre; og holdt så papiret opp i lufta slik at lord Malfang kunne inspisere den.

Lord Malfang tittet på arket, himlet lett med øynene, og sa, «Det er tilstrekkelig, vil jeg tro. Skjønt for å få den nøyaktige meningen bør du bruke den juridiske termen 'holde skadesløs' heller enn 'frita fra skyld' –»

«Godt forsøk, men nei. Jeg vet nøyaktig hva det ordet betyr, lord Malfang.» Harry tok pergamentet og begynte å kopiere over den opprinnelige ordlyden mer grundig.

Da Harry var ferdig, strakte lord Malfang seg over det gylne bordet og grep pennen, og så tankefullt på den. «En av dine gompegjenstander, formoder jeg? Hva gjør denne, sønn?»

«Den skriver uten å trenge et blekkhus,» svarte Draco.

«Ja, jeg ser dette. Jeg antar at noen kunne komme til å se på den som en morsom liten tingest.» Lucifus rettet ut pergamentkontrakten over bordet, og plasserte hånda ved signaturlinja, der pennen tankefullt tappet på startpunktet.

Harry vred øynene sine vekk, opp til Lucifus Malfangs ansikt, og tvang seg til å puste normalt, skjønt han klarte ikke helt å hindre musklene fra å spenne seg.

«Vår gode venn, Severus Slur,» sa Lucifus Malfang, mens han fremdeles tappet pennen på linja som ventet på hans signatur. «Forsvarsprofessoren, som kaller seg selv Krengle. Jeg spør igjen, hvem er din tredje mistenkte, Harry Potter?»

«Jeg vil sterkt anbefale at du signerer først, lord Malfang, hvis du har tenkt til å gjøre det uansett. Du vil ha mer utbytte av denne informasjonen hvis du ikke tror at jeg forsøker å overtale deg til noe.»

Nok et humørløst smil. «En sjanse jeg er villig til å ta. Snakk, hvis du ønsker at dette skal fullføres.»

Harry nølte, og så sa han likefram, «Min tredje mistenkte er Albus Humlesnurr.»

Den tappende pennen ble stille på pergamentet. «En merkelig beskyldning,» kom det slepende fra Lucifus. «Humlesnurr tapte ansikt da en Galtvort-elev døde under hans rektorgjerning. Tror du virkelig at jeg vil tro hva som helst om ham, bare fordi han er min fiende?»

«Han er en mistenkt blant flere, lord Malfang, og ikke nødvendigvis den mest sannsynlige. Men grunnen til at jeg var i stand til å drepe et fullvoksent fjelltroll var at jeg hadde et våpen som Humlesnurr ga meg, ved starten av skoleåret. Det er ikke sterkt bevis, men det er mistenkelig. Og hvis du tenker at det å myrde en av elevene sine ikke er Humlesnurrs stil, så, vel, den samme tanken har også slått meg.»

«Det er *ikke* hans stil?» sa Draco Malfang.

Lucifus ristet på hodet i en tilmålt, forsiktig bevegelse. «Ikke helt, min sønn. Humlesnurr har en bestemt systematikk i sin ondskap.» Lord Malfang lente seg tilbake i stolen, og satt deretter svært stille. «Fortell meg om dette våpenet.»

«Jeg er ennå ikke sikker på om jeg bør gå inn på slike detaljer i ditt nærvær, lord Malfang.» Harry pustet dypt. «Men la *meg* gjøre noe klart. Jeg forsøker ikke nå å selge deg en ide om at Humlesnurr står bak, jeg bare nevner muligheten –»

Så snakket Draco Malfang. «Denne tingen Humlesnurr ga deg – var det noe for å drepe troll? Jeg mener, *bare* troll? Kan du si oss det?»

Lucifus vendte hodet for å se på sin sønn med noe forbauselse i blikket.

«Nei …» sa Harry sakte. «Det var ikke spesifikt et sverd med trolldrepende egenskaper, eller noe som helst av den typen.»

Dracos øyne var årvåkne. «Ville gjenstanden ha virket mot en snikmorder?»

Ikke hvis de hadde skjoldene oppe. «Nei.»

«En slåsskamp på skolen?»

En stein som utvider seg i halsen er definitivt et dødelig våpen. «Nei. Jeg tror ikke det var ment å brukes mot mennesker.»

Draco nikket. «Så, bare magiske vesener. Ville det ha vært et nyttig våpen mot en sint hippogriff, eller noe slikt?»

«Virker lammevåden på hippogriffer?» sa Harry sakte.

«Jeg vet ikke,» sa Draco.

«Ja,» sa lord Malfang.

Sammenliknet med å forsøke å målrette en Vingardium Leviosa og Finite Incantatem – «Så ville en lammevåde være en bedre måte å håndtere en hippogriff på.» Når man så på det på den måten, så virket det stadig mer sannsynlig at en transfigurert stein var et optimalt våpen *bare* mot et magisk vesen av kjøtt og blod, som også hadde en hud som var motstandsdyktig mot formler. «Men … jeg mener, det kan tenkes at det ikke var *ment* som et våpen i det hele tatt, jeg brukte det på en merkelig måte, det kunne bare ha vært et sprøtt innfall –»

«Nei,» sa Lucifus Malfang lavt. «*Ikke* et innfall. Ingen tilfeldighet. Ikke Humlesnurr.»

«Så er det ham,» sa Draco. Sakte ble Dracos øyne smalere, og han nikket heftig. «Det har vært ham *siden starten.* Retts-psykomantikeren *sa* at noen hadde brukt psykomantikk på Grang. Humlesnurr *innrømmet* at det var ham. Og jeg vedder på at vaktformlene *faktisk* slo ut da Grang kastet forbannelsen på meg, og Humlesnurr bare *ignorerte* dem.»

«Men –» sa Harry. Han tittet på Lucifus, og lurte på om det virkelig var til hans fordel å stille spørsmål ved denne ideen. «Hva ville være *motivet* hans? Har vi tenkt til å slå fast at han er ond og la det bli med det?»

Draco Malfang hoppet ut av stolen og begynte å trave rundt i rommet, den svarte kutten svingte bak den unge gutten; gnomvaktene stirret på ham med et uttrykk av lett overraskelse bak de fortryllede brillene. «For å gjennomskue et merkelig plott, legg

merke til hva som skjer, og spør så hvem som har fordel av det. Bortsett fra at Humlesnurr ikke planla at du skulle forsøke å redde Grang under rettssaken, han forsøkte å hindre deg fra å gjøre det. Hva ville ha skjedd om Grang *hadde* endt opp i Azkaban? Malfang-slekta og Potter-slekta ville ha hatet hverandre til all tid. Av alle mistenkte, så er Humlesnurr den eneste som ville ønske *det.* Så det passer. *Alt* passer. Den som virkelig sto bak mordet, er – Albus Humlesnurr!»

«Hm,» sa Harry. «Men hvorfor gi *meg* et anti-troll-våpen? Jeg sa at det var mistenkelig, jeg sa ikke at det ga noen mening.»

Draco nikket tankefullt. «Kanskje Humlesnurr trodde at du ville stoppe trollet før det fikk has på Grang, og så kunne han legge skylden på far for å sende det. Ganske mange mennesker ville bli svært sinte hvis de trodde at far hadde så mye som *prøvd* på å gjøre noe slikt, inne på Galtvort. Som far sa, Humlesnurr må ha mistet anseelse da folk fant ut at en elev faktisk hadde dødd på Galtvort, tryggheten er det Galtvort er berømt for. Så den delen var sannsynligvis ikke ment å skje.»

Harrys sinn hoppet ufrivillig tilbake til redselen i Humlesnurrs øyne da han fikk øye på Hermine Grangs kropp.

Ville jeg ha rukket fram i tide, hvis Wiltersen-tvillingene ikke var blitt frastjålet sitt magiske kart? Kunne det ha vært planen? Og så, skjønt Humlesnurr ikke visste om det, så stjal noen kartet deres, og jeg var for sent ute … men nei, det gir ikke mye mening, jeg fant det ut for sent, hvordan kunne Humlesnurr ha gjettet at jeg ville bruke en sopelime … vel, han visste at jeg hadde en …

En sånn plan som det ville umulig kunne virke.

Og det hadde den heller ikke gjort.

Men noen som holdt på å bli litt senil kunne *forvente* at den ville virke, og en føniks ville kanskje ikke forstå forskjellen.

«Eller,» fortsatte Draco, mens han fremdeles travet energisk rundt, «kanskje Humlesnurr hadde et fortryllet troll i bakhånd, og han hadde tenkt at du skulle overvinne det ved en senere anledning, i et annet plott, og så brukte han trollet mot Grang istedenfor. Jeg kan ikke se for meg at Humlesnurr hadde planlagt at *alt* dette skulle skje, helt siden skoleårets start –»

«Det kan jeg forestille meg,» sa Lucifus Malfang lavt. «Jeg har sett tilsvarende fra ham.»

Draco nikket på en avgjørende måte. «Så var jeg aldri *ment* å dø i det første plottet. Humlesnurr visste at professor Krengle holdt oppsyn med meg, eller Humlesnurr hadde planlagt å la noen andre finne meg i tide – jeg kunne ikke ha framført vitnemål mot Grang hvis jeg var død, og han ville mistet anseelse hvis jeg døde. Men at jeg forlot Galtvort og ikke var til stede for å lede Smygard ville være akkurat det han ønsket. Og så, neste gang var Harry ment å stoppe trollet før det fikk Grang, og alle var ment å legge skylden på deg, far; men den gangen gikk det ikke som Humlesnurr planla.»

Lucifus Malfang løftet sitt grå blikk, fra der han hadde stirret i åpen forbløffelse på sin sønn. «Hvis dette er sant – men jeg undres på om Harry Potter bare later som om han nøler med å tro på det.»

«Kanskje,» sa Draco. «Men jeg er temmelig sikker på at det ikke er tilfelle.»

«Så, hvis det er sant …» Lucifus Malfangs stemme sporet av. Et sakte raseri lyste i øynene hans.

«Hva *ville* vi egentlig foreta oss?» sa Harry.

«Det er også klart for meg,» sa Draco. Han spant rundt mot dem og løftet en finger høyt i lufta. «Vi skal finne bevis for å felle Humlesnurr for denne forbrytelsen, og sørge for at rettferdigheten skjer fyllest!»

Harry Potter og Lucifus Malfang tittet på hverandre.

Ingen av dem visste helt hva de skulle si.

«Min sønn,» sa Lucifus Malfang etter en stund, «du har i sannhet gjort det svært bra i dag.»

«Takk, far!»

«Men når det er sagt, så er ikke dette et skuespill, vi er ikke svartspanere, og vi setter ikke vår lit til rettssaker.»

Noe av lyset gikk ut i Dracos øyne.

«Jeg, ah, har en viss sentimental forkjærlighet for rettssaker,» skjøt Harry inn. *Jeg kan ikke fatte at jeg er med i denne konversasjonen.* Han hadde behov for å dra hjem og finne fram papir og blyant og forsøke å komme til bunns i hvorvidt Dracos argumentasjonsrekke *faktisk* ga mening. «Og bevis.»

Lucifus Malfang vendte så blikket mot Harry Potter, og øynene sydet av rent grått raseri.

«Hvis du har narret meg,» sa Lucifus Malfang med lav, sint stemme, «hvis alt dette er en løgn, så vil jeg aldri tilgi. Men hvis dette ikke er lureri … Finn bevisene som trengs for å få Humlesnurr dømt for mord i Heksingating, eller tilstrekkelig med bevis for å få ham avsatt, og det er ingenting som slekta Malfang ikke vil gjøre for deg, Harry Potter. Ingenting.»

Harry pustet dypt. Han hadde virkelig trang til å sortere alle disse tankene og beregne de faktiske sannsynlighetene, men han hadde ikke *tid.* «Hvis det *er* Humlesnurr, så vil det å fjerne ham fra spillebrettet etterlate et stort hull i Storbritannias maktstruktur.»

«Det er korrekt,» sa Lucifus Malfang med et bistert smil. «Hadde du ambisjoner om å fylle det selv, Harry Potter?»

«Enkelte av dine motstandere ville kanskje ikke like det. De kunne sette seg til motverge.»

«De vil tape,» sa Lucifus Malfang, nå med et ansikt hardt som jern.

«Så dette er det jeg ønsker at Malfang-slekta gjør for meg, lord Malfang, hvis Humlesnurr blir fjernet på grunn av meg. Når dine motstandere er reddest – det er da de vil få

tilbud om et løsningsforslag i siste liten som kan unngå borgerkrig. Noen av dine allierte kan tenkes å ikke foretrekke det, men det vil være svært mange nøytrale som vil være glad for stabilitet. Avtalen vil være at istedenfor at du tar over med en gang, så vil Draco Malfang ta makten når han blir gammel nok.»

«*Hva?*» sa Draco.

«Draco har vitnet under verifiserum at han forsøkte å hjelpe Hermine Grang. Jeg vedder på at det er ganske mange av dine motstandere som heller ville ta en sjanse på ham enn å slåss. Jeg er ikke helt sikker på hvordan du ville tvunget det gjennom – Ubryteløfter eller Flirgott-kontrakter, eller hva – men det måtte være en solid garanti for at makten ville gå til Draco etter at han er ferdig på Galtvort. Jeg vil stille opp med all støtten som Gutten-som-overlevde kan gi. Forsøke å overtale Langballe og Beining, og så videre. Den første planen vår klargjør veien for å gjøre dette senere, hvis du er nøye med den høviske framferden med Langballe og Beining i denne runden.»

«Far, jeg *sverger* at jeg ikke –»

Lucifus' ansikt vred seg om til et bistert smil. «Det vet jeg at du ikke gjorde, sønn. Vel.» Den hvithårede mannen stirret over det praktfulle, gylne bordet i retning Harry Potter. «Disse betingelsene kan jeg akseptere. Men om du feiler i noen del av avtalen, enten det er den første eller andre, vil det bli konsekvenser for deg, Harry Potter. Smarte ord vil ikke forhindre det.»

Og Lucifus Malfang signerte pergamentet.

*
*

Galøye Bister hadde stirret på bronsedørene inn til Flirgotts møterom i det som virket som flere timer, i den grad en mann kunne stirre på en enkelt ting når blikket hans alltid så i alle retninger.

Problemet med å forsøke å være mistenksom overfor en mann som Lucifus Malfang, tenkte Bister, var at du kunne bruke en hel dag på å tenke igjennom alt han kanskje kunne pønske på, og du ville fremdeles ikke være ferdig.

Døra knirket seg åpen, og Harry Potter subbet ut, med små svetteperler fremdeles synlig på panna.

«Signerte du noe?» forlangte Galøye umiddelbart å få vite.

Harry Potter så på ham i stillhet, og grep så innenfor kutten og trakk ut et brettet pergament. «Gnomene holder allerede på å iverksette dette,» sa Harry Potter. «De laget tre kopier før jeg gikk.»

«VED BABA YAGAS BLODIGE BEHÅ –» Bister stoppet opp i det Øyet hans fikk se den andre halvparten av dokumentet som Harry Potter sakte, liksom motvillig, begynte å brette ut fra toppen. Et blikk var tilstrekkelig for å oppfatte setningene som var ut-

formet i nøyaktig håndskrift, Lucifus Malfangs elegante signatur under Harry Potters. Og så eksploderte Bister, idet den øvre halvdelen av dokumentet også ble klart for Synet hans. «*Du fritar Malfang-slekta for all involvering i Hermine Grangs død?* Har du noen anelse om hva du har gjort, din lille tosk? Hvorfor i Merlins navn ville du gjøre noe som – HVA –»

96.
ROLLER, FINALE

SØNDAG 19. APRIL, 18.34

Dafnia Grønbek gikk stille mot Grønbek-rommet under Smygards fangekjeller, privilegiet til en urgammel slekt; på vei for å legge fra seg kofferten etter reisen med Galtvortekspressen før hun møtte sine medelever ved middagen. Etter at Malfang hadde forlatt Galtvort hadde hele den private avdelingen i Smygard vært hennes. Hånda hennes, som hun holdt bak seg, utførte gjentakende kom her-bevegelser rettet mot hennes store smaragdprydede koffert, som så ut til å nøle med å følge etter. Kanskje fortryllelsene på den solide gamle familiegjenstanden trengte å oppfriskes; eller kanskje kofferten nølte med å følge henne inn på Galtvort, som ikke lenger var trygt.

Mor og far hadde hatt en lengre samtale, etter at de hadde hørt om Hermine; med Dafnia som gjemte seg bak en dør for å tyvlytte mens hun forsøkte å holde tårene i sjakk og å ikke lage noen lyder.

Mor hadde sagt at det triste faktum var at hvis bare én elev døde hvert år, vel, så gjorde det allikevel Galtvort tryggere enn Beauxbatons, for ikke å snakke om Durmstrang. Unge hekser kunne dø på langt flere måter enn å bli myrdet. Beauxbatons' transfigurasjonsmester var rett og slett ikke på samme nivå som McSnurp, hadde mor sagt.

Far hadde edruelig bemerket hvor viktig det var for arvingen til Grønbek å holde seg på Galtvort der alle de andre adelige familiene sendte sine barn på skole (dette var forklaringen bak den gamle tradisjonen med at de adelige familiene synkroniserte sine arvingers fødsel, slik at de kunne havne i samme årskull på Galtvort hvis mulig.) Og far hadde sagt at det å være en arving til en urgammel slekt innebar at du ikke alltid kunne holde deg utenfor mulige vanskeligheter.

Hun kunne ha greid seg bra uten å høre den siste delen.

Dafnia svelget hardt, idet hun vridde døråpneren og åpnet døra.

«Frøken Grønbek –» hvisket en skikkelse med sølvkutte fra skyggene.

Dafnia skrek og slamret døra igjen, trakk fram tryllestaven og snudde seg for å løpe.

«Vent!» skrek stemme, nå høyere og kraftigere.

Dafnia stoppet opp. Det kunne da ikke *på noen måte* være den det hadde hørtes ut som.

Sakte snudde Dafnia seg og åpnet døra igjen.

«*Du!*» sa Dafnia overrasket, idet hun så ansiktet under hetta. «Jeg trodde du var –»

«Jeg vender nå tilbake til dere,» sa den sølvkledte figuren med sterk stemme, «idet Tiden vendes –»

«*Hva gjør du på soverommet mitt?*» hylte Dafnia.

«Jeg har hørt at du kan kaste tåkeformen av skytsvergeformelen. Kan jeg få se?»

Dafnia stirret, og så begynte blodet hennes å koke. «Hvorfor?» sa hun, og holdt tryllestaven i høyeste beredskap. «Så du kan *drepe* alle i Smygard som kan kaste ikke-smygardske formler? Alle sammen *vet* hvem som fikk Hermine drept!»

Figurens stemme hevet seg. «Jeg avga vitnemål under verifiserum at jeg forsøkte å hjelpe frøken Grang! Jeg forsøkte virkelig å hjelpe henne, da jeg tok hånda hennes på taket, da jeg hjalp henne opp fra gulvet –»

Dafnia fortsatte å holde tryllestaven i beredskap. «Som om din far ikke kunne endre svartspanernes dokumenter, hvis han ønsket det! Jeg ble ikke født i går, herr *Malfang!*»

Sakte, som for å ikke skremme, trakk figuren i sølvkutte fram en tryllestav. Dafnias hånd strammet seg om sin egen tryllestav, men så gjenkjente hun fingrenes posisjon på staven og stillingen som figuren inntok, og trakk pusten sjokkert –

«*Forvento Vergum!*»

Sølvlys strømmet ut fra tuppen av den andres tryllestav – og kondenserte, dannet formen til en skinnende slange som ga inntrykk av å kveile seg sammen i lufta som om den hadde rede der.

Hun gapet.

«Jeg *forsøkte* virkelig å hjelpe Hermine Grang,» sa Draco Malfang med stødig stemme. «Fordi jeg kjenner til sykdommen som ligger i hjertet til hus Smygard. Grunnen til at så mange av oss ikke lenger kan kaste skytsvergeformelen er … *hat*. Hatet mot gompefødte, eller mot hvem som helst, egentlig. Folk tror at dette er alt Smygard handler om nå, ikke sluhet eller ambisjoner eller hederlig adelskap. Og selv jeg vet, fordi det er åpenbart hvis du bare ser etter, at Hermine Grang ikke var svak i magiens kunst.»

Dafnias sinn ble helt tomt. Øynene hennes tittet nervøst rundt seg, bare for å sjekke at det ikke rant blod inn under dørene, slik som forrige gang Noe hadde blitt Ødelagt.

«Og jeg har også kommet fram til,» sa Draco Malfang stille, idet sølvslangen fortsatte å skinne med et lys og en varme man ikke kunne ta feil av, «at Hermine Grang aldri virkelig forsøkte å drepe meg. Kanskje var hun utsatt for falskminneformler, kanskje det var psykomantikk, men nå da hun er myrdet er det åpenbart at frøken Grang var målet helt fra starten av, da noen forsøkte å få det til å se ut som om hun myrdet meg –»

«V-vet-vet du hva du *sier?*» sa Dafnia med ustø stemme. Hvis Lucifus Malfang hørte sin arving si slike ting – han ville *flå* Draco og gjøre ham om til *bukser!*

Draco Malfang smilte, den sølvaktige kutten skinte i lyset til sin fullt korporlige skytsverge; det var et smil som var både arrogant og farlig, som om det å bli omgjort til et par lærbukser var noe som ikke var verdig hans bekymring. «Ja,» sa Draco, «men det spiller ingen rolle nå. Malfang-slekta returnerer Potter-slektas formue og opphever gjelden.»

Dafnia gikk over til senga si og falt overende i den, og håpet at hun ville klare å våkne opp fra denne drømmen når hun først var i seng.

«Jeg ønsker å invitere deg med i en konspirasjon,» sa figuren i skinnende kutte. «Alle i Smygard som kan kaste skytsvergeformelen, og alle som kan lære det. Slik er det vi vil vite at vi kan stole på hverandre, når Sølv-smygardingene møtes.» Med en dramatisk bevegelse kastet Draco Malfang hetta tilbake. «Men det vil ikke fungere uten *deg*, Dafnia Grønbek. Du og din familie. Din mor vil forhandle fram detaljene med far, men jeg ønsker at Grønbek-ene hører forslaget fra deg først.» Draco Malfangs stemme senket seg bistert. «Det er mye vi må snakke om, vi to, før vi kan spise middag.»

*
*

Harry Potter hadde, tilsynelatende, lagt seg til den vanen å være usynlig; de hadde kun fått et kort glimt av hånda hans, da han ga dem en liste skrevet på en merkelig form for ikke-pergament. Harry hadde forklart at, når alle aspekter var vurdert, så trodde han ikke egentlig at det var lurt at han *kunne finnes fram til* utenom ved spesielle anledninger, så fra nå av kom han bare til å forholde seg til andre mennesker i form av en kroppsløs stemme, eller et klart strålende lys som holdt seg skjult bak hjørner der ingen kunne se det; og som alltid kunne finne fram til sine venner uansett hvor de forsøkte å gjemme seg. Det var, ærlig talt, en av de nifseste tingene Fred og Frank noensinne hadde hørt, i en livstid som hadde inkludert det å fylle skoene til hver eneste elev i Smygards andre klasse med transfigurerte levende tusenbein. Fred og Frank trodde ikke at dette på noen måte kunne være bra for noens sinnstilstand, men de visste ikke helt hva de kunne si. Det kunne ikke benektes, de hadde sett det med sine egne fire øyne, at Galtvort …

… ikke var trygt …

«Jeg vet ikke hvem dere gikk til for å få utført falskminneformlene på Rita Slita,» sa den kildeløse stemmen til Harry Potter. «Hvem det nå enn er … vil kanskje *ikke* være i stand til å levere det jeg bestiller direkte, men kan hende de kjenner noen som kan få tak i ting fra gompeverdenen. Og – jeg vet at det kan hende koster ekstra, men så få mennesker som mulig bør få vite at Harry Potter har noe med dette å gjøre.» Nok et glimt av en liten guttehånd, og så traff en sekk bakken med en klirrende lyd. «Noen av disse gjenstandene er dyre selv i gompeverdenen, og kanskje deres kontakter er nødt til å lete utenfor Storbritannias grenser; men et hundre galleoner vil være tilstrekkelig til å betale for alt sammen, håper jeg. Jeg ville gjerne ha fortalt dere hvor galleonene kommer fra, men jeg ønsker ikke å ødelegge den overraskelsen som morgendagen vil bringe.»

«Hva *er* disse greiene?» sa Fred eller Frank, idet de tittet igjennom lista. «Faren vår er en ekspert på gomper –»

«– og vi gjenkjenner'ke *halvparten* av disse greiene –»

«– vi gjenkjenner faktisk ikke noe av det –»

«– nøyaktig hva er det du planlegger å *gjøra*?»

«Ting er blitt alvorlige,» sa Harrys stemme bløtt. «Jeg vet ikke hva jeg blir nødt til å gjøre. Kan hende vil jeg trenge gompenes kraft, ikke bare trollmenns, før dette er over – og kan hende jeg trenger det umiddelbart, med liten tid til forberedelser. Jeg *planlegger* ikke å bruke noe av dette. Jeg bare ønsker å ha det i nærheten dersom … ting skjer.» Harrys stemme tok en pause. «Åpenbart skylder jeg dere mer enn jeg noensinne kan betale tilbake, og dere vil ikke *la* meg gi dere *noe* av det dere fortjener, jeg vet ikke en gang hvordan jeg kan takke dere skikkelig; alt jeg kan gjøre er å håpe at en dag når dere vokser opp så blir dere mer fornuftige rundt disse greiene og kan dere *vær så snill* ta imot ti prosent i kommisjon –»

«Ah, hold flabben,» sa Frank eller Fred.

«For himmelens skyld, du gikk løs på et troll for min skyld, og Fred hadde brukne ribbein!»

Begge to ristet på hodet. Harry hadde blitt der han var da de ba ham om å rømme, og gått fram for å distrahere trollet slik at det ikke spiste opp Frank. Harry var den typen person, visste de, som ville tenke at noe som det ikke veide opp for det han skyldte Wiltersen-tvillingene, at hans egne handlinger ikke var tilstrekkelig motytelse. Men det tvillingene visste, og som Harry ikke ville forstå før han var eldre, var at det betydde at ingen av dem skyldte den andre parten noe, og ingen av dem *kunne* skylde den andre parten noe. Det var en merkelig form for egoisme, tenkte de, at Harry kunne forstå snillhet fra sitt eget perspektiv – å aldri drømme om å be om penger fra noen som han hadde hjulpet mer enn de hadde hjulpet ham, eller å kalle det gjeld – og samtidig ikke være i stand til å oppfatte at andre kanskje ville oppføre seg på samme måte mot *ham*.

«Minn meg på å kjøpe en kopi av gomperomanen *De som beveger verden,*» sa stemmen uten kilde. «Jeg begynner å forstå hva slags type mennesker som kan få utbytte av å lese den.»

* * *

MANDAG 20. APRIL, KL. 19.00

Det skjedde uten noen innblanding eller noe tegn fra lærerbordet, idet elevene var ferdige med å innta en beklemt middag; det skjedde uten tillatelse eller bønn om unnskyldning fra professorene eller rektor.

Kort tid etter at dessertskålene hadde kommet til syne reiste en elev seg fra Smygardbordet og gikk rolig, ikke mot lærerbordet, men mot motsatt side av de fire husbordene i Storsalen i Galtvort. Kort hvisking brøt løs ved synet av det hvitblonde kortklipte håret,

idet Draco Malfang sto der; stille betraktet han hele Galtvort. Draco Malfang hadde nesten ikke sagt noe siden han overraskende vendte tilbake. Smygardingen hadde ikke nedlatt seg til å verken bekrefte eller benekte at han hadde vendt tilbake fordi han, siden Hermine Grang hadde møtt sin død ved hans families hånd, ikke lenger hadde noe å frykte.

Så tok Draco Malfang opp en skje med en hånd, og et glass vann med den andre, og begynte forsiktig å slå på glasset for å frambringe en klar, ringende lyd.

Ding.

Ding.

Ding.

Først avstedkom dette mer opphisset småsnakk. Ved lærerbordet tittet de forskjellige professorene forvirret bort på rektor i sin store stol, men rektor ga ikke noe tegn, og derved foretok ikke lærerstaben seg noe.

Draco Malfang fortsatte å slå skjeen mot glasset, helt til rommet ble stille, ventende.

Så reiste en annen elev seg fra Ravnklo-bordet, tok veien mot dit Draco Malfang sto, og snudde seg for å betrakte Galtvort side om side med ham. Mange puster ble trukket i overraskelse; de to burde ha vært de bitreste fiender –

«Jeg, og min far, lorden av den adelige og urgamle slekt Malfang,» sa Draco Malfang med klar stemme, «har kommet fram til den slutningen at onde krefter er i spill ved Galtvort. At disse onde kreftene ønsket å skade Hermine Grang. At Hermine Grang kanskje ble tvunget, mot sin vilje, til å løfte hånd mot vår slekt; eller kanskje både hun og jeg ble utsatt for falskminneformler. Vi vil nå si at hvem det enn er som våger å bruke Malfangs arving på denne måten, er fienden til slekta Malfang, og vi vil ta hevn over vedkommende. Og slik vår ære krever, har vi returnert all formue som ble tatt fra Potter-slekta, og annullert all gjeld.»

Så snakket Harry Potter. «Slekta Potter anerkjenner at dette var en ærlig misforståelse, og har ingen ond vilje mot slekta Malfang. Vi tror, og sier offentlig, at slekta Malfang ikke hadde noen skyld i Hermine Grangs død. Hvem det enn er som skadet Hermine Grang er fienden til slekta Potter, og vi vil ta hevn over vedkommende. Begge to.»

Så begynte Harry Potter å gå tilbake mot Ravnklo-bordet, og stormen av ren, total, fullstendig forvirring begynte å eksplodere –

Draco Malfang fortsatte med å dunke skjeen mot vannglasset for å frambringe en klar ringelyd.

Ding.

Ding.

Ding.

Og andre elever reiste seg, fra andre bord, og fant veien fram dit hvor Draco Malfang sto, og plasserte seg ved hans side, eller bak ham, eller foran ham.

En fryktelig stillhet senket seg over Storhallen, en følelse av at verden var i endring, at maktforhold skiftet; man kunne nesten kjenne det i lufta.

«Min far, Theodor Grønbek, med samtykke og full støtte fra min mor, ladyen til den urgamle adelsslekta Grønbek,» sa Dafnia Grønbek.

«Og min families overhode, Karolus, av slekta Nokk,» sa den tidligere løytnant Nokk, en gang Teodor av Kaos, som nå sto bak Draco Malfang.

«Og min grandtante, Amelia, av slekta Beining, også direktør for Avdelingen for magisk justis,» sa Susanne Beining, som sto ved siden av Dafnia Grønbek, som hun hadde kjempet side om side ved.

«Og min bestemor, Augusta, av den urgamle adelsslekta Langballe,» sa Nilus Langballe, som hadde vendt tilbake denne ene kvelden.

«Og min far, Lucifus, lorden av Malfang, av den urgamle adelsslekta Malfang!»

«Som sammen med Oleanna Hagen utgjør et flertall i Galtvorts skolestyre!» sa Dafnia Grønbek med klar stemme. «Har, for å sikre alle elevers trygghet, inkludert sine egne barn, vedtatt følgende regler for undervisningen ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom!»

«Først!» sa Dafnia. Dafnia forsøkte å holde skjelvingen under kontroll, der hun sto ansikt til ansikt med de fire husbordene, fremst av de fem. Hennes foreldres undervisning i talekunst kunne ikke hjelpe henne fullt ut. Dafnias øyne skjøt kjapt ned i hånda hennes, der stikkord var skrevet ned med en fjærpenn og blekrødt blekk. «Elever får ikke gå noe sted på egen hånd, selv ikke på toalettet! Dere vil gå i grupper på minst tre, og hver gruppe må ha en sjette- eller syvendeklassing med seg!»

«Dernest!» sa Susanne Beining bak henne, med en stemme nesten like fast. «For å ytterligere sikre elevenes trygghet er ni svartspanere avgitt til Galtvort for å danne en operativ beskyttende enhet; Hjelpestyrken!» Susanne tok fram et lite, rundt objekt av glass fra kutten sin, en av kommunikatorene som ble brukt av AMJ, som de nå alle hadde fått. Susanne løftet den til munnen sin og sa, nå med høyere stemme, «Svartspaner Kimson, dette er Susanne Beining. *Innta posisjon!*»

Dørene til Hallen slamret seg åpne, og inn marsjerte ni svartspanere med den forsterkede læruniformen de brukte i aktiv tjeneste. De spredte seg ut øyeblikkelig; to svartspanere tok plass ved hvert av de fire husbordene, og den siste fant vaktstilling ved lærerbordet. Det kom flere gisp.

«For det tredje!» sa Draco Malfang, med kommanderende stemme. Malfang hadde tydeligvis memorert sine egne beskjeder, siden han ikke hadde skrevet noe i hendene sine så vidt Dafnia kunne se. «Stilt overfor en felles fiende som ikke nøler med å drepe elever

fra ethvert hus, må de fire husene ved Galtvort samarbeide og oppføre seg som ett! For å understreke dette er systemet med huspoeng midlertidig suspendert! *Alle* lærere vil oppmuntre til solidaritet på tvers av husene, etter erklæring gitt av Galtvorts skolestyre!»

«For det fjerde!» framsa Nilus Langballe. «Alle elever som ikke allerede er i forsvarsprofessorens fritidsaktiviteter, vil gjennomføre spesiell opplæring i selvforsvar under ledelse av instruktører fra Hjelpestyrken!»

«For det femte!» ropte Teodor Nokk ut i et truende tonefall. «All form for slåssing i korridorene eller et hvilket som helst sted utenfor forsvarstimer vil bli hardt slått ned på! Slåss sammen, eller ikke slåss i det hele tatt!»

«For det sjette!» sa Dafnia Grønbek, og pustet dypt. Da hun hadde funnet ut hva som var planlagt, hadde hun gjort en liten ekstra forespørsel til sin mor via flumnettverket. Selv når Lucifus Malfang spilte på lag med Amelia Beining – en tanke som sinnet hennes fremdeles slet med å få grep om – så hadde Grønbeks vippestemme allikevel vært påkrevet, siden Juksom og hans fraksjon hadde nektet å støtte Malfang. For ikke å snakke om at Beining ikke stolte på Malfang, og Malfang ikke stolte på Beining. Så mor hadde krevet, og Grønbek-ene hadde fått – «Siden minnejusterende formler har blitt brukt på elever uten at alarm er blitt utløst, er det tenkelig at noen av skolens ansatte er delaktig. Derfor! Hjelpestyrken vil rapportere direkte til min far, lord Grønbek!» Og denne delen var bare symbolsk, visste hun, det var ingen grunn til at noen ikke rett og slett ville kontakte svartspanerne direkte; men en dag kunne dette utvikle seg videre, hvilket var grunnen til at hun hadde bedt mor om å kreve det – «Og hvis noen ønsker å rapportere noe til hjelpestyrken, så kan de ta kontakt med svartspanerne, eller gå via *meg* –» Dafnia sveipet hånda bakover for å indikere elevene som var samlet. «Den oppnevnte president for Den spesielle beskyttelseskomiteen!»

Og Dafnia tok en dramatisk pause. Alle hadde øvd på denne delen.

«Vi vet ikke hvem fienden er,» sa Nilus, med en stemme som ikke kvekket.

«Vi vet ikke hva fienden vil,» sa Teodor, og så fremdeles truende ut.

«Men vi vet hvem fienden angriper,» sa Susanne, og så like stridslysten ut som da hun hadde stått opp mot tre syvendeårs bøller.

«Fienden angriper Galtvorts elever,» sa Draco Malfang, klart og kommanderende, som om alt dette var hans naturlige element.

«Og Galtvort,» framsa Dafnia av Grønbek, og følte blodet brenne slik det aldri i hennes liv hadde gjort tidligere, «kommer til å *gjøre motstand!*»

97.
ROLLER, ETTERSPILL

Ti dager senere ble den første døde enhjørningen funnet i Den forbudte skogen.

98.
FORHOLDSREGLER, DEL 1

13. MAI, 1992

Ansiktet til Argus Nask så forvridd ut i lyset fra oljelampa han holdt; skygger danset over ansiktet hans. Bak dem fjernet Galtvorts porter seg, og de mørkere delene av slottets område kom nærmere. Stien de nå fulgte var gjørmete og utydelig.

Trærne hadde greiner som nylig hadde vært bare og nakne etter vinteren, og de var fremdeles ikke i fullt vårskrud; greinene strakte seg opp mot himmelen lik slanke fingre, som synlige skjeletter blant det sparsommelige løvdekket. Månen var klar, men skyene som seilte forbi den mørkla dem ofte der de gikk, kun i lyset av flammene fra Nasks dempede lampe.

Draco holdt tryllestaven i et fast grep.

«Hvor er det vi skal?» sa Tracey Davidsen. Hun hadde blitt tatt av Nask, sammen med Draco, på vei til et forsøk på å få til et møte mellom Sølv-smygardingene etter at portforbudet var inntrådt, og hadde også fått gjensitting.

«Bare følg med her,» sa Argus Nask.

Draco var ærlig talt heller irritert over hele situasjonen. Sølv-smygardingene burde telle som godkjent skoleaktivitet. Det var ingen grunn til at en hemmelig konspirasjon ikke skulle få lov til å møtes etter portforbudet, dersom det var til det beste for Galtvort. Hvis dette skjedde igjen, ville han ta en prat med Dafnia Grønbek og Dafnia ville snakke med faren hans og så ville Nask lære visdommen i å se en annen vei når det gjaldt Malfangene.

Lysene fra Galtvort-slottet hadde bleknet i det fjerne da Nask snakket igjen. «Jeg kan vedde på at dere tenker dere to ganger om før dere finner på noe tull neste gang, hæ?» Nask snudde på hodet, vekk fra lampa, så han kunne se på dem og glise. «Jo da … hardt arbeid og litt smerte, det er verdens beste lærer, mener nå jeg … Bare så synd at de gamle straffemetodene har fått dø ut … henge etter håndleddene i et par dager, jo da, jeg har lenkene på kontoret mitt fremdeles, pent olja, om det skulle bli bruk for dem …»

«Hei!» sa Tracey, med en anelse indignasjon i stemmen. «Jeg er for ung til å høre om den – den slags – du veit! Særlig hvis lenkene er veloljet!»

Draco fulgte ikke med. Nask var rett og slett ikke i Alekto Misfalls liga.

Bak dem flirte en av de to eldre smygardingene, skjønt hun sa ikke noe. Ved siden av henne var den andre, en høy gutt med slaviske ansiktstrekk, som fremdeles snakket med aksent. De hadde blitt tatt for helt andre forseelser, mer av den typen som Tracey bablet

om; og lot til å være i tredje eller fjerde klasse. «Pøh,» sa den høyere gutten. «I Durmstrang, de henge deg oppover nedover etter tærne. Etter én tå, hvis du oppsetsig. Galtvort sted for blautinger, selv i gamle dager.»

Argus Nask var stille i omtrent et halvt minutt, som om han forsøkte å finne et passende tilsvar, og så klukklo han. «Vi får se hva du har å si om det … når du finner ut hva dere skal gjøre i natt! Hah!»

«Jeg *sa,* jeg er for ung for den typen ting!» sa Tracey Davidsen. «Det er nødt til å vente til jeg blir eldre!»

Foran dem var en hytte med lys i vinduene, skjønt proporsjonene virket feil.

Nask plystret, en høy, skarp lyd, og en hund begynte å gjø.

Fra hytta kom det ut en skikkelse som fikk trærne til å se små ut i sammenlikning. Figuren ble etterfulgt av en hund som virket som en valp i forhold, helt til du så den isolert fra den høyere silhuetten og innså at hunden var diger, mer som en ulv.

Dracos øyne smalnet, før han tok seg i det. Som Sølv-smygarding var det ikke meningen at han skulle være forutinntatt mot noe tenkende vesen, spesielt ikke der andre mennesker kunne se ham.

«Å er detta?» sa skikkelsen, med halv-jøkulens lave, rumlende stemme. Paraplyen hans lyste opp med en hvit glød, klarere enn Nasks dempede lampe. I den andre hånda holdt han en armbrøst; et kogger med korte piler var festet til overarmen.

«Elever på gjensitting,» sa Nask høyt. «De skal hjelpe deg med å lete gjennom Skogen etter … hva det nå er som eter på dem.»

«*Skogen?*» gispet Tracey. «Vi kan da ikke gå inn der om natta!»

«Det stemmer,» sa Nask, og vendte seg vekk fra Gygrid for å glane på dem. «Det er inn i Skogen dere skal, og jeg tar mye feil hvis dere alle kommer ut i ett stykke.»

«Men –», sa Tracey. «Det er varulver der, har jeg hørt, *og* vampyrer, og alle vet hva som skjer når det er ei jente og en varulv og en vampyr på samme sted samtidig!»

Den store halv-jøkulen skar grimaser. «Argus, jeg tenkte lissom mer på deg og kanskje no'n sjueneklassinger. Ække mye vits i å ha med hjælp hvis atte jeg må passe på'røm heile tia!»

Argus' ansikt lyste opp med ond tilfredsstillelse. «Det er deres sak, er det ikke? Burde tenkt på dem varulvene før de havnet i trøbbel, burde dem ikke? Send dem ut alene. Jeg ville ikke ha vært altfor vennlig mot dem, Gygrid. De er her for å få sin straff, når alt kommer til alt.»

Halv-jøkulen ga fra seg et massivt sukk (det hørtes ut som at en normal mann fikk all lufta slått ut av seg med en klubbeslagvåde). «Du har gjort det du sku'. Jeg tar over herfra.»

«Jeg kommer igjen i morra tidlig,» sa Nask, «og henter det som er igjen av dem,» la han ondskapsfullt til. Så snudde han og gikk tilbake til borgen, og de så lykta duve gjennom mørket og bli borte.

«Greit,» sa Gygrid. «Og nå skal dere høre godt etter, for det er fali, det vi har å gjøra i natt, og jeg vil'ke at noen skal ta noen risk. Bli med bort her et øyeblikk.»

Han gikk foran dem og stoppet helt i skogkanten. Der løftet han lykta høyt og pekte bortover en smal, buktende sti som forsvant inn mellom tette, svarte stammer. En svak bris rusket Draco i håret der han sto og stirret inn i skogen.

«Det er no' der inne som har drivi på med å spise enhjørninger,» sa den store mannen.

Draco nikket; han mintes fjernt å høre noe slikt for noen uker siden, mot slutten av april.

«Har du påkalt oss for å følge et spor av sølvaktige bloddråper, fram til en såret enhjørning?» sa Tracey i spent opphisselse.

«Nei,» sa Draco, skjønt han klarte å stoppe det refleks-fremkalte hånfliret. «Nask ga oss beskjed om gjensittingen ved lunsjtider i dag, midt på dagen. Herr Gygrid ville ikke vente så lenge med å lete etter en såret enhjørning, og hvis vi skulle se etter noe slikt, så ville vi lete på dagen når det er lyst. Så,» Draco holdt opp en finger, slik han hadde sett inspektør León gjøre det i skuespillene, «jeg trekker den slutning at vi leter etter noe som bare kommer ut om natta.»

«Jah,» sa halv-jøtulen og hørtes tankefull ut. «Du er'ke som jeg forventa, Draco Malfang. Ikke som jeg forventa i det heile tatt. Og du må være Tracey Davidsen, du, da. Har hørt om deg. En av gjengen til stakkars frøken Grang.» Rubeus Gygrid så bort mot de to eldre smygardingene og betraktet dem i lyset av den glødende paraplyen. «Og hvem kan så dere være, igjen? Kan'ke huse å ha sett mye av deg, gutt.»

«Kornelia Mudder,» sa heksa, «og dette er Yuri Yuliy,» og nikket mot den slavisk utseende gutten som hadde snakket om Durmstrang. «Familien er på besøk fra de ukrainske landene, så han skal bare gå på Galtvort dette året.» Den eldre gutten nikket, med et lett foraktfullt uttrykk i ansiktet.

«Dette er Hogg,» sa Gygrid, med en mine som gjorde det klart at han introduserte hunden.

De fem satte av sted inn i skogen.

«Hva kan det være som dreper disse enhjørningene?» sa Draco etter at de hadde spasert noen minutter. Draco visste en del om mørke vesener, men han kunne ikke huske noen som ble sagt å gå spesielt etter enhjørninger. «Hva slags vesener er det som gjør sånt, er det noen som vet det?»

«Varulver!» sa Tracey.

«Frøken Davidsen?» sa Draco, og når hun tittet på ham, pekte han stille en finger opp mot månen. Den var voksende, men ennå ikke full.

«Åh, ja, stemmer,» sa Tracey.

«Vrøvvel. Ingen varulver i skauen,» sa Gygrid. «Husk, dem er vanlige trollmenn det meste av tia. Kan'ke væra ulver heller, de er på langt nær raske nok tel å fange en enhjør-

ning. Kraftfulle magiske vesener, enhjørninger; jeg har aldri hørt om noen som er blitt skada før.»

Draco lyttet til dette, og funderte nesten ufrivillig over denne lille gåten. «Men hva *er* raskt nok til å fange en enhjørning?»

«Måtte ikke nødvendigvis væra snakk om fart,» sa Gygrid, og ga Draco et blikk som var vanskelig å tolke. «Er nesten ikke noen grenser for hva slags måter dyr kan jakte på. Gift, mørke, feller. Vesener som ikke kan sees eller høres eller huskes, selv mens de spiser opp fjeset ditt. Alltid no' nytt og vidunderlig å lære.»

En sky gled inn og formørket månen, og kastet skogen ut i skygge som bare ble opplyst av gløden fra Gygrids paraply.

«Sjøl trur jeg at vi kanskje har en parisisk hydra vi må takle,» fortsatte Gygrid. «Døm er'ke falie for trollmenn, dere må bare holde dem vekke fra dere lenge nok, så er det umulig å tape. Jeg mener, bokstav'li talt ingen måte å tape på, så lenge at dere fortsetter å slåss. Problemet er at mot en parisisk hydra, så gir døm fleste vesna opp lenge før det. Tar litt tid å skjære av alle døm huene, ser du.»

«Pytt,» sa den utenlandske gutten. «På Durmstrang, vi lære å kjempe mot Buchholz hydra. Kan ikke forestille hvor mye mer slitsom å slåss mot! Jeg mener bokstavelig, *nyet,* kan ikke forestille. Førsteklassinger, de ikke tro oss når vi sier vinne er mulig! Instruktør må gi ny ordre, gjenta til de forstår.»

De gikk i nesten en halv time, dypere og dypere inn i Skogen, helt til stien ble nesten umulig å følge siden trærne vokse så tett.

Da så Draco det, tykt søl på trerøttene som glitret klart i månelyset. «Er det –»

«Enhjørningsblod,» sa Gygrid. Den store mannens stemme var trist.

I en lysning rett forut, synlig gjennom de sammenfiltrede greinene til en stor eik, så de et vesen som hadde falt; det lå utstrakt, vakkert og trist på bakken, der det rundt henne skinte av blodpøler i månelyset. Enhjørningen var ikke hvit, men blekblå, eller slik virket det under månen og nattehimmelen. De slanke beina hennes stakk ut i merkelige vinkler, åpenbart brukket; og manen hennes hadde spredt seg utover de mørke bladene på bakken, grønnsvart, men med perlemorsglans. På flanken hennes var et lite, hvitt merke av form som et stjerneskudd, et sentrum omgitt av åtte rette stråler. Halve siden hennes var revet av, kantene oppfliset som av tenner, bein og indre organer lå åpent.

En merkelig, kvalt følelse dukket opp i halsen til Draco.

«Det er henne,» sa Gygrid, med en lav hvisking som ga mer lyd enn en normal manns stemme. «Akkurat der jeg fant'a til morran i dag, dau som ei dau sild. Hun er – var – den første enhjørningen jeg no'nsinne møtte i skogene her. Jeg kalte henne Alicorn, ikke at det spiller noen rolle for'a lenger, antar jeg.»

«Du ga en enhjørning navnet Alicorn,» sa en eldre jenta. Stemmen hennes var tørr.

«Men hun har ikke vinger,» sa Tracey.

«Et alicorn er navnet på en enhjørnings horn,» sa Gygrid, høyere denne gangen. «Veit ikke hvordan det har seg at folk trur det betyr en enhjørning med vinger, sånt et vesen har jeg aldri hørt om. Det er akkurat som å gi en hund navnet Hogg,» sa han og nikket mot den store, ulveliknende hunden som knapt rakk ham til knærne. «Hva ville du kalt'a? Hanna, eller noe sånt? Jeg ga'a et navn som ville ha ment noe for *henner.* Vanlig høflighet, kaller jeg slikt.»

Ingen sa noe til dette, og etter enda et øyeblikk ga den store mannen fra seg et hardt nikk. «Vi starter leitinga herfra, det siste stedet der det slo til. Vi skal dele oss inn i to leitegrupper og følge stien i forskjellige retninger. Dere to, Mudder og Yuliy – dere går den veien, og ta med dere Hogg. Det finnes ikke noe i skogen som vil skade dere hvis dere har med Hogg. Send opp grønne gnister hvis dere finner no' intresangt, og røde gnister hvis noen havner i trøbbel. Davidsen, Malfang, med meg.»

Skogen var mørk og stille. Rubeus Gygrid hadde dempet lyset fra paraplyen etter at de hadde startet turen, slik at Draco og Tracey måtte bruke månelyset for å finne steder å plassere føttene – ikke helt uten å snuble og falle underveis. De passerte en mosegrodd stubbe, og lyden av rennende vann bar bud om en bekk rett i nærheten. Nå og da falt en månestråle ned på en flekk med sølvblått blod på de falne løvene; de fulgte sporet av blod, bort mot dit vesenet første gang måtte ha slått til mot enhjørningen.

«Det går rykter om deg,» sa Gygrid.

«Vel, ryktene snakker sant,» sa Tracey. «*Alle sammen.*»

«Ikke deg,» sa Gygrid. «Ga du virkelig vitnemål under verifiserum at du prøvde å hjelpe frøken Grang; tre ganger, var det sånn?»

Draco veide ordene sine en stund, og sa til slutt, «Ja.» Det ville ikke ha tatt seg ut å virke for ivrig etter å høste ros.

Den store mannen ristet på hodet, der de digre føttene hans trampet stille gjennom skogen. «Jeg er overraska, for å si det helt ærlig. Og du også, Davidsen, ved å forsøke å få orden på stedet. Er du sikker på at Valghatten plasserte deg rett? Det er'ke en eneste heks eller trollmann som gikk til svartsia som ikke var i Smygard, det har det alltid vært sagt.»

«Det er ikke sant,» sa Tracey. «Hva med Xiaonan Tong Den svarte ravnen, Spencer av Hill og mester Ibrahim?»

«Hvem?» sa Gygrid.

«Bare noen av de beste mørke trollmennene fra de siste to århundrene,» sa Tracey. «Sannsynligvis *de* beste fra Galtvort som ikke var fra Smygard.» Stemmen hennes falt, og mistet entusiasmen. «Frøken Grang sa alltid at jeg burde lese meg opp på alt jeg –»

«*Uansett,*» sa Draco kjapt, «det er ikke egentlig relevant, herr Gygrid. Selv om –» Draco måtte jobbe litt med formuleringene i hodet sitt, og forsøke å oversette forskjellen mellom *sannsynlighet for smygarding hvis mørk er gitt* og *sannsynlighet for mørk hvis smygarding er gitt* til ikke-vitenskapelig språk. «Selv om de fleste mørke trollmenn er fra Smygard, er det veldig få smygardinger som er mørke trollmenn. Det er ikke akkurat så

veldig mange mørke trollmenn, så alle smygardinger kan ikke være en slik.» Eller som far hadde sagt; enskjønt enhver Malfang definitivt burde kjenne til mange av de mørkere hemmelighetene, så var det best om de mer … *kostbare* ritualene ble overlatt til nyttige idioter som Alekto Misfall.

«Så det du sier,» sa Gygrid, «er, atte, at de fleste mørke trollmenn er smygardinger … men …»

«Men de fleste smygardinger er ikke mørke trollmenn,» sa Draco. Han hadde en matt følelse av at de kom til å holde på med dette emnet en stund, men på samme måte som når man slåss mot en hydra, så var den viktige tingen det å ikke gi opp.

«Jeg har aldri enkli tenkt på det på den måten,» sa den store mannen med ærefrykt i stemmen. «Men, lell, hvis dere ikke er et hus fullt av slanger, så hvorfor – *kom dere bak det treet!*»

Gygrid grep fatt i Draco og Tracey og halte dem vekk fra stien og i skjul bak en eldgammel eik som tårnet opp rett ved. Han plukket fram en pil og plasserte den i armbrøsten, og løftet den, klar til å fyre av. De tre ble stående og lytte. Noe gled over tørt løv rett ved; det hørtes ut som ei kappe som børstet nedi bakken. Gygrid smygtittet oppover langs den mørke stien, men etter et par sekunder forsvant lyden igjen.

«Jeg visste det,» mumlet Gygrid. «Det er no' her som ikke hører hjemme i skauen.»

De satte kurs mot dit den raslende lyden hadde kommet fra, med Gygrid i front og Tracey og Draco klare med tryllestavene, men de fant ingenting, til tross for at de lette i større og større sirkler med ørene anstrengt for å fange opp den minste lyd.

De fortsatte å gå mellom de tette, mørke trærne. Draco tittet seg hele tida over skulderen, med en gnagende følelse av å bli holdt øye med. Straks etter at de hadde fulgt en sving i stuen skrek Tracey opp og pekte.

I det fjerne fløy en skur av røde gnister opp i lufta.

«Dere to blir her!» rope Gygrid. «Hold dere helt rolig, jeg kommer tilbars etter dere!»

Før Draco kunne si et ord, spant Gygrid rundt og brøytet seg vei gjennom krattskogen.

Draco og Tracey sto og så på hverandre, helt til de ikke hørte annet en rasling av løv rundt seg. Tracey så skremt ut, men også som om hun forsøkte å skjule det. Draco var mer irritert enn noe annet. Det lot til at Rubeus Gygrid, mens han la kveldens planer, ikke en gang hadde brukt fem sekunder på å tenke igjennom konsekvensene hvis noe gikk galt.

«Hva nå?» sa Tracey, med en anelse lys stemme.

«Vi venter på at herr Gygrid kommer tilbake.»

Minuttene slepte seg av gårde. Dracos ører lot til å være mer følsomme enn normalt, og plukket opp lyden av hvert lille vindkast, hver knakende grein. Tracey fortsatte å se opp på månen, som for å forsikre seg selv om at den ikke var full ennå.

«Jeg –» hvisket Tracey. «Jeg holder på å bli litt nervøs, herr Malfang.»

Draco grunnet litt på dette. For å være ærlig, så *var* det noe … vel, det var ikke det at han var en feiging, han var ikke en gang redd. Men det hadde vært et mord på Galtvort, og hvis han hadde sett på seg selv, nå, i et skuespill, etter å nettopp ha blitt forlatt i Den forbudte skogen av en halv-jøkul, så ville han akkurat nå føle trang til å rope opp til gutten på scenen at han skulle …

Draco grep innenfor kutten og tok fram et speil. Et lett dunk på overflaten frembragte bildet av en mann i røde kutter, som rynket nesen omtrent umiddelbart.

«Svartspaner Aino Kimson,» sa mannen klart og tydelig, noe som fikk Tracey til å skvette på grunn av den plutselige lyden i den stille skogen. «Hva er det, Draco Malfang?»

«Sett meg på ti minutters avsjekk,» sa Draco. Han hadde bestemt seg for å ikke direkte klage på gjensittingen. Han hadde *ikke* lyst til å virke som en bortskjemt drittunge. «Hvis jeg ikke svarer, kom og hent meg. Jeg er i Den forbudte skogen.»

Inne i speilet hevet svartspaneren øyenbrynene. «Hva slags ærend har du i Den forbudte skogen, herr Malfang?»

«Vi leter etter det som spiser enhjørninger, sammen med herr Gygrid,» sa Draco, og tappet av speilet igjen før svartspaneren kunne spørre om gjensittinger eller å si noe om å ta straffen uten å klage.

Traceys hode vendte seg mot ham, skjønt det var litt for lite lys til at han kunne se ansiktsuttrykket hennes. «Øh, takk,» hvisket hun.

De få løvene som hadde sprunget ut på greinene raslet idet en ny, kjøligere bris trakk gjennom skogen.

Traceys stemme var litt høyere da hun snakket igjen. «Du trengte ikke å –» sa hun, og hørtes litt blyg ut nå.

«Ingenting å snakke om, frøken Davidsen.»

Den mørke silhuetten til Tracey plasserte hendene på kinnene, som for å skjule en rødming som uansett ikke var synlig. «Jeg mener, ikke for *meg* –»

«Nei, jeg mener det,» sa Draco. «Ikke noe å snakke om. I det hele tatt.» Han ville ha truet med å ta fram speilet igjen og kommandere kaptein Kimson til å ikke redde *henne*, men han var redd for at hun ville tolke det som flørting.

Silhuetten av Traceys hode vendte seg bort fra ham igjen, og så en annen vei. Til slutt sa hun, med liten stemme, «Det er for tidlig, er det ikke –»

Et høyt skrik ga gjenlyd gjennom skogene, en ikke helt menneskelig lyd, skriket fra noe som minnet om en hest; og Tracey hylte og løp.

«Nei, *ditt kjøtthue!*» ropte Draco, og satte av gårde etter henne. Lyden hadde vært så fremmedartet at Draco ikke var sikker på hvor den kom fra – men han trodde at Tracey kanskje, faktisk, løp rett mot kilden til dette merkelige skriket.

Greiner pisket Dracos øyne; han var nødt til å holde en hånd foran ansiktet for å skjerme dem, der han forsøkte å ikke miste sporet av Tracey fordi det virker åpenbart,

hvis dette var et skuespill, og de kom bort fra hverandre, så ville *en* av dem dø. Draco tenkte på speilet som lå trygt inne i kutta, men på en eller annen måte visse han at hvis han forsøkte å ta det ut med en hånd mens han sprang, så ville det helt skjebnebestemt falle på bakken og bli borte –

Foran dem hadde Tracey stoppet opp, og Draco følte seg lettet et øyeblikk, før han så.

Nok en enhjørning lå på bakken, midt i en pøl med sølvskimrende blod som sakte spredte seg utover, enden av blodpølen krøp over bakken som om noen hadde sølt ut kvikksølv. Pelsen hennes var purpur, lik nattehimmelens farge; hornet nøyaktig den samme halvskyggefargen som huden hennes; den synlige flanken markert med en rosa stjerneflekk omgitt av hvite tråder. Synet skar i Dracos hjerte, enda mer enn ved å se den andre enhjørningen, fordi dennes øyne stirret glassaktig på ham; og fordi det var en –

– uklar, vridende form –

– som spiste av et åpent sår i enhjørningens side, som om det drakk fra det –

– Draco kunne ikke forstå, han så på noe, men det minnet ham ikke om noe han hadde sett før, hjernen hans klarte ikke å gjenkjenne det –

– *det så på dem.*

Det uklare, sydende, ugjenkjennelige mørket lot til å snu seg for å betrakte dem. En hvesing kom dra det, lik hvesingen til den dødeligste slange som noensinne hadde eksistert, noe som var enda mye farligere enn noen blå krait.

Så bøyde det seg tilbake over enhjørningens sår og fortsatte å drikke.

Speilet var i Dracos hånd, og det forble uten liv der fingeren hans mekanisk dunket på overflaten, igjen og igjen.

Tracey holdt tryllestaven sin nå, og sa slike ting som «*Prismatis*» og «*Lamstivogsløvus*», men ingenting så ut til å skje.

Så reiste den sydende silhuetten seg opp, omtrent som en mann som kom seg på føttene, bortsett fra at det var helt annerledes; og vesenet så ut til å skubbe seg fremover, det beveget seg med pussige halv-hopp over den døende enhjørningens bein og nærmet seg de to.

Tracey rev seg i kutteermet, så snudde hun seg for å løpe, løpe vekk fra noe som kunne jakte ned enhjørninger. Før hun hadde tatt tre trinn kom det en ny, fryktelig hvesing, som brant i ørene hans, og Tracey falt om kull på bakken og rørte seg ikke.

Et eller annet sted i bakhodet visste Draco at det var rett før han døde. Selv om svartspaneren sjekket speilet i dette selvsamme øyeblikk, så var det ingen muligheter for at noen kunne komme seg hit raskt nok. Det var rett og slett *ikke tid.*

Å løpe hadde ikke virket.

Magi hadde ikke virket.

Den sydende silhuetten kom nærmere, idet Draco i sin siste stund forsøkte å løse denne gåten.

Så kom det en flammende ball av sølvhvitt lys farende ut av nattehimmelen og hang der, og lyste opp skogen så det ble som klare dagen; og den sydende silhuetten hoppet bakover som om den var livredd for lyset.

Fire sopelimer feiet ned fra himmelen; tre svartspanere med klare, mangefargede skjold og Harry Potter med tryllestaven høyt hevet, sittende bak professor McSnurp inne i et større skjold.

«Kom deg vekk derfra!» brølte professor McSnurp –

– et øyeblikk før den sydende tingen ga fra seg nok en forferdelig hvesing, og alle skjoldformlene ble oppløst. De tre svartspanerne og professor McSnurp falt av sopelimene og ramlet tungt mot skogbunnen, der de ble liggende uten å røre seg.

Draco kunne ikke puste; den mest intense frykt han hadde følt i hele sitt liv spredte seg gjennom hele brystet hans, og sendte tentakler rundt hjertet.

Harry Potter, som hadde forblitt upåvirket, førte lydløst sopelimen ned mot bakken –

– og hoppet deretter av og stilte seg mellom Draco og den sydende silhuetten, som om han var et levende skjold.

«Løp!» sa Harry Potter, og snudde hodet halvveis bakover for å se på Draco. Månens sølvaktige lys glitret i ansiktet hans. «Løp, Draco! Jeg skal holde det unna!»

«Du kan ikke slåss mot den tingen der alene!» ropte Draco ut. Han følte seg helt kvalm og syk, en kvernende følelse som – når han tenkte på opplevelsen senere – både virket og ikke virket som skyldfølelse, som om det hadde alle effektene, men ikke helt alle følelsene.

«Jeg må,» sa Harry Potter bistert. «Gå!»

«Harry, jeg – jeg er lei meg, for alt – jeg –» Skjønt senere, i tilbakeblikk, kunne ikke Draco helt huske hva han hadde ment å be om unnskyldning for; kanskje det var at han hadde lagt planer for å kuppe Harrys konspirasjon for så lenge siden.»

Den sydende figuren, som nå virket svartere og mer skrekkelig, hevet seg opp i lufta og svevet over bakken.

«LØP!» ropte Harry.

Draco snudde seg og løp hals over hode inn i skogen, mens greinene slo ham i fjeset. Bak seg hørte Draco nok en fryktelig hvesing, og Harrys stemme hevet seg og ropte ut noe som Draco ikke helt kunne kjenne igjen fra denne avstanden; Draco snudde hodet bare et øyeblikk for å se seg tilbake, og i det øyeblikket sprang han inn i et eller annet som traff hodet hans HARDT, og han besvimte.

Harry beholdt et fast grep om tryllestaven, og en prismatisk sfære glødet rundt ham. Han stirret endefremt på den sydende, uklare skikkelsen foran seg, og sa, «Hva i all verdens navn er det du driver på med?»

De sydende uklarhetene løste seg opp, omdannet seg og falt til ro i en kappekledd skikkelse. Hva det nå var for skjulemekaniske som hadde vært aktiv – en gjenstand snarere enn en formel, gjettet Harry, siden magien hadde klart å påvirke ham – hadde forhindret sinnet hans fra å gjenkjenne figuren, eller til og med se at det var et menneske. Men det hadde ikke hindret Harry i å gjenkjenne den skarpe følelsen av dommedag.

Professor Krengle sto rank med sølvskimrende blod nedover hele den svarte kappen, og ga fra seg et sukk mens han betraktet de falne skikkelsene til tre svartspanere, Tracey Davidsen, Draco Malfang og professor McSnurp. «Jeg hadde ærlig talt trodd,» mumlet professor Krengle, «at jeg blokkerte det speilet uten å utløse varsler. Hva var det de to førsteklassingene fra Smygard holdt på med, alene i Den forbudte skogen? Herr Malfang har mer vett enn som så … For en fiasko.»

Harry svarte ikke. Følelsen av dommedag var så sterk som han noensinne hadde kjent den, en følelse av kraft i lufta var så stor at man nesten kunne ta på den. En del av ham var fremdeles fullstendig sjokkert over hvor raskt skjoldene som hadde omgitt svartspanerne var blitt ødelagt. Han hadde nesten ikke vært i stand til å *se* de påfølgende bølgene av farger som hadde revet skjoldene i stykker som om de var tørkepapir. Det fikk duellen som professor Krengle hadde utkjempet med svartspaneren i Azkaban til å se ut som et narrespill, en barnelek – skjønt professor Krengle hadde hevdet, da, at hvis han hadde kjempet på ordentlig ville svartspaneren vært død i løpet av få sekunder; og Harry visste nå at dette også var sant.

Akkurat hvor høyt var toppnivået for magisk kraft?

«Jeg antar,» sa Harry, som klarte å holde stemmen stødig, «at det at du spiser enhjørninger har noe med å gjøre hvorfor du kommer til å få sparken fra stillingen som forsvarsprofessor. Du skulle ikke tilfeldigvis ha lyst til å forklare dette, med høy grad av detaljering?»

Professor Krengle så på ham. Den nesten rørbare følelsen av kraft i lufta lot til å avta og trekke seg tilbake inn i forsvarsprofessoren. «Jeg skal i sannhet forklare meg selv,» sa forsvarsprofessoren. «Først må jeg kaste noen minneformler; senere kan vi gå et annet sted og diskutere det, for det ville ikke være fornuftig om jeg ble værende. Du vil komme tilbake til her og nå senere, vet jeg.»

Harry brukte viljen sin til å se gjennom Kappen han hadde mestret; og visste at en annen Harry sto ved siden av ham, skjult av sin egen dødstalisman. Så ba Harry Kappen sin om å skjule seg fra seg selv igjen, hvilket den gjorde; det å være i stand til å oppfatte ditt fremtidige selv betydde at du måtte koordinere hukommelsen senere.

Så sa Harrys egen stemme, hvilket lød merkelig i her og nå-Harrys ører, «Han har en overraskende god forklaring.»

Her og nå-Harry husket ordene så godt han kunne. Mer ble ikke sagt mellom dem.

Professor Krengle gikk over til Dracos skikkelse, og fremsa besvergelsen for falskminneformelen. Forsvarsprofessoren sto der kanskje et helt minutt, tilsynelatende fortapt i sine egne tanker.

Harry hadde studert minnemagi de siste ukene – skjønt han kunne ikke selv ha hjulpet til med å kaste formlene, med mindre han var villig til å slite seg selv nesten helt ut, og at de av en eller annen grunn ville at en svartspaner skulle miste hvert eneste minne fra livet som involverte fargen blå. Men nå hadde Harry en viss ide om hvilken grad av konsentrasjon den langt vanskeligere falskminneformelen innebar. Du måtte forsøke å leve hele den andre personens liv inne i ditt eget hode, i det minste hvis du ønsket å skape de falske minnene med mindre forsinkelse enn seksten til en mens du separat gjenskapte seksten viktige tankerekker. Kanskje var det stille, kanskje var det ingen synlige tegn til aktivitet; men nå visste Harry noe om vanskelighetsgraden, og han visste nok til å bli imponert.

Professor Krengle gjorde seg ferdig, og fortsatte med Tracey Davidsen, så de tre svartspanerne, og til sist professor McSnurp. Harry ventet, men fremtids-Harry protesterte ikke. Det var mulig at selv professor McSnurp, om hun hadde vært våken, ikke hadde protestert. Fremdeles var det ikke midten av mai, og tilsynelatende ville det komme en overraskende bra forklaring.

Med en håndbevegelse ble Dracos lamslåtte kropp løftet, og sendt et kort stykke inn i skogen, før den forsiktig ble etterlatt på bakken. En siste gest fra professor Krengle rev et stort stykke ut av enhjørningens side, hvilket etterlot seg de forrevne sårkantene; det rå kjøttet svevet i lufta, skalv i Forsvinning og var borte.

«Ferdig,» sa professor Krengle. «Jeg må forlate dette stedet nå, herr Potter. Bli med meg, og bli igjen her.»

Professor Krengle gikk av gårde, og Harry fulgte etter og ble igjen.

De gikk i stillhet gjennom skogen en stund, før Harry hørte svake stemmer i det fjerne. Den neste svartspanerpatruljen, formodet han, etter at man hadde mistet kontakten med den første. Hva nå hans fremtidige selv holdt på å fortelle visste ikke Harry.

«De vil ikke oppdage oss, og heller ikke høre stemmene våre,» sa professor Krengle. Følelsen av kraft og dommedag rundt forsvarsprofessoren var fremdeles sterk. Mannen satte seg på en trestubbe, en der lyset av den nesten fulle månen opplyste ham fullstendig. «Først bør jeg si at når du skal snakke med svartspanerne, i fremtida, så bør du fortelle dem at du skremte vekk det pulserende mørket, det samme som du gjorde med den desperanten. Det er dette herr Malfang vil huske å ha sett.» Professor Krengle ga fra seg et lite sukk. «Det vil forårsake litt oppstyr hvis de konkluderer med at et eller annet vesen i slekt med desperanter, og sterkt nok til å bryte svartspaneres skjold, er løs i Den forbudte skogen. Men jeg kunne ikke komme på noe annet å gjøre. Hvis skogen er mer velbevoktet etter dette – men med litt flaks har jeg allerede konsumert det jeg trenger.

Kunne du tenke deg å fortelle meg hvordan du kom hit så raskt? Hvordan visste du at herr Malfang var i vanskeligheter?»

Etter at kaptein Kimson hadde fått vite at Draco Malfang var i Den forbudte skogen, visstnok i følge med Rubeus Gygrid, hadde Kimson begynt å undersøke hvem som hadde gitt tillatelse til dette; og hadde ikke klart å finne ut noe før Draco Malfang hadde unnlatt å gi tilbakemelding. Til tross for Harrys protester hadde svartspanerkapteinen, som var autorisert til å vite om tidsvendere, nektet å sende inn forsterkninger til et tidspunkt før innsjekkingen skulle ha kommet; det var standardprosedyrer når man hadde med Tiden å gjøre. Men Kimson hadde gitt Harry skriftlig ordre som tillot ham å gå tilbake og sende ut en svartspanertrio som skulle komme til stedet ett sekund etter at innsjekkingen uteble. Så hadde det vært en skytsverge som fant Draco, som Harry hadde formet med viljen sin til den ble en ball av rent sølvlys, og de flyvende svartspanerne hadde dukket opp presis på sekundet.

«Jeg er redd for at jeg ikke kan si noe om det,» sa Harry enkelt. Professor Krengle var fremdeles en av de hovedmistenkte, og det var bedre om han ikke fikk vite detaljene.

«Men hvorfor spiser du enhjørninger?»

«Ah,» sa professor Krengle. «Når det gjelder den saken …» Mannen nølte. «Jeg drakk enhjørningenes blod; jeg spiste dem ikke. Det manglende kjøttet, de forrevne sårkantene på kroppen – de var der for å gjøre saken uklar, for å få det til å virke som et eller annet rovdyr. Bruken av enhjørningsblod er altfor velkjent.»

«Jeg kjenner ikke til det,» sa Harry.

«Det vet jeg at du ikke vet,» sa forsvarsprofessoren skarpt. «Ellers ville du ikke plaget meg med dette. Kraften i en enhjørnings blod består i å kunne bevare livet ditt for en tid, selv om du står på selve dødens avgrunn.»

En tidsperiode fulgte der Harrys hjerne påsto at den nektet å behandle ordene, som selvsagt var en løgn, fordi du kunne ikke vite meningen du ikke fikk lov til å behandle med mindre du allerede hadde behandlet den.

En merkelig følelse av tomhet kom over Harry, et fravær av reaksjon; kanskje det var slik andre mennesker følte seg når noen handlet utenom manus, og de ikke kunne si eller tenke seg noe de kunne gjøre.

Selvsagt var professor Krengle døende, ikke bare syk nå og da.

Professor Krengle hadde visst at han var døende. Han hadde tross alt meldt seg frivillig til å ta stillingen som forsvarsprofessor ved Galtvort.

Selvsagt hadde han blitt gradvis verre gjennom hele skoleåret. Selvsagt var det slik at tilstander som gradvis ble verre hadde en forutsigbar slutt.

Harrys hjerne hadde garantert visst dette allerede, et eller annet sted trygt i bakhodet der han kunne nekte å behandle ting han allerede hadde behandlet.

Selvsagt var det derfor professor Krengle ikke ville være i stand til å undervise i kampmagi neste år. Professor McSnurp ville ikke engang trenge å si ham opp. Han ville bare være –

– død.

«Nei,» sa Harry, med lett skjelvende stemme. «Det må finnes en måte –»

«Jeg er ikke dum, ei heller spesielt ivrig etter å dø. Jeg har allerede sett etter. Jeg måtte gå så langt som dette rett og slett for å vare ut skoleåret, og jeg hadde mindre tid enn jeg trodde, og –» Hodet til den mørke, måneopplyste figuren snudde seg vekk. «Jeg tror at jeg ikke ønsker å høre om det, herr Potter.»

Harrys pust kom i ujevne hikst. Altfor mange følelser boblet opp i ham samtidig. 'Etter benektelse kom sinne,' ifølge et prinsipp noen bare hadde funnet på. Og allikevel virket det overraskende passende.

«Og hvorfor –» Harrys pust kom i et hikst igjen. «Hvorfor er ikke enhjørningsblod standardutstyr for helbredere? For å holde noen i live, selv om de er helt på dødens rand som en følge av at beina deres er blitt spist opp?»

«Fordi det er permanente bieffekter,» sa professor Krengle stille.

«Bieffekter? *Bieffekter*? Hva slags bieffekt er medisinsk sett verre enn *DØDEN*?» Stemmen til Harry hevet seg gjennom setningen til han skrek ut det siste ordet.

«Ikke alle tenker på samme måte som du og jeg, herr Potter. Skjønt, i rettferdighetens navn må det sies at blodet må komme fra en levende enhjørning, og enhjørningen må dø mens man drikker det. Ville jeg vært her ellers?»

Harry snudde seg, og stirret på trærne som omga dem. «Ha en flokk enhjørninger ved St. Mungos. Send pasienten dit med flumnettverket, eller med en portnøkkel.»

«Ja, det ville fungere.»

Harrys ansikt strammet seg, det eneste synlige tegnet ved siden av de skjelvende hendene som viste noe om alt som veltet fram inne i ham. Han trengte å skrike, trengte å få det ut, trengte *noe* han ikke kunne sette navn på, og til slutt rettet Harry tryllestaven mot et tre og ropte «*Revnio!*»

Det kom en skarp, skjærende lyd, og et kutt dukket opp tvers over treverket.

«*Revnio!*»

Et nytt kutt. Harry hadde lært seg formelen bare ti dager i forveien, etter at han hadde bestemt seg for å bli flinkere i selvforsvar. Teoretisk sett var det en formel for andre klasse, men sinnet som bølget gjennom ham lot til å være grenseløst; nå visste han nok til å ikke bli magisk utkjørt, og fremdeles hadde han kraft.

«*Revnio!*» Harry siktet på en grein denne gangen, og den deiset ned på bakken med lyd av greiner og løvverk.

Det virket ikke som om det var noen tårer inne i ham, bare et trykk som ikke fant noe utløp.

«Jeg skal la deg holde på med ditt,» sa professor Krengle stille. Forsvarsprofessoren reiste seg fra stubben, med enhjørningsblodet fremdeles månebelyst glitrende på den svarte kappen han hadde på seg, og trakk hetta tilbake over hodet.

99.
FORHOLDSREGLER, DEL 2

Harry sto, andpusten, midt i en sirkel av skadet skog, omgitt av mer ødeleggelse enn en førsteklassing burde ha klart å få i stand, alene. Kutteformelen kunne ikke klare å felle trær, så han hadde startet å bruke delvis transfigurasjon på tverrsnitt av stammene. Det hadde ikke demmet opp for det som var inne i ham, det å rive ned en liten sirkel av trær hadde ikke fått ham til å føle seg noe bedre, alle følelsene var fremdeles der; men i det minste hadde det vært sånn at han ikke hadde tenkt på disse følelsene mens han ødela trærne.

Etter at Harry var sluppet opp for magisk kraft hadde han startet å rive av greiner med hendene og brekke dem. Hendene hans blødde, skjønt ingenting som madam Pomfrit ikke kunne fikse dagen etter. Bare mørk magi etterlot permanente arr på trollmenn.

Så kom en lyd av noe som beveget seg gjennom skogen, lik hovslagene fra en hest, og Harry virvlet rundt, nok en gang med staven klar; han hadde fått tilbake noe av den magiske kraften mens han jobbet med hendene. Det gikk opp for ham for første gang at han var ute i Den forbudte skogen alene, og laget lyd.

Det som dukket fram i månelyset var ikke den enhjørningen Harry hadde ventet, men et vesen med underkropp som en hest, som glinset brunhvitt i månelyset, og overkroppen til et menneske av hankjønn med langt, hvitt hår. Månelyset fanget kentaurens ansikt, og Harry så at øynene dens var nesten like blå som Humlesnurrs, halvveis til safir.

I den ene hånda holdt kentauren et langt trespyd, med et enormt metallblad med en egg som ikke glitret i måneskinnet; en glinsende egg, hadde Harry en gang lest, var et tegn på et sløvt blad.

«Så,» sa kentauren. Stemmen var lav, kraftfull og mandig. «Her står du, omgitt av ødeleggelse. Jeg kan lukte enhjørningens blod i lufta; blodet av noe uskyldig, drept for å redde noen.»

Et plutselig støt av frykt fikk Harry til sans og samling, og han sa raskt, «Det er ikke slik det ser ut.»

«Det vet jeg. Selve stjernene stadfester din uskyld, ironisk nok.» Kentauren tok et steg fram mot Harry inne i den lille lysningen, fremdeles med spydet hevet. «Et merkverdig ord, *uskyld.* Det innebærer manglende kunnskap, lik et barns uskyldighet; og også en mangel på skyld. Bare de fullstendig ignorante kan fraskrives ethvert ansvar for konsekvensene av sine handlinger. Han vet ikke hva han gjør, og kan derfor være uten en hensikt om å begå ondskap; slik sies det.» Den dype stemmen ga ikke gjenlyd i skogen.

Harrys øyne hoppet raskt opp til tuppen av spydet, og han innså at han burde ha grepet tidsvenderen det øyeblikket han så kentauren. Nå, hvis Harry forsøkte å gripe inn

under kutten, kunne spydet ramme ham før han rakk det, gitt at kentauren var rask nok. «Jeg leste en gang,» sa Harry, med en litt ustødig stemme idet han forsøkte å gjengjelde dype ord med sine egne dype ord, «at det er feil å tenke på små barn som uskyldige, fordi det å ikke vite ikke er det samme som å ikke velge. At barn gjør liten skade mot hverandre i slåsskamper i skolegården, fordi de ikke har makt til å gjøre større skade. Men voksne som unngår å gjøre skade, er ikke de mer uskyldige enn barn, ikke mindre?»

«Trollmenns visdom,» sa kentauren.

«Gompevisdom, faktisk.»

«Om de magiløse vet jeg lite. Mars har vært lyssvak i det senere, men den vokser seg klarere.» Kentauren tok et nytt trinn fremover, hvilket førte ham nesten nær nok til et angrep på Harry.

Harry turte ikke å se opp på himmelen. «Det betyr at Mars kommer nærmere Jorda, siden begge planetene går rundt sola. Mars reflekterer den samme mengden sollys som alltid, den bare kommer nærmere oss. Hva mener du, at stjernene fastslår min uskyld?»

«Nattehimmelen snakker til kentaurene. Det er slik vi vet hva vi vet. Eller forteller de ikke trollmenn såpass en gang, i disse dager?» Et foraktfullt uttrykk kom til syne i kentaurens ansikt.

«Jeg … forsøkte å slå opp informasjon om kentaurer, da jeg leste meg opp på clairvoyanse og spådomskunst. De fleste forfatterne gjorde fleipet bare med kentaurenes kunster uten å forklare hvorfor; trollmenn forstår ikke normer for argumentasjon, for dem er det å gjøre narr av en ide eller en person like bra for å forkaste ideen, som det å argumentere mot den … Jeg trodde den delen om at kentaurer brukte astrologi bare var mer fleip …»

«Hvorfor?» lød det fra kentauren. Han vred spørrende på hodet.

«Fordi planetenes baner kan forutsies tusener av år i forveien. Hvis jeg snakket med de riktige gompene, kunne jeg vise deg et diagram som beskrev nøyaktig hvordan planetene vil se ut fra dette stedet ti år senere. Ville du være i stand til å gjøre forutsigelser ut fra det?»

Kentauren ristet på hodet. «Fra et diagram? Nei. Lyset fra planetene, kometene, de ørsmå endringene i selve stjernene; jeg ville ikke se dem.»

«Kometenes omløpsbaner er også bestemt tusener av år i forveien, så de burde ikke korrelere særlig godt med nåtidige hendelser. Og lyset fra stjernene bruker flere år på å reise fra stjernen til Jorda, og stjernene beveger seg ikke noe særlig i det hele tatt, ikke synlig. Så den åpenbare hypotesen er at kentaurer har et medfødt magisk talent for spådomskunst som dere, vel, *overfører* til stjernehimmelen.»

«Kanskje,» sa kentauren tankefullt. Hodet hans bøyde seg lett. «De andre ville angripe deg for å si slike ting, men jeg har alltid søkt å øke min kunnskap om det jeg ikke vet. Hvorfor nattehimmelen kan forutsi fremtida – det vet jeg visselig ikke. Det er vanskelig

nok å begripe evnen i seg selv. Alt jeg kan si, sønn av Lilly, er at selv om det du sier er korrekt, virker det ikke nyttig.»

Harry tillot seg å slappe av litt; det å bli tiltalt som 'sønn av Lilly' impliserte at kentauren anså ham for å være mer enn en tilfeldig inntrenger i skogen. I tillegg ville nok det å angripe en Galtvort-elev føre til en form for ganske stor straff for kentaurflokken i skogen, som jo ikke var trollmenn; og kentauren visste antakelig dette … «Det gomper har oppdaget er at det er kraft i sannheten, i alle de små bitene av sannheten som interagerer med hverandre, og den kraften kan du bare finne ved å oppdage så mange sannheter som mulig. For å oppnå dette kan du ikke forsvare falsk tro på noen måte, selv ikke ved å si at den falske troen er nyttig. Det kan kanskje virke som om det ikke spiller noen rolle hvorvidt dine forutsigelser virkelig baserer seg på stjernene eller om det er et medfødt talent som projiseres. Men dersom du virkelig ønsket å forstå clairvoyanse, eller stjernene, for den del, så ville den virkelige sannheten om kentaurenes forutsigelser være et faktum som har noe å si for andre sannheter.»

Kentauren nikket sakte. «Så de stavløse er blitt visere enn trollmennene. Det er til å le av. Fortell meg, sønn av Lilly, sier gompene i sin visdom at himmelen snart vil være tom?»

«Tom?» sa Harry. «Øh … nei?»

«De andre kentaurene i denne skogen har holdt seg borte fra deg, fordi vi har sverget at vi ikke vil blande oss inn i himlenes planer. Fordi, hvis vi blir en del av din fremtid og skjebne, så kan vi bli mindre uskyldige i det som kommer til å skje. Jeg alene har våget å møte deg.»

«Jeg … forstår ikke.»

«Nei. Du er uskyldig, slik stjernene sier. Og det å myrde noe uskyldig for å redde seg selv, det er en fryktelig ugjerning. En ville leve bare et forbannet liv, et halv-liv, fra den dagen. Enhver kentaur ville i sannhet bli utstøtt dersom han drepte et føll.»

Spydet gjorde en lynsnar bevegelse, for raskt til at Harrys øyne klarte å oppfatte den, og slo tryllestaven ut av hånda hans.

Harrys hånd grep opp mot kutten, for å finne tidsvenderen, og spydskaftet slo hånda hans vekk, nesten hardt nok til å knekke fingre; han grep med den andre hånda, og den ble også slått vekk –

«Jeg beklager, Harry Potter,» sa kentauren, og tittet så opp igjen med utvidede øyne. Spydet fór rundt og hevet seg, og avskar en rød vådeflamme. Så slapp kentauren spydet og sprang desperat vekk; et blink av grønt lys skar forbi ham og nok et grønt blink fulgte etter, så et tredje grønt lysglimt som traff kentauren rett i brystet.

Kentauren falt om og beveget seg ikke igjen.

Det tok lang tid før Harry fikk igjen pusten, før han kom seg på beina, før han fikk plukket opp tryllestaven, for å kvekke fram «Hva?»

På det tidspunktet hadde følelsen av dommedag, av kraft i lufta som en nesten kunne berøre, kommet tilbake.

«P-professor Krengle? Hva gjør du her?»

«Vel,» sa mannen i svart kappe tankefullt, «*du* hadde behov for å få utløp for sinnet ditt og ha et høylydt raseriutbrudd i Den forbudte skogen, og *jeg* hadde behov for å bevege meg bortenfor din evne til å oppdage meg for å holde utkikk. En lar ikke elevene sine være alene i Den forbudte skogen. Det burde være åpenbart når du tenker deg om.»

Harry glante på den falne kentauren.

Hesteskikkelsen pustet ikke.

«Du – du *drepte* ham, det var *Avada Kadavra* –»

«Jeg forstår ikke alltid hvordan andre mennesker ser for seg at moral skal fungere, herr Potter. Men selv jeg vet at etter konvensjonell moral er det akseptabelt å drepe ikke-menneskelige vesener som er i ferd med å myrde et trollmannsbarn. Du bryr deg kanskje ikke om den ikke-menneskelige delen, men han var i ferd med å *drepe* deg. Han kunne knapt kalles uskyldig –»

Forsvarsprofessoren stoppet opp, og så på Harry, som hadde løftet en skjelvende hånd til munnen.

«Vel,» sa forsvarsprofessoren deretter, «jeg har fått fram poenget mitt, og du kan tenke igjennom det. Kentaurspyd kan blokkere mange formler, men ingen forsøker å blokkere hvis de ser at en forbannelse har en spesiell grønnfarge. Av denne grunn er det tilrådelig å kjenne til noen grønnfargede lammevåder. Virkelig, herr Potter, på dette tidspunktet burde du ha kjennskap til mine metoder.»

Forsvarsprofessoren gikk nærmere kentaurens kropp, og Harry tok ufrivillig et trinn bakover, så et nytt, ved den forferdelige, stigende følelse av *STOPP, IKKE* –

Forsvarsprofessoren knelte og presset tryllestaven mot kentaurens hode.

Tryllestaven forble der en god stund.

Og så kom kentauren seg på føttene, med blanke øyne, og den pustet igjen.

«Ikke husk noe av det som har skjedd,» kommanderte forsvarsprofessoren. «Gå bort, og glem alt om denne kvelden.»

Kentauren gikk av gårde, og de fire hestebeina beveget seg merkelig synkront.

«Fornøyd nå?» sa forsvarsprofessoren, og hørtes ganske sarkastisk ut.

Harrys hjerne føltes fremdeles ødelagt ut. «Han forsøkte å *drepe* meg.»

«Åh, for Merlins skyld – ja, han forsøkte å drepe deg. Bli vant til det. Bare kjedelige mennesker går glipp av den opplevelsen.»

Harrys stemme pep hest. «Hvorfor – hvorfor ville han –»

«Tja, mange mulige årsaker. Jeg ville ha jugd hvis jeg sa at jeg aldri hadde vurdert å drepe deg selv.»

Harry stirret bort mot dit kentauren hadde forsvunnet inn mellom trærne.

Hjernen hans føltes fremdeles halvveis ødelagt, som en motor som fusket, og Harry kunne ikke begripe hvordan dette på noen måte kunne være et godt tegn.

*
*

Nyheten om at Draco Malfang nesten var blitt oppspist av et eller annet redselsfullt vesen hadde vært nok til å få Humlesnurr til å vende tilbake fra hvor han nå enn hadde reist, å vekke lord Malfang og lady Grønbeks kjekke ektemann, og å tilkalle Amelia Beining. Den antatte tilstedeværelsen av denne redselen hadde fremkalt skepsis selv hos Humlesnurr, og mulighetene for en falskminneformel hadde vært diskutert. Harry hadde sagt (etter en tids intern debatt om konsekvensene av at folk trodde at en demon var løs i skogen) at han ikke faktisk husket at han hadde gjort samme anstrengelse som krevdes for å skremme en desperant, det mørke vesenet hadde bare forsvunnet; som var noe du ville forvente at noen skulle gjenskape som et falskt minne, hvis de ikke faktisk hadde visst hvordan Harry gjorde det. Navnene Bellatrix DeMons, Severus Slur og Kvirinius Krengle var blitt nevnt i sammenheng med trollmenn som var sterke nok til å overmanne alle som var til stede og kaste falskminneformler; og Harry hadde visst at Lucifus tenkte på Humlesnurr. Svartspanere hadde gitt vitnemål, og diskusjonene beveget seg i sirkler, og det var anklagende blikk og bitende bemerkninger klokka to om natta. Det hadde vært forslag, og avstemminger, og konsekvenser.

«Mener du selv,» sa rektor Humlesnurr stille til Harry, når alt var over og de to var alene, «at det Galtvort du har omskapt er en forbedring»?

Harry satt med albuene på knærne, med ansiktet hvilende i hendene, i møterommet som alle andre nå hadde forlatt. Professor McSnurp, som ikke brukte en tidsvender like hyppig som de to, hadde raskt funnet senga.

«Ja,» sa Harry etter å ha nølt altfor lenge. «Fra mitt perspektiv, rektor, er forholdene ved Galtvort endelig, til slutt, normale. Dette er hvordan ting burde ende opp når fire barn blir sendt ut i Den forbudte skogen om natta. Det burde bli bråk, politiet burde dukke opp, og de ansvarlige burde få sparken.»

«Du vurderer det som bra,» sa Humlesnurr stille, «at mannen som du kaller ansvarlig fikk, som du sier, sparken.»

«Ja, det vil jeg absolutt si.»

«Argus Nask har tjent denne institusjonen i flere tiår.»

«Og da han fikk verifiserum,» sa Harry trett, «avslørte Argus Nask at han hadde sendt en elleveårig gutt ut i Den forbudte skogen, og håpet at noe fryktelig kom til å skje med ham, fordi han trodde at guttens far hadde vært ansvarlig for at katten hans døde. De tre andre elevene som var sammen med Draco lot det ikke til at han hadde ofret en tanke. Jeg ville ha argumentert for fengsel, men deres oppfatning av fengsel i dette landet er

Azkaban. Jeg vil også bemerke at Nask var bemerkelsesverdig ubehagelig mot barna ved Galtvort, og jeg forventer at skolens velværeindeks blir forbedret ved hans avreise; ikke at det spiller noen rolle for deg, antar jeg.»

Rektors øyne var ugjennomtrengelige bak halvmånebrillene. «Argus Nask er en futt. Stillingen her ved Galtvort er alt han har. Eller snarere, hadde.»

«Hensikten med skolen er ikke å gi arbeidsplasser til de ansatte. Jeg vet at du sannsynligvis brukte mer tid sammen med Nask enn sammen med noen enkeltelev, men det burde ikke få Nasks indre erfaringer til å veie tyngre i dine tanker. Også elever har indre erfaringer.»

«Du bryr deg ikke i det hele tatt, gjør du, Harry?» Humlesnurrs stemme var stille. «Om de som lider av dine handlinger?»

«Jeg bryr meg om de uskyldige,» sa Harry. «Som herr Gygrid, som du vil ha lagt merke til at jeg omtalte som ikke ondskapsfull, bare uvitende. Det var greit for meg at herr Gygrid fortsetter sitt arbeid her så lenge han ikke tar med seg flere inn i Den forbudte skogen ved en senere anledning.»

«Jeg hadde tenkt at med Rubeus frikjent, så kunne han undervise i stell av magiske vesener når Silvanus fratrer. Men mye av den undervisningen foregår i Den forbudte skogen. Så det skal heller ikke komme til å skje, etter at du har vært på ferde.»

Harry sa sakte, «Men – du fortalte oss at herr Gygrid kan bli litt blind når det gjelder magiske vesener som truer trollmenn. At herr Gygrid har en kognitiv svakhet og ikke helt kunne forestille seg at Draco og Tracey kunne bli skadet, hvilket var grunnen til at herr Gygrid ikke så noe galt ved å forlate dem alene i Den forbudte skogen om natta. Var ikke dette sant?»

«Det er sant.»

«Ville ikke derfor herr Gygrid være den verst tenkelige læreren i stell av magiske vesener?»

Den gamle trollmannen tittet ned på Harry gjennom halvmånebrillene. Stemmen hans var tykk da han svarte. «Herr Malfang selv så ikke noe galt ved dette. Argus' handlinger ble ikke sett på som helt urimelige, Harry Potter. Og Rubeus kunne ha vokst i stillingen. Det ville ha vært – alt Rubeus ønsket, hans ene største mål –»

«Feilen på din side,» sa Harry, der han tittet ned på knærne og følte seg minst en tiendel så utslitt som han noen gang hadde vært, «er et kognitivt bias som vi i bransjen ville kalle ufølsomhet for gruppestørrelse. Du ganger ikke opp med antall mennesker som påvirkes. Du tenker på hvor lykkelig herr Gygrid ville være når han fikk nyhetene. Vurder de neste ti årene, og tusen elever som tar vesenstell, og ti prosent av dem som blir forbrent av askesnoger. Ikke én av dem ville bli like mye skadet som det herr Gygrid ville bli lykkelig, men det ville være hundre skadede elever og bare én glad lærer.»

«Kanskje,» sa den gamle trollmannen trist. «Og din egen feil, Harry, er at du ikke føler smerten hos de som lider av dine handlinger, når du er ferdig med å gange opp antall mennesker.»

«Det kan være.» Harry fortsatte å stirre på knærne sine. «Eller kanskje det er enda verre. Rektor, hva betyr det egentlig hvis en kentaur ikke liker meg?» *Hva betyr det når et medlem av en rase magiske vesener som er kjent for spådomskunst lekser opp for deg om mennesker som er uvitende om konsekvenser, for så å be om unnskyldning og forsøke å stikke deg med et spyd?*

«En kentaur?» sa rektor. «Når har du – ah, tidsvenderen. Du er årsaken til at jeg ikke kunne reise tilbake til før hendelsen, fordi det ville forårsake et paradoks.»

«Er jeg det? Jeg antar at jeg er det.» Harry ristet fjernt på hodet. «Beklager.»

«Med svært få unntak,» sa Humlesnurr, «så liker ikke kentaurer trollmenn i det hele tatt.»

«Dette var noe mer spesifikt enn en generell motvilje.»

«Hva sa kentauren til deg?»

Harry svarte ikke.

«Ah.» Rektor nølte. «Kentaurer har tatt feil mange ganger, og hvis det finnes noen i hele verden som kunne forvirre selv stjernene, så er det deg.»

Harry tittet opp, og så de blå øynene nok en gang vennlige bak de halvmåneformede brillene.

«Ikke tenk så mye på det,» sa Albus Humlesnurr.

100.
OMTANKE

3. JUNI, 1992.

Professor Krengle var svært syk.

Han hadde virket bedre en stund, etter å ha drukket enhjørningens blod i mai, men auraen av intens kraft som hadde omgitt ham etterpå hadde ikke engang vart en hel dag. Før midten av mai hadde professor Krengles hender begynt å skjelve igjen, enskjønt nesten umerkelig i starten. Forsvarsprofessorens medisinske behandling hadde tydeligvis blitt avbrutt for tidlig.

For seks dager siden hadde professor Krengle kollapset under middagen.

Madam Pomfrit hadde forsøkt å forby professor Krengle å undervise, og professor Krengle hadde skreket til henne foran hele forsamlingen. Forsvarsprofessoren hadde ropt at han var døende uansett, og ville bruke sin gjenværende tid slik han selv ønsket.

Så madam Pomfrit, mens hun blunket hardt, hadde lagt ned forbud mot at professor Krengle gjorde noe som helst *annet* enn å undervise. Hun hadde bedt om en frivillig som kunne hjelpe henne med å føre professor Krengle til et rom i Galtvorts sykestue. Mer enn hundre elever hadde reist seg; bare halvparten var kledd i grønt.

Forsvarsprofessoren satt ikke lenger ved lærerbordet under måltidene. Han kastet ikke formler i timene sine. De eldste elevene som hadde flest krenglepoeng hjalp ham med undervisningen; syvendeklassingene som allerede hadde gjennomført sine forsvars-ØGLEr i mai. De byttet på å sveve ham fra rommet på sykestua til klasserommet, og hentet mat til ham når det var tid for måltider. Professor Krengle ledet sine timer i kampmagi fra en stol, sittende.

Det å ha sett at Hermine døde gjorde mer vondt enn dette, men det hadde vært mye raskere overstått.

Dette er den sanne fienden.

Harry hadde allerede tenkt på det, etter at Hermine døde. Å være tvunget til å opplève at professor Krengle var i ferd med å dø, dag etter dag, uke etter uke, hadde ikke gjort stort for å forandre denne meningen.

Dette er den sanne fienden jeg må møte, tenkte Harry under onsdagens forsvarstimer, der han så at professor Krengle satt lent helt over i den ene enden av stolen før den dagens syvendeårs hjelpere grep fatt i ham. *Alt annet er bare skygger og distraksjoner.*

Harry hadde grublet over Rummelfields spådom i hodet sitt, og fundert på om kanskje den sanne Mørkets herre ikke hadde noe å gjøre med fyrst Voldemort i det hele

tatt. *Født av dem som tre ganger har trosset ham* virket på ham som en sterk hentydning til Peffermell-brødrene og de tre Dødstalismanene – skjønt Harry kunne ikke helt se hvordan Døden kunne ha merket ham som sin like, hvilket hørtes ut som noe Døden i tilfelle måtte ha gjort med overlegg.

Dette alene er den sanne fienden, tenkte Harry. *Etter dette blir det professor McSnurp, mamma og pappa, selv Nilus når den tid kommer, med mindre såret i verden kan heles før den tid.*

Det var ingenting Harry kunne gjøre. Madam Pomfrit gjorde allerede alt for professor Krengle som magi kunne gjøre, og magi virket fullstendig overlegent gompeteknikker når det kom til helbredelse.

Det var ingenting Harry kunne gjøre.

Ingenting han kunne gjøre.

Ingenting.

Ingenting i det hele tatt.

*
*

Harry løftet hånda, og banket på døra, i tilfelle personen der inne ikke lenger kunne legge merke til ham.

«Hva er det?» kom en anstrengt stemme fra det lille avlukket i sykestua.

«Det er meg.»

Det var en lang pause. «Kom inn,» sa den stemmen.

Harry listet seg inn og lukket døra etter seg, og kastet stillhetsformelen. Han sto så langt unna professor Krengle som han kunne, bare i tilfelle hans egen magiske kraft fikk professoren til å bli uvel.

Skjønt følelsen av dommedag bleknet, den bleknet dag for dag.

Professor Krengle lå tilbakelent i sin sykehusseng, med bare hodet litt løftet av ei pute. Et pledd av bomullsaktig materiale, rødt med svarte sting, dekket ham opp til brystet. Ei bok svevet foran øynene hans, omgitt av en svak glød som også omga en svart kube som lå på nattbordet. Altså ikke forsvarsprofessorens egen magi, men en eller annen magisk gjenstand.

Boka var Epsteins *Thinking Physics,* den samme boka Harry hadde lånt til Draco for noen måneder siden. Harry hadde stoppet å bry seg om mulig misbruk av denne bokas innhold mange uker tidligere.

«Dette –» sa professor Krengle, og hostet, skjønt lyden hørtes ikke helt riktig ut. «Dette er en fascinerende bok … hvis jeg bare hadde innsett –» En latter, blandet med en ny hostekule. «Hvorfor antok jeg at gompenes kunster … ikke burde være mine? At de ikke ville være … nyttige for meg? Hvorfor brydde jeg meg aldri om … å teste det, ekspe-

rimentelt … som du pleier å si? I tilfelle … min formodning … var feil? Det virker ufattelig tåpelig gjort av meg … i tilbakeblikk …»

Harry hadde større vansker med å snakke enn professor Krengle hadde. Uten et ord grep Harry inn i lomma si, og la ut et lommetørkle på gulvet; han pakket det opp og avslørte en liten hvit klinkekule, glatt og rund.

«Hva er det?» sa forsvarsprofessoren.

«Det er, det er, en transfigurert, enhjørning.»

Harry hadde sjekket bøkene sine, hadde lært at siden han var for ung til å ha seksuelle tanker så ville han være i stand til å nærme seg en enhjørning uten å føle frykt. De samme bøkene hadde ikke sagt noe om at enhjørninger var smarte. Harry hadde allerede lagt merke til at alle intelligente magiske raser var i det minste delvis menneskelige, fra havfolk til kentaurer til jøtuler, fra alver til gnomer til lamiaer. Alle hadde i hovedtrekk menneskelige følelser, mange var kjent for å kunne pare seg med mennesker. Harry hadde allerede resonnert seg fram til at magi ikke skapte ny intelligens, men bare endret formen på genetisk menneskelige vesener. Enhjørninger var hesteskapninger, var ikke en gang delvis menneskelige, snakket ikke, brukte ingen verktøy; de var nesten helt sikkert bare magiske hester. Hvis det var riktig å spise ei ku for å livnære deg noen dager, så *måtte* det være riktig å drikke en enhjørnings blod for å holde døden borte noen uker. Du kunne ikke godta det ene uten å godta det andre.

Så Harry hadde gått inn i Den forbudte skogen iført Kappen sin. Han hadde lett igjennom Enhjørningenes lysning helt til han så henne; et stolt vesen med ren, hvit pels og fiolett man, med tre blå merker på flanken. Harry hadde gått bort til henne, og safirøynene hadde stirret undersøkende på ham. Harry hadde dunket ut sekvensen 1, 2, 3 på bakken flere ganger med en sko. Enhjørningen hadde ikke vist noen form for reaksjon. Harry hadde bøyd seg ned, tatt hoven hennes i hånda, og dunket den samme sekvensen i bakken med hoven. Enhjørningen hadde bare tittet nysgjerrig på ham.

Og allikevel hadde det å gi enhjørningen sukkerbiter dyppet i søvneliksir føltes som mord.

Den magien gir deres eksistens en meningstyngde som ikke noe vanlig dyr kunne inneha … å drepe noe uskyldig for å redde seg selv, det er en svært alvorlig synd. De to setningene, fra professor McSnurp, fra kentauren, hadde begge dukket opp i Harrys hode, igjen og igjen, der den hvite enhjørningen gjespet og la seg ned på bakken, og lukket øynene for det som skulle bli aller siste gang. Transfigurasjonen hadde tatt en time, og Harrys øyne hadde blitt fulle av fuktighet gjentatte ganger underveis. Enhjørningen døde kanskje ikke der og da, men det ville komme snart nok, og det var fjernt fra Harrys natur å forsøke å avvise ansvar av noen type. Harry måtte bare håpe at hvis du ikke drepte enhjørningen for å redde deg selv, hvis du gjorde det for å redde en venn, så ville det til slutt kunne utgjøre en akseptabel handling.

Professor Krengles øyenbryn hadde hevet seg opp mot hårlinja. Stemmen var ikke lenger så bløt, hadde noe av sin normale skarphet, da han sa, «Jeg forbyr deg å gjøre dette igjen.»

«Jeg lurte på om du ville si det,» sa Harry. Han svelget igjen. «Men denne enhjørningen er allerede, allerede dødsdømt, så du kan like gjerne ta den, professor …»

«Hvorfor har du gjort dette?»

Hvis forsvarsprofessoren virkelig ikke forsto det, så var han treigere i oppfattelsen enn noen Harry hadde møtt i hele sitt liv. «Jeg tenkte igjen og igjen at det ikke var noe jeg kunne gjøre,» sa Harry. «Og så ble jeg ble lei av å tenke det.»

Professor Krengle lukket øynene. Hodet hans lente seg tilbake på puta. «Du hadde flaks,» sa forsvarsprofessoren med bløt stemme, «siden en enhjørning i transfigurert form … ikke utløste Galtvorts alarmer, som et vesen som ikke hørte til … jeg er nødt til å … ta denne med utenfor Galtvorts indre område, for å bruke den … men det kan ordnes. Jeg skal fortelle dem at jeg ønsker å sitte litt ved sjøen og se utover … jeg må be deg om å forlenge transfigurasjonen før du går, og den burde vare lenge nok etter det … og med min siste styrke, annullere hva det nå er for dødsalarmer som magisk er satt på plass for å beskytte flokken … hvilken, siden enhjørningen ikke er død ennå, men bare transfigurert, ikke ennå har blitt utløst … ja, du hadde flaks, herr Potter.»

Harry nikket. Han startet å si noe, men stoppet igjen. Ordene så ut til å sette seg fast i halsen på ny.

Du hadde allerede beregnet det forventede utkommet, hvis det virket, hvis det feilet. Du satte sannsynligheter, du ganget opp, og så kastet du svaret i søpla og gjorde det instinktet sa deg, som var det samme. Så bare si det.

«Vet du om,» sa Harry ustødig, «noen måte i det hele tatt som kan redde livet ditt?»

Forsvarsprofessorens øyne åpnet seg. «Hvorfor … spør du meg om dette, gutt?»

«Det er … en formel jeg har hørt om, et ritual –»

«Vær stille,» sa forsvarsprofessoren.

Et øyeblikk senere lå det en slange i senga.

Selv slangens øyne var matte.

Den beveget seg ikke.

«*Ssnakk videre*,» hveste den slangen, og den spillende tunga var dens eneste bevegelse.

«Det er … *det finness et ritual, jeg hørte det fra rektor, ssom han tror Mørkets herre brukte for å fortssette livet sitt. Det kalless –*» og Harry stoppet opp, idet han innså at han visste hvordan det ordet skulle sies på ormtunge. «*Malacrux*. *Det krevess en død, har jeg hørt. Men hviss du er døende uanssett, kunne du kansskje tilpassse ritualet, sselv med stor risiko for den nye formelen, sslik at det kan gjøress med et annet offer. Det ville forandre hele verden, hviss vellykket – sskjønt jeg*

vet ikke noe om denne formelen – rektor mente det rev av en bit av ssjelen, sskjønt jeg kan ikke sse hvordan det kan sstemme –»

Slangen hveste fram en latter, en merkelig, skarp latter, nesten hysterisk. «*Du forteller meg om denne formelen? Meg? Du må være mer forssiktig i fremtida, gutt. Men det sspiller ingen rolle. Jeg oppdaget malacrux-formelen for lenge ssiden. Den er meningssløs.*»

«Meningsløs?» sa Harry høyt i overraskelse.

«*Ville være meningssløs fra sstarten, hvis ssjeler finnes. Rive bit av ssjelen? Det er en løgn. Feilinformassjon for å sskjule virkelig hemmelighet. Bare en ssom ikke tror på vanlige løgner vil tenke videre, sse bak forkledningen, innsse hvordan formelen kan kasstes. Mordet ssom krevess er ikke et offerritual i det hele tatt. Plutsselig død lager noen ganger sspøkelse, hviss magien sspruter ut og trykker seg inn i omgivelssene. Malacrux-formelen kanalisserer dødss-sspruten gjennom kasster, skaper ditt eget sspøkelse istedenfor offeretss, trykker det inn i en sspesiell gjensstand. Men bare minner fra tida før malacrux-gjensstanden ble laget. Sser du feilen?*»

Den brennende følelsen hadde kommet tilbake til Harrys hals. «*Ingen ssammenhengende –*» det fantes ikke et slangeord for bevissthet «*– sselv, du ville fortsette å tenke etter å ha sskapt malacruxen, sså sselvet med nye minner dør og vekkess ikke til live –*»

«*Ja, du forsstår. Og Merlinss forordning forhindrer at mektig magi overføress gjennom en sslik gjensstand, ssiden den ikke egentlig lever. Mørke trollmenn ssom planlegger å vende tilbake på denne måten er ssvake, lett å hansskes med. Ingen har vart lenge med denne metoden. Perssonligheten endress, blander seg med offeretss. Døden er ikke virkelig motssagt. Virkelig sselv er tapt, som du ssier. Ikke noe jeg ønsker her og nå. Innrømmer at jeg vurderte det, lenge ssiden.*»

En mann lå nok en gang i sykehussenga. Forsvarsprofessoren pustet, og lagde så en forferdelig hostelyd.

«Kan du gi meg hele oppskriften for denne formelen?» sa Harry, etter et øyeblikks betenkning. «Det kan finnes en måte å forbedre svakhetene på, med nok forskning. En eller annen måte der det kan gjøres etisk riktig og få det til å virke.» Som å gjøre overføringen over til en klonet kropp med en blank hjerne, istedenfor et uskyldig offer, som kanskje også kunne forbedre overføringen av personligheten … skjønt det ville fremdeles være andre svakheter.

Professor Krengle ga fra seg en kort lyd som kanskje kunne ha vært latter. «Du vet, gutt,» hvisket professor Krengle, «Jeg hadde tenkt … å lære deg alt … grunnlaget for alle hemmelighetene jeg kjenner til … fra et levende sinn til et annet … slik at senere, når du

fant de riktige bøkene, så ville du være i stand til å forstå … jeg ville ha sendt videre mine kunnskaper til deg, min arving … vi ville ha begynt så snart du spurte meg … men du spurte aldri.»

Selv sorgen som omga Harry som tykk grøt ga plass for dette, for den overveldende størrelsen i muligheten han hadde latt gå forbi seg. «Det var meningen at jeg –? Jeg visste ikke at det var meningen at jeg –!»

En ny hostende latter. «Ah, ja … den uvitende gompefødte … av oppdragelse, om ikke av blod … det er deg. Men jeg kom … på bedre tanker … enn at du skulle gå den veien jeg har gått … når alt kom til alt, var det ingen god vei.»

«Det er ikke for sent, professor!» sa Harry. En del av Harry skrek at han var egoistisk, og så var det en annen del av ham som skrek til den første at den skulle holde kjeft; det ville være folk som kunne hjelpe til.

«Jo, det er for sent … og du skal ikke … overtale meg til noe annet … jeg har … kommet på bedre tanker … som jeg sa … jeg er for full av … hemmeligheter som det er best å ikke vite … *se på meg.*»

Harry så, i en handling som nesten ikke var bevisst eller planlagt.

Han så et fjes som fremdeles knapt hadde fått rynker, men som så gammelt ut, og var i smerter, under et hode der hårtapet hadde kommet langt, selv sidene av hodet så pistrete ut nå; Harry så et ansikt han alltid hadde tenkt på som skarpt, men nå avslørt som *tynt*, muskler og fett bleknet vekk fra ansiktet, som fra armene under det, lik den skjelettaktige skikkelsen til Bellatrix DeMons han hadde sett i Azkaban –

Harrys hode vred seg ubevisst til siden.

«Ser du,» hvisket professoren. «Jeg misliker å bruke klisjeer … herr Potter … men sannheten er … at de kunstene som kalles svarte … virkelig ikke er bra for et menneske … når alt kommer til alt.»

Professor Krengle pustet inn, pustet ut. Det var stille en stund i sykestua; ingen andre enn de kunstferdige utskjæringene i steinveggen holdt øye med dem.

«Gjenstår det noe … usagt mellom oss?» sa professor Krengle. «Jeg kommer ikke til å dø i dag … merk deg det … ikke akkurat nå … men jeg vet ikke hvor lenge … jeg vil være i stand til å konversere.»

«Det er,» sa Harry, og svelget igjen. «Det er mange ting, altfor mange ting, men … det er kan hende feil ting å spørre om, men jeg vil helst ikke – at dette ene spørsmålet forblir ubesvart – slange?»

En slange lå på senga.

«*Jeg lærte hvordan mordforbannelsse virker. Krever ssant hat for å kasste, ikke mye hat, men må ønsske at offeret dør, ssier de. I fengssel med liv-sspisere, du kasstet mordforbannelsse på vakt – ssa du ikke ønssket han døde – var det løgn? Her, nå, på denne avsstanden – kan du snakke ssant – sselv om du frykter det ssetter deg i dårlig lys*

– det burde ikke sspille noen rolle nå, lærer. Jeg ønsker å vite. Må vite. Vil ikke forlate deg, uanssett.»

En mann lå på senga.

«Lytt nøye,» hvisket professor Krengle. «Jeg vil fortelle deg noe, i uklare vendinger … en gåte om en farlig formel … når du vet svaret på den gåten … så vil du også ha … svaret på spørsmålet ditt … hører du etter?»

Harry nikket.

«Mordforbannelsen … har en begrensning. For å kaste den en gang … i kamp … må du ha tilstrekkelig hat … til å ønske den andre død. Å kaste Avada … Kadavra to ganger … krever at du har nok hat … til å drepe to ganger … å skjære over halsen på dem med dine egne hender … å se dem dø … og så gjøre det en gang til. Svært få … kan hate nok … til å drepe noen … fem ganger … de ville … begynne å kjede seg.» Forsvarsprofessoren pustet tungt flere ganger før han fortsatte. «Men hvis du ser på historien … så vil du finne noen mørke trollmenn … som kunne kaste mordforbannelsen … om igjen og om igjen. En heks fra det nittende århundre … som kalte seg selv Den mørke evangel … svartspanerne kalte henne A.K. Furiosa. Hun kunne kaste mordforbannelsen … et dusin ganger … i en kamp. Spør deg selv … som jeg spurte meg selv … hva er hemmeligheten … hun visste? Hva er dødeligere enn hat … og flyter uten grenser?»

Et andre nivå på Avada Kedavra-forbannelsen, akkurat som skytsvergeformelen …

«Jeg kan ikke si at jeg bryr meg om det,» svarte Harry.

Forsvarsprofessoren klukklo. «Godt. Du … lærer. Så du skjønner …» En pause for transformasjon. «*Jeg ønsket ikke at den vakta skulle dø, når alt kom til alt. Kasstet mordforbannelssen, men ikke med hat.*» Og så en mann.

Harry svelget hardt. Det var både bedre, og verre, enn hva Harry hadde hatt mistanke om; og karakteristisk nok for professor Krengle. Et oppsprukket sinn, sikkert og visst, men professor Krengle hadde aldri hevdet å være hel.

«Noe annet … du vil si?» sa mannen i senga.

«Er du helt sikker på,» sa Harry, «at det ikke er noe annet du noensinne har hørt om som kanskje kunne redde deg, professor? I all din kunnskap? Å finne og forene alle tre Dødstalismanene, eller en eldgammel magisk gjenstand som Merlin forseglet bak en gåte ingen har klart å løse? Du har sett noe av det jeg kan gjøre. At jeg er flink til å løse gåter. Du vet at jeg kan komme til bunns i ting, av og til, som andre trollmenn ikke klarer. Jeg –» Harrys stemme sprakk opp. «Jeg har en sterk preferanse for livet ditt, over døden din, professor Krengle.»

Det var en lang pause.

«En ting,» hvisket professor Krengle. «En ting … som kanskje kunne gjøre det … eller kanskje ikke … men å få tak i den … er utenfor dine evner, eller mine …»

Håh, som om ikke det var en standard invitasjon til et side-eventyr, sa Harrys Indre Kritiker.

Alle de andre delene av ham skrek at den delen skulle holde kjeft. Livet fungerte ikke på den måten. Eldgamle artefakter kunne bli funnet, men ikke på en måned, ikke når du ikke kunne forlate Galtvort og fremdeles gikk i første klasse.

Professor Krengle trakk pusten dypt. Pustet ut. «Jeg beklager … at det kom ut … litt for dramatisk. Ikke … få forhåpninger … herr Potter. Du spurte … om alt … uansett hvor lite sannsynlig. Det er … en viss gjenstand … som heter …»

En slange lå på senga.

«*De visess sstein*,» hvislet slangen.

Hvis det hadde eksistert en masseproduserbar måte å bli udødelig på hele tida, og ingen hadde brydd seg om den, kom Harry til å klikke og drepe alle sammen.

«*Jeg lesste om den i ei bok*,» hveste Harry. «*Konkluderte med at det åpenbart var eventyr. Ingen grunn til at ssamme gjenstand sskulle gi både udødelighet og uendelig gull. Ikke med mindre noen bare fant på lykkelige hisstorier. For ikke å nevne, hver enesste persson ved ssine fulle fem ville ha forssket for å finne en måte å lage flere ssteiner på, eller kidnappe sskaperen for å lage. Tenkte sspesielt på deg, lærer.*»

En hvesing av kald latter. «*Tankegang ssmart, men ikke ssmart nok. Ssom med malacrux-formelen, abssurditet sskjuler virkelig hemmelighet. Ssann Sstein ikke hva legenden ssier. Den ssom ssies å ha laget Ssteinen var ikke den ssom laget den. En ssom har den nå, bar ikke det navnet ved fødsselen. Allikevel er Sstein virkelig mektig helbredende gjensstand. Har du hørt om den?*»

«*Bare i bok.*»

«*En som har Ssteinen er kilde til mye gammel kunnsskap. Lærte rektor mange hemmeligheter. Rektor har ikke ssagt noe om Ssteinens bevarer, ingenting om Ssteinen? Ingen hint?*»

«*Ikke ssom jeg kan husske på enkel måte*,» svarte Harry sannferdig.

«*Ah*,» hveste slangen. «*Akk ja*.»

«*Kunne sspørre rektor –*»

«*Nei! Sspør ham ikke, gutt. Han ville ta det sspørsmålet ille op*p.»

«*Men hviss Ssteinen bare helbreder –*»

«*Rektor tror ikke det, ville ikke tro det. For mange har ssøkt Ssteinen, eller ssøkt bevarerenss hemmeligheter. Ikke sspør. Må ikke sspørre. Forssøk ikke å få fatt på Ssteinen på egen hånd. Jeg forbyr*.»

En mann lå nok en gang på senga. «Jeg er … ved grensen …» sa professor Krengle. «Jeg må … få tilbake … krefter … før jeg går … til skogen … med gaven din. Gå nå … men vedlikehold transfigurasjonen … før du går.»

Harry strakte seg ut, rørte den hvite klinkekula som lå inni lommetørkleet, og fornyet transfigurasjonen på den. «Den skulle vare i en time og femtitre minutter fra nå.»

«Opplæringen din … går bra.»

Varigheten på Harrys transfigurasjoner hadde økt kraftig siden starten av skoleåret. Andreårs formler var enkelt for ham nå, uten anstrengelse; hvilket ikke var så overraskende siden han ville fylle tolv år om mindre enn to måneder. Harry kunne til og med kaste en *Forglemmiarum*, hvis det hadde vært til nytte for noen å glemme samtlige minner inkludert sin venstre arm. Han steg oppover kraftens stige, sakte, fra et startpunkt svært langt nede.

Tanken kom med et potensiale for tristhet, tanken om at en dør åpnet seg idet en annen stengte; og Harry forkastet også denne tanken.

* * *

Døra til sykestua stengte seg bak Harry, idet Gutten som overlevde gikk raskt og målrettet, og kastet Usynlighetskappen over seg mens han gikk. Snart, antok han, ville professor Krengle kalle på assistanse; og en eldre trio av elever ville føre forsvarsprofessoren til et eller annet rolig sted, kanskje skogen, med en unnskyldning om å beundre utsikten ut over sjøen eller noe slikt. Et eller annet sted der forsvarsprofessoren kunne spise en enhjørning uten å bli oppdaget, etter at Harrys transfigurasjon hadde opphørt.

Og så ville professor Krengle ha bedre helse, for en tid. Han ville bli like sterk som han var på sitt beste, for en mye kortere tid.

Det ville ikke vare.

Harrys never strammet seg der han gikk, anspentheten strålte opp gjennom musklene i armen. Hvis forsvarsprofessorens behandlingsplan ikke hadde blitt avbrutt, av Harry og de svartspanerne som *han* hadde fått til Galtvort …

Det var idiotisk å gi seg selv skylden for dette, Harry visste det var dumt, og på en eller annen måte gjorde hjernen hans det allikevel. Som om hjernen lette, møysommelig fant og valgte en måte der alt dette var hans feil, uansett hvor langt den måtte strekke seg.

Som om det å finne en måte der ting var hans skyld på var den eneste måten å sørge på som hjernen hans visste om.

En trio av syvendeklassinger fra Smygard passerte Harrys usynlige form i gangen, på vei mot helbrederens kontor der professoren ventet; de så dypt alvorlige og bekymrede ut. Var det på den måten andre mennesker sørget?

Eller var det slik at de, på et eller annet nivå, ikke egentlig *brydde seg*, som professor Krengle trodde?

Mordforbannelsen har et andre nivå.

Harrys hjerne hadde løst gåten umiddelbart, så snart den oppfattet ordene; som om kunnskapen alltid hadde vært inne i ham og ventet på å gjøre seg selv kjent.

Harry hadde lest en gang, et sted, at det motsatte av lykke ikke var tristhet, men kjedsomhet; og forfatteren hadde fortsatt med å si at for å finne lykke i livet skulle du spørre om hva som gjør deg interessert, ikke hva som gjør deg lykkelig. Og med den samme tankegangen var ikke hat den sanne motsetningen til kjærlighet. Selv hat var en form for respekt som du kunne tilegne noens eksistens. Hvis du brydde deg tilstrekkelig om noen til å foretrekke at de døde istedenfor at de levde, så betydde det at du tenkte på dem.

Tankerekken hadde kommet opp for en stund siden, før rettssaken, i samtale med Hermine; da hun hadde sagt noe om at Det magiske Storbritannia var fullt av fordommer, med betydelig og nylig berettigelse. Og Harry hadde tenkt – men ikke sagt – at i det minste hadde hun fått komme inn på Galtvort for å bli spyttet på.

Ikke slik som visse mennesker som levde i visse land, som var, ble det *sagt,* like mye menneske som alle andre; som ble *sagt* å være tenkende vesener, verdt mer enn en hvilken som helst enhjørning. Men som allikevel ikke fikk lov til å leve i gompe-Storbritannia. I alle fall på det området hadde gompene ikke noe de skulle ha sagt til trollmenn. Det magiske Storbritannia kunne kanskje diskriminere mot gompefødte, men de tillot dem i alle fall å komme inn så de kunne bli spyttet på i egen person.

Hva er mer dødelig enn hat, og flommer uten grense?

«Likegyldighet,» hvisket Harry høyt, hemmeligheten til en formel han aldri ville være i stand til å kaste; og fortsatte sin ferd mot biblioteket for å lese alt han kunne finne, hva som helst, om De vises stein.

101.
TESTER

4. JUNI, 1992

Dafnia Grønbek var i Smygards oppholdsrom, og holdt på med et brev til Fyrstinnen hennes Mor (som var overraskende motvillig mot å dele makt, selv om hun ikke en gang *var* på Galtvort for å utøve kontroll) da hun så Draco Malfang snuble seg gjennom portalen bærende på noe som må ha vært et dusin bøker; Vincent og Grylius bak ham bar begge på enda et par dusin. Svartspaneren som hadde fulgt Malfang stakk hodet raskt innom, og trakk seg deretter tilbake til hvem vet hvor.

Draco så seg rundt, og så plutselig ut til å ha fått en lysende ide mens han stavret seg fram mot henne med Vincent og Grylius hakk i hæl.

«Kan du hjelpe meg å lese disse?» sa Draco, og hørtes lett andpusten ut der han nærmet seg.

«Hva.» Undervisningen var avsluttet, bare eksamener gjensto nå, og siden når pleide *Malfanger* å spørre *Grønbeker* om hjelp med leksene?

«Disse,» sa Draco Malfang med en viktig tone, «er alle bibliotekbøkene som frøken Grang lånte mellom første og sekstende april. Jeg tenkte jeg burde gjennomgå dem i tilfelle det er noen spor der, men så kom jeg plutselig på at *du* antakelig burde hjelpe til siden du kjente frøken Grang bedre.»

Dafnia stirret på bøkene. «Generalen leste alt det der på *to uker?*» Et stikk av smerte skar i hjertet hennes, men hun undertrykte det.

«Vel, jeg vet ikke om frøken Grang ble ferdig med alle sammen,» sa Draco. Han holdt opp en advarende finger. «Faktisk vet vi ikke om hun leste noen av dem, eller om hun virkelig lånte dem; jeg mener, alt vi har *observert* er at bibliotekarkivet sier at hun hentet dem ut –»

Dafnia undertrykte et stønn. Malfang hadde snakket på denne måten i ukevis. Det var noen mennesker som helt åpenbart ikke var ment å bli involvert i mysteriøse mord fordi det fikk *merkelige ting til å skje med hodene deres.* «Herr Malfang, jeg kunne ikke ha lest alle disse selv om jeg brukte hele sommeren bare på lesingen.»

«Så om du bare kan skumlese dem, er du snill?» sa Draco. «Spesielt hvis det er, du veit, mystiske ord som er skriblet ned med hennes håndskrift, eller et gjenglemt bokmerke, eller –»

«Jeg har også sett de skuespillene, herr Malfang.» Dafnia rullet med øynene. «Har vi ikke *svartspanere* til å –»

«*Vi er fortapt!*» skrek Milly Bylling, idet hun slamret opp døra fra de nedre rommene og kom inn i Smygards oppholdsrom.

Folk stoppet opp og så på henne.

«*Det er professor Krengle!*»

En plutselig aura av oppmerksomhet, som om lenge pågående diskusjoner var i ferd med å finne sin konklusjon. «Det var da på tide,» sa noen, mens Milly forsøkte å få tilbake pusten. «Han har bare, hva, ti dager igjen å bli ond på?»

«Elleve dager,» sa syvendeklassingen som var sjef for veddemålene.

«*Han er blitt litt bedre og han kommer til å innkalle førsteklassingene til eksamen i forsvar mot svartekunster! Som en overraskelse! Om femti minutter!*»

«Eksamen i forsvar?» sa Petrea med et tomt blikk. «Men professor Krengle gir ikke eksamener.»

«*Magidepartementets* forsvarseksamen!» hylte Milly.

«Men professor Krengle har ikke lært oss noe fra departementets læreplan,» innvendte Petrea.

Dafnia var allerede i fullt firsprang mot rommet sitt, med rask kurs mot bøkene i forsvar mot svartekunster for første klasse som hun ikke hadde rørt siden september, mens hun skrek ut forbannelser inne i seg.

*
*

Noen gråt ved en pult bak henne, og hulkene utgjorde en bakgrunnslyd av desperasjon som mer eller mindre beskrev følelsene i klasserommet. Dafnia så seg tilbake, med forventning om å se en håsblåsing, og håpet det ikke var Hanna, og var først overrasket (skjønt ikke ved ettertanke) over å se at det var en ravnkloing.

Foran dem lå eksamensoppgavene, snudd opp ned, og ventet på klokka.

Femti minutter hadde ikke vært i nærheten av tilstrekkelig tid for forberedelser, men det var da noe; og Dafnia følte seg nå skamfull fordi hun ikke hadde tenkt på å sende meldinger for å advare husene Håsblås, Ravnklo og Griffing. De hadde startet å dele ut huspoeng igjen for bare tre dager siden, i starten av juni, men Den spesielle beskyttelseskomiteen burde fremdeles jobbe for å styrke samholdet mellom husene.

En annen ravnkloing, som satt fire pulter til venstre for henne, startet også å gråte. Det var Chao Xiao fra Dragearmeen, som, hvis hun husket riktig, hun en gang hadde sett ta ned tre solskinnssoldater samtidig uten å nøle.

Dafnia hadde roet seg ned etter de første minuttene med panisk lesing. Det var bare en test, ikke et *mord* eller noe; og dersom nesten alle førsteklassingene leverte inn for det meste blanke besvarelser så var det rimelig at ingen hadde spesiell grunn til å skamme

seg. Men Dafnia kunne forstå, skjønt kanskje ikke helt sympatisere med, at ravnkloinger og håsblåsinger kanskje ikke så på det på samme måten.

«Han er ond,» sa en annen ravnkloing med skjelvende stemme. «Ett hundre prosent ren, mørk trollmann, tvers igjennom. Den mørke herren Grindelwald ville ikke gjøre noe slikt som dette, ikke mot barn; han er verre enn Du-vet-hvem.»

Dafnia så instinktivt mot stedet der professor Krengle satt, sammensunket, men med årvåkne øyne; og hun mente at hun så forsvarsprofessoren smile et tidels sekund. Nei, det måtte være innbilning, det var umulig at forsvarsprofessoren kunne ha hørt det.

Klokka klang.

Dafnia snudde eksamensoppgaven.

Øverst var det stempler fra Magidepartementet, Galtvorts skolestyre, og Avdelingen for magisk utdannelse, samt runer for å avsløre juks. Under var det en linje der hun skulle skrive navnet sitt, og en liste over eksamensregler med et bilde av Linnea Sidensvans, sjefen for Avdelingen for magisk utdannelse, som rettet en advarende pekefinger mot alle og enhver.

Halvveis ned på siden var første spørsmål.

Det lød, *Hvorfor er det viktig for barn å holde seg vekk fra merkelige vesener?*

En lamslått stillhet.

En elev begynte å le, hun trodde det var fra griffingdelen av rommet. Professor Krengle gjorde ingen mine til å hysje det ned, og latteren spredte seg.

Ingen snakket høyt, men elevene tittet rundt på hverandre, og utvekslet blikk idet latteren døde vekk; og som ved en uuttalt enighet så alle bort på professor Krengle, som smilte velmenende ned mot dem.

Dafnia bøyde seg ned over eksamensbesvarelsen, iført et kampvillig, ondt smil som ville ha passet utmerket til både Gudrik Griffing og Grindelwald; og hun skrev, *Fordi min lammevåde, Eldgamle Klinge og skytsvergeformel ikke virker mot alt.*

*
*

Harry Potter bladde om til siste side av eksamen i forsvar mot svartekunster.

Selv Harry hadde trengt å undertrykke en viss nervøsitet, en liten gjenværende rest av barndommen, da han leste det første virkelige spørsmålet ('Hvordan kan du få en hyleål til å være stille?') Professor Krengles undervisning hadde brukt sånn omtrent ingen sekunder på de overraskende og allikevel ubrukelige faktaopplysningene som en eller annen idiot hadde forestilt seg at 'undervisning i forsvar mot svartekunster' skulle ta for seg. I prinsippet kunne Harry ha brukt tidsvenderen for å lese igjennom førsteklasseboka i forsvar etter å ha fått den overraskende beskjeden om eksamen; men det kunne ha forskjøvet resultatkurven på en måte som var urettferdig for resten. Etter å ha stirret på

spørsmålet et par sekunder, hadde Harry skrevet ned 'Stillus-formelen', og inkludert beskrivelsen for å bruke formelen i tilfelle departementets sensor ikke trodde på at Harry kjente til den.

Med en gang Harry hadde bestemt seg for å rett og slett besvare alle spørsmålene *riktig,* hadde eksamenen blitt unnagjort svært raskt. Det mest realistiske svaret på mer enn halvparten av spørsmålet var 'lammevåden', og mange av de andre spørsmålene hadde optimale løsninger av typen 'Snu deg og gå i motsatt retning' eller 'Kast osten og kjøp et nytt par sko.'

Det siste spørsmålet på prøven var 'Hva gjør du hvis du mistenker at det er en busekryper under senga di?» Svaret som ble anbefalt av departementet, som Harry faktisk kunne huske fra den gang han bladde gjennom boka i starten av året, var *Si fra til dine foreldre.* Problemet med dette hadde slått Harry umiddelbart, som var årsaken til at han hadde husket det.

Etter å ha grublet en stund, skrev Harry ned:

Kjære departementssensor: Jeg er redd for at det virkelige svaret er en hemmelighet, men fatt mot ved å få vite at en busekryper ikke ville være til mer bry for meg enn et fjelltroll, en desperant, eller Du-vet-hvem. Vennligst informer dine overordnede at jeg anser standardsvaret for å være fordomsfullt mot gompefødte, og at jeg forventer at denne feiltakelsen vil bli tatt tak i umiddelbart uten at det er behov for at jeg griper direkte inn.

Med vennlig hilsen, Gutten-som-overlevde.

Harry signerte det siste pergamentet med en sveipende hånd, snudde det over på toppen av bunken, la ned fjærpennen og satte seg oppreist.

Ved å se seg rundt kunne Harry se at professor Krengle tilsynelatende så i hans generelle retning, skjønt forsvarsprofessorens hode hadde falt over på den ene siden. De andre elevene skrev fortsatt. Noen av dem gråt stille, men de skrev allikevel. *Fortsett å slåss* var også en lekse professor Krengle hadde lært bort.

Noe tid senere var den offisielle eksamenstida over. En syvendeklassing gikk fra pult til pult og samlet inn eksamensbesvarelsene for professor Krengle.

«Mine unge elever,» sa han bløtt. Syvendeklassingen hadde tryllestaven sin rettet mot forsvarsprofessorens munn, slik at alle hørte stemmen hans rett ved siden av seg. «Jeg vet … at dette antakelig virket … som en opplevelse full av frykt … for noen av dere … det er en annen type frykt … enn å møte fiendens tryllestav … du må overvinne den separat. Så jeg … skal fortelle dere dette nå. Det er … sedvane ved Galtvort … at eksamensresultatene kommer andre … uke … i juni. Men for min del … tror jeg de kan gjøre et unntak.» Professoren smilte sitt velkjente tørre smil, skjønt med et hint av undertrykket grimase. «Jeg vet at dere er bekymret … fordi dere ikke var forberedt på denne testen … at min undervisning ikke har … dekket dette stoffet … og jeg helt glemte å nevne … at testen nærmet seg … skjønt dere burde ha visst … at den ville komme til slutt. Men akkurat nå har jeg magisk undersøkt … de svarene dere har gitt på denne … svært, svært

viktige slutteksamen … skjønt naturligvis er bare departementets karakter offisiell … og gitt dere sluttkarakter for hele året med denne … testen … som en del av helheten … og magisk skrevet ned deres totale karakter på disse pergamentene,» professor Krengle dunket lett på en stabel pergamenter på siden av pulten, «som nå vil bli delt ut … en forbløffende formel … ikke sant?»

Et par elever på ravnklosiden virket indignerte, men for det meste så elevene bare lettet ut, og noen smygardinger klukklo. Harry ville også ha ledd, hvis det ikke var for smerten ved å observere hvordan professor Krengle gispet ut ordene.

Syvendeklassingen som sto ved siden av professor Krengle rettet inn tryllestaven og fremsa en besvergelse på magisk pseudo-latin. Pergamentene svevet til værs og startet å flyte gjennom lufta; midtveis delte bunken seg opp og ut mot hver enkelt elev.

Harry ventet til pergamentet hans hadde kommet fram til pulten, og så brettet det opp.

På pergamentet sto det BV+, som betydde bedre enn ventet. Det var den nest høyeste karakteren, med strålende som beste resultat.

I en annen verden, en fjern, forsvunnet verden, var det en liten gutt ved navn Harry som ville ha ropt ut i indignasjon over å få bare nest beste karakter. Denne Harry satt stille og tenkte. Professor Krengle forsøkte å få fram et eller annet poeng, og det var ikke som om den nøyaktige karakteren betydde noe uansett. Forsøkte professor Krengle å si at Harry hadde gjort det relativt bra, men ikke fått ut sitt fulle potensiale? Eller var karakteren ment å leses bokstavelig, at Harry faktisk hadde gjort det bedre enn forsvarsprofessoren hadde ventet?

«Alle … har bestått,» sa professor Krengle, mens alle elevene tittet på sine endelige karakterer, mens lettede sukk steg opp fra pultene og Lavendel Bruun løftet pergamentet sitt i en knyttet neve, løftet i triumf. «Alle elever i førsteårs kampmagi har bestått … utenom en.»

Et antall elever så plutselig opp, skrekkslagne.

Harry satt stille. Han hadde sett poenget umiddelbart, og selv om det var et dårlig poeng, visste han at professor Krengle aldri, noensinne, kunne overtales til å ikke påpeke det.

«Alle dere i dette rommet … har som minimum fått karakteren akseptabelt. Nilus Langballe … som tok sin prøve i Langballe-huset … fikk karakteren strålende. Men den andre eleven som ikke er her … har fått karakteren ynkelig påført sitt vitnemål … for å feile den eneste viktige testen … som ble gitt henne i år. Jeg ville ha satt karakteren hennes enda lavere … men det ville ha vært usmakelig.»

Rommet var helt stille, skjønt et antall elever stirret sint på professoren.

«Dere kan kanskje tenke at karakteren ynkelig … ikke er rettferdig. At frøken Grang fikk en test … som hennes undervisning … ikke hadde forberedt henne på. At hun ikke ble fortalt … at eksaminasjonen ville komme den dagen.»

Forsvarsprofessoren trakk skjelvende pusten.

«Slik er virkeligheten,» sa professor Krengle. «Den eneste viktige testen … kan komme når som helst … vær bedre forberedt på den … enn hun var. Når det gjelder dere andre … dere som har oppnådd bedre enn ventet, eller høyere … har mottatt mine anbefalingsbrev … til visse organisasjoner utenfor Storbritannias kyster … der deres opplæring kan fullføres. De vil kontakte dere … når dere er gamle nok … hvis dere fremdeles fremstår som verdige … og dere ikke har feilet en viktig test. Og husk … fra denne dagen … må dere lære på egen hånd … dere kan ikke stole på … fremtidige forsvarsprofessorer. Deres første år med kampmagi er over … dere kan gå.»

Professor Krengle satt bakoverlent med lukkede øyne, og lot til å ignorere den opphissede småpraten som brøyt løs rundt ham.

Etter hvert forsvant de fleste elevene, skjønt én ble igjen, som sto i passende avstand fra forsvarsprofessoren.

Forsvarsprofessoren åpnet øynene.

Harry løftet pergamentet med sitt BV+, fremdeles taus.

Forsvarsprofessoren smilte, og smilet nådde helt fram til de trøtte øynene.

«Det er samme karakter … som jeg selv fikk i mitt første år.»

«Tuh, tuh, tuh,» Harry klarte ikke å få ordene *tusen takk* til å komme ut, de satt fast i en hals som plutselig hadde låst seg; forsvarprofessoren la hodet på skakke og så spørrende på ham, så Harry bare bukket klønete og forlot rommet.

Fremdeles gjensto ni dager.

102.
SANNHETEN, DEL 1: GÅTER OG SVAR

13. JUNI, 1992

Det var siste skoleuke ved Galtvort, og professor Krengle var fremdeles i live, skjønt bare så vidt. Forsvarsprofessoren selv ville oppholde seg i en sykeseng denne dagen, slik han hadde gjort nesten hele siste uke.

Tradisjonen ved Galtvort sa at eksamen ble avholdt første uke i juni, at eksamensresultatene kom den andre uka, og at i den tredje uka ville det være en avskjedsfest på søndag før Galtvort-ekspressen tok deg til London på mandag.

Første gang han leste om disse tradisjonene hadde Harry lurt på nøyaktig hva elevene gjorde *resten* av den andre uka i juni, siden 'vente på eksamensresultater' ikke hørtes ut som så veldig mye innhold; og svaret hadde overrasket ham da han fant det ut.

Men nå var også junis andre uke over, og det var lørdag; og det var ikke noe annet igjen av skoleåret enn avskjedsfesten den 14. og turen hjem med Galtvort-ekspressen den 15.

Og ingenting var blitt besvart.

Ingenting hadde blitt løst.

Hermines morder var ikke blitt funnet.

På en eller annen måte hadde Harry tenkt at, garantert, hele sannheten ville komme for en dag før slutten av skoleåret; som om det var slutten på en krimnovelle og at løsningen på gåten var lovet. Definitivt måtte sannheten ha blitt kjent før forsvarsprofessoren … døde, det kunne ikke tillates at professor Krengle *døde* uten å få vite svaret, uten at alle tråder var pent nøstet opp. Ikke eksamensresultater, definitivt ikke døden, det var bare sannheten som avsluttet en historie …

Men med mindre du kjøpte Draco Malfangs nyeste teori om at professor Stikling hadde gitt og rettet mindre lekser rundt den tida da Hermine ble lurt inn i situasjonen med det falske mordforsøket, og ved det bevise at professor Stikling hadde brukt tida på å planlegge det hele, – så gjensto det fremdeles å finne sannheten.

Og istedenfor, slik verden hadde prioriteringer som var mer på linje med hvordan andre mennesker tenkte, ville året bli avsluttet med et høydepunkt av en rumpeldunkkamp.

I lufta over stadion kunne det sees fjerne figurer på sopelimer som sveipet og tok piruetter og spant rundt hverandre. Den rød-purpur sammentrykkede greia som var sluffen ble fanget, kastet, blokkert og av og til kastet gjennom svevende ringer, tett fulgt av tribuneskakende rop i triumf eller fortvilelse. Blå og grønne og gule og rødkantede kutter ropte ut med den entusiasmen folk så lett føler når ingen handling kreves av dem personlig.

Dette var den første rumpeldunkkampen Harry hadde vært til stede på ved Galtvort, og han hadde allerede bestemt seg for at det ville bli den siste.

«Davidsen har sluffen!» skrek den forsterkede stemmen til Laffen Styx. «Der kommer nye ti poeng til Ravnklo om syv … seks … fem … du hellige stavglimt, han har gjort det allerede! Krasj bang gjennom midten av den midterste ringen! Jeg har aldri sett en sånn rekke før – jeg vedder her og nå for at Davidsen blir kaptein neste år etter at Pommer gir seg –»

Styx' stemme ble brått avbrutt og professor McSnurps egen forsterkede stemme sa, «Det er ravnklolagets egen sak, herr Styx. Forhold deg til selve kampen, takk.»

«Og smygardingene tar over – Flint sender sluffen til den nydelige –»

«Herr Styx!»

«– til den kun akseptable Ellen Brannemann, med hår som stråler ut bak henne som en komet der hun gnistrer mot Ravnklo-forsvaret – nå tett forfulgt av to klabber! Puddergrop følger halen til Brannemann – hva driver du med, Qvaler? – og hun snurrer rundt for å unngå – ER DET SNOPPEN? KOM IGJEN, CHO CHANG, KOM IGJEN, SVERTHE ER ALLEREDE I FERD MED – HVA ER DET DERE TO DRIVER MED?

«Ro deg ned, herr Styx!»

«HVORDAN KAN JEG ROE MEG NED? DETTE ER DET VERSTE FEILSPILLET JEG NOENSINNE HAR SETT! Og snoppen er borte – kanskje borte for godt, etter å ha blitt bommet på så grovt – Puddergrop setter kursen mot målringene, Qvaler er ikke i nærheten av ham –»

I en fjern historisk epoke, kanskje i en helt annen verden, hadde professor Krengle garantert at huspokalen skulle utdeles til enten Smygard eller Ravnklo. Eller muligens begge, på en eller annen måte; for han hadde lovet at tre ønsker skulle bli oppfylt. Så langt så det bra ut for to av tre.

Hvis du bare vurderte gjeldende poengsum, så ledet Håsblås kampen om huspokalen med noe sånt som fem hundre poeng, takket være at Håsblås-elevene var flittige med skolearbeidet og *holdt seg unna bråk.* Det kunne virke som om professor Slur hadde fulgt en strategi om å ta en hel del poeng bort fra Håsblås i, ah, de syv siste årene eller så. Huset Smygard, tittelholdere de siste syv årene, hadde fremdeles fordelen av en viss *generøsitet* fra husstyreren når det kom til å dele ut poeng; og dette var nok til at de akkurat holdt følge med huset Ravnklo, hjemmet til de faglig flinke. Griffing lå langt bak på siste plass, som seg hør og bør for huset til de som ikke synes regler er så veldig

viktig; Griffing hadde Smygards profil når det kom til både faglig innsats og det å gjøre ugagn, bare uten fordelen av å ha professor Slur. Selv Fred og Frank hadde bare så vidt gått i null, året sett under ett.

Hus Ravnklo og hus Smygard trengte begge en haug poeng fra *et eller annet sted* hvis noen av dem ønsket å ta igjen Håsblås de neste to dagene.

Og så vidt noen visste, hadde ikke professor Krengle gjort en eneste ting for å påvirke det åpenbare resultatet. Det skjedde helt av seg selv, nå som en enslig lærer på Galtvort hadde undervist i kreativ problemløsning.

Rumpeldunkkampen som var årets avslutning ble utspilt mellom Ravnklo og Smygard. Griffing hadde ledet kampen om rumpeldunkpokalen fra starten, men så hadde denne ledelsen blitt spist opp etter at deres nye speider, Johan Abelin, falt ned fra en sopelime som sannsynligvis hadde en feilfunksjon i kamp nummer to. Dette hadde også forårsaket en rask omorganisering av de gjenværende kampene.

Denne kampen, avslutningen på serien og skoleåret, ville ikke slutte før snoppen var fanget.

Rumpeldunkpoeng ble i sin helhet plusset på huspoengene.

Og skulle du ha sett, i dag virket det som om verken Smygards eller Ravnklos speider kunne … få … tak … i … den … snoppen.

«SNOPPEN SATT BOKSTAVELIG TALT PÅ HODET DITT, DIN SVAKSYNTE UNDERMÅLER!»

«Språk, herr Styx, ellers må jeg fjerne deg fra denne kampen! Skjønt jeg må gå med på at det der var helt elendig spilt.»

Harry måtte innrømme at Laffen Styx og professor McSnurp hadde utviklet kommentatorgjerningen til et fantastisk, dobbelt stand up-nummer, med Styx som tullebukk og professor McSnurp som den seriøse damen; nå var Harry litt lei seg for å ha gått glipp av det ved de tidligere rumpeldunkkampene. Det var en side av professor McSnurp som han ikke hadde sett før.

Noen seter nedenfor der Harry satt, i Håsblås-seksjonen av rumpeldunkfansen, satt den velbygde skikkelsen til en forvirret Fredrik Djervell. Super-håsblåsingen hadde nettopp fått med seg den siste nesten-kollisjonen mellom Cho Chang og Terris Bulter med de observante øynene til en trollmann som både var speider og rumpeldunkkaptein selv.

«Ravnklo-speideren er ny,» sa Fredrik. «Men Bulter er i sjuende klasse. Jeg har spilt mot ham. Han er bedre enn det der.»

«Var det planlagt, tror du?» spurte en håsblåsing ved siden av Fredrik.

«Det ville gi mening hvis Smygard trengte noen ekstra poeng for å vinne rumpeldunkpokalen,» sa Fredrik. «Men Smygard har allerede slått oss og sikret seg tittelen. Hva er det de tenker på? De kunne jo ha vunnet der og da!»

Kampen hadde startet klokka seks på kvelden. En typisk kamp ville vare til rundt sju eller så, hvorpå det ville være tid for middag. Juni i Skottland betydde massevis av dagslys; sola ville ikke gå ned før rundt klokka ti.

Klokka var seks minutter over åtte, ifølge Harrys klokke; Smygard hadde nettopp skåret ti nye poeng og sendte totalen opp i 170-140, da Fredrik Djervell plutselig hoppet opp fra setet sitt og skrek ut «*De drittsekkene!*»

«Jah!» skrek en ung gutt ved siden av ham, som også kom seg på beina. «Hvem tror de at de er, skåre mål på den måten?»

«Det er ikke det jeg snakker om!» skrek Fredrik Djervell. «De … de forsøker å *stjele pokalen fra oss!*»

«Men vi er allerede ute av –»

«*Ikke rumpeldunkpokalen! Huspokalen!*»

Ordene spredte seg, fulgt av sinte utrop.

Det var Harrys stikkord.

Harry spurte høflig en håsblåsing ved siden av seg, og en annen håsblåsing en rad bakenfor, om de kunne flytte seg ett hakk til siden. Så trakk Harry fram fra pungen sin et stort, sammenrullet tøystykke, og rullet det ut til et to meter høyt banner som festet seg av seg selv midt i lufta. Fortryllelsen var utført av en sjetteårs ravnkloing som hadde rykte på seg for å vite enda mindre om rumpeldunk enn det Harry gjorde.

I store, glødende, dypt lilla bokstaver kunne man lese på banneret:

BARE KJØP EI KLOKKE

2 : 06 : 47

Under var det tegnet en snopp, med en blinkende rød X over.

Sekund, etter sekund, etter sekund, steg tidsverdien på den splitter nye kampklokka.

Ettersom telleren økte, virket det som om en betydelig mengde håsblåsinger syntes det var en god ide å sitte i nærheten av Harrys banner.

Da kampen strakk seg forbi klokka ni, virket det som om en stor haug griffinger også hadde funnet sin plass der.

Ved solnedgang, da Harry hadde begynt å bruke *lumos* for å lese de bøkene han hadde med seg – det var lenge siden han hadde gitt opp å følge med på kampen – kunne man observere et merkbart antall ravnkloinger som hadde forrådt patriotismen og valgt fornuften.

Og professor Schummel.

Og professor Vektor.

Og, etter hvert som stjernene begynte å vises på himmelen, professor Pirrevimp.

Den spennende rumpeldunkkampen som avsluttet sesongen … trakk noe ut.

*
*

En av de tingene Harry ikke hadde planlagt, da han hadde bestemt seg for å gjøre dette, var at han fremdeles ville være her ute klokka – Harry tittet på armbåndsuret – elleve null fire på natta. Harry holdt nå på med en lærebok i transfigurasjon for sjette klasse; eller snarere, han holdt boka åpen, opplyst av en gompe-lyspinne, mens han gjorde en av øvelsene. Forrige uke, da eksamenskandidatene fra Ravnklo hadde diskutert sine Ø.G.L.E.-resultater, hadde Harry snappet opp at øvreårs transfigurasjon inneholdt en rekke 'formingsoppgaver' som tok mer utgangspunkt i kontroll og presis tankevirksomhet enn ren kraft; og Harry hadde straks gått inn for å lære seg disse, mens han dunket seg selv hardt i panna for ikke å ha forsøkt å lese *alle* øvreårs lærebøker på et tidligere tidspunkt. Professor McSnurp hadde gitt Harry tillatelse til å gjøre en formingsoppgave som gikk ut på å styre måten et transfigurerende objekt kom fram til sin nye form på – for eksempel, å transfigurere en fjærpenn slik at fjærskaftet vokste ut først, deretter fjærstrålene. Harry gjorde en liknende øvelse med blyanter, der han først fikk blyet til å vokse frem, før han omga det med treverk, og til slutt et viskelær på toppen. Som Harry hadde hatt mistanke om, hadde det å fokusere sin oppmerksomhet og magi på en bestemt del av blyantens pågående transfigurasjon vist seg å ha likheter med den mentale disiplinen i delvis transfigurasjon – som absolutt kunne ha blitt brukt for å få til en forfalskning av samme effekt, ved å delvis transfigurere bare de ytre delene av objektet. Denne metoden viste seg allikevel å være en del enklere.

Harry gjorde seg ferdig med den blyanten han holdt på med og tittet opp på rumpeldunkkampen, som var, sjokk, fremdeles fantastisk kjedelig. Laffen Styx kommenterte i en tone full av matt forakt, «Nye ti poeng – hurra – jippi – og noen griper fatt i sluffen igjen – spør meg om jeg bryr meg om hvem det er.»

Nesten ingen av de som var igjen på stadion fulgte med heller, siden alle som fremdeles var til stede så ut til å ha funnet fram til en ny og mer interessant sport, som var debatten om hvordan man kunne endre reglene for huspokalen og/eller rumpeldunk. Debatten hadde blitt såpass opphetet at de tilstedeværende lærerne så vidt klarte å holde den fra å utvikle seg til åpen kamp. Uheldigvis hadde debatten betydelig mer enn to parter. Noen forbaskede viktigperer la fram tilsynelatende fornuftige argumenter for å kvitte seg med snoppen fullstendig, og dette truet med å splitte opp de stemmegivende og hindre fremdriften i hele reformen.

Når han tenkte litt tilbake, innså Harry at det at ville ha vært enda bedre å få Draco til å rulle ut sitt eget banner på Smygard-siden som sa «SNOPPER ER FENOMENALE», for

å få enda skarpere fronter i debatten. Tidligere hadde Harry gløttet over mot Smygard-siden, men han hadde ikke vært i stand til å få øye på Draco noen steder. Severus Slur, som også kunne ha vært tilstrekkelig interessert i å spille skurk for den andre siden, kunne han heller ikke se noe til.

«Herr Potter?» sa en stemme ved siden av ham.

Ved siden av Harrys sete sto en kort, men eldre håsblåsgutt, en Harry aldri hadde lagt merke til før, og holdt fram en blank pergamentkonvolutt med vokssegl på. Voksen var også blank, uten noe merke.

«Hva er det?» sa Harry.

«Det er *meg,*» sa gutten. «Med konvolutten du ga til meg. Jeg vet at du sa at jeg ikke skulle snakke til deg, men –»

«Så ikke snakk til meg,» sa Harry.

Gutten kastet konvolutten over til Harry og gikk vekk, med en forulempet mine. Det fikk Harry til å vri seg litt, men sannsynligvis hadde ikke avgjørelsen vært *feil* når man vurderte handlinger som involverte Tid …

Så brøt Harry opp det umerkede voksseglet og trakk ut konvoluttens innhold. Det var pergament, istedenfor det gompepapiret som Harry ville ha forventet, men skriften var hans egen håndskrift, skjønt gjort med en fjærpenn istedenfor en kulepenn. På pergamentet sto det:

Pass deg for konstellasjonen,
og hjelp stjernenes betrakter.

Gå usett forbi livsspisernes medarbeidere,
likeens de kloke og velmenende.

Seks, og syv i kvadrat,
på stedet som er forbudt og forbannet tåpelig.

Harry oppfattet innholdet med et kort blikk, så brettet han sammen papiret igjen og puttet det tilbake i kutten mens han pustet ut et sukk. 'Pass deg for konstellasjonen', virkelig? Harry ville ha forventet at en gåte fra ham selv til ham selv skulle være noe lettere å tolke … skjønt noen deler var åpenbare nok. Tydeligvis hadde fremtids-Harry vært bekymret for at meldingen skulle bli avskåret, og skjønt nåtids-Harry ikke normalt ville ha tenkt på stedets svartspanere som 'de som samarbeider med desperantene i

Azkaban', så kanskje det vært hadde den beste måten å si 'svartspaner' på uten å potensielt gi et tips til andre som kunne tenkes å lese beskjeden og gjøre sitt beste for å dekryptere den. Det å oversette begrepet tilbake fra ormtungespråket han hadde brukt under hendelsen i Azkaban … vel, det fungerte, antok Harry.

Meldingen sa at professor Krengle trengte hjelp, og at hva som nå enn foregikk, så var det viktig at verken svartspanerne eller Humlesnurr, McSnurp eller Pirrevimp fikk ferten av det. Siden tidsvending allerede var i bruk, var den åpenbare løsningen å ta en tur på do, reise tilbake i tid, og så komme tilbake til kampen rett etter at han hadde forlatt setet sitt.

Harry startet å reise seg fra plassen sin, så nølte han. Håsblås-siden av ham kommenterte noe om det å stikke av fra svartspaner-eskorten og ikke fortelle noe til professor McSnurp, og undret på om hans fremtidige jeg var *idiot.*

Harry brettet opp pergamentet igjen, og kastet et nytt blikk på innholdet.

Da han undersøkte gåten nøyere, sa ikke verset noe om at Harry ikke kunne ta med seg *noen som helst* på veien. Draco Malfang … var han ikke til stede på rumpeldunkkampen fordi fremtids-Harry, for mange timer siden, hadde tatt med seg Draco som forsterkning? Men det ga ikke mening, det var ikke akkurat en stor forbedring i sikkerhet å ta med seg enda en førsteklassing …

… Draco Malfang ville åpenbart ha vært til stede, uavhengig av sine personlige følelser om rumpeldunk, for å bivåne at Smygard sikret seg huspokalen. Hadde det skjedd noe med ham?

Plutselig følte ikke Harry seg trett lenger.

Harry kjente at adrenalinnivået økte litt, men nei, dette ville ikke bli som episoden med trollet. Meldingen hadde *fortalt* Harry når han skulle være der. Harry ville ikke komme for sent, ikke denne gangen.

Harry kastet et blikk over dit Fredrik Djervell sto; Fredrik så først den ene veien, så den andre, tydeligvis i konflikt mellom en flokk ravnkloinger som argumenterte for at snoppen måtte beholdes fordi det var en tradisjon og regler er regler, og en gjeng håsblåsinger som sa at det ikke var rettferdig at speideren skulle være viktigere enn de andre spillerne.

Fredrik Djervell hadde vært en ypperlig lærer i duellkunst for Harry og Nilus, og Harry mente at de hadde etablert et godt forhold. Og viktigere, en elev som tok bokstavelig talt alle de valgfrie emnene ville ha sin egen tidsvender. Kanskje Harry kunne forsøke å få Fredrik til å bli med tilbake i tid? Super-håsblåsingen virket som en ypperlig ekstra tryllestav å ha ved sin side i enhver form for vanskelig situasjon …

SENERE, OG TIDLIGERE:

Harrys klokke sa nå 23:45, som kunne oversettes til 18:45 etter å ha hoppet fem timer tilbake i tid.

«Tida er inne,» mumlet Harry til tomme lufta, og begynte å gå nedover korridoren i fjerde etasje over den store trappa, på høyre hånd.

'Stedet som er forbudt' ville vanligvis bety Den forbudte skogen; det var sannsynligvis det noen som fanget opp meldingen skulle tro. Men Den forbudte skogen var diger, og det var flere enn ett spesielt sted inne i den. En referanse til skogen kunne ikke peke på et åpenbart samlingspunkt for å møtes, eller for å finne en eller annen hendelse som krevde at han grep inn.

Men når du la til 'forbannet tåpelig', så var det bare ett forbudt sted på Galtvort som passet.

Og derfor beveget Harry seg langs den forbudte veien der, hvis ryktene var sanne, alle førsteklassinger i Griffing allerede hadde gått. Korridoren i fjerde etasje, på høyre hånd. En mysteriøs dør førte til en serie av rom fylt med farlige og potensielt dødelige feller som ingen kunne ha sjanse til å passere, spesielt hvis de bare gikk i første klasse.

Harry visste ikke selv hva slags feller som ventet. Noe som, når han tenkte etter, betydde at elevene som hadde gått gjennom hadde lagt stor vekt på å ikke ødelegge gåten for nestemann. Kanskje det var et skilt der nede som sa *Gjør meg en tjeneste og ikke røp noe om hva du opplever her, vennlig hilsen rektor Humlesnurr.* Alt Harry visste så langt var at den ytre døra ville åpne seg for *Alohomora*, og at det siste rommet ville inneholde et magisk speil som ville vise deg et speilbilde av deg selv i en eller annen situasjon som du ville sette svært stor pris på, noe som tydeligvis var den store gevinsten her.

Korridoren i fjerde etasje var opplyst av et svakt, blått lys som kom fra ingen steder, og buene i taket var dekket med spindelvev, som om korridoren hadde vært ubrukt i århundrer og ikke bare siste skoleår.

Harrys pung var stappfull av nyttige gompegjenstander, og nyttige trollmannsgjenstander, og alt han hadde funnet som muligens kunne være oppdragsgjenstander. (Harry hadde spurt professor McSnurp om å anbefale noen som kunne utvide pungens kapasitet, og hun hadde bare gjort det på egen hånd.)

Harry hadde brukt formelen han hadde lært seg for kamper, som fikk brillene til å sitte fast på ansiktet uansett hvordan hodet hans beveget seg. Harry hadde fornyet transfigurasjonene han vedlikeholdt, både den lille juvelen på ringen på hånda si og den andre, i tilfellen han ble slått bevisstløs. Han var ikke bokstavelig talt forberedt på alt, men Harry var så klar som han trodde han kunne bli.

De femkantede gulvflisene knirket under Harrys sko og forsvant bak ham slik fremtid blir fortid. Klokka var nesten 18:49 – *seks, og syv i kvadrat.* Innlysende hvis du tenkte gompe-matematikk, men ellers ganske kryptisk.

Akkurat idet Harry skulle til å gå rundt enda en sving, var det noe som kilte bak i sinnet hans, og han hørte en bløt stemme som snakket.

«… fornuftig person … vente til senere … etter at visse ansatte har dratt …»

Harry stoppet, og listet seg deretter fremover så stille han kunne; han aktet seg ikke rundt hjørnet, men ville forsøke å høre professor Krengles stemme bedre.

Så kom en høyere hosting, og igjen snakket den bløte stemmen fra rundt hjørnet. «Men hvis de også … skulle forlate stedet … på det tidspunktet …» mumlet stemmen, «kunne de tenke at … denne siste kampen … utgjorde den beste distraksjonen … som gjensto i år … det ville jo være … ganske forutsigbart. Så jeg så meg rundt … for å se hvilke personer av betydning … som ikke var til stede på kampen … og jeg la merke til at rektor manglet … men uansett hvilken magi jeg bruker … kan han like gjerne være … i en annen virkelighet … Jeg så også at du manglet … så jeg bestemte meg for å gå … dit du var. Det er det jeg gjør her … nå … hva er det *du* gjør her?»

Harry pustet stille, og lyttet.

«Og akkurat hvordan visste du hvor jeg var?» kom den slepende stemmen til Severus Slur, så mye høyere at Harry nesten hoppet.

En liten, hostende latter. «Sjekk tryllestaven din … for sporingsformel.»

Severus sa noe på magisk pseudo-latin, og så, «Du våget å tukle med tryllestaven min? Du *våget?*»

«Du er en mistenkt … akkurat som meg selv … så din falske indignasjon er bortkastet … uansett hvor godt håndverk som er i staven din … nå, fortell meg … hva er det du gjør?»

«Jeg passer på denne døra,» sa professor Slur. «Og jeg vil be deg om å fjerne deg fra den!»

«Med hvilken autoritet … gir du meg denne ordren … kjære med-lærer?»

En pause, og så, «Rektors, selvsagt,» kom den myke stemmen til Severus Slur. «Han beordret meg til å bevokte denne døra under rumpeldunkkampen, og som lærer må jeg adlyde hans innskytelser. Jeg skal ta dette opp med skolestyret senere, men her og nå gjør jeg det jeg må gjøre. Nå, forlat stedet, slik rektor ønsker.»

«Hva? Du mener at jeg skal tro på … at du forlot dine smygardinger … før den viktigste kampen deres … i år … og hoppet opp som en hund … på Humlesnurrs befaling? Vel, det … må jeg si … er fullstendig plausibelt. Allikevel … mener jeg det tryggere … om jeg holder vakt over deg … mens du holder vakt over denne fine døra.» Det kom en lyd av raslende tøy og et bløtt dunk, som om noen hadde satt seg tungt ned på bakken, eller kanskje rett og slett falt.

«Åh, ved Merlins velbrukte –» Severus Slurs stemme hørtes sint ut. «Kom deg opp!»

«Ba-blah-ah bah-la-ah babah …» sa forsvarsprofessorens zombie-modus.

Hjelp stjernenes betrakter –

Harry trådte rundt hjørnet, skjønt det var mulig at han hadde gjort dette selv uten en melding gjennom Tiden. Hadde professor Slur nettopp *sparket til* professor Krengle? Det ville vært vågalt selv om professor Krengle hadde vært død og *gravlagt.*

En dør av mørkt treverk med avrundet topp var satt inn i en steinbue, som sto fast i de støvete marmorblokkene i Galtvorts vegger. Der en gomp ville ha plassert et dørhåndtak var det bare en spak av polert metall; det var ingen synlige låser, eller synlige nøkkelhull. I veggen på hver side brant et par fakler, og spredte sin illevarslende oransje glød. Ved siden av døra, til venstre, under den oransje fakkelen, satt den sammensunkne skikkelsen til forsvarsprofessoren med ryggen mot veggen og hodet stirrende ut mot omgivelsene. Øynene så ut til å flakke, som om de var halvveis mellom oppmerksomhet og tomhet.

«*Hva,*» sa den tårnende skikkelsen til eliksirmesteren, «gjør du her, *Potter*?»

Etter ansiktsuttrykk og stemmebruk å dømme var eliksirmesteren temmelig sint på Harry, og var definitivt ikke Harrys medsammensvorne i møter der forsvarsprofessoren aldri hadde vært invitert.

«Jeg vet ikke riktig,» sa Harry. Han var ikke sikker på hvilken rolle han burde spille, og i desperasjon endte han opp med å rett og slett være ærlig. «Jeg tror muligens det er meningen at jeg skal holde et øye med forsvarsprofessoren.»

Eliksirmesteren stirret kaldt på ham. «Hvor er *eskorten* din, Potter? Elevene skal ikke gå alene rundt i hallene i disse tider.»

Harrys hjerne var helt oppriktig blank. Spillet var i gang, og ingen hadde fortalt ham reglene. «Jeg er ikke sikker på hva slags svar jeg kan gi til det …»

Det kalde uttrykket i professor Slurs ansikt flakket. «Kanskje jeg skulle tilkalle svartspanerne,» sa han.

«Vent!» buste Harry ut med.

Eliksirmesterens hånd var hevet. «Hvorfor?» sa han.

«Jeg … jeg bare tror at du antakelig ikke burde tilkalle dem …»

Med en uklar bevegelse hadde eliksirmesteren tryllestaven i hånda. «*Nullus forflokio!*» En svart stråle skjøt ut og traff Harry, den slo til i den retningen Harry hadde forsøkt å hoppe unna. Så fulgte fire andre formler, som inneholdt ord som *Polydrikkus* og *Metamorfus;* og for disse sto Harry høflig i ro.

Etter at alle disse formlene hadde feilet i å gi noen effekt, stirret Severus Slur på Harry med en mørk glitring i øynene som nå virket ekte. «Jeg foreslår,» sa eliksirmesteren bløtt, «at du forklarer deg selv, Potter.»

Harry stirret rett inn i eliksirmesterens blikk idet han sa ordene *meg selv* og *tid*, og utvidet sine egne øyne for å forsøke å overbringe nøkkelinformasjon, og eliksirmesteren nølte.

Harry forsøkte febrilsk å få klarhet i hvem som latet som å være hva. Siden professor Krengle ikke var en del av Humlesnurrs konspirasjon, lot Severus som om han var Galt-

vorts onde eliksirmester, sent hit av rektor … og hadde kanskje, eller kanskje ikke, blitt sendt hit av rektor … men professor Krengle enten tenkte, eller lot det fremstå som at han tenkte, at noen burde holde et øye med professor Slur … og Harry selv hadde blitt sendt hit av fremtids-Harry, og ante ikke hvorfor … og hvorfor sto alle sammen utenfor rektors forbudte dør i første omgang?

Og så …

Fra bakenfor der Harry sto …

Kom den økende lyden av andre fottrinn, raske og mange.

Professor Slur fektet en gang med tryllestaven, og frembrakte et skyggedekke som skjulte stedet der forsvarsprofessoren lå. «*Surrusorlio,*» hveste eliksirmesteren. «Herr Potter, hvis du er nødt til å være her, så skjul deg! Ta på den Usynlighetskappen! Min plikt er å bevokte denne døra i tilfelle *han* kommer hit. Og det har forekommet – en *forstyrrelse,* med den hensikt å trekke rektor vekk fra stedet, tror han –»

«Hvem –»

Severus tok et langt skritt fremover og klasket tryllestaven mot siden av Harrys hode. Det var en kilende følelse som av et egg som hadde blitt knust over ham, følelsen av en forvrengningsformel; og Harrys hender bleknet og forsvant, fulgt av resten av ham.

Mørket som omga en side av veggen løste seg opp som tynn tåke, og nok en gang var den sammensunkne figuren til forsvarsprofessoren synlig, skjønt han sa ingenting.

Harry listet seg vekk så stille han kunne, og snudde seg for å se på.

Kilden til alle fottrinnene kom rundt hjørnet –

«Hva gjør du her?» lød mange samtidige skrik.

I kutter prydet med tre sett smygardgrønt og et sett håsblåsgult sto Teodor Nokk, Dafnia Grønbek, Susanne Beining og Tracey Davidsen der.

«*Hvor,*» sa professor Slur med økende raseri, «er deres *eskorte,* barn? Førsteklassinger må følges av en sjette- eller sjuendeklassing hele tida! Spesielt dere!»

Teodor Nokk løftet hånda. «Vi, eh …» sa Teodor Nokk. «Vi gjør det Kaoslegionen kaller en øvelse i teambygging … du skjønner, akkurat nå innså vi at ingen av oss hadde forsøkt rektors forbudte kammer ennå, og det var ikke så mye tid igjen … og Harry Potter har gitt tillatelse til det, professor, han sa spesifikt at *du* ikke må blande deg inn.»

Severus Slur vendte på seg for å kaste et blikk bort dit Harry Potter hadde listet seg; en storm så ut til å samle seg på øyenbrynene hans, og et mørkt raseri i øynene.

Jeg … kanskje? Det var fremdeles en time igjen på Harrys tidsvender, så det var mulig.

«Harry Potter har ikke den myndigheten,» sa eliksirmesteren i en mild tone som kanskje kunne lure noen. «Nå. Forklar dere selv.»

«Virkelig?» sa skikkelsen til Susanne Beining. «Virkelig? Du forteller professor Slur at Harry Potter har gitt tillatelse til dette, det er din måte å bløffe på?» Den unge håsblåsingen snudde seg mot professor Slur og snakket, med en stemme som var merkelig fast.

«Professor, dette er sannheten, og det haster. Draco Malfang er savnet og vi tror han gikk inn der –»

«Dersom herr Malfang er savnet,» sa professor Slur, «*så hvorfor har ikke svartspanerne fått beskjed?*»

«Fordi, på grunn av *grunner!*» skrek Dafnia Grønbek ut. «Vi har ikke tid, du er nødt til å slippe oss gjennom!»

Professor Slurs stemme var nå mer sardonisk enn Harry noensinne hadde hørt. «Har dere fire idioter inntrykk av at dere er på en form for eventyr? Vel, dere tar feil. Jeg forsikrer dere om at herr Malfang ikke har passert gjennom denne døra.»

«Vi tror at herr Malfang har en usynlighetskappe,» sa Susanne Beining raskt. «Kan du huske om døra har åpnet seg, tilsynelatende uten grunn?»

«Nei,» sa eliksirmesteren. «Og nå forsvinner dere herfra. Dette stedet er forbudt område i dag.»

«Dette er *Humlesnurrs* forbudte korridor,» sa Tracey. «Rektor selv sa at ingen var ment å komme hit. Hvem tror du at du er, som også forbyr det?»

«Frøken Davidsen,» sa eliksirmesteren, «du må stoppe å blande deg med griffinger, spesielt de som heter Lavendel Bruun. Og hvis du fremdeles er her om ett minutt, skal jeg sende inn søknaden om å flytte deg over til det huset.»

«*Du våger ikke!*» vrælte Tracey.

«Hm,» sa Susanne Beining, med ansiktet forvridd av konsentrasjon. «Professor Slur, hender det at du åpner døra selv, for å sjekke det som er på innsiden?»

Professor Slur frøys til. Så spant han rundt og la høyre hånd på metallspaken –

Harry holdt øye med hånda på spaken, så han la ikke merke til hva professor Slur gjorde med sin venstre hånd før han hørte et plutselig utrop.

«Faktisk ikke,» sa professor Slur, som nå holdt det halvkvalte hodet til Draco Malfang i kraven, skjønt resten av Draco fremdeles var under usynlighetskappen. «Men godt forsøk.»

«*Hva?!*» skrek Tracey og Dafnia ut.

Susanne Beining slo seg for panna. «Jeg kan ikke *tro* at jeg falt for det der.»

«Så, herr Malfang,» sa professor Slur. Stemmen hans hadde senket seg. «Du sendte vennene dine hit som en avledning … med håp om å kunne snike deg inn døra? Nøyaktig hvilken grunn kunne du ha til det?»

«Jeg mener vi burde stole på ham –» sa Teodor Nokk. «Herr Malfang, vi *må* stole på ham, han er den ene professoren som ville dele vårt synspunkt!»

«*Nei!*» skrek Dracos flytende hode, fra der professor Slur fremdeles grep ham i kraven. «Dere må ikke si noe! Stopp!»

«Vi er nødt til å ta sjansen!» bæljet Teodor. «Professor Slur, herr Malfang kom endelig fram til hva det er som egentlig har foregått i hele år, og hvorfor – Humlesnurr forsøker å ta De vises stein ut av Nicolas Flamels varetekt! Fordi Humlesnurr ikke synes at noen

burde være udødelige! Så Humlesnurr forsøkte å overtale Flamel til å tro at Den mørke herren hadde vendt tilbake og trengte Steinen for å få sin fulle kraft, og ba Flamel om å gi den til ham, men Flamel ville ikke, og istedenfor plasserte Flamel Steinen i det magiske speilet som er der inne, og Humlesnurr holder akkurat på å finne ut hvordan han skal få tak i den, og så vil han komme og ta den, og vi er nødt til å få tak i den først! Humlesnurr vil virkelig bli allmektig hvis han får tak i De vises stein!»

«*Hva?*» sa Tracey. «Det er ikke det du sa tidligere!»

«Det –» sa Dafnia. Hun så redd ut, men bestemt. «Det spiller ingen rolle – professor Slur, vær så snill, du *må* tro meg. Jeg har sett på bøkene som Hermine hentet ut fra biblioteket, og hun holdt på med undersøkelser rundt De vises stein rett før noen drepte henne. Notatene hennes sier at noe farlig kan komme til å skje dersom Steinen blir værende for lenge inne i Speilet. Vi er nødt til å få den bort fra slottet med en gang.»

Susanne Beining hadde nå lagt begge hendene over ansiktet sitt. «Jeg aner ikke hva disse her prater om, jeg bare ble med for å forhindre at noe enda dummere skulle skje.»

Severus Slur stirret på Teodor Nokk og de andre. Så snudde han hodet for å se på Draco Malfang. «Herr Malfang,» sa eliksirmesteren slepende. «Hvordan gikk det for seg at du oppdaget Humlesnurrs plott?»

«Jeg deduserte det fra bevis!» sa Draco Malfangs flytende hode.

Professor Slurs hode snurret tilbake til Teodor Nokk. «Hvordan planla dere å få tak i Steinen fra innsiden av et magisk stein som sies å kunne forvirre selv Humlesnurr? Svar meg straks!»

«Vi har tenkt til å ta hele Speilet og sende det tilbake til Flamel,» sa Teodor Nokk. «Det er ikke som om vi vil ha Steinen for oss selv, vi er bare nødt til å forhindre at Humlesnurr stjeler den.»

Professor Slur nikket, som om noe ble bekreftet, og snudde seg rundt for å se på de andre elevene. «Si meg, har noen av dere lagt merke til at en av de andre oppfører seg uvanlig? Spesielt hvis det er en merkelig gjenstand som de har rundt seg, eller de kan bruke formler som en førsteklassing ikke burde vite om?» Professor Slurs høyre hånd rettet nå tryllestaven mot Susanne Beining. «Jeg ser at frøken Grønbek og frøken Davidsen forsøker å ikke se på deg, frøken Beining. Hvis det finnes en fornuftig forklaring, vil det være lurt av deg å avgi den *umiddelbart.*»

Susanne Beinings hår ble lysende rødt, skjønt ansiktet hennes endret seg ikke. «Jeg antar at det ikke er noe poeng i å holde det hemmelig lenger,» sa hun, «siden jeg er ferdig på skolen om to dager uansett.»

«Dobbelthekser kan ta avsluttende eksamen *seks år* tidligere?» sa Tracey Davidsen. «Det er ikke rettferdig!»

«*Beining er en dobbeltheks?*» vrælte Teodor.

«Nei, hun er Nymfadora Dult, en metamorfmagiker,» sa professor Slur. «Å gi seg ut for å være en annen elev er et ekstremt alvorlig brudd på reglene, som du er fullt klar

over, frøken Dult. Det er ikke for seint å utvise deg fra Galtvort to dager før du er ferdig, hvilket ville være en fryktelig tragedie – fra ditt perspektiv, mener jeg. For meg personlig ville det være ordentlig festlig. Nå, fortell meg nøyaktig hva du gjør her.»

«Det forklarer saken,» sa Dafnia Grønbek. «Øh, finnes det *faktisk* en Susanne Beining, eller holder hennes adelsslekt på å dø ut så de fikk deg til å ta en hemmelig –»

Den rødhårede skikkelsen til Susanne Beining holdt en håndflate mot ansiktet. «Ja, frøken Grønbek, det finnes en virkelig Susanne Beining. Hun sender meg bare inn når *dere* er i ferd med å rote dere inn i latterlige mengder bråk. Professor Slur, grunnen til at jeg er her er fordi Draco Malfang var savnet, og denne gjengen *insisterte* på å lete etter ham istedenfor å tilkalle svartspanerne. Av årsaker som den virkelige frøken Beining sa at det ikke var tid til å forklare, hvilket jeg nå innser er idiotisk. Men unge elever må aldri gå alene, og må være i følge med en sjette- eller sjuendeklassing hele tida. Og nå fant vi Draco Malfang, og alle sammen kan gå tilbake. Vær så snill? Før dette blir enda mer latterlig?»

«*Hva i Merlins navn er det som foregår her*?»

«Ah,» sa professor Slur, som fremdeles pekte tryllestaven mot Susanne Beinings rødhårede skikkelse, mens den andre hånda fremdeles hadde godt grep om kragen under det kroppsløse hodet til Draco Malfang, som sto ved siden av den bedrøvelige fremtoningen til forsvarsprofessoren. «Professor Stikling, formoder jeg.»

«Det er ikke slik det ser ut som,» tilbød Tracey Davidsen som forklaring.

Den korte, klumpete skikkelsen til urtologiprofessoren stormet fremover. Hun hadde, på dette tidspunktet, trukket tryllestaven, skjønt hun pekte ikke på noen med den. «*Jeg vet ikke en gang hva det ser ut som!* Ned med stavene, alle sammen, *med en gang!* Og det inkluderer deg, professor!»

Distraksjon. Tanken kom til Harry med plutselig klarhet. Hva det nå enn var han var vitne til nå, fra der han sto usynlig og et stykke unna handlingens sentrum, så var det ikke *det som virkelig skjedde,* det var ikke handlingens sanne kjerne, dette hadde blitt *arrangert.* Professor Stiklings ankomst hadde brutt Harrys innstilling om å ikke mistro; ting som dette skjedde ikke bare fordi det skulle være et komisk sammentreff. Noen forårsaket alt dette kaoset med vilje, men hva var poenget?

Harry håpet inderlig at han ikke hadde gått tilbake i tid og satt i gang alt dette, fordi det virket som en slik ting han godt kunne tenke seg å gjøre.

Severus Slur senket tryllestaven sin. Den andre hånda slapp Draco Malfang. «Professor Stikling,» sa eliksirmesteren, «jeg er her på rektors ordre for å bevokte denne døra. Alle andre som er til stede er *ikke* ment å være her, og jeg vil be deg om å føre dem vekk.»

«Å ja, det hørtes veldig troverdig ut,» glefset professor Stikling. «Hvorfor skulle Humlesnurr sende deg av alle mennesker for å bevokte døra til denne lekeplassen? Det er ikke som om han ønsker å holde elevene borte, nei da, de må komme seg inn og sette seg fast

i *min* djevelsnare! Susanne, kjære, du har et kommunikasjonsspeil, ikke sant? Bruk det for å tilkalle svartspanerne.»

Den observerende Harry nikket til seg selv. *Der* var poenget. Svartspanerne ville ta bort alle som var til stede ved denne fryktelig forvirrende situasjonen, ingen unnskyldninger ville bli godtatt, og så ville døra bli ubevoktet.

Men var det meningen at Harry skulle gå inn i den forbudte korridoren selv? Eller holde utkikk, for å se hvem som til slutt kom når alle andre var borte?

Et høyt anfall av hiksting og hosting fikk alle til å se bort dit forsvarsprofessoren lå.

«Slur – hør –» sa forsvarsprofessoren mellom hostene. «Hvorfor – Stikling – her –»

Eliksirmesteren tittet ned.

«Minneformler – impliserer – professor –» Forsvarsprofessoren begynte å hoste igjen.

«*Hva?*»

Og logikken utfoldet seg i Harrys sinn i krystallklar fortvilelse, alle trinnene han allerede hadde hatt mistanke om, forferdelsen i forståelsen førte til at han så for seg repetisjoner av visse handlinger i et oppklarende lys.

Noen hadde misminnet Hermine til å tro at hun hadde prøvd å drepe Draco.

Bare en Galtvort-lærer kunne ha gjort det uten å utløse en alarm.

Så, alt den sanne mesterhjernen trengte å gjøre var å bruke psykomantikk eller *Befalio* på en Galtvort-lærer.

Og den siste personen som noen ville mistenke ville være husstyreren for Håsblås.

Slurs hode sveipet rundt, idet professor Stikling løftet tryllestaven sin, og eliksirmesteren klarte å reise en ordløs gjennomskinnelig beskyttelse mellom dem. Men strålen som skjøt ut fra professor Stiklings tryllestav var mørkebrun av farge og forårsaket en forferdelig strøm av bange anelser i Harrys hode; og den brune strålen fikk Severus' skjold til å forsvinne før de berørte hverandre, og sneiet borti eliksirmesterens arm mens han var i ferd med å dukke unna. Professor Slur ga fra seg et halvkvalt skrik og armen hans begynte å sprelle, og tryllestaven hans falt vekk.

Den neste strålen som kom fra Stiklings tryllestav var klart rød, fargen til en lammevåde, og det var som om den ble lysere og beveget seg raskere selv før den var helt ferdig med å komme ut fra tryllestaven, etterfulgt av flere bange anelser fra Harry; og denne blåste eliksirmesteren inn i døra og sendte ham urørlig ned på gulvet.

På dette tidspunktet hadde rosahårede-Susanne-Beining omgitt seg med en flerfasettert blå tåke og hun fyrte av heksing etter heksing mot professor Stikling. Professor Stikling ignorerte heksingene for å fremkalle slyngplanter som bandt fast de yngre elevene idet de forsøkte å løpe vekk, utenom Draco Malfang, som nok en gang hadde forsvunnet bak usynlighetskappen sin.

Ikke-Susanne-Beining holdt opp med å kaste heksinger. Hun pekte tryllestaven støtt, pustet dypt, og skrek ut en fortryllelse som sendte gylne ormer av lys fram for å tygge på skjoldene som omga professor Stikling. Som svar vendte urtologiprofessoren seg for å

møte ikke-Susanne, med et tomt uttrykk, mens et nytt sett med slyngplanter løftet seg opp bak henne. Disse plantene var mørkere grønne, og kunne se ut til å ha sine egne skjold.

Harry Potter mumlet til den tilsynelatende tomme lufta, «Angrip Stikling. Hjelp Beining. Kun ikke-dødelig.»

«Ja, herre,» hvisket Lars Loran DeMons under Harrys Usynlighetskappe, og femteklassingens skikkelse beveget seg mot kampen.

Harry tittet ned på sine egne hender, og så med en stor porsjon ubehag at forflokningsformelen ikke var i så god stand lenger. Det var en anelse av uklarhet i lufta, hver gang Harry beveget på seg.

Sakte trådte Harry bakover, til han kom til et hjørne, og dukket inn bak veggen. Så tok han fram kommunikasjonsspeilet … som var blankt og blokkert. Selvsagt. Harry leviterte speilet til der han kunne bruke det til å se rundt hjørnet, og få med seg slutten av … distraksjonen? *Hva var det som skjedde? Hvorfor?*

Professor Stikling og skikkelsen til Susanne Beining duellerte i blinkende lys og løv; og den flammende grønnfargen til en storhammerheksing brøt fram fra tomme lufta og tygget seg halvveis gjennom det ytre laget av professor Stiklings skjold. Urtologiprofessoren snudde seg og avfyrte en bred vifte i gult rettet mot der hammerheksingen hadde kommet fra, men formelen så ikke ut til å treffe noe.

Gule blaff, blå glimt, mørkegrønne plantestengler og virvlende kronblad i purpur …

Det var da professor Stikling startet å avfyre buer av purpur i alle retninger at et av purpurbladene traff noe midt i lufta; Usynlighetskappen kunne ikke skjule hvordan den purpurfargede kraftbuen ble absorbert og sluknet; og Lars Lorans skikkelse under Usynlighetskappen falt til bakken.

Og det ga ikke-Susanne-Beining tid nok til å stå stille, få tilbake litt pust, og hyle ut noe som fremkalte nok en bølge av skrekk inne i Harry; og den hvite flammen som slo fram gikk gjennom professor Stiklings tyggede skjold og planterustningen hennes og tok henne ut av kampen.

Ikke-Susanne-Beining gikk ned på knærne, andpusten, med kutter dryppende av svette.

Hodet hennes så seg rundt, mot kroppene som lå lamslått på gulvet eller var pakket inn i slyngplanter.

«Hva,» sa ikke-Susanne. «Hva. Hva. *Hva.*»

Det kom ikke noe svar. Ofrene som var pakket inn i professor Stiklings slyngplanter beveget seg ikke, skjønt det virket som om de pustet.

«Malfang …» sa den rosahårede skikkelsen til Susanne, mens hun fremdeles gispet etter luft. «Draco Malfang, hvor er du? Er du der? Tilkall svartspanerne øyeblikkelig! Merlins rompeballer – *Humanum exponerio!*»

Og Harry fant plutselig seg selv synlig igjen, der han stirret inn i speilet på skikkelsen til Draco Malfang halv-synlig bak en skimrende kappe, stående bak ikke-Susanne og med tryllestaven pekende på en sprekk i ikke-Susannes blå tåke.

Harrys sinn beveget seg i lynglimt av innsikt, for sakte og allikevel for raskt; selv idet Harrys munn åpnet seg og han trakk pusten som forberedelse til et rop.

pass deg for konstellasjonen

det var en konstellasjon som het Draco

hvis du kunne kontrollere en professor, så kunne du kontrollere en elev

«*Dukk!*» ropte Harry, men det var for seint; en stikkflamme av rødt lys traff ikke-Susannes bakhode på kloss hold og sendte henne dundrende i golvet.

Harry hoppet fram fra bak hjørnet og sa, «*Sovnium Sovnium Sovnium Sovnium Sovnium Sovnium.*»

Draco Malfangs skimrende skikkelse kollapset i en haug.

Harry tok seg tid til å få igjen pusten litt. Så sa Harry «*Lamstivosløvus!*» og dobbeltsjekket at ja, lammevåden traff skikkelsen til Draco Malfang.

(Du kunne fort bomme på vurderingen om hvorvidt en *Sovnium* virkelig hadde truffet. Harry hadde sett tilstrekkelig med skrekkfilmer, for ikke å snakke om den affæren med Solskinnsregimentet, til at han ikke aktet å gjøre *den* feilen igjen.)

Etter noe mer refleksjon rundt dette, kastet Harry en ny lammevåde mot den urørlige skikkelsen til professor Stikling.

Harry grep om tryllestaven sin, stirret på området han hadde foran seg, og pustet tungt av utmattelsen. Han hadde ikke nok magi igjen til å kaste en skytsverge for å sende melding til Humlesnurr, og han burde *virkelig virkelig* ha tenkt på den muligheten umiddelbart denne gangen. Harry startet å gå tilbake dit speilet hans hadde falt ned, for å se om det fremdeles var blokkert.

Og så nølte Harry.

Lappen hans til ham selv hadde sagt at han skulle unngå svartspanernes oppmerksomhet, og Harry *visste fremdeles ikke hva som foregikk.*

Den sammensunkne skikkelsen til professor Krengle ga fra seg en ny serie av skjærende host, strakk ut en hånd mot veggen ved siden av seg, og trakk seg selv sakte opp på beina.

«Harry,» kvekket professor Krengle. «Harry. Er du der?»

Det var første gang noensinne at professor Krengle hadde tiltalt ham med fornavn.

«Jeg er her,» sa Harry. Uten noen form for bevisst tanke, beveget føttene hans kroppen fremover.

«Vær så snill,» sa professor Krengle. «Vær så snill, jeg har ikke … mye tid. Vær så snill å ta meg … til Speilet … hjelp meg … med å få fatt i Steinen.»

«De *vises* stein?» sa Harry. Han tok en titt på de falne, spredte kroppene, men kunne ikke se Draco mer; avsløringsmagien hadde mistet sin effekt. «Du mener at herr Nokk hadde *rett?* Jeg tror ikke at Humlesnurr ville –»

«Ikke – Humlesnurr,» gispet professor Krengle. «Fordi – Stikling–»

«Jeg skjønner,» sa Harry. Hvis Humlesnurr hadde stått bak alt sammen, ville han ikke ha behøvd å kontrollere en professor for å kunne bruke minnemagi.

«Speil … eldgammel gjenstand … kan skjule alt mulig … Steinen er kanskje der … mange andre ønsker seg denne Steinen … en av dem sendte Stikling …»

Harry gjentok raskt, «Speilet der nede er en eldgammel magisk gjenstand som kan brukes til å skjule ting, og det ville være et av de mulige stedene der De vises stein kunne gjemmes. Hvis De vises stein er inne i Speilet så kan det være et visst antall mennesker som er på jakt etter dem. En av dem kontrollerer Stikling, og det ville forklare hva målet deres virkelig er … bare … det forklarer ikke hvorfor vedkommende som kontrollerer Stikling ville gå etter Hermine?»

«Harry, vær så snill,» sa professor Krengle. Pusten hans var enda mer anstrengt nå, ordene kom hjerteskjærende sakte. «Det er den eneste tingen … som kan redde livet mitt … og nå oppdager jeg … at jeg ikke ønsker å dø … vær så snill, hjelp meg …»

Og på en eller annen måte avgjorde dette saken.

På en eller annen måte var dette litt for mye av det gode.

Følelsen av uvirkelighet som Harry hadde fått da professor Stikling ankom åstedet, at han ikke lenger skulle unngå å mistro, kom tilbake; hans Indre kritiker veide opp alt som om det var et skuespill. Tidsaspektet, sannsynligheten, så mange mennesker som dukket opp ved den samme døra, forsvarsprofessorens desperasjon … hele denne situasjonen føltes ikke virkelig. Men han kunne kanskje være i stand til å *løse den* hvis han bare tok seg tid til å tenke igjennom ting på forhånd, istedenfor å løpe raskt i retning av første og beste eventyr. All den oppsamlede erfaringen fra skoleåret hadde til sist krystallisert seg til noe sånt som en tanke kampherding. Et instinkt født av tidligere katastrofer fortalte Harry at hvis han bare kastet seg ut i dette, ville han etterpå ende opp i en heller trist konversasjon der han innså at han hadde vært dum. *Igjen.*

«Jeg må tenke,» sa Harry. «La meg tenke et minutt før vi går.» Han snudde seg vekk fra forsvarsprofessoren, og tittet på de bevisstløse skikkelsene som lå drapert i forskjellige former utover gulvet. Det hadde vært så mange puslespillbrikker allerede, dette siste året, kanskje alt rett og slett ville falle på plass med en siste brikke …

«Harry …» sa forsvarsprofessoren med sviktende stemme. «Harry, jeg dør …»

Ett minutt til kan ikke utgjøre den forskjellen, han har hatt HELE ÅRET på seg til å være syk, det er USANNSYNLIG at hans liv eller død skulle være så nøyaktig sammenfallende i tid som alt annet som har skjedd dette siste minuttet, uansett hva som skjedde med Hermine –

«Jeg *vet det!*» sa Harry. «Jeg skal tenke *raskt!*»

Harry stirret på kroppene og forsøkte å tenke. Det var ikke tid nok til tvil, for ekstra momenter, ingen bremser eller nye vurderinger, bare ta de første tankene du har og *løp med dem* –

Bak i Harrys sinn flimret fragmenter av abstrakte tanker forbi, metoder for problemløsing som det ikke var tid nok til å fremsi med ord. I ordløse glimt skjøt de forbi, for å etablere problemsituasjonen han sto overfor.

– hva legger jeg merke til at jeg er forvirret av –

– det første stedet du skal lete etter et problem er det aspektet av situasjonen som virker mest usannsynlig –

– enkle forklaringer er mer sannsynlige, fjern separate usannsynligheter som må postuleres –

Professor Slur hadde allerede vært her, så hadde professor Krengle ankommet, så hadde Harry ankommet (med tidsvender), så hadde gruppa med eventyrere kommet og Draco hadde blitt avslørt (del av gruppa), så hadde professor Stikling dukket opp.

For mange mennesker hadde dukket opp *samtidig*, og det var altfor mye av et sammentreff, det var *usannsynlig* at så mange forskjellige parter ville dukke opp på samme sted innenfor et vindu på fem minutter, det *måtte* være en skjult årsak.

Gi den som kontrollerte Stikling merkelappen mesterhjernen som hadde beordret at Hermine skulle misminnes. Mesterhjernen hadde sendt Stikling hit.

Professor Slur hadde sagt at rektor hadde sendt ham for å bevokte døra etter at det hadde forekommet en form for *forstyrrelse*, hvis mesterhjernen hadde forårsaket det som en distraksjon så forklarte det hvorfor Severus var der også.

Harry var ikke lenger sikker på at Draco var kontrollert av mesterhjernen, den hypotesen hadde bare dukket opp som en innskytelse; kan hende hadde Draco bare forsøkt å ta ut ikke-Susanne så han kunne komme seg uhindret inn i korridoren …

Nei, det var feil tankemåte, snu det rundt, forsøk å *forklare* at Draco og hans gruppe med eventyrere dukket opp akkurat da, ingen tid for å stille spørsmål, *løp med hypotesen*, la oss derfor anta at Stiklings mesterhjerne hadde sendt ut Draco eller gjort noe for å utløse hans ankomst.

Da var tre ankomster forklart.

Harry hadde møtt opp fordi lappen hans til seg selv hadde sagt at han skulle gjøre det. Der var årsaken tidsreise.

Så gjensto eventuelt forsvarsprofessoren som hadde sagt at han fulgte etter Slur, skjønt det virket ikke *egentlig* som en adekvat grunn til at professor Krengle skulle komme dit, dette fikk ikke egentlig Harry til å bli mindre forvirret, så kanskje mesterhjernen også hadde kontrollert når professor Krengle skulle dukke opp, på en eller annen måte, og til og med gjort det slik at Harry selv skulle komme.

Harrys sinn møtte en snubletråd, han kunne rett og slett ikke se hvordan han kunne fortsette den tankerekka.

Det var ikke tid nok til å stirre dumt på snubletråder.

Uten å ta pause eller å sakke farten angrep Harrys sinn problemet fra en annen vinkel.

Professor Krengle hadde dedusert eksistensen til en kontrollert Galtvort-professor ut fra behovet for å ha en lærer som kunne misminne Hermine, hvilket betydde at professor Stiklings kontrollør hadde lurt Hermine i ei felle og deretter fått henne myrdet, hvilket betydde at professor Stiklings kontrollør hadde detaljert informasjon om livet på Galtvort og kanskje en personlig interesse tilknyttet Gutten-som-overlevde og hans venner.

Harrys sinn kastet til slutt fram det relevante minnet, der Humlesnurr sa at fyrst Voldemorts sterkeste vei til nytt liv var skjult her inne i Galtvort *løp med hypotesen* slik at gjenstanden for gjenoppliving var De vises stein skjult inne i Speilet *hvorfor hadde Humlesnurr puttet Speilet inne i en korridor som førsteklassinger kunne komme seg gjennom, nei, ignorer det spørsmålet, det er ikke viktig nå* og professor Krengle hadde sagt at De vises stein bar i seg sterke helbredende krefter, så den delen passet også.

Men hvis det var De vises stein som var skjult i Speilet for å holde den borte fra Den mørke herren, så betydde det at Speilet også inneholdt den ene tingen i verden som kunne redde forsvarsprofessorens liv –

Harrys sinn forsøkte å nøle, å vike unna, med en plutselig følelse av hvor denne tankerekka kunne føre hen.

Men det var ikke satt av noe tid for nøling.

– og det var også altfor mye av et sammentreff, rett og slett altfor mye usannsynlighet, med mindre hodet ditt avskrev det som en fabelaktig vending i plottet, som om du var inne i en historie.

Kunne denne mulige Mørke herren også ha manipulert professor Krengle, slik at professor Krengle ville oppdage sin mulige frelse på rett tid, slik at Harry og professor Krengle ville gå og hente ut verktøyet for gjenoppliving fra Speilet, som kanskje ikke en gang var denne De vises stein, og så ville Den mørke herrens avatar eller en eller annen tjener dukke opp og ta den fra dem, det ville forklare *alle* sammenhengene og oppheve alle tilfeldighetene.

Eller professor Krengle hadde visst fra starten at den ene tingen som kunne redde livet hans var gjemt inne i dette Speilet, og det var derfor han hadde gått med på å undervise i forsvar ved Galtvort, og nå var han endelig i gang med å forsøke å få tak i den, men hvorfor skulle han vente til han var så syk som dette med å forsøke, og hvorfor hadde Stikling dukket opp samtidig med Krengle –

Harrys sinn opplevde en ny pågang av nøling.

Hans indre øye så i en retning det var redd for å se.

Beskjeden jeg sendte meg selv sa at jeg skulle hjelpe stjernenes betrakter. Jeg ville ikke sende meg selv en beskjed som sa noe slikt, med mindre jeg allerede hadde kommet fram i fremtida at det var det rette å gjøre – kanskje lappen bare forteller meg at jeg skal komme i gang med hele greia –

En liten flik av forvirring ble forfremmet til bevisst oppmerksomhet.

Den kodede meldingen på pergamentet … en eller to linjer hadde ikke hørtes helt rett ut, hadde ikke virket som den typen kodet språk Harry ville forvente at han selv ville bruke …

«Harry,» hvisket den døende stemmen til professor Krengle bak ham. «Harry, vær så snill.»

«Jeg er snart ferdig med å tenke,» sa Harrys stemme høyt, og Harry innså med det samme at disse ordene var sanne.

Snu det rundt.

Se på det fra fiendens perspektiv, fra der fienden legger sine egne intelligente planer, et sted du ikke kan se dem.

Det er svartspanere på Galtvort, og ditt mål Harry Potter er nå fullt på vakt. Harry Potter vil tilkalle svartspanere ved første tegn til trøbbel, eller sende en skytsverge til Albus Humlesnurr. Se på det som et puslespill, og én kreativ løsning er å –

– forfalske en antatt tidsvendt melding til Harry Potter fra seg selv, som forteller ham at han *ikke* skal påkalle hjelp, forteller ham at han skal møte opp på det stedet og til den tida du ønsker han skal være. Du får målet selv til å omgå alle beskyttelsene han har satt opp. Du omgår til og med beskyttelsen fra hans skeptiske natur med den avgjørende autoriteten til hans fremtidige selvs dømmekraft.

Det er ikke en gang vanskelig. Du kan misminne en tilfeldig elev til å huske at Harry Potter ga vedkommende en konvolutt, som skulle gis tilbake til ham senere.

Du kan misminne eleven fordi du er en lærer ved Galtvort.

Du tar deg ikke bryet med å stjele en blyant og gompepapir fra Harry Potters pung. Istedenfor forfalsker du Harry Potters håndskrift på trollmannspergament. Du kan forfalske Harry Potters håndskrift fordi du har sett den på den departementsstyrte eksamenen du har vurdert.

Du kaller Draco Malfang 'konstellasjonen' fordi du vet at Harry Potter er interessert i astronomi, og du er en trollmann, og du har tatt astronomi og lært deg utenat navnene på alle stjernebildene. Men det er ikke den koden Harry Potter naturlig ville ha brukt for å beskrive Draco Malfang for seg selv, det ville ha vært 'læregutten'.

Du kaller professor Krengle 'stjernenes betrakter' og ber Harry Potter om å hjelpe ham.

Du vet at livsspiser er måten du sier 'desperant' på i ormtunge, og du forventer at Harry Potter skal tenke på svartspanere som deres samarbeidspartnere.

Du koder 6:49 om til 'seks, og syv i et kvadrat' fordi du har lest en gompebok om fysikk som Harry Potter ga til deg.

Så hvem er du?

Harry la merke til at pusten hans hadde blitt raskere, og med galopperende hjerte sakket han farten på pusten igjen, professor Krengle *holdt øye med ham.*

Hva hvis, hypotetisk sett, professor Krengle var mesterhjernen og hadde forfalsket Harrys melding, det ville forklare at alle fem partier dukket opp, hele den synkrone koordinasjonen til denne komedien, og så var professor Stikling bare satt under kontroll for å gi professor Krengle plausibel grunn til å nekte, la ham legge skylden for misminneformlene på noen andre etter at støvet hadde lagt seg, men

men hvorfor skulle professor Krengle risikere å skade den skjøre alliansen Harry hadde med Draco som følge av oppsettet med den falske mordanklagen

(som professor Krengle hadde 'oppdaget' og 'stoppet', etter sigende med en sporing plassert på Draco)

hvorfor skulle professor Krengle ha noe ønske om å drepe Hermine

(hvis hans første forsøk på å fjerne henne ikke hadde fungert)

hvis professor Krengle var skurken, kunne det være at han hadde jugd om alt som hadde med malacruxer å gjøre, og kanskje det ikke var et sammentreff i det hele tatt at den eneste tingen som kunne redde livet hans var den samme fremgangsmåten som kunne gjenopplive Den mørke herren, hva hvis Mørkets herre også hadde arrangert det, på en eller annen måte

(en dag hadde Rogus Ringelhorn mysteriøst forsvunnet, antatt død i klørne til Mørkets herre)

En fryktelig intuisjon hadde grepet Harry, noe adskilt fra alle tankerekkene han hadde hatt så langt, en intuisjon som Harry ikke kunne sette ord på; utenom at han og forsvarsprofessoren var svært like på visse måter, og at det å forfalske en tidsvendt melding var akkurat den typen kreativ metode som Harry selv kunne ha forsøkt for å komme seg rundt alle beskyttelsene til det utvalgte målet –

Og det var da Harry til slutt innså det som burde ha vært åpenbart fra aller, aller første stund.

*
*

Professor Krengle var smart.

Professor Krengle var smart på samme måte som Harry.

Professor Krengle var smart på nøyaktig samme måte som Harrys mysteriøse mørke side.

Hvis du måtte gjette når Gutten-som-overlevde hadde fått sin mysteriøse side, så var det åpenbart at du kunne gjette på 31. oktober 1981, om natta.

*
*

Og

Og

Og professor Krengle hadde kjent til et passord som Bellatrix DeMons hadde ment identifiserte Den mørke herren, og hans nærvær ga Gutten-som-overlevde en følelse av dommedag og hans magi interagerte destruktivt med Harrys og hans favorittformel var Avada Kadavra og og og –

Åpenbaringen blåste gjennom Harry lik en stor demning som brast og slapp ut alt vannet sitt, den strømmet gjennom sinnet hans i en uimotståelig strøm som feide vekk alt annet.

Det er bare én virkelighet som genererer alle observasjonene.

Hvis forskjellige observasjoner ser ut til å peke i retninger som ikke passer sammen, så betyr det at den riktige hypotesen er en du ikke har tenkt på ennå.

Og i de tilfellene, når du til slutt tenker ut den korrekte hypotesen, så passer alt sammen inn, den bryr seg ikke om benektelser eller skrekk, den skjærer vekk all tvil og alle følelser som måtte stå i veien.

– og så hadde 'Rogus Ringelhorn' og 'fyrst Voldemort' bare vært en og samme person som deltok på begge sider av Trollmannskrigen, og det var derfor Ringelhorn-familien hadde blitt drept før de kunne møte 'Rogus Ringelhorn', akkurat slik Bister hadde mistenkt –

Virkeligheten slo ned i ham og festet seg, en sammenhengende beskrivelse av tingenes tilstand som effektivt forklarte alle observasjoner.

Harry hoppet ikke, endret ikke pusten, forsøkte å ikke vise et eneste tegn på den skrekken og smerten som flommet gjennom sinnet hans.

Fienden var bak ham og så på ham.

«Greit,» sa Harry høyt, så snart han våget å stole på at stemmen ville høres normal ut. Han fortsatte å se på kroppene, og se vekk fra professor Krengle, fordi Harry stolte ikke på sitt eget ansikt. Harry løftet et kutteerme for å tørke vekk svetten fra panna, og forsøkte å få bevegelsen til å se dagligdags ut; Harry klarte ikke å kontrollere svettingen, eller den raske dunkingen i brystet. «La oss gå og hente De vises stein.»

Alt Harry trengte var et øyeblikks distraksjon langs veien slik at han kunne bruke tidsvenderen.

Det kom ikke noe svar bakfra.

Stillheten strakk ut.

Harry snudde seg sakte rundt.

Professor Krengle sto oppreist og smilende.

I forsvarsprofessorens hånd var det en form av svart metall som pekte på Harrys stavarm, holdt i det faste grepet til en som vet nøyaktig hvordan man bruker en halvautomatisk pistol.

Harrys munn var tørr, selv leppene skalv med adrenalin, men han klarte å snakke. «Hallo, fyrst Voldemort.»

Professor Krengle bøyde hodet lett i anerkjennelse, og sa, «Hallo, Tom Venster.»

103.
SANNHETEN, DEL 2

Tom Venster.

Ordene ga ekko inne i Harrys hode, de fremkalte resonanser som like raskt døde bort, brutte mønstre som forsøkte å fullføres, men feilet.

Tom Venster er en … Tom Venster var … Tom …

Det var andre ting som hadde høyere prioritet i Harrys oppmerksomhet.

Professor Krengle holdt en pistol rettet mot ham.

Og av en eller annen grunn hadde ikke fyrst Voldemort skutt ennå.

Harrys stemme kom ut mest som en kvekk. «Hva er det du vil meg?»

«Din død,» sa professor Krengle, «er åpenbart ikke det jeg har tenkt til å si, siden jeg har hatt mengder av tid til å drepe deg hvis det var det jeg ville. Den skjebnesvangre endelige kampen mellom fyrst Voldemort og Gutten-som-overlevde er bare en av Humlesnurrs drømmer. Jeg vet hvordan jeg finner fram til din families hus i Oxford, og jeg er godt kjent med konseptet skarpskytterrifle. Du ville ha dødd før du rørte en tryllestav for aller første gang. Jeg håper dette står klart for deg, Tom?»

«Krystallklart,» hvisket Harry. Kroppen han ristet fremdeles, og kjørte programmer som var mer tilpasset det å flykte fra en tiger enn å kaste nøyaktige formler eller *tenke*. Men Harry kunne tenke seg en ting som personen som pekte en pistol på ham åpenbart ønsket at han skulle gjøre, et spørsmål den personen ventet på at han skulle stille, så Harry gjorde det. «Hvorfor kaller du meg Tom?»

Professor Krengle betraktet ham stødig. «Ja, *hvorfor* kaller jeg deg Tom? Svar. Intellektet ditt er ikke alt jeg håpet det skulle være, men det skulle være tilstrekkelig for dette.»

Harrys munn så ut til å vite svaret før hjernen hans klarte på fokusere på spørsmålet. «Tom Venster er navnet ditt. Navnet vårt. Det er den fyrst Voldemort er, eller var, eller – noe.»

Professor Krengle nikket. «Bedre. Du har allerede overvunnet Mørkets herre, den ene og eneste gangen du noensinne vil gjøre dette. Jeg har allerede drept alt utenom en liten rest av Harry Potter, fjernet forskjellen mellom åndene våre, og gjort oss i stand til å leve i den samme verden. Nå da det står klart for deg at kampen mellom oss er en løgn, så burde du kunne være i stand til å handle fornuftig for å fremme dine egne interesser. Eller kanskje du ikke er det.» Pistolen gjorde en enkel, bydende bevegelse, noe som fikk dråper av svette til å dukke opp på Harrys panne. «Slipp tryllestaven. Nå.»

Harry slapp den.

«Gå bort fra staven.»

Harry adlød.

«Grip mot nakken din,» sa professor Krengle, «og fjern tidsvenderen, ved å berøre kun lenka. Plasser tidsvenderen på bakken, og gå så bort fra den også.»

Også dette gjorde Harry. Selv i sin sjokkerte tilstand lette hjernen hans etter en mulighet for å spinne tidsvenderen i prosessen, en plutselig bevegelse som ville vinne; men Harry visste at professor Krengle allerede ville leve seg inn i Harrys stilling, og forsøke å se for seg de samme mulighetene.

«Fjern pungen din og legg den også på bakken, og fjern deg fra den.»

Harry gjorde dette.

«Fint,» sa forsvarsprofessoren. «Nå. Tida er inne til at jeg skal sikre meg De vises stein. Jeg akter å ta med meg disse fire førsteklassingene, passende forglemmet fra sine nyligste minner slik at de fremdeles husker sin opprinnelige hensikt. Slur skal jeg kontrollere og sette til å bevokte denne døra. Etter at dagens arbeid er ferdig, har jeg til hensikt å drepe Slur for å ha forrådt min forrige identitet. De tre unge arvingene skal jeg ta med meg videre, for å forme deres fremtidige lojalitet. Og vær klar over en ting: jeg har tatt gisler. På forhånd har jeg satt i gang en formel som vil drepe hundrevis av Galtvort-elever, inkludert mange som du har kalt venner. Jeg kan stoppe den formelen ved å bruke Steinen, hvis jeg lykkes i å få tak i den. Hvis jeg blir avbrutt før det, eller jeg velger å ikke stoppe formelen, så vil hundrevis av elever dø.» Professor Krengles stemme var fremdeles mild. «Oppfatter du ennå hva som står på spill for din del, gutt? Jeg ville smile hvis du svarte 'nei', men det er å håpe på for mye.»

«Jeg vil helst,» klarte Harry å si, gjennom skrekken, og hjertesorgen, og knivene som skar løs på en emosjonell forbindelse som gjorde like vondt som levende kjøtt når den ble skåret i, «at du ikke gjør de tingene, professor.» *Hvorfor, professor Krengle, hvorfor, hvorfor måtte det ende opp som dette, jeg vil ikke, jeg vil ikke, jeg vil ikke at dette skal skje …*

«Vel, vel,» sa professor Krengle. «Jeg gir deg tillatelse til å tilby meg noe jeg vil ha.» Pistolen lagde en inviterende bevegelse. «Det er et sjeldent privilegium, barn. Fyrst Voldemort forhandler vanligvis ikke om de tingene han ønsker.»

En del av Harrys sinn mobiliserte seg panisk, og lette etter noe, noe som helst som kunne være mer verdifullt for fyrst Voldemort eller professor Krengle enn barnegisler eller Slurs død.

En annen del av ham, den delen som aldri hadde stoppet å tenke, visste allerede svaret.

«Du har allerede en klar ide om hva du ønsker av meg,» sa Harry, gjennom kvalmen og de blødende sårene i sjelen. «Hva er det?»

«Din hjelp til å få tak i De vises stein.»

Harry svelget. Han kunne ikke gjøre noe for å hindre at øynene kastet et blikk ned på pistolen, så opp igjen til professor Krengles ansikt.

Han var klar over at helten i en roman var ment å si 'Nei', men nå som han faktisk var i en situasjon som denne, så det ikke ut til å gi noen mening å si 'Nei'.

«Jeg er skuffet over at du trenger å vurdere saken,» sa professor Krengle. «Saken er enkel og grei, du bør adlyde meg enn så lenge, siden jeg har alle fordeler på min side. Jeg har lært deg opp bedre enn som så; i denne situasjonen bør du definitivt late som om du taper. Du kan ikke forvente noe som helst ved å stå imot, bortsett fra smerte. Du burde ha regnet inn at det var bedre å gi et svar tidligere, og ikke få meg til å mistenke deg.» Professor Krengles øyne studerte ham nysgjerrig. «Kanskje Humlesnurr har fylt ørene dine med nonsens om edel motstand? Jeg finner den typen moral fornøyelig, siden den er så lett å manipulere. Jeg forsikrer deg om at jeg kan få motstand til å fremstå som et dårligere moralsk valg, og det er et godt råd at du underkaster deg før jeg demonstrerer hvordan det gjøres.» Pistolen holdt seg stødig rettet mot Harry; men med et vink av professor Krengles andre hånd, svevde Tracey Davidsen opp i lufta, der hun sakte spant rundt, med lemmene utstrakt –

– så, samtidig som nytt adrenalin begynte å hamre mot Harrys hjerte, fløt Tracey ned igjen.

«Velg,» sa professor Krengle. «Jeg begynner å miste tålmodigheten.»

Jeg burde ha sagt noe akkurat der, før han kanskje rev beina av Tracey, nei, jeg burde ikke, rektor sa at jeg ikke måtte vise fyrst Voldemort at jeg vil gjøre ting hvis han truer vennene mine, fordi det bare vil få ham til å true flere av dem – det er bare det at det han sa tidligere ikke egentlig er en trussel, det er bare den typen ting som fyrst Voldemort gjør –

Harry pustet dypt, flere ganger. Hva det nå var for del av ham som kjørte ham videre på autopilot skrek til resten av ham at han *hadde ikke råd til å være i sjokktilstand.* Sjokk hadde en begrenset varighet, nevroner skjøt nerveimpulser av gårde uansett; den eneste grunnen til at Harrys sinn skulle stenge ned mens hjernen hans fremdeles gikk var hvis Harrys modell av seg selv *trodde* at sinnet ville stenge ned –

«Jeg mener ikke å være en prøvelse for tålmodigheten din,» sa Harry. Stemmen hans sprakk opp. Det var bra. Å høres ut som om han fremdeles var i sjokktilstand kunne bety at fyrst Voldemort kanskje ville gi ham litt ekstra tid. «Men dersom fyrst Voldemort hadde et rykte for å holde sine avtaler, så vet jeg ikke noe om et slikt rykte.»

«En åpenbar bekymring,» sa professor Krengle. «Det finnes et enkelt svar, og jeg ville ha tvunget deg til å bruke det uansett. *Sslanger kan ikke juge.* Og siden jeg har en forferdelig avsmak for dumhet, så foreslår jeg at du ikke sier noe sånt som 'Hva mener du?' Du er smartere enn som så, og jeg har ikke tid til den slags konversasjoner som vanlige mennesker påfører hverandre.»

Harry svelget. Slanger kan ikke juge. «*To plusss to er fire.*» Harry hadde forsøkt å si at to pluss to er lik tre, og ordet 'fire' hadde kommet ut istedenfor.

«Bra. Da Salazar Smygard påkalte ormtungeforbannelsen på seg og alle sine etterkommere, var den virkelige planen hans å forsikre seg om at hans slekt skulle kunne stole på

det de andre sa, uansett hva slags plott de planla mot utenforstående.» Professor Krengle hadde tatt undervisningsposituren han brukte i kampmagi, lik noen som tok på seg en familiær maske, men pistolen forble stødig i hånda hans. «Psykomantikk kan ikke narre ormtungeforbannelsen på samme måte som den kan lure verifiserum, og du kan gjerne også gjøre en test på det. Nå, hør godt etter. *Bli med meg, lov meg at du hjelper sså godt du kan med å hente ut Ssteinen, og jeg sskal la disse barna bli her og ikke sskadd. Gisslene er virkelige, hundreviss av elever dør i natt med mindre jeg sstopper hendelsser som allerede er ssatt i verk. Vil sskåne gissler hviss jeg lykkess i å få tak i Ssteinen.* Legg også merke til dette, legg godt merke til det: *Jeg kan ikke virkelig drepess av noen kraft jeg kjenner til, og det å misste Ssteinen vil ikke forhindre meg fra å komme tilbake, og heller ikke frelsse deg og dine fra min vrede.* Enhver overilt handling du vurderer kan ikke vinne spillet for deg, gutt. Jeg gir deg ære for din evne til å irritere meg, og foreslår at du unngår å gjøre akkurat det.»

«Du sa,» Harrys stemme lød merkelig i hans egne ører, «at De vises stein har andre krefter enn det legenden sier. Det sa du til meg på ormtunge. Si meg hva Steinen virkelig gjør, før jeg går med på å hjelpe deg med å få tak i den.» Hvis det var noe på linje med å få total makt over universet, så var *ingenting* verdt en bitteliten sjanse for at fyrst Voldemort fikk tak i Steinen

«Ah,» sa professor Krengle, og smilte. «Du tenker. Sånn skal det være, og som en belønning skal jeg tilby deg ytterligere en god grunn til å samarbeide. Evig liv og ungdom; å kunne skape gull og sølv. Anta at disse er de virkelige evnene du får tilgjengelig når du holder Steinen. Fortell meg, gutt. Hva er Steinens kraft?»

Kanskje var det adrenalinet som fremdeles var i ham som for en gangs skyld var nyttig for hjernen hans. Det kunne ha vært kraften i å ha blitt fortalt at det fantes et svar, og at beviset ikke var en løgn. «Det kan gjøre transfigurasjoner permanent.»

Så stoppet Harry opp, idet han hørte hva hans egen munn nettopp hadde sagt.

«Korrekt,» sa professor Krengle. «Derfor vil enhver som holder De vises stein være i stand til å gjennomføre menneskelig transfigurasjon.»

Harrys anstrengte sinn fikk seg en ny omgang juling, idet han innså hvilken ny god grunn som ville bli tilbudt ham.

«Du stjal frøken Grangs levninger og transfigurerte dem til noe som ser tilforlatelig og uskyldig ut,» sa professor Krengle. «Et transfigurert mål som du er nødt til å bære rundt med deg, for å kunne vedlikeholde transfigurasjonen. Ah, jeg ser at øynene dine titter ned på den ringen på hånda di, men naturligvis ville ikke frøken Grang være den lille juvelen i ringen. Det ville være altfor åpenbart. Nei, jeg antar at du transfigurerte Grangs levninger om til selve ringen, og lot auraen av den transfigurerte juvelen maskere magien i den transfigurerte ringen.

«Ja,» sa Harry, og tvang ordet ut. Det var for en gangs skyld en løgn, og Harrys blikk hadde vært planlagt. Harry hadde forventet at noen skulle utfordre ham om stålringen, han hadde forsøkt å provosere fram den utfordringen så han kunne bevise sin uskyld en gang til, skjønt ingen hadde gjort det – kanskje Humlesnurr hadde sanset at stålet i seg selv ikke var magisk.

«Vel og bra,» sa professor Krengle. «Nå, bli med meg, hjelp meg med å få tak i Steinen, og jeg vil gjenopplive Hermine Grang for deg. Hennes død har hatt en uheldig effekt på deg, og jeg har ikke noe imot å oppheve denne effekten. Det, slik jeg forstår deg, er ditt høyeste ønske. Jeg har vært snill mot deg flere ganger, og jeg har ikke noe imot å gjøre dette for deg en gang til.» En blankøyd professor Stikling hadde nå løftet seg opp fra bakken og pekte på Harry med sin egen tryllestav. «*Hjelp meg å få tak i Ssteinen ssom kan Transsfigurere, og jeg skal forssøke etter besste evne å gjenopplive jente-barne-venn til ssant og varig liv. Når det er ssagt, gutt, ssså holder jeg på å misste tålmodigheten, og du kommer ikke til å like det som sskjer etterpå*.» Denne siste linja ble hvest ut med en stemme som ga inntrykk av en slange som løftet hodet for å slå til.

*
*

Selv da. Selv da, med hele verden snudd på hodet, med sjokk etter sjokk, selv da stoppet ikke Harrys hjerne å være en hjerne, eller å fullføre de mønstrene som hjernens kretser hadde blitt programmert til å fullføre.

Harry visste at dette var et altfor godt tilbud å gi noen som du rettet en pistol mot.

Med mindre du *desperat* trengte deres hjelp til å få De vises stein ut av det magiske speilet.

Og det var ikke mer tid igjen til å planlegge, bare tanken om at, dersom professor Krengle virkelig anstrengte seg så mye for å få hans hjelp – det Harry *ønsket* var å forlange et løfte fra professor Krengle om at han ikke skulle drepe noen i fremtida, i bytte mot hans hjelp nå; men Harry hadde en sterk følelse av at professor Krengle ville svare 'Ikke vær latterlig' og det var ikke tid for normal konversasjon, Harry ble nødt til å gjette på den best mulige trygge forespørselen på forhånd –

Professor Krengles øyne smalnet, munnen begynte å åpne seg –

«Dersom jeg hjelper deg,» sa Harrys munn, «vil jeg ha ditt løfte om at du ikke planlegger å vende deg mot meg når dette er over. Jeg ønsker at du ikke skal drepe professor Slur eller noen annen på Galtvort på minst en uke. Og jeg ønsker svar, sannheten om alt som har skjedd hele denne tida, alt du vet om min natur.»

De bleke, blå øynene betraktet ham følelsesløst.

Jeg mener virkelig at vi kunne ha tenkt ut noe bedre å be ham om enn det, sa Harrys Smygard-side. *Men jeg antar at det er reelt at vi ikke hadde mer tid, og at uansett hva vi trenger å gjøre senere, så vil det hjelpe med svar.*

Harry lyttet ikke til den stemmen akkurat nå. Et kaldt gufs var fremdeles på vei nedover ryggraden etter å ha hørt ordene som akkurat hadde kommet ut mellom leppene hans, rettet til mannen med pistolen.

«Det er dine betingelser for å hjelpe meg med å få tak i Steinen?» sa professor Krengle.

Harry nikket, ute av stand til å forme ord.

«*Godtatt*,» hveste professor Krengle. «*Hjelp meg, og du sskal få ssvar på dine sspørsmål, ssåfremt de handler om ting som har sskjedd, og ikke er om mine planer for fremtida. Jeg akter ikke å løfte min hånd eller min magi mot deg i fremtid, sså lenge du ikke løfter din hånd eller din magi mot meg. Sskal ikke drepe noen på sskolens område den førsste uka, hviss jeg ikke må. Nå, lov meg at du ikke vil forssøke å ssende advarssel om meg, eller flykte. Lov meg å gjøre sså godt du kan når du hjelper meg å få tak i Ssteinen. Og din jente-barne-venn sskal gjenopplivess av meg, til ssant liv og helsse; heller ikke sskal jeg eller mine ssøke å gjøre henne sskade ssenere*.» Et vridd smil. «*Lov, gutt, og avtalen vil bli inngått*.»

«Jeg lover,» hvisket Harry.

HVA? skrek andre deler av sinnet hans.

Duh, han har fremdeles en pistol rettet mot oss, påpekte Smygard. *Vi har faktisk ikke noe valg, vi bare prøver å få så mye ut av situasjonen som mulig.*

Din drittsekk, sa Håsblås. *Tror du at dette er det Hermine ville ha ønsket? Det er fyrst Voldemort vi snakker om, har vi en gang en fjern anelse om hvor mange mennesker han har drept, og vil drepe?*

Jeg benekter at vi inngår kompromisser med fyrst Voldemort for Hermines skyld, sa Smygard. *Siden det faktisk er en pistol til stede, og vi uansett ikke kan stoppe ham. I tillegg ville mamma og pappa ha ønsket at vi bare ble med og holdt oss trygge.*

Professor Krengle betraktet ham stødig. «Gjenta hele løftet i ormtunge, gutt.»

«*Jeg sskal hjelpe deg å få tak i Ssteinen … jeg kan ikke love at jeg vil gjøre mitt aller besste, jeg er redd for at motivassjon ikke kan være helt på topp. Jeg akter å forssøke. Sskal ikke gjøre noe jeg tror vil irritere deg, uten henssikt. Sskal ikke tilkalle hjelp hviss jeg forventer at du dreper dem eller at gissler vil dø. Beklager, lærer, men det er det besste jeg kan få til*.» Harrys sinn roet seg ned, tok seg sammen, idet beslutningen var fattet. Han ville bli hos professor Krengle, følge ham for å få tak i Steinen, redde elevgislene, og … og … og Harry visste ikke mer, bortsett fra at han ville fortsette å tenke.

«Er du faktisk lei deg for det?» Professor Krengle så ut til å more seg. «Jeg antar at det får være bra nok. Så, ha to andre ting klart for deg: `Jeg har planer for å sstoppe sselv rektor, hviss han dukker opp.` Og også dette: Jeg vil nå og da spørre deg på ormtunge om du har forrådt meg eller ikke. `Avtalen er inngått`.»

Deretter plukket professor Stikling opp Harrys tryllestav, og pakket den inn i et skimrende tøystykke; så plasserte hun den på gulvet, og pekte igjen tryllestaven mot Harry. Da først senket professor Krengle pistolen sin, som så ut til å forsvinne i hånda hans, og plukket opp Harrys innpakkede stav og stakk den inn under kuttene sine.

Den sanne Usynlighetskappen ble fjernet fra den sovende skikkelsen til Lars Loran DeMons, og professor Krengle tok Kappen, så vel som Harrys pung og tidsvender.

Så kastet professor Krengle en masse-*Forglemmiarum*, fulgt av masse-versjonen av falskminneformelen; den som fikk offeret til å fylle inn tomrommene med det hjernen selv foreslo kunne ha hendt, på alle elevene som var til stede.

Etterpå svevet professor Stikling alle de sovende barna bort, nå med et ansiktsuttrykk som virker irritert og opptatt, som om de hadde havnet i en urtologi-ulykke.

Professor Krengle vendte seg så mot det stedet der eliksirmesteren lå forvridd, og plasserte tryllestaven mot professor Slurs panne. «*Nervus mobile dokkis lignum.*»

Forsvarsprofessoren tok et steg tilbake, og begynte å bevege fingrene på venstre hånd i lufta som om han styrte ei teaterdokke med tråder.

Professor Slur dyttet seg opp fra gulvet med myke bevegelser, og sto nok en gang vakt foran døra til korridoren.

«*Alohomora,*» sa professor Krengle, og pekte tryllestaven mot den forbudte døra. Forsvarsprofessoren så ut som om han moret seg. «Vil du ha den ære, gutt?»

Harry svelget. Nok en gang hadde han kvaler, opptil flere av dem.

Det var merkelig hvordan du var i stand til å gjøre noe mens du samtidig visste at det var feil ting å gjøre; ikke en egoistisk ting, men *feil ting å gjøre* dypest sett.

Men mannen bak ham holdt pistolen; nok en gang hadde den dukket opp i hånda da Harry begynte å nøle.

Harry la hånda på dørspaken, og pustet dypt flere ganger, igjen mens han samlet tankene så godt han kunne. Gjennomfør det, ikke bli skutt, ikke la gislene dø, vær der for å få hendelsene til å bli så optimale som mulig, vær der for å se etter muligheter og hold deg i stand til å gripe dem. Det var ikke et bra valg, men alle de andre valgene virket verre.

Harry dyttet den forbudte døra åpen, og gikk gjennom.

104.
SANNHETEN, DEL 3

Etter ett enkelt trinn inn i Humlesnurrs forbudte kammer, skrek Harry til og hoppet tilbake og kolliderte med professor Slur, noe som sendte dem begge ned i en haug på bakken.

Professor Slur kom seg på beina igjen og fortsatte å stå foran døra. Hodet hans snudde på seg for å se på Harry. «Jeg bevokter denne døra etter ordre fra rektor,» sa professor Slur med sin vanlige sardoniske stemme. «Forsvinn øyeblikkelig, ellers trekker jeg huspoeng.»

Dette var egentlig så nifst at han burde ha grøsset, men Harrys oppmerksomhet var fullt rettet mot den gigantiske trehodete hunden som hadde stupt fremover mot ham, bare for å bli stoppet få skritt unna av lenkene som var festet til de tre halsbåndene.

«Det – det – det –» sa Harry.

«Ja,» sa professor Krengle fra et sted bak ham, «det er absolutt den vanlige beboeren i dette rommet, som er forbudt område for alle elever, spesielt førsteklassinger.»

«*Det er ikke trygt selv etter trollmannsstandarder!*» Inne i kammeret ga det enorme, svarte beistet fra seg en flerstemmet bjeffing, og dråper av hvitt spytt dusjet rundt fra tre munner med store tenner.

Professor Krengle sukket. «Det er fortryllet til å ikke spise elever, bare spytte dem tilbake ut døra. Nå, gutt, hvordan ville du anbefale at vi hanskes med dette farlige vesenet?»

«Øh,» stammet Harry, mens han forsøkte å tenke gjennom den fortsatte gneldringen til kammerets vokter. «Ææhhh, hvis denne er som Kerberos fra gompemyten om Orfeus og Eurydike, så må vi synge for å få den til å sove slik at vi kan pass–»

«*Avada Kadavra.*»

Det trehodete beistet falt sammen.

Harry så tilbake mot professor Krengle, som ga ham et blikk som så ekstremt skuffet ut, som for å spørre hvorvidt Harry hadde deltatt i en eneste time av undervisningen hans noensinne.

«Jeg *antok* på en måte,» sa Harry, mens han fremdeles prøvde å få pusten under kontroll, «at å gjennomgå denne utfordringen på noen annen måte enn den som brukes av førsteklassinger, kanskje kunne utløse en *alarm.*»

«Det er en løgn, gutt; du simpelthen husket ikke det du har lært når du ble stilt overfor situasjonen på ekte. Når det gjelder alarmer, så har jeg brukt måneder på å tukle med all alarmmagi og all beskyttelse i disse kamrene.»

«Så hva i alle dager var grunnen til at jeg skulle gå inn først?»

Professor Krengle bare smilte. Det så betraktelig ondere ut enn normalt.

«Blås i det,» sa Harry, og gikk sakte innover i kammeret, fremdeles med skjelvende lemmer.

Kammeret var bygd i stein, opplyst av et blekt blått lys som skinte fra buede innsenkninger som var skåret ut i veggene; det liknet på lyset fra en grå himmel som kom inn gjennom vinduene, skjønt det var ingen vinduer. I den borteste enden av kammeret var det en fall-lem i tre på gulvet, der en enkelt ring var festet. Midt i kammeret lå en gigantisk død hund med tre livløse hoder.

Harry snudde seg opp mot en av de buede innsenkningene og tittet inn i den. Der var det ingenting, bortsett fra den blå gløden som ikke så ut til å ha noen kilde, så han gikk bort og undersøkte den neste, mens han studerte veggen grundig idet han passerte.

«Hva,» sa professor Krengle, «driver du på med?»

«Jeg undersøker rommet,» sa Harry. «Det kan være at det finnes noen spor, et hint, en inskripsjon, eller en nøkkel vi trenger senere, eller noe –»

«Er du seriøs, eller forsøker du med vilje å forsinke oss? Svar på ormtunge.»

Harry så seg tilbake. «*Var sseriøss*,» hveste Harry. «*Ville ha gjort det ssamme om jeg kom hit alene.*»

Professor Krengle masserte pannen sin lett. «Jeg vedgår,» sa han, «at din fremgangsmåte ville være fremragende hvis du skulle, for eksempel, utforske gravkammeret til Amon-Set, så jeg vil ikke helt kalle deg en idiot, men allikevel. Den falske gåten, den ytre formen til denne utfordringen, er en lek ment for førsteklassinger. Vi skal rett og slett gjennom fall-lemmen.»

Under fall-lemmen var det en gigantisk plante, noe lik en enorm prikkbladplante med store blader som vokste ut fra den sentrale stilken lik en spiraltrapp, men mørkere i fargen enn en normal prikkbladplante, med slyngtråder lik fangarmer som kom ut fra den sentrale stilken og hang nedover. Ned mot grunnen spredte planta seg utover med større blader og slyngtråder, som for å love at den ville dempe landingen dersom noen skulle falle. Under der var et nytt steinkammer som liknet det første, med de samme innsenkningene som minnet om falske buede vinduer, og som avga det samme gråblå lyset.

«Den åpenbare metoden er å fly ned på sopelimen som er i pungen min, eller å kaste ned noe tungt for å se om de slyngtrådene er feller,» sa Harry, og tittet nedover. «Men jeg gjetter på at du kommer til å si at vi rett og slett skal gå nedover bladverket.» De så definitivt ut som om de var ment å være en spiraltrapp.

«Etter deg,» sa professor Krengle.

Harry plasserte forsiktig en fot på et blad og fant ut at det absolutt kunne bære vekten av ham. Så kastet Harry et siste blikk rundt seg i rommet før han forlot det, for å sjekke om det var noe det var verdt å merke seg.

Den enorme døde hunden påkalte såpass mye oppmerksomhet at det var vanskelig å fokusere på noe som helst annet.

«Professor Krengle,» sa Harry, og utelot frasen *din fremgangsmåte når det gjelder hindringer har visse ulemper,* «hva hvis noen tar en titt inn døra og ser at Kerberos er død?»

«I så tilfelle har de sannsynligvis allerede lagt merke til at noe er galt med professor Slur,» sa professor Krengle. «Men hvis du insisterer …» Forsvarsprofessoren gikk bort til det trehodete liket og plasserte tryllestaven mot det. Han begynte å fremsi en besvergelse som hørtes latinsk ut, og som ble fulgt av en følelse av økende bekymring; Gutten-som-overlevde merket kraften til Mørkets herre, som han alltid hadde gjort.

Det siste ordet som ble sagt var «*Inferius*» og ble etterfulgt av en avsluttende strøm av *STOPP, IKKE.*

Og den trehodete hunden reiste seg opp, med seks matte og blanke øyne, og snudde seg nok en gang for å bevokte døra.

Harry stirret på den enorme inferien med en forferdelig synkende følelse i magen, den tredje verste følelsen han noensinne hadde hatt i hele sitt liv.

Der og da visste han at han hadde sett og følt denne prosedyren en gang tidligere, bare uten den uttalte latinen.

Kentauren som hadde konfrontert ham i Den forbudte skogen var død. Forsvarsprofessoren hadde truffet den med en virkelig *Avada Kadavra*, ikke en falsk.

Et eller annet sted i bakhodet hadde Harry sett for seg at hvis han bare kunne *få tilbake* Hermine, så kunne han gå tilbake til prinsippet om at ingen skulle trenge å dø; Batmans etikk. Folk flest levde hele sine liv uten at noen ble drept i hva det nå var for eventyr de deltok i.

Og slik skulle det ikke bli.

Han hadde ikke en gang lagt merke til den dagen han mistet sin siste sjanse til å vinne. Selv om Hermine ble gjenopplivet nå, så ville ikke Harry ha klart å komme gjennom hele denne suppa uten at noen ble drept.

Han hadde ikke en gang fått vite kentaurens navn.

Harry sa ikke noe høyt. Forsvarsprofessoren ville enten bekrefte anklagen på ormtunge eller juge med vanlig språk; og uansett ville forsvarsprofessoren deretter ha mer grunn til å være mistenksom mot Harrys neste handlinger. Men Harry visste – skjønt han visste ikke *hvordan* han skulle stoppe professor Krengle, skjønt han ikke ville våge å forråde ham bevisst, kanskje ikke engang ta en slik avgjørelse, før tida nesten var inne til å vinne – han visste at det aldri kunne bli en fredelig løsning mellom ham og fyrst Voldemort, for så lenge begge to levde, kunne ingen av dem leve.

Og det var som om denne avgjørelsen, denne vissheten om motstand, påkalte en styrke fra det Harry hadde sett på som sin mørke side. Harry hadde stoppet å bevisst påkalle sin mørke side etter den dagen da han hadde drept trollet. Men hans mørke side hadde aldri vært noe som var adskilt fra ham. Det hadde vært noe han husket fra Tom Venster. Harry visste ikke hvordan dette hadde skjedd, men hvis han skulle ta en formodning og jobbe videre med den, så ville alle gjenklanger av kognitive ferdigheter

som fantes i hans mørke side være der slik at han kunne bruke dem. Ikke som en separat modus, slik Harry hadde sett for seg tidligere, men bare som nevrale mønstre med en sterk tendens til å koble seg sammen slik de en gang hadde utgjort en sammensatt helhet.

Uheldigvis endret ikke dette på det faktum at professor Krengle hadde de samme ferdighetene, med langt mer erfaring i å bruke dem; og også hadde pistolen.

Harry snudde seg, og satte foten på den gigantiske planta, og begynte å gå nedover spiraltrappa som de kjempestore bladene utgjorde. Harry hadde brukt altfor mye tid på denne hendelsen, men han hadde gjenvunnet fatningen til en viss grad, til tross for sorgen som fremdeles tynget ham ned som seigtflytende væske. Det var ingen kald stålbjelke i ryggraden hans, men det var uansett noe rett og solid. Han aktet å gjennomføre dette spillet, å få Hermine tilbake i levende live, og så, på en eller annen måte, stoppe professor Krengle. Eller stoppe professor Krengle og så ta Steinen selv. Det måtte være noe, noen mulighet, noen anledning som ville by seg, en måte å stoppe fyrst Voldemort på *og* få Hermine tilbake …

Harry fortsatte å gå nedover.

Bak ham fortsatte den trehodete hunden å vente, og voktet porten.

105.
SANNHETEN, DEL 4

De spiral-plasserte bladene til den gigantiske prikkbladplanta føltes som myk skogbunn under føttene til Harry; ikke like fast som betong, men i stand til å bære vekta hans. Harry holdt vaktsomt øye med slyngtrådene, men de forble passive.

Da Harry kom til bunnen av den vegetabilske spiraltrappa, kastet plutselig noen slyngtråder seg ut og grep tak i Harrys armer og bein.

Etter en kort kamp tillot Harry seg selv å slappe helt av.

«Interessant,» sa professor Krengle som fløt ned fra oven, uten å røre noen av plantas blader eller slyngtråder. «Jeg noterer meg at du ikke later til å ha noen problemer med å tape for ei plante.»

Harry tittet nøyere på forsvarsprofessoren, nå som han kunne se på ham uten panikkens briller. Professor Krengle var opprett og i bevegelse, han fløy tilsynelatende uten problemer; følelsen av dommedag rundt ham var sterk. Men øynene hans var fremdeles innsunkne; armene fremdeles tynne og skjøre. Sykdommen hadde *ikke* vært en bløff, og den åpenbare hypotesen var at forsvarsprofessoren nylig hadde spist en ny enhjørning for å midlertidig få tilbake noe styrke.

Og forsvarsprofessoren snakket også i rollen som professor Krengle, ikke som fyrst Voldemort, hvilket kanskje ikke var et dårlig tegn fra Harrys perspektiv. Harry visste ikke hvorfor – med mindre det var at forsvarsprofessoren fremdeles trengte ham for noe – men det virket definitivt å være i Harrys egen interesse å fortsette å spille sin egen rolle som villig medhjelper.

«Du lot meg spesifikt gå inn i denne fella, professor,» svarte Harry, akkurat slik han hadde snakket til professor Krengle. *Roller, masker, minn ham på hvordan det var mellom oss* … «Om jeg hadde vært alene, hadde jeg brukt sopelimen min.»

«Kanskje. Hvordan ville en vanlig førsteklassing løst denne utfordringen? Hvis de hadde tryllestaven sin, da.» Planta hadde nå sendt ut noen slyngtråder i retning professor Kringle, men professor Kringle svevde akkurat utenfor rekkevidde.

Harry husket nå at professor Stikling hadde snakket om en djevelsnare, som læreboka i urtologi sa foretrakk kjølige, mørke steder slik som huler – skjønt hvordan det kunne være tilfelle for en plante med blader kunne man bare gjette på. «Om jeg skulle gjette, ville jeg sagt at dette er en djevelsnare, og det kan være at den trekker seg unna fra lys og varme. Så kanskje en førsteklassing kunne brukt *Lumos*? I dag ville jeg brukt *Inflammare*, men jeg lærte ikke den formelen før i mai.»

En vridning i forsvarsprofessorens tryllestav, og et mønster av flytende dråper skjøt ut fra den og traff planta nær der slyngtrådene var festet; de traff med et stille plask og så en

stille hvesing. Alle slyngtrådene som berørte Harry trakk seg febrilsk tilbake og begynte å slå mot sårene som begynte å vokse fram på plantehuden, som om den forsøkte å fjerne årsaken til smerte; noe ved planta ga inntrykk av at den skrek uten en lyd.

Professor Krengle gjorde seg ferdig med å sveve ned til bakken. «Nå er den redd for lys, varme, syre og meg.»

Harry gikk ned fra de nederste bladene og ned på bakken, etter en rask, men grundig sjekk av kuttene sine, og så gulvet, for å forsikre seg om at ikke noe av syra hadde sprutet noe sted. Harry begynte å mistenke at professor Krengle forsøkte å få fram et eller annet poeng, men Harry ante ikke hva det poenget kunne være. «Jeg trodde vi var på et oppdrag, professor. Jeg kan ikke stoppe deg, men er det *smart* å bruke såpass mye tid på å tulle med meg?»

«Åh, vi har da tid til det,» sa professor Krengle, med en viss morskap i stemmen. «Det ville bli masse rabalder hvis vi ble oppdaget her, bevoktet av en inferius. Du oppførte deg ikke som om du hadde lagt merke til noe slikt rabalder under rumpeldunkkampen, før du ankom i denne tida og snakket til Slur på den måten du gjorde.»

Harry grøsset idet han forsto hva dette innebar. Hva nå enn han gjorde for å overvinne professor Kringle kunne *ikke* forstyrre skolehverdagen, eller i det minste ikke rumpeldunkkampen, fordi det *hadde ikke* forstyrret rumpeldunkkampen. Selv om det kunne kalles inn nok styrker til å overvinne fyrst Voldemort, ville det antakelig ikke være lett å gjøre det uten at professor McSnurp eller professor Pirrevimp eller noen av de andre som var til stede på kampen la merke til det …

Å slåss mot en smart fiende var vanskelig.

Og allikevel … allikevel syntes det for Harry som at hvis han var i professor Krengles sted, så ville han ikke tatt seg tid til småprat og lek med mentale utfordringer. Professor Krengle tjente *et eller annet* ved å bruke tid her. Men hva? Var det en eller annen *annen* prosess som måtte fullføres?

«Forresten, har du forrådt meg ennå?» sa professor Krengle.

«*Har ikke forrådt deg ennå,*» hveste Harry.

Forsvarsprofessoren gjorde en pekende bevegelse med pistolen han nå holdt i sin venstre hånd, og Harry gikk bort til den store tredøra i enden av rommet, og åpnet den.

*
*

Det neste rommet var mindre i diameter, med større takhøyde. Lyset som skinte ut av de buede alkovene var hvitt istedenfor blått.

Rundt dem summet hundrevis av bevingete nøkler, som flakset lystig gjennom lufta. Etter å ha studert dem noen sekunder, ble det klart at kun én av nøklene hadde den gylne fargen til en snopp – skjønt den beveget seg saktere enn snoppen i rumpeldunk.

I den andre enden av rommet var det en dør som viste fram et stort nøkkelhull.

Mot veggen til venstre sto det oppstilt en sopelime, skolens arbeidshest Feifort 7.

«Professor,» sa Harry, og stirret opp mot skyene og flokkene av summende nøkler, «du sa du ville besvare mine spørsmål. Hva nøyaktig handler alt dette om? Hvis du tror at du har sikret en dør slik at den ikke vil åpne seg uten en nøkkel, så legger du nøkkelen på et sikkert sted, og gir bare en kopi til mennesker som er autorisert til å gå inn. Du gir ikke *nøklene vinger* og lar en *sopelime stå langs veggen.* Så hva i Heksingatings mørkeste avkroker er det vi gjør her, og hva er det som skjer? Det er enkelt å gjette på at det magiske speilet er den eneste virkelige faktoren som beskytter Steinen, men hvorfor alt dette andre – og hvorfor oppmuntre førsteklassinger til å komme hit?»

«Jeg er sannelig ikke sikker,» sa forsvarsprofessoren. Han hadde kommet inn i rommet og funnet en plass godt til høyre for Harry, for å vedlikeholde avstanden mellom dem. «Men jeg skal svare, slik jeg lovet. Humlesnurrs metode er å gjøre et dusin ting som tilsynelatende er gal manns verk, og så er det bare åtte av dem, eller kanskje ni, som skjuler en indre mening. Det jeg kan gjette er at Humlesnurr ønsker å få det ut til å se ut som om jeg skal inviteres til å sende en elev ned som min stedfortreder. Spesifikt slik at fyrst Voldemort, slik Humlesnurr oppfatter ham, er mindre fristet til å se på seg selv som smart for å ha funnet ut dette. Se for deg at Humlesnurr først vurderer hvordan han kan bevokte Steinen. Se for deg at Humlesnurr tenker igjennom muligheten for å la virkelig farlige ting bevokte Speilet. Forestill deg at han ser for seg noen unge elever som braser gjennom disse farene fordi jeg har fått dem til å gjøre det. Jeg tror at det er dette Humlesnurr forsøker å unngå, ved å få det til å se ut som at den strategien er den som foreslås, og ikke er spesielt smart. Med mindre, naturligvis, jeg har misforstått hva Humlesnurr tenker at fyrst Voldemort vil tenke.» Professor Krengle flirte, og det virket like naturlig på ham som noe flir han hadde vist Harry tidligere. «Plotting er ikke noe som faller naturlig for Humlesnurr, men han forsøker fordi han må. Til den oppgaven bringer Humlesnurr intelligens, dedikasjon, evnen til å lære fra sine feil, og en fullstendig mangel på medfødt talent. Han er fabelaktig vanskelig å forutsi av den grunnen alene.»

Harry snudde seg bort, og så på døra på den andre siden av rommet. *Det var ikke en lek for ham, professor.* «Det jeg gjetter er at den planlagte løsningen for førsteklassinger er å ignorere sopelimen og bruke *Vingardium Leviosa* for å fange nøkkelen, siden dette ikke er en rumpeldunkkamp og det ikke er noen regler som forbyr det. Så, hva slags form for absurd overmektig formel har du tenkt å kaste løs på denne?»

Det ble en kort pause i stillhet, utenom lyden av de summende nøklene.

Harry tok flere steg vekk fra professor Krengle. «Jeg burde antakelig ikke ha sagt det, burde jeg vel.»

«Åh, joda,» sa professor Krengle. «Jeg synes at det er en helt fornuftig ting å si til den mest kraftfulle mørke trollmannen i verden når han står ikke et dusin skritt fra deg.»

Professor Krengle puttet tryllestaven tilbake i ermet på den andre hånda, den hånda som av og til holdt pistolen.

Så grep forsvarsprofessoren inn i munnen sin og tok ut det som så ut til å være en tann. Han kastet tanna høyt opp i lufta, og når den kom ned igjen, hadde den forvandlet seg til en tryllestav som forårsaket en merkelig form for gjenkjennelse i Harrys sinn, som om en del av ham gjenkjente den tryllestaven som å være … en del av ham …

Tretten og en halv tommer, barlind, med en kjerne av føniksfjær. Harry hadde memorert den informasjonen når stavmakeren Olli-noe hadde nevnt det, fordi det virket som noe som kunne være Plott-Relevant. Hendelsen, og tenkingen som fulgte den, føltes som om det var en livsstid siden.

Forsvarsprofessoren løftet den tryllestaven, og tegnet opp i lufta en flammende rune som ga inntrykk av å bestå kun av sagtakkede kanter og ondskap; Harry tok instinktivt enda et skritt bakover. Så snakket professor Krengle. «*Tjærus flammabile luftis.*»

Den flammende runen begynte å øse ut ild som var … *forvridd*, som om de sagtakkede kantene til runen var blitt til selve ildens natur. Ildtungene flammet i karmosinrødt, dypere rødt enn blod, glødet like skjærende intenst som fra buesveising. Den klarheten i denne skyggen virket *feil* i seg selv, som at ingenting med så dyp rødfarge skulle kunne gi fra seg så mye lys; og den skjærende rødfargen var gjennomskåret med svarte årer som lot til å trekke lys ut av ilden. Inne i denne svartnende flammen, i et relieff i spillet mellom karmosinrødt og mørke, vred dyreaktige former seg vilt fra et rovdyr til et annet, kobra til hyene til skorpion.

«*Tjærus flammabile luftis.*» Da professor Krengle hadde gjentatt formelen seks ganger, hadde like mye svart-rød ild strømmet ut som volumet til en liten busk.

Den forbannede ilden endret seg saktere idet professor Krengle fokuserte blikket på den, og ilden fant en enkelt form, skikkelsen til en svartnet blod-brennende føniks.

Og noe fortalte Harry med en forferdelig visshet at hvis denne svarte, flammende føniksen skulle møte Vulkan, ville den sanne føniksen dø og aldri bli gjenfødt.

Professor Krengle gjorde en enkelt bevegelse med tryllestaven sin, og den svartnende ilden føyk flammende gjennom rommet. Den møtte døra med sitt nøkkelhull, og med et enkelt sveip av karmosinrødflammende vinger var det meste av døra og deler av buegangen konsumert. Så sveipet den flekkete purpurilden videre.

Harry trengte bare å kaste et blikk gjennom hullet for å observere digre statuer som begynte å løfte sverd og klubber, før den svartnende ilden var blant dem, og de begynte å sprekke opp og brenne.

Da alt var over, feide den svartflammende føniksen tilbake inn gjennom hullet, og svevde over professor Krengles venstre skulder; de sol-intense purpurklørne holdt seg noen centimeter fra kuttene hans.

«Gå videre,» sa professor Krengle. «Det er trygt nå.»

Harry gikk videre, og måtte påkalle sin mørke sides kognitive mønstre for å klare å vedlikeholde tilstrekkelig sinnsro for å klare det. Harry trådte over de glødende restene som var igjen av døra, og kastet et blikk på et stort sjakkbrett fullt av ødelagte sjakkbrikker. De vekslende flisene i svart og hvit marmor på gulvet startet fem meter bortenfor den ødelagte inngangen, og strakk seg fra vegg til vegg, men stoppet fem meter hitenfor neste dør på andre siden av rommet. Taket var betydelig høyere enn det noen av statuene burde ha vært i stand til å nå opp til.

«Jeg ville gjette,» sa Harry, og hans mørke sides kognitive mønstre holdt stemmen hans rolig, «at den løsningen som er ment er å fly over statuene med sopelimen fra forrige rom, siden den ikke egentlig trengtes for å få tak i nøkkelen?»

Bak ham lo professor Krengle, og det var fyrst Voldemorts latter. «Fortsett,» sa en stemme som var kaldere og høyere. «Gå til det neste rommet. Jeg ønsker å se hva du får ut av det du finner der.»

Satt i scene av Humlesnurr for førsteklassinger, minnet Harry seg selv på, *det VIL være trygt,* og han gikk over det ødelagte sjakkbrettet, la hånda på dørhåndtaket, og dyttet den innover.

*
*

Et halvt sekund senere slamret Harry igjen døra og hoppet bakover.

Det tok Harry flere sekunder å få kontroll over pusten sin, og få tilbake selvkontrollen. Bakenfor døra kom det fortsatt høy bæljing, og høy dunking som fra en steinklubbe som dundret i gulvet.

«Jeg antar,» sa Harry med en stemme som også hadde blitt kaldere, «at siden Humlesnurr knappest ville ha plassert et ekte fjelltroll der, så er neste utfordring en illusjon av mine verste minner. Som en desperant, med minnet overført og fremvist til den ytre verden. Svært fornøyelig, professor.»

Professor Krengle gikk selv nærmere døra, og Harry trådte godt til side. Foruten det at følelsen av dommedag nå var sterk rundt professoren, fortalte Harrys mørke side eller bare rent instinkt ham at det var å anbefale å ikke komme i nærheten av den svart-purpurfargede ilden som svevde over professor Krengle skulder.

Professor Krengle åpnet døra, og tittet inn. «Hm,» sa professor Krengle. «Bare trollet, sier du. Akk ja. Jeg hadde håpet å lære noe om deg som var mer interessant enn som så. Det som er innenfor er en kokorhekkus, også kjent som en hambuse.»

«En hambuse? Hva gjør en – nei, jeg antar at jeg skjønner hva den gjør.»

«En hambuse,» sa professor Krengle, og stemmen var igjen den til en lærer ved Galtvort som underviste, «tiltrekkes av mørke steder som sjelden åpnes, slik som et halvveis

glemt skap på loftet. Den søker ensomhet, og den vil manifestere seg i den formen som den tror vil skremme deg mest.»

«Skremme meg vekk?» sa Harry. «Jeg *drepte* trollet.»

«Du hoppet rett ut av rommet igjen uten å tenke deg om. En hambuse søker etter den instinktive redselen, ikke den begrunnede trusselen. Hvis ikke, ville den ha valgt noe mer troverdig. Uansett, standard motformel for en hambuse er, naturligvis, satanstunger.» Professor Krengle gestikulerte, og den svartnende ilden løftet seg fra skulderen hans og rant gjennom døråpningen.

Fra rommet bortenfor hørtes et enkelt klynk, og så ingenting.

De gikk videre inn i rommet som tidligere hadde tilhørt hambusen, og professor Krengle gikk først denne gangen. Med liksom-trollet borte var rommet bare nok et stort kammer opplyst av stråler av kaldt, blått lys.

Professor Krengles blikk virket fjernt, tankefullt. Han krysset rommet uten å vente på Harry, og åpnet døra på den andre siden av rommet på egen hånd.

Harry fulgte etter, og sørget for å holde rikelig med avstand.

* * *

Det neste kammeret inneholdt en heksekjele, ei hylle med ingredienser på flasker med forskjellige former, arbeidsbord for kutting, rørepinner, og det andre utstyret som fulgte med produksjon av eliksirer. Lyset som kom fra de buede alkovene var hvitt istedenfor blått, antakelig fordi fargesynet var viktig når man brygget eliksirer. Professor Krengle sto allerede ved siden av arbeidsbordet og undersøkte et langt pergament som han hadde plukket opp. Døra inn til neste rom var bevoktet av en gardin av purpurfarget ild som ville ha sett langt mer truende ut, hvis den ikke hadde virket blek og svak i sammenlikning med den svartnende flammen som svevde over professor Krengles skulder.

Harrys forsett om å la være å mistro hadde allerede tatt ferie på dette tidspunktet, så han sa ikke noe om hvordan et sikkerhetssystem i den virkelige verden hadde et mål om å *skille mellom* autorisert og ikke-autorisert personell, hvilket krevde å sette opp prøver som *viste forskjell* mellom folk som var eller ikke var ment å være der. En *god* sikkerhetsutfordring, for eksempel, ville være å sjekke hvorvidt personen som ville inn kjente til en bestemt låsekode som bare autoriserte mennesker var blitt fortalt, og en *dårlig* sikkerhetsutfordring ville være å teste hvorvidt denne personen kunne brygge en eliksir etter den nedskrevne oppskriften som så hjelpsomt var vedlagt.

Professor Krengle slengte pergamentet mot Harry, og det dalte ned på gulvet mellom dem. «Hva får du ut av dette?» sa professor Krengle, som deretter tok noen skritt tilbake igjen slik at Harry kunne komme fram og plukke opp pergamentet.

«Niks,» sa Harry etter å ha skumlest pergamentet. «Det å teste hvorvidt personen som vil ha adgang klarer å løse en latterlig simpel logisk gåte om rekkefølgen av ingredienser er fremdeles ikke en utfordring som skiller mellom autorisert og ikke-autorisert personell. Det spiller ingen rolle om du bruker en mer interessant logisk gåte om tre figurer eller en kø med mennesker som har fargede hatter; man har rett og slett ikke oppfattet poenget.»

«Se på baksiden,» sa professor Krengle.

Harry snudde det to fot lange pergamentet.

På den andre siden, skrevet med knøttsmå bokstaver, var den *lengste* lista med bryggeinstruksjoner som Harry noen gang hadde sett. «Hva i all verden –»

«Det er en *stråleglanseliksir,* som kan slukke purpurilden,» sa professor Krengle. «Den lages ved å tilføre de samme ingrediensene, igjen og igjen, på marginalt forskjellige måter. Se for deg en eller annen ivrig gruppe førsteklassinger, som kommer seg greit gjennom de andre kamrene, og tror at de straks vil komme fram til det magiske speilet, og så møter de på denne oppgaven. Dette rommet viser definitivt håndverket til eliksirmesteren.»

Harry tittet merkbart bort på den svartrøde ildskikkelsen på professor Krengles skulder. «Ild kan ikke slå ild?»

«Jo da,» sa professor Krengle. «Men jeg er ikke trygg på at den burde det. Sett at dette rommet har feller?»

Harry ønsket *ikke* å bli stående i evigheter for å brygge denne eliksiren bare for moro skyld, eller av hvilken annen grunn professor Krengle enn hadde for å bruke så lang tid på å komme seg gjennom disse kamrene. Oppskriften hadde *trettifem* forskjellige steder der blåklokker skulle has i, fjorten ganger 'ha oppi en tust av lyst hår' … «Kanskje eliksiren gir fra seg en dødelig gass som er fatal for voksne trollmenn, men ikke barn. Eller et annet av hundre andre dødelige påfunn, hvis vi plutselig tar dette seriøst. Tar vi dette seriøst?»

«Dette rommet er skapt av Severus Slurs kløkt,» sa professor Krengle, og så tankefull ut igjen. «Slur er ikke en tilskuer i dette spillet, ikke helt. Han mangler Humlesnurrs intelligens, men innehar den intensjonen om å drepe som Humlesnurr aldri har hatt.»

«Vel, uansett hva som foregår her, så holder det ikke faktisk barn ute,» bemerket Harry. «Massevis av førsteklassinger har kommet seg igjennom. Og hvis du kan finne en måte å holde borte alle *utenom* barn, så vil det, fra Humlesnurrs perspektiv, tvinge fyrst Voldemort til å besette et barn for å komme inn. Jeg ser ikke poenget, når man tenker på hensikten med det hele.»

«Nemlig,» sa professor Krengle, og gned seg på neserota. «Men, skjønner du, gutt, dette rommet mangler de utløsningsmekanismene og fellene som de andre rommene har. Det er ingen subtile beskyttelser som må overvinnes. Det er som om jeg *inviteres* til å ignorere hele eliksiren og rett og slett gå inn – men Slur vet at fyrst Voldemort vil

oppfatte dette. Hvis det faktisk fantes en felle som ville utløses for alle som ikke brygget eliksiren, så ville det være klokere å bygge inn beskyttelser, slik at ingen kunne se at dette rommet var forskjellig fra de andre.»

Harry lyttet, og rynket pannen i konsentrasjonen. «Så … den eneste hensikten med å ikke legge inn varselformler er å få deg til å *ikke* gå som en bulldoser gjennom dette rommet.»

«Jeg forventer at Slur forventer at jeg skal tenke meg fram til dette, ja,» sa forsvarsprofessoren. «Og bortenfor det punktet kan jeg ikke forutsi hvilket nivå han tenker jeg vil spille på. Jeg er tålmodig, og jeg har gitt meg selv rikelig med tid til å gjennomføre denne oppgaven. Men Slur kjenner ikke meg, han kjenner bare fyrst Voldemort. Han har av og til sett fyrst Voldemort skrike i frustrasjon, og handle på impulser som kan virke mot sin hensikt. Forsøk å vurdere denne saken fra Slurs perspektiv: dette er eliksirmesteren ved Galtvort som sier til fyrst Voldemort at han skal være tålmodig og følge instruksjonene hvis han vil komme seg inn, som om fyrst Voldemort var en tilfeldig skolegutt. Jeg ville finne det enkelt å følge denne oppfordringen, smilende, og ta hevn senere. Men Slur vet ikke at fyrst Voldemort synes det er lett å tenke på denne måten.» Professor Krengle tittet på Harry. «Gutt, du så meg flyte i lufta ved siden av djevelsnaren, ikke sant?»

Harry nikket. Så la han merke til at han var forvirret. «Læreboka mi i formler sier at det er umulig for trollmenn å levitere seg selv.»

«Ja,» sa professor Krengle, «det er det som sies i din lærebok for formler. Ingen trollmann kan levitere seg selv, eller noe objekt som støtter deres egen vekt; det er som å forsøke å løfte seg selv opp etter føttene. Allikevel kan fyrst Voldemort, og han alene, fly – hvordan? Svar så raskt du kan.»

Hvis spørsmålet kunne besvares av en førsteklassing – «Du fikk noen andre til å kaste sopelime-fortryllelsen på undertøyet ditt, og så forglemmet du dem etterpå.»

«Ikke helt,» sa professor Krengle. «Sopelime-fortryllelsene forutsetter en lang, smal form, som må være solid. Klesplagg duger ikke.»

Harrys øyenbryn rynket seg. «Hvor lang må denne formen være? Kan du feste en form for sopelimestaver til et rammeverk av tøy, og så fly ved hjelp av det?»

«Ganske riktig testet jeg først å feste fortryllede staver til armer og bein, men det var bare for å lære meg selv en ny måte å fly på.» Professor Krengle trakk opp kutteermet, og viste fram den nakne armen under. «Som du kan se, har jeg ikke noe oppi ermet akkurat nå.»

Harry tok innover seg denne ytterligere begrensningen. «Du fikk noen til å kaste sopelime-fortryllelser på *deler av skjelettet ditt?*»

Professor Krengle sukket. «Og det var en av fyrst Voldemorts mest fryktede bedrifter, har det blitt meg fortalt. Etter alle disse årene, og en viss porsjon motvillig psykomantikk, kan jeg fremdeles ikke helt forstå hva som er *galt* med vanlige mennesker … Men

du er ikke en av dem. Det er på tide at du begynner å bidra til denne ekspedisjonen. Du har nyligere kjennskap til Severus Slur enn det jeg har. Gi meg din egen analyse av dette rommet.»

Harry nølte, og forsøkte å se tankefull ut.

«Jeg vil nevne,» sa professor Krengle, idet føniksen av svartnet ild på skulderen hans ga inntrykk av å stikke fram hodet og glane på Harry, «at hvis du med vilje forårsaker at jeg feiler, så vil jeg kalle det å bli forrådt. Jeg minner deg på at Steinen er nøkkelen til å gjenopplive frøken Grang, og at jeg holder livet til hundrevis av elever som gissel.»

«Det husker jeg,» sa Harry, og i kjølvannet av dette kom Harrys praktfullt oppfinnsomme hjerne opp med en ide.

Harry var ikke sikker på om han skulle si den høyt.

Stillheten varte og rakk.

«Har du kommet fram til noe ennå?» sa professor Krengle. «Svar på ormtunge.»

Nei, dette kom *ikke* til å bli lett, ikke mot en smart motstander som kunne tvinge deg til å fortelle den helt bokstavelige sannheten når som helst. «Severus, i det minste Severus slik han er i dag, respekterer din intelligens en hel del,» sa Harry istedenfor. «Jeg tror … jeg tror han *kan* forvente at Voldemort vil tro at Severus ikke vil tro på at Voldemort vil kunne passere denne tålmodighetstesten, men Severus *ville* forvente at Voldemort kunne passere den.»

Professor Krengle nikket. «Det er en plausibel teori. Tror du på det selv? Svar på ormtunge.»

«*Ja*,» hvislet Harry. Det var antakelig ikke trygt å holde tilbake informasjon, ikke en gang tanker og ideer … «Derfor er poenget med dette rommet å sinke fyrst Voldemort en time. Og hvis jeg skulle ønske å drepe deg, og trodde det Humlesnurr tror, så ville den åpenbare tingen å forsøke være en desperants kyss. Jeg mener, de tror du er en sjel som har forlatt kroppen sin – er du det, forresten?»

Professor Krengle var stille. «Humlesnurr ville ikke tenkt ut den metoden,» sa forsvarsprofessoren etter en stund. «Men kanskje Severus.» Professor Krengle begynte å dunke seg ettertenksomt på kinnet med en finger, fjern i blikket. «Du har makt over desperanter, gutt, kan du si meg om det er noen i nærheten?»

Harry lukket øynene. Hvis det var tomheter i verden, kunne han ikke føle dem. «Ingen som jeg kan oppfatte.»

«Svar på ormtunge.»

«*Føler ingen livss-sspisere*.»

«Men du var ærlig med meg når du foreslo muligheten? Du hadde ingen snedig baktanke?»

«*Var ærlig. Ingen banktanke.*»

«Kanskje det finnes en eller annen måte der en desperant kan skjules, og ha ordre om å hoppe ut og spise en sjel som besetter en kropp dersom det kommer en slik …»

Professor Krengle dunket seg fremdeles på kinnet. «Det er ikke umulig at jeg kan kvalifisere som en slik. Eller den kan ha fått beskjed om å spise hvem som helst som går igjennom dette rommet for raskt; eller alle som ikke er barn. Når du husker på at jeg både holder Hermines skjebne og har hundrevis av andre elver som gisler mot deg; vil du bruke din makt over desperanter til å beskytte meg, hvis en desperant plutselig dukker opp? Svar på ormtunge.»

«*Vet ikke*,» hveste Harry.

«*Livss-sspisere kan ikke ødelegge meg, tror jeg*,» hveste professor Krengle. «*Og jeg vil rett og sslett forlate denne kroppen hviss de kommer for nærme. Sskal komme rasskt tilbake denne gangen, og da sskal ingen sttoppe meg. Vil torturere foreldrene dine i åreviss, som sstraff for at du hindrer meg. Hundreviss av elever vil dø, inkludert dem du kaller venner. Nå sspør jeg igjen. Vil du bruke din makt over livss-sspisere til å besskytte meg, hvis livss-sspisere kommer?*»

«*Ja,*» hvisket Harry. Tristheten og redselen som Harry hadde undertrykt blusset opp igjen, og hans mørke side hadde ikke lagret noen mønstre for å behandle disse følelsene. *Hvorfor, professor Krengle, hvorfor oppfører du deg på denne måten …*

Professor Krengle smilte. «Det minner meg på noe. Har du forrådt meg ennå?»

«*Har ikke forrådt deg ennå.*»

Professor Krengle gikk bort til eliksirutstyret, og begynte å hakke opp en rot med en hånd; kniven beveget seg nesten usynlig fort og uten noen synlig anstrengelse. Fiendfyre-føniksen drev over til motsatt hjørne i rommet og ventet der. «Når usikkerheten i alle disse momentene er vurdert, så virker det mest tilrådelig å bruke samme mengde tid på å komme seg gjennom dette rommet som en førsteklassing ville ha brukt,» sa forsvarsprofessoren. «Vi kan like gjerne snakke mens vi venter. Du hadde spørsmål, gutt? Jeg sa at jeg ville besvare dem, så spør.»

106.
Sannheten, del 5: Svar og gåter

Forsvarsprofessoren hadde satt opp en heksekjele, og svevet den på riktig plass med et vift av tryllestaven; et vift til tente flammer under den. En kort sirkelbevegelse med forsvarsprofessorens finger hadde satt en skje med langt håndtak i bevegelse, og den hadde fortsatt med å røre rundt i heksekjelen uten å bli holdt. Nå målte forsvarsprofessoren opp en haug blomster fra en stor krukke, noe Harry antok var blåklokker; de indigofargede kronbladene virket selvlysende i det hvite lyset fra veggene, og buet seg innover på en måte som ga inntrykk av et ønske om privatliv. Den første av disse blomstene hadde umiddelbart blitt tilsatt eliksiren, men etter det hadde kjelen bare fortsatt med å røre seg selv en stund.

Forsvarsprofessoren hadde inntatt en stilling der han kunne observere Harry ved kun å vri lett på hodet, og Harry visste at han var innen forsvarsprofessorens synsvinkel.

I hjørnet ventet det en fiendfyre-føniks. Noe av steinen i nærheten begynte å bli blank idet den smeltet og ble glattere. De flammende vingene ga fra seg karminrødt lys som ga alt i rommet en viss farge av blod, og ble reflektert som dyprøde gnister fra glasstøyet.

«Tid går til spille,» sa professor Krengle. «Still dine spørsmål, hvis du har dem.»

Hvorfor, professor Krengle, hvorfor, hvorfor må du være på denne måten, hvorfor gjør du deg selv til et monster, hvorfor fyrst Voldemort, jeg vet at du antakelig ikke ønsker de samme tingene som jeg gjør, men jeg kan ikke forestille meg hva du ønsker som gjør dette til den beste metoden å oppnå det på …

Det var det Harrys hjerne ønsket å få vite.

Det Harry *trengte* å få vite, var … en eller annen utvei fra det som skulle skje senere. Men forsvarsprofessoren hadde sagt at han ikke kom til å si noe om sine fremtidige planer. Det var merkelig nok at forsvarsprofessoren var villig til å snakke om noe *i det hele tatt*, det måtte da bryte en av hans regler …

«Jeg tenker,» sa Harry høyt.

Professor Krengle smilte lett. Han brukte morter og støt for å knuse eliksirens første magiske ingrediens, en glødende rød heksagon. «Det forstår jeg *absolutt,*» sa forsvarsprofessoren. «Men ikke tenk altfor lenge, barn.»

Mål: hindre fyrst Voldemort fra å skade folk, finne en måte å drepe eller nøytralisere ham på, men først få tak i Steinen og vekke Hermine til live …

… overbevise professor Krengle om å STOPPE DETTE …

Harry svelget, dyttet bort følelsene, forsøkte å ikke la vannet nå fram til øynene. Tårer ville sannsynligvis ikke gjøre et godt inntrykk på fyrst Voldemort. Professor Krengle rynket allerede på nesa, skjønt fra retningen på blikket hans å dømme, inspiserte han et blad farget i livlige nyanser av hvitt, grønt og purpur.

Det var ingen åpenbar måte å oppnå noen av målene på, ikke ennå. Alt Harry kunne gjøre var å stille de spørsmålene som hadde størst sannsynlighet for å resultere i nyttig informasjon, selv om Harry ennå ikke hadde en plan.

Så vi bare spør om hva som helst som virker mest interessant? sa Harrys Ravnklo-side. *Jeg er med på den.*

Hold kjeft, svarte Harry til stemmen; og så, som en videre ettertanke, bestemte han seg for at han ikke lenger latet som om den var der.

Fire emner fremsto for Harry som prioriterte, fra et standpunkt om at han burde være mest nysgjerrig på de viktigste tingene. Så, fire spørsmål, altså; fire hovedemner, som burde få plass i det tidsrommet der eliksiren ble brygget.

Fire spørsmål …

«Jeg stiller mitt første spørsmål,» sa Harry. «Hva skjedde virkelig, den natta den 31. oktober 1981?» *Hvorfor var den natta annerledes enn alle andre netter* … «Jeg vil gjerne ha hele historien, om det er greit.»

Det virket rimelig at spørsmålet om hvordan og hvorfor fyrst Voldemort hadde overlevd sin tilsynelatende død kunne ha betydning for fremtidige planer.

«Jeg forventet at du skulle spørre om det,» sa professor Krengle, og slapp en blåklokke og en hvit, glitrende stein ned i eliksiren. «Først og fremst; alt jeg fortalte deg om malacrux-formelen er sant, hvilket du burde innse, siden jeg fortalte det i ormtunge.»

Harry nikket.

«Noen sekunder etter at du lærte deg detaljene om denne formelen, oppfattet du den sentrale feilen, og begynte å fundere på hvordan formelen kunne forbedres. Tror du at den unge Tom Venster var noe annerledes enn det?»

Harry ristet på hodet.

«Vel, det var han,» sa professor Krengle. «Hver gang jeg var fristet til å bli fortvilet over deg, minnet jeg meg selv på hvilken idiot jeg var da jeg var det dobbelte av din alder. Da jeg var femten, lagde jeg meg en malacrux slik en viss bok hadde vist meg, ved å bruke kraften da Stina Vådemyr møtte døden i basiliskens øyne. Jeg planla å lage en ny malacrux hvert år etter at jeg forlot Galtvort, og kalle det min reserveplan hvis mine andre håp om udødelighet ikke bar frukter. Når jeg ser tilbake, så grep den unge Tom Venster etter halmstrå. Tanken om å lage en *bedre* malacrux, om å ikke være fornøyd med den formelen jeg allerede hadde lært … den tanken slo meg ikke før jeg hadde fått begrep om hvor dumme vanlige mennesker er, og innsett hvilke av deres dårskaper jeg hadde imitert. Men snart lærte jeg den vanen som du har arvet fra meg, det å spørre ved hver anledning hvordan det kan gjøres bedre. Å være fornøyd med formelen jeg hadde

lært fra ei bok, når den bare så vidt liknet på det jeg egentlig ønsket? Absurd! Og derfor satte jeg i gang med å lage en bedre formel.»

«Du har sann udødelighet, nå?» Harry var oppmerksom på at, selv med alt annet som skjedde, så var dette spørsmålet viktigere enn krig og strategi.

«I sannhet,» sa professor Krengle. Han tok en pause i arbeidet med eliksiren; det var et uttrykk av begeistring i mannens øyne som Harry aldri hadde sett der før. «I alle de mørkeste kunster jeg kunne finne, i alle ellers avstengte hemmeligheter som Smygards monster ga meg nøkkelen til, i all kunnskap som huskes blant trollmansfolk, så fant jeg bare hint og bruddstykker av det jeg trengte. Så jeg tok det fra hverandre og satte det sammen igjen, og skapte et nytt ritual basert på nye prinsipper. Jeg holdt det ritualet brennende i sinnet mitt i årevis, perfeksjonerte det i tankene, tenkte igjennom meningen og gjorde små justeringer, mens jeg ventet på at hensikten skulle stabilisere seg. Til sist våget jeg å gjennomføre ritualet mitt, et offerritual av min egen oppfinnelse, basert på et prinsipp som var utestet av all kjent magi. Og jeg levde, og jeg lever fremdeles.» Forsvarsprofessoren snakket med stille triumf, som om handlingen i seg selv var så storslagen at ingen ord noensinne kunne gi en rettferdig beskrivelse. «Jeg bruker fremdeles ordet 'malacrux', men bare av gammel vane. Det er en helt ny ting, den største av alle mine skaperverk.»

«Som et av mine spørsmål du sa at du ville besvare, så spør jeg deg nå om hvordan du bruker den formelen,» sa Harry.

«Avslått.» Forsvarsprofessoren vendte tilbake til eliksiren, og puttet inn en gråflekket hvit fjær og en blåklokke. «Jeg hadde tenkt å kanskje lære deg det når du ble eldre, fordi ingen Tom Venster kan være tilfreds ellers; men jeg har endret mening.»

Av og til er minner noe det er vanskelig å huske, og Harry hadde forsøkt å huske om professor Krengle hadde gitt noen hint om dette emnet før. Noe ved måte professor Krengle uttrykte seg på fremkalte et minne: *Kanskje du vil få høre det når du blir eldre …*

«Det er fremdeles fysiske ankre for din udødelighet,» sa Harry høyt. «Det likner den gamle malacrux-formelen så langt, i alle fall, hvilket er en annen grunn til at du fremdeles kaller dem malacruxer.» Det var farlig å si dette høyt, men Harry måtte *vite.*

Professor Krengle smilte ondt. «*Du gjetter riktig, gutt, uten at du får noe ssærlig nytte av det.*»

Uheldigvis var ikke det en sårbarhet det var vanskelig å beskytte hvis fienden var smart. Harry ville ikke normalt ha foreslått det, bare i tilfelle fienden *ikke* hadde tenkt på det selv, men i dette tilfellet hadde han allerede gjort det. «En malacrux sluppet ned i en aktiv vulkan, festet til en vekt så den ville synke ned i Jordas mantel,» sa Harry tungt. «Det samme stedet jeg ville sende desperanten hvis jeg ikke kunne ødelegge den. Og så spurte du meg hvor ellers jeg ville gjemme noe hvis jeg ikke ønsket at noen skulle kunne finne det igjen. En malacrux gravd en kilometer ned, i en anonym kubikkmeter i jordskorpa. En malacrux slapp du ned i Marianergropen. En malacrux svever av sted i

stratosfæren, usynlig. Selv du vet ikke hvor de er, fordi du forglemmet de nøyaktige detaljene fra hukommelsen din. Og den siste malacruxen er plaketten i Pioneer 11 som du snek deg inn i NASA for å modifisere. Det er fra den du får dine bilder av stjernene, når du kaster den stjernelysformelen. Ild, jord, vann, luft, tomhet.» *Litt av en tomhet,* hadde forsvarsprofessoren kalt det, og derfor hadde Harry husket det. Litt av en Tomhet.

«Absolutt,» sa forsvarsprofessoren. «Det ga meg et lite sjokk at du husket det så raskt, men jeg antar at det ikke utgjør noen forskjell; alle fem er utenfor min rekkevidde, eller din.»

Det var muligens ikke sant, spesielt hvis det kunne finnes metoder for å spore den magiske forbindelsen på noen måte, og bestemme lokasjonen … skjønt man kunne anta at Voldemort ville ha gjort sitt beste for å forstyrre og skjule en slik forbindelse … men, det magi hadde gjort, kunne kanskje magi være i stand til å gjøre om. Pioneer 11 var kanskje langt unna etter trollmannsstandarder, men NASA visste nøyaktig hvor den var, og den var sannsynligvis mye enklere å nå fram til hvis du kunne bruke magi til å fortelle Tsiolkovskys rakettlikning at den kunne gå og legge seg …

En plutselig bekymret notis prøvde å få oppmerksomhet i Harrys sinn. Det var ingen regel som sa at forsvarsprofessoren trengte å ha fortalt sannheten om *hvilken* interstellar sonde han hadde gjort til malacrux, og hvis Harry husket riktig, så hadde kommunikasjon med og sporing av Pioneer 10-sonden feilet kort tid etter at den passerte Jupiter.

Hvorfor skulle ikke professor Krengle bare ha lagt malacruxer av begge?

Den åpenbare neste tanken kom til Harry. Det var noe som ikke burde bli foreslått, hvis fienden selv ikke hadde tenkt på det. Men det virket ekstremt sannsynlig at fienden hadde tenkt på det.

«*Ssi meg, lærer*,» hveste Harry, «*ville det å ødelegge de fem ankrene drepe deg*?»

«*Hvorfor sspør du*?» hveste forsvarsprofessoren, med en nyanse i hvesingen som ormtunge oversatte til slange-morskap. «*Misstenker du at ssvaret er nei?*»

Harry kunne ikke komme på noe svar, skjønt han mistenkte sterkt at det ikke betydde noe fra eller til.

«*Du gjetter riktig, gutt. Å ødelegge de fem ville ikke gjøre meg dødelig.*»

Harrys stripe føltes tørr igjen. Hvis formelen ikke hadde noen forferdelig kostnad ved seg … «*Hvor mange sslike ankre laget du?*»

«*Ville vanligviss ikke ssagt, men er tydelig at du har sskjønt allerede.*» Forsvarsprofessorens smil utvidet seg. «*Ssvaret er at jeg vet ikke. Sstoppet å telle et ssted rundt ett hundre og ssju. Fikk det rett og sslett for vane å gjøre det hver gang jeg drepte en persson på egen hånd.*»

Over *ett hundre* mord, på egen hånd, før fyrst Voldemort hadde sluttet å telle. Og enda dårligere nyheter – «Din formel for udødelighet krever fremdeles et menneskes død? *Hvorfor*?»

«*Sstor oppfinnelsse vedlikeholder liv og magi inne i gjensstand skapt ved å ofre andress liv og magi.*» Igjen den hvesende slangelatteren. «*Likte falssk besskrivelse av forrige malacrux formel sså godt, sså skuffet når innssså ssannheten, tankene om forbedret utgave kom ut i den formen.*»

Harry var ikke sikker på hvorfor forsvarsprofessoren ga han all denne vitale informasjonen, *men det måtte være en grunn*, og det gjorde ham nervøs. «Så du er virkelig en kroppsløs sjel som har besatt Kvirinius Krengle.»

«*Ja. Jeg sskal komme rasskt tilbake, hviss denne kroppen blir drept. Vil bli ssvært irritert, og hevngjerrig.* Jeg foreller deg dette, gutt, slik at du ikke skal forsøke å gjøre noe dumt.»

«Jeg skjønner,» sa Harry. Han gjorde sitt beste for å organisere tankene sine, huske hva han hadde tenkt å spørre om i neste omgang, mens forsvarsprofessoren vendte øynene tilbake til eliksiren. Mannens venstre hånd strødde knuste skjell ned i heksekjelen, mens hans høyre hånd slapp ned enda en blåklokke. «Så, hva var det som skjedde 31. oktober? Du … forsøkte å gjøre spebarnet Harry Potter om til en malacrux, enten den nye eller den gamle typen. Du gjorde det med vilje, fordi du fortalte Lilly Potter,» Harry pustet dypt. Nå som han visste *hvorfor* kulden var der, kunne han utstå det. «'Jeg godtar handelen. Du dør, og barnet lever. Legg nå ned tryllestaven din så jeg kan myrde deg.'» I tilbakeblikk var det tydelig at Harry husket denne hendelsen først og fremst fra fyrst Voldemorts perspektiv, og bare helt på slutten hadde han sett det gjennom spebarnet Harry Potters øyne. «Hva gjorde du? *Hvorfor* gjorde du det?»

«Rummelfiolds profeti,» sa professor Krengle. Hånda hans berørte en blåklokke med et kobberstykke før han slapp den nedi. «Jeg brukte mange, lange dager på å gruble på den, etter at Slur brakte meg profetien. Profetier er aldri trivielle ting. Og hvordan skal jeg få sagt dette på en måte som ikke gjør at du tenker idiotiske ting … vel, jeg skal si det, og hvis du oppfører deg som en tosk vil jeg bli irritert. Jeg var fascinert av at profetien fastslo at noen ville bli min like, fordi det kunne bety at den personen kunne holde sin del av en intelligent konversasjon. Etter femti år med å være omgitt av plaprende stupiditet, brydde jeg meg ikke lenger om hvorvidt reaksjonen min kunne bli kalt en litterær klisje. Jeg hadde ikke tenkt til å avstå fra den muligheten uten å ha tenkt gjennom den først. Og så, ser du, hadde jeg en *lys ide.*» Professor Krengle sukket. «Det slo meg at jeg kunne oppfylle profetien på min egen måte, til min egen fordel. Jeg ville merke babyen som min like ved å kaste den gamle versjonen av malacrux-formelen på en slik måte at jeg trykket inn min sjel på babyens blanke sinn; det ville være en renere kopi av meg selv, siden det ikke ville være noe gammelt selv som kunne blandes med den nye. Om noen år, når jeg hadde blitt lei av å herske over Storbritannia og begynt med andre ting istedenfor, skulle jeg avtale med den andre Tom Venster at han tilsynelatende skulle

overvinne meg, og han ville herske over det Storbritannia han hadde reddet. Vi skulle spillet det spillet mot hverandre til evig tid, og på den måten holde livene våre interessante i en verden av tåper. Jeg visste at en dramatiker ville forutsi at vi to ville ende opp med å ødelegge hverandre; men jeg funderte lenge og vel på dette, og kom til den avgjørelsen at begge to rett og slett ville avslå å spille dramaet på den måten. Det var min avgjørelse, og jeg var trygg på at den ville holde; begge Tom Vensterne, tenkte jeg, ville være for intelligente til å virkelig velge en vei mot gjensidig ødeleggelse. Profetien så ut til å antyde muligheten for at jeg kunne drepe Harry Potters sjel og erstatte den min egen, og slik kunne vi begge allikevel leve mens den andre levde.»

«Noe gikk galt,» sa Harry. «Noe som blåste toppen av Potternes hjem i Gudriksdal, ga meg arret på panna, og etterlot din forbrente kropp.»

Professor Krengle nikket. Hånda hans jobbet litt saktere med eliksiren. «Resonansen i vår magi,» sa professor Krengle stille. «Idet jeg hadde formet barnets ånd til å bli lik min egen …»

Harry husket det øyeblikket i Azkaban da professor Krengles mordforbannelse hadde kollidert med hans skytsverge. Den brennende, rivende smerten i panna hans, som om hodet hadde vært i ferd med å bli revet i to.

«Jeg har ikke tall på hvor mange ganger jeg har tenkt på den natta, gått igjennom feilen jeg gjorde, tenkt på visere ting jeg skulle ha gjort,» sa professor Krengle. «Senere bestemte jeg meg for at jeg burde ha kastet fra meg tryllestaven og endret meg til min animagus-form. Men den natta … den natta forsøkte jeg instinktivt å kontrollere de kaotiske strømningene i magien min, selv idet jeg følte at jeg brant opp fra innsiden. Det var feil beslutning, og jeg mislyktes. Så kroppen min ble ødelagt, i samme stund som jeg overskrev unge Harry Potters sinn; begge to drepte deler av den andre. Og så …» Professor Krengles uttrykk var kontrollert. «Og så, da jeg kom til bevissthet inne i malacruxene mine, så viste det seg at min fantastiske oppfinnelse ikke virket slik jeg hadde håpet. Jeg skulle ha vært i stand til å flyte fritt, utenfor malacruxene, og besette ethvert offer som var villig, eller som var for svak til å motstå meg. *Det* var den delen av min store oppfinnelse som ikke virket som det skulle. Som med den gamle malacrux-formelen, ville jeg bare være i stand til å besette et offer som hadde fysisk kontakt med en malacrux … og jeg hadde skjult mine utallige malacruxer på steder der ingen noensinne ville finne dem. Instinktet ditt er korrekt, gutt, *dette ville ikke være et godt tidspunkt å le på.*»

Harry holdt seg svært stille.

Eliksirbryggingen hadde nådd til et stadium der det var en liten pause, et tidsrom der ingen ingredienser ble lagt til mens heksekjelen sydet en stund. «Jeg brukte mesteparten av tida til å titte på stjernene,» sa professor Krengle, nå med stillere stemme. Forsvarsprofessoren hadde vendt seg bort fra eliksiren, og stirret på de hvit-opplyste veggene i rommet. «Mitt gjenværende håp var de malacruxene jeg hadde skjult i min ungdoms håpløse idioti. Putte dem i gamle amuletter, istedenfor anonyme småstein; vokte dem

bak brønner av gift i midten av en sjø med inferier, istedenfor å flyttnøkle dem ut i havet. Hvis noen fant en av dem, og klarte å trenge gjennom de idiotiske beskyttelsene … men det virket som et fjernt håp. Jeg var ikke sikker på at jeg noensinne ville få en kropp igjen. Allikevel var jeg i det minste udødelig. Den verste av alle skjebner var blitt unngått; min store oppfinnelse hadde fått til såpass. Jeg hadde lite igjen å håpe på, og lite igjen å frykte. Jeg bestemte meg for å ikke bli sinnssyk, siden det ikke så ut til å ligge noen fordel i det. Istedenfor stirret jeg ut mot stjernene og tenkte, mens sola sakte svekket seg bak meg. Jeg reflekterte over feilene i mitt tidligere liv; de var mange, da jeg så tilbake på den måten. I fantasien min konstruerte jeg kraftige nye ritualer jeg kunne forsøke, hvis jeg var fri til å bruke magien min igjen, og samtidig trygg på min udødelighet. Jeg kontemplerte eldgamle gåter over lengre tid enn tidligere, selv om jeg en gang hadde sett på meg selv som tålmodig. Jeg visste at hvis jeg ble fri, ville jeg være adskillig mer kraftfull enn i mitt tidligere liv; men for det meste forventet jeg ikke at det skulle skje.» Professor Krengle vendte tilbake til eliksiren. «Ni år og fire måneder etter den natta var det en vandrende eventyrer ved navn Kvirinius Krengle som overvant beskyttelsene som bevoktet en av mine tidligste malacruxer. Resten vet du. Og nå, gutt, kan du si det vi begge vet at du tenker på.»

«Ehm,» sa Harry. «Det virker ikke som at det er så lurt å si akkurat det –»

«Garantert ikke, herr Potter. Det er ikke så lurt å si det til meg. Ikke det minste lurt. Men jeg *vet at du tenker det,* og du vil *fortsette å tenke det,* og jeg vil *fortsette å vite det* helt til du sier det. Så, snakk.»

«Så. Øh. Jeg innser at dette er noe som er mye mer åpenbart i tilbakeblikk enn når du ser fremover, og jeg foreslår definitivt ikke at du prøver å rette opp i den feilen nå, men hvis du er en Mørk herre og du tilfeldigvis hører om et barn som ifølge en profeti skal være i stand til å overvinne deg, så er det en bestemt formel som ikke kan blokkes, ikke kan stoppes, og virker hver eneste gang på alt som har en hjerne –»

«*Ja, tusen takk, herr Potter, den tanken slo meg adskillige ganger de neste ni årene.*» Professor Krengle plukket opp nok en blåklokke og begynte å smuldre den med neven. «Jeg gjorde det prinsippet om til kjernen i fagplanen for kampmagi etter at jeg hadde lært realiteten i det på den harde måten. Det var *ikke* den første regelen på den yngre Tom Vensters liste. Det er bare gjennom barsk erfaring at vi lærer hvilke prinsipper som har prioritet over hvilke andre prinsipper; målt som bare ord virker de alle likeverdige. I tilbakeblikk ville det ha vært bedre om jeg sendte Bellatrix til Potternes hjem i mitt sted; men jeg hadde en regel som sa at i slike tilfeller måtte jeg gå selv og ikke sende ut en av mine trofaste løytnanter. *Ja*, jeg vurderte mordforbannelsen; men jeg lurte på om det å kaste mordforbannelsen på et spebarn kunne føre til at forbannelsen spratt av og traff meg, og oppfylle profetien på den måten. Hvordan skulle jeg kunne vite hva som ville skje?»

«Så bruk en øks. En formel som skal oppfylle en profeti kan ikke slå feil hvis du bruker en øks,» sa Harry, og deretter holdt han kjeft.

«Jeg bestemte meg for at den tryggeste fremgangsmåten var å forsøke å oppfylle profetien etter mine egne retningslinjer,» sa professor Krengle. «Men for å si det sånn, neste gang jeg hører en profeti jeg ikke liker, vil jeg rive den i stykker *alle steder det er mulig å få til,* istedenfor å forsøke å rette meg etter den.» Professor Krengle knuste en rose som om han tenkte å presse saft fra den, fremdeles bare med knyttneven. «Og nå tror alle at Gutten-som-overlevde på en eller annen måte er immun mot Mordforbannelsen, selv om mordforbannelser ikke ødelegger hus eller resulterer i brente lik, *fordi det har ikke slått dem at fyrst Voldemort noensinne ville bruke en annen formel.*»

Harry holdt kjeft fremdeles. Det hadde slått Harry at det var en annen åpenbar måte der fyrst Voldemort kunne ha unngått denne feilen. Noe det kanskje var enklere å se når man var oppvokst blant gomper, og ikke hadde en trollmanns blikk på verden.

Harry hadde ennå ikke bestemt seg for å fortelle professor Krengle om denne tanken han hadde fått; det var både fordeler og ulemper ved å nevne denne spesielle feilen.

Etter en stund plukket professor Krengle opp den neste eliksiringrediensen, et strå av det som så ut til å være enhjørningshår. «Ta dette som en advarsel,» sa professor Krengle. «Ikke forvent at jeg skal bli forsinket ni nye år, hvis du på en eller annen måte klarer å ødelegge denne kroppen. Jeg plasserte malacruxer på mer fornuftige steder umiddelbart, og nå er selv det unødvendig. Takket være deg fant jeg ut hvordan jeg skulle finne Oppstandelsessteinen. Oppstandelsessteinen bringer selvsagt ikke tilbake de døde; men den inneholder en magi som er eldre enn min egen, og den gir en ånd frihet til å bevege seg. Og siden jeg er en som har overvunnet døden, anerkjente Kadmons talisman meg som dens mester, og adlød min vilje. Jeg har nå bakt denne magien inn i mitt store skaperverk.» Professor Krengle smilte lett. «Jeg hadde for lenge siden vurdert å gjøre om den gjenstanden til en malacrux, men der og da kom jeg fram til at det var best å la være, siden jeg innså at ringen hadde en magi som var ukjent for meg … ah, hvilke ironiske pek kan ikke livet spille oss. Men det er en avsporing. *Du,* gutt, fikk dette til å skje, du befridde min ånd slik at den kan fly dit den vil og forføre det offeret jeg synes er mest passende, ved å være altfor lemfeldig med dine hemmeligheter. Det er en katastrofe for alle som forsøker å stå imot meg, og du forårsaket det med en finger som tegnet i fuktigheten i en teskål. Denne verden ville være et tryggere sted for alle, hvis du tok til deg den dømmekraften og skepsisen som trollmannsbarn absorberer i barndommen. *Og alt dette jeg ssa nå nettopp er ssannheten.*»

Harry lukket øynene, og han masserte ubevisst panna si med en hånd; hvis han hadde sett det fra utsiden, ville det ha vært som et speilbilde av professor Krengle i dype tanker.

Problemet med å overvinne professor Krengle så vanskeligere og vanskeligere ut, selv etter standarden på den typen umulige problemer som Harry allerede hadde løst. Hvis det professor Krengle forsøkte å gjøre var å kommunisere akkurat hvor vanskelig det var, så *lyktes han* i det. Harry startet seriøst å vurdere muligheten av at det kunne være bedre å tilby seg å herske over Storbritannia som Voldemorts *ikke-morderiske* stedfortreder, hvis

professor Krengle selv bare ville gå med på å *la være å drepe folk hele tida.* Eller til og med *ikke drepe så veldig ofte.*

Men sannsynligheten var ganske lav.

Harry stirret på hendene sine, der han hadde satt seg ned på gulvet, og følte en tristhet som gled over i fortvilelse. Den fyrst Voldemort som hadde gitt Harry hans mørke side hadde brukt *så lang tid* på å tenke, og reflektere over sin egen tankeprosess … og hadde kommet ut på den andre siden som den rolige, klarttenkende og fremdeles morderiske professor Krengle.

Professor Krengle la til et dryss med gyllent hår til stråleglanseliksiren, og det minnet Harry på at tida fortsatte å gå; de gylne hårene forekom sjeldnere enn blåklokkene.

«Jeg stiller mitt andre spørsmål,» sa Harry. «Fortell meg om De vises stein. Gjør den noe annet enn å gjøre transfigurasjoner permanent? Er det mulig å lage flere steiner, og hvorfor er det et vanskelig problem?»

Professor Krengle sto lent over eliksiren, og Harry kunne ikke se ansiktet hans. «Ålreit, så skal jeg fortelle deg Steinens historie slik jeg oppfatter den. Den ene og eneste kraften Steinen har er å gi varighet, å endre en midlertidig form om til en sann og varig substans – en kraft som er fullstendig utenfor det normale formler kan klare. Skapelser slik som slottet Galtvort er vedlikeholdt av en konstant brønn av magi. Selv metamorf-magikere kan ikke gi seg selv fingernegler av gull, og så klippe neglene for å selge gullet. Det er gjort teoretiske betraktninger rundt metamorf-forbannelsen om at den rett og slett flytter rundt på substansen i kjøttet deres, slik en gompesmed manipulerer jern med hammer og tenger; og kroppen deres inneholder ikke gull. Hvis Merlin selv kunne skape gull fra løse lufta, så har ingen historikere skrevet noe om dette. Så Steinen, kan vi gjette selv før vi begynner vår forskning, må være eldgammel. I kontrast har ikke verden kjent til Nicolas Flamel for mer enn skarve seks århundrer. Gi meg det åpenbare neste spørsmålet, gutt, hvis du ville hatt lyst til å spore Steinens historie.»

«Tja,» sa Harry. Han gned seg i ansiktet mens han konsentrerte seg. Hvis Steinen var virkelig gammel, mens verden bare hadde kjent til Nicolas Flamel i seks hundre år … «Var det kanskje en annen trollmann som var kjent for svært høy alder som forsvant på den tida da Nicolas Flamel dukket opp?»

«Nært nok,» sa professor Krengle. «Du husker at for seks århundrer siden var det en mørk frue som ble kalt den ikke-døende, trollkvinnen Baba Yaga? Om henne ble det sagt at hun kunne helbrede ethvert sår kroppen hennes fikk, og endre form etter eget ønske … hun hadde åpenbart Permanentsteinen. Og så var det et år der Baba Yaga takket ja til å undervise i kampmagi ved Galtvort, etter prinsippene i en gammel og respektert traktat.» Professor Krengle så … *sint* ut, et uttrykk som Harry sjelden hadde sett på ham. «Men man stolte ikke på henne, og derfor ble det påkalt en forbannelse. Noen forbannelser er enklere å kaste når de binder både deg selv og andre; Smygards ormtungeforbannelse er et eksempel på en slik. I dette tilfellet ble Baba Yagas underskrift, og underskriften fra alle elever og lærere ved Galtvort, plassert inne i en eldgammel gjen-

stand kalt Ildbegeret. Baba Yaga sverget at hun ikke skulle spille en dråpe av elevenes blod, og heller ikke ta noe fra elevene som var deres. Til gjengjeld sverget eleven at de ikke skulle spille en dråpe av Baba Yagas blod, og heller ikke ta noe fra henne som var hennes. Så alle sammen skrev under, med Ildbegeret både som vitne og som middel for å straffe alle som brøt avtalen.»

Professor Krengle plukket opp en ny ingrediens, en løs gulltråd som var viklet rundt en liten klump av noe som så ekkelt ut. «Så, i starten av sitt sjette år på Galtvort, var det en heks ved navn Perenelle. Og skjønt Perenelle nettopp hadde vokst inn i sin ungdoms skjønnhet, var hjertet hennes allerede svartere enn Baba Yagas eget –»

«*Du* kaller henne ond?» sa Harry, før han innså at han nettopp hadde gjort feiltakelsen kalt *ad hominem tu quoque.*

«Hysj, gutt, det er jeg som forteller historien. Hvor var jeg? Ah, ja, Perenelle, vakker og full av begjær. Perenelle forførte Den mørke fruen i løpet av noen måneder, med forsiktige berøringer og flørting og ved inntrykk av blyg uskyld. Den mørke fruens hjerte ble overvunnet, og de ble elskere. Og så, en natt, hvisket Perenelle at hun hadde hørt historier om Baba Yagas evne til å skifte form, og hvordan denne tanken hadde gitt brennstoff til hennes begjær; og slik påvirket Perenelle Baba Yaga til å komme til henne med Steinen i hånda, for å innta mange skikkelser i løpet av en natt, for nytelsens skyld. Blant andre former ba Perenelle Baba Yaga om å ta en manns skikkelse; og de lå sammen slik skikken er mellom en mann og en kvinne. Men Perenelle hadde vært en jomfru fram til den natta. Og siden alle sammen var ganske gammeldagse i gamle dager, lot Ildbegeret det telle som at hun tok Perenelles blod, og tok det som var hennes; på den måten ble Baba Yaga lurt til å bryte sitt løfte, og Begeret fjernet hennes beskyttelser. Så drepte Perenelle den intetanende Baba Yaga mens hun sov i Perenelles seng, drepte Den mørke fruen som hadde elsket henne og kommet i fred til Galtvort under traktatens forordninger; og det utgjorde slutten på den pakten som lot mørke trollmenn og hekser undervise i kampmagi ved Galtvort. De neste par århundrene ble Ildbegeret brukt til å styre meningsløse flerskoleturneringer, og etter det ble den oppbevart i et ubrukt rom på Beauxbatons, før jeg til sist stjal den.» Professor Krengle slapp en blek beige-rosa kvist ned i heksekjelen, og innholdet endret farge til hvitt akkurat idet den traff overflaten. «Men nå snakker jeg meg bort. Perenelle tok Steinen fra Baba Yaga, fant opp en ny personlighet og gikk deretter under navnet Nicolas Flamel. Samtidig beholdt hun sin identitet som Perenelle, og kalte seg Flamels hustru. De to har opptrådt offentlig sammen, men det kan man få til ved flere åpenbare metoder.»

«Og det å lage Steinen?» sa Harry, mens hjernen hans arbeidet for å behandle alt dette. «Jeg så en alkjemisk oppskrift for den, i ei bok –»

«Enda en løgn. Perenelle fikk det til å fremstå som at 'Nicolas Flamel' hadde fortjent retten til å leve evig ved å fullføre et stort magisk arbeid som alle kunne forsøke. Og hun ga andre en falsk fremgangsmåte å følge, istedenfor at de skulle lete etter den ene sanne Steinen slik Perenelle hadde søkt Baba Yagas.» Professor Krengle så ganske sur ut. «Det

burde ikke komme som noen overraskelse at jeg brukte flere år på å forsøke å mestre den falske oppskriften. Det neste du kommer til å spørre om er hvorfor jeg ikke kidnappet, torturerte og drepte Perenelle etter at jeg fikk vite sannheten.»

Dette var ikke egentlig et spørsmål som hadde dukket opp i Harrys hode.

Professor Krengle fortsatte å snakke. «Svaret er at Perenelle hadde forutsett ambisjonene til mørke trollmenn som meg selv, og tatt en del forhåndsregler. 'Nicolas Flamel' tok Ubryteløftet i all offentlighet; han sverget å ikke la seg overtale av noen eller noe til å gi fra seg Steinen – å bevokte udødelighet fra de begjærlige, hevdet han, som om det var en tjeneste for offentligheten. Jeg var redd for at Steinen ville være fortapt for alltid, hvis Perenelle døde uten å si hvor den var skjult, og Løftet hennes forhindret forsøk på tortur. Videre hadde jeg håp om å tilegne meg Perenelles kunnskap, hvis jeg kunne finne den rette måten å hente den ut fra henne på. Enskjønt Perenelle startet med svært lite egne kunnskaper, så har hun kunnet holde som gisler mektigere trollmenn enn seg selv, ved å tilby smuler og dråper av helbredelse i bytte mot hemmeligheter, og små reverseringer av alder i bytte mot makt. Perenelle nedlater seg ikke til å gjøre noen som helst til unge mennesker igjen – men hvis du hører om en trollmann som levde, gråskjegget, til en alder av to hundre og femti, så kan du ta det for gitt at hun hadde en hånd med i spillet. Hva angår min egen generasjon, så hadde århundrene gitt Perenelle tilstrekkelig stort overtak til at hun kunne trene opp Albus Humlesnurr som en motvekt til den mørke herren Grindelwald. Da jeg dukket opp som fyrst Voldemort, løftet Perenelle Humlesnurr enda litt høyere, og delte ut flere dråper av sin oppsamlede kunnskap hver gang fyrst Voldemort så ut til å få overtaket. Det føltes som at jeg burde være i stand til å tenke ut noe smart å gjøre med den situasjonen, men det klarte jeg aldri. Jeg angrep henne aldri direkte, fordi jeg var ikke tilstrekkelig sikker på mitt nye skaperverk; det var ikke utenkelig at jeg en dag ville trenge å gå til henne for å be på mine knær om en kopp med foryngelse.» Professor Krengle slapp to blåklokker samtidig ned i eliksiren, og de så ut til å smelte sammen idet de berørte den boblende væsken. «Men nå er jeg trygg på formelen min, og har derfor bestemt meg for at tida er inne for å ta Steinen med makt.»

Harry nølte. «Jeg vil gjerne få høre deg svare på ormtunge, – var alt det der sant?»

«*Etter mine kunnsskaper er ikke noe av dette feil*,» sa professor Krengle. «Det å fortelle en historie innebærer å fylle inn visse tomrom; jeg var ikke til stede for å observere hva som skjedde da Perenelle forførte Baba Yaga. *De grunnleggende faktorene sskulle være for det messte korrekt, tror jeg.*»

Harry hadde notert seg et snev av forvirring. «Men så forstår jeg ikke hvorfor Steinen er her på Galtvort. Ville ikke det beste forsvaret bare være å skjule den under en anonym stein på Grønland?»

«Kanskje hun respekterer mine spesielle evner innenfor det å lete etter og finne ting,» sa forsvarsprofessoren. Han så ut til å være fokusert på heksekjelen mens han dyppet en

blåklokke i en krukke med flytende væske, om hadde en merkelapp med eliksirsymbolet for regnvann.

Vi er svært like, forsvarsprofessoren og jeg, på noen måter om ikke på alle. Hvis jeg forestiller meg hva jeg hadde gjort, gitt hans problem …

«Bløffet du alle til å *tro* at du hadde en metode for å spore opp Steinen?» sa Harry høyt. «Slik at Perenelle ville plassere Steinen på Galtvort, der Humlesnurr kunne bevokte den?»

Forsvarsprofessoren sukket, men så ikke opp fra heksekjelen. «Jeg antar at det ville være fåfengt å skjule den strategien for deg. Ja, etter at jeg besatte Krengle og vendte tilbake, implementerte jeg en strategi jeg hadde tenkt ut mens jeg stirret på stjernene. Først forsikret jeg meg om å bli akseptert som professor i forsvar mot svartekunster på Galtvort, for det ville ikke være heldig om noen begynte å mistenke noe mens jeg fremdeles søkte ansettelse. Når det var gjort, ordnet jeg det slik at en av Perenelles ekspedisjoner for å bryte forbannelser fant en falsk, men troverdig inskripsjon som beskrev hvordan Slangekronen kunne brukes for å spore opp Steinen hvor den enn var skjult. Umiddelbart etterpå, før Perenelle kunne kjøpe Kronen, ble den stjålet; videre lot jeg det være igjen klare indikasjoner på at tyven hadde evnen til å snakke med slanger. Så Perenelle tenkte at det var uunngåelig at jeg ville finne Steinens lokasjon, og at den trengte en vokter som var kraftfull nok til å overvinne meg. Det er slik det har seg at Steinen ble plassert på Galtvort, i Humlesnurrs domene. Akkurat slik jeg planla det, naturligvis, siden jeg allerede hadde skaffet meg fri adgang til Galtvort hele skoleåret. Jeg tror at det er alt av denne historien som angår deg, siden jeg ikke vil si noe om mine fremtidige planer.»

Harry rynket pannen. Professor Krengle burde ikke ha fortalt ham det. Med mindre strategien på en eller annen måte hadde blitt irrelevant for ethvert fremtidig forsøk på å lure Perenelle …? Eller med mindre, siden han svarte så raskt, at forsvarsprofessoren hadde håpet å få folk til å konkludere med at det var en dobbeltbløff, og at Slangekronen virkelig kunne finne Steinen …

Harry bestemte seg for å ikke be om bekreftelse på ormtunge.

En ny lokk av lyst hår, tilsynelatende hvitt, men ikke av alder, ble følsomt strødd ned i heksekjelen; en ny påminnelse til Harry om at de hadde begrenset tid. Harry vurderte saken, men kunne ikke se noe poeng i å utdype dette emnet ytterligere; det fantes ingen kjent måte å lage flere Vise steiner på og ingen åpenbar måte å finne det opp på, hvilket antakelig var de *objektivt* verste nyhetene Harry hadde hørt i hele dag.

Harry pustet dypt inn. «Jeg stiller mitt tredje spørsmål,» sa Harry. «Hva er sannheten bak hele dette skoleåret? Alle plottene du selv sto bak, alle plottene du vet om.»

«Hm,» sa professor Krengle, og slapp nok en blåklokke ned i eliksiren, fulgt av en planteaktig dings formet som et lite kors. «La meg se … den mest sjokkerende utviklingen i plottet er at forsvarsprofessoren i all hemmelighet viser seg å være fyrst Voldemort.»

«Vel, åpenbart,» sa Harry, med en solid porsjon bitterhet rettet mot seg selv.

«Så hvor ønsker du at jeg starter?»

«Hvorfor drepte du Hermine?» Spørsmålet bare unnslapp.

Professorens bleke øyne tittet opp fra eliksiren, og betraktet ham grundig. «En skulle tro at det ville være åpenbart – men jeg antar at jeg ikke kan bebreide deg for å mistro det som virker åpenbart. For å forstå hensikten med et obskurt plott, må du observere konsekvensene og spørre hvem som kan ha ønsket at dette skulle skje. Jeg drepte frøken Grang for å forbedre din posisjon relativt til Lucifus Malfang, siden planene mine ikke var basert på at han skulle ha så godt tak på deg. Jeg vedgår at jeg er imponert over hvor godt forhandlingsresultat du klarte å fremtvinge fra den åpningen.»

Harry vred kjevene fra hverandre, hvilket krevde innsats. «Det kom etter ditt mislykkede forsøk på å få Hermine anklaget for mordforsøk på falskt grunnlag, og *sende henne til Azkaban*, fordi *hvorfor?* Fordi du ikke likte den påvirkningen hun hadde på meg?»

«Ikke vær latterlig,» sa professor Krengle. «Hvis jeg bare hadde ønsket å fjerne frøken Grang, ville jeg ikke trukket Malfangene inn i det. Jeg var tilskuer til ditt spill med Draco Malfang og fant det fornøyelig, men jeg visste at det ikke kunne vare veldig lenge før Lucifus fant det ut og grep inn; og så ville din dårskap gitt deg adskillige problemer, for Lucifus ville ikke ha tatt lett på det. Om du bare hadde vært i stand til å *tape* under rettssaken i Heksingating, *tape* slik jeg lærte deg, så ville plutselig solide beviser ha dukket opp bare to uker senere som ville vise at Lucifus Malfang, etter å ha oppdaget sin sønns tilsynelatende troløshet, hadde «overtalt» professor Stikling med *Befalio* til å kaste blodfrysforbannelsen på herr Malfang og falskminneformelen på frøken Grang. Lucifus ville ha blitt feid vekk fra det politiske spillbrettet, sendt i eksil eller til og med til Azkaban; Draco Malfang ville ha arvet huset Malfang med all dens rikdom, og din innflytelse over ham ville ikke lenger hatt noen konkurrenter. Istedenfor måtte jeg avbryte det plottet midtveis. Du klarte å ødelegge hele grunnlaget for den virkelige planen ved å ofre det dobbelte av hele din formue, ved å gi Lucifus Malfang den perfekte muligheten til å bevise sin sanne hengivenhet til og bekymring for sin sønn. Du har et fabelaktig anti-talent for å blande deg inn i andres saker, må jeg si.»

«Og videre tenkte du,» sa Harry, selv med mønstrene fra sin mørke side måtte han jobbe for å holde stemmen jevn og kjølig, «at to ukers tid i Azkaban ville forbedre frøken Grangs innstilling, og at hun etter din antakelse ikke ville påvirke meg like negativt etterpå. Så på en eller annen måte ordnet du det slik at det kom flere avisartikler som krevde at hun skulle bli sendt til Azkaban, istedenfor å få andre former for straff.»

Professor Krengles lepper trakk seg opp i et tynt smil. «Godt oppfattet, gutt. Ja, jeg tenkte hun kunne fungere som din Bellatrix. Det bestemte resultatet ville også ha utstyrt deg med en grundig påminnelse om hvor mye eller lite respekt loven fortjente, og hjulpet deg med å utvikle passende følelser overfor Magidepartementet.»

«Plottet ditt var idiotisk komplisert og hadde ingen sjanse til å fungere.» Harry visste at han burde være mer taktfull, at han nå holdt på med som professor Krengle kalte *dårskap,* men der og da klarte han ikke å få seg til å bry seg om det.

«Det var mindre komplisert enn Humlesnurrs plott for å få tre armeer til å ende opp uavgjort i Julekrigen, og ikke mye mer komplisert enn mitt eget plott for å få deg til å tro at Humlesnurr hadde forsøkt å utpresse herr Zabini. Innsikten du mangler, herr Potter, er at disse plottene ikke *trengte* å fungere.» Professor Krengle fortsatte å røre upåvirket i eliksiren, mens han smilte. «Det finnes plott som *må* fungere, der du holder kjerneideen så enkel som mulig og tar alle mulige forholdsregler. Så er det andre typer plott der det er greit at du mislykkes, og med dem kan du riktig utfolde deg, eller teste grensene for dine evner til å reagere på komplikasjoner. Hvis noe hadde gått galt med noen av de plottene, så hadde det ikke akkurat drept meg.» Professor Krengle smile ikke lenger. «Vår ferd til Azkaban var av den første typen, og dine klovnerier der moret meg ikke.»

«Hva *nøyaktig* gjorde du mot Hermine?» En del av Harry lurte på hvordan han klarte å holde stemmen så nøytral.

«Forglemmiarum og falskminneformler. Jeg kunne ikke stole på at noe annet ville unnslippe oppmerksomheten til Galtvorts beskyttelsesmagi og de undersøkelsene jeg visste sinnet hennes ville bli utsatt for.» Et frustrert trekk gled over professor Krengles ansikt. «Noe av det du med rette kaller komplikasjoner oppsto fordi første versjon av plottet mitt ikke gikk som planlagt, og jeg måtte endre den. Jeg oppsøkte frøken Grang i Galtvorts korridorer i professor Stiklings skikkelse, for å tilby henne en konspirasjon. Mitt første forsøk på å overtale henne feilet. Så forglemmet jeg henne, og forsøkte igjen med en ny variant. Det andre åtet feilet. Det tredje åtet feilet. Det *tiende* åtet feilet. Jeg var så frustrert at jeg begynte å gjennomgå hele lageret mitt av forkledninger, inkludert de som ville være passende for herr Zabini. *Allikevel* var det ingenting som virket. Barnet *ville ikke* bryte sin barnslige regel.»

«*Du* får ikke lov til å kalle henne barnslig, professor.» Harrys stemme hørtes merkelig ut i hans egne ører. «Regelen hennes *fungerte.* Den forhindret at du klarte å lure henne. Hele poenget med å ha deontologiske etiske påbud er at argumentene for å bryte dem ofte er mye mindre troverdige enn de tilsynelatende fremstår som. Du har ingen rett til å kritisere reglene hennes når de fungerte akkurat slik de var tenkt.» Etter at de hadde fått gjenopplivet Hermine, ville Harry fortelle henne at selve fyrst Voldemort ikke hadde klart å friste henne til å gjøre noe galt, og det var derfor han hadde drept henne.

«Ja, det er vel sikkert rettferdig,» sa professor Krengle. «Vi har et ordspråk som sier at selv ei klokke som har stoppet viser korrekt tid to ganger om dagen, og jeg synes ikke egentlig at frøken Grang opptrådte fornuftig. Allikevel, regel ti: Du skal ikke omtale en motstander som uverdig etter at de har forpurret dine planer. Uansett. Etter to hele timer med feilede forsøk, innså jeg at jeg var altfor sta, og at jeg ikke var avhengig av at frøken Grang utførte nøyaktig den rollen jeg hadde planlagt for henne. Derfor ga jeg

opp min opprinnelige hensikt, og ga henne istedenfor falske minner om å ha sett herr Malfang plotte mot henne under omgivelser som antydet at hun ikke skulle fortelle det til deg eller lærerne. Til slutt var det herr Malfang som ga meg den åpningen jeg trengte, hvilket bare var flaks.» Professor Krengle slapp en blåklokke og en bit pergament ned i kjelen.

«Hvorfor viste Galtvorts beskyttelsesmagi at det var forsvarsprofessoren som hadde drept Hermine?»

«Jeg bar på meg fjelltrollet i form av en falsk tann da Humlesnurr presenterte meg for Galtvorts beskyttelser og identifiserte meg som professor i forsvar mot svartekunster.» Et lett smil. «Andre levende våpen kan ikke bli transfigurert; de vil ikke overleve fortryllelsen de seks timene som kreves for å unngå å bli sporet av en tidsvender. Det faktum at et fjelltroll ble brukt som mordvåpen var et tydelig tegn på at morderen hadde hatt behov for en stedfortreder som kunne bli transfigurert på trygg måte. Kombinert med vitneutsagnet fra beskyttelsesmagien, og Humlesnurrs egen kunnskap om hvordan han hadde identifisert meg overfor Galtvort, så kunne du ha tenkt deg fram til hvem som var ansvarlig – i teorien. Skjønt erfaring har lært meg at slike gåter er langt vanskeligere å løse når du ikke allerede vet svaret, og jeg vurderte risikoen til å være lav. Ah, det minner meg om noe, jeg har et spørsmål selv.» Forsvarsprofessoren tittet nå oppmerksomt på Harry. «Hva røpte meg til slutt, i korridoren utenfor disse kamrene?»

Harry la vekk andre følelser for å vurdere kostnaden sett opp mot nytten ved å svare ærlig, kom til den konklusjonen at forsvarsprofessoren ga fra seg langt mer informasjon enn det han fikk (*hvorfor?)* og at det var best å ikke fremstå som tilbakeholden. «Først og fremst,» sa Harry, «så var det altfor usannsynlig at alle skulle dukke opp i Humlesnurrs korridor samtidig. Jeg forsøkte å vurdere ut fra en hypotese om at alle som kom dit måtte være et resultat av en koordinert plan, inkludert deg.»

«Men jeg hadde sagt at jeg fulgte etter Slur,» sa forsvarsprofessoren. «Var ikke det sannsynlig?»

«Det var det, men …» sa Harry. «Eh. Lovene som styrer hva som utgjør en god forklaring tar ikke for seg sannsynlige unnskyldninger du får vite i etterkant. De snakker om de sannsynlighetene vi beregner på forhånd. Dette er grunnen til at vitenskap får folk til å beskrive på forhånd hva de forutser vil komme til å skje, istedenfor å stole på forklaringer som folk kommer med etterpå. Og jeg ville ikke ha forutsett at du skulle følge etter Slur og dukke opp på den måten. Selv om jeg hadde visst på forhånd at du kunne plassere sporingsmagi på Slurs tryllestav, så ville jeg ikke ha *forventet* at du gjorde det og fulgte etter ham på det tidspunktet. Siden din forklaring ikke fikk meg til å føle at jeg kunne ha forutsett resultatet på forhånd, så forble det en usannsynlighet. Jeg begynte å undres på om mesterhjernen bak Stikling hadde ordnet det slik at du også dukket opp. Og så innså jeg at beskjeden til meg selv ikke egentlig hadde kommet fra fremtids-meg, og da ble hele greia klar som blekk.»

«Ah,» sa forsvarsprofessoren, og sukket. «Vel, dette var nok allikevel det beste som kunne ha skjedd, tror jeg. Du forsto, men for sent; og det ville ha vært både fordeler og ulemper ved at du ikke visste noe.»

«Hva i all *Jorda* var det du forsøkte å gjøre? Grunnen til at jeg prøvde så hardt å finne det ut var at hele greia var så merkelig.»

«Det skulle ha pekt mot Humlesnurr, ikke mot meg selv,» sa professor Krengle, og rynket pannen. «Faktum er at frøken Grønbek ikke var ment å ankomme korridoren før om flere timer … skjønt jeg antar, siden jeg fikk herr Malfang til å gi henne den ledetråden som hun skulle ha, så er det ikke altfor overraskende at de slo seg sammen. Dersom herr Nokk hadde kommet tilsynelatende alene, så ville hendelsene ha utspilt seg mer ekte og mindre som en farse. Men jeg anser meg selv for å være en spesialist i magi som kontrollerer slagmarken, og jeg var i stand til å sikre at kampen gikk slik jeg ønsket. Jeg antar at sluttresultatet kanskje ble seende en tanke tåpelig ut.» Forsvarsprofessoren slapp en skive fersken og en blåklokke ned i heksekjelen. «Men la oss utsette diskusjonen rundt Speilet til vi kommer fram dit. Har du flere spørsmål angående frøken Grangs beklagelige og forhåpentligvis midlertidige skjebne?»

«Ja,» sa Harry stødig. «Hva gjorde du med Wiltersen-tvillingene? Humlesnurr tenkte – jeg mener, skolen så at rektor oppsøkte Wiltersen-tvillingene etter at Hermine ble arrestert. Humlesnurr tenkte at du, som Voldemort, hadde lurt på hvorfor Humlesnurr ville gjøre dette, og at du undersøkte Wiltersen-tvillingene og derpå fant og tok kartet deres, og så forglemmet dem etterpå?»

«Humlesnurr hadde helt rett,» sa professor Krengle, og ristet på hodet i undring. «Han var også en komplett tåpe ved å la Galtvort-kartet forbli i de to idiotenes besittelse. Jeg fikk en lei overraskelse da jeg hadde fått tak i kartet; det viste både ditt og mitt navn korrekt! Wiltersen-tvillingene hadde bare gått ut fra at det var en feil ved kartet, spesielt etter at du mottok Kappen og tidsvenderen din. Hvis Humlesnurr hadde beholdt kartet selv – hvis Wiltersenene noensinne hadde nevnt det for Humlesnurr – men det gjorde de heldigvis ikke.»

Viste både ditt og mitt navn korrekt –

«Jeg vil gjerne få lov til å se det,» sa Harry.

Uten å ta øynene fra heksekjelen, trakk professor Krengle fram et brettet pergament fra innsiden av kutten, hveste til det «*Viss våre omgivelsser*,» og kastet det brettede pergamentet mot Harry. Det skar målbevisst gjennom lufta; en følelse av dommedag pustet mot Harrys sanser idet det beveget seg mot ham, og så dalte det fredelig ned mot Harrys føtter.

Harry plukket opp pergamentet og brettet det ut.

Først virket pergamentet tomt. Så, som om en usynlig penn beveget seg over det, kom omrisset av vegger og dører til syne, alt trukket opp med håndtegnede linjer. Skrivingen skisserte en serie med kamre, de fleste av dem vistes som tomme; det siste kammeret i

serien hadde en forvirret skribling i sitt sentrum, som om kartet forsøkte å formidle sin egen forvirring; og det nest siste kammeret viste fram to navn, skrevet på de stedene i kammeret som tilsvarte der Harry satt og professor Krengle sto.

Tom M. Venster.

Tom M. Venster.

Harry glante på pergamentet, og en ubehagelig grøssing kom over ham. Det var én ting å høre fyrst Voldemort påstå at navnet ditt var Tom Venster; noe helt annet var det å oppleve at Galtvorts magi sa seg enig. «*Tuklet du med kartet for å få dette ressultatet, eller dukket det opp som en overrasskelse for deg?*»

«*Var overrasskelse*,» svarte professor Krengle, med en undertone av hvesende latter. «*Ingen trikss.*»

Harry brettet kartet sammen og kastet det tilbake i professor Krengles retning; en eller annen kraft grep fatt i det midt i lufta før det traff bakken, og dro kartet tilbake innenfor professor Krengles kutter.

Forsvarsprofessoren snakket. «Jeg vil også gjerne få komme med tilleggsopplysningen om at Slur dirigerte frøken Grang og hennes kumpaner mot bøller, og av og til grep inn for å beskytte dem.»

«Det visste jeg.»

«Interessant,» sa professor Krengle. «Fikk Humlesnurr også vite dette? Svar på ormtunge.»

«*Ikke ssåvidt jeg vet,*» hveste Harry.

«Fascinerende,» sa professor Krengle. «Det kan interessere deg å få vite dette også: *Elikssir-lageren måtte holde dette hemmelig fordi hanss plott motarbeidet rektorss plott.*»

Harry tenkte igjennom dette, mens professor Krengle blåste på eliksiren som for å kjøle den ned, skjønt ilden brant fremdeles under heksekjelen; så la han til en klype skitt og en dråpe vann og en blåklokke. «Vennligst forklar,» sa Harry.

«Har det aldri slått deg at du burde gruble over hvorfor Humlesnurr valgte Severus Slur som husstyrer for Smygard? Å si at det var et dekke slik at han kunne være Humlesnurrs spion forklarer ingenting. Slur kunne ha vært bare en eliksirmester, og trengte ikke å være husstyrer for Smygard i det hele tatt. Slur kunne ha blitt utnevnt til skogvokter, dersom det var behov for at han måtte være på Galtvort! Hvorfor *husstyrer for Smygard*? Det må jo ha slått deg at dette ikke kunne ha noen god påvirkning på smygardingene, ifølge Humlesnurrs påståtte moral?»

Tanken hadde ikke slått Harry med *nøyaktig* den vinklingen, nei … «Jeg lurte på om det var noe slikt, men jeg satte aldri opp dilemmaet på nøyaktig den måten.»

«Og nå som du har gjort det, er svaret åpenbart?»

«Nei,» sa Harry.

«Skuffende. Du har ikke lært deg nok kynisme, du har ikke virkelig forstått *fleksibiliteten* i det moralske personer kaller god moral. For å forstå et plott, se på konsekvensene og spør om dette har skjedd med hensikt. Humlesnurr saboterte huset Smygard med vilje – ikke se på meg på den måten, gutt, *jeg ssnakker ssant*. Under den siste Trollmannskrigen fylte smygardinger opp mine bataljoner av tilhengere, og andre smygardinger i Heksingating støttet meg. Se på dette fra Humlesnurrs perspektiv, og husk at han ikke har noen naturlig forståelse av Smygards metoder. Se for deg at Humlesnurr blir stadig tristere ved tanket på dette Galtvort-huset som ser ut til å være kilden for så mye elendighet. Og så, se, Humlesnurr plasserer som husstyrer for Smygard personen Slur. Slur! Severus Slur! En mann som verken ville lære sitt hus kløkt eller ambisjoner, en mann som ville fremme slapp disiplin og gjøre husets barn svake! En mann som ville fornærme elever fra andre hus, som ville ruinere Smygards navn blant dem! En mann med et etternavn som var ukjent i det magiske Storbritannia, og definitivt ikke var adelig, som gikk rundt kledd halvveis i filler! Anser du Humlesnurr for å kunne være uvitende om konsekvensene? Når Humlesnurr var den som iverksatte det, og hadde motiv for å iverksette det? Jeg antar at Humlesnurr sa til seg selv at flere liv ville bli reddet under neste trollmannskrig hvis Voldemorts fremtidige dødsetere ble svekket.» Professor Krengle slapp ned i heksekjelen en isbit, som sakte smeltet der den berørte den skummende overflaten. «Fortsett denne prosessen lenge nok, og ingen barn ville lenger ønske å bli valgt inn i Smygard. Huset ville bli pensjonert, og hvis Hatten fortsatte å rope ut dets navn, ville det være en ydmykelse for disse barna som senere ville bli fordelt blant de andre tre husene. Fra den dagen ville Galtvort ha tre velfungerende hus for mot og studier og hardt arbeid, uten noe hus for dårlige barn lagt til i denne miksen; akkurat som om de tre grunnleggerne av Galtvort hadde vært vise nok helt fra starten å nekte å la Salazar Smygard bli en av dem. Slik, går jeg ut fra, var Humlesnurrs plan for sluttspillet; et offer på kort sikt for det felles beste.» Professor Krengle smilte sardonisk. «Og Lucifus lot det skje uten protester, og også, antar jeg, uten å *legge merke til* at noe var i ferd med å skje. Jeg er redd for at mine tidligere tjenere i mitt fravær har blitt totalt rundspilt i denne kampen mellom intellekter.»

Harry hadde litt problemer med å fordøye dette, men kom fram til, etter noe tankevirksomhet, at dette ikke var riktig tidspunkt for å komme til bunns i det. Hvorvidt fyrst Voldemort trodde det hang slik sammen var ikke avgjørende; Harry trengte å gjennomgå denne beskyldningen på egen hånd.

Da professor Krengle hadde nevnt sine *tjenere* fikk Harry en påminnelse om noe annet han var … pålagt, antok Harry, å spørre om. De dårlige nyhetene var forutsigbare. På en hvilken som helst annen dag ville det ha vært forferdelig. I dag ville det bare være en dråpe i havet. «Bellatrix DeMons,» sa Harry. «Hva var sannheten om henne?»

«Hun var ødelagt på innsiden før jeg møtte henne for første gang,» sa professor Krengle. Han plukket opp noe som så ut som et gråhvitt gummibånd og holdt det over heksekjelen; idet gummien fikk kontakt med dampen, ble den svart. «Å bruke psyko-

mantikk på henne var en feiltakelse. Men det glimtet viste meg hvor lett det ville være å få henne til å bli forelsket i meg, så det gjorde jeg. I all ettertid var hun den mest trofaste av mine tjenere, den eneste jeg nesten kunne stole på. Jeg hadde ingen intensjon om å gi henne det hun ønsket seg fra meg; så jeg ga henne til DeMons-brødrene slik at de kunne bruke henne, og de tre var lykkelige på deres egen spesielle måte.»

«Det tviler jeg på,» sa Harrys munn, for det meste av seg selv. «Hvis det var sant, så ville ikke Bellatrix ha husket hvem DeMons-brødrene var, da vi fant henne i Azkaban.»

Professor Krengle trakk på skuldrene. «Kanskje du har rett.»

«Og hva i alle dager var det egentlig vi gjorde der borte?»

«Vi fant ut hvor Bellatrix hadde lagt tryllestaven min. Jeg hadde fortalt dødseterne om min udødelighet, i et håp – som nå har vist seg å være fåfengt – om at de ville holde seg samlet minst noen få *dager* hvis det virket som om jeg døde. Bellatrix' instruksjoner var å hente ut tryllestaven min fra hvor nå enn kroppen min hadde blitt drept; og frakte den tryllestaven til et visst gravsted der min ånd ville vises for henne.»

Harry svelget. Et bilde kom til ham av Bellatrix DeMons som ventet, ventet, ventet ved gravstedet, i økende desperasjon … det var ikke rart at hun ikke hadde tenkt spesielt strategisk da hun angrep Langballe-familien. «Hva gjorde du med Bellatrix etter at hun kom seg ut?»

«*Ssendte henne til et fredelig ssted for å gjenvinne sstyrke*,» sa professor Krengle. Et kaldt smil. «Jeg hadde igjen ett bruksområde for henne, eller snarere, en viss del av henne, og om mine fremtidige planer kommer jeg ikke til å si noe.»

Harry pustet dypt, og forsøkte å beholde kontrollen. «Var det andre hemmelige plott på gang dette skoleåret?»

«Åh, en anseelig mengde, men ikke mange flere som angår deg, ikke som jeg kan komme på her og nå. Den egentlige årsaken til at jeg forlangte å få lære bort skytsverge-formelen til førsteklassinger var å kunne få deg til å møte en desperant ansikt til ansikt, og så fikk jeg ordnet det slik at tryllestaven falt der en desperant kunne fortsette å påvirke deg gjennom dem. *Var ingen ondsskap i det, bare et håp om at du sskulle få tilbake noen av dine ssanne minner*. Det var også derfor jeg arrangerte det slik at et visst antall hekser skulle trekke deg ned fra lufta under den episoden på taket, så det skulle ende opp med å få det til å se ut som om jeg reddet livet ditt; bare i tilfelle noen ble mistenksomme på meg under den desperant-hendelsen jeg hadde planlagt kort tid senere. *Heller ingen ond tanke i denne hendelssen*. Jeg iscenesatte noen av angrepene på frøken Grangs gruppe, slik at angrepene kunne bli slått tilbake; jeg har en bestemt motvilje mot bøller. *Tror dette sskulle være alle hemmelige plott ssom angår deg dette sskoleåret, med mindre jeg har glemt noe.*»

Livsvisdom tilegnet, sa Håsblås-delen hans. *Forsøk å motstå fristelsen til å blande deg tilfeldig inn i andre menneskers liv. Som, du veit, livet til Padma Patil. Med mindre du ønsker å ende opp som dette her, da.*

En klype rødbrunt støv ble varsomt strødd ned i eliksirkjelen, og Harry stilte sitt fjerde og endelige spørsmål, det som tilsynelatende hadde lavest prioritet, men som fremdeles betydde noe.

«Hva var ditt overordnede mål under Trollmannskrigen?» sa Harry. «Jeg mener, hva hadde du for –» Stemmen hans var ustødig. «Hva var *poenget* med *hele greia?*» Hjernen hans gjentok om igjen og om igjen, *hvorfor, hvorfor, hvorfor fyrst Voldemort …*

Professor Krengle hevet et øyenbryn. «De fortalte deg om Rogus Ringelhorn, ikke sant?»

«Ja, du var både Rogus Ringelhorn og fyrst Voldemort under Trollmannskrigen, den delen forsto jeg. Du drepte Rogus Ringelhorn, forkledte deg selv som ham, og utryddet Rogus Ringelhorns familie slik at de ikke ville legge merke til noen forskjeller –»

«Akkurat.»

«Du planla å kontrollere den siden som vant Trollmannskrigen, uavhengig av hvilken side som vant. Men hvorfor måtte den ene siden være *Voldemort?* Jeg, jeg mener, ville det ikke ha vært lettere å få større støtte blant folk flest med noen som var mindre … med noen som var mindre Voldemort?»

Professor Krengles hammer lagde et uvanlig høyt *dunk* idet den knuste hvite sommerfuglvinger og blandet dem med nok en blåklokke. «Jeg *planla,*» sa professor Krengle beskt, «at fyrst Voldemort skulle *tape* mot Rogus Ringelhorn. Feilen i den strategien var den absolutte elendigheten i tilstanden til –» Professor Krengle stoppet. «Nei, nå forteller jeg denne historien i feil rekkefølge. Hør, gutt, da jeg hadde fullendt min store skapelse og oppnådd min fulle magiske kraft, trodde jeg tida var inne for at jeg skulle ta politisk makt i mine hender. Det ville være upraktisk, definitivt, og låse mye av tida mi fast til ting jeg ikke ville like å gjøre. Men jeg visste at gompene før eller siden ville ødelegge verden eller gå til krig mot trollmannsverdenen, eller begge deler; og noe måtte gjøres dersom jeg ikke skulle vandre gjennom en død eller kjedelig verden i resten av min evighet. Med en gang jeg hadde oppnådd udødelighet trengte jeg en ny ambisjon å bruke årtiene mine på, og det å forhindre at gompene ødela alt syntes for meg å være et mål som hadde akseptabel størrelse og vanskelighetsgrad. Det er en kilde til konstant morskap for meg at jeg, av alle mennesker, er den eneste som virkelig foretar seg noe for å oppnå dette. Skjønt jeg antar det gir mer mening for de dødelige insektene at de ikke bryr seg om hvordan deres verden ender; hvorfor skulle de det, når de allikevel kommer til å dø, og kan spare seg selv for det upraktiske ved å gjøre noe vanskelig underveis? Men det er en avsporing. Jeg så hvordan Humlesnurr hadde kommet til makt ved å overvinne Grindelwald, så jeg tenkte å gjøre det samme. Det var lenge siden jeg hadde tatt min hevn over Rogus Ringelhorn – han var en pest og en plage i mitt årskull ved Smygard – så jeg kom fram til planen om å også stjele hans identitet, og utslette familien hans for å

gjøre meg selv arving til det adelshuset. Videre tenkte jeg ut en storslagen fiende som Rogus Ringelhorn skulle bekjempe, den frykteligste mørke herren man kunne tenke seg, smartere enn noen annen man noensinne hadde hørt om; mye farligere enn Grindelwald, fordi hans intelligens ville være perfeksjonert på alle de områdene der Grindelwald hadde feil og var selvdestruktiv. En mørk herre som ville gjøre sitt gjennomtenkte beste for å rive ned alle allianser som ville slåss mot ham, en mørk herre som ville oppleve den dypeste lojalitet fra sine følgere gjennom sine talegaver. Den aller frykteligste mørke herren som noen gang hadde truet Storbritannia eller verden, det var den Rogus Ringelhorn skulle overvinne.»

Professor Krengles hammer traff en blåklokke, og så en annen blek blomst, med to dunk til. «Men så, skjønt jeg av og til hadde spilt rollen til en mørk trollmann på min vei, så hadde jeg aldri adoptert identiteten til en fullblods mørk herre med tilhengere og en politisk agenda. Jeg hadde ingen øvelse på dette området, og jeg hadde klart i minne historien om Den mørke evangel og katastrofen ved hennes første offentlige opptreden. Det hun selv sa i ettertid var at hun hadde ment å kalle seg Den vandrende katastrofen og Mørkets apostel, men i øyeblikkets opphisselse introduserte hun seg som Mørkets apostrof istedenfor. Etterpå måtte hun legge to hele landsbyer i grus før noen tok henne alvorlig.»

«Så du bestemte deg for å gjennomføre et eksperiment i liten skala først,» sa Harry. Kvalme steg opp i ham, for der og da *forsto* Harry, han så seg selv reflektert; det neste trinnet var akkurat det Harry selv ville ha gjort, hvis han ikke hadde et grann etikk, hvis han hadde vært tom på innsiden. «Du lagde deg en engangs-identitet, for å lære deg hvordan spillet fungerte, og kvitte deg med de enkle nybegynnerfeilene.»

«Korrekt. Før jeg kunne bli en virkelig skrekkelig mørk herre som Rogus Ringelhorn kunne slåss mot, så skapte jeg for øvelsens del en mørk herre-personlighet med glødende røde øyne, meningsløst grusom mot sine tilhengere, som fulgte en politisk agenda som innebar ren personlig ambisjon kombinert med blodpurisme av den typen fylliker i Spindelsmuget argumenterer for. Mine første tilhengere ble hyrt inn på en pub, gitt kapper og hodeskallemasker, og ble bedt om å introdusere seg som Dødsetere.»

Den forferdelige følelsen av å forstå utvidet seg, i dypet av Harrys mage. «Og du kalte deg selv Voldemort.»

«Nettopp, general Kaos.» Professor Krengle flirte, fra der han sto ved heksekjelen. «Jeg ville at det skulle være et anagram av navnet mitt, men det ville bare ha fungert dersom jeg ved et lykketreff hadde blitt gitt mellomnavnet 'Dredolo', og selv da hadde det vært drøyt. Vårt faktiske mellomnavn er Morfus, hvis du er nysgjerrig. Men, nok en avsporing. Jeg så for meg at Voldemorts karriere ville vare bare et par måneder, i høyden et år, før svartspanerne hadde tatt hånd om tilhengerne hans og den midlertidige mørke herren forsvant. Som du oppfatter, hadde jeg grundig overvurdert mine motstandere. Og jeg kunne ikke *helt* få meg selv til å torturere mine lakeier når de kom med dårlige nyheter til meg, uansett hva mørke herrer gjør i skuespill. Jeg kunne ikke *helt* argumentere

for blodpurismens trossetninger så usammenhengende som om jeg var en fyllik i Spindelsmuget. Jeg forsøkte ikke å være smart når jeg sendte mine tilhengere ut på deres oppdrag, men jeg ga dem heller ikke fullstendig meningsløse ordrer –» Professor Krengle ga fra seg et beklagende glis som, i en annen kontekst, kanskje kunne ha blitt kalt sjarmerende. «En måned etter dette fremstilte Bellatrix DeMons seg for meg, og etter tre måneder forhandlet Lucifus Malfang med meg over adskillige glass dyr ildwhisky. Jeg sukket, oppga alt håp for trollmannsslekten, og begynte som Rogus Ringelhorn for å stå opp mot denne fryktelige fyrst Voldemort.»

«Og hva skjedde så –»

Et snerr forvred professor Krengles ansikt. «Den fullstendige utilstrekkeligheten til hver eneste institusjon i sivilisasjonen som er det magiske Storbritannia hendte! Du kan ikke begripe det, gutt! Jeg kan ikke begripe det! Det må sees, og selv da er det umulig å forstå det! Du har antakelig lagt merke til at når dine medelever snakker om hva familiene deres jobber med, så later det til av tre av fire jobber i en eller annen del av Magidepartementet. Så kan du undres hvordan et land kan klare å ansette tre av fire innbyggere i byråkratiet. Svaret er at hvis ikke alle forsøkte å hindre alle andre i å få gjort noe, så ville ingen av dem hatt noen oppgaver igjen å gjøre! Svartspanerne var kompetente som individuelle krigere, de slåss mot mørke trollmenn, og bare de beste overlevde for å trene opp nye rekrutter, men ledelsen deres var i fullstendig oppløsning. Departementet hadde det så travelt med å flytte papirer at landet ikke hadde *noen* effektiv motstand mot Voldemorts angrep utenom meg selv, Humlesnurr, og en håndfull frivillige uten opplæring. En flyktig, inkompetent, feig døgenikt, Mundungus Styrfeder, ble ansett for å være en nøkkelressurs i Føniksordenen – fordi, ettersom han ellers var arbeidsløs, så trengte han ikke å sjonglere oppgavene med en annen jobb! Jeg forsøkte å svekke Voldemorts angrep for å se om det var *mulig* for ham å tape; og Departementet avsatte umiddelbart færre svartspanere for å stå imot meg! Jeg hadde lest Maos lille røde bok, jeg hadde lært opp mine dødsetere i geriljataktikk – uten grunn! Helt uten grunn! Jeg angrep hele det magiske Storbritannia, og i hver eneste trefning hadde jeg *større styrker* enn motstanderen! I desperasjon beordret jeg mine dødsetere til å systematisk likvidere hver eneste inkompetente person som var i ledelsen for Avdelingen for magisk justis. Den ene papirflytteren etter den andre meldte seg frivillig til å få en høyere stilling, til tross for deres forgjengers skjebne, mens de fornøyd gned seg i hendene ved utsikten til forfremmelse. Hver eneste en av dem så for seg at de kunne lage en liten, personlig avtale med fyrst Voldemort. Det tok *syv måneder* å myrde oss vei gjennom alle disse, og ikke en eneste dødseter spurte hvorfor vi gadd gjøre det. Og til slutt, selv med Bartemius Kroek forfremmet til direktør og Amelia Beining som sjef for svartspanerkontoret, var det allikevel for lite. Jeg kunne ha gjort det bedre hvis jeg slåss *alene.* Humlesnurrs hjelp var til ikke all verdens nytte med hans moralske begrensninger, og det samme med Kroek og hans respekt for loven.» Professor Krengle skrudde opp varmen under eliksiren.

«Og til slutt,» sa Harry gjennom smerten i hjertet, «så innså du at du rett og slett hadde det morsommere som Voldemort.»

«Det er den minst irriterende rollen jeg noensinne har spilt. Hvis fyrst Voldemort sier at noe skal gjøres, så *adlyder folk ham* og *diskuterer ikke.* Jeg trengte ikke å undertrykke min impuls om å bruke martyriusforbannelsen på folk som oppførte seg som idioter; for en gangs skyld var det bare en del av rollen. Hvis noen gjorde spillet mindre behagelig for meg, sa jeg bare *Avada Kadavra* uansett om det var strategisk smart, og så plaget de meg i alle fall aldri på et senere tidspunkt.» Professor Krengle delte hverdagslig opp en liten orm i små biter. «Men min virkelige åpenbaring kom en viss dag der Rogus Ringelhorn forsøkte å få arbeids- og oppholdstillatelse for en asiatisk instruktør i kamptaktikk, og en ansatt i Departementet avslo, mens han smilte overlegent. Jeg spurte denne ansatte om han forsto at hensikten med dette var å *redde livet hans*, og byråkraten bare smilte mer. Etter dette kastet jeg i raseri av meg masker og forsiktighet, jeg brukte psykomantikk, jeg dyppet fingrene mine ned i den kloakken som var hans stupiditet og *rev* sannheten ut fra sinnet hans. Jeg forsto ikke, og jeg *ønsket å forstå.* Med mine ferdigheter i psykomantikk tvang jeg hans lille papirflytterhjerne til å gjennomleve alternativer, å se hva hans byråkrathjerne ville tenke dersom Lucifus Malfang, eller fyrst Voldemort, eller Humlesnurr, sto i mitt sted.» Professor Krengles hender hadde sakket farten, der han med stor nøyaktighet skrellet biter og små striper fra en klump lysvoks. «Det jeg til slutt innså den dagen er komplisert, gutt, som er grunnen til at jeg ikke forsto det tidligere i livet. For deg skal jeg forsøke å beskrive det allikevel. I dag vet jeg at Humlesnurr ikke står på toppen av verden, til tross for at han er grandilokvensibus for det internasjonale hekserisamfunnet. Folk snakker stykt om Humlesnurr, helt åpent; de kritiserer ham stolt og rett opp i fjeset hans, på en måte de ikke ville ha tort å sette seg opp mot Lucifus Malfang. *Du* har handlet respektløst mot Humlesnurr, gutt; vet du hvorfor du gjorde det?»

«Jeg … er ikke sikker,» sa Harry. Det å ha Tom Vensters reservesett av nevralmønstre var definitivt en åpenbar hypotese.

«Ulver, hunder, selv kyllinger, slåss seg imellom for dominanse. Det jeg til slutt forsto, fra den byråkratens hjerne, var at for ham hadde Lucifus Malfang dominanse, fyrst Voldemort hadde dominanse, og Rogus Ringelhorn og Albus Humlesnurr hadde det ikke. Ved å ta det godes side, ved å bekjenne oss til å vandre i lyset, hadde vi gjort oss selv *ikke truende*. I Storbritannia har Lucifus Malfang dominanse, for han kan innkreve lånene dine, eller sende departementets byråkrater mot bedriften din, eller korsfeste deg i *Aftenprofeten,* hvis du åpent går imot ham. Og den mest kraftfulle trollmannen i verden har ingen dominanse, fordi alle vet at han er,» professor Krengles lepper krøllet seg, «en *romanhelt*, stadig selvutslettende og for ydmyk til å søke hevn. Fortell meg, barn, har du noensinne sett et drama der helten, før han går med på å redde landet sitt, forlanger like mye gull som en advokat kan tjene på en rettssak?»

«Faktisk har det vært en *rekke* slike helter i gompelitteraturen, jeg kan nevne Han Solo som en start –»

«Vel, i magiske dramaer finnes ikke slikt. Der er alt ydmyke helter som Humlesnurr. Det er fantasien om den mektige *slave* som aldri i sannhet vil heve seg over deg, aldri kreve din respekt, og aldri en gang be om betaling. Forstår du nå?»

«Jeg … tror det,» sa Harry. Frodo og Sam fra *Ringenes herre* så ut til å stemme overens med dette mønsteret for en fullstendig ikke-truende helt.

«Du sier at det er slik folk ser på Humlesnurr? Jeg tror ikke at Galtvorts elever ser på ham som en hobbit.»

«På Galtvort straffer Humlesnurr visse overtredelser mot sin vilje, så han er fryktet til en viss grad – skjønt elevene føler seg allikevel fri til å spotte ham med mer enn hvisking. Utenfor slottet rynker man på nesen av Humlesnurr; de begynte å kalle ham gal, og han apet etter denne beskrivelsen som en tåpe. Gå inn i rollen som en redningsmann fra skuespillenes verden, og folk ser deg som en slave som tilbyr tjenester de har krav på, og som de liker å kritisere; for det er privilegiet til herrefolket å lene seg tilbake og gi nyttige innspill mens slavene deres arbeider. Bare i de gamle greske historiene, fra en tid der menn var mindre sofistikerte i sine fantasier, kan du finne helter som også var høyt på strå. Hektor, Aeneas, det var helter som oppholdt sin rett til hevn over dem som fornærmet dem, som kunne forlange gull og juveler som betaling for sine tjenester uten å påkalle indignasjon. Og hvis fyrst Voldemort erobret Storbritannia, så kunne han kanskje nedlate seg til å vise seg som en edel seierherre; og ingen ville kunne ta hans godvilje for gitt, eller å plapre fram korreksjoner til ham hvis de ikke likte arbeidet hans. Når han vant, ville han også ha fått *virkelig* respekt. Den dagen i departementet forsto jeg at ved å misunne Humlesnurr, så hadde det samtidig vist seg at jeg var like forvirret som Humlesnurr selv. Jeg forsto at jeg hele tida hadde forsøkt å oppnå feil posisjon. Du burde vite at dette er sant, gutt, for du har følt deg langt mer fri til å snakke stygt om Humlesnurr enn du noensinne våget om meg. Selv i tankene dine, vedder jeg på, fordi instinkter sitter dypt. Du vet at det ville kunne bli kostbart å spotte den sterke og hevngjerrige professor Krengle, men det var ingen kostnad forbundet ved å opptre respektløst mot den svake og harmløse Humlesnurr.»

«Takk,» sa Harry gjennom smerten, «for den verdifulle leksa, professor Krengle; jeg ser at du har rett angående hva hjernen min har gjort.» Skjønt Tom Vensters minner sannsynligvis også spilte en rolle når det gjaldt den måten han av og til glefset til Humlesnurr på uten noen god grunn, så hadde ikke Harry oppført seg på samme måte rundt professor McSnurp … som riktignok hadde myndighet til å trekke huspoeng og ikke hadde Humlesnurrs aura av toleranse … nei, det var allikevel sant, Harry ville ha vist mer respekt selv i tankene sine dersom det ikke hadde virket *trygt* å være respektløs mot Humlesnurr.

Så det hadde vært Rogus Ringelhorn, og det hadde vært fyrst Voldemort.

Det hadde allikevel ikke besvart det mest gåtefulle spørsmålet, og Harry var ikke sikker på om det ville være lurt å spørre om det. Hvis, på en eller annen måte, fyrst Voldemort hadde klart *å ikke tenke på det,* og så hadde professor Krengle fortsatt klart å ikke tenke på det i sine ni år med kontemplasjon, så var det ikke klokt å si det … eller kanskje det var det; lidelsene under Trollmannskrigen hadde ikke vært bra for Storbritannia.

Harry bestemte seg, og snakket. «En ting som forvirret meg var hvorfor Trollmannskrigen varte så lenge,» forsøkte Harry seg. «Jeg mener, kanskje jeg undervurderer de vanskelighetene fyrst Voldemort sto overfor –»

«Det du vil vite er hvorfor jeg ikke kastet *Befalio* på noen av de sterkere trollmennene som kunne bruke befaliusforbannelsen på andre, drepte de aller sterkeste trollmennene som kunne ha motstått min *Befalio*, og tatt over Magidepartementet på åh, la oss si, kanskje tre dager.»

Harry nikket stille.

Professor Krengle så tankefull ut; hånda hans strødde klippet gress ned i kjelen, bit etter bit. Den ingrediensen, hvis Harry husket rett, var noe slikt som fire-femtedeler mot slutten av oppskriften.

«Det lurte jeg også på selv,» sa forsvarsprofessoren til slutt, «da jeg hørte Rummelfiolds profeti fra Slur, og jeg tenkte igjennom både fortida og fremtida. Hvis du hadde spurt mitt tidligere selv om hvorfor han ikke brukte befaliusformelen, ville han ha snakket om behovet for å bli *sett* som den som hersker, å åpent kontrollere Magidepartementets byråkrati, før tida var inne til å se ut mot andre land. Han ville ha bemerket hvordan en rask og stille seier kunne vise seg å gi utfordringer på et senere tidspunkt. Han ville ha bemerket den hindringen som Humlesnurr og hans utrolige defensive innsats utgjorde. Og han ville ha hatt tilsvarende unnskyldninger for samtlige andre raske metoder han vurderte. På en eller annen måte var tida aldri inne for å ta planene mine til sin endelige fase, det var alltid en siste ting som måtte gjøres først. Så hørte jeg profetien og *visste* at tida var inne, for Tiden selv hadde lagt merke til meg. At tidsrommet for nøling var brukt opp. Og jeg så meg tilbake, og innså at på en eller annen måte hadde dette pågått i årevis. Jeg tror …» En og annen tilfeldig bit gress falt fremdeles ned fra hånda hans, men professor Krengle lot ikke til å bruke oppmerksomheten på dem. «Jeg tenkte, da jeg kontemplerte min fortid under stjernene, at jeg hadde blitt for vant til å spille mot Humlesnurr. Humlesnurr var intelligent, han prøvde flittig på å være kløktig, han ventet ikke på at jeg skulle slå til, men ga meg stadig overraskelser. Han gjorde bisarre trekk som utspilte seg på fascinerende og uforutsigbare måter. Når jeg tenkte bakover, var det mange åpenbare planer for å ødelegge Humlesnurr; men jeg tror at en del av meg ikke ønsket å gå tilbake til å spille kabal istedenfor sjakk. Det var da jeg hadde muligheten til å skape en annen Tom Venster å plotte mot, en som til og med var en mer verdig motstander enn Humlesnurr, at jeg først var villig til å vurdere å gjøre en slutt på krigen. Ja, i ettertid høres dette dumt ut, men noen ganger er følelsene våre mer idiotiske enn det vi kan få fornuften vår til å innrømme. Jeg ville aldri ha lagt opp en slik

strategi bevisst. Det ville ha brutt reglene ni, seksten, tjue og tjueto og det er for mye av det gode selv om du har det gøy. Men det å stadig vekk bestemme seg for at det var en enkelt ting som gjensto, enda en fordel som kunne oppnås, enda en brikke jeg rett og slett *måtte* flytte til riktig posisjon, før jeg gjorde meg ferdig med en del av livet mitt som jeg nøt og beveget meg over til den mer strevsomme delen med å herske over Storbritannia … vel, selv jeg er ikke immun mot en slik feiltakelse, hvis jeg ikke innser at det er det jeg gjør.»

Og det var da Harry visste hva som kom til å skje til slutt, etter at De vises stein var blitt hentet ut.

Til slutt kom professor Krengle til å drepe ham.

Professor Krengle ønsket ikke å drepe ham. Det var mulig at Harry var den eneste personen i verden som professor Krengle *ikke* ville være i stand til å bruke mordforbannelsen mot. Men professor Krengle mente at han var nødt til å gjøre det, av en eller annen grunn.

Det var derfor professor Krengle hadde bestemt seg for at det var nødvendig å brygge stråleglanseliksiren på den langsomme måten. Det var derfor det hadde vært så enkelt å forhandle fram at professor Krengle ville besvare spørsmål, å snakke om livet sitt med noen som kanskje ville forstå. Akkurat slik fyrst Voldemort hadde utsatt det å avslutte Trollmannskrigen, for å kunne spille lenger mot Humlesnurr.

Harry kunne ikke huske nøyaktig hva professor Krengle hadde sagt tidligere om å ikke drepe Harry. Det hadde ikke vært en klar garanti av typen 'Jeg planlegger absolutt ikke å drepe deg på noen som helst måte med mindre du aktivt insisterer på å gjøre noe dumt.' Harry hadde selv nølt med å presse løftet for hardt og insistere på ikke-tvetydig ordlyd fordi Harry allerede hadde visst at han ville trenge å nøytralisere fyrst Voldemort og hadde forventet at mer presist språk ville avsløre dette faktumet, hvis de forsøkte å utveksle virkelig bindende løfter. Så det ville definitivt ha vært smutthull, hva nå enn som hadde blitt sagt.

Denne erkjennelsen kom ikke på noen måte som et sjokk, den bare økte følelsen av at det var viktig; en del av Harry hadde allerede visst det, og hadde rett og slett ventet på riktig anledning til å sette det fram til vurdering. For mange ting hadde blitt sagt her som professor Krengle aldri ville avsløre til noen med forventet levetid på mer enn noen timer. Den overveldende isolasjonen og ensomheten i det livet professor Krengle hadde beskrevet kunne forklare hvorfor han var villig til å bryte reglene sine og snakke med Harry, *gitt* at Harry kom til å dø snart og at verden ikke faktisk fungerte på samme måte som et skuespill der en skurk som avslørte planene sine alltid ville feile i å drepe helten etterpå. Men Harrys død måtte med visshet være en del av disse fremtidige planene.

Harry svelget, og kontrollerte pusten sin. Professor Krengle hadde nettopp lagt til en tust med hestehår til stråleglanseliksiren, og det var svært sent i prosessen, hvis Harry husket riktig. Det var ikke mange blåklokker igjen i haugen som skulle has oppi heller.

Det var sannsynligvis på tide å slutte å bekymre seg så mye om risiko og begynne å spille litt mer vågalt, når alt kom til alt.

«Hvis jeg påpeker en av fyrst Voldemorts feil,» sa Harry, «vil han straffe meg for det?»

Professor Krengle hevet øyenbrynene. «Ikke hvis det er en ekte feil. Jeg foreslår at du ikke moraliserer. Men jeg ville ikke skyte budbringeren av dårlige nyheter, heller ikke den underordnede som gjør et ærlig forsøk på å beskrive et problem. Naturligvis var det noen tåper som mistolket dette for svakhet, som forsøkte å fremheve seg selv ved å rakke ned på meg offentlig, og trodde at jeg var pliktet til å tolerere det som kritikk.» Professor Krengle smilte ved tanken. «Dødseterne klarte seg bedre uten disse menneskene, og jeg vil ikke anbefale at du gjør samme feil.»

Harry nikket, mens en lett skjelving gikk gjennom ham. «Hm, da du fortalte meg om det som skjedde i Gudriksdal, på allehelgensaften, i 1981 mener jeg, ehh … Jeg synes jeg så en annen feil i din tankegang. En måte du kunne ha unngått katastrofe på. Men, ehm, jeg tror du har en blindsone, en bestemt klasse strategier du ikke vurderer, så du så det ikke en gang etterpå –»

«Jeg håper at du ikke er i ferd med å si noe idiotisk på linje med 'ikke forsøk å drepe mennesker',» sa professor Krengle. «Jeg blir trist hvis så er tilfelle.»

«*Ikke forsskjeller i verdier. Virkelig feil, ut fra dine mål. Vil du sskade meg, hviss jeg tar på meg rollen som lærer, og undervisser? Eller hviss feil er enkel og åpenbar, og får deg til å føle deg dum?*»

«*Nei,*» hveste professor Krengle. «*Ikke hviss poenget er godt.*»

Harry svelget. «Eh. Hvorfor testet du ikke ut malacrux-systemet før du faktisk trengte å bruke det?»

«Teste det?» sa professor Krengle. Han tittet opp fra eliksirbryggingen, og stemmen hans ble indignert. «Hva mener du, *teste det?*»

«Hvorfor testet du ikke om malacrux-systemet fungerte som det skulle, før du trengte det på allehelgensaften?»

Professor Krengle så på ham med avsmak. «Din idiotiske – jeg ønsket ikke å *dø*, herr Potter, og det var den eneste måten min store skapelse kunne testes på! Hva godt ville det ha gjort å risikere livet mitt på et tidligere tidspunkt, heller enn senere? Hvordan ville det ha vært bedre for meg?»

Harry svelget en klump i halsen. «*Det fantess måter der du kunne tesste malacrux-ssystemet uten å dø*. Den generelle lærdommen er viktig. Skjønner du det nå?»

«Nei,» sa professor Krengle etter en stund. Forsvarsprofessoren smuldret varsomt en av de siste blåklokkene sammen med et langt, blondt hårstrå og slapp det så ned i eliksiren, som nå boblet lysere. Bare to blåklokker lå fremdeles igjen på arbeidsbordet. «Og jeg håper poenget ditt er fornuftig, for din egen skyld.»

«Anta, professor, at jeg lærte meg å kaste den forbedrede malacrux-formelen og var villig til å bruke den. Hva ville jeg gjøre med den?»

Professor Krengle svarte umiddelbart. «Du ville finne en eller annen person som du fant moralsk forkastelig, der du kunne overbevise deg selv om at personens død ville redde andres liv, og så myrde dem for å skape en malacrux.»

«Og etter det?»

«Lage flere malacruxer,» sa forsvarsprofessoren. Han plukket opp en krukke med det som så ut til å være drageskjell.

«Før det,» sa Harry.

Etter en stund ristet forsvarsprofessoren på hodet sitt. «Jeg ser det fremdeles ikke; og nå vil du avslutte denne leken og fortelle meg det.»

«Jeg ville lage malacruxer for mine venner. Hvis du noensinne virkelig brydde deg om en eneste person i hele verden, hvis det hadde vært bare en eneste person som ville gi din udødelighet *mening*, noen du ønsket skulle leve for alltid *sammen med deg* –» Harrys strupe snørte seg sammen. «Så, så ville ideen om å lage en malacrux for noen andre ikke ha vært en slik kontraintuitiv tanke.» Harry blunket hardt. «Du har en blindsone for strategier som innebærer å gjøre gode ting for andre mennesker, og den påvirker deg så sterkt at den hindrer deg i å oppnå dine egoistiske verdier. Du mener … at det ikke er stilen din, antar jeg. Den … bestemte delen av ditt selvbilde … er det som kostet deg ni år.»

Pipetten med mynteolje som forsvarsprofessoren holdt la til væske i heksekjelen, dråpe etter dråpe.

«Jeg skjønner …» sa forsvarsprofessoren sakte. «Jeg skjønner. Jeg burde ha lært Radamsus det avanserte malacrux-ritualet, og tvunget ham til å teste oppfinnelsen. Ja, det er ekstremt åpenbart i tilbakeblikk. For den del kunne jeg ha beordret Radamsus til å forsøke å lage avtrykk av seg selv på et eller annet tilfeldig spebarn, før å se hva som skjedde, før jeg dro av sted til Gudriksdal for å skape deg.» Professor Krengle ristet på hodet med en viss morskap. «Vel. Jeg er glad for at jeg innser dette nå og ikke for ti år siden; jeg hadde allerede nok å bebreide meg selv for.»

«Du ser ikke etter hyggelige måter å gjøre *de tingene du ønsker å gjøre,*» sa Harry. Ørene hans oppfanget en desperat tone i hans egen stemme. «Selv når en hyggelig strategi ville være *mer effektiv* ser du den ikke, fordi du har et selvbilde som *ikke hyggelig.*»

«Det er en rettferdig observasjon,» sa professor Krengle. «Avgjort, nå som du har påpekt det, har jeg nettopp tenkt på noen hyggelige ting jeg kan gjøre allerede i dag, for å fremme min egen agenda.»

Harry bare så på ham.

Professor Krengle smilte. «Undervisningen din var bra, herr Potter, og poenget var godt. Fra nå av, helt fram til jeg har fått det som vane, skal jeg holde skarpt utkikk etter

kløktige strategier som involverer å være hyggelig mot andre mennesker. Gå og øve på vennlige handlinger, kanskje, fram til sinnet mitt gjør det av seg selv.»

Kalde grøsninger gikk gjennom Harry.

Professor Krengle hadde sagt dette uten den minste synlige nøling.

Fyrst Voldemort var absolutt sikker på at han ikke kunne bli omvendt til den gode siden. Han var ikke det aller minste redd for at det kunne skje med ham.

Den nest siste blåklokka ble omtenksomt sluppet ned i eliksiren.

«Har du flere verdifulle lekser du ønsker å lære bort til fyrst Voldemort, gutt?» sa professor Krengle. Han tittet opp fra eliksiren, og flirte som om han visste nøyaktig hvilke tanker som fór gjennom Harrys hode.

«Ja,» sa Harry, med en stemme som nesten ikke bar. «Hvis målet ditt er å bli lykkelig, så vil det å gjøre hyggelige ting for andre mennesker føles bedre enn å gjøre dem for deg selv –»

«Tror du *virkelig* at jeg aldri har tenkt på det, gutt?» Smilet forsvant. «Tror du jeg er dum? Etter at jeg ble uteksaminert fra Galtvort vandret jeg rundt i verden i mange år, før jeg vendte tilbake til Storbritannia som fyrst Voldemort. Jeg har iført meg flere ansikter enn jeg har brydd meg om å telle. Tror du at jeg aldri forsøkte å spille helt, bare for å se hvordan det ville føles? Har du noensinne kommet over navnet Alexander Chernysov? Under det navnet oppsøkte jeg et fortapt, elendig lite sted der en mørk trollmann hersket, og jeg befridde de stakkars innbyggerne fra deres slavelenker. De gråt tårer av takknemlighet og glede, men jeg følte ikke noen ting ved det i det hele tatt. Jeg ble til og med værende og drepte de neste fem mørke trollmennene som forsøkte å gripe makten. Jeg brukte mine egne galleoner – vel, ikke mine egne galleoner, men prinsippet er det samme – på å gjøre det lille landet deres vakrere og gi det en form for velordnet tilværelse. De krøyp og bukket enda mer, og en av tre nyfødte fikk navnet Alexander. Fremdeles følte jeg ingenting, så jeg nikket til meg selv, noterte at det i alle fall var verdt et forsøk, og så fortsatte jeg videre.»

«Og var du tilfreds som fyrst Voldemort, på det tidspunktet?» Harrys stemme hadde styrket seg og fått en viss villskap.

Professor Krengle nølte, så trakk han på skuldrene. «Det kan synes som om du allerede ved svaret på det.»

«Så *hvorfor*? Hvorfor være Voldemort hvis det *ikke en gang gjør deg tilfreds?*» Harrys stemme brast. «Jeg er *deg*, jeg er basert på deg, så jeg *vet* at professor Krengle ikke bare er en maske! Jeg *vet* at han er en du virkelig kunne ha vært! Hvorfor ikke bare bli værende på den måten? Fjern forbannelsen din fra stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster, og bare *bli værende her,* bruk De vises stein til å ta Rogus Ringelhorns skikkelse og la den virkelige Kvirinius Krengle slippe fri; hvis du sier at du vil stoppe å drepe mennesker, sverger jeg at jeg ikke vil fortelle noen hvem du virkelig er, bare *vær professor Krengle,* for alltid! Elevene dine *ville* sette pris på deg, min fars studenter setter pris på *ham* –»

Professor Krengle smålo over heksekjelen mens han rørte i den. «I det magiske Storbritannia lever det kanskje femten tusen trollmenn, barn. Det pleide å være flere. Det er en grunn til at de er redde for å si navnet mitt. Du ville tilgitt meg for alt det fordi du likte timene mine i kampmagi?»

Enig, sa Harrys indre håsblåsing. *Seriøst, hva i alle dager?*

Harry holdt hodet oppreist, skjønt det skalv. «Det er ikke opp til meg å tilgi noe du har gjort. Men det er bedre enn en ny krig.»

«Ha,» sa forsvarsprofessoren. «Hvis du noensinne finner en tidsvender som kan ta deg førti år tilbake og endre historien, sørg for å fortelle Humlesnurr det før han avslår Tom Vensters søknad på forsvarsstillingen. Men dessverre, jeg frykter at professor Venster ikke ville ha funnet varig lykke på Galtvort.»

«*Hvorfor ikke?*»

«Fordi jeg fremdeles ville ha vært omgitt av idioter, og jeg ville ikke ha vært i stand til å drepe dem,» sa professor Krengle mildt. «Å drepe idioter er min store lykke i livet, og jeg vil få be deg om å ikke si noe stygt om det før du har forsøkt det på egen hånd.»

«Det er *noe* som ville få deg til å bli lykkeligere enn det,» sa Harry, med en stemme som brast igjen. «Det må det være.»

«Hvorfor?» sa professor Krengle. «Er dette en slags vitenskapelig lov som jeg ennå ikke har oppdaget? Fortell meg om den.»

Harry åpnet munnen sin, men kunne ikke finne noen ord, det måtte være noe *måtte være noe* hvis han bare kunne finne de riktige tingene å si –

«Og *du*,» sa professor Krengle, «har ingen rett til å snakke om lykke heller. Lykke er ikke det du setter over alt annet. Det bestemte du fra begynnelsen, helt tilbake til starten av skoleåret, da Valghatten tilbød deg Håsblås. Hvilket jeg vet om, fordi jeg mottok et tilsvarende tilbud og den samme advarselen i min tid, og jeg avslo akkurat som du. Utenom det er det lite mer som kan sies, mellom Tom Venstere.» Forsvarsprofessoren vendte seg tilbake mot heksekjelen.

Før han kunne komme på noe svar, la professor Krengle til den siste blåklokka, og en sprut av glødende bobler strømmet opp i heksekjelen.

«Da tror jeg vi er ferdige her,» sa professor Krengle. «Hvis du har flere spørsmål, får de vente.»

Harry kom seg skjelvende på beina, idet professor Krengle løftet opp heksekjelen og tømte et latterlig stort volum av stråleglinsende væske, mer enn det burde ha vært plass til i et dusin heksekjeler, over purpurilden som bevoktet døra.

Purpurilden døde.

«Nå til Speilet,» sa professor Krengle, og han trakk fram Usynlighetskappen fra kuttene sine, svevde den bort og slapp den ned foran Harrys føtter.

107.
Refleksjoner, del 1

Selv den kraftigste magiske artefakt kan overvinnes av en mot-artefakt som er mindre kraftig, men spesialisert.

Det var det forsvarsprofessoren hadde sagt til Harry, etter å ha sluppet ned Den sanne usynlighetskappen slik at den ble liggende i glinsende, obskure folder nær skoene til Harry.

Speilet av perfekt refleksjon har makt over det som gjenspeiles fra det, og denne makten sies å være umulig å utfordre. Men siden Den sanne usynlighetskappen produserer et perfekt fravær av bilde, burde det gli utenom dette prinsippet istedenfor å utfordre det.

Så hadde det fulgt en serie spørsmål på ormtunge som fastslo at Harry her og nå ikke forsøkte å gjøre noe dumt eller forsøke å flykte, og påfølgende påminnelser om at professor Krengle kunne sanse ham og hadde formler for å oppdage Kappen og holdt hundrevis av liv pluss Hermine som gisler.

Så ble Harry bedt om å ta på seg Kappen, og åpne døra som førte inn til det endelige kammeret; mens professor Krengle holdt seg godt bakenfor, utenfor synsvidde av døra.

Det siste kammeret var opplyst i bløtt, gullfarget lys, og steinveggene hadde vakre, hvite marmorfliser.

I rommets senter sto en enkel gullramme uten utsmykninger, og inne i ramma var det en portal til et nytt gullopplyst rom med en dør som førte inn til et nytt eliksirkammer; det var det Harrys hjerne fortalte ham. Speilets transformasjon av lys var så perfekt at bevisst tankevirksomhet trengtes for å komme fram til at rommet inne i ramma bare var en refleksjon, snarere enn en portal. (Skjønt det kunne ha vært enklere å komme fram til det hvis Harry ikke hadde vært usynlig akkurat da.)

Speilet berørte ikke gulvet; den gylne ramma hadde ingen føtter. Det så ikke ut som at det svevde; det virket mer som om det var satt fast her, mer solid og mer ubevegelig enn selve veggene, som om det var naglet til et referansested i Jordas bevegelse.

«Er speilet der? Beveger det seg?» lød professor Krengles kommanderende stemme fra eliksirkammeret. «`Sspeil her`,» hveste Harry tilbake. «`Beveger sseg ikke.`»

Igjen lød kommanderende toner. «Gå rundt til speilets bakside.»

Fra baksiden virket gullramma solid, den viste ingen refleksjoner, og Harry formidlet dette i ormtunge.

«Ta nå av deg Kappen din,» kommanderte professor Krengles stemme, fremdeles fra eliksirrommet. «Gi meg øyeblikkelig beskjed dersom Speilet beveger seg rundt for å reflektere deg.»

Harry tok av seg Kappen.

Speilet forble naglet til referansestedet i Jordas bevegelse; og Harry rapporterte dette.

Kort etter kom det en hvesende, sydende lyd, og en føniks av helvetesild smeltet seg vei gjennom marmorveggen ved siden av Harry; bakgrunnsbelysningen i rommet fikk en rød glans ved ankomsten. Professor Krengle fulgte etter den gjennom den nylagde korridoren som hadde blitt skåret ut, de svarte, formelle skoene var uskadet av den rødglødende smeltende overflaten under. «Vel,» sa professor Krengle, «der passerte vi en mulig felle. Og nå …» professor Krengle pustet ut. «Nå skal vi tenke ut mulige strategier for å hente ut Steinen fra Speilet, og du vil forsøke dem; for jeg foretrekker at mitt eget speilbilde ikke blir reflektert. Jeg vil gjerne få advare deg på forhånd – dette er den delen som kan vise seg å bli langtekkelig og kjedelig.»

«Jeg antar at dette ikke er et problem du kan løse med satanstunger?»

«Ha,» sa professor Krengle, og gestikulerte.

Den svarte ildføniksen beveget seg fremover i en foss av karmosinrød terror; det røde lyset kastet forvridde skygger på de gjenværende marmorveggene. Harry hoppet tilbake før han rakk å tenke.

Den grusomme mørk-røde flammen fòr forbi professor Krenge, strømmet inn i den gylne baksiden av Speilet, og forsvant i det øyeblikket den berørte gullet.

Så var ilden borte, og rommet hadde ikke lenger noen dyprød glans.

Den gylne overflaten hadde ikke en skramme, ingen glød som markerte at hete var absorbert. Speilet hadde simpelthen forblitt uberørt på sin faste plass.

Harry grøsset. Dersom han hadde spilt rollespillet Dungeons and Dragons, og spillmesteren hadde rapportert dette resultatet, ville Harry ha forventet en mental illusjon og rullet terninger for å tvile på resultatet.

Midt i den gylne baksiden hadde det dukket opp en sekvens av runer fra et helt ukjent alfabet, svarte fravær av lys i små linjer og kurver, arrangert i en jevn, horisontal rekke. Tanken slo Harry at en eller andre mindre illusjon, skapt for å skjule, hadde blitt konsumert av satanstungene, en langt svakere fortrolling som hadde blitt lagt på for å forhindre at barn så disse bokstavene …

«Hvor gammelt er dette Speilet?» sa Harry, nesten hviskende.

«Ingen vet, herr Potter.» Forsvarsprofessoren strakk fingrene ut mot runene, et nesten ærbødig blikk på ansiktet; men fingrene berørte ikke gullet. «Men min gjetning er den samme som din, tror jeg. Det er sagt, i visse legender som kanskje eller kanskje ikke er fabrikkerte, at dette Speilet reflekterer *seg selv* perfekt, og derfor er dets eksistens absolutt stabil. Så stabil at Speilet var i stand til å overleve da hver eneste andre effekt fra Atlantis ble brutt ned, alle dets konsekvenser revet løs fra Tiden. Du kan forstå hvorfor det moret meg da du foreslo satanstunger.» Forsvarsprofessoren lot hånda falle.

Selv midt i alt dette andre følte Harry ærefrykt, dersom dette var sant. Gullramma skinte ikke klarere enn tidligere, etter disse avsløringene; men du kunne forestille deg

Speilets eksistens strekke seg bakover i tid, og bakover, helt til en sivilisasjon som ikke lenger eksisterte … «Hva – er det dette speilet *gjør,* nøyaktig?»

«Et ypperlig spørsmål,» sa professor Krengle. «Svaret er i runene som er skrevet på Speilets gylne bakside. Les dem for meg.»

«De er ikke skrevet i noe alfabet jeg gjenkjenner. De ser ut som tilfeldig plasserte merker fra kyllingklør, tegnet av Tolkiens alver.»

«Les dem uansett. *Sslett ikke farlig.*»

«Runene sier, *mørd etsrenni nidnemt kisnat tidekki res ivgej*–» Harry stoppet, og kjente mer prikking nedover ryggraden.

Harry visste hva runen for mørd *betydde.* Det betydde mørd. Og de neste runene sa at man skulle etsrenni nidnemten til den kom fram til kisnat, så beholde de delene som var både tidekki og res. Denne troen føltes som kunnskap, som om han kunne ha svart «Ja» med selvsikker autoritet dersom noen hadde spurt ham hvorvidt ivgej var res eller tidekki. Det var bare det at når Harry forsøkte å relatere disse konseptene til hva som helst av andre konsepter, så ble det helt stopp.

«*Forsstår du hva ordene betyr, gutt?*»

«*Sskjønner ikke, tror jeg.*»

Professor Krengle ga fra seg et langt, mykt sukk; øynene hans forlot ikke den gylne ramma. «Jeg hadde fundert på om kanskje Ordene av falsk forståelse kunne være begripelige for en som har studert gompevitenskap. Tydeligvis ikke.»

«Kanskje –» startet Harry.

Virkelig, Ravnklo? Sa Smygard. *Du drar den NÅ?*

«Kanskje jeg kunne prøve å forstå ordene igjen hvis jeg visste mer om Speilet?» sa Harrys ravnklo-del, som nå hadde tatt direkte kontroll over situasjonen.

Professor Krengles lepper trakk seg opp i munnvikene. «Som med de fleste eldgamle ting, har lærde skrevet ned nok løgner til at det er vanskelig å være sikker på noe som helst i disse tider. Speilet er definitivt minst like gammelt som Merlin, siden det er kjent at Merlin brukte Speilet som redskap. Det er også kjent at etter sin død, etterlot Merlin skriftlige instruksjoner om at det ikke var nødvendig å gjemme vekk og forsegle Speilet, til tross for at det hadde visse krefter som vanligvis ville være grunn til bekymring. Han skrev at, tatt i betraktning hvor store anstrengelser som hadde vært lagt inn i Speilets skapelse for at det ikke skulle ødelegge verden, så ville det være enklere å ødelegge verden med en klump ost.»

Denne uttalelsen slo Harry som ikke veldig betryggende.

«Visse andre fakta om Speilet er attestert av berømte trollmenn som var brukbart skeptiske, og som ellers har vist seg å være til å stole på. Speilets mest karakteristiske kraft er å skape alternative tilværelser; skjønt disse tilværelsene er bare så store i størrelse som det som kan sees inne i Speilet; det er kjent at mennesker og andre objekter kan lagres der inne. Flere autoriteter har hevdet at Speilet, enestående blant alle magiske gjenstan-

der, innehar en sann moralsk vurdering, skjønt jeg er ikke sikker på hva det kunne innebære i praksis. Jeg ville forvente at moralister vil si at martyriusforbannelsen er det de kaller 'ondt' og skytsvergeformelen det de kaller 'godt'; jeg kan ikke gjette på hva en moralist ville mene var *mer* moralsk enn det. Men det hevdes, for eksempel, at fønikser kom inn i vår verden fra en eksistens som ble påkalt inne i dette Speilet.»

Ord som *Dærsken* og det hans foreldre ville ha kalt upassende språk løpt gjennom Harrys hode, ingen av dem spesielt sammenhengende, idet han glante på Speilets gylne bakside.

«Jeg har vandret vidt om i verden og kommet over mange historier som sjelden er hørt,» sa professor Krengle. «De fleste av dem mente jeg var løgner, men noen få hadde en klang mer av historisk begivenhet enn av historiefortelling. På en metallvegg et sted der ingen hadde vært på flere hundre år fant jeg nedskrevet en påstand om at noen atlantikere hadde forutsett sin verdens undergang, og søkt å skape en gjenstand av stor kraft for å unngå den uunngåelige katastrofen. Hvis denne gjenstanden hadde blitt fullført, hevdet historien, ville det ha blitt en fullstendig stabil eksistens som kunne motstå grenseløs bruk av magi, og hadde den hensikt å oppfylle ønsker. Og også – dette ble sagt å være den langt vanskeligste delen – ville gjenstanden på en eller annen måte unngå den uunngåelige katastrofen enhver sinnsfrisk person ville forvente fulgte dette premisset. Det aspektet jeg syntes var mest interessant var, ifølge historien som var nedskrevet på disse metallplatene, at resten av Atlantis ignorerte dette prosjektet og fortsatte med sitt. Av og til ble det hyllet som et edelt arbeid til det felles beste, men nesten alle andre atlantikere fant viktigere ting å gjøre hver enkelt dag enn å hjelpe til. Selv de atlantiske adelsfamilier ignorerte denne muligheten for at noen andre enn dem selv skulle få tilgang til makt som ikke kunne utfordres, der en mindre erfaren kyniker ville forvente at dette fanget oppmerksomheten deres. Med heller lite støtte arbeidet denne bitte lille gruppa som ønsket å bli gjenstandens skapere under arbeidsforhold som ikke helt var dramatisk slitsomme, men heller meningsløst irriterende. Til slutt løp tida ut, og Atlantis ble ødelagt mens gjenstanden var langt fra ferdig. Jeg gjenkjenner visse likheter med mine egne erfaringer som en vanligvis ikke ser som påfunn i vanlige fortellinger.» En vridning i det tørre smilet. «Men kanskje det bare er min egen preferanse for en fortelling blant hundre andre legender. Allikevel oppfatter du ekkoet av Merlins uttalelse om at Speilets skapere ikke skapte det for å ødelegge verden. Viktigere for vårt formål er det at det kan forklare hvorfor Speilet ville ende opp med den ukjente evnen som Humlesnurr eller Perenelle ser ut til å ha vekket opp; å vise enhver person som trer fremfor det en illusjon av en verden der et av deres begjær er oppfylt. Det er den typen fornuftig forholdsregel du kan se for deg at noen bygger inn i en ønske-oppfyllende gjenstand som er ment å ikke ende i forferdelige katastrofer.»

«Du store alpakka,» hvisket Harry, og mente det. Dette var Magi med stor M, den typen Magi som var beskrevet i *Så du vil være en trollmann*, ikke bare en samling fysikk-regel-brytende ting du kunne gjøre med en tryllestav.

Professor Krengle gjorde en bevegelse mot den gylne baksiden. «Den siste egenskapen som de fleste kildene er enige i, er at hva det nå er for ukjente metoder som kan gi speilet kommandoer – det finnes ingen troverdige kilder som omhandler en nøkkel – så kan ikke Speilets instruksjoner formes slik at det reagerer på bestemte individer. Så det er ikke mulig for Perenelle å beordre Speilet til å 'bare gi Steinen til Perenelle'. Humlesnurr kan ikke slå fast, 'Bare gi Steinen til en som ønsker å gi den til Nicolas Flamel'. I speilet er det en blindhet av den typen filosofer har tillagt ideell rettferdighet; den må behandle alle som står foran det etter den samme regelen, hva det nå enn er for regel som er aktiv. Altså må det være en regel for å nå fram til Steinens gjemmested som alle kan påkalle. Og nå forstår du hvorfor *du*, kalt Gutten-som-overlevde, skal sette ut i livet alle strategier som vi to kan komme opp med. For det ble sagt at denne tingen innehar en sann moralsk vurdering, og det kan ha fått kommandoer som reflekterer dette. Jeg er fullstendig klar over at i dagligtale kan du sies å være god, akkurat som jeg kan sies å være ond.» Professor Krengle smilte, heller mørkt. «Så i vårt første forsøk – skjønt ikke vårt siste, tro du meg – skal vi se hva Speilet får ut av ditt forsøk på å hente ut Steinen med den hensikt å redde livet til Hermine Grang og hundrevis av dine medelever.»

«Og den *første* versjonen av den planen,» sa Harry, som endelig begynte å forstå, «den du kom opp med fredagen i min første uke på Galtvort, la opp til at Steinen skulle hentes ut av Humlesnurrs gullgutt, Gutten-som-overlevde, som gjorde et uegennyttig og edelt forsøk på å redde livet til sin døende forsvarslærer, professor Krengle.»

«Naturligvis,» sa professor Krengle.

Det var et poetisk plott, antok Harry, men omstendighetene rundt gjorde at han ikke helt klarte å sette stor pris på elegansen.

Så slo en annen tanke Harry.

«Øh,» sa Harry. «Du tror at dette Speilet er en felle for deg –»

«Det finnes ingen måte under himmelen at dette ikke er ment som en felle.»

«Eller snarere, det er en felle for fyrst Voldemort. Skjønt det kan ikke være en felle for ham personlig. Det må være en generell regel som ligger til grunn, en generaliserbar kvantitet ved fyrst Voldemort som utløser det.» Uten å være klar over det, skar Harry grimaser mot Speilets gylne bakside.

«Som du sier,» sa professor Krengle, som begynte å skjære grimaser som reaksjon på Harrys grimaser.

«Vel, den første torsdagen dette skoleåret fortalte den sinnssyke rektor Humlesnurr, som jeg nettopp hadde sett sette fyr på en kylling, at jeg ikke hadde noen som helst sjanse til å komme meg inn i den forbudte korridoren, siden jeg ikke kunne *Alohomora*-formelen.»

«Såpass,» sa professor Krengle. «Kjære vene. Jeg skulle ønske du hadde tenkt på å nevne dette for meg en god del tidligere.»

Ingen av dem trengte å si det åpenbare høyt, at denne litte biten av *omvendt* omvendt psykologi med hell hadde sørget for at Harry ville holde seg langt unna Humlesnurrs forbudte korridor.

Harry konsentrerte seg fremdeles. «Tror du at Humlesnurr mistenker at jeg er, slik han ville si det, en av fyrst Voldemorts malacruxer, eller mer generelt, at deler av min personlighet ble kopiert ut av fyrst Voldemort?» Selv idet Harry sa dette høyt, innså han hvilket dumt spørsmål det var, og hvor mye fullstendig åpenbare bevis han allerede hadde sett for at –

«Humlesnurr kan *på ingen måte* ha oversett det,» sa professor Krengle «Det er ikke akkurat subtilt. Hva skulle ellers Humlesnurr ha trodd, at du er en skuespiller i et drama med en idiotisk forfatter som aldri har møtt en ekte elleveåring? Bare en plaprende tomskalle ville tro at – ah, samme kan det være.»

De to fortsatte å stirre på Speilet i taushet.

Til slutt sukket professor Krengle. «Jeg har vært for smart for mitt eget beste, er jeg redd. Verken du eller jeg tør å bli reflektert i dette Speilet. Jeg antar at jeg må kommandere professor Stikling til å gjøre om forglemmingen av herr Nokk og frøken Grønbek … Ser du, den andre store vanskeligheten med Speilet er at den regelen som den bruker for å vurdere de som reflekteres vil forkaste eksterne krefter, slikt som falske minner eller forflokningsformelen. Speilet reflekterer bare de kreftene som kommer fra selve personen, de sinnstilstandene de kommer fram til gjennom deres egne valg; dette er beskrevet i flere kilder. Det er derfor jeg gjorde herr Nokk og frøken Grønbek, som trodde på forskjellige historier om hvorfor det var nødvendig å hente ut Steinen, klare til å stå foran dette Speilet.» Professor Krengle gned seg over neserota. «Jeg konstruerte andre historier for andre elever, planer som var klare til å settes i verk … men etter hvert som denne dagen nærmet seg, begynte jeg å føle meg pessimistisk angående dette prosjektet. Slike som Nokk og Grønbek virket fremdeles verdt å forsøke, hvis vi ikke kan komme på noe bedre. Men jeg undres på om Humlesnurr har forsøkt å konstruere denne gåten spesifikt for å motstå Voldemorts kløkt. Jeg lurer på om han faktisk har klart det. Hvis du kommer opp med en alternativ plan som jeg har tilstrekkelig tro på til at vi kan prøve den, `ssså lover jeg at hva det nå er for brikke ssom jeg sender fram ikke vil bli sskadet av meg, da eller ssenere; og heller ikke forventer jeg å bryte dette løftet.` Og jeg minner deg igjen på de gislene jeg holder som forsikring, både frøken Grang og alle de andre.»

Igjen stirret de på Speilet i stillhet, den eldre Tom Venster og den yngre.

«Jeg mistenker, professor,» sa Harry etter en stund, «at hele din gruppe med hypoteser som dreier seg om at noen er nødt til å ønske seg Steinen av gode eller ærlige grunner er feil. Rektor ville ikke sette en slik regel for å hente ut steinen.»

«Hvorfor?»

«Fordi Humlesnurr vet hvor lett det er å ende opp med å tro at du gjør det rette, selv om du faktisk ikke gjør det. Det ville være den første muligheten han så for seg.»

«*Er dette ssannhet eller lureri jeg hører?*»

«*Ssnakker ærlig,*» sa Harry.

Professor Krengle nikket. «Så er poenget ditt vel mottatt.»

«Jeg er ikke sikker på hvorfor du tror at det går an å løse denne gåten,» sa Harry. «Bare sett en regel, din venstre hånd må holde en liten blå pyramide og to store røde pyramider, og din høyre hånd må klemme majones over en hamster –»

«Nei,» sa professor Krengle. «Nei, jeg tror ikke det. Legendene er ikke klare når det gjelder hvilke regler som kan gis, men jeg tror det må ha noe å gjøre med den måten Speilet opprinnelig var tenkt brukt på – det må være noe med de dypeste ønsker og begjær som dukker opp inne i personen. Det å klemme majones over en hamster vil ikke utgjøre et slikt begjær, for folk flest.»

«Høh,» sa Harry. «Kanskje regelen er at personen er nødt til å ikke ville bruke Steinen i det hele tatt – nei, det er for lett, den historien du ga herr Nokk løser det.»

«På noen områder kan det være at du forstår Humlesnurr bedre enn jeg,» sa professor Krengle. «Så nå spør jeg om dette: hvordan ville Humlesnurr bruke sine tanker om å akseptere døden som middel for å bevokte Steinen? For dette, fremfor alt, er det han tror jeg ikke kan forstå, og han tar ikke mye feil.»

Harry tenkte på dette en stund, vurderte flere ideer og forkastet dem. Og så kom han på noe, og vurderte å holde det for seg selv … før han så for seg den åpenbare delen av en fremtidig samtale der professor Krengle ba ham om å si på ormtunge om han hadde kommet på noe.

Motvillig la Harry fram ideen sin. «Ville Humlesnurr tro at dette Speilet kunne komme i kontakt med livet etter døden? Kunne han putte Steinen inn i noe han *tror* tilhører livet etter døden, slik at bare mennesker som tror på et liv etter døden kan se det?»

«Hmm …» sa professor Krengle. «Muligens … ja, det er en viss plausibilitet i dette. Å bruke denne innstillingen for Speilet til å vise mennesker hva hjertet deres ønsker … Albus Humlesnurr ville se seg selv gjenforent med sin familie. Han ville se seg selv forent med dem *i døden*, ville heller ønske å dø selv snarere enn å ønske at de kom til live. Hans bror Abriam, hans søster Ariana, foreldrene Kendra og Parsifal … det ville være Abriam som Humlesnurr ga steinen til, tror jeg. Ville Speilet gjenkjenne at spesifikt Abriam hadde mottatt Steinen? Eller ville det holde med en hvilken som helst død slektning, hvis den personen trodde at deres slektnings ånd ville gi dem Steinen tilbake?» Professor Krengle gikk fram og tilbake, mens han holdt god avstand fra både Harry og Speilet. «Men alt dette er bare en enkelt ide. La oss komme fram til flere.»

Harry begynte å dunke seg tankefullt på kinnet, og så holdt han brått opp med det idet han innså hvor han hadde plukket opp denne handlingen. «Hva hvis Perenelle er

den som plasserte Steinen der? Kanskje hun nøklet Speilet til å gi Steinen tilbake bare til den personen som opprinnelig la den inn.»

«Perenelle har levd så lenge som hun har gjort ved å kjenne sine begrensninger,» sa professor Krengle. «Hun overvurderer ikke sitt eget intellekt, hun er ikke hovmodig; hvis det hadde vært tilfelle ville hun ha mistet Steinen for lenge siden. Perenelle ville ikke ha forsøkt å finne fram til en god Speil-regel på egen hånd, ikke når mester Flamel kan overlate saken til Humlesnurrs klokere hender … men regelen om å bare gi Steinen tilbake til den som husker å ha lagt den der, vil også virke hvis Humlesnurr selv har lagt den inn i Speilet. Det ville være en vanskelig regel å komme seg rundt, siden jeg ikke rett og slett kan forfloke noen til å tro at de la inn Steinen … Jeg ville ha måttet lage en falsk Stein, og et falsk Speil, og arrangert dramaet …» Professor Krengle rynket panna nå. «Men det er fremdeles noe Humlesnurr ville se for seg at Voldemort ville være i stand til å sette i verk, gitt nok tid. Hvis det i det hele tatt er mulig, ville Humlesnurr ønske å koble nøkkelen til Speilet til en sinnstilstand han tror jeg *ikke* vil kunne gjenskape med en tilfeldig person – eller en regel Humlesnurr tror at Voldemort aldri kan forstå, slik som en regel som dreier seg om å akseptere sin egen død. Det er derfor jeg anså din forrige ide som plausibel.»

Så fikk Harry en ide.

Han var ikke sikker på om det var en god ide.

… det var ikke akkurat som om Harry hadde noe særlig valg her.

«La oss anta,» sa Harry. «Vi er ikke sikre på hva som er nødvendig for å hente ut Steinen. Men la oss anta at en *tilstrekkelig* betingelse burde involvere Albus Humlesnurr, eller kanskje noen annen, i en sinnstilstand der de tror at Den mørke herren er overvunnet, at trusselen er over, at det er på tide å hente ut Steinen og gi den tilbake til Nicolas Flamel. Vi er ikke sikre på hvilken del av den personens sinnstilstand, la oss si Humlesnurrs, som er den nødvendige delen som han tror fyrst Voldemort ikke kan forstå eller duplisere; men under de betingelsene vil Humlesnurrs hele sinnstilstand være *tilstrekkelig.*»

«Det gir mening,» sa professor Krengle. «Og så?»

«Strategien som følger av dette,» sa Harry forsiktig, «er å etterlikne Humlesnurrs sinnstilstand under de betingelsene, så detaljert som mulig, mens en står foran Speilet. Og denne sinnstilstanden må være et resultat av indre krefter, ikke ytre.»

«Men hvordan skal vi få til det uten psykomantikk eller forflokningsformelen, begge disse ville definitivt være eksterne – ha. Jeg *forstår.*» Professor Krengles isblå øyne var plutselig gjennomtrengende. «Du foreslår at jeg forfloker *meg selv*, slik du kastet den heksingen på deg selv den første dagen i kampmagi. Slik at det er en indre kraft, og ikke en ytre, en sinnstilstand som kun er et resultat av mine egne valg. Si meg hvorvidt du har foreslått dette med en plan om å lure meg i en felle, gutt. Si det på ormtunge.»

«*Mitt hode ssom du ba om å finne en sstrategi kunne kansskje ha vært påvirket av en sslik henssikt – hvem vet? Vissste du ville være misstenksom, sspørre om akkurat dette. Avgjørelse opp til deg, lærer. Jeg vet ikke noe ssom ikke du vet, om dette har ssjanse for å fange deg eller ikke. Ikke kall det forræderi hviss du velger dette sselv, og det feiler*.» Harry følte en sterk trang til å smile, og undertrykte den.

«Vakkert,» sa professor Krengle, som *faktisk* smilte. «Jeg antar at det finnes trusler fra et oppfinnsomt sinn som selv ikke utspørring på ormtunge kan nøytralisere.»

*
*

Harry tok på seg Usynlighetskappen, på professor Krengles ordre, for å *forhindre at den mannen ssom sskal tro at han er rektor sskal se deg*, som professor Krengle sa på ormtunge.

«Om du nå har på Kappen eller ikke, så vil du også stå foran Speilet,» sa professor Krengle. «Hvis det spruter ut en strøm av lava, så vil du også brenne. Jeg føler at såpass gjensidighet må det være.»

Professor Krengle pekte på et punkt nær høyre side av den døra de hadde kommet inn, foran Speilet og et godt stykke unna det. Harry, som hadde på seg Kappen, gikk dit professor Krengle hadde beordret, uten å diskutere. For Harry var det stadig mer usikkert om det at begge Venstrene kunne komme til å dø her var en dårlig ting eller ikke, selv når livene til hundrevis av elevgisler sto på spill. Uansett hvor mange gode intensjoner Harry hadde hatt, så hadde han så langt først og fremst vist seg å være en idiot, og en gjenoppstått fyrst Voldemort var en trussel mot hele verden.

(Skjønt Harry kunne uansett ikke se for seg at Humlesnurr gjorde lava-greia. Humlesnurr var sannsynligvis tilstrekkelig sint på Voldemort til å droppe sin vanlige tilbakeholdenhet, men lava ville ikke på permanent basis stoppe et vesen som Humlesurr trodde var en løs sjel i en annen kropp.)

Så pekte professor Krengle med staven, og en skimrende sirkel kom til syne der Harry sto på gulvet. Dette, sa professor Krengle, ville snart bli en utvidet bortvekksirkel, der ingenting inne i sirkelen kunne sees eller høres fra utsiden. Harry ville ikke være i stand til å bli lagt merke til av den falske Humlesnurr ved å ta av Kappen, og heller ikke ved å rope.

«Du *kommer ikke til* å krysse denne sirkelen så snart den er aktiv,» sa professor Krengle. «Det vil føre til at du berører min magi, og som forfloket kan det være at jeg ikke husker hvordan jeg stopper den resonansen som vil ødelegge oss begge. Og videre, siden jeg ikke vil at du skal kaste sko –» Professor Krengle gjorde en ny bevegelse, rett innenfor bortvekksirkelen begynte lufta å skimre lett, en halvkuleformet uklarhet i lufta.

«*Denne barrieren vil ekssplodere hvis den berøress, av deg eller andre materielle ting.* Resonansen kan slå til mot meg etterpå, men før det ville du være død. Nå, fortell meg på ormtunge at du ikke akter å krysse denne sirkelen eller ta av Kappen din eller gjøre *noe som helst* impulsivt eller dumt. Fortell meg at du vil vente stille her, under Kappen, fram til dette er over.»

Harry gjentok dette.

Så ble professor Krengles kutter svarte med noen få, elegante mønstre i gull, slike kutter som Humlesnurr kunne tenkes å bære ved formelle anledninger; og professor Krengle pekte sin egen tryllestav mot hodet sitt.

Professor Krengle forble ubevegelig ganske lenge, mens han fremdeles holdt tryllestaven mot hodet. Øynene var lukket i konsentrasjon.

Og så sa professor Krengle, «*Forflokio.*»

Øyeblikkelig ble mannens ansiktsuttrykk endret; han blunket et par ganger som om han var forvirret, så senket han tryllestaven.

Et dypt utslitt uttrykk spredte seg over det ansiktet professor Krengle hadde båret; uten noen synlig forandring virket øynene hans eldre, og de få rynkene i ansiktet påkalte plutselig oppmerksomhet.

På leppene var det et trist smil.

Uten hastverk gikk mannen stille over til Speilet, som om han hadde all tid i verden.

Han steg inn i Speilets refleksjonsradius uten at noe skjedde, og stirret inn i overflaten.

Hva mannen kunne tenkes å se der, kunne ikke Harry si noe om; for Harry virket det som om den flate, perfekte overflaten fremdeles reflekterte rommet bakenfor, som en portal til et annet sted.

«Ariana,» pustet mannen. «Mor, far. Og du, min bror, det er fullendt.»

Mannen sto der, som om han lyttet.

«Ja, fullendt,» sa mannen. «Voldemort kom hit og trådte fram for speilet, og ble fengslet med Merlins metode. Han er bare nok en forseglet redsel nå.»

Igjen den lyttende stillheten.

«Jeg skulle ønske at jeg kunne adlyde deg, min bror, men det er bedre på denne måten.» Mannen bøyde hodet sitt. «Han er blitt nektet sin død, for alltid; den hevnen er fryktelig nok.»

Harry følte et stikk i magen ved å se på dette, en følelse av at dette *ikke* var hva Humlesnurr ville ha sagt, det virket mer som en stråmann, en overfladisk stereotype … men så var det ikke den virkelige Abriam heller, dette var den professor Krengle forestilte seg at Humlesnurr forestilte seg at Abriam var, og det dobbelt-reflekterte bildet av Abriam ville ikke legge merke til at noe var galt …

«Tida er inne for å gi tilbake De vises stein,» sa mannen som trodde han var Humlesnurr. «Den må nå gå tilbake til mester Flamels varetekt.»

Lyttende stillhet.

«Nei,» sa mannen, «mester Flamel har holdt den trygg i alle disse mange årene fra alle som søker udødelighet, og jeg tror at den vil være tryggest i hans hender … nei, Abriam, jeg tror virkelig at han har gode intensjoner.»

Harry kunne ikke kontrollere spenningen som strømmet gjennom ham som en høyspentledning, han hadde vansker med å puste. Ikke perfekt, professor Krengles forflokningsformel hadde ikke vært perfekt. Den underliggende personligheten til professor Krengle lekket igjennom og så det åpenbare spørsmålet, hvorfor det var okei at Nicolas Flamel selv hadde Steinen dersom udødelighet var slik en fryktelig ting. Selv om professor Krengle forestilte seg at Humlesnurr var blind for det spørsmålet, så hadde ikke professor Krengle inkludert en klausul i forflokningen som sa at *Humlesnurrs bilde av Abriam* ikke ville tenke på det; og alt dette var når alt kom til alt en gjenspeiling av professor Krengles eget sinn, et bilde som kom fra innsiden av intelligensen til Tom Venster …

«Ødelegge den?» sa mannen. «Kanskje. Jeg er ikke sikker på at den *kan* ødelegges, ellers ville mester Flamel ha gjort det for lenge siden. Jeg tenker, rett som det er, at han har angret på at han laget den … Abriam, jeg lovet ham, og vi er ikke så eldgamle eller så vise selv. De vises stein må gå tilbake til besitteren, han som laget den.»

Og Harrys pust stoppet opp.

Mannen holdt en ujevn klump av skarlagenfarget glass i sin venstre hånd, av størrelse kanskje som Harrys tommelfinger fra fingernegl til første ledd. Den skinnende overflaten til skarlagensglasset fikk det til å se vått ut; inntrykket var av blod, frosset i tid og omformet til en forreven flate.

«Takk, min bror,» sa mannen stille.

Er det slik Steinen ser ut? Vet professor Krengle hva den sanne Steinen ser ut som? Vil Speilet gi den virkelige Steinen tilbake under disse omstendighetene, eller lage en imitasjon og returnere den?

Og så –

«Nei, Ariana,» sa mannen og smilte vennlig, «jeg frykter at jeg må gå nå. Vær tålmodig, min kjæreste, snart nok vil jeg i sannhet slå følge med dere … hvorfor? Vel, jeg er ikke sikker på hvorfor jeg må gå … når jeg har fått steinen er det meningen at jeg skal gå vekk fra Speilet og vente på at mester Flamel skal kontakte meg, men jeg er ikke sikker på hvorfor jeg er nødt til å gå bort fra speilet for å gjøre det …» Mannen sukket. «Ah, jeg begynner å bli gammel. Det er en god ting at denne forferdelige krigen sluttet når den gjorde. Jeg antar at det er harmløst at jeg blir her og snakker med deg en stund, min kjæreste, hvis det er det du ønsker.»

En hodepine ble født bak Harrys øyne; en del av Harry forsøkte å sende en melding om at kroppen ikke hadde pustet på en stund, men ingen hørte etter. *Ikke perfekt,* professor Krengles forflokningsformel hadde ikke vært perfekt, professor Krengles bilde av

Humlesnurrs bilde av Ariana ville gjerne snakke med Humlesnurr, og ville kanskje ikke vente fordi professor Krengle visste på et eller annet nivå at det ikke egentlig fantes noe liv etter døden, og den på forhånd innplantede impulsen om å forlate stedet etter å ha fått tak i Steinen *var ikke tilstrekkelig motvekt mot Venster-Arianas argumenter …*

Og så følte Harry at han ble svært rolig. Han startet å puste igjen.

Uansett var det ikke mye Harry kunne gjøre med det. Professor Krengle hadde effektivt forhindret at Harry kunne gripe inn; vel, professor Krengle var velkommen til å høste konsekvensene av den avgjørelsen. Hvis konsekvensene fanget Harry også, fikk det heller være slik det ble.

Mannen som trodde at han var Humlesnurr nikket for det meste tålmodig; av og til svarte han sin kjæreste søster. Noen ganger kastet mannen et tvilrådig blikk til siden; som om han følte en sterk impuls om å gå, men undertrykte den impulsen med den store tålmodigheten og høfligheten og bekymringen for hans søsters ve og vel som professor Krengle så for seg at Albus Humlesnurr hadde.

Harry la merke til det øyeblikket der forflokningen opphørte, og mannens uttrykk endret seg, for på ny å bli ansiktet til professor Krengle.

Og i det samme øyeblikket endret Speilet seg; det viste ikke lenger Harry refleksjonen av rommet, men viste istedenfor den høyst virkelige skikkelsen til Albus Humlesnurr, som om han sto rett ved siden av Speilet og var synlig gjennom det.

Den virkelige Humlesnurrs ansikt var fast og bistert.

«Hallo, Tom,» sa Albus Humlesnurr.

108.
REFLEKSJONER, DEL 2

Det bistre uttrykket på Albus Humlesnurrs ansikt varte bare et øyeblikk før det ble erstattet av forvirring. «Kvirinius? Hva –»

Og så var det en pause.

«Vel,» sa Albus Humlesnurr. «Nå føler jeg meg virkelig dum.»

«Det skulle jeg håpe,» sa professor Krengle lett; hvis han på noen måte hadde blitt sjokkert av å bli tatt på fersken, så vistes det ikke. Et lett vift med hånda endret kuttene tilbake til en professors klesstil.

Humlesnurrs bisterhet hadde kommet tilbake og fordoblet seg. «Her går jeg, og leter så grundig etter Voldemorts skygge, og legger aldri merke til at Galtvorts forsvarsprofessor er et sykelig, halvdødt offer besatt av en ånd som er langt mer kraftfull enn seg selv. Jeg ville kalt det senilitet, hvis ikke så mange andre hadde gått glipp av det også.»

«Definitivt,» sa professor Krengle. Han hevet øyenbrynene. «Er jeg virkelig så vanskelig å kjenne igjen uten de røde glødende øynene?»

«Å ja, virkelig,» sa Albus Humlesnurr med jevn stemme. «Skuespillet ditt var perfekt; jeg vedgår at jeg ble fullstendig lurt. Kvirinius Krengle virket – hva er termen jeg leter etter? Ah, ja, der var ordet. Han lot til å være ved sine fulle fem.»

Professor Krengle klukklo; han så mest av alt ut som om disse to bare hadde en hverdagslig prat. «Jeg var aldri sinnssyk, vet du. Fyrst Voldemort var bare et tilfeldig spill for min del, det samme som professor Krengle.»

Albus Humlesnurr så ikke ut som om han satte pris på den dagligdagse praten. «Jeg antok at du kanskje ville si det. Jeg beklager å måtte informere deg, Tom, om at alle som kan få seg til å spille rollen som Voldemort *er* Voldemort.»

«Ah,» sa professor Krengle, og løftet en formanende finger. «Det er et smutthull i den tankerekken, gamle mann. Alle som kan få seg til å spille Voldemort må være det moralister kaller 'ond', der kan vi være enige. Men kanskje den virkelige meg er helt, fullstendig, uforbederlig ond på en interessant, helt annerledes måte enn da jeg lot som med Voldemort –»

«Til det vil jeg gjerne få kommentere,» presset Albus Humlesnurr ut av seg, «at jeg ikke bryr meg.»

«Så må du se for deg at du skal bli kvitt meg svært snart,» sa professor Krengle. «Så interessant. Min udødelige eksistens må avhenge av å finne ut hvilken form for felle du har satt, og så finne en metode å unnslippe den på, så snart som mulig.» Professor Krengle stoppet opp. «Men la oss kaste bort tida med å snakke om andre ting først. Hvordan hadde det seg at du ventet inne i Speilet? Jeg trodde du ville være annensteds.»

«Jeg er der,» sa Albus Humlesnurr, «og *også* inne i speilet, uheldigvis for deg. Jeg har alltid vært der, hele tida.»

«Ah,» sa professor Krengle, og sukket. «Jeg antar at min lille distraksjon var helt bortkastet, da.»

Og Albus Humlesnurrs raseri ble ikke lenger tøylet. «*Distraksjon?*» ropte Humlesnurr, med safirøyne stramme av raseri. «*Du drepte mester Flamel som en distraksjon?*»

Professor Krengle så skuffet ut. «Jeg er såret av urettferdigheten i dine beskyldninger. Jeg drepte ikke den du kjenner som Flamel. Jeg bare beordret en annen til å gjøre det.»

«*Hvordan kunne du? Selv du, hvordan kunne du? Han var hele vår kunnskaps bibliotek! Hemmeligheter du har latt gå tapt for trollmannsslekten!*»

Nå hadde professor Krengles smil fått en skarp kant. «Vet du, jeg forstår fremdeles ikke hvordan ditt forskrudde sinn kan akseptere at Flamel kan være udødelig, mens når jeg forsøker det samme gjør det meg til et monster.»

«Mester Flamel tok aldri overgangen til *udødelighet!* Han –» Humlesnurr lød halvkvalt ut. «Han bare holdt seg våken etter kveldstid, for vår alles skyld, gjennom sin lange, lange dag –»

«Jeg vet ikke om du husker dette,» sa professor Krengle med svevende stemme, «men husker du den dagen på kontoret ditt med Tom Venster? Den der jeg tryglet deg, jeg gikk ned på mine knær og tryglet deg, om å introdusere meg til Nicolas Flamel slik at jeg kunne få be om å bli hans læregutt, slik at jeg en dag kunne lage De vises stein for meg selv? Det var mitt siste forsøk på å være en god person, hvis du er nysgjerrig. Du sa nei til meg, og ga meg en lekse om hvor udydig det var å være redd for døden. Jeg forlot kontoret ditt med bitterhet og i raseri. Jeg kom fram til at hvis jeg uansett kom til å bli kalt ond, bare for å ønske å ikke dø, så kunne jeg like gjerne være ond; og en måned senere drepte jeg Stina Vådemyr for å følge andre veier fram til udødelighet. Selv da jeg fikk vite mer om Flamel, forble jeg ganske satt ut av hykleriet ditt; og av den grunn pinte jeg deg og dine mer enn jeg ellers ville ha gjort. Jeg har ofte tenkt på at dette er noe du burde vite, men vi har aldri har hatt en ordentlig sjanse til å snakke åpent.»

«Jeg avslår,» sa Albus Humlesnurr, med et blikk som ikke vaklet eller vek. «Jeg godtar ikke den minste flik av ansvar for det du har blitt. Det var alt, fullstendig, kun deg og dine egne avgjørelser.»

«Jeg er ikke overrasket over å høre at du sier det,» sa professor Krengle. «Likevel, nå er jeg nysgjerrig på hva slags ansvar du vil akseptere. Du har tilgang til en eller annen uvanlig form for spådomskunst; den slutningen gjorde jeg for lenge siden. Du gjorde altfor mange trekk som ikke ga noen mening, og måtene de endte opp med å være til fordel for deg var for latterlige. Så, fortell meg. Ble du advart på forhånd, den natta på allehelgensaften der jeg ble overvunnet for en periode?»

«Jeg visste,» sa Albus Humlesnurr, med lav og kald stemme. «Og det ansvaret godtar jeg, som er noe du aldri vil forstå.»

«Du arrangerte det slik at Severus Slur fikk høre profetien han ga videre til meg.»

«Jeg tillot at det skjedde,» sa Albus Humlesnurr.

«Og der var jeg, i fyr og flammer over å endelig ha fått mitt eget forhåndstips.» Professor Krengle ristet på hodet som om han var trist. «Så den store helten Humlesnurr ofret sine uvitende bønder, Lilly og Jakob, bare for å holde meg borte noen år.»

Albus Humlesnurrs øyne var som steiner. «Jakob og Lilly ville ha gått villig i døden, hvis de hadde visst om det.»

«Og det lille barnet?» sa professor Krengle. «Jeg tillater meg å tvile på at Potterne ville ha vært så ivrige etter å la ham ende opp på samme vei som Du-vet-hvem.»

Du kunne knapt se en rykning. «Gutten-som-overlevde kom ut av det greit nok. Forsøkte å forme ham til en ny *deg,* var det så? Istedenfor formet du deg selv til et lik, og Harry Potter ble den trollmannen du skulle ha vært.» Nå var det noe som liknet den vanlige Humlesnurr bak halvmåneglassene, et lite glimt kom til syne i øynene. «All Tom Vensters iskalde briljans, temmet, takket være Jakobs og Lillys varme og kjærlighet. Jeg undres hvordan du følte det da du så hva Tom Venster kunne ha blitt til, hvis han hadde vokst opp i en kjærlig familie?»

Professor Krengles lepper kruset seg. «Jeg var overrasket, til og med sjokkert, over det avgrunnsdype i herr Potters naivitet.»

«Jeg antar at du ikke helt ville kunne sette pris på humoren i denne situasjonen.» Det var da, til slutt, at Albus Humlesnurr smilte. «Som jeg lo da jeg innså det. Da jeg så at du hadde laget en God Voldemort som motstander til den onde – ah, som jeg lo! Jeg hadde aldri mage til å leve ut min rolle, men Harry Potter skal klare det mer enn bra, når han får sin makt.» Albus Humlesnurrs smil forsvant. «Skjønt jeg antar at Harry blir nødt til å finne en annen mørk herre å overvinne for å fortjene makten, siden du ikke kommer til å være der.»

«Ah ja. Det.» Professor Krengle begynte å gå vekk fra Speilet, og så ut til å stoppe opp rett før han kom til det punktet der Speilet ikke ville ha reflektert ham lenger, hvis det hadde gjort det i utgangspunktet. «Interessant.»

Humlesnurrs smil var kaldere nå. «Nei, Tom. Du skal ikke gå noen steder.»

Professor Krengle nikket. «Har du noe imot å fortelle meg nøyaktig hva du har gjort?»

«Du har avslått døden,» sa Humlesnurr, «og hvis jeg ødela kroppen din, ville ånden din bare komme vandrende tilbake, lik et dumt dyr som ikke forstår at det blir sendt vekk. Så jeg sender deg utenfor Tiden, til et frosset øyeblikk der verken jeg eller noen andre kan hente deg tilbake fra. Kanskje Harry Potter vil være i stand til å klare det en dag, hvis profetien snakker sannheten. Det kan være at han vil ønske å diskutere med deg nøyaktig hvem som har skylden for at hans foreldre døde. For deg ville det bare være et øyeblikk – hvis du noensinne kom tilbake i det hele tatt. Uansett hvordan det blir, Tom, så ønsker jeg deg et godt opphold.»

«Hm,» sa professor Kremle. Forsvarsprofessoren hadde gått like forbi der Harry Potter sto og tittet, stum, og nær lamslått av redsel; bare for å stoppe opp igjen ved Speilets andre kant. «Som jeg mistenkte. Du bruker Merlins gamle forseglingsmetode, den historien som Toferius Chang gir navnet De tidløses prosess. Hvis legenden er sann, så kan ikke en gang du stoppe prosessen, nå da den har vært i virksomhet så lenge.»

«Visselig,» sa Albus Humlesnurr. Men øynene hans var plutselig på vakt.

Og Harry, fra der han sto rett ved og til høyre for døra, ventet i stillhet og kontrollert panikk, kunne føle det i lufta; han kunne føle anelsen av et *nærvær* som samlet seg inne i Speilets område. Noe som var mer fremmed enn magi; alt ved det var uforståelig bortsett fra det faktum at det var ufattelig og det faktum at kraften i det var svært stor. Det hadde startet sakte, men nå vokste det raskere, dette nærværet.

«Men du kunne fremdeles reversere effekten, hvis Changs beretninger er sanne,» sa professor Krengle. «De fleste av Speilets krefter er tosidige, ifølge legenden. Så du kunne bortvise det som er på den andre siden av Speilet istedenfor. Send deg selv, istedenfor meg, inn i den frosne tida. Hvis du har lyst til det, altså.»

«Og hvorfor ville jeg gjøre det?» Albus Humlesnurrs stemme var stram. «Jeg antar at du kommer til å fortelle meg at du har tatt gisler? Det var bortkastet, Tom, din *idiot!* Din fullstendige *idiot!* Du burde ha visst at jeg ikke ville gitt deg noe tilbake uansett hva slags gisler du tok.»

«Du var alltid ett trinn for sein,» sa professor Krengle. «Tillat meg å introdusere gisselet mitt.»

Et annet nærvær invaderte lufta rundt Harry, en krypende følelse over hele huden hans og en annen Tom Vensters magi passerte svært nære kroppen. Usynlighetskappen ble revet av ham, og den skimrende svarte Kappen fløy vekk fra ham, gjennom lufta.

Professor Krengle fanget den, og trakk den raskt over seg selv; på mindre enn et sekund hadde han trukket Kappens hette ned over hodet, og forsvunnet.

Albus Humlesnurr vaklet, som om en livsviktig støtte hadde blitt fjernet.

«Harry Potter,» pustet rektor. «*Hva gjør du her?*»

Harry stirret på bildet av Albus Humlesnurr, som hadde et ansikt der den ytterste fortvilelse og det ytterste sjokk kriget om å få mest plass.

Skyldfølelsen og skammen var for mye, for mye, alt traff Harry på samme tid, og han kunne føle det uforståelige nærværet rundt seg forsterke seg til et høydepunkt. Harry visste uten ord at tida var ute, og at han var ferdig.

«Det er min feil,» sa Harry med liten stemme, fra en eller annen del av ham som hadde tatt over halsen hans i den siste stund. «Jeg var dum. Jeg har alltid vært dum. Du må ikke redde meg. Farvel.»

«Nei, skulle du ha sett,» sang professor Krengles stemme ut fra tomme lufta. «Det ser ikke ut til at jeg har et speilbilde lenger.»

«Nei,» sa Albus Humlesnurr. «Nei, nei, *NEI!*»

Inn i Albus Humlesnurrs hånd fløy fra ermet hans den lange, mørkegrå tryllestaven, og i hans andre hånd, som om den dukket opp fra ingen steder, var det plutselig en kort stav av mørk stein.

Albus Humlesnurr kastet begge disse fra seg med voldsomhet, akkurat i det den voksende følelsen av kraft økte til en uutholdelig topp, og så forsvant.

På ny gikk Speilet tilbake til å vise den normale refleksjonen av et gullopplyst rom av hvit stein, uten noe spor av hvor Albus Humlesnurr hadde vært.

109.
Nederlag, del 1

Mørkets herre lo.

Fra tomme lufta hørtes lyden av forsvarsprofessorens ville latter, høy og forferdelig var denne latteren; det var fyrst Voldemorts latter nå, Den mørke herrens latter som ikke lenger skjulte seg eller behersket seg.

Harrys sinn var smadret. Øynene hans fortsatte å stirre mot dit Albus Humlesnurr hadde vært. Det var en skrekk i ham som var for stor for forståelse eller refleksjon. Hodet hans forsøkte å gå tilbake gjennom tida og gjøre om virkeligheten, men det var ikke en form for magi som eksisterte, og virkeligheten forble den samme.

Han hadde tapt, han hadde mistet Humlesnurr, det var ingen angreknapp, og det betydde at han hadde tapt krigen.

Og Den mørke herren fortsatte å le.

«Ah, ha ha hah, ahaha, haha hahaha! Professor Humlesnurr, ah, professor Humlesnurr, slik en passende avslutning på spillet vårt!» Nok et utbrudd av vill latter. «Feil offer selv helt til sist, for den brikken du ga opp alt for å redde var allerede i min besittelse! Feil felle helt fra starten, for jeg kunne ha forlatt denne kroppen når som helst! Ahaha, hahaha ahahaaa! Du lærte deg aldri å være kløktig, stakkars gamle tosk.»

«Du –» En stemme kom fra Harrys strupe. «Du –»

«Ahahahaha! Det stemmer, lille barn, du var hele tida med på dette eventyret som mitt gissel, det var hele hensikten med at du var her. Ha, ha, hahaha! Du er årtier for ung til å spille dette spillet mot den virkelige Tom Venster, barn.» Mørkets herre trakk tilbake Kappens hette, slik at hodet ble synlig, og begynte å fjerne resten av Kappen. «Og nå, gutt, *du har hjulpet meg, i ssannhet, og ssså er det tid for å vekke til live jente-barne-venn. For å holde løfte.*» Mørkets herres smil var kjølig, i sannhet kjølig.

«Jeg antar at du har en viss tvil? Legg godt merke til at jeg kunne drepe deg her og nå, fordi det ikke lenger er en rektor ved Galtvort som ville få beskjed om det. Tvil på meg alt du ønsker, men husk det.» Hånda holdt pistolen igjen. «Nå, følg etter meg, tåpelige barn.»

Og de forlot rommet.

De gikk tilbake ut gjennom døra til eliksirrommet; purpurilden hadde kommet tilbake, og Mørkets herre fjernet den med et kakk av tryllestaven. De gikk gjennom kammeret der hambusen hadde vært, og kammeret med ødelagte sjakkstatuer, og gjennom den brente døra til kammeret med nøklene. Den mørke herren fløt opp gjennom fallemmen, og etter ham slet Harry seg oppover spiraltrappa av blader; djevel-

snarens slyngtråder vred på seg og trakk seg deretter bakover som om de var redde. Gutten-som-overlevde forsøkte hardt å ikke bryte ut i gråt, og mønstrene i hans mørke side var ikke til noe hjelp, kanskje fordi Voldemort aldri hadde kjent på eller forholdt seg til skyldfølelse.

De passerte den store trehodete inferien, og et hvisket ord fra Mørkets herre fikk den til å kollapse over fallemmen og bli et lik igjen.

De passerte Severus Slur som sto på vakt, som fortalte dem begge at han bevoktet døra, og at de måtte forlate stedet umiddelbart ellers ville han trekke huspoeng.

Mørkets herre fremsa ordet «*Lagelihoggus*» uten å stoppe opp, fulgt av en sveipebevegelse med tryllestaven; og Severus vaklet før han mekanisk rettet seg opp for å stå ved siden av døra igjen.

«Hva –» sa Harry, mens han fulgte etter. «Hva var det du –»

«Jeg bare oppfyller min forpliktelse til min trofaste tjener. Jeg skal ikke drepe ham, slik jeg lovet deg.» Den mørke herren lo igjen.

«Gislene –» sa Harry. Det var vanskelig å holde stemmen stødig. «Elevene, du sa at du ville avbryte hva det nå er som kommer til å drepe dem –»

«*Ja. Sslutt å bekymre deg. Vil gjøre det menss vi er på vei ut.*»

«Ut?»

«Vi forlater stedet, barn.» Den mørke herren smilte fremdeles.

Den dårlige følelsen dette skapte druknet i en sjø av andre dårlige følelser.

Den mørke herren konsulterte nå det han kalte Galtvort-kartet, og kartets håndtegnede linjer så ut til å bevege seg mens de gikk.

En del av Harrys sinn hadde vurdert hva han kunne gjøre hvis de plutselig traff på svartspanere ute på patrulje (som Mørkets herre kunne drepe, eller forglemme, på et øyeblikk) og ga opp det håpet også.

De gikk ned den store trappa til tredje etasje, uten å møte noen.

Den mørke herren tok en sving som Harry ikke kjente til, og gikk ned et nytt sett trapper. Mens de var på vei nedover, forbi en etasje og enda en, stoppet vinduene mens faklene begynte; de var i Smygards fangekjellere nå.

Foran dem dukket det opp en person i Galtvort-kutter.

Den mørke herren fortsatte å gå mot den personen.

Harry fulgte etter.

En smygarding fra sjette eller sjuende klasse ventet ved en del av muren som var prydet med en artistisk utskjæring av Salazar Smygard som hold tryllestaven sin, mot det som liknet på en kjempe dekket av istapper. Heksa ga ikke fra seg noen kommentarer ved å se professor Krengle gående oppreist, eller ved å se Harry sammen med ham, eller ved å se pistolen i forsvarsprofessorens hånd. Hvis øynene hennes var tomme, så kunne i så fall Harry ikke legge merke til det.

Den mørke herren grep innenfor kuttene, tok fram en fjong, og knipset den til henne. «Klaudia Margida Brust, slik kommanderer jeg deg. Ta denne fjongen til formelsirkelen jeg viste deg under rumpeldunktribunen og plasser den i midten. Deretter skal du forglemme deg selv og fjerne de siste seks timene.»

«Ja, herre,» svarte heksa, bukket for ham, og gikk av sted.

«Jeg trodde –» sa Harry. «Jeg trodde at du trengte Steinen for å –»

Den mørke herren smilte fremdeles, han hadde aldri sluttet å smile. «Jeg sa ikke den delen på ormtunge, barn. Alt jeg sa på ormtunge var at jeg hadde satt i live handlinger som ville drepe elever, handlinger jeg ville stoppe dersom jeg fikk tak i Steinen. Resten ble sagt i menneskelig tale. Jeg ville også ha avbrutt blodfestningsofferet dersom jeg ikke hadde fått fatt i Steinen, forutsatt at jeg ikke var oppdaget og holdt tilbake. Elevene ved Galtvort er en verdifull ressurs, som jeg allerede har brukt mye tid på å trene opp.» Den mørke herren hveste til veggen, «*Åpne.*»

Harrys øyne så den lille slangen som var blitt plassert øverst til venstre i utskjæringen, idet veggen svingte seg bakover for å fremvise åpningen til et kjempestort rør. Mose vokste på innsiden, og en muggen, støvete lukt vellet fram fra den; innsiden var også dekket av spindelvev i flere lag.

«Edderkopper …» mumlet Mørkets herre. Han sukket, og i det korte øyeblikket hørtes han nok en gang ut som professor Krengle.

Mørkets herre vandret inn i det store røret, og spindelvevet brant vekk foran ham. Harry, som ikke så noen bedre alternativer, fulgte etter.

Røret delte seg i en Y-form, og delte seg så en gang til. Mørkets herre gikk til venstre, så til høyre.

Røret endte i en solid metallvegg. «*Åpne,*» hveste Mørkets herre, og en sprekk kom til syne i metallet; det ga inntrykk av å brette seg inn i seg selv.

Bak den kom de inn midt i en lang steintunnel.

«Vi skal gå en stund,» sa Mørkets herre. «Hadde du flere spørsmål å stille, lille barn?» «Jeg – jeg kan ikke komme på noen – akkurat nå –»

En ny kald latter kom som svar til dette, og de gikk inn i tunnelen og svingte til høyre.

Harry visste ikke, da eller siden, hvor lenge de gikk; lyset fra brennende spindelvev var for svakt til å nå fram til den mekaniske klokka hans, og Harry hadde ikke tenkt på å sjekke tida før han gikk inn. Det føltes ut som om de gikk mil etter mil under bakken. Det var langt å gå.

Sakte forsøkte Harrys sinn å rette seg mot et annet sted, komme seg på beina for siste gang. Etter all sannsynlighet siste, hvis han hadde rett i at Mørkets herre kom til å drepe ham etter dette … skjønt Mørkets herre hadde sagt at han ville gjenopplive Hermine, som virket meningsløst hvis det var sant … var det rett og slett Den mørke herren som

fulgte opp et løfte som han ellers ikke ville ha vært i stand til å gi på ormtunge … hvorfor hadde han ikke bare skutt Harry der og da …

Seriøst, sa en eller annen siste fungerende del av hjernen hans til alle de andre delene, *dette ville være et bra tidspunkt for å komme opp med et eller annet, noe som Mørkets herre ikke allerede har tenkt på, noe som vi kan gjøre uten pungen vår eller tryllestaven vår eller tidsvenderen vår, noe som professor Krengle ikke har forestilt seg at vi kan gjøre … tenk, tenk, vær så snill med sukker på, kom opp med noe? Ikke steng ned nå, selv om du er redd, selv om vi aldri virkelig, virkelig har stått overfor døden før, i betydningen av å skulle dø i løpet av den neste timen, DETTE ER IKKE TIDSPUNKTET Å STENGE NED PÅ –*

Harrys sinn fortsatte å være tomt.

La oss anta, sa den siste gjenværende delen, *la oss anta at vi baserer oss på det faktum at vi vinner dette, eller i det minste kommer oss ut av det i live. Hvis noen FORTALTE DEG SOM ET FAKTUM at du hadde overlevd, eller til og med vunnet, at alt på en eller annen måte ble bra til slutt, hva ville du tenke hadde skjedd –*

Ikke gyldig prosedyre, hvisket Ravnklo, *universet fungerer ikke på den måten, vi kommer bare til å dø.*

Noen kommer til å innse at vi er borte, tenkte Håsblås, *og Galøye Bister dukker opp med en tropp svartspanere og redder oss. Jeg tror tida er inne til å innrømme at vi ikke er mer kompetent enn de vanlige myndighetene.*

Den faktoren som redder oss må være noe vi gjør på en eller annen måte, sa den siste stemmen. *Ellers er det ikke noe poeng i at vi tenker på dette.*

Problem to, sa Griffing. *Harry Potter er ikke borte, han er åpenbart til stede på rumpeldunkkampen der alle kan se ham. Professor Krengle tenkte på det også, det er delvis derfor han sendte den falske beskjeden. Problem tre. Jeg tror ikke at Galøye Bister og en tropp svartspanere kan overvinne Den mørke herren, og definitivt ikke før han dreper oss. Jeg føler meg ikke trygg på at hele AMJ kan overvinne Mørkets herre hvis han kjemper på alvor og Humlesnurr er borte. Problem fire. Rumpeldunkkampen ble ikke forstyrret, det er sannsynligvis den eneste grunnen til at professor Krengle var villig til å gjøre noe så komplisert som å ta med seg oss på denne turen i første omgang.*

Hvis vi skal forsøke å tenke litt annerledes, forsøkte Smygard seg, *så kanskje professor Krengle tilkaller noen andre for å bruke minnemagi på oss. Psykomantikk, Befalio, Forflokio, hvem vet hva annet, vi er ikke en perfekt psykoblokker. Så ville Mørkets herre ha en smart – vel, en-slags-smart løytnant som han kunne bruke. Det kunne være en annen grunn til at professor Krengle var så villig til å fortelle oss hemmeligheter, hvis han visste at de minnene ville forsvinne. Det er også en grunn til å bevege seg utenfor Galtvorts beskyttelsesmagi, slik at Mørkets herre kan få Bellatrix til å immivere inn og gjøre jobben …*

Hele denne vurderingsprosessen er illegitim, og jeg nekter å godta den, sa Ravnklo.

For noen fabelaktige siste ord, sa den siste stemmen. *Nå foreslår jeg at du holder kjeft og tenker.*

Ujevn steintunnel passerte under føttene deres, skoene til Harry tråkket av og til ned i noe fuktig eller snublet nesten på ujevn overflate. Nevronene i hjernen hans, som fortsatte sine raske bevegelser, forestilte seg stemmer som snakket med hverandre, skrek til hverandre, skjønt Lytteren forble lamslått av skrekk og skam.

Griffing og Håsblås førte en debatt om selvmord ved å gjøre et angrep rettet mot pistolen til Mørkets herre, eller ved å svelge den lille juvelen på Harrys stålring. Det virket uklart om verdens skjebne var verre eller bedre dersom Mørkets herre hadde Harry som en styrt slave; hvis Mørkets herre kom til å vinne uansett, så kunne det tenkes at det var bedre om han vant raskere.

Og den siste stemmen fortsatte å snakke gjennom hele prosessen; selv i nederlagets avgrunner forble den siste stemmen værende. *Hva annet sa Mørkets herre alltid med menneskelig tale og aldri på ormtunge? Husker vi noe der? Noe som det, noe i det hele tatt?*

Alt sammen hadde hendt for altfor lenge siden, det var for fjernt i tid selv om alt sammen hadde skjedd på denne selvsamme dagen. Mørkets herre hadde sagt til ham på ormtunge nettopp nå at tida var inne for å gjenopplive Hermine, og så hadde han sagt andre ting på normalt språk; Harry kunne knapt huske det selv om ordene nettopp var blitt uttalt. Før det … før det hadde det vært bortvekksirkelen, der professor Krengle hadde hvest fram at barrieren ville eksplodere dersom den ble berørt. Og forsvarsprofessoren hadde sagt på menneskespråk at Harry ikke skulle ta av seg Kappen eller å forsøke å gå utenom sirkelen, sagt på menneskespråk at resonansen kunne komme til å slå til mot professor Krengle, men Harry kom til å være død. Sagt med vanlig språk at dersom Harry berørte magien og professor Krengle ikke husket hvordan han stoppet resonansen, så ville det drepe dem begge …

Anta at det ikke ville drepe oss begge, sa den siste stemmen. *På allehelgensaften i Gudriksdal ble Mørkets herres kropp forbrent, mens vi bare endte opp med et arr på panna vår. Anta at resonansen mellom oss er dødeligere for Mørkets herre enn for oss. Hva hvis vi hele denne tida har vært i stand til å drepe Mørkets herre når som helst, kun ved å hoppe fram og legge hendene våre et sted der huden hans er bar? Og så vil det få arret vårt til å blø igjen, men det er alt. Følelsen av 'stopp, ikke gjør det' er arvet fra Mørkets herres verste minne av feiltakelsen hans i Gudriksdal, det kan tenkes at det ikke faktisk angår Gutten-som-overlevde.*

En liten flik av håp begynte å vokse.

Vokste, og ble knust.

Mørkets herre kan rett og slett kaste fra seg tryllestaven, mumlet Ravnklo sørgmodig. *Professor Krengle kan gjøre seg om til sin animagus-form. Selv om den kroppen dør vil Mørkets herre besette noen andre og vende tilbake, og så torturere våre foreldre, for å straffe oss.*

Kanskje vi kan klare å få reddet ut foreldrene våre tidsnok, sa den siste stemmen. *Vi kan være i stand til å skjule dem. Vi kan klare å få De vises stein vekk fra Mørkets herre hvis vi drepte hans nåværende kropp nå, og den Steinen kunne fremskaffe kjernetroppene i en motstandshær.*

Den mørke herren fortsatte å gå gjennom steinkorridoren. Hånda hans holdt fremdeles pistolen. Han var minst fire meter vekk fra Harry.

Hvis vi kaster oss forover, vil han føle at vi nærmer oss gjennom resonansen, sa Håsblås. *Han vil fly kjapt fremover, han kan gjøre det, han har sopelimefortryllelsen som lar ham fly. Han vil fly fremover, snu seg rundt, og avfyre pistolen. Han kjenner til resonansen, han har tenkt på dette allerede. Dette er ikke noe som Den mørke herren har unnlatt å vurdere. Han er forberedt på det, og venter.*

La oss fortsette den samme tankerekken, sa den siste stemmen. *Anta at vi fritt kan kaste magi på professor Krengle, men han kan ikke kaste noe på oss.*

Hvorfor skulle det være sant? forlangte Ravnklo å få vite. *Faktisk har vi bevis for at det er feil. I Azkaban, der professor Krengles Avada Kadavra traff skytsvergeformelen vår, føltes det ut som om hodet vårt skulle sprenges –*

Anta at alt det var hans magi som kom ut av kontroll. Anta at dersom vi bare hadde kastet, la oss si en Lysikus på ham, så ville det ikke ha skjedd noe galt.

Men hvorfor? sa Ravnklo. *Hvorfor anta det?*

Fordi, tenkte Harry, *det forklarer hvorfor professor Krengle ikke advarte meg om å ikke kaste noen magi på ham i Azkaban. Fordi professor Krengle aldri har sagt på ormtunge, som jeg kan huske, at jeg kom til å skade meg selv dersom jeg forsøkte å kaste magi på ham. Han kunne ha gitt meg den advarselen, men det gjorde han ikke, skjønt han ga meg en rekke andre advarsler. Fravær av bevis er svakt bevis for fravær.*

Det var en pause mens Harrys deler vurderte dette.

Vi har ikke faktisk tryllestaven vår, sa Ravnklo.

Det kan tenkes at vi får den tilbake på et tidspunkt, tenkte den siste stemmen.

Men selv da, tenkte Harry, og den grå håpløsheten vendte tilbake, *så er resonansen noe Mørkets herre vet om. Han har allerede vurdert alt jeg kan tenkes å gjøre med den, han har allerede forberedt reaksjoner. Det var feiltakelsen min helt fra starten, jeg respekterte ikke Mørkets herres intelligens, jeg trodde ikke at han kanskje visste alt jeg vet og kunne se alt jeg så og allerede hadde tatt hensyn til det.*

Så, sa den siste stemmen, *gitt at vi vinner, så må vi ha truffet ham med noe han ikke kjenner til.*

Desperanter, tilbød Griffing.

Den mørke herren vet at vi kan ødelegge, skremme og muligens kontrollere desperanter, sa Ravnklo. *Han vet ikke hvordan, men han vet at vi har denne kapasiteten, og hvordan i alle dager skulle vi uansett få tak i en desperant?*

Kanskje, forsøkte Håsblås seg, *kanskje hele malacrux-systemet til Mørkets herre ville kortslutte via resonansen dersom vi grep tak i ham og holdt ham, og ofret vårt eget liv for å ødelegge ham for alltid.*

Tullete, sa Ravnklo. *Men jeg antar at det ikke skader å bruke tida på noen hyggelige drømmer før vi dør, uansett hvor dumme de måtte være.*

Hvis fyrst Voldemort hadde en sterk nok frykt for døden, argumenterte Håsblås, *hvis han ønsket sterkt nok bare det å slippe å tenke på døden igjen, så kunne malacrux-systemet hans ha en designfeil av den typen. Det falt Voldemort aldri inn å teste malacruxene med noen andre, det kan indikere at han ikke var i stand til å tenke klart om dette emnet –*

Så hans frykt for døden er hans fatale svakhet? sa Ravnklo. *Joda. Neida. Jeg tror nok at noen med over hundre malacruxer kunne tenkes å ha et par sikkerhetsmekanismer der inne et sted.*

Og Harrys hjerne fortsatte å tenke.

En genuin asymmetri i den magiske resonansen mellom dem … virket urimelig, det var ingen grunn til at en magisk effekt skulle fungere på den måten. Men det magiske tilbakeslaget kunne treffe den mest kraftfulle trollmannen hardere, at den sterkere magien ville kunne resonere på en farligere måte. Det kunne forklare den observerte hendelsen i Gudriksdal (Voldemort eksploderer, spebarn overlever) og også forklare den observerte hendelsen i Azkaban (Voldemort kraftig hindret av tilbakeslag fra hans sterke magi, den førsteårs Gutten-som-overlevde truffet av et lettere tilbakeslag fra sin svakere magi). Eller hvis det bare var kasterens magi som resonerte, så kunne det også forklare begge disse to observasjonene. Det kunne til og med forklare hvorfor professor Krengle ikke hadde hatt det travelt med å advare Harry om å kaste noe magi på ham. Skjønt det var en annen åpenbar grunn til at professor Krengle kunne tenkes å unngå hele diskusjonen om resonans; det var et kjempestort hint om mysteriet i Gudriksdal, hvis Harry noensinne kom til å tenke ut den sammenhengen.

Den delen som var nummen av sorg og skyldfølelse benyttet denne anledningen til å bemerke, mens man snakket om uvitenhet, at etter at hendelsene ved Galtvort hadde tatt en alvorlig retning, så skulle de virkelig virkelig *virkelig VIRKELIG* ha revudert den beslutningen som ble gjort Første Torsdag, på forespørsel fra professor McSnurp, om å *ikke fortelle Humlesnurr om følelsen av dommedag som Harry fikk i nærheten av professor Krengle.* Det var sant nok at Harry ikke hadde vært sikker på hvem han kunne stole på, en lang stund hadde det virket plausibelt at Humlesnurr var skurken og professor Krengle den heroiske motstandsmannen, men …

Humlesnurr ville ha forstått det.

Humlesnurr ville ha forstått det umiddelbart.

Den vise gamle trollmannen med den sanne føniksen på skulderen sin ville ha visst, og Harry hadde ikke stolt på ham, Harry hadde ikke fortalt ham alle relevante fakta, og grunnen til dette var at han fullstendig hadde utelatt tanken om å ta en ny vurdering av en beslutning han hadde gjort fire dager inn i starten av skoleåret. Det hadde fått merkelappen 'noe som ikke skal fortelles til Humlesnurr' og selv etter Azkaban, selv etter at Hermine døde, selv etter alt som hadde skjedd, så hadde Harry rett og slett glemt å løfte spørsmålet opp til ny behandling og revurdere beslutningen.

Nok en bølge av sorg og skam skyllet over Harry, og for en tid fortsatte han å gå mens den siste stemmen var stille, skjønt andre stemmer med glede fylte tomrommet.

Etter det som var mangfoldige kilometer, og mange grå tanker, kom de til slutten av steintunnelen.

Den mørke herren klatret opp steintrapper, og Harry fulgte etter.

De to kom inn i en mørk, fuktig steinbygning. Skitne, gamle dører svingte seg åpne uten å bli berørt.

Foran dem lå marmorblokker, som steg opp fra den nakne bakken; de hadde navn og datoer. Gravsteinene lå strødd hulter til bulter, og resten av gravplassen var et villniss.

Månen var mer enn trekvart full, den virket allerede klar og lysende skjønt natta ikke helt hadde falt på.

Harry hadde stoppet opp idet han så gravplassen. En skjærende alarm i hjernen hans sa at han burde være *alle andre steder enn her*, men det var ingen alternativer som kunne oppnå det. Så den alarmen fortsatte å ringe uten at noen reagerte, selv idet steindørene til mausoleet bak Harry svingte seg tilbake, lukket seg og forseglet seg.

Mørkets herre gikk til senteret av gravplassen. Han stoppet opp, og beveget tryllestaven over hodet i en liten sirkel.

En rumlende lyd kunne høres, og et alter steg mykt opp fra bakken; minst to meter bredt og tilvirket av svart stein med grå segl. Seks obelisker av mørk marmor hevet seg opp med et stønn for å omkretse alteret; de var plassert med jevn avstand, og glinset mørkt under den bleknende kveldshimmelen.

Den ubesvarte alarmen i Harrys hjerne ble sterkere.

«Dette,» sa Den mørke herren i professor Krengles skikkelse, «er en arbeidsplass jeg har laget for meg selv, i passende avstand til både Galtvort og Galtvang.» Mørkets herre presenterte alteret med en håndbevegelse. «Dette er stedet der frøken Grang skal gjenopplives, og også der jeg skal bli gjenfødt i min sanne kropp. Jeg skal naturligvis gjenskape meg selv først. *Magi som krevess for å gjenopplive jente-barn lettere med ssann kropp.*» En merkelig slangeaktig latter fulgte disse ordene. «*Du kan være trygg på at noen asspekter ved jente-barnetss gjenoppliving vil være det noen ssier er mørkt, men jente-barn vil ikke skadess eller bli sstygg av det. Sskal fremdeless sse ut ssom sseg sselv, ssinnet skal være henness eget, heller ikke sskal jeg eller mine sskade henne i ettertid.*»

Harrys tunge var tørr, og hjernen hans hadde problemer med å fungere. «Vær så snill, professor, kunne du sagt på ormtunge hva din egentlige hensikt med å gjenopplive frøken Grang er?»

«*Å bringe tilbake til deg jente-barne-vennss råd og advarssler. Å ssørge for at hun er en del av verden ssom du kan bry deg om. Det,*

gutt, er med vissshet den viktigsste grunnen til at jeg gjør denne handlingen.»

En liten gnist av håp glødet inne i Harry, ved siden av den mye større gnisten av forvirring, og frykten for at en perfekt psykoblokker faktisk kunne juge på ormtunge. Harry forsto ikke hvorfor Mørkets herre gjorde dette, hvis neste trinn rett og slett var å drepe Gutten-som-overlevde eller gjøre ham til slave med minnemagi …

Kanskje han rett og slett aldri hadde forstått professor Krengle i det hele tatt, kanskje Harrys modell av Tom Venster på en eller annen måte bare var *såpass feil* … kanskje Gutten-som-overlevde ville få dagen i dag forglemmet og sluppet løs et sted sammen med en forvirret Hermine Grang, mens fyrst Voldemort fortsatte med å erobre verden …?

Håp blusset opp i Harry, men det var et forvirret håp som ikke ga noen mening. Det passet ikke sammen med den Mørkets herre som hadde spottet Humlesnurr og ledd av nederlaget hans. Harry kunne ikke tenke seg en samlet fremstilling av professor Krengles motiver som åpnet for noe slikt.

Jeg vet ikke hva som er ment å skje nå.

Mørkets herre hadde beveget seg fram til alteret. Han knelte der, og så ut til å gripe dypt ned i steinen i selve alteret, og trakk fram en flaske med væske som så svart ut i skumringen.

Da Mørkets herre snakket igjen var stemmen hans tilmålt og presis.

«Blod, blod, blod så viselig gjemt,» sa Mørkets herre.

Og obeliskene som omga alteret begynte å messe, stemmer som et syngende kor kom fra de urørlige steinene, setninger eldre enn latin.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Obeliskenes messing ga ekko etter hver linje, som om de snakket usynkront. Blod rant ut fra flaska, og det så ut til å feste seg og henge over alteret, utvidet seg sakte i lufta, dannet et omriss, fylte det.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

En høy form hvilte på alteret, og selv i skumringsmørket så den altfor blek ut.

Forsvarsprofessoren grep med en hånd inn i kuttene, og trakk fram en liten ujevn klump av rødt glass.

Han plassert den på den høye bleke kroppen.

Steinen ble værende der en stund, minst i flere minutter. Den ujevne klumpen av rødt glass glødet ikke, glimtet ikke, og ga ingen annen indikasjon på kraft.

Så beveget Steinen på seg, bare litt, den snudde seg så vidt oppå kroppen.

Forsvarsprofessoren tok Steinen, og undersøkte den høye skikkelsen som lå stille på alteret, berørte øynene med fingrene sine, dyttet i brystet med tryllestaven.

Så kastet han hodet tilbake og lo.

«Utrolig,» sa Den mørke herren med stemmen til den forsvarsprofessoren Harry hadde kjent. «Fiksert, den er gjort permanent i form! En enkel konstruksjon vedlikeholdt av magi, som er omgjort til den sanne substansen ved Steinens berøring! Og allikevel kunne jeg ikke sanse noe! Ingenting! Jeg fryktet at jeg hadde blitt lurt, at jeg var blitt gitt en falsk Stein, men substansen består alle mine tester!»

Forsvarsprofessoren puttet det røde glasset tilbake innenfor kuttene. «Det der var skikkelig unaturlig selv etter mine standarder, må jeg innrømme.»

Så gikk forsvarsprofessoren rundt alteret, fem ganger gikk han rundt det, og sang noe som var for lavt til at Harry kunne høre det.

Den mørke herren plasserte tryllestaven i hånda til figuren som lå på alteret.

Han plasserte hendene sine, begge, over figurens panne.

Den mørke herren talte. «*Fal. Tor. Pan.*»

Uten advarsel kom det et glimt som fra et lyn som lyste opp hele gravplassen, og Harry vaklet bakover, med hender som ufrivillig grep opp mot panna. Det føltes ut som om han hadde blitt skutt der, eller som om en veps hadde stukket ham, midt i arret.

Forsvarsprofessoren kollapset.

Og den for-høye figuren satte seg opp på alteret.

Det svingte seg mykt rundt og sto oppreist på bakken; minst et hode høyere enn en normal mann. Figurens lemmer var slanke og bleke, med få muskler, men hadde allikevel inntrykk av en forferdelig styrke.

Harry vaklet ytterligere bakover, med hender fremdeles hardt presset mot arret. Skjønt avstanden mellom dem var lang, følte Harry et forferdelig forvarsel i lufta, som om følelsen av dommedag alltid hadde vært *ufokusert* og nå var skarpstilt, konsentrert i en fysisk smerte i arret på Harrys panne.

Var det slik Voldemort var *ment* å se ut? Den nesa liknet på, den så ut som om den hadde fått en *funksjonsfeil* i prosessen med å gjenskapes –

Den for-høye skikkelsen kastet hodet tilbake og lo, løftet hendene og tryllestaven for å se på dem. Venstre hånd åpnet seg, fingrene strakte seg ut, og det var som en blek halvedderkopp med fire over-lange bein, fingre som kjærtegnet tryllestaven som ble holdt i den andre hånda. Løv virvlet opp fra gravplassen, nærmet seg for å danse rundt den forhøye figuren, omga ham og kledte på ham, omgjorde seg til en skjorte med høy krave og flommende kutter; og fyrst Voldemort lo. Nøyaktig den gledesløse latteren som Harry husket hadde kommet fra sin egen hals inne i desperantens mareritt, presis i tone og klang.

Røde øyne glinset i det avtakende kveldslyset, pupillene spilte som på en katt.

Formen som Voldemort hadde forlatt reiste seg selv, skjelvende fra bakken; og med en stemme som Harry knapt kunne høre, gispet Kvirinius Krengle, «Fri – åh, fri –»

«*Lamstivosløvus*,» sa den høye, kjølige stemmen til Voldemort, og Kvirinius Krengle ble blåst overende; så, med et vift fra Voldemorts andre hånd ble han plukket opp og kastet bort fra alteret.

Voldemort gikk bort fra alteret, så snudde han seg rundt og så på Harry; og smerten i Harrys arr flammet opp ved dette blikket.

«Redd, barn?» hveste Voldemort, som om det var en understrøm av ormtunge selv i Den mørke herrens mennesketale. «Bra. Plasser jenta på alteret, og avslutt transfigurasjonen. `Er tida for at jeg sskal gjenopplive henne.`»

Skal dette virkelig skje? Skal vi virkelig gjøre dette?

Harry svelget, mestret redselen gjennom denne antydningen til umulig håp i midten av all forvirringen, og gikk bort til alteret. Så tok Harry av seg sin venstre sko, og sin venstre sokk, og tok av seg tåringen som var Hermine Grang, den transfigurerte skikkelsen som var identisk med tåringen som var blitt gitt til Harry som en nød-flyttnøkkel. Harry følte et lett stikk av anger for å ikke ha en virkelig flyttnøkkel her og nå, men bare et lett stikk; en erfaren dødseter ville vanemessig sette opp begrensninger mot flyttnøkler, dersom Severus hadde hatt rett i sin sak. Bak Harry lo Voldemort igjen med det som hørtes ut som overrasket bifall.

«Jeg trenger tryllestaven min for å *finite* henne,» sa Harry høyt.

«Det gjør du *ikke.*» Høy var stemmen, og grusom. «Du har lært å vedlikeholde en transfigurasjon kun ved berøring, uten å trenge å bruke tryllestaven. På samme måte kan du avbryte din egen transfigurasjon uten tryllestav, ved å kommandere vedlikeholdsmagien til å trekke seg unna. Gjør dette nå.»

Harry svelget, og berørte tåringen. Han måtte forsøke tre ganger, og klarne hodet sitt, før han klarte å trekke magien sin ut av tåringen, slik han før hadde lært å få en liten strøm av magi til å flyte inn i den.

Å avbryte magien på denne måten gikk mye saktere enn det en *Finite Incantatem* ville ha gjort, nesten som å se noe bli transfigurert i motsatt rekkefølge, bare med litt økt hastighet. Tåringen løste seg opp, fløt sammen, utvidet seg. Farger endret seg, teksturen ble annerledes.

To tredjedeler av ei død jente lå strødd ut over alteret, liggende på siden med den ene armen fallende utenfor alterets kant, den stillingen som reversjonen tilfeldigvis hadde plassert henne i. Blod fløt ikke lenger fra de avtygde stumpene av hoftene hennes. Den døde jenta hadde Hermine Grangs ansikt, men forvridd og blekt. Det var slik Harry hadde sett henne tidligere på bakrommet på sykestua, bildet hadde brent seg fast på netthinna hans under de tretti lange minuttene med transfigurasjon, bildet han hadde reprodusert i fire enda lengre timer for å transfigurere kopien som en stund skulle dekke over forsvinningen. Den døde jenta var naken, for klærne hennes var ikke en del av henne, og hadde ikke blitt transfigurert.

Synet fremkalte glimt av en rekke minner, av timene som ble brukt på sykestua, av mareritten som skjedde i etterkant; men Harry undertrykte alle disse.

«Trå tilbake,» sa Voldemorts høye stemme. «Herfra er det mitt arbeid.»

Harry svelget, og trakk seg tilbake fra alteret, til åpningen av den lange korridoren der han hadde stått tidligere. «Kroppen hennes er, skulle være, rundt fem grader kald, jeg kjølte henne ned slik at, slik at det ikke skulle bli noen hjerneskade –» Harrys egen stemme hoppet opp og ned. *Kommer han virkelig til å gjøre dette? Virkelig?* Det måtte være en skjult hensikt her, og Harry kunne rett og slett ikke se den. Voldemort hadde sagt at verken han eller noen av hans ville skade Hermine, at hennes kropp og sinn ville være hennes eget – *hvorfor?*

Voldemort gikk fram til alteret nok en gang, og la kroppen foran ham til rette med en bevegelse av hånda slik at den lå rett utstrakt over det. Den mørke herren snakket med høy, monoton presisjon, «Kjøtt, kjøtt, kjøtt så klokelig skjult.»

Obeliskene begynte å messe igjen.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Nytt kjøtt fløt ut fra stumpene av jentas hofter, krøp fremover som skum og ble solid.

Obeliskenes messing opphørte. En komplett skikkelse lå naken på alteret.

Det så ikke ut som Hermine. En Hermine Grang burde ha vært stående, snakkende, hun ville ha vært iført sin Galtvort-uniform.

Så løftet Voldemort en hånd og hveste, som om han var irritert. Med en voldelig bevegelse ble kuttene rundt Kvirinius Krengle revet i to, hans purpur-og-grønne slips ble delt, og dressjakka ble dratt av ham og ført dit Voldemort sto. En del av Harry vred på seg, som om han var vitne til at den Mørke fyrst Voldemort angrep professor Krengle.

Voldemort stakk hånda brutalt ned i dressjakka, som rykket til som om noe ble ødelagt; så ristet Voldemort dressjakka slik at innholdet falt ned på bakken foran ham. Harrys pung falt fra den, og tidsvenderen hans, og en sopelime, og Voldemorts pistol, og et antall amuletter og ringer og merkeligere gjenstander som Harry ikke kjente igjen.

Og til slutt en bit rødt glass, som ble lagt oppå Hermine Grangs form, og fikk lov til å bli liggende der en stund.

Minutter gikk. Mørkets herre tok på seg en amulett fra haugen av gjenstander som lå ved siden av alteret; også fra denne haugen hentet han opp fire korte trestaver med spenner på, og grep inn under kuttene sine for å feste dem; det virket som om de ble plassert på overarmene og øverst på leggene. Den mørke herren steg til værs, beveget seg til venstre, høyre, opp og ned; først virket det som om han skjenet litt, så stabiliserte svevingen seg.

Biten av rødt glass vred lett på seg.

Den mørke fyrst Voldemort fløt ned til bakken, og dyttet undersøkende borti Hermine Grangs kropp med tryllestaven.

«*Det er en hindring, noe ssom ikke sstemmer,*» hveste Voldemort.

I Harrys sinn hadde forventningen om å bli lurt eller forrådt, eller andre former for feil, allerede vært så sterk at bekreftelsen bare kom som et sløvt sjokk, ikke et skarpt. «*Hva sslags hindring?*»

«*Jentekropp er gjensskapt. Ssubstans er reparert. Men ikke noe magi, eller liv … dette er kroppen til død gomp.*» Voldemort snudde seg bort fra alteret og begynte å gå fram og tilbake. «Det fulle ritualet ville løse dette. Men det ville kreve tid … tid, og blodet til Grangs fiende; og jeg tror ikke at Draco Malfang fremdeles kvalifiserer; og heller ikke kan jeg ta mitt eget blod mot min vilje … tåpelig.» Voldemorts stemme var en lavere hvesing. «Tåpelig, jeg burde ha forutsett dette, og forberedt meg. Hjernen hennes kan kanskje vekkes opp med elektrisk sjokk, så mye vet jeg om gompenes legekunster … men ville hennes magi komme tilbake til henne? Det vet jeg ikke, og jeg mistenker at hvis hun våker som en gomp så vil hun forbli en gomp for alltid. Allikevel, jeg kan ikke komme på noe bedre.» Den mørke herren løftet tryllestaven –

«Vent!» kom det kjapt fra Harry, som følte at håpet vendte tilbake. *Hun trenger en gnist av liv og magi, bare en gnist som kan få henne til å starte …*

Voldemort snudde seg og så på ham. Det slangeliknende ansiktet viste en lett grad av overraskelse.

«*Tror jeg har noe ssom kanskje kan fungere,*» hveste Harry. «*Trenger tryllesstav. Har ingen intenssjon om å bruke den mot deg.*» Harry sa ingenting om å forvente at intensjonen hans ikke ville ende seg; han hadde rett og slett bust ut med ideen raskt nok til at han ikke hadde hatt noen spesifikke intensjoner foreløpig.

«Dette,» hveste Voldemort, «ønsker jeg å få se.» Den mørke herren grep ned i haugen av ting ved alteret, og plukket opp den innpakkede formen som inneholdt Harrys tryllestav. Den ble kastet, svevet gjennom lufta og så sluppet ned ved Harrys føtter; og så fløt Mørkets herre bakover, mens haugen av ting gled mykt bakover sammen med ham.

Harry pakket ut tryllestaven sin, og beveget seg fremover.

Vi har fått tilbake tryllestaven, det er første trinn, sa den siste stemmen, håpets stemme.

Ingen del av Harry hadde noen anelse om hva trinn to kunne være, men trinn en var nå i alle fall oppnådd.

Og Harry sto foran den gjenskapte kroppen til Hermine Grang, som fremdeles var naken og død, på et steinalter opplyst av tussmørket.

«Fyrst Voldemort,» sa Harry, «jeg ber deg, om du kan være så vennlig å gi henne noen klær. Det kan hjelpe meg til å klare dette.»

«Innvilget,» hveste Voldemort. Smerten i Harrys arr flammet opp idet den nakne jentas kropp svevde opp i lufta; så flammet det opp på ny idet dødt løv danset rundt henne, og hun ble kledd i noe som virket som en Galtvort-uniform, skjønt den hadde

røde linjer istedenfor blå. Hermine Grangs hender foldet seg over brystet, føttene hennes rettet seg ut, og kroppen hennes ség nedover igjen.

Harry tittet på henne.

Fokuserte på henne, nå da hun så menneskelig ut igjen.

Det ser ut som om hun sover, ikke som at hun er død. Det krevdes en bevisst handling for å se etter om kroppen pustet, å ikke kunne se om så var tilfelle, og trekke slutningen. Når det kom til ren oppfatningsevne … kunne Hermine like gjerne være i live, akkurat nå.

At Hermine Grang ikke ville gitt sitt samtykke til å være i denne situasjonen, sett under ett, virket som en selvsagt sak. Men det betydde ikke at hun heller ville forbli død enn å være i live, gitt at andre ting forble likt, hvilket de kanskje ikke var.

Fordi du ønsker å leve, fordi den beste gjettingen jeg kan gjøre sier at du ønsker å leve …

Harry strakte fram sin skjelvende venstre hånd, og berørte Hermines panne. Den var varm nå, hadde ikke kjøligheten til fem grader Celsius; enten hadde Voldemort økt kroppstemperaturen hennes til normal, eller magien i ritualet hadde gjort det automatisk. Hvilket innebar at Hermines hjerne akkurat nå var både varm og uten oksygen, kom han på.

Det avgjorde saken. En følelse av hastverk steg brått i ham.

Harrys føtter inntok korrekt startposisjon, tryllestaven hans svingte opp for å peke mot Hermine Grangs døde kropp. Den *eneste* tingen som var feil med Hermines kropp var at den var død; alt annet med den kroppen var i orden, bare én ting trengte å endres.

Du hører ikke til her, død.

«*Forvento,*» ropte Harry, og følte *magien og livet* løfte seg inn i den skytsvergeformelen som fikk sin kraft av begge, «*VERGUM!*»

Jenta i Galtvort-uniformen ble omgitt av en flammende aura av sølvild, og skytsvergen kom til live inne i henne.

Harry vaklet, idet han følte en *svekkelse*, et bitt. Intuisjon eller Tom Vensters minne fortalte Harry at det livet og den magien som nettopp hadde flommet inn i Hermine aldri ville komme tilbake til ham, ingen av delene. Det hadde ikke vært all hans livskraft eller all hans magiske kraft, ikke noe i nærheten, det hadde ikke vært *tid* til å bruke så mye, men hva han enn nettopp hadde brukt ville være borte for alltid.

Og Hermine Grang pustet, akkurat som om hun sov, rytmisk pust, inn og ut. Kveldshimmelen hadde mørknet ytterligere, og Harry kunne ikke se om fargen vendte tilbake til henne, men det burde den, det burde den så absolutt. Tilsynelatende sov hun fredfullt, og det var ikke fordi det å være død kunne se ut som å sove; det var fordi hun sov og kroppen hennes var fin og ingenting skadet henne mens hun sov.

En del av Harry, som på en eller annen måte hadde klart å la være å si noe tidligere, påpekte stille at de fremdeles var på en gravplass, den nylig seierrike fyrst Voldemort

kontrollerte fremdeles begivenhetene, og at hans gjetting om at Hermine ønsket å være i live var bare gjetting.

Harry smilte allikevel, idet han sakte senket tryllestaven. Feiringens fyrverkeri som ble avfyrt inne i sinnet hans var kontrollert, Harry skrek ikke ut og løp rundt i små sirkler slik professor Pirrevimp av og til gjorde, men det –

Det –

DET, sa Harry høyt inne i seg, *DET er det jeg vil kalle Trinn To.*

«Interessant,» sa den kalde, høye stemmen. «Skytsvergen din bruker både din livskraft og din magi … jeg hadde gjettet såpass, for den var for kraftig til at en førsteklassing skulle kunne livnære den med magi alene. Og allikevel må det være flere brikker i dette puslespillet, siden ikke en hvilken som helst formel som bruker livskraft ville ha fått til dette … var den lykkelige tanken bildet av henne som kom til live igjen? Var det alt som krevdes?» Fyrst Voldemort lekte med tryllestaven i hånda igjen, en mørk interesse var synlig i de røde øyensprekkene. «Jeg mistenker at jeg kommer til å føle meg ganske dum når jeg til slutt forstår den formelen, en dag i min evighet. Nå, gå bort fra jenta. *Jeg akter å gjøre mer arbeid, for å gi henne besst mulig ssjanse til fortssatt liv.*»

Harry rygget, motvillig; følelsen av anspenthet begynte å komme tilbake til ham. Han snublet nesten over en tilfeldig gravstein idet Den mørke herren fortsatte å bevege seg fremover.

Der han sto foran alteret, la Mørkets herre en finger på Hermine Grangs panne. Så dunket han lett med fingeren på panna hennes, og sa, med en stemme så lav at Harry nesten ikke hørte det, «*Rekvieskus*.»

Voldemort veivet en hånd mot en obelisk, som begynte å rotere, vende på seg selv til den lå flatt på bakken, pekende utover. «Absolutt fascinerende,» hveste Voldemort. «Hun er i live, og magisk, og ikke en ny Tom Venster som jeg fryktet du kunne ha gjort henne til.»

Harry ble mer anspent igjen. Han hadde forsiktig dyttet tryllestaven ned under beltet bak på buksene, han *ønsket ikke* å minne Voldemort på at han fremdeles hadde tryllestaven på seg. «Hva har du tenkt til å gjøre med henne?»

Nok en obelisk snudde på seg til den lå flatt mot bakken. «*Det finness gammelt, tapt ritual for å ofre magissk vesen, overføre magissk natur til ssubjekt. Sstore begrenssninger. Overføring er midlertidig, varer bare noen timer. Ssubjekt av og til dør når overføring forssvinner. Men Ssteinen vil gjøre permanent.*»

Fire obelisker lå flatt mot bakken, med jevne mellomrom; de to andre obeliskene hadde blitt svevet vekk.

Voldemort grep inn i sin egen munn, sjekket seg selv, og hveste irritert igjen. Han gjorde håndbevegelser i retning av Kvirinius Krengles sovende munn; og fra Krengles

munn fløt det opp to tenner, nesten usynlige i nattemørket som falt på. En av disse havnet i haugen av gjenstander, den andre fløt fram til alteret.

Noen øyeblikk senere skrek Harry ut og tok et skritt bakover.

Stort og vanskapt, klumpete skinn, bein tykke som trestammer, et lite hode som så ut som en kokosnøtt som balanserte oppå en kampestein.

Et fjelltroll sto innenfor sirklene som obeliskene utgjorde, ubevegelig som om det sov i stående tilstand.

«*Hva er det du gjør?*»

Voldemorts munn var utstrakt i et bredt smil; det så *fryktelig* ut på ham, som om ansiktet hans hadde altfor mange tenner. «*Sskal ofre mitt resservevåpen, og jente-barn sskal få trollets kraft til å regenerere. Transsfigurassjonskvalme har ingen sjanse mot regenerering, hviss det kansskje ikke ble fiksset av forrige ritual. Og ingen kniv sskal skade jenta, heller ingen sskjæreforbannelsse, og ingen ssykdom skal ta henne.*»

«Hvorfor – hvorfor gjør du dette?» Harrys stemme skalv.

«*Har ikke den minsste plan om å la jente-barn dø flere ganger, etter å ha hatt sså mye sstrev med å vekke til live.*»

Harry svelget. «Jeg er svært forvirret.» Kunne det være at Voldemort *øvde på å være hyggelig?* Denne hypotesen lot ikke til å gi en tilstrekkelig forklaring.

«Hold god avstand,» sa Voldemort kaldt. «Dette ritualet er mørkere enn det forrige.» Så begynte Mørkets herre en ny sang, bløtere stavelser som nesten gled gjennom lufta som om de var levende; og Harry, som følte en ny bølge av anspenthet, trakk seg bakover.

Så skrek Harry høyt, idet smerte nok en gang flammet opp inne i arret hans. Fjelltrollet kollapset inn i seg selv, ble aske som hang i lufta, så støv, og så virket det som om støvet blåste vekk uten å gå noe sted; det var rett og slett borte.

Hermine Grang sov fredelig. Hva det nå var for bedøvende formel som Voldemort hadde kastet på henne, hadde det vært tilstrekkelig for å utføre oppgaven.

«Huh,» sa Harry med liten stemme. «Virket det?»

«*Revnio.*»

Harry tok et skritt fremover med et halvkvalt skrik, og så stoppet han, både fordi dårskapen i bevegelsen gikk opp for ham, og fordi det plutselige kuttet som skjæreheksingen hadde åpnet opp i Hermines lår lukket seg omtrent like raskt som det var blitt laget. I løpet av få sekunder var det bare små blodflekker som var synlige på den omkringliggende huden.

Steinen ble nok en gang plassert på Hermine, og etter en tid vendte den på seg. Voldemort lo igjen, idet han lot hånda si gli over henne. «Vidunderlig.»

Så kom en annen liten tann flytende innenfor obeliskenes sirkel; og et øyeblikk senere sto en enhjørning der et troll tidligere hadde stått, med sløve øyne og senket hode.

«Hva?» sa Harry. «Hvorfor en *enhjørning*?»

«*Kraft i enhjørningss blod for å bevare liv er sstrålende kombinassjon med trollss helbreding. Bare ssatanstunger og mordforbannelsse skal jente-barn frykte, etter denne dag*.» En kort slangelatter. «*Desssuten, hadde eksstra enhjørning, like greit å bruke den opp.*»

«Enhjørningens blod har bieffekter –»

«*Det er bare når enhjørningss blod sstjeles av andre. Denne formelen vil få enhjørningss kraft til å høre til inne i jente-barn, ssom om hun hadde hatt den fra fødsselen.*»

Den bistre sangen og dens glidende ord startet igjen.

Harry så på, og forsto absolutt ingenting.

Glem forståelse, hva er det egentlig jeg ser på?

Jeg ser at Den mørke fyrst Voldemort gjør en enorm innsats for å vekke Hermine Grang til live og holde henne i live. Det er som om han mener at hans eget liv på en eller annen måte avhenger av at Hermine Grang fortsetter å leve.

De forvirrede delene av Harry så seg rundt etter en prosedyre som kunne følges. 'Gjør en forutsigelse basert på den beste hypotesen du har kommet fram til' var den første tanken som slo ham, men den så ikke ut til å kunne brukes her. Plottet i historien utviklet seg ikke på den måten det burde etter at skurken hadde vunnet.

Igjen den flammende smerten i arret hans, lik et slag mot Harrys panne. Enhjørningen svaiet, så oppløste den seg slik trollet hadde gjort.

Den mørke herren la Steinen oppå Hermines form en gang til, og foldet hendene hennes rundt den.

Voldemort så på den ikke bemerkelsesverdige prosessen en stund, så snudde han seg mens Steinen fremdeles lå på henne, og frembrakte en nynnende lyd i halsen. «Ah, ja,» hveste Voldemort. «Det ville være svært passende. Har du fremdeles den dagboka jeg ga deg, gutt? Dagboka til den berømte vitenskapsmannen?»

Harrys hjerne brukte et øyeblikk på å plassere hva Voldemort snakket om. Det hadde skjedd i Maries Rom, i Hos Marie, i oktober; den dyrebare gaven fra en venn. Denne tanken burde ha utløst en bølge av forferdelig tristhet, for den professor Krengle som nå var tapt eller aldri hadde eksistert; men det hadde vært tilstrekkelige mengder av den følelsen allerede, og hjernen hans hadde lagt den til side for nå.

«Ja,» sa Harry høyt. «Jeg tror den er i pungen min, kan jeg sjekke?» Harry *visste* at den var i pungen hans. Han hadde lastet den opp med alt han på noe tenkelig, begripelig vis

kunne trenge, som han eide eller hadde kjøpt; alt som kunne ha vært en oppdragsgjenstand.

Fra haugen av gjenstander ved alteret ble Harrys minkelskinnpung trukket ut og kastet bort til Harrys føtter.

«Dagboka til Roger Bacon,» sa Harry idet han puttet inn ei hånd, og dagboka kom til syne. Professor Krengle hadde sagt at dagboka ville komme uskadet fra en brann, så Harry kastet den fram mot Voldemorts alter. Harry vred seg ikke; akkurat nå var det langt viktigere ting å bekymre seg om enn å behandle ei bok med respekt, selv denne boka.

Voldemort plukket opp dagboka, undersøkte den, og virket helt oppslukt av oppgaven han var i gang med.

Trinn tre, pungen.

«Ja,» hveste Voldemort mens han bladde gjennom dagbokas sider, «denne vil gjøre jobben helt fint.» Steinen beveget seg lett, og den andre hånda til Mørkets herre la Steinen tilbake innenfor kuttene.

«Hva var den skjulte hensikten med å gi meg dagboka?» sa Harry da han hadde fått festet pungen til beltet sitt, og han hadde plassert begge de tomme hendene sine der Voldemort kunne se dem igjen. «Jeg forsøkte å oversette litt fra begynnelsen, men det gikk sakte –» Faktisk hadde det gått smertelig langsomt, og Harry hadde funnet andre ting som fikk høyere prioritet.

«*Dagbok var nøyaktig sslik det virket, en gave ment å forføre deg over til min sside.*» Voldemort gjorde intrikate bevegelser i lufta med tryllestaven sin, og tittet ikke en gang bort på hva hånda holdt på med, mens han holdt dagboka i den andre hånda. Et øyeblikk trodde Harry at han kunne se et spor av mørke i lufta, men månelyset var for blekt til at han kunne være sikker. «Og nå, min kjære gutt,» Voldemorts høye stemme var glasert med bister morskap, og tryllestaven hans dunket lett på Hermine Grangs panne med en dagligdags bevegelse, «skal jeg omgjøre denne dagboka til en langt mer verdifull gave, et tegn på hvor mye visdom jeg har lært av deg. For jeg skulle aldri kunne ønske at du skal komme til å savne Hermine Grangs råd og innvendinger, ikke så lenge stjernene fremdeles er i live. *Avada Kadavra!*»

Den grønne stikkflammen fra mordforbannelsen skjøt ut raskere enn Harry ville hatt sjanse til å kaste skytsvergeformelen, raskere enn han ville hatt mulighet til å bevege seg; den var allerede fullført idet Harry skrek ut og grep etter tryllestaven sin.»

Kvirinius Krengles bevisstløse kropp rykket ikke en gang til i dødsøyeblikket. Det grønne lyset slo inn i den tilsynelatende uten at noen ting skjedde.

Mørke gløded i lufta, anti-lys i sporene som Voldemort hadde tegnet opp tidligere, og dagboka til Roger Bacon mørknet som om korrupsjon krøp over den, samtidig som en skimring kom til syne i lufta rundt Hermine Grangs form.

Smerten i Harrys arr flerret overveldende, som om et svijern ble presset mot panna hans; den sendte Harry hoppende i en unnvikende bevegelse til en side idet Tom Vensters reflekser tok over.

Og Voldemort skrek også, skrek idet han slapp dagboka på bakken, holdt seg til hodet og skrek.

Sjanse –

Håpets siste stemme sa dette, og Harry forsøkte febrilsk å tenke, å forstå. Det var ikke noe *poeng* i å forsøke å drepe Voldemort nå, det kunne bare *irritere* ham, våpen kunne ikke drepe ham så lenge en eneste av de hundrevis av malacruxene hans fremdeles eksisterte –

Men det kunne være verdt det å ødelegge Voldemorts kropp midlertidig, ta Steinen og Hermine og løpe.

Harrys høyre hånd hadde allerede tatt fram tryllestaven. Den venstre hånda hans strakte seg bak på ryggen, grep kløneten ned i pungen, og begynte stille å forme et tegn, seks bokstaver.

«Nei!» skrek Voldemort ut. Hendene hans hadde falt kraftløse ned fra hodet, han stirret på Hermines kropp som om han var i villrede. «Nei, nei!»

Gjenstanden kom opp fra Harrys pung og landet i hånda hans, og Harry begynte å bevege seg fremover så forsiktig han kunne, for å minske avstanden mellom de to til det hans korte øvelser hadde vist var mulig.

«Min store skapelse –» gispet Voldemort. Stemmen hans var høy, og, kunne det høres ut som, i panikk. «To forskjellige ånder kan ikke eksistere i samme verden – det er borte, det er skåret av! En malacrux, jeg må lage en malacrux umiddelbart –» Voldemorts blikk falt på Hermine Grangs fremdeles sovende form, og han begynte å løfte tryllestaven opp i lufta, og utførte de samme bevegelsene som forrige gang.

Harry løftet pistolen sin og trykket tre ganger på avtrekkeren.

119.
NEDERLAG, DEL 2

Selv idet Harry hadde løftet pistolen, hadde han *visst* at han gjorde en feil, frontaldelen av hjernen hans så det og forsøkte å stoppe hånda hans, men på en eller annen måte spredte ikke den kvalmende vissheten seg raskt nok til å forhindre at fingeren hans trykket på avtrekkeren –

Ekkoet av skuddene døde vekk inne på gravplassen.

Brøkdelen av sekundet før Harry trykket på avtrekkeren, hadde Voldemort kjørt tryllestaven sin nedover, og en bred mur av jord hadde skutt opp mot dem fra gravplassens bakke for å avskjære alle tre kulene.

Et øyeblikk senere flerret smerten i Harrys arr, en krypende følelse kom nær huden hans; og så ble Harrys pung, klær, pistol, alt utenom tryllestaven borte. Han sto der, naken, utenom tryllestaven som han fremdeles holdt i høyre hånd, og brillene som han hadde fortryllet til å sitte fast på nesa. Stålringen på hans venstre lillefinger var revet av hardt nok til å skrape vekk hud, og den tok den transfigurerte juvelen med seg.

«Det,» sa stemmen til Voldemort fra bakenfor jordveggen, «var *fullstendig* forutsigbart. Tror du virkelig at jeg ville ropt det høyt slik at du kunne høre det, hvis min udødelighet ble forstyrret? Virkelig, dumme barn? Senk tryllestaven din, ikke løft den på noe tidspunkt, ellers dør du på flekken.»

Harry svelget, og pekte tryllestaven sin nedover. «Du ville ha vært skuffet over meg,» sa Harry, med en stemme som nå var uvanlig lys, «hvis jeg ikke tok en mulighet som det, mener jeg.» Det var ikke tid til å tenke, og Harrys munn kjørte på autopilot for å forsøke å tilfredsstille onde overherrer som kanskje kunne ha faderlige følelser for deg og som du nettopp hadde feilet i å ta av dage.

Voldemort gikk rundt jordveggen, og smilte det forferdelige smilet som ga inntrykk av å inneholde for mange tenner. «Jeg lovte å ikke løfte min hånd eller tryllestav mot deg, barn, hvis du ikke løftet din hånd eller tryllestav mot meg.»

«Jeg brukte kuler,» sa Harry, fremdeles med lys stemme. «Det er ikke knyttnever eller formler.»

«Forbannelsen min ser det annerledes. Det er den puslespillbrikken du manglet. Trodde du at jeg ville la fredstilstanden mellom oss være et sjansespill? Før jeg skapte deg, kalte jeg ned en forbannelse på meg selv og på alle andre Tom Venstere som ville nedstamme fra meg. En forbannelse for å påtvinge at ingen av oss ville true den andres udødelighet, så lenge ingen av de andre gjorde noe forsøk på å angripe deg selv. Typisk for den tåpelige fiaskoen ser forbannelsen ut til å ha endt opp med å binde deg, men omfattet ikke spebarnet når selv'et var tapt.» En lav, dødelig klukklatter. «*Men du fors-*

søkte å gjøre sslutt på mitt ssanne liv der og da, dumme barn. Nå er forbannelssen løftet, og jeg vil kunne drepe deg når jeg måtte ønsske.»

«Jeg skjønner,» sa Harry. Han skjønte; *det* var grunnen til at Voldemort hadde fortalt ham om malacrux-systemet i første omgang, bare for å forberede det øyeblikket der Harry med vilje forsøkte å forstyrre udødeligheten hans. Harrys sinn kvernet febrilsk gjennom valgmuligheter, uten at noen virket spesielt nyttige. Pungen hans, klærne hans, Harry så i månelyset at alt sammen nå lå i en annen haug ved alteret, utenfor rekkevidde. «Og nå dreper du meg?» Harry hadde fremdeles tryllestaven sin, formodentlig fordi Den mørke herren ikke kunne kaste sin egen magi på den, eller på brillene hans, på grunn av disharmonien. *Kaste min egen formel først? Nei, Voldemort bare kjører staven sin ned og lager et nytt skjold, så skyter han meg – hva annet finnes det? HVA ANNET?*

«Fremdeles en tåpe. Hvis ingen flere saker gjensto mellom oss, ville jeg allerede ha drept deg.» Jordveggen smuldret opp ved en ny stavbevegelse, og Voldemort beveget seg mykt bakover mot haugen av gjenstander ved alteret. Den mørke herren strakk ut en hånd, og dagboka til Roger Bacon fløy mot ham. «*Dette er, abssolutt, malacrux tilknyttet jente-barn, min forbedrede verssjon.*» I den andre hånda dukket det opp et pergament. «*Dette er ritual for å gjenopplive henne, hviss det må gjøress en gang til. Insstruksjonene er ærlige, ingen feller. Hussk at jente-barnss ånd ikke kan flyte fritt ssom et sspøkelse, Oppsstandelssessteinen er min malacrux, ikke henness. Ikke misst malacruxen henness, ellerss kan ånden henness bli fanget inne i den.*» Voldemort bøyde seg ned plukket opp Harrys pung, og puttet både dagboka og pergamentet inn i den. «*Hussk det, hviss noe går galt med det nesste som skal sskje.*»

«Jeg forstår ikke hva som skjer,» sa Harry. Det var ingenting igjen. «Vær så snill å forklare det for meg.»

Den mørke herren betraktet nå Harry med et bistert uttrykk. «*Da jente-barn døde, var i nærværet til sskolens sseersske, hørte profeti utssagt at du ville bli kilde til enorme ødeleggelsser. Du ville bli trusssel utenfor fantassiens grensser, forbi apokalypsse. Det er derfor jeg har gått sså langt for å gjøre om mitt mord på jente-barn, og holde det ugjort*.»

«Er,» hva «er du sikker,» hva.

«*Våger ikke å gi deg detaljer. Profeti jeg hørte om meg sselv førte til at jeg oppfylte den. Har ikke glemt den katasstrofen.*» Voldemort trakk seg lenger tilbake fra Harry, røde, smale øyne var fiksert på Gutten-som-overlevde, pistolen stødig i venstre hånd. «*Alt dette, alt jeg har gjort, er for å knusse den sskjebnen ved hver enesste mulige anledning. Hviss noen sskjebne gjør at jeg feiler i det ssom vil komme, idiot-barn av forutssagt ødeleggelsse, sså må du drepe deg sselv for å redde jente-barn. Ellerss vil alt du hevder å verdssette dø ved din hånd.*»

«Jeg,» Harrys stemme steg en oktav, «Jeg,» enda en oktav, «Jeg ville *virkelig, virkelig aldri gjøre det, seriøst!*»

«*Sstille, tossk. Forbli sstille til du får lov av meg til å ssi noe. Hold tryllesstaven din mot bakken, og ikke løft den hviss du ikke får beskjed. Ellerss dør du på flekken, og legg merke til at jeg ssa det på ormtunge.*»

Et øyeblikk kunne ikke Harrys sinn behandle det han så på, og deretter så han at Voldemort holdt en menneskelig arm, avskåret nær skulderen; den virket altfor tynn, den armen.

Den mørke herren presset tryllestaven sin mot kjøttet over den avskårne armens albue, og fingrene vred på seg, vred på seg som om de var levende; i svakt månelys kunne Harry se et mørkere merke dukke opp på det kjøttet, rett over albuen.

Sekunder senere dukket den første hettekledte figuren opp inne på gravplassen med den ploppende lyden til en immivering. Et øyeblikk senere kom et nytt plopp, og så enda et.

De hettekledte figurene hadde hodeskallmasker i sølv, og månelyset flyktet fra kuttene under dem.

«Herre!» skrek en av de svarte kuttene, den tredje som hadde ankommet. Stemmen hadde en merkelig klang bak sølvmaska. «Herre – det har vært så lenge siden – vi hadde gitt opp håpet –»

«Stillhet!» ropte den høye stemmen til Den mørke fyrst Voldemort. Hvert spor av professor Krengle hadde nå forsvunnet fra den for-høye skikkelsen. «Pek tryllestaven din mot Gutten-som-overlevde, og hold øye med ham! Ikke bli distrahert, ikke av noe! Lamslå ham umiddelbart hvis han beveger seg, hvis han begynner å snakke!

Flere plopp. Mellom graver, bak et tre, i alle de skyggelagte områdene, kom det flere svarte kutter immiverende, alle med hetter og masker. Noen av stemmene utbrøt frydefulle tilrop, mange av dem hørtes heller tvungne ut; andre beveget seg fram som for å hilse sin store herre og mester. Voldemort ga dem alle den samme instruksjonen, bortsett fra at noen fikk ordre om å bruke martyriusforbannelsen på Harry Potter hvis han beveget seg, andre om å holde tilbake Gutten-som-overlevde hvis han beveget seg, andre bedt om å avfyre heksinger og forbannelser, og atter andre om å avbryte magien hans.

Trettisju plopp kom Harry til før det virket som om de svarte kuttene og hodeskallemaskene var ferdige med å ankomme.

Alle sammen holdt nå tryllestavene sine pekt rett mot Harry, plassert i en halvsirkel foran ham der de ikke havnet i hverandres skuddretning.

Harry fortsatte å holde tryllestaven rettet nedover, siden han hadde blitt fortalt at hvis han forsøkte å løfte den, ville han dø. Han forble stille, siden han hadde blitt fortalt at

hvis han forsøkte å snakke, ville han dø. Han forsøkte å ikke skjelve i den fallende nattetemperaturen, for han var naken, og det begynte å bli kjøligere.

Vet du, sa den siste stemmen inne i Harry, håpets stemme, *jeg synes dette begynner å se temmelig mørkt ut selv etter mine standarder.*

111.
AVSLUTTENDE EKSAMEN

Den voksende månen steg høyere opp på den skyfrie himmelen, stjernene og lysdrysset fra Melkeveien var synlige i all sin majestet inne i mørket: Alle disse opplyste trettisju hodeskallemasker som glitret over svarte kutter, og den enda-mørkere-kledte fyrst Voldemort med sine skinnende, røde øyne.

«Velkommen, mine dødsetere,» talte fyrst Voldemorts stemme, myk og høy og forferdelig. «Nei, ikke se på meg, tosker! Hold øynene på Potter-barnet! Ti år … ti år er det siden vi møttes sist. Og allikevel adlyder dere min innkalling som om det var i går …» Den mørke fyrst Voldemort gikk nær en hettekledt figur, og dunket på maska med fingrene. «I en raskt transfigurert *dårlig etterlikning* av en dødseters sanne rustning, med en barnslig formel som forvrenger stemmen din. Forklar, herr Ære.»

«Våre gamle masker og kutter …» sa den kutten som bar maska som Den mørke herren hadde dunket på. «Vi … vi brukte ikke dem da vi slåss, herre, da du var vekk … så jeg vedlikeholdt ikke fortryllelsene … og så tilkalte du meg for å dukke opp her, maskert, og jeg … jeg hadde alltid tro på deg, herre, men jeg visste ikke at du ville komme tilbake akkurat i dag … jeg er virkelig lei meg over å ha skuffet deg …»

«Nok.» Den mørke herren beveget seg slik at han sto bak en annen figur, som lot til å skjelve, skjønt den beholdt masken vendt mot Gutten-som-overlevde, og sin stav holdt stødig. «Jeg kunne ha vurdert slik unnlatelse mildere, dersom du hadde arbeidet for min agenda på andre måter … herr Råd. Allikevel, når jeg kommer tilbake, så finner jeg – hva? Et land erobret i mitt navn?» Den høye stemmen vokste seg enda høyere. «Nei! Jeg finner at du bedriver et vanlig politisk spill i Heksingating! Jeg finner at dine brødre fremdeles er forlatt i Azkaban! Det er skuffende for meg … Jeg vedgår at jeg er skuffet … Du trodde at jeg var borte, at mørkets merke var dødt, og du forsaket min hensikt. Stemmer det, herr Råd?»

«Nei, herre!» skrek denne maskerte figuren. «Vi visste at du ville vende tilbake – men, men vi kunne ikke kjempe mot Humlesnurr uten deg –»

«*Martyrio!*»

Et forferdelig skrik trengte seg ut gjennom maska, skar gjennom natta, det fortsatte i lange, lange sekunder.

«Kom deg opp,» sa Den mørke herren til figuren som hadde kollapset på bakken. «Hold staven din rettet mot Harry Potter. *Ikke jug til meg igjen.*»

«Ja, herre,» hulket figuren, mens den dyttet seg opp på føttene igjen.

Voldemort fortsatte å gå opp og ned bak de svartkuttede figurene. «Jeg antar at dere også undres over hva Harry Potter gjør her … Hvorfor han er en gjest i min gjen-fødsels-dagsfest.»

«Jeg vet, herre!» sa en av kuttene. «Du ønsker å bevise din kraft ved å drepe ham, foran oss alle, slik at vi ikke skal tvile på hvem av dere som er sterkest! Å vise at din mordforbannelse kan drepe selv denne såkalte Gutten-som-overlevde!»

Det var en pause. Ingen av de hettekledte figurene våget å si noe.

Sakte snudde Den mørke fyrst Voldemort, i sin høykragete skjorte og sine mørke kutter seg, for å se mot dødseteren som hadde snakket.

«Det,» hvisket Voldemort med en stemme som hadde dødens kjølighet, «er litt for mye av en tåpelighet til at jeg kan tilgi det, herr Gusjegul. Du hørte en teori om hvordan jeg døde, og forsøkte å provosere meg til å gjenta en feil?» Fyrst Voldemort svevde, løftet seg høyt opp fra bakken. «Jeg antar at du kom til å foretrekke din latskap fremfor mitt lederskap, *McKnife?*»

Dødseteren som hadde snakket var plutselig omgitt av blå tåke. Han spant rundt, pisket staven mot Den mørke herren, og skrek ut «*Avada Kadavra!*»

Voldemort tippet enkelt over til en side midt i lufta, og unngikk den grønne strålen.

«*Avada Kadavra!*» skrek dødseteren. Den hånda som ikke holdt en tryllestav gjorde andre bevegelser, flere farger og lag bygde seg opp i den beskyttende tåka med hver gest som ble fullført. «Hjelp meg, mine brødre! Hvis vi alle –»

Dødseteren falt i syv flammende biter ned på bakken, biter av kjøtt som fremdeles glødet i de kauteriserte kantene.

«Øyer og tryllestaver på Harry Potter, hver og en av dere,» gjentok Voldemort med lav og farlig stemme. «Og McKnife handlet i ren idioti nettopp nå, for jeg kommanderer merkene deres, og det vil jeg *alltid* gjøre. *Jeg er udødelig.*»

«Herre,» sa en annen kutte. «Jenta på alteret … er det meningen at hun skal tjene oss i en Mørk Festkveld? Hun virker uverdig for en slik gledesfylt anledning. Jeg kunne finne en bedre, herre, hvis du bare gir meg tillatelse til å forsvinne en kort stund –»

«Nei, herr Vennlig,» sa Voldemort med morskap i tonen. «Den lille heksa som dere kan se på alteret er ingen annen enn Hermine Grang –»

«Hva?» skrek en av de svarte kuttene, og så, «Jeg ber om unnskyldning, herre, jeg er lei meg, jeg ber deg –»

«*Martyrio.*» Denne gangen varte skrikingen bare noen få sekunder, og Voldemort hadde utført den som om han bare fulgte en rutine. Etterpå endret Voldemorts stemme seg nok en gang til å inneholde lav morskap. «Jeg har gjenopplivet denne grumsa ved den mørkeste magi som finnes, av hensikter som er mine egne. Dere skal ikke gi henne det minste problemer, noen av dere. Dere vil ha det bedre som døde enn om jeg skulle finne ut at mitt lille eksperiment kom til skade i deres hender. Denne ordren er absolutt,

og uavhengig av andre ting som skjer – selv om, la oss si, hun skulle flykte.» En kald, høy latter, som til en spøk som ingen andre forsto.

«Herre,» sa en av de sviktende stemmene forvrengt av hodeskallemasken sin. «Herre, vær så snill – jeg ville aldri gå imot din vilje, jeg er lydig, som du ser – men herre, jeg ber deg, la meg vende tilbake, for å tjene deg bedre senere – jeg kom hit i all hast, og forsaker – herre, når så mange av oss er borte, vil andre begynne å spekulere, de vil legge merke til fraværet, hvem som har forsvunnet. Snart vil det ikke være igjen noe alibi jeg kan bruke.»

En kald, høy latter. «Ah, herr Hvit, den mest forbryterske av mine tjenere. Jeg har ennå ikke bestemt meg for om du vil overleve straffen din. Jeg har mindre bruk for deg enn jeg en gang hadde, herr Hvit. Om to dagers tid skal dødseterne vandre rundt fritt. Mine krefter har økt, og jeg har på denne dag kvittet meg med Humlesnurr.» Flere sjokkerte gisp hørtes fra dødseterne, men Voldemort tok ingen notis av dem. «I morgen skal jeg drepe Beining, Kroek, Bister og Grimst, hvis de ikke har flyktet. Resten av dere skal gå inn i Magidepartementet og så Heksingating, og kaste befaliusforbannelser etter mine spesifikasjoner. Vi er *ferdige* med å vente. Når kvelden faller på i morgen skal jeg ha erklært meg selv som Eneherre av Storbritannia!»

Mange av de maskekledte trakk pusten skarpt, men en figur lo.

«Jeg morer deg, herr Ubøyelig?»

«Mine unnskyldninger, herre,» sa den kuttekledte figuren som hadde ledd; tryllestaven hans forble perfekt pekt mot der Harry sto. «Jeg var glad over å høre at du har blitt kvitt Humlesnurr. Jeg flyktet fra Storbritannia i feig redsel for ham, etter å ha mistet troen på at du skulle vende tilbake.»

Voldemorts klukklatter ga gjenlyd gjennom gravplassen. «Din ærlighet har fortjent deg min nåde, herr Ubøyelig. Jeg var overrasket over å se deg her i kveld; du er mer kompetent enn jeg mistenkte. Men før vi vender vår oppmerksomhet mot lykkeligere saker, så er det en viss affære vi må se til. Fortell meg, herr Ubøyelig, hvis Gutten-som-overlevde sverget en ed til deg, kunne du tenkes å stole på ham?»

«Herre … jeg forstår ikke …» sa herr Ubøyelig. En eller to av de andre dødseterne vendte maskene sine mot Voldemort før de kjapt fikserte hodeskalleblikket på Harry igjen.

«Svar meg,» hveste Voldemort. «Dette er ikke et triks, herr Ubøyelig, og du *vil* svare oppriktig eller ta konsekvensene. Du kjente guttens foreldre, gjorde du ikke? Kjente dem som enkle og greie mennesker? Dersom gutten fritt valgte å sverge en ed til deg, selv om han visste at du var en dødseter, kunne det tenkes at du stolte på hans ord? Svar meg!» Voldemorts stemme økte til et skrik.

«Jeg … ja, herre, jeg antar at jeg kunne det …»

«Godt,» sa Voldemort kjølig. «Potensialet for tillit må eksistere, for å kunne ofres. Og for den som skal binde Ubryteløftet … hvem av dere skal ofre sin magi? Det vil være et

ganske langt Løfte … mye lengre enn vanlig … mye magi vil kreves for dette …» Voldemort smilte sitt forferdelige smil. «Herr Hvit vil klare det fint.»

«Nei, vær så snill! *Herre, jeg ber deg!* Jeg tjente deg bedre enn noen – så godt jeg kunne, med mine –»

«*Martyrio!*» sa Voldemort, og herr Hvit skrek gjennom sin maskes forvrengning i det som virket som et helt minutt. «Vær takknemlig hvis jeg lar deg få leve! Nå, gå bort til gutten, herr Ubøyelig, herr Hvit. Fra baksiden, idioter! Dere må ikke blokkere de andres tryllestaver! Og resten av dere, dere må gi ild dersom Harry Potter forsøker å løpe, selv om det vil innebære å treffe deres med-dødsetere.»

Herr Hvit brukte god tid på å komme frem, de svarte kuttene hans lot til å skjelve, mens herr Ubøyelig flyttet seg smidig til riktig posisjon.

«Hva skal Løftet være, herre?» kom stemmen til herr Ubøyelig.

«Ah, ja,» sa Voldemort. Den mørke herren fortsatte å gå fram og tilbake bak halvsirkelen av dødsetere. «I dag – skjønt jeg knappest tror at noen av dere kommer til å tro på meg – i dag gjør vi Merlins arbeid, mine dødsetere. Ja! Foran oss står en stor fare, som i sin famlende dårskap er forutsagt å forårsake slike ødeleggelser som selv jeg knapt kan forestille meg. Gutten-som-overlevde! Gutten som skremmer *desperanter!* Kveget som tror de eier denne verden burde ha blitt mer bekymret da de så det. Ubrukelige, alle sammen!»

«Tilgi meg –» sa en av de svarte kuttene med haltende stemme. «Herre – i sannhet, hvis dette virkelig er tilfelle – herre, hvorfor dreper vi ham ikke bare umiddelbart?»

Voldemort lo, en merkelig, bitter latter. Da han fortsatte å snakke var den høye stemmen hans presis og klar. «Her er intensjonen med eden, herr Ubøyelig, herr Hvit, Harry Potter. Lytt nøye og forstå det Løftet som må sverges, for hensikten er også bindende, og dere tre må dele en forståelse av dens mening. Du vil sverge, Harry Potter, på å ikke ødelegge verden, å ikke ta noen risiko når det gjelder det å ikke ødelegge verden. Dette Løftet vil *ikke* tvinge deg til å gjøre noen aktiv handling, når det kommer til slikt; Løftet vil ikke tvinge deg til å gjøre noe dumt. Forstår dere dette, herr Ubøyelig, herr Hvit? Vi har å gjøre med en profeti om ødeleggelse. En *profeti!* De kan oppfylle seg selv på forskrudde måter. Vi må være forsiktige så dette Løftet i seg selv ikke får profetien til å gå i oppfyllelse. Vi tør ikke å la dette Løftet tvinge Harry Potter til å stå uvirksom etter at en ulykke allerede er satt i sving av hans hender, fordi han må ta en eller annen mindre risiko ved å forsøke å stoppe det. Heller ikke må Løftet tvinge ham til å velge en risiko for ødeleggelse av enormt omfang, over en visshet for mindre ødeleggelse. Men all Harry Potters *toskeskap,*» Voldemorts stemme steg, «all hans *uvørenhet*, alle hans *grandiose planer* og *gode intensjoner* – han skal ikke risikere at de fører til katastrofe! Han skal ikke gamble med verdens skjebne! Ingen forskning som kan føre til katastrofe! Ingen bryting av segl, ingen åpning av porter!» Voldemorts stemme senket seg igjen. «Med mindre dette Løftet i seg selv på en eller annen måte forårsaker verdens undergang; for i så tilfelle, Harry Potter, må du ignorere Løftet når det kommer til den

bestemte delen. Du vil *ikke* stole på bare deg selv når du tar slike avgjørelser, du må betro deg ærlig og til den vennen du stoler på, og se om denne er enig. Slik er dette Løftets mening og intensjon. Det vil bare tvinge slike handlinger som Harry Potter kan velge fritt, på egen hånd, etter å ha lært at han er en profetis instrument for ødeleggelse. For muligheten for valg må også eksistere, for å kunne ofres. Forstår du, herr Hvit?»

«Jeg – jeg tror det – åh, herre, *vær så snill,* ikke la Løftet være så langt som dette –»

«Stille, tåpe, du gjør en nyttigere ting denne dag enn du noensinne har gjort. Herr Ubøyelig?»

«Jeg tror, herre, at dette må bli gjentatt for meg.»

Voldemort smilte dette altfor-brede smilet, og sa det hele om igjen ved bruk av andre ord.

«Og nå,» sa Voldemort kaldt, «Harry Potter, du vil fortsette med å holde tryllestaven din nedover, og tillate at herr Ubøyelig berører din tryllestav med sin egen; og du vil fremsi de ordene som jeg sier at du skal. Hvis Harry Potter sier noen som helst andre ord enn disse, så slå ham ned, resten av dere.»

«Ja, herre,» lød trettifire stemmer i kor.

Harry frøs, og skalv, og ikke bare fordi han var naken om natta. Han forsto ikke hvorfor Voldemort *ikke* bare drepte ham. Det virket å være kun en vei inn i fremtida, og det var den veien Voldemort hadde valgt, og Harry visste ikke hva som ville komme etter dette.

«Herr Hvit,» sa Voldemort. «Berør din stav mot Harry Potters hånd, og gjenta disse ordene. Magi som flyter i meg, bind dette Løftet.»

Herr Hvit fremsa disse ordene. Selv gjennom forvrengningseffekten fra maska hans, kunne det høres ut som om hjertet hans brast.

Bak Voldemort messet obeliskene, et språk som Harry ikke kjente til; tre ganger gjentok de sine ord, så ble de atter stille.

«Herr Ubøyelig,» sa Voldemort. «Tenk på grunnene til at du kunne ha stolt på denne gutten, dersom han hadde gitt deg sin ed fritt. Tenk på det potensialet for tillit, og *ofre* det mens du sier …»

«Ved den tillit jeg har til deg,» sa herr Ubøyelig, «la deg være bundet.»

Og så var det Harry Potters tur til å gjenta fyrst Voldemorts ord, og Harry gjorde dette.

«Jeg sverger …» sa Harry. Stemmen hans skalv, men han snakket. «At jeg ikke skal … ved noen av mine handlinger … ødelegge verden … jeg skal ikke ta noen sjanser … når det kommer til det å ikke ødelegge verden … hvis min hånd er tvunget … kan jeg velge … mindre ødeleggelse over mer ødeleggelse … med mindre det virker for meg som at dette Løftet i seg selv … fører til verdens undergang … og den vennen … som jeg har betrodd åpent … er enig i at det er slik. Ved min egen frie vilje …» Harry kunne føle det, mens ritualet ble påkalt, de skinnende trådene av kraft som viklet seg rundt hans

tryllestav og herr Ubøyeligs tryllestav, viklet seg rundt hånda hans der herr Hvits tryllestav berørte den, viklet seg rundt hans *selv* på et eller annet forstyrrende abstrakt nivå, Harry kunne føle seg selv *påkalle* sin kraft til å ta frie valg, og han visste at hans neste ord ville *ofre* det, at dette var den absolutt aller siste sjanse til å gå tilbake.

«… slik skal det være,» sa den kjølig presise stemmen til fyrst Voldemort.

«… slik skal det være,» gjentok Harry, og i det øyeblikket visste han at innholdet i Løftet ikke lenger var noe han kunne velge om han ville gjøre eller ikke, det var rett og slett den måten hans kropp og sinn ville handle på. Det var ikke et løfte han kunne bryte selv ved å ofre livet ved å gjøre det. Lik vann som renner nedoverbakke eller en kalkulator som legger sammen tall, var dette helt enkelt en ting-Harry-Potter-ville-gjøre.

«Festet Løftet seg, herr Hvit?»

Herr Hvit hørtes ut som om han gråt. «Ja, herre … jeg har mistet så mye, vær nådig, jeg har blitt straffet nok.»

«Gå tilbake til plassene deres …» sa Voldemort. «Godt. Alle øyne på Potter-barnet, vær klare til å gi ild det øyeblikket han forsøker å flykte, eller løfte tryllestaven sin, eller å fremsi et eneste ord …» Den mørke herren fløt høyt opp i lufta; den svartkledte figuren hadde overblikk over hele gravplassen. Nok en gang holdt han en pistol i sin venstre hånd, og tryllestaven sin i høyre. «Bedre. *Nå* skal vi drepe Gutten-som-overlevde.»

Herr Hvit vaklet. Herr Ubøyelig lo igjen, og det samme gjorde flere andre.

«Jeg finner ikke noe morsomt ved dette,» sa Voldemort kjølig. «Vi har med en *profeti* å gjøre, tåper. Vi klipper over skjebnens tråder en etter en; forsiktig, forsiktig, uten å vite når vi kan komme til å møte motstand første gang. Dette er rekkefølgen de neste handlingene skal utføres i. Først skal Harry Potter lamslås, dernest skal lemmene skjæres av og sårene kauteriseres. Herr Vennlig og herr Ære vil undersøke ham for alle spor av uvanlig magi. En av dere skal skyte gutten mange ganger med mitt gompevåpen, og deretter skal alle av dere som er i stand til det treffe ham med mordforbannelsen. Kun da vil herr Ubøyelig knuse hodeskallen og hjernen hans med den enkle substansen til en gravstein. Jeg skal verifisere liket hans, deretter skal liket brennes med satanstunger, så vil vi åndeutdrive omgivelsene rundt her i tilfelle han har etterlatt seg et spøkelse. Selv vil jeg bevokte dette stedet til seks timer har passert, for jeg stoler ikke fullt og fast på den beskyttelsen jeg har satt opp mot at Tiden vender seg; og fire av dere skal undersøke omgivelsene for tegn på hva som helst som er verdt å merke seg. Selv etter dette må vi være på vakt overfor alle former for tegn på Harry Potters fornyede nærvær, i tilfelle Humlesnurr har etterlatt seg et eller annet triks vi ikke kan forestille oss. Hvis du kan tenke deg noe triks som jeg har oversett når det gjelder å forsikre oss om at trusselen fra Harry Potter avsluttes, tal nå og jeg skal belønne deg rikt … tal nå, i Merlins navn!»

Det var lamslått stillhet på gravplassen; ingen tok ordet.

«Ubrukelige, hele gjengen,» sa Voldemort med bitter forakt. «Nå skal jeg stille Harry Potter et endelig spørsmål, og han skal besvare det spørsmålet kun for mine ører, på

ormtunge. Slå til mot gutten umiddelbart hvis han snakker med noe annet enn hvesing, hvis han forsøker å si et eneste ord i menneskelig tale.» Så hveste Voldemort, «*Krefter ssom er meg ukjent, ble det ssagt at du skulle ha. Gompekunstene har jeg nå lært om av deg, og jeg holder allerede på å studere dem. Din makt over livss-sspisere må forsståss av den enkelte, etter det du ssier. Hviss det er noen andre krefter du innehar, ssom jeg kan komme til å få, fortell meg det nå. Ellerss akter jeg å pine vissse av de du bryr deg om. Noen liv har jeg allerede lovet deg, men andre har jeg ikke ssagt noe om. Alle sskal lide for det ssom for dem vil virke som en evighet, og sså skal jeg ssende dem, ødelagte, til livss-sspiserness fengssel for å husske det, til de brytess ned og dør. For hver ukjent kraft du forteller meg hvordan jeg kan messtre, eller andre hemmeligheter du ssier som jeg ønssker å vite, kan du gi navn på en til av de ssom isstedenfor sskal bli besskyttet og æret under mitt sstyre. Dette lover jeg ogssså og akter å holde.*» Voldemorts smilende uttrykk kom nå som om det var en slanges gapende huggtenner, og meningen som dette uttrykket hadde blant slanger, innebar et løfte om at den som fikk se disse tennene kom til å bli konsumert av dem. «*Ikke kasst bort tida med tanker om flukt, hviss du bryr deg om dem. Du har sseksti ssekunder på deg til å sstarte å fortelle meg noe jeg ønssker å høre, og deretter sstarter døden din.*»

112.
Hold kjeft og gjør det umulige, del 1

Den voksende månen steg høyere opp på den skyfrie himmelen, stjernene og lysdrysset fra Melkeveien var synlige i all sin majestet inne i mørket: Alle disse skinte ned på gravplassen for å være vitner fra sine ufattelige avstander.

I det øyeblikket der Harry hadde innsett at det ikke var noen som helst gjenværende måte å redde alle på, hadde stemmene i sinnet hans falt vekk, blitt en, en enkelt hensikt som opptok hver fraksjon av sinnet.

Femti sekunder.

Førti sekunder.

Harrys øyne sporet seg sakte gjennom lufta, helt til blikket landet på den første dødseteren, den nærmest ham.

Tretti sekunder?

Tjue sekunder?

«*Jeg kjenner hemmeligheter ssom du ville like å vite*,» hveste Harry. Han så ikke direkte på Mørkets herre mens han snakket. «*Men messt verdifulle kunnsskap for deg, tror jeg, ville være mine ideer om hvordan verden kunne bli ødelagt. Og allikevel, å ssi slike tanker kunne føre til verdenss undergang. Kjenner ikke profetien, men hviss det er profeti, ssså gjør det mer enn vanlig ssannsynlig at alle handlinger jeg tar kan få sslik effekt. Eller å fortelle deg slik kan forhindre ødeleggelsse av verden, ssiden du virker motivert til å sstoppe det. Ikke lov til å ta en sslik avgjørelsse selv. Ville trenge å vekke opp og ssnakke med jente-barn-venn. Løftet krever.*»

En lang pause fulgte. Den mørke herren, som fløt over og bak kurven av dødsetere med hevede tryllestaver, begynte å le slik Salazar Smygard hadde tenkt seg at en slange ville le, kjølig humoristisk i form av hvesing. «*Ssså du vet hvordan verden kan ødeleggess?*»

«*Kan ikke med vilje forssøke å foresstille meg metode. Du kunne ha måter der tjener sstjeler tankene mine. Løfte forbyr. Men misstenker jeg kunne funnet metode, hvis jente-barn ssa prøv*.»

Harrys øyne gled sakte til en ny dødseter, og enda en.

Mer slangelatter. «*Ssmart. Mine komplimenter for å tenke på en sslik taktikk. Men nei.*»

«*Vet at det er irriterende, men med verden og din evighet på sspill, ville du ikke –*»

«*Sstørre rissiko for verden ved å introdussere slike komplikassjoner, utssette ditt endelikt. Jeg vil sstudere gompevitensskap på egen hånd, tenke meg fram til alt du kan sse for deg. Nå ssi sslike hemmeligheter ssom du kan fortelle meg, ellerss ender dette.*»

Sakte tegnet Harrys blikk opp et spor over gravplassen i nøye tilmålte buer, mens han ignorerte Den mørke herren bortsett fra som en flytende svarthet i synsfeltet. Munnen hans fortsatte å snakke med bare halvparten av oppmerksomheten i bruk. «*Har tenkt på ide ssom du kansskje ikke har vurdert, lærer. Ditt forssøk på å drepe meg kunne sslå feil på vissse sspesifikke måter til trosss for all forssiktighet, kansskje føre til at jeg ødelegger verden ssenere. Ville ikke vanligviss ansse ssannssynlig, men med profeti sså kan det være sslik.*»

Voldemort stoppet å bevege seg, der oppe i lufta. «*Hvordan?*»

«*Har ikke plikt til å ssi deg.*»

Et kjølig sinne begynte å krype inn gjennom slangesvaret. «*Sskjønt jeg godt forsstår din dessperassjon og forssøk på ssmarthet, sså begynner dette å irritere meg. Jeg vil ikke la være å drepe deg, for det er allikevel sstørre rissiko. Å ikke ssi meg hva du tenker rissikerer å ødelegge verden. Ssnakk!*»

«*Nei. Løftet binder meg ikke til å måtte gjøre noen handling bevissst.*»

Den mørke herren stirret ned på Harry Potter, som tittet opp på det sinte ansiktet helt kort før hans øyne gikk tilbake til den neste dødseteren. Noen av dem endret lett på stillingen, men de sto stille, og sa ingen ord mens de pekte med tryllestavene. Hodeskallemaskene i sølv kunne ikke leses.

Så begynte Den mørke herren å klukkle igjen. «*Overleve døden din, du tror du kan? Nei, barn, mine malacruxer er ikke knyttet til deg ogssså. Jeg ville vite det derssom de var det. Eller er det annen grunn til at du tror du kunne overleve forbi mine metoder for å ssikre din død?*»

Harry tillot ikke seg selv å bli distrahert. De gjentatte feiltrinnene spilte ingen rolle, de bare førte til neste handling i kjeden – men han *trengte fremdeles en neste handling* –

«*Nå sskal du fortelle en hemmelighet,*» hveste Mørkets herre, «*ellers skal jeg –*»

«*Livss-sspisere vil forfølge deg alltid, hate deg alltid, sspore deg opp hvor du enn går, hviss det jeg nettopp har gjort lyktess. Jeg har*

gjort sslik at de går etter deg! Vokterformelss hemmelighet vil være utenfor din rekkevidde i lang tid, kansskje for alltid! Besste forssvar mot livss-sspisere ville være å dø med meg!»

«*Dette begynner å bli trisst …*» Den mørke herrens stemme sporet av. «*Ah. Jeg sskjønner. Livss-sspisere ressponderer på forventninger. Du forteller meg jeg vil bli jaktet på, jeg forventer å bli jakter på, de jakter på meg. Sslikt er ssjeldent, men har sskjedd. Verdifull hemmelighet, ja. Kan sse mange brukssområder.» Et grusomt smil. «Jeg sskal tillate deg å velge en persson som kan reddess.*»

«*Meg sselv.*»

«*Ville be deg om å dø med verdighet, men sslik jeg kjenner meg sselv, vet jeg at det er forgjevess. Du har kasstet bort min nådige gave ved å irritere meg, og jeg trekker den tilbake. Noen andre hemmeligheter?*»

«*Ja, virkelig interessante ogssså. Noen det ikke er ssannsynlig at du finner ut på egen hånd, ikke på lenge, hviss noen gang. Hviss jeg sier jeg har fortalt alt ssom ikke rissikerer verden, vil du ikke pine noen av mine venner eller familie? Hele denne talen sstartet fordi du ikke ga noen måte der jeg kunne redde alle ssammen.*»

Den mørke herren var stille i lufta et langt øyeblikk.

Og Harrys øyne fortsatte å spore seg sakte over gravplassen, idet hånda hans vedlikeholdt et fast grep om tryllestaven.

Han kunne ikke fremsi noen besvergelse på menneskespråk. Men transfigurasjon var ordløst.

Ingen form for materialer var i berøring med tryllestavens tupp utenom luft, som ikke kunne transfigureres. Men Voldemort kjente ikke til delvis transfigurasjon, som Harry kunne bruke for å transfigurere en bitteliten del av materialet av selve tryllestaven.

«*Du haler ut tida,*» sa Den mørke herren. «*Bare for å forssinke døden? Eller med annen henssikt?*»

Harry sa ikke noe, det andre arbeidet hans saknet farten idet sinnet hans søkte en fortsettelse av konversasjonen som ville virke selv mot Den mørke herrens vilje –

«*Ssnakk og fortell meg henssikt, ellerss ender dette nå og dine venner vil lide i flere livsstider!*»

«*Ssenk gompevåpen og ikke pek tryllesstav i min retning,» hveste Harry, og puttet så mye kald fare som han kunne inn i slangens stemme. «Ssi ingen kommando til dine tjenere. Jeg har evner ssom du ikke kjenner til. Kan bruke en sslik evne til å sskape stor ekssplosjon nessten umiddelbart, uten å fremssi bessvergelse. Drepe din nye kropp, alle tjenere, Sstein blåsst vekk til hvem vet hvor.*»

På sitt nåværende ferdighetsnivå kunne Harry transfigurere en kubikkmillimeter like raskt som han klarte å bruke viljen og magien.

En kubikkmillimeter antimaterie.

Det var ikke en trussel mot verdens eksistens.

Voldemort kunne ha vært skåret ut i stein. «*Du bløffer, på en eller annen måte.*»

«*Bløffer ikke. Ssnakker ormtunge, jeg forteller deg, jeg kan gjøre det nessten umiddelbart, før noen formel kan kasstes på meg, tror jeg. Du vet ssvært lite om vitensskap ennå. Kraft jeg kunne beordre er ssterkere enn prossess som gir brennsstoff til sstjerner.*»

«*Løfte vil sstoppe deg,*» hveste Voldemort. «*Du kan ikke rissikere verden. Ta ingen rissiko, ingen, med ssmarte ideer!*»

«*Ville ikke rissikere verden. Jeg esstimerte sstørrelse på ekssplosjon, ikke i nærheten av sså sstor.*»

«*Du VET ikke, tossk! Kan ikke være SSIKKER!*» Voldemorts hvesing steg høyere.

«*Jeg er tilsstrekkelig ssikker. Løfte vil ikke hindre meg.*»

Det var et økende raseri i Voldemorts ansiktsuttrykk, og allikevel bar hvesingen hans en gryende frykt. «*Jeg sskal påføre ssmerte ssom ikke kan foresstilles på alle du bryr deg om –*»

«*Ti sstill. Jeg bryr meg ikke om sslike trussler nå, slik teori av sspill sier jeg bør. Enesste grunn til at du gir trusssel er at du forventer at jeg sskal reagere.*» Også dette hadde Harry virkelig forstått i sin siste stund. «*Tilby meg noe jeg ønssker, lærer. For din nye kropp, for at du fortssatt skal ha Ssteinen, for livene til dine tjenere.*»

Harrys munn fortsatte på egen hånd, mens den virkelige oppmerksomheten hans var rettet andre steder.

Under månelyset skinner det et lite fragment av sølv, en fraksjon av en linje …

Fra en liten flekk ved tuppen av Harrys tryllestav, et anker på en kubikkmillimeter, strakk det seg ut en tynn linje av transfigurert edderkopptråd. Den ville ha røket øyeblikkelig hvis den ble testet; den ville ikke ha vekket oppmerksomhet hvis noen hadde lagt merke til den. Med mindre enn en tiendels millimeter i tverrsnitt var den lille formen som ble utgjort av den utstrakte linja med edderkoppsilke noe Harry kunne transfigurere raskt; ti centimeters lengde på en kubikkmillimeters totalt volum; og Harry kunne transfigurere en kubikkmillimeter på brøkdelen av et sekund. Han tvang transfigurasjonen utover, utvidet den gjennom lufta så raskt han kunne uten å ta noen risiko for at transfigurasjonen skulle bli ødelagt.

Den sporende linja av edderkoppsilke lå som ei løkke rundt en dødseters hette på nivå med nakken, før den vendte tilbake til mønsteret av tråder.

Voldemorts ansikt var nå uttrykksløst. «*Du må ikke gå herfra i live. Fornuftige mennessker kaldt gode ville ogssså være enige, dette ssier jeg deg på slangess språk. Men alle dine venner vil jeg behandle pent og besskytte under mitt herredømme, hviss du går med på å dø nå sslik en god persson bør.*»

Den siste dødseteren hadde fått løkke. Mønsteret av edderkoppsilke var komplett. Nettet hadde blitt strukket opp med løkker rundt alle dødseternes nakker. Endene av de løkkene var blitt forankret til en sentral sirkel; og denne sentrale sirkelen i sin tur hadde tre tråder som strakk seg over dens senter. Hele mønsteret berørte fremdeles ankerlinja som strakk seg ut fra Harrys tryllestav.

I løpet av de neste sekundene ble dette nær-usynlige garnet av reflektert måneskinn svart.

Tråder smalere, sterkere og skarpere enn stålvaier; flettede karbon-nanorør, hvert individuelle rør et enkelt molekyl.

Harry hveste, «*Vil at du ogssså sskal love å behandle nassjoner vennlig under ditt sstyre. Vil ikke godta mindre.*»

Voldemort forble svevende på samme sted i lufta, med et slangeansikt som klart viste gryende raseri.

De siste to trådene strakte seg ut fra det mørke mønsteret, svarte tråder som allerede var nanorør. De beveget seg lett gjennom lufta mot Den mørke herren selv, mot ermet rett over Voldemorts venstre hånd som holdt pistolen, mot ermet over høyre hånd som holdt staven av barlind, tråder som først var sendt høyt opp i lufta for å gi dem tid til å sakte drive nedover. Trådene lagde løkke på seg, gikk over seg selv, knyttet glideknuter. Begynte å stramme seg, komme nærmere ermene, idet Harry transfigurerte dem kortere.

Harry følte kilingen av Voldemorts kraft som begynte å berøre hans egen i bakhodet; i samme øyeblikk som Den mørke herrens øyne utvidet seg, og munnen hans åpnet seg.

Og Harry transfigurerte de svarte trådene som strakk seg over det svarte mønsterets midtsirkel til å bli en fjerdedel av sin opprinnelige størrelse, minsket sirkelen, trakk hardt i alt som var festet til den, strammet løkker.

(*Svarte kutter som faller.*)

Harry så ikke den veien, han så ikke de fallende maskene, blodet, i bakhodet sitt følte han noen eksplosjoner av magi slik han hadde følt da Hermine døde, men han ignorerte dem, Harrys øyne så bare Den mørke herrens hender og pistol og tryllestav som falt nedover, og så løftet Harry tryllestaven sin, pekte –

Harry skrek ut, «*LAMSTIVOSLAPPUS!*»

Den røde stikkflammen som hadde lammevådens farge fløy mot Voldemort, flammet over gravplassen nesten raskere enn øyet kunne oppfatte.

Uten å nøle eller la seg hindre av sårene sine rykket Mørkets herre nedover og til høyre gjennom lufta.

Og den røde strålen til professor Pirrevimps hemmelige svingelammer snudde seg midt i lufta og hamret inn i Voldemort.

Smerten som flammet gjennom Harrys arr var skjærende, sydende, det fikk ham til å gråte ut i smerte idet synet hans ble sløret som av en rød tåke, og til tross for alt slapp Harry staven sin i smerte og ren utmattelse.

Idet Harry lot tryllestaven sin falle, begynte smerten å klarne –

113.
Hold kjeft og gjør det umulige, del 2

En slags søvngjengeraktighet hadde falt over Harrys sinn. Følelsen av livets siste minutter hadde delvis forlatt ham, og forble delvis værende med ham. Elementer av sinnet hans føltes bedøvet, kanskje bevisst bedøvet av noen deler av ham som var smarte nok til å forutse hva som ellers ville hende. Hva han nettopp hadde gjort –

Tanken stengte seg ned og ga rom for oppmerksomhet omkring andre ting.

Harry sto i midten av en uryddig gravplass, der gravsteiner lå spredt utover uten noen orden.

I månens og stjernenes lys kunne det sees svarte kutter som lå strødd utover bakken, omgitt av teksturer som ikke passet sammen med gravplassbakken som omga dem, våthet som glinset rødt i månelyset. Noen hoder hadde løsnet fra kuttenes hetter som lå rundt dem, og avslørte hår som var langt eller kort, mørkt eller lyst, som var alt som kunne sees under månen. Sølvmaskene satt fremdeles på, og det fikk alt håret til å komme fra hodeskaller istedenfor menneskelige ansikter –

Tanken stengte seg ned og ga rom for oppmerksomhet omkring andre ting.

Ei jente i rødstripet Galtvort-uniform sov på alteret. Nær alteret lå Harrys ting i en haug.

På bakken lå det en for-høy blek mann med umenneskelig fjes, og blod strømmet ut fra armstumpene hans.

Så snart Den mørke fyrst Voldemort våkner, vil han ødelegge alt du elsker. Humlesnurr er ikke lenger der for å stoppe ham.

Han kan ikke fengsles, for han kan forlate kroppen sin når som helst.

Han kan ikke drepes permanent, ikke uten å ødelegge mer enn hundre malacruxer, der en av dem er en plakett på Pioneer 11.

Utstyr: En tryllestav; du har lov til å peke med den og snakke denne gangen.

Du har fem minutter.

Løs.

Harry snublet mot alteret, knelte ved dets side, og plukket opp pungen sin.

Han gikk bort mot dit Voldemort lå.

Følelsen av anspenthet hadde minsket, etter at Voldemort hadde blitt hekset bevisstløs. Nå, idet Harry nærmet seg, økte den til en forferdelig styrke som også flammet opp som smerte i arret.

Harry ignorerte det indre skriket. Det hadde vært det siste minnet til Tom Venster som rant inn i Harrys hjerne, det siste kognitive mønsteret som ble overført til spebarnet før Tom Venster hadde eksplodert: en følelse av økende redsel og fortvilelse assosiert med resonansen som hadde spunnet ut av kontroll. Harry visste hva det betydde nå, denne følelsen av anspenthet, og det gjorde det enklere å overse den. Han hadde gjettet at effekten av resonansen for det meste traff kasteren, med kraft som var proporsjonal med kasterens kraft, og gjettingen hadde båret frukter.

Harry så opp på Voldemorts kropp, og pustet dypt – gjennom munnen, fordi kopperaktige lukter som Harry ikke ville tenke på kom inn gjennom nesa.

Harry knelte ved Voldemorts side, tok ut medisinsettet fra pungen, og plasserte et selvstrammende turnike rundt kroppens venstre håndledd, så et nytt turnike rundt høyre.

Det føltes *feil* å vise denne typen omsorg overfor Voldemort. En del av Harry var klar over, et sted i bakhodet, at et antall mennesker nettopp hadde blitt utsatt for noen ekstremt dårlige opplevelser. Det som ville ha vært balanse, det som ville ha vært rettferdighet, var om Voldemort hadde lidd den samme skjebnen uten et øyeblikks ytterligere nøling. Det Harry gjorde nå føltes som når Batman utviste større bekymring for Jokeren enn for Jokerens ofre; det føltes som en tegneseriebok der forfatterne viet uendelig med tid rundt det moralske dilemmaet ved å drepe Skurkene med Store Navn, samtidig som uskyldige fortsatte å dø i bakgrunnen. Å vise mer omtanke for hovedskurken enn for lakeiene hans, å *gi mer oppmerksomhet* til hans skjebne enn skjebnen til hans tilhengere med lavere status, var en feil i den menneskelige naturen.

Så det føltes feil da Harry reiste seg opp ved siden av kroppen, turnikeene hadde strammet seg rundt Voldemorts håndledd; det føltes som om Harry gjorde noe etisk monstrøst.

Skjønt all åndsnærværende strategisk tankegang tilsa at Voldemorts kropp *ikke måtte dø.* Sjelen han hadde skapt for seg selv måtte være forankret i denne hjernen, den måtte ikke tillates å flyte fritt.

Harry trådte bakover, vekk fra Voldemorts bevisstløse kropp, og pustet dypt gjennom munnen. Han gikk bort til haugen med tingene sine for å få på seg klærne og andre gjenstander; å henge tidsvenderen tilbake rundt halsen var det første han gjorde, for å forberede sin egen flukt og tilbakekomst om det skulle være nødvendig …

Mer enn hundre malacruxer.

Det hadde vært sinnssykt, det var ikke noe annet ord for det, et tegn på Voldemorts skadete tankegang rundt døden. En gompe-sikkerhetsekspert ville kaldt det gjerdesikkerhet, som å bygge et gjerde som var over hundre meter høyt midt i ørkenen. Kun en svært lydig angriper ville forsøke å klatre over gjerdet. Alle som hadde vettet i behold ville bare gå rundt gjerdet, og det å gjøre gjerdet enda høyere ville ikke stoppe det.

Med en gang du glemte å være redd fordi problemet virket så umulig, så var det ikke en gang vanskelig, ikke sammenliknet med det forrige.

Nilus' foreldre, for eksempel, var blitt utsatt for martyriusforbannelsen helt til de hadde blitt permanent sinnssyke. To hundre avanserte malacruxer ville ikke ha kunnet forhindre den sinnssykdommen, alle sammen ville bare være et ekko av det samme skadete sinnet.

Det ville ha vært en etisk akseptabel bruk av martyriusforbannelsen, dersom det hadde vært den eneste måten å stoppe Voldemort permanent på. Det ville være rettferdighet, balanse, det ville vise at Jokerens liv ikke var verdt mer enn hans usleste håndlanger …

Alt Harry trengte å gjøre var å kaste skytsvergen, sende den til … Alastor Bister? … og be ham om å komme hit. Vel, nei, man kunne egentlig tenke seg til at skytsvergeformelen ikke ville virke hvis den ble kastet med *den* hensikten. Kanskje bare fortelle det til Bister, og bruke tidsvenderen med en gang han var utenfor rekkevidde av Voldemorts beskyttelsesmagi.

Og så kunne Voldemort bli utsatt for *Martyrio* til han ble permanent sinnssyk.

Det var ikke en gang den mest nådeløse skjebnen. Det ville ha vært å kaste tryllestaven ned i Azkabans grop, dersom tryllestaven forble forbundet med Voldemorts liv og magi uansett hvor ånden hans forsøkte å flykte.

Harry snudde seg for å se dit Voldemort lå. Han gikk fremover, og fortsatte å kontrollere pustingen, ignorerte den brennende følelsen i halsen. En del av ham visste at Voldemort *også* var professor Krengle, selv om kroppen nå var annerledes. Selv om skiftet av personlighet hadde vært perfekt og det betydde at professor Krengle bare hadde vært enda en maske …

Skjønt Voldemort hadde ikke planlagt å drepe Harry på en smertefull måte. Hadde ikke utsatt Harry for martyriusforbannelser slik han gjorde med sine tilhengere, da Harry var plagsom tidligere. Det betydde noe, når motstanderen din var Voldemort. Kanskje han hadde en gjenværende rest av kameratslig følelse for den andre Tom Venster, når alt kom til alt.

… det ville være feil å ta hensyn til det.

Ville det ikke?

Harry tittet tilbake opp mot stjernene. Her under atmosfæren blinket stjernene, de satt fast i den falske halvkula som nattehimmelen kunne se ut som, strakk seg ut over Melkeveiens stjernedryss som glødet likt et langt bånd, som om alle sammen var nærme nok til at du kunne fly opp til dem med en sopelime og ta på dem.

Hva ville de ønske at han gjorde nå, ved denne korsveien, barnas barns barn?

Svaret på dette føltes også åpenbart, med mindre det bare var den delen av Harry som fremdeles brydde seg om professor Krengle som argumenterte for dette svaret.

Harry hadde trengt å gjøre de tingene han hadde gjort, det *hadde* forhindret større ondskap, Harry kunne ikke ha stoppet Voldemort hvis dødseterne hadde skutt ham først. Men den tingen Harry hadde gjort var ikke noe som kunne bli balansert med en ikke-nødvendig tragedie som skjedde med enda et tenkende vesen, selv om det vesenet var Voldemort. Det ville bare bli enda en i rekken av Den gamle jordens sorger, for så lenge siden.

Fortid var fortid. Du gjorde det du måtte gjøre, og du gjorde ikke en eneste fingernegls skrape mer skade enn det. Selv ikke for å balansere ting og gi det en viss symmetri.

Barnas barns barn ville ikke ønske at Voldemort skulle dø, selv om hans tilhengere hadde lidd den skjebnen. De ville ikke ønske at Voldemort hadde det vondt, hvis det ikke oppnådde noe sammenliknet med at han ikke hadde det vondt.

Harry pustet dypt, og lot – ikke hatet sitt – ikke helt hatet sitt – han hadde ikke vært i stand til å hate skaperen sin selv helt mot slutten – men allikevel, han lot *noe* fare. Følelsen av at han *burde* hate Voldemort, at det var et hat han var pålagt å føle, for den endeløse lista av forbrytelser som Voldemort hadde utført uten en eneste grunn, selv ikke for sin egen lykke …

Det er greit, hvisket stjernene ned til ham. *Det er greit å ikke hate ham. Det gjør deg ikke til en dårlig person.*

Når alt kom til alt var det bare ett valg han kom til å gjøre, og siden Harry allerede visste det, var det ikke noe poeng i å plage seg selv med flere smertelige vurderinger. Hvorvidt det var det beste valget kunne bare tida vise.

Harry pustet dypt, og bygde opp magien inne i seg selv. Formelen han aktet å kaste trengte ikke å være *presis*, men det var allikevel en av de kraftigste formlene han hadde mestret.

Harry tenkte nok en gang på hvor urettferdig det var at Voldemort ikke kunne dø sammen med sine lakeier, følte det lette sporet av kulde i blodet som kom sammen med tanker om hensynsløshet. Og så lot Harry det forsvinne, lot alt bli trukket vekk under stjernenes lys, fordi hans mørke side aldri hadde vært noe annet enn arvede kognisjonsmønstre, bare nok en dårlig vane som måtte brytes.

Istedenfor tittet Harry på Hermines pustende skikkelse på toppen av alteret, og lot til slutt tårene få lov til å renne fra øynene sine. Hva det ville bli av Hermine nå, hvilken vei hun ville velge etter dette, det kunne ikke Harry gjette på; men hun ville være *der* og i stand til å ha et valg, vennskapet deres ville ikke ha ødelagt hennes eksistens. Han hadde ikke innsett hvor skjørt håpet hans hadde vært, helt til han ble oppmerksom på hvor overrasket han hadde blitt etter at håpet hadde slått til. Av og til går ting bedre enn forventet.

Og Harry tok også denne tanken og puttet den inn i magien han bygde opp.

Kraften han lagret opp vibrerte inne i ham, som om hele kroppen hans var en del av tryllestaven; enten var Harrys øyne uklare, eller så var det en lysende, hvit skjelving som

flommet over kristtornen. Og Harry så for seg formen på den magien han ville kaste, han hadde ikke noe særlig til kontroll over detaljene, men det mønsteret han trengte var enkelt, det trengte bare å inkludere …

Alt, glem alt, Tom Venster, professor Krengle, glem hele livet ditt, glem alle minner om episoder i livet, glem skuffelsen og bitterheten og avgjørelsene som var feil, glem Voldemort –

Og i det siste øyeblikket før Harry kastet formelen, hadde han en siste tanke, et nådens budskap –

Men hvis du noensinne hadde virkelig lykkelige minner, ikke ved å skade mennesker eller å le av smerten deres, men den varme følelsen av å hjelpe noen eller å motta hjelp, det vil ikke være mange slike, kanskje bare da du var et barn, men hvis du hadde noen virkelig lykkelig minner, så behold dem, og bare dem –

Noe lyst i ham foldet seg ut ved den avgjørelsen, han visste at han hadde tatt det riktige valget, og Harry puttet også dette inn i tryllestaven –

«***FORGLEMMIARUM!***»

Og alt sammen rant ut av Harry inn i besvergelsen.

Harry falt overende, slapp tryllestaven, kvalte skrik kom fra strupen hans, hendene fløy viljeløst mot arret, selv idet den plutselige eksplosjonen av smerte i hodet begynte å svekke seg. Bare uklart så øynene hans at lufta var fylt av glødende snøflak, drivende byger av sølvlys lik små flekker av skytsverger.

Kun et øyeblikk varte dette sølvlyset, og så var det borte.

Professor Krengle var borte.

Voldemort var død.

Og Tom Vensters ånd, det som var igjen av den, ville ikke være så annerledes nå enn Harrys egen.

Profetien var fullbrakt.

Begge hadde omskapt den andre i sitt eget bilde.

Da startet Harry å gråte, der han lå sammenkrøket på bakken.

Han gråt en stund.

Og så til slutt stavret Harry seg på beina og plukket opp tryllestaven sin igjen, fordi denne dagens arbeid ikke helt var ferdig.

*
*

Harry la tryllestaven sin direkte på Voldemorts armstump; det fikk arret hans til å dunke med en vedvarende smerte, men ingen av dem eksploderte.

Og Harry begynte en transfigurasjon.

Sakte – skjønt raskere enn Harry hadde vært i stand til å transfigurere Hermines kropp, forrige gang – begynte den bevisstløse skikkelsen til slangemannen å endre seg,

omforme seg selv. Ettersom transfigurasjonen skred fremover, spesielt da slangemannens hode begynte å bli glassaktig og innskrumpet, begynte smerten i Harrys arr å blekne bort.

Det ville bli en besvergelse som skulle vedlikeholdes uansett om Harry gikk eller sov; og senere, når Harry var blitt eldre og mer kraftfull og kanskje hadde hjelp, ville han reversere transfigurasjonen av den minnetømte Tom Venster og helbrede kroppen hans med kraften i Steinen. *Etter at* fremtids-Harry hadde kommet fram til hva man kunne gjøre med en trollmann med nesten komplett hukommelsestap, som fremdeles hadde noen dårlige tankevaner og noen høyst negative følelsesmønstre – en mørk side, kunne man kanskje si – pluss en hel del av beskrivende og prosedyremessig kjennskap til kraftfull magi. Harry hadde forsøkt så godt han kunne å *ikke* forglemme den delen, siden han kunne komme til å få bruk for den en dag.

Og i mellomtida, akkurat slik magi ikke hadde definert en transfigurert enhjørning som 'dødt' når det gjaldt å utløse alarmer, så ville ikke Voldemorts malacruxer definere en transfigurert Voldemort som død og forsøke å bringe ham tilbake.

Det kunne man i alle fall håpe.

Harrys arr stakk til en siste gang idet stålringen ble satt på lillefingeren, og den lille, grønne smaragden kom i kontakt med huden hans. Så opphørte smerten fra arret.

En oppkastet stein gjorde nytte som stol for Harry, da han snublet over den og satte seg ned på den og ble sittende stille; han fikk en form for hvile, mens han dyttet tilbake utmattelsen som truet krokene i sinnet hans. *Det var ikke over, det var mer som måtte gjøres.*

Harry pustet dypt igjen, fremdeles gjennom munnen, sa «*Lumos!*», og så seg om på gravplassen.

Svarte kutter og avkuttede hodeskallemasker, omgitt av blodpøler –

Hermine Grang, sovende på alteret.

Voldemorts tomme kutter og blodige hender, som lå der Mørkets herre hadde falt.

Kvirinius Krengle med sine spjærede kutter, falt overende i en haug der mordforbannelsen hadde slått ham ned.

Harry forestilte seg at noen andre så på dette åstedet, forsøkte å forstå det, og så ristet han på hodet fordi dette var ikke bra nok, var ikke bra nok i det hele tatt.

Så dyttet Harry seg selv opp fra steinen, og skar en grimase idet sinnet hans, om enn ikke kroppen, protesterte. Han hadde ikke blitt spesielt blodig eller forslått i dag, men på en eller annen måte klarte Harrys kropp å føles som om alt stresset hadde truffet den direkte.

Harry gikk halvstøtt bort til dit Voldemort hadde falt, og plukket opp Voldemorts venstre hånd der den lå på bakken.

Selv med bare venstrehånda kunne du se de svake sporene av slangeskjell; dette var svært gjenkjennelig som Voldemort. Det var bra.

Harry gikk til alteret der den sovende Hermine lå, og la forsiktig den avskårne hånda rundt nakken til Hermine, beveget forsiktig fingrene til å gripe om strupen hennes. Dette var en vanskelig oppgave, Hermine virket så fredelig og uskyldig der hun lå og sov, og Voldemorts avskårne hånd så stygg; Harry overstyrte brutalt hva det nå var for del av sinnet hans som tenkte dette, siden det ikke ga noen mening i denne konteksten.

Et par svake kutteformler sørget for å rote til det nesten perfekt fine kuttet som nanofibrene hadde laget, hvilket var kritisk; det ville ikke gi det riktige bildet dersom håndstumpen så ut som nakkestumpene. De gjentakende *Revnio*'ene spredte små biter av Voldemort-håndledd over Hermines skjorte, hvilket, måtte Harry minne seg selv på, også var en del av planen.

Harry gjentok dette med høyre hånd, som han plasserte i symmetri med den venstre.

Harry brukte *Tafyrio* for å svi Voldemorts kutter der de lå, og arrangerte deretter de svidde klesplaggene rundt Hermine.

Voldemorts pistol, og tryllestav, ble sendt ned i Harrys pung. Harry la Permanentsteinen i ei vanlig lomme, han var ikke sikker på hva Steinen kunne komme til å gjøre med pungen hans.

Haugen av ting som hadde vært inne i Krengles kutter, også nær ved alteret, inneholdt den tryllestaven som forsvarsprofessoren hadde brukt da han var Krengle. Harry gikk bort til der Krengle lå, rettet ut kroppen som best han kunne, og plasserte Krengles tryllestav i hånda hans. Tårer dukket forutsigbart opp i Harrys øyne, og Harry tørket dem vekk med ermet.

Harry pustet dypt igjen, fremdeles gjennom munnen, sa «*Lumos!*» igjen, og tok nok en gang et overblikk over gravplassen.

Svarte kutter, avskårne hodeskallemasker, og Hermine Grang som lå på et alter med Voldemorts avskårne hender som grep henne rundt halsen, og Voldemorts svidde klær som lå spredt rundt henne. Kvirinius Krengle lå død med klærne forrevet og oppskåret, med tryllestaven i sin høyre hånd.

Det ville duge.

Så gjensto problemet med å påkalle oppmerksomhet til situasjonen.

På dette tidspunktet var Harry nesten helt tom for magi. Men han hadde fremdeles nok til å transfigurere et løv om til formen av en tom tre meters værballong.

Harrys pung frembragte en flaske oksyacetylen, en dynamittkubbe, og en rull med lunte. *Vær beredt! Det er guttespeidernes marsj-sang! Vær beredt på et liv som inkluderer fjelltroll og hvem vet hva annet …*

Harry blåste opp værballongen med oksyacetylenet. Det ville produsere et svært skarpt overtrykk når det ble detonert, kanskje så høyt som et overlydssmell.

Han festet dynamittkubben – det var å overdrive å bruke den til detonering, men den ville gjøre jobben.

Han festet en 60-sekunds lunte til dynamitten, men tente ikke på den ennå.

Harry tok på seg Usynlighetskappen, som hadde vært i haugen ved offeralteret.

Han hentet fram sopelimen fra pungen sin, og satte seg på den.

Harry kastet en stillhetsformel rundt Hermine Grang – den ville ikke forhindre *all* støyen, ikke i nærheten, og det var ikke som om hun ville bli permanent skadet hvis trommehinnene hennes brast, men det virket høflig.

Og det var det. Stillhetsformelen hadde gjort utslaget. Harry ville være fullstendig tom for magi i minst den neste timen.

Harry fikk sopelimen til å heve seg sakte i lufta, og trakk værballongen fylt med oksyacetylen med seg. Galtvort-slottet kom til syne, fjernt glitrende i månelyset noen kilometer unna, idet Harry steg over tretoppene; og Harry gjorde sitt beste for å tenke ut avstanden, og vinkelen slik den ville bli oppfattet fra Galtvort.

Da han hadde steget høyt over skogen brukte Harry en lighter til å tenne på lunta til dynamitten som var festet på værballongen full av oksyacetylen. Så spant Harry sopelimen rundt og skjøt av gårde – skjønt ikke direkte mot slottet, det kunne føre ham for nærme den ruta som fortids-Harry og professor Krengle hadde brukt, det ville ikke være bra om professoren plutselig sanset en annen Harry –

Harry følte et blytungt stikk av tristhet, og avslo det.

Trettien-ett-tusen, trettito-ett-tusen, trettitre-ett-tusen …

Da Harry kom til førti, og ikke følte for å ta noen sjanser med sine egne trommehinner, kastet han et blikk på armbåndsuret, noterte seg den nøyaktige tida, og spant tidsvenderen en gang.

114.
ETTERSPILL. NOE Å BESKYTTE, DEL 9

Først hadde Sverntis vært takknemlig over å få oppleve at den avsluttende rumpeldunkkampen varte så lenge – som griffing var han bare en tilskuer til hele huspokal-tingen, det var ikke som om Griffing noensinne vant. I kontrast hadde fjorårets finale i verdensmesterskapet, der familien hans hadde kjøpt noen svært dyre billetter, vært unnagjort etter *ti minutter* hvilket var *fryktelig.* Moderne rumpeldunkkamper hadde blitt for kortvarige, snoppen ble fanget altfor raskt. Det var et utbredt samtaleemne blant kjennere av sporten; fortryllingene på sopelimene hadde forbedret seg, mens snoppen alltid hadde den samme, regulerte hastigheten, med det resultatet av rumpeldunkkamper hadde blitt kortere og kortere. På profesjonelt nivå var rumpeldunk nå redusert til en konkurranse om hvem som hadde de dypeste lommene til å finansiere speidernes eksperimentelle racerlimer, og resten av spillerne kunne like gjerne ha sett på fra tribunen.

Alle visste at noe måtte gjøres, situasjonen hadde gradvis forverret seg i *århundrer* og var nå *utålelig.* Men Det internasjonale hekserisamfunnets rumpeldunkkomite var i den samme, bitre gjørma som IHR hadde vært lenge, med høylytte disputter mellom tyskere og bulgarere, og på en eller annen måte kunne ingen bli enige om nøyaktig *hvordan* reglene kunne bli fikset. For Sverntis virket den riktige metoden helt åpenbar, bare gjør snoppen rask nok til at man fikk tilbake de fire- eller femtimers kampene man hadde ved starten av det nittende århundret og rumpeldunks storhetstid. Men så var saken selvsagt den at belgierne mente at varigheten på en profesjonell kamp skulle være to timer, som i *La Belle Époque* der Belgia hadde dominert i rumpeldunk, og de gærne italienerne ville gå tilbake til de ukelange rumpeldunkkampene fra fjortende århundre, og Storbritannias enda gærnere blodpurister fortsatte å trekke fram den tilfeldige dagslange rumpeldunkkampen som bevis på at sopelimer ikke *virkelig* kunne ha forbedret seg, siden alt var bedre i gamle dager, *fordi det var slik Merlins Forordning virket.*

Han støttet Harry Potter et hundre prosent i at det var på tide at Galtvort sluttet å bry seg om de mimrende treigingene og rett og slett endret sine egne regler, helst her og nå. Men ikke ved å *eliminere snoppen,* den hadde jo tradisjoner helt tilbake til *ellevte århundres rwampel-thunk.* Det spilte ingen rolle om rektor Håsblås først hadde introdusert nyvinningen fordi en av hennes elever hadde hatt lyst til å bli med i spillet, men ikke passet til noen av de vanlige rollene på laget. Snopper hadde raskt blitt populære internasjonalt, fordi det var mer spennende når en kamp alltid kunne være over i neste minutt.

Sverntis hadde argumentert hardt for dette standpunktet de siste tretti minuttene, og helt glemt å vie noen oppmerksomhet til den pågående kampen. Takket være et heldig

sammentreff hadde han hatt plass rett ved Gutten-som-overlevde og banneret hans, og hadde derfor klart å klargjøre sin posisjon i debatten helt fra starten.

Han var klar over, et eller annet sted i bakhodet, at hvis reglene for rumpeldunk virkelig *ble* endret, helst her og nå, så var dette *den viktigste tingen han noensinne kom til å gjøre.* Han kunne nesten *føle* presset fra Tiden som vred seg rundt ham, som om skjebnen til Rumpeldunk Selv ble avgjort denne selvsamme dagen, og han sto nær begivenhetens sentrum … skjønt han hadde ikke fått tilstrekkelig høye karakterer i clairvoyanse til å faktisk føle noe slikt, selvsagt.

Han la knapt merke til det tidspunktet der Gutten-som-overlevde reiste seg for å gå på do.

Gutten-som-overlevde fanget blikket hans da han kom tilbake; Harry Potter så litt trett og skjelven ut, skjønt uniformen hans så like velstelt ut som om han nettopp hadde byttet til en ny.

En halv time senere la han merke til at det virket som om Harry Potter svaiet litt, og så bøyde han seg fremover mens hendene gikk opp til panna; det virket som om han dunket på arret som var på panna hans. Denne tanken gjorde ham en tanke bekymret; alle visste at *det var noe* med Harry Potter, og hvis Potters arr ga ham smerter så var det mulig at en Forseglet Redsel var i ferd med å bryte ut av panna hans og spise alle sammen. Han forkastet allikevel den tanken, og fortsatte med å forklare rumpeldunkfakta så høyt han kunne til de historisk ignorante.

Han la definitivt merke til det da Harry Potter reiste seg opp, fremdeles med hendene på panna, og så slapp hendene ned slik at det berømte lynformede arret kom til syne; det var nå flammende rødt og hovent. Det *blødde*, og blodet dryppet ned på Potters nese.

Han stoppet å snakke midt i setningen. Andre mennesker snudde seg for å se hva han stirret på.

«Professor McSnurp?» sa Harry Potter med skjelvende stemme. Det var tårer i øyekrokene hans, hvilket sjokkerte ham; Gutten-som-overlevde virket *ikke* som den typen person som ville bryte ut i gråt. Harry Potter hevet stemmen ytterligere, som om det var vanskelig for ham å snakke. «Eh, professor McSnurp?»

Professor McSnurp snudde seg vekk fra diskusjonen med Håsblås' rumpeldunklag. Griffings husstyrer utvidet seg i sjokk, og så brøytet hun vekk personer foran seg mens hun nesten løp. «Harry!» sa hun. «*Arret ditt!*»

Stillhet spredte seg, i en sirkel som stadig ble større.

«Jeg tror,» sa Harry, med en stemme som fremdeles skalv, men var kraftigere, «Jeg tror at han er tilbake. Jeg tror jeg ser – gjennom Voldemorts sinn –»

Sverntis tok et skritt bakover ved Du-vet-hvems navn, og falt nesten over ende. En eldre gutt som sto ved siden av ham ropte ut i skuffelse, og så skrek Gutten-som-overlevde enda høyere.

«HAN DREPER DEM!» skrek Harry Potter.

Halve rumpeldunkstadion snudde seg for å se på ham.

«Ritualet!» skrek Harry Potter. «Blod av hans tjenere! Blodet, livet! Han tilkalte dem, han tok hodene deres, deres blod, deres liv, for å fornye sitt eget – *DEN MØRKE HERREN STIGER OPP, VOLDEMORT ER TILBAKE!*»

Madam Hopp blåste en trillende fløyte, og sopelimene som ikke allerede hadde stoppet opp i lufta begynte å sakke farten. Selv var Sverntis ikke sikker på om dette var en spøk eller ikke; hvis det var det, så ville Potter, Gutten-som-overlevde eller ei, være i mer trøbbel enn han kunne klare å forestille seg.

Professor McSnurp hevet tryllestaven til startposisjonen for en stillusformel, og Harry Potter grep hånda hennes.

«Vent –» gispet Harry Potter, med lavere stemme, men fremdeles høyt nok til at han og de som sto rundt ham kunne høre det tydelig. «Han kan stoppes – jeg ser i sinnet hans, feiltakelsen – han kan stoppes *nå – VEIEN ER FREMDELES ÅPEN! HUN FØLGER HAM! HUN SOM VOLDEMORT DREPTE!*» Harrys stemme steg ytterligere, idet munnen til Sverntis gapte i plutselig forbløffelse. «*VEND TILBAKE! VEND TILBAKE, KOM TIL LIVE OG STOPP HAM! STOPP HAM, HERMINE!*»

Og så ble Harry Potter stille. Han så seg rundt på menneskene som stirret på ham.

Han hadde nettopp bestemt seg for at alt dette måtte være et *utrolig* smakløst pek, da et fjernt men skarp PANG fylte lufta.

Harry Potter svaiet, og falt ned på knærne, akkurat idet hjertet hans hoppet opp i halsen. En eksplosjon av opphisset babling steg opp rundt dem.

Han kunne fremdeles høre ordene fra Harry Potters munn, idet professor McSnurp knelte ned ved siden av ham. «Det virket,» gispet Harry Potter høyt, «hun fikk has på ham, han er borte.»

«*Hva?*» skrek professor McSnurp ut, og så tittet hun seg rundt. «*Stille! Alle sammen, stille!* Harry, hva skjedde?»

Harry Potter snakket raskt, men høyt. «Voldemort – forsøkte å vende tilbake til livet – han tilkalte sine dødsetere *og han drepte dem,* stjal deres blod og liv – Hermines kropp var der, jeg vet ikke hvorfor, kanskje Voldemort planla å bruke den til noe – Voldemort kom tilbake, han gjenopplivet seg selv, men Hermine *fulgte ham tilbake* og *hun ødela ham,* han er borte, det er over. Det skjedde på en gravplass nær Galtvort, det er,» Harry Potter kom seg sakte på beina mens han fremdeles svaiet, «jeg tror det er i den retningen.» Harry Potter pekte i den omtrentlige retningen som smellet hadde kommet fra. «Jeg er ikke sikker på hvor langt unna. Lyden derfra brukte tjue sekunder på å nå fram hit, så kanskje to minutter på en sopelime –»

Med en bevegelse så rask og myk at den virket ubevisst, byttet professor McSnurp stilling og sa «*Forvento Vergum.*» Hun snakket til den glødende katten som dukket opp. «Gå til Albus, si at han må komme umiddelbart –»

«Humlesnurr er borte!» skrek Harry Potter ut. «Rektor er borte, professor McSnurp! Mørkets herre fanget ham, han reverserte en eller annen slags felle som rektor hadde planlagt og Humlesnurr ble fanget utenfor Tiden, han er borte!»

Den skrekkslagne bablingen rundt dem steg i toneleie.

«Gå til Albus!» sa professor McSnurp til skytsvergen sin.

Den månelysende katten bare så på McSnurp med et trist blikk, og Sverntis trakk pusten i plutselig redsel, med en følelse som om noen nettopp hadde slått ham i magen. Det var virkelig, alt sammen var virkelig, det var ingen spøk.

«Professor McSnurp, Hermine *lever!*» Harry Potter hevet stemmen igjen. «Hun er virkelig i live og ikke en inferi eller noe slikt, og hun er fremdeles der på gravplassen!»

«*En sopelime!*» ropte professor McSnurp. Hun snudde seg mot spillerne som hang ubevegelig over rumpeldunkbanen. «Jeg trenger en sopelime, NÅ!»

I forvirringen løftet Sverntis en hånd for å fremme en stille protest, så tok han seg i det, samtidig som speiderne til Ravnklo og Smygard føk mot dem (med ypperlig sans for strategi, siden ingen av dem faktisk gjorde noe).

Harry Potter hold allerede på med å hente ut en annen sopelime fra pungen sin, en flerseters lime.

Professor McSnurp så dette, og nikket fast. «Du blir her, herr Potter, med mindre det er en aldeles fremragende grunn til at du må være der. Jeg drar umiddelbart.»

«Du kan ikke!» pep professor Pirrevimp, som hadde dyttet seg sin lille vei gjennom mengden, og nå og da løpt mellom noens føtter. Øynene hans var store, det så ut som at han ønsket å besvime. «Du må forbli på Galtvort, Minerva! Du – du er –» Professor Pirrevimp lot til å ha problemer med å snakke.

Professor McSnurp spant rundt for å se på professor Pirrevimp, og så stoppet hun, mens hun ble blek.

Så grep hun sopelimen fra Harry Potters hender, og overrakte dem til den lille halvgnom-professoren. «Filius,» sa hun skarpt. All innledende panikk hadde forsvunnet fra stemmen hennes, og hun snakket nå med sin skarpe skotske aksent som om hun omtalte mandagens lekser. «Let etter gravplassen herr Potter snakket om, finn frøken Grang. Eksiver henne til St. Mungos og vær sammen med henne der.»

«Jeg tror –» sa Harry Potter hest. «Jeg tror at transfigurasjon kan ha blitt brukt i kampen der – professor Krengle forsøkte å bekjempe Voldemort – vær forsiktig –»

Professor Pirrevimp nikket uten å bruke ekstra tid på å komme seg på sopelimen.

«Professor Krengle er død!» lød et klagehyl fra Harry Potter. Smerten i stemmen hans var tydelig. «Han er død! Mørkets herre drepte ham! Kroppen hans –» Harry Potter stoppet opp, halvkvalt. «Den er der, på gravplassen.»

Han snublet bakover igjen, som om noen hadde slått ham i magen enda en gang. Professor Krengle hadde vært – en av hans favorittlærere, *noensinne*, han hadde fått Sverntis til å revurdere alt han hadde trodd om Smygard, han hadde visst på en slags

fjern måte at han sannsynligvis kom til å dø svært snart, men å få høre at han var virkelig, helt død …

Gutten-som-overlevde satte seg ned på benken, som om beina hans ikke klarte å holde ham oppe lenger.

Professor McSnurp snudde seg ut mot mengden, og lot tryllestaven berøre strupen. «RUMPELDUNK ER OVER,» tordnet hennes forsterkede stemme ut. «GÅ TILBAKE TIL OPPHOLDSROMMENE DERES –»

«*Ikke gjør det!*» skrek harry Potter.

Professor McSnurp snudde seg for å se på ham.

Tårer rant nedover kinnene til Gutten-som-overlevde, det virket som om avbrytelsen hadde vært like overraskende for ham selv som for noen andre. «Det var professor Krengles siste plott,» sa Harry Potter, med brusten stemme. Gutten-som-overlevde så på rumpeldunkspillerne som nå hadde flydd bort til dem, som om han snakket direkte til dem. «Han siste plott.»

Harry Potter ble svevet av sted til sykestua av professor McSnurp. De andre professorene sprang av gårde for å holde oppsyn med hva det nå kunne være, noe som endte med at bare professorene Schummel og Hopp ble værende igjen. På stadion løp ryktene vilt: Sverntis gjentok alt han kunne huske så godt han kunne. Noe hadde skjedd med Humlesnurr, noen dødsetere hadde blitt tilkalt og drept (nei, Harry Potter hadde ikke sagt hvem det var), professor Krengle hadde reist ut for å møte Mørkets herre og tatt sin død av det, Du-vet-hvem var gjenoppstått og hadde dødd igjen, professor Krengle var død, han var død.

Etter hvert vandret de fleste elevene tilbake til sovesalene sine, for å sove, hvis de klarte.

Sverntis ble værende på stadion og så på resten av kampen, ignorerte kroppens behov for søvn, og øynene hans som ofte ble uklare av tårer.

Ravnklolaget kjempet heroisk.

Men det var ikke noe rumpeldunklag noe sted som kunne ha slått Smygard den dagen.

Morgengryet hadde begynt å spre sine stråler utover himmelen da Smygard vant sin siste kamp, rumpeldunkpokalen og huspokalen.

115.
Noe å beskytte: Minerva McSnurp

Morgenen etter hadde kommet, og alle elevene hadde samlet seg rundt de fire bordene ved Galtvort; Harry Jakob Potter-Eving-Vernes var blant dem. Han hadde kollapset av utmattelse natta før og var blitt vekket opp på sykestua neste morgen, fremdeles ute av lage, med De vises stein i sokken på venstre fot.

Lærerbordet så ut som om en pest hadde rammet det.

Humlesnurrs trone var fjernet fra lærerbordet, uten å bli erstattet, hvilket fikk lærerbordets sentrum til å bli stående tomt.

Severus Slur satt i en svevende stol; den magiske versjonen av en rullestol.

Professor Stikling manglet. Ifølge det Harry var blitt fortalt kvelden før, ville en rettspsykomantiker undersøke henne for å se om det var igjen flere tvangstanker, men sannsynligvis ville hun slippe tiltale. Harry hadde vektlagt så sterkt han kunne overfor professor McSnurp og svartspanerne at professor Stikling sannsynligvis bare var et offer. Gutten-som-overlevde hadde erklært at han ikke hadde sett noe bevis for bevisste handlinger fra Stiklings side i Voldemorts sinn.

Professor Pirrevimp manglet, og antakelig holdt han seg fremdeles ved Hermines side.

Professor Schummel manglet, og Harry visste ikke hvor hun var eller hvorfor.

Nummenheten som omga Harrys sinn var som et reflekterende varmeteppe, beskyttende, skjønt ikke trøstende. Sinnet hans viste fram bilder av svarte kutter som falt og blod som rant; bildene dukket opp i korte glimt før de ble dyttet vekk. Han ville behandle de minnene senere, ikke nå. En annen gang ville være bedre, fremtids-Harry ville til sammenlikning ha bedre forutsetninger for å hanskes med dem.

Et eller annet sted inne i Harry var redselen for at det *ikke* ville gjøre vondt, at det ikke ville være en pris å betale. Men den redselen kunne også skyves inn i fremtida.

Ingen frokost hadde dukket opp ved bordene. Elevene som satt nær Harry ventet i skremt stillhet. Ugler hadde blitt nektet å ankomme eller forlate Galtvort siden tidlig i går kveld.

Dørene til Storhallen åpnet seg en gang til, og inn steg viserektor Minerva McSnurp. Hun var iført svarte, formelle kutter, og hodet hennes var nakent, uten den vanlige heksehatten. Hennes grå-brun-blonde hår var satt opp i ei vridd flette, nesten som en forberedelse på at en hatt skulle plasseres der senere; men her og nå så Harry hodet hennes bart for aller første gang.

Minerva McSnurp kom fram til talerstolen som sto foran lærerbordet.

Alles øyne var vendt mot henne.

«Jeg er redd for at jeg har mange nyheter å formidle,» sa Minerva. Stemmen hennes var trist, innenfor rammene av dens skotske presisjon. «Og de fleste er forferdelige. Først. Grunnen til at jeg er den som snakker til dere, er at rektor ved Galtvort, Albus,» stemmen hennes stoppet opp, «Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurr, er tapt. Du-vet-hvem fanget ham utenfor Tiden, og vi vet ikke om han noensinne kan bringes tilbake til oss. Vi, vi har tapt, det som kan ha vært, den største rektor, som Galtvort noensinne har hatt.»

Redselsslagne lyder steg langs bordene, ikke som hørbare gisp eller stønn, bare lydene av mange puster som ble trukket samtidig; de fleste fra Griffing, og også noen fra Håsblås og Ravnklo. De dårlige nyhetene var allerede kjent, men nå hadde også skolens autoriteter sagt det.

«Dernest. Du-vet-hvem vendte tilbake for kort tid, men er igjen død. Alt som er igjen av ham var hendene hans som grep om frøken Grangs hals. Det er ikke mer å frykte fra ham, tror vi.» Minerva McSnurp trakk pusten igjen. «For det tredje. Professor Krengle døde med tryllestaven i hånda, mens han møtte Du-vet-hvem. Han ble funnet ikke langt unna der Du-vet-hvem døde på ny, et offer for Du-vet-hvems mordforbannelse.» Nok et surr av verifisert skrekk, nå fra alle fire bordene.

Nok en gang trakk Minerva McSnurp pusten. «I går kveld mistet vi også det som kan ha vært den beste forsvarsprofessoren i Galtvorts historie. Hans undervisningsresultater alene … Vår forsvarsprofessor har vært kjent under mange navn, men hans virkelige navn var Rogus Ringelhorn. Og han var den siste av den urgamle adelsslekta Ringelhorn; hans begravelse – den andre begravelsen, og den egentlige – vil forrettes i Heksatings Eldgamle Hall, om to dager. En vake skal også holdes for Galtvorts professor i forsvar mot svartekunster, for vår egen professor Krengle, på dette slottet. Denne mannen døde også som Galtvort-lærer, like edel en død som noen lærer ved Galtvort i noe århundre har gjort.»

Harry lyttet i taushet, og undertrykte tårene som igjen begynte å finne veien til øynene hans. Det var ikke en gang *sant*, for ikke å snakke om uventet; og allikevel gjorde det vondt å høre det. Fra plassen ved siden av la Antonius Goldstein en trøstende hånd over Harrys hånd, og Harry lot den bli der.

«For det fjerde. En ekstremt uventet og gledelig nyhet. Hermine Grang lever og er ved sin fulle helse, frisk i kropp og sjel. Frøken Grang er til observasjon på St. Mungos for å se om det er noen uventede senskader etter hva det nå var som skjedde med henne, men det later til at hun har det forbløffende bra når vi tar hennes tidligere tilstand med i betraktning.»

Det burde ha produsert vill jubel fra Ravnklo og Griffing, hvis nyhetene hadde kommet som en del av en hvilken som helst annen pakke med nyheter, eller det hadde vært

mer uventet. Som stillingen nå var, kunne Harry se noen få smil, men de var korte. Kanskje hadde de hoppet av glede tidligere, men her og nå var det bare stillhet. Harry kunne forstå det. Han jublet heller ikke, ikke akkurat nå.

«Til sist –» Minerva McSnurp forsøkte å samle seg, så hevet hun stemmen. «Jeg frykter at jeg har de alvorligst mulige nyheter å dele med noen av våre elever. Det later til at Du-vet-hvem tilkalte dem som en gang var hans følgere; og mange av dem adlød, om det nå var fra en fryktelig malplassert lojalitet eller av frykt for hva som ville skje med familiene dersom de nektet. Et offer var påkrevet, åpenbart, for å fullføre Du-vet-hvems gjenoppstandelse; eller kanskje Du-vet-hvem la skylden på sitt nederlag på sine tilhengere. Trettisju kropper ble funnet, flere tilhengere utenfor Azkaban enn man trodde at Du-vet-hvem hadde. Jeg frykter –» Minerva McSnurp måtte på ny ta seg kraftig sammen. «Jeg frykter at blant de avdøde er foreldrene til mange av våre elever –»

nei nei nei nei nei nei nei NEI NEI NEI

Som trukket av en eller annen grusom magnet ble Harrys øyne trukket til bildet av komplett skrekk som utgjorde Draco Malfangs ansikt, samtidig som Harry følte at det trøstende bomullsdekket rundt ham ble revet vekk som tynt papir.

Hvordan kunne han ikke ha tenkt på, hvordan kunne han ikke ha innsett –

Et eller annet sted i bakgrunnen var det allerede noen som skrek, og allikevel virket rommet veldig stille.

«Eikfrid, Flora og Hestia Misfall. Mistet begge foreldrene sine i går kveld. Elever som har mistet sin far inkluderer Robert Juksom. Steintor Juksom. Sara Juksom. Bovvi McKnife. Merten og Miriam Myrkskog. Lily Lu. Vilja Vargfall. Purius Jugullus. Augustin Averson. Liv Ambrosios –»

Kanskje Lucifus så hva som kunne skje, kanskje han var smart nok til å holde seg unna, kanskje han innså at Voldemort var den som hadde slått til mot Draco –

«– Teodor Nokk. Vincent Krabbe. Grylius Gurgel. Draco Malfang. Med dette er lista gjennomgått i sin helhet.»

En elev som satt ved Griffing-bordet ga fra seg et enkelt heiarop, og ble umiddelbart klappet til av griffingen som satt ved siden av hardt nok til at en gomp ville ha mistet tenner.

«Tretti poeng fra Griffing, og gjensitting første måned av neste skoleår,» sa professor McSnurp, med en stemme hard nok til å knuse stein.

«*Løgner!*» skrek en høy smygarding som hadde reist seg opp ved det bordet. «*Løgner! Alt sammen! Mørkets herre vil vende tilbake, og han vil, han vil lære dere alle hva det virkelig betyr å –*»

«Herr Juksom,» sa stemmen til Severus Slur. Den var også famlende, og hørtes ikke ut som eliksirmesteren i det hele tatt; den var ikke høy, men smygardingen ble allikevel stille. «Robert. Mørkets herre drepte faren din.»

Robert Juksom ga fra seg et skrik av skrekkslagent raseri, snudde seg, og sprang ut av rommet; og Draco Malfang brettet seg inn i seg selv lik et hus som raste sammen mens han lagde lyder som ingen kunne høre, fordi et virvar av stemmer tok til.

Harry reiste seg fjorten centimeter fra benken, så stoppet han.

hva ville du ha sagt til Draco det er ingenting du kan si til Draco du kan ikke gå dit bort nå og late som om du er vennen hans

du vil gjøre det rette du vil gjøre det bedre men du kan ikke gjøre det bra igjen det er ingenting du kan gjøre for å rette opp det du har gjort mot ham det du gjorde mot Vincent mot Grylius det du gjorde mot Teodor

Verden ble uklar rundt Harry, han så knapt at Padma Patil reiste seg opp og fant veien mot Smygard-bordet og Draco, eller at Jokum satte kursen mot Teodor.

Og fordi Harry hadde lest sin fars science fiction- og fantasy-samling, fordi han allerede hadde lest denne scenen et dusin ganger når det skjedde med andre hovedpersoner, så var det et bilde i Harrys sinn av Galøye Bister, av den arrete mannen som ble kalt Alastor. Og Galøyes bilde sa, med akkurat samme type stemme som han hadde pleid å bruke til Albus Humlesnurr i hukommelsen, at dødseterne hadde holdt tryllestavene sine rettet mot Harry, at de allerede hadde valgt å ta det mørke merket, at de hadde vært skyldige i utallige forbrytelser, kanskje mer enn Harry var i stand til å forestille seg, at de hadde frasagt seg retten til å bli beskyttet av gode mennesker og gjort seg selv til akseptable mål dersom det var sterk grunn til å ofre dem. At det hadde vært nødvendig for å redde Harrys uskyldige foreldre fra tortur og Azkaban, at det hadde vært nødvendig for å beskytte verden fra Voldemort. At helt vanlige svartspanere og dommere måtte gjøre ting som var langt mer moralsk tvilsomme enn å drepe svorne dødsetere med mye blod på samvittigheten som pekte med tryllestaven mot dem, i arbeidet med å utføre normale rettslige plikter som kunne være mindre åpenbare men allikevel nødvendige for samfunnet. Hvis det ikke hadde vært rett å gjøre slik Harry gjorde, så ville ikke et samfunn, slik mennesker kjente det, kunne eksistere. Ingen med fornuften i behold ville klandre Harry for å ha gjort det, Nilus ville ikke klandre ham, professor McSnurp ville ikke klandre ham, Humlesnurr ville ikke klandre ham, selv Hermine ville fortelle ham at det hadde vært den rette tingen å gjøre når hun en gang fikk vite om det.

Og alt dette var sant.

Akkurat som at det også var sant at en del av Harrys sinn hadde beregnet at det å utrydde blodpuristene i den politiske eliten ville gjøre det enklere og mer bekvemt å gjenbygge det magiske Storbritannia i etterkant. Det hadde ikke vært en viktig del av vurderingen, men dette hadde allikevel blitt beregnet i de øyeblikkene av raske tanker, en sjekk for å se om dette var katastrofalt, og en avgjørelse om at dette faktisk var ganske akseptabelt. Og den sjekket hadde glemt at dødseterne hadde barn ved Galtvort, og at en av dem kanskje hadde ansiktet til Dracos far. Det ville ikke ha endret noe. Det ville ikke ha endret noe i det hele tatt. Men det var sannheten om den beregningen som Harrys sinn hadde utført, med kun noen få sekunder til å tenke seg om.

I det minste kunne Harry, dersom dødseternes etterlatte ville få noen form for finansielle vanskeligheter, gjøre noe med det enkelt nok. Transfigurere gull, og bruke Steinen til å gjøre det permanent – med mindre det å lage så mye gull ville være problematisk for trollmannsøkonomien som helhet, eller fremkalle innsigelser fra gnomer som ikke forsto monetær markedsøkonomi – skjønt det var ikke som om Harry ikke også hadde nyttige tjenester han kunne selge –

Mer bomullsinnpakning ble også revet vekk fra Harrys tanker.

«Det virker sannsynlig,» sa Minerva, – stemmen hennes var ikke høy, men den skar gjennom alle andre lyder, «at noen av våre elever i går kveld også mistet noen som var utpekt som deres verger. Dersom du skulle ende opp med å ha Galtvort som verge, vær fullstendig trygg på at jeg vil ta ansvaret som følger med denne stillingen ekstremt seriøst. Du vil bli behandlet høflig, skikkelig og med omtanke. Din families hvelv vil bli forvaltet godt og trygt. Som best jeg kan, vil jeg behandle hver og en av dere som om dere var mine egne barn – og jeg vil beskytte dere like mye som jeg ville beskytte mine egne barn; ikke mer, ikke mindre. Jeg håper det er fullstendig klart for *SAMTLIGE PÅ GALTVORT.*»

Elever nikket raskt.

«Godt,» sa Minerva. Stemmen hennes sank igjen. «Til slutt er det enda en ting som må gjøres.»

Med en trist, høytidelig fremtoning dukket professor Schummel opp fra en sidedør. Hun bar hvite kutter istedenfor sine vanlige brune, og istedenfor sin vante heksehatt bar hun en firkantet hatt med mange dusker, der fargene hadde bleknet ned til for det meste grått.

I hendene bar professor Schummel Valghatten.

Med verdigheten til noen som utførte en seremoni som ikke hadde endret seg gjennom århundrene, knelte Aurora Schummel, på et kne, fremfor Minerva McSnurp, og presenterte Valghatten for henne med begge hender.

Minerva McSnurp tok Valghatten fra professor Schummels hender, og plasserte den på sitt eget hode.

Det var en lang stillhet.

«REKTOR!»

«Ettersom Albus Humlesnurr ikke er død,» sa Minerva, med en stemme så lav at elevene anstrengte seg for å høre det, «men bare tatt fra oss, så godtar jeg denne stillingen kun i form av å være konstituert rektor – fram til Humlesnurr er tilbake.»

Et gjennomtrengende skrik skar gjennom Storhallen, og Vulkan var der; fuglen sveipet over alle fire bord i en sakte spiralbue. Den passerte over hvert av bordene, og nynnet med sin fuglestemme, en nynning av absolutt lojalitet som ville leve videre selv etter å møte døden i et flammehav. *Vent,* virket det som nynningen sa. *Vent til hans tilbakekomst, og vær trofaste.*

Vulkan sirklet rundt Minerva McSnurp tre ganger, fjærkledte vinger børstet rundt henne mens tårer begynte å sile nedover kinnene hennes; så fløy fuglen ut av et vindu høyt over Hallen og var borte.

116.
Noe å beskytte: Professor Krengle

Sola skinte ned på det grønne skotske landskapet; hvite gnister slo opp i refleksjon fra hver duggdråpe eller blanke løv som tilfeldigvis var i korrekt posisjon; en klar, blå himmel for en begravelse.

Harry hadde avslått å holde minnetalen. Han hadde avslått for andre gang. Professor Pirrevimp hadde spurt ham om det for mange uker siden, i mai, for å gi Harry tid til å skrive ned det han kunne tenke seg å si før det ville bli nødvendig å tale; og Harry hadde sagt nei da også.

Så det falt på en griffing fra sjette klasse, Magnus Theiste, som hadde fjerde høyest antall krenglepoeng av alle elever, og som hadde vært general i en arme. Den sytten år gamle gutten var høy og ikke spesielt kjekk i trauste, svarte kutter; istedenfor et rødt slips bar han et lilla slips slik professor Krengle av og til hadde foretrukket.

Talen var, under disse forholdene, improvisert. De forrige minneordene, skrevet godt i forveien, var blitt forkastet; Magnus Theiste hadde et pergament i sin venstre hånd, men så ikke på det i det hele tatt.

«Professor Krengle var svært syk,» sa den høye gutten, med en skjelvende stemme som nådde godt ut til en taus elevgruppe, nå og da avbrutt av et dempet hikst. «Jeg tror at hvis professor Krengle hadde vært i stand til å slåss ved full helse, for full kraft, så kunne Du-vet-hvem ikke ha slått ham enkelt, og kanskje ikke i det hele tatt. De sier at Rogus Ringelhorn var den eneste som Du-vet-hvem noensinne var redd for, i sin tid. Men,» Magnus' stemme sprakk opp, «professor Krengle hadde ikke sin fulle helse og kraft. Han var svært syk. Han hadde vansker med å gå på egen hånd. Og han dro ut for å møte Mørkets herre ansikt til ansikt, alene.»

Deretter ble det en pause mens elevene gråt en stund.

Magnus tørket vekk tårene, og fortsatte sine minneord. «Vi vet ikke nøyaktig hva som skjedde,» sa Oliver. «Jeg forestiller meg at Den mørke herren lo av ham. Han gjorde kanskje narr av professoren, for å utfordre ham når han ikke en gang kunne stå stødig. Vel, *han ler ikke nå lenger,* gjør han.»

Heftig nikking fra elevene; alle som Harry kunne se, fra Griffing til Smygard.

«Kanskje Den mørke herren visste en måte professor Krengle kunne helbredes på; når alt kom til alt, vendte Du-vet-hvem tilbake fra døden. Kanskje han tilbød professor Krengle livet i gave dersom professor Krengle ville tjene ham. Professor Krengle smilte,

og sa til Mørkets herre at det er på tide å leke en lek som heter 'Hvem er den farligste trollmannen i verden'.»

Hvis du ikke vet noe om det, slutt å finne opp ting. Men Harry sa ikke noe. Dette var noe fyrst Voldemort kunne ha forsøkt, det var noe professor Krengle kunne ha svart.

«Og de vil ikke fortelle oss alt,» sa Magnus, «men vi kan gjette hva som hendte etterpå. Vi vet alle at Hermine Grang, som var en av professorens beste elever, ble drept av et troll tidligere i år; det må ha vært Den mørke herren som fikk det til å skje, på samme måte som han sto bak den falske anklagen med blodfrysforbannelsen. Professor Krengle visste at Mørkets herre sto bak, så han stjal frøken Grangs kropp og bevarte den, holdt den trygg –»

Vanskelig å klandre ham for den der.

«Så gikk professor Krengle ut for å møte Mørkets herre. Mørkets herre drepte professor Krengle. Og Hermine Grang fikk livet tilbake. De sier hun er i live nå, og hel, og kanskje noe mer. Da Den mørke herren forsøkte å gripe henne, så ble det ingenting igjen av ham enn de forbrente kuttene, og hendene hans rundt frøken Grangs hals. Akkurat slik Harry Potter var beskyttet fra mordforbannelsen ved hans mors kjærlighet og offer, så må professor Krengle, som villig gikk ut, for å møte, Mørkets herre, alene, ha kalt, Hermine Grangs ånd, tilbake fra, hvor nå enn, hun –» Kribelius' stemme brast.

«Ikke akkurat slik,» sa Harry fra første rad med seter, også med hes stemme. Han *måtte* si noe på dette tidspunktet, før det gikk for langt. «Rogus Ringelhorn var en kraftfull trollmann, mer kraftfull enn noen visste utenom ham og meg. Jeg tror ikke du kan bringe noen tilbake fra de døde bare ved å ofre deg selv. Ingen bør forsøke å gjøre det på den måten.»

Slik en vakker historie. Den skulle ha vært sann. *Den skulle ha vært sann.*

«Jeg vet ikke så mye om personen bak professoren,» sa Magnus Theiste etter å ha gjenvunnet kontrollen over følelsene. «Jeg vet at Rogus Ringelhorn ikke var en lykkelig mann. Han kunne ikke kaste en skytsverge.»

Tårer samlet seg i Harrys øyne igjen. Det var ikke rett, det var ikke rettferdig, Voldemort hadde drept så mange mennesker, han burde ha dødd sammen med sine tilhengere, han fortjente ikke spesiell behandling. Men det hadde ikke bare vært en svakhet fra Harrys side, det var malacruxene, Voldemort *kunne ikke* ha blitt drept der og da. Så Harry kunne innrømme det, han var glad, han var *glad* for at professor Krengle ikke var fullstendig borte …

«Men, dette vet jeg,» sa Magnus, nå med tårer som glitret langs kinnene, «professor Krengle er, lykkelig, uansett hvor, han er nå.»

På Harrys venstre hånd lyste en liten smaragd klart under morgensola.

Ikke himmelen, ikke noen fjern stjerne, ikke et annet sted, men en bedre person; jeg skal vise deg, en dag skal jeg vise deg hvordan du kan være lykkelig –

Den høye gutten tittet ned på et pergament han holdt i sin andre hånd; den første gangen han konsulterte det. «Professor Krengle,» sa Magnus, med en stemme som nå var fastere og mer trassig, «var, med god margin, den beste professoren i kampmagi som Galtvort har hatt gjennom tidene. Salazar Smygard kunne ikke ha vært halvparten så god som lærer, uansett hva slags formler han kjente. Professor Krengle fortalte oss ved begynnelsen av skoleåret at det han ville lære oss alltid ville forbli vår faste grunnmur i forsvarets kunst. Og det vil det være. For alltid. Vi vil lære det bort til de nye elevene neste år, uansett hvem som blir ny professor. De eldre elevene vil lære opp de yngre. Det er løsningen på den forbannelsen som er lagt på forsvarsstillingen. Vi kommer ikke til å sitte og vente på at en autoritet kommer og underviser oss. Og vi vil sørge for at professor Krengles lærdommer aldri dør ut ved Galtvort.»

Harry kastet et blikk bort dit professor – nei, rektor McSnurp – satt, og så at rektor nikket stille, hun ga et inntrykk som var trist og fast og stolt.

«De har ikke latt oss se frøken Grang ennå,» sa Magnus. Stemmen hans skalv. «Jenta-som-ble-gjenopplivet. Men jeg kommer alltid til å tenke på forsvarsprofessoren når jeg ser henne. Hans offer lever videre i henne, slik hans undervisning lever videre i oss.» Magnus kastet et blikk bort dit Harry satt, så tittet han raskt ned på pergamentet igjen. «Så en hyllest til professor Krengle; den beste smygardingen som har eksistert. Han var hva hver eneste smygarding skulle være! Tre ganger tre for ham!»

«Hurra! Hurra! Hurra! *Hurra! Hurra! Hurra! HURRA! HURRA! HURRA!!!*»

Ingen holdt seg stille denne gangen, ikke en eneste elev, etter det Harry kunne se.

117.
Noe å beskytte: Albus Humlesnurr

Harry sto nå foran steingurgene som voktet rektors kontor. Han var blitt tilkalt dit av professor Schummel, blitt fortalt at det hastet, men gurgene åpnet seg ikke for ham.

Eksperimenter hadde vist at Steinen gjorde en transfigurasjon permanent hvert tredje minutt og femtifire sekunder, uavhengig av størrelsen på objektet som ble transfigurert. En enkelt gang, da han holdt De vises stein opp mot lyset av sin kraftigste lommelykt i et ellers mørkt skap, hadde Harry trodd han kunne se en rekke av små punkter inne i klumpen av dyprødt glass; men Harry hadde ikke vært i stand til å se det igjen, og nå mistenkte han at han hadde innbilt seg det. Steinen hadde ingen andre krefter etter det Harry kunne oppdage, og heller ikke reagerte den på noen forsøk på mentale kommandoer.

Harry hadde gitt seg selv fram til midt på dagen neste dag til å finne ut hvordan han kunne begynne å bruke Steinen uten at noen andre skulle lykkes i å ta den fra ham, mens han samtidig forsøkte å ikke tenke på hva som hendte fremdeles, hva som alltid hadde hendt.

Ti minutter forsinket kom Minerva McSnurp i rask gange. Armene hennes var fulle av papirer, og nok en gang bar hun Valghatten på hodet.

Gurgene, med en kort lyd av gnissende stein, bukket dypt for henne.

«Det nye passordet er 'Midlertidighet',» sa Minerva til gurgene, og de trådte til side. «Beklager, herr Potter, jeg ble forsinket –»

«Forstått.»

Minerva tok fatt på de lange spiraltrappene, klatret opp istedenfor å vente på å bli båret, og Harry fulgte bak henne.

«Vi skal ha et møte med Amelia Beining, sjef for Avdelingen for magisk justis; med Alastor Bister, som du har møtt; og med Bartemius Kroek, sjef for Avdelingen for internasjonalt magisamarbeid,» sa Minerva mens hun gikk oppover. «De er like mye Humlesnurrs arvinger som du eller jeg.»

«Hvordan – hvordan er det med Hermine?» Harry hadde ikke hatt en sjanse til å spørre før nå.

«Filius sa at hun lot til å være i sjokktilstand, hvilket ikke er overraskende, antar jeg. Hun spurte hvor du var, ble fortalt at du var på en rumpeldunkkamp, spurte hvor du virkelig var, og nektet å snakke med noen om hva som hadde skjedd før hun fikk lov til å snakke med deg. Hun ble ført til St. Mungos, der,» rektor hørtes nå lettere forstyrret ut,

«en standard diagnoseformel kunne fortelle at frøken Grang var en enhjørning med ypperlig helse, bortsett fra at manen hennes trengte å kjemmes. Formler for å oppdage aktive magiske effekter har hver gang rapportert at hun er i en prosess der hun transformeres om til en annen form. Det var en Unevnelig som dukket opp før Filius, ah, fikk ham bort. Han utførte visse formler som han sannsynligvis ikke burde ha visst om, og erklærte at Hermines sjel var i topp stand, men minst en mil vekk fra kroppen hennes. På det tidspunktet ga seniorhelbrederne opp. Akkurat nå er hun i ei celle med rotter og fluer –»

«Hun er hva?»

«Åh, beklager, herr Potter, det er sjargong fra transfigurasjon. Frøken Grang er isolert i et kammer sammen med et bur med tamme rotter, og en boks med fluer som vil formere seg på en enkelt dag. Logikk antyder at hva slags mysterium som enn ligger bak hennes gjenopplivelse, så etterlot det et avtrykk som får helbredernes formler til å svare i hytt og pine. Men hvis ingenting skjer med rottene eller fluenes avkom, så vil frøken Grang erklæres for frisk og trygg slik at hun vil sendes tilbake til Galtvort etter at hun våkner opp igjen i morgen tidlig.»

Harry var fremdeles ikke sikker … var ikke sikker *i det hele tatt*, på hva Hermine ville tenke om å ha blitt bragt til live, i alle fall under disse bestemte omgivelsene. Han trodde ikke egentlig at Hermine ville skrike til ham for å ha gjort det på feil måte. Det var bare Harrys hjerne som forsøkte å se for seg henne som en stereotyp. Harry hadde vært utslitt av forklarlige årsaker, og hadde ikke tenkt spesielt klart da han fant på den dekkhistorien, og Hermine ville sannsynligvis forstå den delen. Men han kunne ikke se for seg hva Hermine *ville* tenke …

«Jeg lurer på hvordan frøken Grang vil føle seg ved også ha overvunnet Du-vet-hvem,» sa Minerva tankefullt, mens hun klatret opp trappene raskt nok til at Harry ble andpusten av å forsøke å holde følge. «Og folk tror de mest interessante ting om henne.»

«Du mener, fordi hun alltid har identifisert seg selv som å være et normalt akademisk geni, og nå tenker en haug mennesker på henne som Jenta-som-ble-gjenopplivet og alle ønsker å ta henne i hånda?» sa Harry. *Selv om hun ikke kan huske å ha gjort noe for å fortjene det. Selv om alt var andre menneskers handlinger og andre menneskers ofre, og hun får æren. Selv om hun ikke føler at hun faktisk har gjort noe for å fortjene den måten andre mennesker behandler henne på, og hun ikke er sikker på at hun noen gang vil klare å leve opp til den personen de forestiller seg.* «Gosj, jeg vet ikke, jeg kan ikke forestille meg hvordan det kan føles.»

Kanskje jeg ikke burde ha utsatt henne for det. Men folk måtte få noe de kunne tro på, før de begynte å lage de mest utrolige forklaringer i sine egne hoder. Å føle seg skyldig for dette ville være dumt. Tror jeg.

De to nådde opp til øverste trappeavsats, og kom inn på det kontoret som var fylt med dusinvis av merkelige gjenstander, alle vendt mot en gedigen skrivepult med en mektig trone bak.

Minervas hånd passerte over en av disse objektene, den med gullboblere, og hun lukket øynene kort. Så tok Minerva av seg Valghatten og puttet den på stumtjeneren som hadde tre tøfler for venstre fot. Hun transformerte den mektige tronen om til en enkel polstret stol, og den gedigne skrivepulten om til et rundt bord; og fire andre stoler hevet seg opp rundt det.

Harry så på alt sammen med en rar klump i halsen. Han visste, uten at noen av dem sa noe, at det burde ha vært en større seremoni rundt endringen av stolene, endringen av bordet. Mye mer seremoni, knyttet til den aller første gangen der rektor satte seg ned i hennes nye kontor. Men av en eller annen grunn var det ikke tid til dette, og Minerva McSnurp valgte hastighet over seremoni.

Et vift fra Minervas tryllestav tente flumilden i peisen, i samme øyeblikk som hun satte seg ned i stolen som hadde vært Humlesnurrs.

Harry fant seg stille en av stolene rundt bordet, og plasserte seg til venstre for Minerva.

Nesten umiddelbart flammet flumilden smaragdgrønt og virvlet ut Alastor Bister, som spant rundt med hevet tryllestav, oppfattet hele rommet ved ett blikk, og pekte så tryllestaven rett mot Harry og sa «*Avada Kadavra*.»

Det skjedde så raskt, og var så fullstendig overraskende, at Harrys egen tryllestav ikke en gang var halvveis fremme før Alastor Bister hadde fullført besvergelsen.

«Bare sjekker,» sa Alastor til rektor, som nå hadde sin egen tryllestav rettet mot Alastor, og sto der med åpen munn som for å si ord hun ikke klarte å finne. «Voldy ville ha forsøkt å hoppe unna, hvis han hadde tatt over guttens kropp i går natt. Jeg må fremdeles sjekke den Grang-jenta, forresten.» Alastor Bister gikk til Minervas høyre side og satte seg.

Harry hadde tenk, i den brøkdelen av et sekund, å forsøke å frembringe en ordløs skytsverge i sølv fra tryllestaven sin; men tryllestaven hadde ikke vært fremme for å avbryte det mulige angrepet i tide, ikke en gang i nærheten.

Vel, hvis jeg følte meg uovervinnelig tidligere, så er det fikset nå. En virkelig verdifull lekse, herr Bister.

Så brant flumilden grønn igjen, og spyttet ut den eldste, bistreste, tøffest-utseende heksa Harry i sitt liv hadde sett; hun minnet om tørket kjøtt som var gitt menneskelig skikkelse. Den gamle heksa hadde ikke tryllestaven i hånda si, men hun hadde en utstråling av autoritet som var sterkere og strengere enn Humlesnurrs.

«Dette er direktør Amelia Beining, herr Potter,» sa rektor McSnurp, som hadde gjenvunnet fatningen. «Vi venter fremdeles på direktør Kroek –»

«Liket til Bartemius Kroek jr. ble identifisert blant de døde dødseterne,» sa den gamle heksa uten innledning, idet hun var på vei mot stolene. «Det kom fullstendig overraskende på oss, og jeg er redd for at Bartemius er i en tilstand av betydelig sorg ved begge disse oppdagelsene. Han kommer ikke til å være med oss i dag.»

Harry holdt rykningen inne i seg.

Amelia Beining satte seg ned på en stol, til høyre for Bister.

«Rektor McSnurp,» sa den eldre heksa, fremdeles uten pause eller nøling, «Merlins ubrutte linje, som Humlesnurr etterlot til meg for å styre, reagerer ikke på min hånd. Heksingating må ha en overmagiarius som er til å stole på, *snarest;* vi har urolige tilstander i Storbritannia. Jeg må vite hva Humlesnurr har gjort, umiddelbart!»

«Dritt,» mumlet Bister. Det gale øyet hans rullet vilt. «Det er ikke bra, ikke bra i det hele tatt.»

«Jaha, ja,» sa Minerva McSnurp, som så heller engstelig ut. «Jeg kan ikke si det for sikkert. Albus – vel, han hadde åpenbart en anelse om at han kanskje ikke kom til å overleve denne krigen. Men jeg tror ikke han forventet at frøken Grang skulle vende tilbake fra de døde og drepe Voldemort bare timer senere. Jeg tror ikke Albus forventet det i det hele tatt. Jeg er ikke helt sikker på hva hans siste bestemmelser vil få ut av det –»

Amelia Beining reiste seg halvveis fra stolen. «Du mener å antyde at *Grang-jenta* kan ha arvet Merlins ubrutte linje? Dette er en *katastrofe!* Hun er tolv år gammel, utestet – Albus kunne da umulig være så uansvarlig at han overlot Linja til hvem nå enn det var som kom til å overvinne Voldemort, uten å vite *hvem!*»

«Vel, for å si det enkelt,» sa Minerva. Fingrene hennes rettet på papirarbeidet som hun hadde tatt med seg, og som nå lå på pulten hennes. «Albus *trodde* han visste hvem som ville komme til å overvinne Voldemort. Det var en profeti om dette, en verifisert sådan, som nå ser ut til å være inaktiv, eller – jeg vet ikke, madam Beining! Jeg har et brev til herr Potter som jeg er ment å gi ham dersom Albus dør eller blir borte, og så et nytt brev som Albus sa at herr Potter bare ville bli i stand til å åpne etter at han hadde overvunnet Voldemort. Jeg er ikke sikker på hva som vil skje med det nå. Kanskje frøken Grang vil være i stand til å åpne det, eller kanskje det aldri vil kunne åpnes –»

«Vent litt,» sa Galøye Bister. Han grep innenfor kuttene, og trakk fram en lang, grå, kvistmerket stav som Harry kjente igjen; det var Humlesnurrs tryllestav, med en form og en stil som ikke liknet på noen annen tryllestav på Galtvort. Bister la tryllestaven på bordet. «Før vi fortsetter. Albus etterlot også en instruksjon eller to til meg. Plukk opp denne staven, gutt.»

Harry nølte, og tenkte.

Albus Humlesnurr ofret seg selv for meg. Han stolte på Bister. Dette er sannsynligvis ikke en felle.

Så begynte Harry å strekke seg ut etter tryllestaven.

Den hoppet opp og fløy over bordet, inn i Harrys hånd. Det øyeblikket Harrys fingre grep om skaftet var det som om han hørte en sang, en hymne om ære og kamp som ga gjenlyd i sinnet hans. En bølge av hvit ild strømmet over skaftet og treverket, vokste mens det beveget seg, og sprutet ut av tuppen i en voldsom kaskade av gnister. Gjennom

treverket under fingrene hans hamret en følelse av styrke og kontrollert fare, som en ulv i bånd.

Harry mottok også en følelse av distinkt skepsis, som om tryllestaven hadde en form for bevissthet, og den lurte på hvordan i Kadmons vorter det hadde seg at den ble holdt av en førsteklassing ved Galtvort.

«Akkurat,» sa Galøye Bister til de forvirrede blikkene. «Så det var altså ikke frøken Grang som overvant Voldy, da. Trodde ikke akkurat det.»

«Hva.» Amelia Beining uttalte ordet svært flatt.

Galøye Bister serverte henne et respektfullt nikk. «Albus sa at denne tryllestaven går videre til den som overvinner dens tidligere mester. Tok den fra gamle Grindy, gjorde han. Så overvant Voldy Albus, i går. Trenger jeg å stave det, Amelia?»

Amelia Beining stirret på Harry med vidåpen munn.

«Muligens er det ikke helt korrekt,» sa Harry. Han svelget nok en klump av den forferdelige skyldfølelsen. «Jeg mener, Voldemort brukte meg som gissel fordi jeg, jeg var en idiot, og Humlesnurr ofret seg selv for å redde meg, kanskje tryllestaven mener at det teller som at jeg overvant Humlesnurr. Æhm, men joda, jeg overvant Voldemort. Han forsvant for min hånd. Men jeg tror det er bedre hvis ingen har noen anelse om at jeg var der.»

Bzzzt. Ding. Glorp. Popp. Splatt.

«*Det* må ha krevd en *viss* innsats,» sa Galøye. Den arrete mannen senket hode sakte, som et tegn på dyp respekt. «Ikke føl deg for skyldig for å ha mistet Albus og Rogus og Flamel, gutt, uansett hvor dum du var. Du vant til slutt. Alle oss samlet klarte aldri det. Bare for å sjekke, gutt, du og Rogus ødela også Voldys malacrux? Og du er *sikker* på at det var den virkelige greia?»

Harry nølte, beregnet de sannsynlige konsekvensene av tillit, de mulige katastrofene ved stillhet, og ristet så på hodet som svar til Bister.

Han hadde planlagt å fortelle i alle fall McSnurp om hva som nå var til stede inne på skolen hennes, uansett. «Voldemort hadde … en ganske stor mengde malacruxer, faktisk. Så istedenfor forglemmet jeg det meste av minnene hans, og transfigurerte ham om til denne.» Harry løftet hånda, og pekte stumt mot smaragden på ringen.

Knekk. Vusj. Hiss. Pfft. Virvle.

«Høh,» sa Bister, og lente seg tilbake i stolen. «Minerva og jeg vil putte noen alarmer og fortryllelser på den ringen din, sønn, hvis du ikke har noe imot det. Bare i tilfelle du glemmer å vedlikeholde den transfigurasjonen en dag. Og ikke gå på jakt etter noen andre mørke trollmenn, aldri, bare lev et stille og fredelig liv.» Den arrete mannen tok fram et lommetørkle og tørket av perlene av svette som nå hadde dukket opp på panna. «Men bra gjort, gutt, både du og Rogus, må han finne fred. Dette var hans ide, kan jeg tenke meg? Bra gjort, sier jeg.»

«Virkelig,» sa Amelia Beining, som nå hadde gjenvunnet fatningen. «Vi har alle en enorm takknemlighetsgjeld til deg. Men jeg vil igjen si at spørsmålet om Merlins ubrutte linje er en hastesak av ekstrem viktighet.»

«Jeg tror,» sa Minerva McSnurp sakte, «at det er best om jeg gir Albus' brev til herr Potter, nå med en gang.» På toppen av hennes stabel med papirer lå nå en pergamentkonvolutt, og et sammenrullet pergament forseglet med et grått bånd.

Rektor ga Harry pergamentkonvolutten først, og Harry åpnet den.

*
*

Hvis du leser dette, Harry Potter, så har jeg falt i krigen mot Voldemort, og oppgaven ligger nå i dine hender.

Skjønt det kan komme som et sjokk for deg å få vite dette, så var dette slik jeg i mitt hjerte ønsket meg at slutten skulle bli. For idet jeg skriver dette, så virker det fremdeles mulig at Voldemort skal kunne falle for mine hender. Og så, i tidas fylde, er det jeg som skal bli det mørket du må overvinne, før du kan få din fulle kraft. For en gang ble det sagt at du kan komme til å løfte din hånd mot din mentor, den som skapte deg, som du elsker; det ble sagt at du kunne bli min undergang. Hvis du leser dette, så skal den mulige fremtida ikke finne sted, og det gleder meg.

Allikevel, Harry, så ville jeg ha spart deg for dette, den ensomme kampen mot Voldemort. Jeg skriver dette, og sverger å beskytte deg så lenge jeg kan, uten omsyn til den endelige regningen jeg selv må betale. Men dersom jeg har feilet, så vit at jeg er glad for det, på min egen egoistiske måte.

Når jeg har falt fra er det ikke lenger noen som kan stå opp mot Voldemort som hans like, utenom deg. Hans skygge vil falle lang og forferdelig over det magiske Storbritannia, og mange vil lide og dø i hans kjølvann. Denne skyggen vil ikke løftes før du ødelegger dens kilde, før du renser mørkets hjerte. Hvordan du skal gå frem, vet jeg ikke. Dersom Voldemort ikke kjenner til de kreftene du bærer, så gjør heller ikke jeg det. Du må finne disse kreftene inne i deg selv, du må lære deg å bruke dem, du må bli Voldemorts endelige dommer, og jeg trygler deg om å ikke gjøre den feilen det er å vise ham nåde.

Min tryllestav, som venter i Bisters trygge hender på at du skal få den, må du aldri våge å bruke mot Voldemort. For når den tryllestavens herre er overvunnet, så går den videre til seierherren. Når du har overvunnet min overvinner vil tryllestaven i sannhet besvare din hånds ønsker; men dersom du forsøker å bruke den mot Voldemort før denne tid, vil den med sikkerhet forråde deg. Hold den utenfor Voldemorts rekkevidde for enhver pris. Jeg ville ha gitt deg det råd å ikke bruke denne tryllestaven i det hele tatt, og allikevel er det en gjenstand av stor kraft, som du kan komme til å trenge når nøden er størst. Men dersom du plukker den opp må du frykte dens forræderske natur til enhver tid.

I mitt fravær er det uunngåelig at Malfang får kontroll over Heksingating. Merlins ubrutte linje har jeg ført videre til deg, med Amelia Beining som din regent, helt til den dag du er gammel nok til å ta makten på egen hånd. Men hun kan ikke stå imot Malfang særlig lenge, ikke når jeg er borte og Voldemort er vendt tilbake for å rådgi ham. Snart, tror jeg, vil Magidepartementet falle, og Galtvort vil bli den siste festning. Til Minerva har jeg overlatt Galtvorts nøkler, men du alene er dets prins, og hun vil hjelpe deg på alle måter hun kan.

Alastor er nå Føniksordenens leder. Lytt nøye til hans ord, både hans råd og hans betroelser. En av de ting i mitt liv jeg har angret mest på er at jeg ikke hørte mer på Alastor, og oftere.

Til sist vil du overvinne Voldemort, derom har jeg ingen tvil.

For dette vil bare utgjøre begynnelsen av ditt livs skjebne. Dette er jeg også viss på.

Når du har overvunnet Voldemort, når du har reddet dette landet, da, håper jeg, kan du ta fatt på den virkelige meningen med dine dager.

Så vær snar med å begynne.

Din i døden (eller i hva det måtte være),

Humlesnurr

P.S. Passordene er 'føniksens pris', 'føniksens skjebne' og 'føniksens egg', uttalt inne på mitt kontor. Minerva kan flytte disse rommene til dit du kan nå dem enklere.

*
*

Harry brettet sammen pergamentet og puttet det tilbake i konvolutten, mens han tankefullt rynket panna, så tok han imot rullen med grått bånd fra rektor. Da den lange, grå tryllestaven i Harrys hånd hadde berørt båndet, falt det umiddelbart av; og Harry rullet opp pergamentet og leste det.

*
*

Kjære Harry Jakob Potter-Eving-Vernes:

Dersom du leser dette, har du overvunnet Voldemort.

Gratulerer med det.

Jeg håper du har hatt en tid til å feire før du åpnet denne pergamentrullen, fordi nyhetene her er ikke muntre i sin natur.

Under Den første trollmannskrigen kom det en tid der jeg innså at Voldemort var i ferd med å vinne, at han snart ville holde alt i sin hånd.

I denne ekstreme situasjonen tok jeg meg inn i Mysterieavdelingen, og jeg påkalte et passord som aldri hadde vært uttalt i Merlins ubrutte linjes lange historie, gjorde en ting som var forbudt, men allikevel ikke fullstendig forbudt.

Jeg lyttet til alle profetier som noensinne hadde blitt tatt opp.

Og slik fikk jeg lære at mine problemer besto av langt verre ting enn Voldemort.

Fra visse seere og spådomskunstnere har det kommet et økende kor av forutsigelser om at denne verden er dømt til ødeleggelse.

Og du, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, er en av dem som er spådd å kunne ødelegge den.

Med rette burde jeg ha stoppet denne muligheten, forhindret deg fra å bli født, slik jeg gjorde mitt beste for å forhindre alle de andre mulighetene jeg oppdaget på denne dag av forferdelig oppvåkning.

Allikevel, i ditt tilfelle, Harry, og i ditt tilfelle alene, hadde profetiene om din apokalypse smutthull, om nå enn disse smutthullene var aldri så små.

Alltid 'han vil gjøre ende på verden', aldri 'han vil gjøre ende på liv'.

Selv når det ble sagt at du ville rive i stykker selve stjernene på himmelen, ble det ikke sagt at du ville rive i stykker mennesker.

Og så, da det var klart at denne verden ikke er ment å vare, har jeg satset bokstavelig talt alt på deg, Harry Jakob Potter-Eving-Vernes. Det var ingen profetier som omtalte hvordan verden kanskje kunne bli reddet, så jeg fant de profetiene som hadde smutthull i ødeleggelsen; og jeg satte i verk de merkelige og komplekse betingelsene som var nødvendige for at disse profetiene skulle kunne oppfylles. Jeg forsikret meg om at Voldemort fikk oppdage en bestemt av disse profetiene, og slik (som jeg dessverre hadde frykt et) dømte jeg dine foreldre til døden og gjorde deg til det du er. Jeg skrev et merkelig hint i din mors lærebok i eliksirer, uten å vite hvorfor jeg måtte gjøre dette; og dette viste seg å lære Lilly hvordan hun kunne hjelpe sin søster, og forsikret at du ville motta Petunia Evings hjertefølte kjærlighet. Jeg snek meg usynlig inn på ditt soverom i Oxford og tilførte deg den eliksiren som gis til elever med tidsvendere, slik at søvnsyklusen ble utvidet med to timer. Da du var seks år gammel knuste jeg en stein som lå i vinduskarmen din, og til dags dato kan jeg ikke forestille meg hvorfor jeg måtte gjøre dette.

Alt i det desperate håp om at du kan få oss gjennom stormens øye, og på en eller annen måte gjøre en ende på denne verden og allikevel få dens mennesker bort i live.

Nå som du har passert den innledende testen ved å overvinne Voldemort, overlater jeg alt mitt til dine hender, alle verktøy jeg har å gi deg. Merlins ubrutte linje, ledelsen over Føniksordenen, all min rikdom og alle mine skatter, Oldstaven utav Dødstalismanene, lojaliteten til de av mine venner som kan tenkes å følge mitt råd og min siste vilje. Jeg har overlatt Galtvort til Minervas hånd, for jeg tror ikke du vil ha tid til den, men selv den er din hvis du forlanger å få den.

En ting gir jeg deg ikke, og det er profetiene. Det øyeblikket jeg er borte vil de bli ødelagt, og ingen fremtidige vil bli tatt opp, for det ble sagt at du aldri må få se dem.

Dersom du finner dette frustrerende, tro meg når jeg sier at selv du med din kløkt ikke kan forestille deg hvilken frustrasjon du er blitt spart for. Jeg vil dø, eller bli borte for deg, eller tatt fra deg på annen måte – profetiene er åpenbart uklare – uten å noen gang få vite hva fremtida virkelig har i vente, eller hvorfor jeg må gjøre det jeg må gjøre. Alt er kryptisk galskap og det er godt for deg at du er kvitt det.

Det kan bare være én konge på sjakkbrettet.

Det kan bare være én brikke hvis verdi er uerstattelig.

Den brikken er ikke verden, det er verdens folk, trollmenn og gomper, gnomer og husnisser og alle andre.

Så lenge en rest av vårt slag overlever er denne brikken fremdeles i spill, selv om stjernene skulle dø i himmelen.

Og hvis den brikken tapes, slutter spillet.

Vit verdien av alle dine andre brikker, og spill for å vinne.

– Albus

*
*

Harry holdt pergamentrullen lenge, og stirret på ingenting.

Så.

Det var tider der uttrykket 'det forklarer saken' ikke virkelig var dekkende, men uansett, det forklarte saken.

«Hva sier brevet?» sa Amelia Beining.

«Det er en tilståelse,» sa Harry. «Det viser seg at Humlesnurr er den som drepte kjælesteinen min.»

«*Dette er ikke tidspunktet for morsomheter!*» skrek den eldre heksa ut. «Er du Merlins ubrutte linjes sanne holder?»

«Ja,» sa Harry fraværende, med et sinn som var opptatt av tanker som var, etter en hvilken som helst objektiv vurdering, av overveldende større betydning.

Den gamle heksa satt svært stille i stolen. Hun vendte på hodet, og låste blikket mot Minerva McSnurp.

Harrys hjerne, som sjonglerte med altfor mange muligheter over altfor mange tidshorisonter, der noen av dem bokstavelig talt involverte milliarder av år og prosedyrer

for å bryte ned stjerner, erklærte seg som kognitivt konkurs og tok en omstart. *Ålreit, hva er den <u>første</u> tingen jeg må gjøre for å redde verden … nei, gjør det enda mer lokalt, hva er det jeg må gjøre <u>i dag</u> … utenom å finne ut hva jeg må gjøre, åpenbart, og jeg burde ikke sløse bort tida før jeg tar en titt på hva det kan være Humlesnurr har latt bli igjen til meg i Føniksegg-rommet …*

Harry hevet blikket opp fra pergamentrullen og så mot professor – mot rektor McSnurp, og Galøye Bister, og på den gamle læraktige heksa, som om han så dem for første gang. Skjønt, når det kom til Amelia Beining så var det uansett mer eller mindre første gang han så henne.

Amelia Beining, sjef for Avdelingen for magisk justis, som Albus Humlesnurr hadde ansett som verdig og skikket til å lede Heksingating, i det minste midlertidig. Hennes samarbeid ville være uvurderlig, kanskje *nødvendig,* for … for hva det nå var som holdt stø kurs mot Harry. Humlesnurr hadde valgt henne, og han hadde lest profetier som Harry ikke hadde sett.

Amelia Beining, som hadde trodd at hun hadde blitt utnevnt til hersker over Merlins ubrutte linje og gjort til den neste overmagiarius, bare for å oppdage at denne stillingen istedenfor, tilsynelatende, hadde gått til en elleveårs gutt.

Du vil nå, sa stemmen til Håsblås inne i hodet hans, *du vil nå være høflig. Du vil ikke være din vanlige form for forbannet idiot. Fordi verdens skjebne kan vise seg å avhenge av det. Eller ikke. Vi har faktisk ikke peiling.*

«Jeg er fryktelig lei meg for alt dette,» sa Harry Potter, og tok så en pause for å se hvilken effekt, om noen, denne høflige uttalelsen hadde avstedkommet.

«Minerva ser ut til å mene,» sa den eldre heksa, «at du ikke vil bli fornærmet av å høre ærlige ord.»

Harry nikket. Ravnklodelen hans ønsket å inkludere en presisering om at det var annerledes fra at folk beint fram forsøkte å trykke deg ned mens de skrek at du var intolerant overfor kritikk, men Håsblås la ned veto. Uansett hva hun hadde å si, ville Harry høre etter.

«Jeg ønsker ikke å snakke stygt om de som har forlatt oss,» sa den gamle heksa. «Men i uminnelige tider har Merlins ubrutte linje gått videre til dem som *grundig* har demonstrert at de er, ikke bare gode mennesker, men tilstrekkelig vise til å merke ut etterfølgere som selv både er gode og vise. Et eneste brudd, noe sted langs denne kjeden, og rekkefølgen kan komme på villspor og aldri vende tilbake! Det var en sinnssyk handling av Humlesnurr å overlate Linja til deg i slik ung alder, selv etter å ha lagt ned en betingelse om at du overvant Du-vet-hvem. En flekk på Humlesnurrs ettermæle, slik vil det bli sett.» Den gamle heksa nølte, og øynene hennes observerte fremdeles Harry. «Jeg mener det er best at ingen utenfor dette rommet noen gang får vite det.»

«Æhm,» sa Harry. «Du … har ikke spesielt høye tanker om Humlesnurr, antar jeg?»

«Jeg trodde …» sa den gamle heksa. «Vel. Albus Humlesnurr var en bedre magiker enn meg, en bedre *person* enn meg, på flere måter enn jeg enkelt kan regne opp. Men mannen hadde sine feil.»

«Fordi, eh, jeg mener. Humlesnurr *visste* alt det du nettopp sa. Om at jeg er for ung, og hvordan Linja fungerer. Du oppfører deg som om du tror Humlesnurr ikke var klar over disse faktaene, eller bare ignorerte dem, da han tok sin beslutning. Det er sant at dumme mennesker, som meg, av og til tar avgjørelser som er latterlige. Men ikke Humlesnurr. Han var *ikke* gal.» Harry svelget, og tvang en plutselig fuktighet vekk fra øynene. «Jeg tror … jeg begynner å innse … Humlesnurr var den eneste personen som var ved sine fulle fem, i hele denne historien, hele tida. Den *eneste* som gjorde de rette tingene av noe som liknet på de rette årsakene …»

Madam Beining bannet lavt; lave, alvorlige besvergelser som fikk Minerva McSnurp til å gjøre rykninger.

«Jeg beklager,» sa Harry hjelpeløst.

Galøye gliste, det arrete ansiktet vred seg i et smil. «Har alltid visst at Albus hadde *planer* han aldri fortalte til oss andre. Gutt, du aner ikke hvor vanskelig det er for meg å ikke bruke Øyet på den pergamentrullen.»

Harry dyttet rullen kjapt ned i minkelskinnpungen.

«Alastor,» sa Amelia. Den gamle heksas stemme økte i styrke. «Du er en mann av fornuft, du kan umulig tro at denne guttungen er i stand til å fylle Humlesnurrs sokker! Ikke *i dag!*»

«Humlesnurr,» sa Harry, og ordet smakte merkelig i munnen hans, «gjorde en feilantakelse da han tok sin beslutning. Han så for seg at alle vi, sammen, kom til å slåss mot Voldemort i årevis. Han visste ikke at jeg ville gjøre slutt på Voldemort umiddelbart. Det var den rette tingen for meg å gjøre, det sparte en mengde liv sammenliknet med å utkjempe en lang krig. Men Humlesnurr trodde at dere ville ha mange år på dere til å lære meg opp, lære å stole på meg … og istedenfor var alt over på en kveld.» Harry trakk pusten. «Kan du ikke bare *late som* om vi har kjempet mot Voldemort i årevis, og jeg har gjort meg fortjent til din tillit, og alt det der? Slik at jeg ikke blir straffet for å vinne raskere enn Humlesnurr forventet?»

«Du er fremdeles en førsteklassing på Galtvort!» sa den gamle heksa. «Du *kan ikke* ta Humlesnurrs plass, uansett hva hensikten hans har vært!»

«Riktig, hele den 'ser ut som en elleveåring'-greia.» Harrys hånd løftet seg og gned seg over nesa der brillene hvilte. *Jeg antar at jeg bare kunne bruke Steinen, og endre meg til å se ut som om jeg var nitti …*

«Jeg er ingen tåpe,» sa den gamle heksa. «Jeg vet at du ikke er et vanlig barn. Jeg har sett deg snakke til Lucifus Malfang, var til stede for å se deg skremme bort en desperant, og var vitne til at Vulkan aksepterte din forespørsel. Enhver med en tanke visdom som så deg stå foran Heksingating – og med det mener jeg meg selv og i høyden to andre –

kunne gjette at du absorberte en andel av Du-vet-hvems forrevne sjel den kvelden han ikke-døde, men undertrykket den og omformet hans kunnskaper til bruk i det godes tjeneste.»

Det ble en kort pause i rommet.

«Vel, ja, åpenbart,» sa Minerva McSnurp. Hun sukket, og sank lett sammen i rektorstolen. «Slik Albus naturligvis visste *helt fra starten,* men hensynsfullt unnlot å advare meg om *på noen som helst måte.*»

«… riktig,» sa Bister. «Det visste jeg jo. Jepp. Helt åpenbart, jada. Var ikke forvirret i det hele tatt.»

«Jeg antar at det er tilstrekkelig nærme sannheten,» sa Harry. «Så, æh. Hva er problemet, egentlig?»

«Problemet,» sa Amelia Beining med fullstendig jevn stemme, «er at du er en boblende, ustabil blanding av en førsteklassing ved Galtvort og Du-vet-hvem.» Hun stoppet opp, som om hun ventet på noe.

«Jeg holder på å bli bedre på det området,» sa Harry, siden det lot til at hun ventet på svaret hans. «Ganske raskt, faktisk. Og hva viktigere er, så er ikke dette noe Humlesnurr ikke visste om.»

Den gamle heksa fortsatte. «Det å gi vekk din formue og havne i gjeld hos Lucifus Malfang for å kunne holde din beste venn ute av Azkaban … uansett hvor mye det demonstrerer din solide moralske ryggrad, så viser det også at du ikke vil kunne klare å temme Heksingating. Jeg kan nå forstå at du gjorde det rette for deg selv, det du var nødt til å gjøre for å beskytte din mentale helse og holde ditt indre mørke i sjakk. Men du gjorde samtidig en ting som Merlins arving ikke må gjøre. En sentimental leder kan være langt verre enn en egoistisk. Albus, som var både føniksens herre og tjener, var knapt til å holde ut – og selv han gikk imot deg den dagen.» Amelia gjorde en håndbevegelse i retning Galøye Bister. «Alastor er hard. Han er slu. Allikevel har han ikke det nødvendige talentet som trengs for å regjere. Du, Harry Potter, har fremdeles ikke fastheten, kapasiteten til å ofre, som trengs for å lede selv Føniksordenen. Og siden du er den du er, må du *ikke forsøke* å bli den personen. Ikke nå, ikke i din alder. Harmoniser og smelt sammen ditt delte sinn i ditt eget tempo, hvis du har mulighet til det. Ikke forsøk å være overmagiarius samtidig som du gjør det. Dersom Albus mente at dette var en god ide, så har han forfattet en pen liten historie som ikke har tatt hensyn til den virkelige verdens praktikaliteter. Min mening er at mannen hadde visse problemer med slikt.»

Harrys øyne hadde utvidet seg en tanke, mens han hørte på alt dette. «Æhm … hva er det du egentlig tror foregår inni her?» Harry dunket på sitt eget hode, rett over øret.

«Jeg forestiller meg at inne i deg er det sjelen til en gutt som forblir ærlig og sann, som samler sin viljestyrke for å undertrykke det fragmentet av Voldemorts ånd som forsøker å konsumere ham, samtidig som den hyler til ham at han er sentimental og svak – flirte du nå nettopp?»

«Beklager. Men ærlig talt, det var aldri *så* ille. Mer som å ha en rekke dårlige vaner jeg måtte kvitte meg med.»

«Ahem,» sa rektor McSnurp. «Herr Potter, jeg mener at ved starten av skoleåret så *var* det så ille.»

«Dårlige vaner som grep inn i og utløste hverandre. Ja, de er nok litt mer problematiske.» Harry sukket. «Og du, madam Beining … øh. Beklager dersom jeg tar feil her. Men jeg gjetter på at du føler deg litt forarget over at Linja gikk til en elleveåring?»

«Ikke på den måten du tror,» sa den gamle heksa rolig. «Skjønt det er naturlig at du mistenker meg. Stillingen som overmagiarius er ikke en jeg vil finne behagelig, selv sammenliknet med redslene i Magisk justis. Albus overtalte meg i denne saken, og jeg skulle gjerne ha sagt at en god del overtalelse var nødvendig, men sannheten er at jeg ikke ville kaste bort tida hans på en diskusjon jeg forventet å tape. Jeg visste at jeg ville hate oppgaven, og jeg visste at jeg ville gjøre det uansett. Minerva sier at du har en viss porsjon fornuftig sans, særlig dersom andre minner deg på det. Kan du virkelig se deg selv stående på Heksatings høye podium? Er du sikker på at det ikke er en rest av Du-vet-hvem som ser seg selv passende for denne stillingen, eller i det hele tatt ønsker å ha den?»

Harry tok av seg brillene og masserte panna. Arret hans gjorde fremdeles litt vondt, etter skaden han hadde påført det i går ved å plukke på det til det begynte å blø på en passe dramatisk måte. «Jeg har en andel fornuftig sans, og ja, det å være overmagiarius høres ut til å være en stor mengde ergrelser og en jobb som, i virkeligheten, ikke passer meg det minste. Problemet er. Øh. Jeg er ikke sikker på at Merlins ubrutte linje bare handler om å være overmagiarius. Det er, æhm, jeg mistenker … at det er andre merkelige ting som også følger stillingen. Og at Humlesnurr ønsket at jeg skulle ta ansvar for de … andre tingene. Og at de andre tingene kan være … muligens helt *utrolig* viktige.»

«Dritt,» sa Bister. Så gjentok Alastor Bister, «Dritt. Gutt, burde du i det hele tatt fortelle oss dette?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry. «Hvis det er en brukermanual, så har jeg ennå ikke tittet i den.»

«Dritt.»

«Og hvis disse andre tingene krever fasthet og offer?» sa Amelia Beining, fremdeles rolig. «Hvis de tester deg på den måten som du ble testet foran Heksingating? Jeg er gammel, Harry Potter, og jeg er ikke uten kjennskap til mysterier. Du har sett hvordan jeg var i stand til å oppfatte din egen natur ved kun et blikk.»

«Amelia,» sa Galøye Bister. «Hva ville ha skjedd dersom du hadde måttet kjempe mot Du-vet-hvem i går kveld?»

Den gamle heksa trakk på skuldrene. «Jeg ville ha dødd, antar jeg.»

«Du ville ha *tapt,*» sa Alastor Bister. «Og Gutten-som-overlevde klarte ikke bare å uskadeliggjøre Voldy, han ordnet det slik at hans gode venn Hermine Grang kom *tilbake fra de døde* samtidig som Voldy gjenoppsto. Det er ikke en sjanse i helvete eller dobbelthel-

vete at det var en tilfeldighet, og jeg tror heller ikke at det var Rogus sin ide. Amy, sannheten er at ingen av oss vet hva bæreren av Merlins siste vilje må *gjøre.* Men vi har ikke den riktige typen galskap til å ta oss av denne dritten her.»

Amelia Beining rynket pannen. «Alastor, du vet at jeg har tatt meg av merkelige ting tidligere. Tatt meg av dem på en ganske bra måte, etter egen mening.»

«Jepp. Du *tok deg av* dritten så du kunne gå tilbake til det virkelige livet. Du er ikke den typen gal som bygger et helt slott av dritten og bor der.» Bister sukket. «Amy, dypt nede vet du nøyaktig hvorfor Albus måtte overlate hva-det-nå-kan-være-for-jobb til den stakkars gutten.»

Den gamle heksas never strammet seg på bordet. «Har du noen anelse om hvilken *katastrofe* det kunne vise seg å bli for Storbritannia? Kall meg gjerne åndsfrisk, men jeg kan ikke akseptere det resultatet! Jeg har jobbet altfor lenge fram mot denne dagen til å skulle se at alt faller fra hverandre nå, *nå* av alle mulige tidspunkter.»

«Unnskyld meg,» sa rektor McSnurp, og hørtes svært presis og skotsk ut. «Er det noen grunn til at herr Potter ikke rett og slett instruerer Merlins ubrutte linje om at madam Beining er hans regent for stillingen som overmagiarius, men ikke har noe å gjøre med Mysterieavdelingen, fram til han blir myndig? Hvis Albus kunne be Linja om å utpeke en regent kun fram til Voldemort var overvunnet, er den åpenbart i stand til å følge komplekse ordrer.»

Sakte ble dette uventede hammerslaget av sunn sans absorbert av alle tilstedeværende.

Harry åpnet munnen for å gå med på å utpeke Amelia Beining som sin regent for Heksingating-relaterte saker, og så nølte han igjen.

«Æhm,» sa Harry. «Ehem. Madam Beining, jeg ville klart foretrekke om du tok deg av å takle Heksingating istedenfor meg.»

«På det punktet er vi enige,» sa den gamle heksa. «Skal vi la det skje?»

«Men –»

De tre andre rykket unisont bakover i frustrasjon. «Hva er problemet, herr Potter?» sa rektor, med en stemme som antydet at hun håpet at det ikke var noe alvorlig.

«Æhm. Jeg tror det er et par ting jeg vil kunne komme til å måtte gjøre i nær fremtid som kunne … vise seg å være politisk kontroversielt, og i bytte for å gi over Linjas politiske makt til madam Beining, vil jeg komme til å ønske hennes … øh, samarbeid, på visse områder.»

Amelia Beining utvekslet nok et langt blikk med Minerva McSnurp. Så tittet hun tilbake på Harry Potter.

«Jeg er indignert over å motta en slik forespørsel!» sa Amelia Beining. «Nølingen din har fortalt meg at du er svak og uvant med å forhandle, og at du sannsynligvis vil gi deg hvis jeg yter motstand.»

Harry lukket øynene.

Med *antydning* til mørke rundt kantene åpnet Harry øynene.

«Ålreit,» sa Harry, «la meg omformulere. Jeg akter ikke å blande meg inn i arbeidet ditt på daglig eller til og med månedlig basis, men jeg kan ikke bare dytte fra meg det endelige ansvaret som Humlesnurr overlot til meg. Jeg kommer ikke til å ugle deg bisarre pergamenter uten forvarsel, saker kan diskuteres på forhånd, men det kan komme til et punkt der jeg er nødt til å gi deg en ordre. Dersom du nekter å utføre ordren kan jeg bli nødt til å ta tilbake Linjas Heksingating-funksjoner og ta direkte kontroll. Kan du takle det?»

«Og hvis jeg sier nei?» sa den gamle heksa.

Antydning, som en liten antydning lå dette mørket … «Jeg har ikke et alternativ til deg her og nå. Jeg kunne starte med å spørre Augusta Langballe hvem hun trodde kunne egne seg, og ta det derfra. Men det kan være viktig at vi holder oss til Humlesnurrs plan så mye som mulig, siden jeg ikke vet nøyaktig hvorfor han gjorde alt det han gjorde; og han mente at Amelia Beining burde være overmagiarius i tida som kommer. Jeg har ikke tenkt til å bruke Merlins navn til å presse deg, men … nei, stryk det, jeg *har* tenkt til å bruke Merlins navn til å presse deg, det er en viss mulighet for at dette er sykt viktig.»

Den gamle heksa brukte en stund på å tenke, øynene hennes vandret fra person til person rundt bordet. «Jeg er ikke fornøyd med dette,» sa hun etter en tid. «Men Heksingating må snart kalles til ro. Det vil duge for nå.»

Sakte grep den gamle heksa inn under kuttene, og tok ut en kort stav av stein, mørk stein.

Hun plasserte staven på bordet foran Harry. «Ta det som tilhører deg,» sa hun. «Og deretter, vær vennlig å gi den tilbake.»

Harry strakk hånda ut for å ta den.

I det øyeblikket da Harrys fingre først berørte den mørke steinen –

– skjedde det ingenting.

Vel, kanskje Merlin ikke hadde vært noen tilhenger av melodrama. Det kunne forklare hvorfor hans endelige arv så ut som en liten, traust, mørk stav. Hvis det var alt som trengtes for at den skulle fungere, så var det alt som kom til å være der.

Harry tok opp Linja, og rynket panna til den. «Jeg ønsker å utnevne Amelia Beining som min regent for Heksingating-relaterte funksjoner.» Så slo tanken ham om at han måtte definere et sluttpunkt, dersom en regent skulle utnevnes, og Harry la til, «Frem til jeg sier at jeg har tatt den tilbake.»

Så skar Harry en grimase. Han hadde håpet på mer fra Linja, men den var bare en nøkkel til steder i Mysteriedepartementet der interessante ting ble oppbevart, eller til forseglede plasser der Merlin og hans etterfølgere hadde lagret ting som ikke burde ødelegges, men som allikevel burde holdes skjult for folk flest. Utenom det gjorde ikke Linja så mye.

Linja lot deg heller ikke omgå Merlins Forordning. Nei, selv ikke om galaksens skjebne sto på spill. Selv ikke om personen virket sinnsfrisk, hadde avlagt et Ubryteløftet, og ærlig trodde på at det var nødvendig dersom verden ikke skulle ødelegges.

Merlin hadde sett for seg et langt løp, en verden som ville vare i evigheter og ikke bare århundrer. Verden hadde ingen grunn til å ikke vare *for alltid*, hvis de virkelig farlige kreftene ble fjernet og holdt vekk. Sett opp mot dette, ville et enkelt smutthull i sikkerheten gjøre at verdens undergang bare ble et spørsmål om tid. En dag ville Merlins linje bli overført til feil person. Den kunne avvise den åpenbart uverdige, men til slutt ville den ende opp i hender som hadde så subtile feil at Linja ikke ville oppdage det. Dette var uunngåelig når man hadde med mennesker å gjøre, og Harry var nødt til å ha dette klart for seg før han forseglet noe der fremtidige innehavere av Linja kunne hente det ut fra – de mulige katastrofene ved den uunngåelige misbruken *en eller annen gang* måtte bli oppveiet av fordelene i løpet av de neste par tusen årene.

Harry slapp fra seg et sukk som var trist og svært lavt. *Merlin, din tosk …*

Det å tenke dette låste ikke opp noen siste sikkerhetsanordninger.

Ingenting vedrørende Mysteriedepartementet hadde noen bråhast, så Harry la forsiktig Linja tilbake på bordet.

«Takk,» sa den gamle heksa. Hun plukket opp staven av mørk stein. «Vet du hvordan jeg skal bruke denne for å kalle Heksingating til ro, eller – glem det, jeg prøver bare å dunke den ned i podiet. Det virker åpenbart nok. For resten av landet, naturligvis, så er jeg overmagiarius for alt noen vet utenom oss fire.»

Harry nølte. Så begynte han å forestille seg uglene han ville komme til å motta hvis noen visste at han hadde anledning til å overstyre overmagiarius, og hvordan det ville påvirke Amelias evner til å forhandle. «Greit.»

Amelia stakk staven tilbake under kuttene. «Jeg vil ikke si at det var en fornøyelse å gjøre forretninger med deg, Gutt-som-overlevde, men det kunne ha vært langt verre. Mange takk for det.»

Harry følte allerede en gryende bekymring rundt den nøyaktige maktbalansen her, fra måten madam Beining handlet på. De andre hadde, helt logisk, dedusert at det for det meste hadde vært Rogus Ringelhorn som hadde planlagt hvordan Voldemort skulle beseires, hvilket betydde at de fremdeles undervurderte ham. Kanskje ville det kreves en form for krise, som Harry klarte å løse med suksess, for en gangs skyld, uten å rote til ting, før Amelia Beining startet å respektere hans autoritet. Eller tro på den i det hele tatt, for å si det med renere ord … «Så,» sa Harry. «Har du noen merkelige greier til meg som du ville ha lagt fram for Humlesnurr mens han var tilgjengelig?»

Amelia så tankefull ut. «Siden du spør … jeg kan absolutt tenke meg å legge fram tre ting. Først, vi har ikke den fjerneste anelse om hva slags ritual som ble brukt til å ofre dødseterne og gjenopplive Du-vet-hvem. Informasjonen stemmer ikke overens med noen kjent legende, og de magiske sporene fra ritualet har blitt slettet. Så vidt mine

svartspanere kan forstå, så falt alles hoder av nakkene deres av naturlige årsaker. Bortsett fra Wolmer McKnife, som ble drept av magisk ild etter å ha avfyrt en mordforbannelse fra tryllestaven sin. Absolutt et svært mysteriøst ritual.» Hun ga Harry et heller *presist* blikk.

Harry tenkte igjennom dette, og valgte sine ord med omhu. Voldemort hadde sagt at han hadde satt opp beskyttelsesmagi, så Harry hadde vært trygg på at svartspanere med tidsvendere ikke kunne observere ham, men allikevel … «Jeg tror dette er en sak som du ikke behøver å legge altfor mye ressurser i, madam Beining.»

Den gamle heksa leverte antydningen til et flir. «Det gjør seg ikke om noen legger merke til at vi tar lett på etterforskningen av dødsfallene til så mange adelige, herr Potter. Da jeg fikk gjenfortalt din versjon av historien om Rogus' siste kamp, forsikret jeg om at det ble sendt ut etterforskere som jeg anså som *til å stole på* når det kommer til å utføre pliktene med høy kvalitet. Svartspaner Nobbs og svartspaner Kolon, nærmere bestemt, som nyter stor respekt også utenfor min avdeling. Jeg fant at rapporten deres utgjorde ganske fascinerende lesing.» Amelia tok en pause. «Det er en mulighet for at Loke Myrkskog etterlot seg et spøkelse –»

«Utdriv det før noen snakker med det,» sa Harry, bevisst på den plutselige hamringen i hjertet.

«Ja, sjef,» sa den gamle heksa tørt. «Jeg skal forstyrre sjelens forankring en tanke, og ingen skal kunne fatte mistanke ved at det ikke materialiserer seg. Den andre saken er at det ble funnet en fremdeles-levende menneskelig arm blant Den mørke herrens ting –»

«Bellatrix,» sa Harry. Hukommelsen hadde hoppet tilbake, fant forbindelsen som pågående traumer hadde gjort uklar. «Jeg antar at det er Bellatrix DeMons' arm.» *Lars Loran DeMons hadde ikke blitt navngitt som en som hadde mistet en forelder.* «Åh, dobbeltfillern. Hun er fremdeles på frifot, selvsagt. Kan du bruke armen hennes for å oppspore henne, på noe vis?»

Amelia Beining hadde fått et surt uttrykk. «Jeg forstår. Som jeg nettopp sa; en fremdeles-levende menneskelig arm ble funnet blant Den mørke herrens ting, men den viste seg å være lett å ødelegge med ild.»

«Hvilken *idiot* –» Harry stoppet seg selv. «Nei, *ikke* en idiot. Fordi det å umiddelbart ødelegge mørke gjenstander er et prinsipp i avdelingen. På grunn av tidligere erfaringer med ringer som absolutt burde ha vært sluppet ned i vulkaner umiddelbart. Stemmer?»

Bister og Amelia nikket i fellesskap. «God gjetning, gutt,» sa Bister.

Det virket bokstavelig talt uunngåelig at Harrys tidligere feilgrep ville dukke opp igjen og plage ham på en eller annen skrekkelig måte seinere, men det var allikevel ingen grunn til å ikke forsøke å holde plottet skjult. «Jeg antar at du har tenkt på dette allerede,» sa Harry, «men det åpenbare neste trinnet er å sende ut det som tilsvarer en internasjonal etterlysning etter ei tynn heks som mangler venstre arm. Åh, og legg til

tjuefem tusen galleoner utlovet av meg – rektor, det er greit, vær vennlig å ta mitt ord for det – til hva det nå er for belønning som kan tilbys.»

«Vel sagt.» Den gamle heksa lente seg lett forover. «Den tredje og endelige saken … det var ett virkelig gåtefullt element i forrige natts hendelser, og jeg er nysgjerrig på å få se hva du kan få ut av det, Harry Potter. Blant alle likene som ble funnet var hodet og kroppen til Sirius Svaart.»

«*Hva?*» skrek Bister, og reiste seg halvveis fra stolen. «*Jeg trodde han var i Azkaban!*»

«Det er han,» sa madam Beining. «Det sjekket vi umiddelbart. Vaktene i Azkaban har rapportert at Sirius Svaart fremdeles er i cella si. Svaarts hode og kropp ble transportert til likhuset ved St. Mungos, og viser samme dødsårsak som de andre dødseterne, altså at hodet spontant datt av. Det er også blitt meg fortalt Sirius Svaart, så sent som i morges, sitter i hjørnet i cella si og vugger fram og tilbake med hodet mellom hendene. Ingen andre doble sett dødsetere er blitt funnet. Foreløpig.»

Det var en pause som ble fylt med tikkende og pipende gjenstander, mens de tilstedeværende tenkte igjennom dette.

«Ah …» sa Minerva. «Det er ikke mulig, selv etter Du-vet-hvems standarder for muligheter. Er det?»

«Det ville jeg også ha tenkt da jeg var på din alder, kjære,» sa Amelia. «Det er den sjette merkeligste tingen jeg har sett i mitt liv.»

«Ser du, gutt?» sa Bister. «Denne typen ting er grunnen til at ingen, selv jeg, kan være paranoid nok.» Den arrete mannen la hodet på skakke, og så tankefull ut, mens det lyseblå øyet fortsatte sine hvileløse bevegelser. «Tvillingbrødre, holdt skjult fra resten av verden? Walburga Svaart fødte to tvillinger, kunne ikke utstå tanken på å drepe en, visste at gamle Pollux ville kreve det … næh, kjøper ikke den.»

«Noen ideer, herr Potter?» sa Amelia Beining. «Eller er dette en ny slik sak der min avdeling ikke trenger å gjøre altfor grundige undersøkelser?»

Harry lukket øynene og tenkte.

Sirius Svaart hadde jaktet på og funnet Petter Pittelpytt, istedenfor å rømme landet slik sunn fornuft ville ha foreslått.

Svaart var blitt funnet stående midt i gata, omgitt av døde kropper, leende.

Ingenting igjen av Pittelpytt bortsett fra en finger.

Pittelpytt hadde vært en spion for lyset; ikke en dobbeltagent, men en som snek seg rundt og fant ut ting.

En av konspirasjonsteoriene om Pittelpytt hadde vært at han var en animagus, siden han hadde vært flink til å snike seg rundt selv i sine år på Galtvort.

Desperanter trakk ut all magi i sin nærhet.

Professor Krengle hadde sagt noe om en bestemt type magi som omformet kjøtt slik en gompesmed omformet metall med hammer og tenger …

Harry åpnet øynene sine igjen.

«Var Petter Pittelpytt i hemmelighet en metamorfmagiker?»

Amelia Beinings ansikt endret seg. Hun laget en enkelt kvekkende lyd, og falt bakover i stolen.

«Ja, faktisk …» sa Minerva sakte. «Hvorfor?»

«Sirius Svaart forfloktet Petter Pittelpytt,» forklarte Harrys stemme tålmodig, «for å tvinge ham til å endre form og gi seg ut for å være Svaart. På det tidspunktet forflokningen bleknet vekk var Petter i Azkaban og kunne ikke endre seg tilbake. Svartspanerne er vant til at mennesker i Azkaban sier absolutt hva som helst for å komme seg bort, så de hørte ikke etter mens Petter Pittelpytt skrek det ut igjen og igjen helt til han mistet stemmen.»

Selv Galøye Bisters ansikt var skrekkslagent på dette tidspunktet.

«I tilbakeblikk,» sa Harrys stemme, som nå lot til å operere helt på egen hånd, «burde du ha vært mistenksom da du klarte å få halt den *ene* dødseteren av sted til Azkaban uten rettssak.»

«Vi trodde Malfang var distrahert,» hvisket den gamle heksa. «At han bare forsøkte å redde seg selv. Vi hadde klart å få fatt i andre dødsetere på samme tid, slik som Bellatrix –»

Harry nikket, og det føltes som om nakken og hodet ble styrt av en dukkemester. «Den mørke herrens mest fanatiske og hengivne tjener, et naturlig sentrum for motstand for alle som utfordret Lucifus' kontroll over dødseterne. Du trodde Lucifus var distrahert.»

«Få ham ut derfra,» sa Minerva McSnurp. Stemmen hennes ble et skrik. «*Få ham ut derfra!*»

Amelia Beining dyttet seg opp fra stolen, og satte kurs mot flumpeisen –

«Stopp.»

Alle så forbløffet på Harry, og ingen mer enn Minerva McSnurp.

Noen annen så ut til å ha tatt over Harrys stemme. «Det er fire ting vi må diskutere. En uskyldig mann har vært i Azkaban i ti år, åtte måneder og fjorten dager. Han kan bli der noen minutter til. Så viktige er disse fire sakene.»

«Du –» hvisket Amelia Beining. «Du skulle ikke forsøke å være denne personen, i din alder –»

«Først. Jeg synes vi skal se igjennom de fullstendige politirapportene for hver eneste annen dødseter som ble sendt til Azkaban *mens Lucifus ble distrahert.* Kan du få funnet fram disse rapportene til i kveld?»

«Innen timen er omme,» sa Amelia Beining. Hun så grå ut.

Harry nikket. «For det andre. Azkaban er ferdig. Du vil måtte starte forberedelser umiddelbart for å flytte fanger over til Nurmengaard eller et annet tilstrekkelig trygt ikke-desperantfengsel; og å legge til rette for medisinsk behandling av den despereringen de innsatte har vært utsatt for.»

«Jeg,» sa Amelia. Den gamle heksa virket bøyd, forminsket. «Jeg … tror ikke, at selv med denne … skandalen, at resten av Heksingating vil bøye seg for dette … og desperantene må få næring, ikke så mye som vi har servert dem, men de må få noen ofre, ellers vil de streife rundt i verden på rov etter uskyldige …»

«Hva Heksingating sier spiller ingen rolle,» sa Harry. «Fordi –» Harrys stemme var halvkvalt. «Fordi –» Harry pustet dypt, og stålsatte seg selv. Nå mente han at han kunne se hva som rørte seg i den umiddelbare fremtida, kunne se den strekke seg ut foran ham lik en gyllen sti opplyst av sola. *Var dette også nedskrevet, i den Tidens bok som jeg ikke må se?* «Fordi dersom jeg gjetter riktig omkring hva fremtida bringer, så vil Hermine Grang, Jenta-som-ble-gjenopplivet, reise til Azkaban ganske snart og ødelegge alle desperantene der.»

«Umulig!» utstøtte Galøye Bister.

«Merlin,» hvisket Amelia Beining. «Åh, kjære Merlin. Det er det som skjedde med desperanten som Humlesnurr 'mistet'. Det er derfor de er redde for deg – og nå henne i tillegg?» Stemmen hennes skalv. «Hva er dette, hva er alt dette?»

Hvis Hermine tror at Døden kan overvinnes –

Uansett om hun kunne ha trodd på det tidligere eller ikke, vil hun tro på det nå.

«En autorisert flyttnøkkel til Azkaban ville vært fint –» Igjen brast Harrys stemme. Tårer strømmet nedover kinnene hans.

Hun kan ikke dø. Jeg har malacruxen hennes.

Men Hermine trenger ikke å få vite om det. Ikke den første uka.

Hvis hun er villig til å risikere sitt eget liv for å gjøre slutt på dette –

«Skjønt, jeg tror, hun kanskje, finner veien dit på egen hånd …»

«Harry?» sa rektor McSnurp.

Harry gråt nå, store, såre hulk brøt ut av ham. Men han sluttet ikke å snakke. Et eller annet sted der ute ventet Petter Pittelpytt mens Harry gråt.

Et eller annet sted der ute ventet alle mens han gråt.

«For det tredje. Et sted rett innenfor Galtvorts beskyttelsesmagi. En eller annen plass det er svært lett å beskytte. Men der nødstilfeller kan flyttnøkles inn fra rett utenfor beskyttelsen. Det skal opprettes et høysikkerhets s-s-sykehus. Med svært kraftfulle vakter, som har avlagt Ubryteløftet, jeg vet, jeg vet ikke hvor mye gull som trengs for å betale for Løftene, fra nå av spiller det faktisk ingen rolle. Og, og Alastor Bister kommer til å designe sikkerhetssystemet, og ha fullt utløp for sin paranoia uten å bli begrenset av et budsjett eller sinnsfriskhet eller sunn sans, men det må åpne *snart.*» Kunne ikke slutte å snakke for å kaste bort tida på å gråte.

«Harry,» sa rektor, «begge disse tror nå at du er blitt gal, de kjenner deg ikke godt nok til å vite bedre. Du er nødt til å senke farten og forklare.»

Istedenfor grep Harry ned i pungen sin og formet bokstaver med fingrene, og løftet ut, med fingre som strevde en del, en fem kilos klump av gull større enn knyttneven

hans, fra da han hadde eksperimentert samme morgen. Den laget et høyt dunk idet den landet på bordet.

Bister lente seg over og tappet på den med tryllestaven sin, og så lagde strupen hans en uforståelig lyd.

«Det er startbudsjettet ditt, Alastor, dersom du trenger penger straks. Nicolas Flamel lagde ikke De vises stein, han stjal den; Humlesnurr kjente ikke til den hemmelige historien, men det gjorde Ringelhorn. Når du først har funnet ut hvordan den fungerer, kan Steinen gjøre en komplett tilbakestilling til full helse og ungdom hvert to hundre og tretti fjerde sekund. Tre hundre og seksti personer per dag. Et hundre og trettifire tusen helbredelser per år. Det burde være nok til å stoppe, alle trollmenn over alt, og alle gnomer og husnisser og hvem som helst, fra å dø. Av elde, eller av noe som helst annet.» Harry tørket tårene sine, igjen og igjen. «Flamel hadde mer blod på sine hender enn hundre ganger Voldemort, med tanke på alle mennesker han kunne ha reddet, men ikke gjorde det. Hele tida, Bister, kunne De vises stein ha helbredet alle dine arr og gitt deg beinet tilbake, når som helst Flamel følte for det. Humlesnurr visste ikke dette. Jeg er sikker på at han ikke visste det.» Harry smilte skjelvent. «Jeg kan ikke forestille meg deg som ei tenåringsheks, madam Beining, men jeg vedder på at det vil kle deg. Det vil gi deg mer energi til å få Heksingating til å unngå å lage bråk med meg, fordi hvis de får den ideen at Steinen er noe de kan blande seg opp i på noen måte, skatter, reguleringer, jeg bryr meg ikke, så vil Galtvort bryte ut fra Storbritannia og bli sitt eget land. Rektor, Galtvort er ikke lenger avhengig av Magidepartementet for gull, eller for den del mat. Du er fri til å reformere det faglige pensumet slik du ønsker. Jeg tror vi vil ønske å utvide med flere videregående kurs snart, spesielt innenfor gompologi.»

«Du må *sakke farten!*» sa Minerva McSnurp.

«For det fjerde –» sa Harry, og så stoppet han.

For det fjerde. Begynne forberedelsene til en kontrollert fjerning av Statuttene for hemmeligholdelse og tilby magisk helbredelse i stor skala til gompeverdenen. De som setter seg imot denne agendaen på noen måte kan nektes tilbud om å benytte seg av Steinens effekt …

Harrys lepper kunne ikke bevege seg. Ikke ville ikke, *kunne ikke.*

Med sju milliarder gomper som tenkte kreativt om hvordan magi kunne brukes …

Å transfigurere antimaterie var bare én ide. Det var ikke en gang den mest destruktive ideen. Det var også slikt som svarte hull og negativt ladede strangelet'er. Og hvis svarte hull ikke kunne bli transfigurert fordi de ikke *allerede eksisterte* slik magi definerte det innenfor et gitt område, så var det alltids transfigurasjon av hauger av atomvåpen, og bakterier med byllepest som kunne reprodusere og lage en ny svartedauen før transfigurasjonen forsvant, og Harry hadde ikke engang tenkt på problemet i fem minutter, men det spilte ingen rolle fordi han allerede hadde tenkt mer enn nok. Noen ville tenke på det, noen ville snakke, noen ville prøve. Sannsynligheten var så nærme visshet at det ikke spilte noen rolle.

Hva ville skje dersom du transfigurerte en kubikkmillimeter oppkvarker, bare oppkvarkene uten noen nedkvarker for å binde dem? Harry ante ikke, og oppkvarker var definitivt en type substans som allerede eksisterte. Alt som skulle til, var at en eneste gompefødt som kjente navnene på de seks kvarkene bestemte seg for å prøve. Det kunne *bli* klokka som tikket ned til den spådde verdens undergang.

Harry ville ha forsøkt å benekte denne tanken, rasjonalisere den vekk.

Han kunne ikke gjøre det heller.

Det var ikke en ting-Harry-Potter-ville-gjøre.

Som vann som renner nedoverbakke, ville ikke Harry Potter ta noen sjanse når det kom til det å ikke ødelegge verden.

«Fjerde?» sa Amelia Beining, som så ut som om hun hadde blitt slått gjentatte ganger i ansiktet med en planet. «*Hva er for det fjerde?*»

«Samme kan det være,» sa Harry. Stemmen hans brast ikke. Han bøyde seg ikke over og gråt. Det var fremdeles liv han kunne redde, og de var viktigere. «Ikke bry deg om det. Overmagiarius Beining, jeg har overlatt regentskapet over Heksingating i dine hender. Vennligst bruk den stillingen til å gjøre det kjent internasjonal at Steinens helbredende krefter snart vil bli gjort tilgjengelig for alle, og at i mellomtida må alle døende pasienter bli holdt i live for enhver pris, uansett hva slags magi som kreves for å gjøre det. Denne bekjentgjørelsen er din absolutte prioritet. Når du har gjort dette, kan du redde Petter Pittelpytt og fortelle din gamle avdeling at de skal begynne forberedelsene for å stenge ned Azkaban. Etter dette kunne du vennligst få noen til å sette sammen en liste over fengslede dødsetere og hva som ble sagt i deres rettssaker, og om Lucifus virket merkelig uinteressert i å forsvare dem. Takk. Det var alt.»

Amelia Beining snudde seg uten et ord, og subbet inn i flummen som om det var hennes egen personlighet som brant.

«Og noen,» sa Harry, med en stemme som nok en gang brast nå da alt var satt i gang, og gråting ikke kostet tid, skjønt den enorme majoriteten av totale liv som sto på spill hadde vist seg å ikke kunne reddes riktig ennå, «noen må, noen må gi beskjed til Remus Lupus.»

118.
Noe å beskytte: Draco Malfang

Gutten satt i et kontor nær der den forhenværende viserektoren hadde holdt hoff. Tårene hans hadde tørket ut for flere timer siden. Nå var det bare venting for å se hva det ville bli av ham, den foreldreløse med Galtvort til verge, som hadde fått sitt liv og sin lykke lagt i hendene til sin families fiender. Gutten hadde blitt kalt til rommet sitt, og han hadde kommet fordi det ikke var noe annet å gjøre og ingen andre steder å gå. Vincent og Grylius hadde forlatt hans side, tilbakekalt av sine mødre i anledning sine fedres hurtige begravelser. Kanskje skulle gutten ha gått med dem, men han klarte ikke å få seg til det. Han ville ikke ha vært i stand til å fremstå slik en Malfang var ment å gjøre. Følelsen av tomhet som fylte ham opp var så massiv at det ikke en gang var plass til påtatt høflighet.

Alle var døde.

Hans far var død, og hans gudfar herr McKnife, og hans reservegudfar herr Averson. Selv Sirius Svaart, hans mors fetter, hadde på en eller annen måte klart å dø, og den siste resten av huset Svaart var ingen venn av noen Malfang.

Alle var døde.

Det kom et bank på kontordøra; og så, da gutten ikke ga noe svar, åpnet døra seg, og til syne kom –

«Gå vekk,» sa Draco Malfang til Gutten-som-overlevde. Han kunne ikke mønstre noen styrke å legge i ordene.

«Du er nødt til å ta en avgjørelse,» sa Harry, «om hva som skal skje med Draco Malfang etter dette. Jeg mener det ikke på noen illevarslende måte. Uansett vil du fremdeles vokse opp og være den rike arvingen til en urgammel adelsslekt. Saken er,» Harrys stemme skalv nå, «saken er, det er en forferdelig sannhet som du ikke kjenner til; og jeg er redd for at dersom du visste den, så ville du be meg om å slutte å være venn med deg. Og jeg har ikke lyst til å slutte å være venn med deg. Men det å – aldri fortelle deg det – og alltid vedlikeholde den løgnen bare slik at jeg fortsatt kan være din venn – jeg kan ikke gjøre det. Det er også galt å gjøre det. Jeg vil ikke … jeg vil ikke gjøre dette mer, jeg har ikke lyst til å *manipulere* deg. Jeg har gjort deg nok vondt allerede.»

Så hold opp med å forsøke å være vennen min, du er ikke noe flink til det uansett. Ordene steg opp i Dracos bevissthet, og ble avslått av leppene hans. Det føltes som om han for det meste hadde mistet Harry allerede, etter den måten Harry hadde lekt med deres vennskap på, løgnene og manipulasjonene; og allikevel var tanken på å gå tilbake til Smygard alene, kanskje uten Vincent og Grylius dersom deres mødre avsluttet avtalen … Draco hadde ikke noe lyst til det, ønsket ikke å vende tilbake til Smygard og leve resten

av livet bare blant folk som hadde gått med på å bli valgt inn i huset Smygard. Draco var bare så vidt i stand til å gjenkjenne tanken om hvor mange av hans virkelige venner som også var venn med Harry, at Padma var en ravnkloing og at selv Teodor var en kaosløytnant. Alt som var igjen av adelshuset Malfang var en tradisjon, nå; og den tradisjonen sa at det ikke var smart å fortelle krigens seierherre at han skulle gå bort og slutte å forsøke å være venn med deg.

«Greit,» sa Draco tomt. «Fortell meg.»

«Det er det jeg har tenkt til å gjøre,» sa Harry. «Og deretter vil rektor komme etter at jeg har gått igjen, og forsegle den siste halvtimen av minnet ditt. Men før det, mens du kjenner hele sannheten, vil du være i stand til å avgjøre om du fortsatt har lyst til å ha noe med meg å gjøre.» Harrys stemme skalv. «Æhm. Ifølge opplysningene jeg leste gjennom før jeg kom hit, begynte denne historien egentlig i 1926 med fødselen til en halvblods trollmann ved navn Tom Morfus Venster. Hans mor døde ved fødselen, og han vokste opp i et gompe-barnehjem fram til Galtvort-brevet hans ble overrakt av professor Humlesnurr …»

Gutten-som-overlevde fortsatte å snakke, ord som falt som steinras inn i det som var igjen av Dracos sinnsro.

Mørkets herre hadde vært halvblods. Han hadde aldri trodd på blodets renhet i brøkdelen av et sekund.

Tom Venster hadde kommet opp med ideen om fyrst Voldemort som en dårlig spøk.

Dødseterne var ment å skulle tape for Rogus Ringelhorn, slik at Ringelhorn skulle kunne ta over.

Etter å ha gitt opp det, hadde Tom Venster fortsatt med å spille Voldemort istedenfor å faktisk forsøke å vinne, fordi han likte å herse med dødseterne.

Voldemort brukte meg for å forsøke å kaste en falsk anklage på far i forbindelse med mordforsøket, og så brukte han meg igjen for å få tak i De vises stein. Draco kunne ikke huske den delen, men han hadde allerede fått vite at han hadde blitt brukt som en brikke, sammen med professor Stikling, og at det ikke ville bli reist noen tiltale.

Og så, den siste redselen.

«Du –» hvisket Draco Malfang. «Du –»

«Jeg er den som drepte din far og alle de andre dødseterne i går kveld. De hadde fått ordre om å åpne ild mot meg det øyeblikket jeg gjorde noe, så jeg måtte drepe dem for å ha en sjanse til å ta meg av Voldemort, som var en trussel mot hele verden.» Harry Potters stemme var anstrengt. «Jeg tenkte ikke på deg og Teodor og Vincent og Grylius, men hvis jeg hadde det, så hadde jeg gjort det allikevel. Sinnet mitt klarte å ikke innse før etterpå at herr Hvit var Lucifus, men hvis jeg hadde innsett det, så kunne jeg allikevel ikke risikert å la ham få leve, i tilfelle han kjente til stavløs magi. Tanken slo meg en god stund tidligere at det ville passe ganske greit, når det gjaldt det politiske landskapet, dersom alle dødsetere plutselig døde. Jeg har alltid ment at dødseterne var fryktelige

mennesker, mye sterkere enn jeg noensinne har gitt uttrykk for til deg, siden den dagen vi først møtte hverandre. Men dersom din far ikke hadde vært der, og jeg hadde hatt en knapp som kunne drept ham på avstand, så ville jeg ikke ha trykket på den knappen kun av politiske årsaker. Slik jeg føler omkring det jeg har gjort, og hvorvidt det er anger … vel, det er en del av meg som hyler i generisk skrekk over å ha drept noen som helst. Og en annen del som sier at fra et moralsk standpunkt, så hadde dødseterne gitt avkall på retten til å leve den dagen de skrev seg inn i Voldemorts rekker. De rettet sine tryllestaver mot meg først, bla bla bla og så videre. Men akkurat nå føler jeg meg bare elendig for det jeg har gjort mot deg. Igjen. Det føles som om,» Harrys stemme skalv litt, «alt jeg gjør bare skader deg, tross alle mine *gode intensjoner*, at du alltid bare har mistet ting ved å bruke tid sammen med meg, så hvis du forteller meg at jeg skal holde meg helt vekk fra Draco Malfang etter dette, så vil jeg gjøre det. Og dersom du ønsker at jeg skal forsøke å være din venn, på ordentlig denne gang, uten noensinne å forsøke å manipulere deg igjen, uten noensinne å bruke deg igjen eller å risikere å gjøre deg vondt igjen, så vil jeg det, jeg sverger på at jeg vil det.»

Den neste lord Malfang gråt, åpenlyst foran sin fiende, takt og tone og selvbeherskelse hadde forsvunnet, fordi han ikke hadde noen igjen som kunne være en årsak til å beholde det.

En løgn.

En løgn.

Alt hadde vært en løgn, alt var løgner stablet opp på toppen av løgner, løgner løgner løgner –

«*Du* skulle dø,» fikk Draco presset ut. «Du burde dø for å ha drept far.» Ordene fylte ham bare med mer tomhet, men de måtte bli sagt.

Harry bare ristet på hodet. «Og hvis det ikke er en valgmulighet?»

«Du burde *kjenne smerte.*»

Harry bare ristet på hodet igjen

Gutten-som-overlevde presset lord Malfang for å få en avgjørelse.

Lord Malfang nektet å gi den. Han kunne ikke si det, kunne ikke få seg selv til å si det, verken ja eller nei. Han ønsket ikke å få krigens seierherre og deres felles venner til å forlate ham, og han kom heller ikke til å gi Harry den syndsforlatelsen han ønsket.

Så Draco Malfang nektet å svare; og så var tida ute for det selvets minner.

*
*

Gutten satt i et kontor nær der den forhenværende viserektoren hadde holdt hoff. Tårene hans hadde tørket ut for flere timer siden. Nå var det bare venting for å se hva det ville bli av ham, den foreldreløse med Galtvort til verge, som hadde fått sitt liv og sin lykke

lagt i hendene til sin families fiender. Gutten hadde blitt kalt til rommet sitt, og han hadde kommet fordi det ikke var noe annet å gjøre og ingen andre steder å gå. Vincent og Grylius hadde forlatt hans side, tilbakekalt av sine mødre i anledning sine fedres hurtige begravelser. Kanskje skulle gutten ha gått med dem, men han klarte ikke å få seg til det. Han ville ikke ha vært i stand til å fremstå slik en Malfang var ment å gjøre. Følingen av tomhet som fylte ham opp var så massiv at det ikke en gang var plass til påtatt høflighet.

Alle var døde.

Alle var døde, og alt hadde vært til ingen nytte helt fra begynnelsen.

Det banket på døra, og så, etter en høflig pause, åpnet den seg og rektor McSnurp kom til syne, kledd omtrent slik hun hadde vært kledd mens hun var professor. «Herr Malfang?» sa hans families seierrike fiende. «Vær vennlig å følge meg.»

Tom for alt som minnet om interesse reiste Draco seg opp og fulgte henne ut av kontoret. Å få se Harry Potter som ventet ved siden av henne fikk ham til å stoppe opp, men så stengte sinnet hans det rett og slett ute.

«Her er den siste tingen,» sa Harry Potter. «Jeg fant det i et brettet pergament der det på utsiden sto skrevet at dette var det siste våpenet som skulle brukes mot adelsslekta Malfang, og at jeg ikke skulle lese videre før hele krigen hang i en tråd. Jeg ønsket ikke å fortelle deg om det før fordi jeg tenkte det ville være en urettferdig påvirkning på din avgjørelse. Hvis du var en god person som aldri drepte eller jugde, men du ble nødt til å gjøre det ene eller det andre, hvilket valg ville ha vært verst?»

Draco ignorerte ham og fortsatte i rektor McSnurps følge, og forlot Harry som trist så dem forsvinne.

De kom til rektors gamle kontor, der hun tente flumilden med et vift av tryllestaven, sa til den grønne flammen «Flirgotts reisebyrå» og gikk igjennom etter å ha sendt et fast blikk i hans retning.

I mangel på valgmuligheter fulgte Draco etter.

*
*

Hun lå i senga, og følte seg slappere og mer fraværende enn vanlig den morgenen, vekket for tidlig av sola som begynte å stige på himmelen – skjønt det direkte sollyset ble blokkert av skyskraperne som alltid ga huset hennes skygge. En svak hamring av tømmermenn dunket lett i tinningene hennes, tørket ut munnen hennes; hun forsøkte å ikke drikke så mye (skjønt hun visste ikke hvorfor det var noe poeng) men i går hadde hun følt seg … enda mer deprimert enn vanlig, som om hun på et slags vis hadde mistet noe. Ikke for første gang, ikke for hundrede gang, tenkte hun på å flytte – til Adelaide, til Berlin, eller kanskje til Oslo hvis det var det som skulle til. Hun hadde alltid hatt en

følelse av at det var meningen at hun skulle være et annet sted; men skjønt hun kunne leve et komfortabelt liv med utbetalingene fra forsikringsselskapet, så hadde hun ikke råd til luksus. Hun kunne ikke finansiere en forlenget tur verden over for å lete etter et eller annet sted som kunne lindre følelsen av å ikke høre hjemme. Hun hadde sett lenge nok på tv, hun hadde leid tilstrekkelig med reiseprogrammer til å vite at ingen steder som videospilleren kunne vise henne ga henne en riktigere følelse enn det Sydney gjorde.

Hun hadde følt seg stivnet, stoppet i tida, helt siden trafikkulykken som hadde stjålet hukommelsen hennes – ikke bare minnene om en død familie som nå ikke betydde noe for henne, men også slike ting som hvordan i alle dager en komfyr fungerte. Hun mistenkte, nei, hun *visste,* at hva det nå var hennes hjerte ventet på, så var det enda en av de tingene som hun hadde tapt til den minibussen som kom ut av kontroll. Hun tenkte på dette nesten hver morgen, forsøkte å gjette på hva det var hun savnet, savnet, savnet i livet og sinnet sitt.

Noen ringte på dørklokka.

Hun stønnet, snudde hodet langt nok til å se på klokka ved siden av senga. 6:31, sa den, med det lille 'AM'-lyset påskrudd. *Seriøst?* Vel, da kunne den idioten vente mens hun tok den tida hun trengte på å komme seg ut av senga.

Komme seg ut av senga gjorde hun, og ignorerte dørklokka som ringte igjen, der hun labbet inn på badet og kledte på seg.

Så subbet hun seg ned trappene, og undertrykte den følelsen som alltid gnagde på henne, at det var meningen at noen andre skulle åpne døra for henne. «Hvem er det?» sa hun til den lukkede døra; døra hadde et kikkhull, men det var dekket av dugg.

«Er du Sissel Mallvang?» kom en kvinnes stemme. Stemmen hadde en presis, skotsk aksent.

«Ja,» sa hun vaktsomt.

«*Eunoe,*» sa den skotske stemmen, og Sissel hoppet sjokkert tilbake idet et lysglimt kom fra døra og *traff* henne og …

Sissel svaiet, og la en hånd på panna. Lysglimt som kunne gå *gjennom* dører og treffe mennesker, det var … det var … det var ikke spesielt overraskende …

«Kunne du være vennlig å åpne døra?» sa den skotske kvinnens stemme. «Krigen er over, og minnene dine bør straks være gjenopprettet. Det er noen her som bør få se deg.»

Minnene mine –

Sissels hode følte seg allerede tilstoppet, som om hun var i ferd med å klekke ut noe inne i hjernen, men hun klarte å strekke seg fram og rive opp døra.

Der, foran henne, var en kvinne kledd som en (*helt vanlig)* heks, fra svarte kutter til spiss, svart hatt –

– og ved siden av henne sto det en gutt, med kort, hvitblondt hår, iført (*helt normale)* mørke kutter med grønne striper; han stirret på henne med åpen munn og store øyne som begynte å fylles med tårer.

Grønnkantede kutter og hvitblondt hår …

Noe varmt rørte seg i hukommelsen hennes. Hun følte hjertet løfte seg opp i halsen da hun innså at den tingen som hun hadde lett etter disse siste ti årene kanskje sto rett foran henne her og nå. Et eller annet sted dypt inne i henne slo isen rundt hjertet hennes sprekker, den delen av henne som hadde blitt stoppet så lenge forberedte seg nok en gang på ny bevegelse.

Gutten stirret på henne, og munnen lagde lydløse ord.

Et mystisk navn kom til sinnet hennes, steg til leppene.

«Lucifus?» hvisket hun.

119.
NOE Å BESKYTTE: SEVERUS SLUR

En edruelig stemning rådet på rektors kontor. Minerva hadde vendt tilbake etter å ha sluppet av Draco og Sissel/Narsissa ved St. Mungos, der lady Malfang nå ble undersøkt for å se om det å ha levd som gomp i ti år hadde gitt henne noen helseproblemer; og Harry hadde gått opp til rektors kontor igjen, og så … ikke vært i stand til å tenke på prioriteringer. Det var så *mye* å gjøre, så mange ting, at selv ikke rektor McSnurp så ut til å vite hvor man burde starte, og langt mindre Harry. Akkurat nå holdt Minerva på med å skrive ord på pergament, og slette dem med en håndbevegelse, og forsøke å skrive nye ord; og Harry hadde lukket øynene for å tenke. Hva var det neste som måtte skje …

Et bank hørtes fra den store eikedøra som hadde vært Humlesnurrs, og rektor åpnet den uten et ord.

Mannen som kom inn på rektors kontor så slitt ut; han hadde gitt avkall på rullestolen, men hinket fremdeles. Mannen bar svarte kutter som var enkle, men allikevel hele og rene. Over den venstre skulderen hans var det slengt en reisesekk av solid grått lær prydet med sølv-filigrans som holdt fire grønne perleliknende steiner. Den så ut som om en tvers igjennom fortryllet reisesekk, en som kunne bære innholdet i et gompehus.

Ett blikk på ham fortalte Harry alt.

Rektor McSnurp satt som frosset bak sin nye pult.

Severus Slur bukket for henne.

«Hva er meningen med dette?» sa rektor, og hørtes … syk ut i hjertet, som om hun hadde visst ved første blikk, akkurat slik Harry hadde.

«Jeg sier opp min stilling som eliksirmester ved Galtvort,» sa mannen enkelt. «Jeg blir ikke værende for å få siste måneds lønn. Dersom det er elever som har lidd spesiell overlast ved mine handlinger, kan du bruke pengene til deres beste.»

Han vet. Tanken kom til Harry, og han kunne ikke ha formulert med ord akkurat *hva* eliksirmesteren nå visste; bortsett fra at det var tydelig at Severus visste det.

«Severus …» begynte rektor McSnurp. Stemmen hennes lød hul. «Professor Severus Slur, du innser kanskje ikke hvor vanskelig det er å finne en eliksirmester som trygt kan undervise gompefødte, eller professorer som er skarpe nok til å holde huset Smygard i noen form for orden …»

Igjen bøyde mannen hodet. «Jeg tror du ikke trenger å bli fortalt dette, rektor, men jeg anbefaler på det sterkeste at den neste husstyreren for Smygard ikke er det minste lik meg.»

«Severus, du gjorde bare det Albus ba deg om! Du kunne fortsette, og oppføre deg annerledes!»

«Rektor,» sa Harry. Også hans stemme lød hul, og Harry lurte litt på hvorfor, for han hadde ikke kjent Severus Slur svært godt. «Dersom han ønsker å forlate oss, så synes jeg du bør la ham få lov.»

Humlesnurr brukte ham. Kanskje ikke nøyaktig på den måten professor Krengle hadde trodd; kanskje det var profetien, heller enn å sabotere Smygard; men allikevel brukte Humlesnurr ham. Det var ting som kunne ha vært sagt til Severus for lenge siden, for å sette ham fri. Det er åpenbart hvorfor Humlesnurr ikke ville ta den risikoen, men allikevel, Severus ble ikke brukt på en pen måte. Selv hans blindhet og sorg hadde blitt brukt, måten han ikke fattet konsekvensene av sine handlinger som eliksirmester …

«Det er passende å finne deg her, herr Potter,» sa Severus. «Vi har noe usnakket.»

Harry visste ikke hva han skulle si, så han bare nikket.

Det virket som at Severus hadde visse vansker med å snakke, der han sto foran dem med den grå reisesekken på skulderen. Til sist hadde han åpenbart funnet de ordene han hadde kommet for å si. «Din mor. Lilly. Hun var –»

«Jeg vet det,» sa Harry, gjennom den tykke strupen. «Du trenger ikke å si det.»

«Lilly var en flott, fremragende heks, herr Potter. Jeg vil ikke at du skal sitte igjen med noe annet inntrykk etter noe av det jeg har fortalt deg tidligere.»

«*Severus?*» sa Minerva McSnurp, og så like sjokkert ut som om hun hadde blitt bitt av sine egne sko.

Den tidligere eliksirmesteren holdt øynene på Harry. «Mer enn én hindring lå mellom meg selv og Lilly, og viktigst var mine dårlige vurderinger som gjorde at jeg forsøkte å oppnå gunsten til de renblodede i mitt hus. Dersom jeg fikk det til å fremstå som at en feil på et gjørmete jorde ødela alt, dersom jeg latet som om hun ikke hadde noen andre grunner enn å være overfladisk for å ikke elske meg, så håper jeg at dine bøker også har fortalt deg hvorfor tåper kan ende opp med å si slike ting.»

«Det har de,» sa Harry. Han tittet på den flotte grå reisesekken på Severus Slurs venstre skulder, ute av stand til å møte eliksirmesterens øyne. «Det har de.»

«Samtidig,» fortsatte den tidligere eliksirmesteren, «er jeg redd for at jeg ikke har mer å si om din far enn det jeg allerede har fortalt deg.»

«*Severus!*»

Den tidligere eliksirmesteren lot til å bare ha blikk for Harry. «Det mørke merket på armen min er ikke dødt; heller ikke er profetien fullbyrdet ved den historien du la fram foran mengden. Hvordan døde Mørkets herre for din hånd?»

Harry nølte. «Jeg drepte fyrst Voldemort, men Tom Venster eksisterer fremdeles. Jeg forglemmet de fleste minnene hans og … forseglet ham, antar jeg er måten trollmenn sier det på. Selv om forseglingen brytes, vil han ikke komme tilbake som seg selv.»

Severus skar en kort grimase, og trakk så på skuldrene. «Jeg antar at det er akseptabelt.»

«Professor Slur,» sa Harry, fordi dette også var hans ansvar nå, «Føniksordenen har gjeld til deg for de tjenestene du har utført. Jeg har full anledning til å betale denne gjelden, både finansielt og magisk. Bare i tilfelle du ønsker å starte ditt neste liv som en rik mann, eller med bedre hår, eller noe.»

«Merkelige ord til en slik som meg,» sa den tidligere eliksirmesteren bløtt. «Jeg gikk til Mørkets herre med intensjon om å selge ham profetien i bytte for Lillys kjærlighet, ved hjelp av slik mørk magi som var nødvendig for å oppnå det. Dette er knappest noe som lett kan tilgis. Og deretter, i de årene jeg var eliksirmester … det fikk du selv oppleve. Tror du at mine tjenester til Føniksordenen har betalt ned alle mine synder?»

«Folk blir alltid ødelagt,» sa Harry, som om ordene satt fast i halsen hans. «De gjør alltid feil. I det minste forsøkte du å gjøre opp for deg.»

«Kanskje,» sa den tidligere eliksirmesteren. «Min siste plikt var å feile i å bevokte Steinen, å bli slått ned. Dette har jeg utført, og jeg overlevde, hvilket jeg aldri forventet.» Severus lente seg mot den døra han hadde kommet inn gjennom, for å ta bort vekt fra venstre fot. «Jeg ville ikke ha tenkt på å be deg om tilgivelse, men siden du tilbyr den så åpent, vil jeg ta den imot med takknemlighet. Fra denne dagen ønsker jeg å gå mindre uvennlige veier, og jeg tror det best gjøres ved å starte på nytt et annet sted.»

Tårer glitret på Minerva McSnurps nese og kinn, og da hun snakket, var det med en stemme uten håp. «Men du kunne starte på nytt her, og gå disse nye veiene her på Galtvort.»

Severus ristet på hodet. «Altfor mange elever vil huske meg som den onde eliksirmesteren. Nei, Minerva. Jeg vil reise til et nytt sted, og ta meg et nytt navn, og finne meg en ny å elske.»

«Severus Slur,» sa Harry, fordi det var hans ansvar å si det, «er alt du ønsket, blitt gjort?»

«Lillys morder er overvunnet,» sa mannen. «Jeg er tilfreds.»

Rektor bøyde hodet sitt. «Ta vare på deg selv, Severus,» hvisket hun.

«Jeg har et siste råd å tilby,» sa Harry. «Dersom du vil ha det.»

«Hva er det?» sa Severus Slur.

«Det å gruble for mye om fortida kan føre til depresjon. Du har blankofullmakt fra meg til å rett og slett aldri tenke på din fortid. Du burde ikke tenke at du har plikt overfor Lilly til å føle skyld, eller noe slikt som det. Bare konsentrer deg om fremtida og alle nye mennesker du kommer til å møte.»

«Jeg skal ta din visdom med i betraktningen,» sa Severus nøytralt.

«Du burde også forsøke en annen type sjampo.»

Et vridd glis dukket opp på Severus' ansikt, og Harry trodde det kunne ha vært, for aller første gang, denne mannens virkelige smil. «Gå og dø, Potter.»

Harry lo.

Severus lo.

Minerva hulket.

Uten å si noe mer, tok den frie mannen en klype flumpulver og kastet det inn i peisen, og skred inn i de grønne flammene mens han hvisket noe ingen oppfattet; og det var det siste noen noensinne hørte om Severus Slur.

129.
NOE Å BESKYTTE: HERMINE GRANG

Og det ble kveld, og det ble morgen, den siste dagen. 15. juni, 1993.

Morgenens tidligste lys, før-gryet før sola sto opp, var så vidt synlig på himmelen. Øst for Galtvort, der sola ville stige, var den lette antydningen til gråfarge som så vidt gjorde horisonten bak rumpeldunkbanen synlig.

Steinterrassen der Harry nå satt ville være høyt nok oppe til å se morgenen bre seg ut over åsene bakenfor; han hadde bedt om det, da han beskrev sine ønsker for det nye kontoret.

Harry satt akkurat nå med beina i kors på ei pute, mens den tidlige morgenens kjølige bris strøk over hans nakne hender og ansikt. Han hadde beordret husnissene til å hente opp den håndforgylte tronen fra sitt tidligere kontor som general Kaos … og så hadde han bedt nissene om å sette den tilbake, med en gang det hadde slått Harry å bekymre seg for hvor hans smak for utsmykninger hadde kommet fra og hvorvidt Voldemort en gang hadde hatt en liknende trone. Som, i seg selv, ikke var et vinnende argument – det var ikke som det å sitte på en glitrende trone for å overse landene nedenfor Galtvort var *uetisk* på noen måte som Harrys moralske filosofi kunne komme fram til – men Harry hadde bestemt seg for at han trengte å ta tida til hjelp og tenke igjennom det. I mellomtida ville enkle puter absolutt gjøre jobben.

I rommet nedenfor, knyttet til takterrassen med en enkel trestige, var Harrys nye kontor inne på Galtvort. Et stort rom, innrammet av vegger som besto av heldekkende vinduer på fire sider for å slippe inn sola; for øyeblikket uten andre møbler enn fire stoler og et skrivebord. Harry hadde fortalt rektor McSnurp hva han hadde vært på utkikk etter, og rektor McSnurp hadde tatt på seg Valghatten og så videreformidlet til Harry den serien av svinger og retninger som ville føre ham dit han ønsket å være. Høyt nok innenfor Galtvort til at slottet ikke burde ha vært så høyt; høyt nok innenfor Galtvort til at ingen som så på slottet fra utsiden ville se en del av slottet som tilsvarte det stedet der Harry nå satt. Det virket som en elementær forholdsregel mot snikskyttere som det ikke var noen grunn til å *ikke* ta.

Skjønt, det kunne sies å være en ulempe at Harry ikke hadde noen anelse om hvor han egentlig *var*. Dersom kontoret hans ikke kunne sees fra områdene nedenfor, hvordan kunne det ha seg at Harry så disse områdene, hvordan klarte fotonene å bevege seg fra landskapet og fram til ham? I den vestre delen av horisonten glitret fremdeles stjernene, klare i før-morgenens luft. Var disse fotonene de faktiske fotonene som hadde blitt utstøtt fra store plasma-smelteovner så utenkelig langt borte? Eller satt nå Harry i en slags drømmevisjon av Galtvort slott? Eller var alt sammen, uten noen ytterligere forklaring,

‘bare magi’? Han trengte virkelig å få elektrisitet til å virke bedre i nærheten av magi slik at han kunne eksperimentere med å peke lasere nedover og oppover.

Og ja, Harry hadde sitt eget kontor på Galtvort nå. Han hadde fremdeles ikke en offisiell tittel, men Gutten-som-overlevde var nå en etablert del av Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, stedet som snart skulle bli Hjemmet til De vises stein og verdens eneste trollmannsinstitusjon for virkelig høyere utdanning. Kontoret var ikke fullgodt sikret, men professor Vektor hadde satt opp noen foreløpige fortryllelser og runer som skulle beskytte kontoret og takterrassen mot sniklytting.

Harry satt på puta si, nær kanten av kontorets tak, og lot blikket gli nedover mot trærne og tjernene og den tidlige sommerens friske gress. Langt nedenfor sto vogner i ro, ennå ikke med skjeletthester spent fremom. Små båter lå langs strandlinja, klar til å frakte unge elever over innsjøen når tida var inne. Galtvort-ekspressen hadde ankommet over natta, og nå ventet togvognene og det store, gammeldagse lokomotivet på den andre enden av innsjøen i sør. Alt var klart til å frakte elevene hjem etter morgenens avskjedsfest.

Harry stirret over innsjøen, mot det store, gammeldagse lokomotivet han ikke kom til å reise hjem med. Igjen. Denne tanken bar med seg en merkelig tristhet og bekymring, som om Harry allerede startet å savne følelsen av å være med i et fellesskap med *de andre elevene på hans alder* – hvis du i det hele tatt kunne si det på den måten, når en betydelig del av Harry var blitt født i 1926. Harry hadde følt, i går kveld i Ravnklos oppholdsrom, at avstanden mellom ham og de andre elevene hadde, ja, utvidet seg enda mer. Skjønt det hadde kanskje bare skyldtes spørsmålene som Padma Patil og Antonius Goldstein opphisset hadde stilt hverandre om Jenta-som-ble-gjenopplivet, de lynraske spekulasjonene som skjøt gjennom lufta fra ravnkloing til ravnkloing. Harry hadde visst svarene, hadde visst alle svarene, og han hadde ikke vært i stand til å si dem.

En del av Harry var fristet til å ta Galtvort-ekspressen, og så bruke flummen tilbake til Galtvort. Men når Harry forestilte seg å finne fem andre elever i sin kupe, og så bruke de neste åtte timene på å skjule hemmeligheter fra Nilus eller Padma eller Tommy eller Tracey eller Lavendel … så virket det ikke som en attraktiv situasjon. Harry følte at han burde gjøre det for å Sosialisere med Andre Barn, men han hadde ikke *lyst* til å gjøre det. Han kunne heller møte alle sammen ved starten av neste skoleår, når det ville være andre samtaleemner de kunne snakke mer fritt om.

Harry stirret sydover, over innsjøen, i retning det store, gamle lokomotivet, og tenkte på resten av livet sitt.

På fremtida.

Profetien Humlesnurrs brev hadde nevnt om at han skulle rive i stykker stjernene i himmelen … vel, *det* hørtes optimistisk ut. Den delen hadde en åpenbar tolkningsmulighet for alle som hadde vokst opp med den rette oppdragelsen. Den beskrev en fremtid der menneskeheten mer eller mindre hadde vunnet. Det var ikke det Harry vanligvis tenkte på når han stirret ut mot stjernene, men fra et ordentlig *voksent* perspektiv var

stjernene enorme hauger av verdifulle råmaterialer som uheldigvis hadde tatt fyr og trengte å slukkes. Hvis du var i stand til å utvinne råmaterialer fra disse kjempestore hydrogen-helium-reservene, betydde det at din rase hadde lyktes i å vokse opp.

Med mindre profetien hadde referert til noe helt annet. Humlesnurr kunne ha feiltolket en eller annen seers ord … men meldingen hans til Harry hadde hatt en ordlyd som om det hadde vært en profeti som sa at Harry *personlig* ville rive i stykker stjernene, i en fremtid som ikke lå for langt unna. Som virket potensielt mer bekymringsverdig, skjønt det på ingen måte var sikkert at dette virkelig var sant, eller om det var en dårlig ting dersom det var sant …

Harry slapp ut et sukk. Han hadde begynt å forstå, i de lange timene før søvnen hadde tatt ham i går natt, akkurat hva Humlesnurrs siste melding innebar.

Det å tenke tilbake på hendelsene som skjedde i Galtvorts skoleår 1991-1992 var intet annet enn fryktinngytende, ren skrekk gjennom marg og bein, nå da Harry forsto hva han så på.

Det var ikke bare at Harry jevnlig hadde hatt sosial omgang med sin gode venn fyrst Voldemort. Det var ikke en gang *for det meste* det.

Det var visjonen av en tynn linje av Tid som Albus Humlesnurr hadde styrt gjennom skjebnens lille nøkkelhull, et tynt hårstrå av mulighet som ble tredd gjennom et nåløye.

Profetien hadde instruert Humlesnurr om at Tom Vensters intellekt måtte kopieres inn i hjernen til et trollmanns-spebarn, som deretter ville vokse opp og lære gompevitenskap. Hva fortalte dette om hvordan fremtida sannsynligvis kom til å bli, dersom *dette* var den første eller beste strategien som seerne kunne finne som *ikke* førte til katastrofe?

Nå kunne Harry se tilbake på Ubryteløftet han hadde avgitt, og gjette at dersom det ikke hadde vært for dette Løftet, kunne katastrofen allerede ha blitt startet i går da Harry hadde ønsket å fjerne De internasjonale statuttene for hemmeligholdelse. Som igjen sterkt antydet at de mange profetiene som Humlesnurr hadde lest, og de instruksjonene han hadde fulgt, på en eller annen måte hadde sikret at Harry og Voldemort ville kollidere på *nøyaktig riktig måte* for å forårsake at Voldemort ville tvinge Harry til å ta Ubryteløftet. At Ubryteløftet hadde vært en del av Tidens trange nøkkelhull, en av de usannsynlige betingelsene som var nødvendig dersom verdens befolkning skulle overleve.

Et Løfte der den eneste hensikten var å beskytte alle fra Harrys nåværende *dumhet.*

Det var som å se en film av en nesten-trafikkulykke som hadde hendt deg, der du husket at den andre bilen hadde bommet på deg med noen centimeter, og filmen viste at noen *også* hadde kastet en liten stein på nøyaktig riktig måte som sørget for at en stor lastebil ikke havnet i nesten-kollisjonen, og hvis de ikke hadde kastet den steinen, så ville du og hele familien din i bilen og *hele planeten* ha blitt truffet av lastebilen som, i denne metaforen, representerte din egen *fullstendige uvitenhet.*

Harry hadde blitt *advart*, han hadde *visst* dette dypt inne i seg, ellers ville ikke Løftet ha stoppet ham; og *allikevel* hadde han nesten tatt feil valg og derved ødelagt verden. Harry kunne tenke tilbake nå og se at, ja, den alternative-Harry som ikke hadde avlagt et Løfte ville ha problemer med å akseptere en begrunnelse som sa at du ikke kunne tilby magisk helbredelse til gomper så raskt som mulig. Hvis alternative-Harry hadde anerkjent den mulige trusselen i det hele tatt, ville han ha forsøkt å rasjonalisere den, prøvd å tenke ut en eller annen smart måte å omgå dette problemet på, og nektet å godta at *det enda ville ta noen få år å få det til,* og derved ville verden ha gått under. Selv med alle advarslene som Harry hadde fått, ville det *allikevel* ikke ha virket uten Ubryteløftet.

Ett tynt hårstrå i Tiden, som var tredd gjennom et nåløye.

Harry ante ikke hvordan han skulle forholde seg til denne åpenbaringen. Mennesker hadde rett og slett ikke utviklet en type følelsesapparat som kunne behandle denne typen følelser. Alt Harry kunne gjøre var å stirre på situasjonen, hvor nærme katastrofen han hadde vært, hvor nærme katastrofe han kunne komme *igjen* dersom det Løftet var skjebnebestemt til å utløse seg flere ganger, og tenke …

Tenke …

'Jeg vil ikke at det skal skje igjen' virket ikke som riktig tanke. Han hadde jo aldri hatt den minste *lyst* til å ødelegge verden i første omgang. Harry manglet ikke beskyttende følelser for verdens tenkende befolkning; disse beskyttende følelsene hadde på en måte vært selve problemet. Det Harry hadde manglet var et element av klarsyn, til å være villig til å bevisst akseptere det han allerede visste dypt inne i seg.

Og hele den greia med at Harry hadde brukt skoleåret på å innsmigre seg hos forsvarsprofessoren var heller ikke noe som applauderte intellektet hans på noen måte. Faktisk så det ut til å peke på akkurat det samme problemet. Det fantes ting som Harry hadde visst, eller hatt sterk mistanke om på et eller annet nivå, men aldri hadde opphøyd til bevisst oppmerksomhet. Og følgelig hadde han feilet, og nesten dødd.

Jeg trenger å spille på et høyere nivå.

Det var den tanken Harry lette etter. Han var nødt til å gjøre det bedre enn dette, bli en mindre dum person enn dette.

Jeg trenger å spille på et høyere nivå, ellers vil jeg feile.

Humlesnurr hadde ødelagt alle opptakene i Spådomshallen og sørget for at det ikke ville bli gjort flere opptak. Tydeligvis hadde det vært en profeti som sa at Harry ikke måtte få se disse profetiene. Og den åpenbare neste tanken, som kanskje eller kanskje ikke var riktig, var at det å redde verden *lå utenom profetiske instruksjoner.* At det å vinne ville kreve planer som var for komplekse for seeres meldinger, eller som clairvoyanse på en eller annen måte ikke ville kunne se. Dersom det hadde vært mulig for Humlesnurr å redde verden selv, så ville profetien sannsynligvis ha fortalt Humlesnurr hvordan han skulle gjøre det. Istedenfor hadde profetiene fortalt Humlesnurr hvordan han skulle skape de riktige betingelsene for at en bestemt type person skulle kunne eksistere; en

person, muligens, som kunne løse en utfordring som var vanskeligere enn det en profeti kunne besvare direkte. Det var derfor Harry var blitt overlatt til seg selv, for å tenke uten veiledning fra profetier. Hvis alt Harry gjorde var å følge mystiske beskjeder fra profetier, så ville han ikke modnes til å bli den personen som kunne utføre denne ukjente oppgaven.

Og akkurat nå var Harry Jakob Potter-Eving-Vernes fremdeles en vandrende katastrofe som hadde vært nødt til å bli holdt tilbake av et Ubryteløfte for at han ikke *umiddelbart* skulle styre jorda mot en uunngåelig ødeleggelse, *etter at han allerede hadde fått advarsler om det.* Dette hadde skjedd *bokstavelig talt i går*, bare én dag etter at han hadde hjulpet Voldemort med å nesten ta over planeten.

En viss linje fra Tolkien fortsatte å bli avspilt i Harrys sinn, den delen der Frodo på Dommedagsberget tar på seg ringen, og Sauron plutselig innser for en *komplett idiot* han har vært. 'Og rekkevidden av hans egen dårskap sto avslørt for ham i et blendende lysglimt', eller hvordan den linja nå hadde vært.

Det var et stort gap mellom den Harry trengte å bli, og den han var akkurat nå.

Og Harry trodde ikke at tida, livserfaring og puberteten ville ta seg av dette automatisk, skjønt de kunne bidra. Men hvis Harry kunne utvikle seg til å bli en voksen som hadde samme forhold til *dette* selvet som en normal voksen hadde til en normal elleveåring, så kanskje *det* ville være nok til å styre gjennom Tidens trange nøkkelhull …

Han ble nødt til å vokse opp, på en eller annen måte, og det fantes ingen tradisjonell vei som strakte seg ut foran ham som kunne oppnå det.

Så kom en tanke til Harry fra en annen roman, mer obskur enn Tolkien:

Du kan bare oppnå mesterskap ved å øve på de teknikkene du har lært, møte utfordringer og forstå dem, bruke til fulle de verktøyene du har blitt opplært i, til de knuser i hendene dine og du er forlatt i sentrum av fullstendig ruin … Jeg kan ikke skape mestere. Jeg har aldri visst hvordan man skaper mestere. Så gå, og mislykkes … Du er formet til noe som kanskje kan oppstå fra ruinene, skjebnebestemt til å gjenskape din kunst. Jeg kan ikke skape mestere, men hvis du ikke hadde blitt undervist, ville dine muligheter ha vært mindre. Den høyere veien begynner etter at din kunst ser ut til å feile deg; skjønt i realiteten var det du som feilet din kunst.

Det var ikke det at Harry hadde fulgt *feil* vei, det var ikke slik at veien til sinnets friskhet lå et sted utenfor vitenskapen. Men det hadde ikke vært *tilstrekkelig* å lese vitenskapelige avhandlinger. Alle rapportene fra kognitiv psykologi om kjente feil i menneskets hjerne og så videre hadde *hjulpet,* men de hadde ikke vært *tilstrekkelig.* Han hadde feilet i det Harry startet å innse var en *sjokkerende* høy standard av å være så usannsynlig, utrolig rasjonell at du faktisk startet å *gjøre ting på riktig måte*, i motsetning til å ha et nyttig språk der du etterpå kunne beskrive akkurat hva du hadde gjort feil. Harry kunne se tilbake nå og bruke ideer som 'motivert kognisjon' for å se hvor han hadde trådt feil det siste året. Det var enda noe, når det gjaldt å skulle ha et klarere sinn i fremtida. Det var bedre enn å ikke ha noen anelse om hva han hadde gjort feil. Men det var ennå ikke å

være den personen som kunne komme seg gjennom Tidens smale nøkkelhull, den voksne skikkelsen som profetiene hadde *sett for seg var mulig å skape,* og etterlatt de nødvendige instruksjonene til Humlesnurr.

Jeg trenger å tenke raskere, bli voksen raskere … Hvor alene er jeg, hvor alene vil jeg komme til å være? Gjør jeg samme feil som jeg gjorde under professor Krengles første kamp, da jeg ikke innså at Hermine hadde kapteiner? Feilen jeg gjorde da jeg ikke fortalte Humlesnurr om følelsen av dommedag, med en gang jeg innså at Humlesnurr sannsynligvis ikke var gal eller ond?

Det ville hjelpe dersom gomper hadde egne universitetskurs for denne typen ting, men det hadde de ikke. Kanskje Harry kunne rekruttere Daniel Kahneman, få det til å se ut som om han døde, gjenskape ham med Steinen, og gi ham ansvaret for å utvikle bedre opplæringsmetoder …

Harry tok Oldstaven ut av kuttene, og stirret igjen på det mørkegrå treverket som Humlesnurr hadde etterlatt ham. Harry hadde *forsøkt* å tenke raskere denne gangen, hadde forsøkt å fullføre mønsteret som ble antydet av Usynlighetskappen og Oppstandelsessteinen. Usynlighetskappen hadde hatt den åpenbare, legendariske kraften til å holde bæreren skjult, og den skjulte kraften til å skjule bæreren fra Døden selv, i form av desperanter. Oppstandelsessteinen hadde den legendariske kraften til å kunne tilkalle et bilde av den døde; og så hadde Voldemort tatt den inn i sitt system av malacruxer slik at ånden hans kunne sveve fritt. Den andre Dødstalismanen var potensielt en komponent i et system av sann udødelighet som Kadmon Peffermell aldri hadde fullført, kanskje fordi han hadde en viss etikk.

Og så var det den tredje Dødstalismanen, Oldstaven til Antiokus Peffermell, som legenden sa gikk fra trollmann til sterkere trollmann, og gjorde bæreren usårlig mot vanlige angrep; det var den kjente og åpenbare karakteristikken …

Oldstaven hadde tilhørt Humlesnurr, som hadde forsøkt å forhindre at selve verden døde.

Hensikten med at Oldstaven alltid gikk til seierherren kunne være å finne den sterkeste trollmannen i live og gjøre denne enda sterkere, i tilfelle det fantes noen trussel mot hele rasen; den kunne i hemmelighet være et verktøy til å overvinne Døden i dens form som verdens ødelegger.

Men hvis det var en eller annen høyere kraft som var låst inne i Oldstaven, så hadde den ikke presentert seg for Harry basert på den gjetningen. Harry hadde løftet opp Oldstaven og snakket til den, navngitt seg selv som en etterkommer av Peffermell som godtok sin families oppgave; han hadde lovet Oldstaven at han ville gjøre sitt beste for å redde verden fra Døden, og ta opp Humlesnurrs plikttjeneste. Og Oldstaven hadde ikke gitt noe sterkere respons til hånda hans enn tidligere, nektet dette forsøket på å hoppe fremover i historien. Kanskje Harry ville trenge å rette sitt første virkelige slag mot Verdens Død før Oldstaven ville anerkjenne ham; som arvingen til Dunkert Peffermell allerede hadde overvunnet Dødens skygge, og arvingen til Kadmon Peffermell allerede

hadde overlevd sin egen kropps død, når deres respektive Dødstalismaner hadde avslørt sine hemmeligheter.

I det minste hadde Harry klart å gjette at, til tross for det legendene sa, så inneholdt ikke Oldstaven en kjerne av 'dystralhår'. Harry hadde sett dystraler, og de var skjelettester med myk hud og ingen synlig man på de hodeskalleliknende hodene, og heller ingen hårtuster på de knoklete halene. Men hvilken kjerne som virkelig fantes inne i Oldstaven, hadde Harry ennå ikke følt at han visste; og han hadde heller ikke vært i stand til å finne, noe sted på Oldstaven, Dødstalismanenes sirkel-triangel-linjemerke som burde ha vært der.

«Det er vel ikke sånn,» mumlet Harry til Oldstaven, «at du bare kunne ha fortalt meg det?»

Den bulkete tryllestaven ga ikke noe svar, bare en utstråling av ære og kraft, mens den så skeptisk på ham.

Harry sukket, og puttet verdens kraftigste tryllestav tilbake i kuttene. Han ville forstå det til slutt, og forhåpentligvis tidsnok.

Kanskje raskere, hvis noen kunne hjelpe ham med forskningen.

På et eller annet nivå var Harry oppmerksom på – nei, nå måtte han slutte å være oppmerksom på ting *på et eller annet nivå*, og starte å bare være oppmerksom på det – Harry var eksplisitt og bevisst oppmerksom på at han grublet på fremtida først og fremst for å distrahere seg selv fra at Hermine Grang straks ville ankomme. Som ville motta en ren helseattest fra St. Mungos, når hun våknet opp tidlig denne morgenen, og som deretter ville flumme tilbake til Galtvort sammen med professor Pirrevimp. Deretter ville hun fortelle professor Pirrevimp at hun hadde behov for å snakke med Harry Potter umiddelbart. Det hadde vært en beskjed fra Harry til seg selv angående dette, da Harry hadde våknet opp senere denne morgenen og sola allerede hadde steget og spredte sitt lys inn i Ravnklos sovesal. Han hadde lest beskjeden, og så tidsvendt seg tilbake til hildringstimen før Hermine Grang ville ankomme.

Hun vil ikke faktisk være sint på meg.

…

Seriøst. Hermine er ikke den typen menneske. Kanskje hun var det ved starten av skoleåret, men hun er for selvbevisst til å falle for den greia nå.

…

Hva mener du, '…'? Hvis du har noe å si, indre stemme, så bare si det! Vi forsøker å bli mer oppmerksomme på våre egne tankeprosesser, om du husker?

Himmelen var blitt helt grå, tidlig den morgenen rett før soloppgang, da Harry hørte lydene av fottrinn komme fra stigen som var veien opp til det nye kontoret hans. Harry reiste seg raskt opp og begynte å børste av kuttene sine; og så, da han skjønte hva han holdt på med, stoppet han de nervøse bevegelsene. Han hadde nettopp overvunnet Voldemort, for svarte; han burde ikke være nervøs i det hele tatt.

Den unge heksas hode og kastanjefargede krøller dukket opp i åpningen og så seg rundt. Så kom hun høyere opp, det lot nesten til at hun sprang opp stigetrinnene, som om hun gikk langs et vanlig fortau, bare vertikalt; Harry kunne ha blunket og gått glipp av det, måten den ene skoa hennes traff øverste trappetrinn hvorpå hun løp lett opp på taket et øyeblikk senere.

Hermine. Harrys lepper beveget seg for å forme ordet, men laget ingen lyd.

Noe i Harry hadde ment å si det, men det hadde forsvunnet rett ut av hodet hans.

Kanskje fjerdedelen av et minutt gikk forbi, der på taket, før Hermine Grang snakket. Hun hadde på seg en blåstripete uniform nå, og det stripete slipset i blått og bronse som hørte til hennes ordentlige hus.

«Harry,» sa Hermine Grang, en forferdelig kjent stemme som nesten fikk tårer til å bryte fram i Harrys øyne, «før jeg stiller en rekke spørsmål, så vil jeg gjerne få starte med å si tusen takk for, ehm, hva det nå er du har gjort. Jeg mener det, virkelig. Takk.»

«Hermine,» sa Harry, og svelget. Setningen 'Kunne jeg fått tillatelse til å gi deg en klem,' som Harry hadde forestilt seg skulle være hans åpningsreplikk, virket umulig å få frem. «Velkommen tilbake. Vent litt mens jeg putter opp noe personvernmagi.» Harry tok Oldstaven ut av kuttene, fant fram ei bok fra pungen som han åpnet ved et bokmerke, og så uttalte han forsiktig «*Humanum exponerio*» sammen med to andre nylig lærte sikkerhetsformler som Harry hadde funnet ut at han så vidt var i stand til å kaste hvis han brukte Oldstaven. Det var ikke stort, men det var marginalt bedre sikkerhet enn å bare stole på professor Vektor.

«Du har staven til Humlesnurr,» sa Hermine. Stemmen hennes var dempet, og hørtes like høy ut som et snøskred i den stille morgenlufta. «Og du kan bruke den til å kaste fjerdeårs formler?»

Harry nikket, og lagde et mentalt notat om å være mer forsiktig med hvem som så ham gjøre dette. «Er det greit om jeg gir deg en klem?»

Hermine beveget seg lett over mot ham; bevegelsene hennes var bemerkelsesverdig kjappe, mer grasiøse enn de hadde vært tidligere. Hele kroppsholdningen hadde liksom en aura av noe rent og uberørt, som igjen minnet Harry om hvor fredfull Hermine hadde sett ut da hun lå og sov på Voldemorts alter –

Erkjennelsen traff Harry som et tonn murstein, eller i alle fall en kilo murstein.

Og Harry klemte Hermine, kjente hvor veldig *levende* hun virket. Han følte for å gråte, og undertrykte det, fordi han ikke visste om det bare var utstrålingen hennes som påvirket ham eller ikke.

Hermines armer rundt ham var forsiktige, ytterst lette i sitt press, som om hun bevisst ville unngå å knekke kroppen hans i to som en brukt tannpirker.

«Så,» sa Hermine, så snart Harry hadde sluppet henne. Det unge ansiktet hennes så svært alvorlig ut, i tillegg til rent og uskyldig. «Jeg fortalte ikke svartspanerne at du var der, eller at det var professor Krengle og ikke Du-vet-hvem som drepte alle dødseterne. Professor Pirrevimp lot dem bare gi meg én dråpe verifiserum, så jeg ble ikke tvunget til å si det. Jeg bare sa at trollet var det siste jeg husket.»

«Ah,» sa Harry. Han hadde plutselig oppdaget at han stirret på Hermines nese istedenfor øynene hennes. «Hva tror du selv egentlig hendte, forresten?»

«Vel,» sa Hermine Grang mens hun tenkte seg om, «jeg ble spist av et troll, noe som jeg ærlig talt helst ikke vil oppleve en gang til, og så var det et virkelig høyt *bang* og så var føttene mine tilbake, og jeg lå på et steinalter midt i en gravplass i en mørk, måneopplyst skog som jeg aldri hadde sett før, med noens avrevne hender festet rundt halsen min. Så du kan jo forstå, herr Potter, at når jeg fant meg selv i en situasjon som var så merkelig og mørk og skremmende, så aktet jeg ikke å gjøre den samme feilen som jeg gjorde sist, sammen med Tracey. Jeg visste *med en gang* at dette var deg.»

Harry nikket. «Smart.»

«Jeg sa navnet ditt, men du svarte ikke,» sa Hermine. «Jeg satte meg opp, og en av de blodige hendene skled nedover skjorta mi, og etterlot seg små biter av kjøtt. Jeg skreik ikke, da, selv da jeg så meg rundt og så alle hodene og kroppene og innså hva lukta var for noe.» Hermine stoppet opp, og pustet dypt en gang til. «Jeg så hodeskallemaskene og innså at disse døde menneskene hadde vært dødsetere. Jeg skjønte med en gang at forsvarsprofessoren hadde vært der sammen med deg og drept alle sammen, men jeg la ikke merke til at professor Krengles kropp også var der. Jeg skjønte ikke en gang at det var ham da jeg så professor Pirrevimp undersøke kroppen hans. Han så … annerledes ut, i døden.» Hermines stemme ble stillere. Hun så ydmyk ut, på en måte som Harry sjelden kunne huske å ha sett henne. «De sa at Rogus Ringelhorn ofret livet sitt for å bringe meg tilbake, på den samme måten som din mor ofret seg selv for deg; slik at Mørkets herre ville eksplodere igjen når han forsøkte å berøre meg. Jeg er *temmelig* sikker på at det ikke er hele sannheten, men … jeg har hatt en lang rekke stygge tanker om forsvarsprofessoren vår som jeg aldri skulle ha tenkt.»

«Øhm,» sa Harry.

Hermine nikket alvorlig, med hendene sammenslått foran seg som i anger. «Jeg vet at du sannsynligvis er for snill til å si de tingene du har rett til å si meg, så jeg skal si dem for deg, Harry. Du hadde rett om professor Krengle, og jeg tok feil. Du sa det til meg. Rogus Ringelhorn var litt mørk og en hel mengde smygardsk; og det var barnslig av meg å tro at det var det samme som å være ond.»

«Æhhh …» sa Harry. Dette var svært vanskelig å få sagt. «Faktisk så vet ikke resten av verden om denne delen, selv ikke rektor. Men saken er at du hadde ett hundre og tolv

prosent rett i at han var ond, og jeg skal huske til senere at selv om 'mørk' og 'ond' teknisk sett ikke er samme ting, så er det en kjempestor statistisk korrelasjon der.»

«Åh,» sa Hermine, og ble stille igjen.

«Du har ikke tenkt til å si at var det ikke det du sa?» sa Harry. Hans mentale modell av Hermine skrek: DET VAR DET JEG SA! VAR DET IKKE DET JEG SA, HERR POTTER? SA JEG DET IKKE TIL DEG? PROFESSOR KRENGLE ER OOOOOONNDDDD, SA JEG, MEN DU *HØRTE IKKE PÅ MEG!*

Den faktiske Hermine bare ristet på hodet. «Jeg vet at du brydde deg om ham en hel del,» sa hun bløtt. «Siden jeg faktisk hadde rett … jeg visste at du sannsynligvis kom til å ha det svært vondt etter at det viste seg at professor Krengle var ond, og at det ikke ville være et bra tidspunkt for å si 'hva var det jeg sa'. Jeg bestemte meg for det da jeg tenkte igjennom den delen for flere måneder siden.

Takk, frøken Grang. Harry var glad for at hun i det minste hadde sagt såpass, ellers ville det ikke riktig ha føltes ut som Hermine.

«Så, herr Potter,» sa Hermine Grang, og dunket med fingrene på kuttene på høyde med hoftene sine. «Etter at helbredersken hadde tatt blod fra meg, så stoppet det å gjøre vondt umiddelbart; og da jeg tørket vekk det lille blodsølet på armen min så kunne jeg ikke finne det stedet der nåla hadde stukket meg. Jeg bøyde noe av metallet i sengeramma mi uten å prøve altfor hardt, og selv om jeg ikke har hatt noen mulighet til å prøve det ennå, så føles det som om jeg er i stand til å løpe virkelig *raskt.* Fingerneglene mine er perlemorshvite og skinnende, selv om jeg ikke kan huske å ha lakkert dem. Og tennene mine ser ut på samme måte, noe som, siden jeg er datter av tannleger, gjør meg nervøs. Så det er ikke det at jeg er utakknemlig, men bare, hva i alle dager gjorde du, egentlig, sånn, nøyaktig?»

«Æhm,» sa Harry. «Og jeg antar at du også lurer på hvorfor du utstråler en aura av renhet og uskyld?»

«Jeg gjør HVA?»

«Den delen var ikke min ide. Helt ærlig.» Harrys stemme ble liten. «Vær så snill å ikke drepe meg.»

Hermine Grang løftet hendene opp foran ansiktet, og stirret lett skjeløyd på fingrene sine. «Harry, sier du … jeg mener, jeg utstråler uskyld og er kjemperask og grasiøs og tennene mine er perlemorshvite … er fingerneglene mine laget av *alicorn?*»

«Alicorn?»

«Det er navnet på enhjørningens horn, herr Potter.» Hermine Grang så ut til å forsøke å bite på neglene sine, uten å ha mye hell. «Så, jeg antar at dersom du henter ei jente tilbake fra døden, så ender hun opp som, hva var det Dafnia kalte det, ei glitrende enhjørningsprinsesse?»

«Det var ikke akkurat det som skjedde,» sa Harry, skjønt det var skremmende nære.

Hermine tok fingeren ut av munnen og skar en grimase mot den. «Jeg kan ikke bite gjennom den heller. Herr Potter, vurderte du i det hele tatt at det kan by på visse utfordringer, nå som det er bokstavelig talt umulig for meg å klippe fingernegler og tånegler?»

«Wiltersen-tvillingene har et magisk sverd som burde fungere,» sa Harry hjelpsomt.

«Jeg tror,» sa Hermine Grang fast, «at jeg ønsker å få høre hele historien bak alt dette, herr Potter. Fordi om jeg kjenner deg og professor Krengle rett, så var det en eller annen *plan* som lå bak alt dette.»

Harry pustet dypt. Så pustet han ut. «Beklager, det er … sikkerhetsgradert. Jeg kan fortelle deg det dersom du studerer psykoblokking, men … har du lyst til det?»

«Har jeg lyst til å studere psykoblokking?» sa Hermine og så lett overrasket ut. «Det er minst en sjetteklassegreie, er det ikke?»

«Jeg lærte meg det,» sa Harry. «Jeg startet med et uvanlig ekstra puff, men jeg tviler på om det virkelig betydde noe i det lange løp. Jeg mener, jeg er sikker på at du kunne lære deg kalkulus hvis du studerte hardt, uansett hva slags alder gomper vanligvis har når de lærer det. Spørsmålet er, ehm.» Harry hadde problemer med å holde pustingen kontrollert. «Spørsmålet er, har du fremdeles lyst til å gjøre … den slags ting.»

Hermine snudde seg, og så bort mot dit himmelen holdt på å lysne i øst. «Du mener,» sa hun stille, «har jeg fremdeles lyst til å være en helt nå da det allerede har belønnet meg med en forferdelig død i munnen til et fjelltroll.»

Harry nikket, og så sa han «ja» fordi Hermine ikke snudde seg mot ham, skjønt det var vanskelig å få fram det ordet.

«Jeg har tenkt litt på det,» sa Hermine. «Når alt kom til alt var det en usedvanlig grusom og smertefull død.»

«Jeg, øh. Jeg har ordnet noen greier *bare i tilfelle* du fremdeles hadde lyst til å være en helt. Det var et kort mulighetsvindu der jeg ikke hadde tid til å spørre deg; jeg kunne ikke la deg se meg fordi jeg forventet at du kom til å få verifiserum senere. Men hvis du ikke liker det, kan jeg gjøre om det meste av det, og du kan bare ignorere resten.»

Hermine nikket fjernt. «Som å få alle til å tro at jeg … Harry, *gjorde* jeg egentlig noe med Du-vet-hvem?»

«Nei, alt det var meg, skjønt det er fint om du ikke sier det til noen. Bare så du vet det; den gangen da Gutten-som-overlevde visstnok skulle ha overvunnet Voldemort, allehelgensaften i 1981, så var det Humlesnurrs seier, og han lot alle tro at det var meg. Så nå har jeg overvunnet en mørk herre en gang, og fått æren for det en gang. Alt jevner seg ut til slutt, antar jeg.»

Hermine fortsatte å stirre utover mot øst. «Jeg er ikke egentlig komfortabel med dette,» sa hun etter en stund. «Folk tror at jeg overvant Den mørke fyrst Voldemort, når jeg ikke har gjort noe i det hele tatt … åh, det er samme greia som du gikk gjennom, ikke sant?»

«Ja. Beklager å ha satt deg i den situasjonen. Jeg var … vel, jeg forsøkte å skape en separat identitet for deg i folks hoder, antar jeg. Det var bare denne ene muligheten, og alt var liksom så *travelt,* og … etterpå innså jeg at jeg kanskje ikke skulle ha gjort det, men da var det for seint.» Harry rensket halsen. «Skjønt, øh. Hvis du skulle ende opp med å ha lyst til å gjøre noe som faktisk er verdig den måten folk tenker om Jenta-somble-gjenopplivet på, æhm. Så har jeg kanskje et forslag til hva du kan gjøre. Ganske kjapt, om du vil.»

Hermine Grang ga ham et *blikk.*

«Men du *må* ikke!» sa Harry kjapt. «Du kan bare ignorere hele denne greia og være den beste eleven i Ravnklo! Hvis det er det du foretrekker.»

«Forsøker du å bruke omvendt psykologi på meg, herr Potter?»

«Nei! Helt ærlig!» Harry pustet dypt. «Jeg *forsøker* å ikke bestemme livet ditt for deg. Jeg trodde jeg så, i går, jeg trodde jeg så hva som kanskje kan være det neste du skal gjøre – men så husket jeg hvor mye av dette året jeg har brukt på å være en komplett idiot. Jeg tenkte på noen av de tingene som Humlesnurr fortalte meg. Jeg innså helt på ekte at det var ikke min sak å si noe om dette. At du kunne gjøre alt du ønsket med livet ditt, og at valget først og fremst måtte være ditt eget. Kanskje du *ikke* vil være en helt etter alt dette, kanskje du heller vil være en fremragende magiforsker siden det er det Hermine Grang virkelig har vært hele tida, uansett hva fingerneglene dine er laget av nå. Eller du kan reise til Salems Hekseinstitutt i Amerika istedenfor Galtvort. Jeg vil ikke juge og si at jeg ville ha likt det, men alt er absolutt opp til deg. Det må det være.» Harry vendte seg mot horisonten og gjorde en sveipende armbevegelse, som for å indikere at hele verden lå bortenfor Galtvort. «Du kan gå *alle steder* herfra. Du kan gjøre *alt* med livet ditt. Dersom du ønsker å være en rik seksti år gammel havmann, så kan jeg få det til å skje. Jeg spøker ikke.»

Hermine nikket sakte. «Jeg er nysgjerrig på hvordan du egentlig skulle ha fått til det, men det jeg vil er ikke at noen gjør ting *for* meg.»

Harry sukket. «Jeg skjønner. Øh …» Harry nølte. «Jeg tror … hvis det hjelper deg å få vite det … i mitt tilfelle, så ble *en hel del* ting gjort for meg. For det meste av Humlesnurr, men også av professor Krengle. Kanskje kraften til å fortjene å følge din egen vei i livet er noe du i seg selv er nødt til å fortjene.»

«Ai, det hørtes veldig vist ut,» sa Hermine. «Som å få foreldrene mine til å betale for at jeg skal få gå på universitetet, slik at jeg en dag kan få meg min egen jobb. Professor Krengle som gjenoppliver meg i form av ei glitrende enhjørningsprinsesse og du som forteller alle at jeg tok knekken på Den mørke fyrst Voldemort er akkurat samme greia, egentlig.»

«Jeg *er* lei meg,» sa Harry. «Jeg vet at jeg burde ha gjort det annerledes, men … jeg hadde ikke noe særlig tid til å planlegge, og jeg var utslitt, og jeg tenkte ikke helt klart –»

«Jeg er takknemlig, Harry,» sa Hermine, og stemmen hennes var mykere nå. «Du er rett og slett for streng mot deg selv. Vær så snill å ikke ta det så alvorlig når jeg skjenner på deg. Jeg har ikke lyst til å være den typen jente som kommer tilbake fra de døde, og så starter å klage over hvilke superkrefter hun har fått og at alicorn-neglene hennes har feil nyanse av perlemor.» Hermine hadde snudd seg, og stirret igjen utover mot øst. «Men, herr Potter … hvis jeg *faktisk* bestemmer meg for at det å ha dødd en skrekkelig død ikke er nok til å få meg til å endre livsvalg … ikke at jeg sier dette akkurat her å nå … så, hva er det som ville skje etter det?»

«Jeg ville gjøre mitt beste for å støtte deg i de valgene du tar i livet,» sa Harry fast. «Uansett hva de måtte være.»

«Du har allerede planlagt en oppgave for meg, gjetter jeg på. En fin, trygg oppgave der det ikke er noen sjanse for at jeg blir skadet igjen.»

Harry gned seg i øynene, og følte seg trøtt på innsiden. Det var som om han kunne høre stemmen til Albus Humlesnurr inne i hodet sitt. *Tilgi meg, Hermine Grang …* «Jeg beklager, Hermine. Hvis det er den veien du velger, så blir jeg nødt til å Humlesnurre deg, og la være å fortelle deg enkelte ting. Manipulere deg, om så bare for korte perioder. Jeg tror at det er en oppgave som du vil være i stand til å gjøre nå, noe virkelig, noe som er verdig for den måten folk tenker om Jenta-som-ble-gjenopplivet … at du kanskje til og med har en skjebne … men når alt kommer til alt er det bare gjetninger, jeg vet mye mindre enn Humlesnurr viste. Er du villig til å risikere det livet du nettopp fikk tilbake?»

Hermine snudde seg for å så på ham, med øyne som utvidet seg i overraskelse. «*Risikere livet?*»

Harry nikket ikke, fordi det ville ha vært en ren løgn. «Er du villig til å gjøre det?» sa Harry istedenfor. «Oppgaven som jeg tror du kan være skjebnebestemt for – og nei, jeg kjenner ingen spesifikke profetier, det er bare gjetninger – involverer bokstavelig talt sånn klatre-ned-i-Helvete-greier.»

«Jeg trodde …» sa Hermine. Hun hørtes usikker ut. «Jeg var ganske sikker på at etter dette, ville ikke du og McSnurp … du veit … la meg gjøre noe som var det aller minste farlig, noensinne.»

Harry sa ikke noe, og følte skyld for den falske kreditten han fikk for forholdet til McSnurp. Faktisk var det tilfelle at Hermine hadde dannet seg et bilde av ham som var ekstremt nøyaktig, og hvis det ikke hadde vært for at Hermine hadde en malacrux, ville overflatetemperaturen på planeten Venus måtte synke til brøkdels grader målt i Kelvin før Harry ville ha forsøkt dette.

«På en skala fra null til hundre, *hvor* bokstavelig nedklatring i Helvete snakker vi om?» sa Hermine. Jenta så en tanke bekymret ut nå.

Harry kalibrerte skalaene sine mentalt, og husket Azkaban. «Jeg kan tenke meg rundt åttisju?»

«Dette høres ut som noe jeg burde gjøre når jeg blir *eldre*, Harry. Det er en forskjell mellom å være en helt og å være komplett sinnssyk.»

Harry ristet på hodet. «Jeg tror ikke risikoen vil endre seg noe særlig,» sa Harry, og unnlot å diskutere spørsmålet om hvor mye risiko det faktisk var, «og det er den typen ting som er mye bedre å gjøre så fort som mulig, dersom noen skal gjøre det i det hele tatt.»

«Og foreldrene mine får ikke lov til å stemme,» sa Hermine. «Eller gjør de?»

Harry trakk på skuldrene. «Vi vet jo begge hva de ville ha stemt, og du kan ta det med i beregningen hvis du har lyst. Øhm, jeg ba om at dr. og dr. Grang ikke skulle få vite at du er i live ennå. De vil finne det ut etter at du har kommet tilbake fra oppdraget ditt, hvis du velger å akseptere det. Den fremgangsmåten virker en tanke … snillere for nervene til foreldrene dine, de får bare den ene hyggelige overraskelsen, istedenfor å måtte bekymre seg for, øh, ting.»

«Det var da veldig omtenksomt av deg,» sa Hermine. «Jeg synes det er hyggelig at du er så opptatt av deres følelser. Kan jeg få tenke gjennom dette i noen minutter, er du snill?»

Harry gjorde en gest mot puta han hadde lagt til rette overfor hans egen, og Hermine beveget seg dit bort med flytende eleganse og satt seg ned for å se ut forbi kanten av terrassen, mens hun fortsatte å utstråle fredfullhet over hele stedet. De ble virkelig nødt til å gjøre noe med det, kanskje betale noen for å finne opp en antirenhetseliksir.

«Er jeg nødt til å bestemme meg uten å vite hva oppdraget går ut på?» spurte Hermine.

«Åh nei, *slett* ikke,» sa Harry, og tenkte på en liknende samtale før hans egen svipptur til Azkaban. «Dette er den typen ting du er nødt til å velge helt fritt, hvis du i det hele tatt skal gjøre det. Jeg mener, det er et faktisk krav for dette oppdraget. Hvis du sier at du fremdeles vil være en helt, så skal jeg fortelle deg om oppdraget etterpå – etter at du har hatt tid til å spise, og snakke med mennesker, og komme deg til hektene – og etter det kan du avgjøre om dette er noe du ønsker å gjøre. Og vi skal teste på forhånd hvorvidt det å komme tilbake fra de døde har gjort det mulig for deg å bruke den formelen som normale trollmenn tror er en umulighet, *før* du drar.»

Hermine nikket, og ble stille igjen.

Himmelen hadde blitt en del lysere før Hermine snakket videre.

«Jeg er redd,» sa Hermine, nesten som hvisking. «Ikke for å dø igjen, eller ikke *bare* det. Jeg er redd for at jeg ikke vil være bra nok. Jeg hadde sjansen min til å overvinne et troll, og istedenfor så bare døde jeg –»

«Det var et troll som var forsterket av Voldemort for å brukes som våpen; samt at han saboterte alle de magiske gjenstandene, bare så du har det i bakhodet.»

«Jeg døde. Og du drepte trollet, på en eller annen måte, jeg tror jeg husker den delen, det fikk deg ikke en gang til å sakke farten.» Hermine gråt ikke, ingen tårer glitret på

kinnene hennes, hun stirret rett og slett bare på den lysnende himmelen der sola ville gå opp. «Og så brakte du meg tilbake fra de døde som ei glitrende enhjørningsprinsesse. Jeg *vet* at jeg ikke kunne ha gjort det. Jeg er redd for at jeg *aldri* vil bli i stand til å gjøre det, uansett hva folk tenker om meg.»

«Denne situasjonen er der din reise begynner, tror jeg –» Harry stoppet opp. «Unnskyld meg, jeg burde ikke forsøke å påvirke avgjørelsen din.»

«Nei,» hvisket Hermine, og stirret fremdeles ut over Galtvorts områder som strakte seg ut under henne. Hun hevet stemmen. «Nei, Harry, jeg vil gjerne høre det.»

«Okei. Ehm. Jeg tror at dette er der du *starter*. Alt som har skjedd fram til nå … det har ført deg til samme sted som der jeg startet i september, da jeg tenkte på meg selv som bare å ha vært et barnegeni fram til da, og så fant jeg noe nytt som jeg trengte å leve opp til. Hvis du ikke hadde drevet og sammenliknet deg med meg og,» *mine voksne kognitive mønstre kopiert ut fra Tom Venster,* «min mørke side … så ville du ha vært den klareste stjernen i Ravnklo, som organiserte sin egen gruppe for å slåss mot skolebøller og som holdt sinnet friskt og klart mot Voldemorts angrep, alt dette mens hun bare var tolv år gammel. Jeg slo opp, du fikk bedre karakterer enn Humlesnurr gjorde i *sitt* første år.» *Utenom karakteren i forsvar mot svartekunster, fordi det bare handlet om at Voldemort var Voldemort.* «Nå har du noen krefter, og et rykte å leve opp til, og verden er i ferd med å gi deg noen vanskelige oppgaver. Det er der alt *starter* for deg, på samme måte som det startet for meg. Ikke undervurder deg selv.» Og deretter klappet Harry igjen munnen, fordi han *holdt på å overtale Hermine til å gjøre det* og det var ikke rett. Han hadde i alle fall klart å stoppe før den delen der han spurte, dersom *hun* ikke kunne være en helt med alle disse tingene på plass, nøyaktig hvem ellers hun så for seg kunne tenke seg å gjøre det.

«Vet du,» sa Hermine til horisonten, fremdeles uten å se på Harry, «jeg hadde en sånn samtale som dette med professor Krengle, en gang, om det å være en helt. Han tok selvsagt motsatt side. Men bortsett fra det føles dette omtrent ut som når han diskuterte med meg.»

Harry fortsatte å presse leppene sine sammen. Å la folk ta sine egne avgjørelser var vrient, fordi det betydde at de fikk lov til å ta *feil avgjørelser*, men det var allikevel nødvendig.

Hermine snakket forsiktig og ordla seg med omhu, de blå kantene på Galtvort-uniformen hennes virket nå lysere mot de svarte kuttene idet himmelen rundt dem ble opplyst; det var ingen flere stjerner i vest. «Professor Krengle fortalte meg, han sa, at han en gang hadde vært en helt. Men folk ga han ikke nok hjelp, så han ga opp og dro et annet sted for å gjøre noe mer interessant. Jeg sa til professoren at det hadde ikke vært riktig av ham å gjøre det – eller, det jeg faktisk sa var 'det er forferdelig'. Professor Krengle sa at ja, kanskje han var en dårlig person, men hva så med alle de andre menneskene som aldri prøvde å være helter i det hele tatt? Var de enda verre enn ham? Og jeg visste ikke hva jeg skulle svare. Jeg mener, det er galt å si at bare helter av griffing-

typen er gode mennesker – skjønt jeg tror at fra professor Krengles perspektiv var det mer som at bare folk med høye ambisjoner hadde lov til å puste. Og jeg trodde ikke noe på det. Men det virket også feil å *slutte* å være en helt, å bare gå bort fra alt sammen slik han hadde gjort. Så jeg bare sto der og så dum ut. Men nå vet jeg hva jeg skulle ha sagt til ham den gangen.»

Harry forsøkte å holde pusten under kontroll.

Hermine reiste seg fra puta si, og snudde seg for å se på Harry. «Jeg er ferdig med å forsøke å være en heltinne,» sa Hermine Grang med østhimmelen lysende rundt henne. «Jeg burde aldri ha startet på den tankerekka. Det finnes bare mennesker som gjør det de kan, alt det de kan. Og så er det også mennesker som ikke en gang forsøker å gjøre det de kan, og ja, de menneskene gjør noe galt. Jeg skal aldri forsøke å bli en helt igjen. Jeg kommer ikke til å *tenke* på heroiske måter hvis jeg kan unngå det. Men jeg vil ikke gjøre noe mindre enn det jeg kan – eller ikke mye mindre, jeg mener, jeg er bare et menneske.» Harry hadde aldri forstått hva som var ment å være mystisk med Mona Lisa, men hvis han kunne tatt et bilde av Hermines resignerte/lykkelige smil akkurat da, hadde han på følelsen at han kunne ha stirret på det i timevis uten å forstå; og at Humlesnurr ville ha kunne lest det ved første øyekast. «Jeg vil ikke lære leksa mi. Jeg *vil* være så dum. Jeg vil fortsette å forsøke å gjøre det meste av det jeg kan, eller i det minste *noe* av det jeg kan – åh, du skjønner hva jeg mener. Selv om det betyr å risikere livet mitt igjen, så lenge det er verdt risikoen og ikke er, du veit, *faktisk* toskete. Det er svaret mitt.» Hermine pustet dypt, og ansiktet hennes var bestemt. «Så, er det noe jeg kan gjøre?»

Harrys strupe hadde tyknet. Han grep inn i pungen sin, og laget tegnene for K-A-P-P-E siden han ikke klarte å si noe; trakk fram det flytende mørket som var Usynlighetskappen og tilbød den til Hermine for siste gang. Harry måtte tvinge ordene ut av halsen sin. «Dette er Den sanne Usynlighetskappen,» sa Harry nesten hviskende, «Dødstalismanen overbragt fra Dunkert Peffermell til sine arvinger, Potterne. Og nå til deg –»

«Harry!» sa Hermine. Hendene hennes fløy opp i kryss langs brystet, som om hun ville beskytte seg selv fra en angripende gave. «Du er ikke nødt til å gjøre dette!»

«Jeg *må* gjøre dette. Jeg har forlatt den veien som lar meg være en helt, jeg kan ikke ta risikoen på flere eventyr, noensinne. Og du … kan.» Harry løftet opp den hånda som ikke holdt Kappen, og tørket øynene. «Denne ble laget for deg, tror jeg. For den personen du kommer til å bli.» *Et våpen for å kjempe mot Døden, i sin form av den skyggen av fortvilelse som kommer over menneskers sinn og trekker vekk deres håp for fremtida; du vil slåss mot dette, antar jeg, i flere former enn bare desperanter …* «Jeg låner deg ikke bort, Kappen min, men gir deg videre, til Hermine Johanne Grang. Beskytt henne vel i all ettertid.»

Sakte strakte Hermine seg ut, og grep Kappen, mens det så ut som om hun også forsøkte å ikke gråte. «Takk,» hvisket hun. «Jeg tror … selv om jeg er ferdig med tanken på å være helt … så tror jeg at du alltid har vært, fra den dagen vi møttes, min mysteriøse gamle trollmann.»

«Og jeg tror,» sa Harry, med sin egen strupe halvlukket, «at selv om du ikke lenger vil tenke på den måten, så tror jeg at din skjebne alltid var, helt fra starten av historien, å bli helten.» *Hvem må Hermine Grang bli, hvilken voksen form må hun ta når hun vokser opp, for å passere gjennom Tidens smale nøkkelhull? Jeg vet ikke svaret på det heller, noe mer enn jeg kan se for meg mitt eget voksne selv. Men hennes neste, få steg på veien fremover virker klarere enn mine …*

Harry slapp taket om Kappen, og den passerte fra hans hender til hennes.

«Den synger,» sa Hermine. «Den synger til meg.» Hun løftet hendene og tørket sine egne øyne. «Jeg kan ikke tro at du gjorde det der, Harry.»

Harrys andre hånd kom ut av pungen hans, nå med et grep om en gyllen lenke som hadde et lukket gullskjell hengende i enden. «Og dette er din personlige tidsmaskin.»

Her ble det en pause, der planeten Jorda roterte et stykke lenger i sin bane.

«Hva?» sa Hermine.

«En tidsvender, kaller de det. Galtvort har et lager de gir ut til noen elever, jeg fikk en ved starten av skoleåret for å takle søvnproblemene mine. Den lar brukeren gå tilbake i tid, inntil seks timer av gangen, hvilket jeg brukte for å få seks ekstra timer hver dag til å studere. Og for å forsvinne ut av eliksirtimen, og sånne ting. Ta det rolig, en tidsvender kan ikke forandre historien eller generere paradokser som kan ødelegge universet.»

«Du holdt følge med meg i klassene ved å studere seks ekstra timer per dag ved hjelp av en *tidsmaskin.*» Av en eller grunn virket det som om Hermine Grang hadde problemer med dette konseptet.

Harry klarte å gjøre ansiktet sitt forvirret. «Er det noe merkelig med det?»

Hermine strakte seg ut og tok gullhalsbåndet. «Vel, jeg antar, *ikke etter trollmannsstandarder,*» sa hun. Av en eller annen grunn virket stemmen hennes temmelig skarp. «Men jeg føler meg bedre nå, for å ha klart å holde tritt med deg, så takk for det.»

Harry rensket stemmen. «Å ja, og siden Voldemort utryddet adelsslekta Ringelhorn og så, etter det alle tror, du hevnet dem ved å drepe Voldemort, så fikk jeg Amelia Beining til å kjøre en resolusjon gjennom det som er igjen av Heksingating, som sier at Grang nå er en adelsslekt i Storbritannia.»

«Unnskyld meg?» sa Hermine.

«Det gjør deg også til den eneste ætlingen av en adelsslekt, hvilket betyr at for å få fulle legale rettigheter trenger du bare å bestå Undre Galdrelaugs-Eksamen, som jeg har arrangert at vi skal ta mot slutten av sommeren, så vi har litt tid til å studere først. Hvis det er greit for deg, mener jeg.»

Hermine Grang lagde en slags høyfrekvent lyd som, i en mindre organisk gjenstand, ville ha indikert en feil i motoren. «*Jeg har to måneder på meg til å lese til UGLEne mine?*»

«Hermine, det er en test designet slik at de fleste femtenåringer kan bestå den. *Vanlige* femtenåringer. Vi kan få ståkarakter med en svak tredjeklassings kraftnivå hvis vi lærer oss det riktige settet av formler, og det er alt vi trenger for å gå videre. Skjønt du må

venne deg til tanken om å få 'akseptabelt' som karakter istedenfor dine vanlige 'strålende'.»

De høyfrekvente lydene som kom fra Hermine Grang økte i frekvens.

«Her er tryllestaven din, forresten.» Harry hentet den opp fra pungen sin. «Og minkelskinnpungen din, jeg sørget for at de la tilbake alt som var der da du døde.» Den pungen hentet Harry fram fra ei vanlig lomme i kuttene sine, siden han nølte med å putte en *bag of holding* inni en *bag of holding* uansett hva som i teorien skulle være harmløst så lenge begge gjenstander hadde blitt tilvirket med alle vanlige sikkerhetshensyn.

Hermine tok tryllestaven sin tilbake, og så pungen hennes; bevegelsene virket på en eller annen måte grasiøse selv om fingrene hennes skalv litt.

«Skal vi se, hva mer … eden du tidligere sverget til adelsslekta Potter sa bare at du måtte tjene 'til den dagen du døde', så den slipper du å tenke på nå. Og rett etter at du døde fikk jeg Malfangene til å erklære offentlig at du var uskyldig, fri for alle anklager i sammenheng med mordforsøket på Draco.»

«Ja, ja, takk igjen, Harry,» sa Hermine Grang. «Det var veldig snilt av deg, og dem også, antar jeg.» Hun kjørte gjentatte ganger fingrene gjennom de kastanjebrune krøllene sine, som om hun kunne få livet til å bli mer normalt ved å organisere håret.

«Sist, men ikke minst, så har jeg fått gnomene til å starte prosessen med å bygge et hvelv i Flirgott for slekta Grang,» sa Harry. «Jeg puttet ikke noen penger i det, fordi det var noe jeg kunne vente med og spørre deg først. Men hvis du skal være en superhelt som går rundt og retter visse feil, så vil det hjelpe en hel del hvis folk anser deg for å være en del av det øvre sosiale sjiktet, og, ehm, jeg tror det kan hjelpe hvis de vet at du har råd til advokater. Jeg kan putte inn så mye gull i hvelvet ditt som du har lyst på, siden etter at Voldemort drepte Nicolas Flamel, så endte det med at jeg har De vises stein.»

«Det føles ut som om jeg burde besvime,» sa Hermine med den høyfrekvente stemmen, «bare det at det kan jeg ikke på grunn av superkreftene mine og *hvorfor* har jeg dem, igjen?»

«Hvis det er greit for deg, så vil psykoblokktimene dine starte på onsdag med herr Dyrkorn, han kan gi deg opplæring en gang per dag. Fram til da, tror jeg det kan være bedre at den virkelige årsaken til kreftene dine ikke blir kjent fordi en psykomantiker kan titte deg inn i øynene. Jeg mener, åpenbart er det en helt normal magisk forklaring, ikke noe *over*-overnaturlig, men folk har en tendens til å tilbe sin egen ignoranse og, vel, jeg tror at Jenta-som-ble-gjenopplivet vil være mer effektiv hvis du holder deg litt mysteriøs. Med en gang du kan holde følge med herr Dyrkorn og slå verifiserum, skal jeg fortelle deg hele bakgrunnshistorien, jeg lover, inkludert alle hemmelighetene du aldri kan fortelle til noen.»

«Høres fabelaktig ut,» sa Hermine Grang. «Jeg ser virkelig fram til det.»

«Skjønt du vil trenge å avlegge et Ubryteløfte om å ikke gjøre noe som kan komme til å ødelegge verden før jeg kan fortelle deg de farligere delene av historien. Jeg mener, jeg

kan bokstavelig talt ikke fortelle det til deg ellers, fordi jeg avla et Ubryteløfte selv. Er det greit?»

«Selvsagt,» sa Hermine. «Hvorfor skulle det ikke være greit? Jeg har ikke noe lyst til å ødelegge verden uansett.»

«Trenger du å sitte litt igjen?» sa Harry, bekymret over måten Hermine svaiet lett på, som om hun fulgte rytmen i ordene som ble sagt.

Hermine Grang pustet dypt flere ganger. «Neida, jeg har det helt toppers,» sa hun. «Er det noe mer jeg burde vite om?»

«Det var det hele. Jeg er ferdig, i alle fall for denne gang.» Harry stoppet opp litt. «Jeg forstår at du ønsker å gjøre ting for deg selv, og ikke at noen gjør noe for deg. Det er bare … du kommer til å bli en mer seriøs type helt, og det eneste fornuftige valget er at jeg gir deg alle fordeler jeg kan –»

«Det forstår jeg svært godt,» sa Hermine. «Nå som jeg faktisk har tapt en kamp og dødd. Jeg pleide ikke å forstå det, men det gjør jeg nå.» En bris rusket i Hermines kastanjehår og fikk kuttene hennes til å røre på seg, noe som fikk henne til å se enda mer fredfull ut i morgenlufta, idet hun løftet en hånd og forsiktig strammet den til en knyttneve. «Hvis jeg skal gjøre dette, så skal jeg gjøre det *riktig.* Vi trenger å måle hvor hardt jeg kan slå, og hvor høyt jeg kan hoppe, og pønske ut en trygg måte å teste om fingerneglene mine kan drepe dødskappesvevere slik et virkelig enhjørningshorn kan, og jeg bør øve meg på å bruke hastigheten min til å unnvike magistråler som jeg ikke kan la treffe meg, og … og det høres ut som om du kanskje kan ordne det sånn at jeg får svartspaner-opplæring, gjerne fra hvem det nå var som lærte opp Susanne Beining.» Hermine smilte igjen nå, et merkelig smil i øynene som ville fått Humlesnurr til å gruble i timevis og som Harry forsto umiddelbart, ikke uten et stikk av nervøsitet. «Å ja! Og så vil jeg begynne å ha med meg gompevåpen, kanskje skjult slik at ingen vet at jeg har dem. Jeg tenkte på branngranater da jeg slåss mot trollet, men jeg visste at jeg ikke kunne transfigurere dem raskt nok, selv etter at jeg stoppet å bry meg om å følge reglene.»

«Jeg har en klar følelse av,» sa Harry, med en så god imitasjon av professor McSnurps skotske aksent som han kunne få til, «at jeg burde gjøre noe med dette.»

«Åh, det er alt, alt, ALTFOR seint for det, herr Potter. Du, kan du få tak i en bazooka til meg? Rakettkasteren, mener jeg, ikke tyggegummien? Jeg vedder på at de ikke kommer til å forvente *det* fra ei ung jente, spesielt hvis jeg utstråler en aura av uskyld og renhet.»

«Greit,» sa Harry rolig, «*nå* begynner du å skremme meg.»

Hermine tok en liten pause der hun eksperimenterte med å balansere på tuppen av sin venstre sko, og lot armen strekke seg ut i en retning og sitt høyre bein strekke ut i en annen, som en ballettdanser. «Gjør jeg? Jeg bare tenkte at jeg kan ikke helt se hva jeg kan gjøre som en departementsstyrke av stavskyttere ikke kan få til. De har sopelimer for

mobilitet, og formler som treffer hardere enn det jeg kan få til.» Grasiøst senket hun foten sin igjen. «Jeg mener, nå som jeg kan forsøke en del ting uten å bry meg om hvem som ser på, så begynner jeg nesten å tro at jeg virkelig virkelig *virkelig* liker å ha superkrefter. Men allikevel ser jeg ikke helt hvordan jeg kan vinne en kamp som ikke professor Pirrevimp kunne ha vunnet, ikke med mindre det involverer at jeg kan gjøre noe som overrumpler mørke trollmenn.»

Du kan ta risikoer som andre mennesker ikke burde, og forsøke igjen med kunnskapen om hva som drepte deg. Du kan eksperimentere med nye formler, mer enn noen annen kunne ha forsøkt uten å dø. Men Harry kunne ikke si noe av dette ennå, så istedenfor sa han, «Jeg tror det kan være greit å tenke lenger fremover, ikke bare på hva du kan gjøre akkurat her og nå.»

Hermine hoppet høyt opp i lufta, slo hælene sammen tre ganger på veien ned, og landet på tåspissene i perfekt balansert stilling. «Men du sa det er noe jeg kan gjøre med en gang. Eller var det bare en test?»

«*Den* delen er et spesialtilfelle,» sa Harry, og følte morgenvindens kjølighet mot huden. I stigende grad så han ikke fram til å fortelle super-Hermine at hennes Prøvelse ville innebære at hun møtte sitt bokstavelig talt verste mareritt, under forhold der all hennes nyvunne fysiske styrke ikke ville komme til nytte.

Hermine nikket, og stirret østover. Øyeblikkelig gikk hun til kanten av taket og satte seg ned, med føttene dinglende over kanten. Harry gikk bort til henne og satte seg også ned, med beina i kors og lenger bort fra avgrunnen.

I det fjerne var det et strålende glimt av rødt som var på vei opp over åsene øst for Galtvort.

Å sitte og se på soloppgangens første flik fikk Harry til å føle seg bedre, på en måte. Så lenge sola fremdeles var på himmelen, så var alt greit, på et visst nivå; slik som at han for eksempel ennå ikke hadde ødelagt sola.

«Så,» sa Hermine. Stemmen hennes hevet seg litt. «Mens vi snakker om fremtida, Harry. Jeg hadde tid til å tenke på en haug med saker og ting da jeg ventet på St. Mungos, og … kanskje det er dumt av meg, men det er fremdeles et spørsmål jeg gjerne vil ha svar på. Husker du den siste tingen vi snakket om sammen? Før, mener jeg?

«Hva?» sa Harry tomt.

«Åh …» sa Hermine. «Det var jo to måneder siden for din del … da husker du det ikke, da.»

Og Harry husket det.

«Ikke få panikk!» sa Hermine, idet en form for kvalt halv-gurgling kom fra strupen til Harry. «Jeg lover at uansett hva du sier, så vil jeg ikke bryte ut i gråt og springe vekk og bli spist av et troll igjen! Jeg vet at det har gått mindre enn to dager for min del, men jeg tror at det å ha dødd har gjort en del ting jeg pleide å hisse meg opp over til å virke mye mindre viktig enn det jeg har vært igjennom!»

Åh,» sa Harry, med en stemme som også var høyfrekvent nå. «Det er en nyttig måte å bruke et stort traume på, antar jeg?»

«Bare det at, skjønner du, jeg *lurte* fremdeles på det, Harry, fordi for meg så skjedde ikke samtalen vår for lenge siden i det hele tatt, og vi ble ikke ferdige med å snakke, og jeg innrømmer at det bare var min feil at jeg ikke klarte å styre følelsene mine, og så ble jeg spist av et troll, som jeg definitivt ikke skal bli igjen. Jeg har bare tenkt på at jeg burde forsikre deg om at det ikke kommer til å skje hver gang du sier feil ting til ei jente.» Hermine vugget, lente seg fra en side til en annen der hun satt, lett fram og tilbake. «Men, vel, selv folk som *faktisk* er forelsket gjør bokstavelig talt ikke en hundredel av det du har gjort for meg. Så, herr Harry Jakob Potter-Eving-Vernes, hvis det ikke er kjærlighet, så vil jeg gjerne vite nøyaktig hva jeg betyr for deg. Det har du aldri sagt.»

«Det er et bra spørsmål,» sa Harry mens han forsøkte å holde panikken under kontroll. «Har du noe imot at jeg tenker litt på det?»

Bit for bit ble mer av den flammende, strålende skiva synlig over åsene.

«Hermine,» sa Harry da sola var halvveis over horisonten, «formulerte du noensinne noen hypoteser for å forklare min mysteriøse mørke side?»

«Bare den åpenbare,» sa Hermine, og dinglet lett med føttene over kanten av taket. «Jeg trodde kanskje at da Du-vet-hvem døde rett ved siden av deg, så ga han fra seg den typen magiutblåsning som lager spøkelser, og noe av det satte seg fast i hjernen din istedenfor i veggen. Men den ideen føltes aldri helt riktig, som om det var en smart forklaring som ikke egentlig *stemte*, og det gir enda mindre mening hvis Du-vet-hvem ikke virkelig døde den natta.»

«Bra nok,» sa Harry. «La oss bruke det som utgangspunkt for nå.» Den indre rasjonalisten så seg tilbake og dunket seg i hodet *igjen* over hvordan han hadde klart å ikke-tenke-på hypoteser av den typen. Den stemte ikke, men den *ga mening,* og Harry hadde aldri tenkt på en forklaringsmodell som var såpass konkret; han hadde bare vagt mistenkt at det var en sammenheng.

Hermine nikker. «Du vet sikkert det allerede, men jeg tenkte at jeg skulle si det for sikkerhets skyld. Du er ikke Voldemort, Harry.»

«Jeg vet det. Og *det* er det du betyr for meg.» Harry pustet kontrollert og fant at det fremdeles var vondt å si dette høyt. «Voldemort … han var ingen lykkelig person. Jeg vet ikke om han noensinne hadde vært lykkelig, en eneste dag i hele sitt liv.» *Han kunne aldri kaste skytsvergeformelen.* «Det er en av grunnene til at hans kognitive mønstre ikke kunne overta sinnet mitt, min mørke side har aldri føltes som noe godt sted å være, det fikk aldri positive bekreftelser. Å være venner med deg betyr at livet mitt ikke er nødt til å ende opp slik Voldemorts gjorde. Og jeg var temmelig ensom før Galtvort, skjønt jeg innså ikke det på den tida, så … jah. Det kan være at jeg har vært en tanke mer desperat etter å bringe deg tilbake fra de døde enn det en gjennomsnittlig gutt på min alder ville ha vært. Skjønt jeg vil fremdeles understreke at avgjørelsen min var rent normativt

moralsk begrunnet, og hvis andre mennesker bryr seg mindre om sine venner, så er det deres problem, og ikke mitt.»

«Jaha, ja,» sa Hermine bløtt. Hun nølte. «Harry, ikke misforstå, men jeg er ikke hundre prosent komfortabel med det. Det er et stort ansvar som jeg ikke valgte selv; og jeg tror ikke det er bra for deg å legge alt det på bare en person.»

Harry nikket. «Enig. Men det poenget jeg prøver å få fram har flere sider. Det var en profeti om at jeg skulle overvinne Voldemort –»

«En *profeti*? Det var en *profeti* om deg? Seriøst, Harry?»

«Ja, veit det. Uansett, en del av den profetien sa at 'Mørkets herre skal merke ham som sin like, men han skal eie krefter som er Mørkets herre ukjente.' Hva ville du gjette at det betydde?»

«Hmmm,» sa Hermine. Fingrene hennes dunket tankefullt på steintaket. «Din mysteriøse mørke side er Du-vet-hvems merke på deg som gjorde deg til hans likemann. Krefter som er ukjente for ham … det var den vitenskapelige metoden, ikke sant?»

Harry ristet på hoder. «Det var det jeg også trodde i starten – at det kom til å bli gompevitenskap, eller rasjonalitetens metoder. Men …» Harry pustet ut. Sola hadde nå steget helt over åsene. Å si dette føltes flaut, men han kom til å si det allikevel. «Professor Slur, som var den som opprinnelig hørte profetien – ja, det er også en av de tingene som har hendt – professor Slur sa at han ikke trodde det bare kunne være vitenskap, at 'krefter som er Mørkets herre ukjente' heller måtte være noe som var mer fremmed for Voldemort enn bare det. Selv når jeg tenker på rasjonelle måter, vel, det viser seg at den personen som Voldemort virkelig var,» *hvorfor, professor Krengle, hvorfor,* tanken stakk fremdeles i Harrys hjerte så det gjorde vondt, «hadde vært i stand til å lære rasjonalitetens metoder, han også, hvis han leste de samme vitenskapelige rapportene som jeg gjorde. Bortsett, kanskje, fra en siste ting …» Harry trakk pusten. «Helt mot slutten av hele denne affæren, under det endelige oppgjøret mot Voldemort, truet han med å sende foreldrene mine, og alle vennene mine, til Azkaban. Med mindre jeg kom fram med noen interessante hemmeligheter å fortelle ham; en reddet person per hemmelighet. Men jeg visste at jeg umulig kunne finne nok hemmeligheter til å redde alle. Og i det øyeblikket der jeg innså at det ikke fantes noen vei fram dit, dit alle kunne reddes … det var da jeg faktisk begynte å tenke. Kanskje for den første gangen i mitt liv starter jeg å tenke. Jeg tenkte raskere enn Voldemort, skjønt han var eldre enn meg, og smartere, fordi … fordi jeg hadde en *grunn til å tenke.* Voldemorts drivkraft var ønsket om udødelighet, han hadde en sterk preferanse for å ikke dø, men det var ikke et positivt begjær, det var *frykt;* og Voldemort gjorde feil på grunn av den frykten. Jeg tror at den kraften som var ukjent for ham … var at jeg hadde noe å beskytte.»

«Åh, Harry,» sa Hermine mykt. Hun nølte. «Så, da er det det jeg er for deg? Tingen du beskytter?»

«Nei, jeg mener, hele grunnen til at jeg forteller deg dette, er at Voldemort ikke truet med å sende *deg* til Azkaban. Selv dersom han hadde klart å ta over hele verden, så ville du ha vært trygg. Han hadde allerede avgitt et bindende ønske om å ikke skade deg, fordi, ehm, fordi at årsaker. Så i min siste stund av ultimat krise, da jeg grep dypt ned og fant kraften som var Mørkets herre ukjent, så gjorde jeg det for å beskytte alle andre enn deg.»

Hermine vurderte dette, mens et smil sakte spredte seg over ansiktet hennes. «Ja, gitt, Harry,» sa hun. «Det er den minst romantiske tingen jeg noensinne har hørt.»

«Velbekomme.»

«Nei, jeg mener det, det *hjelper* virkelig,» sa Hermine. «Jeg mener, da blir det jo straks mer tydelig at du ikke er helt besatt av meg, ja, du skjønner hva jeg mener, altså.»

«Ja, ikke sant?»

De to delte et kameratslig nikk, begge så mer avslappet ut nå, og delte inntrykket av soloppgangen.

«Jeg har tenkt litt på,» sa Harry, også med mykere stemme nå, «den alternative Harry Potter, den personen jeg kunne ha vært hvis Voldemort ikke angrep foreldrene mine.» *Dersom Tom Venster ikke hadde forsøkt å kopiere seg selv inn i hodet mitt.* «Den andre Harry Potter ville antakelig ikke ha vært like smart. Sannsynligvis ville han ikke ha studert gompevitenskap, selv om moren hans var gompefødt. Men denne andre Harry Potter ville ha hatt … kapasitet for varme, som han arvet fra Jakob Potter og Lilly Eving, han ville ha brydd seg om andre mennesker og forsøkt å redde vennene sine, jeg vet at han ville ha vært trofast, fordi det er noe fyrst Voldemort aldri gjorde, skjønner du …» Harry fikk tårer i øynene. «Så den delen må være, den må være resten av meg.»

Sola hadde nå steget helt opp over horisonten, og det gylne lyset opplyste dem begge og kastet lange skygger på den andre siden av takterrassen.

«Jeg synes du er bra akkurat sånn du er,» sa Hermine. «Jeg mener, den der andre Harry Potter kunne kanskje ha vært en hyggelig gutt, men det høres ut som at jeg ville ha måttet gjort all tenkingen for ham.»

«Sånn arvemessig, så ville Harry-2 vært i Griffing som sine foreldre, og dere to ville ikke ha blitt venner. Skjønt Jakob Potter og Lilly Eving var topptillitsmenn for Galtvort i sin tid, så han ville sikkert ikke ha vært *så* ille.»

«Jeg kan se det for meg,» sa Hermine. «Harry Jakob Potter, valgt inn i Griffing, lovende rumpeldunkspiller –»

«Nei. Bare … nei.»

«Husket av ettertida som medhjelperen til Hermine Johanne Grang, som ville sendt herr Potter ut på trøblete oppdrag for seg, mens hun løste mysteriet fra biblioteket ved å lese bøker og bruke sin utrolige hukommelse.»

«Du nyter virkelig dette alternative universet, gjør du ikke.»

«Kanskje han hadde blitt bestevenner med Ronny Wiltersen, den *smarteste* gutten i Griffing, og de ville ha slåss side om side i min arme i forsvarstimene, og etterpå ville de ha hjulpet hverandre med leksene –»

«Okei, nok, nå begynner det å bli litt guffent.»

«Beklager,» sa Hermine, skjønt hun smilte fremdeles for seg selv, tilsynelatende oppslukt i en eller annen privat visjon.

«Unnskyldning akseptert,» sa Harry tørt.

Sola steg enda høyere.

Etter en tid snakket Hermine. «*Tror* du kanskje at vi kommer til å bli forelsket i hverandre på et senere tidspunkt?»

«Det vet jeg ikke mer om enn deg, Hermine. Men hvorfor må det handle om det? Seriøst, hvorfor må det alltid handle om det? Kanskje vi blir forelsket i hverandre når vi blir eldre, og kanskje vi ikke blir det. Kanskje vi vil fortsette å elske hverandre, og kanskje ikke.» Harry snudde litt på hodet, sola varmet kinnet hans og han hadde ikke solkrem på seg. «Uansett hvordan det går, så burde vi ikke forsøkte å tvinge livene våre inn i et mønster. Jeg tror at når folk prøver å *presse* mønstre ned på slike ting, det er da de ender opp som ulykkelige.»

«Ingen tvungne mønstre?» sa Hermine. Øynene hennes hadde fått et skøyeraktig glimt. «Det høres ut som en mye mer komplisert måte å si *ingen regler* på. Som jeg antar virker mye mer fornuftig for meg nå, enn det ville ha gjort ved starten av skoleåret. Hvis jeg har tenkt til å være ei glitrende enhjørningsprinsesse og ha min egen tidsmaskin, så kan jeg vel like gjerne gi opp å følge regler, antar jeg.»

«Jeg sier ikke at regler alltid er dårlig, spesielt når de faktisk passer til det mennesker kan gjøre, istedenfor at de blindt følges og imiteres som i rumpeldunk. Men var ikke du den som forkastet 'helte'-mønsteret og heller bare ville gjøre de tingene hun kunne gjøre?»

«Antar det.» Hermine snudde hodet igjen for å se ned på slettene nedenfor Galtvort, for sola var nå for sterkt til at det gikk an å se på den – skjønt, tenkte Harry, Hermines netthinner ville alltid helbredes nå; for henne, og bare henne, var det trygt å se rett inn i lyset. «Du sa, Harry, at du tenkte at det alltid hadde vært min skjebne å bli en helt. Jeg har fundert litt på dette, og jeg mistenker at du tar helt feil. Hvis dette hadde *ment* å skje, så ville ting vært mye enklere hele veien. Bare gjøre de tingene du kan gjøre – du er nødt til å *få* det til å skje, du må velge det, om igjen og om igjen.»

«Men kanskje er ikke det motstridende med at du er en skjebnebestemt helt,» sa Harry, og tenkte på kompatibilismeteorier om fri vilje, og profetier han ikke måtte se på for å klare å oppfylle dem. «Men det kan vi snakke om senere.»

«Du er nødt til å velge det,» gjentok Hermine. Hun dyttet seg selv opp på hendene, og så tok hun en baklengs salto opp på takterrassen og endte opp i stående stilling. «Akkurat slik jeg velger å gjøre dette.»

«Ingen kyssing!» sa Harry, og kom seg på beina og forberedte seg på å hoppe unna; skjønt akkurat da innså han også at Jenta-som-ble-gjenopplivet ville være langt, langt raskere.

«Jeg vil ikke forsøke å kysse deg igjen, herr Potter. Ikke før du ber meg, hvis du noensinne gjør det. Men det er en masse varme følelser som bobler opp inne i meg, og det føles som at jeg vil sprenges hvis jeg ikke gjør *noe;* skjønt det slår meg nå at det kanskje ikke er så sunt hvis jenter ikke vet om noen annen måte å vise takknemlighet til gutter på enn å kysse dem.» Hermine tok ut tryllestaven sin og bød dem fram i et kryss, i den stillingen hun hadde brukt til å sverge sin troskapsed til slekta Potter foran Heksingating.»

«Åh, *helt utelukket,*» sa Harry. «Innser du hva som krevdes for å få deg ut av den eden *forrige* gang –»

«Ikke klag før du vet hva det dreier seg om, er du snill. Jeg hadde ikke tenkt til å sverge lojalitet til din adelsslekt igjen. Du er nødt til å starte å stole på at jeg er fornuftig, dersom du skal være min mysteriøse unge trollmann. Nå kan du vennligst holde fram tryllestaven din.»

Sakte tok Harry fram Oldstaven og krysset den med Hermines ti og tre kvart tommers av vintre, og forsøkte å tvinge ned en siste bekymring om at hun valgte feil ting. «Kan du i det minste unngå å si noe om 'til den dagen jeg dør', fordi nevnte jeg at jeg har De vises stein nå? Og ikke noe om 'til verden og dens magi opphører'? Jeg er mye mer nervøs overfor sånne setninger nå enn det jeg pleide å være.»

Oppe på et tak som var dekket av firkantede steinfliser flammet den klare morgensola ned på to ikke-egentlig-barn-lenger, begge i blåstripede svarte kutter, som sto ansikt til ansikt over kryssede tryllestaver. En har brune øyne under kaotiske kastanjekrøller, og utstråler en aura av styrke og skjønnhet som ikke bare er magi; den andre har grønne øyne bak brillene, med rotete hår over et arr som nylig var betent. Under dem strakte et steintårn (som ingen kan huske å ha sett fra bakken) seg nedover mot det brede fundamentet til slottet Galtvort. Langt bortenfor dem er de grønne åsene synlige, og innsjøen. I det fjerne, en stor rød og svart linje av togvogner og et lokomotiv, som virker knøttsmått fra denne høyden, et tog som ikke er gompisk og heller ikke fullt ut magisk. Himmelen er nesten skyfri, utenom svake streker av oransjehvitt der dotter av fuktighet reflekterer sollyset. En lett bris bærer med seg daggryets friske kjølighet, og morgenens fuktighet; men den store, flammende, gylne kula har nå reist seg høyt over horisonten, og dens utstråling kaster varme på alt den berører.

«Vel, etter dette så blir du kanskje mindre nervøs,» sa helten til sin enigmatiske trollmann. Hun visste at hun ikke kjente hele historien, men det fragmentet av sannhet

som bor i henne skinner klart som solskinn inne i henne, og varmer henne opp innenfra på samme måte som sola varmer ansiktet hennes. «Jeg *velger* dette, nå.»

Ved mitt liv og min magi sverger jeg vennskap til Harry Potter,
Å hjelpe ham og stole på ham,
Og stå ved siden av ham og, øh, stå ham til tjeneste
Og av og til gå dit han ikke kan gå
Til den dagen der døden tar meg på ekte, hvis det noen gang kommer til å skje, mener jeg
Og hvis verden eller dens magi ender, så får vi ta oss av det sammen